

Giới thiệu Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu

Độ dài: 232 chương

Thể loại: Cường thủ hào đoạt

Poster by: Petite Cyndi

Nhị thiếu gia nhà họ Doãn có gia thế số một, anh giàu có, đẹp trai, sự nghiệp thành đạt, mà tình trường lại như ý. Mọi thứ có thể coi là hoàn hảo, nhưng duy chỉ bị xuất thân thấp kém của cô vấy bẩn.

Đêm đó, sau con say, cô tỉnh lại giữa lúc bị mọi người vây quanh nhìn thấy mình và anh trong tình trạng quần áo không chỉnh tề. Từ nay trở đi, thế giới sụp đổ. Cô bạn gái môn đăng hộ đối với anh ra đi mà lòng còn ôm hận, anh bạn trai thanh mai trúc mã của cô vì cô mà lâm chốn lao tù. Người người chỉ tro, bạn bè cách xa, cô đành phải khổ sở ra đi. Đi được vài năm, quay lại cố hương, anh vẫn là chàng công tử nổi bật, còn cô vẫn gánh lấy cái danh bị nguyên rủa, làm bạn bên cạnh chỉ có chiếc xe lăn lạnh lẽo.

Tưởng rằng có thể dừng lại, không có bất cứ liên quan gì đến anh nữa, chẳng ngờ, anh chưa bao giờ buông bỏ nỗi hận, truy đuổi mạnh mẽ, từng bước áp sát. Ngày cô muốn lên máy bay rời đi, anh thần nhiên gọi điện tới, “Tôi đã nghĩ ra một vạn cách trả thù, nhưng tôi phát hiện ra, không có cách nào thú vị hơn là giữ cô ở bên tôi cả đời.” Vì để bảo vệ người thân và gia sản tổ tiên để lại của bạn trai, cô cắn răng, phủ chiếc áo cưới rơi vào tay anh. Sau khi kết hôn, mọi người vẫn thấy bạn gái bên cạnh anh không ngừng thay đổi, đối với vợ thì lạnh lùng hờ hững, thậm chí còn bị nhà báo chụp được ảnh anh đánh vợ đến mức phải nhập viện. Tất cả mọi người đều tưởng rằng cô sẽ bị hành hạ đến chết, ngay cả cô cũng vậy. Nhưng, khi cô mang bệnh nặng, ai ai cũng tránh xa, thì người ở bên cô không rời một bước, lại chính là “người chồng” vẫn luôn coi cô như cái đĩnh trong mắt. Lúc tỉnh mạng cô treo sợi tóc, cô nhìn thấy gương mặt lún phún râu, hai mắt đỏ hồng của anh, “Cô còn sống, người đang ở cạnh tôi, kể cả chết, tro cốt cũng phải nằm trong tay tôi!”

Rốt cuộc, đây là nỗi hận sâu sắc, hay là sự chiếm hữu có âm mưu từ trước?**Lời editor**

Đây là truyện cường thủ hào đoạt, nhưng đừng tin vào văn án. Lừa tình đấy:v

Mình chưa đọc hết truyện nên chất lượng thế nào là 50-50, may thì được truyện hay. Trước giờ mình đào hố toàn theo “phong cách” này, chắc bạn nào theo dõi nhà mình lâu ngày thì biết. Đành thế vậy!

Tên truyện là “Cuộc hôn nhân dài lâu” nên dự án này cũng phải lâu dài, các bạn nhìn số chương thì biết đấy. Chắc chắn không nhiều người dám đầu, nhưng ai đầu theo mình từ bây giờ thì mình yêu lắm ý, hehe.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sự trở về sau hai năm

Lúc Lê Diệp vào cửa, đại sảnh ồn ào ở nhà họ Lê đột nhiên yên tĩnh lại. Trong nháy mắt, mọi hình ảnh như bị dừng lại, không âm thanh, không chuyển động, ai nấy đều tỏ kinh hãi.

Cô gái vừa bước vào cửa buộc tóc đuôi ngựa, mấy lọn tóc rối rủ xuống đôi gò má gầy, không thoa phấn trang điểm, sắc mặt hơi tái.

Hai mắt của cô sưng đỏ, bộ dạng mệt mỏi nhưng không hề có vẻ chật vật khổ sở, thần thái đau thương nhưng tư thái lại vô cùng kiên cường.

Ngoại trừ, chiếc xe lăn phía dưới cô.

Mọi người trong phòng đều nhìn cô chăm chăm, trong mắt ai cũng đầy vẻ dò xét và kinh ngạc. Lê Diệp lăn bánh xe, hai mắt nhìn chăm chú vào bức ảnh đen trắng khổ lớn kia.

Người trong bức ảnh thật hiền lành, ôn hòa, mái tóc trắng và nếp nhăn nơi khóe mắt khiến người khác cảm thấy thân thiết vô cùng.

Trước bàn thờ, ngọn nến trắng phập phều, rọi vào đáy mắt.

Thần sắc Lê Diệp âm trầm. Bà nội đã đi rồi, người thân cuối cùng của cô trên đời này đã đi rồi.

Cô chống vào tay vịn xe lăn, dùng sức nâng người lên một chút, nhướng về phía trước, quỳ thụp xuống mặt đất.

Thấy Lê Diệp quỳ xuống đất, Lê Tuyết Ca còn đang sững sờ vội nức nở chạy lại, “Chị Diệp Diệp, rốt cuộc chị cũng về rồi!”

Biến mất hai năm biệt tăm biệt tích, sự xuất hiện lúc này, dùng từ “rốt cuộc” cũng không khoa trương chút nào.

Có người lên tiếng, những người khác cũng lập tức nhao nhao lên. Lê Thiên Tổ tỏ vẻ khinh khỉnh, xùy một tiếng với Lê Diệp, “Làm ra chuyện thị phi như thế còn dám về, da mặt cũng dày thật!”

“Đứng đấy! Lê Diệp, mày đúng là không biết xấu hổ, nhà họ Lê này còn muốn giữ thể diện đấy! Lát nữa người nhà họ Doãn đến đây, nếu để Chính Đặc nhìn thấy mày, mày bảo bọn tao phải giải thích thế nào hả?” Người vừa tiếp lời là mẹ Lê Thiên Tổ, thím hai của Lê Diệp, Đường Thu Bình.

Nhà họ Lê cũng được coi là danh gia vọng tộc, bạn bè thân tín tề tựu rất đông, mọi người xôn xao bàn luận, khiến căn phòng nhất thời trở nên thật ồn ào.

“Được rồi!” Bác cả Lê Thành Tường quát một tiếng, mọi người lập tức im lặng. Ông nhìn Lê Diệp đang quỳ dưới đất, “Diệp Nhi, cháu lên tầng nghỉ ngơi một lát đi. Đúng là một lúc nữa người nhà họ Doãn sẽ đến đây, cháu tránh đi một chút, tốt cho tất cả mọi người. Vân Hán, Tuyết Ca, đỡ con bé lên tầng.”

Vân Hán và Tuyết Ca vội vàng bước đến, đang định nâng dậy thì Lê Diệp ngẩng đầu, hàng mi uрон ướt lệ, nhưng giọng điệu của cô thì lại bình tĩnh, kiên quyết, “Bác cả, cháu phải ở đây với bà nội.”

Lê Thành Tường tỏ ra tức giận, “Đi hai năm rồi, chẳng nhẽ ít hơn mấy phút bây giờ! Chẳng lẽ mày muốn nhìn nhà mình với nhà họ Doãn lại xung đột?”

Dường như Lê Diệp không nghe thấy, cô lê về phía trước, cầm lấy một dải băng đen trên bàn rồi đeo vào tay, dưới ánh nhìn chăm chú xem thường của mọi người, cô lui về phía sau, quỳ sang một bên.

Thấy cô bị chửi cũng không đi, Lê Thiên Tổ cắn chặt răng, đang định xông lên cho cô hai cái tát thì Lê Thành Tường bỗng nhíu mày, lạnh lùng nói, “Đừng làm loạn nữa! Nhà họ Doãn đến rồi!”

Vừa dứt lời, mấy người vận quần áo đen bước từ cửa vào.

Đi đầu là một ông lão đầu bạc phơ, vẻ mặt buồn đau, vài bước đi có hơi loạng choạng. Người đi bên cạnh đỡ ông là cháu trai Doãn Chính Đặc. Bộ âu phục đen vậy lấy thân hình rắn tởi, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị này khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Lê Diệp quỳ ở một bên, tuy đang cúi đầu, quần áo giản dị, nhưng ai cũng có thể phát hiện ra sự tồn tại của chiếc xe lăn bên cạnh cô.

Tất cả mọi người đều mang tâm trạng chờ xem trò vui, cẩn thận quansats từng phản ứng nhỏ của Doãn Chính Đặc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chạm mặt

Hai nhà Doãn – Lê là bạn cũ, hai vị trưởng bối nhà họ Lê lần lượt ra đi, thấy cảnh hai người bạn cũ không còn, giờ khắc này, ông cụ nhà họ Doãn vô cùng buồn thương.

Doãn Chính Đặc điu ông nội đến trước linh cửu, ông cụ có chút kích động, roi lệ nghẹn ngào.

Vẫn đứng bên cạnh ông cụ, thần sắc Doãn Chính Đặc nghiêm nghị, cúi đầu với di ảnh rồi thắp hương thay cho người nhà họ Doãn, đôi mắt lạnh lùng không hề liếc mắt nhìn đến nơi khác.

Xoay người, Doãn Chính Đặc nhìn Lê Thành Tường, “Bác cả, bót đau thương, trong nhà có việc gì cần cháu giúp thì xin cứ nói.”

Lê Thành Tường gật đầu, “Có lòng là được rồi, sức khỏe ông cụ không tốt mà còn cất công đến, gia đình tôi vô cùng cảm kích.”

“Nên thế mà.” Doãn Chính Đặc nói năng chu đáo, tuy còn trẻ nhưng đã sớm tiếp quản việc làm ăn của gia tộc, năng lực và sự quyết đoán là không thể nghi ngờ.

Ông cụ Doãn tưởng niệm xong, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi. Sức khỏe vốn không tốt, sau phút đau thương, sắc mặt ông cụ cũng kém hẳn đi.

Doãn Chính Đặc đã đoán được trước, thấy vậy liền gọi người đỡ ông cụ lên xe, lập tức đến bệnh viện kiểm tra.

Thấy anh vừa đến trong chốc lát đã phải đi, Lê Thiên Tổ vội vàng tiến lên, “Anh hai, đêm nay anh có đến trông linh cửu với bọn em không?”

Doãn Chính Đặc chưa nói gì thì Lê Thành Tường liền trách, “Đừng có nhiều! Không thấy ông Doãn phải vào viện à!”

Ánh mắt Doãn Chính Đặc trầm xuống, “Không sao ạ... nếu ông nội không sao, tôi cháu sẽ quay lại đây.”

Lê Thiên Tổ gật đầu, như thể chỉ khi anh đến đây, buổi tối cô ta mới dám trông linh cữu vậy.

Thấy Doãn Chính Đặc vội vàng đi, làm như không thấy người vừa trở về ngày hôm nay, những người thích thị phi đều cảm thấy có chút tiếc nuối.

Có điều ngẫm lại cũng đúng, đã hai năm rồi, ai còn nhớ mãi không quên chuyện đó. Cậu hai nhà họ Doãn sao có thể có liên quan gì đến con bé không rõ lai lịch này chứ, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người ta còn chẳng buồn liếc nhìn cô lấy một cái.

Tâm trạng muốn xem trò vui không còn, chuyển thành ý muốn chế nhạo.

Trốn hai năm, giờ chạy về sống chết không chịu lên tầng tránh đi, chính là vì muốn gặp người ta. Kết quả thế nào? Người ta chẳng buồn để ý đến cô nàng.

Qua phút đùa cợt, người ta lại thấy Lê Diệp cúi đầu cầm một chuỗi tràng hạt bằng gỗ đàn hương, miệng lầm nhảm niệm kinh, từ đầu đến cuối, như thể mọi chuyện trong căn phòng này đều không liên quan gì đến cô cả.

Nhưng sự xa cách này trong mắt người ngoài lại là một màn giả tạo – để che đi sự bề bàng xấu hổ. Loại con gái có thể làm ra chuyện đó, nói cô ta trở về mà không có âm mưu gì, chỉ đơn thuần là về thăm bà nội, có đánh chết cũng không ai tin.

Bệnh viện.

Tiền một mũi hạ huyết áp, sắc mặt ông cụ cũng đỡ hơn một chút.

Tựa vào gối, ông không cảm được tiếng than, “Đi cả rồi, đi hết rồi, còn lại mỗi mình ông, chắc cũng chẳng được bao nhiêu ngày nữa đâu...”

Doãn Chính Đặc rót một cốc nước ấm, “Ông, biểu hiện của ông khiến cháu thật hối hận vì đã đưa ông đến nhà họ Lê.”

“Ôi trời.” Ông lão liên tục thở dài.

Nhìn cháu trai, mỗi ngày hôm nào còn là đứa bé quần quýt bên chân nũng nịu, chớp mắt đã trưởng thành, giờ còn biết quản lý việc nhà, thậm chí ông còn phải nghe quyết định của anh, ông biết mình già thật rồi.

“A Đặc...” Ông cụ quan sát sắc mặt của anh, “Vừa rồi, trong đại sảnh Lê gia, cô gái quý ở một bên, là Diệp Diệp phải không?”

Doãn Chính Đặc thổi nước trong cốc, thử độ ấm rồi đưa cho ông cụ một viên thuốc, “Không để ý... Ông uống thuốc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ai mà không hận cô

“Là con bé, ông không hoa mắt đâu.” Ông cụ nhận thuốc rồi uống, tựa vào gối là lại thở dài, “Con bé cũng đáng thương thật, từ nhỏ đã không có bố mẹ, ở nhà đây, chắc chắn là có chịu áp lực, nhìn thấy người khác hạnh phúc, trong lòng bất bình nên con bé mới nhất thời làm chuyện hồ đồ...”

Doãn Chính Đặc không nói tiếp, trong điện thoại có tài liệu công việc, anh đang cúi đầu phê duyệt.

“Sao ông lại thấy bên cạnh con bé có cái xe lăn nhỉ? Con bé bỏ đi hai năm, hình như ở bên ngoài phải chịu nhiều khổ cực, gầy đi trông thấy.” Ông cụ lầm bầm.

Ông chưa nói xong, Doãn Chính Đặc đã đứng dậy, cầm di động đi ra cửa, vừa đi vừa nói, “Cháu đi gọi cuộc điện thoại.”

Thấy anh đi ra ngoài mà không quay đầu lại nhìn, ông cụ lắc đầu thở dài.

Trong lòng anh cực kỳ hận cô bé đó, nếu không, anh đã kết hôn với Sơ Vũ, hai năm, có khi ông còn được bế cháu rồi cũng nên.

Nghĩ lại chuyện ấy là lại thấy đau lòng.

Hai nhà Lê – Doãn, có ai mà không hận Lê Diệp, nhưng như vậy thì có thể làm gì được, bi kịch đã xảy ra, mọi chuyện đều không thể挽 hồi được nữa.

Tầm chàng vạng, trong phòng ăn, Lê Tuyết Ca không quá đói nên và vài miếng cơm là đứng dậy, loanh quanh trong phòng một lúc rồi mang ít đồ ăn đi. Cô bé ra đại sảnh, đưa cho Lê Diệp hăng còn đang tụng kinh, nhỏ giọng nói, “Chị Diệp Diệp, ăn chút gì đi.”

Lê Diệp không nói gì, tiếp tục lần chuỗi hạt đàn hương.

“Buồn thì buồn, nhưng không thể cả ngày không ăn gì được chứ.” Lê Tuyết Ca nhìn cô, “Chị Diệp Diệp, bà nội không muốn nhìn thấy chị như vậy đâu, ăn đi.”

Lê Diệp chậm rãi nhấp mấy môi, “Chị không đói.”

Tuy mệt mỏi nên giọng hơi khàn, nhưng giọng nói của Lê Diệp thật sự rất nhẹ nhàng, mềm mại, vô cùng dễ nghe. Nếu không có biến cố vào hai năm trước, sau khi tốt nghiệp chuyên ngành phát thanh, hẳn là Lê Diệp đã có thể vào đài truyền hình làm dẫn chương trình rồi.

Lê Tuyết Ca lại đưa cái cốc qua, “Chị Diệp Diệp, thế thì chị uống nước đi.”

Lê Diệp nhìn cô bé ngây thơ mà ngang bướng trước mặt, đây là người duy nhất trong nhà không tránh cô như tránh dịch bệnh.

Nâng tay, Lê Diệp nhận lấy cái cốc, nhấp một chút.

Lê Tuyết Ca thấy cô chịu uống thì mừng hẳn lên. Mặc dù cô bé có anh trai là Vân Hán, nhưng con trai có trò của con trai, chưa bao giờ đưa cô bé đi cùng, từ nhỏ cô bé đã thích chơi với Lê Diệp, tình cảm giữa hai người không tệ. Có điều, hai năm trước, Lê Diệp xảy ra chuyện, đột ngột biến mất, ai cũng nói rằng cả đời này cô cũng không quay về nữa. Không lâu sau, bà nội đột nhiên đổ bệnh nặng, Tuyết Ca gửi cho cô một bức thư, không ngờ cô thật sự nhận được, còn quay về nữa.

Chỉ tiếc, thời điểm cô nhận được vẫn muộn, khi trở về, bà đã đi rồi.

Hai người cùng trầm mặc. Lê Tuyết Ca phát hiện, cô vô cùng yên lặng, từ lúc vào cửa đến giờ, cô thậm chí còn chẳng liếc nhìn một ai. Sự việc năm đó khiến tình cảm giữa cô và nhà họ Lê hoàn toàn cắt đứt...

Nhìn chiếc xe lăn bên cạnh cô, Lê Tuyết Ca định hỏi rồi lại do dự, đành phải lên dò xét chân Lê Diệp.

Là bị thương sao? Nhưng hình như không có băng gạc, đáng vẽ của chị ấy hình như đã quen với xe lăn rồi, chẳng lẽ là lâu ngày...

Có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng nhìn vẻ mặt âm thầm của Lê Diệp, Lê Tuyết Ca cảm thấy không tài nào mở miệng được.

“Tuyết Ca!” Tiếng quát mắng đột nhiên truyền đến, Lê Thiên Tổ thấy Lê Tuyết Ca đưa đồ ăn cho Lê Diệp liền gào lên, “Mày không biết kiêng kị gì cả, người như thế mà mày cũng dám đến gần! Mày không sợ nó ghen tỵ với mày nên ra chiêu độc với mày à?”

Tĩnh tĩnh Lê Thiên Tổ chanh chua, Lê Tuyết Ca hơi hơi sợ, lại ngập ngừng, “Chị Diệp Diệp không thể đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Muốn nói chuyện thì ra ngoài

“Mày mà biết nhìn người à! Sợ Vũ thông minh hơn mày, thế mà chẳng phải cũng không thoát khỏi tay nó sao!” Lê Thiên Tổ nói bằng giọng khinh thường, “Đừng trách tao không nhắc mày! Đờ như Sợ Vũ, bị người ta hại chết còn không hiểu tại sao!”

Giọng điệu của cô ta quá cay nghiệt, dù sao Lê Tuyết Ca vẫn còn nhỏ, đành phải chậm rãi đứng dậy rồi lui ra.

Lê Diệp vẫn quỳ như cũ, hạ mí mắt, tiếp tục lần hạt.

Lê Thiên Tổ trừng mắt nhìn cô một cái, hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

Bầu trời tối đen, không trung bắt đầu nổi lên tiếng sấm sét đùng đoàng, dự báo thời tiết không nói có mưa, nhưng sắc trời âm u thế này khiến người ta cảm thấy nặng trĩu.

Người trông linh cứu ban đêm chia nhóm, cứ hai tiếng lại thay một ca, có điều, hôm nay có thêm một người nữa – Lê Diệp.

Người khác thay ca đi nghỉ, cô vẫn quỳ ở đó, như thể đã bị chết chân ở đó rồi.

Tuy nhiên, không đi nghỉ còn có Lê Thiên Tổ.

Cô ta xin bác cả cho trực đầu giờ đêm, nhưng còn chưa đến giờ cô ta đã chạy xuống, lại cứ lòng vòng quanh cửa, rõ ràng là đang đợi người.

Lúc ngoài cửa truyền đến tiếng xe, Lê Thiên Tố vội vàng chạy ra.

Một lát sau, giọng nói hưng phấn của Lê Thiên Tố ngày một gần, “Anh hai, sức khỏe ông nội thế nào rồi ạ?”

“Ồn rồi, đang ở nhà nghỉ.” Cùng với giọng nói trầm thấp, bóng dáng cao lớn bước qua cửa.

Đang trông bên linh cửu là hai người họ hàng, còn trẻ, đều quen Doãn Chính Đặc nên cất lời chào, “Chính Đặc đến rồi à, đã ăn tối chưa?”

Doãn Chính Đặc đến trước đi ảnh, cúi đầu chào bà, rồi lui sang một bên, “Ăn rồi ạ ...hai người lên nghỉ đi, để tôi ở đây trông.”

Túc trực bên linh cửu chẳng phải việc sung sướng gì, có thể đi nghỉ là điều ai cũng ước ao, hai người giao ca xong liền lên tầng.

“Anh hai, em ở đây với anh.” Lê Thiên Tố rót hai cốc nước, ngồi bên cạnh Doãn Chính Đặc.

Liếc mắt nhìn đứa con gái phiền phức đang quỳ dưới đất, Lê Thiên Tố mong Doãn Chính Đặc không để ý đến cô nên vội chuyển đề tài: “Anh hai, chuyện lần trước em nhờ anh, thế nào rồi ạ?”

Ngón tay dài cầm chiếc cốc ấm, gương mặt Doãn Chính Đặc vẫn lạnh nhạt như cũ. Anh đã thay bỏ bộ âu phục màu đen ban ngày, giờ đang mặc một chiếc áo somi tím, một chiếc quần dài màu xám đậm. So với cánh nam giới, làn da của anh có vẻ trắng hơn, ánh mắt như chứa cả một trời sao, mênh mang, sáng ngời, toàn thân toát ra vẻ cuốn hút khiến bất kỳ cô gái nào cũng không thể chống cự được.

“Chỗ anh không có vị trí nào hợp cho em thực tập cả, bên anh rẻ thì có, đợi anh ấy sắp xếp xong sẽ báo cho em.”

“Em muốn đi theo học hỏi anh cơ!” Giọng làm nũng rõ ràng, “Em mặc kệ đấy, anh nghĩ cách đi, em muốn đến chỗ anh!”

Doãn Chính Đặc không hé răng, chỉ ngồi yên, thần sắc điềm tĩnh, không thể biết được ánh mắt anh đang dồn vào đâu.

“Anh hai! Được không?” Lê Thiên Tố đứng dậy, tóm lấy cánh tay rắn chắc của người đàn ông lắc lắc vài cái.

Doãn Chính Đặc chưa kịp nói, thì cô gái im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Đây là linh đường trang nghiêm, muốn nói chuyện thì ra ngoài.”

Nghe tiếng, hai người cùng nhìn về phía cô gái đang quỳ.

Doãn Chính Đặc nheo mắt lại, đôi mắt đen nhánh lộ ra tia sáng khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Giải giả vờ

Lê Thiên Tố không hề che giấu vẻ chán ghét, liền đứng dậy, “Cô không nhìn quen thì biến! Đây là nhà tôi, linh đường bà tôi, cô là cái thá gì mà có tư cách khoa chân múa tay chứ!”

Gãy bỏ tàn hương, Lê Diệp ngẩng đầu, dùng ánh mắt tĩnh lặng nhìn cô ta, “Bà nội đang nhìn cô đấy, cô có lòng hiếu thảo đến đâu, bà biết cả.”

Một câu này khiến Lê Thiên Tố vô cùng sợ hãi. Cô ta nhìn bức ảnh đen trắng cỡ lớn ở giữa nhà, lập tức cả người lạnh toát, lui về sau hai bước, miệng câm như hến.

Đây là lần đầu tiên Lê Thiên Tố cảm thấy sợ hãi từ sau khi bà nội qua đời. Người trong bức ảnh dường như đang nhìn cô ta. Cô ta kinh hãi, quay đầu về phía Doãn Chính Đặc xin trợ giúp, lại thấy anh vẫn cầm tách trà như trước, chỉ hơi nghiêng đầu đắm chiêu.

“Anh hai...” Lê Thiên Tố nhìn lên cầu thang, nhỏ giọng nói, “Chúng ta lên trên nói chuyện được không?...”

Doãn Chính Đặc nâng tầm mắt lên, “Em đi nghỉ đi, anh ở đây.”

Lê Thiên Tố không muốn bỏ qua cơ hội ở cạnh anh, nhưng ở lại đây thì lại cảm thấy sờn hết gai ốc, do dự một lát, chung quy thì nỗi sợ vẫn lấn át hết thảy. Cô ta khẽ cắn môi, hung hăng trừng mắt với Lê Diệp rồi quay đầu chạy nhanh lên tầng.

Đại sảnh rất lớn, ban đêm lại vô cùng yên tĩnh, ngoài mấy tiếng sấm đi đùng ở bên ngoài thì xung quanh cực kỳ quanh quẽ.

Hai người cách xa nhau, chẳng ai nói câu nào, một lúc sau, ngoài trời bắt đầu tí tách đổ mưa.

Doãn Chính Đặc nâng tay, giờ cái tách lên mới phát hiện bên trong chẳng còn giọt nước nào.

Anh nhìn cô gái đang quỳ ở một bên, khoe miệng cong lên rồi thoáng mĩa mai, “Dọa cho Lê Thiên Tổ bỏ đi, không phải là có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Lê Diệp nhìn làn khói hương lượn lờ, giọng nói nhẹ nhàng, “Anh Doãn muốn nói chuyện thì mời lên tầng, có người tiếp chuyện anh.”

Về bốn cột trong đây mắt anh càng đậm hơn, anh cầm tách, đứng dậy, “Lê Diệp, hai năm không gặp, khả năng giả vờ của cô càng tốt hơn.”

Lê Diệp cầm chuỗi hạt, nhắm mắt không nói gì, cô chỉ cầu mong phút yên tĩnh nhưng cũng khó như vậy.

Máy lọc nước phía phòng bên cạnh phát ra tiếng kêu, một lát sau, tiếng bước chân lại gần.

Một cảm giác lạnh lẽo bao phủ, Lê Diệp mở mắt, liền thấy người đàn ông cao lớn đang cầm cốc nước nóng đứng trước mặt mình.

Doãn Chính Đặc nhìn chiếc xe lăn phía sau cô, nhướn mày, “Học ở đâu cái kiểu giả đồ đây, đi vài bước sợ mệt hay sao mà còn phải ngồi cái này?”

Ánh mắt Lê Diệp trùng xuống, cô không để ý.

“Xoạt” – một tiếng, Doãn Chính Đặc nghiêng tay, cốc nước nóng bỗng vừa rót hắt hết xuống người Lê Diệp.

Lúc này đang là cuối xuân đầu hạ, Lê Diệp chỉ mặc một lớp quần áo, dòng nước té xuống bất ngờ khiến cô không kịp đề phòng, cô hít sâu một hơi, làm động tác né tránh theo bản năng.

Có điều, vì đi đứng không tiện nên phạm vi né tránh của cô vô cùng hữu hạn, một cốc nước to kia chẳng hề lãng phí, toàn bộ tạt vào người cô.

Cô nhăn mày. Bỏng là một loại thương tổn gây cảm giác rất rõ ràng, cô đưa tay nhắc quần áo cách da một chút, nhưng vẫn cảm thấy chỗ bị bỏng đau rát.

Thấy cô không nhảy dựng lên, Doãn Chính Đặc nheo mắt, đôi mắt lộ ra cái nhìn lạnh thấu xương.

Hơi nóng tản nhanh, nhưng cơ thể Lê Diệp vẫn ẩm ướt, lớp vải dán vào những đường cong thân thể, không thoải mái, cũng vô cùng khó chịu.

Cô thở dài, dưới cái nhìn chăm chú của người đàn ông, cô quay đầu kéo xe lăn lại, hai tay chống vào tay vịn, dùng sức nhắc người dậy. Quý một ngày, cơ thể có chút đau nhức, cô hơi chật vật nhưng vẫn có thể ngồi lên được.

Một loạt động tác liên tiếp khiến ánh mắt Doãn Chính Đặc trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người chung tình

Lăn xe đi, Lê Diệp hướng về phía cầu thang.

Doãn Chính Đặc nhìn cô chằm chằm, trong mắt ngoài vẻ châm chọc cũng chỉ có vẻ bồn chồn, anh thật sự muốn xem cô làm trò gì.

Dưới bậc thang, Lê Diệp không hề gọi người đến giúp, mà nhắc người dậy tựa vào lan can, quay đầu gấp xe lăn thành một cái giá vịn.

Cô cứ bám vào lan can như vậy, tay chống cái giá, từng bước từng bước đi lên bậc thang.

Thấy cô chật vật lên cầu thang, gương mặt Doãn Chính Đặc cứng đờ, anh trừng mắt nhìn cô mãi cho đến khi bóng dáng cô khuất dạng sau góc cầu thang.

Theo đường quen thuộc, đi vào phòng ngủ, Lê Diệp đẩy cửa ra, thế nhưng...

Bài trí bên trong không hề thay đổi, ngay cả chậu hoa lúc trước cô đặt trên bậu cửa sổ vẫn còn tốt tươi.

Ngắm ra thì trong lòng lại thấy chua xót, ngoài bà nội ra, còn có ai giữ gìn nơi này đâu.

Vào xem tủ quần áo, mở cửa ra, bên trong có không ít bộ đồ.

Chọn một bộ, cô cởi bỏ bộ quần áo ướt sũng trên người. Ngực và đùi đều bị bỏng thành một màu đỏ, hơi đau, cô cúi đầu thối thối. Cái cảm giác khô rát này thật sự rất khó chịu.

Tầm kính phản chiếu cơ thể gầy gò của cô, dưới ngọn đèn trông lại nhợt nhạt như không có chút máu nào, vết cắt ở bụng dưới đã thành màu nâu nhạt.

Cô nghiêng đầu, ngồi thất thần một lát. Căn phòng lâu không có người ở, cảm giác lạnh lẽo dần dần rõ ràng. Cô lấy lại tinh thần, cầm bộ quần áo lên.

Trên áo hơi có mùi mốc, hai năm qua đi, quần áo mặc vào người đã hơi rộng.

Vừa ngồi lại xe lăn, cẳng chân bỗng nhiên co rút đau đớn, trán cô đổ đầy mồ hôi lạnh, cô vội vàng gục xuống giường.

Thật sự đau đớn, thời gian quý quá dài, con co rút khủng khiếp hơn bình thường gấp nhiều lần.

Cô mát xa chân để giãn lỏng cơ, một lúc lâu sau cảm giác đau đớn đó mới dần thuyên giảm.

Lau bỏ lớp mồ hôi lạnh trên trán, cô thở dốc một lúc mới trấn định được.

Nằm yên một chỗ, đưa mắt nhìn bức ảnh ở tủ đầu giường, cô đưa tay lấy lại.

Đó là bức ảnh chụp từ nhiều năm trước, cô còn đang đi học, bà nội đeo kính lão đến tham gia lễ khen thưởng của cô, cô ôm bà, hai người cùng cười rất tươi.

Cô từng sẽ không khóc, nhưng vào giờ khắc này, mất đi người thân yêu nhất là một chuyện đau thương không thể kìm nén được, nước mắt cứ không nghe lời mà lăn dài.

Ôm lấy khung ảnh, một lúc lâu, đến khi cả tấm kính lạnh lẽo cũng lây hơi ấm từ cơ thể cô.

Sáng sớm hôm sau, Lê Tuyết Ca xoa xoa hai mắt, vừa ngáp vừa xuống nhà ăn sáng.

Đi xuống nhà, cô bé không khỏi kinh ngạc. Lê Diệp vẫn còn quỳ dưới đất, tay giữ bát hương, tay kia cầm cổ tràng hạt.

Sự thành kính của cô khiến cô cháu gái như Lê Tuyết Ca xấu hổ vô cùng. Bà nội cũng rất thương cô bé, nhưng lần nào phải trông đêm cô bé cũng hậm hực.

Ăn qua loa, Lê Tuyết Ca đặt chiếc bánh bao và ít dưa muối định đưa ra cho Lê Diệp, bỗng thấy Lê Thiên Tổ ở phía đối diện đột nhiên đặt đĩa xuống, chạy ra cửa, “Anh hai? Sao anh đến sớm vậy?”

Mọi người cùng quay đầu lại nhìn Doãn Chính Đặc. Tối hôm qua anh đến đây trông một ca, đến gần nửa đêm mới đi, vậy mà sáng sớm đã lại đến.

Không phải con cháu họ Lê mà lại có thể làm như vậy, phần tâm ý này thật sự khó mà có được...

Trong đó, ngoài mối giao hảo giữa hai nhà ra, có lẽ do anh vẫn còn nhớ nhung Sơ Vũ. Người đã đi rồi, nhưng không ai ngờ, cậu hai nhà họ Doãn lại là người chung tình đến vậy. Hai năm nay, ngoài việc tập trung cho sự nghiệp ra, anh không có động tĩnh gì về chuyện tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Nó là hung thủ

Tuy Lê Thành Tường là bề trên, nhưng vẫn rất khách sáo với bề dưới nhà họ Doãn, ông đứng dậy và nói: “Chính Đặc đây à, cứ ở nhà chăm sóc cho ông nội, ở đây ổn mà, không có gì phải vội cả.”

Dù dậy sớm nhưng tinh thần Doãn Chính Đặc lại rất tốt, không giống mấy người trẻ tuổi hăng còn ngáp ngáp dài.

Áo sơ mi trắng phối cùng quần dài đen, cách ăn vận thoải mái nhưng ở trên người anh lại khiến người khác phải lóa mắt.

“Ông cháu không sao, ông bảo cháu đến đây xem thế nào, có thể thì ông mới yên tâm được một chút.” Doãn Chính Đặc nói.

Lê Thiên Tổ vừa múc cháo vừa hỏi: “Anh hai, anh đã ăn sáng chưa? Ngồi xuống ăn chút cháo nhé?”

Lê Tuyết Ca bĩu môi, có cần phải biểu hiện xum xoe rõ ràng như thế không. Máy cô gái nhà họ Lê hình như đều thiếu triển vọng như nhau, ai ai cũng cứ vây quanh Đoàn Chính Đạc.

Bưng cái đĩa, cô bé rời bàn ăn ra đại sảnh.

Nhìn Lê Diệp còn đang quỳ, Lê Tuyết Ca lại nhìn quanh bốn phía, không thấy ai mới vội vàng chạy lại, “Chị Diệp Diệp, chị không ngủ à? Không được đâu, hại sức khỏe lắm.”

Lê Diệp chớp mắt, lắc đầu tỏ vẻ không sao.

“Ăn chút gì đi, tối qua chị cũng không ăn com.” Lê Tuyết Ca đưa cái đĩa đến trước mặt cô, “Bánh bao còn nóng đây.”

Lê Diệp không nhúc nhích, Lê Tuyết Ca nhìn hai mắt đầy tơ máu của cô liền nhỏ giọng nói, “Em xin lỗi, chị Diệp Diệp, hôm qua... Lê Thiên Tổ nói như vậy, không phải là em đồng tình với chị ấy, chỉ là em không muốn cãi nhau với chị ấy thôi...”

Cô bé ngây thơ vẫn còn đang áy náy vì sự chùn bước của mình tối hôm qua, dù Lê Diệp không lên tiếng, nhưng thần thái đã cho thấy rõ ràng cô chưa từng để bụng.

Lời vừa dứt chưa lâu, ngoài cửa đã truyền đến tiếng khóc thất thanh.

Một nam một nữ lao vào, mãi lâu sau, Lê Tuyết Ca mới nhìn rõ đôi vợ chồng trung niên quỳ gối trước di ảnh, “Chú ba, thím ba!”

“Mẹ! Con bất hiếu, giờ con mới về được, không thể tận hiếu với mẹ, con đáng chết!” Lê Minh Đông và Từ Mạn ôm linh vị mẹ khóc lóc, không thể so với người trẻ tuổi, nước mắt của người luống tuổi thật sự có thể chạm đến nơi yếu đuối nhất trong lòng người.

Tiếng khóc thương tâm lại khơi lên không khí tang tóc trong nhà, nhất thời, nhiều người khác cũng không cầm được nước mắt.

Nhưng không bao gồm Lê Diệp. Cô kéo xe lăn lại, yên lặng ngồi lên, chuyển động bánh xe về căn phòng bên cạnh.

Khóc cùng chồng một lát, vừa ngẩng mặt, Từ Mạn chợt thấy người đang đi vào phòng bên cạnh, dù chỉ nhìn thấy sườn mặt nhưng bà ta liếc mắt đã có thể nhận ra. Nhảy dựng lên như bị điện giật, Từ Mạn kêu lên, “Là mày, hung thủ giết người! Sao còn dám quay về!”

Biết tình hình không ổn, Lê Tuyết Ca vội vàng giữ chặt Từ Mạn, “Thím ba, bà còn đang ngự trên linh vị, nhà mình không thể để bà bất an được!”

Thân là người đứng đầu gia đình, Lê Thành Tường cũng nói, “Thím ba, mẹ qua đời, mọi người đều muốn mẹ ra đi thanh thản, vào lúc này, chuyện khác để sau hẵng nói.”

Hiển nhiên ngọn lửa giận của Từ Mạn không vì câu nói này mà nguôi, bà ta điên cuồng nhào lên mắng chửi người đang định bỏ đi, “Tao muốn giết mày! Mày dèn mạng cho con gái tao mau! Là mày đã hại chết Sơ Vũ của tao!”

Mọi người vội vàng ngăn lại, nhưng không ngờ bà ta dùng hết toàn lực, chẳng ai ngăn được nổi. Từ Mạn xông ra, tóm lấy cổ Lê Diệp, khàn giọng hét lên, “Mày trả con cho tao! Đồ hung thủ! Hung thủ!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thăm dò

Lê Diệp muốn tránh đi, nhưng vì còn ngồi xe lăn nên đành chịu nạn. Từ Mạn ra tay thật sự ác, ánh mắt của bà ta hoàn toàn như đang nhìn kẻ thù không đội trời chung vậy.

Mọi người vội vàng tiến tới ngăn Từ Mạn, trong nhà còn có khách, náo loạn thế này dầu sao vẫn vô cùng khó coi.

Lê Diệp hết bị bóp cổ lại bị tóm từ phía sau, cô bị nghẹn, liên tục ho khan.

Vừa nâng tầm mắt, trong đám người hỗn loạn chỉ có một đôi mắt lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, thu gọn từng hành động nhỏ của cô vào mắt.

Từ Mạn vẫn còn đang quát to, dưới sự thúc giục của mọi người, Lê Diệp tránh đi một chút, nhưng bất thành linh, Từ Mạn lại giãy ra, lao nhanh đến. Một cú hích lớn khiến cả Lê Diệp và xe lăn cùng lộn nhào xuống đất.

Ngã nhào trên mặt đất, trán Lê Diệp đập xuống sàn, đầu ong ong, cô khẽ cắn môi, ấn mạnh vào cái trán đang sưng phồng.

Trận âm ỉ vẫn tiếp tục, lý trí của Từ Mạn gần như mất hết, bà ta cứ la hét đòi cô phải đền mạng.

Cả đám người xung quanh vẫn luôn miệng khuyên giải, khiến linh đường tĩnh lặng bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Lê Diệp nằm tại chỗ, sắc mặt tuy bình tĩnh, nhưng sâu trong đáy mắt là vẻ buồn bã.

Đền mạng...

Ai cũng hận cô đã hại chết Sơ Vũ, ai cũng muốn cô trở thành chuột qua đường*, nhưng có ai biết, trong mớ nút thắt rối tình này, cô cũng chẳng phải người thắng. Cô mất đi tất cả, sinh mệnh cũng chẳng tốt đẹp hơn Sơ Vũ là mấy...

* Ví với kẻ xấu đáng căm giận.

Cho đến khi đôi chân dài bước đến bên cô, trước mắt cô là một bàn tay dày rộng.

Nghiêng đầu, cô nhìn thấy gương mặt tuấn tú nhưng đầy hờ hững.

Hơi cúi người, Doãn Chính Đặc nhìn cô chằm chằm, không cười nhạo, không đồng tình, ánh mắt anh giống như băng lạnh, chẳng có chút hơi ấm nào.

Nhìn thấy bàn tay kia, Lê Diệp có chút do dự, nhưng cô vẫn đứng lên, không chính xác mà nói là ngồi dậy...

Cầm lấy bàn tay kia, ấm áp, khô ráo.

Sự mạnh mẽ lan qua cánh tay anh truyền tới, người đàn ông quả thật rất khỏe, nhanh chóng nâng cả cô và chiếc xe lăn dậy.

Nhưng anh không đặt cô ngồi vào, anh nhìn chằm chằm chiếc xe lăn của cô, lúc cơ thể cô nâng lên được một nửa, anh đột nhiên dừng lại.

Nhìn vào đôi con người đen láy kia, tim Lê Diệp bỗng đập mạnh một nhịp. Anh giẫm lên bàn đế chân của chiếc xe lăn, khiến cô lúng túng không biết nên đặt chân vào đâu.

Gần như không cho cô thời gian phản ứng, anh đột nhiên buông lỏng tay, chiếc xe lăn lập tức lộn ngược về phía sau. Hai tay Lê Diệp không có điểm tựa, cả người lại ngã xuống mặt đất.

Lần này còn nặng hơn vừa rồi, trước mắt cô gần như là một khoảng không đen sì, mấy giây sau mới hồi phục.

Thấy cô nằm đó, Doãn Chính Đặc có chút không đành lòng. Anh nhìn cô chằm chằm, dùng ánh mắt sắc bén quét qua hai đùi của cô.

Lê Tuyết Ca phát hiện ra tình cảnh quẩn bách của cô, hấp tấp chạy lại, bên cạnh là Lê Văn Hán. Cả hai người cùng nâng, cuối cùng cũng đỡ cô dậy được.

Lê Diệp hơi chóng mặt, chỉ tính riêng chuyện cả người cả xe ngã xuống đất đã là tình huống xấu hổ nhất rồi, giống như con rùa bị lật ngược, muốn trở mình mà phải dùng sức rất lớn.

Phía bên kia, Từ Mạn vẫn được mọi người khuyên nhủ, Lê Minh Đông chứng kiến cảnh hỗn loạn này thì bị kích động, phải uống ngay một viên trợ tim khẩn cấp, ngồi trên sô pha mà sắc mặt tái mét.

Tình hình như sao hỏa đâm vào trái đất, Lê Thành Tường thật sự đau đầu, ông bước tới nhìn Lê Diệp, “Diệp Nhi, cháu tránh ra ngoài một lát đi, cháu cũng hiểu cho tâm trạng của chú ba với thím ba, đừng khiến chú thím ấy kích động nữa.”

Lê Diệp không hé răng, cầm chuỗi tràng hạt đeo vào cổ tay mảnh khảnh, đẩy xe lăn “đi” ra phía cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vết nơ trong đời

Ra cửa, tiếng ồn ào trong phòng mới nhỏ dần, Lê Diệp đi dọc theo con đường nhỏ vào vườn hoa. Tất cả vẫn như cũ, mấy cây ăn quả trong vườn đều do cô và bà nội trồng.

Cây ăn quả đang ra hoa đúng vụ. Mỗi một cây đều vô cùng quen thuộc, có điều, đây đã chẳng còn là nhà cô nữa.

Có lẽ, cho tới bây giờ, nơi này chưa từng là nhà của cô.

Gió thổi, nâng lên vài sợi tóc.

Ngồi một lát, phía sau truyền đến tiếng giày da đập trên đá.

Không cần nghĩ cũng biết là ai, Lê Diệp chẳng buồn quay đầu lại.

Đứng bên cạnh cô, Doãn Chính Đặc dứt tay trong túi quần, thân mình cao lớn như cây tùng cây bách.

Anh không hé răng, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi chân cô, ánh mắt kia giống như một cây đao, có thể xuyên thấu máu thịt cô, nhìn thấy hết thảy ở nơi sâu kín nhất của cô.

Lê Diệp tặc vào xe lăn, hai tay đặt trên đùi, khoe miệng giật giật. Anh đang nghĩ gì, cô rất rõ ràng, không phải là ăn ý, mà là đối với người này, cô coi như cũng có chút hiểu biết ít ỏi...

Anh cảm thấy cô đang giả vờ, anh hất nước nóng vào người cô, đỡ cô lên xe lăn được một nửa thì buông ta, tất cả đều là thăm dò cô.

Anh không phải là kiểu người có sẵn lòng đồng cảm, hoặc là, sự đồng cảm của anh không dùng cho người như cô.

Cô còn nhớ, trước kia, Sơ Vũ bị thương ở chân trong tiết thể dục, liên tục một tháng, ngày nào anh cũng đến đón Sơ Vũ đi học, giờ cơm trưa còn đích thân đi mua cơm cho cô ấy.

Tuy nhiên, cũng khó trách, bất cứ ai cũng sẽ có ý muốn bảo vệ Sơ Vũ. Cô gái đó vừa xinh đẹp vừa mỏng manh, cái chết của cô ấy khiến người khác vô cùng thương tiếc.

Lê Diệp bỗng dung rơi vào trầm tư, khiến Doãn Chính Đặc lộ vẻ chán ghét.

“Trốn hai năm, giờ lại chạy về, định hưởng tài sản à?” Anh lạnh lùng chế nhạo.

Ánh mắt của Lê Diệp dừng ở nơi xa, đối với sự châm chọc của anh, cô làm như không nghe thấy.

“Định giả vờ đến khi nào?” Sắc mặt anh rất lạnh lùng, “Chưa từng nghe nói đến quy định người ngồi xe lăn có thể được hưởng phần nhiều tài sản.”

Lê Diệp đặt hai tay trên tay vịn xe lăn, lông mày không nhíu chút nào.

Sự phớt lờ của cô khiến Doãn Chính Đặc vô cùng bức tức, anh nhìn cô chăm chăm, rồi tỏ ra hung dữ, “Đừng giả đồ với tôi, lúc cô quyến rũ tôi lên giường không phải là cái thái độ này!”

Lời nói của anh rốt cuộc cũng khiến Lê Diệp có phản ứng, bàn tay nắm chặt, cô nhìn anh với sắc mặt trắng bệch.

Doãn Chính Đặc cúi đầu nhìn cô, tràn đầy trong đôi mắt rực lửa của cô, rõ ràng là khuôn mặt anh.

Khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười châm chọc, “Sao, tôi nói sai à?”

Sự việc kia đột nhiên ủa về trong đầu, Lê Diệp không kìm được cảm giác lạnh lẽo toàn thân, cánh tay nổi đầy da gà.

Không có chuyện gì hoang đường hơn chuyện đó, cho tới bây giờ, cô vẫn cảm thấy nó như một cơn ác mộng kinh hoàng, ghê tởm.

Biểu hiện của cô khiến người ta không phân biệt rõ được là đang suy tư hay ngán người, như thể chuyện anh nói chẳng là gì đối với cô, hoặc là, cô đã chẳng còn nhớ nữa.

Doãn Chính Đặc nhìn xoáy vào cô, “Sau khi để lại một vết nhơ trong đời người khác, cô lập tức trốn mất tăm, cứ thế mà xong sao?”

Lê Diệp nắm lấy tay vịn xe lăn, vẻ hoảng sợ trên mặt dần biến mất, thay vào đó là vẻ tĩnh lặng thường ngày. Giọng nói của cô không lớn, nhưng cường độ thì lại rất ổn định, “Hình như anh Doãn rất thích nhắc đến vết nhơ trong đời mình thì phải.”

Doãn Chính Đặc nheo mắt lại, “Người khác nợ tôi, tôi không bao giờ quên.”

“Tôi nợ anh?” Lê Diệp cười lạnh một tiếng. Một khắc đó, trong mắt cô cuộn cuộn muôn vàn cảm xúc, thật rõ ràng, hai năm qua, cô cũng chẳng hề sống yên ổn.

Doãn Chính Đặc chờ cô nổi điên, nhưng sau khi cô cười lạnh và hỏi vặn lại một câu, cô chẳng nói thêm gì, cứ ngồi yên như vậy, gương mặt mang theo vẻ xa cách hững hờ.

Doãn Chính Đặc nhìn cô chăm chăm, giờ phút này, từ trong tim, trong mắt, anh ghét người phụ nữ này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lệnh đuổi khách

Trầm mặc hồi lâu, cả hai người đều không nói gì. Giữa họ, ngoài sai lầm đó ra thì chẳng còn gì liên quan, càng chẳng có đề tài khác, mà chuyện đó, khiến cô như bị nghẹn trong cổ, động vào cũng không muốn.

Anh vẫn còn ở đây, Lê Diệp cũng coi anh như không khí, cô chẳng có gì phải thấy mất tự nhiên. Hai năm nay, cô đã dẹp bỏ hết mọi chuyện, nói dễ nghe là lạnh nhạt, mà nói trắng ra, thì chính là cái xác không hồn.

“Diệp Nhi.” Qua một lúc, từ phía sau truyền đến tiếng gọi, Lê Diệp quay đầu lại thì thấy bác cả Lê Thành Tường đang đi tới.

Lê Diệp không phải người được nuông chiều từ bé, lúc cô vào nhà họ Lê cũng đã mười sáu tuổi. Trong gia đình giàu có này, cô là người ngoài. Hoàn cảnh mấy năm nay đã khiến cô sớm hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, lúc này Lê Thành Tường muốn nói gì, cô không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán được.

Thấy Doãn Chính Đặc, Lê Thành Tường có chút bất ngờ. Đã xảy ra loại chuyện thị phi như vậy, ông nghĩ Doãn Chính Đặc đáng ra phải ghét Lê Diệp rồi tránh xa, nhưng hai người lại ở trong vườn nói chuyện. Nếu để người khác nhìn thấy, khó tránh khỏi lại có nhiều chuyện tam sao thất bản được truyền đi.

“Chính Đặc cũng ở đây à.” Lê Thành Tường gật đầu với Doãn Chính Đặc. Cậu hai nhà họ Doãn là người khôn khéo, nhưng lúc này, anh gật đầu đáp lễ với Lê Thành Tường rồi mà vẫn không rời đi.

Lê Thành Tường không đành đuổi anh đi, liền quay đầu nhìn Lê Diệp, “Vừa rồi thế nào, có bị thương không?”

Lê Diệp lắc lắc đầu, “Không sao ạ.”

Lê Thành Tường thở dài, “Chú ba vào viện rồi, vừa nãy chú ấy kích động quá, tim hơi khó chịu.”

Lê Diệp hơi cúi đầu, ngón tay xoa xoa cổ tay theo bản năng, vẫn hơi đau.

Cúi đầu nhìn, thì ra là mấy bông nước – do tối qua bị Doãn Chính Đặc làm bông, giờ sờ vào mới thấy đau rát.

Lê Thành Tường nhíu mày, chậm rãi nói, “Tình hình trong nhà cháu cũng thấy rồi đấy, sau này chú ba ra viện, cháu còn ở đây, tâm trạng chú ấy...”

“Bác cả.” Lê Diệp ngừng đầu cắt ngang lời ông, “Qua bảy ngày của bà nội, cháu sẽ đi.”

“Thế thì còn những bốn ngày nữa.” Hiển nhiên Lê Thành Tường cảm thấy thời gian cô ở lại quá dài.

Doãn Chính Đặc đứng một bên, sắc mặt ảm đạm, không nói được một lời.

Đối với lời đuổi khách như vậy, Lê Diệp cũng không có cảm giác, cô nói, “Ban ngày cháu sẽ ra ngoài, buổi tối lại về trông linh cữu bà.”

Lê Thành Tường thấy cô cố chấp muốn đưa bà cụ nốt đoạn đường cuối thì cũng có chút cảm động. Nói thật, đám con cháu, ngoài cô ra, chẳng ai có lòng như vậy.

“Thế cũng được, buổi tối cháu lại đến đây, sáng sớm hôm sau thì đi sớm một chút.” Nói xong lại thở dài, “Diệp Nhi, không phải bác cả muốn đuổi cháu, thật sự là trong nhà liên tiếp xảy ra chuyện, mọi người đều không chịu nổi nữa, nếu chú ba lại...”

Lê Diệp nói, “Hơn mười giờ tối cháu lại đến.”

Nói xong, cô đẩy xe lăn vòng lại. Lê Thành Tường nhìn cô rồi hỏi, “Diệp Nhi, chân của cháu sao thế?”

Doãn Chính Đặc nghiêng đầu, cũng có chút đăm chiêu mà nhìn vào hai chân của cô.

Lê Diệp không trả lời, trên lối đi có vài cái hố, cô phải dùng sức đẩy xe lăn, “Bác cả, cháu đi trước đây.”

“Ồ, đi đâu thế? Để bác gọi tài xế đưa cháu đi.” Lê Thành Tường nói.

Lê Diệp không quay đầu lại, “Không cần đâu ạ.”

Thấy cô lăn xe ra phía cổng lớn, Lê Thành Tường thu lại tầm mắt, thở dài, “Con bé này là thế đấy, rất cứng đầu, không khiến người ta quý cho được.”

Thần thái Doãn Chính Đặc hoàn toàn lạnh nhạt, hai tay đút vào túi quần, thân mình cao lớn đầy vẻ cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Người cũ

Phố Thanh Sơn vẫn náo nhiệt như hai năm trước đây. Tiếng rao liên hồi của người bán hàng rong, mùi khói dầu hòa lẫn cùng mùi mồ hôi, tạo nên hơi thở đặc trưng của phố chợ.

Cửa hàng bánh bao của nhà họ Hạ nằm ở đoạn đường giữa, biển hiệu bạc màu, bên trên bám đầy khói dầu đen kịt. Đây đều là dấu hiệu của một cửa hiệu lâu đời.

Hồi xưa, không có chiếc xe máy ở trước cửa như bây giờ, mà chỉ có độc một chiếc xe kéo hàng ba bánh chạy bằng điện.

Ngập tràn khoang mũi là hương vị bánh bao, Lê Diệp có chút thất thần, chính là mùi thơm nức mà nóng hổi này, cô không nhớ nhầm.

Mùi hương này đã theo cùng cô suốt quãng thời gian đẹp nhất của tuổi thanh xuân. Làn khói nước nóng hổi bay ra từ cửa, cô cảm thấy chân tay lạnh lẽo cứng ngắc của mình cũng dần ấm lên.

Không biết đã ngồi bao lâu, nhân viên cửa hàng đi ra đổ rác, thấy cô ngồi ở ngoài liền chào, “Chị muốn ăn bánh bao không ạ? Cửa hàng bọn em đã mở được ba mươi năm rồi đây!”

Lê Diệp lắc đầu, lẩn bánh xe định rời đi.

“Tiểu Phan, cậu nói chuyện với ai đấy? Bột mì đã mang đến chưa?” Cô gái trẻ vừa đi ra vừa hỏi.

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, hai người đều giật mình.

Chạm mặt là việc mà không ai ngờ tới. Lê Diệp chỉ định ghé qua cửa hàng một chút, mà Hạ Tiểu Chúc vừa nhìn thấy cô ngồi trên xe lăn, trong nháy mắt, muôn cảm xúc cuộn cuộn, lại có phần như rất kinh hãi.

Giống như mọi người, cô nghĩ Lê Diệp sẽ vĩnh viễn không trở về, ít ra là sẽ không xuất hiện trước mặt mình.

Thấy Lê Diệp, Hạ Tiểu Chúc sững sốt trong chốc lát rồi lập tức lên con gạt dừ, hất mạnh tay sang một bên, quay đầu đi vào trong.

Lê Diệp cũng không bất ngờ, phản ứng của mỗi người khi thấy cô trở về đều như vậy.

So với hai năm trước, Hạ Tiểu Chúc đen đi nhiều, trên người mặc chiếc áo phông rộng thùng thình cùng chiếc quần đùi, hai chân xỏ một đôi tông, sau lưng đeo chiếc túi căng phồng.

Trước kia, cô nàng vô cùng ghét cửa hàng này, lần nào bảo cô ấy đến bán hàng thì đều ầm ĩ hét cả nhà cả cửa. Nhưng hiện tại, cô ấy đã trở thành một bà chủ khôn khéo, so với cô nàng đánh đá trước đây là hai người khác biệt.

Vào trong cửa hàng, Hạ Tiểu Chúc lại nổi điên, trong chốc lát đã lao ra, chỉ vào Lê Diệp, “Chị hại anh tôi thảm hại như thế mà còn dám về à! Đúng là đồ lăng lợ, thấy tiền là sáng mắt, không biết xấu hổ!”

Lê Diệp không để bụng lời nói của cô ấy, chỉ nhìn chăm chú đáng vẻ bù xù của cô ấy, trong lòng có chút khổ sở. Đến đây kinh doanh, chắc chắn là phải bỏ việc học đại học, thành tích học tập của Hạ Tiểu Chúc vẫn luôn là niềm tự hào của nhà họ Hạ.

Thấy cô để lộ ra ánh mắt thương xót, Hạ Tiểu Chúc lập tức đến bên cạnh Lê Diệp, ném một cái phong bì vào tay cô, “Đây là tiền chị gửi đến, trả lại cho chị!”

Lê Diệp lập tức đẩy lại, “Em cầm đi.”

“Tôi nói là tôi không cần! Tôi ghê tởm chị!” Hạ Tiểu Chúc vô tình lên án, “Chị đi ngay đi, tôi không muốn nhìn thấy chị!”

Lê Diệp nhìn tập phong bì dày trên mặt đất. Mấy năm nay bớt ăn bớt tiêu, thậm chí muốn gửi cho một ít cho Hạ Tiểu Chúc, muốn bù đắp cho cô ấy một chút, bởi cô ấy còn trẻ, mà bên cạnh chẳng còn lấy một người thân.

Lạnh lùng liếc nhìn chiếc xe lăn bên dưới cô, Hạ Tiểu Chúc chầm chọc nói, “Đáng đời... ông trời có mắt, cái này gọi là ác giả ác báo!”

Lê Diệp biết hiện tại cô ấy hận mình đến mức nào, nên không tranh cãi nhiều với cô ấy, một thời gian nữa tìm ra tài khoản ngân hàng rồi gửi tiết kiệm cho cô ấy cũng được.

Gặp lại nhau như sau cả mấy đời xa cách, muôn ngàn lời nói như nghẹn ứ trong cổ. Đối mặt với đoạn tình cảm đã đứt gãy này, nửa chữ cũng khó mà nói

ra được.

Quay xe lẩn, cô khẽ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Viên đá

Đang yên tĩnh, bất chợt truyền đến những tiếng gầm rú chói tai. Một chiếc xe bánh mỳ lao đến, tốc độ nhanh khủng khiếp khiến ai đi đường cũng phải né tránh.

Lê Diệp tay chân không tiện, chật vật tránh đi. Phố Thanh Sơn vốn tấp nham, khó tránh khỏi có đủ loại người, nhưng khi chiếc xe kia hùng hổ xông đến, Lê Diệp nhất thời có một dự cảm bất an...

Hạ Tiểu Chúc trừng mắt nhìn chiếc xe vừa đến trước cửa hàng mình, xoa thắt lưng, “Mù à! Muốn phá cái xe nát của mày thì lượn ra chỗ khác!”

Lời còn chưa dứt, từ trên xe ủa xuống năm sáu gã cao to, cầm búa và gạch xông vào trong cửa hàng.

Hạ Tiểu Chúc lấy lại tinh thần, lập tức lao tới ngăn cản, “Mấy thằng khốn này! Dừng tay lại cho tao!”

Một gã vung tay lên gạt Hạ Tiểu Chúc ra ngoài, giờ viên gạch vỡ còn một nửa lên, hung tợn nói, “Bảo mày chuyển chỗ mà vẫn bỏ ngoài tai, con này đúng là thêm đòn đây mà!”

Tiếng thủy tinh vỡ vang lên cùng tiếng hét chói tai, xung quanh rối loạn kinh khủng, Hạ Tiểu Chúc thấy gã đó đi tới, biết là phải tránh, nhưng cái chân bị thương nên không nhúc nhích nổi.

Viên gạch vừa rơi lên, cô ấy chưa kịp tránh đã cảm thấy mình bị đẩy ra, cùng lúc đó, cô nghe thấy một tiếng như da thịt bị toạc ra.

Cuống quýt ngẩng đầu, cô chỉ thấy người ngồi trên xe lẩn kia đang che phía trước mình, cơ thể bị tàn phá không nhẹ.

Gã kia then quá hóa giận, tung nắm tay đến, giáng một cú thật mạnh vào mặt Lê Diệp. Cúi đầu nhìn ba lỗ trên đùi Lê Diệp, bên trong lộ ra chiếc phong bì với xấp tiền đỏ rực, gã kia lập tức đưa tay giật lấy. Lê Diệp tóm ngay lại, hai người giằng co rất quyết liệt.

“Thằng chó! Bọn mày không được chết từ té đâu!” Hạ Tiểu Chúc la to lên, “Giết người! Người của Bác Khoa đến cướp chỗ làm ăn của người ta, giờ còn gây tai nạn rồi đây này!”

Cả đám vội vàng vàng leo lên xe. Gã kia cũng vậy, nhưng lại không cam lòng chịu về tay không, thấy cổ Lê Diệp còn chiếc vòng bạc, chẳng cần biết đáng giá bao nhiêu, hắn đưa tay định giật nốt.

Chẳng thể ngờ, phản ứng của Lê Diệp với thứ này lại rất lớn, cô giữ chặt chiếc vòng, sức lực nhiều hơn ban nãy gấp mấy lần.

Cảm giác chiếc vòng cứa vào da thịt, Lê Diệp buông lỏng cái túi trong tay ra.

Tên cướp được hời, vội vàng phi ngay lên xe.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, người đi đường và người trong cửa hàng đều loạn cả lên.

Không quan tâm thứ khác, Lê Diệp sờ sờ một lúc, cảm được viên đá nho nhỏ liền thở phào một cái.

Sờ lên mặt, sưng u một cục, dưới mũi lạnh lạnh, là máu.

Cô lấy mu bàn tay xoa xoa, lại thấy Hạ Tiểu Chúc đang đứng ở một bên, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp để nhìn mình.

Đám nhân viên trong cửa hàng còn chưa hết sợ hãi, tránh ở một bên chờ cảnh sát đến. Hạ Tiểu Chúc dựng mấy cái ghế bị đổ trong cửa hàng lên, mỗi bước đi đều nghe thấy lạo xạo tiếng mảnh vụn thủy tinh. Nhìn cả cửa hàng lạnh tanh bành, cô vô cùng xót ruột.

Lê Diệp đẩy xe lẩn về phía trước, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô nhìn về mặt tức tối của Hạ Tiểu Chúc, “Vừa rồi, là ai vậy?”

Hạ Tiểu Chúc không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm hòn đá trên cổ cô đến thất thần.

Thật ra, chiếc vòng kia chẳng hề đáng giá, phía bên dưới có một viên đá nhỏ hết sức bình thường.

Hạ Tiểu Chúc sờ sờ lên cổ, nơi này, cũng có một chiếc vòng giống hệt. Còn có một cái nữa, đeo trên cổ anh trai Hạ Tùng Đào.

Trước kia họ không có tiền, đi kiếm đá bên bờ sông, anh trai khéo tay, mài được viên đá nhẫn nhụi tinh tế, tuy rẻ nhưng là độc nhất vô nhị.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Vào viện

Nhìn viên đá đã bị Lê Diệp xoa đến nhẵn bóng, lại nhìn gương mặt bầm dập của cô, Hạ Tiểu Chúc quay mặt đi, hít một hơi thật sâu, tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Rõ ràng Lê Diệp là kẻ thấy lợi quên tình, vì sao còn đeo cái vòng đó, vì sao lúc bị cướp lại bỏ ba lô cùng xấp tiền mặt chỉ để giữ món đồ không đáng giá này...

Hạ Tiểu Chúc không muốn nghĩ nữa, cô ấy không đủ thông minh để nghĩ ra nguyên nhân ở cái tầng sâu xa ấy. Cô ấy chỉ biết rằng, người này đã phản bội anh trai của cô ấy để lên giường cùng kẻ có tiền, còn anh trai cô, phải ngồi tù, tiền đồ tan tành.

Lê Diệp lại hỏi, “Em vừa nói, là người của Bác Khoa đến gây rối ư?”

Hạ Tiểu Chúc nhũn mày vẻ mặt kiên nhẫn, “Chuyện đó không liên quan đến chị! Chị mau biến đi!”

“Nếu đúng là Bác Khoa, Tiểu Chúc, em phải cẩn thận, thế lực của bọn họ rất lớn.”

“Chị không nghe hiểu người khác nói gì à?” Con giận dâng lên, Hạ Tiểu Chúc móc ít tiền trong túi ra, để vào lòng Lê Diệp, “Chỗ tiền này cho chị đi đường, chị từ đâu đến đây thì quay về đó đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa... Bất kể chị làm gì đi nữa, tôi cũng sẽ không tha thứ cho chị đâu, vĩnh viễn không!”

Lê Diệp giật giật khóe môi sung vù, “Tiểu Chúc, em đi học lại đi.”

“Đường của tôi đi như thế nào không cần chị nêu ý kiến.”

“Em nên học xong đại học rồi tìm một công việc ổn định, tiệm bánh bao không hợp với em đâu.”

Hạ Tiểu Chúc lạnh giọng cắt ngang, “Đừng đứng đây giả mù sa mưa, giả vờ làm người tốt cái gì chứ!”

Lê Diệp biết cô ấy sẽ không nghe lời khuyên của mình, thờ dãi, “Anh trai em, có biết chuyện em nghỉ học không?”

Hạ Tiểu Chúc lập tức nổi điên, “Đừng nhắc đến anh tôi! Chị không có tư cách nhắc đến anh ấy!”

Hơi giọng giống bị tâm thần, Hạ Tiểu Chúc chỉ ra xa, làm bầm nói, “Cút ngay! Chị làm chuyện xấu thì vĩnh viễn không đáng được tha thứ, đừng để tôi nhìn thấy chị lần nữa!”

Một giọt mồ hôi trong lăn dài trên trán, Lê Diệp hạ thấp giọng, “Tiểu Chúc, không phải kích động, em tự chăm sóc mình nhé...”

Hạ Tiểu Chúc không hề để ý đến cô, cũng chẳng quay đầu mà đi thẳng vào trong cửa hàng.

Lê Diệp ngồi lại một lát, sắc mặt tái nhợt. Thấy xe cảnh sát đang đi về phía này, cô đề lại bả vai, lặn xe rồi khỏi cửa hàng.

Bệnh viện.

Xử lý vết thương ở bả vai cho cô, y tá tiêm thêm một mũi, còn chưa kịp dặn dò cô vài câu, vừa cúi xuống đã thấy cô nằm sấp ngủ say sưa.

Bởi vừa nghe tin bà lâm bệnh nặng, cô vội vàng trở về, hơn nữa liên tục trông đêm, đã lâu rồi Lê Diệp không được chợp mắt. Cho dù ý chí có kiên cường đến đâu đi nữa thì cơ thể cũng không thể chịu nổi.

Cô y tá chỉnh lại tốc độ chảy của chai nước biển rồi ra ngoài.

Phòng bệnh tĩnh mịch, ánh mặt trời rọi qua cửa sổ, một bông hồng trắng nở rộ trong bình yên. Đa số mọi người đều ghét bệnh viện, nhưng ở đây Lê Diệp lại tìm được một chút yên lặng.

Cô ngủ rất say, thế nên không hề nghe thấy tiếng bước chân vừa vào cửa.

Từng giọt nước nhỏ xuống tí tách. Cô gái nằm bên gối rũ hàng mi, khuôn mặt tái nhợt yếu ớt, cả khóe miệng và hai má đều sưng vù, chắc chắn là bị đánh.

Rất lâu sau, cả căn phòng tĩnh lặng hết như một bức tranh, chỉ có cái bóng được ánh mặt trời hắt dài ra cửa là chuyển động.

Một lát sau, cô y tá đẩy cửa vào xem tình hình, thấy người đàn ông đứng cạnh giường thì nhất thời hoảng sợ.

“Anh à, anh là người nhà của bệnh nhân à?” Cô y tá bất giác đánh giá anh. Anh mặc một bộ âu phục màu xám, quần áo ôm lấy từng đường nét cơ thể anh, vai lưng dài rộng, thật sự rất rắn rỏi. Hướng lên trên là gương mặt tuấn tú chứng chạc. Anh đứng hơi xa nên trông thần thái không rõ, nhưng đôi mắt kia lại để lộ ra khí phách không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Người lập dị

Anh không trả lời vấn đề của y tá mà chỉ đứng yên ở đó.

Cô y tá cảm thấy anh có chút kỳ lạ, nếu đã đến đây rồi sao lại chỉ đứng ở một bên, chẳng để ý đến người bệnh. Xem cái dáng này thì như là chẳng có quan hệ gì với người bị thương.

Không tìm được chút manh mối nào, cô y tá đi qua xem Lê Diệp. Không biết là do mệt hay do bị thương nặng, cô ngủ thật sự rất say.

Thấy người đàn ông kia còn chẳng chớp mắt lấy một cái, trong lòng cô y tá thầm kết luận là hai người họ có quen biết, liền chủ động nói với anh, “Cô ấy không bị gì nghiêm trọng cả, trên vai có vết trầy, bác sĩ đã xử lý rồi, truyền thêm một chai thuốc hạ sốt là có thể về nhà.”

Người đàn ông vẫn không động đậy, cũng chẳng nói lời nào, như thể người phụ nữ bị thương không có một chút quan hệ nào với anh.

Cô y tá nhìn chai thuốc truyền, lại nói: “Chai thuốc này khoảng hai mươi phút nữa là truyền xong, anh ngồi đây với cô ấy một lúc nhé?”

Thấy anh vẫn lạnh lùng không phản ứng, cô y tá lại nhìn chiếc xe lăn cạnh giường bệnh, “Phải rồi, cái xe lăn này nhìn hơi cũ, kiểu dáng cũng không hợp cho người gầy yếu như cô ấy dùng. Nếu tiện thì nên đổi một cái mới, tôi biết một nhãn hiệu...”

Lời nói còn chưa hết, người đàn ông bên cạnh bỗng quay đầu đi.

Cô y tá cảm thấy rất ngạc nhiên. Người đàn ông này, chẳng lẽ là đi nhầm phòng bệnh? Hay là kẻ xấu có mưu đồ xấu?

Nhưng mà, thoát nhìn thì anh ta không giống loại người đó, dáng vẻ vừa đẹp trai vừa đỉnh đạc... chỉ có hành vi là hơi kỳ quái một chút.

Phía dưới bệnh viện, đỗ xe ở một bên, Doãn Chính Đặc dựa vào ghế da, gương mặt không chút thay đổi nhìn dòng xe đi lại qua ngã tư đường.

“Doãn tổng.” Người đàn ông lên xe sau mặc chiếc áo sơ mi và chiếc quần bò, thái độ rất nghiêm túc, “Tôi xin lỗi, cô Lê bị thương là do tôi không chăm sóc chu toàn...”

“Nói trọng tâm.” Đôi môi khép hờ, Doãn Chính Đặc trầm giọng nói.

“À...Sau khi ra khỏi nhà, cô Lê đến một quán bánh bao trên phố Thanh Sơn...” Thấy Doãn Chính Đặc nhíu chặt mày, người đó nói tiếp, “Cô ấy nói chuyện với chủ quán bánh bao đó một lúc, sau đó có một đám côn đồ đến phá quán, chắc là do chủ quán kết thù kết oán ở bên ngoài. Lúc đó rất loạn, cô Lê bị thương, túi xách cũng bị mấy tên đó cướp đi luôn.”

Hàng mi dày ngước lên, Doãn Chính Đặc để lộ ra vẻ không vui.

“Nhưng mà Doãn tổng, túi của cô Lê đã tìm về được rồi.” Đưa chiếc túi qua, người đó nói, “Tiền mặt bị moi hết rồi, cái túi bị vứt ở ven đường, giấy tờ thì vẫn còn nguyên.”

Doãn Chính Đặc nhìn chiếc túi bình thường, không có nhãn hiệu, thậm chí còn chẳng phải loại da thượng đẳng. Đưa tay cầm lấy, anh đặt ở trên đùi.

“Tôi đã hỏi thăm rồi, đám đến phá quán bánh bao nhà họ Hạ, có thể là người của tập đoàn Bác Khoa. Bọn họ muốn thu hồi mảnh đất đó, nhưng chủ quán bánh bao không chịu bán cửa hàng.”

Nghe cấp dưới phân tích, Doãn Chính Đặc vẫn ngồi ngay ngắn, nắm ngón tay dùng trên khóa kéo của chiếc túi xách. Mở khóa ra, nhìn thấy rõ bên trong.

Vừa nhìn là đã thấy hết đồ bên trong, một chiếc ví da cũ kỹ, một quyển sổ ghi chép, mấy lọ thuốc, ngoài ra chẳng có gì.

“Chủ của Bác Khoa là Đồng Chí Thù, trước đây lập nghiệp nhờ vào tiền bảo kê trên phố giải trí, làm ăn bản thủ, bọn phá quán bánh bao chắc chắn là người của hắn.”

Doãn Chính Đặc không có hứng thú với chuyện của quán bánh bao, anh cầm lọ thuốc, nhìn chỗ thuốc bên trong. Nhìn chăm chăm vào mấy tờ chuyên ngành bằng tiếng Anh trên vỏ lọ thuốc, anh nheo mắt lại, thần sắc lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nỗi sầu không tránh khỏi

Thuốc giảm đau, thuốc kháng sinh, thậm chí còn có cả thuốc chống trầm cảm, tất cả đều là loại thuốc hạn chế sử dụng. Vậy mà cô gái đó lại chẳng kiêng dè gì mà mang theo bên người.

Ném mạnh mấy lọ thuốc vào, anh lại lấy cái ví ra. Bên trong có chứng minh và hộ chiếu của cô, nhìn người con gái tươi tắn trong bức ảnh, anh nhủ mảy.

Ngày cấp chứng minh là năm năm trước, khi ấy cô còn đi học, gương mặt non nớt, nụ cười hạnh phúc, tươi tắn động lòng người ấy...so với hiện tại thì hoàn toàn khác biệt.

Ngón tay siết chặt, anh gấp mạnh cái ví lại...Nụ cười của cô khiến anh thấy chói mắt.

“Nghe nói người của Bác Khoa cường chế rất mạnh tay...Doãn tổng, có cần cảnh cáo Đồng Chí Thù một chút không, chủ quán bánh bao hình như là bạn của cô Lê.”

Doãn Chính Đặc nâng tầm mắt, ánh nhìn có chút sắc bén. Anh quét mắt qua người bên cạnh, người đó lập tức ngậm miệng.

Túi xách đã giao cho Doãn Chính Đặc, mọi chuyện cũng đã báo cáo, tuy rằng Doãn Chính Đặc không có vẻ quá hứng thú nhưng cũng không giận dữ. Xem ra, chỗ này không cần mình lắm lời.

Người kia nói: “Doãn tổng, tôi vào bệnh viện xem cô Lê thế nào.”

Doãn Chính Đặc không nói gì, người kia biết anh ngầm đồng ý liền mở cửa xe đi ra.

Ngón tay dài lại tiếp tục nghiền cứu cái ví. Lấy cái chứng minh ra, Doãn Chính Đặc lại phát hiện ra một bức ảnh.

Trong ảnh có một đôi nam nữ, thoát nhìn không quá mười sáu mười bảy tuổi, trông rất thân mật.

Người con gái, đương nhiên là chủ nhân của chiếc ví – Lê Diệp, còn người con trai, anh cũng biết. Cho dù số lần gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng Doãn Chính Đặc vẫn có thể nhận ra đây là người từ nhiều năm trước.

Ngón tay cầm bức ảnh siết chặt đến trắng bệch, ánh mắt thâm trầm, anh đưa tay xé bức ảnh thành hai nửa.

Tài xe của Doãn Chính Đặc là một người trung niên, mọi chuyện của anh từ trước đến giờ ông đều thấy rõ. Tuy Doãn Chính Đặc còn trẻ nhưng cách làm việc hay làm người đều vô cùng trầm ổn. Có thể bắt gặp những lúc anh không che giấu cảm xúc chân thật cũng chỉ có vài lần, mà lần nào cũng đều chỉ vì một nguyên do.

Thấy anh trút giận lên bức ảnh, viên tài xế thăm thò dài. Con trời thì cũng giống người thường, cũng có những nỗi sầu khó tránh khỏi.

Doãn Chính Đặc dựa phịch vào ghế, nghẹn giọng nói, “Về công ty!”

Tài xế vội vàng khởi động xe, chờ người đàn ông đang đờ đờ sát khí ra khỏi bệnh viện.

Hơn mười giờ đêm, Lê Diệp xuất hiện đúng giờ ở đại sảnh nhà họ Lê.

Lúc này cũng không tính là sớm nữa, người cần nghỉ ngơi thì đã đi nghỉ, người không nghỉ ngơi thì cũng ở trong phòng mình, không khí yên tĩnh vô cùng. Hơn nữa, trong nhà đang có tang, không ai dám ra ngoài tiêu khiển cả.

Vào cửa, Lê Diệp xuống xe lăn, vãi đầu ba cái trước đi ảnh bà rồi im lặng trông ở một bên.

Mấy người trông đêm nay đều là họ hàng thân thích, chẳng ai để ý đến cô, mặt mày đầy một vẻ khinh khỉnh.

Sau khi chú thím ba về, ai nấy đều dùng mỗi thù ghét chung để đối đãi với cô. Có điều vẫn tốt, tuy rằng bầu không khí không hề thân thiết, nhưng cũng không có sự hỗn loạn như ban ngày, mọi người đều im lặng ngồi ở một bên.

Yên lặng được một lát, Lê Tuyết Ca thập thò ở cầu thang, trông bộ dạng như là muốn xuống nhưng lại thôi vậy.

Lê Diệp không để ý, nhưng hai người họ hàng thì lại nhìn thấy. Lê Thành Tường là người đứng đầu gia đình này, con gái của ông, đương nhiên là mọi người phải chú ý một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lời còn chưa dứt

Hai người vội đơn đã hỏi, “Tuyết Ca, khuya thế này rồi mà vẫn chưa ngủ à?”

Lê Tuyết Ca vừa bước đến vừa nói, “Vâng, không ngủ được, ra đây xem thế nào...Chị Diệp Diệp đến rồi à?”

Lê Diệp nắm chuỗi tràng hạt, tinh tâm nhớ lại một đoạn kinh, điềm tĩnh gật đầu đáp lại Lê Tuyết Ca.

Đến hàn huyên với mấy người họ vài câu, Lê Tuyết Ca sẵn tiện ngồi vào cạnh Lê Diệp, thấy khoe miệng cô sung bầm thì giật mình, “Chị Diệp Diệp, chị bị thương à?”

Lê Diệp lắc đầu, “Chị không sao.”

Lê Tuyết Ca thăm thò dài trong lòng, có lẽ chị ấy rời khỏi nơi này mới tốt.

Ở lại nhà họ Lê, mỗi giây mỗi phút cô đều không được sống yên ổn. Cảnh cô bị thím ba mắng chửi thật sự khiến người ta không thể nhìn nổi.

Ngồi một lát, Lê Tuyết Ca ghé vào tai cô, thấp giọng nói, “Chị Diệp Diệp, chiều này, em có nghe bố em nói với chú ba, bảo là ngày mai...”

Lời còn chưa nói xong, trên cầu thang bỗng truyền đến tiếng ho khan thật mạnh, Lê Văn Hán trùng mắt với em gái, “Không phải bố bảo em ở trong phòng chép kinh thay bà nội à! Em chạy xuống đây làm gì!”

“Em chép bao nhiêu rồi, nghỉ một lúc cũng không được à!”

“Đừng có lằng nhằng, bảo em lên tầng thì cứ nghe đi!” Lê Văn Hán sợ cô bé lại lảm lời, vội vàng đi đến, lời xềnh xệch cô bé đi.

Lê Tuyết Ca định nói lại thôi, quay đầu lại nhìn Lê Diệp vốn chẳng hay biết gì. Cô bé rất muốn lớn tiếng nói, nhưng lại sợ bố và anh, bọn họ đều dặn cô bé không được tiết lộ.

Tuyết Ca đi một lúc lâu, niệm xong một đoạn kinh, Lê Diệp mới ngẩng đầu, nhìn hai người đã ngủ li bì ở phía đối diện.

Bên ngoài, sắc trời đen kịt, giống như loại mực pha đặc vậy.

Vừa rồi Tuyết Ca định nói gì? Cô không nghe cẩn thận, hình như cô bé cũng không nói hết lời.

Có lẽ nên tìm cơ hội để nói tiếng cảm ơn với cô bé. Cô em gái này là người duy nhất không coi cô là kẻ thù, cũng là người duy nhất ngoài bà nội có thiện ý. Nếu không được cô bé báo tin, chắc cô sẽ chẳng về chịu tang bà được. Mấy năm sau trở về, nhìn thấy bia mộ của bà rồi mới biết, chắc cô sẽ hối hận cả đời.

Vết thương trên bả vai hơi đau, cô động dậy một chút. Bên ngoài trắng mờ gió lạnh, cô nhìn một lúc rồi cúi đầu, tiếp tục niệm đoạn kinh còn lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba giờ sáng, người làm trong nhà ra nhắc nhở Lê Diệp rời đi. Nhà đang có tang, mọi người dậy sớm hơn ngày thường, cô phải đi sớm một chút, bằng không đến hừng đông lại chạm mắt chú thím ba.

Không cần người khác hỗ trợ, Lê Diệp tự mình lên xe lăn, động tác rất lưu loát. Mặc dù ai nhìn thấy cũng sẽ thôn thức – đang yên đang lành, không hiểu

hai năm đã trải qua chuyện gì mà lại thành ra tàn phế, nhưng cứ nhớ đến Lê Sơ Vũ được mọi người yêu quý, nhớ đến cô gái xinh đẹp mong manh vì Lê Diệp mà chết, bao nỗi thương cảm với Lê Diệp đều tan thành mây khói.

Từ nhà họ Lê đi ra, sắc trời hửng còn nhá nhem, tầm này muốn bắt xe là không thể, bên ngoài hơi lạnh, cả con đường vắng vẻ chỉ có mình cô.

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn bầu trời tờ mờ sáng, trong lòng chẳng còn chút sợ hãi nào. Có đôi khi, để không sợ hãi không cần nhiều dũng khí, chỉ cần chết lặng là đủ rồi.

“Đi” qua một đoạn đường dài ở ngã tư, cánh tay liên tục đẩy bánh xe lăn hơi nhức, một chút phản ứng chậm chạp khiến bánh xe lao lên một cục đá, suýt chút nữa cả xe lộn nhào xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Không nên im lặng với tôi

Quá kinh hãi, cô dừng lại ở một bên đường, xoa xoa trán, tóc tai ướt rượt mồ hôi.

Tự mình đâm đắm cái chân mất tri giác, bỗng trước mắt rọi đến ánh đèn xe chói lòa.

Cô không nhìn rõ hình dáng chiếc xe, tưởng là người qua đường nên không chú ý, chẳng ngờ chiếc xe đó giảm tốc độ, đến cạnh mình thì dừng lại.

Đèn xe rọi vào mắt, mãi sau cô mới khôi phục được tầm nhìn. Thấy rõ chiếc xe thể thao đen hình giọt nước, cô nhú mày, gần như đã đoán được người kia là ai...

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, để lộ ra gương mặt tuần tú lạnh lùng, cùng với ánh mắt quá mức sắc bén.

“Cô nên đi học trường điện ảnh đi, lúc không có ai mà vẫn có thể diễn chuyên nghiệp được như vậy.” Doãn Chính Đặc xùy một tiếng.

Lê Diệp không nhìn anh mà nhìn đồng hồ, mình đã đi hơn mười phút rồi mà đường vẫn còn xa như vậy.

Doãn Chính Đặc cũng thăm tính lộ trình. Biệt thự Lê gia ở sườn núi, lái xe xuống chân núi cũng phải mất một lúc mới đến nơi, đi bộ ít nhất mất một tiếng, còn ngồi xe lăn lê từng tí một như cô, đến hừng đông mới xuống tới nơi là cái chắc.

“Sao thế, hai năm ở bên ngoài thật sự thảm thế à? Tiền bắt xe xuống núi cũng không có?” Khoác cánh tay lên cửa sổ, Doãn Chính Đặc nghiêng đầu, đôi mắt chứa đầy vẻ cười nhạo ác ý.

Lê Diệp không có lòng dạ nào mà tranh cãi với anh. Đây là người cô không thể dây vào, đứng nhìn từ xa là cách duy nhất.

Lăn bánh xe đi, Lê Diệp tiến về phía trước.

Thấy cô không thêm đề tâm đến lời mình nói, Doãn Chính Đặc khép hờ mắt, lái xe lui về phía sau rút ngắn lại khoảng cách với cô, tay chống thái dương, dáng vẻ cao ngạo, “Tôi có một người bạn, muốn mời tôi cùng xây một khách sạn trên phố Thanh Sơn, ở đây có một cửa hàng cũ tên là Bánh bao Hạ gia, tôi cảm thấy hình như hơi quen tai...”

Quả nhiên Lê Diệp dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Về mặt của anh thoáng vẻ mỉa mai. Có lẽ được sinh ra trong hoàn cảnh vô cùng tốt, nên từ trên người đàn ông này luôn luôn toát ra vẻ tài giỏi ưu việt hơn người. Thần sắc của anh lúc nào cũng đầy vẻ kiêu hãnh, trước mặt anh, người khác thường tự cảm thấy xấu hổ.

Cô không đi, Doãn Chính Đặc cũng dừng xe, đưa tay lấy thuốc lá và bật lửa. Lúc này là rạng sáng, chẳng mấy chốc nữa là đến giờ thức dậy, nhưng mà anh lại đang ở gần nhà họ Lê.

Có lẽ do dậy sớm, châm thuốc, Doãn Chính Đặc rít hai hơi, tinh thần bớt vẻ ngạo nghễ, con người cũng bớt đi vẻ sắc bén quái đản.

Ngón tay kẹp thuốc lá, cánh tay gác lên cửa sổ, anh liếc nhìn cô một cái, “Cô không nên im lặng với tôi.”

Lê Diệp nhìn anh phun ra một ngụm khói trắng. Ý đồ của anh là gì, cô có thể đại khái đoán ra. Chỉ đơn giản là anh muốn tìm cơ hội sỉ nhục cô, anh biết quan hệ giữa cô và nhà họ Hạ, một câu vừa rồi, không phải là vô nghĩa, mà là anh tung mồi, như cô cắn câu.

Về chờ đợi hình mất anh nói cho cô biết, chỉ cần cô mở miệng cầu xin anh, mục đích của anh lập tức đạt được. Một cô gái đi cầu xin người khác, hèn mọn biết bao, đáng bị giày vò biết bao, còn anh, anh muốn lấy sự nghèo túng của cô làm thú vui, để giải tỏa nỗi oán hận trong lòng anh.

Cũng không biết chính mình từ lúc nào lại hiểu con người này đến thế, ánh mắt Lê Diệp vẫn âm ỉ như cũ, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ. Cô quay đầu, đẩy xe lăn đi tiếp.

Doãn Chính Đặc bóp nát đầu thuốc, nhìn cô đi thật xa, cơ mặt căng cứng. Anh nâng chân đạp phanh lên, lùi xe lại một đoạn nữa, đuổi theo cô một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Biết tin

Lê Diệp thấy anh dừng xe ngay trước mặt mình, lại nhìn người đàn ông không chịu buông tha cho mình thì có chút chán nản, “Anh Doãn, tôi không có lời nào để nói với anh cả.”

Giọng nói đầy nữ tính dễ nghe đến mức khiến người ta dễ chịu, nhưng đi cùng với thái độ lạnh nhạt kia lại vô cùng đáng ghét.

Thấy đôi mắt lạnh lẽo của anh vẫn nhìn mình chằm chằm, cô nói thêm, “Anh muốn làm gì là chuyện của anh, tôi không có quyền can thiệp.”

Tự mình biết mình là một ưu điểm, nhưng đặt trên người phụ nữ này, thì lại khiến Doãn Chính Đặc cảm thấy như đang có tờ về... cô là cái đinh trong mắt anh, nhìn chỗ nào cũng thấy không vừa mắt.

Thấy anh không định tránh ra, Lê Diệp nhìn phía trước xe của anh, vẫn còn lại chút khoảng cách, miễn cưỡng có thể đi qua.

Cố sức điều chỉnh hướng bánh xe, cô đi qua ven đường, thoát khỏi vòng vây của anh.

Cơ mặt căng ra theo động tác cắn răng, Doãn Chính Đặc lạnh lùng nhìn cô, “Chẳng phải vẫn giả vờ là cháu gái hiếu thảo sao, không lấy được gì thì thôi giả vờ à? Còn bày đặt, thế mà đến lễ tang bà cũng không dự, định về ngủ hả?”

Lê Diệp dừng lại đột ngột, “Cái gì?”

Doãn Chính Đặc cũng không định tranh cãi với cô, quẹt xe ra giữa đường rồi nhấn chân ga định đi lên.

“Doãn Chính Đặc, anh nói gì, anh nói khi nào thì tổ chức lễ tang cho bà nội?” Giọng nói của Lê Diệp đầy vẻ sốt ruột. Đáng lẽ lễ tang của bà phải cử hành vào hai hôm nữa, cô muốn nhìn mặt bà nhưng bác cả không cho, vậy nên cô đợi đến lễ tang, trong lễ truy điệu chắc chắn cô sẽ được nhìn mặt bà lần cuối.

Doãn Chính Đặc lái xe chậm rì, mắt vẫn nhìn phía trước, “Sao, giờ lại có lời muốn nói với tôi à?”

Lê Diệp không muốn tranh cãi với anh, dùng sức đẩy xe lăn đi, “Anh đến sớm như vậy, là vì muốn đến đưa tang bà nội ư?”

Doãn Chính Đặc liếc nhìn cô qua khóe mắt, từ chối cho ý kiến.

Lê Diệp đuổi theo anh, tóm lấy cửa xe, “Anh nói đi, có phải hay không?”

Doãn Chính Đặc cười lạnh, xe tiếp tục đi về phía trước, “Không may rồi, bây giờ tôi không nói đấy.”

Lê Diệp nhìn anh dần đi xa, nản lòng một lát, bỗng nhiên lẩn mạnh bánh xe quay trở lại.

Cô mặc kệ Doãn Chính Đặc nói thật hay nói dối, cô phải về tận mắt nhìn. Nếu thật sự bỏ lỡ lễ tang của bà, cả đời này cô sẽ không thể tha thứ cho lỗi lầm lớn này của mình.

Lên núi tốn nhiều sức hơn xuống núi, cánh tay lẩn bánh xe của Lê Diệp đã dần không có chút lực nào nữa. Cô cắn răng, cả người ướt đầm mồ hôi, mãi lâu sau vẫn không đi được bao nhiêu.

Cô tức giận đâm thùm thụp cái chân vô dụng của mình. Nếu hôm nay đưa tang bà nội, vậy thì cả nhà nhất định sẽ dậy rất sớm, không chừng hiện giờ mọi người đều đã xuất phát rồi. Cô hoàn toàn không biết gì, đợi cô đến nơi thì e là đã xong xuôi hết rồi.

Tìm cô đạp thình thịch, cái cảm giác sốt ruột này khiến cô hận không thể lập tức bay về.

Cô quá ngu ngốc, Tuyết Ca đã nhắc nhở cô, cô bé nói lúc chiều bác cả và chú ba đã bàn bạc. Tuy rằng chưa nói hết, nhưng trong hai ngày nay có chuyện gì cần hai anh em họ bàn bạc chứ?

Chỉ có chuyện này. Giờ Doãn Chính Đặc cũng đến đây rất sớm, không chừng, nhất định là vậy rồi...

Ra sức đi, Lê Diệp cảm thấy hốc mắt nóng lên...

Lễ tang bà nội, cô không thể đưa tiễn bà, giờ ngay cả một cái nhìn lần cuối cô cũng không thể...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ốc sên

Đi được một đoạn xa, từ trong xe, Doãn Chính Đặc nhìn bóng dáng nhỏ bé qua gương chiếu hậu. Cô ngồi trên chiếc xe lăn công kênh, trông giống như một con ốc sên đáng thương.

Tốc độ xe giảm dần, anh tì vào thái dương, đôi con ngươi đen láy chứa một sự u ám khó hiểu.

Chiếc giày da sáng bóng vừa đặt lên bàn đạp phanh, từ trong gương chiếu đến một hình ảnh chói mắt. Anh nheo mắt lại, nhìn một chiếc xe chậm rãi dừng lại bên cạnh cô gái kia, bóng dáng cao lớn vừa bước xuống khiến anh phải nhíu mày.

Lễ truy điệu được chuẩn bị ổn thỏa, bằng hữu nhà họ Lê đến rất đông đủ, các loại xe hạng sang dừng lại trước cửa, khắp không gian mấy trăm mét vuông chật như nêm như cối.

Vừa vào cửa, Lê Tuyết Ca vừa quay đầu lại. Tuy rằng vẫn còn sớm, nhưng ngoài cửa đã kín người.

Vòng hoa phúng viếng đặt đầy phòng, nhưng sự phô trương đó đâu có ý nghĩa gì với người qua đời.

Trong lòng Lê Tuyết Ca vô cùng áy náy. Hôm nay là ngày hạ táng bà nội, Lê Diệp lại không hề hay biết, rõ ràng cô bé có cơ hội nói cho cô, nhưng lại ngừng ngay vào lúc cuối cùng. Lời nói nửa vời đó của mình, nếu Lê Diệp có thể nghe hiểu thì tốt biết mấy...

Đang nghĩ ngợi, Lê Vân Hán chợt kéo cô bé, “Đừng có ngăn người ra nữa, đi nhanh lên!”

Trong đại sảnh, di hài của bà được đặt trong quan tài bằng thủy tinh, tuy rằng đã được trang điểm, nhưng dù sao cũng là người đã mất, đáng vẻ nhột nhật khiến người ta không đành lòng ngắm nhìn.

Doãn Chính Đặc đứng cùng chỗ với người nhà họ Lê. Quan hệ giữa hai gia đình rất tốt, bà Lê đã coi anh như cháu trai ruột từ lâu rồi. Mặc dù năm đó xảy ra biến cố, bà cụ vô cùng đau lòng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không trách anh một câu nào.

Hôm nay vốn ông cụ Doãn định tới, nhưng sức khỏe không tốt, bác sĩ và người nhà không yên tâm, nịnh nọt mãi mới khiến ông từ bỏ ý định.

Trong đại sảnh, đối mặt với di hài của người đã mất, phản ứng của người nhà họ Lê hoàn toàn khác nhau. Người lớn tuổi đứng quây quanh quan tài thủy tinh, khóc nức nẹn ngào, vẻ mặt sầu thảm, đám trẻ tuổi xếp hàng phía sau, có mặt cũng chỉ vì hiếu nghĩa, cũng có chút sợ hãi. Dù sao cũng đều là người trẻ tuổi, ít phải trải qua những trường hợp thế này.

Lê Thiên Tổ đứng phía sau, nhỏ giọng khóc một lát rồi ngược đôi mắt đo đỏ lên hỏi Doãn Chính Đặc, “Anh hai, người đi rồi sẽ biến thành dạng gì...”

Doãn Chính Đặc không trả lời cô ta, người đã mất có thể biến thành dạng gì chứ. Đã không còn sinh mệnh nữa, dần dần héo rũ, chẳng khác nào một phiến lá vàng khô xơ xác.

Bầu không khí trong đại sảnh có chút ngột ngạt. Liếc mắt về phía cửa, nhìn đồng hồ trên tay, Doãn Chính Đặc thoáng nhíu mày.

Lễ tang được tiến hành từng bước một, thừa lúc có thời gian trống, anh đi qua cửa vách, rời xa đám đông, ra ngoài hít thở chút không khí trong lành.

Đứng một lát mà vẫn không cảm thấy đỡ, anh cảm thấy vô cùng phiền muộn, lồng ngực như có một ngọn lửa, cháy rực đến mức anh không thể bình tĩnh lại được.

Rút ra một điều thuốc lá, anh rít một hơi thật sâu.

Tiếng nhạc buồn thảm luân quần quanh tai, nghe mà vô cùng nặng nề.

Cuối tuần trước, lúc tới bệnh viện thăm hỏi, bà cụ vẫn còn nói chuyện phiếm với anh. Khi đó tinh thần bà vô cùng tỉnh táo, vẫn có thể nói chuyện gần một tiếng đồng hồ.

Bà cụ than thời gian trôi qua quá nhanh, nháy mắt mà đã gần đất xa trời, đến tuổi này rồi nhưng vẫn còn tiếc nuối vì điều chưa hoàn thành.

Lúc ấy, ánh mắt của bà cụ vẫn rất sáng, miệng luôn tươi cười, như thể chỉ đang cảm khái trước vận mệnh, hoặc giả như đang ý nhị nhắc nhở anh.

Khỏi thuốc vào đến miệng có cảm giác chua chát dị thường. Anh vút thuốc xuống đất, di chân vài cái, không thể nói rõ được cảm giác trong lòng. Bí bách, lại có chút sốt ruột khó hiểu.

Dường như cả thế giới đều bắt đầu tăng tốc chuyển động, giục giã anh, ép buộc anh, có một số việc, nếu không làm thì có thể sẽ không kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phỏng đoán đáng sợ

Trong đại sảnh, người nhà họ Lê đều bị không khí ưu thương bao phủ. Mới hừng đông mà tiếng khóc đã không ngừng, liên tiếp dồn dập, khiến tâm trạng anh vô cùng tệ.

Đứng ở một bên, Lê Tuyết Ca cúi đầu cầu nguyện, hy vọng bà nội có thể lên đường thuận lợi. Tuy rằng Lê Diệp không ở đây, nhưng cô bé cũng là người có lòng hiếu, chắc chắn bà nội có linh sẽ thấy được.

Đang âm đạm, bỗng nhiên có tiếng lao xao, Lê Tuyết Ca quay đầu lại, xuyên qua đám đông, cô bé thấy một góc của chiếc xe lăn.

Cô bé vội vàng bước ra hai bước, tròn tròn mắt nhìn bóng dáng mới vừa xuất hiện.

Quần áo đơn giản, gương mặt trắng nõn như thường ngày, xuyên qua lớp lớp người, đúng là Lê Diệp.

Mọi người trong nhà họ Lê đều vô cùng kinh ngạc. Vì muốn cô không xuất hiện, lễ tang đã tiến hành trước một ngày, từ đầu đến cuối đều giấu rất cẩn thận, vậy mà cô vẫn đến được!

Không cho cô đến, ngoài vợ chồng Lê Minh Đông ra, thì còn là của cả gia tộc.

Cô gái này đã gây ra nỗi tổn thương sâu sắc cho người nhà họ Lê. Chuyện cô làm, đời này không ai lượng thứ được, cô là ác ma, cả gia tộc không ai muốn nhìn thấy cô.

Từ Mạn nghiêng răng nghiêng lợi ngăn cản, “Mày đi ngay cho tao, mày không có tư cách xuất hiện ở đây!”

Lê Minh Đông cũng tiến lên, nắm tay lại cảnh cáo, “Mày đi đi, không thì đừng trách tao không khách sáo!”

Sự ngăn cản ấy không khiến Lê Diệp chùn bước. Cô không nhìn xung quanh mà chỉ đẩy xe lăn, từng chút một tới gần bà nội.

Bình thần như đang ngủ, bà nội rời trần thế trong giấc ngủ, không có nỗi sợ hãi và sự đau đớn bởi cái chết, phải chăng là một sự may mắn?

Lê Diệp không cảm thấy sợ hãi. Dòng kí ức này như một cục than nỏ, tản ra luồng nhiệt nóng hổi, hun nóng nội tâm lạnh lẽo của cô.

Lúc cô đói khổ, chính bà nội đã vuốt mái tóc rối tung của cô và đưa cô về nhà họ Lê. Lúc cô bị ốm, bà cực nhọc ngày đêm, dỗ cho cô uống thuốc. Lúc mọi người chỉ trò nói nọ nói kia, bà kiên nhẫn nghe cô nói những lời giải thích mà ngay chính cô còn thấy hoang đường...

Nhưng giờ phút này, bà nằm đó như một khối băng lạnh lẽo, không bao giờ... còn nhìn cô một cái, hay nói với cô một câu nữa.

Có phải bà đã mang theo nỗi oán trách ra đi, bởi chính cô đã hại chết cháu gái yêu quý của bà, vì để trốn tránh nên bỏ đi ngay lập tức...

Thấy cô bỏ ngoài tai lời cảnh cáo, Từ Mạn cau có, giơ tay lên định vỗ mạt lưng một cái tát xuống.

Lê Diệp không tránh né, mắt cũng không chớp, đôi mắt đen láy bình tĩnh nhìn Từ Mạn.

Lê Thiên Tổ đứng một bên, há hê vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Lê Diệp là đồ đệ tiện, không đáng để mọi người khó xử vì cô ta, cô ta căn bản là không biết một vừa hai phải, rõ ràng là một kẻ xấu xa mà lại đi rêu rao khắp nơi để thay đổi cái danh thối tha, chưa chi đã chạy trốn biệt tăm.

Trong lòng đang vô cùng sung sướng, cô ta đột nhiên nhìn thấy một bóng người xuất hiện ở phía sau Lê Diệp, cùng lúc đó, cổ tay Từ Mạn bị tóm lấy.

Mọi người đều ngẩn ra, nhìn kĩ mới phát hiện đó là một người đàn ông lạ mặt.

Ánh mắt của Lê Thiên Tổ nhanh chóng bị một hình ảnh khác hấp dẫn...

Doãn Chính Đặc lạnh lùng đứng ngay cạnh Từ Mạn.

Tư thái như là đứng xem một việc chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng không lâu trước đó, anh còn đứng hút thuốc ở ngoài cửa, vậy mà Lê Diệp vừa xuất hiện, anh đã quay lại trong nháy mắt.

Dồi theo nỗi tức giận chưa giấu nổi trong mắt anh, trong đầu Lê Thiên Tổ đột nhiên nảy ra một phỏng đoán. Cô ta cảm thấy thật tào lao, nhưng lại không thể nào không chế được nỗi sợ hãi trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tiến đưa

Phía bên kia, Từ Mạn nổi cơn lôi đình, vừa giãy ra vừa la mắng, “Cậu buông tay ra cho tôi!”

Người ngăn cản bà ta là một người đàn ông trạc ba mươi tuổi, khuôn mặt điển trai, khí chất nổi bật. Anh đứng đó, so với một Doãn Chính Đặc luôn thu hút ánh nhìn thì không kém xa là bao. Từ con người này toát ra vẻ cứng rắn, dù chưa mở miệng nói, nhưng trong im lặng cũng đã thể hiện được sức mạnh khiến người khác tin tưởng.

Người nhà họ Lê đều biết anh là một nhân vật không tầm thường, nhưng vừa rồi tất cả chỉ mãi vây đuổi Lê Diệp, không một ai để ý đến anh.

Đang ở cửa đón khách, thấy phía này ồn ào, Lê Thành Tường vội vàng quay vào. Vừa thấy rõ người mới tới, ông ta kinh ngạc nói, “Cậu Tôn, chẳng phải nói là đang họp ở nước ngoài sao, không ngờ cậu có thể tới đây!”

Người đàn ông buông Từ Mạn ra, nhìn Lê Thành Tường, “Mấy việc linh tinh quản chân ấy mà, thật thất lễ, tôi tới muộn quá.”

Dựa vào thái độ thân thiện của Lê Thành Tường là có thể phân rõ thân phận và địa vị của người vừa tới. Từ Mạn rút tay về, lui lại mấy bước đứng cạnh chồng, hai người vẫn đứng nguyên đó, ngăn cản không cho Lê Diệp tiến nửa bước.

Lê Thành Tường quay đầu giới thiệu với người nhà, “Đây là luật sư Tôn Bách Niên của phòng luật sư Quân Hợp, mấy năm nay, dù là việc công hay việc tư, cậu ấy cũng là người mẹ tin nhiệm nhất.”

Được giới thiệu, mọi người mới rõ ràng...

Trong giới luật, Quân Hợp vô cùng nổi tiếng. Mỗi luật sư trực thuộc đều là tinh anh trong giới, mà Tôn Bách Niên lại chính là chủ của văn phòng đó.

Mấy năm nay, ngoài việc giao tiếp với vài vị khách cũ ra, anh rất ít khi nhận vụ án mới. Anh làm việc ít, nhưng trong ngành, thanh danh vẫn nổi như cồn.

Người nhà họ Lê thay đổi vẻ mặt quá nhanh, Tôn Bách Niên chẳng buồn để ý. Anh cúi đầu nhìn Lê Diệp đang ngồi trên xe lăn và nói, “Trước khi bà Lê qua đời, bà đã ủy thác cho Quân Hợp soạn một bản di chúc, bà yêu cầu khi đầy đủ tất cả thành viên mới có thể công khai, trong đó có ghi rõ, phải có cháu gái của bà – cô Lê Diệp...”

Phản ứng của người nhà họ Lê hoàn toàn khác nhau. Vào thời điểm này, “di chúc” là hai chữ vô cùng nhạy cảm. Trong những ánh mắt nhìn Lê Diệp chòng chọc, có không ít mũi tên ngầm bắn ra.

“Toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện đều đã được ghi âm lại, sau này tôi sẽ giao cho ông Lê Thành Tường.” Tôn Bách Niên nhìn một lượt qua người nhà họ Lê, “Chính bà Lê đã xác nhận cô Lê Diệp thuộc trực hệ, như vậy hôm nay cô ấy tới tham dự lễ tang là hoàn toàn là hợp lý không?”

Nhìn chằm chằm vào vợ chồng Lê Minh Đông, Tôn Bách Niên vẫn giữ thái độ thân thiện, nhưng ánh mắt lại sắc bén vô cùng, “Ông Lê, bà Lê, hai người thấy thế nào?”

Tranh luận với luật sư chắc chắn không có kết quả tốt, sắc mặt của Lê Minh Đông và Từ Mạn đều rất khó coi, trong nhất thời, họ đều có chút cứng đờ.

Lê Thành Tường ra mặt làm dịu không khí, “Cậu Tôn, em trai và em dâu tôi lâu nay vẫn sống ở nước ngoài, không hiểu chuyện lý chuyện tình lắm... Nếu bà cụ đã nói thế rồi thì, Diệp Nhi, cháu lại đây đi, lại nhìn bà nội lần cuối.”

Lê Diệp không chần chừ, đi qua vợ chồng Lê Minh Đông đến thẳng chỗ quan tài thủy tinh.

Ngồi trên xe lăn, Lê Diệp lẳng lặng kẻ sát bà nội. Gương mặt hiền hậu kia, như thể chỉ đang say giấc, dáng vẻ của bà lúc này so với hình ảnh trong lòng cô vẫn giống nhau như đúc.

Cô không rơi lệ, cũng không khóc lóc, mà chỉ nghĩ, có lẽ cái chết không đáng sợ, chỉ là đến một nơi khác trước thôi. Một ngày nào đó, cô cũng sẽ đi

theo, mà ở nơi đó, họ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, không phải chia lìa.

Vạn lời nói không thể bày tỏ cho hết được, cô thầm nói câu lên đường bình an với bà, tháo chuỗi hạt trên cổ tay xuống, cuốn thành hai vòng rồi thả vào túi áo của bà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ánh mắt lạnh lùng

Tôn Bách Niên lặng lẽ đứng cạnh cô. Người đàn ông trời sinh cho khí chất mạnh mẽ lẫn trong ôn hòa, anh đứng bên, tựa như một thành lũy chắn cho Lê Diệp khỏi mọi ánh nhìn sắc nhọn, không để ai có thể xâm hại đến cô.

Điều duy nhất khiến Tôn Bách Niên không thể yên tâm được, chính là ánh mắt quá mức đáng sợ kia. Anh ngẩng đầu, nhìn người đàn ông âm trầm đứng cách đó không xa.

Cậu hai của nhà họ Doãn, có ai mà không biết, thanh niên ưu tú, với nhà họ Lê thì quan hệ lại càng không hề đơn giản.

Lúc còn tại thế, bà cụ Lê vẫn luôn nhắc đến anh, chỉ tiếc Lê gia không có đứa con đứa cháu nào xuất sắc như anh, tiếc hôn sự giữa anh và Sơ Vũ, suýt chút nữa thì anh đã trở thành cháu rể nhà họ Lê rồi.

Trong phút bất chợt ánh mắt giao nhau, trong mắt đối phương dâng lên luồng khí lạnh. Tôn Bách Niên quay đi, ngoảnh mặt về phía Lê Diệp. Cô vẫn ngồi yên lặng, thân mình gầy gò đượm chút vị tịch liêu.

Tôn Bách Niên vỗ vỗ vai cô, cánh tay rắn chắc tràn đầy sức mạnh có khả năng trấn an người khác.

Lê Diệp ngẩng đầu, thoáng nhìn anh. Tuy không nói chuyện nhưng khóe miệng của cô hơi cong lên, không phải đang cười, mà chỉ là nói với anh rằng, cô không sao.

Tôn Bách Niên nhìn Lê Diệp, nhưng anh có cảm giác, ánh mắt như lưỡi kiếm kia càng sắc bén thêm vài phần.

Dâng hoa xong, làm bạn với bà nội suốt quãng đường cuối, Lê Diệp ngẩng đầu nhìn mây trôi trên trời. Có lẽ bà nội đang ngồi trên một đám mây lên thiên đường.

Nghĩa trang quá mức yên tĩnh, Tôn Bách Niên đưa cô chậm rãi rời đi.

“Theo ý nguyện của bà cụ thì hiện giờ có thể công bố di chúc rồi, tôi sẽ sớm hẹn thời gian với phía gia đình họ, xác định xong thì tôi sẽ cử người đi đón cô.”

Lê Diệp không hề có biểu hiện chờ mong, “Không cần đâu, di chúc cứ để họ xem thôi là được rồi.”

Tôn Bách Niên nói, “Không phải lo, di chúc có hiệu lực pháp lý, bất luận ai nghi ngờ cũng không làm ảnh hưởng đến việc thi hành của nó.”

“Trong lòng bà nội, tôi vẫn là cháu gái bà, vậy là đủ rồi.” Ánh mắt của Lê Diệp vô cùng bình tĩnh, “Nếu di chúc có nhắc đến tôi, bất kể là cái gì, tôi đều từ bỏ.”

Tôn Bách Niên không hề tỏ ra ngạc nhiên, anh vẫn đẩy cô đi từ từ, “Không hỏi xem bà cụ để lại gì cho cô à?”

Lê Diệp chỉ lắc đầu, hoàn toàn im lặng.

Tôn Bách Niên không tiếp tục đề tài này, nhìn chăm chăm bánh xe đang lăn, ánh mắt thoáng chút vẻ tiếc nuối, “Cô Lê, tôi có một người bạn, cậu ấy là chủ nhiệm khoa xương của bệnh viện...”

Lê Diệp biết rõ anh muốn nói gì, liền mỉm cười chặn ngang, “Anh Tôn, chân của tôi hỏng rồi, tôi cũng đã có thể chấp nhận được rồi.”

Tôn Bách Niên nghe ra được thái độ của cô, nhưng cô còn trẻ, không nên tiêu cực như vậy.

“Anh Tôn.” Lê Diệp quay đầu nhìn người đàn ông cao ngất ở phía sau, có chút xấu hổ, “Có điều, tôi quả thật có chuyện này muốn nhờ anh...”

“Cô nói đi.” Tôn Bách Niên thoải mái đáp.

Ba chữ này khiến người khác luôn thấy cảm động. Cái tên của cô đã sớm trở thành một mớ nát tươm, hiện giờ bà nội đã ra đi, cô không còn là người nhà họ Lê nữa, giao thiệp với người ngoài, ngay cả việc họ khách sáo với cô cũng chẳng có lý do.

Nhưng Tôn Bách Niên vẫn như trước, vừa khách khí lại vừa chu đáo với cô.

Nghe xong chuyện về quán bánh bao, Tôn Bách Niên nói để nghiên cứu rồi sẽ nhanh chóng cho cô một câu trả lời thuyết phục.

Đối với người khác, lời nói này chỉ là cho có, nhưng anh lại tuyên bố vô cùng trịnh trọng, cùng với thần thái thông dong trầm tĩnh, thật sự khiến người ta tuyệt đối tin tưởng.

Bà nội đã từng nói, Tôn Bách Niên là người đáng để phó thác tin cậy. Lê Diệp biết, mắt nhìn của bà không hề sai.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nhắc nhở

Tiền bà nội xong, Lê Diệp bắt taxi rời khỏi nghĩa trang.

Vừa rời, Tôn Bách Niên khẳng khái muốn đưa cô về, biết anh bận rộn nhiều việc, không muốn làm phiền anh nên cô nói phải đi gặp bạn.

Bỏ đi hai năm, thật ra cô đã cắt đứt liên hệ với mọi người, giờ trở về cũng chỉ ở lại một khoảng thời gian ngắn, nên chẳng muốn quấy rầy ai.

Xuống xe, Lê Diệp đẩy xe lăn đi dọc con phố, cô cần tìm một chỗ dừng chân trong đêm nay.

Ngã tư đường quen thuộc tràn ngập sự huyền ảo khiến người ta an tâm, cho dù đã rời đi hai năm, nhưng nơi này dường như vẫn chưa từng bị thời gian nghiền nát qua.

Những quán hàng với hương vị thơm ngon đã từng nếm qua vẫn còn, trước quán bán đồ uống lạnh vẫn là giọng rao sang sảng đó.

Cách đó không xa có một đôi tình nhân cãi nhau, chàng trai cứ leo đèo theo sau giải thích với cô gái. Cô gái quay đầu lại đánh cậu ta rồi cắm cổ đi về phía trước. Hình ảnh cãi cọ ầm ĩ của đôi tình nhân lập tức chạm đến nơi yếu đuối nhất trong lòng cô.

Dường như vẫn còn ở ngày hôm qua, cô cũng chỉ vì những chuyện vặt vãnh tựa lông gà vỏ tỏi mà sinh sự, người đó thì luôn theo sau dỗ dành cô.

Vẫn luôn chịu đựng, vẫn luôn ngó lơ, nhưng giờ phút này, Lê Diệp không thể không chế được mà nhớ tới Hạ Tùng Đào.

Chàng thanh niên chậm chạp chỉ biết dỗ cô “đừng giận nữa”, chàng thanh niên nồng nặc mùi của phố chợ, không biết hiện giờ béo hay gầy, trong tù không có mô tô để lái, không có bia để uống, ở trong đó, nhất định anh sống một ngày tựa một năm.

Ở đây, những dấu vết trái khắp mọi nơi nhắc nhở cô, có một chàng trai yêu cô, vì cô mà phải ngồi tù, mười năm dài đằng đẳng, anh phải trải qua quãng thời gian quý giá nhất ở trong tù.

Lòng ngực bị thiêu cháy, gương mặt vừa giận dữ vừa tươi cười kia lại hiện ra lần thứ hai, mọi sự kiềm chế bỗng bùng phát chỉ trong nháy mắt. Nỗi hoài niệm dâng lên khiến cô vô cùng bức bối. Tay chân đều run rẩy, cô ra sức đẩy bánh xe lăn về phía trước. Bây giờ, ngay bây giờ, cô muốn nhìn thấy anh!

Mười năm mà thôi, nháy mắt đã qua một phần năm, cô có thể chờ, thời gian không là gì cả...

Có điều, đi không được bao xa, ngọn lửa bùng cháy trong mắt cô đột nhiên tắt lịm.

Dừng lại, cô có chút hoảng hốt ngay giữa con đường...

Thời gian không phải là thứ ngăn cách, nhưng thứ ngăn cách không phải là thời gian, rốt cuộc cô cũng nhớ tới những chuyện đã phát sinh. Uể oải, cô lặng im.

Ngay cả tư cách để gặp anh, cô cũng không có...

Cánh tay đặt trên đùi, Lê Diệp ngây ngốc ngồi yên. Đây là lý do cô muốn chạy trốn, cô sợ từng giây ở lại nơi này, nỗi đau khổ thay đổi thất thường, bất kỳ lúc nào cũng có thể xé cô thành hai nửa.

Bên tai vang lên tiếng còi, cô nghe thấy, nhưng không có phản ứng gì, cả người cứng đờ như máy móc.

Có người dùng sức đẩy xe lăn của cô đi, cô mất cân bằng ngã nhào xuống đất. Dường như không có cảm giác đau đớn, cô không kêu rên, chỉ chậm

chạm ngang đầu nhìn chiếc xe trước mặt.

Người đàn ông trong xe mang sắc mặt nghiêm nghị, không hề có sự bối rối vì suýt chút nữa đâm phải người khác. Anh ta lui xe về phía sau một chút, mọi người xung quanh còn tưởng anh ta định bỏ chạy, không ngờ, sau khi dừng lại, chiếc xe lao tiếp về phía trước, hơn nữa còn nhanh hơn, phi thẳng về phía Lê Diệp.

Cùng với một tiếng phanh chói tai, chiếc xe lăn bên cạnh Lê Diệp bị nghiền nát trong nháy mắt, bánh xe gần như chạm sát vào người cô.

Một luồng khí nóng ập tới, bánh xe ma sát tỏa ra mùi khen khét. Lê Diệp nhìn thấy con quái vật gần trong gang tấc, theo bản năng, sau lưng bất chợt có cảm giác lạnh lạnh đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ác ý

Đây rõ ràng là cô ý, mọi người xung quanh đều chỉ trích người lái xe, “Anh có biết lái xe không đấy! Có biết làm thế là sẽ đâm chết người không hả!”

Người đàn ông mở cửa xe ra, chiếc giày da tinh xảo đặt xuống đất, trên người anh mặc nguyên bộ âu phục đen từ lúc lễ tang, ngay cả ống quần cũng được là phẳng thớm.

Doãn Chính Đặc cúi đầu nhìn Lê Diệp, chắc chắn hai tiếng rồi đưa ra nhận định, “Là thật cơ đấy.”

Lê Diệp nhìn anh, trong giây lát phóng xe đến, gương mặt anh tràn đầy vẻ hung ác. Người đàn ông này, vừa rồi thật sự muốn giết cô.

Người đi đường thấy tên đàn ông vừa bước ra ức hiếp một cô gái tàn tật, vừa chỉ trích vừa gọi điện thoại báo cảnh sát.

Doãn Chính Đặc làm ngơ trước sự chỉ trích của mọi người, nhìn chăm chăm Lê Diệp hãy còn đang hoảng hốt, rồi bỗng nhiên đưa tay nhấc cô lên. Cô rất nhẹ, anh chẳng cần tốn nhiều sức đã nhét được cô vào trong xe.

Xung quanh có người tiến lên ngăn cản, Doãn Chính Đặc chỉ liếc một cái. Có lẽ do nhìn cách ăn mặc của anh không giống côn đồ, cũng có lẽ do ánh mắt anh quá mức lạnh lùng, người đó không dám ngăn cản nữa mà chỉ mắng vài câu rồi thôi.

Lái xe rời khỏi chốn huyền ảo này, Doãn Chính Đặc liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh, mặt mày lạnh lùng, “Muốn tôi đưa cô đến trại giam không? Cực gần, không đến nửa tiếng là tới nơi rồi.”

Lê Diệp hấp háy mắt, môi run nhè nhẹ, mãi lâu sau mới cắn răng, “Doãn Chính Đặc, anh thả tôi xuống xe!”

“Trông cô có vẻ tỉnh cũ chưa quên, hai năm mới về một lần mà lại không đi thăm, kiểu gì cũng thấy không thể chấp nhận được.”

Lê Diệp nhìn hướng xe đi, là đường đến trại giam, cô vội vàng đập cửa xe, “Dừng xe!”

Ánh mắt anh đầy vẻ cay nghiệt, “Hạ Tùng Thông vẫn chưa biết cô tàn phế đâu nhi, nếu mà biết, chắc anh ta không cam tâm ngồi tù đâu phải không?”

Lê Diệp không chịu nổi những lời nói như dao nhọn của anh, cô quay đầu mở cửa xe.

Doãn Chính Đặc tóm lấy cô bằng một tay, ấn mạnh trở lại chỗ ngồi, “Mẹ kiếp, cô muốn chết hả!”

Lê Diệp ngồi phịch xuống ghế, bàn tay to của anh nắm vào vai cô, sức quá mạnh, khiến cô hơi tức thở.

Ho khan hai tiếng, Lê Diệp thở hổn hển, nhưng chẳng cách nào gỡ ra được.

Điều anh nói đều đúng, hiện giờ cả thể xác lẫn tinh thần cô đều rách nát, có tư cách gì mà đến quấy quả Hạ Tùng Đào. Mười năm sau, anh ra ngoài còn có thể bắt đầu lại một lần nữa, chỉ cần cô cách anh xa ra...

Thấy cô không động đậy nữa, Doãn Chính Đặc thu tay lại, đánh tay lái, rời khỏi tuyến đường đang đi.

Những chữ trên cột mốc đường ngày càng xa, Lê Diệp quay đầu thế nào cũng không nhìn thấy nữa. Cô đặt trán lên cửa kính xe, thậm chí phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại có cảm giác mát mát vô tận.

Cô vẫn muốn đến gặp Hạ Tùng Đào, nhưng không thể xuất hiện, cô không dám, cũng không nên.

Thấy cô không đòi xuống xe nữa, trông như thể trái tim đã hóa tro tàn, sắc mặt Doãn Chính Đặc trầm xuống. Anh đạp mạnh chân ga, khiến tốc độ của

xe tăng vọt lên.

Lê Diệp không quan tâm anh muốn làm gì, đơn giản là tóm được cô rồi trút hết oán hận mà thôi. Hiện giờ cô hoàn toàn cô độc, còn có gì phải sợ hãi nữa.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Doãn Chính Đặc cũng dừng xe lại. Lê Diệp bị tốc độ chóng mặt của chiếc xe làm cho xây xẩm mặt mày, từ dạ dày trống rỗng đùn lên dịch vị chua chát.

Mở toang cửa xe, Doãn Chính Đặc bước qua, một tay tóm cô xuống xe. Mất xe lăn, Lê Diệp không tìm được điểm chống đỡ, cả người mềm nhũn.

Doãn Chính Đặc mặc kệ, kéo cánh tay cô, tha cô vào cửa như tha bao tải.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tại sao lại quay về

Cánh tay như sắp trật khớp, Lê Diệp giãy giụa, nức nở mấy tiếng, đưa mắt nhìn nơi này. Nhất thời cô giật mình, lớn tiếng la lên, “Tôi không muốn! Doãn Chính Đặc! Tôi không muốn vào!”

“Sao không tiếp tục giả chết đi?” Anh nghiêng rặng nghiêng lợi, như thể muốn ăn thịt cô vậy, bàn tay tóm lấy cô cứng, lạnh như sắt, “Tiếp tục giả vờ không thiết tha gì nữa đi, xem tôi có tha cho cô hay không!”

Cả đường nghiêng ngả lão đảo, xương cốt của Lê Diệp gần như bị anh bóp nát. Doãn Chính Đặc không hề nhẹ nhàng, vừa tóm vừa lôi cô tiến vào cửa.

Bảo vệ nghe thấy tiếng liền chạy ra, lại bị sự hùng hổ của Doãn Chính Đặc dọa, đứng xa hỏi có cần giúp gì không, vừa thấy Doãn Chính Đặc liếc mắt một cái lập tức không dám tới gần nữa.

Nơi này là Hạm Bích Các. Bình thường Doãn Chính Đặc ở tại nhà lớn của Doãn gia, nhưng anh cũng có chỗ ở khác. Ở đây tắc đất tắc vàng, xa hoa hào nhoáng, nhưng nơi đây lại là con ác mộng của Lê Diệp.

Quét vãn tay, Doãn Chính Đặc giơ chân đạp tung cửa, kéo Lê Diệp vào phòng khách. Giơ tay lên, anh quăng cô xuống sô pha.

Sắc mặt Lê Diệp trắng bệch, mái tóc rối tung, ngoài bờ vai còn run rẩy, thì không nhìn ra ở cô một điểm nào cho thấy cô còn sống.

Cả quãng đường vừa rồi cũng khiến Doãn Chính Đặc mệt mỏi. Anh thở dốc, đưa tay kéo cà vạt. Nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, anh quay đầu đi đến bên tủ rượu, lấy một chai ra, bật nắp rồi đưa lên miệng.

Mùi rượu mạnh nhanh chóng tỏa ra, cả căn phòng trong phút chốc tràn ngập hương thơm thanh khiết nhưng cay nồng.

Một hơi tu hết nửa chai, Doãn Chính Đặc đặt mạnh chai rượu xuống. Vạt áo sang trọng thấm đầy rượu, nhưng anh không quan tâm.

Lau khước miệng, hai mắt anh hơi đỏ, từng bước từng bước lại gần cô gái đang ngồi trên sô pha.

Chiếc sô pha làm bằng da màu trắng, bên trên trải tấm thảm có hoa văn vàng, đơn giản lại sang trọng, nhưng lại dây một vết máu rất lớn.

Không biết là do ngã từ trên xe lăn xuống hay do ban nãy bị Doãn Chính Đặc lôi đi, đầu gối Lê Diệp bị trầy một mảng da, từ miệng vết thương đỏ ngầu ra một thứ chất lỏng.

Doãn Chính Đặc chậm rãi hạ thấp người, lại nhìn cô chăm chăm. Anh như vậy có chút đáng sợ, tựa như dã thú trong đêm tối vậy.

“Tại sao cô lại quay về?” Câu hỏi gần như tràn qua kẽ răng của anh, từng chữ đều bị gấn rất nặng nề.

Mí mắt Lê Diệp giật giật, mái tóc rối tung cản trở tầm nhìn, cô chỉ mơ hồ thấy gương mặt anh. Khóe môi giật giật, nhưng lại không nói ra lời nào.

Doãn Chính Đặc cũng không nói nữa. Anh nhìn cô chăm chăm, dùng ánh mắt thâm sâu mà đáng sợ để nhìn cô. Nếu ánh mắt anh là ngọn lửa, thì cô sợ rằng mình đã cháy rụi thành tro bụi từ lâu rồi.

Một cô gái như thế này, toàn thân trên dưới đều vô cùng thảm hại, lại khiến anh chán ghét đến mức hận không thể đâm nghìn nhát dao...

Doãn Chính Đặc nắm chặt tay lại, khớp ngón tay răng rắc. Lê Diệp hơi mệt mỏi, thật ra cô tình nguyện để anh bóp chết mình cho nhanh xong hết mọi chuyện, nhưng cô là kẻ không được vận mệnh chiếu cố, mọi hy vọng của cô, cho tới bây giờ đều không được thực hiện.

Nắm tay rồi lại buông tay, buông rồi lại nắm, đến cuối cùng Doãn Chính Đặc vẫn không hề ra tay.

Anh thở ra đầy mùi rượu, dựa lưng vào bàn trà, rất lâu sau vẫn không có phản ứng gì, nhưng đôi mắt đỏ ngầu đó vẫn chưa hề rời khỏi cô.

Nằm sắp một lúc, Lê Diệp mới lấy lại chút sức lực, cũng có thể cảm nhận được cơn đau. Cô cảm thấy toàn thân như bị lột bỏ lớp da vậy.

Cơ co đầu gối, cô biết là có chảy máu. Máu chảy xuống thảm, chói mắt như một bông hoa rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cô có biết thế nào là đau không?

Nhìn thấy dáng vẻ thất thần của cô, Doãn Chính Đặc vươn tay, nắm đầu ngón tay đan vào tóc cô rồi siết chặt lại, ép cô đối mặt với mình. Anh hạ giọng lạnh lùng, “Sao, không vào thăm tù thì không cam lòng hả? Hạ Tùng Thông còn phải ngồi trong đây tám năm nữa cơ, hay là cô học anh ta đi, giết người phóng hỏa rồi vào đây, nếu mà may mắn, những lúc được ra ngoài hít thở là có thể gặp nhau rồi.”

Anh nhắc đến Hạ Tùng Thông là lại khơi dậy lòng hận thù trong cô, ánh mắt thoáng bén nhọn hơn.

Anh ta muốn báo thù vì mình đã hại chết Sơ Vũ. Sao Lê Diệp không có ý nghĩ giết anh cơ chứ. Nếu không có người này, cô sẽ không thành ra như vậy, Hạ Tùng Thông cũng sẽ không. . .

Về hận thù trong mắt cô càng chọc anh tức giận hơn, anh siết chặt năm ngón tay, “Tuông rằng có Tôn Bách Niên làm chỗ dựa vững chắc thì tôi không dám động đến cô sao?”

Miệng anh nồng nặc mùi gay nồng của rượu mạnh. Lê Diệp cắn chặt răng, trừng mắt nhìn anh như thể nhìn một con quái thú đáng ghê tởm vậy.

Doãn Chính Đặc dùng một tay bóp cổ cô, “Trước mặt anh ta thì giả bộ điên dại đáng yêu, định biến anh ta thành con mồi tiếp theo mắc câu hả?”

Bỗng Lê Diệp hừ một tiếng, tỏ vẻ vô cùng khinh thường với anh.

Đôi mắt lạnh lùng khép hờ lại, Doãn Chính Đặc cúi đầu nhìn cô.

“Doãn Chính Đặc.” Cô nhìn anh, “Đó cũng là vết nhơ trong đời tôi.”

Cô nói xong, anh thoáng sững sốt rồi nhanh chóng hiểu ra ý của cô. Gương mặt cau lại, Doãn Chính Đặc đưa cả hai tay lên cổ cô, dùng sức thắt lại.

Cô nói sự việc đó là vết nhơ trong đời cô, cô nói anh là vết nhơ trong đời cô. . .

Con người này từ bé đã như trung tâm của vũ trụ, trăng sao vây quanh mỗi ngày, ai cũng ước gì có thể lấy lòng anh, cho tới giờ, không ai dám nói với anh nửa câu không tốt, càng không ai nói có quan hệ với anh là một vết nhơ cả.

Khuôn mặt Lê Diệp đỏ bừng. Anh xuống tay thật sự, tất cả đều biết nỗi hận của anh với cô, nhưng có ai biết, nỗi hận của cô với anh cũng chưa hề giảm, thậm chí còn tăng gấp trăm nghìn lần.

Cô không sợ, cũng không chịu thua, anh cứ như thế mà bóp chết cô, cô cũng sẽ không nói một câu cầu xin tha thứ.

Doãn Chính Đặc nhìn cái miệng vẫn ngậm chặt của cô, đôi mày liền nhíu chặt lại. Hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, vào khoảnh khắc cô gần tắt thở, anh đột ngột dừng tay.

Lê Diệp ho khan, khí quản đau buốt, cô hít thở từng hơi từng hơi một.

Doãn Chính Đặc đứng dậy. Lê Diệp không nhìn anh, muốn giết muốn xử thế nào, đều kệ anh.

Cẳng chân bỗng dựng căng lên, cô còn chưa kịp ngẩng đầu mà chỉ mới liếc mắt một cái đã thấy Doãn Chính Đặc lúi cô xuống khỏi sofa như tóm một bao rác tha đi trên mặt đất vậy.

Anh không nhẹ tay một chút nào, việc ngược đãi cô từ khi lên xe đến giờ, dường như đã được tiến hành hàng trăm ngàn lần trong dự định của anh rồi.

Bị lôi đi trên mặt đất, Lê Diệp sắp không chịu nổi nữa, vùng vẫy tóm lấy thứ gì đó đập vào anh, “Doãn Chính Đặc! Anh là đồ điên!”

Anh dừng lại, Lê Diệp lại đâm loạn hai cái, “Buông tay!”

Tôm cô đến cạnh tủ rượu, Doãn Chính Đặc cầm nửa chai rượu còn thừa đổ hết vào miệng vết thương của cô rồi quẳng chai đi. Lê Diệp đau kêu ra tiếng, mồ hôi lạnh rịn đầy trán.

Hết nửa chai, anh quay đầu mở một chai khác, cùng một mùi cay nồng. Chất lỏng trong suốt tràn ra, Lê Diệp gần như ngất đi, giọng nói cũng thay đổi, “Đủ rồi!”

Khuôn mặt anh tràn vẻ thống hận, anh thở dốc liên hồi, “Đau? Cô có biết đau là gì không?”

Nửa người Lê Diệp ngâm trong chất còn, mơ mơ hồ hồ, cô phì phò thở từng hơi dồn dập, “Anh giết tôi đi là được rồi.”

Doãn Chính Đặc cũng nhếch nhác y hệt, từ chiếc áo trắng đến chiếc quần âu đều thấm đầy rượu.

Anh bỏ chai rượu lại, nhìn bộ dạng đờ đẫn của cô mà nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi sợ bẩn tay.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đổ bệnh

Lê Diệp nằm im, trào phúng cười phá lên. Lúc đầu cô còn nhẹ giọng, dần dần cười to lên, như vậy lại có vài phần điên dại.

Nắm tay siết chặt lại, Doãn Chính Đặc nhúm mày, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

Ngay lúc bầu không khí trở nên căng thẳng đến cực hạn, Lê Diệp bỗng cắn môi, gồng mình ngồi dậy, chân tay đều run rẩy.

Anh xùy một tiếng, “Diễn muộn thế, bị tưới rượu rồi mới sinh phản ứng à?”

Lê Diệp ôm đầu gối, gương mặt cau lại, mãi lâu sau, không kiềm chế được mà để lộ ra tiếng nức nở đau đớn, hai chân ở một tư thế rất khác thường.

Doãn Chính Đặc càng nhúm mày chặt hơn, anh lập tức cúi người, tóm cổ tay cô. Cả người cô đều run rẩy, thần thái còn kinh khủng hơn so với sự đau đớn vừa rồi.

Nhìn phản ứng này thì có lẽ là cô bị căng cơ. Doãn Chính Đặc cầm một chân của cô lên, duỗi thẳng các ngón tay áp lên chân cô. Cô rên khẽ một tiếng, dù vẫn đau nhưng thần sắc đã thả lỏng nhiều.

Một tay ấn căng chân của cô, một tay khác khẽ xoay bàn chân cô, thấy ánh mắt cô đờ ra, Doãn Chính Đặc liền kéo kéo cô, “Này!”

Lê Diệp không có phản ứng, con người dần dần trợn lên trên.

Anh lập tức đứng dậy, ấn vào nhân trung của cô, cúi đầu nhìn cô, liên tục gọi, “Lê Diệp!”

Anh đưa tay tát cô hai cái, mí mắt Lê Diệp giật giật nhưng cô vẫn trong trạng thái ngất xỉu.

Doãn Chính Đặc chòng chọc nhìn cô, thần sắc có vẻ tức giận, nhưng còn có cả nỗi khổ sở không rõ ràng.

Anh cúi người, nhìn cô từ vị trí rất gần, một ngón tay thô ráp lướt nhẹ qua má cô. Hương vị mát lạnh kỳ lạ trên người anh truyền vào khoang mũi cô, khiến cơ thể gầy gò khẽ run lên.

Anh nhúm mày, nâng cổ kéo cô lên. Người ngất xỉu thì như con rối gỗ, hai cánh tay cô buông thõng xuống.

Anh lại nắm cầm cô, ép cô há miệng. Nếu trong lúc vô thức mà cắn đứt đầu lưỡi thì cô nàng này xong rồi.

Nhìn cô chăm chăm... sắc mặt trắng như tờ giấy, gương mặt gầy gò chỉ thấy xương, bộ dáng xấu kinh hồn.

Nhưng ánh mắt anh lại như bị khóa chặt, không hề rời đi.

Anh đưa tay lên, nắm ngón tay thô dừng trên cần cổ tinh tế của cô, nâng cầm cô lên, mạch của cô vẫn đập mạnh dưới ngón tay anh.

Cơ thể lạnh toát nép trong lòng anh, dần dần nhuộm cả nhiệt độ cơ thể và mùi hương trên người anh. Ở đây yên tĩnh, đến cả tiếng tim đập còn nghe rõ.

Một lúc sau, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng đập dồn dập, cánh cửa gần như bị phá ra, người vừa xông tới gào lên, “Chính Đặc!”

Người chạy vào đầu tiên lập tức nhìn thấy rượu đổ lênh láng, Lê Diệp nằm bất động, Doãn Chính Đặc ngồi xổm cạnh cô, một bàn tay còn đang để trên

cổ cô.

Cảm giác mà cảnh tượng trong phòng đem lại chính là bầu không khí quá mức u ám, tiêu điều. Khang Đức Văn vội vàng sai bước đến, một tay tóm lấy Doãn Chính Đặc, “Cậu hai, đừng kích động!”

Theo sau là Doãn Kính Lam và Trần Oanh, hai người phụ nữ một già một trẻ khóc nức nở nhào đến chỗ Doãn Chính Đặc, “Sao con làm xằng làm bậy thế hả! Giết người phải đền mạng, con điên hay sao hả, làm thế căn bản là không đáng!”

Doãn Chính Đặc bị mấy người vây quanh, muốn đứng dậy cũng không được liền nhú mồm, “Mẹ, chị, anh rě, sao mọi người lại đến đây?”

“Còn nói nữa à! Nếu bảo vệ không gọi điện cho mẹ, thì chắc con giết người rồi!” Trần Oanh đánh anh, nghĩ mà sợ, nhà họ Doãn độc đĩnh, cho dù hận thù lớn thế nào cũng không đáng để anh phải làm hại chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cô ta không chết được

“Em trưởng thành rồi, sao vẫn còn kích động như vậy chứ!” Doãn Kính Lam trừng mắt liếc em trai một cái, lại quay đầu nhìn Lê Diệp, đẩy đẩy vai cô, có chút căng thẳng, “Có cần đưa vào bệnh viện không? Cô ta bị làm sao thế?”

Khang Đức Văn định lại xem thì Doãn Chính Đặc liếc mắt, lạnh giọng nói, “Cô ta không chết được.”

“Con còn nói à!” Trần Oanh lại đánh anh, “Cho dù trong lòng con không quên được Sơ Vũ thì cũng không thể dùng cách này để trả thù! Lấy bạo chế bạo là cách ngu xuẩn nhất, con tự làm hại mình, Sơ Vũ cũng không cảm thấy vui về đâu!”

Doãn Chính Đặc không hé răng, chỉ nhìn Lê Diệp còn đang nằm trên mặt đất. Hình như cô tỉnh lại, hơi mở mắt, cơ thể cũng không còn run rẩy nữa.

Doãn Kính Lam vội vàng chạy lại đỡ cô dậy. Nhìn chân cô chảy máu, cô cũng bị bóp đến nổi hằn dấu đỏ, quần áo sặc mùi rượu, Doãn Kính Lam thở dài, “Cô thấy chỗ nào không thoải mái? Tôi gọi bác sĩ đến kiểm tra cho cô nhé?”

Khang Đức Văn choàng một cái khăn bông lên người Lê Diệp, trung cầu ý kiến của vợ và mẹ vợ, “Hay là đưa cô ấy vào phòng tắm trước?”

Doãn Kính Lam còn chưa kịp nói thì Trần Oanh đã lập tức phản đối, “Đừng làm bẩn chỗ này... Đức Văn, con đưa cô ta đi đi, quần áo cô ta ướt hết rồi, mua cho cô ta một bộ.”

Thái độ khinh miệt quá mức rõ ràng, Doãn Kính Lam nhú mồm, “Mẹ...”

Không khí từ ngoài cửa tràn vào khiến mùi rượu trong phòng tán đi nhiều. Doãn Kính Lam cho Lê Diệp uống chút nước, cô cũng dần dần tỉnh táo lại.

Cô nhận ra người nhà họ Doãn. Quan hệ giữa hai nhà Lê Doãn vô cùng thân thiết, thường xuyên qua lại, nhưng vì thân phận của mình nên cô vẫn luôn có một tầng khoảng cách với họ.

Khang Đức Văn bước lại gần, định đỡ Lê Diệp, “Cô Lê, để tôi và Kính Lam đưa cô về.”

Lê Diệp dùng mu bàn tay lau bỏ chút rượu trên mặt, giọng nói khàn khàn nhưng đầy cương quyết, “Không cần... cảm phiền gọi giúp tôi một cái xe.”

Thấy Lê Diệp không biết điều cảm kích, Trần Oanh nhú mồm, “Cô không thử nghĩ xem đây là chỗ nào à, Hạm Bích Các là chỗ xe nào cũng tùy tiện vào được sao?”

Lê Diệp không hề bị lời nói của bà làm tổn thương, núi có núi cao, nước có nước sâu, hai người vốn không ở cùng một thế giới.

Doãn Kính Lam sợ mẹ lại nói lời khó nghe kích động Lê Diệp, ngộ nhỡ cô đi báo cảnh sát thì Doãn Chính Đặc sẽ gặp phiền phức to.

“Xin lỗi nhé, em trai tôi hơi kích động, hy vọng lần này cô không so đo với nó...” Doãn Kính Lam đưa mắt nhìn chồng, “Chúng ta đưa cô Lê đi đi, cũng hơn hai năm không gặp nhau rồi.”

Trần Oanh có vẻ không vui, tại sao lại có kiểu người đã làm sai mà còn không chút áy náy nào như thế, thái độ ấy đúng là khiến người ta tức điên lên được.

Nhưng bà cũng có chút e dè giống như Doãn Kính Lam, vì vậy mới nuốt mồm lời trách mắng từ bên mép xuống.

Còn Doãn Chính Đặc, anh đứng ở một bên, đối với cục diện rối rắm do chính mình tạo ra mà lại vô cùng thờ ơ.

Khang Đức Văn thấy mẹ vợ nín nhịn liền nâng Lê Diệp dậy, nhưng không biết cô đã tàn tật, vừa kéo cô dậy, hai chân cô mềm nhũn đến mức không đứng được, cô lại ngã nhào xuống.

Doãn Kính Lam kêu lên một tiếng, bỗng thấy Doãn Chính Đặc sải bước dài đến phía này, đưa tay đỡ Lê Diệp dậy, nhưng trong nháy mắt lại đẩy cô sang bên cạnh Khang Đức Văn, hai mắt lộ vẻ chán ghét. “Chết thì cũng phải chết ở chỗ khác!”

“Em nói ít vài câu đi!” Doãn Kính Lam trừng mắt với anh một cái, lại quay đầu nhìn Lê Diệp, còn nghĩ chắc do vết thương ở đầu gối nên cô không đứng thẳng được, “Có phải là gãy xương rồi không?”

“Mau đến bệnh viện kiểm tra đi!” Khang Đức Văn đỡ lấy Lê Diệp, cảm thấy người cô rất nhẹ, có chút cảm giác như hư không vậy.

Doãn Chính Đặc liếc mắt một cái, “Cô ta què sẵn rồi, đừng đổ tại em.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mang xe lăn đi

Nghe thấy anh nói Lê Diệp què, thần sắc của mỗi người một vẻ, nhưng chung quy vẫn là ngạc nhiên.

Lê Diệp muốn lập tức rời khỏi nơi này. Cô và Trần Oanh có cùng suy nghĩ, hai bên nước lửa bất dung.

“Mau đưa cô ta đi đi.” Phất tay, Trần Oanh tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Khang Đức Văn đỡ Lê Diệp dậy, “Mẹ, cậu hai, con với Kính Lam sẽ đưa cô Lê đi.”

Doãn Chính Đặc dứt hai tay trong túi quần, ánh mắt hướng ra khung cửa sổ trong phòng khách. Bên ngoài có cây cối xanh um, có hòn non bộ, có suối giả chảy róc rách.

Doãn Kính Lam chẳng buồn nói anh nữa, mà vương hại đời, nổi giận còn dám giết người. Chị ta quay đầu đi theo chồng ra ngoài cửa.

Vừa bước được một bước, Doãn Chính Đặc liền lạnh lùng nói, “Mang xe lăn đi.”

Doãn Kính Lam nghe vậy liền nhìn xung quanh, chợt thấy phía sau cửa có một chiếc xe lăn, nghĩ là để Lê Diệp ngồi nên chị ta đẩy xe ra ngoài.

Nghe tiếng xe đã đi xa, Trần Oanh thu tầm mắt lại, nhìn Doãn Chính Đặc, “Thằng ranh này, mày muốn dọa chết mẹ có phải không? Nếu không phải cả nhà đang ăn cơm ở gần đây, vừa nhận được điện thoại của bảo vệ là tới ngay được, thì chắc mày gây ra án mạng rồi phải không!”

Doãn Chính Đặc đá cái chai rỗng, không hé răng.

“Mẹ biết trong lòng con không quên được Sơ Vũ, nhưng không thể không sống tiếp được.” Đau lòng sờ mặt con trai, phát hiện đầy mắt anh giăng đầy tơ máu, Trần Oanh ôm anh, “Đồng ý với mẹ đi, bất kể thế nào, con cũng không được làm việc dại dột. Con còn trẻ, trên dưới Doãn gia đều trông cả vào con. Mẹ không thúc giục con, nhưng con phải biết rằng, đời người còn dài, con phải sống cuộc sống bình thường, con có thể nhớ Sơ Vũ, nhưng sau này nhất định phải lập gia đình.”

Vỗ vỗ bả vai bà, Doãn Chính Đặc bình thản nói, “Con không nghĩ quần áo, không phải lo.”

Trần Oanh nhìn thằng con trai đã cao lớn hơn cả mình, “Con đấy à, sao phải dây vào đứa con gái kia nữa, ngày trước ngã một lần rồi mà còn không biết đường tránh đi, lòng dạ nó, con làm sao đề phòng nó.”

Doãn Chính Đặc ôm bà, “Không nói chuyện này nữa... Đi thôi, con đưa mẹ về.”

Thấy anh không có vẻ kích động, Trần Oanh thật sự muốn lúc nào anh cũng ở trong tầm mắt thì mới yên tâm, kéo anh ra cửa rồi bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi anh, “Khi nào thì nó đi?”

“Ai cơ?” Về mặt anh hoàn toàn hờ hững.

“Còn ai vào đây được nữa, Lê Diệp ấy! Lần này nó về chắc không ở lại lâu đâu nhỉ?”

Doãn Chính Đặc đưa tay mở cửa xe, “Không biết... lên xe đi.”

Thấy sắc mặt anh thoáng trầm xuống, Trần Oanh biết anh mất hứng nên không nhắc đến cái tên đó nữa.

Trên đường đưa Lê Diệp đi, Doãn Kính Lam khách sáo nói chuyện với cô, tuy rằng Lê Diệp không hề đáp lại.

Thật ra Doãn Kính Lam không thật sự muốn biết hai năm qua cô đi đâu, làm gì, đã gặp phải chuyện gì, nhưng thân làm chị gái, chị ta sợ ngộ nhờ cô gái này tức giận sẽ chạy tới tố cáo Doãn Chính Đặc với cảnh sát.

Nói chuyện một hồi mà vẫn không nhìn ra tâm tư của Lê Diệp.

Cô chỉ nói địa điểm cần xuống xe, nhưng trông cô có vẻ chật vật, Doãn Kính Lam cũng không yên tâm. Nếu xảy ra chuyện gì, có thể thằng em trai ma vương của mình sẽ gặp phiền toái.

Khang Đức Văn lái xe đến một phòng khám tư nhân, ông chủ ở đây là người anh ta quen biết.

Bác sĩ kiểm tra vết thương của Lê Diệp rồi kết luận là bị thương ngoài da, vừa băng bó vừa nói, “Sao lại uống nhiều rượu thế chứ, còn trẻ mà đã nghiện đến mức này rồi.”

Lê Diệp không hề rầy, chỉ nhìn chằm chằm vào đầu gối đang được bác sĩ quấn từng vòng từng vòng gạc lên trên vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Không phải thứ của mình

Doãn Kính Lam đứng bên cạnh, cười gượng hai tiếng, “Bị đổ rượu thôi, không uống đâu...Bác sĩ, sao chân của cô ấy lại không đứng lên được?”

Bỗng nhiên Lê Diệp đưa mắt lên, lạnh lùng cắt ngang, “Mời hai người về cho, tôi gọi điện nhờ bạn đến đón.”

Doãn Kính Lam thấy giọng điệu của cô có vẻ khó chịu, liền khom người nhìn cô, “Chuyện đó...không phải tôi bao che đâu, Lê Diệp, phàm là có nhân mới có quả, em tai tôi hận cô, cô cũng biết là vì sao...Chuyện hôm nay, là do nó kích động, nhưng tôi hy vọng cô không mượn cớ nói chuyện, tính thế nào đi nữa, thì nhà tôi cũng không có nợ cô.”

Ánh mắt Lê Diệp ngưng tụ ở một điểm, cô không phản bác, nhưng toàn thân cô đều toát ra sự không phục.

Doãn Kính Lam nhún nhún vai. Mọi người đều nói tính tình con bé này có vấn đề, nếu không to gan, thì ngày trước cũng sẽ không làm ra loại chuyện đó.

Khang Đức Văn đẩy xe lăn lại, để cạnh giường bệnh. Doãn Kính Lam lấy ví ra, rút một sấp tiền đặt ở mép giường, “Cô cầm lấy mua mấy bộ quần áo, thấy không thoải mái thì cứ ở đây, để bác sĩ còn tiện theo dõi.”

Lê Diệp khép hờ mắt, tựa vào chiếc gối ở sau lưng, “Mang tiền đi.”

Doãn Kính Lam nhú mồm, “Cô đừng cật lực, chút tiền này không tính là gì cả, mà dù sao cũng là A Đặc khiến cô bị thương...”

Lời nói còn chưa dứt, Lê Diệp đã vung tay, tun sấp tiền rơi đầy mặt đất.

“Cô!” Doãn Kính Lam tức giận, “Sao lại không biết trái phải thế chứ!”

Lê Diệp đưa lưng về phía họ, không buồn để ý đến lý lẽ gì nữa.

Khang Đức Văn vỗ vỗ vai vợ cho chị ta nguôi giận, cúi người nhặt tiền lên, “Thế này đi, tiền thuốc men để chúng tôi trả, cô Lê cứ yên tâm nghỉ ngơi, vợ chồng tôi thay cậu hai nói lời xin lỗi với cô, hy vọng chuyện hôm nay thế là xong.”

Nói xong, anh ta kéo Doãn Kính Lam còn đang tức giận ra khỏi phòng bệnh.

Đến chỗ thanh toán, Doãn Kính Lam vừa ôm cánh tay vừa oán giận, “Chẳng trách cả nhà họ Lê không thích cô ta, sao mà xử sự kém thế cơ chứ, đúng là Sơ Vũ hơn cô ta gấp nghìn lần!”

Khang Đức Văn dỗ chị ta, “Thôi được rồi, đừng tức giận nữa, hôm nay cậu hai ép cô ta quá...anh thấy cô ta không làm to chuyện lên đâu, dù sao lúc trước cô ta đã sai, lời chuyện cũ ra thì cô ta càng khó coi hơn!”

“Coi như em phí công làm người tốt! Quân thằng em trai như thế, còn phải chạy theo sau chùi dít cho!”

Khang Đức Văn cười phá lên, hôn chị ta một cái, “Bà xã anh có tài chăm sóc như thế, đương nhiên là phải vất vả rồi... Tối nay mình ra ngoài ăn, nhân tiện đi xem phim luôn.”

Doãn Kính Lam nhìn ông chồng yêu thương mình hết mực, tâm trạng lại tốt lên, hai người ngọt ngào cùng lên xe.

Trong phòng bệnh chỉ có tiếng hít thở của mình, lúc này Lê Diệp mới xoay người lại. Mọi người đã đi, cánh cửa đã khép chặt.

Ngẩng đầu nhìn giọt nước nhỏ trong chai. Bác sĩ truyền thuốc hạ sốt cho cô, thể chất cô không tốt lắm, một chút thương tích nhỏ cũng dễ dàng ảnh hưởng đến sức khỏe.

Mùi rượu trên người cực kỳ khó ngửi, chẳng trách bác sĩ nghĩ cô là con sâu rượu.

Cô nghiêng đầu, nhìn chiếc xe lăn ở bên cạnh.

Liếc mắt một cái đã có thể nhận ra đây không phải cái của mình. Chiếc xe lăn của cô đã bị người ta nghiền thành đồng sắt vụn từ trước đó không lâu rồi.

Cô ngồi dậy, kéo chiếc xe lăn lại. Nhẹ nhàng, chắc chắn, gấp mở tiện lợi, còn có thể tự động chạy bằng điện, nếu mệt thì cứ ấn nút là xe tự đi. Cô nhìn nhãn hiệu, hẳn là phải trên dưới mười nghìn tệ.

Đây không phải là thứ của mình, không biết từ đâu đến, cô chỉ biết rằng, đây là thứ nhà họ Doãn mang tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Vẫn quay về

Đây cái xe lui ra, túi xách đã bị cướp mất, cũng may cô còn một chút tiền, nếu tiết kiệm một chút thì có thể ở lại nhà nghỉ vài ngày, đợi lấy được giấy tờ tùy thân là có thể mua vé máy bay rồi.

Nhưng hiện giờ không có xe lăn, nếu mua thì phải chi một khoản không nhỏ, thực sự rất cấp bách.

Số tiền trên người cô không đủ để vừa mua xe vừa thuê phòng trọ, hoặc là cô cứ ở lại phòng khám này, hoặc là lập tức ra ngoài tìm phòng trọ.

Tùy tay lật cái túi ra, lại bỗng nhiên chạm phải một phong bao dày. Cô không hề biết mình có cái này, thành ra hơi ngạc nhiên.

Mở túi ra, bên trong là một chiếc di động mới tinh và một sấp tiền mặt. Lúc đầu cô còn nghĩ là của Doãn Kính Lam để lại, nhưng chợt thấy là không có khả năng. Chị ta hoàn toàn không chạm đến túi xách của mình, muốn để lại tiền thì đã chẳng phải hao sức mà ở lại đây lâu như vậy.

Cô lấy tờ giấy đặt trong phong bao ra, lập tức hiểu ngay...

“Di động đã nhập số của tôi rồi, có nhiều việc cần phải liên lạc đúng lúc, thứ lỗi cho tôi đã tự quyết định. Cô cũng cần tiền phòng thân mà. Tôi không muốn mạo phạm, chỉ là do nhận sự ủy thác của người khác nên làm hết sức mình thôi. Chúc bình an.”

Một câu “chúc bình an” khiến mũi cô cay cay. Kỳ thật, cô và Tôn Bách Niên không tính là bạn bè. Trước kia bà nội từng dẫn cô đến văn phòng luật, số lần chạm mặt nhau không nhiều lắm. Thình thoảng cô theo bà đi ăn cơm hoặc đánh bóng, hai người cũng không thân thiết.

Nhưng anh lại rất tận tâm, thậm chí là như quan tâm cho người thân vậy, điều này khiến Lê Diệp vô cùng cảm kích.

Nhận tiền của người khác luôn là việc khiến cô bất an, nhưng bắt đầu dĩ, không có xe lăn thì nửa bước với cô cũng khó.

Cầm tiền và di động, cô ngửa đầu nhìn chai nước thuốc đã truyền được một nửa.

Bên cạnh là chiếc xe lăn đắt giá, nhưng cô lại hoàn toàn hồ hững.

Có lẽ vẫn không thoát khỏi sự yếu đuối, khi quay về, chỉ còn lại sự xa cách lạ lẫm. Nơi này đã chẳng còn ý nghĩa gì để ở lại rồi, cô thậm chí muốn rời đi thật nhanh.

Doãn thị.

Bầu trời sáng sớm ngập tràn ánh nắng trong. Từ phòng họp ra, Doãn Chính Đặc vội vàng bước đi.

Thư ký đi theo sau anh. Vừa ký xong một hợp đồng lớn, tâm trạng ông chủ có vẻ không tồi.

Đi ngang qua quầy lễ tân, nhìn thấy một hộp giấy cao ngang người, Doãn Chính Đặc liếc mắt, cô thư ký lập tức nói, “Đây là chuyển phát nhanh của anh ạ.”

Mỗi ngày, có vô số bưu kiện chuyển đến cho anh, bình thường đều do thư ký nhận, anh rất ít khi hỏi đến.

Hôm nay anh dừng lại, đề lên tờ giấy dán trên mặt hộp.

Dòng chữ đẹp mắt, anh nhận ra, không có tên người gửi, nhưng ai đoán ra là ai. Co năm ngón tay lại, các đốt ngón tay chuyển sang sắc trắng bệch.

“Đề tôi mở luôn.” Cô thư ký hiểu rõ nhất cử nhất động của Doãn Chính Đặc, liền cầm dao dọc giấy rạch qua lớp băng dính, mở ra, bên trong là một chiếc xe lăn mới tinh.

“Áy? Cái này...” Cô thư ký không hiểu gì, sao lại có thứ này chứ? Nhìn ánh mắt Doãn Chính Đặc, cô phát hiện ra vẻ mặt anh đã như sắc trời u ám rồi.

“Gửi nhầm thì phải...” Thư ký nhìn vào giấy dán trên chiếc hộp, nơi gửi đến đúng là công ty, có chút khó hiểu, “Anh Doãn, cái này...”

“Ném đi.” Anh lạnh lùng quăng ra hai chữ, quay đầu vào văn phòng, cũng chẳng buồn quay đầu lại nữa.

Thư ký nhìn chiếc xe lăn. Là có người giờ trò đùa sao? Trông anh ấy tức giận như vậy cơ mà.

Nhưng chiếc xe này mới thế này, thoáng nhìn thì cũng không phải hàng giả rẻ, vứt đi thì tiếc quá...

Nhưng ông chủ đã lên tiếng, ai dám giữ lại chứ. Cô thư ký nhanh chóng đẩy cái hộp về phía thùng rác ở gần cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Dậy sóng lần nữa

Câu lạc bộ đêm Tiếp Tiếp có quy mô nhất nhì thành phố, người đến đây mua vui đều là dạng ham tiêu xài, vậy nên chẳng có ai vào đây mà là người nghèo cả.

Trên sân khấu, cô em gái nhảy nhiệt tình, phía dưới, trên những chiếc sofa dài, mấy gã đàn ông phải ôm một cô trái ôm một cô, vui đến quên cả trời đất, há miệng ăn hoa quả do mấy cô gái đút cho, ngay cả nếp nhăn bên khóe mắt cũng nhuộm đầy vẻ tự tại.

Người đàn ông cao lớn bước vào, vừa ngồi xuống liền tựa lưng vào ghế, không uống rượu cũng chẳng ăn gì.

Cô nàng nóng bỏng chủ động sấn lại, anh nâng tay gạt đi, chẳng buồn liếc mắt một cái.

Đồng Chí Thù đưa mắt nhìn cô nàng đang vùng vằng tức giận, lại nhìn người đàn ông đang ngây ngẩn ở bên cạnh, liền nhíu mày, “Tôi bảo này cậu hai, đây là câu lạc bộ đêm, không phải nhà tang lễ, từ lúc vào cửa đến giờ ông chẳng tươi cười tí nào, ai nợ tiền ông à?”

Doãn Chính Đặc nâng ly rượu lên lắc lắc, rượu đỏ tỏa ra mùi hương nồng đậm say lòng. Anh ngửa cổ uống cạn, chỉ là hành động bình thường nhưng tư thế lại vô cùng mê người.

“Cậu hai đây luôn khiến con gái thất điên bát đảo...” Hai cô gái bên cạnh nhìn Doãn Chính Đặc, Đồng Chí Thù chặc chặc hai tiếng, “Còn gọi người ta đập cửa sổ gì chứ, ông đứng ở cửa quán bánh bao, con bé kia chỉ liếc nhìn ông một cái, lại chẳng ngoan ngoãn phá quán đi hộ ông à?”

Doãn Chính Đặc đặt ly xuống, “Ông bàn qua điện thoại, muốn Tôn Bách Niên nhúng tay vào?”

“Tên kia gọi điện thoại cho tôi, nói chuyện của quán bánh bao do hắn toàn quyền phụ trách, nếu tôi muốn mua lại thì phải thỏa thuận với hắn... Tôi nói, nước ngày càng đục, quán bánh bao không quan trọng, không mua được thì thôi. Không đáng phải đấu với Tôn Bách Niên, thắng nhai đó khó chơi thật.”

Nuốt từng ngụm từng ngụm rượu, Doãn Chính Đặc nheo mắt lại, “Tôi phải nhúng tay, tôi cũng muốn cái quán kia.”

Đồng Chí Thù thấy anh chấp nhất như vậy liền reu reo, “Không phải ông nhắm trúng cô bé chủ quán đấy chứ?”

Khỏi trắng lộn lờ, một đốm lửa nhỏ liu liu giữa những ngón tay, Doãn Chính Đặc tựa vào sofa, im lặng không nói gì, thần thái hoàn toàn lạnh lùng.

Nhún nhún vai, Đồng Chí Thù thấy anh không có vẻ đùa giỡn liền nói, “Nếu không làm công khai được thì chơi bài ngầm đi... dù sao thì cậu hai đây cũng muốn có được cửa hàng mà.”

Doãn Chính Đặc nâng tầm mắt, đưa điều thuốc lên miệng, cả khuôn mặt tuần tú bị phủ bởi lớp khói trắng lạnh.

Ngủ một giấc ngon lành, lúc Lê Diệp tỉnh lại đã là bảy rưỡi sáng.

Tuy rằng nhà nghỉ này khá đơn giản, nhưng cũng tạm coi là thoải mái. Tấm rèm không che được ánh sáng, để ánh nắng rọi vào gọi cô thức giấc.

Mặc quần áo, lê Diệp túm quá tân mua đích xe lăn, giá không quý, cùng chính mình bị xe áp phá hư đích cái kia kém không có mấy.

Bật tivi, bản tin buổi sáng được phát cùng với giọng đọc vô cùng dễ nghe.

Hai năm ở nước ngoài, cô không kết bạn mà cứ thui thủi một mình, từ cô vô hương, khó có một lần được nghe giọng nói quê nhà.

Người dẫn chương trình ăn vận đỉnh đặc, thần thái tươi sáng. Vị trí lấp lánh hào quang kia, giờ cô chỉ có thể cảm thụ qua màn hình tivi.

Vừa vào nhà vệ sinh, cô chợt nghe thấy giọng nói truyền ra từ tivi: “Sự kiện ngộ độc thực phẩm ngày hôm qua đã được cảnh sát vào cuộc, số thực phẩm bị nghi có vấn đề đã được lấy mẫu đưa đến cơ quan chức năng kiểm tra. Một số khách hàng bị ngộ độc đang điều trị tại bệnh viện, trước mắt thì tình hình đã ổn định. Được biết, cửa hàng bánh bao – nơi phát sinh sự việc này – đã có tuổi thọ vài thập niên, là một cửa hiệu khá nổi tiếng từ rất lâu...”

Lê Diệp chợt thấy bồn chồn, vội vàng đi ra, trên màn hình tivi đúng là biển hiệu loang lổ của quán bánh bao Hạ gia.

Giấy niêm phong vô cùng chói mắt. Chuyện phá quán vừa qua không lâu, giờ lại đến việc này, có vẻ như không phải ngẫu nhiên.

Lê Diệp vội vàng thu dọn đồ đạc, rồi đi thẳng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tình cảnh khốn cùng

Lúc cô đến quán bánh bao, cửa đã đóng chặt, không thấy bóng dáng thực khách nào.

Lăn xe đến phía sau, thử kéo cửa sau, vầy mở như trước đây.

Không có khách, quán bánh bao trở nên quanh quẽ vô cùng. Lê Diệp đi qua bếp. Đồ làm bếp được xếp gọn gàng, vì hấp bằng gỗ được rửa vô cùng sạch sẽ, dù có mở ra cho khách xem thì nơi này cũng không có điểm gì khiến người ta nghi là mất vệ sinh cả. Người nhà họ Hạ vẫn luôn cẩn cù chăm chỉ, lại rất thật thà, không thể sơ sẩy để dẫn đến vấn đề mất an toàn vệ sinh thực phẩm được.

Đi qua chỗ ngồi ăn, Lê Diệp vào cánh cửa nhỏ, còn chưa đẩy cửa thì người ở trong đã lao ra như gió, “Đến đây đi, cùng lắm thì chết chung! Đừng tưởng là tôi sợ các người!”

Một luồng gió lạnh ập vào mặt, Lê Diệp nghiêng đầu, người kia hăng còn đang cầm một con dao phay. Cô nhú mồm, nhìn Hạ Tiểu Chúc cùng với mái tóc rối tung như bươm bướm từ.

“Chị đến đây làm gì?” Hạ Tiểu Chúc trừng mắt với cô, “Đến để chế giễu hả?”

“Bỏ dao xuống đi!” Lê Diệp hơi nổi nóng, “Xảy ra chuyện gì cũng phải dùng đầu óc để nghĩ cách giải quyết, em cầm dao chém lung tung, có lý lẽ gì cũng phải vào tù!”

“Dù sao cũng không cứu được anh tôi ra, tôi vào đây làm bạn với anh ấy luôn!”

“Đừng nói vậy!” Lê Diệp khề quát cô ấy, lại hỏi, “Chuyện ngộ độc thực phẩm là thế nào vậy?”

“Không phải thế! Tôi không bán cửa hàng nên bọn họ đến hãm hại tôi đây.” Hạ Tiểu Chúc nắm chặt con dao, ánh mắt đưa về phía chiếc đồng hồ treo tường. “Chị đi đi, họ sắp đến đập quán, hôm nay tôi sẽ liều mạng với họ!”

Lê Diệp đang định nói thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rầm rập.

Đám người đó không đi cửa sau, mà là cắt xích sắt ở cửa lớn mà vào, quang minh chính đại, tiến quân thần tốc.

Hành động của họ khiến Hạ Tiểu Chúc điên lên, lập tức xông ra ngoài. Lê Diệp thấy thế, cũng vội quay xe lại đi ra theo.

Đi đầu tiên là một người đàn ông nhũn nhặn, mắt đeo kính. Anh ta rút ra một bản hợp đồng và nói, “Là cô Hạ Tiểu Chúc sao?...Chào cô, tôi được ủy ban về quyền tài sản của phố Thanh Sơn ủy thác đến bàn với cô chuyện thu hồi cửa hàng. Đây là hợp đồng vay nợ cô ký năm ngoái, hiện giờ đã qua kỳ hạn, chúng tôi yêu cầu thu cửa hàng thay cho số tiền nợ.”

Hạ Tiểu Chúc nắm chặt dao, lẫn trong vẻ phần nộ là một chút bối rối. Chủ nhiệm Vương – người đã ký hợp đồng với cô trước đây – cũng đến. Ông ta đứng ở một bên, vẻ mặt máy móc, một chút vẻ thân quen lâu năm cũng không có.

Nhìn thấy chủ nhiệm Vương, Hạ Tiểu Chúc liền giấu dao ra sau, “Chủ Vương, xin chú...cho cháu một thời gian nữa, cháu đã tìm được người bảo lãnh cho anh cháu rồi, sau này anh ấy ra ngoài là sẽ ôn cả thôi, bọn cháu sẽ cùng kiểm tiền trả lại cho chú!”

“Đừng nói gì nữa, chúng tôi đã quyết định đổi lấy cửa hàng rồi, cô dọn dẹp rồi nhanh nhanh chuyển đi đi.” Chủ nhiệm Vương xua tay, “Cô cũng đừng ném tiền vào cái động không đáy làm gì, chẳng phải ngày xưa là do anh cô đắc tội với người ta nên mới phải vào đây à, đâu có dễ dàng gì mà ra được nhanh thế.”

Nhìn thấy Lê Diệp bị đẩy đến bước đường cùng, trong lòng Lê Diệp căng lên. Thì ra cô ấy gán cửa hàng lấy tiền là vì muốn cứu Hạ Tùng Đào, sao cô ấy lại ngốc thế...

“Phạm pháp thì phải vào tù, một ngày cũng không thiếu được.” Ngoài cửa vọng vào tiếng bước chân thông thả, người đàn ông ung dung tiến vào, khuôn mặt sắc lạnh mang theo vẻ ngang ngược tàn ác. Anh ta lấy điều thuốc đang cháy bên khố miệng xuống, bóp rụi bằng đầu ngón tay rồi bung đi xa.

Lê Diệp và Hạ Tiểu Chúc cùng nhìn về phía người vừa tới. Chỉ một cái chớp mắt, đôi mắt của cả hai cùng bắn ra ánh nhìn thù địch.

Người mới tới dừng dừng, đưa mắt nhìn Hạ Tiểu Chúc, “Tôi khuyên cô, đừng uống phí công sức.”

Hạ Tiểu Chúc nghiêng răng nghiêng lợi, “Là mày! Đồ súc sinh, tao chém chết mày!”

Có thể khiến Hạ Tiểu Chúc hận đến nổi muốn chém muốn giết, trên đời này chỉ có hai người. Một là Lê Diệp cô, một là gã đàn ông bị đánh đồng thành cá mè một lứa với cô, Doãn Chính Đặc...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cô ta còn nợ tôi

Hạ Tiểu Chúc cầm dao xông lên, Lê Diệp liền bám theo, “Tiểu Chúc, em đứng lại!”

Bị Lê Diệp kéo đến nỗi lão đảo, Hạ Tiểu Chúc tức tối quay đầu lại, giáng một phát tát xuống, “Quả nhiên chị với hần ta cùng một loại! Giả mù sa mưa, hại anh trai tôi, giờ còn muốn phá cái quán này!”

Lê Diệp trúng đòn của Tiểu Chúc, khố miệng lập tức sưng đỏ lên, nhưng cô vẫn trừng mắt nhìn, giọng nói cao lên, “Em đứng sang một bên đi, có nghe thấy không?”

Hai cô gái cãi nhau, Doãn Chính Đặc tìm một vị trí trong phòng rồi ngồi xuống, bắt chéo chân, xem cảnh náo nhiệt.

Hạ Tiểu Chúc cầm dao, trừng mắt nhìn Doãn Chính Đặc. Về bình tĩnh nơi đầu mày khố mắt anh là sự khiêu khích lớn nhất với cô ấy, anh càng tỏ ra không có gì thì cô ấy lại càng hận!

Vì con người như vậy mà anh trai thân thiết nhất của cô phải ngồi tù, đánh mất đi thời khắc huy hoàng nhất đời người! Chính anh ta là đầu sỏ gây nên, vậy mà vẫn ung dung tự tại!

Lê Diệp thấy thần sắc cô ấy không tốt, liền nắm cổ tay cô ấy rồi nói, “Hạ Tiểu Chúc, nếu em muốn bỏ mẹ em không yên lòng, muốn nhìn anh trai em ở tù vẫn không được yên ổn, thì em cứ chém đi, chém vào tử huyệt ấy!”

Dù sao thì Hạ Tiểu Chúc vẫn còn nhỏ, nghe thấy lời nói của cô liền xụ mặt, chớp mũi tràn vị chua xót.

Lê Diệp đoạt con dao lại, đẩy cô ấy, “Ngồi xuống đi!”

Há miệng thờ dõc, Hạ Tiểu Chúc lui về sau hai bước, ngoan ngoãn ngồi xuống theo lời cô nói.

Nghĩ đến việc chính mình phá hỏng gia sản cuối cùng của gia đình, Hạ Tiểu Chúc ào náo cúi đầu, ra sức gạt nước mắt. Cái gì cô ấy cũng không làm tốt,

trăm phương nghìn kế đi cầu cạnh người ta, thậm chí để anh trai được giảm hình phạt mà sớm ra ngoài. Nhưng tất cả đều tan tành, cô ấy không dám đi gặp anh trai. Nếu cô phải chém người, người đầu tiên cô muốn chém chính là mình...

Lê Diệp nhìn chủ nhiệm Vương, “Có thể thư thả vài ngày không? Tiền Tiểu Chúc nợ, tôi có.”

Chủ nhiệm Vương nhìn cô một cái, khẽ nhủ mày, “Đừng có xin tôi! Trong hợp đồng đã ghi rằng kỳ hạn, qua lâu rồi nhưng tôi không nói gì, hiện giờ có người bỏ tiền ra mua cửa hàng, mấy người không trả nổi tiền thì đừng làm chậm trễ việc làm ăn của tôi. Tôi không phải nhà từ thiện, không thể bỏ không tiền cho mấy người được!”

“Tôi đi lấy tiền ngay, Tiểu Chúc nợ các ông bao nhiêu?”

“Cả góc lầu lã, bảy mươi lăm vạn... Cô có không?” Chủ nhiệm Vương tỏ vẻ khinh thường.

Lê Diệp cau mày, trong lòng đã chuẩn bị sẵn, nhưng mức này vẫn khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực.

Hạ Tiểu Chúc cúi đầu càng thấp hơn. Số tiền đó là cô ấy đi vay, cô ấy được người ta giới thiệu cho một tay tự xưng là có tiếng tăm, có thể đưa anh trai ra tù được. Cô ấy sốt ruột, căn bản là không hoài nghi gì, ai ngờ tên kia cầm tiền xong thì cũng biến mất luôn.

Lê Diệp khẽ cắn môi, “Tôi có.”

Chủ nhiệm Vương thấy cô đồng ý một cách thoải mái liền quay đầu nhìn Doãn Chính Đặc, “Vậy thì cô thương lượng với cậu này đi. Trước đây các cô vi phạm điều khoản, tôi có quyền xử trí với cửa hàng... Cậu này với tôi cũng đã thỏa thuận chuyển nhượng cửa hàng rồi.”

Lê Diệp nhìn Doãn Chính Đặc, lặn xe đến bên cạnh anh.

Anh bắt chéo hai chân, tựa người vào ghế, đôi mắt lạnh lùng, luôn luôn mang theo vẻ thản nhiên không buồn để ý đến việc gì.

Doãn Chính Đặc nheo mắt, nhìn cô ngày càng đến gần. Chiếc xe lặn cô ngồi rất mới, nhưng kiểu dáng thì vẫn cồng kềnh như cũ. Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười trào phúng, đôi mắt biến lạnh đến kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Anh đang kiểm soát

Lê Diệp đứng trước mặt anh, cũng nhìn anh. Thoạt nhìn thì hai người đều rất bình tĩnh, nhưng thật ra bên trong ừ đầy ý ngầm mà không ai biết được.

Doãn Chính Đặc đưa tay lấy một chiếc hộp kim loại từ túi ngực, mở ra, bên trong là những điều thuốc lá thanh mảnh. Anh rút một điếu, châm lửa. Hút thuốc lá việc làm bình thường, nhưng lại được anh làm một cách sinh động, tao nhã.

Nhưng Lê Diệp nhìn thấy ánh mắt anh vừa giống mãnh thú, lại như dòng nước xiết, phải đề phòng mọi lúc.

Nhìn anh rít thuốc nhà khói, Lê Diệp ngồi ngay ngắn, vừa định mở miệng thì Doãn Chính Đặc lại liếc cô một cái, “Cô dùng thân phận gì mà ngồi đối diện tôi?”

Không ngờ anh lại hỏi như vậy, Lê Diệp chậm chạp chớp mắt một cái rồi mới nói, “Bạn của nhà họ Hạ.”

Anh khẽ xì một tiếng, “Vừa nãy khí thế vậy cơ mà, tôi còn tưởng cô là nữ chủ nhân ở đây.”

Lê Diệp không muốn đấu võ mồm với anh, nói thẳng luôn, “Có cách nào có thể khiến anh Doãn buông tha cho nơi này? Đây là sản nghiệp của nhà họ Hạ.”

Doãn Chính Đặc buông tay, “Không có cách nào hết.”

Lê Diệp nhìn anh, trong mắt anh có vẻ ngạo mạn và trêu tức, giống như đang vòn rứt để bắt được con mồi của mình vậy.

Lê Diệp gật đầu, “Nhưng theo tôi được biết, người có quyền gán nợ mà muốn xử lý số bất động sản này, trước đó phải được sự đồng ý của phía vay nợ, cho dù người vay nợ làm sai điều khoản thì cửa hàng vẫn có thể sinh lời, nếu người vay nợ có thể trả hết nợ đúng lúc, thì cũng có thể yêu cầu vô hiệu hóa việc xử lý với cửa hàng.”

Đôi mày rậm khẽ nhíu lại, Doãn Chính Đặc nhìn chằm chằm cô gái ngồi đối diện. Cô không hề sợ hãi cả đám đông theo anh đến, ngồi trên xe lặn dùng lý lẽ để tranh cãi giành phần lợi.

“Thế nên, chỉ cần chúng tôi không từ bỏ, thì các anh cũng không có tư cách đến đây bàn chuyện bán trác.” Lê Diệp ngẩng đầu, không hề tỏ vẻ yếu thế.

Cũng may là lúc đi học cô từng học thêm luật, tuy rằng kiến thức vẫn nông, nhưng ít nhiều cũng biết một chút... Sự việc xảy ra đột ngột, cô không kịp xin hỗ trợ từ Tôn Bách Niên, trước mắt, cô phải tranh thủ thời gian hòa hoãn lại đã.

Doãn Chính Đặc xoay xoay đầu thuốc, không trả lời. Chủ nhiệm Vương nhìn sắc mặt của anh, lại quay đầu nhìn Lê Diệp, “Cho cô ba ngày, không có tiền là tôi đến thu cửa hàng, lúc đấy đừng có trách! Tôi không sợ ra tòa đâu, bên sai hợp đồng là các cô cơ mà!”

Lê Diệp gật đầu, “Được!”

Doãn Chính Đặc không nói gì, nghe cô nói năng hùng hồn, môi anh khẽ mím lại, anh rụi thuốc lá, chậm rãi đứng dậy.

Mọi người thấy anh đứng dậy thì cũng theo ra luôn. Nhìn tình thế như vậy, ai là người cầm đầu đã quá rõ ràng.

Ra đến cửa, Doãn Chính Đặc bỗng nhiên dừng bước. Anh quay đầu lại liếc nhìn Lê Diệp một cái, ánh mắt không rõ vui giận, sâu thẳm như biển.

Một cái liếc mắt kia khiến Lê Diệp bỗng chốc rùng mình.

Nhìn theo bóng dáng anh, Từ lúc vào cửa đến lúc đi ra, anh vẫn như người ngoài cuộc đứng nhìn, nhưng chính anh lại kiểm soát cục diện.

Lê Diệp không biết anh muốn lấy cửa hàng là vì thập sự nhìn ra tiềm năng đầu tư ở đây, hay lại chỉ đơn thuần là muốn trả thù cô, làm cho cô đau khổ. Nhưng bất kể thế nào, giao tiếp với anh luôn luôn là việc khiến người khác sợ hãi, nếu có thể, tình nguyện cả đời không gặp.

Hạ Tiểu Chúc buồn bực nói, “Ba ngày, cướp đâu ra bảy mươi lăm vạn, đến lúc đấy thì cửa hàng vẫn bị thu hồi thôi.”

“Chuyện tiền nong cứ giao cho chị.” Lê Diệp lặn xe về phía cửa, “Em đừng chạy lung tung, chờ tin tức của chị.”

Hạ Tiểu Chúc thấy cô ra cửa, bán tín bán nghi hỏi, “Chị không dọa tôi đấy chứ?”

Bộ dạng chị ta còn quần bách hơn mình, trong thời gian ngắn như vậy, chị ta đi đâu lấy tiền trả nợ?

“Chuyện tiền nong em đừng lo.” Lê Diệp nhìn cô ấy một cái, ánh mắt tràn ngập niềm tin. Hạ Tiểu Chúc không hề nghi ngờ, nhìn theo bóng cô.

Nhìn bóng dáng tạt nguyên của cô, trong thoáng chốc, mũi Hạ Tiểu Chúc cay cay... Có phải có hiểu lầm gì không? Lê Diệp vẫn một lòng một dạ yêu anh trai, vẫn quan tâm đến mình như người nhà...

Nhưng... chuyện đã xảy ra, sao có thể xóa đi được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tôi sắp đi rồi

Phòng luật sư.

Ngồi trước cái bàn làm việc rộng thênh thang, Lê Diệp cầm bút máy, lật từng tờ từng tờ tìm chỗ ký tên.

Tách trà vẫn bốc khói nóng. Tôn Bách Niên nhìn cô ở phía đối diện, “Không cần nhắc chút nào sao? Nếu cần dùng tiền gấp, tôi có thể cho cô mượn trước.”

Lê Diệp lắc đầu. Bảy mươi lăm vạn đối với anh chỉ là con số nhỏ, nhưng đối với cô lại là con số trên trời. Ngoài bán nhà ra, cô không có cách nào để kiếm được tiền cả, nếu biết chắc không thể trả được thì sao dám mở miệng vay.

Tìm được chỗ ký tên, cô hạ bút viết, xong xuôi cô hỏi, “Anh Tôn, căn nhà này bán được bảy mươi lăm vạn không?”

Thấy cô khẳng khái muốn tự đâm đường, Tôn Bách Niên cũng không khuyên nữa, anh nói, “Giá nhà ở khu đó mấy năm nay tăng rất nhanh, bảy tám mươi vạn chắc không thành vấn đề.”

Lê Diệp gật đầu. Bỏ đi hai năm, sự phát triển của thành phố khiến người ta không theo kịp, nhà ở không phải thứ nhỏ bé, muốn mau mau bán đi cũng khó. Từ cửa hàng bánh bao ra là đến thẳng đây luôn, người duy nhất cô có thể nhờ, chỉ có Tôn Bách Niên.

Căn nhà này là nơi ở của cô trước khi đến nhà họ Lê. Lúc ấy hoàn cảnh kinh tế nhà cô không được tốt cho lắm, nhà không lớn, lại hơi cũ, nhưng khi ấy cô còn có bố mẹ, cuộc sống thật sự hạnh phúc.

Sau khi bố mẹ đột ngột qua đời, cô trở thành đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, số người muốn lừa cô để chiếm nhà có rất nhiều. Nhưng may mắn là có bà nội. Bà biết chuyện này thông qua truyền thông, nhưng không cử người đến quyền góp chút tiền mà đưa Lê Diệp về nhà họ Lê nuôi nấng.

Bỏ không căn nhà gần mười năm trời, không ngờ giá trị lại tăng lên nhiều như vậy. hẳn là bố mẹ trên trời linh thiêng nên đã giúp cô lần này.

Lê Diệp ký xong thư ủy thác, Tôn Bách Niên toàn quyền xử lý thay cô. Anh gọi điện cho một người bạn làm giao dịch bất động sản, đối phương hẹn trong ba ngày sẽ bán được nhà với giá tốt nhất.

Gọi điện xong, Tôn Bách Niên cho cô một câu trả lời thuyết phục, “Yên tâm đi, hai ngày nữa là có thể làm được rồi, không phải lo lắng.”

Lời nói của anh như một liều thuốc an thần, Lê Diệp cảm kích, “Cảm ơn anh, tôi lại làm phiền anh rồi.”

“Khách sáo làm gì, bà Lê đã dặn tôi phải chăm sóc cô mà. À đúng rồi...” Tôn Bách Niên mở ngăn kéo, lấy một phong thư đưa cho cô, “Giấy tờ cô cần sửa đã xong rồi đây.”

Lê Diệp có chút bất ngờ, kể cả tự mình đi làm gấp cũng không nhanh như vậy. Mở phong thư ra, bên trong là thứ cô cần nhất.

Cầm hộ chiếu, Lê Diệp vuốt ve chiếc phong bì, một lúc sau lại thờ dãi, vừa như vui mừng lại giống như buồn bã.

“Đúng lúc tôi phải ra ngoài, để tôi đưa cô đi một đoạn nhé?” Tôn Bách Niên cầm lấy áo khoác trên thành ghế, “Cô đi đâu?”

Lúc này Lê Diệp không hề từ chối anh, cô nói, “Anh Tôn, nếu anh không vội, để tôi mời anh một bữa nhé.”

Thật ra Tôn Bách Niên có chút bất ngờ, cô gái luôn giữ khoảng cách vì sợ gây phiền toái cho họ, giờ lại chủ động mời anh.

Lê Diệp nhìn anh, thần thái trầm lặng, cô thần nhiên nói, “Tôi sắp đi rồi, anh Tôn.”

Nhà hàng là do Tôn Bách Niên quyết định, vừa không xa xỉ đến mức khiến người ta chùn chân, lại vừa không có sự ồn ào của phố phường.

Đồ ăn rất ngon, hai người lại đều ít nói, nên trong bữa ăn không trao đổi gì nhiều.

Tuy nhiên, bầu không khí không hề có sự ngượng ngập. Trở về mấy ngày, nhưng hiếm khi có được những khoảnh khắc khiến Lê Diệp cảm thấy trong lòng bình thản thế này.

Gấp sườn nướng trên vỉ xuống, Tôn Bách Niên đẩy đĩa về phía cô, “Định khi nào thì đi?”

“Đợi giải quyết xong món nợ của Tiểu Chước đã, hai ngày nữa tôi đi luôn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sẽ không trở về

Không ngờ cô lại quyết định nhanh như vậy, Tôn Bách Niên nhìn cô, cô gái mới qua tuổi hai mươi, thật sự vẫn còn rất trẻ, nhưng lại cho người ta thấy sự độc lập và cương quyết già dặn hơn tuổi.

“Anh Tôn, anh nhận cái này đi.” Lê Diệp lấy một sấp tiền từ trong túi ra và đưa cho anh, “Đây là tiền anh mua đi động và cho tôi vay, cảm ơn anh.”

Nhớ lại lúc ra khỏi văn phòng, khi anh đi lấy xe, cô có đi đâu đó, thì ra là đến ngân hàng lấy tiền. Tôn Bách Niên không biết phải làm sao, “Cô nhất định phải tính toán rõ ràng thế sao?”

“Phải, nên thế mà.” Lê Diệp đưa tiền cho anh, “Lần này về, thật sự cảm ơn anh đã giúp tôi nhiều như vậy.”

Tôn Bách Niên cười lắc đầu, chỉ là việc nhỏ thôi, thật sự cô không cần khách sáo như vậy, “Khi nào lại về?”

Khóe môi Lê Diệp hạ xuống, “Chắc là không quay về nữa.”

Tôn Bách Niên nhìn cô, dù giọng nói cô rất bình thản, nhưng không thật sự thoải mái. Phải rời khỏi nơi sinh sống từ nhỏ là một chuyện không dễ dàng, vậy mà cô lại vô cùng kiên quyết.

Biết cô sẽ không thay đổi quyết định, Tôn Bách Niên chỉ gật đầu, đưa ly rượu đỏ cho cô, “Uống cái này đi.”

Lê Diệp nhận lấy. Thứ rượu này không đắt, nhưng lại rất ngon, ngọt ngào, đậm vị. Cô để lộ ra vẻ kinh ngạc, hai má phỉm hồng động lòng người.

Tôn Bách Niên mỉm cười, thời gian yên bình như thế này, đối với anh cũng là khó có được. Chỉ tiếc, có khi giữa người với người, duyên phận là thế, như bèo nước gặp nhau.

Một lát sau ...

“Ày, kia không phải là đứa cháu có hiếu của nhà họ Lê bọn mình sao, trong lễ tang thì đau thương vô hạn, nhanh thế mà đã hưởng thụ cá thịt rồi?”

Bên tai truyền đến tiếng nói châm chọc, Lê Diệp nghiêng đầu, thấy Lê Thiên Tổ và đám bạn.

Không có lòng dạ nào mà để ý, Lê Diệp chẳng đáp lời, quay lại tiếp tục ăn cơm.

“Tổ Tổ, đứa cướp bạn trai của Sơ Vũ là nó đúng không?” Trong đám người truyền ra tiếng xì xào, “Trong lễ tang, ai cũng nói chuyện đầy hết, đúng là không biết xấu hổ, làm ra chuyện đấy rồi mà còn dám vác mặt đi rêu rao.”

“Mình cũng thấy khó chịu đây. Có người trời sinh đã mặt dày, nếu không phải là đứa ăn xin thì sao có thể ở lại nhà họ Lê chục năm” Lê Thiên Tổ thấy cô không để ý đến mình thì càng tức giận mà châm chọc thêm.

Lê Diệp làm như không có chuyện gì, chuyên tâm ăn nốt đĩa thức ăn. Cô không muốn cãi nhau với đám đó, cô đã miễn nhiễm với ánh mắt khác thường của người khác từ lâu rồi.

Tôn Bách Niên buông dao nĩa, nhìn đám người ở bàn bên cạnh, nói năng gãy gọn, “Tôi xúc phạm là dùng bạo lực hoặc phương pháp khác để công khai hạ thấp nhân cách của người khác, phá hỏng danh dự của họ, là hành vi vô cùng nghiêm trọng. Căn cứ vào điều hai trăm bốn mươi sáu của “Hình Pháp”, thì có thể phải ngồi tù dưới ba năm, tạm giam trong thời gian ngắn, quản chế, hoặc tước quyền chính trị.”

Nói chuyện qua lại với luật sư khó tránh khỏi việc bị uy hiếp, Tôn Bách Niên vừa nói xong, Lê Thiên Tổ và đám người kia lập tức im miệng.

Một hồi lâu sau, Lê Thiên Tổ mới không cam lòng mà phản bác, “Bớt lừa tôi đi! Những điều tôi nói đều là sự thật, sao lại là cố ý phá hoại danh dự của cô ta chứ!”

“Để tôi báo cảnh sát, cô có thể thông báo cho luật sư của mình.” Tôn Bách Niên lấy di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại.

Lê Diệp không muốn gây thêm phiền toái cho Tôn Bách Niên, quay đầu nhìn Lê Thiên Tổ, “Ngày kia tôi lên máy bay rồi... nếu có ai muốn biết thì thay tôi chuyển lời nhé.”

Lê Thiên Tổ ngẩn ra, lại lập tức xùy lạnh, “Không ai muốn biết hết! Cô đi mau đi, vĩnh viễn đừng có về, cho người ta đỡ ghét!”

Nhìn cô ta dẫn đám người rời đi, Lê Diệp quay đầu lại, nở nụ cười áy náy với Tôn Bách Niên... Nếu cô không rời đi, những tình huống không thoải mái như thế này có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

Tôn Bách Niên nhìn cô. Nụ cười có trăm nghìn loại, phần lớn là ngọt ngào, nhưng nụ cười này lại khiến người khác vô cùng chua xót.

Cô gái kiên cường, nhưng lại rất yếu ớt, cô gái độc lập, nhưng rất cần có người quan tâm.

Chiếc ly thủy tinh phản chiếu gương mặt tuần tú, ánh sáng của ngọn đèn treo tường rọi vào mắt anh, thâm thúy, ám áp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nghe tin

Từ bệnh viện ra, Doãn Chính Đặc lái ô tô về nhà.

Mấy ngày nay, ông nội phải ở lại bệnh viện theo dõi, tâm lý bị ảnh hưởng nên sức khỏe của ông vẫn không mấy ổn định.

Khu nhà cao cấp của Doãn gia vô cùng xa hoa. Từ phía xa đã có thể nhìn thấy cánh cổng khắc hoa cao lớn, ngay sau đó là vườn hoa và bãi cỏ ngút ngàn, xa hơn nữa mới đến căn biệt thự sừng sững theo phong cách châu Âu.

Xe đến gần, cánh cổng chậm rãi mở ra.

Xuyên qua con đường trong vườn hoa, phải tầm hai phút sau xe mới đến được sân. Dừng xe, Doãn Chính Đặc lập tức đi lên tầng.

Ở công ty bận rộn cả ngày, lại vào viện trông ông nội, trên mặt anh lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“A Đặc!” Dưới tán ô, Doãn Kính Lam đưa tay gọi em trai, “Ồ đây có trà với bánh này, lại đây ngồi một lát đi!”

Doãn Chính Đặc xua tay từ chối, Trần Oanh ngồi bên cạnh liền bắt mồm nói, “Tổng giám đốc Doãn là người bận rộn, từ sáng đến tối có thấy bóng dáng đâu.”

Xoa xoa mày, Doãn Chính Đặc xoay người bước đến, ngồi xuống mới phát hiện ra còn có người khác...

“Anh hai.” Lê Thiên Tổ gọi anh một cách giòn tan, rót trà bùng qua, “Công việc bận rộn lắm ă? Trông anh có vẻ mệt mỏi.”

“Vẫn ổn.” Doãn Chính Đặc bung tách lên uống một ngụm, vị hồng trà Cát Lĩnh tinh tế chảy qua cổ họng, thật thoải mái.

Thấy đôi mày nhíu chặt của anh hơi giãn ra, Lê Thiên Tổ lại đưa một đĩa điểm tâm ra, “Đây là bánh scone, không ngọt, mà lại rất tốt cho sức khỏe, anh hai ăn một chút đi.”

Vốn không thích mấy món ngọt, Doãn Chính Đặc chẳng động vào, chỉ dựa lưng vào ghế, hai tay để sau đầu, dường như hăng còn ngây ngẩn bởi mùi hương thơm ngát của mặt cỏ mới cắt tỉa.

“Cứ kệ nó, nó không thích ăn đâu.” Thấy Lê Thiên Tổ có vẻ ngượng ngùng cầm đĩa điểm tâm, Doãn Kính Lam nhận lấy đặt sang một bên, “Phải rồi, sức khỏe của chú ba thế nào? Mấy hôm nay nhà chị đều phải lo cho ông nội, chẳng qua đó được.”

“Không sao ă, chú ba với thím ba cũng sắp đi rồi, bà nội mất, người trong nhà khó tránh khỏi đau buồn.” Lê Thiên Tổ lắc đầu, tỏ vẻ vô cùng thương cảm.

Trần Oanh nâng tách trà lên, thờ dãi, “Sinh lý từ biệt là chuyện khiến người ta bất lực nhất...À đúng rồi, con bé kia đã đi chưa?”

Lê Thiên Tổ nghiêng đầu, tỏ vẻ nghi hoặc.

“Là Lê Diệp ấy.” Trần Oanh nhíu mày.

Lê Thiên Tổ nhìn Doãn Chính Đặc, anh tựa lưng vào ghế, khép hờ hai mắt, dáng vẻ như đang ngủ.

“Cô ta...vẫn chưa đi ă.” Nhắc đến cái tên này, Lê Thiên Tổ bất giác hạ thấp giọng, như là sợ chạm đến điều cấm kỵ nào đó. Thấy Trần Oanh nhíu mày, cô ta lại nói, “Nhưng mà cô ta nói là đã lấy được vé máy bay rồi, hai ngày nữa đi.”

“Đi đi cho lành, ở lại đây rồi lại gây sóng gây gió. Nhưng mà kể ra cũng lạ, nó lại chẳng lấy tí tài sản nào.” Trần Oanh giễu.

“Được rồi mẹ, nói chuyện của nó làm gì...” Doãn Kính Lam nháy mắt. Trần Oanh nhìn con trai, anh vẫn gồi tay dựa vào thành ghế, nhưng lại đang mở mắt, gương mặt không có biểu cảm gì, tầm mắt dừng lại ở phía xa, như thể chẳng hề theo dõi cuộc trò chuyện này.

“A Đặc, ý của anh rề em là vẫn cứ để Tổ Tổ đến chỗ em thực tập, bên chỗ anh ấy phức tạp, Tổ Tổ còn non nớt, sợ là không thích ứng được. Em...” Doãn Kính Lam đưa mắt nhìn Lê Thiên Tổ, hai mắt cô ta đang chứa đầy vẻ mong chờ.

Lời còn chưa nói xong, Doãn Chính Đặc bỗng nhiên đứng dậy, “Con ra ngoài một lát.”

“Này! Vừa về mà lại đi đâu!” Doãn Kính Lam gọi với theo, nhưng anh chẳng quay đầu lại mà đã lái xe đi luôn rồi.

Chị ta có chút bức bối nhìn Trần Oanh, “Mẹ xem đi! A Đặc hạn con bé kia bao nhiêu, không phải là mẹ không biết! Sao mà lại cứ thế chứ!”

Trần Oanh nhấp một ngụm trà, “Nó đi là chuyện tốt.”

Lê Thiên Tổ nhìn hướng chiếc xe đi, trong lòng thầm nói với mình, nhất định là như Doãn Kính Lam nói, Doãn Chính Đặc ghét phải nghe tin về con bé kia cho nên mới đứng dậy bỏ đi. Người thân thiết nhất với anh chắc chắn hiểu anh, sẽ không sai được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Không nên kết thúc như vậy

Căn nhà nhanh chóng được bán đi. Ngày hôm sau, Lê Diệp đã nhận được thông báo, có người thích căn nhà, giá cuối cùng có thể đủ trả bảy mươi lăm

vạn tiền nợ mà vẫn còn thừa.

Tôn Bách Niên trực tiếp mang tiền đi trả nợ cho Hạ Tiểu Chúc, hợp đồng vay nợ cũng được hủy bỏ. Anh thân chinh ra trận, kết quả thu được khiến người ta không thể tin nổi.

Phiên toái của Hạ Tiểu Chúc đều được giải quyết hết, Lê Diệp cũng có thể yên tâm rồi đi.

Cô không có hành lý, rời đi cũng không cần cáo biệt, thành phố này sẽ chẳng bởi cô ở hay đi mà thay đổi.

Không phải mùa du lịch, mua vé máy bay rất dễ, hành trình trở về vô cùng nhanh chóng.

Ngày đi, cô một mình bắt xe buýt đến sân bay. Mảnh đất này, lần cuối cùng cô đặt chân. Từ nay về sau, sẽ không còn lý do trở về nữa.

Nắm viên đá lạnh lạnh trên cổ, ai cũng bình an, đối với cô và Hạ Tùng Đào mà nói, đó là kết cục tốt đẹp nhất. Không gặp lại, không cần gặp lại.

Tựa vào tấm thủy tinh, mây trắng ngoài cửa sổ lững lờ trôi.

Bỗng dung mí mắt nháy liên tục, cô dè lại, trong lòng thoáng có chút thấp thòm. . .

Không hiểu tại sao, tự dung lại nhớ đến hôm ở quán bánh bao, nhớ đến cái quay đầu của Doãn Chính Đặc lúc gần đi.

Anh quá bình tĩnh, dáng vẻ cao cao tại thượng kia dường như muốn nghiền nát tất cả thành tro tàn cùng với sự quay lưng đi của anh.

Lê Diệp lắc đầu xua đi cảm giác bất an, chỉ mấy tiếng nữa thôi, cô sẽ đến một nơi hoàn toàn không có liên hệ gì với mảnh đất này.

Được nhân viên sân bay đỡ xuống xe, Lê Diệp vào sảnh chờ, đi đổi vé máy bay, thời gian còn dư rất nhiều.

Ngoài cánh cửa sổ thủy tinh là những chuyến bay khởi hành đều đặn. Cô lấy di động từ trong túi ra, cầm trong tay nhìn hồi lâu.

Cảm giác bất an trong lòng ngày càng cuộn lên mãnh liệt. Cô giật giật ngón tay, mở di động ra.

Một tin nhắn đến: Chuyến bay lúc mấy giờ? Tôi đến tiễn cô.

Là tin nhắn của Tôn Bách Niên. Lê Diệp áy náy trong lòng, vì không muốn làm phiền anh nên cô mới tắt di động và đi một mình. Đang định trả lời tin nhắn của anh rằng sắp lên máy bay, thì di động bỗng hiện lên một dãy số xa lạ.

Cô hơi do dự, ấn nút nghe rồi đặt bên tai.

Bên kia không nói gì, chỉ có tiếng thở truyền tới.

Lê Diệp nhú mồm, đang định cúp máy thì đầu kia chậm rãi nói,

“Thật đáng tiếc, vé máy bay của cô, bị hủy rồi.”

Ánh mặt trời rọi vào người, nhưng Lê Diệp lại bỗng cảm thấy da đầu tê lên, cảm giác lạnh lạnh nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Cô không nói gì, chỉ mím môi. Cô biết đó là ai, nhưng cô không muốn nói chuyện gì với anh.

“Thấy cô cứ thế mà đi, bỗng nhiên tôi phát hiện ra, mọi chuyện không nên kết thúc nhanh như vậy.”

Lê Diệp ưỡn thẳng lưng, miễn cảm nhìn xung quanh.

“Không phải tìm, cô sẽ nhanh chóng thấy tôi thôi.” Người ở phía kia khẽ cười, không có chút độ ấm nào, khiến Lê Diệp nổi đầy da gà.

Không muốn có quan hệ gì với người kia, Lê Diệp đang định tắt máy thì Doãn Chính Đặc lại thông thả nói, “Tôi nghĩ ra một vạn cách trả thù, nhưng tôi phát hiện ra, không có cách nào thú vị hơn là giữ cô bên cạnh tôi cả đời.”

Lê Diệp khẽ cắn môi, dứt khoát cúp máy. Cách lúc lên máy bay còn chưa đến một tiếng nữa, giờ cô sẽ lập tức qua cổng an ninh, cho dù Doãn Chính Đặc có bản lĩnh thế nào cũng không thể xông vào trong.

Đang định lăn bánh xe, cô bỗng nhiên nhớ ra trong điện thoại còn có một tin nhắn chưa đọc. Tôn Bách Niên không phải người dong dài, anh sẽ không gửi nhiều tin nhắn như vậy chỉ vì để hỏi thời gian cô làm thủ tục.

Một lần nữa mở di động ra, cô tìm tới hộp thư đến. Tin nhắn kia của Tôn Bách Niên vô cùng ngắn gọn, nhưng lại khiến cô chột rùng mình. . .

“Tôi đang ở cục cảnh sát, Tiểu Chúc gặp chuyện không hay rồi, trả lời điện thoại nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Xem nhẹ nỗi hận của anh

Trên đường trở về, trong đầu Lê Diệp vẫn quấn quanh câu nói kia của Doãn Chính Đặc, “Mọi chuyện không nên kết thúc như vậy.”

Nắm chặt tay lại, Lê Diệp thật hối hận vì đã quay lại thăm Hạ Tiểu Chúc. Nếu không bị mình liên lụy, Tiểu Chúc sẽ không liên tiếp gặp bao nhiêu chuyện không may.

Cô đã quá xem nhẹ nỗi hận của Doãn Chính Đặc với mình, cũng xem nhẹ độ đề tiện của anh.

Gọi điện cho Tôn Bách Niên, anh kể ngắn gọn sự việc cho cô.

Hai tiếng trước, Doãn Chính Đặc bị người ta đâm phải vào viện, mà kẻ hành hung bị bắt ngay tại trận, chính là Hạ Tiểu Chúc.

Lúc đó cô ấy quá kích động, thậm chí còn làm chính mình bị thương, lúc bị giải về sở cảnh sát cũng không chịu nói nguyên nhân hành hung, khi Tôn Bách Niên đến, cô ấy còn không muốn gặp anh.

Phía Doãn Chính Đặc cử một đoàn luật sư hùng hậu đến. Hạ Tiểu Chúc bị nghi có ý định giết người, tội danh này không phải trò đùa, một khi đã bị định tội thì đồng nghĩa với sự hủy diệt đối với một người.

Lê Diệp ngồi xe về nội thành, rốt cuộc cô cũng tìm ra nguyên do khiến mình bất an...

Cho đến giờ, Doãn Chính Đặc vẫn không quên hận, anh cũng không từ bỏ việc trả thù cô.

Hạ Tiểu Chúc đột nhiên đâm Doãn Chính Đặc bị thương, nguyên nhân trong đó, chỉ có anh mới là rõ ràng nhất.

Gọi lại vào số điện thoại lúc sáng, nhưng đã tắt máy. Không bất ngờ, người kia nắm trọn bảy tấc, chính là để nhìn cô gãy gục, quần quai đau đớn đường nào.

Vỗ vỗ lái xe, Lê Diệp nói ra địa chỉ của Doãn thị.

Về tới nội thành đã gần đến trưa.

Vì buổi sáng xảy ra chuyện nên bảo vệ ở cổng được điều động thêm nhiều. Taxi vừa dừng lại liền có người chạy ra xua đi.

Không có hẹn trước, không báo danh, không vào được là điều dễ hiểu.

Lê Diệp gọi điện thoại lại một lần nữa, vẫn tắt máy. Bảo vệ thấy cô là người tàn tật nhưng vẫn không nhân nhượng, cương quyết ngăn không cho cô đến gần cổng chính.

Ánh nắng ngày càng gay gắt, Lê Diệp đành ngồi ở ven đường, đối diện cổng.

Cô không biết Doãn Chính Đặc ở đâu, nơi duy nhất cô có thể đến tìm anh, là nơi này.

Thời gian nghỉ trưa, nhân viên bắt đầu ra ra vào vào, ai đi qua cũng không kim được mà đưa mắt nhìn cô gái tàn tật ngồi đây như thủ thành.

Đội máy tiếng đồng hồ, đến chạng vạng, khi bóng đêm dần hạ xuống, khi những tòa nhà lên đèn, người tan tằm phát hiện ra cô gái ấy vẫn còn ở đó.

Lại qua một tiếng nữa, từ bãi đỗ xe bỗng lóe ra ánh đèn chói mắt. Máy người bảo vệ chạy nhanh lại, vội vàng tiến tới mở đường.

Lê Diệp ngồi thẳng dậy, theo ánh đèn rọi đến gần, cô nhìn thấy một chiếc xe quen mắt.

Phóng vút qua, về lạnh lùng trên gương mặt của người đàn ông ngồi trong xe dường như đã găm sâu vào mắt cô.

Lê Diệp cắn răng, lẩn xe đuổi theo.

Lúc xe rẽ, Lê Diệp đột nhiên quẹt qua đầu chiếc xe quý, lập tức làm bong một mảng sơn.

Bảo vệ tiến lại gần, quát lên với Lê Diệp, “Cô không có mắt à! Sao lại đâm vào đây! Cô đền nổi cái xe này không!”

Chiếc xe lẩn bị mấy người đàn ông lay, Lê Diệp ngả nghiêng rồi ngã nhào xuống đất. Thật ra cô không đau, nhưng lại sợ, sợ Doãn Chính Đặc đi mất. Cô hơi ghé vào đầu xe của anh.

Bảo vệ định nhắc cô đi, nhưng lại băn khoăn vì cô là người tàn tật nên không dám xuống tay, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì khó bề ăn nói.

Giằng co một hồi, cửa xe bỗng mở ra, đôi giày da giẫm xuống mặt đất, người đàn ông cao to bước ra hai bước. Cánh tay phải của anh còn bó băng gạc, chắc chắn là vì vết thương. Thần thái của anh thoát nhìn còn lạnh lùng hơn bình thường, một tia ảm áp cũng không có.

Doãn Chính Đặc tựa vào cạnh xe, lạnh lùng nhìn cô gái đang gục phía đầu xe.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Máu lạnh như anh

Lê Diệp ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn anh. Anh cũng có thói quen cúi đầu nhìn người khác, vì anh sẽ không đứng ở vị trí thấp hơn ai bao giờ.

Bóng đêm phủ xuống nặng nề, Hạ Tiểu Chúc đã bị tạm giữ được gần một ngày.

Trong gió, giọng nói của Lê Diệp có chút mỏng manh, “Doãn Chính Đặc, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Anh nhú mày, nhìn cánh tay của mình, “Chuyện cô ta làm rất giống anh cô ta, nên sẽ có kết cục y hệt.”

“Có gì thì anh nhắm vào tôi đi!” Lê Diệp có chút kích động, vì cô, Hạ Tùng Đào phải ngồi tù, nếu Hạ Tiểu Chúc cũng xảy ra chuyện thì Lê Diệp cô không đáng được sống nữa.

“Nhắm vào cô?” Anh xùy một tiếng, “Cô cũng tự đề cao mình quá đấy.”

Lê Diệp trừng mắt nhìn anh, “Doãn Chính Đặc, anh không cần đuổi cùng giết tận, nhà họ Hạ không thù không oán với anh!”

“Không thù không oán?” Doãn Chính Đặc miễn cưỡng cười cười, nhìn cánh tay bị thương, “Không thù không oán cũng không sao, tôi nhìn bọn họ không vừa mắt, như thế đã đủ chưa?”

Cái mà anh gọi là lý do quả thực quá vô liêm sỉ, Lê Diệp nắm chặt tay, “Phải như thế nào thì anh mới chịu tha cho Tiểu Chúc? Con bé mới hai mươi tuổi, nếu ngồi tù thì coi như chấm hết rồi!”

Ánh mắt anh thật trong nhưng cũng thật lạnh lùng, “À... nhưng chuyện này liên quan gì đến tôi?”

Lê Diệp biết là anh có mục đích, nếu không thì lúc ở sân bay, anh đã chẳng gọi cú điện thoại kia, Tiểu Chúc chỉ là người bị cô làm liên lụy thôi.

Tay tài xế ngồi trong xe ló ra, “Tổng giám đốc Doãn, sắp không kịp bữa tiệc rồi.”

Doãn Chính Đặc nhìn đồng hồ trên cổ tay, liếc có một cái rồi định quay lại xe. Lê Diệp sợ một khi anh bỏ đi sẽ khó mà tìm lại được, vội vàng tóm lấy anh, “Doãn Chính Đặc, anh tha cho Tiểu Chúc đi!”

Dường như vô cùng chán ghét cái động chạm của cô, Doãn Chính Đặc tỏ phản ứng rất lớn, vung tay hất cô ra.

Lê Diệp không chống được, cơ thể mất đi sự thăng bằng. Sức anh lớn, ngay lập tức hất cô ra xa.

Vốn đang ở ven đường, giờ Lê Diệp bị quăng ra mặt đường.

Một chiếc xe lao nhanh đến, trong chớp mắt đã ở gần kề cô.

Bị ánh đèn xe rọi chói mắt, Lê Diệp ý thức được sự nguy hiểm, nhưng cơ thể tàn tật lại hoàn toàn cứng ngắc.

Ngay vào phút cô rơi vào cảnh nguy hiểm, cánh tay bỗng bị tóm lấy, rồi người đó dùng sức kéo cô sang ven đường.

Mấy tay bảo vệ kinh hãi, sự việc xảy ra đột ngột, không ai phản ứng kịp. Đội chiếc xe kia phóng vèo đi, mọi người mới quay đầu lại nhìn cho rõ ràng...

Buông Lê Diệp ra, Doãn Chính Đặc đè lại vết thương trên cánh tay, tẩm gạc thấm đầy máu tươi.

“Tổng giám đốc Doãn!” Ngay cả tài xế cũng lao xuống xe, “Chắc là miệng vết thương bị nứt ra rồi... mau lên xe đi, đến bệnh viện!”

Hắn là rất đau đớn, Doãn Chính Đặc mím chặt môi, ngón tay nào cũng dính đầy máu.

Mấy tay bảo vệ quá sợ hãi, vội vàng chạy lại đỡ Doãn Chính Đặc lên xe. Viên tài xế cũng lên theo sau, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn Lê Diệp, rồi đưa mắt nhìn một tay bảo vệ cạnh đó.

Tay bảo vệ là người tinh ý, sớm nhìn ra quan hệ không bình thường giữa Lê Diệp và ông chủ, đau dăm lỗ mũi với cô.

Xe của Doãn Chính Đặc vừa đi, mấy người vội chạy lại đỡ Lê Diệp lên xe lăn. Không có sự hoảng hốt, Lê Diệp chỉ cảm thấy cổ tay rất đau.

Cúi đầu nhìn, bên trên vẫn còn dấu tay xanh tím do bị anh tóm lấy.

Thở co lại, xương cốt cũng đau vô cùng.

Mở lòng bàn tay ra, cô mới phát hiện tay mình vậy đầy máu.

Vừa rồi...

Cô bị anh tóm lấy, trong lúc rối loạn chắc bàn tay vừa hay chạm phải vết thương của anh.

Mấp máy môi, Lê Diệp cầm lấy bàn tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tổng tôi vào tù

Bệnh viện.

Cởi trần nằm trên giường, Doãn Chính Đặc nâng cánh tay cho bác sĩ xử lý vết thương. Miệng vết thương phải khâu, giờ lại phải khâu lần nữa.

Trông da thịt rúm ró thật khó coi, anh ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

Một lúc sau, khi khâu xong, Doãn Chính Đặc nằm đó chốc lát đã buồn ngủ.

Cô y tá đến bôi thuốc và băng bó, không kiềm chế được phải nhìn anh thêm mấy cái nữa. Không bàn đến dáng vẻ, ngay cả những đường cong cơ thể cũng anh tuần đến vậy. Da thịt dưới bàn tay thật đàn hồi, đáng người vô cùng rắn chắc, người đàn ông này đúng là khiến người ta không muốn rời ánh mắt đi.

Vết thương của anh không hề nhẹ, vũ khí đâm vào cánh tay phải, còn xuyên qua khuỷu tay, trong một thời gian ngắn có thể cánh tay không cử động linh hoạt được.

Quần băng gạc, cô y tá chợt phát hiện ra bên cánh tay trái của anh có một hình xăm. Vì nó ở phía sườn trong, nếu anh không giang tay ra thì không thể phát hiện ra được.

Có chút tò mò, cô y tá cúi đầu nhìn, loáng thoáng là hình gì đó. Bất chợt cửa bị mở ra.

Cô y tá vội đứng thẳng dậy, quay đầu lại thì thấy người vừa đến là lái xe đưa Doãn Chính Đặc tới.

Viên tài xế bước tới, nhẹ giọng hỏi, “Thế nào, bị rách có nghiêm trọng không?”

Y tá trả lời, “Đã xử lý ổn cả rồi...miệng vết thương hơi nhiễm trùng, sau này phải hết sức chú ý, tuyệt đối đừng làm hoạt động mạnh nữa. Hiện giờ anh ấy hơi sốt, một lát nữa tôi sẽ lại đến đo nhiệt độ cơ thể.”

Lời vừa nói xong thì Doãn Chính Đặc mở mắt, tóm chặt đắp lên nửa người trên rồi nhìn tài xế, “Đừng lảm lời để người khác biết.”

Tài xế gạt đầu, nói quanh co, “Tổng giám đốc Doãn...”

Doãn Chính Đặc nhú mày, đưa mắt nhìn theo tài xế, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Lê Diệp ngồi trên xe lăn, đang ở ngoài cửa nhìn anh.

“Vừa rồi...cô Diệp cũng bị thương, bảo vệ đưa cô ấy đến kiểm tra.”

Doãn Chính Đặc không tâm, nhìn đồng hồ. Muộn quá rồi, bữa tiệc muốn dự chỉ có thể từ bỏ.

Trên tay vẫn còn kim truyền thuốc hạ sốt, trong lúc nhất thời anh không thể đi được. Nhìn về phía kia, tâm trạng của anh có vẻ không tốt lắm.

Tài xế thấy Lê Diệp lẩn xe tiến vào liền giờ tay với y tá, hai người cùng ra ngoài.

Lúc đóng cửa, tài xế nhìn Lê Diệp, định nói gì đó lại thôi.

Anh ta biết quan hệ giữa hai người rất căng thẳng, Doãn Chính Đặc vừa bị thương, nếu có xung đột gì đó, ngộ nhờ Lê Diệp làm ra hành vi quá khích...

Nhưng nghĩ lại, cô là người tàn tật, chẳng có lực công kích.

Hướng hồ...

Nhìn Doãn Chính Đặc đang khép hồ mắt nghỉ ngơi, người khác còn không hiểu vị thiếu gia này chứ tài xế theo anh nhiều năm lại hiểu rất rõ.

Ngoài mặt thì không chút gọn sóng, nhưng nước cờ trong lòng thì lại rất rõ ràng. Người được gọi là có thể hại anh còn chưa sinh ra, trừ phi, là chính anh tự nguyện.

Đóng cửa lại, phòng bệnh thật yên tĩnh. Doãn Chính Đặc nhắm mắt nghỉ ngơi, coi Lê Diệp như không khí.

Lê Diệp tựa vào cánh cửa. Vừa rồi ngã sấp xuống đất, đầu gối trầy một mảng da, thái độ của mấy tay bảo vệ hoàn toàn khác trước, nhanh nhẹn, tươi cười đưa cô đến bệnh viện.

Lê Diệp không phải người yếu đuối, xây xát nhỏ chẳng đáng nói, cô chỉ muốn đến tìm Doãn Chính Đặc để nói cho rõ ràng. Tiểu Chước có thể yên ổn ra ngoài ra không, hoàn toàn nhờ vào một câu nói của anh.

Ngồi một lát, thấy anh không có ý định dậy, Lê Diệp đi về phía trước gọi anh, “Doãn Chính Đặc,, xin anh tha cho Tiểu Chước đi, nếu anh muốn tìm người trút giận thì tổng tôi vào tù đi.”

Đôi mày nhíu lại về mặt kiên nhẫn, Doãn Chính Đặc nghiêng đầu, vùi mặt vào gối.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chết trăm lần cũng không thông cảm

Thấy anh không chịu nói chuyện điều kiện, Lê Diệp có chút nản lòng... Có phải hay không anh biết rõ, gieo thương tổn lên Tiểu Chước còn hơn gấp trăm gấp nghìn lần phủ tổn thương trên cô.

Nếu là như vậy, anh càng không thể khiến cho Tiểu Chước được thả ra một cách dễ dàng.

Nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, nếu ở chỗ tạm giam quá lâu, không biết Tiểu Chước sẽ phải gánh thêm tội nào nữa.

Nắm di động, cô muốn gọi điện hỏi Tôn Bách Niên một chút. Vụ án khó thế nào anh cũng đã từng nhận, nếu có thể thì sẽ đi nộp tiền bảo lãnh cho Tiểu Chước ra ngoài trước.

Nhìn người đàn ông vẫn đang nhắm mắt, Lê Diệp lẩn bánh xe, chuẩn bị ra ngoài.

Trên mặt gối truyền đến giọng nói mệt mỏi của người đàn ông, “Không ai bảo lãnh cho cô ta ra được đâu, đừng có phí công.”

Lê Diệp quay đầu lại. Anh vẫn nhắm mắt, nhưng anh vốn dĩ không ngủ, nhất cử nhất động của cô thậm chí bị anh nhìn thấy rõ ràng chỉ bằng tưởng tượng trong đầu.

Có chút sốt ruột, Lê Diệp nắm tay vịn xe lăn, “Anh muốn gì? Cửa hàng? Hay là mạng của tôi? Anh muốn gì đều cho anh hết!”

Anh hừ một tiếng đặc âm mũi, “Cứ nghĩ tiếp đi, đợi tôi ngủ dậy rồi nói cho tôi nghe, cô còn định lấy cái gì làm điều kiện nữa.”

Lê Diệp trừng mắt nhìn anh. Anh đang chọc tức cô... anh không thiếu gì cả, so với cả nhân loại, anh được coi là người giàu có, Lê Diệp cô còn có gì để đem ra trao đổi nữa? Trừ cái mạng này ra, cô đã sớm chỉ còn hai bàn tay trắng.

Người đàn ông trên giường ngủ thật, chỉ chốc lát đã vang lên tiếng ngáy nho nhỏ.

Lê Diệp trợn mắt nhìn anh, nếu giờ mà có một con dao, có thể cô sẽ không chút do dự mà cắm thẳng vào ngực anh.

Tôn Bách Niên gửi tin nhắn tới. Cú đâm của Hạ Tiểu Chúc mang tính chất hành hung rất nghiêm trọng, phía Doãn Chính Đặc lại gây áp lực, tạm thời không có cách nào nộp tiền bảo lãnh cho cô ấy được. Vì thế, Tiểu Chúc phải ở nơi tạm giam qua đêm nay.

Thật sốt ruột, nhưng lại phải ngồi đây mặc cho thời gian trôi.

Ngồi một lúc lâu, Lê Diệp cảm thấy chân tay đều đau nhức. Xoa xoa cánh tay tê rần, cô bỗng thấy trong dây truyền thuốc của Doãn Chính Đặc bắt đầu trào ngược máu lên. . .Chính là hiện tượng truyền thuốc xong, kim tiêm hút ngược máu lại.

Cô há miệng thở dốc, nhưng cũng không muốn quan tâm đến anh. Người như vậy, chết trăm lần cũng không đáng để cảm thông.

Máu dâng lên, chẳng mấy chốc đã đầy đoạn dây. Lê Diệp nhú mày, anh ngủ quá say, một chút phản ứng cũng không có.

Ngồi yên một lát, Lê Diệp nắm lấy bánh xe, đang định lặn đi thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Cô y tá vội vàng chạy vào, liếc nhìn chai thuốc truyền, kêu lên một tiếng “Trời ơi” – rồi lao tới cạnh giường.

Cuống quýt rút kim ra, cô y tá mắng, “Người nhà kiểu gì thế! Thấy thuốc truyền hết rồi cũng không mở mồm gọi!”

Lê Diệp ngồi yên, sắc mặt không chút thay đổi, cô cũng không đáp lời cô y tá.

Có lẽ lúc rút kim hơi đau nên Doãn Chính Đặc xuyết xoa một tiếng cực nhẹ, rồi cuối cùng cũng tỉnh lại. Nhìn máu trên mu bàn tay, anh nhú mày lại.

“Người trông không cẩn thận, trào ngược nhiều máu như vậy mà cũng không phát hiện ra.” Cô y tá vừa trách móc vừa nhẹ nhàng dùng bông y tế lau khô tay cho anh, đỡ anh ngồi dậy rồi gạt chăn trên người anh xuống. “Nào, để tôi đo nhiệt độ cho anh.”

Lồng ngực trần rần chần. Cô y tá kẹp nhiệt kế dưới nách anh, đứng một bên nhìn anh không chớp mắt.

Doãn Chính Đặc híп mắt nhìn người ngồi trên xe lăn. Cô hờ hững nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau, y tá rút nhiệt kế ra, “Hạ sốt rồi. . .Đêm nay ở lại quan sát thêm, mai còn phải tiêm mấy mũi nữa.”

Doãn Chính Đặc không lên tiếng, miễn cưỡng nhìn người có vẻ không có ý định đi kia.

Lê Diệp thì lại nhìn vào khoảng không, cô không muốn ở cùng anh một khắc nào, nhưng đành chịu thôi, cô chỉ có thể cầu xin anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cái giá cô không chịu được

Sau khi y tá ra khỏi cửa, Lê Diệp phải đợi tiếp, vì Doãn Chính Đặc lại ngủ, như thể cô là không khí vậy.

Chờ đến sốt ruột, cô kiểm chế ý định mở cửa rồi đi tới mấy lần. Ở đây cầu xin anh, chính cô cũng cảm thấy là một quyết định ngu ngốc.

Nằm một lát, Doãn Chính Đặc bỗng ngồi dậy, vội vàng đi vào nhà vệ sinh.

Phòng bệnh không quá lớn, âm thanh gì cũng rất rõ ràng. Lê Diệp cảm thấy rất khó chịu, liền quay đầu đi ra.

Vừa đi chưa được xa, từ phía sau bỗng bị người ta kéo lại, cô quay đầu, liền chạm phải ánh mắt âm trầm, dữ tợn.

Hai bước đã vượt qua, Doãn Chính Đặc tóm lấy cánh tay cô, cắn răng nói, “Cô đi tìm ai? Tôn Bách Niên? Đừng hòng, nói cho cô hay, tôi mà không mở miệng thì con bé kia cả đời này cũng đừng mong ra ngoài được!”

Lê Diệp hát anh ra, “Anh quả thật phát điên rồi!”

Doãn Chính Đặc cười lạnh, “Tôi phát điên đấy, nhưng hiện giờ cô chỉ có thể cầu xin thằng điên như tôi thôi.”

Cắn chặt răng, Lê Diệp nắm chặt tay nhìn anh, “Anh còn muốn thế nào hả! Tùng Thông phải ngồi tù mười năm, tôi thì thành ra thế này, cứ cho là tôi nợ anh, như thế này còn chưa đủ sao?”

Doãn Chính Đặc nhìn cô chằm chằm, thần sắc lạnh lùng khiến người khác phải sợ hãi. Một lúc sau, anh trầm giọng nói, “Không đủ.”

Lê Diệp tuyệt vọng, “Anh muốn tôi nhảy qua cửa sổ ư?”

Đôi mày kiếm nhíu lại, các cơ trên mặt Doãn Chính Đặc đều căng cứng. Anh không nói lời nào, nhưng hai mắt lại ngập tràn lửa giận...

Lê Diệp nhìn con người bị vùi trong nỗi hận kia, vì mất đi Sơ Vũ nên anh trút toàn bộ oán giận lên cô. Lê Diệp đã không còn e ngại kiếp nạn gì nữa, nhưng cô không thể chịu được nếu Tùng Thông và Tiểu Chước cũng bị kéo xuống nước theo.

Lê Diệp ngồi trên xe lăn, chỉ một cái chớp mắt, trong đầu cô chợt nảy ra một suy nghĩ – Nếu cô chết, có phải tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt không, có phải nỗi hận của Doãn Chính Đặc sẽ kết thúc, sẽ không bao giờ... có người bị cuốn vào sự việc này nữa?

Ánh mắt cô ảm đạm như tro tàn, khuôn mặt vốn không có thần thái lập tức bị sắc u ám bao phủ. Lê Diệp ngồi yên, gió từ ngoài cửa sổ tràn vào, cơ thể gầy gò của cô như một bông tuyết có thể tan bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên, Doãn Chính Đặc cuống cuồng tiến lên, đưa tay nắm chặt bả vai cô.

Lực tay của anh quá lớn, bóp đến mức cả xương cốt Lê Diệp cũng thấy nhưng nhức. Doãn Chính Đặc buông tay ra, đứng trước mặt cô, không đi cũng không nói.

Ngon đèn trên hành lang chỉ lờ mờ, ánh mắt Doãn Chính Đặc thì lại sáng rực, như hai tia lửa có thể thiêu đốt người ta.

Một lúc sau, anh bỗng trầm giọng nói, “Thả cũng được thôi, nhưng cái giá quá lớn e là cô không nhận được đâu.”

Lê Diệp nheo mắt lại. Anh không cười, cũng không giận, thái độ nói chuyện lại vô cùng nghiêm túc, anh cứ như vậy lại khiến người khác không nắm bắt được, nguy hiểm khó dò.

“Sợ thì đi luôn đi.” Doãn Chính Đặc nheo mắt lại.

Lê Diệp ngẩng đầu, nói một cách dứt khoát, “Anh bảo người ta thả Tiểu Chước ra, điều kiện gì tôi cũng chấp nhận.”

Doãn Chính Đặc nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thật đáng sợ. Anh đã không cho cô đường lui nào rồi, “Nhớ kỹ lời cô vừa nói đấy...”

Lê Diệp khẽ cắn môi, “Chỉ cần anh thả người!”

Ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo, anh tiến lên từng bước, không thèm để ý đến cánh tay vừa khâu lại, bẻ thóc cô lên từ xe lăn.

Lê Diệp bị dọa, “Anh làm cái gì đấy!”

Doãn Chính Đặc bế cô ra phía thang máy, lại dường như muốn phát tiết nên một cước đá văng chiếc xe lăn ra xa.

Lê Diệp lo sợ ngẩng đầu nhìn anh. Gương mặt anh quá góc cạnh, đôi mắt mang theo vẻ thâm sâu không ai có thể đoán ra ý nghĩ, thật sự khiến cô cực kỳ kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cháu muốn kết hôn

Khu nhà sang trọng của họ Doãn đã lên đèn sáng trưng.

Trong phòng khách, Doãn Kính Lam đón con gái từ nhà mẹ chồng sang. Con bé mới ba tuổi, nhưng vô cùng hoạt bát đáng yêu, vừa vào nhà đã khiến cả đám người lớn cười toe toét.

Ngồi trên sofa, ông cụ có vẻ yên lặng. Sức khỏe ông đã ổn hơn nhiều, xuất viện về nhà lại thấy vô vị, giờ nhìn thấy cháu, gương mặt tràn đầy vẻ tươi cười hiền từ.

Nhìn đứa nhỏ, đột nhiên ông cụ thở dài, “Không biết thằng ranh A Đặc chạy đi đâu, muộn thế này rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu.”

“Hôm nay nó cũng không đến công ty, nghe thư ký nói là có chuyện phải làm... Nó ấy à, ngày nào cũng lấy cớ bận việc công, còn việc của mình thì chẳng thấy sót ruột gì cả.” Trần Oanh cũng nhìn cháu ngoại, “Đoan Đoan, lại đây với bà ngoại nào.”

Con bé giang hai tay nhào đến. Ôm lấy đứa nhỏ, Trần Oanh nói với vẻ sầu lo, “Hai năm nữa là A Đặc cũng ba mươi rồi, thế mà chẳng buồn kiếm bạn gái, ngoài miệng thì không nói đâu, nhưng cái chết của Sơ Vũ đúng là sự đã kích quá lớn với nó. Nếu thật sự cả đời nó không lấy vợ, con làm sao có thể đi gặp Trung Minh được, trước lúc đi, ông ấy còn dặn con phải chăm sóc cho hai đứa nhỏ.”

Mấy năm trước, Doãn Trung Minh đột ngột lâm bệnh rồi qua đời. Lúc ấy, Doãn Chính Đặc mới vừa tốt nghiệp, một tay ông cụ quản lý gia nghiệp, đến giờ, anh đã có thể một mình đảm đương trọng trách.

Chuyện tình cảm của Doãn Chính Đặc vẫn luôn là nỗi băn khoăn của nhà nhà. Doãn Kính Lam đưa mắt nhìn chồng, “Có khi phải nhờ bà mối thật thôi, cho nó đi xem mặt, không tin là không có ai khiến nó động lòng.”

“Con thấy Thiên Tổ có vẻ quan tâm đến cậu hai đấy, lúc nào cũng muốn thực tập ở cạnh cậu ấy.” Khang Đức Văn nhìn mọi người.

Trần Oanh nhủ mảy. Lê Thiên Tổ cũng là một lựa chọn tốt, dù sao thì gia thế bên đó cũng ổn, nhưng còn Sơ Vũ, nếu để A Đặc lấy một đứa con gái nhà họ Lê nữa, thì có chút mất tự nhiên.

Doãn Kính Lam gật đầu, “Có thể tác hợp được đấy, mấy năm nay cũng không thấy A Đặc qua lại với đứa con gái nào, đối với Thiên Tổ thì nó lại khá ôn hòa đấy.”

Trần Oanh thở dài, “Chỉ cần nó kết hôn thôi, cưới ai mẹ cũng không quản, miễn là có một cô con dâu là được.”

“Cậu út!” Bỗng nhiên Doãn Doãn nhảy xuống, chạy nhanh về phía người đàn ông ở cửa.

Vuốt bím tóc của Doãn Doãn, Doãn Chính Đặc bình tĩnh đi vào, trên mặt không có một chút biểu hiện gì...Trịnh trọng, ngang ngạnh, vẻ mặt cương quyết đó thật khiến người khác có cảm giác bất an.

“A Đặc?” Nhìn về mặt kia của con trai, Trần Oanh có chút kinh hãi, “Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Doãn Chính Đặc nhìn ông cụ, “Ông nội, cháu muốn kết hôn.”

“Cái gì?” Mọi người đều kinh ngạc, vừa rồi còn mong Doãn Chính Đặc mau mau kết hôn, không ngờ nháy mắt một cái anh đã nói ra những lời này.

Giọng điệu của Doãn Chính Đặc rất dứt khoát, “Ông nội, ông giúp cháu chọn một ngày, cháu muốn kết hôn.”

Mọi người đều chỉ biết nhìn nhau. Quyết định đột ngột của anh không kém gì sét đánh giữa trời quang, ai cũng đều ngây ngẩn cả ra.

Dù sao ông cụ cũng từng trải qua nhiều chuyện, ông có phản ứng đầu tiên, nhìn cháu trai, “A Đặc, sao lại đột ngột vậy, cháu có bạn gái từ khi nào?”

Doãn Chính Đặc nhắc lại, “Cháu mong là nhanh nhanh một chút, tháng này tiến hành.”

Mọi người đều im lặng, đầy một bụng nghi vấn nhưng lại chẳng dám hỏi. Anh kết hôn là chuyện tốt, nhưng chẳng nghe được chút manh mối nào, kiểu gì cũng khiến người khác không an tâm.

Ông cụ suy nghĩ một chút, “Sắp tới có nhiều ngày lành, nhưng mà A Đặc à, cháu phải đưa người ta về giới thiệu với mọi người trong nhà đã chứ.”

Doãn Chính Đặc không nói gì, quay đầu lại nhìn ra cửa. Tất cả đều nhướng người ra nhìn...Anh nói chuyện này, thì ra cũng đã đưa người ta về.

Tuy rằng đột ngột, nhưng bất kể thế nào, chỉ cần anh chịu cưới đã là chuyện tốt rồi. Tất cả mọi người đều chờ mong xem cô gái cứu rỗi Doãn Chính Đặc là thần thánh phương nào...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Muốn kết hôn với nó?

Từ trong phòng đi ra, Doãn Chính Đặc rút hộp thuốc lá trong túi quần, nhìn cô gái ngồi trong xe. Đôi mắt anh neho lại, thâm sâu, u tối.

Lê Diệp nhìn anh, cơ thể bất chợt căng cứng lên.

Anh gõ gõ hộp thuốc lá trong tay, đi sang phía ghế lái rồi hất cằm nói với tài xế, “Tám giờ sáng mai.”

Tài xế gật đầu, thấy Doãn Chính Đặc vẫn còn khoác tay lên cửa xe thì biết là lúc này vẫn chưa thể đi được.

Không rút thuốc lá ra, Doãn Chính Đặc lại đút hộp thuốc vào túi quần. Anh đưa tay mở cửa sau, tóm Lê Diệp lại.

Tình thần cảnh giác cao độ, Lê Diệp bất giác chống lên cửa xe, kháng cự không ra ngoài. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà họ Doãn, nhưng những người ở trong thì cô lại chẳng xa lạ gì...Nơi này, không phải là nơi cô nên đến.

Doãn Chính Đặc tóm lấy cánh tay của cô. Bàn tay khô táo ẩm áp như một chiếc bàn là nóng rẫy, Lê Diệp cảm thấy cả người run lên. Cô có một dự cảm không lành, thứ chờ đón cô lần này, không kém gì một hồi tai ương khủng khiếp.

Nắm chặt cánh tay cô, giọng điệu anh trầm xuống, “Muốn tài xế đưa cô về?”

Lê Diệp rùng mình, buông từng ngón tay ra khỏi cửa xe.

Bé Lê Diệp đã thôi chống cự xuống xe, Doãn Chính Đặc cùng cô từng bước lên bậc thang.

Mọi người trong nhà không kiềm chế được mà chạy hết ra cửa ngõ, dưới ánh đèn mờ mờ, nhìn thấy cô gái được Doãn Chính Đặc bế, ai cũng sững lại.

Cùng Lê Diệp đi đến trước mặt ông cụ, Doãn Chính Đặc dừng bước, nhìn ông nội còn đang ngạc nhiên, “Cháu đưa đến rồi đây.”

Người nhà họ Doãn đều vô cùng kinh hãi, không ai có thể tin được tình huống trước mắt.

Tuy rằng Lê Diệp không rõ ràng đầu đuôi, nhưng cũng cảm giác được có gì đó không ổn. Còn đang đoán, cô chợt nghe thấy ông cụ nghiêm túc hỏi, “A Đặc, vừa rồi cháu nói muốn kết hôn, là với Lê Diệp sao?”

Lê Diệp run run, đầu óc trống rỗng, ngay cả biểu hiện kinh ngạc cũng quên mất.

“Đúng ạ.” Lòng ngực Doãn Chính Đặc run lên, chỉ hai chữ ngắn gọn, dứt khoát.

Cả người Lê Diệp như bị thiêu đốt, cô thốt lên, “Không!”

Doãn Chính Đặc đưa tay đặt lên đầu vai cô, sức nặng khiến cô gần như không thể thở nổi. Anh cúi đầu dè dặt giọng, “Đừng thất lễ trước mặt ông nội.”

Giọng điệu như có phần cảnh cáo, có chỉ trích, có bao dung, lại có một chút dịu dàng khiến người khác rét lạnh.

“A Đặc...” Mãi lâu sau Trần Oanh mới định thần lại được, bà nghi hoặc nhìn con trai, “Con nghĩ cái gì thế? Sao con lại đưa nó đến?”

Về mặt Doãn Chính Đặc không thay đổi, “Con đã nói rất rõ ràng rồi, con sẽ kết hôn với cô ấy, trong tháng này luôn.”

Tay chân Lê Diệp bắt đầu run rẩy, huyết sắc trên mặt gần như đã bay sạch... Đây chính là cái giá lớn mà anh nói, đây chính là điều kiện để anh thả Tiểu Chúc!

Cô nghĩ đến một vạn giả thiết, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ, sự việc lại phát triển theo hướng này!

Tuy nhiên, ông cụ lại rất bình tĩnh. Ở cái tuổi đã trải qua nhiều nỗi tang thương, có nhiều chuyện ông sẽ lý giải được bằng cách sâu sắc hơn.

Ông nhìn Doãn Chính Đặc, đứa cháu trai ông quan sát từ nhỏ, giờ phút này, trong mắt anh có một sự kiên quyết chưa từng thấy.

“Nếu cháu đã suy nghĩ kỹ rồi thì ông không có gì phản đối cả.” Ông cụ nắm quả trứng, một tay ôm Đoàn Đoàn trong lòng.

“Không được! Con quyết không đồng ý!” Trần Oanh dứt khoát phản đối.

Doãn Kính Lam cũng không nhịn được phải lên tiếng, “A Đặc, không phải là đầu óc em có vấn đề đấy chứ? Em cưới ai không cưới, sao lại là nó? Chính nó đã hại chết...”

“Con đi đây.” Sắc mặt Doãn Chính Đặc lạnh đi, mặc mọi người phản đối, anh đưa Lê Diệp lên thẳng tầng trên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Mang vết nhơ cả đời

Phòng ngủ.

Đặt Lê Diệp ở cạnh giường, Doãn Chính Đặc quay đầu ra đóng cửa.

Phòng ngủ của đàn ông đơn giản mà lại thực dụng, có điều, hai màu đen trắng khiến người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Trở lại giường, Doãn Chính Đặc lấy ra một chiếc hộp nhưng ở tít bên trong ngăn kéo. Mở ra, lấy một thứ gì đó trong suốt, quay đầu nhìn cô gái với ánh

mắt ngây dại kia. Anh giờ tay, ném chiếc nhẫn kim cương vào tay cô.

Thứ lạnh lẽo chạm vào tay, Lê Diệp run rẩy, cúi đầu, viên kim cương sáng đến chói mắt.

“Đeo vào...sáng mai đi làm thủ tục.”

Lê Diệp nắm chặt tay. Thủ tục anh nói là gì, cô biết, nhưng cô không hiểu, tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm nay đều khiến cô rối loạn.

Thấy cô dùng ánh mắt mơ hồ nhìn mình chằm chằm, anh cúi người, tóm lấy cổ cô, ghé sát vào khuôn mặt gầy yếu, nói từng chữ một, “Nếu đã là vết nơ không rửa sạch được, vậy thì cùng nhau mang cả đời đi.”

Lê Diệp nghiêng đầu nhìn anh, định thông qua những biểu hiện nhỏ nhất của anh để biết là anh đang nói đùa hay nói thật.

Có điều, thần thái của anh quá ổn định, khiến cô không tìm ra được manh mối gì.

Anh đứng thẳng dậy, quay đầu rồi đi, Lê Diệp liền thì thầm hỏi, “Không có cách khác sao?...Nếu anh muốn trả thù, chỉ có cách này ư?”

Anh đứng sững lại, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, “Ít ra tôi vẫn chưa nghĩ được cách tốt hơn...”

Nhìn thấy anh cầm quần áo vào phòng tắm, Lê Diệp gượng ngồi dậy, nhìn xung quanh căn phòng xa lạ.

Có nằm mơ cô cũng không nghĩ mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này.

Bàn tay bất chợt chạm vào chiếc nhẫn kim cương, lòng bàn tay hơi đau, cô cúi đầu nhìn dấu vết trên tay, bất chợt mê man...

Không phải anh hận cô ư, vì sao lại muốn kết hôn với cô?

Nhưng chỉ nghĩ đến là lại tuyệt vọng...Giết cô cũng được, cướp đi tất cả của cô cũng được, nhưng không có cách nào bị được với cách này. Khi biết được tin phải kết hôn với anh, cô đã sợ hãi, đã bị giầy vò, còn kinh khủng hơn cả trong quá khứ.

Tấm rèm dày che hết ánh sáng bên ngoài, phòng kín không một kẽ hở. Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm vào một chỗ, có lẽ cũng sắp được giải thoát rồi. Lấy anh, phải đối mặt với cuộc sống như thế nào, cô có thể đoán trước.

Phòng tắm

Cởi bỏ băng vải, máu từ vết thương ứa ra.

Doãn Chính Đặc nhìn, cố tránh làm rách đường khâu, uể oải dùng khăn lau qua.

Vứt bỏ miếng bông đỏ au, anh gấp cánh tay lại, thử cử động, vẫn ổn, chưa bị tàn phế.

Ngẩng đầu, nhìn người đàn ông có đôi phần tang thương trong gương, sờ chỗ râu mới mọc dưới cằm, anh lấy da cạo xử lý qua loa.

Ánh đèn trong phòng tắm sáng rực, người đàn ông trong gương lạnh lùng, đưa mắt nhìn cánh cửa kính mờ. Căn phòng này tuy rằng yên lặng, nhưng không phải chỉ có mình anh.

Đẩy mắt chợt vụt lên chút thần thái lạ thường, anh cong môi, hào quang tỏa ra đến chói mắt.

Sau khi Doãn Chính Đặc quăng lại một quả bom hạng nặng, cả nhà họ Doãn cùng vượt qua một đêm không ngủ.

Trần Oanh đi đi lại lại, nhìn ông cụ đang ngồi ngay ngắn, “Bố, A Đặc kính trọng bố nhất, bố nhất định không được đồng ý với nó, sao nó có thể cưới con bé kia được! Cho dù nó cả đời không lấy vợ thì con cũng chấp nhận được, còn nó mà làm như thế thì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ mất! Con bé kia xuất thân không tốt, nhân phẩm lại kém, bây giờ còn tàn tật nữa!”

Doãn Kính Lam cũng lắc đầu, “A Đặc điên rồi hay sao? Nó làm như vậy, con thật sự không thể hiểu được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Mãi chưa kết thúc

Khang Đức Văn ôm cánh tay, trầm ngâm nói, “Lần trước cậu hai mất khống chế với Lê Diệp, con sợ là cậu ấy muốn kết hôn với cô ấy, có khi vì mục đích khác...”

Lời nói còn chưa dứt, tất cả mọi người đều đã hiểu...

Doãn Chính Đặc oán hận Lê Diệp, lần trước suýt chút nữa giết chết cô, giờ lại muốn kết hôn với cô, khó mà nói không phải vì ôm lòng trả thù.

Tương tượng như vậy, ai cũng bất chợt rét run.

“Thế thì lại càng không thể thuận theo nó được!” Trần Oanh liên tục lắc đầu, “Lập tức đuổi con bé kia đi, không thể giữ nó lại được, A Đặc vì nó mà đánh mất tiền đồ, nếu vậy thì thật sự không đáng!”

Thấy cả nhà đều bối rối, ông cụ nắm quai trường, “Tôi nhìn A Đặc lớn lên, tuy rằng tính tình nó ngang bướng, nhưng sẽ không làm chuyện mất khống chế như vậy... Nó muốn trả thù, sao phải dùng hôn nhân làm tiền cược. Tôi thấy không hẳn là nó vì muốn dồn Lê Diệp vào chỗ chết đâu.”

“Vậy chẳng nhẽ nó thật sự muốn cưới Lê Diệp? Nó thích Lê Diệp sao ạ?” Trần Oanh hỏi lại, lập tức cười nhạt, “Thế lại càng không thể!”

“Chờ chút đi, A Đặc luôn có ý đồ của nó, nó biết trách nhiệm phải gánh trên vai, công ty và nhà họ Doãn đều dựa vào nó cả, nó sẽ không vì dễ hạ giận mà không đề tâm tất cả.” Ông cụ ngửa đầu thờ dài, đứng dậy, “Đi nghỉ cả đi, có gì thì mai lại bàn tiếp.”

Không ai nghĩ ngơi yên được. Lê Diệp là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nhưng hiện giờ cô lại ở chính sảnh trong phòng, không ai có thể bình yên mà ngủ nghỉ được.

Không ngủ.

Kim đồng hồ vẫn xoay tròn, Lê Diệp ôm đầu gối dựa vào đầu giường, nhìn dòng thời gian chậm chậm trôi qua, cả người dần trở nên cứng ngắt.

Doãn Chính Đặc ngủ bên cạnh. Anh có thể ngủ thật, anh không sợ cô chạy, không sợ cô làm chuyện điên rồ, cũng chẳng bận tâm tới tất cả những chuyện sắp tới.

Người đàn ông lúc ngủ thoạt nhìn cũng không đáng sợ, vài lần Lê Diệp nghiêng đầu nhìn anh. Bọn họ là hai người xa lạ, nhưng vì sao lại đi đến ngày hôm nay. Cô chưa từng trêu chọc anh, vậy mà vào đêm đáng sợ hai năm trước, họ cùng tỉnh lại trong tình trạng quần áo không chỉnh tề.

Một bước đi sai, vạn kiếp không quay lại được.

Cô hồi hận đến nỗi từng tế bào đều tê tái, nhưng cô lại không tìm ra được ngọn nguồn của nỗi hối hận này... Đây có phải là số mệnh không? Số mệnh luôn muốn trêu đùa cô, tất cả những chuyện lúc trước vẫn chưa kết thúc được.

Chưa xót mím môi, cô cúi đầu, vùi mặt vào đầu gối.

Một lúc sau, bên cạnh truyền đến tiếng động.

Doãn Chính Đặc đứng dậy, choàng chiếc áo somi vào, bước ra kéo tấm rèm cửa sổ.

Nắng sớm sáng dịu, anh duỗi cánh tay, có vẻ thật sự rất sáng khoái.

Rửa mặt trở về, thần thái sáng lạn, liếc mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương rơi trên thảm, anh bước đến nhặt lên, ngồi ở mép giường, kéo bàn tay lạnh lẽo của Lê Diệp lại, từng chút một chậm rãi xỏ nhẫn vào.

Lê Diệp nắm tay lại, lảng lạng kháng cự sự giam cầm này.

Nhưng chẳng làm nên chuyện gì cả, anh chỉ dùng chút sức đã hoàn thành xong việc này, rồi nhìn cô, “Dậy đi, nửa tiếng nữa xuất phát.”

Lê Diệp bất động, gương mặt như phủ đầy tro bụi thê lương.

Anh không nổi giận, chỉ vào nhà tắm lấy cái khăn mặt ra, lau lau mặt cô, “Hối hận khi dùng mình đổi lấy tự do cho cô bé họ Hạ sao?”

Lê Diệp ngẩng đầu, nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hồng.

Anh dùng ngón tay chạm vào mũi cô, rồi cảnh cáo, “Đừng nghĩ là tôi chỉ nói đùa, chuyện tôi đã quyết định, vĩnh viễn không thay đổi.”

Lê Diệp khép mi lại, ngồi chờ đợi, để mặc cho anh bế mình ra khỏi cửa.

Chương 49: Không ai có thể thay đổi quyết định của anh

Dưới nhà, Trần Oanh và vợ chồng Doãn Kính Lam đã có mặt, vừa thấy Doãn Chính Đặc xuất hiện, họ lập tức đứng dậy chặn đường.

Trần Oanh nhìn con trai bé Lê Diệp liền cắn răng, “A Đặc, mẹ không ép con kết hôn nữa, con không quên được Sơ Vũ thì thôi, mẹ thả để con độc thân cả đời còn hơn. Con muốn kết hôn với con bé này, mẹ tuyệt đối không đồng ý!”

Doãn Kính Lam cũng nói, “Hôn nhân không phải trò đùa, em có nghĩ đến chuyện, nếu người ngoài biết chuyện em cưới nó thì sẽ nói ra nói vào thế nào không?”

Doãn Chính Đặc bình tĩnh nhìn người nhà, “Không ai có thể thay đổi quyết định của con.”

“Con đừng làm chuyện ngốc nghếch!” Trần Oanh nhìn con trai chăm chăm, “Mẹ biết con suy nghĩ gì, hôm nay con đừng mong bước ra khỏi cửa một bước nào!”

Lê Diệp được Doãn Chính Đặc bế, tay chân đều lạnh ngắt, thấy Doãn Chính Đặc bị người nhà phản đối, thật ra cô hy vọng họ có thể thuyết phục được anh từ bỏ ý định trong đầu.

Cô chết cũng được, nhưng cô không muốn lấy anh. Nếu cuộc hôn nhân này hoàn thành, người không thể đối mặt với bên ngoài, không chỉ có anh, ngay cả cô cũng chỉ còn nước độn thổ.

Doãn Chính Đặc không chút do dự, nhìn Trần Oanh, “Mẹ, nếu mẹ còn coi con là con trai thì đừng ngăn con nữa.”

Trần Oanh thoáng kinh ngạc, từ nhỏ, đứa con này đã không hay làm nũng mè nheo, nhưng trong lòng thì luôn kính trọng bà, tại sao hôm nay lại nói ra lời này cơ chứ.

Đôi co một hồi, ông cụ đi từ trên cầu thang xuống, trầm giọng nói, “Đề nó đi đi.”

Trần Oanh ngẩng đầu, ông cụ đứng trên bậc thang nhìn đứa cháu trai cao lớn, “A Đặc, nếu cháu đã biết rõ hậu quả khi làm như vậy mà vẫn muốn làm, vậy thì cháu đi đi, nhưng cháu đừng hối hận.”

Doãn Chính Đặc vẫn vô cùng bình tĩnh. Anh ôm cô gái nhẹ tênh trong lòng, cũng không quay đầu lại mà bước đi luôn.

Trần Oanh hồn hên đuối theo hai bước, ông cụ vội lên tiếng gọi bà, “Thôi... tính cách nó thế nào, không phải là con không biết, ai có thể ngăn được việc nó muốn làm cơ chứ.”

Trần Oanh vô cùng chán nản, “Nó không thể cưới con bé kia được! Con bé đó sẽ hủy hoại A Đặc!”

Ông cụ nhìn theo bóng dáng đang dần khuất xa, thầm thở dài, “Chúng ta đều không hiểu rõ tâm tư của nó...”

Doãn Kính Lam đứng bên cạnh, bắt tắc dĩ nhún vai, “Xảy ra tai nạn chết người là chuyện sớm muộn thôi... Con bé kia hai năm trước đã điên rồi, giờ ngay cả A Đặc cũng điên luôn.”

Ông cụ đưa mắt nhìn cháu gái, lắc đầu, rồi chống quai trượng đi lên tầng.

Trên xe.

Kiểm tra đủ giấy tờ của hai người, chắc chắn không quên gì, Doãn Chính Đặc mới dựa vào ghế nghỉ ngơi. Anh không hề nhìn về không cam lòng và kháng cự trên mặt cô gái ngồi bên cạnh, như thể chuyện đó chẳng liên quan gì đến anh cả.

“Đã hẹn trước rồi, tám giờ mở cửa là có thể vào làm thủ tục.” Tài xế nói.

Doãn Chính Đặc nheo mắt lại, thoáng chút vừa lòng.

Lê Diệp vẫn nắm chặt tay, chiếc nhẫn kim cương như một quả cân nặng trĩu khiến cô cảm thấy khó thở.

Thở ra nặng nề, cô nhìn người đàn ông bên cạnh. Không đợi cô mở miệng, anh liền đưa cánh tay gối sau đầu, “Đừng hỏi tôi có lựa chọn nào khác không, tôi nói cho cô hay, không có.”

Trong lòng Lê Diệp như bùng một trận lửa lớn, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Mây vẫn trắng, trời vẫn xanh, tất cả đều vẫn tốt đẹp, nhưng cô lại cảm thấy như cả thế giới sắp sụp đổ rồi.

Chẳng mấy chốc, xe đã đến Cục dân chính. Tài xế dừng xe, lấy từ cốp sau xe một chiếc xe lăn mới tinh. Doãn Chính Đặc bế Lê Diệp xuống, đặt cô lên xe, rồi giúp cô đi vào xử.

Dọc đường đi, mọi người đều đưa mắt nhìn. ..Người đàn ông quá mức chói mắt, nhưng bên cạnh lại là một cô gái tàn tật. Cái mặc có tình có nghĩa lập tức mắc đây người, mọi người nhìn anh, ánh mắt có thêm chút vẻ sùng kính.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nằm mơ cũng đừng mong gặp cậu ta

Bị anh đưa xuyên qua đại sảnh, Lê Diệp cảm thấy lục phủ ngũ tạng bắt đầu cháy rụi. .

Xung quanh đều là những đôi vợ chồng gắn bó keo sơn, chỉ có cô và anh là một đôi thù địch oán hận, sự hoang đường khiến cô cảm thấy như một giấc mộng kéo dài.

Âm thanh ồn ào cùng những bóng dáng thay đổi lần lượt khiến Lê Diệp cảm thấy trước mắt mờ đi. Một đêm không ngủ cũng khiến cô thấy choáng váng, ần ngực, cô bỗng nôn ra.

Doãn Chính Đặc nhíu mày, còn nghĩ cô định kéo dài thời gian, nhưng nhìn cái đồng cô nôn ra trên đùi, anh liền lấy khăn tay ra lau miệng cho cô.

Lê Diệp lắc đầu, “Tôi vào nhà vệ sinh. .”

Doãn Chính Đặc liếc mắt nhìn cô một cái rồi mới đưa cô đến cửa nhà vệ sinh nữ, tài xế cũng vừa lúc dẫn theo nhân viên nữ tới.

Người nhân viên giúp Lê Diệp vào trong. Doãn Chính Đặc đứng cách đó không xa, nhìn chăm chăm vào cánh cửa, cho dù cô có biến thành ruồi bọ cũng khó có thể bay ra khỏi tầm mắt anh.

Gục trên bồn cầu, Lê Diệp nôn ra toàn nước chua, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Cô có khỏe không? Hay là đến bệnh viện. .” Người nhân viên kia còn chưa nói hết liền im bặt.

Lê Diệp nín một hơi thở, ngẩng đầu nhìn, trong lòng nhất thời run lên. .

Người mặc quần áo đen, đội mũ, đã kéo cô nhân viên vào gian bên cạnh. Lê Diệp vừa định kêu lên thì người đó liền lao đến, đưa tay đóng cửa, khóa trái.

Tìm cô đập thình thịch, không thấy rõ ràng gì cả, miệng kêu ra tiếng, “Tùng Đào!”

Người đó tháo mũ xuống, ngồi xổm trước mặt cô, gương mặt đầy râu và vết tang thương, giọng nói nghẹn ngào, “Mao Mao!”

Lê Diệp hoàn toàn mộng mị, cô không thể tin vào hai mắt mình nữa, không thể tin mình lại gặp người đó ở chỗ này! Cả thế giới này, chỉ có anh mới gọi cô như vậy, chỉ có anh mới đặt cho cô biệt danh nghịch ngợm như vậy!

Nâng gương mặt gầy gò của cô lên, Hạ Tùng Đào run rẩy, “Sao lại đồng ý kết hôn với hắn!”

Lê Diệp không ngừng lắc đầu, “Sao anh lại ở đây? Tùng Đào, không phải em bị ảo giác đấy chứ?”

Dùng sức ôm cô, hôn cô, thân thể lạnh ngắt, Hạ Tùng Đào vội vàng nói, “Đi theo anh, anh đưa em đi, tên khốn đó thì sớm muộn gì anh cũng xử lý hắn.”

Lê Diệp tóm anh lại, không thể tin mà nói, “Đi đâu? Tùng Đào, không phải anh còn tám năm nữa sao?”

Hạ Tùng Đào dùng bàn tay thô ráp vuốt ve cô, vô cùng lưu luyến. Lê Diệp liếc nhìn đồng băng gạc dày cộp trên cổ tay anh, cô loáng thoáng đoán ra, “Anh trốn ra?”

“Tiểu Chúc nói hết cho anh rồi, tên súc sinh kia ức hiếp người, anh không thể ở trong làm kẻ bắt lực được. .Đừng nói gì nữa, lập tức đi theo anh, anh đưa em ra từ cửa sổ.”

Lê Diệp tóm lấy cổ áo anh. Hai năm, cô gặp anh vô số lần trong mộng, sau khi tỉnh lại thì gối đã ướt đầm, bởi vì cô nghĩ cả đời này không còn cơ hội gặp

lại anh nữa.

Còn hiện tại, anh đứng trước mặt cô, nhưng cô lại mất đi khả năng suy xét... Anh tự làm mình bị thương, nhân lúc được đưa ra ngoài chữa trị liền bỏ trốn. Đây không phải là phim điện ảnh, hai người chẳng màng trách nhiệm mà bỏ đến nơi chân trời góc bể. Đây là hiện thực lạnh lùng, anh phải cả đời trốn đông trốn tây, nếu bị bắt lại thì sẽ bị phạt rất nặng.

“Anh làm như vậy là tự hủy hoại mình đấy!” Lê Diệp vô cùng đau đớn, “Anh định cả đời không nhìn thấy ánh sáng sao!”

“Có chết anh cũng không thể đứng nhìn em chịu tra tấn như vậy.” Hôn thật mạnh lên trán cô, Hạ Tùng Đào đỡ cô leo lên cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Anh đi đi

Vừa đưa cô đến bên cửa sổ, ở ngoài đã vọng vào tiếng gõ cửa, Doãn Chính Đặc cất giọng lạnh lùng, “Lê Diệp! Cô làm gì mà lâu thế! Mau mở cửa ra!”

Tay nắm cửa bị chặn bởi cán của cây lau nhà, bên ngoài không thể đẩy vào được. Nghe thấy giọng nói kia, Hạ Tùng Đào cắn chặt răng, để lộ ra vẻ lạnh lùng.

Trước mắt không có thừa thời gian để xử lý tên súc sinh kia, Hạ Tùng Đào ôm Lê Diệp, một bước đã lên đến bậc cửa sổ, nhưng chân của cô thì lại không kiểm soát được.

Khó khăn hơn tưởng tượng, Hạ Tùng Đào cắn răng kéo cô lên. Lê Diệp lắc đầu cầu xin, “Tùng Đào! Anh về tự thú đi, như thế này thì không còn đường về đâu, em không thể nhìn anh rơi vào thế không thể cứu vãn được!”

“Mao Mao, anh không chờ được tám năm nữa, nếu đợi tám năm, anh thà chết luôn còn hơn!” Hạ Tùng Đào đứng trên cửa sổ nhìn xuống. Ở đây là tầng ba, anh có thể leo theo đường ống dẫn nước đi xuống, nhưng mang theo Lê Diệp tàn tật thì vạn phần khó khăn.

Ôm cô anh, Lê Diệp hít lấy mùi trên người anh. Trong tù, cuộc sống của anh chắc chắn không tốt, cơ thể vốn cường tráng giờ gầy gò trơ xương. Cô vô cùng đau lòng, nhưng lý trí còn sót lại nói cho cô biết, không thể để anh chạy đi, đi như vậy, anh vĩnh viễn không thể đường đường chính chính làm người được nữa.

“Lê Diệp!” Tiếng gọi ngoài cửa ngày càng dồn dập, Doãn Chính Đặc đã không còn kiên nhẫn nữa, nhấc chân đạp cửa.

Ván cửa kêu ỳnh ỳnh, cán cây lau nhà có thể bị gãy bất cứ lúc nào. Tim Lê Diệp rí máu, cô tóm lấy cổ tay Hạ Tùng Đào, “Em sẽ không đi theo anh đâu, Tùng Đào, anh về tự thú đi! Phải trở về!”

Hạ Tùng Đào nhìn cô chòng chọc, “Mao Mao, em còn yêu anh không?”

Lê Diệp nước mắt lưng tròng, cô chưa xót không thể mở miệng được. Tình yêu chưa bao giờ dứt khiến cô mỗi phút đều sống không bằng chết, nhưng cô đã sớm hiểu được, họ không thể ở bên nhau như trước được nữa.

Cán cây lau nhà rắc một tiếng, gãy thành hai đoạn đổ sang một bên. Doãn Chính Đặc lao vào, nhìn người đàn ông trên cửa sổ, hai mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng...

“Báo cảnh sát.” Doãn Chính Đặc vẫn bình tĩnh, nghiêng đầu nói với tài xế.

Tài xế lập tức rút điện thoại di động ra, Lê Diệp vội khàn giọng kêu lên, “Đừng! Anh ấy sẽ tự quay về tự thú!”

Doãn Chính Đặc không lên tiếng, tài xế đã bấm số. Lê Diệp quay đầu nhìn Hạ Tùng Đào, nhẫn tâm nói, “Anh đi đi! Em sẽ không ở bên anh đâu, về tự thú đi!”

Hạ Tùng Đào không buông cô ra, kéo mạnh cô thò người ra phía ngoài cửa sổ. Lê Diệp cắn răng, buông tay khỏi cổ anh, giật mạnh người vào phía trong.

Doãn Chính Đặc nhú mày, anh sai một bước dài, tóm lấy cánh tay cô rồi kéo cô lại.

Trong tay trống không, Hạ Tùng Đào quay đầu lại, trợn mắt nhìn hai người trước mặt.

Ánh mắt chỉ trích của anh đâm xuyên vào tim, Lê Diệp thúc giục anh, “Anh đi đi! Em sẽ không ở cạnh một kẻ trốn tù! Tự thú đi!”

Hạ Tùng Đào nghiêng đầu nhìn cô, chỉ một cái chớp mắt, ánh mắt anh đã tràn đầy sự xa lạ và khó tin.

Lê Diệp thều thào lặp lại, “Anh đi đi, đừng bao giờ...nhớ em nữa, chúng ta đã là quá khứ rồi...”

Doãn Chính Đặc ôm Lê Diệp, không nói gì. Lúc này, chiếc nhẫn kim cương trên tay cô cực kỳ chói mắt.

Ánh mắt Hạ Tùng Đào lạnh đi, “Em cam tâm tình nguyện lấy hắn?”

Lê Diệp nhắm mắt, không dám nhìn nỗi tuyệt vọng của anh, “Anh đi đi, em với anh, không còn gì nữa.”

Bảo vệ nghe thấy tiếng náo loạn liền lao vào, Lê Diệp căng thẳng tóm chặt cổ tay áo Doãn Chính Đặc, đưa mắt nhìn Hạ Tùng Đào. Doãn Chính Đặc hát cảm, “Ồ đây có tội phạm trốn tù, còn không mau bắt lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Từ giờ trở đi cô là bà Doãn

Lê Diệp gào khóc, “Anh đi đi! Mau đi đi!”

Hạ Tùng Đào nắm chặt tay, đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô chằm chằm. Anh không nói gì nữa, nhưng ánh mắt lại để lộ ra nỗi thất vọng đến cực hạn.

“Đừng đến tìm em nữa!” Lê Diệp nghẹn ngào nói. Hạ Tùng Đào nhìn cô, ánh mắt cứng rắn như băng lạnh, anh quay đầu nhảy xuống từ cửa sổ.

Khẽ kêu một tiếng, Lê Diệp giãy giụa muốn lao ra. Doãn Chính Đặc ôm chặt cô, mấy nhân viên an ninh vội tiến lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Hạ Tùng Đào nhảy đến gần cửa sổ, nhanh nhẹn leo xuống dưới.

Thấy bảo vệ quay đầu đuổi theo, Lê Diệp như mất hết sức lực, nhũn người dựa vào khuỷu tay Doãn Chính Đặc, không động đậy nổi.

Doãn Chính Đặc không quan tâm đến sự quay về của Hạ Tùng Đào, anh bế Lê Diệp, xoay người đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Chuyện vừa xảy ra dường như chỉ là một khúc nhạc đệm, Doãn Chính Đặc không mấy may bị ảnh hưởng. Anh đưa Lê Diệp đi chụp ảnh, nộp giấy tờ, mọi việc được tiến hành đúng như kế hoạch đã định ra.

Lúc ký tên, Lê Diệp không động đậy, Doãn Chính Đặc liền ký thay cô. Nhân viên phụ trách đã được nói chuyện trước, biết Doãn Chính Đặc là ai, nên cũng mắt nhắm mắt mở không hỏi nhiều. Có điều, nhìn cô gái ngồi trên xe lăn như mất hồn kia, thì biết chắc chắn là không tự nguyện.

Nhưng, con dấu nổi đã dập xuống, tất cả đã không thể thay đổi được nữa.

Lê Diệp vẫn chưa hồi hồn, ngồi yên để mặc anh đẩy qua đẩy lại. Chỉ chớp lát, thủ tục đã thuận lợi xong xuôi. Cầm hai tờ chứng nhận, hai người ngồi sóng vai không còn là người dung nữa. Doãn Chính Đặc nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, hết thảy đã không giống trước rồi, nhưng hình như có cái gì đó vẫn không thay đổi.

Đưa Lê Diệp lên xe, hai người cùng về Hạm Bích Các.

Căn nhà rộng lớn đầy đủ tiện nghi. Người làm theo giờ hiện trở thành thành giúp việc cố định. Doãn Chính Đặc mang hành lý lên tầng, dáng vẻ như thể anh đã muốn ở đây từ lâu lắm rồi.

Bé Lê Diệp về phòng ngủ, anh cúi người ngồi bên cạnh, “Lễ cưới đợi ông chọn được ngày tốt rồi mới tiến hành, cô có yêu cầu gì, có thể nói ra.”

Ánh mắt Lê Diệp rã rời, con người trĩu xuống, cô cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Dường như anh không hề nhìn thấy một chút vẻ động lòng nào của cô, anh đưa tay vén sợi tóc ra sau tai cô, động tác dịu dàng một cách kỳ dị, “Cô xem, với kẻ ngu xuẩn, không cần phải để tâm đến anh ta, anh ta sẽ tự đào hố chôn mình...Cô đoán xem lần này Hạ Tùng Đào trốn tù, còn phải ở trong đây bao nhiêu năm nữa?”

Đột nhiên Lê Diệp ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh, vẻ oán hận tóe ra tức khắc.

Anh vẫn vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, “Cứ nhìn tôi như thế này là được rồi, đừng làm bộ dạng nửa sống nửa chết, tôi sẽ không thương hại cô đâu.”

Lê Diệp nghiêng răng. Nếu không bị anh uy hiếp, chắc chắn cô sẽ ăn tươi nuốt sống anh.

Ngón tay lạnh lẽo lướt qua mặt cô, anh cười một cách ma quỷ, “Hơn nữa, tôi còn phải nhắc cô một câu, bắt đầu từ bây giờ, cô đã là bà Doãn rồi.”

Sống lưng Lê Diệp cứng đờ, từ từng lỗ chân lông bốc lên khí lạnh. Cô nhìn người trước mặt, anh dung nạp toàn bộ sự đen tối trên đời này, rồi dồn tất cả ập xuống cô, khiến cô không thể tránh nổi.

“Anh Doãn.” Người giúp việc bước tới, gõ gõ cửa, “Phu nhân và cô cả đang đợi ở dưới nhà ạ.”

Nhiu mày, Doãn Chính Đặc nghiêng đầu nói, “Biết rồi.”

Nói xong, anh nhìn Lê Diệp, bàn tay to hạ xuống đỉnh đầu cô, “Ngoan ngoãn ở đây, đừng làm chuyện khiến tôi mất hứng, nếu không lại có người bị kéo xuống nước đấy, hiểu chưa?”

Lê Diệp không đáp lại, hai mắt nhìn vào khoảng không trống rỗng. Anh đứng đấy, nhưng lại lo lắng, mở cửa nói với người giúp việc ở bên ngoài, “Vào trông cô ấy, một giây cũng không được phép rời đi.”

Cô giúp việc đã được Doãn Chính Đặc dặn dò từ trước, cũng hiểu qua qua nên vừa vào vừa nói, “Anh Doãn yên tâm đi.”

Nhìn đôi mắt ngây dại của cô gái, Doãn Chính Đặc để lại ánh nhìn thâm sâu, rồi quay đầu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Phòng tân hôn

Dưới nhà.

Sự xuất hiện của Trần Oanh và Doãn Kính Lam không quá bất ngờ. Doãn Chính Đặc ngồi xuống sofa, nhìn hai người ở phía đối diện, nhấp một ngụm trà, “Có ngăn con cũng không được đâu, thủ tục làm xong rồi.”

Trần Oanh ảo não nhìn con trai. Anh vốn ngang bướng như vậy, không ai có thể khuyên bảo được anh. Kết hôn là chuyện lớn, nhưng anh chỉ đưa người ta đến báo một tiếng, chẳng để tâm đến sự phản đối của mọi người trong nhà.

“A Đặc, có lẽ em có quyết định của em, em không nghe ai nói, nhưng phận làm con, em phải để tâm đến tình trạng sức khỏe của mẹ và ông, đừng để hai người chịu kích động.” Doãn Kính Lam nói không lại anh, đành giữ chiều tình cảm.

Doãn Chính Đặc dựa sang một bên, “Muốn con cam đoan cái gì?”

Trần Oanh nhìn con trai, “Con phải có chừng mực, không được tức giận quá, danh dự của con liên quan đến công ty, cũng liên quan đến sự kỳ vọng của cả nhà.”

Khóe miệng hơi nhếch lên, Doãn Chính Đặc nhìn hai người đối diện. Hai người đó nhìn anh như thể nhìn một tên sát nhân điên cuồng đang che giấu mình vậy.

“Yên tâm, con sẽ không gây ra án mạng đâu.” Doãn Chính Đặc cong khóe môi.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh, không giống như có chút tàn nhẫn nào của anh, Trần Oanh tiếp tục nói, “Còn nữa, chuyện hai đứa lấy nhau, giấu kín kín vào, không được công khai, dù sao thì xuất thân của nó không tốt, sẽ ảnh hưởng đến con đấy.”

Đặt chén xuống, Doãn Chính Đặc điềm tĩnh, “Con tự có quyết định của con... Con lên đây.”

Thấy anh dứt khoát bước đi, Doãn Kính Lam thở dài, “Chỉ mong nó nhanh chơi chán, để Lê Diệp ở cạnh nó, thật sự là khiến người khác phải lo lắng.”

“Không biết phải ăn nói với người khác thế nào đây, với lại nhà họ Lê...” Trần Oanh nhừ đầu vô cùng. Lúc trước, hai nhà đều đã ưng thuận chuyện hôn ước giữa Doãn Chính Đặc và Sơ Vũ, thậm chí người lớn hai bên đã giấu họ âm thầm bàn bạc. Mặc dù Sơ Vũ đã đi rồi, nhưng dù sao Doãn Chính Đặc vẫn còn trách nhiệm. Thời gian trôi qua đã lâu, không phải là anh không thể kết hôn, nhưng người được chọn lại chính là người gây nên tấn bi kịch, chuyện này thật khiến kẻ khác không thể tiếp nhận nổi.

Tuy rằng mọi người đều biết anh lấy Lê Diệp là xuất phát từ ý định trả thù, nhưng lại sợ anh thật sự ra tay nặng nề làm ảnh hưởng đến chính mình, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không rõ anh định như thế nào.

Lên tầng, Doãn Chính Đặc đẩy cửa phòng ra. Người giúp việc đang xếp quần áo, quay đầu lại nhìn anh rồi nhỏ giọng nói, “Cô ấy ngủ rồi...”

Nhìn cô gái nhắm mắt nghỉ ngơi trên gối, Doãn Chính Đặc nhẹ nhàng giẫm xuống tấm thảm, bước đến gần.

Dém lại góc chăn, mới đi gần nửa tiếng, vậy mà cô đã ngủ rồi. Sắc mặt thật không tốt chút nào, mấy ngày nay chạy ngược chạy xuôi, chắc cũng mệt rồi.

Anh nhìn cô giúp việc, “Bảo nhà bếp tối nay hầm ít canh gà.”

Chị giúp việc gật đầu lia lịa. Lúc đầu chị cũng đoán là Doãn Chính Đặc chỉ kết hôn chớp nhoáng, bởi vì trước nay chưa từng thấy anh đưa bạn gái về nhà, nhưng giờ chỉ nhìn thôi đã biết anh rất để tâm đến cô vợ mới cưới này... Phòng ngủ và phòng tắm đều đã bỏ hết chướng ngại vật, bậc thang không còn, trong nhà vệ sinh còn có thêm tay vịn cho người tàn tật.

Đồ dùng thường ngày đều đã được mang đến. Hai ngày nay không đến công ty, công việc dồn lại không ít, Doãn Chính Đặc đứng dậy rồi ngồi vào bàn làm việc.

Nhìn tài liệu kế toán, anh lại đưa mắt nhìn cô gái đang say ngủ, thấy sắc mặt cô hơi tái, anh đưa tay chỉnh điều hòa lên vài độ.

Trên chiếc băng gỗ đàn hương có đặt một lọ hoa hồng, tấm rèm cửa sổ in hình một đôi tình nhân đang hôn nhau, chăn nệm mới tinh đậm màu tối, dù là đơn sắc nhưng ở góc lại thêu hình đôi long phượng bằng chỉ kim tuyến.

Thật ra, nếu nhìn kỹ, thì trong căn phòng này tràn ngập không khí vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Màu máu

Chị giúp việc dọn dẹp xong liền lui ra ngoài, trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Cắm cúi làm việc một lúc lâu, Doãn Chính Đặc ngẩng đầu nhìn. Lê Diệp vẫn đang ngủ, bên ngoài, mặt trời đã ngã về tây.

Dưới nhà truyền lên mùi thơm phưng phức, cả căn phòng ngập tràn hương vị bếp núc, không còn trống trải lạnh lẽo nữa.

Anh cử động cánh tay đau nhức, mặc dù vết thương trông vết thương, nhưng may mà anh còn trẻ nên hồi phục nhanh, không có gì đáng ngại.

Dừng công việc lại, anh đứng dậy đi tới cạnh giường. Cô ngủ rất sâu, lông mi rủ xuống, rợp một hàng bóng, thật sự tĩnh lặng, đến nỗi dường như cả thế giới cũng không gọi ra một chút ồn ào nào.

Doãn Chính Đặc ngồi xuống bên cạnh, cúi đầu nhìn cô.

Anh có thói quen lên kế hoạch cho tất cả, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đều nằm trong dự tính của mình. Nhưng lúc này, hoàn cảnh này, lại khiến trái tim anh sinh ra nỗi hoảng hốt.

Đưa tay chạm vào tóc cô, động tác rất khẽ, cô không bị đánh thức.

Ánh chiều tà vàng vọt hắt qua cửa sổ, vương trên khuôn mặt hai người, mang đến một cảm giác hòa hợp đến lạ kỳ.

Chị giúp việc vào gọi, “Thưa cậu, cơm tối làm xong rồi, có cần mang vào phòng không?”

Nhìn cô gái vẫn đang ngủ, anh nghiêng đầu, “Mang vào đây đi.”

Chị giúp việc bước vào, bưng một cái bàn nhỏ cùng bữa cơm thịnh soạn vào.

Doãn Chính Đặc vỗ vỗ Lê Diệp, gọi cô, “Dậy đi.”

Không thấy cô động dậy, chị giúp việc nói, “Chắc cô ấy một quá đầy mà, hay là cậu ăn trước đi?”

Thấy cô ngủ say li bì, Doãn Chính Đặc lại cảm giác có gì đó là lạ, liền lắc lắc bả vai cô, “Lê Diệp, dậy!”

Đưa tay áp lên khuôn mặt cô, lạnh toát, anh nhủ mảy, tóm lấy cằm cô, “Dậy mau, có nghe thấy không?”

Mấy người giúp việc không hiểu gì nên đành đứng yên, bỗng một người chỉ vào góc chăn và kêu lên, “Trời ơi... máu!”

Doãn Chính Đặc tóm lấy góc chăn rồi xốc mạnh lên, trong tích tắc, mọi người đồng loạt hít một hơi khí lạnh...

Một tay Lê Diệp cầm con dao dọc gáy, cổ tay kia hờ ra một vết cắt, máu đã chuyển sang màu đỏ thẫm, ngấm cả một mảng lớn trên chăn.

Đôi mày nhíu thật chặt, Doãn Chính Đặc vội lấy cả vạt quần vào cổ tay cô, vừa ôm cô lên vừa rống vọng ra ngoài cửa, “Gọi tài xế lái xe lại đây!”

Chỉ giúp việc sợ đến mức không làm chủ được tinh thần, cuồng cuồng chạy ra ngoài cửa. . . Đây là ngày tân hôn đầu tiên, không ai ngờ lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy!

Người giúp việc đầu tiên được gọi đến chăm Lê Diệp vô cùng hoảng sợ. Lúc đó, Lê Diệp nằm xuống rồi đắp chăn luôn, không ai phát hiện ra cô giấu một con dao, càng không ngờ cô sẽ ra tay nặng như vậy với chính mình!

Xe lao nhanh đến bệnh viện ở gần đó, chẳng quan tâm đến tình huống gì trên đường mà chỉ lo phóng vun vút về phía trước, còn vượt mấy lần đèn đỏ.

Doãn Chính Đặc vẫn thấy xe đi quá chậm. Lê Diệp dựa vào ngực anh, một chút phản ứng nhỏ cũng không có. Từ trên người cô, Doãn Chính Đặc không cảm nhận thấy chút ấm áp nào, anh siết chặt cánh tay, khóa cô trong lòng mình.

Chiếc cà vạt dần rịn ra giọt máu đỏ, Doãn Chính Đặc bóp chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, tức giận gào lên với tài xế, “Lái nhanh lên chút nữa cho tôi!”

Viên tài xế đầm đìa mồ hôi, tốc độ của chiếc xe đã vô cùng kinh khủng rồi.

Áp vào tai cô, Doãn Chính Đặc cắn răng, “Lê Diệp, không được tôi đồng ý, em đừng hòng đi đâu hết. . .”

Về tái nhọt và suy yếu hiện rõ ràng trên khuôn mặt cô, anh áp mặt lại, một tảng băng lạnh toát.

Trống ngực đã mất đi tiết tấu ổn định, hô hấp dồn dập không cách nào khống chế, Doãn Chính Đặc siết chặt hai tay, cúi đầu vùi vào gáy cô. . . Đây không phải là kết quả cuối cùng, tất cả còn chưa bắt đầu, không thể chấm dứt được, anh tuyệt đối không cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Viên đá không ấm

Từ trên xe xuống, Doãn Chính Đặc bế cô gái chạy nhanh vào cửa bệnh viện.

Nhân viên y tế đã chờ sẵn vội vàng đẩy xe cáng tới, đặt cô gái nhẹ tênh lên trên. Chiếc somi trắng của Doãn Chính Đặc đã nhuộm cả một mảng đỏ.

Dọc đường vào phòng cấp cứu, nhìn tình trạng của Lê Diệp, bác sĩ cũng không kìm được một cái nhú mày.

Doãn Chính Đặc không lao vào hỏi bác sĩ, anh cứ thế nhìn cô được đưa đi, lại quay đầu nói với y tá, “Tôi truyền máu cho cô ấy, chúng tôi cùng nhóm AB.”

Cô y tá nhìn anh một cái. Người này quá bình tĩnh, y hết người tự sát vừa được đưa vào, không khóc cũng không hét. Trông anh không giống người phục vụ, thế nên cô chẳng hỏi cũng chẳng nói gì.

Dẫn anh vào phòng lấy máu, cô y tá kiểm tra cho anh, vừa rút máu vừa nói, “Cô gái kia có vẻ mất không ít máu, đến muộn chút nữa chắc chắn là gặp nguy hiểm rồi.”

Doãn Chính Đặc không nói gì, chỉ yên lặng nhìn máu chảy vào túi nhựa.

Cô y tá hơi tò mò, vội vàng đòi truyền máu cho người bị thương, rõ ràng là quan hệ không đơn giản, nhưng tỏ vẻ không chút mất bình tĩnh như vậy thì thật hiếm thấy.

Có điều, người đàn ông này kể ra cũng đẹp trai thật, vừa nhìn đã thấy dung mạo bất phàm, cả người nhuộm máu đỏ kinh người nhưng không hề khiến người khác né tránh đưa ánh mắt về phía anh.

Bởi sự cương quyết của anh, máu được rút ra đến mức tối đa cho phép mới dừng lại. Cũng may trong bệnh viện còn có máu dự trữ, cô y tá vội vàng mang túi máu đến phòng cấp cứu.

Ngoài cửa, tài xế và người giúp việc đều không dám thở mạnh. Doãn Chính Đặc còn chưa truy cứu, nếu Lê Diệp thật sự xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều không gánh nổi trách nhiệm.

Tựa vào vách tường, Doãn Chính Đặc ôm cánh tay. Vừa rút máu, sắc mặt anh tái nhợt, nhưng anh đứng rất thẳng, không chút lay động.

Dường như thời gian đã trôi qua rất lâu, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ nói với Doãn Chính Đặc, “Giữ được tính mạng rồi, có điều cô ấy cần nghỉ ngơi, tạm thời vẫn chưa tỉnh lại được.”

Anh không lên tiếng, không tỏ vui, cũng chẳng tỏ buồn, chỉ nghiêng đầu nhìn chiếc giường được đẩy từ trong ra.

Lê Diệp đang được truyền máu, sắc mặt vẫn trắng như cù. Anh nhìn, ánh mắt trong trẻo nhưng rất lạnh lùng.

Phòng bệnh đơn yên tĩnh mà thoải mái, nhưng mùi thuốc thì không thể tránh khỏi.

Viên tài xế đi làm thủ tục nhập viện, mấy người giúp việc cũng chạy về nhà lấy đồ đạc rồi chuẩn bị canh để mang đến.

Từng giọt máu nhỏ vào cơ thể Lê Diệp, hình như mạch máu khô cạn đang dần căng trở lại.

Đoàn Chính Đặc bước từ cửa sổ đến, hai tay đút trong túi quần, đứng yên một lúc rồi mới đưa tay ra đặt dưới mũi cô.

Từ lúc cô nằm xuống hồi chiều, đến giờ, cô vẫn như cây nến, không chút thay đổi. Nếu không phải bác sĩ nói cô còn sống, anh gần như tưởng rằng cô đã chết rồi.

Rất lâu sau, mãi cho đến khi ngón tay lạnh lẽo được hơi ấm của cô phủ lấy, anh mới cầm tay cô.

Bác sĩ nói vết cắt của cô rất sâu, phải cực kỳ muốn chết thì mới có thể ra tay nặng như vậy được. Lúc đưa đến đây, máu trong người đã chảy ra gần một nửa, chậm một chút nữa thôi, chảy nhiều hơn một chút nữa thôi, chắc chắn cô sẽ không tỉnh lại nữa.

Con tức giận xông vọt lên, rồi lại đi xuống, bàn tay anh rơi trên càn cổ mảnh khảnh của cô...

Nắm ngón tay siết chặt lại, trên mặt anh có chút vẻ tàn nhẫn, thoáng hiện ra nỗi kích động muốn cứ vậy mà xử lý cô. Bại dưới tay cô quá uổng phí, một hòn đá vĩnh viễn không thể nóng lên được, cô muốn chết, vậy thì thành toàn cho cô, kẻ tàn phế điên điên khùng khùng đó đưa về cũng chỉ thêm bực bội vào mình.

Đầu ngón tay siết chặt đến mức trắng toát, dưới ngón tay là mạch đập nảy lên theo quy luật. Tiết tấu nhỏ nhỏ đó như một đốm lửa cuối cùng, giãy giụa, sắc nhọn đâm vào đầu ngón tay anh.

Giật giật mí mắt, anh thoáng buông lỏng ngón tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Máu của anh

Lúc Lê Diệp tỉnh lại, sắc trời đã đặc một màu đen. Cô hơi mơ màng, ánh mắt mãi vẫn chưa có tiêu điểm.

Thím giúp việc trông cô, vừa thấy cô tỉnh lại liền vội vàng bước tới, gọi cô, “Phu nhân! Cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi!”

Một tiếng phu nhân khiến cô không phân rõ được là đang gọi ai, Lê Diệp chớp mắt, nghi hoặc nhìn tình huống trước mắt.

Một nơi trắng đến chói mắt. Cô nghe thấy có người gọi tên mình, ngọn đèn ngày càng sáng, mùi thuốc rất nồng, cổ tay rất đau...

Cô nhắm mắt. Khung cảnh sinh động này nhắc nhở cô, cô vẫn còn sống.

“Ôi, tạ ơn trời đất, cô không sao rồi...” Thím giúp việc vừa vỗ ngực vừa bước lại gần hơn, thấm chút nước lên đôi môi khô khốc của cô rồi thở dài, “Cô làm bọn tôi sợ quá đi, còn trẻ mà sao lại hành hạ mình thế chứ.”

Mặc dù người trước mặt rất thân thiện dễ gần, nhưng Lê Diệp không để ý đến ý tứ của thím cho lắm.

Cầm chiếc khăn lông thấm ít nước, thím giúp việc ngồi xuống một bên lau cánh tay cho Lê Diệp. Vết cắt chảy quá nhiều máu, bác sĩ nói, có thể sống sót là do mạng cô lớn.

Cấp cứu xong, chút máu khô dính trên tay. Trong lúc cô hôn mê, thím giúp việc không dám chạm vào cô, giờ thấy cô tỉnh lại rồi mới dám làm. Làn da trên cánh tay cô gần như trong suốt. Thím giúp việc nói, “Chắc cô không nhận ra tôi đâu nhỉ, mọi người đều gọi tôi là thím Kim, nếu không chê thì cô cũng gọi thế đi...”

Ánh mắt Lê Diệp rũ xuống, người sống lại, nhưng hồn phách như còn đang phiêu du tạt đâu đó.

“Chắc cô không lớn hơn con gái tôi là mấy đâu. Thanh xuân là quãng thời gian đẹp nhất, có chuyện gì cũng không nên nghĩ luẩn quẩn trong lòng, cơ thể là bố mẹ ban cho, sao có thể dễ dàng hủy hoại được.”

Thím Kim khuyên nhủ cô, “Đời người chỉ có một lần, sao lại không quý trọng chứ. Sống tốt, sống vui, so với điều gì cũng là quan trọng hơn.”

Lê Diệp nhìn thím cứ nói mãi, vẫn không có phản ứng gì.

“Vừa rồi cô khiến cậu ấy sợ lắm đấy, cậu ấy truyền cho cô rất nhiều máu, chóng mặt không chịu được nên vừa mới đi nghỉ rồi.”

Điều thím Kim nói khiến Lê Diệp đột nhiên có phản ứng. Cô gắng gượng ngồi dậy, rút bỏ cây kim truyền trên tay ra.

Thím Kim sợ tái mặt, vội vàng ngăn cản cô, “Cô làm gì thế, phu nhân? Cơ thể cô vẫn còn yếu, mau nằm xuống đi!”

Như thể bị kích thích đến tận tận thần kinh mẫn cảm nhất, Lê Diệp cắn răng, ra sức giơ cánh tay bị thương lên để rút cây kim, nhưng cánh tay nặng như chì, làm cách nào cũng không nhấc lên được.

Thấy cô chật vật một hồi, người đàn ông đứng cạnh cửa lạnh lùng nói, “Tay chân đều hỏng hết rồi, giờ cô đến tranh cãi ở tòa nhất định phần thắng cực lớn, thẩm phán sẽ đồng cảm với cô lắm đấy.”

Lê Diệp trừng mắt nhìn người đang từ từ đi vào, cắn chặt răng, hai mắt ngập tràn sự căm hận và chán ghét.

Anh đưa tay nắm cầm cô, cúi đầu nhìn cô chăm chăm, “Sao, nhận máu của tôi buồn nôn lắm à?”

Lê Diệp không che giấu đáp án khẳng định của mình. Nếu như cô có thể hoạt động được, cô sẽ cho mình một dao nữa để thái bỏ hết thứ nhơ bẩn đó ra.

Ngón cái lướt qua mặt cô, Doãn Chính Đặc lạnh lùng nói, “Muốn chết cũng dễ thôi, nhưng hình như tôi đã từng cảnh cáo cô rồi, nếu mà hành động thiếu suy nghĩ, người vô tội sẽ bị cô kéo xuống nước.”

Lê Diệp trừng mắt nhìn anh, con người như muốn nứt ra.

“Cô chết rồi, tôi sẽ bỏ qua cho anh em họ Hạ, cô nghĩ thế sao?” Anh thông thả nói.

Gương mặt Lê Diệp nhẫn lại, ngay cả sức để mắng anh cô cũng không có, cánh tay không có lực, ngoài hít thở và chớp mắt ra, cô chẳng làm được gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Vốn có tình ý

“Ngây thơ...” Anh cười nhạt, “Cô chết rồi, tôi sẽ tiếp tục chơi với anh em họ Hạ. Cô cảm thấy, nhìn cô thua trong tay tôi hay nhìn Hạ Tùng Đào quỳ xuống cầu tôi tha thứ, tôi muốn xem cái nào hơn?”

Hơi thở Lê Diệp trở nên dồn dập, cô phẫn nộ, cả người run rẩy.

“À, quên không nói cho cô biết, Hạ Tùng Đào bị bắt lại rồi... Cô biết tội danh “bỏ trốn” không, chắc anh ta còn phải ngồi thêm bảy tám năm nữa đấy. Cộng trước cộng sau, hơn chục năm mới ra ngoài được, chắc lúc đó cậu ta cũng thành kẻ bỏ đi rồi.”

Lê Diệp nhìn anh chăm chăm, ánh mắt hừng hực như hai ngọn lửa.

Anh nghiêng người ngồi xuống, nhìn cô, chậm rãi ghé tai thì thầm, “Tốt nhất là cô cứ sống đi, cô mà chết, có khi tôi sẽ có cách khiến cậu ta chết trong tù đấy. Gặp nhau dưới đất, cô thích kết cục đấy ư?”

Vừa dứt lời, bả vai đột nhiên đau nhói, anh nhíu mày, nghiêng đầu nhìn người đang cắn nghiến bả vai mình.

Cô trút toàn bộ lửa giận lên anh, hàm răng sắc nhọn như xuyên qua da thịt. Anh chỉ cau mày, không hừ tiếng nào, cứ ngồi yên để cô cắn.

Một lúc lâu, ngay cả thím Kim cũng không nhìn nổi nữa, thím kéo bả vai Lê Diệp, “Phu nhân! Đừng như vậy! Cậu ấy chảy máu rồi!”

Nhưng Doãn Chính Đặc lại đưa tay xoa thím Kim, ngồi yên không nhúc nhích.

Đôi mắt Lê Diệp đỏ lên, như con sư tử bị chọc giận. Cô hận không thể cắn đứt khí quản của anh, hận không thể dùng những cách ác độc nhất giáng xuống người anh.

Cô có bao nhiêu hận thì dùng bấy nhiêu lực, cắn đến khi cảm cô không còn cảm giác mà vẫn không chịu nhả ra.

Nhưng cô mới mất quá nhiều máu, tỉnh lại rồi mà người vẫn suy nhược, có dùng lực thế nào cũng không thể gây thương tổn lớn cho anh. Thật sự kiệt sức, cô thở từng hơi hỗn hển khó nhọc.

Thấy cô thở không nổi hít không xong, Doãn Chính Đặc mới kéo cô ra. Nhìn gương mặt lộ vẻ đau đớn của cô, anh đưa bàn tay to vuốt dọc lưng cô, cảm thấy cô bình ổn lại mới đặt cô nằm xuống gối.

Đôi mắt của người suy nhược đờ đẫn đi, như phiến lá thu phiêu dạt trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể tan thành mây khói.

Cô quá mệt mỏi, quá suy yếu, không chống lại được sự uể oải của thân xác, hai mí mắt thoáng chốc đã khép lại.

Doãn Chính Đặc đứng cạnh giường, thấy cô nhắm mắt lại mới quay đầu nhìn thím Kim, “Đi mua ít hoa quả đi thím.”

Thím Kim vội vàng đứng dậy đi ra, Doãn Chính Đặc lại không quay đầu nói, “Mua dâu tây với thanh long ấy.”

Thím Kim gật đầu, đóng cửa lại. Nhìn đôi vợ chồng trải qua đêm tân hôn trong bệnh viện, thím thầm thở dài trong lòng. Có mâu thuẫn gì mới đến mức ấy? Đến tuổi này rồi, thím biết rõ, hai người có thể đến được với nhau, chắc chắn phải có chút tình.

Trong phòng, Doãn Chính Đặc ngồi một lát rồi lại đưa tay, đặt ngón tay dưới mũi Lê Diệp. Một lúc nữa, anh thu tay lại, cầm khăn lông ẩm lau bỏ máu khô trên cánh tay cô.

Nhân đã bị cô tháo bỏ, ngón áp út chỉ còn lại vết máu tụ. Có thể đoán được cô dùng sức thế nào để tháo nó ra.

Khóe miệng anh nhếch lên, ánh mắt để lộ ra một vẻ khó hiểu.

Lau một lát, trong phòng thật sự quá yên tĩnh, anh bỏ khăn lông xuống rồi nhìn cô. Ngừng thờ lắng nghe, anh lại đưa tay kiểm tra hơi thở của cô.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại vài lần, đến khi hơi thở của cô dần ổn định, anh mới dừng động tác có vẻ hơi thần kinh ấy.

Lau sạch sẽ cho cô xong, Doãn Chính Đặc mới cảm thấy bả vai hơi đau. vén áo lên xem, dấu răng sâu gặm thấu thịt. Anh dùng khăn lông lau qua loa, cũng chẳng để ý đến nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Nhập viện

Có lẽ do cơ thể thật sự suy nhược, cũng có lẽ do chính cô không muốn tỉnh, Lê Diệp ngủ chập chờn nguyên một ngày.

Thỉnh thoảng tỉnh lại, hai mắt vừa mở ra đã lập tức buồn ngủ, không ăn gì, chỉ nhấp chút cháo loãng.

Bác sĩ vội tới kiểm tra, mặc dù cô vẫn hôn mê nhưng bác sĩ nói không có gì nghiêm trọng, để cơ thể tự khôi phục lại rồi điều chỉnh.

Đến tối ngày hôm sau, rốt cuộc Lê Diệp cũng ngủ đủ giấc. Sau khi tỉnh lại, sức khỏe đã ổn hơn nhiều, cô ngồi ở mép giường nhìn xung quanh tìm xe lăn của mình.

Thím Kim đang dọn bữa tối mang từ nhà đến. Dù cô không ăn, nhưng Doãn Chính Đặc vẫn yêu cầu đầu bếp trong nhà làm. Nghe thấy tiếng động, thím quay ngoắt lại, thấy cô định đi liền gọi với ra ngoài cửa sổ, “Cậu Doãn.”

Vừa kêu có một tiếng, cánh cửa lập tức mở toang ra, người đàn ông thẩm gió lạnh ngoài hành lang sải bước đi vào.

Thấy Lê Diệp tỉnh dậy, anh nhượng mảy, lại bắt gặp cô buồng thông hai chân cạnh mép giường, anh có chút bức mình, “Ai cho cô xuống giường?”

Lê Diệp không để ý đến anh. Cơ thể vẫn còn yếu, không thấy xe lăn, bên cạnh chỉ có một chiếc ghế thường, cô ước lượng một lát rồi chậm chạp men đi ra.

Có vẻ đoán được điều gì đó, Doãn Chính Đặc bước đến, cúi người định bế cô.

Như bị điện giật, Lê Diệp hất tay vào mặt anh. Dù sức của cô còn chẳng tính là gãi ngứa, nhưng vẫn phải nói, cậu hai nhà họ Doãn từ bé đã được cưng chiều, ai dám chạm vào một cọng tóc của anh.

Thấy sắc mặt Doãn Chính Đặc sầm xuống, thím Kim vội vàng chạy đến, “Cô muốn đi đâu, để tôi dìu cô đi.”

Doãn Chính Đặc không tránh ra, anh cúi người, quả quyết bế cô lên rồi đi về phía nhà vệ sinh.

Sợ họ lại cãi nhau, thím Kim lẻo đẻo theo sau. Doãn Chính Đặc đặt Lê Diệp lên bồn cầu rồi đưa mắt nhìn thím Kim, “Thím coi quần hộ cô ấy đi.”

Lê Diệp vô cùng khó chịu, trừng mắt nhìn anh, “Anh ra ngoài đi!”

Thấy Lê Diệp hần học nhìn mình, Doãn Chính Đặc liếc thím Kim, “Trông cô ấy.”

“Thím cũng ra ngoài đi ạ!” Lê Diệp nhìn thím Kim cứ kè kè cạnh mình.

“Cô làm ăn được gì nữa, sau này ăn ngủ tắm rửa hoặc kể cả đi vệ sinh cũng phải có người ở cạnh canh.” Doãn Chính Đặc liếc nhìn cô một cái, “Hoặc là cô nhin, hoặc là chấp nhận đi.”

Nói xong, dưới ánh nhìn tức tối của cô, anh đi ra ngoài.

Nắm tay Lê Diệp run lên, ánh mắt hiện rõ hận ý muốn rút gân lột da anh.

Đóng cửa lại, một lát sau, thím Kim gọi từ bên trong ra, “Cậu Doãn, xong rồi.”

Doãn Chính Đặc lại đi vào. Sắc mặt Lê Diệp hơi khó coi, làm chuyện riêng tư như đi vệ sinh mà có người ở cạnh nhìn, không ai oán mới là lạ.

Doãn Chính Đặc không để ý đến vẻ bất mãn của cô, bế cô đến cạnh bồn rửa tay, mở vòi, vốc ít nước lên mặt cô. Lê Diệp lập tức trốn tránh, “Đừng chạm vào tôi!”

Nước thấm đầy người anh, Doãn Chính Đặc nhú mày. Thím Kim vội chạy đến bóp kem đánh răng, “Để tôi, để tôi, phu nhân, đánh răng rửa mặt xong là tinh thần cô tốt lên ngay ấy mà.”

Lê Diệp nhìn vào gương. Bộ dạng này đến cô còn phải kinh hãi, tái nhợt, bù rù, y như một u hồn vậy.

Nhân lúc cô bất động, thím Kim vội vàng rửa mặt cho cô, rồi lại chải gọn mái tóc rối của cô. Cô gái khó coi vừa rồi giờ đã trông giống người sống.

Đặt cô xuống giường, cũng vừa lúc thím Kim dọn xong bàn thức ăn, Doãn Chính Đặc nghiêng người ngồi xuống rồi xua tay. Thím Kim lẳng lặng lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ký hợp đồng

Đổ canh vào bát của cả hai người, Doãn Chính Đặc uống một ngụm, rong biển nấu với xương sườn, thanh thanh, ngọt ngọt.

Anh dựa vào cái bàn nhỏ, vừa ăn canh vừa nói, “Làm loạn rồi, cũng tự tử rồi, giờ chúng ta bàn chính sự.”

Lê Diệp không thèm nhìn anh, anh nói gì cô cũng thấy không lọt tai.

“Lấy kỳ hạn ba năm đi.” Giọng điệu anh thấp xuống, anh nhìn cô, “Cuộc hôn nhân của chúng ta ấy.”

Lê Diệp nhú mày, cô vĩnh viễn không thừa nhận cuộc hôn nhân với anh.

“Sau ba năm, nếu như cô muốn ly hôn, tôi sẽ đồng ý.” Anh khuấy bát canh, mắt vẫn nhìn cô.

Đôi mắt Lê Diệp đầy vẻ hờ hững, cô không nói gì, cũng không nhìn anh.

“Trong ba năm này, tôi muốn cô yên phận ở cạnh tôi, biết rõ thân phận của mình thì đừng làm chuyện không nên làm. Nếu cô làm được, sau ba năm, tôi sẽ thả cho cô tự do. Còn nữa...” Ngón tay dài khoắc cái thìa, “Tôi sẽ đưa bằng chứng có thể giám án của Hạ Tùng Đào cho cô.”

Đột nhiên Lê Diệp cắn chặt răng, nghiêng đầu căm tức nhìn anh.

“Đừng nghĩ là tôi đang lừa cô.” Doãn Chính Đặc lôi tờ giấy trong túi ra, đặt lên bàn, “Mặc dù tôi chẳng phải là chính nhân quân tử gì, nhưng có một điều, là Doãn Chính Đặc tôi nói thì sẽ làm”

Lê Diệp nhìn tờ giấy kia. Đó là một bản hợp đồng. Không giống với loại phức tạp của các doanh nghiệp, hợp đồng này vừa xem đã hiểu, ký kết song phương, điều kiện là cô ở bên cạnh anh.

Cô phải nhận thân phận anh cho, nghe theo mọi chỉ bảo của anh, bất kể là sự gầy vò như thế nào. Còn anh, khi hết thời hạn sẽ lập tức giao bằng chứng ra, nếu đổi ý, anh sẽ dùng một nửa cổ phần của mình ở công ty để đền bù.

Lê Diệp không biết anh có bao nhiêu cổ phần và chừng đó là bấy nhiêu tiền, nhưng cô biết chắc, doanh nghiệp lớn như của nhà họ Doãn, một phần nhỏ thôi đã rất nặng rồi.

Cô nhìn chăm chăm tờ giấy. Cô không quá tin Doãn Chính Đặc sẽ giao bằng chứng để giảm án cho Hạ Tùng Đào, anh hận cô, hận cả Hạ Tùng Đào, anh đã muốn xử lý cô thì sẽ không thể nào bỏ qua cho Hạ Tùng Đào.

“Ở dưới còn có bồ sung.” Doãn Chính Đặc chỉ vào hợp đồng, “Nếu chứng cứ của tôi không thể khiến cậu ta được giảm án, thì cũng coi như là tôi vi phạm hợp đồng. Có thể cô không biết một nửa cổ phần của tôi là bao nhiêu. Dựa vào tỉ giá trong hai ngày nay mà tính ra, nếu tôi vi phạm hợp đồng, cô sẽ có khoảng bảy trăm triệu.”

Lê Diệp không giấu được sự kinh ngạc. Hợp đồng anh đưa ra không tầm thường chút nào, anh phóng tay đánh một vụ cá cược quá to, nhưng gian trá như anh, sao có thể làm ăn thua lỗ được.

Lê Diệp đọc hợp đồng hết lần này đến lần khác. Chỉ cần phối hợp với anh ba năm, hết thời gian, cô có thể ly hôn, anh phải đồng ý, cũng phải giao ra bằng chứng giúp Hạ Tùng Đào giảm án. Bảy triệu quá lớn, thật sự khiến ai cũng phải nghĩ rằng có thể nào đi nữa anh cũng sẽ không vi phạm hợp đồng.

Thấy cô chăm chú đọc hợp đồng, khoe miệng Doãn Chính Đặc khẽ nhếch lên, “Chỉ ba năm thôi mà... nếu như cô chịu được. Hơn nữa, bây giờ cô không có sự lựa chọn khác, cô nhất định phải đánh ván cược này với tôi... bà Doãn ạ.”

Lê Diệp nắm chặt tay, đầu óc ong ong cả lên. Đúng vậy, cô không được lựa chọn, cô đã rơi vào tay người này rồi, nếu hiện giờ không đánh cược, cô sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi trong tình cảnh khôn cùng.

Ba năm sau, nếu như anh giữ lời hứa, cô sẽ được tự do, Tùng Đào cũng sẽ được giảm án. Thế nhưng, con người anh, sao có thể giữ lời hứa chứ? Có điều, anh cũng không thể để mất trắng bảy triệu mà bồi thường cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chết còn không sợ mà lại sợ đánh cược?

Suy nghĩ một hồi lâu, Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh.

Đọc hiểu sự dao động trong mắt cô, Doãn Chính Đặc lấy bút ra, ký vào phía bên phải hợp đồng, sau đó đưa cho Lê Diệp.

Lê Diệp cầm bút, chần chừ giờ tờ giấy lên.

Anh nói tiếp, “Ký xong tôi sẽ đem đến chỗ luật sư công chứng, sau đó sẽ sao ra một bản nữa cho cô.”

Lê Diệp vẫn không mấy tin anh. Làm ăn với ma quỷ mà còn mong chờ hắn có thể giữ lời hứa, thật buồn cười.

Anh nói chỉ cần cô chịu được ba năm, nhưng sao có thể chịu đựng được một khoảng thời gian dài như thế chứ. Đừng nói là ba năm, ở cùng anh ba phút cũng đã khiến cô khó thở rồi.

Nhìn vòng gạc trên cổ tay, suy nghĩ tiêu cực trong cô lại nổi lên. Lúc trước cắt sâu thêm chút nữa thì tốt rồi, như vậy sẽ đi luôn, không còn phải vương bận phiền não nơi trần thế.

“Sao thế, chết còn không sợ, vậy mà lại không dám đánh cược ư?” Anh lạnh lùng chế giễu.

Lòng Lê Diệp lạnh đi, đối đầu với người này còn khiến người ta khó chịu hơn chết.

Biết suy nghĩ trong lòng cô, Doãn Chính Đặc nhìn chăm chăm vào viên đá trên cổ cô, “Có lẽ cô nghĩ thế này, rằng sớm muộn gì cô cũng chết trong tay tôi. Sao không thử xem, chịu đựng ba năm, nếu mạng lớn có thể chống đỡ được thì coi như cô hồi rồi, còn giúp cho Hạ Tùng Đào có được một con đường sống.”

Lê Diệp nắm cây bút, thăm siết chặt lại.

Nắm rõ nhược điểm tâm lý của cô, Doãn Chính Đặc chỉ vào chỗ trống trong hợp đồng, “Đã đến nước này rồi, bà Doãn. Cược với tôi ván này, hình như cô không còn lựa chọn đâu.”

Lê Diệp thở ra nặng nề. Sự việc đã đến nước này, đúng là cô không còn sự lựa chọn khác, đã rơi vào hố đen thì chẳng còn gì tồi tệ hơn nữa. Cô đặt bút,

viết ngoáy tên mình.

Khóe miệng anh thoáng cong lên, anh cảm hợp đồng lên, “Ba năm, tức là 1095 ngày, ít hơn một ngày cũng không tính là hết hợp đồng. Doãn phu nhân, nếu cô bỏ chạy, hoặc là chết, tôi sẽ đốt bằng chứng kia đi, nửa đời Hạ Tùng Đào vẫn còn nằm trong tù.”

Lê Diệp rất ghét phải nghe cái tên Hạ Tùng Đào từ miệng anh nói ra. Cô quay mặt đi, không muốn liếc mắt nhìn anh nhiều thêm chút nào nữa.

“Yêu cầu của tôi với vợ tôi không nhiều, chỉ có một... nghe lời tôi.” Anh bỏ qua vẻ mặt thờ ơ của cô, cười tủm tỉm đưa thìa lên, “Há miệng, ăn cơm đi.”

Lê Diệp đưa tay định tự cầm thìa, anh lại nheo hai mắt, “Há miệng...”

Lê Diệp nắm tay lại, trong mắt anh đã hiện lên sự cảnh cáo đầy nguy hiểm, cô kiềm chế ý muốn quay đầu đi, đành phải ngậm thìa.

Thấy cô khuất phục, ý cười của anh càng sâu hơn, “Thế mới đúng.”

Ăn thế căn bản là không vào nổi. Được vài miếng, Lê Diệp lại nằm xuống nghỉ ngơi. Doãn Chính Đặc nhìn bát cơm còn hơn một nửa, “Ăn hết đi.”

Kiên trì đến cùng, cô cũng ăn xong bát cơm. Doãn Chính Đặc lại ép cô ăn thêm chút hoa quả mới thôi.

Lê Diệp nằm xuống. Bát cơm ăn vào có vị gì cũng không biết, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng... Tương lai vốn dĩ là một từ ngữ tràn ngập hy vọng, nhưng đối với Lê Diệp mà nói, đó lại là một khoảng không tối tăm.

Thím Kim vừa thu dọn vừa nhìn Doãn Chính Đặc, “Cậu Doãn, hai hôm nay cậu đã không nghỉ ngơi rồi, đêm nay cậu về nghỉ đi, để tôi ở đây trông cô ấy.”

Thế nhưng Doãn Chính Đặc lại ngồi xuống salon, “Đêm nay thím về đi, sáng mai mang xe lăn đến đây.”

Thấy đôi mắt anh vẫn nhìn vào lưng Lê Diệp, thím Kim gật đầu, “Được rồi, cô cậu nghỉ đi nhé, sáng mai tôi sẽ nấu cháo mang đến đây.”

Thím Kim rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Vết sẹo

Càng yên tĩnh, Lê Diệp càng cảm thấy bức bối. Chỉ mới thế này đã khiến cô khó chịu, cô khó có thể tưởng tượng cuộc hôn nhân trong ba năm rông sẽ trôi qua thế nào.

Có lẽ giao kèo của Doãn Chính Đặc chỉ tựa như bong bóng xà phòng. Anh đã nói, nếu cô chết thì hợp đồng sẽ thành rác thải, mà trong lòng anh đã sớm đoán được cô sẽ chết. Anh không cần ra tay, bởi chính cô sẽ tự chết dần chết mòn trong cuộc sống như vậy.

Doãn Chính Đặc không lên tiếng nữa. Anh tựa vào thành salon, lấy điện thoại ra xem tài liệu. Anh không đến công ty nhưng cũng không thể không làm việc, còn rất nhiều chuyện cần anh giải quyết.

Trên giường bệnh, Lê Diệp cuộn mình lại. Vừa rồi ăn mấy miếng cơm quá nhanh, giờ dạ dày có cảm giác như bị đá chặn lại vậy.

Hơi khó chịu, cô đưa tay lấy cốc nước ở tủ đầu giường uống một ngụm.

Lê Diệp nằm trở lại, dạ dày vẫn khó chịu như cũ, cơ thể co rúm lại, lông mày nhíu chặt, nhưng một tiếng cũng không kêu. Không ngờ lại khó chịu như vậy, cô nắm chặt gối, cắn răng âm thầm chịu đựng, trên trán bắt đầu túa mồ hôi.

Cô hận sự yếu ớt của mình. Cơ thể này đã tàn tạ quá rồi, cho dù cô có kiên trì, e là cũng không đi được xa.

Đờ đẫn nằm im, một bên giường bệnh đột nhiên lún xuống, cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo lại.

Nhìn cô một cái, Doãn Chính Đặc thu tay lại, đột nhiên xốc áo bệnh của cô lên rồi áp lòng bàn tay lên bụng cô.

Lê Diệp lập tức phản kháng, đập lung tung, “Anh tránh ra!”

Doãn Chính Đặc bị cô đá trúng vài cái, đôi mày nhíu lại, “Nằm im cho tôi!”

Bị anh chạm vào người, Lê Diệp vô cùng khó chịu, mấy lần định đẩy anh ra nhưng lại bị anh ấn trở lại.

Thấy sắc mặt cô sa sầm, Doãn Chính Đặc xoa xoa cái bụng kẹp lép của cô, vừa ăn tối xong mà vẫn tong teo như trước. Không ngờ cô lại suy nhược đến vậy, mới ăn thêm vài miếng thôi mà lại khó chịu thành ra như vậy.

Anh đưa tay nhấn chuông, chỉ một lát sau đã có y tá chạy đến, mang theo mấy viên thuốc tiêu hóa.

Cô uống thuốc xong, anh lại cương quyết xoa cho cô một lúc. Như chịu cực hình, cô nghiêng đầu, gương mặt đầy vẻ khuất nhục.

Tay anh không chuyên nghiệp cho lắm, lúc nhẹ lúc mạnh, cũng may còn có thể sửa kịp thời.

Có lẽ đã khá hơn, cơ thể Lê Diệp không co lại nữa, cô nằm im, hai mắt dần nhuốm vẻ mệt mỏi.

Nhìn cô gái đang thờ dơ ngủ, Doãn Chính Đặc rút tay lại, kéo áo cô xuống. Vừa kéo vạt áo xuống, ánh mắt anh chợt rơi vào một dấu vết màu nâu ở bụng dưới của cô. Trông giống như vết sẹo sau phẫu thuật, chắc cũng lâu rồi. Cơ thể cô gái này mỏng manh như trang giấy vậy, quá yếu ớt.

Chỉnh lại quần áo, đắp chăn, Lê Diệp đã ngủ thiếp đi từ lúc nào rồi.

Ngồi bên cạnh, anh cúi đầu nhìn cô.

Dáng vẻ khi ngủ của cô rơi vào đôi mắt hun hút của anh, dừng lại thật lâu.

Ánh trăng sáng rọi cả bầu trời đêm, ánh đèn tỏa khắp căn phòng, đóa hoa tươi nở rộ trong bình. Cho dù cả thế giới đều yên tĩnh không một tiếng động, nhưng vẫn hoàn thật hoàn hảo, không chút khiếm khuyết nào.

Ngày hôm sau, thám Kim mang xe lăn đến, đưa Lê Diệp xuống sân phơi nắng.

Tinh thần của cô đã tốt lên rất nhiều, mặc dù vẫn không nói gì, nhưng trông không còn tái nhợt yếu ớt nữa.

Bác sĩ nói tình trạng của cô đã ổn định, muốn xuất viện rồi về nhà tĩnh dưỡng cũng được.

Ánh mặt trời rực rỡ, cô ngồi trên xe lăn mà như không tồn tại.

Doãn Chính Đặc đi theo hai người, cách không xa, anh nhìn chăm chăm vào chiếc xe lăn, như là nghĩ ra điều gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Phẫu thuật gì

Ăn xong cơm trưa, Lê Diệp lại được Doãn Chính Đặc đưa ra khỏi phòng bệnh.

Cô không che giấu sự chán ghét với anh, nhưng lại chẳng thể nào tránh anh được.

Bé cô vào phòng kiểm tra, đặt cô trên máy đo, Doãn Chính Đặc nhìn cô, dù không nói chuyện nhưng ánh mắt lại đầy vẻ cảnh cáo nghiêm khắc.

Lê Diệp để mặc anh xoay vắn, nằm yên đó, không nhúc nhích.

Cách một cánh cửa kính, Doãn Chính Đặc nhìn thiết bị xoay, “Có thể thông qua chụp chiếu để phán đoán ra nguyên nhân bị thương ở chân không?”

Ông bác sĩ đứng cạnh nói, “Có thể chẩn đoán đại khái... còn về phần trị liệu, phải chờ có kết quả mới có thể đề ra phương án cụ thể được.”

Doãn Chính Đặc không nói nữa, ôm cánh tay chờ đợi.

Một lúc sau, anh đột nhiên nghiêng đầu hỏi, “Bụng dưới có một vết mổ, có thể là do phẫu thuật gì?”

Bác sĩ sững sốt, suy nghĩ một chút, “Nếu là phụ nữ thì có thể là phẫu thuật ở tử cung, chẳng hạn như cắt bỏ tử cung, phổ biến hơn thì là sinh mổ.”

Ánh mắt giật thót một cái, Doãn Chính Đặc nhìn chăm chăm vào ông bác sĩ bên cạnh.

Ông bác sĩ bị cái nhìn của anh làm cho sợ hãi, vội bổ sung, “Cũng có khả năng là phẫu thuật trực tràng, ung thư trực tràng, hoặc là...”

Doãn Chính Đặc quay đầu nhìn cô gái qua lớp cửa kính, sắc mặt như trời đông giá rét, khí lạnh cũng nổi lên bốn phía.

Làm xong các kiểm tra, Lê Diệp có chút mơ màng. Doãn Chính Đặc bế cô ra ngoài, không quay về phòng bệnh mà xuống thẳng tầng dưới.

Lê Diệp không rõ anh muốn đi đâu, cũng chẳng muốn hỏi. Xuống đến nơi, tài xế đã chờ sẵn ở cửa. Đặt cô vào trong, anh cũng ngồi ở chỗ bên cạnh.

Sắc mặt anh vô cùng thâm trầm, tâm tình không tốt hiện hết qua vẻ mặt ấy. Cô đoán, chuyến đi này chẳng phải tốt đẹp gì.

Chỉ một lát sau, thám Kim đã xách hành lý xuống, lên xe, rồi tài xế chờ mọi người ra khỏi bệnh viện.

Thám Kim khoác thêm áo cho Lê Diệp, “Bác sĩ nói có thể ra viện rồi, không cần ở lại nữa. Ở đây kiểu gì cũng thấy ngột ngạt, người khỏe còn thấy chán chường nữa là.”

Đối với cô, ra viện cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Lê Diệp dựa vào ghế, khoác chiếc áo dày mà vẫn thấy lạnh.

Đọc đường đi, không ai nói gì. Xe rẽ vào Hạm Bích Các, Doãn Chính Đặc liền bế cô lên tầng.

Căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, chăn đệm cũng được thay mới, chẳng thấy chút dấu vết nào nữa. Nhưng chuyện đã xảy ra trong căn phòng này lại vẫn như mới trong tâm trí mỗi người.

Thám Kim dọn đồ ra, nhìn quanh một vòng, thấy không có vật gì nguy hiểm mới đi ra ngoài.

Đứng cạnh tủ quần áo, Doãn Chính Đặc cởi từng cúc áo somi một. Ở bệnh viện mấy ngày, anh chẳng buồn lo lắng cho mình, quần áo nhăn nhúm hết cả. Đây là điều mà trước kia anh tuyệt đối không chịu được.

Anh cởi áo somi, để lộ ra cơ thể rắn rỏi. Mặc dù thoáng nhìn thì anh không phải người vạm vỡ, nhưng cơ bắp thì lại rất rắn chắc.

Tìm một chiếc áo phông mặc vào, lại thay chiếc quần đùi, anh xỏ dép lê, cả người toát lên sự thoải mái.

Quay đầu, anh thấy cô gái kia đã xoay người đi chỗ khác từ lâu rồi. Cô nằm im, không nói câu gì, dường như trong phòng chỉ có một mình anh vậy.

Bước đến, anh mở ngăn kéo, lấy ra một thứ sáng đến chói mắt, cúi người rồi xoay Lê Diệp lại.

Bốn mắt nhìn nhau, một bên tràn lửa giận, một bên thì lạnh như băng.

Kéo cánh tay trái của cô lại, Doãn Chính Đặc đeo chiếc nhẫn vào. Lê Diệp muốn tránh anh, nhưng anh lại dùng sức nắm chặt cổ tay cô, hơi căng miệng vết thương khiến cô nhũn mảy lại.

Đeo nhẫn xong, anh nói rành mạch từng chữ, “Tháo nhẫn coi như hủy hợp đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Có phải đã từng sinh con không?

Đeo nhẫn, đối với anh thì như một thứ vũ khí hung ác, còn cô, thì như đeo một chiếc khóa sang quý, nặng nề.

Lê Diệp mơ hồ thấy đau nhức cổ tay, nhưng anh vẫn chưa thôi, anh nhìn cô, “Lại đây, đưa cô đi tắm.”

Lê Diệp khó chịu, nhìn anh, “Tôi không muốn tắm.”

“Đã bốn ngày cô không tắm rồi, tôi không muốn ngủ cùng giường với một người phụ nữ hôi hám.” Anh lạnh lùng nhìn cô.

Như thế này thì thật thái quá, nhưng cô còn chưa kịp nói gì thì anh đã lại gần, kéo xệch quần áo trên người cô xuống.

Lê Diệp vội vàng lẩn tránh, cắn răng nói, “Doãn Chính Đặc, anh đừng ép người quá đáng. . . Tôi sẽ tắm, nhưng tôi muốn thám Kim giúp tôi.”

Anh lạnh lùng chế giễu, “Người cô cưới là thám Kim thì có thể để thám ấy giúp. . . Nhưng bây giờ, cô là Doãn phu nhân rồi.”

Xung hô thế này khiến cô cực kỳ bức bối. Bất gặp ánh mắt chán ghét của cô, anh ấn bả vai khiến cô ngã nằm xuống, hai tay nhanh nhẹn tụt chiếc quần thùng thình trên người cô.

“Anh dừng lại!” Cô hét lên đầy phẫn nộ.

Doãn Chính Đặc không để ý đến, chỉ hai ba động tác là đã lột trần cô, rồi lại quay đầu lấy cuộn mành bọc thực phẩm, quấn vài vòng quanh cổ tay cô, sau đó cúi người bế cô lên.

Trong phòng tắm đã mù mịt hơi nóng. Lê Diệp không thể làm gì khác là cuộn mình lại. Cô biết hôm nay mình chỉ có thể nhẫn nại, nhưng chuyện này thì không nằm trong dự tính của cô.

Đặt cô vào bồn tắm, nước ấm nhưng không hề nóng bỏng, vừa đắm mình vào là mọi lỗ chân lông đều giãn ra.

Ngồi cạnh bồn tắm, Doãn Chính Đặc cầm khăn lông lau người cho cô. Cơ thể gầy tong teo, một chút vẻ gợi cảm của phụ nữ cũng không có.

Thần sắc anh lạnh lẽo, không có dấu vết nào của dục vọng cả.

Cơ thể Lê Diệp cứng ngắc, cô nắm chặt thành bồn tắm, nhìn anh đầy cảnh giác.

Lau hết tay chân cho cô, chiếc khăn lông trong tay anh dần dịch xuống nơi riêng tư nhất, Lê Diệp kháng cự, “Để tôi.”

Anh gạt tay cô ra, bàn tay tự nhiên đặt lên ngực cô.

Không có ý thức sinh tồn là một chuyện, không cảm thấy xấu hổ lại là chuyện khác, khuôn mặt Lê Diệp đỏ bừng trong nháy mắt, cô né tránh, “Doãn Chính Đặc, anh đủ chưa hả?”

Anh cười lạnh một tiếng, “Đủ ư? Hình như cô quên rồi thì phải, mấy hôm trước chúng ta đã lấy đăng kí kết hôn, tôi chạm vào cô, vừa hợp lý vừa hợp pháp.”

Cô buồn nôn, “Anh cũng biết giấy đăng kí kết hôn đấy là như thế nào mà.”

“Như thế nào cũng không vấn đề, tôi chỉ xem kết quả.” Anh kéo cô lại, dùng cánh tay rắn chắc ghì chặt cô, như ngược đãi, vuốt ve lên xuống cơ thể gầy gò của cô.

Cô cắn răng chịu đựng, nhưng anh lại càng quá đáng hơn, lướt thẳng một đường xuống dưới.

Cô giật mình, ra sức giãy giụa, “Rớt cuộc anh muốn thế nào?”

Mỉm cười anh đặc về lạnh lùng, “Việc cô không muốn tôi làm nhất, lại chính là việc tôi muốn làm.”

Cô bỗng thấy buồn nôn, trừng mắt nhìn anh, “Miệng thì luôn nói không quên được Sơ Vũ, đây chính là cách anh nhớ cô ấy sao?”

Đột nhiên anh cười ra tiếng, ghé sát vào cô, gần như chạm vào chóp mũi cô, “Hình như người tôi không quên được, từ trước đến giờ không phải Sơ Vũ.”

Đột nhiên Lê Diệp cứng đờ người, khí lạnh bò dần từ cuối sống lưng lên.

Anh thừa dịp cô thất thần, bàn tay liền chen vào chỗ bí ẩn của cô.

Lê Diệp bỗng cảm thấy một dòng máu nóng xông thẳng lên đầu, cô la lên, “Ghê tởm! Bỏ cái tay bẩn thỉu của anh ra!”

Ánh mắt anh lóe ra vẻ tàn nhẫn, anh nheo mắt lại, chăm chăm nhìn cô, “Vết sẹo dưới bụng cô, tại sao lại có?”

Thần sắc Lê Diệp cứng lại, cô thốt lên, “Không liên quan đến anh!”

Bàn tay ấm áp của anh trôi trượt, hơi lạnh từ khoang mũi vờn trên mặt cô, “Cô muốn tôi chứng minh quan hệ với cô trước à, cũng được.”

Cô vô cùng khó chịu, ra sức trốn tránh, “Doãn Chính Đặc! Cút ngay!”

Về chán ghét trên mặt cô khiến đáy mắt anh bùng lửa giận. Khóe miệng nhếch lên vẻ hung hãn, anh cúi người, chặn miệng cô lại.

Bị hơi thở của anh bao vây, Lê Diệp không chút chần chừ, cắn mạnh một cái.

Doãn Chính Đặc đau đớn, lúc tách ra thì khóe miệng đã rỉ máu. Gân xanh nổi đầy trên trán, anh đưa tay, tóm lấy cổ cô, lời nói tràn qua kẽ răng, “Nói, có phải cô đã từng sinh con không?”

Sắc mặt trắng bệch, Lê Diệp mở to hai mắt, cô bị anh khóa chặt, cô chỉ biết há miệng, quên cả việc hít thở.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Một người đã sinh con mà anh còn muốn cưỡng ép?

Hơi nước bốc mù mịt cả phòng tắm, xông lên khiến người bên trong không mở nổi mắt.

Bị con thịnh nộ vây chiếm, người đàn ông siết chặt năm ngón tay, nhìn chăm chăm cô gái giữa làn sương mù, hung dữ ép hỏi, “Trả lời tôi, vết sẹo dưới bụng cô là thế nào?”

Lê Diệp vô cùng hoảng hốt, cô cảm thấy hơi nước khiến hai tròng mắt cay xè, khoe miệng lại đột nhiên cong lên, tạo thành một nụ cười quỷ quái.

Doãn Chính Đặc tức giận đề cô xuống, “Trả lời tôi! Mau!”

Lê Diệp cười phá lên, hoàn toàn là một vẻ đùa cợt. Nhìn bộ dạng hỗn hển của anh, cô bỗng hết giận, nhẹ nhàng nói, “Chẳng phải anh đoán được sao?”

Anh cứng đờ, ngón tay nắm rồi lại thả, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi. Anh nhìn cô, cắn răng nói, “Tôi muốn chính cô nói rõ ràng!”

Cơ thể gầy gò nhưng cứng ngắc, Lê Diệp nghiêng đầu, chăm chọc nhìn anh nhưng lại không mở miệng.

Nắm tay Doãn Chính Đặc run lên, anh nhìn cô chăm chặc, giọng nói hơi lầy bầy, “Đứa bé đâu?”

Cô tỏ ra khó hiểu, “Đứa bé nào?”

Ngay cả ý nghĩ bóp chết cô, Doãn Chính Đặc cũng có. Anh lắc mạnh bả vai cô, “Đứa bé cô sinh ra! Vết sẹo dưới bụng cô là do sinh con mà có!”

Ánh mắt cô hoàn toàn tỉnh táo, vẻ tươi sáng đối lập với cơn cuồng nộ của anh, cô nhẹ giọng nói, “À, tôi không nhớ rõ nữa.”

Thật sự muốn bóp vụn xương cốt của cô, Doãn Chính Đặc cắn chặt răng, nhìn thẳng vào ánh mắt không chút gợn sóng của cô, đột nhiên anh hạ giọng, “Lê Diệp, đứa bé đâu rồi?”

Đáy mắt Lê Diệp chợt có một ánh quang vút sáng, cô nhanh chóng quay đầu đi.

Anh xoay cô lại, dồn dập hỏi, “Nói cho tôi biết, đứa bé đang ở đâu!”

Cô nhắm mắt lại, dường như bị anh hỏi đến mức phiền, cuối cùng cũng mở miệng, “Chết rồi.”

Doãn Chính Đặc siết chặt đầu vai cô, rít lên, “Tôi không tin!”

“Anh căng thẳng thế làm gì.” Đột nhiên cô cười vẻ châm chọc, “Đã là chuyện từ lâu lắm rồi, anh Doãn không nên nghĩ nhiều nữa.”

Cả người anh đều như bị lửa giận thiêu cháy, trên mặt cô vẫn là nụ cười đáng chết, Doãn Chính Đặc tóm chặt cằm cô, nhìn cô chăm chăm, “Cô dám nói dối tôi, bây giờ tôi sẽ chấm dứt hợp đồng luôn, tôi sẽ khiến cho những người mà cô không buông bỏ được sẽ phải đi cùng cô.”

Lê Diệp nhìn dáng vẻ tức giận của anh, chậm rãi thu lại nụ cười trên mặt.

Một lúc sau, cô nói, “Năm đó...”

Đột nhiên Doãn Chính Đặc khóa lấy cổ cô ngăn không cho cô nói, gằn giọng cảnh cáo, “Cô mà còn nói dối, tôi sẽ giết chết cô.”

Cô hoàn toàn không để tâm, chỉ nhìn thẳng vào anh, “Nếu anh đã nghĩ ra rồi, cần gì phải hỏi tôi nữa.”

Doãn Chính Đặc tức đến nổi hai mắt đỏ ngầu, anh hận không thể rút gân lột da cô, vừa nói vừa thở hỗn hển, “Cô nói hết cho tôi...”

“Chính là chuyện đó...” Cô ngoảnh mặt đi, một lúc sau mới tiếp tục nói, “Sau kỳ nghỉ, tôi phát hiện mình có thai, là con của Tùng Đào. Anh ấy nói muốn kết hôn với tôi, bảo tôi sinh nó ra, tôi xin nghỉ học nửa năm theo anh ấy về quê, sau đó...”

Sắc mặt anh xanh mét, Lê Diệp nói tiếp, “Lúc sinh, đứa bé mãi không chịu ra, thế nên phải rạch một đường.”

Cơ mặt căng lên, lại hơi co rúm, anh đưa tay, kéo tóc cô rồi tóm chặt, “Một chữ tôi cũng không tin.”

Lê Diệp cười, “Tùy anh... có điều, chuyện tôi xin nghỉ học nửa năm không khó xác minh đâu.”

Ánh mắt anh đông lại. Sao anh lại không nhớ, năm đó, vừa vào hè cô đã bị ngã gãy chân, vội vàng rời nhà họ Lê để đến một vùng nông thôn, lúc trở về thì tuyết đã bay đầy trời.

Doãn Chính Đặc cúi đầu, nhìn vết sẹo dưới bụng cô. Anh vẫn không tin lời cô nói, hằm hằm chất vấn, “Cái đêm hai năm trước, rõ ràng là lần đầu tiên của

cô.”

Lê Diệp rùng mình, nhìn anh chăm chăm, “Anh Doãn duyệt qua bao nhiêu người, sợ là nhớ nhầm rồi.”

Anh kéo tóc cô lại, hung tợn nói, “Tôi không tin lời cô nói. . .Đứa bé đâu? Giao ra đây, tôi đưa đi xét nghiệm là sẽ biết cô nói dối hay không!”

Cô hơi có vẻ mệt mỏi, “Anh Doãn mau quên thật đấy. . .Tôi vừa nói đấy, đứa bé chết rồi!”

Giọng điệu nhẹ nhàng như vậy như thể sự việc chẳng liên quan gì, anh nổi cơn giận, ấn mạnh đầu cô vào nước. Trong nháy mắt, anh như một tên ma quỷ khát máu vậy.

Tôm cô ra, anh cắn răng nói, “Nói thật đi!”

Nước chảy đầy khuôn mặt cô, trông thật chật vật, nhưng cô vẫn có thể cười, “Chết rồi.”

Anh cắn hận đến tận cùng, lại ấn cô vào nước. Giết cô cũng không giải hết hận được, tại sao trên đời lại có người ác độc như thế chứ!

Vật lộn một lúc, toàn thân Doãn Chính Đặc ướt đầm, anh ngồi thở phì phò. Cô gái trong tay anh cũng không còn hơi sức, nhưng về mặt thì lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi khiến anh phần nộ.

Mấy sợi tóc dính trên mặt, Lê Diệp nghiêng sang một bên bòn tắm. Thứ chảy xuôi trên mặt, không biết là nước hay là thứ khác. Giọng nói của cô hơi nghẹn ngào, ánh mắt sững sờ, “Thế chất nó yếu, vừa sinh ra đã đổ bệnh, lúc đổ nhiều tuyệt nhất cũng là lúc nó chết, chết trong lòng tôi.”

Phòng tắm đột nhiên lặng xuống, chỉ còn tiếng nước nhỏ tí tách và tiếng thở nặng nề của anh.

Ánh mắt cô trở nên hoảng hốt, cô thều thào, “Nó rất đáng yêu, hai mắt to tròn, cái môi hồng hồng. . .Nó, rất giống Tùng Đào.”

Doãn Chính Đặc nhìn cô. Rốt cuộc cô cũng để lộ ra vẻ đau thương, nhưng lại chẳng có một chút liên quan nào đến anh cả.

Dáng vẻ trầm mặc của cô khiến anh phiền lòng, anh cảm thấy như cổ họng bị một hòn đá chặn lại, một hơi cũng không thể đi xuống được. Anh muốn phát tiết, nhưng lại không tìm được đối tượng để phát tiết.

Nhìn cô một cái, đột nhiên anh quay đầu đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa rầm rầm, Lê Diệp ngả người ra. Dòng nước ấm áp cũng không thể nào đem lại cho cô cảm giác ấm nóng. Cơ thể lạnh, trái tim cũng lạnh, cả thế giới đều lạnh lẽo.

Chỉ chốc lát sau, thím Kim nhanh chân bước vào, thấy cô không sao liền thở phào nhẹ nhõm rồi cầm khăn lông lau cho cô. Vừa rồi còn thấy Doãn Chính Đặc gần như đá cánh cửa mà đi, thím bèn khuyên, “Phu nhân, đừng lúc nào cũng cãi vã với cậu ấy, mới cưới mà, sao lại không sống cho vui vẻ chứ.”

Tầm mắt Lê Diệp rơi vào khoảng không. . .Cuộc sống vui vẻ, hai từ ghép này, căn bản không bao giờ có thể xuất hiện song song ở nơi cô nữa rồi.

Quán bar.

Vừa vào cửa đã xả tới bên. Trước mặt là liệt vô chai, bên cạnh cứ một em đến một em đi. Cho dù chỉ mặc quần đùi áo phông, nhưng người đàn ông vốn nổi bật thì vẫn cứ tỏa sáng như thường.

Một chai rượu ngoại được đặt lên bàn, người đàn ông diện nguyên cây đen ngồi xuống, nhìn Doãn Chính Đặc cúi gầm mặt uống rượu rồi cười, “Dáng vẻ tự chước say của cậu hai cũng đẹp thật đấy, không giống tôi, say rồi là làm đủ trò hề, dọa gần nữ nử nữ trong bar.”

Doãn Chính Đặc nghiêng đầu, nhìn nhìn một lát qua ánh đèn mờ ảo, nhíu mày, “Lư Diễn?”

Lư Diễn giong chai lên uống, dáng vẻ bất cần, “Mới có một tháng không gặp, sao cậu hai lại thay đổi thế này?”

Doãn Chính Đặc liếc anh ta một cái rồi chẳng buồn để ý đến nữa.

“Kiểu đầu này không giống trước này, lượn sóng cơ đấy. . .Mà tôi nhớ là trước kia cậu hai không đeo trang sức mà nhỉ?” Lư Diễn nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên ngón áp út của Doãn Chính Đặc, khẽ cười, “Cậu hai đừng nói là không biết đeo nhẫn ở đây có ý nghĩa gì nhé.”

Doãn Chính Đặc nắm tay lại. Chỉ là một chiếc nhẫn nhỏ bé, quá mức đơn giản, đeo được mấy ngày, vậy mà Lư Diễn lại là người đầu tiên phát hiện ra.

Làm bạn với anh nhiều năm, cũng coi là hiểu anh, Lư Diễn đoán, “Không phải là cậu hai đã kết hôn rồi đấy chứ?”

Uống một ngụm rượu, sắc mặt Doãn Chính Đặc trầm xuống.

“Ôi! Chuyện tốt! Mấy năm nay ông thanh tâm quả dục, còn tưởng có vấn đề cơ đấy.” Lư Diễn nâng cốc, “Nào, cạn một cái. . .chúc mừng cậu hai Doãn

đón một mùa xuân.”

Anh ta chạm cốc với anh, khước miệng Doãn Chính Đặc nhếch lên, để lộ ra nụ cười phức tạp.

“Nói xem, Doãn phu nhân là thần tiên phương nào đấy? Thế mà lại đối phó được với ông chứ.”

Doãn Chính Đặc tựa vào quầy bar, mãi lâu sau mới nói, “Ông quen đấy.”

Lư Diễn suy nghĩ một lát, “Tôi quen? Mấy năm nay chưa từng thấy đứa con gái nào cạnh ông cả.”

Nhìn vẻ mặt thâm trầm của anh, Lư Diễn thử thăm dò, “Nếu là người tôi quen, thế thì chắc là từ lâu rồi. .Kim Mạn, Trần Tâm Ngữ, hay là Chu Lăng?”

Thấy anh nhìn mình chằm chằm, đột nhiên Lư Diễn nghĩ ra điều gì đó, không quá tự tin, “Không phải là...”

Ánh mắt của Doãn Chính Đặc đã nói cho anh ta biết, phán đoán của anh ta hoàn toàn đúng. Lư Diễn không thể tin nổi, “Đừng nói với tôi, người ông lấy là con bé nhà họ Lê đấy nhé?”

Uống ngụm rượu nữa, Doãn Chính Đặc im lặng.

“Đầu óc có vấn đề à?” Sờ trán anh, lại so sánh với nhiệt độ cơ thể mình, Lư Diễn nhìn anh từ trên xuống dưới, “Rốt cuộc ông nghĩ gì đấy hả? Chẳng phải hai năm trước xảy ra chuyện rồi cô ta chạy đi luôn sao?”

Cốc rượu màu xanh dương trộn vàng phản chiếu gương mặt tuấn tú của anh, Doãn Chính Đặc nhìn bóng mình trong cốc. Lư Diễn nói không sai, đầu óc anh có vấn đề, anh cũng đã biết là vấn đề của mình ở mức nguy kịch từ lâu rồi.

“Tôi biết ngay mà.” Lư Diễn lắc lắc chai rượu, dường như đã nghĩ thông rồi liền cười phá lên, “Tôi biết ngay là ông lừa người ta mà, ai có thể sắp đặt cho ông chứ... thì ra náo loạn một vòng rồi mà còn đúng là vừa ăn cướp vừa là làng.”

Không nói gì, Doãn Chính Đặc ngửa cổ uống hết một cốc.

“Dù thế nào đi nữa, nhìn cái bộ dạng này của ông thì xem ra ông chưa đối phó được với Doãn phu nhân rồi.” Nhìn anh diện nguyên quần đùi áo phông đến đây uống rượu mà xem, chắc chắn là ở nhà bị chọc tức rồi, Lư Diễn cười càng được thể, “Đây đúng là vô quyết định có móng tay nhọn, nhìn ông bây giờ xem có đẹp mặt không.”

Gặp phải thẳng bạn đọc mồm, Doãn Chính Đặc đặt cốc xuống, quay đầu bỏ đi.

Vội vàng kéo anh lại, Lư Diễn nói, “Ồ này, đùa tí thôi. .Nhưng mà tôi bảo này, ông cố chấp thật đấy, chuyện khó thế mà ông cũng làm được, có chí như Ngu Công dời núi cũng không bằng ông...”

*Dựa theo tích cổ: Ngu Công huy động cả gia đình dời hai ngọn núi chắn đường trước ngõ nhà mình. Có kẻ chê cười cho ông là ngu xuẩn. Song ông vẫn quyết tâm làm vì cho rằng núi không thể cao tiếp, còn nếu dời ông làm chẳng xong, thì dời con, dời cháu ông sẽ hoàn thành.

Lắc lắc cốc rượu, viên đá lách cách chạm nhau, ánh mắt của người đàn ông càng trở nên thâm sâu khó dò hơn dưới ánh đèn xanh mờ.

“Hôm nào đi ăn một bữa đi, tôi phải mở rộng tầm mắt, được mục sở thị phong thái của Doãn phu nhân mới được.” Lư Diễn vuốt cằm, “Hai năm không gặp, không biết dáng vẻ cô ấy có thay đổi không. Tôi còn nhớ ngày trước cô ấy gầy tong teo, hay xấu hổ, nhưng mà vẫn đáng yêu...”

Doãn Chính Đặc đưa tay cho anh ta một phát đập, thần thái toát lên vẻ chiếm hữu kinh hồn, như đã thú bảo vệ đồ ăn, khiến người khác vừa liếc nhìn một cái đã gặp phải sự công kích của anh.

Chỉ chỉ Lư Diễn như để cảnh cáo, Doãn Chính Đặc đứng dậy, nhanh chân bỏ đi.

Nhìn dáng vẻ vội vã của anh, Lư Diễn không nhịn được cười. Chắc là về trông bà xã đây mà, sợ người khác cướp mất, ngay cả đùa một chút cũng không được.

Người ngoài có lẽ không đoán được suy nghĩ của anh, nhưng càng lớn lên từ nhỏ, cũng coi như anh ta hiểu anh. Nói anh phức tạp, vì nhiều hành vi của anh khiến người ta khó hiểu, nhưng nếu nói đơn giản, thì là anh cố chấp phạm vào một lỗi sai ngớ ngẩn.

Không biết có phải là mây mờ trắng tỏ hay không, nhưng trên con đường quanh co sau này, có lẽ sẽ còn nhiều chông gai.

Trở lại Hạm Bích Các, bước chân của Doãn Chính Đặc có chút phiêu diêu. Anh uống không ít rượu, chính anh cũng biết mình tự lái xe về chẳng khác nào muốn chết.

Như thể muốn giải tỏa hết cực nhọc, cả đoạn đường phi như điên, gió tạt vào người khiến anh tỉnh táo nhiều, nửa đường sau có giảm tốc xuống, từ từ về nhà.

Lên tầng, bên trong im ắng, anh đi đến cửa phòng ngủ, bên trong vẫn còn ánh đèn.

Mở cửa, thím Kim đang ngồi ở ghế salon trông cô gái đang ngủ trên giường. Thấy anh về, thím vội vàng đứng dậy, nhỏ giọng chào, “Cậu Doãn... cô ấy ngủ rồi.”

Anh nhìn không rời mắt, chậm chậm đến cạnh giường.

Thím Kim thấy anh có vẻ không phải trở về để làm ầm lên nữa, liền chúc ngủ ngon rồi lui ra ngoài.

Trong phòng rất ấm, lại uống không ít rượu, anh cảm thấy đỉnh đầu đang bốc khí nóng, bên tai cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi hột.

Ngồi xuống cạnh giường, anh xốc chăn lên, nằm vào.

Cảm giác mát lạnh hay sự tồn tại của anh, khiến cô gái ở phía kia càng cuộn chặt mình hơn.

Doãn Chính Đặc lấy khuỷu tay chống đầu, nhìn chằm chằm cái gáy cô lưu lại cho mình, ánh mắt dần ngưng thàn một đốm lửa.

Đưa tay, anh lần vào trong áo cô.

Lê Diệp không ngủ, sự xâm nhập của anh khiến cô cảnh giác, cắn răng, siết chặt cổ áo ngăn anh lại. Anh lại cố ý làm bậy, ghé vào, phả đầy hơi rượu nồng vào mặt cô.

Lê Diệp hơi buồn nôn, liền trốn tránh, “Sao vậy, anh Doãn uống say nên đầu óc không tỉnh táo ư? Người phụ nữ sinh con rồi mà anh cũng cưỡng ép được ư?”

Doãn Chính Đặc xoay cô lại, ép cô phải đối mặt với mình, đôi mắt anh thâm trầm đến bức người, “Thứ nhất, tôi không say, thứ hai, cô là người tôi cưới về, tôi muốn cô cũng là chuyện bình thường.”

Thân thể anh vô cùng nóng, cô bị mùi rượu vây đến văng đầu, “Ánh mắt anh Doãn vẫn không tốt, chắc anh chưa nhìn kỹ vết rạn ở bụng tôi phải không?”

Ánh mắt anh tối sầm lại, anh đưa tay chỉnh đèn sáng hơn. Ánh đèn chói lóa khiến Lê Diệp nhắm tịt hai mắt lại.

Anh nâng người dậy, vén áo ngủ của cô lên, “Đúng là tôi chưa nhìn kỹ thật...”

Lê Diệp vốn định khích anh, không ngờ anh lại vô liêm sỉ như vậy, vội vàng tóm chặt áo.

Anh âm trầm cười, “Sao lại không cho tôi xem? Có gì mờ ám sao?”

Lê Diệp nằm dờ ra, đột nhiên buông lỏng tay.

Dáng vẻ hồ hững của cô khiến anh tức điên, Doãn Chính Đặc không khách sáo, xốc thẳng áo của cô lên.

Cô vốn rất gầy, cái bụng kẹp lép như không được ăn no, vết sẹo ở bụng dưới thật chói mắt, quanh rốn là những đường vân không đồng đều. Nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy, nhưng dưới ánh đèn, anh nhìn thấy rất rõ ràng.

Những đường vân này như tạo thành một mạng lưới. Anh đưa tay ra, vuốt nhẹ một đường. Bác sĩ nói, vết sẹo có thể là do phẫu thuật trực tràng, nhưng ngay từ đầu anh đã biết, căn bản là không thể.

Ngón tay lạnh lạnh chạm vào bụng dưới của cô. Rất khó có thể tưởng tượng, nơi này từng có một đứa trẻ... mà đứa trẻ đó, lại là của cô và một người đàn ông khác.

Suy nghĩ đó khiến anh xao động, tay anh dịch lên, xoắn còi cúc áo của cô.

Lê Diệp đè tay anh lại, “Anh thích ăn đồ người khác từng ăn qua sao?”

Anh nhú này, hai mắt tối lại, rồi anh đưa tay nắm cầm cô, phả đặc mùi rượu, “Thứ tôi muốn, cho dù người khác ăn cũng phải nhổ ra...”

Cô cắn răng tránh né anh, “Anh thật khiến tôi buồn nôn!”

Nụ hôn của anh rơi xuống, dày đặc, thô bạo. Lê Diệp tránh né, lại bị anh nắm chặt cổ tay. Dường như anh đang muốn giải tỏa tâm trạng, nhất định phải có được cô mới thôi.

Lê Diệp thật sự không tránh được, dần dần ngưng lại. Anh ngậm vành tai cô, như người phụ nữ bình thường thì đã động tình rồi, còn cô, chẳng chút nào.

Môi lưỡi lướt qua cổ cô, cô lại chỉ như pho tượng gỗ. Người phụ nữ trong lòng vừa lạnh lẽo vừa cứng ngắc, khiến anh đột nhiên cảm thấy như mình đang ôm một cây mía mà gặm cắn vậy.

Ngẩng đầu, anh cứ như vậy nhìn cô từ phía trên.

Chương 65: Di chứng sau tai nạn

Dáng vẻ của cô khiến anh phải xả tức bằng một quyền thật mạnh, nhưng chỉ có thể đánh xuống gối. Doãn Chính Đặc vô cùng bức bối, anh thu tay lại, ngồi dậy, cảm giác tay tay dính dính, vừa cúi đầu thì bất ngờ phát hiện ra tơ máu ở đầu ngón tay.

Tóm cổ tay cô, anh phát hiện ra là vừa rồi đã động vào vết thương của cô, miếng gạc rịn máu đỏ.

Anh vội vàng ngồi xuống, mở băng gạc của cô ra xem. Cũng may là vết thương không bị toạc ra, chỉ hơi nứt một chút xíu, không chảy nhiều máu.

Lấy thuốc lau cho cô một lượt rồi quấn gạc lại, anh không chạm vào cô nữa, đi rửa mặt rồi quay về, mùi rượu đã tan đi nhiều.

Ngon đèn trên bàn tỏa ra ánh sáng dịu dịu, anh ngồi một bên, Lê Diệp nằm một bên, nhắm mắt, nghiêng người, thế nào cũng không nhìn anh.

Vết thương trên cổ tay cô rất sâu, sau này chắc chắn sẽ để lại sẹo. Doãn Chính Đặc kéo chăn lên đắp cho cô và mình. Trong chăn có chút nhiệt độ cơ thể cô, xõng sang người anh, khiến ngọn lửa giận bùng bùng của anh dần tắt.

Ngay cả khi chảy máu, cô cũng không có phản ứng gì. Cứu cô một mạng, nhưng cô lại ù rũ chán chường, giống như cây cỏ bị rút hết nhựa, dù còn sống nhưng lại đang dần héo rũ.

Nhìn dáng vẻ tịch liêu của cô, một lúc sau, anh đột nhiên nói, “Nếu cô muốn quay về trường học tiếp, tôi có thể sắp xếp cho cô học nghiên cứu sinh.”

Lê Diệp không để tâm.

Anh nhìn vào lưng cô, “Nếu cô muốn làm việc, cũng có thể vào đài truyền hình.”

Lê Diệp nằm im... Cô còn chưa tốt nghiệp đã ký hợp đồng với đài truyền hình, họ tỉ mỉ sắp xếp cho cô một chuyên mục mới, nhưng sau đó xảy ra chuyện, cô không nói lời nào đã biệt tăm biệt tích, với dáng vẻ hiện tại thì chắc là không còn khả năng vào được chốn đó nữa rồi.

“Làm ở hậu đài cũng được, tôi quen ông chủ của HTV, tìm cho cô một vị trí thích hợp chắc không khó.”

Lê Diệp vẫn không nhúc nhích, trông như thể hoàn toàn chẳng hứng thú gì.

Doãn Chính Đặc có chút tức tối, anh đã nói đến mức này rồi mà cô vẫn đứng đưng. Đưa tay, anh tóm vai xoay cô lại.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt lạnh lẽo, xa cách.

Anh cắn răng, cố kiềm chế mình, “Cô đừng tỏ cái dáng vẻ nửa sống nửa chết này cho tôi xem, có giỏi thì cả đời đừng mở mồm nói chuyện!”

Lê Diệp quay mặt ra chỗ khác... Với anh, với bản thân mình, cô còn gì để nói được nữa.

Doãn Chính Đặc có phần ảo não, anh biết trong lòng cô nghĩ gì, “Quan Khanh Khanh dẫn thời sự lúc tám giờ là bạn học của cô phải không?”

Rốt cuộc Lê Diệp cũng có phản ứng... Quan Khanh Khanh là bạn cùng lớp với cô, lại là người bạn thân thiết nhất. Hai người cùng ký hợp đồng vào đài truyền hình, hiện giờ cô ấy đã có thành tựu, trở thành người dẫn chương trình sáng giá.

“Chẳng phải lúc trước thành tích của cô luôn đứng đầu sao, vậy mà giờ cô ta mới lấy được giải cây mic vàng đấy.” Anh cố tình khích cô, “Còn cô, có phải cứ định yên trí làm một người bỏ đi không?”

Lê Diệp nắm chặt tay, vẫn không nói gì.

“Phía đài truyền hình đang mở rộng một số chuyên mục lớn, còn trống rất nhiều vị trí... Tốt nhất là cô nên tìm việc gì đó mà làm đi, tôi không muốn nuôi người ăn không ngồi rồi.” Anh tỏ vẻ chán ghét.

Không biết Lê Diệp nghe có lọt hay không mà vẫn ngây người nhìn đi chỗ khác.

Một lúc lâu sau mà vẫn không thấy cô phản ứng, anh hơi bức tức, “Cô cứ giả vờ câm điếc đi, sau này có chết trong phòng này cũng đừng hòng ra ngoài!”

Đưa tay tắt đèn, anh kéo chăn qua rồi nằm vật xuống.

Lê Diệp vẫn im lặng như cũ. Ngồi trong bóng tối một lúc lâu, đôi con ngươi chuyển động ánh lên tia sáng lơ mơ. Trong căn phòng xa lạ này, mọi thứ đều khiến cô hoảng hốt như trong cơn mê.

Trong bóng tối truyền đến giọng nói bức bối của anh, “Nửa đêm còn ngồi lù lù ở đây, định dọa chết tôi à?”

Vừa nói anh vừa kéo cô xuống, cánh tay rắn chắc đặt ngang ngực cô, “Nằm xuống, sáng mai dậy cho tôi. . .đừng để tôi ép, sự nhẫn nại của tôi có giới hạn.”

Lê Diệp không phản kháng, có vẻ như đã nhận lệnh rồi. Chỉ cần anh không quá đáng, cô cũng chẳng còn hơi sức mà kháng cự.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại tiếng hít thở của cả hai. Hơi thở lẫn mùi rượu của Doãn Chính Đặc khiến cô hơi khó chịu, nhưng lại chỉ có thể hơi ngoảnh mặt đi, còn lại thì đành chấp nhận.

Màn đêm dần thẫm lại, không chống lại được cơn buồn ngủ, Lê Diệp từ từ thiếp đi.

Cánh tay rắn chắc của người đàn ông thật sự rất ấm áp.

Nguyên tắc xử sự của anh lúc nào cũng cực đoan. . .nếu muốn một bình hoa, cho dù thứ cuối cùng có được chỉ là một mảnh nhỏ, anh cũng sẽ không buông tay.

Vuốt nhẹ mái tóc cô, anh nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Qua vài ngày tĩnh dưỡng, sức khỏe của Lê Diệp đã gần như hồi phục hoàn toàn. Đầu bếp trong nhà không ngừng nấu canh bổ, mỗi ngày một loại. Dù cô không ăn nhiều nhưng sắc mặt đã hồng hào lên hẳn.

Chuyện đi học lại và đi làm mà Doãn Chính Đặc đưa ra, dường như cô không nghe thấy, ngày nào cũng chỉ ngơ ngẩn, ở nhà hết một cái xác không hồn.

Kết quả kiểm tra ở bệnh viện đã có, bác sĩ gọi điện mời Doãn Chính Đặc đến lấy.

Ngồi trong phòng làm việc, bác sĩ nhìn người đàn ông đối diện, ánh mắt nghiêm túc, “Anh Doãn, kết quả đã có rồi. . .Chân trái của cô Lê từng bị gãy xương, quan sát hình thái thì hẳn là do ngoại lực tác động vào, có thể là tai nạn giao thông. Mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng xem tình hình thì vẫn có thể hồi phục lại xương đùi.”

Doãn Chính Đặc cau mày, “Ông nói là có thể hồi phục?”

Bác sĩ gật đầu, “Đúng vậy, theo lý thuyết, nếu đã hồi phục được như cô ấy hiện tại thì việc có thể đi lại bình thường là không thành vấn đề.”

Doãn Chính Đặc nhìn bác sĩ. Ông nói rằng cô có thể đi lại, nhưng cô gái đó còn chẳng đứng lên được, căn bản là không thể rời khỏi xe lăn.

“Tôi nghĩ anh Doãn cũng có những nghi hoặc giống tôi. . .nếu thương tổn đã hồi phục tương đối rồi, tại sao vẫn không đứng dậy được.” Bác sĩ nói ra phán đoán của bản thân, “Khi một người chịu thương tổn lớn, đến mức có thể xuất hiện chứng ngại về mặt tâm lý, cái đó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến phương diện sinh lý.”

“Ông nói, di chứng sau tai nạn?” Doãn Chính Đặc hỏi.

“Tôi đoán là vậy.” Bác sĩ gật đầu, “Có điều nếu muốn xác định thì phải đến chỗ chuyên gia tâm lý.”

Từ bệnh viện đi ra, Doãn Chính Đặc lái xe về nhà.

Hai ngày nay, cô không gây ra chuyện gì, có điều là quá ngoan ngoãn, không có chút sức sống nào.

Đỗ ở trước cửa, anh xuống xe. Giờ đang lúc xế chiều, ánh mặt trời không quá gay gắt. Thím Kim đẩy Lê Diệp đi tản bộ trong vườn hoa ở tầng dưới.

Đứng cách đó không xa, Doãn Chính Đặc nhìn cô chăm chăm. Di chứng sau tai nạn? Chẳng lẽ cô lại nhát gan đến vậy, sau tai nạn liền sợ đến mức không đứng dậy nổi?

Hay là còn có nội tình khác?

Anh bước đến, nhận xe lăn từ tay thím Kim. Anh không thích đoán mò, càng không thích sự việc nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.

Anh đẩy cô đi một đoạn. Khu nhà cao cấp rất đẹp, mặt hồ nhân tạo dập dềnh gợn nước. Dừng lại, Doãn Chính Đặc nghiêng người ngồi xuống một chiếc ghế dài.

Lê Diệp không phản ứng, chỉ nhìn mặt hồ đến thất thần.

Doãn Chính Đặc nhìn chân cô, “Cô đã suy nghĩ kĩ chưa? Nếu như cô muốn ra ngoài làm việc, tôi sẽ chấp thuận.”

Lê Diệp không lên tiếng, cũng không để ý đến anh.

Doãn Chính Đặc khoác tay lên xe lăn, nhìn cô chăm chăm, “Tôi hỏi cô một lần cuối cùng, nếu như cô không nói, coi như là cô không cân nhắc. Không ra ngoài cũng đỡ phiền toái cho tôi, cô thích ở nhà làm bà Doãn, tôi cũng sẽ không thiếu cô một bát cơm.”

Ngón tay Lê Diệp khẽ nhúc nhích, cô có phản ứng, nhưng cô không muốn nói chuyện với anh.

Doãn Chính Đặc ghé sát cô, hơi thở nóng hổi phả vào cổ cô, “Có điều, bà Doãn, không chỉ đơn giản thế đâu.”

Lê Diệp cứng đờ, né tránh anh, định thần trong chốc lát, cuối cùng cô lên tiếng, “Tôi không cần sự sắp đặt của anh.”

Đã mấy ngày rồi cô không nói chuyện với anh, giọng nói hơi nghèn nghẹn nhưng vẫn vô cùng êm tai, có lẽ đây chính là “cái cần câu com” mà người ta thường nói.

Anh ôm cánh tay, “Cô muốn tự tìm?”

Lê Diệp ngoảnh mặt đi, lại không chịu nói nữa.

Biết cô bối rối vì điều gì, anh quả quyết nói, “Cô muốn tự tìm việc, tôi nói cho cô rõ, không được, cô phải đến chỗ tôi chọn.”

Lê Diệp cắn răng nhìn anh.

Anh cúi đầu nhìn vẻ tức giận của cô, “Hoặc là cô đi, hoặc là cứ ở nhà, lập tức cho tôi một đáp án, quá hạn rồi thì vĩnh viễn đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Cô không cam lòng, nắm tay siết chặt lại. Anh thu hết vào ánh mắt, sắc mặt không thay đổi, rồi chợt giơ tay lên nhìn đồng hồ, “Ba mươi giây, không nói câu nào thì coi như từ bỏ...”

Lê Diệp xoay mặt đi, nghe anh đếm ngược, trong lòng cô tràn đầy nổi bức bối. Cô không thích nghe theo sự sắp xếp của anh, nếu như vậy, ra ngoài cũng chỉ là vào một cái lồng giam khác mà thôi.

“Mười lăm, mười bốn.” Anh nhìn chăm chăm vào đồng hồ.

Lê Diệp mím chặt môi, vẫn không nói một lời.

“Chín, tám...” Anh nói rành mạch, “bảy, sáu năm, bốn, ba...”

Khi anh đếm tới đó, Lê Diệp đột nhiên giơ tay ra hiệu. Anh nhú mào, cô lại thu tay về.

“Thế nào?” Anh nhìn cô.

Lê Diệp thở một hơi nặng nề, quay mặt đi, lúng búng một tiếng.

“Cái gì, không nghe rõ.” Anh không kiên chế được.

Lê Diệp nhìn anh, thật sự ức chế vì anh điều khiển tất cả.

“Đi, hay là không đi?” Anh biết rõ ràng suy nghĩ của cô, nhưng lại muốn chính miệng cô nói ra.

Lê Diệp rối rắm, mãi lâu sau mới nói, “Đi.”

Khóe miệng anh cong lên, gương mặt tuần tú ngời sáng. Anh hiểu rõ suy nghĩ của cô, sao cô lại chịu không ra ngoài làm việc chứ.

Anh cúi người, vén lọn tóc trên trán cô, “Chuyên mục của bạn cô thiếu một phát thanh viên, cô làm thử xem, không được thì lại đổi việc khác.”

Lê Diệp nhìn anh với vẻ khó hiểu, cử chỉ của anh khiến cô không nhìn thấu mục đích. Anh mà lại tốt với cô ư? Nghĩ thế nào cũng không có khả năng.

Thấy cô nhìn chăm chăm mình với vẻ hoài nghi, Doãn Chính Đặc quàng tay lên vai cô, “Không sai, tôi muốn xem cô không làm được việc sẽ bị người ta cười nhạo...Chỗ tôi sắp xếp cho cô đến, không có ai chiều cô đâu, cô mà làm không tốt sẽ bị người ta mắng cho một trận rồi đuổi về. Đợi cô quay về với vẻ mặt xám xịt, tôi sẽ bảo đầu bếp làm vài món ngon ngon, rồi mở rượu chúc mừng cô.”

Lê Diệp trừng mắt nhìn anh, vẻ không phục hiện rõ trên mặt.

Vỗ vỗ khuôn mặt cô, anh nheo hai mắt lại, “Tôi nói sai sao? Chẳng lẽ cô không phải đồ bỏ đi?”

Lê Diệp gạt tay anh ra, “Cứ chờ mà xem...”

Anh cười rộ lên, “Được, tôi đợi xem cô có thể kiên trì được mấy ngày.”

Lê Diệp liếc nhìn anh một cái, quay đầu lên xe đi. Đồ cặn bã, biến thái.

Nhìn cánh tay mảnh khảnh của cô đẩy bánh xe, anh không nén được một cái nhú mày, bước nhanh đến rồi bế thốc cô lên.

Lê Diệp né tránh, trừng trừng nhìn anh.

Bế cô đi được vài bước, đột nhiên anh cúi đầu hỏi, “Chân của cô, tại sao lại bị thương?”

Lê Diệp nhìn về phía xa, “Tai nạn xe.”

Nhìn cô, thoạt đầu trông rất bình tĩnh, nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn chứa chút gì đó khang khác.

“Lúc đó chỉ có mình cô?”

Lê Diệp không muốn nói nữa, cơ thể bỗng trở nên cứng ngắc.

Bế cô vào cửa lớn, Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn cô gái nhẹ tênh trên cánh tay. Cô không tiết lộ gì, nhưng anh có thể đoán ra được phần nào.

Tai nạn xe khiến cô bị thương, nhưng tình huống khi đó đã để lại bóng ma tâm lý trong cô, cho đến nay vẫn chẳng cách nào thoát ra được, cho nên mới không thể đứng lên nổi.

Bước vào nhà, mùi thức ăn thơm phức, Doãn Chính Đặc chấm dứt đề tài này, đưa cô vào phòng ăn, “Ăn cơm thôi...”

Lê Diệp không nói, ăn cơm, ngủ nghỉ như thường, hết thấy đều có vẻ bình tĩnh, nhưng sự hoảng hốt của cô lại bị người đàn ông bên cạnh thấy rõ mồn một.

Thứ Hai, đài truyền hình.

Trong phòng hội nghị, toàn bộ nhân viên công chức đã đến đông đủ, vị chủ nhiệm chính thức giới thiệu, “Hôm nay tổ chúng ta sẽ đón một vị đồng nghiệp mới, phụ trách phần thu âm. Hoàn cảnh của cô ấy có chút đặc biệt, mọi người nhớ quan tâm một chút.”

Bên dưới bắt đầu có tiếng xì xào, “Kính thật, chủ nhiệm đích thân dẫn dò, lai lịch không đơn giản đâu.”

“Hoàn cảnh đặc biệt không biết là thế nào đây, không phải là mỗi sáng đến cho có mặt rồi tan ca luôn đấy chứ?”

Quan Khanh Khanh ngồi cạnh chủ nhiệm cũng có chút giật mình. Trong tổ chuyên mục, cô là tổ trưởng, cứ có người mới vào là cô sẽ phải kiểm tra kĩ càng, lần này lại hoàn toàn không thông qua cô.

“À đúng rồi... Khanh Khanh, cô ấy là bạn học cùng khóa với cô đấy.” Chủ nhiệm cười cười, “Không chừng hai cô còn quen nhau ấy chứ.”

Quan Khanh Khanh không mấy bất ngờ, người tốt nghiệp trường cô ra hầu hết là nhân tài, hiện tại trong nhóm cũng không ít người là cùng trường.

“Để tôi xem cô ấy đã đến chưa.” Chủ nhiệm đích thân ra cửa, thật khiến mọi người bàn tán càng rôm rả hơn. Người mới mà lại không đến sớm, hơn nữa còn để lãnh đạo ra đón. Dù đã nhìn quen cảnh ô dù xòe tán, nhưng đến mức này thì thật sự là dễ khiến người ta ghen ghét.

Chủ nhiệm vừa mở cửa đã nhìn thấy Lê Diệp đang ngồi trên xe lăn. Ông ta nhìn lại một lượt, đúng là cô rồi, mặc dù ngồi xe lăn nhưng thần sắc không tệ, cô mặc một bộ đồ đen trắng, không quá kiêu cách cũng không quá tùy tiện.

“Tới rồi hả?” Chủ nhiệm cười tủm tỉm, “Nào, tôi đưa cô vào làm quen với các đồng nghiệp, tổ chúng ta toàn người trẻ cả, bầu không khí tốt lắm.”

Vừa nói, ông ta vừa đẩy Lê Diệp vào trong. Mọi người còn đang rì rầm to nhỏ, vừa nhìn thấy cô thì đều không khỏi kinh ngạc...

Cho dù chủ nhiệm đã nói hoàn cảnh của cô có chút đặc biệt, nhưng không ai nghĩ là lại đặc biệt đến mức này...

Quan Khanh Khanh là người kinh ngạc nhất, mãi lâu sau mới đứng lên, “Lê Diệp? Là cậu ư? Sao cậu lại...”

Hai năm không gặp, Quan Khanh Khanh đã trở thành một người giỏi giang, hoàn toàn có dáng của một người phụ nữ thành đạt. Nhớ đến những lúc thân thiết hồi còn đi học, Lê Diệp vô cùng xúc động, gật gật đầu, “Khanh Khanh, là mình.”

Trong phòng thu âm, nghe xong một đoạn tin do Lê Diệp đọc, chủ nhiệm vừa tán dương vừa thở phào nhẹ nhõm...

Quan hệ vốn là chuyện khiến ông ta đau đầu nhất, khỏi người vào đây mà một câu hoàn chỉnh còn chẳng viết nổi, lần này vốn tưởng lại phải nhận một kẻ vô dụng, không ngờ kết quả lại khiến ông ta cực kỳ hài lòng.

Quan Khanh Khanh đứng bên cạnh cũng có phần tự hào, “Sinh viên trường tôi không có ai là kém cỏi đâu, ngày xưa Lê Diệp đứng đầu khóa học của tôi đấy.”

Chủ nhiệm vô cùng phấn khởi, “Tốt, tốt lắm, sáng mai để Lê Diệp phối thu luôn, giờ thoát khỏi cảnh thiếu người phải mượn ở ngoài rồi.”

Quan Khanh Khanh đứng dậy, rót một cốc nước ấm đem vào phòng thu, đưa cho Lê Diệp, về mặt tán thưởng, “Vẫn cừ như xưa, không có chút sai sót nào.”

Lê Diệp nhận cốc nước ấm, khoe miệng cong cong, “Đầu có, Khanh Khanh, cậu mới là cừ, mình xem chương trình của cậu rồi, rất tốt.”

“Thôi, hai bọn mình mà còn khách sáo cái gì chứ.” Quan Khanh Khanh ngồi cạnh cô, tầm mắt khó tránh khỏi rơi vào chiếc xe lăn của cô, “Diệp Nhi, hai năm nay, cậu đi đâu vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Vết thương không muốn đối mặt

Lê Diệp nắm cái cốc, “Mình ở nước ngoài.”

Quan Khanh Khanh nắm tay cô, hai năm trước cô đột nhiên mất tích, cho dù không nói nguyên nhân thì cũng biết là đã xảy ra chuyện không tốt, thế nên không dám hỏi nhiều mà chỉ nói, “Về là tốt rồi, sau này chúng mình cùng làm việc...”

Lê Diệp gật đầu. Đoàn Chính Đặc đã sắp xếp chỗ này, dù cô không thích dựa vào quan hệ của anh, nhưng lại không có sự lựa chọn khác. Có thể ra ngoài làm việc, dầu sao vẫn tốt hơn là ngậm ngùi ở nơi đó.

Cũng may công việc không xa lạ gì, lúc đi học cô đã có thể làm rồi, chẳng mấy chốc trình độ tăng lên.

Quan Khanh Khanh là nòng cốt của tổ chuyên mục, ngoài làm dẫn chương trình ra, cô còn tham gia chọn đề tài, những khi có tin tức giá trị, cô có thể cùng phóng viên tới hiện trường. Thành tích như vậy thật sự khiến người khác hâm mộ, Lê Diệp cảm thấy vui thay cho bạn. Mơ ước của cả hai hồi trước, giờ có ấy đã đạt được, thế nên chính cô cũng cảm thấy vui.

Giữa trưa, Quan Khanh Khanh đưa nhân viên ra ngoài lấy tin, Lê Diệp không quen đồng nghiệp trong tổ, họ lại không có ý muốn đến làm quen với cô... Vốn là những người tự lực tiến từng bước, chẳng ai thích người không làm mà được hưởng nhờ có quan hệ.

Lê Diệp đơn độc cũng thành quen, văn phòng không có chương ngại vật, cô ngồi xe lăn nhưng ra vào vẫn rất thoải mái.

Trong phòng ăn, Lê Diệp lấy một suất cơm đơn giản, tìm một góc ngồi ăn. Cô vừa tới, còn rất nhiều tài liệu phải xem.

Vừa mang theo tài liệu vừa ngồi xe lăn xuất hiện ở nhà ăn, cô là người đầu tiên. Mọi người đi ngang qua đều phải liếc mắt ngó một cái, còn trẻ như vậy mà..., ai cũng tò mò thương tiếc, nhưng nhiều hơn là suy đoán lung tung.

Cách đó không xa, mấy người phụ nữ tiến vào cùng nhau, “Nhìn thấy chưa, bộ quần áo kia có bày ở gian hàng hiệu bên trung tâm thương mại đối diện đấy, phải đến bốn vạn cơ.”

“Thế đã là gì, cái nhẫn kim cương to cỡ kia chắc cũng phải hơn trăm vạn. Không biết lai lịch thế nào mà kinh thật đấy, được vào thẳng chuyên mục thời sự tám giờ, ghê thật.”

“Biết đâu lại là người nhà của vị lãnh đạo nào đấy, chắc không phải bỏ nhí đâu, ai lại đi vớ lấy một đĩa ngồi xe lăn chứ.”

“Có khi là làm bỏ nhí rồi mới bị ngồi xe lăn...”

Cả đám cười phá lên.

Đối với sự đánh giá khác thường của mọi người, Lê Diệp đã quen rồi, sau lưng có người ăn ốc nói mò, cô cũng không ngại. Đoàn Chính Đặc cho cô đến đây, thật ra không tính là hành hạ. Chuyên mục trọng tâm, bao nhiêu người tranh nhau vỡ đầu còn không vào được, thế nên tìm được việc mình thích làm thì hoàn cảnh xung quan có thể nào cũng không đáng lo.

Vừa ăn cơm vừa xem tài liệu, chợt có một đám người đi bên cạnh cô. Cô ngẩng đầu, chỉ thấy một cô gái trẻ đang tỏ vẻ khó chịu, “Cô không nhìn thấy sao? Trên bàn này viết là có người đặt trước rồi.”

Lê Diệp cúi đầu nhìn. Trên bàn có một bảng nhựa nhỏ, nhưng phía có chữ viết nghiêng về một bên bàn, cô nhướng lên thì mới nhìn thấy chữ đã đặt trước.

“Xin lỗi.” Lê Diệp cũng đã ăn xong, thu dọn tài liệu rồi chuẩn bị đi.

“Này! Mang đồ ăn đi!” Người kia không chút khách sáo.

Lê Diệp cũng không tức giận, cầm bát đĩa lên, lại rút khăn giấy lau mặt bàn.

Thấy cô vừa bê đĩa vừa lăn xe rời đi, những người khác nhỏ giọng nói, “Tiểu Đan à, việc gì phải làm thế, chúng ta ngồi ở bàn bên cạnh cũng được mà.”

“Không hiểu đài mình nghĩ gì nữa, người như thế mà cũng nhận được, ảnh hưởng đến hình tượng lắm chứ, ai không biết còn tưởng chúng ta mở chuyên mục cho người khuyết tật.”

“Em nhỏ miệng thôi, nghe nói cô ta có hậu thuẫn đấy.”

“Vừa nhìn đã thấy khó chịu, không có bản lĩnh mà lại chạy đến đây cướp bát com của người khác.”

“Thôi thôi, mau ăn com đi.”

Một buổi chiều nhanh chóng trôi qua, thu âm, đọc tài liệu, vô cùng bận rộn.

Tan ca, Quan Khanh Khanh định hẹn cô ra ngoài ăn com, nhưng Doãn Chính Đặc lại gọi điện đến, nói đang chờ cô ở phía dưới.

Lê Diệp vốn không muốn để ý đến anh, nhưng Doãn Chính Đặc lại gọi điện đến chỗ chủ nhiệm, khiến lãnh đạo đích thân tiễn cô xuống bãi đỗ xe.

Lê Diệp không nói gì nữa, đành lên xe. Doãn Chính Đặc nói với chủ nhiệm vài câu, đối phương gật đầu cúi người, thái độ đó, không nói cũng hiểu.

Chờ cô rời khỏi đài truyền hình, trên đường về nhà, nhìn cô một cái, anh hỏi, “Thế nào? Ngày đầu tiên đi làm, ngoại trừ bị người khác nói này nói nọ ra, còn phát sinh chuyện gì không?”

Lê Diệp chẳng để tâm, ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tôi cho cô đi làm rồi, để cảm ơn, có phải cô nên làm gì đó hay không?” Anh liếc cô một cái.

Sắc mặt Lê Diệp hơi thay đổi, lời anh nói chung quy vẫn khiến cô nghĩ đến một phương diện không tốt cho lắm. Anh nhìn thấy phản ứng của cô, khoe miệng cong lên, “Đừng nghĩ mình được vạn người mê, Lê Diệp.”

Khoe miệng cô nhếch lên, không nói ra được thành lời. Anh không phải là người dễ ứng phó, tưởng rằng anh có lòng tốt thì chính là sự ngu xuẩn lớn nhất.

Quả nhiên, anh không lái xe về nhà, mà đưa cô đến một phòng khám.

Bé cô từ trên xe xuống, lại đẩy cô vào trong. Phòng khám này là của tư nhân, do có hẹn trước nên bên trong không có ai, thoát nhìn thì vô cùng rộng rãi.

Y tá dẫn họ vào văn phòng. Tuy là phòng khám nhưng lại chẳng ngửi thấy mùi thuốc khử trùng, cũng không thấy dụng cụ tiêm chọc gì cả.

Vào phòng, một người phụ nữ mặc đồ công sở đi tới, nụ cười ôn hòa, “Chào anh, tôi họ Trần, cứ gọi tôi là bác sĩ Trần được rồi.”

Doãn Chính Đặc gật đầu, ngồi xuống ghế salon chứ không đáp lời. Lê Diệp cũng không hiểu ra làm sao nữa.

Bác sĩ Trần rót hai tách cà phê, ngồi xuống, nhìn Lê Diệp, “Cà phê được chứ?”

Lê Diệp nhìn chị chăm chăm, lại nhìn biển tên trước ngực đối phương – Cố vấn tâm lý.

Cô nắm chặt tay, Doãn Chính Đặc lại đi đưa cô đến gặp bác sĩ tâm lý.

Thấy cô có vẻ bài xích, bác sĩ Trần không thể làm gì khác hơn là xoa dịu cô, “Thật ra mỗi người chúng ta đều có một chút vấn đề tâm lý, chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường. Thông thường thì không có gì quan trọng cả, có điều, chúng ta cũng nên nhìn kỹ mấy vấn đề đó.”

Lê Diệp bấm mạnh móng tay, cô có chút lo âu.

“Có ngại nói một chút về hoàn cảnh của cô với tôi không?” Bác sĩ cười, nhìn cô, “Không phải căng thẳng, chỉ là nói chuyện phiếm thông thường thôi.”

Lê Diệp không mở miệng, cô đưa tay đặt trên xe lăn, động tác như thể muốn quay lại.

Doãn Chính Đặc đưa tay đè cô lại, âm thầm dùng sức, không cho cô tránh né.

Cô đã không muốn phối hợp, nói gì đi nữa cũng là phí lời, không bằng cứ thẳng toẹt luôn. Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn bác sĩ một cái, bác sĩ liền gật đầu rồi hỏi, “Cô Diệp, có thể nói xem chân cô tại sao lại bị thương được không?”

Lê Diệp tỏ vẻ mặt tức giận, cô không muốn nói, lại càng không muốn người khác dò xét tâm tính mình.

“Lúc ở bệnh viện đã làm một vài kiểm tra, tôi cũng đã nói chuyện điện thoại với bác sĩ của cô rồi, ông ấy nói dựa vào tình hình hồi phục của cô thì có thể đứng dậy được.”

Bàn tay nắm tại bánh xe của Lê Diệp âm thầm dùng sức, nhưng cô không chống lại được sức lực của Doãn Chính Đặc.

“Tai nạn đã qua rồi, ảnh hưởng đến cuộc sống, có thể thử giảm thiểu đến mức nhỏ nhất...”

Đột nhiên Lê Diệp run lấy bầy, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Thấy sắc mặt cô thay đổi đột ngột, Doãn Chính Đặc định đứng dậy, nhưng rồi lại nhẫn nại ngồi yên.

“Tôi đã gặp rất nhiều người vì bị tai nạn mà phải đến đây, họ gần như là đã gặp tử thần rồi, sau một thời gian dài vẫn không thoát ra khỏi nỗi sợ hãi. Nhưng chỉ cần có lòng tin, đa số họ đều có thể quên đi quãng hồi ức đó, bắt đầu cuộc sống mới. Cô Lê...”

Tay chân Lê Diệp cứng ngắc, cô hết nhìn đông lại nhìn tây, như thể đang tìm một lối thoát vậy.

“Có thể kể lại tình huống khi đó không? Có nhiều sự áp lực khi nói ra sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều.”

Doãn Chính Đặc nhìn chăm chú phản ứng của Lê Diệp. Cô không muốn anh nhìn thấu, nhưng trốn tránh không phải là cách tốt, cô không chịu nói thì cần ép cô nói ra.

Lê Diệp không ngừng đẩy xe lăn, nhưng vẫn bị Doãn Chính Đặc tóm lấy. Cô bất động, lời bác sĩ nói khiến cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, lo âu, tinh thần căng cứng, như thể lúc nào cũng đứt được.

“Hôm đó, cô ra ngoài làm gì? Thời tiết thế nào, ở đâu, đi xe gì?”

Lê Diệp che tai lại, cự tuyệt nghe những lời ép hỏi của bác sĩ.

Thấy mồ hôi đổ đầy trên trán cô, Doãn Chính Đặc nhíu mày, nắm tay cũng siết chặt lại.

“Còn có người ở cạnh cô sao? Hay là hôm đó cô ra ngoài một mình?”

Lê Diệp thờ dốc, vừa nghẹn ngào cô vừa cúi đầu xuống, như thể một con đà điểu muốn vùi đầu vào cát.

“Tại sao lại không muốn nhớ đến sự việc đó, chỉ đơn giản là sợ hãi, hay là trong lòng còn có tâm tình khác? Tiếc nuôi? Áy náy?”

Lời bác sĩ nói đâm thủng tuyến phòng bị của Lê Diệp. Đột nhiên cô thét lên, hai tay vung loạn lên như muốn xua tan những luồng lạnh lẽo vây quanh mình.

Thấy cô như vậy, Doãn Chính Đặc cũng không cố nữa, đứng dậy ôm lấy cô, “Thôi, không muốn nói thì đừng nói nữa, về nhà.”

Lê Diệp biết tất cả đều là sự chuẩn bị của anh, trong lòng vô cùng hận anh, liền đưa tay hung hăng cào anh mấy cái. Trên cổ hiện ra vài vết máu, Doãn Chính Đặc nhíu mày, giữ chặt cô lại, dùng lồng ngực rắn chắc để không chế sự run rẩy của cô.

Một lúc lâu sau, cô bình tĩnh lại nhưng vẫn còn nước mắt, đã không còn phải khống chế nữa, nhưng vẫn nức nở nghẹn ngào.

Có chút hối hận, Doãn Chính Đặc bế cô lên xe. Dọc đường về nhà, cô vẫn khóc, cô gái lúc nào cũng không chịu cúi đầu trước anh thì giờ lại như quên mất sự tồn tại của anh, đắm chìm trong nỗi bi thương.

Trở về nhà, anh đưa cô lên tầng, đặt cô nằm xuống. Cô vẫn khóc, hai mắt sưng đỏ, gương mặt ướt đẫm nước mắt.

Thờ dài, anh rút khăn tay ra, lau hết nước mắt cho cô, lại như mất khống chế thật rồi.

Thấy cô như vậy, Doãn Chính Đặc rót cho cô một cốc nước ấm, cô không thèm nhìn, anh cũng ngượng ngập đặt xuống, đưa tay muốn chạm vào cô thì lại sợ chọc giận cô.

Mãi lâu sau, anh mới cau mày, “Đừng khóc nữa, phiền chết mất.”

Lê Diệp nghe không lọt, ôm đầu gối, tiếng khóc dần ngừng lại, cô quay mặt đi, nước mắt thì vẫn lăn chả như cũ.

Thấy cô không muốn biểu đạt cảm xúc của mình ra, Doãn Chính Đặc ngồi bên cạnh, chốc lát đứng lên, chốc lát lại ngồi xuống, muốn nói không nên lời, định mắng lại không mắng được.

Đang lúc anh luống cuống tay chân, thím Kim đứng ngoài gõ cửa, “Cô cậu, ăn cơm thôi.”

“Mang vào đây đi.” Anh đặt bàn lên giường, người giúp việc lập tức bung thức ăn vào.

Anh múc một chút canh, nhìn cô gái ở bên cạnh, “Lại đây ăn cơm.”

Đương nhiên cô không để ý đến. Anh bưng bát đến gần đầu giường, thấy hai mắt cô vẫn ngân ngấn lệ, anh không nhìn được, “Còn định ồ ào đến khi nào?”

Cô không để ý đến anh, Doãn Chính Đặc bỏ bát canh lại, quay đầu bỏ đi. Một lát sau, anh đi từ nhà tắm ra, cầm khăn bông, nâng mặt cô lên lau vài cái.

Thấy hai mắt cô sưng lên, anh tỏ vẻ bức bối, cánh tay lại giam chặt cơ thể gầy gò của cô. Anh ngồi bên, thấp giọng nói, “Thôi được rồi, trông như người điên ấy.”

Cô không gầy gù, chỉ dựa vào vai anh khóc. Doãn Chính Đặc ôm cô, “Không muốn nói thì thôi, nhưng cô không thể ngồi xe lăn mãi được, phải làm trị liệu phục hồi.”

Lê Diệp dựa vào ngực anh, vẻ mặt hiện sự giận dữ, cô há miệng cắn cánh tay anh.

Rít lên một tiếng, anh hơi bức mình, “Cầm tinh con chó à?”

Lê Diệp vẫn hung hăng cắn anh, nhưng cũng không biết con giận dữ đến từ đâu. Doãn Chính Đặc thấy cô như định cắn chết mình liền ấn trán cô, “Sao thế, là tôi làm què chân cô à?”

Không nói lời nào, còn cắn ác hơn.

“Được rồi, xong chưa hả?” Anh ấn trán cô nhưng không dùng mấy lực, đợi cô cắn đã rồi anh mới đẩy cô ra, cầm bát canh, múc một thìa đưa đến trước miệng cô, “Ăn.”

Cô đẩy ra, nhưng anh đã đoán được, liền đưa thìa vào miệng mình, rồi cúi đầu mớm cho cô.

Lê Diệp bất ngờ không chút phòng bị, buộc phải nuốt xuống, nhất thời cảm thấy buồn nôn. Thấy cô như ăn phải ruồi, anh hừ một tiếng, “Nếu cô dám nôn ra, tôi sẽ quăng cô qua cửa sổ.”

Lê Diệp không còn tâm trạng đấu võ mồm với anh. Vết thương của cô, không phải anh có thể thấy được, cũng không phải anh có thể lý giải được, anh nói hứng thì sẽ muốn vạch ra xem. Đối với cô mà nói, cô vĩnh viễn không muốn có người chạm vào nó.

Chứng kiến vẻ không hài lòng của cô, anh cũng không gắng hỏi nữa mà chỉ nói, “Mai đừng đến đài truyền hình.”

Cô phẫn nộ nhìn anh, anh lại liếc đôi mắt sưng húp của cô, “Vốn đã xấu, giờ còn xấu hơn.”

Biết hai mắt mình sưng mọng, Lê Diệp che mắt lại, lòng bàn tay hơi ẩm ướt.

Cầm bát đưa cho cô, anh đứng dậy, “Ăn cái này đi.” Nói xong, đi thẳng ra cửa.

Lê Diệp không nhúc nhích, trong mắt tràn đầy tâm sự, có nỗi áy náy của cô, sự sợ hãi, sự tức giận, sự tự trách. Sự việc đó là nỗi tức giận nhất trong lòng cô, là vết thương đau đớn nhất, cô mãi mãi không muốn nhớ lại, nhưng mãi mãi không thể quên được.

Dưới nhà, mở tủ lạnh, Doãn Chính Đặc lấy ra một túi đá.

Vừa rồi thím Kim nhìn thấy Lê Diệp khóc lóc, không nhìn được liền nói với anh, “Cậu này, tính cách cô ấy hướng nội, không thích nói chuyện, cậu phải làm cho cô ấy vui chứ. Con gái đều thích quà, thích hoa, muốn đồ dành cũng dễ thôi mà.”

Anh tỏ vẻ khinh khỉnh, quay đầu đi lên tầng.

Dễ phụ nữ ư? Đùa à, đã bao lâu rồi anh không dễ phụ nữ?

Trở lại phòng ngủ, cô nàng kia quả là coi lời nói của anh như gió thoảng bên tai, đôi đứa vẫn không dịch chuyển.

Anh cầm túi đá đặt thẳng lên hai mắt sưng đỏ của cô, “Tôi cho cô nửa tháng, phải bỏ cái xe lăn đi cho tôi, tôi không muốn trong lễ cưới phải đẩy xe lăn cho cô.”

Lê Diệp không nghe thấy lời cảnh cáo của anh, chỉ nghe thấy chữ lễ cưới, trong lòng cực kỳ bài xích. Cô gần như không hề suy nghĩ mà thốt lên, “Tôi không cần lễ cưới.”

Anh cả giận, nhìn cô chăm chăm, “Cô lặp lại lần nữa xem!”

Lê Diệp lặp lại thật, “Tôi không cần lễ cưới.”

Anh bóp túi đá kèn kẹt, “Cô bảo Doãn Chính Đặc tôi lên lút kết hôn?”

Lê Diệp ngoảnh mặt, đầy vẻ mệt mỏi, “Là chính anh nói, sau ba năm sẽ thả tôi đi, đã như vậy rồi thì cần gì lễ cưới nữa.”

“Mẹ kiếp, cô còn quản tôi cơ đấy!” Anh tức tối quăng túi đá xuống đệm, “Cứ cho là mai ly hôn thì hôm nay cũng phải làm lễ cưới! Cô sợ người khác biết ư? Đã thế tôi càng muốn cho thiên hạ biết, Lê Diệp cô giờ là bà Doãn rồi!”

Quả thực Lê Diệp không thể nào nói chuyện với anh được, “Tôi chỉ có một yêu cầu, nếu anh không đồng ý thì xác định là trời tôi đưa đến lễ cưới của anh đi.”

Lễ cưới của anh, thoáng chốc đã về rạch rồi ranh giới ra rồi. Doãn Chính Đặc cắn răng, thở mạnh vài hơi, “Đừng tưởng là tôi không dám trời cô...cho cô tí thể diện là cô được đà lên mặt, tôi chưa chơi đùa cô đủ thôi, chơi chán rồi, thì mai ngày kia sẽ giết chết cô!”

Xả hết lời tàn nhẫn, thấy cô không chút thay đổi, anh tức giận hất bàn lên, bát đĩa rơi lung tung. Anh chỉ vào cô, “Chờ xem, xem xương cốt cô cứng hay thủ đoạn của tôi mạnh hơn!”

Dứt lời, thím Kim và mấy người giúp việc chạy vào, nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn thì càng hoảng sợ hơn, vội vàng dọn dẹp.

Thím Kim tỏ vẻ muốn dạy trẻ mà không dạy nổi, vừa nãy còn chỉ bảo tận tình, vậy mà vẫn thế này đây.

Doãn Chính Đặc nhìn cô nàng kia, vẫn là cái vẻ không quan tâm, lửa giận nhất thời xông thẳng lên đỉnh đầu. Mặc cô sống chết ra sao, anh quay đầu bỏ đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hình như động lòng

Sáng sớm ngày hôm sau, ngồi trong xe, Doãn Chính Đặc cùng Khang Đức Văn đi họp.

Thấy gương mặt anh có vẻ uể oải, Khang Đức Văn trêu ghẹo, “Cậu hai, tuy là tân hôn nhưng cũng phải tiết chế, đừng để mệt mỏi quá.”

Doãn Chính Đặc khẽ nhếch khóe môi, giờ tài liệu, “Giá của Vinh Phong lúc nào cũng cao, thế nên đến giờ lợi nhuận cũng chẳng được mấy, lát nữa họp, phải tìm một nhà cung cấp khác.”

“Giá thị trường bây giờ đều thế, nhà cung cấp khác cũng ra giá cao, hợp tác với Vinh Phong nhiều năm, chất lượng hàng lại đáng tin.”

Nhìn đồng hồ, Doãn Chính Đặc đột nhiên gọi tài xế, “Bật tivi lên.”

Tivi trên xe được bật lên, vừa đúng tám giờ, Quan Khanh Khanh xuất hiện cùng với bộ đồ công sở, “Xin chào quý vị đến với bản tin tám giờ, mời quý vị xem tóm tắt nội dung chương trình ngày hôm nay.”

Tóm tắt chương trình, giọng nói chen ngang, “Toàn tỉnh triển khai kiểm tra thực phẩm đông lạnh, trong số ba mươi sản phẩm kiểm tra thí điểm, chỉ có bảy sản phẩm đạt tiêu chuẩn...Cục cảnh sát phá thành công vụ án đột nhập trộm cắp...Viện bảo tàng tiến hành hiện đại hóa toàn diện...”

Thấy anh nghe rất chăm chú, Khanh Đức Văn cảm thấy thú vị, “Tôi bảo này cậu hai, lúc kết hôn hình như tính tình cũng thay đổi thì phải, mấy tin tức nhát nhẽ này mà cậu cũng xem?”

Doãn Chính Đặc không nói chuyện, vẫn nghiêng tai chăm chú nghe.

“Phóng viên đưa tin từ công trường thi công, công trình trạm tàu hỏa ngầm từ quảng trường thành phố tạo thành hành lang quan trọng cho khu vực trung tâm đang được tiến hành, dự kiến đến tháng Mười là có thể hoàn thành.”

Đột nhiên Khang Đức Văn tỏ vẻ nghi hoặc, “Chờ chút...cái giọng này...”

Khóe miệng Doãn Chính Đặc hơi cong lên, anh cúi đầu giờ tài liệu.

Khang Đức Văn vắt óc suy nghĩ, “Sao quen thế nhỉ, cái giọng này nghe thấy ở đâu rồi ấy, sao nghĩ mãi không ra.”

Viên tài xế không nhận được, nhắc nhở, “Tai anh Khang tỉnh thật đấy, thấy quen là tại vì giọng nói này của em dâu anh mà.”

Khang Đức Văn kinh ngạc, “Em dâu?” Nói rồi anh ta lại nhìn Doãn Chính Đặc, “Là...Lê Diệp?”

Doãn Chính Đặc thân nhiên gật đầu, “Cho cô ấy đi kiểm việc làm, ngồi ở nhà hóa mốc meo ra.”

Khang Đức Văn chợt hiểu ra, “Chẳng trách lại quen tai thế...Mà, giọng em đâu nghe êm tai thật đấy, làm việc này công nhận hợp.”

Doãn Chính Đặc không nói nữa, bản tin tám giờ theo hai người đến tận công ty.

Sáng thức dậy, hai mắt Lê Diệp không tránh khỏi hơi sưng phù, may mà không quá nghiêm trọng, trang điểm một chút là có thể che lấp được.

Cô đến đài truyền hình, vào phòng làm việc, chủ nhiệm vô cùng vui vẻ ra đón, “Lãnh đạo xem chương trình sáng nay, khen cô hết lời, khán giả cũng phản hồi rất tốt, tiếp tục cố gắng nhé...”

Lê Diệp thở phào, với công việc, cô không chịu được nếu không làm thật nghiêm túc, không thể làm đến mức tốt nhất nhưng vẫn phải cố gắng ở mức cao nhất.

Lúc nghỉ trưa, Quan Khanh Khanh không cần ra ngoài, rốt cuộc hai người cũng có thể ngồi tâm sự với nhau.

Lê Diệp kể qua hai năm của cô, còn hai năm của Quan Khanh Khanh thì lại vô cùng phong phú.

“Diệp Nhi, mình cảm thấy cậu cứ ở hậu đài thì phí quá, hình tượng của cậu tốt, đáng nhẽ nên ra trước ống kính.”

Lê Diệp cười khò, “Làm gì có ai ngồi xe lăn xuất hiện trước ống kính chứ, mình thu âm kịch bản thôi cũng được rồi, ra ngoài áp lực lắm.”

“Áp lực không lớn thì tiền đồ cũng không lớn theo.” Quan Khanh Khanh giễu cợt cô, “Còn trẻ thế này, sao lại không phấn đấu chứ.”

Lê Diệp lắc đầu cười cười, không nói lời nào.

“À, quên không hỏi cậu, cái nhẫn này của cậu, là nhẫn cưới à?” Quan Khanh Khanh nhìn chiếc nhẫn kim cương của cô, cười hỏi.

Xoay tròn chiếc nhẫn với vẻ mắt tự nhiên, Lê Diệp lắc đầu, “Giả đấy, đeo chơi thôi.”

“Khinh mình không nhìn được hàng à, làm gì có đồ giả nào mà lại được thế này, mình cũng lượn đi mua sắm đến nhẫn mặt cửa hàng rồi.”

Lê Diệp cười với vẻ miễn cưỡng. Doãn Chính Đặc không cho tháo nhẫn xuống, cô cũng chẳng muốn lừa mình dối người, tình huống đã thế này rồi, cô có trốn tránh cũng vô dụng.

“Anh ta đối xử với cậu cũng tốt đấy chứ...” Quan Khanh Khanh nhìn cô, gương mặt đầy vẻ vui mừng.

Lê Diệp không biết sao cô ấy lại nói vậy, chẳng thể nói lại được, chỉ lắc đầu.

“Lại còn chối, chỉ riêng đôi giày này của cậu đã bằng hai tháng tiền lương của mình rồi.” Quan Khanh Khanh không nhịn được liền hỏi, “Anh ta là ai thế? Cậu quen ở nước ngoài à?”

Lê Diệp không ngờ đồ trên người mình lại quý giá đến vậy. Cô không mang hành lý về nước, hai bộ quần áo lấy từ phòng cũ ở nhà họ Lê, đều là hàng bình dân cả. Đến nhà Doãn Chính Đặc, đồ dùng đều do anh chuẩn bị, cô không thể không mặc quần áo nên đành phải nhận.

“Thôi thôi, bất kể thế nào, mình cũng mừng cho cậu.” Thấy cô không muốn nhắc đến, Quan Khanh Khanh cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Đối với cuộc hôn nhân này, từ trong lòng Lê Diệp đã không thừa nhận, cô lại càng không muốn nhắc đến nó với người khác.

“Còn cậu?” Lê Diệp nghĩ đến thành tích của cô ấy, “Phương diện tình cảm ổn định rồi chứ?”

“Mình ngày nào cũng bận bịu, chẳng còn thời gian cho chuyện tình cảm nữa.” Quan Khanh Khanh xua tay, “Ngày trước, người mình yêu thì không thích mình, giờ người yêu mình thì mình lại không vừa mắt, tạm thời không nghĩ đến, cứ chuyên tâm làm việc đã.”

Lê Diệp còn nhớ hồi đi học, cô ấy có thầm mến một người rất lâu, khi ấy người đó đã có bạn gái, giờ xem ra, sự thầm mến đó không có kết quả gì rồi.

Đang trò chuyện, bên cạnh đột nhiên có người lên tiếng, “Cô Diệp, chuyện ngày hôm qua, tôi xin lỗi!”

Lê Diệp hoảng hồn, ngẩng đầu lên nhìn thì ra là cô gái trẻ kia.

Quan Khanh Khanh nhìn đôi phương, vừa nhận ra liền bực bội hỏi, “Tiểu Đan? Cô làm gì thế?”

Tiểu Đan nhìn Lê Diệp, rồi khom người, “Hôm qua ở nhà ăn tôi không nên nói chuyện vô lễ với cô như vậy, xin lỗi, xin cô tha lỗi cho tôi.”

Giờ Lê Diệp mới nhớ ra, cô ta chính là người nà hôm qua tại nhà ăn đã yêu cầu cô mang đồ ăn ra khỏi bàn.

Cô lắc đầu, tỏ vẻ bất ngờ bởi lời xin lỗi trịnh trọng của đối phương, “Không có gì, không cần xin lỗi đâu.”

“Cần, cần chứ, cô tha thứ cho tôi được không? Tôi thật sự không có ý mạo phạm đến cô.” Ánh mắt Tiểu Đan đầy vẻ khẩn cầu.

Lê Diệp thấy cô ta như vậy thì không thể làm gì khác là nói, “Thật sự không có gì mà, tôi không để ý, cô cũng không phải để bụng đâu.”

Tiểu Đan thở phào nhẹ nhõm, “Vậy là cô thật sự không tức giận nữa?”

Lê Diệp xác nhận lại một lần nữa thì cô ta mới yên tâm rời đi. Quan Khanh Khanh thấy vẻ mặt khó hiểu của Lê Diệp liền cười, “Kệ cô ta, bây giờ có nhiều người mới vào đài truyền hình, thế mà đã cảm thấy mình ngồi ở ngôi cao nhất rồi, làm việc cũng chẳng từ tể gì, dạy cho một bài cũng được.”

Lê Diệp không rõ ý của cô, còn chưa kịp nói thì từ ngoài cửa đã truyền vào âm thanh không nhỏ.

Một đám người tiến vào, nhiều nhân viên giờ điện thoại di động lên chụp liên tục, những người bám theo sau cũng đầy vẻ hưng phấn.

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán, người chạy đến xem không ngớt.

Quan Khanh Khanh nhìn, “Diệp Cẩm Lan đến ghi hình một chương trình ấy mà, làm cho cả đài náo nhiệt như đón tết ấy.”

“Diệp Cẩm Lan?” Lê Diệp mới về không lâu, bản thân lại không mấy quan tâm đến giới giải trí, vậy nên hoàn toàn lạ lẫm với cái tên này.

“Ngôi sao nổi tiếng đấy, hiện giờ có một bộ phim đang phát ở đài mình.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn ra xa, trong đám người đang di chuyển, cô thoáng nhìn thấy một cô gái cao ráo xinh đẹp, đeo kính râm, choàng khăn, khí chất quả thật đầy kiêu kỳ.

Xế chiều, công việc hoàn thành rất thuận lợi, tan ca, cô tưởng tài xế sẽ đến, không ngờ Doãn Chính Đặc lại gọi điện nói là sẽ tới.

Tối qua anh vừa nổi trận lôi đình, còn tưởng anh tức giận đến mức không buồn về nữa.

Vào thang máy đi thẳng xuống bãi đỗ xe, vừa lúc Doãn Chính Đặc tới. Anh đưa cô lên xe. Xe lăn đã đổi sang loại nhẹ nhất nhưng chung quy vẫn thật phiền phức, gấp ra gấp vào, kiểu gì cũng không bằng được hai cái chân.

Lên xe, anh không hề giận dữ nữa mà cài dây an toàn cho cô rồi khởi động xe.

Bên cạnh xe đột nhiên có một bóng dáng lao đến, Doãn Chính Đặc đạp mạnh chân phanh, người đó bám vào cửa sổ rên khóc, “Cô Diệp, cô đi nói chuyện với lãnh đạo đi, tôi không thể không có công việc này được, gia đình tôi còn trông chờ vào tiền lương của tôi để trả tiền thuê nhà. Hôm qua óc tôi bị úng nước nên mới nói năng với cô như vậy, tôi xin lỗi, tôi thật sự không dám thế nữa đâu! Cô tha thứ cho tôi đi, xin cô đấy!”

Lê Diệp nhìn Tiểu Đan đứng ở ngoài. Trưa nay cô ta đã khúm na khúm núm, mình nói là không để ý rồi, sao giờ lại vẫn khóc lóc thế này?

Cô định mở cửa xe thì Doãn Chính Đặc liền nắm tay cô lại, đôi mắt sau cặp kính mát lạnh lùng một cách lạ thường, “Không phải lo chuyện đâu đâu đâu.”

Tiểu Đan thấy cô không nói lời nào thì lại cầu xin, “Cô Lê, xin cô thương tôi, đến nói với lãnh đạo đừng đuổi việc tôi. Tôi làm việc chăm chỉ, không có lý nào lại đuổi tôi! Nếu tôi bị đuổi, sau này sẽ khó mà tìm được việc. Cô có tiền có thế, đâu cần phải so đo với tôi!”

Lê Diệp chợt hiểu ra, quay đầu nhìn Doãn Chính Đặc, “Là anh?”

Anh từ chối cho ý kiến, giậm mạnh chân ga, xe chạy như bay, nháy mắt đã bỏ xa Tiểu Đan.

Lê Diệp tức giận, “Anh cũng nghe thấy mà, cô ấy phải nuôi gia đình, một việc nhỏ thôi, cần gì phải so đo?”

Anh thần nhiên nắm vô lăng, “Ông nội tôi từng nói với tôi, nếu có người đủ can đảm trợn trừng mắt nhìn cháu, thì phải đánh cho người đó không dám nhìn thẳng vào cháu, nếu không có một ngày, kẻ đó sẽ cười lên đầu cháu mà đi tiều.”

Lê Diệp quả thực không thể tin nổi có phương pháp giáo dục như vậy, “Cho dù có người trợn trừng mắt thì cũng là với tôi, tự tôi xử lý.”

Lê Diệp không muốn nghe thấy đề tài này nữa, xoay mặt đi, lặp lại như cũ, “Tôi không cần lễ cưới.”

“Chờ cô có năng lực cười lên đầu tôi rồi hẵng phát biểu ý kiến.” Anh khinh khinh.

Lê Diệp không muốn cãi cọ với anh nữa, anh vốn không cần ý kiến của người khác mà.

Chẳng mấy chốc đã về đến nhà. Lê Diệp có chút bài xích nơi này, không phải bởi con người, chỉ là chênh lệch quá lớn, đây không phải là thế giới của cô.

Đẩy cô vào cửa, bên trong, người nhà họ Doãn đều có mặt.

Đoan Đoan chạy chân sáo đến, “Cậu út!”

Vừa nói, con bé vừa lao đến chỗ Lê Diệp, Doãn Chính Đặc nhanh tay nhanh mắt bế con bé lên, “Không được chạm vào cô ấy, đến đây chơi với cậu.”

Đoan Đoan ôm cổ anh, “Cậu, ai đấy ạ? Cháu thích cô ấy.”

Bóp cái mũi nhỏ, Doãn Chính Đặc không ngờ con bé cũng biết nhìn người, “Gọi mợ đi.”

Đoan Đoan muốn ra chỗ Lê Diệp, “Mợ, cháu là Đoan Đoan ạ.”

Đứa bé rất đáng yêu, nhưng Lê Diệp không có ý định bế, vừa rồi Đoan Đoan nhào đến, cô còn né ra sau.

Không biết là do không thích trẻ con hay không thích đứa nhỏ nhà họ Doãn, Doãn Chính Đặc liếc cô một cái, cô nàng này lấm tím xấu, chẳng buồn so đo.

Tinh thần ông cụ không tệ, nhìn Doãn Chính Đặc dẫn Lê Diệp vào. Mặc dù anh cố chấp chuyện kết hôn, nhưng dù sao cũng đã theo trình tự pháp luật rồi, bây giờ Lê Diệp cũng đã là cháu dâu ông.

Lấy bao đồ ra, ông cụ nhìn Lê Diệp, “Cái này cho cháu, coi như là quà tân hôn cho hai đứa đi.”

Lê Diệp chần chừ không đưa tay ra, Doãn Chính Đặc liền nhận lấy, cầm trong tay nặng nịch, anh cười, “Ông vung tay thoảng ghê, cháu thay cô ấy cảm ơn ông...”

Trần Oanh là người khó chịu nhất, bà vạn lần không muốn, nhưng cậu con trai lại một mực không nghe lời bà nói. Chỉ mong A Đặc suy nghĩ cẩn thận một chút, cho dù muốn chơi đùa cũng không thể dùng cách đó, bà tin là con mình sẽ không hồ đồ đến mức sống cả đời cùng đứa con gái kia.

“Bảo nhà bếp chuẩn bị cơm nhanh đi!” Trần Oanh thật sự không còn gì để nói, lại không muốn nhìn thấy cô nhiều, cơm nước xong sớm cho cô còn đi về.

Cả nhà quây quần nói chuyện, Lê Diệp ngồi trên chiếc salon bên cạnh, không nói chen vào, như thể đang lơ lửng trong một thế giới của riêng mình.

Doãn Chính Đặc vừa nghe người nhà nói chuyện vừa dùng tăm xắt thanh long thành từng miếng vuông nhỏ, chẳng mấy chốc đã đầy đĩa. Anh giờ tay đưa cho người bên cạnh.

Lê Diệp cầm trong tay, nhưng không ăn.

Doãn Kính Lam nhìn thấy hết, trong lòng khó tránh khỏi con bực tức. Lê Diệp dựa vào cái gì chứ, không biết là lấy A Đặc thế nào, nhưng lại cứ tỏ ra ầm ức. Từ lúc vào cửa đến giờ, Đoan Đoan thì không bế, lãnh đạm với ông nội, giờ đến A Đặc cắt hoa quả cho mà cô ta vẫn không cảm kích, quả thật là cực kỳ đáng ghét.

Giận cá chém thớt, chị ta đâm ông chồng bên cạnh một cái, “Anh đuổi con bé kia đi đi!”

Khang Đức Văn chẳng biết phải làm sao, đừng nói mình là anh rể, đến mẹ với chị gái còn chẳng có cách nào nữa là. Đuổi Lê Diệp đi thì đơn giản, nhưng cái khó là không ai có thể khiến Doãn Chính Đặc thay đổi chủ ý được.

Bà xã vẫn không giải được con giận, Khang Đức Văn không làm gì được hơn là đứng dậy, đi đến đầu salon bên kia rồi ngồi xuống cạnh Lê Diệp.

Thành kiến của Khang Đức Văn với cô không tính là lớn, anh ta chưa từng xung đột với cô, mà ấn tượng của Lê Diệp với anh ta cũng không quá tệ.

Anh ta cũng biết mình không bị cô bài xích nên liền tán dóc, “Sáng nay anh với A Đặc xem bản tin tám giờ, nghe thấy đoạn em đọc, khá lắm, nghe rất tự nhiên.”

Khóe miệng Lê Diệp giật giật, “Cảm ơn anh.”

“Giọng nói của em thật sự rất êm tai, như là được trời sinh ra để làm nghề này ấy...” Khang Đức Văn cười, “Sáng nay lúc nghe thấy, anh còn bảo, sao giọng này nghe quen thế nhỉ, nghĩ mãi vẫn không ra.”

Tay Lê Diệp cầm hoa quả, ánh mắt có chút gượng gạo.

“Anh còn nghĩ, nghe quen thế, hình như là lồng tiếng trong một phim mà gần đây vợ anh đang xem trên tivi, phim gì ấy nhỉ, Mùa xuân của bách hợp?”

Lê Diệp biến sắc, quay đầu nhìn anh ta.

“Không phải, không phải, là Mùa xuân của hồng hoa.” Khang Đức Văn cười ha hả.

Lê Diệp quay đi với vẻ cứng nhắc, bàn tay cầm cái đĩa trắng bệch.

Khang Đức Văn thấy Doãn Kính Lam trừng trừng nhìn mình thì cười cười rồi đứng dậy quay lại chỗ cũ.

Ông cụ ngồi ở ghế chính giữa, “Hai mươi hai tháng sau là ngày tốt đấy, thời gian chuẩn bị cũng đủ.”

Doãn Chính Đặc không có ý kiến, “Nghe lời ông đi ạ.”

Lê Diệp không ảm lên, ngồi yên như mất hồn.

Đến bữa cơm, mọi người ngồi ăn nhưng đều ôm suy nghĩ riêng, trừ Đoan Đoan ra, chẳng ai ăn uống vui vẻ được.

Trước khi đi, ông cụ chống quai trượng tiễn họ ra, rồi còn dặn, “A Đặc này, cháu đưa Lê Diệp về nhà họ Lê một chuyến đi, gì thì gì nó cũng là con cháu họ Lê, phải nói với bề trên một tiếng, không thể không có phép tắc gì được.”

Doãn Chính Đặc đẩy Lê Diệp đi, “Cháu có tính rồi, ông yên tâm.”

Lên xe, Doãn Chính Đặc đưa cô rời đi.

Lại thở dài thườn thượt, Trần Oanh ôm ngực, “Con không hiểu ý A Đặc thế nào nữa. Con cảm thấy hình như nó động lòng với con bé kia rồi thì phải, cả một buổi tối mà hai mắt không rời con bé tí nào.”

Doãn Kính Lam cũng nói, “Cháu cũng không hiểu nổi A Đặc nữa, nó kết hôn để làm gì, trả thù Lê Diệp hay là gây phiền muộn nhà mình đây?”

Ông cụ đưa mắt nhìn chiếc xe ở phía xa, có chút hồ hững, “Nó không phải trẻ ranh lên ba, trong lòng nghĩ gì cũng không nói ra đâu. Kệ nó đi, nó muốn thế nào, mấy hôm nữa là biết rõ thôi.”

Khang Đức Văn không nói gì, đứng bên cạnh vợ mà khóe miệng lộ ra nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hết sức bảo vệ

Bóng đêm phủ xuống, trong căn phòng ngủ tĩnh lặng là một màu đen kịt.

Đột nhiên ...

“Hi Hi!” Kêu lên một tiếng, Lê Diệp ngồi bật dậy, đầu đầy mồ hôi.

Ôm bả vai run rẩy, cô nhìn chòng chọc vào không gian u tối, vẻ mặt đầy sợ hãi, đau đớn.

Doãn Chính Đặc cũng bị cô đánh thức. Anh bật đèn ngủ, thấy cô run lẩy bẩy thì đưa tay qua, “Sao thế?”

Lê Diệp đẩy anh, “Anh tránh ra!”

Anh nhú mày, “Phát điên cái nỗi gì thế!” Nói rồi, anh kéo chăn bọc lấy cô, “Gặp ác mộng?”

Lê Diệp vẫn run rẩy, cho dù đã mở to mắt nhưng hình ảnh khủng khiếp trong giấc mơ vẫn không cách nào biến mất.

Ôm cô, Doãn Chính Đặc nhìn đồng hồ, ba giờ sáng.

Chinh đèn sáng thêm, anh đứng dậy, không nhìn được câu lầm bầm, “Thần kinh, sớm muộn gì cũng bị cô dọa chết.”

Ra khỏi phòng ngủ, không lâu sau, anh mang theo một cốc sữa nóng quay lại.

Đưa cho cô, anh nói, “Uống xong rồi mau mau ngủ đi.”

Sắc mặt Lê Diệp trắng bệch, cô có vẻ quá sợ hãi, không biết nằm mơ thấy gì.

Anh ngồi xuống, bưng cốc đến bên miệng cô, “Há miệng.”

Lê Diệp thờ người nhìn anh, hai tròng mắt lại ngân ngấn.

Anh không biết phải làm sao, “Nằm mơ thôi mà, chẳng phải hiện tại không làm sao rồi đấy ư?”

Đột nhiên Lê Diệp nghẹn ngào, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Anh uống thử một ngụm sữa, độ ấm vừa phải, rồi lại đưa cho cô, “Uống một ngụm đi.”

Dòng sữa ấm lướt qua môi, chảy vào cổ họng, nhưng cơ thể cô thì vẫn lạnh như cũ.

Uống một ngụm rồi lại không thể uống thêm, cô ôm lấy thân mình, ngồi ngây ngẩn. Doãn Chính Đặc quả thực muốn giết chết cái người kỳ lạ này, tức tối đặt cốc sữa sang một bên, kéo cô vào lòng, tóm chặt đắp lên, “Cô không muốn đi làm, nhưng mai tôi phải đi họp! Còn giờ trò ma quỷ nữa là tôi sẽ đưa cô đến chỗ bác sĩ thần kinh khám đấy!”

Nằm một lát, cô lại rất ngoan ngoãn, Doãn Chính Đặc cúi đầu nhìn, cô nằm trong lòng mình, mở to mắt, ánh mắt trống rỗng.

Bị cô làm loạn một hồi, anh cũng không ngủ được, một tay ôm cô, một tay gối ra sau đầu, “Mai, à không phải, hôm nay...tan làm rồi về nhà họ Lê, báo với bác cả của cô chuyện kết hôn của chúng ta.”

Không biết Lê Diệp có nghe thấy không, cô cứ nhìn vào khoảng không như thể chỉ còn lại cái xác. Doãn Chính Đặc ghét nhất là cô cứ như vậy, cô như vậy, không một ai có thể hiểu được.

Xoay cầm cô lại, anh nhủ mày, “Tôi đang nói chuyện với cô đấy!”

Cô rũ mắt xuống, giọng nói có phần nghẹn ngào, đột nhiên hỏi, “Có báo ứng không?”

Đôi mày anh nhíu chặt hơn, “Cái gì?”

Cô như đang nói một mình, “Nhất định có, người ích kỷ nhất định sẽ bị trừng phạt...”

Anh sờ trán cô, lại sờ trán mình, cô nàng này lại bắt đầu nói năng luyên thuyên rồi.

Không biết cô bị cái gì kích thích, buổi tối ăn cơm ở nhà về đã là lạ rồi. Doãn Chính Đặc ôm cô chặt thêm, “Cô đang nói gì thế?”

Lê Diệp lắc đầu, “Tôi không nên chỉ nghĩ cho mình, tôi chưa từng nghĩ đến cảm nhận của nó, tôi rất ích kỷ, thế nên tôi mới mất nó...”

Doãn Chính Đặc xoay gương mặt cô lại, giằng giụa nước mắt. Trong lòng anh cực kỳ ghét vẻ khác thường của cô, nhưng đối với sự mất khống chế của cô thì lại vô cùng luống cuống.

Có lẽ tìm bác sĩ tâm lý kích thích cô là sai, từ lúc đó cô đã trở nên kỳ quái, trong lòng cô cất giấu quá nhiều bí mật, không chắc đâu là từ huyết của cô, chỉ cần chạm phải là như một lần hủy diệt cô.

“Có báo ứng sao?” Đột nhiên anh tiếp lời cô, “Tôi thấy là không có đâu.”

Cơ thể nhỏ bé của Lê Diệp được anh ôm thật chặt, anh cúi đầu nói, “Tôi làm nhiều chuyện xấu như vậy, nhưng chẳng phải vẫn ăn ngon ngủ kỹ đấy sao. Thế nên, làm gì có báo ứng.”

Lê Diệp rất trầm mặc, không biết có đang nghe hay không.

“Nếu có báo ứng, tôi sẽ đứng ở phía trước, cô đừng quan tâm đến.” Anh vuốt ve bả vai mịn màng của cô, “Ngủ đi, báo báo ứng đến tìm tôi.”

Lê Diệp nhắm mắt lại, khóe mắt vẫn còn ướt ướt.

Hôm sau vẫn đi làm như thường, mặc dù tinh thần Lê Diệp không tốt lắm, nhưng Doãn Chính Đặc cũng không muốn cô cứ ngây ngẩn ở nhà. Anh biết, đối với cô mà nói, bị nhốt ở nơi đó sẽ chỉ càng khiến cô thêm bức bối.

Tan ca, anh đến đón cô. Trong công việc, cô vốn là người chăm chỉ, thoát nhìn thấy cũng hồi phục được mấy phần khí sắc.

Chờ cô, Doãn Chính Đặc đi về hướng nhà họ Lê.

Tuy cô mang họ Lê, nhưng lại không có quan hệ huyết thống với họ, ngoài bà cụ đã qua đời, cô ở nhà họ Lê nhưng vĩnh viễn không có cảm giác tồn tại một cách hòa hợp.

Lần trước cô đến một mình, không tránh được trận thảo phạt, nhưng lần này có anh, không ai dám gây sóng gió trước mặt anh cả.

Đã nói trước là sẽ đến, vậy nên người nhà họ Lê chuẩn bị rất tươm tất. Cổng lớn mở ra, xe vừa dừng lại thì đã nghe thấy giọng nói lãnh lút, “Anh hai! Anh đến rồi!”

Doãn Chính Đặc xuống xe, vòng ra sau lấy xe lăn xuống, lại mở cửa ghế phụ rồi bế người ở trong ra.

Lê Thiên Tổ sững người, kinh ngạc nhìn Lê Diệp xuất hiện bên cạnh Doãn Chính Đặc.

Doãn Chính Đặc đẩy Lê Diệp vào nhà, mọi người ở bên trong đều vô cùng kinh ngạc... Hai người vốn là “nước lửa không dung”, vậy mà lại xuất hiện trong tư thái như vậy, khó tránh khỏi việc mọi người đoán già đoán non.

Đứng ở đại sảnh, Doãn Chính Đặc nhìn cả gia đình họ Lê, “Bác cả, hôm nay cháu đến đây là để nói với mọi người một việc.”

Lê Thiên Tổ đã dự cảm được gì đó, vội kéo tay anh, “Anh hai, hay là ăn cơm trước đi, chẳng phải anh thích nhất món thịt viên nướng đầu bếp nhà em làm sao? Hôm nay đặc biệt làm cho anh đấy, anh đến ném thử đi.”

“Thôi, anh nói xong sẽ đi.” Doãn Chính Đặc nói thẳng, “Cháu và Lê Diệp đã lấy đăng ký kết hôn rồi, hai mươi hai tháng sau sẽ tổ chức lễ cưới, hân hạnh mời mọi người đến uống rượu mừng.”

“Cái gì?” Lê Thành Tường không thể tin vào tai mình, “A Đặc, cháu nói lại lần nữa xem? Cháu với Lê Diệp làm sao cơ?”

“Chúng cháu kết hôn rồi.” Anh nói ngắn gọn.

Đường Thu Bình lên tiếng đầu tiên, “Đúng là đặc biệt... hai cô bà còn chưa lạnh mà cháu gái đã không đợi được phải đi lấy chồng sao? Lại còn lấy bạn trai của Sơ Vũ nữa chứ, Sơ Vũ chết oan uổng rồi phải không? Ai giải thích cho tôi xem, tình huống này là như nào đây?”

Lê Thành Tường cũng trách cứ, “Đúng là quá kỳ cục! Bây giờ chú thím ba không có ở đây, nếu chú thím ấy mà biết thì thế nào đây! A Đặc, cháu là thanh mai trúc mã với Sơ Vũ, cho dù nó đã mất, cháu muốn lấy vợ cũng được, nhưng sao có thể là Lê Diệp được!”

Lê Thiên Tổ trừng mắt nhìn Lê Diệp. Cô ta vẫn làm như không có gì, không biết xấu hổ, đã hại chết Sơ Vũ mà vẫn còn ra vẻ oai phong như vậy!

“Nhất định là mày!” Chỉ vào cô, Lê Thiên Tổ phần nộ trách móc, “Lại là mày giờ trò quỷ đây mà! Rốt cuộc mày muốn biến nhà tao thành cái dạng gì mới bỏ qua? Bà nuôi mày thế nào mà mày lại coi thường như thế hả!”

“Đủ rồi.” Doãn Chính Đặc không đủ kiên nhẫn, “Chuyện kết hôn của cháu do cháu làm chủ, đầu óc cháu rất tỉnh táo. Hôm nay cháu đến đây là muốn báo với bề trên một tiếng, cháu cưới Lê Diệp rồi, chúc phúc cũng được, không chúc phúc cũng được, đây là sự thật, không ai có thể thay đổi được.”

“Nhưng mà anh hai, sao nó có thể xứng đôi với anh được!” Lê Thiên Tổ mắt không ché, “Anh nhìn nó xem, nó sao có thể so với Sơ Vũ được. Anh hận nó nên muốn trả thù nó sao?”

Doãn Chính Đặc xua tay, “Như vậy thôi, cháu không nói nhiều nữa, cháu xin phép về.”

“Anh hai! Anh hai!” Lê Thiên Tổ cố níu kéo anh. Rõ ràng anh ấy là một người thông minh, nhưng tại sao lại nhiều lần phạm phải sai lầm ngu ngốc với con bé kia chứ!

Thấy anh lái xe đưa Lê Diệp rời đi, Lê Thiên Tổ kéo kéo Đường Thu Bình, “Mẹ, anh hai điên rồi, sao anh ấy có thể lấy Lê Diệp chứ!”

Đường Thu Bình cuống quýt lắc đầu, “Chuyện này mà truyền ra ngoài thì nhà họ Lê chúng ta còn mặt mũi nào nữa... Còn nhà chú ba, Sơ Vũ chết đã đủ kích chú thím ấy kinh khủng lắm rồi, giờ lại lôi ra Lê Diệp cướp A Đặc đi, đây đúng là sự sỉ nhục ghê gớm mà.”

Lê Minh Đông cũng sẽ có suy nghĩ như vậy. Người quen biết đều rõ chuyện của Sơ Vũ. Doãn Chính Đặc là đàn ông, cao ráo đẹp trai, đặt trong hoàn cảnh đó, không ai trách anh cả; Sơ Vũ mất sớm, ai cũng thương tiếc; duy chỉ có Lê Diệp, những thứ này không thuộc về cô, hết lần hết lượt cô ngang đường, gây ra hậu quả không thể cứu vãn. Mọi trách nhiệm đều đổ hết lên cô. Nhưng bây giờ, cô lại thay đổi nhanh chóng, trở thành người vợ chính thức của Doãn Chính Đặc, điều này khiến Sơ Vũ và vợ chồng Lê Minh Đông không thể chịu nổi, thậm chí cả nhà họ Lê đều rơi vào thế khó xử.

“Tôi phải đi nói chuyện với nhà họ Doãn mới được, nhất quyết không thể để chuyện của bọn nó thành.” Lê Thành Tường đi ra phía cửa.

Lê Tuyết Ca vẫn đứng sau này giờ lên tiếng, “Bố, anh hai Doãn muốn cưới chị Diệp thì có gì không được chứ, chẳng phải bố vẫn nói anh ấy là con rể họ Lê sao?”

“Mày thì biết cái gì!” Đường Thu Bình mắng, “Kể cả không còn Sơ Vũ thì cũng không đến lượt Lê Diệp! Nó đâu có phải là người nhà họ Lê!”

Lê Thiên Tổ kéo cánh tay mẹ, khuôn mặt đầy vẻ ám ức và sốt ruột.

Lê Thành Tường trừng mắt nhìn Lê Tuyết Ca, “Câm mồm, về phòng ngay!”, nói xong liền vội vàng đi.

Phòng phục hồi chức năng.

Điêu Lê Diệp, Doãn Chính Đặc đưa cô lên dụng cụ tập luyện. Cô không phối hợp, không chịu bước, cũng không chịu nâng chân.

Chốc lát, cả đầu Doãn Chính Đặc đã đầy mồ hôi.

Liếc cô một cái, anh hơi nổi cáu, “Cô đến phục hồi chức năng hay là tôi? Cô cứ như thế này thì ngồi xe lăn luôn đi!”

Lê Diệp không có phản ứng gì, cô biết những chuyện mình đã trải qua, cho dù bác sĩ nói cô có thể đứng lên được thì cô vẫn ngồi xe lăn.

Doãn Chính Đặc không còn cách nào với cô, vừa tức lại vừa mệt, ngồi xuống một bên nghỉ ngơi. Nhìn chuyên gia hồi phục chức năng dẫn cô đi, anh lại cảm thấy tay chân người kia thô quá, Lê Diệp không chịu được, chỉ chốc lát mà cổ tay đã đầy dấu.

Anh bức bối bước đến, đẩy chuyên gia ra, lại dìu cô bước từng bước.

Ôm cô từ phía sau, Doãn Chính Đặc dùng đầu gối đẩy từng bước một, dù bị động nhưng cô vẫn đi được một quãng.

Vị chuyên gia vừa hướng dẫn vừa reu reo, “Anh Doãn kiên nhẫn thật đấy, như bố dạy con gái tập đi ấy.”

Doãn Chính Đặc không nói gì, sắc mặt Lê Diệp hơi xấu đi, hai đùi không có lực, mềm nhũn khuyu xuống.

Thấy cô ngồi xuống đất, Doãn Chính Đặc nổi giận, “Giả vờ què có thích không? Tôi cảnh cáo cô, nửa tháng nữa phải đứng lên cho tôi! Cô mà làm trái ý, tôi sẽ lái xe cán thẳng qua đùi cho cô què thật luôn đấy, cô thích ngồi xe lăn, tôi sẽ cho cô ngồi chán thì thôi!”

Vị chuyên gia thấy anh nổi giận thì thầm bĩu môi... coi như vừa rồi anh ta chưa nói gì.

Nhìn đồng hồ, Doãn Chính Đặc nâng Lê Diệp dậy, “Hôm nay thế này thôi, mai lại đến... Tốt nhất là cô nên suy nghĩ cho cẩn thận, việc này không phải do cô quyết định!”

Anh đưa cô rời khỏi trung tâm phục hồi chức năng. Sự không phối hợp của cô khiến Doãn Chính Đặc rất bức tức, cô gái này đúng là quái thai, ai lại không thích khỏe mạnh chứ, vậy mà cô thì lại cứ muốn làm người tàn tật.

Trên đường đi, điện thoại của anh đổ chuông, là Lư Diễm, anh ta nói đang ăn cơm cùng mấy người bạn, hỏi anh có muốn dẫn bà Doãn đến chơi hay không.

Nhìn người cứ dờ dẩn nãy giờ ở bên cạnh, Doãn Chính Đặc đổi hướng xe... Cô phải tiếp xúc với nhiều người thì mới có thêm khí sắc được.

Đến khách sạn, trong phòng bao đã chật người, đa phần đều là người quen, không ít người dẫn cả bạn gái đến.

Có điều, lúc anh và Lê Diệp xuất hiện, mọi người đều xôn xao cả lên.

Gần như không ai biết Lê Diệp, nhưng chiếc xe lăn của cô thì quá gây chú ý.

Anh dẫn cô vào ngồi ở một chỗ. Cô không hỏi, cũng không lên tiếng, chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, bầu không khí náo nhiệt của cả căn phòng cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô.

Doãn Chính Đặc rót cốc nước hoa quả đặt trước mặt cô. Cô nàng này chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ vì mình phải ngồi xe lăn, cũng không bị ảnh hưởng bởi ánh mắt của những người khác. Thật ra đây không phải chuyện tốt, thần nhiên và cam chịu là hai việc khác nhau.

Lư Diễm huých nhẹ anh, nhỏ giọng nói, “Sao thế này, vừa kết hôn mà đã bạo hành gia đình rồi?”

Doãn Chính Đặc nghiêng về phía anh ta, “Ngậm cái miệng quạ đen của ông lại, nhà tôi mà có bạo hành, thì ngay cả xe lăn cô ấy cũng không ngồi nổi đâu.”

Lư Diễm không kiềm chế được sự tò mò của mình với Lê Diệp, hai mắt liếc qua đánh giá cô.

Hồi trước, có một sự việc làm cả hai nhà Lê Doãn nháo nhào cả lên, người khôi xướng thì chính là cô nàng mà không nhiều người biết mặt kia. Trước đây từng gặp một lần, khi đó có một hoạt động, cụ bà họ Lê dẫn cô đi. Cô không thích nói chuyện, ăn vận đơn giản, trông có phần giống người làm trong nhà, so sánh với mấy cô con gái họ Lê thì cô không giống chút nào.

Có điều lại là cô, là người hôm nay ngồi bên cạnh Doãn Chính Đặc, không phải Lê Sơ Vũ tao nhã dịu dàng, cũng không phải Lê Thiên Tố phóng khoáng xinh đẹp.

Doãn Chính Đặc rót nước hoa quả, bảo phục vụ tăng điều hòa, gọi đồ ăn nhẹ nhàn... Bằng những việc làm như thế, thoáng nhìn đã biết cô không phải là người bình thường.

Lư Diễm bật cười, lắc đầu. Hội ngộ ở đời này, thật đúng là kỳ diệu.

Đám đàn ông cùng nhau uống rượu, nói chuyện phiếm, còn đám phụ nữ thì tùm tùm buôn chuyện trên trời dưới biển.

Ăn cơm trong chốc lát là đến lúc vui chơi, Doãn Chính Đặc cùng họ uống rượu, để mặc Lê Diệp ngồi với những cô gái khác.

Anh liếc mắt một cái, người khác nói chuyện, cô ngồi yên, người khác cười đùa, cô ngồi yên. Có lẽ không phải cô bị di chứng sau tai nạn, mà cách cô muốn tự điều trị là khép mình lại.

Một tràng cười chấm dứt, một cô gái trong đám phát hiện ra Lê Diệp không nhập cuộc, liền gọi cô, “Này, cô đến cùng anh Doãn nhi, là bạn gái anh ấy à?”

Lê Diệp nhìn cô gái đó, không lên tiếng.

Mọi người nghĩ cô thừa nhận nên cười hỏi, “Làm thế nào mà đối phó được với anh ấy vậy? Anh ấy nổi tiếng khó hầu hạ, không biết đã làm tan vỡ tâm hồn của bao nhiêu thiếu nữ rồi.”

“Cái nhẫn kim cương này là cậu ấy mua cho à? To thật đấy, bao nhiêu ca-ra?”

Lê Diệp trầm mặc như cũ, thái độ thờ ơ hững hờ xung quanh của cô quá rõ ràng, nhưng không tránh khỏi việc bị mọi người tò mò nghiên cứu.

Thấy cô không trả lời, có người bĩu môi, “Cái đuôi vênh tít lên trời rồi, không thì làm sao mà đến tiếng người cũng không nói.”

Mấy người ở bên cạnh cô tản đi, ra chỗ khác chơi.

Lê Diệp vẫn không có phản ứng gì, cô không thích nơi này, càng không thích liên quan gì với những người này.

Một cô gái có mái tóc ngắn ngồi lại gần, cười cười với Lê Diệp, “Đừng để ý đến họ, lần sau tụ tập là không thấy nữa đâu. . .Mấy tên kia thay bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo ấy. . .Có điều, cả đám bọn tôi tụ tập, Doãn Chính Đặc lại không giống họ.”

Lê Diệp nhìn cô ấy. Cô ấy có mái tóc ngắn nhuộm đỏ, vô cùng hoạt bát, cầm một điếu thuốc, tư thế rất quyến rũ, “Chân cô làm sao vậy, ngồi xe lăn suốt à?”

Lê Diệp cúi đầu nhìn chân mình, lắc đầu.

Biết cô không muốn nói, cô ấy cũng không hỏi mà nói, “Tôi tên là Mỹ Phi. Còn cô?”

“Lê Diệp.”

Lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay cô mở miệng, Mỹ Phi gật đầu, “Giọng nói của cô dễ nghe thật đấy. . .Lê Diệp? Lá cây? À, tôi biết rồi, thì ra là cô.”

Lê Diệp tỏ vẻ khó hiểu.

Mỹ Phi rụi điếu thuốc, “Tôi nói cô nghe, mấy đứa bọn tôi, Doãn Chính Đặc, Lư Diễm, coi như là lớn lên cùng nhau. . .Chuyện của cậu ta trước kia, tôi đều biết hết, cô muốn hỏi thì tôi cũng nói cho cô nghe.”

Cũng không có gì muốn hỏi cả, Lê Diệp cong khóe miệng.

Mỹ Phi quả là người thích nói chuyện, “Nói thật, so với mấy người kia, Doãn Chính Đặc chẳng thích thú tiêu khiển nào cả, bọn tôi đều nói cậu ta lãng phí điều kiện tốt. Tôi quen cậu ta nhiều năm, chỉ biết cậu ta từng thích một cô gái, cậu ta chụp trộm con nhà người ta và cả đồng ảnh. Lư Diễm định xem trộm, kết quả là làm vỡ cái máy ảnh, còn bị cậu ta đánh cho một trận.”

Lê Diệp thản nhiên nghe, cô gái đó chính là Sơ Vũ mà.

Đột nhiên Mỹ Phi chợt nhận ra lời nói của mình có vẻ không thích hợp cho lắm, “Cô đừng để ý nhé, đã là chuyện của nhiều năm trước rồi, không có ý gì đâu.”

Lê Diệp vẫn bình thường, “Không sao cả.”

“Đúng là không sao thật, cô gái đó chắc đã lấy chồng lâu rồi.” Mỹ Phi cười cười, “Lúc đấy A Đặc còn say khướt khờ khạo, không ai biết cậu ta trốn đi đâu, hại cụ ông nhà bên đó đích thân gọi điện hỏi bọn tôi. Lúc tôi với Lư Diễm kéo cậu ta từ trên núi về, miệng cậu ta vẫn còn liên tục nói, đại ý là cô gái kia sắp đính hôn với người khác. . .Ồi, sao tôi lại nói chuyện này chứ.”

Lê Diệp nghe mà có chút mơ hồ. Cô gái đó chẳng phải là Sơ Vũ sao? Nhưng Sơ Vũ chưa từng đính hôn, mà với Doãn Chính Đặc, cô ấy cũng hết sức vừa ý mà.

Nghĩ đến Sơ Vũ, trong lòng cô khó tránh khỏi áy náy. Bất kể thế nào thì một sinh mệnh cũng mất đi, mà chính mình lại là người có liên quan trực tiếp.

“Không nhắc lại chuyện cũ nữa, bây giờ trong lòng cậu ta chỉ có cô thôi.” Mỹ Phi nhìn cô, một người trông khá thông minh, mặc dù hơi lạnh lùng, nhưng nhìn dáng vẻ của Doãn Chính Đặc thì anh hết sức bảo vệ cô.

Lê Diệp nắm mạnh ngón tay, đề tài như thế này, cô không muốn tiếp tục nữa.

“Đừng ngại, cứ nói đi. . .Mà cô đã nhìn thấy hình xăm trên cánh tay cậu ta chưa?” Mỹ Phi cười ranh ma.

Lê Diệp còn chưa nói gì thì đột nhiên Mỹ Phi kêu lên một tiếng đau đớn, quay đầu lại, hóa ra là Doãn Chính Đặc.

“Sao đánh tôi!” Mỹ Phi trừng trừng nhìn anh.

“Nói luyên thuyên lắm thế.” Doãn Chính Đặc cũng liếc xéo cô ấy một cái, đẩy Lê Diệp cách xa Mỹ Phi.

Liếc Lê Diệp một cái, anh hắng giọng, “Lời cô ấy nói, đừng tưởng thật.”

Sắc mặt Lê Diệp vẫn rất bình tĩnh, cũng không có vẻ tin chuyện đó là thật.

Không hiểu tại sao anh lại hơi tức giận, kéo lấy cô, “Về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trò đùa

Từ khách sạn ra, Doãn Chính Đặc đi lấy xe, Lê Diệp thì ở lại. Anh nhìn cô, “Ồ yên đây.” Nói xong, anh quay đầu rồi đi.

Lê Diệp ngồi yên đó. Bóng đêm chốn đô thị thật đẹp, có điều, hôm nay nhìn lại, cái gì cũng thật tẻ nhạt.

Đang ngồi, đột nhiên có người gọi cô, “Lê Diệp?”

Cô ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Tôn Bách Niên, phản ứng đầu tiên của cô là xấu hổ, nắm chặt tay lại, “Anh Tôn...”

Đã lâu rồi Tôn Bách Niên không gặp cô. Hạ Tiểu Chúc đột ngột xảy ra chuyện, vốn dĩ không thể báo lãnh được, sau đó cấp trên thông báo lại là phía Doãn Chính Đặc đã rút đơn kiện, cô ấy có thể bình an ra ngoài.

Cho dù không biết rõ, nhưng cũng có thể đoán được nội tình bên trong.

Sau vụ việc, anh không liên lạc được với cô, đến giờ lại tình cờ gặp cô ở đây.

“Cô khỏe không?” Thấy cô có vẻ không được thoải mái cho lắm, Tôn Bách Niên hỏi.

Lê Diệp gật đầu, “Tôi vẫn khỏe...Anh Tôn, Tiểu Chúc thế nào rồi?”

“Giờ cô ấy về quê rồi, lần trước dù không chịu ảm ức gì, nhưng cô ấy vẫn bị ảnh hưởng về mặt tâm lý.”

Trong lòng Lê Diệp chợt có chút chua xót, như vậy cũng coi như tránh được một kiếp nạn, con bé về hồi phục tinh thần, thế cũng tốt.

“Còn nữa...” Tôn Bách Niên nhìn Lê Diệp, “Cô ấy bán cửa hàng rồi, tiền còn ở chỗ tôi, cô ấy nhờ tôi chuyển cho cô.”

“Con bé bán cửa hàng?”

“Đúng vậy.” Tôn Bách Niên thấy cô có vẻ buồn rầu liền trấn an, “Một mình cô ấy kinh doanh hơi quá sức, hơn nữa lại xảy ra chuyện không hay, chuyện cô thay cô ấy trả nợ, cô ấy biết rồi, cô ấy khẳng định muốn trả lại tiền cho cô.”

Lê Diệp cảm thấy hơi cô đơn, xoay sở đủ kiểu, cuối cùng vẫn không thể giữ được sản nghiệp của nhà họ Hạ. Tiểu Chúc bỏ đi một mình, không chịu nhận sự giúp đỡ của cô, có lẽ trong lòng vẫn rất hận cô.

“Cám ơn anh, anh Tôn.” Giọng điệu Lê Diệp đầy vẻ cô quạnh, đột nhiên cô hỏi, “À phải rồi, anh có biết tại sao hôm đó Tiểu Chúc lại tấn công Doãn Chính Đặc không?”

Cô ấy cầm dao, giữa ban ngày ban mặt đâm người khác bị thương, không phải vô duyên vô cớ làm vậy. Khi đó cô đã thay cô ấy trả tiền chuộc cửa hàng rồi, không lý nào lại còn khúc mắc.

Tôn Bách Niên không trả lời, chỉ nói, “Chờ một chút nhé, cô ấy để lại một phong thư, tôi còn để trên xe.”

Xe của anh ở ngay phía bên cạnh, chỉ chốc lát anh đã quay về, đưa phong thư cho cô, “Tiền cũng ở trong này, trên thẻ có mật mã.”

Bên trong rất dày, ngoài thẻ ra, còn có thứ khác.

Lê Diệp còn chưa kịp mở ra thì tiếng còi ô tô đã vang lên, Doãn Chính Đặc xuống xe, đôi mắt u tối nhìn Tôn Bách Niên, “Tôi còn tưởng là ai, luật sư Tôn không phải nhận án à? Sao cứ luẩn quẩn quanh vợ tôi thế?”

Tôn Bách Niên tỏ vẻ kinh ngạc, “Gì cơ?”

Lê Diệp hơi khó chịu, quay đầu lại nhìn Doãn Chính Đặc, “Đi thôi.”

Doãn Chính Đặc bế Lê Diệp lên xe, gấp xe lẩn, quay đầu lại đi ngang qua Tôn Bách Niên, “Quên không nói với anh, hai mươi hai tháng sau chúng tôi sẽ làm đám cưới.”

Giống với tất cả những người nghe được tin này, Tôn Bách Niên không thể tin nổi, nhìn Lê Diệp đang ngồi trên ghế phụ, “Cô muốn kết hôn với anh ta?”

Lê Diệp không nói được gì, hơi cúi đầu xuống.

Khoác cánh tay lên cửa xe, Doãn Chính Đặc liếc nhìn Tôn Bách Niên một cái, cười cười, “Tôi sẽ gửi thiệp mời cho anh... tạm biệt.” Nói xong, anh lái xe rời đi.

Liếc nhìn người đàn ông trong kính chiếu hậu, Doãn Chính Đặc để lộ vẻ khinh thường – Dạng người hay xen vào việc của người khác, tự xếp vị trí của mình, lại luôn cho rằng mình là vị cứu thế, không ai dám chạm vào.

Về đến nhà, Doãn Chính Đặc bế cô lên tầng. Máy hôm nay cứ bế cô lên lên xuống xuống, hết như tập tạ, may mà sức khỏe anh tốt.

Đặt cô xuống, anh đã đổ ít mồ hôi, thời tiết lại nóng, anh cởi bỏ chiếc áo phông rồi đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy vang lên, Lê Diệp rút phong thư từ trong túi ra, xé một đường. Bên trong có thẻ tiền, còn có mấy bức ảnh gì đó.

Cô rút ra xem, đôi mày bỗng nhíu lại thật chặt.

Chỉ có ba tấm ảnh, không sáng cho lắm, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ. Người trên ảnh là chính cô, còn cả Doãn Chính Đặc...

Đó là cái đêm hai năm trước. Cô say đến bất tỉnh nhân sự, nằm gọn trong lòng anh, giữa hai người không còn khoảng cách.

Vò ảnh lại, cô choáng váng. Chẳng trách Hạ Tiểu Chúc lại chạy đến đâm Doãn Chính Đặc bị thương. Hẳn là anh đã ủ mưu từ lâu, không thu mua được cửa hàng nên dùng chiêu đó, chọc giận Hạ Tiểu Chúc, rồi đưa cô ấy vào đồn cảnh sát...

Vò nát mấy tấm ảnh, cô nhìn chăm chăm cánh cửa phòng tắm.

Một lát sau, người đàn ông đã tắm rửa sạch sẽ đi ra, Doãn Chính Đặc ngáp một cái. Bên dưới anh quấn chiếc khăn tắm, thân trên rắn chắc, làn da ở cánh tay khá trắng.

Lau tóc, anh rót một cốc nước, quan sát cô nàng đang chăm chăm nhìn mình, “Sao thế? Có muốn tôi cởi khăn tắm cho cô nhìn không?”

Lê Diệp cắn răng, gờ tay ném thứ trong tay mình vào ngực anh.

Doãn Chính Đặc bắt lấy, mở ra, lập tức nhíu mày.

Cũng không bất ngờ, anh cầm ảnh lên ngắm nghía, còn bình phẩm, “Hai năm trước, cô không gầy như bây giờ, trên người vẫn có tí da tí thịt.”

Lê Diệp cảm thấy buồn nôn, “Anh có biết xấu hổ không? Là anh đưa ảnh cho Tiểu Chúc?”

“Hẳn là cô ta biết rõ ràng quan hệ giữa tôi và cô.” Khóe miệng Doãn Chính Đặc nhếch lên, “Cô ta còn tưởng rằng cô giúp cô ta là vì vẫn còn nặng tình với anh trai cô ta, thế nên tôi thay cô giải thích cho rõ ràng.”

“Anh dựa vào cái gì mà làm thế?” Lê Diệp không thể chấp nhận được hành động của anh, “Anh dựa vào cái gì mà can thiệp vào chuyện của tôi với những người khác?”

“Tôi dựa vào cái gì?” Anh trêu tức, “Vấn đề thừa thãi này, cô không nên hỏi.”

Lê Diệp hết hy vọng, “Anh nhất định phải cho tất cả mọi người biết đến chuyện bê bối đó... muốn tất cả mọi người xem thường tôi thì anh mới hài lòng?”

“Bê bối?” Anh lại gần, mang theo cả luồng khí lạnh, “Cô cảm thấy đó là bê bối?”

“Không thì là gì?” Lê Diệp cười khở, “Tôi nên kiêu hãnh vì chuyện đó ư?”

Nắm lấy cằm của cô, anh ghé sát vào, nhìn xoáy vào mắt cô, “Không sai, là người Doãn Chính Đặc tôi muốn, nên cảm thấy kiêu hãnh.”

“Anh đúng là vô lý.” Lê Diệp nhìn anh với vẻ khinh ghét, “Tôi thấy nhục vì anh.”

Anh siết chặt ngón tay, khổng chế hơi thở của cô, “Tôi sẽ khiến cho cô phải quen với nỗi nhục đó...không chỉ phải làm lễ cưới mà tôi còn muốn làm thật hoành tráng, tôi muốn giới truyền thông rầm rộ đưa tin tôi đây kết hôn, muốn tất cả những người trong giới thượng lưu, nhất là ngôi sao nổi tiếng phải xuất hiện, tôi muốn tất cả báo ngày hôm đó đều có cùng một tiêu đề nổi bật, muốn đầu đường cuối ngõ không ai là không biết, cô, Lê Diệp, được gả cho Doãn Chính Đặc tôi. Từ nay về sau, bất kể cô đi đến đâu, đều có người nhận ra cô là bà Doãn, bất kể là một năm, năm năm, mười năm, trên lưng cô vẫn lưu dấu của tôi, mãi mãi không thể biến mất!”

“Anh điên rồi!” Lê Diệp đẩy anh ra, “Anh hủy chỗ ảnh này đi!”

“Tại sao tôi phải hủy?” Anh đứng trước mặt cô, giọng điệu lạnh lùng, “Tôi rất nhớ đêm đó, định giữ đấy rồi thỉnh thoảng lôi ra xem để hồi tưởng.”

“Biến thái!” Lê Diệp gạt tay, “Anh hủy ảnh ngay!”

“Cô đang cầu xin tôi?” Anh dễ dàng tránh được, ngón cái lướt qua má cô, “Hay là đang ra lệnh cho tôi?”

Lê Diệp nhìn anh. Phần nộ có đỉnh điểm hay không? Nếu có, giờ phút này cô muốn cho nó bộc phát đến mức nổ tung.

“Hủy cũng được.” Anh vuốt ve cánh tay cô, “Nhưng bây giờ tôi sẽ chiếm lấy cô.”

Lê Diệp rùng mình, đẩy anh ra, “Bỏ cái tay buồn nôn của anh ra!”

Anh lạnh lùng cười, “Đúng là trở mặt nhanh thật...Nếu cô quên rồi thì hãy ngắm ảnh trong tay tôi có thể nhắc cô nhớ, mỗi một nơi trên người cô, tôi đều đã chạm vào, sờ vào.”

“Anh câm miệng! Đừng có nhắc đến chuyện đó nữa.”

“Chẳng lẽ không phải đã xảy ra chuyện đó sao?” Anh chỉ cười, không kiêng dè gì mà uy hiếp cô, “Đêm đó, cô vừa chủ động lại vừa nhiệt tình, khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác...Cô từng sinh con cho Hạ Tùng Đào, thế mà với phương diện này lại lơ ma lơ mơ, vậy thì tên đó hẳn là đồ bỏ đi, ngay cả nhu cầu cơ bản nhất cũng không thể thỏa mãn cô.”

“Anh đừng nói nữa! Buồn nôn! Súc sinh!” Lê Diệp lớn tiếng la lên, con phần nộ của cô đã lên đến đỉnh điểm, cô chỉ hận không thể giết chết anh.

“Súc sinh cũng hiểu được bản năng của cô.” Anh đè cô xuống, bàn tay khô ráo cả trên da thịt cô. Như găm, như cắn, như muốn xé rách môi miệng cô, cuồng bạo như kẻ khát máu.

Quần áo trên người bị xé toạc, anh coi cô như bao cát, hai mắt đỏ ngầu, “Tôi cho cô xem, cái gì gọi là súc sinh!”

Anh ghi chặt cô khiến xương cốt Lê Diệp gần như gãy vụn. Anh không hề chùng sự yếu ớt của cô, đẩy cô vào tình cảnh khốn khổ nhất.

Dùng bàn tay thô ráp vuốt ve cánh tay mịn màng của cô, anh cắn răng, “Có phải tôi lợi hại hơn Hạ Tùng Đào không?”

Cảm giác giày vò như bị ném vào chảo mỡ, Lê Diệp cong người, “Đừng chạm vào tôi! Anh rút đi!”

Dần tìm được từ huyết của cô, anh không chút chần chừ, xâm nhập trực tiếp, cuối cùng cũng thấy được phản ứng của cô như mong đợi, “Xem đi, vẫn nhiệt tình như xưa.”

Lê Diệp không thể để mình phát ra âm thanh như vậy nữa, quá xấu hổ, cũng quá mềm yếu, cô cắn môi, cắn thật chặt.

Doãn Chính Đặc hành hạ cô, dục hóa đã bùng cháy mãnh liệt, nhưng anh lại chịu đựng, anh muốn cô khuất phục, muốn cô nghe lời đón anh tiến vào.

Bàn tay một khắc cũng không ngừng trêu ghẹo cô, Doãn Chính Đặc giận đến phát điên rồi. Hai mắt nhìn kỹ, anh phát hiện ra trên người cô đầy vết xanh tím, như thể bị ngược đãi vậy.

Anh thả rồi lại miết mu bàn tay cô, lại thêm một dấu tay đỏ hồng.

Bỗng dưng, động tác của anh thoáng dừng lại...

Anh nhìn thấy cẳng chân trước nay không có chút lực nào lại đang co quắp như để bảo vệ mình trước sự giày vò của anh.

Anh nhíu mày, tay dùng thêm sức, cô hừ nhẹ một tiếng, chân càng co nhiều hơn.

Động tác dần dịu xuống, đầu ngón tay dò xét, cử động lúc nhẹ lúc mạnh không có sự nóng bỏng, nhưng có khi lại lơ đãng chạm phải nơi mẫn cảm. Nổi da gà, cô hít một hơi, đánh anh, cào anh, rốt cuộc vẫn không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Doãn Chính Đặc nhìn chăm chăm vào chân cô. Theo động tác của anh, cô bắt đầu có phản ứng, mặc dù là đang chống cự, nhưng hai chân cô không hề mềm nhũn vô lực như khi phục hồi chức năng, chân của cô có thể động đậy, cũng hoàn toàn có thể dùng ý thức để điều khiển.

“Diệp Nhi...” Anh thở gấp, “Chân em đang động đậy.”

Lê Diệp đỏ đầy mồ hôi, hai mắt mơ mơ hồ hồ, nghe thấy anh gọi như vậy, cô buồn bực, “Anh đừng chạm vào tôi... tránh ra!”

Anh ôm cô, đặt lên đùi mình, bàn tay thay đổi nhiều trò hơn, thấy đáng vẻ đáng thương khi bị ép buộc mà không có chỗ trốn của cô, trong lòng anh lại vô cùng vui sướng...

Cho dù trước kia trong lòng cô là ai, cho dù ai đã có được cô trước, thì sao chứ, giờ phút này, người đàn ông khiến cô trốn tránh khóc lóc là anh, Doãn Chính Đặc.

Bị anh làm đến mức run rẩy không khống chế nổi, Lê Diệp vô cùng xấu hổ. Cô hận chính mình, nhưng lại không có cách nào ngăn được cơn sóng đang xô đến một cách mãnh liệt.

Ngón tay của anh ngày càng quá đáng, cô cuộn mình không được, trở mình cũng không xong, cơ thể gầy gầy như con côn trùng nhỏ, lời chửi mắng cũng dần dứt quãng.

Đột nhiên, như bị quăng lên giữa không trung, bên tai dần dâng lên hơi nóng, nhanh chóng cuốn trôi cả người cô đi. Cô khàn khàn hừ một tiếng, tầm mắt phóng ra khoảng không.

Phản ứng của cô khiến anh hài lòng mà cười rộ lên, thu ngón tay ướt đầm của mình lại, anh cúi người nhìn cô, “Diệp Nhi, em đến rồi.”

Cô khẽ làm bầm, không biết là đang nói gì.

Anh xoa mái tóc ướt của cô, lại vuốt ve hai đùi cô, thon thon, trắng nõn, thật đẹp, nhưng lại phải yên vị ngay qua ngày trên xe lăn, đây là điều không nên xảy ra.

Anh vuốt chân cô, từ dưới lên trên, phản ứng của cô vẫn mãnh liệt như cũ, vẫn phát ra sự cảnh cáo bằng tiếng nức nở như con thú nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Phát hiện

Anh không định dừng lại, miết mạnh chân cô. Cô run lên, quả là phản ứng hoàn hảo.

Đột nhiên anh lại không thấy tức giận nữa, cúi người nhìn cô, hai mắt ngập tràn ý cười.

Lê Diệp uể oải nhìn anh, nhưng không cách nào né tránh anh được, cảm giác khó chịu, cô quay mặt đi, cắn răng, “Tránh ra...”

Anh ôm cơ thể ướt nhẹp mồ hôi của cô, “Hiệu quả hơn nhiều đi phục hồi chức năng, làm thêm vài lần nữa là em có thể chạy đi rồi.”

Cô tức giận, hung hăng cắn đầu lưỡi mình như để trừng phạt.

Phát hiện ý đồ của cô, anh bóp miệng cô, “Nếu đã giao dịch với tôi thì em nên biết chuyện này... không có thằng đàn ông nào ăn chay cả, tôi cũng thế.” Vừa nói, anh vừa cúi đầu ngậm tai cô.

Lê Diệp thật sự không còn sức phản kháng, cô nức nở, tiếng nói hơi khàn khàn.

Biết cô yếu ớt, không chịu được sự kích thích lớn, anh ôm cô một lát, nhưng chỉ vài cái cọ xát đã khiến nhiệt độ cơ thể của cả hai tăng lên.

Lê Diệp có chút sợ hãi, cô biết Doãn Chính Đặc sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, cô không muốn đối diện với chuyện mà sớm muộn gì cũng phát sinh, nhưng cũng không có nghĩa là cô có thể tiếp nhận chuyện này. Sự thân mật của anh khiến cô bài xích từ trong ra ngoài, cô ghét anh, nhưng còn ghét bản thân mình hơn.

Gạt lọn tóc của cô ra, ánh mắt nồng đậm của anh khiến người ta sợ hãi. Giằng co một lát, anh bỗng đứng dậy, đi thẳng vào phòng tắm.

Lại tắm nước lạnh một lần nữa, Doãn Chính Đặc cố chấn định lại. Lúc anh lau khô người và đi ra, Lê Diệp đã ghé vào gối đầu, im lặng, ngoan ngoãn như một con cún nhỏ.

Tinh thần anh dịu đi, bước lại gần, anh nằm xuống cạnh cô, đưa tay ôm thắt lưng cô từ phía sau.

Cầm anh ghé vào tai cô, anh thở ra luồng hơi ấm áp, vuốt ve cánh tay cô, giọng nói trầm thấp, “Đừng chọc tức tôi nữa, người chịu khổ đầu tiên là em đây.”

Cơ thể Lê Diệp chợt cứng ngắc.

“Đừng qua lại với người nhà họ Hạ nữa.” Anh nhắc nhở một câu, lại như là cảnh cáo, “Chỉ cần em ngoan ngoãn, cuộc sống sẽ không quá khó chịu.”

Cô không lên tiếng, nằm yên trong lòng anh như con thú cưng. Anh cúi đầu, cuồng quýt hôn lên cổ cô, cảm giác ấm áp mềm mại khiến anh lưu luyến, say mê.

Hơi thở vồn vã dồn dập, anh áp sát cô từ phía sau. Ngọn lửa nóng vừa bị đè nén giờ lại bùng dậy, bức bối thúc vào cô, khiến cô không dám động đậy.

“Ngủ đi.” Ôm cô, anh hôn vào gáy cô rồi cất giọng trầm khàn.

Chân tay Lê Diệp cứng ngắc, thẳng đơ như tượng gỗ.

Bóng đêm đen kịt, nhưng hai người vẫn không thể nào ngủ được.

Tâm sự trong cô chất như núi, trầm mặc nhưng lạnh lùng vô vọng, còn anh thì cô gắng kiềm chế, bức bối như lửa đốt thân.

Cuối tuần.

Lê Diệp ngồi tại bàn làm việc đọc bản thảo, thỉnh thoảng dùng bút ghi chú lại, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Hôm nay không phải đi làm, cô có nhiều thời gian chuẩn bị. Doãn Chính Đặc có cuộc họp vào buổi sáng, giờ vẫn chưa về.

Lê Diệp ngồi một lát, xoa đôi mắt cay xè. Ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, cảnh sắc tươi đẹp mà yên bình.

Không hiểu sao, đột nhiên cô lại nghĩ đến đêm hôm đó, hai tai bỗng nóng lên, cả khuôn mặt cũng nóng rần.

Cô hận chính mình vô dụng, không thể kiềm chế được phản ứng đáng xấu hổ đó; cũng hận Doãn Chính Đặc, hận anh phóng thích tất cả sự thâm sâu đen tối của mình, khiến cô sa ngã.

Nhấc bút lên, cả người cô lạnh đi... Cô đã sớm không còn là chính mình nữa rồi, biến thành dạng gì, cô không có lựa chọn, cũng không còn đường lui.

Chiếc di động trên bàn đồ chuông, cô phản ứng một cách chậm chạp...

Điện thoại di động đã bị Doãn Chính Đặc thay, ngoài chuyện liên quan đến công việc, chỉ có anh liên lạc với cô, mà hôm nay lại là cuối tuần, người gọi chỉ có anh.

Tiếng chuông đổ dài, Lê Diệp không cách nào yên ổn đọc bản thảo, đành đưa tay với điện thoại lại.

Thế nhưng, trên đó lại là dãy số lạ.

“Xin chào.” Cô bắt máy, nhưng đầu kia không có tiếng gì, “Xin chào?”

Chắc là gọi nhầm số, cô cúp điện thoại, không ngờ vừa cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông.

Lê Diệp bắt máy lần nữa, bên kia vẫn không có âm thanh gì. Lê Diệp đang định cúp máy thì đầu bên kia đột nhiên truyền đến tiếng thờ dốc nặng nề đứt quãng của một người đàn ông.

Cô hoảng hốt, “Ai đấy?”

Vẫn không có ai nói chuyện, tiếng thờ dốc càng dồn dập hơn, cô cảm thấy sau lưng lạnh toát, lập tức cúp điện thoại.

May mà người kia không gọi lại nữa, Lê Diệp cũng yên tâm hơn. Việc gọi nhầm số điện thoại như thế này cũng là bình thường.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng xe, Lê Diệp chợt cảm thấy căng thẳng, đoán là Doãn Chính Đặc về. Mấy hôm trước anh đã tìm ra cách đối phó với cô nên không đưa cô đến trung tâm phục hồi chức năng nữa, chỉ ở nhà ép cô tập đi. Anh đứng ở phía sau dìu cô, thỉnh thoảng lại động chân động tay, khiến cô hận không thể tìm được một cái hồ mà nhảy xuống.

May mà chiếc xe không phải của anh, nhìn qua cửa sổ, thấy mấy người phụ nữ bước từ xe xuống, cô bắt đầu đoán...

Có thể ra vào nơi này, chỉ có người nhà họ Doãn.

Nói là cô đã lấy Doãn Chính Đặc, nhưng mọi người lại đều ngầm hiểu sẽ không qua lại với nhau, họ không thừa nhận cô, cô cũng không có ý định gia nhập gia đình này.

Chỉ một lát sau, thím Kim gõ cửa, “Cô ơi, mẹ với chị gái của cậu Doãn đến, đang ở phòng khách chờ cô đấy.”

Không ngờ họ lại muốn gặp mình, Lê Diệp bỏ bút xuống, lăn xe ra cửa.

Trong phòng khách không chỉ có riêng hai mẹ con nhà họ Doãn, mà còn có thêm một người quen thuộc, Lê Thiên Tố...

Hôm đó ở nhà họ Lê, Doãn Chính Đặc tuyên bố tin kết hôn, cô còn nhớ ánh mắt lúc ấy Lê Thiên Tố nhìn mình, y như một con sư tử bị cướp mất con mồi, gắt gỏng mà điên cuồng.

Thấy cô lại gần chậm như rùa, Trần Oanh liếc nhìn, “A Đặc không ở nhà hả?”

“Anh ấy đi họp ạ.” Lê Diệp nhẹ giọng đáp.

Thấy cô ngoan ngoãn ở nhà, lại không tỏ vẻ khó chịu, Doãn Kính Lam rút mấy quyển sổ, đặt trên bàn, “A Đặc không muốn làm lễ cưới dènh dang, nhưng cũng không thể xuê xoa được, dù sao nhà mình cũng có tiếng... Đây là mấy mẫu áo cưới của TC, cô xem xem thích cái nào, có thể gọi nhà thiết kế của họ đến phục vụ.”

Lê Diệp nhìn tập ảnh có đường viền bìa màu vàng kim óng ánh. Áo cưới TC là giấc mơ của biết bao cô gái, nhưng đối với cô thì lại chẳng có lực hấp dẫn gì.

Thấy cô không có vẻ thích thú, Trần Oanh nở nụ cười lạnh miệt thị, mở túi của mình, lấy ra một hộp trang sức to. Mở ra, bà đặt lên bàn, ánh vàng lấp lánh bên trong khiến người khác phải lóa mắt.

“Chỗ trang sức này là của bà nội A Đặc để lại, nói rõ là cho cháu dâu, ông cụ nhất quyết bảo phải mang đến cho cô. Lê Diệp, không cần biết trước kia cô như thế nào, nhưng bắt đầu từ bây giờ, A Đặc cưới cô, cô nhất định phải lấy nó làm trọng, hân hoan làm người vợ hiền của nó, lo cho việc ăn uống ngủ nghỉ của nó.”

Lê Diệp chợt phát hiện ra, Doãn Chính Đặc không có ở đây, cô không biết nên xử lý quan hệ với người nhà anh như thế nào. Cô không nói dối cho có lệ, bởi cô vốn không muốn trang sức hay áo cưới, cũng không háo hức với lễ cưới này, nhưng việc đã đến nước này, giao tiếp với người nhà họ Doãn là việc cô không thể tránh được.

Nhìn chiếc hộp trang sức tuyệt mỹ một lát, Lê Thiên Tố vốn vẫn trầm mặc nãy giờ chợt lên tiếng, cười và đứng dậy, “Diệp Diệp, em không bị dọa đến khờ ra đấy chứ, nhìn món trang sức tuyệt đẹp này đi, chị mà có được thì cũng không nói lên lời ấy chứ... Nhìn cái vòng tay vân phượng này xem, quá là tinh xảo.”

Chiếc vòng tay bằng vàng, vừa dày vừa nặng, với món đồ nguyên chất thế này, tinh xảo hay không cũng chẳng mấy quan trọng.

Vừa nói, cô ta vừa lấy cái vòng tay từ trong hộp ra, đi tới cạnh Lê Diệp, “Em đeo thử xem, nếu không hợp thì sớm đến tìm thợ sửa lại.”

Nhìn dáng vẻ này, hẳn là cô ta phải giả vờ rất mệt mỏi, Lê Diệp không vạch trần, chỉ cảm thấy nhàm chán.

Trong lòng hận, trên mặt tươi cười, nói là đáng thương cũng đúng.

Lê Thiên Tố bước qua, đột nhiên xoay người, dùng sức va vào bàn trà. Mấy tách trà nóng trên bàn chao đảo, cuối cùng cũng đổ, nước trà nóng văng tung tóe, hơn nửa hắt vào người Lê Diệp.

Hít vào một hơi, Lê Diệp cúi đầu nhìn bộ quần áo ướt rượt của mình, bên cạnh lại vang lên tiếng kêu kinh hãi của Lê Thiên Tố, “Trời ạ, xin lỗi, xin lỗi, Diệp Diệp, em không sao chứ? Tay chân chị lỏng ngón quá!”

Người giúp việc vội vàng chạy đến lau quần áo cho cô. Ở nhà, nếu cô xảy ra chuyện gì, cho dù là do người khác bất cẩn, họ cũng khó mà ăn nói với Doãn Chính Đặc.

Thật ra không quá nóng, trong tách không có nhiều trà, nhưng bị cả đám người cuồng quýt vây quanh, Lê Diệp có chút rối loạn.

Hai mẹ con ngồi ở ghế đối diện tỏ vẻ không hài lòng. Chuyện không thích Lê Diệp là ở trong lòng, đến đây một chuyện cũng là việc bất đắc dĩ, ai ngờ bầu không khí vẫn không thoải mái như trước, còn rối tung hết cả lên.

Giành việc lau cho Lê Diệp mấy cái, đột nhiên, Lê Thiên Tố biến sắc, lùi về sau vài bước, ngồi lại salon rồi kéo kéo Trần Oanh và Doãn Kính Lam.

Mới đầu, hai người còn không hiểu ý cô ta, sau nhìn lại, thấy thím Kim kéo áo phong lau cho Lê Diệp, eo cô lộ ra một mảng da lớn, mà ở chính giữa lại có một vết sẹo rất lớn. Thân là phụ nữ, họ hiểu chuyện gì đã xảy ra, đưa mắt nhìn nhau, họ đều thay đổi sắc mặt...

Hai mẹ con họ Doãn ngồi trong chốc lát rồi ra về. Xế chiều, Doãn Chính Đặc kết thúc công việc rồi cũng về.

Nghe thấy tiếng xe không lâu, cánh cửa phòng ngủ bật mở, người còn chưa vào mà chiếc áo vest đã bay đến ghế salon.

Vội vã vào cửa, Doãn Chính Đặc nhìn cô gái vẫn yên ổn ngồi cạnh bàn, như thể thờ phào nhẹ nhõm, anh quay đầu đi vào nhà vệ sinh.

Lấy con dao cạo râu bỏ quên ở bồn rửa tay từ sáng, Doãn Chính Đặc nhìn lưỡi dao sắc bén. Nghĩ lại thấy sợ, sáng nay anh sốt ruột đi họp, bận rộn đến tận chiều, tới lúc ngót việc thì bất chợt nhớ ra sơ suất từ lúc sáng.

Vội vã trở về, thám Kim nói Lê Diệp vẫn bình an vô sự, anh vẫn sốt ruột, tận mắt nhìn thấy rồi mới yên tâm.

Cắt dao, anh đi từ nhà vệ sinh ra. Cô đang xem bản thảo, anh lại gần, nhìn trang giấy chỉ chút chú thích, chợt thấy đúng như học sinh đang ghi chép trong lớp.

“Mẹ đến đây à?” Anh hỏi.

“Ừ.”

“Thám Kim nói em bị bỏng.”

“Không, không sao.”

Từ lúc anh vào đến giờ, cô không ngắt đầu. Đứng một lát, anh đột nhiên rút chiếc bút trong tay cô, bực mình, “Ngày nghỉ cần gì hí húi làm việc, để người ta biết còn tưởng tôi không nuôi nổi em.”

Lê Diệp ngắt đầu, gương mặt tỏ vẻ bực bội, “Mai tôi có nhiều việc, giờ không chuẩn bị thì mai không kịp mất.”

“Thì sao? Không làm thì sao.” Anh bỏ bút xuống, kéo cô lại, “Ra đây, tập luyện một lúc.”

Lê Diệp đẩy ra, “Bây giờ tôi không rảnh để tập, anh đừng...”

Doãn Chính Đặc không để tâm đến sự phản kháng của cô, đỡ lấy thắt lưng cô, một tay khác lách vào đùi trong của cô, ghé vào tai cô, “Nâng chân trái lên.”

Lê Diệp cứng đờ người, cứ thế này, không phải là anh đang phục hồi chức năng cho cô, mà là đang kiểm cơ hội khiến cô khó chịu.

“Không nâng được? Hay để tôi giúp em?” Anh ôm ghì lấy cô, cái tay kia hơi nhúc nhích.

Tóc gáy Lê Diệp dựng đứng, hơi thở rối loạn, “Doãn Chính Đặc!”

“Đứng rồi, cứ thế.” Thấy cô di chuyển chân trái, anh khẽ cười, “Không muốn tôi hỗ trợ thì phải tự mình chủ động chút.”

Bị anh ép buộc, Lê Diệp đành phải đi vài vòng trong phòng. Cô mệt, anh cũng mệt, tập luyện đến tối anh mới đưa cô đi tắm.

Vết thương trên cổ tay nhọt đi rất nhiều, Doãn Chính Đặc bôi thuốc cho cô, quấn lại. Trong luồng khí ẩm ướt, cô lại phải chịu để anh tắm rửa cho mình.

Điều duy nhất đáng để ăn mừng là anh không làm xằng làm bậy, vô cùng nghiêm túc, không hề giày vò khiến cô khó chịu nữa.

Bế cô ra, Doãn Chính Đặc đưa cô về phòng ngủ, thay áo ngủ, sấy tóc cho cô.

Lê Diệp ngoan ngoãn ngồi im nhưng không hề có ý hưởng thụ, toàn bộ tâm tình của cô chỉ có sự nhẫn nại mà thôi.

Luồng nhiệt thổi ra khiến cô mơ màng buồn ngủ. Phía kia, điện thoại của Doãn Chính Đặc đổ chuông, anh dùng khăn tắm bọc cô lại, “Ngồi đây một lát, đợi ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chuyện như bản

Ra đến ban công, Doãn Chính Đặc mới nhận điện thoại.

Là Trần Oanh gọi đến, giọng điệu có chút gấp gáp, “A Đặc, vừa rồi sức khỏe ông không tốt, bác sĩ đến nhà thăm cho ông rồi.”

Anh đứng thẳng dậy, vội vàng hỏi, “Bây giờ sao rồi?”

“Ông nội con nói không muốn đi viện, bác sĩ bảo cứ ở nhà quan sát thêm.”

“Con sang ngay.”

“A Đặc...” Trần Oanh gọi anh, “Con chuyển về đây ở đi, trong nhà không thể không có bóng đàn ông được, nếu ông con đột nhiên xảy ra chuyện gì, chẳng có ai gánh vác được.”

Trầm ngâm một lát, Doãn Chính Đặc nói, “Được, vậy con đưa Lê Diệp về.”

Trần Oanh không phản đối, “Thế con mau mau về đi.”

Cúp điện thoại, Doãn Chính Đặc trở về phòng, nhìn Lê Diệp, “Gần đây sức khỏe ông nội không tốt, phải có người ở nhà chăm nom, chúng ta về đó một thời gian.”

Lê Diệp không nói gì, cô biết mình có nói cũng vô ích.

Thay cho cô một bộ quần áo, thu dọn ít hành lý đơn giản, Doãn Chính Đặc lái xe đưa Lê Diệp về nhà.

Ông cụ đã ngủ, đáng vẻ có chút tiểu tụy. Tuổi ông đã cao, bạn bè trạc tuổi lần lượt tạ thế, đối với ông là sự đả kích không hề nhỏ.

Xác nhận huyết áp của ông ở mức an toàn, bác sĩ mới đi. Doãn Chính Đặc ngồi trông một lúc, biết ông cụ ngủ say thì anh mới về phòng.

Lê Diệp còn đang xem bản thảo, thấy anh bước vào liền hỏi câu đầu tiên, “Sao rồi?”

Anh bước đến, “Ngủ rồi, tạm thời không có gì đáng lo.”

Cô không hỏi thêm, cúi đầu làm chuyện của mình. Doãn Chính Đặc đưa tay giật lấy tập bản thảo của cô, “Hai ngày tới tôi với em đi làm cùng nhau, nếu có ngày nghỉ thì nói trước cho tôi biết.”

Lê Diệp nhìn anh, câu nói của anh hình như còn hàm ý khác. Lê Diệp không nghiên cứu sâu, nhìn đồng hồ, đã khuya rồi, cô kéo chăn đắp lên người rồi nằm xuống.

Doãn Chính Đặc cũng mệt mỏi, tắt đèn rồi nằm xuống cạnh cô, cánh tay khoác lên eo cô theo thói quen.

Cô cũng né tránh theo thói quen, có điều, chiếc giường bên này không rộng bằng ở Hạm Bích Các, cô không trốn được xa.

Doãn Chính Đặc áp lại gần, hôn lên má cô, dịu dàng một cách khó hiểu...

Lê Diệp khó chịu, cố nhịn một lát, rồi anh cũng dừng sự quấy nhiễu lại.

Nhìn cô, anh biết tại sao cô luôn luôn tỏ ra hồ hững mà lại đột nhiên hỏi tình hình của ông nội. Hai nhà Doãn Lê, từ trên xuống dưới đều nói những lời cay đắng với cô, người đồng ý cho anh lấy cô, chỉ có ông nội.

Cô nàng này, không phải là không có chút lương tâm nào.

Đài truyền hình.

Vào giờ làm đã lâu, Lê Diệp tranh thủ ra nhà vệ sinh. Công việc đã hòm hòm, cô cũng đã hoàn toàn thích ứng được với môi trường làm việc.

Cạnh bồn rửa tay, mấy người phụ nữ vừa trang điểm lại vừa nói, “Nhìn thấy không, vừa nãy Tiểu Đan lại chạy đến văn phòng sếp làm loạn một trận, vừa khóc vừa cầu xin, còn nói công việc đang làm dở được một nửa rồi, không thay đổi người khác được. Vô ích thôi... người ta đã muốn đuổi rồi thì chẳng còn cách nào nữa đâu.”

“Đắc tội với bà lớn mà... Hậu thuẫn của con bé què đầy mạnh thật đấy, người ngọc như thế mà cũng vào được đài truyền hình.”

“Thế mới nói ông trời công bằng, cho nó điều kiện tốt như thế thì phải cho nó què hai chân.”

“Nhưng mà con bé Tiểu Đan cũng không phải dạng vừa đâu nhá, vừa nãy còn cay cú bảo sẽ tố cáo đài vi phạm hợp đồng, rồi lại tuyên bố sẽ trả thù con bé kia nữa kia...”

“Quản làm sao được... Nhưng mà chỉ là châu chấu đá xe thôi, dựa vào bản lĩnh của cô ta thì gây được sóng gió gì.”

Cánh cửa của gian không có chuông ngai bật mở, thấy Lê Diệp lái xe ra, mấy người đó đều chuẩn nhanh.

Lê Diệp vừa rửa tay vừa thảm than... Cô không giết người ta, người ta lại vì cô mà chết.

Ra cửa, cô đến tìm lãnh đạo để nói về chuyện của Tiểu Đan. Kết quả, ai cũng nói là cô ta phạm phải sai lầm nghiêm trọng trong công việc, phải sa thải.

Biết cánh cửa tử không nằm ở chỗ lãnh đạo, Lê Diệp không dám quấy rầy nhiều. Mặc dù trong lòng tiếc nuối, nhưng năng lực của cô hiện giờ cũng

không thể cứu được ai cả.

Tan ca, Doãn Chính Đặc không đến. Ông cụ phải vào viện kiểm tra, anh lái đi thẳng từ công ty đến.

Tài xế chở Lê Diệp về nhà họ Doãn, Lê Diệp cũng không để ý chuyện mình ở đâu, cứ lên tầng, làm lần lượt từng việc theo thói quen.

Vừa mở tập tài liệu ra, di động chợt đổ chuông, cô cầm lên nghe, nhưng bên kia hoàn toàn im lặng.

Cô nhìn số gọi đến, nhất thời cau mày, “Anh gọi nhầm số rồi, làm ơn đừng gọi đến nữa.”

Đang định cúp máy, phía kia lại truyền đến tiếng thở dốc trầm đục, mặc dù cô nghe không rõ nhưng lại cảm thấy buồn nôn một cách khó hiểu, nhanh chóng ngắt máy.

Vừa yên được một lát, số máy kia lại gọi tới. Lê Diệp đưa số đó vào danh sách đen, điện thoại mới im lặng lại.

Còn chưa đọc được hai dòng tài liệu, đã có tiếng gõ cửa, cô ngẩng đầu, thấy Doãn Kính Lam đi vào.

Nhìn ánh mắt của chị ta, Lê Diệp dự cảm được điều gì đó... Ông cụ nhập viện, theo lý thường thì người nhà họ Doãn phải vào viện hết rồi, nhưng chị ta lại ở nhà, còn mang dáng vẻ như thể đã chờ lâu rồi.

Ngồi đối diện Lê Diệp, Doãn Kính Lam nói thẳng luôn, “Lê Diệp, có phải cô đã từng sinh con không?”

Lê Diệp lưỡng lự trước chị ta sẽ nói điều không hay, nhưng lại không ngờ chị ta hỏi điều này. Nắm chặt cây bút, trong nhất thời, cô không thể đáp lại.

“Vết sẹo ở bụng cô là do sinh mổ mà có đúng không? Tôi cũng có, lúc sinh Đoan Đoan, vì nó to quá nên phải mổ, giống y như của cô.”

Lê Diệp không trả lời, cô cũng không để lộ ra vẻ bối rối, lảng tránh. Thần sắc cô cực kỳ bình tĩnh, cô nhìn Doãn Kính Lam, như thể đang đợi lời nói tiếp theo của chị ta.

“Tôi và mẹ sớm biết, để đưa con gái như cô ở bên cạnh A Đặc thì chỉ có là tai họa thôi... Cô đừng có nói với tôi, đứa bé cô sinh ra là của em trai tôi đấy nhé.”

Khóe miệng Lê Diệp cong lên, cô cười lạnh.

“A Đặc điên rồi, nó mất hết khả năng phán đoán, nhưng chúng tôi không kẹ nó được... Lê Diệp, cô phải rời khỏi nó, cô ra điều kiện đi, chỉ cần chúng tôi có thể làm được thì nhất định không thiếu cô một chút nào.”

Lê Diệp nhích bánh xe lăn, giờ tài liệu, vẫn rất bình tĩnh, “Nếu như anh ta đồng ý cho tôi đi, một xu tôi cũng không cần.”

“Cô đừng có nói nhảm, giờ A Đặc mê muội rồi, chúng tôi phải quyết định thay nó... Cô thu dọn đi, đến nước nào cũng được, chúng tôi cho cô mười triệu, vĩnh viễn đừng quay lại nữa.”

Lê Diệp đánh dấu phần quan trọng trong tài liệu, không để ý đến...

“Cô chê ít? Vậy thì hai mươi triệu, từng đấy rồi cô đừng có nói ít... đủ cho cô tiêu mấy đời rồi.”

Thấy chị ta không chịu bỏ qua, cô buông bút, “Đúng là ít... em trai chị hoang phí hơn chị nhiều, anh ta đồng ý với tôi, ba năm sau sẽ thả tôi ra, nếu vi phạm quy ước, sẽ cho tôi bảy trăm triệu.”

“Bảy trăm triệu?” Doãn Kính Lam kinh ngạc, “Sao A Đặc có thể nói như vậy được!”

Lê Diệp nhún vai, tùy chị ta tin hay không.

Nghe được con số kinh hồn như vậy, Doãn Kính Lam càng tin là không thể giữ cô gái này lại được. A Đặc điên rồi, dám mang nửa công ty ra để đánh cược, đúng là không thể nói nổi.

“Cam kết của A Đặc với cô nhất định không đáng tin, tôi, mẹ tôi, cả ông nội, chồng tôi nữa, chúng tôi hợp sức, có quyền tước quyền của nó, nó muốn chuyển cổ phần công ty, chúng tôi tuyệt đối không đồng ý... Tính toán nhỏ nhặt của cô cũng không dùng được rồi, đừng nói là bảy trăm triệu, ngay cả hai mươi triệu cô cũng không có đâu.”

Lê Diệp giờ một tờ tài liệu, hoàn toàn không để ý đến nỗi oán giận của chị ta.

“Được, cô đã mạnh miệng như vậy thì tôi xem cô có thể kiên trì được bao lâu!” Doãn Kính Lam thấy nói thế nào cũng không được, dùng dùng nỗi giận quay đầu ra cửa.

Đến tối, Doãn Chính Đặc đưa ông cụ về nhà. Ông cụ chỉ hơi tức ngực, bác sĩ truyền thuốc nên cũng đỡ nhiều.

Sắp xếp cho ông cụ xong, Doãn Chính Đặc lên phòng ngủ. Lê Diệp vẫn đang làm việc, biết anh vào mà chẳng buồn ngẩng đầu.

Anh nước qua, vuốt tóc cô, “Sao không xuống nhà ăn cơm?”

Lê Diệp đáp, “Không đói.”

“Gọi giúp việc mang lên đây vậy.” Anh đang định gọi điện thì Lê Diệp nói, “Tôi không đói.”

Anh quay đầu, nhìn cô chăm chăm...

Trong ánh mắt cô có vài thứ mà ngày thường không có, nhưng đến cùng anh vẫn không nhận ra đó là gì.

“Sao thế?” Anh nhìn cô chăm chú, cố gắng tìm ra điểm bất thường.

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, “Ồ đài truyền hình, có cô tên là Tiểu Đan, anh có thể bảo người ta không sa thải cô ta được không?”

Anh để lộ ánh mắt phát phì, “Chỉ thế thôi?”

Cô gật đầu, “Đúng vậy.”

“Không...lời tôi nói ra không bao giờ thay đổi.” Anh quay đầu vào phòng tắm.

Lê Diệp chỉ có thể làm đến mức đó thôi.

Xem tài liệu một lát, cảm giác sợ sệt dần dâng lên. Cô sờ sờ bụng dưới, vết sẹo đó là một điểm kí ức cuối cùng của cô, tất cả đã cách xa, chỉ còn lại cái đó.

Rời đi, nếu như có thể, sao cô lại không muốn chứ.

Lúc cuộc điện thoại quấy nhiễu lại đến lần nữa, Lê Diệp đang ở trong phòng tắm, s. Lau tóc, cô không nghe thấy tiếng chuông.

Vốn dĩ Doãn Chính Đặc phải đi họp nhưng tạm thời hủy, vì thế về nhà sớm. Vừa dẫn cô tập luyện xong, anh mệt mỏi nằm nhoài xuống giường, không buồn động đậy.

Nghe thấy điện thoại cô đổ chuông, anh cầm lên xem, thấy là dãy số lạ, anh liền bắt máy.

Đầu tiên, phía kia vẫn im lặng, sau đó lại truyền đến tiếng thở dốc đục ngầy của một người đàn ông. Cùng là đàn ông, anh biết âm thanh đó biểu thị cái gì, ánh mắt sững lại, rồi anh hung dữ nói, “Mẹ kiếp, đồ súc sinh, mày còn dám gọi lại, tao cho mày biến mất luôn đấy.”

Lúc đi ra, Lê Diệp chỉ nghe thấy anh cầm điện thoại của mình rồi rống lên lời thô tục, còn tưởng anh đang mắng ai nên vội vàng lại gần, “Ai cho anh nghe điện thoại của tôi!”

Doãn Chính Đặc tức đến nổi gân xanh nổi đầy trán, anh trừng mắt nhìn cô, “Cô kết giao với loại chó má gì thế!”

“Anh điên rồi phải không?” Lê Diệp cũng tức giận.

Doãn Chính Đặc cầm điện thoại của cô, chỉ vào màn hình, “Có một thằng điên gọi điện đến nhưng không nói gì này, cô đã từng nhận được cuộc gọi kiểu này chưa?”

Lê Diệp nhớ đến mấy lần trước, người đó đã bị chặn cuộc gọi rồi mà giờ lại gọi đến, chắc chắn là đổi số rồi. Có chút buồn bực, cô nói, “Có hai lần.”

Vừa nghe nói không phải lần đầu tiên, Doãn Chính Đặc như phát nổ. Anh hùng hổ lấy di động, gọi một cuộc, tức giận nói, “Tra cho tôi hai số điện thoại...phải bắt được kẻ này cho tôi!”

Lê Diệp không ngờ anh lại để tâm đến thế, thuận miệng nói, “Cần gì chứ.”

“Cần gì ư?” Doãn Chính Đặc tức đến đỏ mặt, nhìn cô chăm chăm, “Cô bị ngứa hả, mẹ kiếp, bị nó làm chỗ phát tiết mà không biết!”

Lê Diệp nhú mày, “Anh đang nói gì đấy?”

Anh lại mắng, “Lại còn hỏi! Cô không nghe thấy nó thở hổn hển như chó à! Nó đang ở đầu kia điện thoại làm chuyện nhơ bẩn đấy!”

Rốt cuộc cũng phản ứng lại được, Lê Diệp cảm thấy rất khó chịu, hơn hết là thấy vô cùng buồn nôn.

Nói ra miệng, Doãn Chính Đặc lại càng tức, anh gọi thêm mấy cuộc điện thoại nữa nhờ tra ra kẻ kia. Cúp điện thoại, dường như vẫn chưa hết giận, anh nhìn Lê Diệp, tức tối mắng, “Đầu óc cô để cho chó ăn à! Có chuyện này mà không sớm nói cho tôi biết!”

Lê Diệp vốn sẵn bực dọc, bị anh mắng, cô quay đầu bỏ đi.

Anh rút sim điện thoại của cô ra, hung hăng bẻ đôi, “Không đi làm gì hết, ở nhà vẫn tốt hơn! Bớt được mấy thứ rác rưởi!”

Anh đúng là đang giận cá chém thớt, Lê Diệp lạnh lùng phản kháng, “Tôi muốn đi làm.”

“Làm cái rắm!”

Lê Diệp không để ý đến anh, quay đầu đọc tài liệu.

Anh đứng ở đó xâ tức, không ai để ý đến anh cả. Một lát sau, con giận dần tiêu tan, anh đi đến cạnh cô, “Sau này có chuyện gì thì lập tức nói cho tôi biết.”

Cô không nhìn anh, anh hơi bực tức, xoay mặt cô lại, “Nghe thấy không?”

Lê Diệp trầm nghĩ, không lâu trước chị anh còn bảo tôi đi, chuyện này đến, có cái gì đó tất yếu rồi.

Chuyện vừa rồi rất buồn nôn, anh còn không chịu được thì cô nhất định sẽ bị ám ảnh. Anh vỗ lưng cô, “Đổi số khác, người không thân quen thì đừng cho số.”

Lê Diệp bị anh ôm, hai mắt bình lặng không thấy giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ảnh cưới

Thay sim điện thoại xong, sự việc đã dịu xuống.

Số điện thoại của đôi phương không đăng ký sim, mua bữa rồi vứt luôn, mà lại chỉ gọi cho một mình Lê Diệp, vì thế không có cách nào tra ra chút manh mối nào.

Nếu như người kia cứ thế biến mất, Lê Diệp cũng không quan tâm có thể tìm ra hân hay không. Bị Doãn Chính Đặc mắng nhiếc một trận, đại khái là cũng hơi hoảng sợ, vì vậy thôi nghĩ đến chuyện này thôi.

Mấy hôm nay vẫn phải tập luyện. Doãn Chính Đặc nghĩ ra đủ trò, khiến cô không thể không tuân theo ý anh. Có đôi khi đi được vài bước, nhưng với đôi chân của mình, vô vẫn không hoàn toàn khống chế được.

Lễ cưới ngày càng đến gần, Doãn Chính Đặc bắt đầu bận rộn, dù công ty có những nhóm phụ trách chuyên môn, nhưng anh luôn có suy nghĩ của chính mình, nhiều chuyện anh vẫn phải đích thân tham dự. Lê Diệp biết không thay đổi được ý muốn của anh, cô càng phản đối, anh sẽ càng làm cho long trọng. Không thay đổi được sự thật, cô sẽ không nói nữa.

Đưa cô đi thử áo cưới, xem địa điểm tổ chức, cô không có ý kiến gì, còn anh thì lại hăng hái vô cùng.

Buổi sáng, đưa cô đến đài truyền hình, đột nhiên anh nói, “Mai đưa em đi chụp ảnh cưới.”

“Nhưng mai tôi phải đi làm.” Lê Diệp cảm thấy chuyện này quá thừa thãi.

“Xin nghỉ hộ em rồi.”

Gương mặt Lê Diệp không biểu lộ tâm trạng gì, cô không lên tiếng, tháo đai an toàn, chuẩn bị xuống xe.

Anh đi ra sau lấy xe lăn, đẩy xe lại, bế cô ngồi lên, thấy giày cô dính bẩn, anh ngồi xổm xuống rồi lấy khăn tay ra lau.

Lê Diệp nhìn anh, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảm giác lạ. Cô cảm thấy mình thật kỳ quái, liền ngoảnh mặt đi không nhìn anh nữa.

“Được rồi, đi thôi.” Đẩy cô đến cạnh thang máy, anh ấn nút, đưa mắt nhìn cô vào trong.

Cửa thang máy đóng lại, Lê Diệp vô thức sờ lên chiếc nhẫn trên tay, viên đá lạnh lạnh nhiễm hơi ấm của cô. Cô nghĩ, quá đờ đẫn cũng không phải chuyện tốt, nước chảy bèo trôi, chẳng mấy chốc sẽ đánh mất chính mình.

Cô nhắm mắt, lại mở ra, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Sáng hôm sau dậy rất sớm, Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp đi chụp ảnh,

Nơi được chọn là một nơi nghỉ dưỡng nổi tiếng, biệt thự nổi tiếng, trời xanh núi biếc, cây cối tốt tươi.

Trang điểm xong, cô mặc áo cưới, ngồi trên xe lăn đợi anh.

Không có cảm giác trống ngực dồn lên hồi khi mặc áo cưới như người ta nói, từ đầu đến cuối, cô vô cùng bình tĩnh tựa như một người qua đường.

Một lát sau, Doãn Chính Đặc mặc bộ âu phục trắng cưới ngửa đến, uy phong lẫm liệt, khiến nhiều nhân viên nữ phải ngoái nhìn.

Anh nhảy xuống, trông rất vui vẻ, rồi anh bế cô đến chỗ con ngựa, “Sợ không?”

Lê Diệp lắc đầu, anh nhấc cô lên, nắm dây cương rồi chậm chậm đưa cô về phía bãi cỏ.

Vừa vào là nhiếp ảnh gia đã bắt đầu chụp, chẳng bận tâm gì, dù sao thì Lê Diệp cũng thấy không được tự nhiên cho lắm...

Giữa hai người không có tình yêu, vậy nên quá trình này chẳng có ý nghĩa gì.

“Lại đây.” Anh dừng bước, đưa tay vẫy cô.

Lê Diệp không thể làm gì khác là cúi người nhìn anh, anh được đà ghé sát lại, hôn lên môi cô.

Được vài giây, Lê Diệp đã né tránh. Nhiếp ảnh gia cực kỳ hài lòng, vừa mở lại xem vừa nói, “Đẹp lắm, hai người đều rất ăn hình.”

Lảng tránh với vẻ bối rối, Lê Diệp lau lau miệng mình.

Chụp thêm một lúc nữa, nhiếp ảnh gia nói, “Được rồi, hai anh chị thay đồ chuẩn bị chụp tiếp loạt ảnh mới.”

Anh lập tức bế cô xuống, ghé vào tai cô, “Tạo nữa phải đứng chụp ảnh, bảo bọn họ chụp nhanh một chút, em chịu khó chốc lát thôi.”

Cô cảm thấy nghẹn nghẹn trong lồng ngực, không hiểu tại sao lại như vậy. Cô chỉ cảm thấy mọi chuyện phát triển không hề như mình nghĩ, cô bắt đầu thấy bối rối.

Anh đang định đưa cô đi thay váy, mới được vài bước, con ngựa ở phía sau không hiểu sao đột nhiên mất không chế, hí vang một tiếng rồi chồm lên.

Doãn Chính Đặc quay đầu lại nhìn, thấy có nhân viên chạy lại nên anh không quá để tâm. Ai ngờ dây buộc ngựa lại bị rơi lỏng ra, con ngựa chồm lên chồm xuống hai cái là dây tuột ra, rồi nó phi loạn về phía đám đông.

Vốn dĩ Doãn Chính Đặc và cô đã đứng cách xa rồi, chỗ con ngựa được buộc dây không quá gần họ, nhưng do đám nhân viên hoảng hốt, không hiểu ai đã lao vào giá dựng lều, rắc một tiếng, cả giàn khung căng bạt lều đổ xuống.

Sự việc xảy ra đột ngột, không ai quan tâm đến người khác cả. Nhìn cây gỗ đổ xuống, Lê Diệp có thêm một cái đầu nữa cũng không thể phản ứng kịp.

Cánh tay vẫn ôm bà vai cô, Doãn Chính Đặc phản ứng rất nhanh, đẩy cô ra phía sau mình. Được anh che chở, cô bình an vô sự, còn anh lại bị cây gỗ kia đập trúng tay.

Sắc mặt anh trắng bệch, anh kêu lên một tiếng đau đớn, thân mình lao đảo.

“Doãn Chính Đặc!” Lê Diệp thốt lên.

Trên cây gỗ có một cái đinh, rạch qua áo sơ mi của anh, để lại một vết đâm rất sâu. Anh chẳng thể nào nói mình không sao nổi, chỉ đẩy cô ra, “Em sang một bên đi.”

Lê Diệp có thể nhìn thấy cái đinh dài dính máu, nó khiến cô cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nhóm nhân viên phát hiện bên này xảy ra sự cố nên vội vàng chạy đến.

Xảy ra chuyện như thế này, chỉ có thể tạm dừng buổi chụp ảnh lại để đến bệnh viện xử lý vết thương. Doãn Chính Đặc không đồng ý, tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Được rồi, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, dán băng gạc vào rồi thay quần áo chụp tiếp.”

Lê Diệp thì lại không đồng tình, cô nhìn vết thương của anh, “Đừng chụp nữa.”

“Tôi nói chụp là chụp, lằng nhằng cái gì.” Anh lắc lắc cánh tay, đột nhiên đau đến mức thái dương căng lên, ngoài vết đâm kia ra thì hẳn là còn chỗ khác bị thương.

Đám nhân viên biết không nói lại anh, chỉ có thể để Lê Diệp. Cô tóm tay áo của anh, không biết có thể nói gì, bị anh nhìn chằm chằm, cô đành nói, “Để

hôm khác chụp.”

Khỏe miệng anh cong lên, “Em sợ tôi chết hả?”

Tại Lê Diệp nóng lên, nhất thời, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đột nhiên, anh duỗi cánh tay ôm chầm lấy cô, có chút kinh ngạc, “Diệp Nhi, vừa rồi, em tự đứng lên.”

Lê Diệp cũng kinh ngạc. Vừa rồi anh bị thương, cô bước hai bước lại tóm lấy anh.

Ánh mắt anh chứa ý cười và điều gì đó không thể hiểu được, Lê Diệp cảm thấy mặt mình lúc nóng lúc lạnh, đành phải nói, “Đến bệnh viện thôi.”

Lúc này anh mới đồng ý, thay quần áo rồi đến bệnh viện.

Kết quả kiểm tra có ngay, ngoài vết thương ở cánh tay ra, xương cánh tay còn bị nứt, phải ở lại bệnh viện để điều trị.

Lúc người nhà họ Doãn đến, Doãn Chính Đặc đang ngủ, dù phải quấn băng gạc đầy cánh tay, nhưng sắc mặt anh vẫn rất hồng hào.

Trần Oanh và Doãn Kính Lam vừa vào đã kêu lên, gương mặt đầy vẻ xót xa, “A Đặc! Con thế nào rồi?” Nói đoạn, bà trừng mắt nhìn Lê Diệp ngồi bên cạnh, “Cô làm gì đây? Chụp có mấy cái ảnh cưới thôi mà làm cho A Đặc phải vào viện!”

Doãn Chính Đặc bị đánh thức, gãi gãi đầu, nói bằng giọng uể oải, “Mẹ, chị, tự con không cẩn thận... Không có gì nghiêm trọng đâu, nằm đây vài ngày là lại ngon lành mà, đừng nói cho ông nội biết.”

“Ông bà cha má ơi! Rạn cả xương mà còn không nghiêm trọng!” Trần Oanh xót xa, đưa con bảo bối này như một miếng thịt của bà, vốn tưởng cứ thuận theo anh thì sẽ khiến anh vui, không ngờ lại liên tục gặp phải chuyện không may.

“Thanh niên trai tráng, làm gì mà yếu thế được.” Doãn Chính Đặc nhìn Lê Diệp, đưa tay gọi, “Rót cho tôi cốc nước.”

Lê Diệp đang ngẩn người, đột nhiên cảm thấy mọi người trong phòng đều đang nhìn mình. Doãn Kính Lam bực mình, “A Đặc bảo cô rót cho nó cốc nước kia!”

Lê Diệp không lên tiếng, lặn xe đi rót nước. Doãn Chính Đặc nhận cốc, lại nắm tay cô, “Đêm nay phải ở lại viện, Lê Diệp ở đây với con, mọi người về đi.”

“Nó?” Trần Oanh nhú mày, “Nó còn chẳng đi lại nổi, sao chăm con được!”

“Con bảo được là được.” Doãn Chính Đặc uống nước mà như uống mật, nhắm nháp từ từ.

Thấy anh như vậy, Trần Oanh không thể làm gì khác, “Vậy con nằm nghỉ cho khỏe đi, còn trẻ, không nên để lại tật tật gì...” Vừa nói bà vừa đứng dậy, “Lê Diệp, cô ra ngoài này với tôi một lát, tôi có vài câu dặn cô, A Đặc nhiều tật, sợ cô chăm không nổi.”

Doãn Chính Đặc nắm bàn tay mềm mại của cô, “Đi đi... mẹ tôi thích thị uy thôi mà.”

“Sao con lại nói mẹ thế!” Trần Oanh trừng mắt nhìn con trai, dửng dưng đi ra cửa.

Lê Diệp chậm rãi đi ra ngoài, Doãn Kính Lam cũng theo sau, quay đầu lại nhìn thì thấy Doãn Chính Đặc đang ung dung xem tivi. Chị ta đẩy xe Lê Diệp, cùng Trần Oanh ra ngoài.

Xuống tầng trệt, Trần Oanh nhìn cô gái ngồi yên với vẻ an phận, nhưng bà lại cứ cảm thấy cô có tâm cơ rất sâu, quả thực quá đáng sợ.

“Nghe nói A Đặc đồng ý cho cô bảy trăm triệu, là thật ư?”

Lê Diệp thầm than, lời nói băng quơ lại bị biến đổi hoàn toàn, Doãn Chính Đặc không phải kẻ ngốc, sao lại cho không cô nhiều tiền như vậy chứ.

“Tôi không cần biết nó đồng ý gì với cô, nhưng tuyệt đối không có thể đâu... Tôi là mẹ nó, tôi mà không đồng ý thì ngay cả cuộc hôn nhân của hai đứa cũng chẳng là gì cả.”

Lê Diệp vẫn bình tĩnh, sắc mặt hiền hòa.

“Cô nói đi, cô ở bên cạnh A Đặc là vì muốn cái gì? Tôi sẽ thỏa mãn cô. Nhân lúc lễ cưới còn chưa tổ chức. Chuyện này không có nhiều người biết, cứ thế chấm dứt cũng không để lại hậu quả quá xấu.”

Lê Diệp nhìn hai mẹ con họ, “Thứ cháu muốn, chỉ sợ hai người không cho được.”

“Chỉ cần cô nói ra, Trần Oanh tôi sẽ làm mọi cách để thỏa mãn cô!”

Lê Diệp nói ngắn gọn, thẳng thắn, “Cháu muốn Hạ Tùng Đào được thả ra.”

Nghe thế, cả Trần Oanh và Doãn Kinh Lam cùng kinh ngạc, cũng rất tức giận. con bé này đúng là thân tại Tào doanh tâm tại Hán, đã lấy A Đặc rồi mà vẫn một lòng muốn cứu thằng đàn ông khác!

Hồi trước, chuyện Lê Diệp và Doãn Chính Đặc ngủ cùng nhau, mọi người đều biết. Sơ Vũ bị đá kích nên chạy ra ngoài, bị tai nạn rồi qua đời; còn Hạ Tùng Đào do không nuốt trôi cục tức nên đã hùng hổ chạy đến công ty tìm Doãn Chính Đặc. kết quả là khi Doãn Chính Đặc ra ngoài, Hạ Tùng Đào phóng hỏa đốt mười mấy chiếc xe ở bãi đỗ công ty, tổn thất nghiêm trọng, anh bị tuyên án mười năm tù, cuộc đời coi như bị hủy hoại.

Trong lòng Trần Oanh thâm suy tính chuyện này. Nếu Hạ Tùng Đào có thể ra ngoài, có phải cô ta sẽ đi theo tên kia, sẽ không quấy nhiễu con mình không? Nếu cô ta lật lòng, thả người ra rồi mà vẫn không chịu rời khỏi A Đặc thì nên làm gì đây? Nhưng nếu như không thỏa mãn cô ta, cô ta sẽ vẫn ở lì bên cạnh A Đặc, như vậy thì A Đặc sẽ bị cô ta hủy hoại mất.

“Được.” Trần Oanh suy nghĩ trong chốc lát rồi đồng ý, “Tôi lập tức cho người đi làm chuyện này...Lê Diệp, cô nhớ kỹ lời cô nói hôm nay, khi Hạ Tùng Đào được thả ra, cô phải rời khỏi A Đặc, không được xuất hiện nữa.”

“Nhất định.” Lê Diệp quả quyết.

Giao ước bằng lời đã xong, mẹ con họ rời đi, còn Lê Diệp quay về phòng bệnh.

Doãn Chính Đặc thấy cô về liền gọi cô đến cạnh, kéo cô lại gần, “Mẹ tôi nói gì thế?”

Lê Diệp nhìn người đàn ông ngay cạnh mình nhưng trên thực tế lại rất xa lạ, “Nói anh không ăn ngọt.”

Doãn Chính Đặc cười cười, di động đổ chuông, anh nghe một lúc rồi đột nhiên mắng, “Còn hỏi tôi phải làm gì à? Xử lý cho nó nhớ đời chứ sao nữa!”

Lê Diệp nhìn anh, anh giận dữ đặt điện thoại xuống, “Con ngựa kia chồm chồm lên là do có người cầm dao đâm nó...”

Lê Diệp kinh hãi, sao lại có người có ý làm chuyện này chứ.

“Bắt được rồi... là bạn trai của cái cô tên Tiểu Đan.”

Lê Diệp nhú mày...Nói đến cùng thì vẫn gây họa, cô không muốn làm tổn thương ai nhưng người ta lại bị ép đến mức làm ra chuyện điên rồ như vậy.

Cô nhìn bộ dạng tức giận của Doãn Chính Đặc, biết rằng mình có nói gì cũng vô dụng, chung quy con người luôn phải trả giá cho những gì mình làm.

“Thằng khốn, nếu nó đã thích trò biến thái thế thì tôi phải tìm người chơi cùng nó rồi...” Doãn Chính Đặc ngồi dậy, cánh tay bị quán gạc, ánh mắt lộ ra vẻ âm u dữ dằn, vừa soạn tin nhắn vừa nghiến chặt răng.

Nói không buồn nôn là giả, nhưng biết người gọi cuộc điện thoại kia là bạn trai Tiểu Đan, cô lại có chút cảm thông với Tiểu Đan.

Lắc đầu, cô không muốn nghĩ đến nữa, bây giờ cô chỉ mong Hạ Tùng Đào nhanh được ra tù. Có điều, Trần Oanh, bà ấy có thể làm được không?

Cô nhìn Doãn Chính Đặc. Còn anh ta, anh ta có thật sự buông tha cho mình không...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Scandal

Buổi tối, mọi người về hết, chỉ còn lại mình Lê Diệp.

Thật ra Doãn Chính Đặc rất yên tâm với cô, dù một người hoạt động không tiện như cô sao chăm sóc người khác được.

Anh đang nằm nghỉ, còn Lê Diệp ngồi một bên đọc báo thảo. Trong phòng rất yên tĩnh, đột nhiên anh gọi cô, “Em lại đây.”

Lê Diệp đặt báo thảo xuống, đẩy xe đến gần.

Anh quay lưng lại, chỉ vào một chỗ ở đằng sau, “Gãi chỗ này cho tôi cái.”

Lê Diệp đành phải đưa tay vào trong áo anh, anh lại chỉ huy, “Lê trên một tẹo, mạnh lên tí, mạnh thêm, em chưa ăn com đây à!”

Lê Diệp cắn răng gãi mạnh cho anh, có thể anh mới thoải mái, đuổi người một cái, “Sao lại thấy đôi đôi nhỉ?”

Tên này đúng là lắm tật xấu, vừa rời bệnh viện mang com đến, anh lằng nhằng không chịu ăn, giờ còn kêu đói.

Thấy cô không phản ứng, anh quay đầu lại, “Tôi bảo này, có phải em mất tai rồi không? Đói, tôi nói là tôi đói!”

Lê Diệp cau mày, “Anh muốn ăn gì, tôi đi mua.”

Anh nghĩ ngợi một lúc, phát hiện ra mình chẳng muốn ăn gì. Thức ăn bệnh viện thì khỏi, nhưng cô đi lại không tiện, không thể để cô thúc xe lăn đi ra ngoài mua được.

“Thôi.” Anh bấu môi, “Lấy mấy thứ em vừa hâm nóng lại đây đi.”

Lê Diệp lăn xe đến cạnh bàn, mang chỗ thức ăn vừa hâm trong lò vi sóng ra.

Cô bung đến trước mặt anh, anh không động vào, chỉ khoanh tay nhìn cô.

Lê Diệp cầm thìa, vốn định đưa cho anh thì anh lại há miệng ra. Không còn cách nào khác, Lê Diệp xúc thức ăn đưa đến bên miệng anh.

Không ngại mấy món khó ăn, anh nuốt từng miếng một, lát sau, anh đột nhiên nói, “Mai em về nghỉ đi, chiều đến đây, mang com cho tôi.”

Cô không có phản ứng gì, chỉ “Ừ” một tiếng.

“Em nấu cho tôi.” Anh yêu cầu.

Bàn tay cầm thìa của Lê Diệp khựng lại, cô nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu, “Không biết nấu.”

Anh bực mình quát một tiếng, “Con gái mà không biết nấu com? Chân em tật, tay cũng tật nốt?”

Lê Diệp không cãi nhau với anh, chỉ xúc com cho anh.

Anh nuốt com với đầy vẻ bực dọc, rồi lại nói, “Không biết nấu thì học đầu bếp trong nhà! Nấu món canh đơn giản thôi!”

Cô gạt miếng gừng trong chỗ thức ăn ra, “Ồ.”

Anh càng tỏ vẻ không vui, “Ồ cái gì mà ờ!”

Lê Diệp thấy anh có vẻ đã ăn no rồi nên xếp bát lại, định dọn đi.

Anh nắm lấy cánh tay cô, hoàn toàn phát hỏa, “Em có lương tâm không đấy! Tôi vì ai mà bị thương, thế mà còn bày ra cái thái độ này ư?”

Bàn tay Lê Diệp khẽ run lên, cô định nói là không cần anh cứu nhưng rồi lại chỉ nhếch khóe môi, không nói lời nào.

“Ngày mai, nấu canh cho tôi.” Anh buông một câu rồi thả tay cô ra.

Lê Diệp dọn bát đĩa gọn sang một bên, đang định xem tài liệu tiếp thì anh vỗ vỗ bên cạnh, “Lại đây.”

Lê Diệp tưởng anh lại muốn gì đó nên lăn xe đến, thế nhưng lại bị anh bế thốc lên.

Ghi cô xuống, anh nhìn đồng hồ, tắt đèn luôn, “Ngủ.”

“Tôi còn chưa...”

“Ngủ.” Khẽ quát một tiếng, anh nghiêng người áp lên cơ thể ấm áp của cô, hơi thở phả vào cổ cô khiến cô muốn tránh ra.

Anh bảo cô ngủ nhưng lại chẳng để yên ổn, càng ngày càng áp vào gần, cuối cùng đôi môi đặt lên cổ cô cô cọ cọ.

Run rẩy, Lê Diệp cuống quýt kháng cự, “Đừng như vậy!”

Anh không chịu thả lỏng tay, vẫn cứ quần lấy cô, cổ họng hừ hừ vài tiếng khe khẽ. Có lẽ do lý trí vẫn còn, cũng có lẽ do bị thương không tiện, nên anh chỉ quấy nhiễu một lúc rồi dừng lại.

Ôm người con gái cứng đờ vào lòng, anh cúi đầu hôn khẽ, “Mai phải nhớ đấy, chuyện đã đồng ý với tôi ấy.”

Lê Diệp không lên tiếng, hai mắt nhìn vào bóng tối.

Giường bệnh tạm coi là rộng, nhưng hai người quần một chỗ thì không thoải mái cho lắm. Sáng hôm sau thức dậy, hai viên mắt Lê Diệp đen thui, Doãn Chính Đặc bị rơi gối, cứ ôm cổ suốt.

Cô còn rất nhiều việc phải làm, anh đồng ý cho cô về, dù sao thì cứ ở mãi trong phòng bệnh là một kiểu hành hạ đối với cô.

Buổi sáng đến đài truyền hình thu âm, giữa trưa chủ nhiệm cho cô nghỉ, nói rằng cô sắp kết hôn nên hẳn là rất nhiều việc, đáng về như thế sợ cô vì việc công mà trễ nải việc riêng vậy. Chuyện này không tính là gì, bản thân mình ở đây đã là do người ta sắp xếp rồi.

Tan ca, tài xế lái xe đến đón cô về nhà.

Doãn Kính Lam và Trần Oanh không có ở đây, trong nhà thật yên tĩnh.

Ngần người một lát, nghe thấy tiếng bước chân, cô ngẩng đầu thì nhìn thấy ông cụ đang chống拐杖 đi xuống.

Cô vội vàng lại gần, nhưng lại đột nhiên nhớ ra, mình còn đang ngồi xe lăn, sao diu ông cụ được.

Thấy cô có ý đó, ông cụ cười cười, “Sao lại về một mình, A Đặc đâu?”

Không dám nói cho ông chuyện Doãn Chính Đặc bị thương, Lê Diệp chẳng nhiều lời, chỉ bảo, “Anh ấy đang bận công việc ạ.”

“Về bảo nó hộ ông, việc gì mà làm mãi không xong, ở nhà chăm người thân nhiều nhiều một chút quan trọng hơn.”

Lê Diệp nhìn ông cụ hiền từ, trong lòng vô cùng kính trọng ông, dù không lui tới nhiều, nhưng từ đầu đến cuối, dù xảy ra chuyện gì, ông vẫn không hề nói lời nặng nề với mình.

Ông cụ thấy vừa rồi cô định vào bếp thì hỏi, “Đã ăn trưa chưa? Ông gọi người đi chuẩn bị cho cháu.”

“Cháu ăn rồi ạ.” Lê Diệp gật đầu.

Ông cụ cười, “Thế là tốt rồi, phải ăn nhiều một chút, cháu gầy quá. . . Ông ra ngoài đi dạo một lúc, cháu làm gì thì làm đi.”

Đưa mắt nhìn ông cụ đi ra ngoài, Lê Diệp lại nhìn vào bếp. . .

Lăn xe vào trong, cô mở tủ lạnh, bên trong đầy đủ mọi thứ, quả như một siêu thị thu nhỏ.

Tìm thấy mấy nguyên liệu quen thuộc, cô rửa sạch sẽ, bật bếp, nhanh tay rót dầu, đổ thức ăn.

Chẳng mấy chốc đã xong nồi canh. Rau xanh biếc, mùi thơm nức mũi. Tìm một bình giữ nhiệt, cô múc canh vào trong.

Cầm vung nồi, nhìn làn khói lượn lờ, cô đang định đẩy lại thì bỗng dừng tay.

Gương mặt cô lộ vẻ khó tin, dường như cảm thấy kinh ngạc với chính hành động của mình. . .

Cô nấu canh cho người kia ăn, đầu óc cô đúng là có vấn đề rồi. . .

Không chút nghĩ ngợi, cô đẩy vung lại, đổ sạch chỗ canh vào bồn rửa bát.

Điện thoại di động đổ chuông, cô bắt máy, đầu bên kia là Quan Khanh Khanh, “Lê Diệp, cấp cứu, cấp cứu, chỗ mình có tin đột xuất, phải quay trực tiếp, cậu đến giúp mình với.”

Lê Diệp không nói gì thêm, cúp máy rồi bắt xe đến thẳng đài truyền hình.

Một nhà xưởng phát nổ, tổn thất nghiêm trọng, đài truyền hình muốn tường thuật trực tiếp. Lê Diệp phụ trách thu âm cho bản tin mới nhất, thời gian gấp rút, công việc của cô rất bận rộn.

Thu trực tiếp không cho phép mang điện thoại theo, cô bận đến mức chẳng có thời gian đi vệ sinh, chuyện khác cũng quên bồng mất. Đến lúc bản tin trực tiếp thực hiện xong thì ngoài trời đã tối đen rồi.

Lôi điện thoại ra xem, toàn là cuộc gọi nhờ của Doãn Chính Đặc. Cô nhớ ra anh bảo xế chiều sẽ cho tài xế đến đón cô, đi xuống dưới, tài xế vẫn chờ. Thấy cô, anh tài xế tỏ vẻ khó xử, “Cô à, cậu Doãn đang nổi giận, chúng ta đi nhanh thôi.”

Lê Diệp không dám chậm chạp, chuyện là do mình, căn bản không trách người khác được.

Đến bệnh viện thì đã là gần tám giờ, phòng bệnh im ắng, cô đẩy cửa vào, thấy người kia đang đứng bên cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động, anh quay đầu lại, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ tức giận.

Lê Diệp đặt gói đồ ăn mua ở ngoài lên bàn rồi gọi anh, “Ăn cơm.”

Anh bước tới, quét mắt qua chỗ thức ăn tinh tế, “Em nấu đây?”

Lê Diệp dọn bát, “Tôi quên mất.”

“Em quên mất?” Doãn Chính Đặc cao giọng, “Chiều nay em đi đâu? Tôi bảo em mang cơm đến đây mà giờ em mới đến, còn nói là em quên!”

Lê Diệp cúi đầu múc canh, “Đột nhiên có việc... Ăn đi.”

Thấy dáng vẻ này của cô, Doãn Chính Đặc quả nhiên bị chọc tức, anh giờ tay ném bát đi, “Uống cái mẹ gì! Cô muốn thế nào, lời tôi nói cô nghe vào tai được câu nào? Bảo cô nấu, đợi nguyên một ngày, kết quả là mang đến một đồng linh tinh!”

Sự tức giận của anh khiến cô thấy khó hiểu, cô bình tĩnh nhìn anh, “Anh thích ăn gì thì có thể tự gọi.”

Trán Doãn Chính Đặc nổi đầy gân xanh, anh nắm chặt tay, nhìn cô, “Mẹ kiếp, cô nghe hiểu tiếng người không hả?”

Lê Diệp không buồn cãi cò với anh, liền quay đầu lại, “Tôi không ở đây nữa, anh đi nghỉ đi.”

Ngay cả ý nghĩ giết người anh cũng có, bước hai bước đến, anh tóm lấy cô, dùng dưng nổi giận, “Cô dám đi bước nào nữa là tôi lột da cô! Ở yên đây, không cho phép đi đâu hết!”

Sự phẫn nộ của anh đối lập với vẻ lặng im của cô, anh tức giận đến mức không thể nói lý được nữa. Lê Diệp không muốn nghiền ngẫm vấn đề, cô không muốn làm cho câu chuyện trở nên phức tạp, lại càng không muốn biết chuyện vượt ngoài tầm nhận thức của mình.

Lùi sang một bên, cô mở tài liệu ra xem.

Doãn Chính Đặc tức mà không làm gì được, đi đi lại lại trong phòng, chốc chốc lại rót một cốc nước, chốc chốc lại đá cái ghế salon. Nhưng không ai để ý đến anh, anh chỉ có thể hờn dỗi một mình.

Thật may, lát sau điện thoại đổ chuông, rốt cuộc cũng phá vỡ sự trầm tĩnh khiến anh ức chế.

Anh nhận điện thoại, người ở đầu kia nói, “Tổng giám đốc Doãn, mục tuyên truyền cho công ty đã chuẩn bị xong rồi, nhưng việc chọn người vẫn phải để anh quyết định, đạo diễn và công ty có lựa chọn khác nhau.”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, liếc mắt nhìn cô nàng vẫn cứ ung dung này giờ, rồi anh lại quay đầu về, “Có những ai? Tôi không nhớ rõ.”

“Một là ca sĩ Tuệ Nhã, một là diễn viên Diệp Cẩm Lan, tư liệu của hai cô này ở trong email của anh rồi đấy.”

“Biết rồi, để tôi xem, lát nữa gọi lại.” Nói xong liền cúp điện thoại, Doãn Chính Đặc ngồi xuống mép giường, mở hai tệp trong email.

Đều là người đẹp số một, hình tượng và nhân cách đều rất tốt, chọn ai cũng được. Có điều, nhìn ảnh chụp thì Doãn Chính Đặc đã có lựa chọn của mình.

Bấm điện thoại, anh nghiêng người dựa vào thành giường, “Gọi Diệp Cẩm Lan liên lạc với tôi...”

Không cần nói nhiều, đáp án đã rõ ràng, người ở đầu bên kia lập tức thực hiện.

Cúp điện thoại, Doãn Chính Đặc nằm xuống gối, không nhìn ai hết, chỉ ngẩng đầu dán mắt vào trần nhà.

Không lâu sau, cửa phòng bệnh vang tiếng gõ khe khẽ, Lê Diệp ngẩng đầu, đang định ra mở thì cánh cửa bị đẩy vào.

Nói là ánh quang tỏa sáng cũng không khoa trương. Cô gái vừa vào cửa mặc một bộ váy đỏ đơn giản, chân đi một đôi xăng đan xỏ ngón, tóc buộc gọn gàng, đeo một cặp kính mắt. Trang phục đơn giản nhưng lại có phần tôn lên dáng người là lướt của cô, lại thêm gương mặt xinh đẹp.

“A Đặc!” Cô gái giang hai tay, rất nhiệt tình, đến thẳng chỗ người đàn ông, “Có phải vẫn nhớ em không?”

Doãn Chính Đặc nhìn cô từ trên xuống dưới, khoe miệng cong lên thành nụ cười mờ ám, “Cái cúp E của em thì chắc chắn là anh nhớ.”

“Đáng ghét!” Nhào vào lòng anh, tặng anh vẻ mặt nhiệt tình, Diệp Cẩm Lan tháo kính mắt, thờ phào nhẹ nhõm, “Sợ bị phóng viên theo dõi, đến bệnh viện cũng phải trang bị đầy đủ...”

Ngồi xếp bằng trên giường, Doãn Chính Đặc ung dung nhìn cô, “Anh bảo này, em làm ngôi sao bao lâu rồi? Thi thoảng nghe người ta nhắc đến Diệp Cẩm Lan gì đó, không ngờ lại là em.”

“Tốt nghiệp xong là vào ngân hàng làm, gặp được một ông đạo diễn, hỏi em có muốn đóng phim không, em thấy hay hay nên đi, cuối cùng thành ra như bây giờ này.”

Gật đầu, Doãn Chính Đặc nhìn cô. Trước đây họ cùng học ở nước ngoài, qua lại cũng thường xuyên, sau này tốt nghiệp thì tự đi kiếm việc, đảo mắt đã bao nhiêu năm không gặp lại, gần như đã quên mất cái tên này, không ngờ hôm nay lại đột nhiên liên lạc với nhau.

“Không ngờ công ty mời em đến chụp ảnh quảng cáo lại là của anh, chắc em phải ra giá cao một tẹo chứ nhỉ.” Cô cười đùa, thần thái tươi sáng, quả thật

là cô gái đẹp khiến người ta không tìm ra chút khiếm khuyết nào.

“Đời cao cũng được thôi, chi phí bảo dưỡng hậu thẩm mỹ cao mà.” Anh cũng không khách sáo.

“Ít nói bừa đi! Em không phẫu thuật thẩm mỹ!”

Hai người đánh võ mồm, đã lâu không gặp, dù thân thiết nhưng đã vào trận là chẳng hề khách sáo.

Âm ỉ với anh một lúc, Diệp Cẩm Lan ngẩng đầu, rốt cuộc cũng phát hiện ra có người ở bên cạnh. Cô ấy ngồi xe lăn, trên đầu gối có đặt một tập tài liệu dày, vẫn chăm chú đọc, không hề bị sự ồn ào của họ quấy rầy.

Nói là người giúp việc thì không giống, bạn gái anh thì lại càng không có khả năng, cô nhìn Doãn Chính Đặc, “Đây là...”

Không để ý đến Lê Diệp, Doãn Chính Đặc đứng dậy lấy áo khoác, nhìn Diệp Cẩm Lan, “Đi thôi, đi uống với anh mấy chén.”

“Được thôi, đúng là lâu lắm rồi không gặp.” Diệp Cẩm Lan đeo kính mát, theo anh ra ngoài.

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn, định nói anh đang bị thương nên không được uống rượu, nhưng mới chỉ mấp máy môi thì anh đã đóng cửa rồi.

Trong quán ăn, anh uống một ngụm rượu cay xè, chỉ cảm thấy từ cuống họng đến dạ dày nóng rát, nhưng cũng rất thoải mái.

“Sao mà tự hành hạ mình như thất tình thế này?” Diệp Cẩm Lan nhìn anh, “Bị thương thì đừng uống rượu mạnh, lâu liền lắm.”

Anh không nghe, lại uống thêm vài chén nữa mới thôi. Thở dài một hơi, dường như anh đã buồn bực rất lâu rồi.

“Sao thế, người như anh mà hình như cũng có chuyện không như ý.” Diệp Cẩm Lan bóc lạc, “Nói đi, cho em hưng phấn cái.”

Liếc cô một cái, anh nói, “Người như anh, sao lại không thể có chuyện không vừa ý? Anh không nhiều hơn người khác một cái tay hay một con mắt.”

“Anh có tiền này, có quyền này, muốn em chụp ảnh quảng cáo mà em còn phải bỏ cả kỳ nghỉ, rầm rập chạy đến đây thôi.”

Khoẻ miệng anh cong lên, “Anh có thể gọi em đến, nhưng anh không thể muốn gọi ai người ấy đến được.”

“Ôi, lời này nghe sao mà đáng thương thế, có ai mà không muốn chạy đến với anh hả?”

Doãn Chính Đặc không muốn nhắc đến chuyện này nữa, tay bóc lạc, ánh mắt xa xăm.

Khoác tay lên vai anh, Diệp Cẩm Lan nhìn sườn mặt anh, chép miệng, “Ngày xưa thấy anh rất đẹp trai, nhiều năm sau lại càng ngày càng có vị đàn ông hơn, vẫn độc thân à?”

Anh gờ tay trái lên, trên ngón áp út có một chiếc nhẫn.

Diệp Cẩm Lan giật mình, “Anh kết hôn rồi ư? Sao không có tin tức gì?”

Anh nhấp rượu, “Một thời gian nữa mới làm lễ cưới.”

“Cưới thiên kim nhà ai thế? Hay là lại học mấy công tử, tìm mấy cô siêu sao trong giới bọn em?”

Anh cười lạnh, “Cưới một cây gỗ.”

Tưởng rằng anh bị ép chấp nhận một cuộc hôn nhân chính trị, Diệp Cẩm Lan thờ dài, “Đời người vốn chẳng phải là thế sao, thứ muốn thì không chiếm được, thứ có được thì lại không muốn nâng niu.”

Doãn Chính Đặc vẽ theo họa tiết trên chén, ngây ngẩn đến thất thần.

“Thôi, cuối tuần chụp ảnh quảng cáo, em sẽ biểu hiện thật tốt, kiếm về nhiều tiền cho công ty anh.” Khoác vai anh, Diệp Cẩm Lan vỗ về anh như để an ủi. Ai cũng có những chuyện khó làm được, ai chẳng mong điều mình muốn được hoàn thành, nhưng ngay đến ông trời còn có điều tiếc nuối nữa là.

Doãn Chính Đặc không nói gì, chỉ cụng chén với cô.

Uống hết rượu, về phòng bệnh đã là nửa đêm, cả người đầy mùi rượu, Doãn Chính Đặc lao đảo ngã xuống giường.

Chưa từng thấy bệnh nhân nào lại chạy đi nốc rượu, đúng là hoang đường.

Lê Diệp nhìn anh nằm vật trên giường, lăn xe lại gần, cời bỏ đôi giày lấm bẩn của anh. Nâng chân anh lên, cô kéo chăn đắp cho anh. Tưởng anh đã ngủ, ai dè cô vừa định tắt đèn thì anh đột nhiên lên tiếng, “Đừng tắt.”

Lê Diệp hết hồn, bàn tay khựng lại.

Anh nghiêng mặt, nhìn cô chăm chăm, mãi sau mới bất thành linh nói, “Tôi muốn nôn.”

Lê Diệp cau mày, quay đầu vào nhà vệ sinh lấy một cái chậu ra, đặt ngay dưới miệng anh.

Anh nôn khan hai tiếng chứ không nhổ ra được gì. Rượu mạnh đúng là làm tổn hại sức khỏe, đầu đau, dạ dày quặn thắt, quả thật là khó chịu.

“Tôi khát.” Anh quệt miệng, lại đề ra yêu cầu.

Lê Diệp cầm cốc nước đưa cho anh, anh uống vài ngụm, “Lạnh quá.”

Lê Diệp thêm chút nước nóng vào, nắm cái cốc trong tay thấy âm ấm rồi mới đưa cho anh.

Nhìn chăm chăm vào ánh mắt điềm tĩnh của cô, anh nhúm mày, “Em không tức giận?”

Lê Diệp nhìn anh, dường như không thể trả lời được câu hỏi của anh.

Doãn Chính Đặc gườm gườm nhìn cô. Anh ra ngoài uống rượu với cô gái khác vào lúc nửa đêm, vậy mà cô chẳng buồn chớp mắt, lúc về anh nhiều kẻ sai khiến cô, cô không đáp một lời. Thái độ này đáng lẽ ra phải khiến anh vui vẻ, nhưng bây giờ, anh lại ôm cả ngọn lửa giận, muốn đánh nhau, muốn điên cuồng gào thét, muốn đập tan phòng bệnh này.

Đáy mắt anh phập phùng lửa giận, anh nhìn cô chòng chọc, “Ngày mai, nấu canh cho tôi.”

Lê Diệp đặt cốc nước ở đầu giường, ngẩng đầu nhìn anh, giọng điệu bình tĩnh, “Tôi không nấu đâu.”

Hơi thở của anh trong nhất thời trở nên nặng nề như đã thú, bả vai không ngừng phập phồng, nhìn cô nàng chết tiệt này, anh giờ ngón tay chỉ ra cửa, hung hăng quát, “Cô cút ra ngoài cho tôi!”

Ánh mắt Lê Diệp hoàn toàn là vẻ hờ hững, cô xoay người lại, đi ra ngoài cửa.

Cánh cửa khép lại, bên trong choang một tiếng, chắc là có thứ gì đó đã bị anh đập vỡ rồi.

Lê Diệp dựa vào tường một lát, ngọn đèn chói mắt, cô thấy hơi lạnh, ôm lấy cánh tay, lát sau mới đi về phía thang máy.

Sáng sớm ngày hôm sau, đang trong giấc ngủ, Doãn Chính Đặc bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Anh để cho điện thoại tự ngắt máy lần, đầu kia vẫn gọi lại, anh gắt lên, “Lê Diệp, em tắt điện thoại của tôi đi!”

Gào lên xong mới nhớ, cô nàng kia đã đi lâu rồi, anh ngồi dậy, đầu tóc xù như bòm sư tử, vớ lấy điện thoại rồi đặt bên tai. Đầu bên kia truyền đến tiếng nói gấp gáp, “Nguy rồi sếp ơi! Anh với Diệp Cẩm Lan bị cho lên trang nhất rồi!”

“Tôi?” Vò vò tóc, anh không thể nào phản ứng lại nổi, “Tôi với cô ấy thì có gì mà lên trang nhất?”

“Tôi hôm qua hai người đi uống rượu, ảnh chụp được đăng lên rồi! Thời gian trước, cô ấy có giành được một giải thưởng rất lớn, có người nói sau lưng cô ấy có hậu thuẫn, thế mới đánh bại được đối thủ. Bây giờ xảy ra chuyện này, sếp à, lại có phiền toái rồi, bộ phim cô ấy được giải thưởng lại do công ty chúng ta đầu tư. Ai cũng nói là quan hệ giữa anh và cô ấy không bình thường, lại thêm chỗ ảnh thân mật kia nữa, hiện giờ đang nháo nhác cả lên rồi.”

“Ảnh ót chó má.” Doãn Chính Đặc vốn không thích giới giải trí, đâu có làm hậu thuẫn cho ai, đến hôm qua anh mới có thể biết tên một nữ ngôi sao.

Lên mạng, tùy tiện vào nhấp vào một bài, quả nhiên là tin nổi bật. Vài giờ tình cảm của Diệp Cẩm Lan và vị thương gia thần bí đã được phơi bày; Kim chủ đứng sau ngôi sao lộ diện; Vạch trần cuộc giao dịch tiền sắc... Tiêu đề nào cũng khiến anh vô cùng bức tức.

Chó má, phóng viên bây giờ cũng học được bản lĩnh viết truyện tranh, nhưng một chữ cũng không chuẩn.

“Sếp, giờ không thích hợp để hợp tác với Diệp Cẩm Lan nữa rồi. Giới giải trí vốn là chỗ của thị phi, chúng ta còn có thể chọn người khác, nếu vẫn là người cũ thì sợ là sẽ gây hiểu lầm thêm, đây không phải là chuyện tốt với công ty chúng ta.”

“Tôi mà phải sợ mấy thứ chó má đấy sao?” Doãn Chính Đặc cười nhạt, “Cứ làm như bình thường, chờ tôi ra viện sẽ đến thực nghiệm.”

Đặt điện thoại xuống, anh nhìn xung quanh, cả phòng bệnh, ngoài mình ra không có ai cả. Nhìn điện thoại, trong lòng anh vẫn còn dư lại con giận, anh ngồi yên, không động đậy.

Nhà họ Doãn.

Trong bữa sáng, Trần Oanh đang ăn cơm với cụ ông thì Doãn Kính Lam vội vã chạy vào, hỏn hển nói, “Mẹ! Xảy ra chuyện rồi!”

Nhìn cháu gái, ông cụ lắc đầu, “Kính Lam, cháu lấy chồng rồi, không nên cứ có việc gì là lại chạy về nhà mẹ, làm thế người ta nói ra nói vào cho.”

Trần Oanh cũng nói, “Đúng đấy, mới sáng sớm mà đã hót ha hót hải chạy vào, không quy củ gì hết.”

“Tại con vừa đọc được bài báo!” Doãn Kính Lam đặt tờ báo trong tay xuống bàn, “Mau đọc đi, A Đặc lên trang nhất báo giải trí rồi.”

Nói là Doãn Chính Đặc lên trang nhất báo kinh tế còn có khả năng. Dù anh còn trẻ, thỉnh thoảng cũng ham chơi, nhưng chưa bao giờ dính dáng đến mấy cô nàng trong giới giải trí, đây là điều mà Trần Oanh rất tự hào. Không ngờ, trên trang nhất hôm nay lại có một bức ảnh cỡ lớn, chính là gương mặt con trai bà. Anh giờ chén rượu, bên cạnh còn có một cô gái tươi cười ôm vai anh, thoát nhìn thì cô gái này khá quen.

“Chính là cô ta, diễn viên trong phim Mùa xuân của hoa hồng!”

Vừa nói hết, Trần Oanh cũng chợt hiểu ra. Con bé này xinh đẹp nhưng rất cuộc vãn giờ trò hạ lưu của giới giải trí, bà không nên theo dõi nữa.

“Sao chớp mắt cái mà A Đặc đã thân thiết với nó nhỉ? Chuyện này có thật không đây?” Doãn Kính Lam không dám tin, lúc trước chị ta và mẹ còn nghĩ cách để loại bỏ Lê Diệp bên cạnh Doãn Chính Đặc.

Ông cụ đập bàn, “Hồ đồ! Sao A Đặc lại thế này, nhiều ngày không về nhà, đàn ông kết hôn rồi mà lại đi với đứa con gái khác một cách ngang nhiên!”

“Bố đừng vội, A Đặc chưa về thì bọn con sẽ đi tìm nó, hỏi xem có chuyện gì.” Trần Oanh đặt đĩa xuống.

“Đúng đấy ông, mấy cái báo lá cải này thích giật tít, chưa chắc đã thế này đâu.” Doãn Kính Lam xoa dịu bằng vài câu rồi vội vàng theo Trần Oanh ra ngoài.

Hai người lên xe đến thẳng bệnh viện, trên đường đi, Doãn Kính Lam không nhịn được mà nói, “Mẹ, có lẽ chúng ta lo xa rồi, A Đặc đối với Lê Diệp cũng không có gì đâu. Diệp Cẩm Lan xinh hơn Lê Diệp nhiều, A Đặc còn trẻ, sao lại không động lòng chứ.”

“Nhưng mà A Đặc sắp làm lễ cưới với Lê Diệp rồi, chuyện hoang đường này mà truyền ra ngoài thì danh tiếng A Đặc bị phá hủy đã đành, sau này có đuổi cô ta đi đâu cũng phải cẩn thận.”

“Còn làm lễ cưới cái gì chứ, giờ chuyện xấu loạn cả lên rồi, để người ngoài biết thì nhà mình sẽ bị đem ra làm trò cười mất.”

Thở dài, Trần Oanh lắc đầu, “Mẹ sắp bị A Đặc làm cho tức chết rồi, đúng là rước họa vào thân. . . Một Lê Diệp còn không đủ cho chúng ta đối phó hay sao mà lại thêm một Diệp Cẩm Lan nữa.”

Đài truyền hình.

Sáng sớm, Lê Diệp cùng Quan Khanh Khanh vào phòng dữ liệu xem tin, vụ nổ nghiêm trọng vẫn chưa dịu lại, dư luận vẫn vô cùng quan tâm.

“Xem đi, tớ đã nghi ngờ có kẻ cố ý phóng hỏa mà.” Quan Khanh Khanh chỉ vào thông báo của cảnh sát, “Giờ kẻ biến thái thật, bản thân thất bại lại đi trả thù xã hội.”

Lê Diệp nhìn màn hình. Cảnh sát nói, kẻ tình nghi đã thừa nhận, vì bị ông chủ sa thải nên hấn sinh ý định trả thù, tưới xăng quanh khu ký túc xá của nhân viên, gây ra thương vong rất nghiêm trọng.

“Kẻ tình nghi đã khai, hai năm trước, hấn tham gia vào một vụ phóng hỏa khác tại thành phố C, sự việc xảy ra ngay dưới bãi đỗ xe của một tập đoàn, gây nên tổn thất vô cùng lớn. . .”

Đột nhiên Lê Diệp dừng lại, nhìn chăm chăm vào hình ảnh đang bị tạm ngừng.

Mặc dù không nói rõ tập đoàn đó là tập đoàn nào, nhưng hình ảnh trên màn hình, cô có thể nhìn ra là tập đoàn của nhà họ Doãn.

Thành phố C, chính là nơi này.

Hai năm trước? Đó không phải là lúc Hạ Tùng Đào gây chuyện sao? Lần đó còn có người khác tham gia? Không phải chỉ có mình Hạ Tùng Đào? Hay là trong đó còn có ẩn tình khác?

Lê Diệp cố nhớ kỹ mọi đầu mối có thể sử dụng, tìm đập thịnh thịnh. Có lẽ là do cô mẫn cảm, nhưng cô không muốn bỏ qua bất cứ hy vọng nào để trở mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Có chuyện gì muốn nói

Từ phòng dữ liệu đi ra, cô đã thấy bên ngoài đang chuyện trò vô cùng rôm rả.

“Công nhận là cô ta giỏi đi! Sau lưng có chỗ dựa chắc như thế, chẳng trách lần nào cũng nhận được dự án lớn.”

“Thế mà cô ta còn giả bộ được, lần nào cũng nói là mình cố gắng hơn người khác nên mới có ngày hôm nay, có mà cố gắng đi quyền rũ đại gia thì có!”

Quan Khanh Khanh nhìn mấy người phụ nữ đang nói chuyện, “Nói về ai đấy?”

“Diệp Cẩm Lan ấy. Hôm trước làm chương trình đấy, còn không cho hỏi về chuyện tình cảm, nói là cô ta trước giờ không thích mượn thị phi để gây chú ý. Giờ thì sao, lời luôn ra tin cô ta hẹn hò với đại gia vào ban đêm, còn đầu kê vai áp đây này... Đúng là giả bộ thanh cao.”

“Ai cơ, đại gia nào?”

Người kia đưa tờ báo ra, “Đây này... ông chủ của Doãn Thức.”

Quan Khanh Khanh cầm lấy tờ báo. Bên trên dày ảnh, Diệp Cẩm Lan và một người đàn ông sánh vai thân mật, nụ cười trên khuôn mặt vô cùng tươi tắn.

“Minh tinh mà, ở cạnh đạo gia cũng là chuyện bình thường thôi.” Quan Khanh Khanh đặt tờ báo xuống, quay đầu lại nhìn Lê Diệp, “Đi thôi, vào phòng thu âm.”

Thấy cô không nói gì, cũng không nhúc nhích, Quan Khanh Khanh gọi, “Lê Diệp?”

Cô lấy lại tinh thần, “Ồ, vào phòng thu âm sao?”

“Ừ, sao mà ngại ra thế.”

Lê Diệp lặn xe, đi theo sau.

Bệnh viện.

Doãn Chính Đặc nằm nghỉ thì cửa phòng bị mở ra.

Đưa mắt nhìn, thấy Trần Oanh và Doãn Kính Lam, anh cũng đoán được tại sao họ lại đến, bèn ngồi dậy và nói, “Mẹ, báo viết lung tung đấy.”

“Con cũng biết chuyện này ảm ỉ lắm rồi à? Dọc đường đi, không biết bao nhiêu người gọi điện cho mẹ!” Trần Oanh thấy sắc mặt anh khá tốt, có lẽ đã hồi phục nhiều, bà ngồi xuống, giọng điệu nghiêm khắc nhưng thần thái thì dịu lại.

“Chỉ là uống ít rượu với người quen, bị đám phóng viên viết bừa ra thôi.”

Doãn Kính Lam nhìn về bất cần đời của em trai, không kim được, “Người quen của em mà là đứa bình thường thì không sao, nhưng mà là Diệp Cẩm Lan. Bây giờ cô ta đang nổi tiếng, nhất cử nhất động đều bị người ta chú ý, em dính dáng đến cô ta thì chỉ trong thời gian ngắn đã đứng trước bao nhiêu lời đồn đại rồi, đám phóng viên hăng còn đi đào bới tin tức về em đấy.”

“Em thì có tin gì mà đồn.” Doãn Chính Đặc nhún vai tỏ vẻ không sao. Anh đi học, tốt nghiệp xong thì vào công ty, mọi chuyện đều theo trình tự thường, chẳng có gì để người ta tiêu khiển cả.

“Tốt nhất con nên hoãn lễ cưới lại đi, lúc này không nên có thêm tin tức gì nữa.” Trần Oanh nói.

Hiển nhiên Doãn Chính Đặc mặc kệ, “Con kết hôn, liên quan gì đến người ngoài?”

“Vụ thị phi của con với Diệp Cẩm Lan vừa truyền ra, giờ lại kết hôn với Lê Diệp, chẳng lẽ đám phóng viên lại không bới móc chuyện này ra à? Chẳng lẽ gốc gác của Lê Diệp lại không bị đào lên sao?”

Lời vừa được nói ra, vẻ mặt Doãn Chính Đặc trầm xuống.

Thấy phản ứng của anh, Trần Oanh nói tiếp, “Dù sao thì thân phận của Lê Diệp cũng phức tạp, trước đây nó lại trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu để giới truyền thông móc ra thì nó không còn mặt mũi nào mà sống nữa, con lại càng bị liên lụy.”

Doãn Kính Lam cũng khuyên, “A Đặc, em với Lê Diệp đăng ký kết hôn rồi, chỉ là cái nghi thức thôi mà, lúc nào làm chả được, cần gì phải vội.”

Anh không lên tiếng, vắn vắn tay áo đến xuất thần.

“Scandal của con với Diệp Cẩm Lan xuất hiện trước, sau đấy lại công bố tin kết hôn với Lê Diệp, A Đặc, con có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ ràng được, không hai tin hai đứa chỉ là bạn bè bình thường đi uống rượu với nhau cả. Con muốn cho người ta nghĩ con là thằng đàn ông sáng nắng chiều mưa, hay muốn cho người ta nghĩ Lê Diệp là kẻ thứ ba xen vào giữa?”

“Người sẽ kết hôn sao lại là kẻ thứ ba được.” Anh bắt mẫn.

“Con có chắc là không có ai nghĩ thế không? Huống hồ, Lê Diệp làm ở đài truyền hình, Diệp Cẩm Lan lại là người của ngành giải trí, kiểu gì cũng sẽ có lúc cùng xuất hiện, Lê Diệp sẽ bị người ta nói này nói nọ, thế thì khó mà làm việc được tiếp lắm.”

Ngáp một cái, Doãn Chính Đặc không buồn để tâm, chỉ nhìn Trần Oanh, “Con không quan cô ta nhiều như vậy... Cho con ra viện.”

“Con đấy, đừng có lúc nào cũng dễ bị thương, từ lúc con bé Lê Diệp kia về là con cứ loạn cả lên.”

Nhìn cánh tay, Doãn Chính Đặc tỏ vẻ không sao, “Mạng con lớn lắm, không sao.”

Doãn Kính Lam nhìn em trai, “Nhưng mà A Đặc này, em với Diệp Cẩm Lan thật sự không có gì chứ? Cô ta xinh thế cơ mà, đàn ông nào chả thích.”

Liếc mắt nhìn bà chị lắm chuyện, anh nói, “Đàn ông nào chả thích, thế chồng chị có thích không?”

“Thằng ranh! Chồng chị chỉ yêu mình chị thôi đấy.”

Anh mỉm môi, không nói gì.

Tài xế ở bên ngoài gõ cửa rồi đẩy cửa tiến vào, nhưng không chỉ thấy một mình anh. Thấy có hai mẹ con Trần Oanh, anh ta định nói lại thôi.

Doãn Chính Đặc bảo anh ta, “Nói đi.”

“Vừa nãy tôi đi đón cô ấy, nhưng người ở công ty nói cô ấy xin nghỉ rồi.”

Ngồi dậy, ánh mắt anh trầm xuống, anh khoác thêm áo rồi chậm rãi xuống đất, “Làm thủ tục xuất viện cho tôi.”

Tài xế quan sát ánh mắt anh rồi gật đầu, “Được, đi thôi ạ.”

Phòng luật sư.

Trong văn phòng, Lê Diệp đưa ít tài liệu cho Tôn Bách Niên, “Anh Tôn, đây là chút tư liệu về kẻ tình nghi gây ra vụ nổ, tôi không biết có phải mình nghĩ nhiều hay không, nhưng tôi cảm thấy anh ta và vụ việc của Hạ Tùng Đào có liên quan đến nhau.”

Tôn Bách Niên nhận lấy, “Nếu là thật, vậy thì trong chuyện này quả là có nội tình. Có điều, báo chí đưa tin thường không xác thực, phải tìm đương sự thì mới xác minh được...”

Quen biết nhiều người liên quan đến việc phụ trách án, Tôn Bách Niên biết phương thức liên hệ, anh đứng dậy, “Tôi tự đi một chuyến, nếu có thể chứng thực chuyện này có sự tham gia của anh ta thì có lẽ sẽ điều chỉnh được mức hình phạt từ thủ phạm chính sang tòng phạm.”

Lê Diệp lẩn xe, “Tôi cũng đi.”

Dù ở thành phố Lâm, nhưng đi nhanh cũng phải tới muộn mới về, nhìn chân của cô, anh nói, “Cô không tiện, không nên đi.”

Lê Diệp không đồng ý, chuyện này đem đến cho cô hy vọng rất lớn, cô không thể nào ngồi chờ tin được, cô muốn được tận tai nghe kết quả.

“Thế cũng được.” Đây cô đi, Tôn Bách Niên đưa cô xuống tầng dưới.

Hai người lên xe, đi thẳng về hướng thành phố Lâm.

Còn nhớ lúc đó, sau khi bãi đỗ xe bị cháy, Hạ Tùng Đào đã đi tự thú. Anh ta không nói gì, hoàn toàn thừa nhận tội danh, Lê Diệp muốn gặp nhưng anh ta từ chối.

Phát sinh sự việc với Doãn Chính Đặc khiến cô xấu hổ không dám gặp anh ta. Sau khi anh ta bị tuyên án, cô cũng lẳng lặng rời khỏi chốn này.

Nắm chặt ray, tâm trạng kích động khiến đầu óc cô dần trở nên hỗn loạn.

Nếu Hạ Tùng Đào có thể được giảm hình phạt, thậm chí có thể ra ngoài...

Cô cảm thấy hốc mắt dần nóng lên, anh ấy là người tốt, anh ấy thật sự không nên chịu nỗi khổ này...

Gặp cảnh sát, Tôn Bách Niên nói rõ mục đích đến, để viên cảnh sát dẫn anh đến gặp kẻ tình nghi Tôn Siêu.

Giương mặt gã đàn ông kia đã lờm chờm râu, thoát nhìn trông rất tiêu tụy. Hắn ngồi sau bàn, mang còng tay, khuôn mặt đầy vẻ phẫn nộ và bất mãn với cả thế giới này.

Tôn Bách Niên ngồi xuống, “Chào anh, tôi là luật sư Tôn Bách Niên, tôi tìm anh là muốn biết một chút. Hai năm trước, tại thành phố C, bãi đỗ xe ngầm của Doãn Thức xảy ra một vụ cháy.”

Miền cường đạo con người lên, Tôn Siêu nhìn anh, “Cháy nào cơ, sao tôi không nhớ?”

Nhìn hắn đã thấy không phải người thật thà, sáng nói một đằng, chiều lái một nẻo, người như vậy, Tôn Bách Niên đã gặp nhiều rồi, “Trong lúc trả lời khẩu cung, anh nói, trong vụ phóng hỏa bãi đỗ xe hai năm trước, anh có tham gia.”

“Tôi nói thế sao?” Tôn Siêu nghiêng đầu, “Không nhớ ra... à đúng rồi, nhớ rồi, tôi nói là, vụ án hai năm trước tôi đọc được trên báo, tôi học cách làm ở vụ án đó để dùng cho vụ này, lần đó tôi không tham gia, tôi cũng chưa từng nghe tên Doãn Thức bao giờ.”

Viên cảnh sát bên cạnh tỏ vẻ bức tức, lớn tiếng nói, “Anh đùa chúng tôi đấy hả?”

“Mấy người dừ dẩn thế, bị mấy người quát mắng, đương nhiên đầu óc trống rỗng hết cả rồi... nói cái gì mà đến tôi cũng không hiểu.” Tôn Siêu nhìn người đối diện, “Sao đây, giờ muốn ép tôi thừa nhận à?”

“Anh là người thành phố C, sao lại chưa từng nghe tên Doãn Thức?” Tôn Bách Niên quan sát hắn.

Tôn Siêu uể oải đá đá chân, “Tôi là loại nghèo rớt mùng tơi, còn chẳng mua nổi mấy thứ đắt tiền, không biết đến công ty lớn có gì kỳ lạ chứ?”

“Vậy anh quen Hạ Tùng Đào không?” Tôn Bách Niên hỏi.

Tôn Siêu hí hai mắt lại, ngáp một cái, “Chưa từng nghe tên.”

“Vụ án mà anh nói đã đọc được trên báo từ hai năm trước, Hạ Tùng Đào là người phóng hỏa, anh ta bị tuyên án mười năm tù.”

Tôn Siêu nhìn Tôn Bách Niên, đột nhiên đứng phắt dậy, “Luật sư, anh có thể giúp tôi trên tòa không? Tôi không cố ý gây ra án mạng, hôm đó tôi uống hơi say, kích động quá mới chạy đến xí nghiệp, nhưng không cố ý phóng hỏa, tại tôi hút thuốc, vô tình đánh rơi vào thùng dầu thôi.”

“Bớt nói nhảm đi! Ngồi xuống!” Viên cảnh sát quát lớn.

Tôn Bách Niên nhìn hắn, rồi cầm lấy ca táp, đứng dậy đi ra ngoài.

Lê Diệp chờ ở phòng nghỉ, vừa thấy Tôn Bách Niên ra, cô liền tiến lên, “Thế nào rồi, luật sư Tôn?”

Tôn Bách Niên không đành lòng nói cho cô biết kết quả, chỉ có thể lắc đầu, “Hắn nói, không tham gia vào vụ án hai năm trước, chỉ đọc báo rồi học theo cách làm để áp dụng cho vụ ở xí nghiệp.”

Lê Diệp thất vọng, “Là báo đài đưa tin sai, hay người kia lật lọng?”

“Hắn lật lọng, lúc khai khẩu cung vốn nói như thế kia. Xem kiểu ranh ma của hắn thì hắn là sau khi tinh táo đã suy tính cẩn thận, sợ thêm tội nên vội vàng chối bỏ.”

Giương mặt Lê Diệp đầy vẻ mất mát, Tôn Bách Niên lại nói, “Có điều, tôi đoán, tên Tôn Siêu này có quen Hạ Tùng Đào.”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh.

“Lúc tôi nhắc đến tên Hạ Tùng Đào, ánh mắt hắn rõ ràng có chút thay đổi, rất phức tạp... Có điều, đây chỉ là trực giác của tôi, thực hư thế nào thì phải điều tra cụ thể mới biết được.”

“Trước kia Tùng Đào rất trọng nghĩa, kết giao với nhiều loại bạn bè, tôi bảo anh ấy không nên qua lại với đám du côn, anh ấy lại nói những tên đó rất có nghĩa khí.” Lê Diệp thờ dãi.

Nhìn đồng hồ, Tôn Bách Niên nói, “Không còn sớm nữa, chúng ta cứ về đã, muốn tìm hiểu về tên Tôn Siêu này thì phải đến nhà hắn một chuyến.”

Lê Diệp gật đầu, theo anh lên xe quay về.

Trên đường đi, trời dần tối. Tựa vào cửa sổ, cô hơi uể oải vì tâm trạng chán nản.

Nguyên vọng lớn nhất của cô là Hạ Tùng Đào có thể ra tù, sống cuộc sống bình thường. Cô sẽ không bao giờ quấy rầy anh ta nữa, chỉ cần anh ta sống tốt, cô thế nào cũng được.

Tôn Bách Niên nhìn thấy dáng vẻ sa sút của cô, trong lòng nảy sinh đầy cảm giác trách nhiệm phải giải quyết tốt chuyện này.

Quan hệ giữa hai người không quá thân thiết, anh hơn cô vài tuổi, chẳng phải người thân, cũng không tính là bạn bè, số lần gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, tạm thời coi như người quen.

Chuyện hai năm trước, anh có biết. Cô cháu gái cưng Lê Sơ Vũ của nhà họ Lê qua đời, chuyện này khiến nhiều người thấy thương tiếc, cô rất ưu tú, còn trẻ mà đã thuần thục kỹ năng làm việc, thường xuyên đại diện nhà họ Lê tham gia các hoạt động, hoàn toàn không thua kém những mỹ nữ thành đạt.

Về nguyên nhân cái chết của Lê Sơ Vũ, tin một đồn mười, anh cảm thấy hơi thái quá mà lại thật nhảm nhí. Anh không tin chuyện này liên quan đến cô gái đi đầu cũng im lặng. Không lâu sau, Lê Diệp cũng mất tích, lúc trở về thì đã là hai năm sau.

Trước khi mất, cụ bà nhà họ Lê có dặn anh, Lê Diệp bơ vợ không nơi nương tựa, anh nhất định phải giúp đỡ cô. Lúc nhận lời, trong lòng anh cũng có chút xót thương cô. Hiện giờ, anh rất mừng vì cô đã đến nhờ mình giúp.

Xe tiến vào nội thành, anh hỏi, “Cô muốn đi đâu?”

Lúc này, Lê Diệp mới lấy lại tinh thần. Mập máy môi, đột nhiên cô không biết mình muốn đi đâu.

Cô nhìn đồng hồ, đã tám giờ tối, “Tôi đến... bệnh viện trung tâm.”

Tôn Bách Niên không hỏi nhiều, cô có điều khó nói của cô, anh không nên khiến cô bối rối.

Tới cổng bệnh viện, Tôn Bách Niên lấy xe lăn ra, dìu cô ngồi xuống, “Tôi đưa cô đi nhé.”

Lê Diệp sợ làm phiền anh, “Không cần đâu, cảm ơn anh đã đi một chuyến này, tôi thay Tùng Đào cảm ơn anh.”

“Đâu có, nếu tôi có thể giúp cậu ấy lật lại bản án thì đó cũng là chuyện tốt mà.” Anh nói luôn, “Tôi về tìm hiểu hoàn cảnh của Tôn Siêu trước, nếu có gì tiến triển, tôi sẽ báo cho cô.”

Lê Diệp cảm ơn anh, rồi lên tầng trên.

Ngoài phòng bệnh, cô y tá chăm sóc Doãn Chính Đặc thấy cô đến liền hỏi, “Cô đến lấy đồng hồ à?”

Lê Diệp không hiểu, cô y tá vội chạy vào văn phòng rồi cầm một chiếc đồng hồ ra, “Bệnh nhân ra viện bỏ quên lại, cái này giao cho cô.”

“Anh ta ra viện rồi?”

“Đúng vậy, đi lúc giữa trưa... Cô không biết sao?”

Lê Diệp lắc đầu, đưa tay nhận đồng hồ rồi quay đầu ra khỏi bệnh viện.

Lúc đang làm việc trong phòng thu âm, cô tắt máy, đến giờ vẫn chưa bật lại. Cô bật điện thoại, âm báo tí tí vang lên, hiện ra một tin nhắn. Là Quan Khanh Khanh, cô ấy nói từ lúc tan làm đến khi về, hình như có người theo cô ấy, quá sợ hãi, chỉ biết gọi cho cô.

Lê Diệp vội gọi điện thoại, Quan Khanh Khanh vẫn rất căng thẳng, nói mình đang ở nhà trọ, không dám ra ngoài, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

Nơi cô ấy ở không xa, Lê Diệp lập tức bắt xe đến đó.

Khu nhà trọ hoành hảo, nhưng một cô gái ở đây một mình, chắc chắn không yên tâm bằng có người ở cùng.

Lê Diệp vừa đến, Quan Khanh Khanh đã chạy đến ôm chầm lấy cô, run rẩy đầy vẻ sợ hãi, “Lê Diệp, mai mình sẽ chuyển chỗ, không thể ở đây được nữa!”

Lê Diệp quay đầu đóng cửa lại, Quan Khanh Khanh đẩy bàn ra chặn cửa, căng thẳng áp tai nghe ngóng rồi kéo Lê Diệp vào phòng ngủ, “Minh nghĩ mình bị tên biến thái nào đây theo dõi, gần đây, mấy lần tan làm muộn, mình luôn cảm giác có người đi theo, hai hôm trước, đồ lót mình phơi ở ban công cũng không thấy đâu cả.”

Lê Diệp cảm thấy sự việc có phần nghiêm trọng, “Cậu báo cảnh sát chưa?”

“Minh không muốn báo cảnh sát... lại không có chứng cứ, cảnh sát tin gì, với lại, chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì có vẻ sẽ ảnh hưởng không tốt lắm.”

Lê Diệp có thể hiểu, bây giờ cô ấy đang là người dẫn chương trình nổi tiếng, nhất cử nhất động đều thu hút sự chú ý, tin tức như thế mà để người ngoài biết thì khó mà không có lời ong tiếng ve.

Có người ở cùng, Quan Khanh Khanh thả lỏng tinh thần hơn nhiều, cô ấy nhìn Lê Diệp, “À này, Lê Diệp, cậu ra ngoài muộn thế này, chồng cậu biết không?”

Lê Diệp ngẩn người, cảm thấy thật xa lạ với cách gọi đó của cô ấy. Một lúc lâu sau, cô mới phản ứng lại, lắc lắc đầu, “Không sao đâu.”

“Cậu gọi điện cho anh ấy đi, đêm nay cậu ở đây với mình, được không?”

Lê Diệp gật đầu, vừa bấm điện thoại, vừa lặn xe đến bên cửa sổ. Doãn Chính Đặc đã ra viện, giờ chắc cũng về đến nhà họ Doãn rồi.

Mãi không có ai bắt máy, cô tưởng anh đã ngủ rồi, đang định cúp máy thì đầu bên kia đột nhiên truyền đến một giọng nữ, “Xin lỗi, A Đặc vừa vào nhà vệ sinh, chờ một chút tôi đi gọi anh ấy nhé.”

Lê Diệp còn chưa kịp lên tiếng thì cô gái ở đầu dây bên kia cao giọng gọi, “A Đặc! Có một người phụ nữ gọi điện tìm anh!”

Một lúc sau, giọng nói uể oải của Doãn Chính Đặc truyền tới, “Phụ nữ tìm anh nhiều lắm, tên là gì?”

“Không biết! Anh lưu tên gì đây, nhìn từ này em chả hiểu gì cả, C cái gì đây?”

“Đưa cho anh!” Anh cúi đầu nói nhỏ, lập tức tiếng hít thở của anh truyền qua điện thoại.

Thật ra Lê Diệp không biết nói như thế nào với anh, không như vợ chồng bình thường, quan tâm nhau rồi gọi điện báo lịch trình. Còn họ, là quan hệ gì cô còn không biết, đôi khi cảm thấy nói cho anh biết chuyện của mình có vẻ dư thừa.

“Cô đang ở đâu?” Giọng nói của người ở đầu máy bên kia thật trầm thấp.

“Tôi đang ở nhà của bạn, cô ấy muốn đêm nay tôi ở lại với cô ấy.”

Anh không nói gì, Lê Diệp cũng không biết nói gì thêm, cứ như vậy im lặng một lúc lâu.

Ở phía bên kia, anh không nhìn được, trầm giọng nói, “Cô còn chuyện gì muốn nói không?”

Lê Diệp hé miệng, không biết nên nói gì, chỉ nắm chiếc đồng hồ của anh trong tay...

Anh ra viện rồi sao? Đi đâu rồi? Ở cùng ai? Diệp Cẩm Lan sao? Tin báo đăng, anh đã đọc được chưa? Nhưng đó không phải điều cô nên hỏi, cô chẳng là ai cả, mà cô cũng không muốn hỏi.

“Không có sao?” Anh lại hỏi.

Lê Diệp cúi đầu ừ một tiếng.

Anh thở vài tiếng nặng nề, lập tức cúp điện thoại.

Nhìn cô ngồi đó, Quan Khanh Khanh bước đến, “Anh ấy bảo sao? Đồng ý cho cậu ở đây không?”

Lê Diệp thu điện thoại lại, “Ừm... Khanh Khanh, cậu ăn tối chưa?”

“Chưa, mình đói gần chết đây, không dám ra ngoài mua, cũng không dám gọi đồ đến, sợ người mang đồ đến cũng là kẻ xấu.”

Lê Diệp cười cười, “Để mình vào bếp xem có gì nấu không.”

Quan Khanh Khanh theo cô vào bếp. Trong bếp chỉ có mấy thứ đơn giản, Lê Diệp nấu cháo thịt, trộn sa lát, tráng trứng gà, toàn món đơn giản, cô lại làm rất thành thực.

Quan Khanh Khanh tỏ vẻ kính nể, “Cậu lợi hại thật, phòng bếp nhà mình gần như chỉ bày ra cho có thôi, mình chả biết nấu.”

Lê Diệp cười, mấy năm sống một mình, không biết cũng phải biết.

“Chồng cậu có phúc ăn rồi.” Ăn một miếng cháo, Quan Khanh Khanh chép miệng, cháo vừa thơm vừa đậm đà.

Lê Diệp cong khóe môi, cô chưa bao giờ có cảm giác mình là người có chồng, cũng chưa bao giờ cảm thấy người kết hôn với cô là chồng cô...

Cái từ này, nghe thế nào cũng thấy mất tự nhiên.

Trong phòng bao.

Một đám người cười nói huyền ảo, “A Đặc, ai vừa gọi điện đây, sao lại khiến ông tức thế này?”

Suýt nữa thì Doãn Chính Đặc ném vỡ điện thoại, giờ thì đang ngồi trong một góc uống rượu, hai mắt đờ đờ sát khí.

“Vừa ra viện đã uống rượu.” Diệp Cẩm Lan cướp cốc rượu của anh, lại đưa mắt nhìn một cô gái đang cười nói ở bên cạnh, “Tí Tí, cậu thật là, nghe điện thoại lung tung, ngộ nhờ là vợ anh ấy gọi thì sao?”

“Tớ làm sao biết được là vợ anh ấy? Số điện thoại không lưu tên, có mỗi một từ đơn, nhìn lại chẳng hiểu, còn tưởng là người không quan trọng... Với lại, tớ không có nói gì quá đáng cả...”

Có người lập tức tò mò, “Từ đơn gì cơ?”

“Cái gì CO ý, không hiểu, không giống tiếng Anh lắm.”

Doãn Chính Đặc không nhận được, liếc mắt nhìn người đó một cái, “Luyện thuyên nhiều thế.”

“Được rồi, được rồi, cũng không sớm nữa, A Đặc, mấy người bạn anh có gia đình rồi thì nên về sớm một chút đi, đỡ cho người ở nhà lo lắng.” Diệp Cẩm Lan đẩy đẩy anh.

Nhiều bạn học đã lâu không liên lạc, sau khi gặp lại Diệp Cẩm Lan, anh phát hiện ra cũng có rất nhiều bạn bè về nước phát triển, hôm nay quyết định tụ tập một trận.

Đang chơi vui, lại là cuối tuần, mọi người đều không chịu về. Doãn Chính Đặc cũng không có ý định rời đi. Cuộc điện thoại vừa rồi rõ ràng là khiến anh không vui, hoặc là nói tới nay anh vốn không vui, cười cũng chỉ nhẹ nhẹ, không hề có vẻ thân thiện.

Đám người tiếp tục hát hò, trong phòng quả thực vô cùng ồn ào.

Cầm cốc lên, Diệp Cẩm Lan nhìn người đàn ông bên cạnh, không giấu được sự tò mò, “A Đặc này, sao anh lại lấy vợ anh? Hôm đấy gặp nhau, em không ngờ lại là chị ấy.”

Doãn Chính Đặc lấy một điều thuốc, “Sao lại không ngờ là cô ấy?”

“Thoạt nhìn, chị ấy... không giống với kiểu anh thích.”

“Cứ phải thích mới lấy được à?” Anh cười lạnh.

“Ồ, anh đang giận lấy thôi.” Diệp Cẩm Lan quan sát vẻ buồn bực của anh, “Chị ấy đọc được scandal của em với anh, liệu có tức giận không nhỉ? Em không hề cô ý, vốn dĩ không dám ra ngoài với người khác, sợ bị bắt gặp rồi lại loạn cào cào lên, đúng là đau đầu.”

Anh hừ lạnh một tiếng. Tức giận? Cái người đó chưa bao giờ biết tức giận, cô có thể được bình chọn là người vợ tốt nhất, không quản, không hỏi han, không quan tâm.

“Anh cũng phải giải thích chứ, đừng cứ nhắc quá, phàm là phụ nữ, đọc được tin này thì kiểu gì cũng mất hứng.” Diệp Cẩm Lan vô cùng áy náy, “Nếu muốn, em có thể đích thân đi giải thích với chị ấy.”

“Không cần.” Doãn Chính Đặc nhả một ngụm khói, “Cô ta là cái thá gì chứ.”

Diệp Cẩm Lan lắc đầu, “Đàn ông ấy à, có chết cũng vẫn sĩ diện.”

Anh không lên tiếng, ngồi dựa vào ghế, buồn bực chẳng buồn nói gì. Căn phòng bao riêng rất tối, chút ánh sáng của ngọn đèn nhỏ hắt vào mắt anh, chiếu ra một tia lạnh lùng mà cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Một con sóng lại nổi lên

Ngày hôm sau, Lê Diệp cùng Quan Khanh Khanh đến đài truyền hình.

Vào phòng làm việc, mọi người lại đang bàn tán, “Con bé đấy lại đến à? Thị phi to thế mà vẫn không biết xấu hổ, còn đến ba hoa chích chòe trong chương trình ư?”

“Nghe nói không ảnh hưởng gì cả, tâm trạng tốt là phải thôi.”

Quan Khanh Khanh hỏi, “Ai cơ? Không phải là Diệp Cẩm Lan đây chứ?”

“Đúng, là cô ta, đang ở trên tầng quay chương trình.”

“Cô nàng này dạo gần đây xuất hiện nhiều thật đấy.” Quan Khanh Khanh cười.

“Ai mà biết được, lúc đến thì có xe sang đưa, chẳng lẽ lại phải cúi thấp đầu.”

Lê Diệp trở lại chỗ của mình, không tham gia vào cuộc thảo luận, bắt tay vào công việc bẻ bột.

Một lát sau, điện thoại bàn đồ chuông, có người gọi cô mang tài liệu lên tầng, cô ra cửa rồi vào thang máy.

Đang lên xe về phía văn phòng, vừa rẽ, đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên hành lang, không, là hai.

Người phụ nữ đeo kính râm đang nhìn xuống tầng dưới, người đàn ông bên cạnh thì đang gọi điện thoại, ngữ điệu có vẻ mất kiên nhẫn, “Bảo vệ để làm cái gì không biết! Sao lại có từng kia phóng viên!”

Đang nói, một người trong ban lãnh đạo vội chạy ra phía cửa sổ, nhìn người đàn ông đang tức giận, “Thật sự xin lỗi, không biết là ai để lộ hành tung của cô Diệp, đám phóng viên mới chạy đến vây kín cổng...Đi qua cổng sau thôi, ở đó không có phóng viên.”

Lê Diệp liếc nhìn hai người kia, đang định đi thì Diệp Cẩm Lan đã nhanh mắt, vội vàng gọi cô, “Doãn phu nhân?”

Lê Diệp dừng lại, Doãn Chính Đặc cũng quay sang.

Bốn mắt nhìn nhau, đều là vẻ bình tĩnh.

Diệp Cẩm Lan bước tới, nhìn Lê Diệp, “Tại vì tôi đã xếp lịch hôm nay đến quay chương trình, nhưng kế hoạch chụp ảnh quảng cáo cho công ty A Đặc có thay đổi, thời gian gấp quá, lại phải ra ngoài, nên A Đặc tiện đường đến đón tôi ra sân bay thôi.”

Lê Diệp vốn không cần lời giải thích này, cô đưa tay vào túi áo, chạm phải chiếc đồng hồ lạnh lạnh.

Cô còn chưa lấy ra, Doãn Chính Đặc đã lạnh lùng nói, “Đi ra cửa sau thôi.”

Vị lãnh đạo nhìn Lê Diệp, thân phận của cô là gì, ông ta biết, vì vậy liền cười, “Tiểu Diệp à, tiễn hai vị này ra cửa sau nhé? Tôi phải đi họp ngay đây.”

Doãn Chính Đặc hắng hắng cổ họng, bước thẳng về phía thang máy.

“Vậy thì phiền cô rồi.” Diệp Cẩm Lan cười, đẩy Lê Diệp đến thang máy.

Cánh cửa khép lại, mặc dù bên trong chỉ có ba người, nhưng bầu không khí lại hơi ngột ngạt.

Cả đoạn đường đi xuống, Lê Diệp chỉ nhìn vào con số trên bảng thang máy.

Diệp Cẩm Lan thấy không ai lên tiếng, đành nói, “Doãn phu nhân, hôm qua lúc cô gọi điện đến, bọn tôi đang tụ tập với đám bạn học, có một cô bạn tính thích đùa nhận điện thoại của A Đặc nói đùa vài câu, cô đừng hiểu lầm. Có rất nhiều người ở đó, hơn nữa đại bộ phận đã kết hôn hoặc có người yêu rồi.”

Lê Diệp không biết nên đáp lời thế nào, chỉ cúi đầu vâng một tiếng.

Diệp Cẩm Lan thấy cô có vẻ không hề tức giận, liền ngẩng đầu nhìn Doãn Chính Đặc. Anh cũng không có vẻ bức bối gì, đôi mắt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Cứ thế xuống đến tầng dưới, Lê Diệp tiễn hai người đến một cầu thang ở ngoài tầng hai, chỉ xuống dưới, “Có thể đi từ đây xuống, đi thẳng một đoạn nữa là ra đến đầu đường.”

Diệp Cẩm Lan thấy Doãn Chính Đặc định đi xuống liền tóm lấy anh, “A Đặc, chúng ta phải ra nước ngoài chụp ảnh quảng cáo, đi hai ngày cũng phải bảo một tiếng với cô ấy chứ?”

Doãn Chính Đặc dừng bước, quay đầu nhìn cô gái đang ngồi trên xe lăn. Ánh mắt cô rất điềm tĩnh, không hề có vẻ muốn tìm hiểu bất cứ chuyện gì. Anh thản nhiên trầm giọng hỏi cô, “Hôm qua, cô đi làm gì?”

Lê Diệp không nói đến việc ra ngoài tìm chứng cứ cho Hạ Tùng Đào, cô nắm lấy thứ ở trong túi áo, “Tôi...có chút việc, phải ra ngoài với đồng nghiệp...”

Anh liếc cô một cái rồi quay đầu bỏ đi.

“Ồ này...” Diệp Cẩm Lan nhìn Doãn Chính Đặc, lại nhìn Lê Diệp, vội vàng nói, “Chúng tôi phải ra ngoài chụp ảnh hai ngày, cả đoàn có rất nhiều người, cô yên tâm, sẽ có người chăm sóc cho cánh tay anh ấy.”

“Em có đi hay không!” Dưới bậc thang vọng lên giọng nói mất kiên nhẫn của người đàn ông.

Diệp Cẩm Lan vội vàng đi theo. Lê Diệp buông chiếc đồng hồ đã nóng trong túi ra, chậm rãi lên xe quay lại.

Lên xe, Doãn Chính Đặc đưa Diệp Cẩm Lan đến sân bay.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh, Diệp Cẩm Lan thở dài, “Có chuyện mà còn không nói rõ. Em đã bảo trước rồi, tài xế của em sẽ chờ em đến sân bay, anh lại cứ đòi đến, rõ ràng là đến tìm cô ấy.”

Doãn Chính Đặc hờ hững hừ một tiếng lạnh nhạt.

“Không ngờ anh cũng có lúc mất tự nhiên thế.” Diệp Cẩm Lan bật cười.

Anh nhú mày, đã có dấu hiệu tức giận.

Diệp Cẩm Lan giờ kịch bản, chép miệng, “Kệ thôi, cứ chiến tranh lạnh đi, dù sao thì người mà vợ anh trốn cũng không phải em.”

Người đàn ông bên cạnh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, đáng vẻ vô cùng hờ hững.

Màn đêm buông xuống, Quan Khanh Khanh nhờ Lê Diệp ở cùng vài ngày. Tìm nhà mới không phải việc dễ dàng, cô ấy lại đang bẽ bộn công việc, muốn chuyển nhà cũng không thể làm ngay trong hai ba ngày được.

Thật ra Lê Diệp lại rất cảm kích cô ấy. Nếu Quan Khanh Khanh không bảo cô ở lại cùng, thì hai ngày này cô cũng chẳng biết mình có thể đi đâu. Người kia đi rồi, cô không thể một mình bước vào nhà anh được.

Ra cửa, tài xế đã chờ ở ngoài.

Lê Diệp lên xe qua, nói hai ngày tới sẽ ở nhà đồng nghiệp. Lúc đi, Doãn Chính Đặc không dặn có phải đến đón Lê Diệp hay không, thành ra tài xế cứ theo lệ cũ mà đến, với chuyện cô đến nhà đồng nghiệp, cũng không biết Doãn Chính Đặc đã biết hay chưa.

“Phu nhân, hay để tôi đưa cô đến nhà đồng nghiệp nhé?” Tài xế sợ cô đi một mình khó khăn.

Quan Khanh Khanh lái xe đến, Lê Diệp bèn chỉ, “Không cần đâu, tôi đi cùng đồng nghiệp rồi...”

Tài xế đưa mắt nhìn, đành nói, “Thôi được, phu nhân chú ý an toàn, có chuyện gì thì cứ gọi cho tôi.”

Lê Diệp gạt đầu, lại lấy ra chiếc đồng hồ, “Cái này... đợi Doãn Chính Đặc về, anh đưa cho anh ta đi.”

“Đây là...”

Lê Diệp không nói rõ, quay về phía xe của Quan Khanh Khanh.

Ven biển thành phố H.

Trở về từ buổi chụp ảnh trên bờ cát, Diệp Cẩm Lan cũng thấm mệt. Ngoài việc đến giám sát buổi chụp hình, Doãn Chính Đặc vẫn còn công chuyện khác.

Đến tối xong việc, mọi người rủ nhau cùng đi ăn cơm.

Cơm nước no nê, Diệp Cẩm Lan định về phòng nghỉ ngơi sớm, đứng dậy đi ra ngoài, lại bắt gặp người đàn ông kia đang hút thuốc trên hành lang.

Dưới bóng đèn xa hoa, bóng lưng anh thật dài, giữa các đầu ngón tay là đốm lửa liu riu, sườn mặt tuấn tú, nhưng lại thật cô liêu.

Diệp Cẩm Lan rất ít khi nhìn thấy anh như vậy, có lẽ chỉ những khi xảy ra chuyện gì đó thì mới có cảm giác như lúc này. Anh chẳng phải người đàn ông không thể đánh bại, cũng có lúc chịu mất mát, có lúc gặp phải sự trở trêu.

Đến bên cạnh anh, Diệp Cẩm Lan nhìn anh, “Sao không vào trong?”

Doãn Chính Đặc day day mi tâm, có vẻ mệt mỏi, “Ồn ào.”

“Ngày kia là về rồi, nhớ nhà à?” Cô cười đùa.

Anh nhú mày.

“Em bảo thật, ra ngoài một chuyến đi, mua một món quà, đỡ dành một chút là không có chuyện gì rồi. Sao anh cứ phải tự chuốc phiền phức làm gì, cô ấy vui thì anh cũng vui, hai người cùng vui không tốt hơn sao. Bao giờ cãi nhau cũng khó chịu hết, chẳng thú vị gì cả.”

Doãn Chính Đặc nhả một ngụm khói, “Con mắt nào của em nhìn thấy anh không vui?”

“Đừng có rõ ràng quá, công tử Doãn ạ.” Diệp Cẩm Lan quan sát anh một lát, vẻ mặt tức giận của anh quá mức chói mắt, nhưng chỉ nhìn thế này thôi cũng cảm thấy rất vui mắt.

Thu tầm mắt lại, cô chỉ vào trung tâm thương mại đối diện khách sạn, “Có muốn đi dạo một lát không, mua mấy thứ linh tinh?”

Anh cười giễu một tiếng, quay đầu bỏ đi.

Diệp Cẩm Lan kéo anh, “Cứ coi như đi dạo cùng em được không? Dù sao anh cũng không có việc gì, còn hơn cứ đứng đây ngẩn ngơ ra.”

Bị cô kéo đi, Doãn Chính Đặc cũng không tránh né.

Khu bán đồ trang sức lấp lánh đến lóa mắt.

Đội mũ, đeo kính râm, Diệp Cẩm Lan hóa trang kĩ càng rồi mà vẫn nhìn quanh một vòng, rồi bắt chuyện với người đàn ông đứng bên cạnh, “A Đặc, anh đến xem cái này đi, cái vòng tay này đẹp thật đấy.”

Anh không nhúc nhích, Diệp Cẩm Lan kéo anh lại, chỉ vào chiếc vòng tay trong quầy, “Anh nhìn cái này đi, giống vòng hoa, đẹp thật đấy.”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn, vẻ mặt thờ ơ.

“Cái này cũng được này, vương miệng nhỏ... Lê Diệp sẽ thích cái nào nhỉ?” Bảo nhân viên trông quầy lấy ra, Diệp Cẩm Lan cầm mấy cái vòng tay, hỏi anh.

Doãn Chính Đặc liếc nhìn, không nói gì.

“Vòng hoa được không? Tinh xảo ghê.” Diệp Cẩm Lan trung cầu ý kiến của anh, “Cô ấy đeo hợp lắm đấy.”

Tò vẻ không kiên nhẫn, Doãn Chính Đặc nhìn đồng hồ, một tay lấy ví tiền, “Lấy bừa một cái đi... nhanh lên chút.”

“Vậy thì cái này đi. Làm ơn gói lại giúp.” Diệp Cẩm Lan đưa cho nhân viên trông quầy.

Doãn Chính Đặc liếc mắt, dáng vẻ như thể không mấy hứng thú.

Hai người đang đứng đó, Diệp Cẩm Lan bỗng căng thẳng, đưa lưng về phía Doãn Chính Đặc, trốn trước người anh, nhỏ giọng nói, “Có người chụp trộm.”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, quay đầu lại, liền thấy ở một góc có người đang thò đầu ra, hai tay giơ chiếc máy ảnh đen lên.

Vốn rất ghét chuyện này, anh bước mấy bước đến. Diệp Cẩm Lan nhỏ giọng gọi anh, nhưng lại không dám chạy ra ngăn cản.

Bước đến bên cạnh người kia, hắn ta đang định chạy thì bị Doãn Chính Đặc tóm lấy, anh lạnh lùng nói, “Xóa ảnh đi!”

Tên kia rất kiêu ngạo, “Dựa vào cái gì chứ? Đây là chỗ công cộng, tôi chụp gì liên quan quái đến anh!”

Mặc kệ cho hắn nói nhảm, Doãn Chính Đặc đưa tay giật lấy máy ảnh. Tên kia cũng không phải dạng hiền lành, lập tức lao ra giằng co với anh.

Doãn Chính Đặc cao to, vung mạnh cho tên kia một cú, rồi rút luôn thẻ nhớ máy ảnh ra, không chút chần chừ bẻ gãy luôn.

Tên kia không chịu để yên, trong lúc đùn đẩy, máy ảnh đã rơi vỡ mấy mảnh, hắn gào lên, “Đánh người! Đánh người!”

Bảo vệ vội vã chạy đến mời tay chụp trộm ra ngoài. Trước khi đi, hắn vẫn còn gào lên đòi báo cảnh sát. Doãn Chính Đặc chẳng buồn quan tâm, quay đầu bỏ đi.

Bị ảnh hưởng, Diệp Cẩm Lan chẳng còn lòng dạ nào mà ở lại nữa, vội cất chiếc vòng tay rồi vội vã rời đi cùng Doãn Chính Đặc.

Sáng sớm hôm sau, dù đã có sự chuẩn bị, nhưng lại chẳng ngờ, trang nhất lại chính là tin sốt dẻo mới.

Diệp Cẩm Lan tức tối, cảm tò báo, “Báo này quá đáng thật đấy! Vẫn còn theo tôi, rốt cuộc muốn thế nào đây!”

Người đại diện ôm cánh tay, “Từ lúc cô nhận giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất là đã đoán sẽ có kẻ muốn nhuộm đen cô rồi, đã bảo cô dạo này phải chú ý, thế mà lại cứ đi cùng đàn ông, không xảy ra chuyện mới là lạ.”

“Tôi đi ăn một bữa cơm với bạn, dẫn anh ấy đi mua ít đồ thôi mà!”

“Ai quản cô chứ...cô đi cùng đàn ông, thì là cặp kè đại gia, cô đi cùng phụ nữ thì bị nghi ngờ xu hướng giới tính, đi một mình thì là lẻ loi một mình.”

“Tôi sắp phát điên đây! Có chút tự do nào không!”

“Người khác có, cô không có.” Người đại diện vô cùng tỉnh táo, “Mau mau chụp cho xong dự án này đi, rồi chúng ta ra nước ngoài, dạo này ở đây không yên ổn gì hết, trốn một thời gian cũng tốt...”

Diệp Cẩm Lan nhìn tờ báo. Ngày hôm qua, tên phóng viên ngoài dùng máy ảnh để chụp thì còn dùng điện thoại. Hắn bắt đầu chụp trộm từ khách sạn, rồi viết linh tinh rằng hai người đã có một đêm mặn nồng, triền miên, sau đó đến cửa hàng trang sức mua nhẫn... Rất nhiều tấm ảnh rõ ràng chỉ là cảnh bình thường nhưng lại bị hắn nói lái đi thành hành động thân mật, còn nói Doãn Chính Đặc cướp ảnh, làm hắn bị thương, hiện đã giao cho cảnh sát xử lý.

Nói káo trắng trợn, gây phiền toái cho Doãn Chính Đặc như thế này, Diệp Cẩm Lan vô cùng áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Gặp nạn

Tin tức Doãn Chính Đặc vì bảo vệ mình tình Diệp Cẩm Lan mà đã ra tay đánh phóng viên lại lên báo, lượng đọc rất cao, bình luận cũng nhiều, nhưng tất cả đều không biết sự thật bên trong.

Trong phòng làm việc, ai ai cũng bàn tán, nói Diệp Cẩm Lan đang muốn chòi vào nhà giàu, nhẵn cũng đã chọn rồi, chắc chắn sẽ sớm công bố tin kết hôn thôi.

Quan Khanh Khanh đã tìm được nhà mới, chuẩn bị chuyển đồ nên gọi Lê Diệp đến giúp.

Trong nhà lộn xộn, Quan Khanh Khanh đá một cái thùng giấy, “Diệp Tử, đã mấy ngày cậu không về rồi, chồng cậu không chửi mình đấy chứ? Có khi mình phải mời anh ấy một bữa cơm, chiếm lấy vợ anh ấy mấy hôm, đứng là ngại thật.”

“Không cần đâu, anh ấy cũng đi công tác rồi.” Lê Diệp cúi đầu gấp quần áo hộ cô ấy.

“Về thì mời.” Quan Khanh Khanh nhìn đồng lộn xộn đầy mặt đất, chống nạnh nói, “Giờ mình sang ở khu có bảo vệ trông 24 giờ, mình không tin là còn có kẻ có thể theo dõi mình.”

Lê Diệp cười, “Tìm bạn trai thì tốt hơn.”

“Mình không thêm, bạn trai làm sao dựa dẫm được bằng anh giai bảo vệ...Đói quá, hôm nay mình bận thu trực tiếp, cả ngày chưa ăn gì.” Quan Khanh Khanh vào bếp tìm một lượt, thấy đồ dùng trong bếp đã đóng gói rồi, lại nhìn ra ngoài, trời vẫn chưa tối lắm, “Mình xuống nhà mua ít đồ ăn, cậu chờ mình chút nhé.”

Lê Diệp đặt thứ trong tay xuống, “Mình đi cùng cậu.”

“Mình đi rồi về ngay thôi, giờ ở dưới kia đông người lắm, chắc không sao đâu.” Mặc áo khoác, Quan Khanh Khanh cầm lấy chìa khóa và ví tiền rồi ra cửa.

Lê Diệp hơi lo lắng, tới bên cửa sổ chờ, thấy cô ấy ra khỏi cổng đi về hướng quán cơm thì mới yên tâm.

Xuống máy bay thì đã không còn sớm nữa, Doãn Chính Đặc rất mệt, tựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Tài xế đưa anh về nhà họ Doãn, anh cầm ca táp rồi xuống xe.

Tài xế gọi anh, “Anh Doãn...phu nhân bảo tôi đưa cái này cho anh.”

Doãn Chính Đặc dừng lại, nhìn thoáng qua, thấy tài xế đang cầm chiếc đồng hồ mình hay đeo.

Anh nhận lấy, “Lê Diệp đưa?”

“Dạ. Hôm anh đi công tác, buổi chiều tôi có đến đón cô ấy, cô ấy nói đến chỗ đồng nghiệp rồi bảo tôi giao cái này cho anh.”

Doãn Chính Đặc cầm chiếc đồng hồ trong tay, hai ngày nay còn đi tìm, tưởng là bỏ quên ở đâu đó, không ngờ lại ở trong tay cô.

Đeo vào tay, anh nhìn món đồ lóe sáng màu bạc. Lúc vào bệnh viện vẫn còn đeo nó, là chiếc mà anh đặc biệt đeo cho buổi chụp ảnh, hẳn là bỏ quên lúc ra viện.

Vậy thì, sau khi anh ra viện, cô có đến bệnh viện?

Tài xế đang định đánh xe đi thì đột nhiên Doãn Chính Đặc quay đầu, “Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Cô ấy nói đồng nghiệp ở một mình, hai hôm trước nghỉ có người theo dõi nên sợ, thế nên bảo phu nhân đến ở cùng. . . Có phải đi đón không ạ?”

Sắc mặt Doãn Chính Đặc sầm lại, “Ngu ngốc! Sao không nói sớm cho tôi biết chứ!”

Anh tài xế thấy phản ứng đó của anh cũng liền căng thẳng, “Tôi đi theo hai cô ấy về đến tận nhà, chắc là không. . .”

“Cậu xuống đi!” Đuối tài xế xuống, Doãn Chính Đặc lên xe, rời đi ngay.

Gấp xong một đồng quần áo, nhìn đồng hồ, đã gần nửa tiếng rồi, cô vội cầm điện thoại gọi cho Quan Khanh Khanh. Tiếng chuông điện thoại của đôi phương vang lên từ ghế salon.

Lê Diệp nhìn qua cửa sổ, phát hiện đám người ban nãy ngồi ở dưới kia đột nhiên không thấy đâu nữa. Mấy ngọn đèn đường rọi ánh sáng lờ mờ, mãi lâu vẫn không thấy một bóng người đi qua.

Có chút lo lắng, Lê Diệp cầm điện thoại và chìa khóa lên, mở cửa ra ngoài.

Xuống đến phía dưới, cô tìm kiếm dọc đoạn đường vừa nãy Quan Khanh Khanh đi, đến quán cơm, vào trong hẻm, ông chủ nói Quan Khanh Khanh vừa đi, chỉ vài phút trước khi cô tới.

Lê Diệp vội vàng quay lại, tìm đập thỉnh thoảng. Cả đoạn đường không gặp nhau, có khi cô ấy đi mua thêm thứ gì đó.

Đội ở công một lát, Lê Diệp nhìn xung quanh. Hôm nay thời tiết không tốt lắm, gió hơi to, người ra đường không nhiều.

Sợ Quan Khanh Khanh đã về, Lê Diệp lại gọi điện thoại cho cô ấy, vẫn không có ai bắt máy.

Cô lén xe chậm rãi trở về. Đi ngang qua một góc rẽ, bánh xe lén qua một thứ gì đó.

Cô cúi đầu nhìn, chợt rùng mình một cái. . .

Đó là chiếc kẹp tóc Quan Khanh Khanh dùng lúc xuống nhà, sắc đỏ thẫm, bên trên còn gắn một con bướm.

Lê Diệp nhặt lên, gọi vội vào trong góc tối, “Khanh Khanh? Cậu ở đây à?”

Không ai đáp lại, cô nhìn xung quanh, chẳng có một bóng người. Cô lén xe vào trong, cất cao giọng, “Khanh Khanh?”

Trong góc tối, không biết thứ gì rơi xuống, phát ra tiếng động nho nhỏ.

Bên trong rất tối, Lê Diệp không nhìn thấy gì cả, nhưng cô dự cảm được điều không hay, trong lòng run sợ, “Có ai ở trong không, Khanh Khanh?”

Sợ rằng nếu thật sự xảy ra chuyện không hay, sự do dự của mình sẽ làm lỡ mất cơ hội cứu Khanh Khanh, Lê Diệp cắn răng, lén xe đi vào góc tối.

Trong góc tối, có rất nhiều thứ hỗn độn. Lòng bàn tay Lê Diệp lạnh ngắt, cô đẩy mấy thứ đồ chắn trước mặt. Vừa ngẩng đầu, cô lập tức bị một luồng khí lạnh lan nhanh từ đầu đến chân. . .

Quần áo trên người Quan Khanh Khanh không còn hoàn chỉnh, nằm nhoei dưới mặt đất. Lê Diệp đau đớn, vội vàng gọi cô ấy, “Khanh Khanh!”

Vừa định đi, cô nghe thấy Quan Khanh Khanh cất tiếng nức nở đầy lo lắng. Lê Diệp quay đầu lại nhìn theo ánh mắt cô ấy, chỉ thấy một người đàn ông mang theo sắc mặt u tối đến đáng sợ đứng ngay ở chỗ chếch mình. Do có vật cản nên giờ cô mới nhìn thấy.

“Cứu. . .” Vừa hé miệng, không kịp lên tiếng tiếp, tên kia đột nhiên lao đến, bịt miệng Lê Diệp, hung bạo nhấc cô lên.

Dừ dừ ném cô xuống đất, tên kia bóp cổ Lê Diệp, cả người đầy khí lạnh, “Tự mày muốn chết đấy!”

Lê Diệp đập đập vài cái, nhưng lại chẳng thể đánh lại hắn. Hai tay hắn gần như xiết vỡ khớp xương cô, sức lực kinh khủng. Lê Diệp lập tức cảm thấy hít thở rất khó khăn.

Hai mắt hoa lên, tên kia khiến cô bị thương còn không tính, hần đột nhiên cúi đầu ghé sát vào đánh giá cô một lượt. Lê Diệp sồn gai ốc, hận không thể chấm dứt cảnh này ngay lập tức.

Cổ áo bị xé toang, bàn tay dơ bẩn đang định luồn vào trong thì phía trước nhoáng một bóng đen, tên kia đột nhiên rít lên một tiếng rồi lập tức buông Lê Diệp ra, đứng bật dậy.

Lê Diệp khó thở đến mức lịm đi. Quan Khanh Khanh lê lại gần, lay cô dậy, “Lê Diệp, Lê Diệp! Cậu tỉnh lại đi! Có người đến rồi!”

Hai mắt đã khép lại, Lê Diệp chỉ có thể nhìn thấy chút ít hình ảnh qua khe hẹp. Không biết do nhìn lầm hay do đầu óc không tỉnh táo, cô nhìn thấy Doãn Chính Đặc...

Ý thức mơ hồ, cô ngất đi.

Trong lúc mơ hồ, có người bế cô lên, cánh tay rắn chắc ấm áp, cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Tắm chăn mềm mại phủ lên người bên dưới một luồng nhiệt ấm áp, điều hòa vừa phải, rèm cửa buông lơi.

“Cậu ơi, sao cô ấy vẫn ngủ? Hay là bị thương ở đâu rồi.” Giọng nói quen thuộc.

“Đi nấu ít canh đi, cô ấy tỉnh lại là phải uống ngay... Mang cho tôi cái khăn mặt.” Lại là một giọng nói quen thuộc khác, hơi lạnh phả vào trán cô.

Lê Diệp khẽ động, mí mắt mở ra.

Roi vào ánh mắt cô, là một gương mặt tiều tụy.

Thấy cô tỉnh lại, Doãn Chính Đặc vỗ vỗ mặt cô, “Tỉnh rồi?”

Lê Diệp ho khan hai tiếng, cổ bị bóp, đến giờ họng vẫn đau rát.

Thấy cô nhếch môi, Doãn Chính Đặc lấy cốc nước ấm ở bên cạnh, một tay diu cô ngồi dậy, một tay cho cô uống nước, “Uống đi.”

Lê Diệp uống một ngụm nước, đột nhiên hoảng sợ, “Khanh Khanh đâu?”

Ôm chặt lấy cô, Doãn Chính Đặc nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, “Cô ấy đến bệnh viện khám, sau đây người nhà đón về rồi.”

Lê Diệp nhìn anh, run rẩy hỏi, “Cô ấy... thế nào rồi?”

Doãn Chính Đặc nựng mặt cô, “Cô ấy bị thương, cũng may là tên kia chưa làm được gì.”

Đột nhiên Lê Diệp có chút kích động, hốc mắt nóng lên, lệ tuôn rơi, “Thật không?”

Doãn Chính Đặc thấy cô như vậy liền vuốt tóc cô, “Biết là nguy hiểm mà sao không nói sớm cho tôi biết?”

Lê Diệp nhìn anh. Gương mặt anh bầm tím, khóe miệng, khóe mắt đều có vết máu đọng.

Nhớ đến lúc có người ngăn cản tên kia, Lê Diệp giờ ngón tay lên, chạm vào vết thương của anh, “Là anh chạy đến?”

Anh đang áp tay vào mặt cô, dù cô không sao, nhưng cơn giận dữ của anh thì vẫn ngùn ngụt...

“Đáng chết...” Anh cắn răng, giọng điệu dữ dằn. Lê Diệp nghĩ anh đang mắng mình, vội cup mắt xuống. Nhưng đột nhiên anh lại ôm chặt cô, không để dư lại một khe hở, ghé sát vào tai cô, “Tôi muốn giết tên chó má kia!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Đi theo

Trong phòng ngủ.

Người làm bung canh vào, Doãn Chính Đặc đón lấy, múc một bát nhỏ rồi đưa cho cô gái đang dựa trong lòng mình.

Trên cổ cô hằn mấy dấu tay xanh tím. Nếu lúc đó anh không chạy đến, đừng nói đến chuyện xảy ra sự việc, e là cả mạng cô cũng không giữ nổi.

Cô uống một ngụm, hẳn là do vẫn chưa ổn định tinh thần lại được, hoặc có thể do thật sự đói, cô ngoan ngoãn há miệng ăn canh.

“Tôi...” Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi muốn gọi điện cho Khanh Khanh.”

Xảy ra loại chuyện đó, hai người lại là con gái, cho dù không bị làm nhục nhưng bóng ma trong tâm lý vẫn không thể lập tức biến mất được.

Doãn Chính Đặc thấy bộ dạng này của cô bèn lấy điện thoại lại, đưa cho cô.

Lê Diệp bị anh nhốt trong phạm vi của mình, chỉ khẽ động đậy, gọi điện cho Khanh Khanh.

Một hồi lâu sau, bên kia mới nhận điện thoại, giọng nói uể oải truyền đến, “Diệp Tử?”

Lê Diệp vừa nghe thấy giọng Quan Khanh Khanh thì lập tức thấy xót xa, “Khanh Khanh... Giờ cậu thế nào rồi?”

Quan Khanh Khanh òa khóc, “Mình... Mình sợ quá, vừa nhớ lại là không dám ngủ nữa, không dám tắt đèn. Lúc đấy mình chạy xuống dưới, không ngờ hẳn đột nhiên xông ra...”

“Không sao, hẳn không bao giờ xuất hiện nữa, hẳn sẽ bị pháp luật trừng trị.”

Quan Khanh Khanh nghẹn ngào, “Diệp Tử, xin lỗi, suýt chút nữa mình đã làm liên lụy đến cậu.”

Cổ họng Lê Diệp chua chát, “Mình không bị gì nghiêm trọng cả, cậu nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ gì nữa, cũng đừng đi đâu cả. Cậu cứ ở nhà nghỉ với gia đình, hai ngày nữa mình đến thăm cậu.”

Quan Khanh Khanh thấp giọng khóc. Cô ấy bị đánh không nhẹ, toàn thân đầy vết thương, trong thời gian ngắn không thể hồi phục ngay được, càng không thể đến đài truyền hình quay phim

“Sẽ ổn thôi...” Biết nỗi đau thương này sẽ còn lưu lại trong lòng bao lâu, sự an ủi của Lê Diệp cũng có vẻ mong manh.

Bắt gặp bộ dạng uể oải của cô, Doãn Chính Đặc gỡ điện thoại bên tai cô xuống, nói một câu, “Tên kia đã bị bắt rồi, sẽ không xuất hiện nữa đâu, yên tâm”

Không biết là đang an ủi ai, anh cúp điện thoại, đặt sang một bên rồi nhìn Lê Diệp trong vòng tay mình, “Tên đó cũng sẽ giống bạn trai Tiểu Đan, sẽ phải ngồi tù quá nửa đời, vĩnh viễn không có ngày góc đầu lên nổi.”

Lê Diệp muốn quay đầu nhưng cổ lại đau nhức ê ẩm, cô khẽ rên một tiếng.

Doãn Chính Đặc ngồi thẳng dậy, nhìn vết thương trên mặt cô rồi lấy bông y tế lau cho cô. Nước còn lạnh lạnh thấm qua vết máu đọng, nhanh chóng làm tan đi cảm giác đau rát.

Hơi ngưa ngưa, Lê Diệp muốn né tránh nhưng anh lại giữ khuôn mặt cô, cách cô rất gần, lau vết thương trên da cô.

Làn da rất mỏng, rất đàn hồi, trắng như trứng gà bóc.

Lê Diệp nhìn đồng hồ trên cổ tay anh, chợt hiểu ra, là tài xế đã đưa cho anh, vậy thì anh đến tìm cô sao?...

Thấy cô nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ của mình, Doãn Chính Đặc liếc mắt, “Cái đồng hồ bảy mươi mấy vạn lại nằm trong tay em, tôi còn tưởng đánh mất rồi.”

Lê Diệp không ngờ chiếc đồng hồ này lại đắt như vậy, bất chợt nhú mày. Người đàn ông này cũng thật vô ý, làm rơi ở bệnh viện mà cũng không đi tìm, nếu cô không đến thì không chừng đã mất thật rồi.

Anh yên lặng, bưng bát canh uống một ngụm, “Hôm tôi ra viện, em đến bệnh viện à?”

Mắt Lê Diệp giật giật, hơi cụp xuống, “Ừm...”

Khóe môi anh cong lên, anh nâng mặt cô, “Hai ngày nay tôi đưa đoàn đi chụp ảnh quảng cáo, nhân tiện làm hợp đồng luôn, Diệp Cẩm Lan nói muốn mua đồ, lúc tôi đi cùng thì bị phóng viên theo dõi.”

Lê Diệp biết chuyện này, trên báo mạng đầy rẫy, không muốn thấy cũng không được.

Anh còn bị cảnh sát tìm đến tận nơi, tên phóng viên đòi bồi thường máy ảnh, Doãn Chính Đặc chẳng thèm quan tâm đến lý lẽ, gọi thẳng cho luật sư của mình.

Nhìn anh là có thể đoán ra cái tính nóng này. Diệp Cẩm Lan...

Cô gái đó, vừa nghe tên đã thấy ngay gương mặt vô cùng xinh đẹp, rất đẹp, rất chói mắt, trời sinh đã có khiếu làm ngôi sao.

“Phải rồi, tôi...” Doãn Chính Đặc xuống giường, tìm áo khác, thò tay vào túi, lát sau, vẻ ảo não đã hiện rõ trên mặt.

Lê Diệp nhìn theo anh, anh lại quàng áo khoác sang một bên.

Ngồi lại giường, Doãn Chính Đặc vuốt vuốt bả vai. Lúc đánh nhau với tên biến thái hơi bị thương, mặt trúng một cú đấm, cơ thể cũng hơi ê ẩm.

Anh cởi bỏ chiếc áo somi trên người ra, quay đầu nhìn lưng, nhưng lại không thấy rõ, liền gọi Lê Diệp, “Nhìn hộ tôi xem đằng sau này bị làm sao cái.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn. Sau lưng anh có một vết trầy xước to gần bằng bàn tay, chắc là có trong lúc đánh nhau.

Cầm bông y tế, anh đưa cho cô, “Lau cho tôi.”

Lê Diệp cầm lấy, dùng bông lau qua vết thương kia, vừa lau vừa nhìn người này.

Tại sao anh lại xuất hiện, tại sao lại đánh nhau với tên kia để chính mình bị thương, cả lần trước, lúc chụp ảnh cưới, khung lễu đố, tại sao anh lại chần cho cô?...

Có một số việc có lẽ rất đơn giản, nhưng đặt giữa họ lại trở nên phức tạp, khiến cô hoàn toàn không nghĩ ra.

Anh hận cô, tại sao còn muốn cứu cô...

“Em lau đi đâu đấy?” Anh bất mãn xoay mặt lại, Lê Diệp còn đang thất thần, miếng bông đang cọ cọ trên vai anh.

Thấy Lê Diệp nhìn mình đến ngẩn người, anh nghiêng mình nằm xuống, mãi sau mới gọi cô, “Lê Diệp.”

Lê Diệp khẽ run, sốc lại tinh thần.

“Lễ cưới tháng sau...” Anh nhìn cô, “Hoãn lại đi.”

Lê Diệp hơi bất ngờ, trước đó anh còn nói sẽ nhất định làm to, ai khuyên cũng vô ích.

Doãn Chính Đặc có cách tính toán của mình, “Công việc ở đài truyền hình, đổi đi, tôi tìm cho em một văn phòng khác, chuyên môn làm thu âm, đỡ phức tạp hơn đài truyền hình nhiều.”

Lê Diệp không muốn đổi, lắc đầu, “Tôi muốn tiếp tục làm”

Anh lại không đồng ý, “Tôi đã xin thôi việc hộ em rồi, em nghỉ ngơi vài ngày, muốn làm việc thì đến văn phòng kia làm”

Lê Diệp không có quyền phát biểu ý kiến, cô không đọc ra được tư vị này là gì, dựa vào gối, ngẩn người.

Doãn Chính Đặc nhìn thấy vẻ hoảng hốt của cô, tưởng cô sợ đến mức choáng váng, liền đưa tay ra, ngón tay lạnh lạnh sờ lên tai cô.

Lê Diệp run lên, vội vàng né tránh.

Trong phút bối rối, cô nhìn thấy hình xăm trên sườn trong cánh tay anh.

Cũng chỉ trong tích tắc, nhìn thoáng qua, hoa văn hình bầu dục, hình như là chiếc lá, nhưng chi tiết thì không thấy được.

Doãn Chính Đặc cũng nhanh chóng phát hiện ra. Anh buông cánh tay xuống, hơi có vẻ bức mình, không hiểu là vì sự tránh né của cô hay do cô nhìn thấy được hình xăm anh vẫn che giấu.

Kéo gối xuống, anh hơi bức mình, tắt đèn, “Ngủ!” Nói xong, anh kéo cô vào lòng. Lê Diệp dựa vào anh, trên người anh có một mùi hương đặc thù, chắc là mùi của loại Cologne* anh hay dùng.

*Thuật ngữ để chỉ loại nước hoa có chứa từ 2 – 5% tinh dầu nước hoa.

Rất nhẹ, cũng rất mát, như một loại cây nào đó quyen qua khứu giác, xông lên đại não, khiến ai ngửi lâu sẽ nhớ kỹ, tuyệt đối không quên.

Cánh tay và hai chân cuốn lấy cô, như nhánh rong trong nước. Lê Diệp nằm gọn trong lòng anh, gần như có thể nghe rõ tiếng nhịp tim của anh.

Ôm cô, có lẽ nhờ quãng sáng nhẹ nhẹ, ánh mắt anh trở nên đặc biệt mềm mại, “Sau này, tôi sẽ đưa đón em đi làm”

Mãi lâu sau, anh mới nói thêm một câu, không biết là lời hứa hay lời cảnh cáo, “Không được phép xảy ra chuyện gì nữa...”

Lê Diệp bị anh ôm đến mức khó thở, nhúc nhích thế nào cũng không có tác dụng, chẳng thể làm gì hơn nên đành nằm im.

Trong đêm tối, anh hít thở dần đều đều, còn Lê Diệp thì không tài nào ngủ nổi. Cũng giống Quan Khanh Khanh, cô vừa nhắm mắt là lại nhớ đến chuyện lúc tối. Ánh mắt kinh khủng của gã đàn ông, giọng điệu dữ dằn đáng sợ. Không hề phòng bị mà cái chết đã lướt qua vai, chẳng có ai là không có chút sợ hãi nào.

Cô ngoảnh đầu lại, khẽ rên một tiếng, cánh tay trên người đột nhiên căng chặt, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, “Không ngủ, muốn làm phục hồi chức năng sao?”

Hai tai Lê Diệp bỗng nóng rực lên, cô lại nhớ đến hình ảnh bị anh giày vò.

Cánh tay anh đi xuống, rờ rỏ mát cá chân của cô. Lê Diệp còn đang căng thẳng thì anh đã chậm rãi kéo hai chân cô lên.

May mà cơ thể Lê Diệp mềm dẻo, anh gần như uốn cô thành hình chữ U, nắm hai chân cô, đặt trên bụng anh.

Chân cô hơi lạnh, nhưng bụng anh thì lại ấm áp. Nâng chân cô lên, bàn tay anh xoa nắn bàn chân cô, anh thấp giọng nói, “Thời hạn cho em sắp qua rồi, tôi sẽ tịch thu xe lẫn, em không đi được thì đổi sang chống gậy đi.”

Lê Diệp không thể không có xe lẫn, cô tóm lấy cánh tay anh, “Không được...”

“Tôi nói được là được, em không muốn bước đi thì cứ việc bò.” Anh vờ đi vờ lại ngón chân cô, xoay xoay khiến khớp xương cô phát ra tiếng rắc rắc nhỏ.

Lê Diệp hơi đau, cong người lên, “Doãn Chính Đặc!”

Không biết là anh đang xả giận hay đang trêu chọc, mà vẫn vờ ngón chân cô, lần lượt cho đến hết mười ngón.

Không nhớ cụ thể là bao lâu, chỉ cảm thấy đã lâu không ở chung giường, dù trên người còn thương tích nhưng sự hăng hái của Doãn Chính Đặc không hề giảm.

Ôm cô, càng muốn vật cô ra giày vò.

Về hết các đầu ngón chân, anh lại chuyển lên hông và cẳng chân cô. Đạo gần đây, cô mập lên nhiều, dưới bàn tay anh không phải là cơ thể gầy trơ xương nữa, sờ vào cảm giác không hề tệ.

“Đủ rồi...” Lê Diệp đẩy cánh tay anh ra, cô đã sợ hãi cả buổi tối, chân tay tê nhức, giờ lại bị anh vật qua vật lại nên càng thêm mệt mỏi.

Nắm lấy chân cô, Doãn Chính Đặc ghé lại gần, trong bóng tối, vô tình lướt qua môi cô. Khuôn mặt anh có mùi nước cạo râu và mùi thuốc lá, không khó ngửi, nhưng không ngờ Lê Diệp lại ngửi thấy được.

Cô né tránh, hai mí mắt bắt đầu gọi nhau, rồi cô nhắc lại lần nữa, “Đủ rồi...”

Anh vẫn làm loạn một lúc, phía cô đã truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Anh lại gần, nhìn chăm chú gương mặt say ngủ của cô. Sợ hãi, mệt mỏi, giờ có thể ngủ một giấc an lành, đúng là không dễ dàng gì.

Vuốt mái tóc cô, anh nằm xuống cạnh cô, nâng hai chân cô lên, da kề da, hơi ấm hòa vào nhau.

Sáng sớm.

Lật đống rác một lượt, tìm cả những chỗ xung quanh mà anh vẫn không thấy tung tích món đồ kia đâu.

Doãn Chính Đặc xoa xoa thất lưng, lau mồ hôi trên trán, rồi nhìn đồng hồ. Sáu rưỡi sáng.

Anh đã ở đây tìm gần một tiếng rồi.

Tối qua ở đây đánh nhau với tên biến thái, hộp đồ trang sức rơi đâu mất, tranh thủ còn sớm đến tìm, không ngờ là chẳng thấy đâu cả.

Có bà thím đi mua đồ ăn qua đây mấy lần mà vẫn thấy Doãn Chính Đặc lục đống rác, hơi sợ nên vội tránh thật nhanh.

Chuyện xảy ra tối hôm qua, không ít người có nghe nói đến, mặc dù không rõ chi tiết, nhưng việc xe cảnh sát đến thì ai cũng thấy.

Dân trong cả tiểu khu đều vô cùng lo sợ, từ già đến trẻ, cả nam lẫn nữ, ra khỏi cửa đều vô cùng cẩn thận.

Đồ đánh rơi thì coi như mất. Nếu chỉ là cái hộp không thì còn có thể không ai nhặt, nhưng bên trong là một chiếc vòng tay kim cương xa xỉ, chẳng nghĩ cũng biết không có ai lại chê của rơi.

Xoa xoa mặt, Doãn Chính Đặc lên xe rồi đi.

Đến một tiểu khu xa hoa, anh lên thẳng chỗ muốn tới, gõ cửa thùm thụp, “Ê...ra đây!”

Mãi lâu sau, Diệp Cẩm Lan mới mở cửa cùng với vẻ mặt bất mãn, ngáp ngắn ngáp dài, trừng mắt nhìn anh, “Ê cái gì mà ê! Ai là ê!”

Doãn Chính Đặc nhìn cô ấy chăm chăm, “Cái vòng tay hôm nọ mua, là nhãn hiệu nào đấy?”

Còn đang buồn ngủ, Diệp Cẩm Lan nhìn người đàn ông trước mặt, “Chẳng phải không muốn mua sao? Đến hỏi em nhãn hiệu làm gì?”

“Bớt nói nhảm đi...” Anh không kiên nhẫn.

“Sao thế? Còn định tặng ai nữa hả? Anh đào hoa thật đấy.” Cô ấy trêu chọc.

Doãn Chính Đặc sắp phát hỏa thì Diệp Cẩm Lan mới không trêu nữa, cô ấy ngáp một cái, “Không may rồi...Cái vòng tay đấy là loại số lượng có hạn, em cũng thích, em hỏi cửa hàng còn hay không, em cũng muốn mua một cái.”

Nhiều mày, Doãn Chính Đặc không đủ kiên nhẫn, nói, “Một cái vòng tay vớ vẩn mà số lượng có hạn gì chứ.”

“Ít mới quý, càng quý lại càng muốn có được...Anh làm sao mà hiểu được lòng phụ nữ chứ! Anh mua làm gì nữa? Định đi bán si hả?”

“Cái kia làm mất rồi.”

“Mất rồi? Sao anh lại phá hoại thế hả? Phí quá đi!”

Nhìn đồng hồ, Doãn Chính Đặc không muốn đồng dài với cô ấy nữa, bèn quay đầu đi về phía thang máy. Ở phía sau, Diệp Cẩm Lan còn đang la ó, “Cái gì thế này, hay thật đấy!”

Tranh thủ còn sớm, Doãn Chính Đặc lái xe về Hạm Bích Các.

Bảy rưỡi, vừa lúc về đến nhà.

Thím Kim đang làm bữa sáng, thấy anh vào liền nói, “Cô ấy vẫn chưa dậy, tôi vừa vào xem xong.”

Doãn Chính Đặc gạt đầu rồi lên tầng.

Trong phòng ngủ, rèm buông kín, ánh sáng bên ngoài bị che đi nhiều, như vậy thì người cần nghỉ ngơi mới không bị quấy rầy.

Cô ngủ rất ngon, ôm gối của anh, gương mặt vui vào trong gần một nửa.

Khóe miệng anh cong lên, anh ngồi xuống mép giường, từ trong túi lấy ra một hộp trang sức, mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay mới tinh.

Sớm như vậy, tìm một chỗ để mua đồ cũng tốn bao nhiêu công sức, cũng may là anh có người quen làm chế tác và kinh doanh trang sức, gọi một cú điện thoại là đối phương liền cử người đến mở cửa. Anh vào xem một vòng, cuối cùng cũng tìm được một chiếc không khác mấy so với chiếc vòng tay cũ.

Mở ra xong, anh nắm nó lại trong lòng bàn tay một lát, đến khi chiếc vòng lạnh lạnh lấy hơi ấm từ anh, anh mới đeo nó lên cổ tay mảnh khảnh kia.

Nhấn, vòng tay, cánh tay trắng nõn thoáng cái đã trở nên vô cùng lộng lẫy...

Đẹp là thế, nhưng không hề thô tục, làn da cô rất trắng, cổ tay thon nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt.

Có lẽ đàn ông đều thích cảm giác này. Mọi thứ của cô đều là anh cho, mà thứ anh cho, đều là tốt nhất, sang quý nhất.

Lê Diệp vẫn ngủ, đến khi đột nhiên tỉnh lại, vừa mở mắt đã hoảng hốt sợ hãi.

Doãn Chính Đặc ngồi ở cạnh giường nhìn mình, khiến trống ngực cô đập thùm thụp.

“Dậy rồi à?” Anh đứng dậy, cầm cốc nước ở bên cạnh, “Dậy rồi thì đi thay quần áo rồi rửa mặt, tôi đưa em ra ngoài.”

Lê Diệp nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ rồi, không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy. Trải qua chuyện tối qua, cô vô cùng sợ hãi, mãi không dám nhắm mắt.

Không biết anh định làm gì, theo lý thì đáng ra anh phải đi làm, hôm nay đâu có phải là ngày nghỉ.

Thấy cô bất động, anh mở tủ quần áo lấy ra một bộ, đặt ở mép giường, “Dậy thay đi...”

Lê Diệp nâng cánh tay, nhưng lại thấy cực kỳ đau nhức...Bị tên kia quật mạnh xuống đất, giờ hai cánh tay gần như không nhấc lên nổi.

Anh thấy cô hít hà khổ sở, đoán ngay là cô bị đau, liền bước đến cởi áo của cô, không để tâm đến sự phản đối của cô, tự tay thay quần áo cho cô luôn.

Bị giục đi rửa mặt, ăn bữa sáng đơn giản, xong xuôi Lê Diệp được Doãn Chính Đặc đưa đi. Trên đường, anh không nói gì, Lê Diệp cũng chẳng hiểu ra làm sao...

Tầm này, rốt cuộc anh muốn dẫn cô đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Cánh đồng hoa

Xe càng chạy càng lệch về phía ngoại ô, Lê Diệp cũng không rõ mình đang đi đâu, nhìn những tòa cao ốc dần khuất sau tán rừng xanh um, cô chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Bên ngoài trời hơi nhiều mây, thời tiết hôm nay không tốt cho lắm.

Doãn Chính Đặc đưa tay bật điều hòa cho ấm lên.

Cuối cùng cũng đến nơi, anh dừng xe, đỡ cô xuống.

Lê Diệp đã quen có xe lăn, Doãn Chính Đặc lại nhất quyết bắt cô bỏ nó đi. Anh lấy ra một chiếc gậy trống từ cốp sau xe, đưa cho cô, “Không dùng xe lăn, em dùng cái này đi.”

Lê Diệp cắn răng, nhất định không chịu xuống xe.

“Em cảm thấy cứ cứng đầu là tôi không ép em xuống... một lúc nữa, đến gậy cũng không có đâu.” Anh nhướn mày.

Lê Diệp biết mình không tiếp tục như vậy được, chắc chắn anh sẽ sử dụng chiêu độc, nhìn cây gậy kia, cô khẽ cắn môi, cầm lấy.

Chống nó lên, cô thử bước một bước nhỏ, mặc dù phải nhờ có gậy mới trụ được, nhưng như vậy cũng coi như cô tự đứng được.

Doãn Chính Đặc không đỡ, chỉ đứng cạnh nhìn cô tập tễnh bước đi.

Ánh mắt lộ vẻ hài lòng, anh nhìn bậc thang ở bên cạnh, “Tiếp tục.”

Bước đi của Lê Diệp vô cùng gian nan, người bình thường chỉ cần dẫm ba bước là đến được, cô thì phải mất sức lực và thời gian gấp mấy lần.

Doãn Chính Đặc không hề đưa tay dìu cô, anh bước hai bước, đến đó rồi quay đầu nhìn cô.

Chỉ vài bước mà đầu Lê Diệp đã đổ đầy mồ hôi, chân cô nặng nề, động tác đơn giản là nhấc lên hạ xuống lại khiến cô hao hết sức lực.

Mưa phùn lách rách rơi, đậu xuống tóc, trên mặt cô, cô có chút hận người đàn ông trước mặt, sự cường ép của anh khiến cô không thể chịu được. Có đôi chút phản đối, cô nắm chặt gậy, đột nhiên dừng bước.

“Lê Diệp.” Thấy cô không chịu đi tiếp, anh gọi cô, “Em lại đây.”

Lê Diệp không muốn bị anh sắp đặt, thậm chí còn lùi lại.

Anh nhíu mày, “Lại đây... hôm nay phải làm được!”

Lê Diệp xoay người, anh chợt nổi giận, “Không được phép quay lại!”

Lê Diệp không nghe anh nói, cố tình bỏ đi. Doãn Chính Đặc mới bước hai bước đã đuổi kịp, tóm lấy thắt lưng cô khiến cô không thể xoay người được, rồi cắn răng nói gần bên tai cô, “Đi về phía trước! Bò cũng phải đến phía trước!”

Lê Diệp giận dữ giơ gậy đập vào chân anh, anh không tránh né, trúng đòn, anh hít một hơi, nhưng vẫn không buông tay, còn hung hăng nói, “Đi về phía trước!”

Lê Diệp bị ép bước đến mức không còn đường lui, phía sau là vòng tay của anh, cô muốn tránh cũng chỉ có thể bước về phía trước.

Dồn sức trong chốc lát, cô nhấc chân, vội vàng bước về phía trước.

Một chân khác khó nhọc đuổi theo. Cô nặng nề lê từng bước. Đi theo sau, Doãn Chính Đặc nhìn chân của cô, đã có thể điều khiển được, chỉ có điều là hơi khó khăn, chướng ngại trong tâm lý thường ảnh hưởng đến thân thể, nếu như cái chân này thật sự hỏng, thì cái chân kia sẽ không di chuyển được

nữa.

Muốn né tránh anh, nhưng anh lại đi theo sát từng bước, Lê Diệp hơi bực bội, cắn răng nói, “Anh đủ rồi đấy!”

Tay anh siết chặt eo cô, “Bước xuống bậc.”

Lê Diệp vô cùng bực bội, sự bức bách của anh khiến cô như phát điên lên, muốn nhanh chóng thoát khỏi anh thì chỉ có thể kiên trì đến cùng mà đi về phía trước.

Mồ hôi chảy từ chóp mũi xuống, Lê Diệp thử bước xuống bậc thang. Cánh tay phía sau dần buông lỏng, anh đứng ở đằng sau nhìn cô đi.

Mặc dù mưa không to nhưng mặt đất cũng đã ướt đầm, đọng thành mấy vũng nhỏ. Đôi giày da của anh cũng dính nước mưa, nhưng ánh mắt anh vẫn dán vào hai chân cô.

Hơi lảo đảo, Lê Diệp gắm vào khoảng không, thân thể nghiêng ngả lập tức được anh tóm lấy. Để cô đứng vững, anh lập lại, “Đi xuống!”

Lê Diệp thở hổn hển, nắm chặt gậy, bước xuống bậc thang.

Lúc này khoe miệng anh mới dần giãn ra, anh lấy khăn tay lau đi mấy giọt nước trên mặt cô. Mưa phún đậu trên mi cô, kết thành những giọt nước trong suốt.

Lê Diệp né tránh bàn tay anh, gương mặt hiện vẻ bực tức...

Trong tích tắc quay đầu lại, ánh mắt cô lộ vẻ kinh ngạc tột cùng...

Bậc thang có rào vậy nên không nhìn thấy phía dưới, hơn nữa, cô cũng không để ý cả đoạn đường, giờ đứng ở chỗ này, cô mới phát hiện ra bên dưới là cả một cánh đồng ngập tràn oải hương.

Mặc dù trời đang mưa, nhưng ngay cả đám mây ảm đạm phía xa cũng gọi lên cảm giác đẹp lạ thường. Sắc hoa tím biếc choán hết tầm nhìn, cảnh tượng này, dường như chỉ trong tranh mới có thể ngắm được.

Dường như có chút tiếc hận, Doãn Chính Đặc nhìn bầu trời giăng mưa lất phất... Nếu có nắng, trời trong xanh, cả cánh đồng hoa bất tận, sẽ là một bức tranh phong cảnh tuyệt hảo nhất.

Vui sướng thì vui sướng, nhưng Lê Diệp lại hơi thắc mắc về mục đích anh đưa mình tới đây. Đứng lâu nên hơi mệt, cô đưa tay chống xuống một tấm bia đá ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thỏa mãn

Ánh mắt đảo qua, cô bất ngờ phát hiện ra... Tấm bia đó có khắc tên, mà trên đó lại là tên của mình.

Cô nhìn tấm bia, lại nhìn người đàn ông ở bên cạnh. Anh khoanh tay, nhìn về phương xa.

Một nhân viên chăm sóc cho cánh đồng hoa bước tới, giới thiệu với Lê Diệp, “Tổng diện tích quy hoạch chỗ này là 1600 mẫu, có khoảng 250 vạn gốc hoa, hạng mục thứ hai sắp triển khai rồi, dự kiến thì đây sẽ là nơi trồng oải hương phục vụ thăm quan lớn nhất cả nước.”

Lê Diệp nhìn tên mình trên tấm bia, không thể tin nổi.

“Tên của công viên này là...” Người nhân viên nhìn tấm bia đá, “Công viên Lê Diệp.”

Trong không khí thoang thoảng hương hoa, nhưng Lê Diệp không cách nào tỉnh táo được. Cô nhìn ra xa, lại thu tầm mắt về, nhìn người nhân viên, “Tại sao?”

Người kia nghiêng đầu, nói, “Bởi vì cô ấy là vợ của ông chủ chúng tôi.”

Trong lòng Lê Diệp run lên, cảm giác tức thở vây phủ lấy cô. Nắm chặt cây gậy, hai chân cô bắt đầu run lên.

Mưa có vẻ to hơn, Doãn Chính Đặc nhìn Lê Diệp còn đang ngơ ngẩn, đỡ lấy bả vai run run của cô, “250 vạn hoa, sang năm sẽ thành 260 vạn, biết tại sao không?”

Đôi con ngươi đảo quanh, cô cảm thấy tay trái nặng nặng, chiếc nhẫn và chiếc vòng tay kéo cô xuống, xuống đến một vực sâu mà cô không nhìn thấy gì.

Anh cúi đầu, ghé vào tai cô, nhẹ giọng nói, “Sinh nhật vui về.”

Lê Diệp chỉ cảm thấy cả cơ thể và các đốt ngón tay đều cứng lại... Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh. Anh khoanh tay đứng nhìn, lọn tóc trên trán ẩm ướt, giọt nước li ti nhỏ xuống từ cằm anh, gương mặt cổ tỏ ra lạnh lùng, nhưng trong đáy mắt lại ẩn chứa luồng nhiệt nóng rực khiến cô bị mê hoặc, cũng có thể là run rẩy.

“Doãn phu nhân, sinh nhật vui về.” Người nhân viên nói với cô, “Trong phòng ăn đã sắp sẵn bữa trưa rồi, mời qua đó thưởng thức.”

Lê Diệp gần như không có cách nào nhúc nhích nổi, cũng không nghĩ được gì cả.

Doãn Chính Đặc nhìn dáng vẻ ngây ngẩn của cô, liền bước đến, đưa cô đi.

Trong căn phòng rộng lớn, chỉ có một bàn ăn, cũng chỉ có một bàn có người ngồi ăn.

Cách tấm cửa kính sát đất, nhìn màn mưa dày nặng hạt ở bên ngoài, Doãn Chính Đặc thu hồi tầm mắt, rót chút rượu đỏ, lắc lắc, “Thế nào, không phải là rất thích oải hương sao?”

Lê Diệp nhìn chăm chú màn mưa giăng kín ngoài cửa sổ, nổi kinh hãi vẫn như nguyên, cô không thể nào định thần lại được...

Cô thích hoa oải hương. Rất lâu trước đây, cô có một nguyện vọng, là được cùng Hạ Tùng Đào đến Provence nơi được thiên sứ trao tặng nụ hôn. Cô cố gắng làm thêm, cố gắng giành học bổng, rốt cuộc cũng đủ tiền. Một đêm trước hôm họ xuất phát, cô xảy ra chuyện với Doãn Chính Đặc. Hành trình tan biến, cô với Hạ Tùng Đào, cũng từ đó đôi đường đôi ngã.

Nhớ đến chuyện cũ này, lòng cô nặng trĩu tựa như có hòn đá đè xuống vậy.

Mùi oải hương lượn lờ quanh chớp mũi. Ở đây, mùi hương đó lúc nào cũng bám riết lấy mình.

Cô nhìn chỗ rượu đỏ thậm trong ly... Cô nói với Doãn Chính Đặc rằng mình thích hoa oải hương lúc nào? Sao anh lại nhớ ngày sinh nhật mà ngay cả cô còn quên? Tại sao lại phung phí xây hẳn một công viên, còn đặt tên cô?

“Ném thử đi... Hai tháng nữa sẽ chính thức kinh doanh, giờ vẫn còn đang thăm định.” Doãn Chính Đặc xất bít tết cho cô, “Đầu bếp mời từ Pháp về đây.”

Lê Diệp không có tâm trạng thưởng thức, ánh mắt vẫn ngây ngẩn.

“Nếu em có thể không dùng gây chống mà về nhà được, tôi sẽ thỏa mãn một nguyện vọng của em.” Anh nhìn bộ dạng thất thần của cô, đột nhiên hứa.

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, anh không giống như đang nói dối, nhưng sao anh có thể đáp ứng được hết thầy yêu cầu của cô.

Lê Diệp hơi xao động, cô dựa vào ghế, “Tôi... tôi muốn Hạ...”

Sắc mặt anh trầm xuống, mặc dù vết bầm ở khóe miệng và khóe mắt đã tan đi nhiều, nhưng rõ ràng, sự tồn tại của chúng trên gương mặt tuần tú của anh là thật sự không phù hợp. Có điều, nguyên nhân vô cùng chính đáng, vậy nên chút tỳ vết không ảnh hưởng gì cả.

Lê Diệp lại định mở miệng, anh liền cắt ngang, “Trong hợp đồng đã định rõ rồi, nếu có bất cứ thay đổi gì, cũng tính là vi phạm hợp đồng... Yêu cầu hiện giờ của em, không thể có mâu thuẫn với hợp đồng chúng ta ký trước đây.”

Lê Diệp biết anh không dễ nói chuyện như vậy, ngón tay miết qua cái ly lạnh lẽo, cô nhìn anh, “Lễ cưới, tôi không muốn.”

Doãn Chính Đặc nhìn cô, không thể nói rõ là thất vọng hay tức giận, anh bình tĩnh hơn so với tưởng tượng, hoặc là do đã dự liệu được trước. Khóe miệng anh nhếch lên, để lộ ra nụ cười không rõ hàm ý, rõ ràng là cười nhưng lại khiến người ta lạnh toát.

Đầu ngón tay anh rê chiếc ly để cao lại, cầm lên, tư thái tao nhã cuốn hút, “Tôi đồng ý với em, hủy bỏ.”

Cũng không thể nói là Lê Diệp vui mừng, cô có nguyện vọng khác, rằng Hạ Tùng Đào có thể ra ngoài, nếu không được, những điều khác căn bản chẳng đáng nói.

“Cụng ly.” Anh nâng ly, “Tôi nay coi như lễ cưới thuộc về hai chúng ta.”

Trên bàn có nền trắng, hoa tươi, rượu ngon, thức ăn ngon, cả căn phòng rộng lớn lại chỉ có hai người họ. Bầu không khí xa hoa, lạnh lẽo này, thật sự còn có ẩn ý khác.

Lê Diệp cầm ly rượu, chậm chạp không giờ lên.

Doãn Chính Đặc duỗi cánh tay ra, cùng cô chạm ly, hai mắt nheo lại, “Ném thử loại rượu này đi, có cảm thấy đã từng quen không?”

Lê Diệp bị anh nhìn chằm chằm nên vô cùng bối rối, cô nâng ly nhấp một ngụm.

Cô không thích rượu, cũng không biết ý nghĩa sâu xa chứa trong đó. Doãn Chính Đặc cong môi cười, thấy cô uống mới chậm rãi nói, “Đây là chai Mouton 96 năm, trên thị trường rất ít, tôi có tổng cộng hai chai, một chai, hai năm trước, bà Lê mừng thọ, tôi tặng cho bà làm quà, còn một chai nữa, chính là chai bây giờ em đang uống... Thế nào, có giống như đã từng quen thuộc không?”

Sắc mặt Lê Diệp lạnh lại... Hai năm trước, bà nội mừng đại thọ, cả nhà ai nấy đều vui mừng, khách khứa cũng rất náo nhiệt. Hội thanh niên sàn tuổi rủ nhau ra ngoài chơi tiếp, Lê Diệp không muốn tham gia nhưng lại bị lôi đi, cuối cùng mọi người đến nhà riêng của Doãn Chính Đặc, chính là Hạm Bích Cúc.

Mọi người vừa hát vừa nhảy, Lê Diệp chỉ đứng cạnh làm khán giả, sau đó có uống chút rượu. Tửu lượng của cô rất kém, không uống nhiều nhưng lại say mềm. Cô nhớ là mình thiếp đi trên ghế sofa, nhưng đến khi tỉnh dậy thì lại trần như nhộng trên giường cùng Doãn Chính Đặc.

Nhìn cô như đang hồi tưởng chuyện cũ, Doãn Chính Đặc đặt ly xuống, chậm rãi đi đến bên cô, ánh mắt đen láy. Anh đứng sau cô, cánh tay khoác lên vai cô, cúi đầu, thổi nhiệt nóng vào cổ cô, “Nếu hôm nay là lễ cưới, vậy thì trình tự tiếp theo, cũng nên tiến hành ở đây đi.”

Sống lưng Lê Diệp lạnh toát, anh đã cúi người bế cô lên, vừa đi vừa nói, “Phòng cho khách ở tầng trên, cùng tôi thử xem hiệu quả thế nào.”

Đẩy mạnh vai anh, Lê Diệp nói bằng giọng khô khốc, “Doãn Chính Đặc...”

Ánh mắt anh rất thẳng thắn, đã lộ ra đốm lửa, “Em đã mất cơ hội ra yêu cầu rồi, cho nên bây giờ, ngậm miệng lại.”

Tay chân Lê Diệp lạnh đi, nhìn gương mặt căng cứng của anh, một cảm giác run rẩy không thể khống chế được lan khắp toàn thân, miệng nồng mùi rượu vang đỏ. Cô có dự cảm, đêm nay, khó mà tránh khỏi số kiếp rồi.

Phòng ngủ tầng trên.

Từ phòng tắm đi ra, cả người Lê Diệp lấm lấm nước. Vừa rồi hai người cùng tắm trong bồn, anh không làm gì quá đáng nhưng cũng khiến cô toàn thân run rẩy.

Rút chiếc khăn tắm bọc lấy cô, cẩn thận lau khô, Doãn Chính Đặc bế cô đến bên giường. Lê Diệp nhìn cánh cửa, bàn chân giật giật, thật sự có ý muốn chạy trốn.

Anh sớm nhìn ra ý đồ của cô, khẽ cười, “Nếu em có thể chạy ra, hôm nay tôi sẽ tha cho em.”

Lê Diệp siết chặt chiếc khăn tắm, bả vai thon gầy không ngừng phập phồng...

“Không chạy được?” Anh cúi đầu, hơi thở nóng rực vờn qua cổ cô, “Vậy thì chuẩn bị làm bữa ăn đêm cho tôi.”

Anh cầm khăn bông, cẩn thận lau mái tóc ướt sũng của cô. Mặc dù cô gái này trông rất gầy gò ốm yếu, nhưng mái tóc lại vô cùng đẹp, đen nhánh, óng mượt.

Một giọt nước nhỏ từ tai cô xuống, chảy chậm qua lưng. Trong phòng không lạnh, nước cũng ấm, nhưng cả người cô lại lạnh run, nổi đầy da gà.

Anh cầm một góc khăn bông lau dọc theo vệt nước, nhưng cô không ổn hơn chút nào, vẫn vô cùng.

Anh cười, hôn lên lưng cô, “Lạnh sao?”

Lê Diệp khó chịu, ra sức né tránh. Hai tay anh ghì cô lại, đôi môi lướt qua cần cổ nhẵn mịn của cô.

Lê Diệp cảm thấy cả người bần rần, cô thều thào, “Không...”

Anh không để tâm, càng tay siết ngày càng chặt, còn cố ý để lại trên làn da cô một dấu hôn hồng thắm.

Hơi thở ngày càng dồn dập, trán Lê Diệp bắt đầu rịn mồ hôi, cô ngã mạnh về phía trước, ý định bỏ chạy quá rõ ràng.

Khóe miệng cong lên một nụ cười lạnh, “Cho em một cơ hội, tôi đếm đến mười, chạy ra được thì hôm nay thôi.”

Lê Diệp tìm một vòng, phát hiện không có gì đỡ vịn, xe lăn, gậy, thậm chí một cái ghế cũng không, cô không có cảm giác an toàn, cũng không đủ tự tin chạy trốn.

Bàn tay quá đáng kia dần đi xuống, cổ lún vào trong khăn tắm của cô. Lê Diệp co mình lại, anh đã sẵn sàng nuốt chửng cô rồi. Đầu Lê Diệp ong lên, sự xâm chiếm của anh khiến cô không thể nào nhẫn nại được nữa, quá đáng sợ. Cô kích động giãy giụa, đặt chân xuống đất bỏ chạy.

Mấy bước chạy trốn lại cực kỳ lưu loát, cô nhào đến cạnh cửa, không quan tâm việc mình chỉ quần khăn tắm. Cánh cửa còn chưa mở ra, người ở đằng sau đã xuất hiện.

Một tay ôm lấy cô, anh hài lòng quay trở vào, “Tốt lắm, không què.”

Lê Diệp dùng sức giãy giụa, mắng anh, “Doãn Chính Đặc! Anh không giữ lời! Buông tôi ra!”

“Tôi nói rồi, hôm nay chỉ đáp ứng một yêu cầu của em, em đã nói rồi, tôi cũng đồng ý rồi, thế nên, những điều khác đều không được.” Anh đồng dục nói.

Lê Diệp cô cùng hồi hận, cô xoay người lại, đâm anh thùm thụp, “Thả tôi xuống!”

“Nghe em đấy.” Anh cười cười, nâng tay đặt mạnh cô xuống giường.

Lê Diệp lật mình lại, có chút vầng đầu. Anh nằm đè lên, cầm hai tay cô, ánh mắt rực lửa, giọng nói khàn đục, “Hôm nay là sinh nhật em, tôi tặng em cả một cánh đồng oải hương, em nên lấy mình để đáp lễ chứ.”

Lê Diệp trốn tránh hơi thở của anh, “Đừng...anh tránh ra!”

Anh cúi đầu hôn lên cái miệng ồn ào của cô, đôi môi ẩm áp vẫn còn lưu lại vị rượu thật sự vô cùng ngọt ngào. Anh hài lòng hừ khẽ, xâm nhập sâu, lấn chiếm từng góc nhỏ bên trong.

Lê Diệp cảm thấy hai tai ù đi, tay không nhấc dậy nổi, dần mất hết sức lực.

Cô gần như không chịu nổi nữa, khuôn mặt đỏ bừng. Doãn Chính Đặc trần trọc một lát rồi buông cô ra, cô được giải thoát, vội vàng hít thở phì phò.

Không đợi cô thả lỏng, anh ngậm lấy dái tai cô, lại hôn lên vành tai, khiến Lê Diệp càng run rẩy hơn.

“Doãn Chính Đặc...” Lê Diệp thờ dốt, “Anh đừng...như vậy...”

Miệng anh cũng vẫn còn mùi rượu, anh nhìn cô chăm chăm, ánh lửa tóe ra, giọng nói trầm thấp say lòng người, “Diệp Nhi, hai năm trước, mùi vị của em cũng như thế này...”

Lê Diệp không muốn nhớ đến hai năm trước, cô xoay mặt đi, vẻ mặt đau đớn.

“Đêm đó em uống say, mặt rất hồng, đôi mắt mơ màng, nhưng ánh mắt lại rất gọi cảm...” Anh vuốt ve cánh tay cô, “Em nói em đau đầu, đến tìm tôi, bảo tôi đưa em vào nhà vệ sinh...”

Lê Diệp không còn nhớ rõ, lời nói của anh chỉ khiến cô cảm thấy xa lạ, nhưng cô không muốn nghe, bịt chặt hai tai, “Đừng nói nữa!”

Anh vẫn rử rì bên tai, “Đến cửa nhà vệ sinh, em đứng không vững, cả người ngã vào lòng tôi...Cơ thể em mềm nhũn, tôi phải dìu mới đi được.”

“Không phải thế!” Giọng nói của anh như con rắn bò vào lỗ tai cô, Lê Diệp không muốn nghe bất cứ chi tiết nào của đêm đó cả, nhất là lại từ miệng anh.

Cúi đầu hôn cô, anh trấn an cô, nuốt giọt nước mắt chua chát của cô vào miệng mà lại như mật ngọt.

Nhiệt độ dần tăng cao, cô cũng bị cuốn vào trong, ý thức lấp ló nhắc cô không thể bị đầu độc, nhưng rượu làm cô say, hương hoa lại quá nồng, cô hoàn toàn hỗn loạn. Trong mắt cô chỉ còn gương mặt lăm lăm mồ hôi của anh, còn có cả đôi mắt nóng rực kia nữa.

Bị ép đến đường cùng, tiếng thờ dốt có chút đáng sợ, anh ôm chặt cô, vây cô trong lòng mình như thể muốn ép cô đến nghẹt thở vậy.

Lê Diệp sợ hãi, hít thở có chút khó khăn, cảm giác như giữa lúc biển gầm núi lở, anh để cô ở giữa không trung, đẩy rơi cô từ vách núi xuống.

Một cơn mê man, cơ thể cô như bị một cơn sóng nhiệt tạt qua, cô run rẩy, không thể nào nhúc nhích được dù chỉ một chút.

Anh cũng cúi đầu thờ dốt, chợt dừng lại, đẩy dòng nhiệt của mình vào nơi sâu kín trong cô.

Thân thể ẩm ướt giao hòa, giờ khắc này, trong lòng rất thỏa mãn, trái tim cũng rất yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Nửa đêm

Ngoài cửa sổ, ánh trăng vàng vạc, rèm cửa sổ buông lơi, hương hoa lan tỏa khắp căn phòng.

Người đàn ông vẫn đang say giấc, cánh tay vắt lên gối, bày ra đường nét rắn chắc.

Theo ánh trăng, hình xăm của anh hiện ra rất rõ ràng.

Lê Diệp ngồi một bên, ngây ngẩn nhìn vào những đường nét màu đen.

Đó là hình một phiến lá, đến cả đường gân cũng có thể thấy được.

Lê Diệp khẽ run lên... Hình thù đó, không phải là bông tuyết, không phải chiếc lông vũ, mà thật sự là một chiếc lá.

Cô nhìn người đàn ông nằm bên cạnh, nhiều khi, đột nhiên nhìn thấy anh, phản ứng đầu tiên vẫn là xa lạ và sợ hãi như cũ.

Nhấn và vòng trên tay như hai chiếc khóa nặng trĩu, đến nỗi không nâng tay lên được, không thể mở cánh cửa mình muốn mở.

Lê Diệp cuộn mình lại, cả người lạnh đi.

Hình xăm chiếc lá...

Còn cả những hành động trái ngược với mục đích ban đầu của anh nữa. Đầu Lê Diệp ong lên, hình như tất cả mọi suy nghĩ đều xoắn lại thành một mớ hỗn loạn, không có cách nào gỡ được đầu mối.

Thân thể đau nhức, đầu cũng đau, cô bưng trán, khẽ run lên.

Một lát sau, khẽ trở mình, cánh tay quàng vào khoảng không. Doãn Chính Đặc đột nhiên bừng tỉnh. Anh ngồi dậy, thấy cô vẫn đang ở bên cạnh thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thấy cô ngồi ngẩn người, anh duỗi tay ôm cô vào lòng. Cánh tay và vai cô đều thấm lạnh, anh dùng bàn tay vuốt ve qua lại, giọng nói vẫn khàn khàn ửử oai như ban nãy, “Sao không ngủ?”

Lê Diệp không nói gì, tựa vào ngực anh, nghe nhịp tim ổn định của anh, hai tai lại đột nhiên nóng lên.

“Có thể đi rồi, sau này, đừng dùng xe lăn nữa.” Cúi đầu nhìn cô, thấy vẻ mặt hoảng sợ của cô, anh liền nâng cằm cô lên, “Đang nghĩ gì thế?”

Lê Diệp chỉ muốn rời khỏi anh, có anh ở đây, ngay cả việc hít thở của cô cũng không thoải mái.

Thấy cô có vẻ muốn chạy trốn, anh nhếch khóe miệng, ghé lại gần ngậm lấy môi cô. Hơi thở ấm áp lẫn mùi hương của anh khiến trái tim cô đập thình thịch.

“Không...đừng...” Cô cuống quýt phát ra tiếng nức nở.

Vốn chỉ muốn hù dọa cô, ai ngờ, vừa động đến đầu lưỡi trơn mịn của cô, anh lại không thể khống chế mà sinh ra phản ứng.

Cảm thấy anh thúc vào mình, Lê Diệp hít một hơi, luống cuống đẩy anh ra. Một khi đã “khai giới”, anh cũng không thể nào nhẫn nại được nữa, vội tách cô ra, động thân xâm nhập.

Hiện giờ Lê Diệp đã tỉnh táo, càng cảm nhận rõ ràng hơn sự tồn tại của anh. Cô mở to mắt, vừa lo sợ, vừa nghi hoặc mà nhìn người đàn ông trước mặt.

Thoáng chốc anh đã chiếm được cô, ánh mắt khóa chặt lấy gương mặt cô. Anh hôn xuống cằm cô, “Thấy rõ rồi chứ?”

Cô kinh hãi, vội vàng ngoảnh mặt đi.

Anh khẽ cười, vào đến nơi sâu nhất của cô, “Nhớ kỹ cảm giác lúc này, là tôi đang ở trong cơ thể em.”

Lê Diệp kháng cự, “Không...”

Không chỉ là một câu phản kháng theo thói quen của cô, còn nơi đang ôm lấy anh thì lại ngày càng chặt, gần như khiến anh điên cuồng.

Ôm mặt cô, anh cất giọng khàn đục, ánh mắt sáng như đuốc, “Lê Diệp, em là của tôi.”

Cô vã đầy mồ hôi, ra sức lắc đầu, như đang kháng cự lại âm thanh mỉa mai của mình, cũng như đang cảnh cáo mình không được nghe bất cứ điều gì anh nói.

Động tác lặp đi lặp lại đơn giản nhưng lại như muốn đòi mạng. Doãn Chính Đặc cũng lâm vào cơn điên cuồng, ghé vào bóp mũi cô, không chịu dừng lại, “Người có thể chiếm lấy em như thế này, chỉ có tôi thôi.”

Lê Diệp nghẹn ngào, cô như bị tấy não, trong đầu không ngừng lặp lại giọng nói của anh. Kêu cũng không ra hơi, cô như một con thuyền nhỏ chòng chành, bỗng bị anh một tay lật úp.

Bị Đoàn Chính Đặc một mực ép rời khỏi đài truyền hình, Lê Diệp nghỉ ngơi một thời gian rồi đến làm ở đơn vị mới.

Về Quan Khanh Khanh, cũng không biết tình hình của cô ấy thế nào, sau khi được người nhà đón về thì hoàn toàn mất liên lạc, Lê Diệp tìm cô ấy nhưng điện thoại vẫn tắt máy.

Chương trình ở đài truyền hình do người khác dẫn, đã lâu rồi cũng không thấy bóng dáng cô ấy nữa.

Công việc mới không quá khó, không bận bịu như ở đài truyền hình, làm từ từ cũng được.

Hôm nay, cô đang làm việc thì điện thoại đổ chuông, thấy người gọi là Tôn Bách Niên, cô lập tức cảm thấy căng thẳng.

Cô tìm được chỗ yên tĩnh, đầu bên kia liền nói, “Lê Diệp, giờ tôi đến nhà Tôn Siêu một chuyến, bố mẹ hẳn về rồi.”

Lê Diệp vội vàng nói muốn đi, nhanh chóng xin nghỉ rồi xuống tầng dưới.

Không lâu sau, Tôn Bách Niên tới, thấy cô cầm giấy rồi lên xe thì có chút kinh ngạc, “Cô có thể đi rồi sao?”

Cô ngồi lên, “Tôi... giờ thử chống gậy.”

Lê Diệp hơi bối rối. Đoàn Chính Đặc nói không cho cô ngồi xe lăn, cũng tịch thu luôn xe lăn, nói rằng hoặc là cô ở nhà đi, còn không thì phải chống gậy tự đi.

Cô ngồi lì trên giường một lúc lâu, không còn cách nào, đành phải thử đứng dậy. Cũng may, cơ thể khỏe mạnh hơn so với tưởng tượng của cô, chỉ dựa vào gậy chống, chỉ trong thời gian ngắn cô có thể đứng dậy, có thể tự giữ thăng bằng.

Tôn Bách Niên gật đầu. Cô còn trẻ, có thể đứng dậy được là chuyện đáng mừng.

Đường đi dần hướng về phía ngoại thành, rồi tới một xóm hẻo lánh.

Tôn Bách Niên đã biết vị trí từ trước, dừng xe, dẫn cô xuống, rồi đi đến trước một căn nhà đơn sơ.

Gõ cửa, Tôn Bách Niên cao giọng nói, “Có ai không?”

Mãi lâu sau mà vẫn không có ai lên tiếng, anh lại gõ cửa.

“Họ đi rồi sao?”

“Trước đây cảnh sát có đến tìm họ, chắc sợ phiền toái nên cả hai người họ ra ngoài tránh một thời gian. Sáng nay hàng xóm nhà này có gọi điện cho tôi, nói là họ đã về rồi.” Anh nhìn vào đôi mắt căng thẳng của Lê Diệp, “Yên tâm, chắc chắn họ có nhà.”

Quả thật, một lát sau, rớt cuộc cũng vọng ra tiếng nói, một giọng già nua hỏi, “Tìm ai đấy?”

“Cháu đến tìm người nhà của Tôn Siêu.” Anh đáp.

“Cậu tìm nhầm rồi!” Người bên trong lập tức đổi giọng, quay đầu định vào.

Qua khe hở của cánh cửa có thể nhìn ra, đó là một người cao tuổi, đầu tóc bạc trắng. Tôn Bách Niên nhìn ông ấy, “Chào bác, cháu là luật sư, tôi có thể giúp được cho con trai bác.”

Người kia dừng bước, quay đầu lại đánh giá hai người ngoài cửa.

“Cháu là luật sư đến tìm hiểu về vụ án, làm ơn cho cháu vào, cháu có một số chuyện muốn hỏi bác.”

Ở nơi nông thôn này, nghe được danh luật sư, đa số đều cảm thấy một sự uy nghiêm lạ thường. Người kia tập tễnh bước tới, “Luật sư? Vậy là cậu có thể cứu con tôi?”

Tôn Bách Niên đứng cách một cánh cửa sắt, gật đầu, “Cháu có thể làm luật sư biện hộ cho anh ta, đây là danh thiếp của cháu.”

Cảnh giác nhận tấm danh thiếp qua khe cửa, ông già lật xem một lát, có chức vị và cơ quan, khiến ông ta lập tức tin tưởng, liền mở cửa, “Hai cán bộ, mời vào!”

Anh dìu Lê Diệp vào trong. Căn hộ này thật sự quá đơn sơ, ngoài người đàn ông ra mở cửa, trong nhà còn có một bà lão đầu bạc y hệt. Đoán tuổi tác, có lẽ họ chính là bố mẹ của Tôn Siêu.

“Nào nào, mời ngồi!” Ông ấy dẫn hai người vào nhà, “Tôi là bố của Tôn Siêu, tên là Tôn Thắng Quốc... Cán bộ, con tôi phạm phải tội như vậy mà cũng

ra tù được ư? Người ta đều nói nó sẽ bị ăn đạn!”

Trong nhà chỉ có một chiếc giường cũ nát, mẹ Tôn Siêu không nói gì, nghiêng đầu, bộ dạng như không biết gì.

“Bà ấy là người câm điếc, dạo này cứ khóc suốt, hai mắt cũng không nhìn thấy được nữa rồi.” Tôn Thắng Quốc nhìn vợ, lắc lắc đầu.

Tôn Bách Niên và Lê Diệp cùng ngồi xuống, đến gia đình như thế này, chung quy tâm trạng vẫn thấy nặng nề.

Nhìn quanh một vòng, Tôn Bách Niên lại nhìn Tôn Thắng Quốc, “Bác trai, cháu có vài vấn đề, nếu như bác biết thì làm ơn trả lời chi tiết, cháu đồng ý với bác, chỉ cần có cơ hội, cháu sẽ cố gắng giúp Tôn Siêu được giảm án.”

Tôn Thắng Quốc tỏ vẻ cảm kích, “Cảm ơn cậu! Chỉ cần cậu có thể cứu con tôi, làm trâu làm ngựa tôi cũng đồng ý!”

Tôn Bách Niên gật đầu, “Bác trai, trước tiên bác hãy giới thiệu một chút về con trai bác đi, trong mắt hai bác, anh ta là người như thế nào?”

Tôn Thắng Quốc, “Nó là cái thằng lông bông, từ nhỏ đã lười học, dăm ba bữa lại đi đánh nhau một trận, bọn tôi nói mà nó không chịu nghe. Nó vốn chẳng giỏi giang gì, tính buồn bực là dễ ra tiền nhất, nhưng mà lại chẳng có bản lĩnh, làm ở đâu cũng chẳng được lâu dài. . .”

Bà Tôn ngồi một bên dù không nghe thấy nhưng cũng biết người lạ vừa đến nhà có liên quan tới con mình, vừa khóc vừa meo máo xoa tay ra dấu.

Lê Diệp nhìn bà ấy, trong lòng lại sinh ra thông cảm, lôi khăn tay ra cuống quýt thay bà ấy lau nước mắt.

Tôn Bách Niên gật đầu. Những điều này không mấy khác so với sự dự đoán của anh, một kẻ có nhiều hành vi cực đoan, tính cách cũng cực đoan nốt.

“Bạn bè mà anh ta thường xuyên giao du, các bác có biết rõ không?”

“Mấy thằng nó quen toàn hạng vớ vẩn, tụ tập với nhau làm chuyện gì cũng chẳng tử tế mấy, đã bảo nó đừng có qua lại với bọn kia rồi mà nó không nghe, giờ thành ra như thế, cũng là nó tự chuốc lấy thôi!”

“Anh ta chưa từng kết giao với một người bạn đoàn hoàng nào sao?” Tôn Bách Niên nhìn vào mấy tấm ảnh kẹp ở cạnh khung gương, là Tôn Siêu và bạn bè lúc còn trẻ tuổi, khi đó, nhìn anh ta rất chất phác.

“Loại như nó, có ai đoàn hoàng mà muốn kết bạn chứ. . .” Tôn Thắng Quốc thờ dài, “Cán bộ, tội con tôi nặng lắm à? Mấy hôm trước có cảnh sát đến tìm, nói nó liên quan đến mấy vụ án đang được điều tra, rốt cuộc con tôi vướng vào bao nhiêu chuyện thế? Thật sự có thể cứu được sao?”

Trên vách tường, còn có tờ giấy khen đã bám bụi, tính ra cũng gần mười lăm, mười sáu năm rồi.

Không thể ngờ, một người ban đầu thuần hậu mà giờ lại biến thành kẻ sát nhân tội ác tày trời.

Họ đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên có người xông vào, vừa đập cánh cửa vừa tức giận quát, “Lão Tôn! Tiền con ông nợ tôi chừng nào mới trả đây? Nó sắp bị xử bắn rồi, tôi cũng không tìm nó được, ông đừng hòng quỵt nợ!”

Tôn Thắng Quốc vội vàng chạy ra xoa dịu. Đối phương có cả thầy năm sáu người, tay cầm cuốc thuổng, đáng vẻ như thể muốn đến liều mạng.

“Xe đỗ ở cửa là của người nhà ông hả?” Người cầm đầu nhìn Lê Diệp và Tôn Bách Niên, trông cách ăn mặc thì biết chắc không phải người vùng này, mà so với ông ta thì có vẻ là nhiều tiền hơn.

Tôn Bách Niên nhìn mấy người đó, “Tôn Siêu nợ tiền của các anh sao?”

“Đúng! Ba năm trước nó nợ hội này năm mươi vạn! Nói là sẽ trả ngay, thế mà lâu quá là lâu vẫn không thấy một đồng nào! Nó đã bị bắt rồi, cũng chết đến nơi, chẳng nhẽ tiền của hội này không lấy lại được à!”

Tôn Thắng Quốc luôn miệng cầu xin, “Lúc đấy tôi bị xuất huyết não phải nằm viện, con tôi vì xoay viện phí nên mới phải đi vay mượn. . .Không có chuyện quỵt nợ đây, nhà ở đây, đất cũng ở đây, không được nữa thì những thứ này để lại hết cho các anh.”

Tôn Bách Niên nghiêng đầu, Tôn Siêu này cũng chưa đến mức không thuốc chữa. Anh đưa mắt nhìn, phát hiện ra căn nhà này ít đồ đạc đến mức đáng thương, nhưng trong góc nhà lại có một chiếc máy giặt mới.

Mấy người kia vừa nói vừa ra chiều định động tay động chân, khiến hai vợ chồng họ Tôn phải khóc lóc cầu xin. Lê Diệp không nhìn được nữa, đang định tiến lên thì Tôn Bách Niên can cô lại, anh đứng dậy, đưa danh thiếp của mình ra, “Ồ đây đang điều tra một vụ án hình sự, các vị, muốn ngồi xuống nói chuyện không?”

Mấy người kia chẳng phải hạng lưu manh, chỉ là thôn dân bình thường, nên cũng có đôi phần kính sợ luật sư, vội lùi lại, “Luật sư thì sao chứ, quen với luật sư thì không phải trả nợ hội này chắc?”

“Bây giờ chúng tôi không có lấy một xu.” Tôn Thắng Quốc sàu sạo, đi đến cạnh một cái vại, mở nắp ra, bên trong chỉ còn lại một nắm gạo trắng, ông ấy lại nhìn quanh nhà, “Mấy anh xem, có cái gì lấy được thì cứ lấy tạm đi, mấy hôm nữa tôi ra ngoài kiếm ít tiền, gom góp tí một thôi, cũng không thể mang cả số nợ vào quan tài được.”

Thấy họ thật sự đáng thương, Lê Diệp lấy hết chỗ tiền mặt mang bên mình ra, Tôn Bách Niên cũng góp một chút, trả trước cho chủ nợ, rồi đi mua cho bố mẹ Tôn Siêu ít thức ăn.

Việc tạm thời như vậy, Tôn Bách Niên đưa Lê Diệp về. Mặc dù không nhìn thấy, nhưng mẹ Tôn Siêu vẫn lần mò đi theo xe rất xa.

Lê Diệp nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng vô cùng chua xót, âm thầm lau mắt. Khóe miệng Tôn Bách Niên giật giật, anh thở dài, “Người đáng thương nhiều lắm, giúp không xuê đâu.”

“Chỉ là, tôi nhớ đến mẹ.” Lê Diệp nắm tay lại, lúc cô còn nhỏ, bố mẹ đã qua đời, những khí ức còn sót lại trong trí nhớ cũng chỉ là những chi tiết vụn vặt về tình thương của họ dành cho cô.

Tôn Bách Niên biết hoàn cảnh của cô, đề tài này khiến cô thương cảm, anh cũng không tiếp tục nữa, chỉ nói, “Đi một chuyến này, vẫn phát hiện ra... mặc dù Tôn Siêu có nhiều vấn đề, nhưng hẳn cũng là đưa con có hiếu, hẳn không dám thẳng thắn thừa nhận hành vi phạm tội, có lẽ là vì thương bố mẹ ở nhà.”

Lê Diệp cũng nghĩ tên kia không phải kẻ điên cuồng mất nhân tính, “Trên tường nhà anh ta còn thấy có giấy khen hành vi dũng cảm làm việc nghĩa.”

“Khả năng quan sát cũng không tệ.” Tôn Bách Niên cười, “Để tôi tìm hiểu thêm vài thứ, tôi tin là sẽ nhanh chóng có tiến triển thôi.”

Lê Diệp gật đầu, lời nói của anh có sức thuyết phục cực kỳ, câu nào cũng khiến cô tin tưởng.

Lúc quay về vẫn còn sớm, có đi ngang qua đài truyền hình. Lê Diệp còn mấy thứ chưa lấy đi được, cũng chưa nói tạm biệt với đồng nghiệp mà đã đi, nhìn nơi gần ngay gang tấc này, cô quyết định xuống xe vào trong.

Tạm biệt Tôn Bách Niên, cô lên tầng, vào phòng làm việc cũ.

Vừa vào trong, đồng nghiệp đã nhiệt tình chào hỏi, “Lê Diệp! Cô đúng là xuất quỷ nhập thần! Không nói tiếng nào đã đến, chưa chào tiếng nào đã đi!”

Lê Diệp hơi áy náy, mang điểm tâm mình mua đến chia cho mọi người, “Tại có vài chuyện bất khả kháng, nên không thể làm gì khác là từ bỏ công việc ở đây.”

“Tổ chúng ta giờ tồn thất nghiêm trọng rồi, cô đi, cả Khanh Khanh cũng xin thôi việc rồi...”

“Khanh Khanh xin thôi việc?” Lê Diệp kinh ngạc.

“Ừm.” Mấy người lập tức hạ giọng, dè dặt, “Hình như cô ấy xảy ra chuyện gì đó, trước là xin nghỉ phép, sau đấy lại gọi điện cho ban lãnh đạo, nói là xin thôi việc. Cô ấy đã làm được đến chức đấy rồi mà còn xin thôi thì chắc là xảy ra chuyện lớn rồi, nếu không thì sao lại bỏ thế chứ.”

“Các cô có cách liên lạc với cô ấy không?” Lê Diệp hỏi.

“Không có đâu, hình như cô ấy đổi số điện thoại rồi, chẳng ai liên lạc được cả.”

Lê Diệp trầm lo lắng, đến tìm hỏi lãnh đạo, họ cũng nói không tìm được cô ấy, nhiều công việc còn chưa bàn giao lại, nhà đài cũng rất tức giận với cô ấy.

Mọi người đều không biết rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì, sự việc kia gây nên hậu quả nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng. Lê Diệp buồn bã, cô ấy đã có tiền đồ tốt như vậy mà...

Về đến nhà, Doãn Chính Đặc cũng đã có mặt. Gần đây anh tan ca khá sớm, nhưng về đến nhà là lại làm việc.

Lê Diệp lên tầng, đúng lúc anh đang ngồi bên bàn làm việc trong phòng ngủ xem gì đó, thấy cô vào, khóe miệng anh cong lên, “Cho em nữa tháng, phải bỏ gậy đi.”

Lê Diệp nhìn anh một cái, không hiểu sao lại có chút chột dạ. Cho đến giờ, cô vẫn không tìm được thân phận và phương thức thích hợp để đối mặt với anh.

“Hai hôm nữa tôi đi châu Âu một chuyến.” Anh buông bút, đứng dậy đi tới, “Đưa em đi cùng.”

Lê Diệp lắc đầu, “Công việc của tôi...”

“Công việc kia của em, vốn dĩ chỉ là làm cho thích thôi.” Anh nâng cằm cô lên, “Lãnh đạo của em đã sắp xếp lại công việc rồi, em có một tuần nghỉ ngơi.”

Lê Diệp liếc anh, không có quyền lựa chọn, chỉ là được thông báo, nhưng cô cũng không thích sự sắp xếp như vậy.

“Hôm nay đi đâu thế?” Anh lại gần, định hôn cô.

Lê Diệp né tránh, lại bị anh ghì chặt. đôi môi ẩm ướt miết qua, cô vẫn ngậm chặt miệng.

Bất đắc dĩ, anh không ngừng tấn công, đầu lưỡi mạnh mẽ mở miệng cô, không ngừng dò xét. Đầu óc cô dần sôi sục lên, bất giác cô quên mất việc chống cự.

Anh hài lòng nhắm nháp mùi vị của cô, hai bàn tay cũng không chịu để yên.

Cả người Lê Diệp bắt đầu run rẩy, tay nắm chặt cây gậy. Một tia tỉnh táo duy nhất lóe lên, cô buông gậy ra, cả người nghiêng về một bên, lúc ấy anh mới buông cô ra, vội vàng ôm cô lại.

Hơi thở của cô rối loạn, hai mắt anh cũng lập lòe đốm lửa, giọng nói khàn khàn, “Còn không nói cho tôi biết, em đi đâu?”

Lê Diệp không biết phải trả lời thế nào, do dự chốc lát mà đôi mắt anh đã trở nên sắc bén, thâm sâu.

“Chiều nay có xin nghỉ, đi thăm một người bạn.” Cô nghĩ xem đáp án như thế nào mới có thể khiến anh hài lòng, anh hỏi chứng tỏ là đã biết việc cô xin nghỉ rồi.

Nghe xong, anh gật đầu, cũng không biết là có tin hay không, buông cô ra, “Đi tắm rửa thay quần áo còn ăn cơm.”

Lê Diệp chống gậy vào phòng tắm, Doãn Chính Đặc cũng đi tới cửa, nhìn đôi giày cô cởi ra đặt ở một bên.

Đế giày dính đầy bùn đất màu vàng, ngoài mép đã gột sạch, nhưng hoa văn trên đó thì vẫn còn sót lại.

Loại bùn đất như vậy chắc chắn không có ở những con phố sạch sẽ nơi thành thị. Bạn, cô nào có bạn cơ chứ. Tật xấu thích nói dối này của cô vẫn không sửa được.

Doãn Chính Đặc ngồi xổm một lát, đứng dậy, mang đôi giày kia vào nhà vệ sinh.

Cầm bàn chải lại, anh cẩn thận đánh sạch đôi giày xinh xắn đó.

Hàng GK số lượng có hạn, một đôi những một vạn tám, có lần anh đi Paris công tác, trên đường lướt qua cửa hàng, vừa nhìn thấy qua lớp cửa kính liền dừng xe vào mua.

Cô không thích đi những thứ này, căn bản là chưa từng để ý đến. Những thứ hiện giờ cô sở hữu, trước giờ cô đều không thích.

Hình như chặng đường anh phải đi, còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Vòng tay

Sau khi đổi việc, Lê Diệp có tham gia lồng tiếng cho một phim ngắn, nội dung nhẹ nhàng, khâu sản xuất cũng khá tốt, khiến cho bộ phim rất nổi tiếng trên mạng.

Đồng nghiệp đều nói hiệu suất tốt, còn nói cô làm cho vai chính trở nên cực kỳ sống động. Đây chỉ là công việc hằng ngày mà thôi, Lê Diệp không thấy có gì đáng kiêu hãnh.

Hôm nay rảnh rỗi, cô nghe nói bộ phim đang rất nóng trên các diễn đàn, vậy nên tranh thủ lên mạng xem. Quả nhiên là nhận được rất nhiều lời tán thưởng.

Được thừa nhận, không ai là không thấy vui. Đại đa số bình luận là lời khen, cũng có vài ý kiến cá biệt, nàng ghi nhớ lại để lần sau sửa chữa.

Quá nhiều bình luận, cô xem không hết nổi, đang chuẩn bị tắt trang mạng đi thì đột nhiên nhìn thấy một câu khiến cô giật mình.

“Mọi người có cảm thấy giọng của Muội Muội hình như là giọng của Đường Na trong “Mùa xuân của bách hợp” không?”

Phía dưới có người nhắc, “Dung tục, Đường Na là cái thá gì chứ! Dám đánh đồng với Muội Muội!”

“Đúng đấy! Đúng là sĩ nhục Muội Muội của chúng ta!”

Cũng có người nói, “Không thể nào nhìn thẳng vào mặt Muội Muội được...Cái mặt đấy làm tôi nôn mất một lúc.”

Lê Diệp lần mò cầm lấy con chuột, vội vàng tắt trang mạng đi. Cô ngồi thừ ra, cầm cốc nước ấm mà run run.

Đồng nghiệp bên cạnh vỗ vỗ cô, Lê Diệp giật mình làm đổ hết nước ra ngoài.

Người đồng nghiệp nhìn cô đầy áy náy, “Xin lỗi cô, tôi thấy cô chăm chú xem bình luận quá, định hỏi xem cô đã đọc được gì rồi.”

Lê Diệp lắc đầu, “Đọc được vài bình luận, cảm thấy nỗ lực bỏ ra cũng được thừa nhận rồi.”

Mấy người đồng nghiệp cùng xúm lại, bắt đầu bàn tán, “Không ngờ phim này lại nổi tiếng đến thế, lượng người xem sắp được hơn trăm triệu rồi.”

“Đúng đấy, phần hai đang quay đấy, sắp đến khâu hậu kỳ rồi...Lần này thù lao cũng tăng lên là cái chắc.”

“Nhóm mình quả này nổi tiếng hơn bao nhiêu, Tiểu Bản còn được mời đi quay chương trình đấy...”

“Tôi đọc được một bình luận siêu ngớ ngẩn nhá...” Một nam đồng nghiệp trộm cười, nhìn Lê Diệp, “Có người nói, giọng của Lê Diệp rất giống giọng Đường Na.”

“Đường Na là ai?”

“Chưa nghe thấy Mùa xuân của bách hợp à?” Một nam đồng nghiệp nở nụ cười thâm thúy.

Đám phụ nữ không hiểu, lắc đầu tỏ vẻ mù mờ. Lê Diệp thì ngồi im, nắm chặt cái cốc, mãi lâu không nhúc nhích.

Cười xấu xa mấy tiếng, một đồng nghiệp chia chia máy tính, “Tìm một tẹo là biết ngay...hàng tốt đấy.”

Một nữ đồng nghiệp tò mò sán lại chỗ máy tính của Lê Diệp, vừa gõ được hai chữ thì đột nhiên bị Lê Diệp giật lấy bàn phím.

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ cô lại có hành động như vậy.

Lê Diệp cũng ý thức được phản ứng của mình là quá kích động, chậm rãi đặt bàn phím xuống, giật giật môi, “Ngại quá...vừa nãy, hình như tôi nhìn thấy con gián.”

“Đâu ra? Máy hôm trước công ty mình mới quét dọn sạch sẽ mà.” Cô đồng nghiệp lo lắng nói, lấy lại bàn phím tiếp.

Mấy đồng nghiệp nam ngừng cười, một lát sau, nữ đồng nghiệp thở hỗn hển, mặt đỏ bừng quay ra mắng, “Biến thái! Lưu manh!”

Những người khác cũng không biết, chẳng kim nổi sự tò mò, liền sán lại gần, bất ngờ phát hiện ra, đó là một bộ phim khiêu dâm vô cùng nổi tiếng.

Nữ diễn viên Đường Na không chỉ quan hệ với đàn ông, mà còn dây dưa với cả đám phụ nữ. Bộ phim này được lan truyền vô cùng rộng rãi, lấy sự kích thích làm thước đo, trong phạm vi của một bộ phận, thì đây quả thực là danh tác nhà nhà đều biết.

“Buồn nôn kinh chết đi được!” Nữ đồng nghiệp trách, “Sao lại là giọng Lê Diệp được! Đám người kia đúng là bệnh hoạn!”

Chung quy trong công ty cũng không tiện để thảo luận chuyện này, chẳng mấy chốc, mọi người đã tán mát hết.

Lê Diệp ngồi thừ tại chỗ, tắt phụt máy tính đi...Màn hình đen ngòm phản chiếu gương mặt tái nhợt của cô, ánh mắt mênh mang vô định.

Tan ca, Lê Diệp vừa ra ngoài thì đã thấy xe của Doãn Chính Đặc.

Anh tự tay mở cửa ghế phụ, nhìn cô chậm rãi chống gậy đi tới. Cô là người ưa áp bức, cho cô cả một khoảng thời gian dài, cô không hề có bất cứ thay đổi nào, cô đã lấy việc buông tha cho bản thân mình thành bản năng khi phải đối mặt với bất kỳ chuyện gì.

Đúng năm phút, cô mới đến được cạnh xe, ngồi vào ghế thì mồ hôi đã ướt đầm tóc.

Anh lấy khăn tay ra lau cho cô. Cô vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đi lại thật sự rất mất sức, thấy cô mệt mỏi như vậy, anh không thể không có chút mềm lòng nào.

Chân Lê Diệp tê dại, đang bóp chân thì anh đưa một tờ giấy qua.

Cô nghi hoặc nhận lấy, bên trên có địa chỉ và một số điện thoại.

Lê Diệp khó hiểu, anh nhìn về phía trước, “Không phải muốn tìm quan Khanh Khanh sao?”

“Anh có thể tìm được cô ấy?”

Anh nhìn cô một cái, như thể cô đang nói thừa..Trừ phi anh không muốn tìm, nếu không, chẳng ai có thể biến mất khỏi tầm mắt anh.

Nhìn địa chỉ, vốn là một nơi không xa, cô nhìn anh với vẻ do dự. Doãn Chính Đặc khởi động xe, “Tiện đường...”

Không bao lâu sau đã đến nơi, Lê Diệp xuống xe, vào một đại lý hoa quả ở ngay bên cạnh mua vài thứ, đang trả tiền thì Doãn Chính Đặc cũng đã đỗ xe xong, lại gần xách túi đồ.

Nhìn anh một cái, Lê Diệp không nói gì, theo sau anh đi tìm Quan Khanh Khanh.

Mặc dù cả đoạn đường đi rất mệt mỏi, nhưng cô vẫn đi theo. Nhà của Quan Khanh Khanh ở trong một tiểu viện, thoạt nhìn thì điều kiện cũng không tồi.

Lê Diệp bấm chuông, lát sau có người ra hỏi, nói mục đích đến thì người đó mới mở cửa ra.

Người ra mở cửa là mẹ Quan Khanh Khanh, vừa thấy Lê Diệp đến liền lau nước mắt, “Cháu đến đúng lúc quá, mau giúp cô khuyên con bé với, bây giờ nó như bị hủy hoại rồi...”

Lê Diệp không ngờ lại nghiêm trọng như vậy, vội vàng vào nhà. Trong phòng ngủ, tất cả rèm cửa đã được kéo xuống, nguồn sáng duy nhất đến từ chiếc tivi. Trên màn hình là bản tin tám giờ sáng được thu lại, Quan Khanh Khanh vẫn mang thần thái tự tin, thanh thoát như thường.

Còn người tóc tai bù xù đang ngồi thu lu trên giường kia, cả người tản ra vẻ mệt mỏi chán chường, quả thực so với ngày trước là hai người khác biệt.

Lê Diệp không thể tin nổi, vội bước qua, “Khanh Khanh?”

Nghe thấy giọng nói của cô, Quan Khanh Khanh kích động, khóc òa lên, “Lê Diệp, mình hết rồi...mình không bao giờ làm dẫn chương trình được nữa rồi! Mình không thể gặp lại ai được nữa rồi!”

Lê Diệp vội vàng kéo tay cô ấy, “Không đâu, vết thương của cậu lành lại là ổn thôi mà, vẫn có thể quay lại đài truyền hình! Cậu dẫn tốt như vậy cơ mà!”

Quan Khanh Khanh hét âm lên, “Mình không thể, không ai muốn nhìn mình nữa, mình cũng không muốn lên hình nữa! Mấy người ra ngoài đi! Tôi không muốn làm trò cười cho các người xem! Đi ra ngoài!”

Đuổi mọi người ra ngoài, Quan Khanh Khanh liền khóa cửa lại.

Ngoài cửa, mẹ Quan Khanh Khanh thở dài ghen ngào, lại nói với Lê Diệp, “Mặt Khanh Khanh, bị hủy rồi...”

Lê Diệp kinh hãi, lại nhớ đến vừa nãy, trong ánh sáng mờ mờ, cô nhìn thấy trên mặt Quan Khanh Khanh có một vết đỏ. Đêm đó Khanh Khanh bị thương, cả mặt đầy vết bầm tím, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi, nhưng dấu vết kia thì vẫn còn.

“Thằng khốn nạn...” Mẹ Quan Khanh Khanh nghiêng răng, “Nó dùng dao rạch mặt Khanh Khanh, không còn cách nào nữa rồi, vết sẹo kia không mất đi được...”

Nghề dẫn chương trình yêu cầu rất cao với ngoại hình, nhất là người dẫn nữ. Cho dù Quan Khanh Khanh có năng lực cao siêu đến đâu, nhưng bị như vậy thì quả thật không còn cách nào mà lên hình được nữa.

Lê Diệp đứng ngoài cửa, “Khanh Khanh, còn có thể làm ở hậu đài được mà. Bây giờ mình đang làm việc ở phòng thu âm, cậu cũng có thể làm được việc này mà, hoặc là, cậu cũng có thể làm biên tập, không lãng phí năng lực được đâu, cậu có tài mà.”

Trong phòng chỉ có sự im lặng.

“Đành trông vào việc nó tự bình phục lại thôi.” Bà Quan lau nước mắt, “Đúng là đáng hận mà, thằng kia tội đáng chết vạn lần!”

Quan Khanh Khanh mà cứ tiếp tục như vậy thì e là sẽ xảy ra chuyện không hay, Lê Diệp khuyên bà quan kíp thời đưa cô ấy đến bác sĩ tâm lý, bà Quan nói sẽ sớm sắp xếp.

Rời khỏi nơi đó, tâm trạng Lê Diệp cực kỳ không tốt. Cô vô cùng áy náy, nếu như tối hôm đó cô cùng đi với Quan Khanh Khanh thì sẽ tốt hơn, có hai người, tên kia sẽ không dám ra tay. Hoặc là, cô không cho cô ấy đi xuống, tại sao biết rõ là có nguy hiểm mà vẫn lơ là mất cảnh giác như vậy...

Doãn Chính Đặc liếc mắt một cái, nhìn thấy vẻ mặt u buồn của cô, “Sống chết có số, chuyện xảy ra cũng chỉ còn cách chấp nhận thôi.”

Lời này chỉ có những người ngoài cuộc mới nói ra được, người từng gặp chuyện bất hạnh, sẽ không tin đó là số mệnh của mình.

Thấy cô bị ảnh hưởng không nhỏ, Doãn Chính Đặc lại hối hận vì đã đưa cô đến. Cô nàng này vốn đang ủ tâm bệnh, lại cho cô gặp người có vấn đề nghiêm trọng về tâm lý, thật sự dễ bị kích động.

Xe chạy đến một khu vực rất phồn hoa, rẽ một cái, đã dừng lại ngay ngoài cửa một nhà hàng.

Xuống xe, Doãn Chính Đặc nhìn người phụ nữ ngồi trên ghế phụ, ngoắc ngoắc ngón tay.

Lê Diệp đành phải chống gậy xuống xe, đi theo anh vào trong.

Qua cửa, nội thất trong nhà hàng được thiết kế rất tinh tế, khách đến không nhiều, nhưng ai nấy đều ăn vận rất sang trọng.

Ngồi vào vị trí quen thuộc, Doãn Chính Đặc không cần xem thực đơn đã gọi xong món. Anh ung dung ngồi tại chỗ, vừa rót rượu vừa nói, “Rượu này không ngon bằng Mouton, nhưng cũng tạm được.”

Tên gọi của loại rượu đỏ đó khiến Lê Diệp nhớ lại sự việc khiến cô không thể nào dễ chịu được. Cô ngồi im, còn không buồn động vào cái ly.

Anh đẩy ly rượu đến cạnh tay cô, “Một ly này, không phải em uống mà là tôi uống. . . có điều em nghĩ xem, nếu tôi uống, lát nữa lái xe không biết chắc sẽ xảy ra chuyện gì đâu, mà đêm nay, lại càng không biết sẽ có chuyện gì.”

Lê Diệp nhìn anh với vẻ bức tức, anh thản nhiên cầm cốc nước trắng lên, vui vẻ nhấp nháp.

Lê Diệp không muốn để ý đến anh, những lúc anh có tình trêu chọc, cô lại cảm thấy cực kỳ quẫn bách.

Thức ăn nhanh chóng được đưa ra, Lê Diệp hơi đói, liền ăn thử mấy món, mùi vị rất được.

Hai người rất ít nói chuyện trong lúc ăn. . . Thật ra bình thường đã ít nói chuyện, bởi vốn dĩ là đều hận nhau, cho nên, làm vợ chồng nhưng vẫn là mối quan hệ rất kỳ lạ.

Đã ăn hết hai miếng thịt cừu trên đĩa, Doãn Chính Đặc thấy cô ăn vừa chậm vừa ít liền tức giận, “Ăn hết đi!”

Cô nhú mồm, lại cầm dao đĩa lên ăn tiếp.

Anh giám sát cho cô ăn hết, bất chợt nghe thấy có người gọi mình. Anh ngẩng đầu, thấy mấy người bạn học có mặt trong buổi tụ tập hôm trước.

“Vị này. . . là Doãn phu nhân?” Mấy người đó chỉ mãi nhìn Lê Diệp, không ai ngờ Doãn Chính Đặc sẽ kết hôn, càng không thể ngờ anh sẽ cưới người như Lê Diệp.

Theo lẽ thường, một người đàn ông đẹp trai giàu có thì ắt sẽ bị gắn mác phong lưu. Nhưng Doãn Chính Đặc thì không, lâu nay anh không có bạn gái, soi mới kĩ ra thì chỉ có một Lê Sơ Vũ tạm gọi là bạn gái.

Không yêu đương bừa bãi đã không hợp lý thường rồi, anh lại còn chẳng qua lại với mấy cô em nóng bỏng. Đám công tử nhà giàu, có ai mà bên cạnh không đầy rẫy những mỹ nữ mặt hoa da phấn, nhưng bên cạnh Doãn Chính Đặc lại chỉ có một người phụ nữ mặt mày gầy gò, tay chống gậy gỗ.

Cô không xinh đẹp, gương mặt chỉ được xem là thanh tú, nhưng đôi mắt lại rất trong trẻo, hoạt bát, thêm cả làn da nữa, vô cùng mịn màng, nõn nà.

“Đã ăn chưa? Hay là cùng ăn đi?” Doãn Chính Đặc nói.

“Bọn mình vào phòng bao ở trong kia, có hẹn với bạn, không tiện ngồi lại rồi. . . không quấy rầy thế giới riêng của hai người nữa.”

Doãn Chính Đặc cười cười, không giữ họ lại.

Được người khác gọi là Doãn phu nhân đã trở thành chuyện thường xuyên, mới đầu cô rất bối rối, đến giờ thì cũng đã làm quen được.

Anh cũng đã quen, có điều tư thái của anh quá rõ ràng, không cần nói thẳng, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra được người phụ nữ bên cạnh anh có thân phận gì.

Ăn xong, Lê Diệp đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Mới vừa vào một buồng, cô đã nghe thấy có tiếng cười truyền đến.

Mấy cô gái đứng trước gương trang điểm, lại tranh thủ tán dóc, “Con bé Diệp Cẩm Lan không đến, ra nước ngoài chụp ảnh quảng cáo thì phải. . . Nếu nó mà đến, chắc sẽ náo nhiệt ra trò.”

“Ừ đúng, mấy lần mấy lượt lên báo cùng Doãn Chính Đặc, người ta còn vì nó mà đánh phóng viên, nói là bạn bè bình thường thì ai mà tin.”

“Là tao thì tao cũng chọn Diệp Cẩm Lan! Đáng người công nhận là cực phẩm nhân gian!”

“Nhưng mà nhìn vợ Doãn Chính Đặc thì cũng bình thường thôi, Diệp Cẩm Lan làm gì mà không đầu lại nổi cô ta?”

“Chưa biết thế nào đâu nhé, thế giới rộng lớn thế này, ngựa hồ tàng long hơi bị nhiều đấy. Bạn tao cưới một con vợ cực kỳ tâm thường, nhưng mà sau này nó nói cho bọn tao biết, gia thế con bé kia dọa chết người luôn.”

“Thế chắc vụ này cũng thế đi... Có điều, tao dám chắc con nhỏ Diệp Cẩm Lan là kẻ thứ ba.”

Người bên ngoài vừa nói, đã có người khác phụ họa, “Nhìn thấy cái vòng tay của vợ Doãn Chính Đặc không... Diệp Cẩm Lan cũng có một cái, tao thấy hai hôm trước nó chụp ảnh có đeo đấy, hai cái vòng giống nhau lắm, mà viên kim cương của Diệp Cẩm Lan còn to hơn một tẹo ấy! Mày nói thử xem, nếu không phải vì muốn tranh cao thấp với chính thất, việc gì phải đeo vòng giống nhau!”

“Lại còn thế nữa! Ghê thật đấy!”

“Thế nên, làm vợ người ta rồi cũng chẳng có gì hay ho cả, làm bồ nhí vẫn hơn, đủ kiểu ngao, lại chẳng bị bắt nạt.”

“Thôi đi! Nói như kiểu có ai thèm cưới mày ấy.”

Nhóm người cười vang một trận rồi đi ra ngoài.

Ngồi ở trong một lát, Lê Diệp mới từ buồng kín đi ra. Lúc rửa tay, nhìn thấy chiếc vòng, hoa văn đẹp mắt, kim cương tinh xảo, dưới ánh đèn lại càng mê người hơn. Nhưng bây giờ, Lê Diệp lại cảm thấy nó cực kỳ xấu xí, kim cương lấp lánh cũng xấu, bạc óng ánh cũng xấu. Lê Diệp gơ bàn tay dính nước lên, tháo bỏ chiếc vòng rồi vứt luôn vào trong túi xách.

Mặc dù Quan Khanh Khanh đã thôi công việc ở đài truyền hình, nhưng dù sao cũng là người nổi tiếng. Đã lâu cô không dẫn chương trình thường kỳ, rất nhiều khán giả bàn tán xôn xao.

Mới đầu nghe đồn cô kết hôn rồi sinh con, sau lại có người nói cô bị bệnh phải tĩnh dưỡng. Hiện giờ, trên mạng lại lan truyền một loạt ảnh chụp Quan Khanh Khanh bịt khẩu trang đi khám bác sĩ tâm lý, dung nhan tiều tụy, sắc mặt xanh xao.

Người chụp hình cô là dân thường, nhận ra cô ở phòng khám. Có rất nhiều ảnh, mà như vậy, vết thương trên mặt Quan Khanh Khanh cũng bị lan truyền rộng rãi.

Người đăng ảnh thế chắc chắn rằng, tận mắt anh ta nhìn thấy gương mặt Quan Khanh Khanh sau khi tháo khẩu trang xuống, vết sẹo đỏ vừa đậm vừa dài.

Lại một phi vụ ồn ào nổ ra, có chút quá đáng, nhưng cũng có chút ghê sợ... Có người tự xưng là người ở khu dân cư nọ, nói rằng dạo trước trong khu có hai người phụ nữ suýt nữa bị cưỡng hiếp, trong đó có một người là Quan Khanh Khanh.

Tin đồn như vậy thật sự quá kinh khủng, không mấy ai tin, nhưng lại thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Công việc của Lê Diệp không quá bận rộn, vậy nên mọi thành viên đều có nhiều thời gian để buôn chuyện. Bọn họ đều biết Quan Khanh Khanh, sự tiến triển của sự việc này cũng được họ chú ý sát sao.

Nghe họ nhắc đến tin đồn đó, Lê Diệp cảm thấy rất bất an... Nếu như tin đồn thật sự bộc phát, như vậy sẽ là một sự đả kích lớn đối với Quan Khanh Khanh.

Nhưng để khống chế được sự việc như thế này, vô danh tiểu tốt như cô sao có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Làm phiên

Lúc ăn tối, Doãn Chính Đặc nhắc đến chuyện đi công tác châu Âu, bảo Lê Diệp chuẩn bị, như thế cô nhất định phải đi cùng.

Lê Diệp gắp từng hạt com trong bát, nhìn anh, định nói gì lại thôi.

Anh khoác tay lên mép bàn, liếc mắt đã nhìn thấu ý nghĩ của cô, “Có chuyện gì?”

Lê Diệp đặt đũa xuống, “Chuyện của... Quan Khanh Khanh, có thể giúp được không, để giới truyền thông không khơi ra.”

“Có người nói ra chuyện đó?” Anh nhíu mày.

Lê Diệp gật đầu, “Trên vài diễn đàn có rồi, tôi sợ mấy tờ báo mà thấy được sẽ không kiêng dè gì mà phát tán ra, như vậy sẽ ảnh hưởng đến cô ấy...”

Anh gõ ngón tay trên mặt bàn, như đang nghĩ gì đó, “Cũng không phải là khó...”

Thấy cô để lộ ra ánh mắt mong chờ, khoe miệng anh cong lên, anh nhìn chăm chăm cây gậy đặt cạnh cô.

Lê Diệp sợ anh lại đề ra yêu cầu cao hơn với mình, cô bước đi được như vậy đã là cố gắng lắm rồi, vậy mà anh vẫn ép buộc gắt gao.

“Vậy thì không phải lo chuyện không đâu nữa, cô ấy có thể nào cũng không liên quan đến tôi.” Doãn Chính Đặc lau miệng, đang định đứng dậy thì Lê Diệp chợt gọi anh.

“Tôi...tôi sẽ thử, một chút...” Cô đành phải thỏa hiệp.

“Được, cứ từ từ.” Anh rất hài lòng với thái độ của cô, cầm lấy điện thoại ra ngoài gọi.

Không lâu sau anh quay lại, “Mới chào hỏi mấy ông chủ lớn trong giới truyền thông, tin tức của Quan Khanh Khanh sẽ không bị truyền ra...nhưng em phải biết rằng internet quá phổ biến, nếu có người cố tình loan ra thì không có chuyện gì có thể che giấu mãi được.”

Lê Diệp gật đầu, cô cũng biết tin đồn thị phi không thể mất hẳn, nhưng chỉ cần giới truyền thông không động đến thì chuyện kia sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn.

Nhìn cô, đột nhiên anh hỏi, “Vòng tay của em đâu?”

Lê Diệp cúi đầu, nhìn cổ tay trống không của mình, bối rối sờ sờ, “Tháo ra rồi.”

“Đeo vào.” Đôi mắt anh lộ vẻ bức bối.

“Quý giá quá, đeo không tiện.”

“Tôi bảo em đeo vào.” Anh nheo mắt lại.

Lê Diệp không lên tiếng, cúi đầu nhìn thức ăn trong đĩa.

Anh ý thức được giọng điệu của mình không tốt, liền đến cạnh cô, đưa tay sờ sờ tai cô, “Đồ mua rồi là để dùng, mất thì lại mua.”

Lê Diệp chợt có cảm giác bối rối khó hiểu, cô né tránh anh, “Tôi lên tầng đây...”

Nhìn cả cổ cả tai cô đỏ rần rần, khoe miệng anh cong lên...Cô nàng này, không hẳn là một hòn đá.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày xuất phát, Lê Diệp đi làm buổi cuối. Còn một số việc, nhưng Doãn Chính Đặc đã nói trước với sếp của cô nên mọi chuyện rất thuận lợi.

Chuyến bay vào buổi tối, anh còn chuyện phải làm nên muốn cô về nhà trước, đến giờ thì anh sẽ qua đón cô.

Ăn tối xong, Lê Diệp lên phòng ngủ đọc sách giết thời gian. Lần này đi cùng anh, ngày đêm bên nhau, không nghĩ cũng biết khó tránh được chuyện gần gũi.

Sờ sờ cổ, đôi lúc anh có những hành động quá đáng, nhưng không thường xuyên, cô cảm thấy rất hoảng sợ, mỗi lần thấy anh là tinh thần lại rối loạn.

Tựa vào gối, cô hơi miên man, lúc đầu đồng ý kết hôn với anh là vì có thể lấy được bằng chứng vô tội cho Hạ Tùng Đào. Anh dùng cổ phần công ty để đánh cược, để cô tin rằng chứng cứ trong tay anh là có thật. Như vậy, việc Hạ Tùng Đào bị kết án là có sự trao đổi sao?

Nếu như cô có thể tìm được chứng cứ trước một bước, Hạ Tùng Đào sớm được ra ngoài, cô có thể chấm dứt cuộc sống này. Cô không muốn một đồng nghiệp của Doãn Chính Đặc cả, cũng không muốn trải qua những ngày nom nớp lo sợ.

Bàn tay sờ đến gối, chạm phải một tập giấy, cô lôi ra xem thì thấy là hành trình đi châu Âu. Là do anh viết, những hơn bốn trang, nhưng kỳ lạ là không hề có công việc, toàn bộ đều là nơi để du lịch.

Từ nhỏ anh đã học ở nước ngoài, không ngờ chữ viết tiếng Trung lại vô cùng ngay ngắn, rần rần như chính con người anh vậy.

Lê Diệp xem mấy tờ giấy, phía sau còn có ghi chú của anh về nhiệt độ và thời tiết, thậm chí còn viết nên mặc quần áo gì.

Hai tai Lê Diệp dần nóng lên, cô không hiểu, lần này Doãn Chính Đặc đưa mình đi châu Âu là vì tiện thể công việc, hay là cố tình sắp xếp.

Nhét tập giấy lại chỗ cũ, đầu óc cô loạn cả lên, không nghĩ được gì hết.

Đang nằm trên giường, điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô mở xem, là một số lạ.

Số di động của cô đổi đi đổi lại, chỉ lưu số của người thân quen.

Cô mở tin nhắn ra, chỉ có một dòng, nhưng từng con chữ lại như đâm thấu hai mắt cô...

“Trong vòng một tiếng, đến phòng 1302 khách sạn Cổ Đức. Đường Na của tôi.”

Lê Diệp lập tức vứt điện thoại sang một bên, ngồi thừ người, rồi lại cầm lên, xóa bỏ tin nhắn kia đi.

Run rẩy ngồi một lát, tin nhắn lại đến, “Đừng giả vờ như chưa đọc được, nếu cô không đến, tôi sẽ công bố quá khứ đen tối của cô ra.”

Lê Diệp luống cuống đưa số kia vào danh sách đen, tin nhắn và cuộc gọi từ hân sẽ không thể nào đến nữa.

Nhưng qua vài phút, lại có một số mới gửi tin nhắn đến, “Cô còn năm mươi phút, nếu đến lúc đó tôi mà không thấy cô, tôi sẽ đích thân đi nói cho Doãn Chính Đặc biết, vợ của anh ta, là người lòng trắng cho Đường Na vạn người mê.”

Tay chân Lê Diệp run rẩy, chiếc điện thoại biến thành củ khoai nóng bỏng tay, cô lấy chân cuốn mình lại nhưng vẫn không hết được cảm giác lạnh buốt.

Đang bối rối, điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô sợ đến mức suýt chút nữa ngã khỏi giường. Nhìn thấy tên người gọi, cô vội vàng bắt máy, lớn tiếng gọi, “Doãn Chính Đặc!”

Người đàn ông ở đầu bên kia có vẻ hoảng hốt hơn, “Sao vậy?”

Giọng nói của Lê Diệp có phần run rẩy, “Anh...anh đang ở đâu?”

“Tôi đang họp, có lẽ là xong muộn một chút, đến giờ thì tài xế sẽ qua đón em, chúng ta gặp nhau ở sân bay.”

Nghe thấy giọng nói của anh, Lê Diệp đột nhiên rơi nước mắt.

“Em xảy ra chuyện gì vậy? Đang làm gì thế?” Anh cảm thấy có chút lạ, giọng nói cũng cao hơn.

“Tôi...tôi vừa...” Lê Diệp nắm chặt di động, không hiểu sao lại chẳng kiềm được nước mắt, mãi sau mới nói, “Ngủ quên mất, vừa gặp ác mộng.”

Anh cười khẽ một tiếng, giọng điệu trầm thấp, “Đợi lát nữa lên máy bay ngủ tiếp, có tôi thì sẽ không gặp ác mộng nữa.”

Cô rầu rĩ đáp một tiếng, anh đang có việc, chẳng tiện nói nhiều, chỉ dặn mấy câu đơn giản rồi cúp điện thoại.

Lê Diệp cuộn mình lại, vừa buồn đi động ra thì lại có thông báo tin nhắn âm thanh.

Cô không đủ can đảm động vào, ngồi một lúc lâu, cô mới run rẩy cầm lên, sau khi mở ra, âm thanh khiến người ta đỏ mặt tía tai vang lên.

Khó có thể tưởng tượng lại, âm thanh khó nghe lọt vào tai, nhưng cô biết, đó là nỗi sỉ nhục của cô, là một vết nhơ mà cô vĩnh viễn không gạt tẩy được.

“Tôi tin là, Doãn Chính Đặc mà nghe được sẽ đoán ngay ra là ai...Đường Na, cô còn bốn mươi phút nữa.”

Lê Diệp nhìn đồng hồ. Kẻ ẩn trốn trong bóng tối này, ngay cả số điện thoại cô mới đổi hân cũng biết, lại biết rõ quan hệ giữa cô và Doãn Chính Đặc, vậy thì chắc chắn không phải người xa lạ.

Cô không thể nào tưởng tượng được trong số người quen của mình lại có một kẻ như vậy, biết được bí mật cô giấu kín nhất. Nhưng kẻ này là ai, trong đầu cô không hề có một đáp án nào cả.

Gần như cứ năm phút tên kia lại gửi đến một đoạn âm thanh, Lê Diệp không thể chịu được nữa, đành phải cầm gậy lên, khoác thêm áo rồi đi ra cửa.

Khách sạn Cổ Đức nằm tại một nơi hẻo lánh. Lê Diệp lên tầng, tìm được phòng, sờ vào một thứ đặt trong túi áo, rồi nâng tay gõ cửa.

Bên trong đã có người chờ, giọng nói của tên đó rất trầm thấp, “Cửa không khóa.”

Lê Diệp hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng tối om, chỉ có một vài tia sáng mỏng manh đủ để thấy bóng dáng mờ mờ.

Cô cẩn thận quan sát chốc lát, nhìn gã đàn ông đang ngồi trên ghế salon. Tay hân kẹp một điếu thuốc, nhưng đốm sáng nho nhỏ không thể chiếu sáng gương mặt hân.

“Cô đã đến rồi, Đường Na.” Hân khẽ cười, tiếng nói quái dị.

Lê Diệp nhìn hân, “Rốt cuộc anh là ai?”

“Tôi là người hâm mộ của cô...Bộ phim của cô đã làm bạn cùng tôi qua biết bao nhiêu đêm cô đơn, nhưng sao lại không ra tác phẩm mới? Tôi rất cô đơn, chờ đợi cũng thật khổ sở.”

Lê Diệp cảm thấy buồn nôn, “Anh đừng quấy nhiễu tôi nữa, cũng đừng quấy nhiễu người bên cạnh tôi!”

“Tôi chỉ muốn để cho mọi người được thưởng thức tác phẩm của cô thôi...Chồng cô, chắc vẫn chưa xem nhỉ? Tiếc thật, nếu cậu ta biết, chắc chắn sẽ càng yêu cô hơn.”

“Anh không được đi tìm anh ấy.” Lê Diệp phẫn nộ gõ cây gậy một cái, “Rốt cuộc anh là ai! Tại sao anh lại biết tất cả?”

“Tôi là người hâm mộ cô cuồng nhiệt...chẳng phải tôi đã nói rồi sao?” Trong bóng tối, tên kia chậm rãi đứng dậy, bước từng bước về phía Lê Diệp, mang đến một cảm giác quái dị mà lại có chút quen thuộc.

Lê Diệp hoảng hốt, nhìn hấn tới gần, gần như nín thở.

Cô kinh hãi nhìn tên kia, “Là anh!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cô đơn chiếc bóng

Sân bay.

Nhìn đồng hồ từng phút trôi qua, Doãn Chính Đặc có chút sốt ruột. Anh lấy điện thoại ra gọi cho tài xế, đầu kia bắt máy, báo vẫn không tìm thấy người đâu...

Gần một tiếng trước, Lê Diệp đột nhiên ra ngoài một mình, nói là có chút việc, không cần tài xế đi cùng, lại chẳng nói là sẽ đi đâu.

Tài xế tưởng là chuyện công việc nên chỉ nhắc cô nhớ đến kịp giờ bay, không được đến muộn. Cô nói sẽ quay lại ngay, ai ngờ đến giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu, điện thoại di động cũng tắt máy.

Vì là khách ký nên Doãn Chính Đặc có thể vào cửa kiểm tra an ninh muộn. Có nhân viên không ngừng tới nhắc anh sắp đến giờ bay rồi.

Người đi tìm cô đã quay lại, vội vã chạy đến trước mặt anh, “Xin lỗi anh Doãn, vẫn không tìm được cô ấy...Có lẽ cô ấy gặp phải chuyện gì đó rồi, có cần báo cảnh sát không ạ?”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn ra bóng đêm. Một người có khả năng hoạt động độc lập, trước lời dặn rõ ràng mà vẫn bỏ đi đâu không rõ ngay trước giờ bay, hẳn là cô đã nghĩ đến kết quả lơ chuyến bay như thế này.

Nhưng, cô vẫn không bật điện thoại, bóng người cũng không thấy đâu.

Xách hành lý lên, Doãn Chính Đặc cảm thê lên máy bay, sắc mặt âm trầm, đi về hướng cửa an ninh.

Tài xế thấy anh bước đi liền thở dài...Phu nhân không đến, vậy đã đi đâu rồi? Chân của cô ấy không quá linh hoạt mà. Cô ấy cũng ngang ngạnh thật, biết anh ấy đang chờ mình...

Khách sạn Cổ Đức.

Trên gương mặt của gã đàn ông vận đồ đen đầy vẻ say mê. Hấn tựa vào ghế, mê mẩn nghe giọng nói của người phụ nữ ở phía đối diện, như thể một con nghiện được thỏa mãn cơn khát vậy.

Đọc một đoạn lời thoại, Lê Diệp hạ tập giấy xuống, nhìn đồng hồ, bất chợt phát hiện ra đã gần đến giờ máy bay cất cánh.

Buông tập giấy ra, cô tìm gậy, đứng dậy, “Tôi phải đi rồi! Anh muốn nghe thì tự đi tìm phim xem đi!”

Gã kia từng bước tới gần, kéo mạnh cô lại, hung tợn nói, “Phải đọc cho xong bằng hết!”

Lê Diệp nắm chặt tay, nhìn vào đôi mắt đang tỏa ra tia lạnh buốt, “Anh điên rồi...Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Tên kia ngồi xuống cạnh cô, “Tôi muốn nghe cô đọc hết tập lời thoại này...Đường Na, tôi thích nhất đoạn cô chơi đùa với Ruth, hai cô, là hai người phụ

nữ tôi yêu nhất.”

Lê Diệp rét lạnh, nhìn thẳng vào gương mặt nhăn nhó của hắn, “Khang Đức Văn...anh không sợ vợ anh biết sao?”

Hắn nắm một cú về phía này, “Tôi mà phải sợ con cộp cái đấy à?”

Lê Diệp né tránh, nắm đầm của hắn rơi lên lưng tựa của salon.

“Cô lập tức đọc cho tôi! Tôi muốn nghe hết, đọc nhanh!” Hắn dần trở nên điên cuồng.

Lê Diệp sờ sờ bên hông, dõi theo hắn, rồi cầm tập giấy lên, “Hôm nay, tôi sẽ hiến mình cho cô...Ruth, chỉ có cô...”

Khang Đức Văn híp mắt lại, một lần nữa rơi vào sự say mê.

Lê Diệp khiến cho giọng nói của Đường Na trở nên đặc biệt gợi tình, ai nghe thấy cũng không thể khống chế được huyết mạch căng phồng. Khang Đức Văn nắm chặt tay, gương mặt đỏ lên.

Thấy hắn trầm tĩnh lại, Lê Diệp bỏ tập giấy xuống, vớ lấy gậy rồi chạy ra cửa trốn đi. Phát hiện ra ý đồ của cô, Khang Đức Văn giận dữ đuổi theo. Lê Diệp quay đầu lại, vung mạnh tay lên. Khang Đức Văn rống lên một tiếng rồi dừng lại.

Lê Diệp nắm chặt con dao ăn dính máu, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Trống ngực dồn thùm thụp, miệng lưỡi cô khô đắng. Mãi cho đến khi ra tới cửa khách sạn, lên taxi, rời khỏi nơi đó, cô mới dần thoát khỏi nỗi sợ hãi...

“Cô à, cô muốn đi đâu?”

Giọng nói của tài xế kéo cô về thực tại, tay Lê Diệp run rẩy không thôi, “Đến sân bay.”

Cô nhìn đồng hồ, sợ rằng không kịp rồi. Điện thoại của cô bị Khang Đức Văn cướp rồi tắt đi, hắn giam cô trong phòng, chứng kiến trạng thái như một kẻ điên của hắn, cô sợ hắn sẽ làm ra hành động nghiêm trọng nào đó nên đành chiều theo ý hắn, đọc lời thoại cho hắn nghe.

Ngẫm lại quả thực có cảm giác buồn nôn. Anh rể của Doãn Chính Đặc, ngày thường luôn tỏ vẻ người đàn ông tốt, cung chiều vợ yêu. Hắn ở rể, Doãn Kính Lam bảo hắn sao thì hắn nghe vậy, vậy mà sau lưng lại làm chuyện đen tối như vậy.

Cả người lạnh toát, Lê Diệp ôm chặt lấy hai vai.

Đèn điện rực rỡ, vậy mà cô mong xe có thể đi nhanh một chút, cô muốn rời khỏi nơi này, đến một nơi có thể khiến mình không còn sợ hãi nữa...

Tới sân bay, cô vội vã đến quầy tiếp tân.

Nhìn thấy trạng thái chuyển bay, máy bay sắp cất cánh. Nhân viên sân bay cũng nói với cô rằng cửa khoang đã đóng, máy bay sắp cất cánh, cô không thể làm thủ tục được nữa.

Dựa vào quầy, cô nhìn chuyển bay đêm ngoài cửa sổ, ánh đèn nhấp nháy vẽ một đường vòng cung vút lên không trung.

Nắm tay lại, cô đột nhiên có cảm giác đau nhói, cúi đầu nhìn thì phát hiện ra trong lòng bàn tay có một vết rách. Vừa rồi cô đâm Khang Đức Văn bị thương, không cẩn thận rạch cả tay mình.

Cô thu tay lại, cảm thấy một chút hoảng sợ...

Tên kia có thể làm chuyện đó, vậy thì lý trí đã không còn đáng nói nữa rồi. Hắn cũng không sợ cô nói cho người khác, chuyện này, cô chỉ có thể ngậm quả đắng mà nuốt vào bụng mà thôi.

Chỉ sợ hắn không từ bỏ ý đồ, chuyện này sẽ không chấm dứt tại đây, sau này hắn lại làm chuyện điên rồ gì, không ai có thể đoán trước.

Ôm cánh tay, bóng dáng gầy guộc của cô hất xuống mặt đất, cô đơn chiếc bóng.

Doãn Chính Đặc vừa đi, Lê Diệp ở nhà một mình có vẻ tự do hơn hẳn.

Không ai quan tâm đến hành tung của cô, cô muốn mấy giờ về cũng không có ai quản. Cảm giác được tự do, đáng lẽ là rất tốt đẹp, nhưng lại có chút cảm giác lạ thường không tả được thành lời.

Tôn Bách Niên nhanh chóng có tin tức. Anh gọi điện đến, nói có nhiều tiền triển muốn nói với cô.

Hẹn tại quán cà phê, anh nhanh chóng đến nơi, gương mặt đầy vẻ hưng phấn.

Ngồi xuống, anh như không thể đợi được nữa, “Tài liệu tôi tìm được đây, Tôn Siêu quả nhiên có quen Hạ Tùng Đào.”

Tôn Bách Niên chứng minh phán đoán của mình, “Năm mười lăm tuổi, Tôn Siêu nhận được giải thưởng dũng cảm làm việc nghĩa, anh ta cứu mấy cậu thiếu niên bị ngã xuống sông... trong đó có một người, chính là Hạ Tùng Đào.”

Lê Diệp kinh ngạc, rồi cẩn thận nhớ lại, “Tùng Đào từng nói, lúc còn bé, anh ấy ra ngoài chơi với bạn, vì dưới sông có dòng chảy ngầm nên suýt chút nữa chết đuối.”

“Vậy thì đúng rồi.” Tôn Bách Niên gật đầu, “Tôn Siêu cứu Hạ Tùng Đào, giữa bọn họ sau đó có một mối quan hệ mới... ân nhân cứu mạng. Nếu như Hạ Tùng Đào nhận tội thay anh ta thì cũng không phải là không có khả năng.”

Trong lòng Lê Diệp khó chịu... Tùng Đào là người trọng tình trọng nghĩa, anh ấy hoàn toàn có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy.

“Tôi có đến gặp Hạ Tùng Đào, anh ấy không chịu nói gì cả, cũng không thừa nhận có quen biết Tôn Siêu, chuyện được cứu khỏi chết đuối cũng nói không nhớ rõ.”

Lê Diệp đau lòng bởi thái độ đó của Hạ Tùng Đào, sao anh lại có thể buông bỏ hết hy vọng như vậy, không phải việc anh làm, sao lại muốn gánh chịu thay người ta.

“Tôi đi khuyên anh ấy.” Lê Diệp nói.

Tôn Bách Niên chỉ lắc đầu, không còn gì để nói.

Lê Diệp cũng hiểu được ý của anh, lại trở nên chán chường. Sao Hạ Tùng Đào lại nghe cô chứ, ngay cả việc anh đồng ý gặp cô cũng đã là không thể rồi.

“Giả sử Hạ Tùng Đào thật sự nhận tội thay Tôn Siêu, sao anh ấy lại dễ dàng đổi ý...” Tôn Bách Niên phân tích, “Cách duy nhất chỉ có thể là Tôn Siêu tự nhận, anh ta nhận rồi thì Hạ Tùng Đào muốn gánh cũng không được.”

“Nhưng người đó...” Lê Diệp không tin Tôn Siêu sẽ nhận tội, một người như hắn, cứ yên tâm thoải mái tự tại tại hai năm trời, nếu lần này không xảy ra chuyện thì sẽ chẳng lo ra việc liên quan đến Hạ Tùng Đào.

“Con người luôn luôn có nhược điểm.” Tôn Bách Niên nhìn đồng hồ, “Tôi sẽ đến nhà Tôn Siêu một chuyến, chắc phải muộn mới về, cô không cần đi cùng tôi đâu, có tin tức tôi sẽ báo cho cô ngay.”

Lê Diệp gật đầu đồng ý, “Cảm ơn anh, anh Tôn.”

Anh cười cười, “Chờ xong việc, trả đủ phí luật sư cho tôi là được rồi...”

Lê Diệp nhớ đến bố mẹ Tôn Siêu, “Không biết giờ họ thế nào rồi.”

“Có con như vậy, họ chẳng sống được thanh thản đâu.” Tôn Bách Niên lắc đầu, “Tôi đưa cô về trước.”

Lê Diệp nhìn bên ngoài, “Không cần đâu, ở đây gọi xe dễ lắm... Tôi chưa về nhà vội, ra ngoài đi dạo một lát.”

“Vậy cô cẩn thận nhé.” Tôn Bách Niên dặn dò vài câu rồi rời đi trước.

Lê Diệp nhìn theo bước đi vội vàng của anh... Có gì lại dốc hết sức ra giúp đỡ bạn bè như thế, Tùng Đào, còn có lý do gì để gánh lấy một tội trạng không phải của mình để rồi lãng phí quãng thời gian tươi đẹp nhất trong tù? Ra đi, ra với thế giới bên ngoài đi, thật đẹp biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Rõ ràng như thật

Biển Aegean.

* Biển Aegean là một vùng vịnh nổi dài của Địa Trung Hải nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ.

Choán cả tầm mắt là sắc lam trong suốt và sắc trắng tinh khôi. Bầu trời, nước biển, núi đồi, hòa thành một khối khiến người ta không nhìn được tới tận cùng.

Ngồi ở cạnh chiếc bàn tròn, đeo cặp kính mát màu trà, những ngón tay dài bụng tách cà phê lên, đưa đến bên miệng nhấp một ngụm. Gió biển rất dễ chịu, mọi thứ đều vô cùng hài hòa. Nhưng sắc mặt anh không có lấy nửa điểm vui vẻ. Từ lúc đến đây, gương mặt anh vẫn cứ hững hờ, vô cảm.

Cách đó không xa, tổ làm phim đang làm việc, đạo diễn cao giọng nói, “Cắt!”

Quay phim xong, mọi người chuẩn bị kết thúc công việc.

Nhắc tà váy lên, cô gái xinh đẹp bước tới, ngồi cạnh chiếc bàn tròn, bưng cà phê lên uống một ngụm rồi lè lưỡi, “Lạnh thế...”

Doãn Chính Đặc khoanh tay, không nhìn cô ấy mà quay đầu nhìn ra ngoài khơi xa.

Diệp Cẩm Lan nói chuyện mà lại bị anh phớt lờ nên hơi bực tức, “Này... là người của công ty anh làm hỏng cuộn phim đấy nhé. Giờ đang là kỳ nghỉ của em mà lại phải quay lại một lần nữa cho anh, thù lao không trả thêm nhiều mà còn trưng ra cái vẻ mặt đấy!”

Doãn Chính Đặc quay đầu lại, ánh mắt rơi trên cổ tay cô ấy.

Diệp Cẩm Lan thấy anh nhìn mình chằm chằm, lát sau mới hiểu ra, “Em... Tại anh nói, cái mà anh mua cho vợ bị mất rồi nên em mới nhờ người ta lấy cho một cái, thật sự rất thích loại này.”

Doãn Chính Đặc đưa tay giật cái vòng kia ra, ném thẳng xuống biển.

“Doãn Chính Đặc!” Diệp Cẩm Lan tức điên lên, bám vào lan can nhìn gợn sóng lăn tăn trên mặt biển, bực bội mắng anh, “Dựa vào cái gì mà anh vứt đồ của em! Cái của anh làm mất rồi, vợ anh lại chưa nhìn thấy, tại sao lại không cho em mua một cái!”

Anh hờ hững nhìn ra ngoài biển, “Nhìn ngứa mắt.”

“Thần kinh!” Diệp Cẩm Lan đập bàn, “Anh bị vợ cho leo cây là đáng đời! Tính tình nhỏ nhen! Đáng ghét!”

Đôi mắt dưới cặp kính của anh lóe ra ánh nhìn lạnh lạnh. Anh mới liếc cô ấy một cái mà luồng khí lạnh đã tản khắp tứ phía.

Diệp Cẩm Lan không sợ anh, vẫn đắm chìm trong nỗi xót xa vì bị mất món đồ yêu quý, lại quở trách anh, “Không dịu dàng chút nào hết, không biết thế nào là tôn trọng phụ nữ, vợ anh lấy phải anh đúng là xui xẻo!”

Doãn Chính Đặc bưng cốc lên nhấp một ngụm cà phê, “Xui xẻo cũng không đến lượt em.”

“Anh!” Diệp Cẩm Lan thật muốn hất cốc cà phê vào mặt anh, tức giận đến mức run lên, “Em không tốn công vô ích giúp anh nữa! Anh có thể nào cũng là đáng đời!”

Sắc mặt anh lạnh tanh, có vẻ như chẳng kiêng nể ai hết.

Diệp Cẩm Lan thấy anh tỏ thái độ như vậy thì lại ngồi vào chỗ như không có việc gì, hừ lạnh, “Anh mà cứ giữ cái thái độ này thì còn thê thảm hơn đây! Em đợi xem anh thành trò cười!”

Anh ngửa đầu, đón làn gió biển ùa đến, ngắm nhìn đàn hải âu.

“Sớm muộn gì vợ cũng chạy mất!” Cô ấy hung dữ nguyên rủa.

Doãn Chính Đặc xoay xoay cái cốc, coi như không nghe thấy gì.

Một nơi có phong cảnh đẹp như tranh vẽ nhưng lại khiến người ta chẳng có lòng nào thương ngoạn. Rõ ràng là rất đẹp, nhưng lại gọi cảm giác đơn điệu chẳng khác gì bức vẽ trắng đen.

Ở nhà đã gọi điện báo, Lê Diệp tự về vào lúc tối muộn, không xảy ra chuyện gì, cơ thể cũng không chút say sướt, lúc về nhà chẳng nói gì mà về phòng ngủ luôn, như thể quên mất chuyến bay bị lỡ.

Doãn Chính Đặc không quan tâm đến cô nữa, cô muốn đi đâu thì tùy, anh mà còn xen vào nữa thì đúng là điên thật luôn.

Con đường về vùng nông thôn khá khó đi, người tài xế lái taxi luôn miệng phàn nàn.

Rốt cuộc cũng đến nơi, Lê Diệp trả thêm chút tiền, đôi phuơng mới chịu ở yên đó đợi cô trong chốc lát.

Xuống xe, tài xế còn giúp cô bê mấy túi gạo, mì, dầu mỡ vào. Lê Diệp gõ cửa, “Bác Tôn? Có nhà không ạ?”

Gõ một lát mà không có ai đáp, người tài xế có chút sốt ruột liền đẩy đẩy cánh cửa, “Chẳng phải là không khóa sao! Mau vào đưa đi, tôi đang vội đây!”

Lê Diệp theo anh ta mang đồ vào, vừa bước được vài bước thì từ bên trong ào ra một đám người, vây quanh Lê Diệp như hung thần.

Người tài xế sợ đến mức kêu to, “Không liên quan đến tôi nhé! Tôi chỉ là tài xế taxi thôi đấy!”

Tôn Thắng Quốc cũng chạy ra, hai mắt ươn ướt, “Không liên quan đến cô gái này! Giấy tờ nhà tôi đã để lại hết cho các anh rồi, tôi sẽ kiểm tiền trả nốt, mấy người cho tôi chờ chút đi!”

“Nhìn xem, cô ta mang nhiều đồ đến thế này, không phải họ hàng thì cũng có quan hệ tốt... Cô! Tiền nợ của họ, cô mau chóng trả họ đi!”

Lê Diệp nhìn khung cảnh hỗn độn, vừa rút ví ra vừa nói, “Ồ đây tôi có một ngàn...”

Còn chưa nói xong, ví tiền đã bị giật mất, Lê Diệp muốn lấy lại cũng không được. Có gã dữ dằn nói, “Một ngàn! Cô bố thí cho ăn xin à!” Vừa nói, gã vừa ném ví của cô lên, bao nhiêu tiền ở trong đều bị rơi ra, chiếc ví bay lên không trung rồi rơi xuống đất. Lê Diệp vội vàng ngăn lại, “Dừng lại! Các anh làm thế này là ăn cướp đấy!”

Mấy gã kia nhìn thấy nhẵn và vòng trên tay cô thì hai mắt đều sáng rực lên...

Bất kể nó có giá trị bao nhiêu, chỉ cần nhìn qua đã biết là thứ tốt. mấy tên đó lao về phía trước, Lê Diệp cảm thấy tay đau nhói, cúi đầu nhìn, những thứ trên tay đều đã bị cướp đi rồi.

Cô kích động nhào qua, “Trả lại cho tôi!”

Tên cướp được nhẵn đẩy cô ra, thấy cô kích động như vậy thì chắc chắn đây không phải là hàng tầm thường, vội giấu vào túi quần, “Hoặc là trả tiền cho bọn tao, hoặc là lấy nhẵn thay nợ!”

Tôn Thắng Quốc cũng lao đến hòng giằng lại, nhưng bị những gã kia ghì xuống đất, không thể nào nhúc nhích được. Lê Diệp một thân một mình, cũng đành bị đùn đẩy không thương tiếc.

Mấy tên kia gỡ lấy cả đồ đạc, thoát cái đã biến thành những kẻ cầm thú. Lê Diệp chạy không nhanh, đuổi được vài bước, gào khóc giong mà bọn hán cũng không ngừng lại.

Quay đầu lại nhìn Tôn Thắng Quốc, ông nằm dưới đất run rẩy đến khổ sở, Lê Diệp vội vàng bước đến gần. Dáng vẻ của ông hình như có vấn đề gì đó, cô xin người tài xế trước tiên đưa ông ấy đến bệnh viện.

Gặp phải nhiều tình huống khó xử, nhưng chưa từng có trường hợp nào như thế này, người tài xế không thể làm gì khác là đưa ông ấy đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, Tôn Thắng Quốc được vào cấp cứu. Bác sĩ nói não hơi xuất huyết, may mà đưa đến kịp, không còn gì nghiêm trọng nữa.

Người tài xế đã đưa nạn nhân đến đây rồi, tâm lý sợ phiền phức cũng là bình thường. Lê Diệp trông Tôn Thắng Quốc, đợi ông tỉnh lại thì đi mua nước cho ông uống, khiến y tá còn tưởng cô là con gái của ông.

Uống xong thuốc, Tôn Thắng Quốc nhìn Lê Diệp, không kìm được giọt nước mắt, “Nếu bác có một đứa con gái như cháu thì chắc đã chẳng đến mức này.”

Ông kể lại tình hình dạo gần đây. Bà Tôn do lo lắng cho con trai nên đổ bệnh nặng, chữa chạy bằng cả Đông lẫn Tây y, phải chạy vay vay mượn rất nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn ra đi, vừa hạ táng mấy hôm trước.

Chủ nợ thúc giục liên hồi, đồ đạc trong nhà bay biến hết, họ lấy giấy tờ nhà đi, nhưng căn nhà quá cũ nát, chẳng đáng bao nhiêu tiền. Rơi vào tình hình này, Tôn Thắng Quốc trở thành người dễ bị ức hiếp, chỉ sợ nợ tiền lại hóa nợ chết, ngày nào họ cũng đến làm loạn, rút được chút nào hay chút nấy.

Lê Diệp vô cùng cảm thông. Tôn Bách Niên nói người đáng thương rất nhiều, nhưng mắt thấy hoàn cảnh như thế này, ai mà không động lòng thương cảm.

Trên cánh tay Lê Diệp có vết thương, mấy tên đó vừa hung hăng lại vừa thô bạo, rõ ràng Lê Diệp không phải người liên quan nhưng vẫn bị cướp đồ.

Lau nước mắt, Tôn Thắng Quốc nhìn Lê Diệp, “Cô gái, bác cũng chẳng sống được bao lâu nữa, bác biết cháu với anh luật sư đến hôm vừa rồi, thật ra không phải vì giúp con bác. Nó làm nhiều chuyện xấu, chắc cháu bị nó làm liên lụy hả?”

Lê Diệp không đành lòng nói cho ông biết sự thật, liền lắc đầu, “Bác yên tâm dưỡng bệnh, không có gì đâu.”

“Trước các cháu, cảnh sát cũng đến hỏi, con trai bác có quen ai tên là Hạ Tùng Đào không, bác nói là không rõ lắm, nó làm gì có bạn từ tẻ nào cơ chứ.” Tôn Thắng Quốc nhìn Lê Diệp, quả nhiên có phản ứng khác thường.

Thở dài, Tôn Thắng Quốc thẳng thắn, “Bác biết Hạ Tùng Đào, nó với thằng Tôn Siêu có quan hệ tốt lắm... nó cũng là đứa duy nhất qua lại với thằng Tôn Siêu mà được bác khen.”

Lê Diệp hồi hộp nhìn Tôn Thắng Quốc, ông nằm đó, thông thả nói, “Bọn nó không hay gặp nhau, thỉnh thoảng Hạ Tùng Đào mang đồ đến, còn cho bác tiền nữa... Tôn Siêu từng xuống sông cứu nó, nó vẫn mang ân suốt đến tận giờ, tốt thật đấy.”

Lê Diệp nhìn Tôn Thắng Quốc, trông ngực dòn mảnh liệt, cô có dự cảm, chân tướng đang dần rõ ràng như thật rồi...

“Khoảng hai năm trước, có một lần Hạ Tùng Đào đến nhà bác, nó với Tôn Siêu uống rượu, hình như lúc đó Hạ Tùng Đào gặp chuyện không vui, hai đứa uống đến tận khuya, uống nhiều lắm. Bác nghe thấy Tôn Siêu nói muốn thay nó trút giận. Sáng hôm sau, bọn nó đã đi rồi, đến tối thì Tôn Siêu vội vàng về thu dọn đồ đạc, bảo là phải đi xa làm việc, còn dặn hai bác không được nói cho ai biết chuyện nó quen biết với Hạ Tùng Đào... Một thời gian sau, bác đọc được tin Hạ Tùng Đào vào tù vì đốt bãi xe của người ta, thậm chí còn ngồi tù nhiều năm, là tội nặng.” Tôn Thắng Quốc thở dài, “Nhưng mà bác đoán, chuyện đó không phải do Hạ Tùng Đào làm, nó không giống loại người mất lý trí như vậy. Buổi sáng hôm đấy, bác còn nhớ rõ ràng là Tôn Siêu mang cả một thùng xăng đi.”

Trống ngực dồn lên tận cổ họng, Lê Diệp nhìn Tôn Thắng Quốc, “Bác Tôn, bác có đồng ý nói như vậy trước mặt cảnh sát không ạ? Như vậy có thể sẽ khiến con bác...”

“Bác không muốn người tốt bị đổ oan, người làm sai mới đáng bị trừng phạt.” Tôn Thắng Quốc nói, “Bác đồng ý nói ra hết những gì bác biết.”

Lê Diệp dõi theo dáng vẻ kiên định của ông, âm thầm thu bàn tay lại...

Hạ Tùng Đào, có lẽ thật sự được cứu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Cô đền được sao?

Cảnh sát đến lấy thông tin từ Tôn Thắng Quốc. Lời khai của ông chỉ có thể dùng làm đầu mối, còn chân tướng thế nào thì phải điều tra cụ thể. Hơn nữa, lời khai của Tôn Siêu và Hạ Tùng Đào rất trùng khớp, cho dù Tôn Thắng Quốc có nói ra thì cũng không thể chắc chắn làm yếu tố lật ngược vụ án được.

Tôn Bách Niên đến làm việc với Tôn Siêu. Hắn không chịu nhận tội, một là do ai cũng có tâm lý sợ hãi muốn trốn tránh tội, hai là, hắn cũng có mối bận tâm. Nếu hắn tội trọng tội, thì có lẽ sẽ phải ngồi tù đến chết, mà bố mẹ hắn thì không thể nào đợi đến ngày đón hắn ra ngoài được.

Dò xét nhân tính không phải là việc khó đối với Tôn Bách Niên. Anh đã nhìn ra được tâm lý của Tôn Siêu từ lâu, nói trong nói ngoài để đánh động hắn, chỉ cần hắn thẳng thắn, Tôn Bách Niên sẽ thay hắn ứng phó với quan tòa. Kết quả cuối cùng tốt nhất đương nhiên là do biết cách tranh thủ cơ hội hiệu quả nhất, mà bố mẹ hắn, cũng sẽ nhận được sự thu xếp thỏa đáng.

Mặc dù Tôn Siêu không chịu nói gì, nhưng nếu hắn là thủ phạm, trong lòng hắn ắt có dao động...

Cho dù hắn không nhận tội, thì trên đầu cũng đã đội tội danh làm cháy nhà xưởng, vốn dĩ không thoát được tội. Mãn hạn tù cho tội danh này, ra ngoài, hắn vẫn không có khả năng để cho bố mẹ có được cuộc sống tốt. Nhưng nếu hắn thành thật thú nhận, hắn vẫn có thể cho người thân duy nhất được an nhàn tuổi già.

Đây là cách mà Tôn Bách Niên đang âm thầm dùng, anh không nói với Lê Diệp. Có một số việc, dùng thủ đoạn một chút sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Có những người, vốn dĩ là kẻ không biết nói lý lẽ, nhưng chỉ cần thỏa mãn tâm lý, thì sẽ đưa ra quyết định chỉ trong một tích tắc.

Công phá phòng tuyến của Tôn Siêu chỉ còn là vấn đề thời gian. Sau khi Tôn Thắng Quốc thẳng thắn nói hết mọi chuyện, Tôn Bách Niên càng nắm chắc phần thắng với chuyện này.

Phía mình, Lê Diệp bị cướp đồ cũng đã báo cảnh sát. Nhưng thời gian đã lâu, Tôn Thắng Quốc không biết rõ những kẻ đến đòi nợ là ai.

Lập xong án, cảnh sát nói sẽ nhanh chóng giúp cô tìm đồ, nhưng cái “nhanh” này, chỉ là một cái có thoái thác mà thôi.

Gần như bị cướp sạch, Lê Diệp nhìn tay trái trụi lủi, ngậm ngẫn, thần thờ.

Chắc hẳn mấy hôm nữa là Doãn Chính Đặc về rồi, anh nhất định sẽ hỏi đến, mà cô không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Lúc đầu còn mong có thể tìm lại được, nhưng sau mỗi ngày hỏi han, chỉ nhận được câu trả lời là còn đang điều tra, loáng cái đã một thời gian dài, nghe thế nào cũng thấy chỉ là trả lời cho có lệ.

Sau ngày thứ tám, Doãn Chính Đặc trở về. Anh không về Hạm Bích Các, mà về nhà họ Doãn.

Xuống máy bay chưa được hai tiếng, thì trên mạng lại xuất hiện tin tức của anh...

Anh bị chụp ảnh lên cùng một chuyến máy bay với Diệp Cẩm Lan, một trước một sau rời khỏi sân bay.

Nhiều lần bị chụp trộm, theo tần suất nhất định, giới truyền thông phỏng đoán giữa hai người họ đã sắp công khai quan hệ yêu đương rồi.

Doãn Chính Đặc chưa bao giờ đọc loại tin tức giải trí đó, những người kia viết gì, anh hoàn toàn không biết.

Trở lại nhà họ Doãn, mọi người có mặt đầy đủ. Lúc anh còn đang ở nước ngoài, chưa lên máy bay mà họ đã thúc giục mấy lần, bảo anh nhất định phải về nước trước.

Trên bàn bày đầy thức ăn, Doãn Chính Đặc ngồi xuống, nhìn một lượt, “Hôm nay có cỗ gì hay sao mà làm nhiều đồ ăn thế này.”

Trần Oanh múc canh cho con trai, thờ dài, “Con nói mà không biết xấu hổ, đã mấy ngày không về nhà, mẹ muốn gặp con mà cũng chẳng thấy bóng dáng đâu... con mà là con trai mẹ sao!”

“Chẳng phải đã nói là đi công tác mấy ngày sao... Với lại, có chị với anh rể ở cạnh mẹ còn gì.”

“Đừng nói nữa! Nhà mình dạo này bị sao xấu chiếu rồi... anh rể con vừa mới ra viện.” Trần Oanh lắc đầu.

“Sao vậy?” Doãn Chính Đặc nhìn Khang Đức Văn ngồi phía đối diện. Sắc mặt hắn hơi tái, đúng như một người bệnh.

Xua xua tay, Khang Đức Văn tỏ vẻ không sao, “Hôm đấy ra ngoài chạm mặt một thằng trộm, chặn nó lại nên bị đâm một nhát.”

Khang Đức Văn chỉ vào ngực, “Bị thùng một lỗ, may mà không chạm đến nội tạng.”

Doãn Kính Lam ngồi bên cạnh đau lòng nhìn hắn, “Anh đây! Đúng là đại quá, đã bảo đừng xen vào chuyện của người ta rồi mà!”

“Sao anh có thể trở mặt đứng nhìn chứ!” Khang Đức Văn cười, nắm tay vợ, “Xin lỗi, để em lo lắng rồi!”

Hai vợ chồng nhìn nhau đầy tình cảm.

“A Đặc.” Trần Oanh nhìn con trai, “Lê Diệp đâu? Dạo này không thấy con đưa nó đi đâu.”

Doãn Chính Đặc gấp thức ăn cho mẹ, không trả lời câu hỏi này.

“Rốt cuộc con với Diệp Cẩm Lan có quan hệ gì? Năm bữa nửa tháng lại có thị phi, lần này có phải là con đưa nó ra nước ngoài không?” Trần Oanh nhìn bộ dạng tỉnh bơ của con trai, “Mẹ đang hỏi con đấy! Có phải con thích Diệp Cẩm Lan không? Mẹ nói này, nếu trong hai đứa con chỉ được chọn một, mẹ thà để con chọn Diệp Cẩm Lan, tốt xấu gì thì nó cũng lành lặn, không cần ra ra vào vào cũng phải có người hầu hạ.”

Bị bà ép hỏi không ngừng, Doãn Chính Đặc nhấp một ngụm trà, “Mẹ, con kết hôn rồi.”

“Kết hôn rồi thì sao? Tại con cứ cố chấp đấy chứ, cả nhà có ai đồng ý đâu...” Trần Oanh cười giễu, “Nếu trong lòng con có người khác, ly hôn rồi cưới lại cũng không sao.”

Doãn Chính Đặc đặt đũa xuống, “Bố con từng nói, kết hôn là chuyện cả đời chỉ có một lần.”

“Con!” Trần Oanh tức tối, không ngờ anh lại cứng đầu như vậy. Sao cứ phải giữ con bé Lê Diệp đó lại, không hiểu anh đang tính toán điều gì.

“Được rồi.” Ông cụ nhìn cháu trai, “Người lớn trong nhà không can thiệp được vào quyết định của cháu, nhưng cháu phải biết giữ thân trong sạch, như mẹ cháu nói, năm bữa nửa tháng truyền ra tin xấu với một cô gái khác, thật sự quá kỳ cục...”

Doãn Chính Đặc lau khước miệng, “Qua lại với Diệp Cẩm Lan là vì công việc, còn chuyện riêng, thì chỉ là xã giao thông thường thôi ạ.”

“Cháu nói với ông chuyện này cũng vô dụng, ông tin hay không không quan trọng, cháu phải làm cho Lê Diệp tin cháu với cô gái kia không có quan hệ gì thì mới được... Một khi cháu đã kết hôn, cũng không có ý định ly hôn, thì nên làm cho tốt, đừng có bày ra bộ dạng của đám công tử bột.” Ông cụ nghiêm khắc rắn dạy.

Doãn Chính Đặc không lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc.

Trở lại Hạm Bích Các, trời đã về đêm.

Trên tầng sáng đèn, cô có ở nhà, không thừa lúc anh không về mà trốn ra ngoài. Anh không biết có nên vui mừng không đây.

Người làm nhận hành lý rồi hỏi, “Cậu ơi, cậu ăn tối chưa? Để tôi xả nước cho cậu tắm nhé?”

Anh cầm áo khoác trong tay, lắc đầu rồi lên tầng.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, nếu không có một bóng người thì người ta sẽ nghĩ đây là một căn phòng bỏ hoang.

Đang đọc sách, Lê Diệp nghe thấy tiếng bước chân thì kinh ngạc, quay đầu lại, cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Anh lạnh lùng, còn cô lại bối rối.

Gập sách lại, cô chống mép bàn đứng dậy, giấu cánh tay ra sau người, chăm chăm nhìn anh.

Cô nàng không biết nói dối, tâm trạng hiện hết trên gương mặt, Doãn Chính Đặc liếc cô một cái, “Xem ra, mấy hôm nay em ở nhà vô cùng an nhàn.”

Lê Diệp cứ để tay sau lưng, như thể đang giấu gì đó, ánh mắt hơi né tránh anh.

Thấy cô để phòng mình như vậy, anh bỏ áo khoác lại, quay đầu đi vào phòng tắm.

Tự xả nước ấm, tự hòa sữa tắm, nước nóng nhưng vẫn không thể nào xua đi tâm trạng lạnh lẽo trong anh...

Đến người giúp việc trong nhà còn biết hỏi anh một câu, cô thì chẳng buồn đoái hoài đến anh.

Hình xăm dưới cánh tay vẫn đậm như trước, anh liếc mắt nhìn, rồi đưa tay đập mạnh xuống mặt nước.

Nghे tiếng động trong nhà tắm, Lê Diệp vuốt vuốt cổ tay. Đồ đã mất, có lẽ cô nên nói với Doãn Chính Đặc một tiếng, đó là thứ đồ anh bỏ tiền mua, anh là chủ nhân của nó...

Không biết nên mở miệng thế nào, chính cô cũng không biết cảm giác chột dạ đó từ đâu mà đến... Là vì việc mất đồ liên quan đến Hạ Tùng Đào, nên không thể cho anh biết? Nhưng lại không hoàn toàn như vậy. Cô cảm thấy trong lòng mình có một nỗi áy náy khó tả, khiến cô không cách nào nhìn thẳng vào mắt anh được.

Một lát sau, Doãn Chính Đặc từ phòng tắm đi ra, lau tóc, đưa mắt nhìn. Cô ngồi ở cạnh bàn, ngầy ngẩn, không biết đang nghĩ gì.

Lê Diệp đang thất thần thì nghe thấy một mùi thơm nồng đậm. Cô biết đó là mùi của ai, thoáng giật mình, một cánh tay rắn chắc luồn tới, rút quyển sách cô mới đọc từ trên giá xuống.

Lê Diệp định ngăn cản, chạm tới cánh tay anh thì lại rút tay về.

Đó là một quyển sách về pháp luật, anh giờ bừa, lạnh lùng giễu cợt, “Sao vậy? Định kiện tôi ra tòa, hay là định giúp người tình cũ của em?”

Lê Diệp nắm tay, cúi đầu, “Tôi... chuyện đó...”

Anh thấy cô muốn nói lại thôi thì nhún mày, chờ cô mở miệng.

Lê Diệp biết không thể giấu mãi được, liền đưa tay ra trước mặt anh, “Tôi xin lỗi... Nhẫn, vòng tay, đều mất hết rồi...”

Anh nhìn bàn tay trụi lủi của cô, ánh mắt lạnh lùng.

Lê Diệp quan sát phản ứng của anh, áy náy nói, “Bao nhiêu tiền vậy, tôi sẽ đền anh...”

Ánh mắt anh càng lạnh hơn, bỏ lại quyển sách, liếc cô, “Em lặp lại lần nữa?”

Lê Diệp đành phải lặp lại, “Tôi đền anh...”

Anh nói con tức giận trong nháy mắt, tóm chặt lấy cổ cô, “Cô muốn đền tôi? Cô định đền thế nào?”

“Tôi có một chút tiền lương... Trả dần cho anh...”

“Dựa vào cô mà đòi đền ư?” Anh tức đến nỗi tay run lên, “Tiền lương của cô, mười năm cũng không mua nổi một viên kim cương!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Khiến cô không thoải mái

Nghे anh nói, Lê Diệp đành lặp lại, “Vòng và nhẫn, bao nhiêu tiền... tôi có thể đi vay.”

Con giận của anh không thể giấu đi được, anh đi quanh cô một vòng, ánh mắt như có thể phun lửa ra được.

“Làm rơi ở đâu?” Anh trừng mắt nhìn cô, lửa giận như thiêu cháy da thịt cô.

Lê Diệp nắm lấy cổ tay mình, không thể nói chính xác địa điểm, chỉ có thể ấp úng, “Không nhớ rõ...”

Anh nhìn cô, “Còn cái gì mà cô nhớ rõ được? Chuyến bay sắp cất cánh cô quên, nhẫn đánh rơi ở đâu cô cũng quên! Chỉ duy nhất thằng người yêu cũ đang ngồi tù là nhớ mãi không quên, đúng không?”

Lê Diệp không muốn cãi nhau với anh, cô cũng không muốn để xảy ra chuyện này. Cảnh sát nói khó tìm lại được đồ đã mất, cách duy nhất cô có thể làm là nói với anh, sau đó bồi thường cho anh... Mặc dù cách này có thể sẽ khiến anh càng tức giận hơn.

“Xin lỗi...” Cô cúi đầu, áy náy là thật, cô vẫn sờ tay theo thói quen, mỗi lần chạm phải cổ tay trụi lông, trong lòng lại có cảm giác buồn bực.

Anh nói trợn lời đĩnh, “Xin lỗi? Cô nói với tôi ba chữ này, có ý nghĩa gì không?”

Đúng vậy, không có ý nghĩa gì, Lê Diệp không phản bác lại mà chỉ hỏi, “Tổng cộng... là bao nhiêu tiền...”

Doãn Chính Đặc liếc nhìn cô một cái, hận không thể rút gân cô. Anh quay đầu đi, lấy điện thoại rồi ra ban công. Làn gió mát bọc kín cơ thể, mà sắc mặt anh lại càng lạnh đi.

Bấm điện thoại, thái dương anh giật liên hồi, “Giúp tôi đề ý một chút, xem chiếc nhẫn kim cương tôi mua hôm trước có ai rao bán không?”

Dặn dò xong, anh quay lại, mang theo cả thân người lạnh lẽo.

Lê Diệp đang kiểm kê tài sản, tiền mặt, thẻ tín dụng, nhìn cô như vậy, Doãn Chính Đặc càng thêm tức giận.

Lê Diệp kiểm tra xong, biết mình không giàu, tiền lương không cao, sống qua ngày còn đủ chứ chẳng thể mua nổi đồ xa xỉ. Doãn Chính Đặc nói đúng, dựa vào chỗ tiền lương của cô, đừng nói mười năm, cả đời cũng chẳng mua nổi một viên kim cương.

Nhìn bộ dạng muốn mau chóng trả tiền của cô, Doãn Chính Đặc hét mạnh vào tay cô, hung tợn nói, “Lê Diệp, cô là đồ không có lương tâm!”

Lê Diệp không biết mình còn có thể làm gì, nhìn đầu tay anh để lại, cô không lên tiếng.

Cô nói ra sẽ khiến anh tức giận, hay là cứ im lặng không nói thì hơn. Cả người Doãn Chính Đặc như hùng hực lửa giận, anh nhìn chăm chăm vào hòn đá trên cổ cô. Cho dù cô chưa từng nói gì, anh cũng chưa từng hỏi, nhưng anh biết thứ đó liên quan đến ai. Anh vẫn luôn quên đi sự tồn tại của nó, không lẽ nào một viên đá lại được quý trọng hơn một viên kim cương.

Anh chờ cô đổi viên đá đi, chờ cô dời ánh mắt đi nơi khác, nhưng cô không chịu, viên đá vẫn ở đó, còn viên kim cương anh tặng cô lại đánh mất.

Đưa tay ra, anh giật lấy chiếc vòng trên cổ cô. Lê Diệp lập tức lao đến, “Dừng tay!”

Doãn Chính Đặc đứng đứng đi vào nhà vệ sinh, ném viên đá vào bồn cầu, thẳng tay xả nước.

Quay đầu lại, nhìn người phụ nữ đứng ngây ở cửa, dường như anh càng tức hơn, “Nếu đã mất rồi thì cho mất hết đi... đừng giữ lại cái gì nữa.”

Lê Diệp không có phản ứng quá mạnh mẽ, có chút sợ sệt, cô nhìn vào khoảng không, vẻ mặt đầy thất vọng.

Anh không thấy vẻ gì khác, lần nào cũng là bộ dạng này, anh lại chợt nghĩ, lúc đánh mất nhẫn cưới, cô có phản ứng gì.

Dừng dừng, sáng khoái, hay là như thế này, có một chút khô sở?

Lê Diệp không tranh cãi với anh, đứng một lát rồi quay đầu đi ra.

Anh không muốn cứ yên lặng thế mà chấm dứt, vội đuổi theo cô, “Sao? Hận tôi ném thứ đó của cô đi?”

Lê Diệp định ngồi vào bàn đọc sách tiếp, cô muốn xem, nếu Hạ Tùng Đào gánh tội thay người khác, anh ta sẽ phải nhận trách nhiệm gì. Anh ta đã thi hành án hai năm rồi, có phải nên được thả ra hay không?

Doãn Chính Đặc kéo lấy vai cô, “Nói với cô đấy!”

Lê Diệp không có gì muốn nói, trên người cô đều trơn không rồi, những nơi đang quen có sự tồn tại của thứ nào đó, đến hôm nay đều trống trơn cả rồi.

Anh không buông tha cho cô, vuốt vuốt cổ cô, “Vòng là do Hạ Tùng Đào cho cô? Đeo nhiều năm rồi?”

Lê Diệp không muốn nói chuyện này với anh, đành trốn tránh, “Đừng như vậy.”

“Tại sao tôi không thể như vậy?” Anh lạnh lùng chế giễu, động tác càn rỡ hơn, “Đăng kí kết hôn còn đang trong ngăn kéo, so với bất kỳ ai, tôi đều có tư cách làm như vậy hơn.”

Tay anh đưa xuống thân dưới cô, vén váy của cô lên, ngón tay thô lỗ chen tới. Lê Diệp khó chịu, biết anh đang giận lấy nên tránh né, “Tôi không thoải mái...”

“Sau khi kết hôn, ngày nào cô cũng không thoải mái, đúng không?” Anh áp sát lại, “Ăn cơm với tôi không thoải mái, ngủ cùng giường với tôi không thoải mái, làm lễ cưới cô không thoải mái, ra nước ngoài nghỉ ngơi cô cũng không thoải mái, nhưng cô chỉ có thể chịu đựng thôi. Lê Diệp, lấy tôi, cô đừng mong sống thoải mái! Tôi sẽ khiến cô mỗi giây mỗi phút đều phải khổ sở, tôi muốn cô nhớ mãi mùi vị khi ở bên tôi!”

Lê Diệp bị anh bức đến phát run, “Anh đừng tay lại... Doãn Chính Đặc!”

Đẩy cô xuống giường, anh đè lên, “Tại sao tôi phải nghe cô? Há? Cô là cái thá gì chứ?”

Trán Lê Diệp lấm tấm mồ hôi, anh cúi thắt lưng, không có khúc dạo đầu mà xông thẳng vào luôn.

Nhìn gương mặt trắng bệch của cô, anh liên tục di chuyển, có chút hả hê, “Đau ư? Đau là được rồi, đây là thứ cô đáng được, cô cũng chỉ xứng đáng với sự đối đãi thế này thôi!”

Cô nghẹn ngào, nắm chặt lấy ga giường.

Bị từng đợt nhấp nhô của anh xâm chiếm, cảm giác đau đớn và căng tức trong Lê Diệp thay nhau xô đến, trong lòng cô bài xích hành vi này, nhưng một chút sức lực cô cũng không có.

Anh véo cằm cô, ép cô phải nhìn mình, vừa miệt mài đến đồ mồ hôi vừa hỏi, “Hôm đó, cô đi đâu?”

Nhìn đáng vẻ yếu ớt của cô, chết tiệt, anh lại mềm lòng...

Chỉ cần cô đưa ra lời giải thích hợp lý, anh sẽ không truy cứu. Anh chính là kẻ mắc trọng bệnh, chỉ cần nhìn thấy thứ mình muốn nhìn, những thứ khác đều có thể quên đi được.

Lê Diệp run rẩy tựa vào đầu vai anh, bị anh ép hỏi, một lát sau, cô nói đứt quãng, “Có chút... có chút việc gấp...”

“Việc gấp gì?” Anh nhìn cô chằm chằm.

Lòng bàn tay Lê Diệp đỏ đầy mồ hôi, không hiểu do căng thẳng hay do phản ứng sinh lý. Cô không biết nói dối, cũng không biết làm thế nào để nói dối mà che giấu được anh, cô lắc đầu, nức nở, “Tôi không nhớ rõ...”

Quả thực anh muốn ăn tươi cô luôn, động tác càng hung bạo hơn, “Lê Diệp, là cô tự chuốc lấy đấy!”

Động tác ra vào liên tiếp khiến cô gần như mất khống chế, tiếng hừ nhẹ biến thành tiếng thét chói tai. Cô không giống anh, phát tiết ra sẽ đạt được khoái cảm, cô thấy đau, từ tâm lý đến sinh lý, đều có cảm giác đớn đau khi bị xâm phạm.

Không có ý nghĩ yêu thương, chỉ là sự phát tiết đơn thuần, chẳng bao lâu sau anh liền chấm dứt. Sau khi xâm chiếm không thương tiếc trong cơ thể cô, anh liền rời đi.

Anh tắm nước lạnh qua loa, nhìn cô, vẻ mặt của cô như thể không muốn, như thể anh vấy bẩn cô vậy. Con giận này khó mà nguôi được, mặc kệ cô, anh mặc quần áo rồi bỏ đi.

Nằm một lúc lâu, Lê Diệp cũng lấy lại được sức lực. Cô vuốt quần áo che mình, trong người nhóp nhép, ẩm ướt, khiến cô vô cùng khó chịu.

Cô lấy một viên thuốc từ trong ngăn tủ ra, uống ngay. Từ khi kết hôn, cô đã có chuẩn bị, số lần không nhiều, nhưng chỉ sợ sẽ có hậu quả ngoài ý muốn.

Hiện giờ, với tình hình của họ, không thể để thêm một người nữa chịu khổ.

Trong phòng không có một tiếng động, thím Kim nghe thấy tiếng đóng cửa rầm rầm của Doãn Chính Đặc liền chạy vội sang xem. Thấy Lê Diệp áo quần không chỉnh tề, gương mặt thất thần, bà biết ngay là có chuyện, cũng hơi bức bối, “Cậu ấy ẩu quá đi! Sao có thể như vậy chứ!”

Nhìn cổ tay cô đầy vết bầm, thím Kim vội vàng đi tìm hòm thuốc, vừa ra đến nơi thì tiếng đóng cửa lại vang lên.

Bà ngừng đầu, thấy Doãn Chính Đặc đã quay lại.

Về mặt anh rất bình tĩnh, anh lấy hòm thuốc trong tay thím Kim, liếc mắt ra cửa, “Ra ngoài đi.”

Thím Kim thấy anh có vẻ áy náy liền nhỏ giọng nói, “Với phụ nữ phải dịu dàng một chút chứ.”

Doãn Chính Đặc làm như không nghe thấy, thông dong bước đến cạnh giường.

Thím Kim lui ra ngoài, trông anh như vậy, chắc sẽ không làm gì nữa đâu.

Đặt hòm xuống, Doãn Chính Đặc tìm được tuýp thuốc mỡ, bóp ra lòng bàn tay một chút, xoa xoa đều rồi bôi vào cổ tay Lê Diệp.

Con giận của anh lúc nặng lúc nhẹ, thay đổi như hai người khác nhau, chính anh cũng không thể khống chế được.

Lê Diệp ngồi im, vừa rồi lăn lộn một trận, cô mệt mỏi, để mặc cho anh loay hoay một hồi, vô cùng ngoan ngoãn.

“Tay kia.” Anh buông cổ tay cô ra.

Lê Diệp không nhúc nhích, anh đợi một lát rồi chủ động kéo tay cô lại.

Xoa hai cái, đột nhiên cô khóc, nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay anh.

Doãn Chính Đặc run lên, như thể bị trúng một cú đấm, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Báu vật

Nhìn Lê Diệp rơi lệ, ngoài sự kinh ngạc, Doãn Chính Đặc còn có một cảm giác rất lạ thường.

“Khóc cái gì.” Anh không lấy làm dễ chịu, nhìn cổ tay cô, còn nghĩ vừa rồi mình ra tay hơi nặng.

Chưa bao giờ bày ra bộ dạng yếu đuối, Lê Diệp cúi đầu, muốn tránh khỏi anh, lại bị anh tóm lấy hai bả vai.

Nhìn cô khóc, anh nhủ mày, “Làm xong một lần nghĩa vụ vợ chồng thôi mà, sao mà phải thế này?”

Lê Diệp ngồi lặng đi, đôi mắt đầm lệ khiến tim anh bị thắt chặt lại.

Cô không lên tiếng, đắm chìm trong nỗi u thương không cách nào kiềm chế được. Nhìn dáng vẻ cô thế này, không hiểu là vì hành vi phũ phàng ban nãy với cô, hay vì nguyên do khác. Dáng vẻ này, như thể bị rơi vào nỗi uất ức kinh khủng, vừa đáng thương lại vừa bất lực.

Rút khăn giấy nhét vào tay cô, anh tỏ ra thiếu kiên nhẫn, “Thôi!”

Lê Diệp cúi đầu, không phát ra bất cứ âm thanh nào. Thật ra cô không cãi cò với anh, nhưng lại khiến anh không yên tâm dù chỉ một lát.

Trong lòng thì giận cô, hận cô, nhưng đầu không lại một giọt nước mắt nhỏ nhoi. Anh đưa tay, ôm chầm lấy cô, khẽ vuốt sống lưng cô, “Thôi được rồi, chả ra làm sao cả.”

Lê Diệp nhỏ giọng nức nở, cuộn mình trong lòng anh như một con chim nhỏ bị thương.

Doãn Chính Đặc dùng đầu ngón tay lau nước mắt cho cô, nhưng lại phát hiện hình như vừa làm đứt mạch nước mắt vậy, cả bàn tay ướt đầm.

Nâng mặt cô lên, trong lòng anh rối tinh rối mù, nhìn bộ dạng này của cô, anh thấp giọng hỏi, “Làm em bị thương à? Đau lắm sao?”

Lê Diệp không lên tiếng, hai mắt sưng phù cả lên.

Anh đưa tay định vén váy cô lên kiểm tra, cô liền ngăn lại, anh không làm gì được đành bế cô vào nhà tắm.

Ôm cô ngồi trong bồn tắm ấm áp, lau rửa khắp cơ thể gầy yếu của cô, anh không cảm thấy mình dùng quá nhiều lực mà lại khiến cô uể oải đến mức này.

Có chút hối hận, anh xoa xoa vết bầm của cô, “Tắm xong đến bệnh viện.”

Lê Diệp dựa vào vai anh, lắc lắc đầu.

Chỉ là một động tác nhỏ, nhưng lại khiến lòng anh chấp chùng...

Nếu cô luôn như vậy, ngoan ngoãn, dịu dàng, hà cớ gì anh phải nổi trận lôi đình.

Ôm cô, anh cũng cảm thấy cô lạ thường, chợt cúi đầu, hơi thở nóng ấm phả vào tai cô, “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

Lê Diệp chỉ lắc đầu, giữa họ vẫn còn một tầng ngăn cách cuối cùng, cô không thể giải bày nội tâm với anh được.

Doãn Chính Đặc nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô, cúi đầu nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, “Hôm đó, có đến sân bay không?”

Lê Diệp định tránh né theo thói quen, nhưng lại bị anh nắm cằm, ép hỏi, “Trả lời tôi, hôm đó có đến sân bay không?”

Lê Diệp mím môi, ánh mắt anh đầy áp lực, không hiểu sao, cô lại gật đầu.

Khóe miệng anh bắt giác cong lên, đôi mắt chớp động ánh quang, “Có việc nên chờ giờ sao?”

Gương mặt cô hiện vẻ mặt tự nhiên, tí trán vào đầu vai anh.

Dáng vẻ đáng thương khiến anh xót xa, vuốt ve vai cô, anh thở nhẹ, “Gặp chuyện gì, sao không nói rõ ràng với tôi?”

Hơi nước bốc lên khiến mọi thứ mơ hồ. Lê Diệp cúi đầu, chuyện tối hôm đó, cô không muốn nhớ lại, cô cũng không thể kể chuyện Khang Đức Văn làm, càng không thể để Doãn Chính Đặc biết nguyên nhân đằng sau đó.

Thấy cô lại thất thần, tay anh được thả lỏng xuống dưới. Lê Diệp kinh hãi, vội vàng ngăn lại.

Anh trêu chọc thăm dò, thấy mặt cô đỏ lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng cào một cái, giọng nói khàn khàn, “Hình như không hồng hóc gì?”

Lê Diệp vô cùng quần bách, đẩy anh ra, “Đừng như vậy...”

“Ngoài nói đừng như vậy với đừng ra, còn nói được cái gì nữa?” Anh chế giễu, thấy sắc mặt cô càng hồng hơn, anh cúi người, ngậm tai cô, “Kết hợp với giọng nói của em, sẽ chỉ khiến người ta càng muốn phạm tội hơn.”

Lê Diệp cứng đờ, ngẩng phắt đầu nhìn anh, nhìn chăm chú một hồi, đến khi anh tỏ vẻ khó hiểu, cô mới ngoảnh mặt đi, đoán rằng anh chưa biết gì.

Tắm xong, anh bế cô về giường. Mặc dù cô vẫn không nói thật, nhưng chỉ vì một động tác dựa dẫm vào anh, anh cũng đã quyết định cho qua rồi.

Nhìn cô nằm trong chăn mơ màng ngủ, anh đưa tay vuốt tóc cô. Có lẽ anh đã quá khoan dung với cô, nhưng bây giờ, anh cũng không tìm được mấu chốt của mình ở đâu.

Di động đổ chuông, anh vội vàng bắt máy, lát sau quay về, ngồi cạnh giường nhìn cô.

Lê Diệp mở mắt, ánh mắt còn sót lại hơi nước, dịu dàng, nhu mì, như vậy thật khiến anh không còn cách nào hết.

Vén tóc cô ra sau tai, anh cúi đầu xuống, “Ngủ trước đi, tôi ra ngoài một lúc.”

Lê Diệp nhìn anh, thật ra cô không có phản ứng gì, nhưng bộ dạng này lại khiến anh có chút lưu luyến.

Nhìn đồng hồ, anh nói, “Công ty có một bữa tiệc, anh về báo tôi qua đó một lát.”

Đột nhiên Lê Diệp tóm lấy tay anh, sức lực bỗng chốc cực lớn, cô thốt lên, “Đừng đi!”

“Sao thế?” Ngón tay anh lướt nhẹ qua mặt cô.

Lê Diệp ý thức được phản ứng của mình hơi quá, vội buông anh ra, “Không có gì...”

Anh buồn cười bởi hành động của cô, “Vốn dĩ tôi không cần đến, nhưng anh về mới bị thương, vừa khỏi thôi, không uống rượu nhiều được, tôi qua đó ngăn lại.”

Cô rùng rợn xuống, trong lòng thầm nghĩ, chắc hẳn Khang Đức Văn sẽ không nói lung tung, hẳn cũng có chuyện riêng tột tể, nếu nói ra, cuộc sống của hẳn cũng chẳng được tốt lành gì.

Nhìn Doãn Chính Đặc thì có vẻ giờ anh vẫn chưa biết gì, hình như anh đã bình tĩnh lại... Nhưng, nếu như anh biết, anh sẽ có phản ứng gì?

Dựa vào tính cách của anh, có khi nào sẽ bóp chết cô không...

Lê Diệp vô cùng lo sợ, bất an. Cô không thể tưởng tượng được tình cảnh và tâm trạng của mình vào lúc đó sẽ thế nào, cô muốn chạy trốn, trốn khỏi mọi chuyện có thể sẽ xảy ra.

Xoa mắt cô rồi anh đứng dậy, “Ngủ đi, tôi về sẽ mua đồ ăn khuya cho em.”

Đi được hai bước, anh quay đầu lại, quả nhiên thấy cô đang nhìn mình. Dường như mọi khó chịu và khúc mắc trong lòng tan biến hết, anh quay lại, cúi người hôn cô. Nụ hôn dần trở nên triển miên, cô không phản kháng mà im lặng đón nhận. Dù có chút ý nghĩ lung tung, nhưng rốt cuộc anh cũng dừng lại. Buông cô ra trong cảm giác thỏa mãn, Doãn Chính Đặc hôn lên trán cô, “Chờ tôi về.”

Đến khi anh ra khỏi cửa, cô vẫn còn ngây ngốc, trống ngực dồn lên hồi. Cô sờ lên ngực, cảm giác này, khiến cô thật sự chìm đắm trong cơn mê man.

Khách sạn.

Rượu quá tam tuần, đa phần đều đã ngà ngà, Doãn Chính Đặc thì lại rất tỉnh táo. Từ lượng của anh không tệ, hôm nay lại có tinh thần, uống bao nhiêu cũng không sao.

Khang Đức Văn nhìn anh, “Cậu hai, may mà hôm nay có cậu, không thì về nhà anh đầy mùi rượu, lại chuẩn bị nghe chị cậu mắng một trận.”

Doãn Chính Đặc cười, cầm cốc rượu lên, “Việc nên làm thôi, anh đang bị thương mà.”

“Có điều, cậu uống nhiều như thế, em đâu không quản cậu sao?” Khang Đức Văn lắc đầu, “Anh về muộn một lúc là chị cậu lại cần nhằn cả buổi.”

Nhìn cốc rượu, Doãn Chính Đặc nhún vai. . . Cô ấy sẽ không quản mình. Điều này anh chẳng cần suy tư cũng có thể kết luận, nghĩ đến lại thấy có chút mất mát.

“Cậu hai, anh thật sự không hiểu, chẳng phải cậu thích Sơ Vũ sao? Sao lại cưới Lê Diệp, tất cả mọi người đều không nghĩ ra.”

Khóe miệng anh gật gật, “Chẳng có gì mà không hiểu, làm chuyện muốn làm thôi, rất đơn giản.”

“Nói ra mà anh vẫn còn mơ hồ.” Khang Đức Văn tò mò, “Cậu hai, quan hệ giữa cậu với em dâu có hòa hợp không?”

“Chính là thế.”

Cười cười, Khang Đức Văn xoa xoa trán, “Em dâu hẳn là người ôn hòa, không giống như chị cậu, lúc nào cũng nóng nảy.”

Doãn Chính Đặc chống tay lên trán, thờ ơ không quan tâm, bởi quan tâm ắt sẽ rối loạn, nguyên nhân bên trong có lẽ Khang Đức Văn không hề biết.

“Có điều, A Đặc này, phụ nữ ấy à, vốn là loài sinh vật vô cùng phức tạp, không thể nhìn mặt mà đánh giá được. Vợ anh mặc dù cực kỳ lợi hại, nhưng cũng có những lúc dịu dàng, em dâu thoát nhìn thì ôn hòa, nhưng chắc cũng có lúc nổi đóa lên chứ?” Khang Đức Văn cười phá lên, tay ôm ngực.

Khóe miệng Doãn Chính Đặc gật gật, anh nhìn đồng hồ, “Không sớm nữa, em về đây.”

Khang Đức Văn chạm cốc với anh, “Hôm nay cảm ơn cậu đã đến cứu cánh. . . vất vả cho cậu rồi, cậu hai.”

Doãn Chính Đặc nâng cốc, “Người một nhà mà, không phải khách sáo.”

“Đúng vậy, xem tôi này, lại đi nói mấy lời khách sáo thế chứ. Người một nhà, của cậu là của tôi, của tôi là của cậu, đâu phải xa cách.” Khang Đức Văn chậm rãi nhấp rượu, hai mắt lộ ra ý cười.

Đặt cốc xuống, Doãn Chính Đặc cầm áo khoác, vội vàng đi ra ngoài.

Nhìn anh có vẻ đang nóng lòng về nhà, ý cười trong mắt Khang Đức Văn càng đậm hơn. . .

Chẳng trách không bận tâm đến sự phản đối của mọi người, báu vật tiêu hồn như vậy, ai lại không yêu?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hình như chồng cậu đối xử rất tốt với cậu

Có vẻ như một hồi phong ba đã kết thúc như vậy, Doãn Chính Đặc tiếp tục trở lại với công việc, mỗi ngày sớm tối đưa đón Lê Diệp, ngày qua ngày lại như trước đây.

Về chiếc nhẫn Lê Diệp làm mất, anh vẫn luôn cho người lưu ý nghe ngóng trên thị trường, nếu có người bán ra, kim cương có số hiệu độc lập, chắc chắn sẽ có tin tức ngay.

Tuy nhiên, kẻ lấy được chiếc nhẫn kim cương ắt sẽ có cảnh giác, sẽ biết không thể dễ dàng ra tay với viên kim cương lớn như vậy được, vậy nên đã lâu mà vẫn chưa có tin tức truyền đến.

Hôm nay, Lê Diệp vẫn đi làm theo lệ thường, lại bất ngờ nhận được điện thoại của Quan Khanh Khanh.

Có vẻ như cô ấy rất ổn. Cô ấy thôi việc ở đài truyền hình, biến mất cũng đã lâu. Cô ấy vẫn đang gặp bác sĩ tâm lý, cũng hồi phục được tương đối.

Lê Diệp khuyên cô ấy nên đi làm lại, có thể làm ở hậu đài giống mình, ít áp lực, lại vừa không phải rơi vào guồng quay chóng mặt, càng có lợi cho việc hồi phục tâm lý hơn.

Có lẽ do quá bức bối, Quan Khanh Khanh đã đồng ý với đề nghị của cô. Cô đến tìm lãnh đạo, đối phương lập tức nhận lời giao cho Quan Khanh Khanh một vị trí phù hợp.

Có thể làm việc cùng nhau, hai người đều rất vui mừng. Gặp lại, Quan Khanh Khanh có chút tiều tụy, nhưng trông có tinh thần hơn nhiều. Vết sẹo trên mặt vẫn còn đó, cô ấy đã đổi kiểu tóc, cố gắng che giấu nó đi.

Đồng nghiệp trong văn phòng đều rất tốt, không ai cố tình nhìn cô ấy chăm chăm, cũng không có ai nhắc đến chuyện đã xảy ra với cô ấy, mà đều tỏ ra như lần đầu gặp mặt.

Ngày làm việc đầu tiên, cô ấy nhanh chóng bắt nhịp được với công việc.

Có điều, Lê Diệp lại cảm thấy, công việc hiện tại đang vui lắp cô ấy. Cô ấy từng có một quá khứ huy hoàng, giờ lại chỉ có thể lẳng lặng cho những diễn viên vô danh tiểu tốt.

Cứ tưởng cô ấy đã có thể hồi phục tinh thần hoàn toàn rồi, chưa được hai ngày, cô ấy lại có chuyện...

Hôm ấy, mọi người đang cùng nhau thu âm, trong đó có một đoạn diễn cô con gái của một nhà danh giá chạy trốn để đào hôn, kết quả là gặp phải một tên cướp rồi bị hãm cưỡng hiếp.

Quan Khanh Khanh không thu cho vai chính hết lên thương tâm, thì Quan Khanh Khanh ngồi bên cạnh cũng đột nhiên la lên, lao ra khỏi cửa như một người điên.

Đang lúc người lẳng lặng cho vai nữ chính hét lên thương tâm, thì Quan Khanh Khanh ngồi bên cạnh cũng đột nhiên la lên, lao ra khỏi cửa như một người điên.

Bao công sức đều bị cô làm hỏng cả, đoạn vừa rồi phải thu lại lần nữa, có vài người đồng nghiệp tỏ ra không mấy vui vẻ, sự cố thiếu chuyên nghiệp như thế này thật quá hoang đường.

Lê Diệp cũng vội vàng chạy ra theo. Quan Khanh Khanh bị kích động, ngồi thu lu trong góc cầu thang, cả người run cầm cập.

Lê Diệp đưa cho cô ấy một cốc nước ấm, “Khanh Khanh, chuyện đó đã qua rồi, đừng sợ, không ai có thể hại cậu nữa đâu.”

Sờ lên vết sẹo trên mặt, Quan Khanh Khanh lại cảm thấy chán chường, “Mình xin lỗi, một chuyện đơn giản thế này mà lại bị mình làm hỏng rồi...”

Lê Diệp vỗ vỗ cô ấy, “Có gì đâu, mọi người đang thu lại lần nữa cũng sắp xong rồi, họ đều ôn hòa lắm.”

Nhìn dáng vẻ này của cô, Quan Khanh Khanh có chút khó hiểu, “Lê Diệp, cậu không sợ sao? Tại sao cậu không nghĩ đến chuyện đó?”

Lê Diệp bị cô ấy hỏi như vậy là lại nhớ đến chuyện ngày đó. Ai mà lại không sợ chứ, có điều, hiện giờ cô đã gần quên rồi. Cảm giác đáng sợ đó chỉ xuất hiện vào lúc ấy, sau khi sự việc trôi qua, cô không còn bị cảm giác đó quấy nhiễu nữa.

“Chồng cậu, hẳn là vẫn luôn ở bên cậu...” Quan Khanh Khanh thờ dãi. Từ đầu đến cuối, cô ấy luôn giấu mọi chuyện trong lòng, chuyện đau khổ cũng không chia sẻ với ai, để rồi tự mình giày vò mình, khiến nỗi đau cứ dần lớn lên.

Lê Diệp nhớ đến gương mặt của người đó, hình ảnh cứ dao động trong đầu, cô im lặng không nói gì.

Ngồi với Quan Khanh Khanh một lúc, cô cùng cô ấy đứng dậy, quay lại phòng thu âm.

Đi ngang qua phòng uống nước, chợt nghe thấy bên trong có một người đồng nghiệp than phiền, “Ngày xưa nghe anh Vương nói, anh ấy với Quan Khanh Khanh từng là đồng nghiệp từ mấy năm trước, bị cô ta mắng không ra gì... Giờ thì sao? Cô ta chẳng qua cũng thành ra thế thôi, rồi khỏi chương trình tin tức tám giờ sáng nổi tiếng kia rồi, cô ta còn hống hách được gì nữa, cả đội tôi chẳng ai kém cô ta hết.”

“Ai nói không phải chứ. Mặc dù đều là nghề đá ngang, nhưng mà Lê Diệp giỏi hơn cô ta nhiều, cô ta vẫn còn nghĩ mình là dẫn chương trình tin tức tám giờ sáng chắc, bày ra cái vẻ ngạo mạn đấy cho ai xem chứ.”

Lê Diệp không ngờ những người đồng nghiệp ngày thường vốn hòa nhã là thế mà lại có thành kiến lớn như vậy với Quan Khanh Khanh. Nhìn sắc mặt Quan Khanh Khanh hơi khó coi, Lê Diệp vội vàng đưa cô ấy rời đi, trong lòng vô cùng áy náy, “Xin lỗi, Khanh Khanh...”

Quan Khanh Khanh nhìn cô một cái, rồi cười, “Nói xin lỗi làm gì chứ, cậu có làm gì đâu... Mau quay lại thôi, mình còn phải hoàn thành nốt công việc ngày hôm nay, còn phải đọc hết lời thoại sớm một chút.”

Lê Diệp không thấy cô ấy có vẻ mất vui liền gạt đầu, “Ừ!”

Hết giờ làm, Đoàn Chính Đặc đã đợi cô ở tầng dưới. Lê Diệp và Quan Khanh Khanh cùng nhau đi xuống, nhìn thấy chiếc xe sang trọng, Quan Khanh Khanh lại bất giác Lê Diệp đưa mắt nhìn mấy lần, liền đoán, “Người đó, là chồng cậu à?”

Lê Diệp có chút bối rối, Đoàn Chính Đặc đã xuống xe đi về phía cô. Anh cầm lấy cây gậy trong tay cô, rồi đỡ cô, “Hôm nay đi ăn lẩu... nhà hàng hôm

qua em bảo muốn ăn vừa lúc có chỗ.”

Mặt Lê Diệp đỏ lên. Cô không hề nói muốn đi ăn lẩu. Hôm qua cô cùng đồng nghiệp chat nhóm, có người nói ở gần công ty có một nhà hàng lẩu rất ngon, lúc nào cũng đông kín khách, đặt chỗ trước mấy ngày mới ăn được. Cô chỉ bằng quơ hỏi một câu có ngon thật không, anh lại ngồi bên cạnh nhìn thấy cuộc trò chuyện, liền nói sẽ đưa cô đi ăn thử.

Đây là lần đầu tiên Quan Khanh Khanh gặp trực tiếp Doãn Chính Đặc. Trước đây, ấn tượng của cô ấy về anh chỉ là người chồng vừa thần bí lại vừa có tiền của Lê Diệp, có điều, đối với những người có tiền, cô ấy không mấy xem trọng. Hôm nay gặp mặt thế này, cô ấy không ngờ anh còn trẻ như vậy, phong thái bất phàm, lại khiến người khác có chút sợ hãi.

Nhìn anh chăm chú, Quan Khanh Khanh hỏi thăm, “Hôm đó...hắn là anh đã cứu tôi và Lê Diệp, tôi còn chưa nói lời cảm ơn anh.”

Doãn Chính Đặc không có ý định nhắc lại chuyện hôm đó, liền cho qua, “Không có gì...Cô có xe rồi chứ? Chúng tôi đi trước đây.”

“Để tôi mời hai người một bữa đi.” Quan Khanh Khanh kéo Lê Diệp, “Đây là lần đầu tiên mình gặp chồng cậu, anh ấy đã từng cứu mình, mình vẫn chưa nói được lời cảm ơn từ tế nào.”

“Không phải khách sáo thế đâu.” Lê Diệp đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc. Từ hôm đó đến nay, anh không hề nhắc đến chuyện đó. Mỗi lần nhớ lại, cô đều cảm thấy như đã trải qua một vở kịch, mà cả hai cô gái đều bị dồn đến bước đường cùng. Nếu anh không đến kịp, kết quả thế nào, cô chẳng dám nghĩ đến nữa.

Ngày hôm đó tại sao anh lại đột nhiên đến chỗ của Quan Khanh Khanh, Lê Diệp vẫn không hề hỏi. Anh ấy đến đó, liệu có phải để tìm cô không?

“Sao thế, hai người không tiện à?” Quan Khanh Khanh nhìn hai người.

Lê Diệp lắc đầu, “Đâu có...Vậy thì cùng đi ăn đi.”

Doãn Chính Đặc không tỏ ra nhiệt tình cho lắm, anh vốn là người không kiêng nể ai hết, vui hay không vui cũng đều để lộ ra mặt, trước nay chưa hề cố che giấu.

Lê Diệp có chút áy náy với Quan Khanh Khanh. Thật ra, chuyện tối hôm đó có thể tránh được, chỉ cần chú ý một chút, nhưng vì một chút sơ suất mà đã để lại một vết thương khó phai nhạt trong lòng Quan Khanh Khanh. Trái lại, bản thân cô lại bình an vô sự, nhiều khi nghĩ ngợi, trong lòng cô đầy cảm giác tội lỗi.

Cô đã lên tiếng, Doãn Chính Đặc cũng không nói lại nữa. Lên xem, anh đưa họ đến nhà hàng lẩu.

Nhà hàng đó không phải là nơi quá sang trọng, vừa bước vào bên trong đã thấy ngập tràn hương vị. Hơi nước nóng hầm hập, bia lạnh lạnh, xung quanh ồn ào huyền ảo, tạo nên bầu không khí rất ấm cúng.

Gọi vài món ăn, Doãn Chính Đặc còn dặn người phục vụ, “Nước canh đừng cho cay quá... Lấy thêm một lon nước hạnh nhân nóng nữa, cho tôi nước khoáng.”

Gập thực đơn lại, Doãn Chính Đặc đưa cho người phục vụ. Lê Diệp thấy anh bỏ qua Quan Khanh Khanh, liền bổ sung, “Khanh Khanh uống gì?”

Quan Khanh Khanh đáp, “Giống cậu đi.”

Lê Diệp gọi thêm một lon hạnh nhân nóng. Chẳng mấy chốc, đồ uống đã được đưa lên. Doãn Chính Đặc lấy khăn lau sạch miệng lon, bật nắp, đổ ra rồi đặt trước mặt Lê Diệp.

Quan Khanh Khanh không ngờ anh lại là người chu đáo đến thế. Cô tự thấy mình nhìn người rất chuẩn. Ấn tượng mà Doãn Chính Đặc tạo ra cho người khác ở ngay lần gặp đầu tiên rất rõ ràng, anh quá ngạo mạn, khiến người ta cảm thấy xa cách nghìn dặm, nhưng với Lê Diệp thì lại hoàn toàn khác, điều này thật sự làm cho người khác không thể tưởng tượng nổi.

Thức ăn cũng được dọn dần lên. Doãn Chính Đặc không nói chuyện, chỉ nhúng thức ăn, anh ăn một ít, còn lại đều gấp cho Lê Diệp.

Nhìn đĩa của Lê Diệp đầy ụ như hòn núi nhỏ, Quan Khanh Khanh để lộ ra một nụ cười ngưỡng mộ, “Lê Diệp, chồng cậu đối xử với cậu tốt thật đấy.”

Giương mặt Lê Diệp phỉm hồng, cô quay mặt nói với Doãn Chính Đặc, “Thế này thôi, em không ăn được nữa.”

Anh thấy cô không thể ăn được nhiều như vậy, liền đặt đĩa xuống, khoanh tay nhìn cô ăn nốt.

Một lát sau, Doãn Chính Đặc có điện thoại, bên trong quá ồn ào, anh phải ra ngoài bắt máy.

Thấy anh đi ra ngoài, Quan Khanh Khanh cảm thán, “Lê Diệp, hình như chồng cậu rất tốt với cậu.”

“Có gì đâu...” Lê Diệp lắc đầu.

“Chuyện đó, anh ấy không để bụng chút nào sao?” Quan Khanh Khanh nhìn cô.

Lê Diệp tỏ vẻ khó hiểu, “Anh ấy để bụng cái gì cơ?”

Quan Khanh Khanh lắc lắc đầu, đáp án đã quá rõ ràng, vết nhơ chỉ để lại trên cô ấy, còn Lê Diệp, không bị một chút ảnh hưởng nào.

Chẳng bao lâu sau, Doãn Chính Đặc từ bên ngoài quay lại, trong tay anh cầm một cốc trà sữa đậu đỏ. Anh đặt cạnh tay Lê Diệp, cử chỉ vô cùng tự nhiên.

Quán lẩu rất náo nhiệt, người đến đông đúc, nhưng Quan Khanh Khanh lại cảm thấy thật lạnh lẽo, cô đơn như chỉ có một mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Cô quan tâm cậu ta

Ăn xong, Lê Diệp no đến không thể chịu được nữa. Thật ra đường họ về nhà thuận đường với Quan Khanh Khanh, có thể đưa cô ấy đi một đoạn. Tuy nhiên, Doãn Chính Đặc hoàn toàn không có ý đó, vừa ra khỏi cửa đã bắt một chiếc xe cho Quan Khanh Khanh về.

Lê Diệp cũng không biết nói gì, đành tạm biệt cô ấy.

Lấy xe, hai người cùng về nhà.

Lê Diệp liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, thái độ của anh có vẻ không tốt, rất dễ khiến người khác cảm thấy bối rối.

“Sau này tôi và em ở bên nhau, đừng để người khác chen vào.” Anh liếc một cái.

Đây chính là lý do mà cả bữa cơm sắc mặt anh không dễ nhìn chút nào sao?

Lê Diệp trầm nghĩ, bạn bè muốn mời một bữa cơm cảm ơn, không thể không nể mặt người ta được.

“Lời tôi nói, em nhớ kỹ cho tôi...” Anh tỏ vẻ khó chịu, “Còn nữa... đồ uống tôi gọi cho em, đừng có gọi một phần y hệt cho người khác.”

Lê Diệp nhìn anh, thảo nào, cô còn đang không hiểu tại sao anh đã gọi nước hạnh nhân rồi mà còn mua về cho cô một cốc trà sữa, cô còn chưa uống được hai ngụm đã bị anh lấy đi, không cho uống nữa.

Chỉ là một cốc đồ uống mà thôi, anh lại để bụng như vậy. Con người này mà giận lên thì đúng là chẳng hiểu ra làm sao.

Di động đổ chuông, cô lấy ra xem, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cô lại vội vàng nhét điện thoại vào túi.

Anh liếc mắt nhìn, “Sao thế?”

Lê Diệp lắc đầu, “Tin nhắn rác.”

Anh không hỏi lại nữa, lái xe về nhà.

Về đến nhà, anh liền đi tắm. Lê Diệp nhìn cánh cửa phòng tắm, vội rút điện thoại ra, trong đó là mấy tin nhắn, tin nhắn nào cũng vô cùng khó chịu.

“Đường Na, đêm qua tôi coi vợ tôi là cô, kết quả là cảm giác phê vô cùng...”

Lê Diệp cực kỳ khó chịu, cô tưởng rằng đâm hấn bị thương sẽ khiến hấn bớt phóng túng đi, không ngờ lại càng thêm tệ hơn, không có chút hối hận nào.

“Cổ Đức, 1302, một tiếng nữa, tôi muốn nhìn thấy cô... Lần này không cần mang dao đến đâu, tôi không thích phụ nữ hung hấn cho lắm.”

Lê Diệp cảm hận hấn, “Tôi không thể đến nữa!”

“Cô sẽ đến. Tôi chắc chắn.”

Lê Diệp buồn nôn với hấn, cô xóa sạch tin nhắn đi, nhưng bản thân cô đã bị hấn theo dõi, có trốn tránh thế nào cũng không ngăn được sự quấy nhiễu bệnh hoạn của hấn.

Bất chợt, điện thoại của Doãn Chính Đặc đổ chuông, cô bước tới xem cuộc gọi đến, bỗng chốc cảm thấy căng thẳng.

Nghe thấy tiếng chuông, Doãn Chính Đặc mở cửa phòng tắm, cả người đầy bọt, nhìn cô, “Ai gọi đấy?”

Sắc mặt Lê Diệp cứng đờ, “Anh rề...anh.”

“Hà?” Anh xoa xoa tay, “Đưa đây cho tôi.”

Lê Diệp giấu điện thoại ra sau, anh lại thúc giục, “Đưa cho tôi.”

Từng bước từng bước lại gần, Lê Diệp giao điện thoại vào tay anh.

Anh bắt máy, dựa vào cạnh cửa. Phía bên kia cứ thao thao bất tuyệt, anh không có biểu hiện gì hết, chỉ im lặng lắng nghe, rồi đột nhiên sắc mặt trầm xuống.

Lê Diệp vô cùng căng thẳng, nhướn về phía trước một chút, mong có thể nghe rõ ràng họ đang nói gì.

Cô không nghe được hết phía bên kia nói gì, nhưng cô nghe rõ ràng một từ “em dâu”, cả người bỗng lạnh đi, rồi anh lại quay đầu nhìn cô chăm chăm.

Nhìn thấy vẻ mặt âm u của anh, tim Lê Diệp đập loạn nhịp.

Cúp điện thoại, anh bước về phía trước, hai mắt vẫn cứ nhìn cô chăm chăm.

Lê Diệp căng thẳng nắm lấy tay anh, “Không phải đâu...”

Anh nhướn mày, ánh mắt thâm sâu khó hiểu.

Lê Diệp lắc đầu, trong lòng lại sợ anh đã biết tất cả, đầu óc hỗn loạn, cô làm bầm, “Anh nghe tôi giải thích...”

Gương mặt anh căng cứng, anh nhìn cô chăm chăm, dáng vẻ này thật sự khiến Lê Diệp quay cuồng đầu óc.

Đột nhiên anh rũ bỏ tất cả, bất chợt nở nụ cười, “Em muốn giải thích cái gì?”

Lê Diệp nhìn anh với vẻ không tin, “Anh...”

Anh cười với vẻ mặt kiên nhẫn, “Hợp đồng hiện thời có vài chỗ sửa lại, tôi phải đến ký...”

Lê Diệp vẫn chưa hết kinh hãi, “Tôi nghe thấy... nhắc đến tôi...”

“Anh rề hỏi tôi, muộn thế này rồi mà tôi còn ra ngoài, liệu em có giận không.” Anh sờ mặt cô.

Lê Diệp quan sát tỉ mỉ sắc mặt anh, nụ cười của anh rất chân thật, không hề có bất kỳ dấu vết nào của sự tức giận. Biểu hiện vừa rồi của anh đúng là đã dọa chết cô rồi. Bực mình, cô giờ tay đâm lên ngực anh, “Anh quá đáng thật đấy!”

Anh tóm lấy tay cô, thấp giọng cười, “Làm nũng sao?”

Lê Diệp đỏ mặt, tránh khỏi tầm mắt anh.

Anh lập tức sấn lại, ôm chặt lấy cô, hôn cô say đắm.

Anh buông cô ra, cô đã xây xẩm mặt mày. Anh nhìn đồng hồ, “Tôi ra ngoài một chuyến, chắc phải mấy tiếng mới xong việc, có thể là trước mười một giờ, tôi sẽ về.”

Lê Diệp không biết nên nói gì, nhìn anh lau người thay quần áo, rồi bị anh kéo ra đến cửa, mà vẫn thấy tim đập thình thịch loạn nhịp.

Anh ra khỏi cửa, Lê Diệp còn đứng nhìn theo anh một lúc rồi mới chậm rãi quay vào trong.

Đề tay lên ngực, cô cảm thấy tay chân như nhũn ra, nỗi sợ hãi như vậy, đã lâu rồi cô chưa trải qua.

Điện thoại đổ chuông, cô biết là ai, liền bắt máy.

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười lạnh lẽo, “Chồng cô ra ngoài rồi, đến đi, tôi ở chỗ cũ chờ cô...Cô có thể không đến, tôi tiện tay gửi đi một đoạn thu âm, cậu ta sẽ tự biết thôi.”

Lê Diệp đã chẳng thấy sợ nữa, cúp máy, thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Đến khách sạn Cổ Đức, cô tìm được căn phòng đã từng đến, đẩy cửa đi vào.

Lần này phòng không tắt đèn, Khang Đức Văn đã đợi sẵn ở cửa, nhìn thấy cô vào, hắn lập tức để lộ ra vẻ tươi cười, “Tôi biết là cô sẽ đến mà... Đường Na.”

Lê Diệp tức giận, “Đừng có gọi tôi như vậy!”

“Nhưng mà trong lòng tôi, cô chính là Đường Na... So với diễn viên đó, cô còn sống động hơn, cô ta chẳng qua chỉ là cái xác, còn cô mới là linh hồn.”

Lê Diệp kinh tởm cực độ, “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi không tin anh cứ lằng nhằng thế này chỉ vì một nhân vật hư cấu!”

Hắn nhìn cô, ánh mắt không chứa lấy một ý tốt nào, “Nếu tôi nói là vì như thế thì sao?”

Lê Diệp cũng nhìn hắn, như là hận không thể bị hủy diệt luôn cùng hắn vậy.

“Nào, đọc đoạn này đi, tôi thích giọng cô ở đoạn này.” Khang Đức Văn lấy một tờ giấy ra, “Tiếng kêu của cô, thật sự quán lấy hồn tôi suốt bao nhiêu giấc mơ.”

Lê Diệp đẩy tay hắn ra, hắn híp mắt cười, lại đưa tờ giấy ra, “Hay là cô muốn đọc cho A Đặc nghe?”

Lê Diệp trợn mắt nhìn hắn với vẻ dửng dưng, bị bức ép làm việc không muốn làm, cô chỉ có thể nhẫn nại.

Cầm lấy tờ giấy, cô chỉ đọc một dòng, không thể chịu được nữa, cô xé luôn tờ giấy đi, “Anh giết tôi đi! Có chết tôi cũng không đọc!”

Hắn bật cười, móc ra một điều thuốc và châm lửa, “Tôi đâu nỡ... Đường Na, cô sợ A Đặc biết như vậy, không phải là yêu nó rồi chứ?”

Lê Diệp run lên, buột miệng nói, “Anh nói nhầm rồi!”

“Tôi nói nhầm?” Hắn đi vòng quanh cô, trắng trợn đánh giá thân mình xinh xắn của cô, “Nếu không sợ nó biết, lại biết là tôi sẽ sỉ nhục cô, vậy mà vẫn đến. Xem ra, hai người kết hôn, lại là tình chàng ý thiếp ấy chứ.”

“Anh im miệng!” Lê Diệp lùi về phía sau hai bước, như bị sét đánh ngang tai.

“Nghe nói lần trước A Đặc định đưa cô ra nước ngoài nghỉ dưỡng, cô bỏ rơi nó để chạy đến đây bịt miệng tôi... Em đâu, cô hi sinh nhiều thật đấy.” Hắn mỉm cười.

Lê Diệp nắm chặt tay, “Khang Đức Văn, tốt nhất là anh nên một vừa hai phải thôi, chuyện mà vỡ lở, cả tôi và anh đều chẳng được yên. Tôi thì không đáng nói, tôi chỉ là một người bình thường vô danh tiểu tốt, anh thì không, anh có địa vị cao trong Doãn thị, gia nhập giới thượng lưu. Nếu để Doãn Kính Lam biết anh làm chuyện buồn nôn sau lưng chị ấy, chị ấy sẽ không tha cho anh đâu! Bà Doãn với ông nội nữa, đều sẽ không bỏ qua cho anh. Thân phận của anh, địa vị, tiền bạc, danh dự, đều sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt! Anh cảm thấy anh có thể mất đi tất cả những thứ đó ư?”

Hắn híp mắt, nhìn cô phản kích hắn một cách sắc bén.

Nghe cô nói hết, hắn cười, lại lôi điện thoại ra, “Vậy chúng ta thử cược xem, là cô sợ bị A Đặc biết cô lộng tiếng cho bộ phim khiêu dâm huyền thoại hơn, hay là tôi sợ bị mọi người biết tôi say đắm câu chuyện của cô hơn.”

Hắn tìm đến số của Doãn Chính Đặc, ngón tay hạ xuống, “Tôi thích nhất là mấy trò kích thích như thế này. Tôi đánh cược, cô sẽ không để tôi gọi cuộc điện thoại này, bởi vì cô quan tâm A Đặc.”

Lê Diệp nhìn màn hình điện thoại của hắn, trên đó có số và tên của Doãn Chính Đặc. Cô cắn chặt răng, không thể chịu thua, nếu chịu thua, cô sẽ phải nghe theo sự sắp đặt của hắn, cô không muốn làm chuyện trái với lòng mình.

“Tốt lắm, tôi rất thích người cứng đầu.” Khang Đức Văn bấm nút gọi, nhìn màn hình chuyển sang chế độ gọi, Lê Diệp chột căng thẳng, sắc mặt biến đổi đột ngột.

Nhìn thấy phản ứng của cô, hắn đắc ý, “Cùng chết cũng được, tôi chán ngấy những ngày tháng sống mà phải dè dặt sắc mặt người ta rồi, tôi vẫn mong được làm người đàn ông đường đường chính chính, chứ không phải kẻ ăn nhờ ở đậu, nghe người ta sai khiến.”

“A lô?” Đầu bên kia đột nhiên truyền đến giọng nói của Doãn Chính Đặc, khiến Lê Diệp giật thót mình.

“A Đặc.” Khang Đức Văn nói từng chữ một, nhìn Lê Diệp chằm chằm, khoe miệng cong lên thành nụ cười xấu xa, “Anh có chuyện này, nhất định phải nói với cậu...”

Lê Diệp nắm chặt tay, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng. Cô không quan tâm, bị người ta biết thì sao chứ, cô đã sớm buông bỏ tất cả rồi, tại sao lại phải chịu uy hiếp chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Sự khác thường của cô ấy

Ở đầu dây bên kia, Doãn Chính Đặc hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Không nghe thấy giọng nói kia, trong lòng Lê Diệp lạnh đi, nhưng nghe thấy rồi thì trái tim lại bông rớt như bị dầu sôi tưới qua. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của Khang Đức Văn, ánh sáng trên đó như đắm đuối qua hai mắt cô vậy.

Nhìn cô một cái, cho dù cô cố giấu đi sự áp lực, nhưng trong lòng cô nghĩ gì thì hẳn đã dần rõ ràng rồi, Khang Đức Văn bình tĩnh lên tiếng, giọng điệu âm u, “Em dâu...”

Hắn vừa nói được hai từ, thì Lê Diệp đã lao đến, giật lấy chiếc di động, ném thật mạnh xuống đất.

Nhìn chiếc di động tan thành bốn năm mảnh, Khang Đức Văn khoanh tay lại, “Quả thật cô rất sợ tôi nói với nó...”

Lê Diệp cắn răng, hét lên như kẻ điên dại, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Hắn bước đến, nhặt điện thoại lên lắp lại, “Vậy tôi nói thẳng luôn, em dâu...”

Nhìn vẻ mặt tái nhợt của cô, hắn thông thả nói, “Trong máy tính của Doãn Chính Đặc có một bản phươg án hợp đồng với tập đoàn Tất Thắng, tôi muốn cô lấy ra cho tôi một bản.”

Lê Diệp nhìn hắn chăm chăm, cuối cùng thì tên này cũng để lộ đuôi cáo, làm gì có chuyện đắm đuối giọng nói của Đường Na, chỉ là chuyện tào lao mà thôi. Mục đích của hắn là lấy trộm được cơ mật của công ty, vì lợi ích cho riêng hắn.

“Em dâu không từ chối yêu cầu nhỏ nhỏ này của tôi đấy chứ?” Hắn cười, “Sợ với tình cảm bền chặt của hai vợ chồng cô mà nói, thì một văn kiện nhỏ nhỏ đó đâu tính là gì. Cô nghĩ xem, mất văn kiện rồi, nó cũng chẳng nghĩ đến cô, cô có biết gì về chuyện làm ăn đâu. Nhưng mà quá khứ của cô mà bị nó biết được, chắc là không ổn đâu. A Đặc có thể chịu được khi vợ nó kêu rên cho đàn ông cả thế giới này nghe không?”

Nhìn biểu hiện căm hận của cô, nụ cười của hắn càng thâm sâu hơn. Hắn bước đến, vỗ vỗ vai cô, lại nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, em dâu cũng nên về nhà đi thôi, đừng để cậu hai nhà tôi đợi lâu...”

Cô hất tay hắn ra, đầy cảm giác buồn nôn.

“À đúng rồi... Tôi nên nói cho cô biết thời gian muộn nhất phải đưa cho tôi tập văn kiện chứ nhỉ.” Khang Đức Văn lấy một phong bao từ trong túi ra, quơ quơ trước mặt cô, “Thứ Hai tuần sau, cũng tức là năm ngày sau, tôi muốn hợp đồng xuất hiện trước mắt, bằng không... Trong này là trọn bộ “Mùa xuân của bách hợp”, còn cả ghi âm mấy cuộc đối thoại giữa chúng ta, tôi đã xử lý hết phần của tôi rồi, chỉ còn lại lời cô thừa nhận về vai diễn kia thôi. Tôi nghĩ chắc là cô không muốn tôi gửi cái này cho A Đặc đâu nhỉ?”

Lê Diệp đưa mắt nhìn con người dơ bẩn kia, mỗi một tế bào đều phát ra sự căm ghét hắn.

“Chúng ta có thể đi rồi.” Hắn cười, “Tôi tiễn cô một đoạn nhé, em dâu?”

Lê Diệp lùi về sau hai bước, quay đầu đi thẳng ra cửa.

Nhìn thấy cô cuống cuống bỏ chạy, hắn cũng ra theo, còn nhắc lại, “Em dâu đừng quên, thứ Hai tuần sau, tập đoàn Tất Thắng, chuyện anh rể giao, đừng có quên đấy.”

Lê Diệp vội vàng bước đi, cô không thể ở lại thêm một giây nào nữa, nơi này khiến cô cảm thấy cả thế giới như sụp đổ vậy.

Lên xe, gương mặt cô chiếu lên cửa xe. Ngoài cửa sổ, đèn điện lấp lánh, còn cô thì kinh hãi, hoảng hốt.

Tại sao cô lại để mình rơi vào hai tình huống nan giải thế này? Cô ghét phải lựa chọn.

Đèn đường chẳng chịt, hai tia sáng rọi xuống, sáng đến chói mắt.

Từ khách sạn đi ra, đến cạnh xe, rồi ngồi vào trong, Khang Đức Văn mở điện thoại ra. Một góc điện thoại bị vỡ ra, con bé kia cũng không vừa chút nào.

Cười lạnh một tiếng, hắn nhìn thấy mấy thông báo cuộc gọi nhỡ.

Ngập tràn gương mặt hắn là vẻ thư thái, hắn gọi lại.

“A Đặc?” Hắn nhìn mình trong gương, chậm rãi chỉnh tóc, hắn nói, “Vừa rồi không cẩn thận, để điện thoại bị rơi xuống đất ấy mà.”

“Vừa rồi trong điện thoại anh nói gì vậy?” Doãn Chính Đặc hỏi hắn, “Anh nhắc đến Lê Diệp sao?”

“À đúng.” Khang Đức Văn đắc ý nhìn gương mặt mình trong gương, ngắm trái ngắm phải, hần nói, “Vừa rồi định nói với cậu về chuyện hợp tác với Mỗi Mẩu, đột nhiên nhìn thấy một cô gái trông rất giống em dâu, làm rơi điện thoại rồi tôi mới phát hiện ra mình nhìn nhầm.”

Doãn Chính Đặc đáp, “Cô ấy đang ở nhà... Hợp đồng đã sửa xong rồi, em cũng ký rồi... Em tan ca đây.”

“Ừ, về nhà chăm em dâu đi, mấy hôm nay tôi cứ kéo cậu ra ngoài suốt.”

Cúp điện thoại, Doãn Chính Đặc nhìn đồng hồ, xuống tầng dưới rồi lấy xe về nhà.

Mặc dù muốn nhanh chóng về nhà, nhưng trên đường đi anh không hề tăng tốc. Dường như sự kiên định trong lòng dồn nén nổi kích động của anh, khiến anh phải bình tĩnh lại.

Về đến nhà, Lê Diệp cũng vừa tắm xong, ngồi trên ghế với mái tóc ướt sũng.

Anh vào phòng, bên trong có một cảm giác rất kỳ lạ, vừa ấm áp, lại vừa tràn đầy mùi vị khiến người ta thư thái.

Cô không còn vẻ coi nhẹ sự trở về của anh như trước đây, cô cầm lấy gậy, đứng dậy, đi về phía anh.

Cảm giác được một người nghênh đón đi về phía mình, và cảm giác mình đi về phía người đó hoàn toàn không giống nhau. Doãn Chính Đặc đứng yên, ngây ngẩn nhìn người phụ nữ đang đi bước đến.

Lê Diệp giơ tay, phui phui bụi trên vai anh, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Lòng Doãn Chính Đặc tràn đầy sự ấm áp, anh đưa tay nâng mặt cô lên, “Sao vẫn chưa ngủ?”

Lê Diệp nghiêng người. Trên chiếc bàn bên cạnh có một bát canh, cô mở nắp, hương thơm nồng đậm tỏa ra nghi ngút.

Anh cũng bước đến, là một bát canh xương sườn nấu rong biển, nước canh trong veo, cách hầm quả thật rất tốt.

Cô múc ra một chút, đặt xuống bàn, rồi quay đầu nhìn anh.

Anh bung lên, “Em nấu à?”

Lê Diệp không lên tiếng, nhưng thần sắc của cô thì lại nói ra, là cô nấu.

Uống một ngụm, khắp miệng ngập tràn vị thơm, anh gần như được chiều mà đắm ra lo sợ, “Sao lại vào bếp thế?”

Lê Diệp chỉ nhìn anh, tự tay cầm thìa khuấy chút rong biển trên mặt, “Vẫn còn xương sườn.”

Anh mò lấy xương sườn lên ăn, rất mềm, “Vừa lúc đang hơi đói.”

Cô nhìn anh, trong mắt có chút ánh quang rất kỳ lạ.

Đây là một Lê Diệp mà trước nay anh chưa từng thấy, có lẽ là do ánh đèn quá nhiều, dáng vẻ của cô lúc này, dịu dàng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Vì cứu cô mà bị thương phải nằm viện, anh yêu cầu cô nấu cơm mang đến nhưng cô không nấu, hỏi thế nào cũng bảo không biết làm, vậy mà hôm nay, không hiểu đã động phải dây thần kinh nào, mà cô lại chủ động nấu canh cho anh.

Từ từ ăn hết bát canh, Doãn Chính Đặc đưa chiếc bát không cho cô, “Còn không?”

Cô lại nhò nhét cho anh, “Muốn ăn cơm trắng không?”

Anh gạt đầu, cô liền chống gậy đi ra cửa. Thấy cô định xuống tầng dưới, anh liền tóm lấy tay cô, “Không ăn nữa, tôi ăn canh no rồi.”

Cô dừng lại, đứng sang bên cạnh trầm mặc nhìn anh.

Doãn Chính Đặc cảm thấy kỳ lạ, bèn kéo cô ngồi xuống bên cạnh, “Tại sao đột nhiên lại nấu canh?”

Lê Diệp lắc đầu, một lúc sau mới nói, “Tôi muốn ăn khuya nên mới nấu một ít.”

Anh gạt gù, uống canh tiếp, một bát canh to mà chẳng mấy chốc đã hết nhẵn, anh lau miệng, “Ngon lắm.”

Nhìn thấy hành động của anh, cô khẽ cười, rất nhẹ, khoe miệng chỉ hơi gợn lên một chút.

Mọi thứ trong tối hôm nay thật quá kỳ lạ, anh bước lại gần, ôm lấy eo cô, cúi đầu ghé xuống tai cô, “Diệp Nhi...”

Lê Diệp không hề phản kháng, tựa trán vào vai anh. Hơi thở lạnh lạnh của người đàn ông lượn qua chóp mũi cô một cách rõ ràng, đầu óc cô rối loạn, không nghĩ ra được điều gì.

Thấy cô không bài xích mình, anh thờ khể một tiếng, cúi đầu bế cô lên, bước từng bước lớn đến cạnh giường.

Bị kích động, anh lại hết sức dịu dàng, đan tay vào từng ngón tay cô, khẽ hôn qua từng tắc da thịt cô.

Lê Diệp nhìn anh, tối hôm nay cô rất không bình thường, không hề né tránh hay e lệ, như thể đang xác nhận điều gì đó, cứ nhìn anh chăm chăm, lại như đang nhìn một người xa lạ trước nay chưa từng gặp gỡ.

Anh không vội vàng, mà nhẫn nại khơi dậy dự vọng trong cô. Nhìn thấy làn da cô đỏ ửng, anh biết cô đã động tình, có thể nhận được sự hồi đáp của cô, cảm giác thỏa mãn này, gần như khiến anh trở nên điên cuồng.

Khoảnh khắc kết hợp, Lê Diệp rơi nước mắt, trên mặt hiện rõ vẻ đau khổ cùng vui sướng. Cô cảm thấy mình đã không giống mình nữa. Cô đã rơi vào tình cảnh mà trước giờ mình chưa từng dự liệu đến và không hề tự nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ân ái là ân ái

Nửa đêm.

Người đàn ông bên cạnh đã ngủ say, Lê Diệp lật chăn ra, nhẹ nhàng xuống giường rồi đi đến cạnh bàn làm việc. Cô liếc mắt nhìn anh, anh hít thở đều đều, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Cô giờ tay ra, đầu ngón tay lướt qua máy tính của anh.

Trước giờ anh không hề đề phòng gì cả, máy tính luôn đặt trên bàn như thế này, thậm chí cô còn chẳng nhìn qua lấy một cái. Ai ngờ, ngày hôm nay, cô lại lén lút lấy trộm văn kiện bên trong nó.

Đứng một lúc mà cô vẫn không bật máy tính.

Người đàn ông trên giường giờ mình, Lê Diệp liền thu tay lại, cầm cốc nước uống một ngụm. Thấy anh không động dậy nữa, cô đặt cốc nước xuống, đứng im một lát rồi chầm chậm quay lại.

Nằm vào trong chăn, hơi ấm của anh bao lấy toàn thân cô, Lê Diệp nhắm mắt, đôi mày khóa lại một gương mặt u sầu.

Cánh tay rắn chắc quàng qua, kéo cô vào trong một vòng tay ấm áp.

Cánh tay đó quá hữu lực, cô nằm im trong vòng tay anh, không tài nào cựa quậy được.

Sáng ngày hôm sau, Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp đi làm như thường lệ.

Lên xe, anh không lập tức nổ máy mà kéo tay cô lại, lôi từ trong túi áo ra một chiếc hộp.

Lê Diệp nhìn anh, anh thông thả mở hộp, lấy ra một thứ sáng lấp lánh rồi đeo lên ngón áp út của cô.

Lê Diệp cúi đầu, nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương còn to hơn trước.

Cô nhìn anh đầy sùng sốt.

“Vẫn chưa tìm được cái kia, tìm được thì cũng đã dính vào tay người ta rồi...” Anh nhìn vào ngón tay thuần dài trước còn trống không của cô, giờ có thêm chiếc nhẫn này, trông sinh động hơn rất nhiều.

“Khoa trương quá.” Cô định tháo ra thì bị anh ngăn lại, “Tôi bảo đeo thì cứ đeo đi, khoa trương đâu nào.”

Lê Diệp cứ nhìn ngón tay, năm ca-ra đã quá hút mắt rồi, cái này còn to hơn, công nghệ chạm tinh xảo khiến viên kim cương càng nổi bật hơn.

Bị anh ép, Lê Diệp đành phải đeo. Trên tay có thêm một thứ đắt giá thế này, chỉ cảm thấy không được thoải mái, cô xoay xoay chiếc nhẫn, vẫn thấy thứ này có vẻ không hợp với mình cho lắm.

Anh không để tâm đến động tác nhỏ của cô, khởi động xe rồi đưa cô đến cửa công ty.

Lê Diệp vừa xuống xe thì Doãn Chính Đặc lại lấy một bình giữ nhiệt từ ghế sau ra, đưa cho cô, “Lúc làm uống.”

Lê Diệp không mở ra xem, anh vẫy vẫy tay, “Vào đi, tan làm đợi tôi đến đón em.”

Ôm bình giữ nhiệt, Lê Diệp nhìn xe anh rồi đi.

Cúi đầu, cô mở nắp bình giữ nhiệt ra.

Hương thơm ngào ngạt bay ra, là trà bí đao tuyệt lê.

Cô lại ngẩng đầu, chiếc xe kia đã không còn bóng dáng nữa.

Chiếc bình trong tay nặng trĩu, cô cúi đầu, uống một ngụm, vị ngọt ngào mát lạnh, đây là thứ giúp nhuận hầu, rất tốt cho cổ họng khô rát.

Cô nhớ lại sáng nay thím Kim vừa đưa cô ra cửa, vừa nở nụ cười thâm thúy, thì ra là vậy.

Vào tới văn phòng, chiếc nhẫn trên tay Lê Diệp vô tình trở thành đối tượng thảo luận của mọi người. Cô vốn không thích sự sấm soi như vậy, nhưng mọi người đã đoán ra được phần nào thân phận của chồng cô. Xe sang đưa đón, cả cây hàng hiệu, chỉ riêng chiếc nhẫn kim cương lấp lánh kia đã khiến người ta không thể không nhìn. Cứ cho là trước nay Lê Diệp chưa từng nói, nhưng mọi người đều đã rõ ràng, cô được gả vào một nhà không giàu có thì cũng đầy quyền lực.

Chiếc nhẫn mới này khiến đám phụ nữ trong phòng loạn cả lên, còn đám đàn ông thì lòng đầy áp lực, trách cô đáng ra không nên đeo hàng thượng phẩm thế này, khiến hội đồng nghiệp nam phải định ra tiêu chuẩn quá lớn.

Lê Diệp xoay viên kim cương vào trong, cười nói, “Là giả đấy, không đáng bao nhiêu tiền đâu.”

Nếu đổi là những người khác trong văn phòng đeo chiếc nhẫn này, mọi người sẽ tin là hàng giả, nhưng là Lê Diệp đeo, ai cũng cho rằng đó là đồ thật.

Hơn nữa, nếu không biết nhìn hàng, cũng có thể nhìn thấy độ lấp lánh tinh xảo của nó, không phân biệt được thật giả thì cũng có thể đoán được giá tiền của nó.

Cả buổi sáng đều ở trong phòng thu âm, buổi trưa đi ăn cơm, Lê Diệp và Quan Khanh Khanh ngồi cùng một chỗ.

Ngày hôm qua, biểu hiện của Quan Khanh Khanh có chút thất thường, mặc dù lãnh đạo không nói gì, nhưng xét thấy tinh thần cô ấy không ổn định, dễ gây ảnh hưởng đến mọi người, nên cấp trên đã giao cho cô làm công việc khác.

Cũng may mà cô ấy không để tâm, đổi vị trí khác nhưng vẫn chăm chỉ như thường.

“Lê Diệp, nhẫn của cậu càng ngày càng to, không thường chút nào.” Quan Khanh Khanh là người biết nhìn hàng, cô ấy vừa nhìn đã biết phân lượng của chiếc nhẫn, còn có thể đọc ra giá trị của nó.

Cái trước đã xa xỉ rồi, không ngờ cái này còn gần như gấp đôi.

Lê Diệp đã bị bàn tán về chiếc nhẫn nguyên nửa ngày rồi, cô lắc đầu than, “Không đắt lắm đâu...”

“Cậu tìm được hóa đơn thì sẽ biết là đắt hay không.” Quan Khanh Khanh cười, “Lê Diệp, có lúc nhìn cậu lại cảm thấy kết hôn thật thích, có người chồng thương yêu mình như thế, lại chẳng cô đơn tịch mịch.”

Cô nhìn bình trà bí đao tuyệt lê ngay cạnh tay, kết hôn rồi sẽ không cô đơn tịch mịch nữa? Vợ chồng bình thường thì thế nào cũng là không đủ, nhưng cô và anh, căn bản không phải là cặp vợ chồng bình thường.

“Hôm qua, hình như mình phá quấy thế giới hai người của vợ chồng cậu thì phải.” Quan Khanh Khanh nhìn cô, “Anh ấy không vui đúng không?”

“Đâu có.” Lê Diệp lắc đầu, “Anh ấy lúc nào cũng vậy mà, không mấy niềm nở, với ai cũng thế.”

“Với cậu không thế!” Quan Khanh Khanh chống cằm, mái tóc che đi nửa khuôn mặt, “Ánh mắt rất dịu dàng.”

“Đừng có cười mình.” Lê Diệp vội vàng gấp thức ăn cho cô ấy, “Mau ăn đi, sắp nguội rồi.”

“Đồ mất kia.” Quan Khanh Khanh bật cười, nhìn bình giữ nhiệt bên cạnh cô, cô ấy liền cầm lên xem, “Trà gì đây? Tuyệt lê hằm à?”

Lê Diệp giơ tay lên rồi lại hạ xuống, “Ừ... Cậu uống chút đi, uống vào mà cả sáng thu âm cũng không khô họng.”

“Thế thì mình không khách sáo nữa nhé.” Quan Khanh Khanh uống gần một nửa, thấy Lê Diệp nhìn mình chăm chăm, cô ấy đặt chiếc bình xuống chỗ cũ, “Được rồi, được rồi, của chồng cậu đưa cho rồi, nhìn cái vẻ căng thẳng của cậu kìa.”

“Khôn phải...” Lê Diệp lắc đầu phủ nhận.

“Đừng có ngại nữa, ăn ái là ăn ái thôi.” Quan Khanh Khanh cười, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Lê Diệp nhìn bình trà, có chút thất thần.

Chập tối, Doãn Chính Đặc đến đón Lê Diệp. Lên xe, anh đưa cô về nhà họ Doãn.

Đi được nửa đường, Lê Diệp mới phát hiện ra đích đến. Cô có chút căng thẳng, nhưng cô không để lộ ra, ngồi yên, hơi thở hơi gấp gáp.

Anh đánh xe đến trước một cửa hàng, dừng xe, rồi đưa thẻ cho cô, “Vào trong chọn giúp tôi một món quà, hôm nay là sinh nhật của chị tôi.”

Lê Diệp nhìn tấm thẻ, quà do mình chọn sao có thể khiến Doãn Kính Lam thích được, hai người ở hai tầng lớp khác nhau, cách lựa chọn đồ cũng không giống nhau.

“Chị tôi không thiếu gì cả, em dụng tâm chọn là được.” Doãn Chính Đặc đặt tấm thẻ vào tay cô, “Đi đi, tôi đợi em.”

Lê Diệp nắm lấy tấm thẻ, anh đã khẳng khái như vậy rồi thì cô chỉ còn cách làm theo thôi.

Xuống xe, cô đi vào trong cửa hàng.

Đẳng cấp của cửa hàng này khỏi cần nói, chọn bừa một món đồ cũng đã phù hợp với đám phu nhân cao quý rồi.

Lê Diệp đi một vòng, đồng hồ, trang sức, túi xách, nhìn thứ gì cũng lóa mắt.

Dừng lại bên cạnh một quầy hàng, cô nhìn chăm chú một đôi vòng cổ trên châu ở bên trong.

Một dài một ngắn, chiếc dài đeo cho hình hoạt họa một bà mẹ, chiếc ngắn đeo cho em bé, vừa đáng yêu lại vừa tinh xảo.

“Cái này đi.” Lê Diệp chỉ vào cặp vòng, nhờ nhân viên quầy lấy ra.

Lên xe, Doãn Chính Đặc không ngờ cô mua nhanh đến vậy, liếc nhìn chiếc hộp được gói khéo léo, anh không hỏi mà khởi động xe đi về nhà họ Doãn.

Lê Diệp ôm hộp quà, tâm tình có chút phức tạp. Cô không muốn nhìn thấy tên đó, nhưng có lẽ ở nhà họ Doãn, có nhiều người, hẳn chẳng to gan đến vậy.

Vào cổng, xuống xe, Doãn Chính Đặc đến đỡ cô.

Đã lâu rồi Lê Diệp không đến, vào cửa, mọi người trong nhà đều quay ra nhìn. Chống lại cặp mắt với ánh nhìn không có mấy ý tốt, bước chân của cô có chút cứng nhắc.

Mọi người đều nhìn Lê Diệp, tưởng rằng hai chân của cô đã tàn phế hoàn toàn, không ngờ cô có thể bỏ xe lăn mà đứng dậy được.

Ông cụ lên tiếng đầu tiên, ông nhìn cô, “Diệp Diệp, chân cháu khỏi rồi ư?”

Lê Diệp đảo, “Chưa khỏi hẳn ạ...”

“Sắp khỏi rồi ạ, đang tập dùng gậy.” Doãn Chính Đặc có vẻ tràn đầy tin tưởng.

“Chị.” Doãn Chính Đặc dắt Lê Diệp đến cạnh Doãn Kính Lam, “Lê Diệp chọn quà cho chị này.”

Lê Diệp giơ chiếc hộp trong tay ra, “Chúc chị sinh nhật vui vẻ.”

Doãn Kính Lam nhận lấy, nhìn cô một cái, rồi đáp với vẻ hững hờ, “Ồ.”

“Mở ra xem xem.” Doãn Chính Đặc giơ chiếc hộp lên.

Doãn Kính Lam mở ra, nhìn thấy cặp vòng đáng yêu, có vẻ cũng khá thích, chị ta cầm chiếc vòng lên xem.

“Là vòng đôi mẹ con.” Lê Diệp nói.

“Đáng yêu quá, Doãn Doan, lại đây cậu đeo cho.” Doãn Chính Đặc cầm chiếc vòng ngắn lên, gọi cô bé đang ngồi bên cạnh ăn vụng bánh ga-tô đến. Doan Doan chạy đến với cái miệng dính đầy bơ.

Bé con bé lên, Doãn Chính Đặc đeo vòng cho nó, chỉnh chỉnh lại, “Đẹp lắm... Doan Doan có thích không?”

Đoan Đoan là một đứa trẻ ngây thơ, không có thói xấu ngạo mạn hay xấu lão, nó cầm lấy cái vòng, “Thích ạ! Cháu cảm ơn cậu út!”

Nói xong, nó thơm anh một cái, cọ cho anh dính đầy mặt bơ.

Một người đàn ông lạnh lùng nhưng trước mặt đứa nhỏ lại vô cùng hiền hòa, Đoan Đoan ôm cổ anh đùa nghịch, lại nhìn thấy Lê Diệp thì liền chào, “Cháu chào mẹ!”

Tìm Lê Diệp khẽ run lên, nhìn đứa nhỏ, ánh mắt cô trở nên vô cùng phức tạp.

“Thôi, mau ra ăn cơm đi.” Khang Đức Văn đứng bên cạnh, cười ha hả, đưa tay đặt lên vai Lê Diệp, “Cậu hai, em dâu, ngồi xuống đi.”

Lê Diệp lùi lại, tránh bàn tay hằn, quay đầu nhìn hằn hằm hằm.

Hằn vẫn cười, gọi cả nhà như thể không có chuyện gì, “Hôm nay cậu hai phải uống thêm mấy ly đấy, lúc nào về bảo tài xế lái xe.”

Doãn Chính Đặc quay lại kéo Lê Diệp, nhìn vẻ mặt cô không tốt, anh liền hỏi, “Sao thế?”

Lê Diệp ôm lấy cánh tay anh, đi theo sát anh.

Chính anh lại bị hành động của cô kích động, anh cho rằng cô không thoải mái khi ở đây, liền cười nói, “Không có gì đâu, ăn cơm xong chúng ta đi luôn, tôi không uống nhiều đâu.”

Ngồi xuống, cả nhà bắt đầu ăn cơm.

Nếu như không có Lê Diệp, thì đây sẽ là một gia đình rất hòa hợp. Trần Oanh rất yêu con trai, Doãn Kinh Lam cũng thương em trai, mặc dù Doãn Chính Đặc không nói được những lời làm người khác vui, nhưng trong lòng anh, phần lượng của người nhà vẫn luôn không hề thay đổi.

Họ nói về chuyện công ty, tương lai, kế hoạch, còn bàn chuyện thời sự, thời cuộc, chính trị, tầm nhìn khá rộng.

Lần đầu tiên Lê Diệp lắng nghe một cách tỉ mỉ, cô phát hiện mình và gia đình này thật ra không hợp chút nào.

Doãn Chính Đặc gấp thức ăn cho cô, cô nhìn đồ ăn trong bát, cảm thấy rất lạ mắt.

“Nắm dạ dày dê, thử đi.” Anh nhìn cô cầm đũa, nhìn cô ăn, nhìn cô để lộ ra vẻ thích mùi vị đó.

“A Đặc.” Trần Oanh thấy anh chăm sóc Lê Diệp thì không mấy thoải mái, “Lần trước con nói muốn qua lại với Vinh Phong để kí hợp đồng, giờ đã ổn chưa?”

Cả nhà đều nhìn Doãn Chính Đặc, đây không phải là vấn đề nhỏ, những người có mặt đều cần thận trọng.

“Đang cân nhắc công ty khác, còn phải so sánh đã.”

“Con phải thận trọng, chúng ta trước nay đều chọn bên Vinh Phong, giờ mà đổi thì mạo hiểm không ít đâu.”

“Con có dự tính riêng.” Doãn Chính Đặc rất điềm tĩnh.

Ông cụ lại có vẻ rất tin anh, “Mặc dù Vinh Phong đã hợp tác với chúng ta lâu rồi, nhưng mấy năm nay chất lượng nguồn hàng không như trước nữa, ông tán thành đổi đơn vị cung cấp hàng. A Đặc, cháu phải nắm chắc thành công, ông tin vào mắt nhìn của cháu.”

Doãn Chính Đặc gật đầu, lúc trước là ông buông tay thì anh mới có thể nhanh chóng trở thành trụ cột của công ty.

“A Đặc, nghe nói cậu có ý định hợp tác với Tất Thắng, họ ra điều kiện thế nào?” Khang Đức Văn uống một ngụm rượu, thuận miệng hỏi.

Lê Diệp nhìn hằn, con người này quả thật là thâm cơ thâm sâu đến mức đáng sợ. Với vợ, hằn là kẻ bảo gì nghe nấy, với chuyện công ty thì không tranh không giành, luôn luôn nghe theo sự lựa chọn của Doãn Chính Đặc. Không ai tin được, trong thâm tâm hằn lại ẩn chứa suy nghĩ bí ối, hằn căn bản không phải là kẻ làm theo sự ra lệnh của người khác, dã tâm của hằn rất lớn, hằn muốn chiếm được nhiều thứ hơn từ nhà họ Doãn.

Ánh mắt đảo qua Lê Diệp, Khang Đức Văn không hề coi cô ra gì. Chẳng dễ dàng gì được gả vào nhà quyền thế, đương nhiên cô ta sẽ phải liều mạng để giữ lấy địa vị đang có, không thể để lộ chuyện kia ra được, cô ta chỉ có điên mới dấn mình vào đường chết.

Doãn Chính Đặc đặt tay lên mép bàn, thần thái ung dung, “Còn đang cân nhắc, Tất Thắng chỉ là một trong số các đối tượng để cân nhắc thôi, đám cấp dưới còn đang phân tích, cuối cùng thì hợp đồng phải ký từ mười năm trở lên.”

“Phải phân tích thật tỉ mỉ, hiện giờ thị trường biến động lớn như vậy, hai năm nữa, tình hình thế nào chẳng ai mà nhìn thấu được.” Khang Đức Văn tỏ vẻ dăm chiêu.

Nói chuyện công việc một lúc, mọi người lại chuyển tâm ăn cơm. Sau bữa cơm, Đoan Đoan nhặng lên không cho Doãn Chính Đặc về. Có lẽ con bé là

người duy nhất có thể sinh sự vô cớ với Doãn Chính Đặc mà không bị anh mắng.

Kéo anh về phòng trẻ, Doãn Doan lấy hộp mảnh gỗ ra đòi Doãn Chính Đặc xếp tòa thành. Dù vừa rồi uống không nhiều, nhưng cũng hơi váng đầu, Doãn Chính Đặc ngồi xuống tấm thảm dưới đất, xếp đồ chơi cho con bé, tiện thể để tỉnh rượu luôn.

Ông cụ gọi Lê Diệp qua, Doãn Chính Đặc không hề lo cô sẽ chịu ảm ức gì. Thái độ của ông với Lê Diệp rất rõ ràng, chỉ cần Doãn Chính Đặc thích, thì cô chính là cháu dâu của ông.

Trong phòng trẻ, Doãn Kính Lam nhìn em trai nô đùa cùng con gái, đóng cửa lại rồi bưng hoa quả vào.

Đưa cho anh một miếng lê, Doãn Kính Lam ngồi xuống, nhìn cô con gái trèo lên trèo xuống trên người anh, liền than, “A Đặc, em định sống cả đời với Lê Diệp sao?”

Doãn Chính Đặc không lên tiếng. Một đời quá dài, trước nay anh chưa từng nghĩ xa như vậy, cái anh muốn không phải là ngày mai, mà là hôm nay, là hiện tại.

“Chị không rõ cách nghĩ của em, em hận Lê Diệp hay yêu Lê Diệp, chị không đoán ra.” Doãn Kính Lam nhìn em trai, ánh mắt anh nhìn Lê Diệp quá sâu xa, khiến người ta hoàn toàn mơ hồ.

Có điều, anh có biết trong lòng Lê Diệp vẫn luôn nhớ đến anh bạn trai cũ còn đang ngồi tù không?

Chị ta và Trần Oanh dùng tiền mà Lê Diệp vẫn không chịu đi, vậy mà lại chịu rời bỏ anh với điều kiện cứu được Hạ Tùng Đào ra ngoài. Trần Oanh cũng đã dùng nhiều cách để nghe ngóng, vụ án năm đó tương đối nổi tiếng, dùng quan hệ để giảm mười năm án tù cho anh ta không phải là chuyện thực tế.

“Cậu ơi, cháu muốn có em trai.” Doãn Doan ôm cổ Doãn Chính Đặc, “Cậu sinh em trai cho cháu đi.”

Doãn Chính Đặc nhìn đứa nhỏ, véo véo khuôn mặt nó, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười khê.

“Tại sao không thích em gái?” Anh nói với đứa nhỏ.

“Cháu là em gái rồi mà, thế nên cháu thích em trai.” Doãn Doan cọ cọ vào mặt anh, râu của người đàn ông lại trở thành trò chơi cho đứa nhỏ.

“Doãn Doan, đừng quấy cậu nữa.” Doãn Kính Lam bế con gái lên, “Ra xem bố đang làm gì, để mẹ với cậu nói chuyện một lát.”

Doãn Doan rất nghe lời, ôm đồ chơi chạy ra ngoài.

Doãn Kính Lam đóng cửa lại, ngồi xuống cạnh em trai, do dự một lát rồi đột nhiên nhỏ giọng nói, “A Đặc, chị không biết nên nói với ai... Chị nghĩ... anh rể em có người khác ở bên ngoài.”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Sao lại nói thế?”

Mất chị ta hồng hồng, “Có thể là chị đa nghi... Đạo này anh ấy rất hay về muộn, có một hôm anh ấy đang tắm thì có điện thoại, chị định xem xem thì anh ấy căng thẳng chạy ra, từ đấy đến giờ, anh ấy không để điện thoại rời người.”

“Đạo này công ty hơi nhiều việc, em cũng hay phải đi họp vào lúc tối muộn, bận việc công ty, anh ấy không để điện thoại rời người cũng là bình thường.” Doãn Chính Đặc thử giải trừ nỗi hoài nghi của chị.

Chị ta lắc đầu, “Chị cũng biết, chị cũng từng nghĩ đến những điều đó, nhưng mà A Đặc, trực giác của người phụ nữ bảo chị rằng, anh ấy không đối xử với chị như trước đây nữa...”

Đàn ông không mấy tin vào chuyện trực giác của phụ nữ, dùng cái này để phán đoán thì lại càng vô lý.

Doãn Kính Lam không biết nói sao cho rõ, chị ta biết bản thân mình đa nghi, vì gia thế của Khang Đức Văn không hiển hách, ban đầu muốn cưới hắn, gia đình cũng phản đối rất nhiều, nhưng chị ta vẫn kiên trì, cũng tin chắc rằng người đàn ông này không phải nhòm ngó vào điều kiện của mình. Chỉ đơn thuần vì yêu nên mới ở bên nhau, kết hôn được vài năm, có Doãn Doan, cả hai vẫn ngọt ngào tình tứ, Khang Đức Văn rất quan tâm chị ta, trước giờ chưa từng cãi cọ, ngày lễ lớn nhỏ gì cũng chuẩn bị chu đáo quà tặng. Niềm hạnh phúc của chị ta, người nhà đều có thể nhìn thấy qua đôi mắt, người hay soi mói như Trần Oanh mà cũng đã chấp thuận cậu con rể này, coi hắn như con cái ruột thịt.

Từ trước đến nay, Doãn Kính Lam chưa từng nghĩ rằng, có một ngày chồng mình có lỗi với mình. Tâm trạng của chị ta hiện giờ vô cùng mâu thuẫn, vì quá sợ bị mất đi, cho nên không dám tin vào khả năng đó. Có điều, vì quan tâm, nên mới không kiềm chế được mà suy tính được mất.

Nhìn dáng vẻ bất an của chị ta, Doãn Chính Đặc ngồi thẳng dậy, “Chị muốn em điều tra cho rõ ràng sao? Hay là muốn em nói chuyện với anh ấy, để anh ấy sau này chú ý một chút?”

Doãn Kính Lam không có chủ ý rõ ràng, “Chị cũng không biết nữa, A Đặc, em nói xem anh ấy có phải dạng người đó không? Chị có hỏi người ở công ty rồi, có mấy tối anh ấy nói phải đi họp, nhưng thật ra anh ấy đã rời khỏi công ty từ rất sớm. Lần anh ấy bị thương, chị đến hỏi thăm ở bệnh viện, bác sĩ nói miệng vết thương của anh ấy không đều, là vết cắt do thứ giống với dao ăn, hơn nữa lại là vết đâm trực diện, không giống như kiểu do bọn cướp gây ra.”

Ánh mắt Doãn Chính Đặc lạnh đi, nhưng ngữ khí thì lại bình tĩnh, “Không hẳn thế, có thể còn khả năng khác... Đừng nghĩ lung tung, anh ấy có chị và Doan Doan, không có lý do để chơi bởi linh tinh. Em sẽ tìm cơ hội nói chuyện với anh ấy.”

Doãn Kính Lam vẫn lo sợ, liền kéo anh lại, “Em đừng kể suy đoán của chị cho anh ấy, chị không muốn anh ấy biết rồi lại giận chị.”

Người phụ nữ bình thường luôn đầy kiêu hãnh, trong chuyện tình cảm lại hèn mọn đến vậy, Doãn Chính Đặc nhìn chị gái, trong lòng khó tránh khỏi sự bất bình vì đáng về đó của chị.

“Yên tâm, em biết cân nhắc, anh ấy biết thân phận của mình, chuyện khác người, anh ấy không có gan làm đâu.” Bỏ miếng gỗ xuống, ánh mắt Doãn Chính Đặc trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cho nó một đứa em trai

Xuống dưới, Lê Diệp giúp ông cụ sắp xếp giá sách. Người già, thị lực đương nhiên không còn tốt nữa, ông lại thích đọc sách, sách trên giá quá nhiều, có khi ông phải đeo kính viễn thị tìm nguyên nửa ngày.

Sắp xếp sách dựa theo thứ tự phiên âm, Lê Diệp dùng bút ngòi to viết lại tên sách rồi dán ở gáy, như vậy ông có muốn tìm cũng thuận lợi hơn nhiều.

Thấy cô biết việc như vậy, ông cụ thông thả ngồi uống trà. Giá sách của ông lộn xộn từ lâu, ông cũng thuận miệng nói ra, nhưng trong nhà không có ai nghĩ đến việc sắp xếp lại giúp ông, không phải là đám con cháu không hiểu thuận, chỉ có điều, chẳng ai rảnh rỗi, cũng chẳng đủ nhẫn nại.

Vậy mà Lê Diệp chẳng đợi ông nói ra, vừa nhìn thấy đã chủ động làm.

Ông cụ nhìn đáng về cô chống gậy mà vẫn trèo lên trèo xuống vất vả như vậy, liền nghĩ, tại sao một con bé tốt thế này lại không được cả nhà họ Lê quý mến, đúng là chuyện kỳ lạ.

“Diệp Diệp.” Ông cụ gọi cô, “Mấy tuổi cháu vào nhà họ Lê?”

Trước giờ Lê Diệp chưa từng nói về thân thế của mình với người khác, về chuyện mình được nhà họ Lê nhận nuôi, cô có chút nhạy cảm, nhưng ông cụ đã hỏi như vậy, lại không khiến cô cảm thấy có ý xấu gì.

“Mười sáu ạ.” Cô đáp.

Ông cụ gật đầu, “Nhà cháu, còn họ hàng thân thích nào không, hôm nào đó mời đến nhà mình ăn bữa cơm.”

Lê Diệp lắc đầu, “Không có ạ.”

Bố mẹ cô đã mất từ lâu, cô là con gái một, từ lúc sinh ra cô đã không gặp bất kỳ người họ hàng nào, bố mẹ cũng không kể với cô về cuộc đời mình. Cũng có lúc cô buồn bực, vì sao ngoài bố mẹ ra, mình chẳng còn người thân nào khác.

Bất gặp về cô đơn của cô, ông cụ cảm thấy rất đáng thương, “Sau này không bận gì thì thường xuyên về nhà với A Đặc, đây là nhà cháu, mọi người đều là người thân của cháu.”

Chỉ một câu nói lại khiến sống mũi Lê Diệp cay cay, không cần biết người khác nghĩ gì, cô tin rằng ông cụ đối đãi với mình một cách thật lòng.

“Từ nhỏ A Đặc đã được bảo bọc, trưởng thành đến thế rồi cũng không phải chịu bất lợi gì, nhưng ông hiểu thằng bé, mắt nhìn của nó rất tốt, ông quan sát nó lớn lên, nó là đứa cháu khiến ông rất tự hào.”

Lê Diệp nhìn ông cụ, ông thật sự kiêu hãnh vì Doãn Chính Đặc, từ thần thái của ông là có thể nhìn ra.

“Mấy lần nó lên báo với Diệp Cẩm Lan, ông cũng nói nó rồi, nó nói là vì việc quảng cáo của công ty, nên con bé kia mới hay ở cạnh nó. Ông tin cháu ông không phải là đứa lằng nhằng. Diệp Diệp, cháu đừng nghe người ngoài đồn bậy, hai vợ chồng, phải tin tưởng và thẳng thắn thì mới chung sống với nhau được.” Ông cụ răn dạy lời thâm thía, “A Đặc và bố nó có một điểm rất giống nhau, đàn ông họ Doãn cũng đều làm được... Cả đời chỉ kết hôn một lần.”

Trong lòng Lê Diệp không tả được là cảm giác gì. Cô nghe ông cụ căn dặn, ông quá hiền hòa, quá chân thành, khiến Lê Diệp có một chút ảo giác giữa sự hoảng hốt, rằng ông thật sự là người thân của mình, đang dạy cô đạo lý làm người. Cảm giác đó chỉ khi ở bên cạnh bà nội cô mới cảm nhận được, giờ ở bên cạnh ông, cô lại cảm thấy một lần nữa.

Thấy hai mắt cô hồng hồng, ông cụ cười, “Con bé ngoan này, A Đặc đối xử với cháu thế nào, trong lòng cháu có thể cảm nhận được mà. Dù nó không nói, nhưng mà hành động cũng đủ để biểu hiện rồi. Cháu đừng nhớ mãi những chuyện đã qua rồi nữa, buông bỏ đi, thì mới có thể cảm nhận được hiện tại. Cuộc đời này rất đẹp, cười nhiều một chút mới tốt.”

Lê Diệp cúi đầu, tiếp tục xếp sách, trước mắt mờ cả đi.

Ngoài cửa, Đoan Đoan thò đầu vào nhìn, ông cụ vừa nhìn thấy con bé liền vẫy tay, “Đoãn Đoan, chẳng phải bảo cậu đi xếp gỗ cho con sao?”

Đoan Đoan nhìn Lê Diệp chăm chú, “Mẹ bảo con đi tìm bố, nhưng mà con không tìm thấy bố đâu cả.”

Lê Diệp phát hiện ra đứa nhỏ này rất thích nhìn mình, có lẽ vì trong nhà xuất hiện thêm một người lạ, nên con bé tò mò.

“Nhưng mà cụ ơi, con muốn mẹ bé con.” Đoan Đoan nhìn Lê Diệp, không dám thân thiết với cô, đành phải nhờ ông cụ giúp.

Ông cụ bật cười, “Sao lại muốn mẹ bé? Mẹ làm sao mà bé được đứa bé mập mạp như con chứ.”

Đoan Đoan bĩu môi, “Cụ béo thì có!”

Ông cụ cười to hơn, Đoan Đoan là bảo bối của cả nhà, con quý con ranh mãnh đáng yêu này, ai mà không yêu chứ.

Lê Diệp nhìn con bé, gương mặt non nớt, như thể chỉ búng một cái là ra sữa, ngôi sao nhỏ vừa nhu mì vừa có lúc nghịch ngợm, nhưng cô lại không dám chạm vào.

Đoan Đoan rất thích cô, cọt cọt vào chân cô để thăm dò, “Mợ, bé đi.”

Nhìn vào đôi mắt đen nhánh của con bé, tim Lê Diệp nhói đau. Ông cụ ngồi bên cạnh cười cười, “Diệp Diệp, cháu đưa Đoan Đoan ra ngoài đi, đừng có lúc nào cũng để nó quấn lấy ông nữa.”

Đoan Đoan làm nũng, “Mợ, bé cháu đi.”

Lê Diệp dịch không lại con đĩa nhỏ này, đành cúi xuống bế nó lên. Con bé được nuôi rất tốt, mập mạp mũm mĩm, bế lên thấy rất đầy tay.

Đoan Đoan ôm cổ cô, có chút đắc ý, “Mợ ơi, mợ thơm thế.”

Trẻ con không vương mắc ân oán, thích thì gần gũi, không thích thì tránh xa. Nó nghịch nghịch tóc Lê Diệp, lại sờ sờ tai cô, “Mợ ơi, tối nay cháu ngủ với mợ được không ạ?”

Lê Diệp không ngờ con bé lại thích mình đến vậy. Từ trước đến nay, mỗi lần nhìn thấy Đoan Đoan, cô đều tỏ ra hờ hững, không nói chuyện, không thân thiết, còn chẳng nhìn nó nhiều.

Cọt cọt lui trong lòng cô, Đoan Đoan nhìn mái tóc buộc đuôi ngựa của cô, lại sờ sờ tóc mình, “Mợ cũng buộc tóc cho cháu luôn nhé.”

Con bé nói chuyện rất thân thiết, Lê Diệp không có cách nào từ chối, nhìn gương mặt như thiên sứ của nó, thậm chí cô còn có chút mê mẩn.

Phòng khách không có người, Lê Diệp chải đầu cho Đoan Đoan. Mái tóc của đứa nhỏ vừa mỏng vừa mềm, cô chải rất cẩn thận, tránh làm đau con bé.

Đoan Đoan đang ngồi hưởng thụ, vừa ngẩng đầu lên nhìn thì lập tức hỏi, “Mợ ơi, sao mợ lại khóc ạ?”

Lê Diệp vội vàng quay đầu đi lau nước mắt, “Không có gì, bụi bay vào mắt thôi.”

“Cháu thôi cho mợ.” Đoan Đoan đứng dậy, nâng mặt cô lên rồi thổi thổi vào mắt cô, “Đừng khóc nữa, thôi ra rồi.”

Lê Diệp ôm đứa nhỏ vào lòng, bất giác không khống chế được cảm xúc, khẽ nấc lên, “Hi Hi, mẹ nhớ con quá...”

Đoan Đoan không mấy hiểu lời của cô, nhìn cô khóc, nó vỗ vỗ vai cô, “Mợ đừng khóc nữa, cháu lấy kẹo cho mợ ăn nhé.”

Lê Diệp không nỡ buông con bé ra, cho dù khoảnh khắc này chỉ là ảo giác, cô cũng muốn lưu lại nhiều hơn một chút. Cô rất nhớ, khao khát có lại được cảm giác này lần nữa.

Phía sau đột nhiên có bước chân, tiếng cười khe khẽ vang lên, “Em dâu, không ngờ em lại thích trẻ con như vậy.”

Lê Diệp cứng đờ người, chậm rãi buông lỏng cánh tay, nhưng vẫn ôm Đoan Đoan phía trước mình.

Khang Đức Văn dõi theo vẻ dịu dàng của cô, “Cùng cậu hai sinh một đứa là được rồi, nhà họ Đoãn có điều kiện, sinh mấy đứa cũng vẫn được sống sung sướng.”

Lê Diệp không muốn ngồi chung trong một phòng với hắn, đang định đứng dậy thì Đoan Đoan lại vùng ra khỏi lòng cô, con bé nhìn bố, “Bố ơi, hôm nay con muốn ngủ cùng với mợ, được không ạ?”

Khang Đức Văn nhìn con gái, “Hà? Tại sao?”

“Con thích mẹ ạ!” Doan Doan ôm cổ Lê Diệp.

Hắn cười phá lên, “Bố cũng thích mẹ.”

Doan Doan cũng phì cười, Lê Diệp thì lại cảm thấy cả người nổi da gà. Bé đứa nhỏ lên, cô muốn đi tìm Doãn Chính Đặc.

Khang Đức Văn lại đi theo sau cô, “Chân em đau không tiện, để anh dìu lên tầng nhé?”

Lê Diệp hận không thể bay xa khỏi chỗ này, cô bế đứa nhỏ đi rất nhanh. Hắn leo đèo theo sau, “Hôm nay cảm ơn em dâu đã tặng quà cho vợ anh, để cậu mẹ tổn kém thật không hay, hôm nào đó, anh sẽ tặng A Đặc một món quà thật lớn.”

Lê Diệp dừng bước, quay đầu hằm hằm nhìn hắn.

Hắn cười, “Anh thấy em dâu là người thông minh, chắc là trí nhớ cũng không tồi, trước thứ Hai tuần sau, đừng quên đấy.”

Cô vô cùng căm hận, ôm lấy Doan Doan, trong lòng lại cảm thấy tắc nghẹn vì đứa nhỏ có một người bố như vậy.

Trêu đùa với Doan Doan một lát, Khang Đức Văn trêu mếu nói, “Doan Doan, tối nay đến ngủ với mẹ cũng được, nhưng nhớ là đừng có quấy mẹ nhé, phải nghe lời mẹ đấy.”

Vừa nói, hắn vừa cười, vừa đưa mắt nhìn Lê Diệp, “Nếu không ngủ được thì bảo mẹ kể chuyện cho, mẹ là phát thanh viên chuyên nghiệp đấy, giọng nói hay lắm.”

Lê Diệp cắn răng, “Anh đủ rồi đấy!”

Hắn nhún nhún vai, mặt mày mang theo ý cười u ám.

Từ trên tầng truyền đến tiếng bước chân, Lê Diệp ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Doãn Chính Đặc, cô lập tức bước nhanh về phía anh.

Thấy cô bế Doan Doan hấp tấp đi về phía mình, Doãn Chính Đặc vội đến đỡ cô, đón lấy đứa nhỏ rồi nói với cô, “Cẩn thận ngã bây giờ.”

Doan Doan cũng rất thích anh, ôm ghì lấy anh như con gấu koala.

“Không còn sớm nữa, mình về thôi.” Doãn Chính Đặc nắm tay cô, Doan Doan ôm chặt lấy anh, “Cậu ơi, cháu cũng muốn về với cậu mẹ!”

Anh đưa mắt nhìn Lê Diệp, hình như cô không thích trẻ con lắm, vậy mà lần này, cô lại nhìn Doan Doan với ánh mắt tràn đầy say mê, vì thế anh gạt đầu.

Doãn Kính Lam không muốn để con đi xa mình, nhưng không dễ được con bé, đành phải chiều nó, dặn dò Lê Diệp cả đồng lưu ý rồi mới để cô bế con bé đi.

Lúc lên xe, Doãn Kính Lam tiễn họ ra tận nơi, nhìn thấy con gái ngồi yên trong lòng Lê Diệp rồi mới yên tâm. Chị bỗng cảm thấy có chút hụt hẫng, rồi chợt chạy sang phía ghế lái, nhìn Doãn Chính Đặc, “Giúp chị chăm sóc Doan Doan.”

Thất xong đây an toàn, Doãn Chính Đặc nhìn chị, “Yên tâm, em mà lại không chăm sóc tốt cho nó sao.”

“Chị sợ hai đứa không biết chăm trẻ con.” Doãn Kính Lam nhún mày, nhìn anh, “Còn nữa, chuyện chị nói với em, em đừng manh động vội, để chị xem xem, có thể là hiểu nhầm.”

Doãn Chính Đặc nhìn Khang Đức Văn đang vẫy tay từ xa, “Tốt nhất là hiểu nhầm... Bọn em đi đây.”

Đường đi rất thuận lợi, Doan Doan rất ngoan, về đến Hạm Bích Các, con bé tỏ ra như về nhà mình vậy, chạy tới chạy lui, không lạ lẫm với bất cứ thứ gì.

Thiên tính của phụ nữ chính là bảo bọc trẻ con, chân Lê Diệp còn trở ngại nhưng lại luôn đi theo Doan Doan, sợ nó ngã chỗ nọ xây xước chỗ kia, lúc cho uống, chốc lại cho ăn, không có vẻ gì là ghét con bé cả.

Doãn Chính Đặc thấy cô không dời mắt khỏi Doan Doan, anh ngồi xuống sô pha, lại nghĩ đến chuyện Lê Diệp từng mất đi một đứa con. Chuyện đó đã kích đến cô không nhớ. Lúc đầu cô xa cách với Doan Doan, giờ lại thương yêu như vậy, e là do che giấu nên không dám đến gần.

Tính cách cô thay đổi đến mức như thế này, không thể không chịu ảnh hưởng từ chuyện đó.

Đứa nhỏ...

Nghĩ đến chuyện đó, trong lòng anh không tránh khỏi khó chịu. Sinh mệnh được cô thương yêu, là của cô và người khác. Anh dựa vào thành sô pha, nhìn cô chăm chú, thần sắc thâm thúy.

Chạy nhảy một lúc, Đoan Đoan đồ đầy đầu mồ hôi, Doãn Chính Đặc liền giơ tay, “Lại đây, ra đây với cậu.”

Đoan Đoan nhảy lên đầu gối anh, đóng đũa như cười ngửa.

Véo véo mặt con bé, Doãn Chính Đặc hỏi, “Có phải Đoan Đoan thích em trai không?”

Đoan Đoan rất nghiêm túc, “Đúng ạ! Nhưng mà cậu ơi, phải làm thế nào mới có em trai ạ?”

Anh nhìn đứa nhỏ ngây thơ, “Cháu hỏi mẹ đi, mẹ biết đấy.”

Đoan Đoan lại trèo sang chân Lê Diệp, “Mẹ ơi, làm thế nào mới sinh được em trai ạ?”

Anh bưng nước lên uống, lại nhìn cô, “Đúng rồi, em nói xem, làm thế nào mới sinh được em trai.”

Lê Diệp biết Doãn Chính Đặc không có ý tốt, cô không nhìn anh mà bế Đoan Đoan lên, “Buồn ngủ không, lên tầng ngủ nhé?”

Đoan Đoan nô đùa lâu nên cũng mệt, liền dựa vào cô, “Buồn ngủ quá.”

Nhìn đáng vẻ cố gắng bước đi của cô, Doãn Chính Đặc đi đến, bế lấy con bé, dắt cả Lê Diệp lên tầng.

Trẻ con mà đã buồn ngủ thì không cần đồ nhiều là đã ngủ say. Nhìn con bé nằm choán hết cả giường, Doãn Chính Đặc lại nhìn người phụ nữ đang chăm nom tỉ mỉ cho con bé, “Đêm nay ngủ thế nào đây?”

Lê Diệp nhìn hai bên trái phải con bé, vẫn khá rộng để nằm, nhưng nhiều khi anh ngủ không nằm yên, ngộ nhớ lúc giờ mình đè lên con bé.

Cô chỉ sang phòng sát bên cạnh, “Phòng cho khách.”

Anh nhú mày, “Phòng khách không có chăn.”

Cô đứng dậy, mở tủ, lôi ra một cái chăn mới tinh, ôm sang phòng cho khách. Trái xong xuôi, cô nhìn anh.

Bỗng dưng, Doãn Chính Đặc về phòng chính, xác nhận Đoan Đoan đã ngủ say, anh quay lại phòng cho khách rồi khóa cửa lại.

Lê Diệp thấy anh quay lại với ánh mắt sáng ngời liền lùi lại hai bước, “Đừng làm loạn, con bé đang ngủ đấy.”

Anh tóm lấy người đang muốn chạy trốn, ôm cô từ phía sau, hơi thở nóng rực, “Đoan Đoan muốn có em trai như vậy, có phải nên cho con bé toại nguyện không...”

“Đừng như vậy...” Lê Diệp run rẩy cất tiếng, không thể không chế được nỗi hoang mang.

Anh đã mạnh mẽ tiến vào, quá vội vàng, quá mãnh liệt. Lê Diệp không thể trốn tránh, không thể phản kháng, cứ vậy bị anh quấn vào dòng nước lũ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tình ngắn, quên lại dài

Về đêm, người đàn ông vừa đồ đầy mồ hôi đã chìm vào giấc ngủ. Lê Diệp cẩn thận quan sát anh trong bóng đêm, xác nhận anh đã ngủ say rồi.

Khi ngủ, anh quen nằm quay người sang bên phải, cánh tay gấp lại, có lúc một cánh tay ôm lấy đầu. Anh không hề biết đáng về lúc ngủ của mình như thế nào, giống như một loài vật nhỏ, lại giống như một đứa trẻ thiếu cảm giác an toàn...

Lê Diệp ngồi dậy, kéo chăn đắp lên đến vai anh, rồi đi sang phòng ngủ chính.

Đề Đoan Đoan ngủ một mình thật không yên tâm. Đàn ông sợ ý, anh cho rằng Đoan Đoan đã lớn, có thể tự chạy đi vệ sinh, ngủ một mạch từ đêm đến sáng, cần bản không cần người chăm sóc.

Nhưng anh đâu từng có con, một đứa trẻ như Đoan Đoan vẫn cần có người lớn ở bên cạnh cả đêm, với lại, ngộ nhớ con bé tỉnh mà không thấy người lớn, sẽ vô cùng sợ hãi.

Về đến phòng ngủ chính, cô thấy Đoan Đoan vẫn ngủ rất say, vẫn ôm con búp bê mang sang đây, miệng hơi chóp chép.

Lê Diệp ngồi xuống cạnh con bé một lúc, chột ngắc đầu, ánh mắt dừng lại ở chiếc máy tính đặt trên bàn làm việc.

Đây là cơ hội tốt hiếm thấy, cô đứng dậy, đi về phía chiếc bàn.

Mở máy tính, cô nhìn màn hình khởi động, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Nhìn ra cửa, không có động tĩnh gì, biết rằng anh vẫn ngủ say, nhưng cô luôn có cảm giác như anh đang ở ngay bên cạnh mình vậy.

Như dự đoán, máy có mật khẩu, Lê Diệp thử nhớ lại động tác của anh lúc mở máy mấy lần trước, là một dãy kí tự không quá dài, còn có thêm mấy con số.

Trước giờ cô chưa từng có chủ ý, giờ có vất óc nghĩ cũng không tài nào nhớ ra anh gõ phím nào... Cho dù ngắn, nhưng cũng là một tổ hợp, và dù cô không giỏi toán, thì vẫn biết tí lệ nhập bừa mà thành công là rất ít.

Thử những tổ hợp thông thường nhất, tên và sinh nhật của anh, nhưng không đúng, nghĩ cũng phải, mật khẩu đơn giản như vậy, sao anh có thể dùng được chứ.

Do dự một lát, thử số điện thoại di động của anh, cũng không đúng, Lê Diệp không phải thiên tài máy tính, việc phá mật khẩu này, cô hoàn toàn mù tịt.

Đánh lui trống lớn (?), cô nghĩ, hay là đợi vài hôm nữa, chú ý lúc anh nhập mật khẩu, có thể sẽ nhìn ra.

Lê Diệp dựa vào ghế, nhìn màn hình nhập mật khẩu của máy tính.

Đột nhiên cô rơi vào cảnh lâm kẻ trộm, chợt thấy buồn bực, cô đưa tay định tắt máy đi, nhưng rồi đột nhiên dừng lại.

Vẫn còn một lần nhập sai mật khẩu, Lê Diệp nhìn thông báo đỏ tươi trên màn hình, nắm chặt tay lại.

Cô bị người ta tóm chân, cô chẳng có lựa chọn nào khác.

Nếu như Doãn Chính Đặc biết, anh tỏ thái độ thế nào, cô có thể đoán được. Anh sẽ cho rằng cô là người đàn bà dơ bẩn nhất thế gian, mọi người cũng đều nghĩ cô là kẻ nhơ nhuốc nhất trần đời.

Cô không thể đối diện với việc chuyện kia bị bại lộ, cô mãi mãi không muốn nghĩ đến ngày đó, cô càng không muốn chuyện mình từng làm sẽ gây ra nỗi ô nhục cho người thầy đã từng dạy cô, cho cả nhóm đồng nghiệp làm cùng cô nữa.

Hai tay lạnh toát, cô hít một hơi thật sâu, hôm nay chỉ còn lại một cơ hội duy nhất để nhập sai mật khẩu.

Ngắm nghĩ một lát, cô thử nhập dãy chữ cái và chữ số, “QDWQC0721.”

Chỉ là gõ bừa mà thôi, Lê Diệp cũng không ôm bất cứ hy vọng nào, bởi vì dãy kí tự này, là mật khẩu cô hay dùng.

Nhưng thật không ngờ, cô vừa ấn nút Enter, máy tính liền mở ra.

Cô hoàn toàn kinh hãi, lùi lại phía sau hai bước, thật sự không dám tin vào hai mắt mình nữa.

Những biểu tượng trên màn hình được xếp gọn gàng, hình nền anh chọn là cảnh bầu trời đầy sao thẫm sắc lục lam, trông đơn giản mà lại sâu hun hút.

Lê Diệp thật sự không ngờ mình lại có thể mở máy tính của anh, trong lúc nhất thời, tay chân có phần luống cuống.

Nhìn chằm chằm vào màn hình phát ra tia sáng xanh lam, Lê Diệp hít sâu một hơi, cầm lấy con chuột, bắt đầu tìm mục văn kiện của anh.

Khang Đức Văn nói muốn lấy tài liệu có dòng chữ tập đoàn Tất Thắng, cô không hiểu chuyện công ty của anh. Xem đủ loại nội dung, nhưng vẫn không thấy chữ mấu chốt xuất hiện, cô vốn không thể phân biệt nổi.

Máy tính của anh rất sạch sẽ, cô gần như lật tìm vài lần, nhưng vẫn không thấy mấy thứ lằng nhằng. Cô biết trong máy tính của đàn ông hay lưu trữ mấy thứ đó, nhưng Doãn Chính Đặc thì không, ngay cả tệp ảnh cũng trông không.

Tìm một lúc vẫn không thấy thứ cần tìm, cô dựa phịch vào thành ghế.

Nhìn máy tính, cô lại thất thần...

Sao lại như vậy được? Sao Doãn Chính Đặc lại dùng mật khẩu giống mình? Mấy chữ cái kia thì còn có thể trùng hợp, nhưng 0721 là sinh nhật của cô mà.

Người nhà họ Doãn, có ai trùng sinh nhật với cô không? Nếu thế, ngày hôm đó, sao anh lại bỏ mặc người nhà mà dẫn cô đến công viên hoa oải hương để đón sinh nhật?

Nhớ lại chuyện ngày đó, khuôn mặt cô lại hồng lên.

Không tìm thấy văn kiện, trong lòng Lê Diệp sinh ra cảm giác khó tả. Là mất mát, hay là vui mừng?

Có lẽ nó vốn không nằm trong máy tính của anh, hoặc là anh lưu ở một nơi kín đáo mà không ai tìm ra được. Anh thông minh như vậy, sao lại không có phòng bị khi người khác động vào máy tính của mình.

Lê Diệp không muốn tìm nữa, không tìm thấy có lẽ là điều nhất định, ông trời bảo cô phải dừng lại.

Ánh mắt thoáng lướt qua một folder nhỏ, tên rất kì quái, chỉ có một chữ, “Em”.

*Nguyên gốc là: 她 – Cô ấy

Lê Diệp biết trong đó không có hợp đồng gì cả, nhưng tay lại hành động trước đầu óc, cô kích chuột, mở nó ra.

Một loạt ảnh hiện ra, khiến Lê Diệp vừa trông thấy đã hoảng hốt...

Vì cô thấy chính mình, ảnh bên trong folder, tất cả đều là cô.

Lê Diệp không dám tin vào mắt mình nữa, mở to ảnh thứ nhất, là từ rất nhiều năm trước. Cô xem mà hóa mơ hồ. Đây là lúc nào? Cô lại mặc bộ sườn xám kẻ ca-rô màu chì sao?

Mở mấy tấm sau, cuối cùng cô cũng nhớ ra, đó là lúc cô mới học đại học, tham gia vào câu lạc bộ phát thanh.

Vào một lần hội diễn văn nghệ, câu lạc bộ của cô có tham gia vài tiết mục. Lê Diệp cũng lên sân khấu, cô ngâm một bài thơ của Nhiếp Lễ Đạt.

Trong bài thơ đó, có một câu mà cô thích nhất, cô dùng nó làm dòng chữ kí của mình, đến giờ vẫn không hề đổi.

Lê Diệp nhìn vào mái tóc của mình trong ảnh, cả bộ sườn xám nữa, bộ dạng này trông rất ngây thơ, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ phấn chấn.

Đứng dưới tán liễu, ngoảnh đầu cười khê. Đứng cạnh hồ biếc xanh, lặng im trông về phía xa. Đứng trên đài cao, dịu dàng ngâm vịnh...

Từ trước đến nay, cô không hề biết đến sự tồn tại của những bức ảnh này. Cô chỉ nhớ, hôm đó, đa phần phim chụp ảnh của câu lạc bộ nhiếp ảnh đều dành cho tiết mục của câu lạc bộ thời trang, những tiết mục khác, được một kiểu chụp chính diện đã là may rồi.

Sau buổi diễn, cô cũng chỉ thật sự vào chụp chung một bức với cả câu lạc bộ.

Vậy mà, toàn bộ ảnh trong máy tính, từng bức một, cô đều là nhân vật chính, độc nhất vô nhị.

Ánh sáng nhẹ nhàng, bố cục tuyệt đẹp, Lê Diệp cảm thấy trái tim mình đang đập mạnh đến tức thở...

Mở đến ảnh cuối cùng, bên trong có tổng cộng 281 bức, mỗi một bức đều là cô.

Lê Diệp nhìn vào hình ảnh cuối cùng. Cô che chiếc ô mượn của bạn cùng học để làm đạo cụ, vận một bộ sườn xám mộc mạc, tao nhã mà đầy thanh cao, cứ như một cô gái thời dân quốc đến trường vậy.

Miệng lưỡi khô khốc, cô thử xem thông tin của folder.

Ngày lập là vào sáu năm trước, khi cô mới vào đại học không lâu.

Tại sao những bức ảnh này lại xuất hiện trong máy tính của Doãn Chính Đạt, tại sao anh lại lưu từ sáu năm trước?...

Lê Diệp nhìn tên folder, chỉ một chữ “Em”, cô cảm thấy máu nóng trong người đang ào ào dồn từ lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu, khiến cả người cô chết lặng.

Hôm ấy, phải chăng Doãn Chính Đạt có mặt ở đó? Cô không hề biết rõ. Cô nhớ mang máng, hồi đó, Lê Sơ Vũ vào câu lạc bộ thời trang. Bản thân câu lạc bộ đó đã có lực lượng đông đảo, thêm vào điều kiện của cô ấy rất xuất chúng, người thích cô ấy không đếm hết, cô ấy luôn là người nổi bật nhất trong đám đông.

Lê Diệp ần ần huyệt thái dương, cố gắng nhớ lại...

Hình như Lê Sơ Vũ có đưa bạn đến, nói rằng đến giúp cô ấy chụp ảnh. Nếu như lúc đó Doãn Chính Đạt cũng có mặt, người lọt vào ống kính của anh, đáng ra phải là Lê Sơ Vũ mới đúng chứ?

Tại sao lại là mình, tại sao?... Lê Diệp vừa nghĩ đã cảm thấy miệng khô khốc, lần mò lấy cốc nước, uống ừng ực một ngụm lớn. Máu chảy vẫn nóng rực, tim đập vẫn mạnh như trước.

Cô gái che ô lúc đó không có bất kỳ nỗi phiền muộn nào, cho dù là cô nhi được người ta nhận nuôi, cô ấy vẫn chưa từng nản lòng.

Ngày hôm đó, cô ngâm bài thơ mình rất thích, trong đó có một câu mà cô tâm đắc nhất...

“Tình ngắn, quên lại dài.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Không có gì nói với tôi sao?

Sáng hôm sau, Doãn Chính Đặc dậy rất muộn, nếu không có tài xế gọi điện cho anh, có lẽ anh không đến công ty họp kịp giờ.

Lồm cồm dậy, anh vội vàng đi rửa mặt rồi thay quần áo. Ra khỏi cửa mà lại không thấy người phụ nữ đó đâu, anh nhủ mảy, quay vào phòng ngủ chính tìm cô.

Cô đã dậy rồi, bé Doan Doan xuống tầng dưới tản bộ.

Vừa xuống nhà đã nhìn thấy cô, còn chưa kịp nói, cô đã quay đầu đi.

Cho rằng cô còn ngủ gật, anh vừa thất cả vạt vừa bước đến, “Tôi phải đến công ty họp, xong là không còn việc gì nữa, tôi đưa em và Doan Doan đi chơi nhé?”

Cô không nói gì, Doan Doan thì lại hưng phấn vỗ tay, “Đi xem voi, xem hổ nữa!”

“VẬY THÌ ĐẾN VƯỜN THÚ.” Doãn Chính Đặc nhìn đứa bé đang vô cùng vui sướng, khóe miệng cong lên ẩn chứa đầy ý cười.

Doan Doan chu môi, nhướn người ra thơm anh một cái. Anh đón lấy cái hôn vừa thơm vừa mềm, ánh mắt lấp lánh, rồi lại quay ra nhìn cô, ngón tay chỉ chỉ vào mặt mình.

Lê Diệp giả vờ không hiểu, anh liền kéo cô lại. Cô bối rối, đưa tay chặn anh lại, miệng lắp bắp, “Cà vạt của anh... chưa thắt xong này.”

Doãn Chính Đặc không động tay nữa, chỉ chăm chăm nhìn cô.

Lê Diệp bế con bé con, lại còn chống gậy, chẳng thể làm gì được. Anh đành đón lấy con bé, lại đưa tay đỡ eo cô, đợi cô động tay.

Lê Diệp đành phải cời bỏ chiếc cà vạt thắt xiên xẹo của anh, thắt lại một lần nữa.

Nắng sớm trong trẻo, cây cối xanh um. Anh cao lớn tuấn tú, Doan Doan ngoan ngoãn đáng yêu, còn cô vận bộ váy trắng dịu dàng.

Chỉ là một khoảnh khắc giản đơn, nhưng lại gây lên tiếng lòng trong anh, như thể mọi ồn ào của thế giới này đều lắng lại vậy.

“Xong rồi...” Từ đầu đến cuối, cô không dám nhìn anh, giọng nói còn có đôi chút run rẩy.

Anh cúi đầu nhìn. Bàn tay phụ nữ đứng là khéo léo, chiếc cà vạt được thắt ngay ngắn mà đẹp mắt.

Anh đưa tay nâng mặt cô lên, cúi xuống hôn lên môi cô.

Doan Doan vội che mắt, cười hi hi, “Xấu hổ!”

Lê Diệp cuống quýt đẩy anh ra, ấp úng nói, “Mau đi làm đi!”

Trông thấy khuôn mặt hồng hồng của cô, anh đặt Doan Doan xuống đất, cúi đầu nhìn con bé, “Đừng có bắt mợ bế mãi, mợ không bế nổi cháu đâu, tự đi đi, biết chưa?”

Doan Doan bấu môi, ôm ghì lấy chân Lê Diệp.

Tài xế lại đến giục, “Cậu Doãn, mau đi thôi.”

Doãn Chính Đặc chỉ chỉ vào con bé không nghe lời, rồi nhìn Lê Diệp, “Khoảng ba tiếng nữa, tôi sẽ về.”

Nhìn anh đi, Lê Diệp vội vàng bế Doan Doan lên, quay đầu đi vào trong nhà.

Ôm Doan Doan ngồi xuống sofa, Lê Diệp lại nhìn con bé tinh quái trong lòng, bỗng dưng thất thần.

“Mợ, giống quá táo.” Doan Doan bò dậy, ôm khuôn mặt hồng hồng của cô nhìn trái ngó phải.

Lê Diệp vỗ vỗ con bé nghịch ngợm, ánh mắt chập chờn mơ hồ.

Văn phòng.

Vì là một cuộc họp nhỏ, nên chỉ có tổng cộng năm người tham gia.

Ai nấy đều là những thành viên đắc lực nhất, được tin nhiệm nhất. Những chuyện trọng tâm nhất, cũng chỉ có những người này tham dự.

“Sếp, người của Quang Vinh đến thương lượng với chúng ta về chuyện định giá lần nữa... Xem thái độ lần này, có vẻ vẫn muốn giữ chân chúng ta.”

“Đương nhiên, không có chúng ta chống đỡ, họ có ngày hôm nay sao?”

“Sếp, Quang Vinh đã nhả ra rồi, chúng ta còn cần nói chuyện với họ không?”

Mở máy tính, Doãn Chính Đặc dựa vào thành ghế xoay, “Không, chúng ta nhất định phải đổi nguồn cấp hàng.”

Thấy vẻ kiên quyết như vậy của anh, những chuyện khác không cần phải nói nữa. Kí hợp đồng dài hạn với Quang Vinh, là quyết định của bố Doãn Chính Đặc lúc còn tại vị. Sau khi Doãn Chính Đặc tiếp quản, vì hợp đồng chưa đến kì hạn, cũng vì vấn đề về nguồn cung hàng chưa quá cấp thiết, nên anh không đề cập đến. Hiện giờ, mọi chuyện khác đã giải quyết xong, cũng đến phiên chuyện này rồi.

“Bảo bộ phận pháp luật tìm cách hủy bỏ hợp đồng này, mọi tranh chấp có thể xảy ra đều phải nghĩ cách ứng phó trước, tôi muốn vụ đổi nguồn cung cấp hàng lần này phải thật gọn gàng, sạch sẽ.”

“Chiều đi thảo luận với bên Tất Thắng về các chi tiết bổ sung, đợi đến khi hủy được hợp đồng với Quang Vinh thì ký ngay hợp đồng mới.” Nhìn máy tính, anh đang định tìm tư liệu, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở nhật kí dùng máy gần đây nhất.

Đầu mày anh nhíu chặt lại.

Người bên cạnh gọi anh, “Sếp?”

Định thần lại, Doãn Chính Đặc ngẩng đầu, “Nói tiếp đi.”

Cuộc họp diễn ra rất thuận lợi, ngắn hơn so với thời gian dự liệu.

Lái xe về thẳng nhà, anh nói lòng cà vạt, trong lòng cứ bồn chồn mãi...

Tối qua, có người mở máy tính của anh, tìm xem tài liệu của anh.

Những tài liệu khác đều là chuyện công ty, không mấy quan trọng, nhưng, nhật ký xem gần đây nhất, là “Em”.

Anh học tính cẩn thận theo bố, có thói quen sau khi mở máy tính là phải kiểm tra xem có ai động vào máy của mình không, nhật ký sử dụng phản ánh rõ ràng nhất.

Dọc đường về nhà, lòng bàn tay nắm chặt vô lăng của anh hơi ẩm ướt.

Người có thể vào phòng ngủ xem máy tính của anh vào giữa đêm không nhiều, thím Kim và những người giúp việc đã làm cho anh nhiều năm, chưa bao giờ để xảy ra chuyện này. Đoan Đoan thậm chí còn không với tới bàn, con bé có nghịch ngợm cũng không hứng thú gì với máy tính.

Chỉ có một người...

Anh có thể chắc chắn, cô đã xem được những bức ảnh đó... Có điều, tại sao cô lại gần như bói tung cả máy tính của anh?

Chuyện gì cũng có lý do, không có lý lẽ giữa đêm cô không ngủ được mà lại mượn máy anh để chơi trò chơi.

Sau khi cô đi làm, anh có mua cho cô một chiếc notebook.

Gió ngoài cửa sổ thổi tạt vào mặt, cảm giác nóng lạnh luân phiên nhau.

Lúc an về đến nhà, Lê Diệp vẫn còn đang ở trong vườn, Đoan Đoan cầm chiếc chong chóng, chạy loạn trên thảm cỏ.

Thấy anh về, Lê Diệp liền đứng dậy, không hề chào đón, ánh mắt có vài phần trốn tránh.

Doãn Chính Đặc xuống xe, cô lùi lại hai bước, như có ý rút lui vậy.

Anh nheo mắt lại, bắt đầu từ sáng hôm nay, cách cô nhìn anh đã có cảm giác luống cuống rồi.

“Ăn sáng chưa?” Doãn Chính Đặc nhìn cô.

Cô lắc lắc đầu, đưa mắt nhìn Doãn Đặc đang chạy loạn.

“Doãn Đặc!” Doãn Chính Đặc vỗ vỗ tay, gọi con bé chạy đến, “Đi nào, chúng ta đến vườn thú thôi.”

Doãn Đặc lập tức chạy ào đến, rụi đầu vào lòng anh, “Thích quá! Cậu, cháu muốn cười voi!”

Một tay anh bế con bé, một tay kéo cô lại, cùng lên xe đi.

Nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, anh nghiêng đầu, “Đêm qua, về phòng ngủ lúc nào thế?”

Lê Diệp nhìn chăm chăm về phía trước, “Tôi lo Doãn Đặc sẽ sợ.”

Anh không nói lại nữa, đặt Doãn Đặc ngồi trên ghế trẻ em rồi trở lại ghế lái, “Ngồi chắc nhé, xuất phát đây.”

Cả đường đi phải trông Doãn Đặc nên Lê Diệp ngồi ở ghế sau. Trong lúc đợi đèn đỏ, Doãn Chính Đặc mới nhìn về phía sau qua gương chiếu hậu, vừa lúc ánh mắt cô và anh chạm nhau.

Cô không tỏ được sự hoảng loạn, cũng không biết đang sợ điều gì.

Bất gặp vẻ trốn tránh của cô, anh khẽ cười, “Doãn Đặc, sáng nay ở nhà với mẹ làm gì?”

Doãn Đặc ngậm ngón tay, “Mẹ làm chong chóng này, xong là ăn cơm này, còn xem hoạt hình nữa.”

“Chỉ thế thôi?” Doãn Chính Đặc nhìn hai người, một lớn một nhỏ ở phía sau.

Lê Diệp cúi đầu, vẫn chẳng nói gì với anh.

“Còn à!” Doãn Đặc giơ tay, “Mẹ nhớ cậu đấy, còn xấu hổ nữa cơ!”

Lê Diệp vội vàng bịt cái miệng nhỏ xinh của Doãn Đặc lại, rồi đưa bình sữa cho nó, “Uống đi.”

Doãn Đặc ôm bình sữa uống ngon lành, rốt cuộc cũng dừng lại tiết mục ồn ào.

Khóe miệng Doãn Chính Đặc cong lên, người phụ nữ trong tấm gương chiếu hậu đã cúi đầu đến mức không thể thấp hơn được nữa rồi.

Vườn thú.

Vì là cuối tuần nên người đến đây không hề ít. Bế đứa nhỏ trên tay, Doãn Chính Đặc mua cho Doãn Đặc vài quả bóng bay, buộc vào cổ tay nó, khiến con bé thích thú cứ vẫy vẫy mãi.

Một tay bế đứa nhỏ, một tay dắt cô, trông thật sự như một gia đình ba người. Có những lúc Lê Diệp nhìn anh, tự dừng lại thất thần.

Anh rất nhẫn nại với Doãn Đặc. Con bé có tí ti câu hỏi quái gở, anh trả lời từng câu một. Doãn Đặc nghe hiểu lơ mơ, ngoảnh đầu một cái là quên tiết, nhưng anh vẫn vô cùng kiên nhẫn.

“Hình như đêm qua em ngủ không ngon.” Nhìn hai vành mắt thâm đen của cô, anh đưa tay vuốt ve khẽ.

Độ ấm của đầu ngón tay anh lưu lại trên da, Lê Diệp lắc đầu, “Ồn mà.”

“Còn tôi đêm qua lại quá là mệt.” Anh nở nụ cười xấu xa.

Lê Diệp ngoảnh mặt đi, hai tai đỏ ửng lên.

Xoa khẽ vành tai mềm mại của cô, anh cong môi cười, ánh mắt thì lại sâu xa khó dò, “Lê Diệp, em không có gì muốn nói với tôi sao?”

Cô chợt cảm thấy sống lưng có dòng điện truyền ra, đưa tay gạt tay anh ra. Đột nhiên Doãn Đặc cứ vịn vịn, rồi gọi Lê Diệp, “Mẹ ơi, cháu muốn đi vệ sinh!”

Lê Diệp nhìn anh một cái, rồi bế lấy con bé, lại quay ra xem bảng chỉ dẫn đến nhà vệ sinh, “Tôi đưa con bé đi.”

Nhìn theo bóng cô vội vàng bước đi, Doãn Chính Đặc ra một quầy bán kẹo, đưa tay chọn một chiếc kẹo hình bông hoa đáng yêu. Kết hợp với cái dáng cao lớn của anh, bộ dạng đó có chút buồn cười.

Anh đứng đó chờ, thần sắc không thay đổi, khó dò ra được là vui hay giận...

Cô ấy đã xem được chỗ ảnh đó, tại sao ngoài việc né tránh ra, thì chẳng có phản ứng nào khác?

Hay là cô ấy vốn không xem kĩ nội dung, sự chú ý của cô ấy đặt ở chỗ khác?

Nắm lấy cây kẹo, đôi môi anh mím lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Nói cho tôi biết mối quan hệ với đứa nhỏ kia

Trong vườn thú, Lê Diệp dẫn Đoan Đoan đi vệ sinh, con bé rất ngoan, giải quyết xong, đi được hai bước, bỗng nhiên Đoan Đoan sờ sờ cổ, rồi nhìn cô, “Búp bê! Vòng búp bê!”

Lê Diệp ngồi xổm xuống, mới phát hiện ra chiếc vòng mẹ con mới tặng cho con bé ngày hôm qua không thấy đâu nữa.

Lúc vào công viên còn thấy mà. Lê Diệp quay đầu lại nhìn, chắc là vừa rồi đánh rơi lúc đi vệ sinh, vì khi vào, Đoan Đoan có va vào khung cửa.

Dẫn Đoan Đoan quay lại, con bé nhặng cả lên, giẫy ra chạy nhanh về phía trước.

Lê Diệp vội vàng đi theo, “Đoan Đoan, chậm một chút, đừng chạy nữa!”

Thế nhưng, Đoan Đoan đang sốt ruột muốn tìm lại vòng, căn bản chẳng nghe thấy tiếng gọi của cô, vừa hòa vào dòng người là đã không thấy bóng dang đâu.

Lê Diệp đi lại chậm chạp, chống gậy đuổi không kịp con bé. Bên ngoài nhà vệ sinh đông kín người, không nhìn thấy con bé, cả đầu cô ướt rượt mồ hôi.

“Đoan Đoan!” Cát tiếng gọi con bé, Lê Diệp cố chịu đựng để khỏi ngã sấp xuống, bước chân hấp tấp vội vàng.

Chạy vào tới nhà vệ sinh, cô đẩy cửa ra, “Đoan Đoan!”

Nhưng bên trong không có bóng dáng con bé. Trong đầu cô vang lên tiếng ong ong nhức óc. Tìm một lượt, xác nhận không có con bé ở trong, tiếng gọi của cô khàn đi, rồi cô vội vàng ra phía ngoài.

Đang cầm kẹo đợi, Doãn Chính Đặc chợt thấy Lê Diệp vội vàng đi về phía mình, bên cạnh không hề có Đoan Đoan. Anh lập tức có phản ứng, sai bước tiến lên, “Đoan Đoan đâu?”

Nghe anh hỏi như vậy, tức là Đoan Đoan không hề chạy về tìm anh, Lê Diệp nắm chặt lấy cánh tay anh, giọng nói run rẩy, “Không thấy Đoan Đoan đâu cả!”

Doãn Chính Đặc đưa một tay đỡ cô, một tay dắt cô đi nhanh về phía nhà vệ sinh.

Lê Diệp tóm chặt lấy anh, “Vừa nãy... tôi đưa Đoan Đoan ra ngoài rồi, không thấy vòng cổ đâu nên con bé chạy vào trong tìm, tôi không đuổi kịp...”

Thấy hai mắt cô đỏ hồng, Doãn Chính Đặc không trách cô, khẽ vỗ về, “Tìm con bé trước đã.”

Lê Diệp tựa vào ngực anh, vòng tay vững chắc đó khiến tâm trạng cô bình tĩnh lại một chút.

Tìm một vòng ở phía quanh đó, không thấy bóng dáng Đoan Đoan, Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Em ở đây chờ con bé, tôi đến phòng quản lý nhờ họ giúp, còn có thể đến trạm phát thanh đề ra thông báo nữa.”

Lê Diệp gật đầu, anh liền quay đi.

Nếu Đoan Đoan đi lạc, thì có thể nhanh chóng tìm lại được, nhưng nếu bị người ta đưa đi, hậu quả này, cô không dám tưởng tượng đến.

“Đoan Đoan!” Giọng nói khàn khàn, Lê Diệp vẫn cố tìm kiếm hình bóng con bé trong đám đông. Nhìn thấy ai đi qua cô cũng hỏi thăm, hỏi đến khi giọng khàn đặc, hai mắt ướt đầm, không còn nhìn rõ mọi thứ nữa.

Cô là kẻ kém cỏi, một đứa nhỏ mà cũng không trông được. Nếu Đoan Đoan có chuyện gì, có chết cô cũng không đền tội được.

“Đoan Đoan!” Nhìn thấy những đứa bé khác vui đùa bên bố mẹ, tim cô như bị đao cắt. Phía trước, cách đó không xa, có một cô bé mặc chiếc váy hồng nhạt rất giống Đoan Đoan, cô lao đảo chạy đến ôm chầm lấy đứa nhỏ, lại bị bố mẹ nó đẩy ra.

Lê Diệp đứng dậy, bốn phía như đang đảo lộn, trán cô đau nhức, hít thở cũng dần khó khăn.

Cũng giống như ngày ấy, mùa đông rét buốt, cô chạy đến nỗi gót chân dính đầy tuyết. Nửa đêm khuya khoắt, cô ôm Hi Hi đang sốt cao chạy quanh tìm bệnh viện.

Cô không có tiền, không chỉ nỗi cho việc điều trị ở nơi danh tiếng. Không tìm được người giúp, cô nghĩ mọi cách, thậm chí là quay lại tìm người kia giúp đỡ, nhưng đều thất bại, cô bị dồn đến đường cùng.

Đến khi cô tìm được bệnh viện còn hoạt động, điều bác sĩ nhìn thấy là một thân thể nhỏ bé lạnh toát.

Đêm đó, cô ôm Hi Hi không hề một tiếng động, đón trận tuyết lớn nhất mấy chục năm qua, lê bước về nhà. Tuyết bay đầy trời, cô không mở nổi mắt ra, ngang qua một góc đường lại bị chiếc xe dọn tuyết đâm phải.

Cô chưa bao giờ oán hận việc đôi chân mình bị thương tích nặng nề đến tàn tật, cô cảm thấy đó là sự trừng phạt dành cho bản thân mình. Cô ích kỷ giữ lại sinh mệnh bé nhỏ kia, lại cho nó một cuộc sống chẳng mấy tốt đẹp. Cô nhìn nó rời đi, mà không có cách nào hết.

Vết sẹo đã được che giấu lâu giờ bị phanh ra, nỗi đau giằng xé đến ngạt thở, không thể khống chế được. Lê Diệp ngã nhoài dưới đất, ôm mặt khóc nức nở.

“Mợ!” Bên tai bỗng truyền đến tiếng gọi sốt ruột của đứa trẻ.

Lê Diệp buông tay, đưa mắt nhìn qua màn lệ ướt đầm, chợt thấy một bóng dáng nho nhỏ đang chạy về phía mình.

Lòng ngực hơi tung tức, con bé nhào đến ôm cổ cô, giọng meo meo, “Mợ ơi, Đoan Đoan sai rồi, mợ đừng khóc nữa...”

Lê Diệp kinh ngạc nhìn đứa trẻ trong lòng mình. Cô nâng mặt con bé lên, cuống quýt lau nước mắt, lúc này mới nhìn thấy rõ. Là Đoan Đoan, đúng là con bé rồi.

Cô ôm ghì lấy Đoan Đoan. Cùng lúc ấy, Doãn Chính Đặc cúi người, nâng Lê Diệp lên. Nhìn thấy dáng vẻ chật vật của cô, anh trấn an, “Đừng khóc nữa, tìm được Đoan Đoan rồi mà... Con bé nhìn thấy người ta mặc đồ giống nhân vật hoạt hình, cứ thế là đi theo.”

Ôm Đoan Đoan thật chặt, như thể sợ đánh mất nó, Lê Diệp không khóc, nhưng những tiếng nấc lại nghe đau đớn đến lạ thường.

“Cháu xin lỗi mợ...” Thấy cô khóc đến độ thương tâm, Đoan Đoan cũng biết mình phạm lỗi nên cứ nhỏ giọng giải thích, lại không dám dựa sát vào cô. Con bé ôm cổ Doãn Chính Đặc, nhỏ giọng nài nỉ, “Cậu ơi, cậu nói với mợ đi, Đoan Đoan sai rồi...”

“Biết sai còn chạy lung tung?” Doãn Chính Đặc nhủ mảy, đứa nhỏ lập tức úp mặt vào bả vai anh trốn tránh.

“Còn dám không nghe lời nữa là cậu để cháu lại vườn thú đấy, đến tối cho một mình cháu trong này.”

Đoan Đoan nghe thấy thế hẳn nhiên là rất sợ hãi, miệng meo meo, “Cậu đừng vứt cháu đi...”

Lê Diệp mềm lòng, bế Đoan Đoan lại, vỗ về con bé, “Đoan Đoan, sau này đừng tự động chạy xa người lớn, biết chưa?”

Bị Doãn Chính Đặc nắn, Đoan Đoan âm ỉ, méo sệch miệng, lại gật gật đầu, “Biết ạ, mợ ơi, cháu xin lỗi.”

Cô ôm con bé, như ôm một bảo bối đánh mất rồi tìm lại được.

Chẳng còn tâm trạng thăm quan vườn thú, Doãn Chính Đặc dẫn một lớn một nhỏ về nhà.

Con bé gây họa đã ngủ khì, nằm trong lòng Lê Diệp, khoe miệng nhếch lên như thể đang gặp mộng đẹp. Hai người lớn đáng thương, bị nó dọa đến mức hồn xiêu phách tán.

Chăm sóc một đứa trẻ không phải chuyện đơn giản, Doãn Chính Đặc liền đưa con bé về lại nhà. Chuyện hôm nay khiến anh vừa nghĩ đến đã thấy sợ, lại xảy ra sự cố gì nữa thì chắc anh không chịu nổi nữa, huống chi còn dọa đến cả Lê Diệp.

Đưa Đoan về, hai người cũng quay lại Hạm Bích Các luôn.

Ăn một bữa đơn giản, rồi Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp lên tầng nghỉ ngơi.

Cô vẫn còn trong cơn sợ hãi, đi tắm rửa mà hai mắt đã sưng phù lên.

Doãn Chính Đặc ngồi ở mép giường, trên đùi đặt một hộp y tế, anh gọi cô, “Lại đây ngồi.”

Lê Diệp đi tới, ngồi bên mép giường.

Anh nâng chân cô đặt lên đùi mình, vén ống quần của cô lên, nhìn thấy ngay vết thương trên đầu gối...

Ở vườn thú, cô vừa chạy vừa gọi Doãn Doãn, lúc ngã sấp xuống là cứ thế khóc rung rức.

Đổ một chút thuốc ra, anh bôi lên miệng vết thương của cô. Lê Diệp hơi đau, hai mày nhíu lại.

Nắm lấy cổ chân của cô, anh đẩy chân gấp lại rồi hỏi, “Có động đến xương cốt không?”

Lê Diệp lắc đầu, cúi mặt xuống, không hiểu sao lại rơi nước mắt.

“Đau lắm hả?” Anh định đứng dậy đưa cô đi bệnh viện thì Lê Diệp bỗng giữ anh lại.

Anh ngồi lại, nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Hai vai cô run rẩy, rồi cô bắt đầu khóc nức nở.

“Sao thế?” Doãn Chính Đặc đưa tay lau hai má ướt rượt của cô, “Đã tìm được Doãn Doãn về rồi mà, tại con bé nghịch ngợm, em không phải tự trách mình.”

Lê Diệp lắc đầu, nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay anh.

Anh thở dài, phụ nữ được tạo ra từ nước, câu này quả không sai, nếu không sao cứ khóc rồi là mãi không ngừng chứ.

“Tôi rất nhớ nó...” Bỗng nhiên cô nức nở nói.

Doãn Chính Đặc khó hiểu, “Ai cơ?”

Lê Diệp cúi đầu, giọng nói ảm giáu nổi bi thương khiến người nghe phải tan nát cõi lòng, “Tôi rất nhớ nó...”

Anh nâng mặt cô lên, cô đã khóc không thành tiếng, “Là tôi hại chết thằng bé, nó còn nhỏ như vậy, nó không hiểu cái gì cả, là tôi đưa nó đến thế giới này, đều là lỗi của tôi, tại sao người chết không phải là tôi chứ...”

Lời nói của cô khiến anh run lên, anh nghe không hiểu hết, nhưng dáng vẻ này của cô khiến anh thật sự đau lòng. Anh ôm cô, trầm giọng nói với cô, “Đừng nói lung tung.”

Lê Diệp gần như gào lên, đưa tay đánh anh, “Anh ở đâu! Ngày đó anh ở đâu!”

Anh ôm chặt cô, chỉ sợ di chứng bị thương kia của cô lại tái phát, anh ghi lấy cơ thể đang run rẩy, “Anh vẫn ở đây, Lê Diệp, anh ở đây.”

Lê Diệp gào khóc, “Anh không! Tôi gọi điện tìm anh, thư kí của anh nói anh mặc kệ, chúng tôi sống chết thế nào cũng không liên quan đến anh, anh nói anh không phải lo cho nó, tại sao anh lại tàn nhẫn đến thế...”

Doãn Chính Đặc càng nghe càng sốt ruột, anh nhìn cô, “Em đang nói gì vậy? Em gọi điện cho anh lúc nào, anh mặc kệ ai?”

Lê Diệp hận anh, cô đánh anh như để trút bỏ hết nỗi hận, nắm đấm hạ xuống chưa đủ, cô còn xông ra hung hăng cắn lên cánh tay anh.

Nhìn bộ dạng hung dữ này, chắc chắn chỉ khi vô cùng tức giận mới có.

Cô cắn rất ác, nhưng từ trước đến nay, nỗi đau thể xác chưa bao giờ có thể quật ngã anh.

Vuốt tóc cô, Doãn Chính Đặc nhìn người phụ nữ như đã phát điên, “Lê Diệp, có phải em có chuyện giấu anh không?”

Lê Diệp làm loạn đến một mõi, cô chậm rãi nhả răng ra, ngả vào cánh tay anh, thở hổn hển.

Nước mắt chảy từ khóe mắt xuống, đôi mắt mơ hồ, thất thần.

“Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?” Anh lần theo lời nói vừa nghe được từ chính miệng cô, “Em nói ai còn nhỏ như vậy đã chết, là đứa bé em sinh ra?”

Lê Diệp run lên, giờ cô mới ý thức được mình vừa nói gì, liền vội vàng lắc đầu, “Tôi không nói gì hết...”

Anh không phải kẻ hồ đồ, nhìn cô chăm chăm, “Lúc đứa nhỏ qua đời, em gọi điện đến tìm anh? Có chuyện như vậy không?”

Lê Diệp bắt đầu kinh hãi, lui về phía sau, “Không! Tôi không nói như vậy!”

“Em có! Lê Diệp, vừa rồi rõ ràng em nói như vậy!” Doãn Chính Đặc cũng trở nên kích động, anh túm vạt áo cô, dữ dằn nói, “Nói cho tôi biết! Đứa nhỏ kia có quan hệ gì với tôi! Không phải nó chết vào lúc cô học đại học năm nhất sao! Lúc đó sao có thể có chuyện cô gọi điện thoại cho tôi chứ!”

Lê Diệp bị anh quát, đầu óc vô cùng rối loạn, lại biết mình không thể nói thêm gì nữa, cô kiên quyết đáp, “Đứa nhỏ sinh ra lúc tôi học năm nhất, không lâu sau thì mất, tôi nói việc gọi điện thoại, là cho... Tùng Đào, anh nghe lầm rồi.”

Anh hận không thể cho cô hai cái tát, “Hạ Tùng Đào? Hắn là kẻ đầu đường xó chợ, kiếm đâu ra thư kí!”

Lê Diệp ấn lên thái dương đang giật nhưng nhức, “Tôi không nói thư kí gì cả, anh nghe nhầm rồi.”

Doãn Chính Đặc hận không thể bóp chết cô, hai mắt bùng lửa giận, “Lê Diệp, cô thử nói dối một câu nào nữa xem! Tôi sẽ lấy mạng cô!”

Lê Diệp từ từ nhắm mắt lại, đáng vẻ cô liêu, “Tôi nói thật, anh hiểu sai ý.”

Anh thờ hồn hèn. Người phụ nữ này đúng là biết cách chọc tức anh, cả đám lửa giận không chỗ phát ra, anh chỉ vào cô, nghiến răng nghiến lợi, “Lê Diệp... tôi sẽ điều tra ra manh mối, nếu cô dám lừa tôi, tôi sẽ cho cô sống không bằng chết!”

Nhìn thấy anh đập cửa bỏ đi, Lê Diệp ôm hai cánh tay, trong lòng cười khổ...

Sống không bằng chết, cô đã như vậy lâu rồi, hiện tại vẫn như trước, cô còn sợ tình hình như tiếp tục đi xuống sao...

Nhìn hộp y tế ở bên cạnh, ánh mắt cô trầm xuống một cách âm thầm...

Anh sẽ tra ra được cái gì? Hai năm cô ở nước ngoài, sống như chuột chạy trên đường, không thấy ánh sáng, rồi xa đám đông. Cô như u hồn, ngày thường còn quên là mình đang sống...

Chinh Tín Xã.

Lỗ mẫn đập một tập tiền xuống, Doãn Chính Đặc ngồi trên ghế xoay, nhìn người đối diện, “Điều tra một người cho tôi.”

Lư Diễn đang ở bên cạnh nghịch một chậu hoa mới đem bông, thấy anh vung ra số tiền lớn như vậy thì cũng có chút kinh ngạc.

Đột nhiên anh chạy đến tìm anh ta, hỏi anh ta có cách điều tra người sống ở nước ngoài không, nghe vậy đã biết không phải chuyện dễ làm. Cậu hai nhà họ Doãn cũng có cách của chính mình, chuyện tầm thường anh có thể tự làm được.

Muốn ra nước ngoài điều tra một người, Lư Diễn nghĩ ngay đến Vương Mãnh của Chinh Tín Xã, bởi nếu muốn tra chi tiết thì phải tìm người chuyên nghiệp làm.

Biết anh có tiền, cũng biết anh đang vội, nhưng nhìn thấy số tiền kia, Lư Diễn vẫn không nhận được mà phải bủi môi.

Đưa ảnh và tư liệu cho người đối diện, Doãn Chính Đặc nói thẳng, “Điều tra từ lúc cô ấy học đại học, năm nhất cô ấy về vùng quê dưỡng bệnh, tôi muốn anh điều tra cho tôi, lấy tất cả ghi chép bệnh án của cô ấy trong thời gian đó. Còn nữa, sau khi tốt nghiệp cô ấy có ra nước ngoài, chuyện sau khi cô ấy sang đó, tôi cũng muốn biết chi tiết.”

“Wow, phi vụ không nhỏ đây.” Vương Mãnh nhìn ảnh, người phụ nữ trong ảnh có gương mặt thanh tú, không biết đã phạm phải chuyện gì mà lại chọc giận vị ngài trước mặt đây, đến nỗi muốn khai quật hết chuyện cũ của cô ra.

Lại quăng thêm một tập tiền nữa, Doãn Chính Đặc nhìn Vương Mãnh, “Tài liệu tôi muốn, một chữ cũng không được sai, một từ cũng không được sót... Lấy được thứ tôi muốn, tôi sẽ trả thêm cho anh gấp đôi.”

Vương Mãnh vội vàng thu tiền lại, “Được, được! Ông chủ yên tâm, tôi làm ăn nhiều năm, chưa từng thất bại! Mười ngày, tôi sẽ cho cậu tin tức!”

Rời khỏi Chinh Tín Xã, sắc mặt Doãn Chính Đặc vẫn tối như trước. Lư Diễn đi bên cạnh anh, liếc nhìn người đàn ông như sắp phát điên, “A Đặc, cậu bị cái gì kích thích vậy, tự nhiên lại đi điều tra Lê Diệp?”

Doãn Chính Đặc lên xe, không trả lời anh ta mà phóng đi luôn.

“Mẹ kiếp, cái thái độ gì thế không biết!” Lư Diễn mắng. Tên này sau khi kết hôn càng ngày càng cổ quái, chẳng những không cùng họ đi chơi, mà còn luôn quần quanh người phụ nữ kia.

Chẳng trách người ta nói hương dụ dàng là mồ chôn anh hùng, đàn ông mà bị phụ nữ mê hoặc thì quả thực không còn là người nữa.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm đã buông xuống.

Lê Diệp tựa vào đầu giường, bất chợt di động đổ chuông.

Cô đưa mắt nhìn, là số lạ. Hiện giờ cô không dám nhận số điện thoại lạ, tên biến thái kia mỗi lần lại dùng một số khác để gọi cho cô.

Bất máy, bên kia truyền đến giọng giòn tan của Đoan Đoan, “Mợ ơi, cháu là Đoan Đoan đây!”

Nghe thấy giọng của đứa nhỏ, cô thả lỏng mình, “Đã ăn tối chưa?”

Đoan Đoan cầm chiếc điện thoại còn to hơn cả bàn tay mình, “Mợ ơi, mợ đừng giận nhé!”

Sao Lê Diệp giận được, cô chỉ lo lắng cho con bé mà thôi.

Qua ống nghe, con bé liên tục hôn cô. Con bé Đoan Đoan này quả thực là rất quái người, “Mợ ngoan nhé, không được giận đâu.”

“Mợ không giận, sau này Đoan Đoan đừng chạy lung tung dọa mợ nữa.”

“Được ạ!” Ngọt ngào nói lời cam đoan xong, bỗng dưng Đoan Đoan nói, “Mợ ơi, bố cháu nói chuyện với mợ này.”

Lê Diệp lập tức cảm thấy kinh tởm, đang định cúp máy thì gã ở đầu bên kia đã cười khê, “Em dâu, tốt nhất là cô đừng cúp máy, không là tôi gọi lại, để A Đặc nghe thì không tốt đâu.”

Lê Diệp nhin không cúp máy, thấp giọng nói, “Trước mặt con gái anh, anh đừng có làm chuyện ghê tởm!”

“Tôi không làm chuyện ghê tởm, tôi đâu thể để con gái... thương thức tuyệt phẩm của Đường Na chứ, điều này hẳn là cô phải hiểu hơn ai hết chứ.” Hắn âm hiểm cười phá lên, “Yên tâm, tôi cũng không muốn cô đọc lời thoại cho tôi đâu, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, thời gian còn lại của cô không nhiều nữa đâu, đừng do dự rồi lại bỏ lỡ cơ hội. Nếu để Doãn Chính Đặc phát hiện ra manh mối rồi cảnh giác thì chuyện sẽ khó làm đấy.”

Lê Diệp cắn răng, “Tôi không tìm thấy! Trong máy tính của anh ấy không có cái gì liên quan đến tập đoàn Tất Thắng cả!”

“Ồ?” Khang Đức Văn không tin, “Cô xem hết rồi?”

“Tôi xem rồi, không có hai chữ anh nói!” Lê Diệp nắm chặt tay.

Khang Đức Văn ngừng nghĩ một lát rồi nói, “Cô tìm loại văn kiện liên quan đến nguồn cung hàng hóa... Hoặc là, cô có hết dữ liệu trong máy nó thành một bản cho tôi.”

Lòng tham của hắn quả thực không đáy, Lê Diệp cắn răng cúp điện thoại rồi tắt máy.

Cô không muốn làm đồng bọn với hạng người này, mặc kệ quan hệ của cô và Doãn Chính Đặc ra sao, cô cũng không muốn làm chuyện xấu xa như vậy.

Đang nằm nghỉ thì phía dưới vọng lên tiếng xe chạy.

Cô nằm yên một lát, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Mở cửa vào nhà, Doãn Chính Đặc tìm áo ngủ chuẩn bị đi tắm. Anh không muốn liếc nhìn người phụ nữ kia một cái nào nữa, anh sợ mình không khống chế được rồi lại làm tổn thương cô...

Cô rất cứng rắn, cũng rất nhẫn tâm, chỉ cần có thể phân rõ ranh giới với anh, cô không cần nói gì cả.

Đang định tiến vào phòng tắm thì điện thoại của Doãn Chính Đặc đổ chuông. Anh bước đến, lấy điện thoại từ trong túi áo ra, nhìn màn hình, anh nhíu mày lại.

Anh đưa tay mở ra. Bên trong truyền ra một giọng nói quái dị. Doãn Chính Đặc nhìn đây số lạ, lại là nội dung rất cổ quái, cho là tin nhắn rác nên anh tiện tay quảng điện thoại xuống.

Lê Diệp đang nằm trên giường thì lại hết sức căng thẳng. Cô ngồi bật dậy, bòn chòn nhìn anh.

Doãn Chính Đặc không nhìn cô, đi được hai bước rồi bỗng nhiên quay trở lại, cầm lấy di động, mở ra xem nội dung kia lần nữa.

Giọng nói đã qua xử lý, là chất giọng thô mà trầm, căn bản không rõ là ai nói. Nhưng nội dung thì lại không khó để nghe ra, người kia nói, “Tôi là Đường Na, cơ thể tôi tự do hơn linh hồn tôi.”

Sắc mặt Lê Diệp trắng bệch, cô ngồi đờ ra, không biết nên làm thế nào. Trong lúc bối rối, cô quờ tay phải cốc nước, để phát ra tiếng động loảng xoảng.

Doãn Chính Đặc bị cô phân tán sự chú ý, đưa tay xóa bỏ thứ đó đi, quảng di động sang một bên rồi quay đầu vào nhà tắm.

Lê Diệp sợ hãi, vội vàng mở di động của mình ra. Máy khởi động xong liền xuất hiện tin nhắn, “Nếu tắt máy, tôi chỉ có thể nói chuyện với cậu hai.”

Lê Diệp gần như phát điên, đưa tay chống trán, “Anh đừng có quấy nhiễu tôi nữa!”

“Tôi chỉ muốn cô nhớ kỹ trước lúc nào nên làm gì thôi... Em dâu, đừng để tôi chờ sốt ruột, tôi rất nhàm chán, có thể sẽ làm chút chuyện khiến cô không vui đâu.”

Buồng điện thoại xuống, Lê Diệp cảm thấy mất hết can đảm. . .

Cô không thoát khỏi Khang Đức Văn được, hấn ở nhà họ Doãn, hấn ở công ty, lúc nào hấn cũng có thể gặp Doãn Chính Đặc, lúc nào cũng có thể mài cô thành bụi phấn.

Cái Doãn Chính Đặc vừa nhận được, chính là lời thoại kinh điển nhất trong “Mùa xuân của bách hợp”. Lê Diệp cảm thấy vô cùng bất thỉu, cô cùng đường mới làm chuyện đó, nhất định nó sẽ là bóng ma đeo bám cô cả đời.

Có điều, cũng may là Doãn Chính Đặc không xem phim đó, anh không biết đằng sau câu nói đó là gì.

Điều này khiến Lê Diệp có thể thâm thở phào nhẹ nhõm đôi phần. Tất cả chuyện này, tốt nhất là anh không nên biết, nếu nhất định sẽ biết, cô hy vọng có thể muộn ngày nào hay ngày đó. . .

Một hôm sau, Doãn Chính Đặc phải đi công tác ngắn ngày. Anh không nói là mấy ngày sẽ về, Lê Diệp cũng không dám mở miệng hỏi.

Đêm cuối cùng ở nhà, anh làm việc đến tận khuya, lúc tắt máy tính lên giường ngủ thì cũng đã là rạng sáng.

Lê Diệp nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ ngay khi anh nằm xuống, cô mở mắt, ánh nhìn trong veo nhưng lạnh lùng.

Thật ra anh không hay ngáy, chỉ khi cực kỳ mệt mới mới như vậy.

Lê Diệp lắng nghe âm thanh có tiết tấu đó, bỗng dưng phát hiện, bản thân mình biết rất nhiều tập tính của anh, mà chính anh còn không biết.

Chẳng hạn như khi ngủ, anh hay để cánh tay trên đầu, hay khi ngủ say, anh không nằm hẳn trên gối mà nửa đầu vùi xuống dưới gối. Mấy lần cô phát hiện ra đều nâng đầu anh lên gối.

Ngồi dậy, rồi cô nhẹ nhàng đi đến cạnh bàn làm việc.

Cô đưa mắt nhìn người đàn ông đang say ngủ, anh không tỉnh, anh ngủ thật sự rất say.

Mở máy tính ra, nhấp một mã, cô thuận thực mở kho dữ liệu của anh. Tìm một lúc, chốc chốc cô lại ngẩng đầu nhìn anh.

Trong lòng bồn chồn không yên, nhưng cô không muốn lại bị tên biến thái kia quấy nhiễu nữa. Cô vốn không muốn nhớ đến chuyện đó, mà Khang Đức Văn vẫn cứ nhắc nhở cô, nhắc cô về vết nhơ bản của mình.

Ánh mắt lướt nhanh qua tập tài liệu, cô cẩn rằng nhắc mình không được từ bỏ. . .

Ngày mai anh đi rồi, không biết bao giờ sẽ về, có đợt anh đi lâu phải nửa tháng mới về. Kì hạn Khang Đức Văn ra quá gần, nếu hấn không cho thêm mấy ngày nữa, chắc chắn cô không lấy được thứ hấn muốn.

Anh sẽ mang máy tính đi theo, đêm nay là cơ hội cuối cùng.

Cô rũ bỏ tất cả suy nghĩ, chỉ chuyên tâm tìm kiếm. . .

Người đàn ông nằm trên giường nhắm nghiền hai mắt. Ánh sáng từ máy tính hắt ra rọi xuống gương mặt tuấn tú của anh, khoe môi với đường cong rõ ràng, đang mím lại thành một đường lạnh lùng. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Trở mình

Buổi sáng, Doãn Chính Đặc thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi công tác.

Anh không yêu cầu, Lê Diệp cũng không xuống nhà tiễn anh. Anh chống tay vào cửa xe, ngẩng đầu lên nhìn, rèm cửa sổ phòng ngủ chính vẫn buông, có lẽ người phụ nữ kia vẫn chưa dậy.

Anh ngồi vào xe, “Đi thôi.”

Trên tầng, xuyên qua tấm rèm cửa sổ, Lê Diệp nhìn theo chiếc xe đang dần khuất xa của anh.

Anh đi rồi, trong lòng cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, không phải ngó trước nhìn sau, không cần giả vờ giả vịt. Cô cảm thấy thoải mái, nhưng lại có chút trống rỗng khó hiểu.

Cô nằm rạp bên khung cửa sổ, nhìn hồi lâu, đến khi trong mắt có đôi phản hoàng hốt. Cô cảm thấy đây như một lần ly biệt, anh phải đi xa, cô không giữ lại.

Cúi đầu, cô đi đến bên giường, lấy ra chiếc USB từ góc sâu trong ngăn bàn, nắm chặt trong tay. Thứ đồ lạnh lạnh như một lưỡi dao lướt qua lòng bàn tay cô vậy.

Cô nắm chặt, hít sâu một hơi...

Nhà hàng.

Vội vàng đẩy cửa tiến vào, Lê Diệp tìm kiếm xung quanh. Người đàn ông trong góc giờ tay lên, vẫy vẫy với cô.

Lê Diệp bước đến, vừa ngồi xuống đã vội hỏi, “Anh Tôn! Chuyện vừa rồi anh nói trong điện thoại, là thật sao?”

Tôn Bách Niên mỉm cười rồi gật đầu, “Là thật. Tôn Siêu đã nhận rồi... Vụ cháy ở bãi đỗ xe của Doãn Thức là do hấn làm, Hạ Tùng Đào không hề động tay. Sau này Tôn Siêu sợ hãi nên cầu xin Hạ Tùng Đào gánh tội thay, Hạ Tùng Đào nợ hấn một ơn cứu mạng, sự việc lại vừa hay liên quan đến anh ta nên anh ta đã đồng ý.”

Lê Diệp nắm chặt tay lại, “Sao anh ấy lại ngốc vậy chứ!”

“Con người hay hành động theo cảm tính... Có điều, hiện tại, Tôn Siêu đã nhận rồi, cũng có bằng chứng xác thực từ phía Tôn Thắng Quốc, giờ chỉ còn khâu hoàn thiện bằng chứng là Hạ Tùng Đào được cứu rồi.”

Lê Diệp cảm thấy chóp mũi cay cay. Ngồi tù thay người ta hai năm, Hạ Tùng Đào đúng là hồ đồ, anh ta vì ân tình, mà lại không để ý đến tiền đồ của mình và cảm nhận của người thân.

Cô lại cảm thấy hơi lo lắng, “Sao Tôn Siêu lại thừa nhận? Có khi nào anh ta lại đổi ý không?”

Tôn Bách Niên lại chẳng lo lắng tên kia sẽ lật lọng, anh uống một ngụm cà phê, “Hấn biết bên nặng bên nhẹ, sẽ không đổi ý đâu.”

Đối với loại người này, chỉ cần nắm được nhược điểm của hấn là được. Thái độ làm người của Tôn Siêu không tốt cho lắm, chỉ duy cái tốt là một đứa con có hiếu. Hấn muốn trốn tội, nhưng vẫn lo lắng bố mẹ không có người chăm sóc. Tuy nhiên, vụ án nổ nhà xưởng mà hấn phải chịu trách nhiệm, có giảm nhẹ cũng khó mà ra nhanh được, e là người cha của hấn cũng chẳng đợi được đến lúc hấn ra ngoài.

Tôn Bách Niên chỉ cần đồng ý sẽ sắp xếp ổn thỏa cho bố hấn được an hưởng tuổi già, thì cũng đủ để hấn thừa nhận tất cả.

Đương nhiên, chuyện này không thể để lộ ra bên ngoài. Loại chuyện như vậy, thành công mới là mục đích cuối cùng, quá trình tiến hành chỉ nhờ vào bản lĩnh.

“Còn thiếu bằng chứng gì nữa sao?” Lê Diệp vẫn lo lắng, chỉ cần Hạ Tùng Đào được ra ngoài, thì tảng đá nặng nhất trong lòng cô có thể buông xuống rồi.

“Lúc xảy ra sự việc, băng ghi hình ghi lại thời điểm đó bị thiếu mất.” Tôn Bách Niên nhìn cô, “Chắc chắn ở đó có máy quay theo dõi, nhưng mà sau đó, phía Doãn Thức nói là hệ thống bị trục trặc đúng lúc, hơn nữa Hạ Tùng Đào lại chủ động đầu thú, nên chi tiết này không bị truy cứu kĩ.”

Lúc này, Lê Diệp mới hiểu, bằng chứng trong tay Doãn Chính Đặc, chính là băng ghi hình thời điểm đó... Anh đã sớm biết Hạ Tùng Đào không phải kẻ phóng hỏa, nhưng anh không hề nói, còn giấu đi bằng chứng có thể chứng minh sự trong sạch cho Hạ Tùng Đào.

Tôn Bách Niên nhìn về mặt có chút căm phẫn của cô, “Lê Diệp, cô biết cái gì à?”

Lê Diệp siết chặt hai tay, “Băng ghi hình... trong tay Doãn Chính Đặc.”

Nói là bất ngờ nhưng không bất ngờ, ai có thể nắm giữ sự việc của công ty, ai có thể ra lệnh cho nhân viên trên dưới, công bố hệ thống trục trặc, mà người có động cơ, chỉ có người đó.

“Nhưng tôi không biết anh ấy cất băng ghi hình ở đâu...” Lê Diệp tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tôn Bách Niên nhìn cô, “Tôi đã điều tra rồi, năm đó, khi sự việc xảy ra, bách năm nhìn thấy nàng, “Ta tra quá, trưởng đội bảo vệ của Doãn Thức vào năm xảy ra sự việc, hiện giờ đã nghỉ hưu rồi. Ông ta mua nhà ở quê, quả thực rất giàu có... Tôi nghĩ, hấn là ông ta biết rất nhiều nội tình, nhưng cái miệng ông ta thì ngâm rất chặt. Ông ta được bố Doãn Chính Đặc đề bạt, tôi nghĩ, ông ta có tình cảm rất nặng với người nhà họ Doãn.”

Lê Diệp nghe đến đó thì có vẻ đã hiểu ra, liền đứng dậy, “Tôi biết nên tìm ai rồi...”

Tôn Bách Niên gật đầu, “Cô phải cẩn thận, chỉ cần tìm được bằng theo dõi, việc còn lại, cứ giao cho tôi.”

Lê Diệp đứng dậy, ánh mắt kiên định, “Cảm ơn anh, anh Tôn...”

Xe lướt nhanh về phía ngoại thành, nhìn chiếc đồng hồ tính xảo trên cổ tay, người phụ nữ có dáng của một mệnh phụ phu nhân nhíu mày. Đã đi được bốn năm tiếng rồi, bà đưa mắt nhìn lái xe, “Còn bao lâu nữa mới đến?”

Người tài xế nhìn biển báo giao thông, “Phu nhân, sắp đến rồi, khoảng nửa tiếng nữa thôi.”

Trần Oanh không quá quen đường, bà nhìn ra ngoài cửa sổ. Đây không phải là nội thành, không thấy nhà cao tầng, nơi nơi đều là cây cối um tùm và những ngôi nhà đơn lẻ.

Liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh, Trần Oanh nói, “Lấy được thứ đó rồi thì tốt nhất là nên giữ lời, tôi không mong có người lật lọng.”

Ánh mắt Lê Diệp đầy kiên định, “Cháu sẽ đi.”

“Vây là tốt nhất.” Trần Oanh nhìn cô một cái. Đứa con gái này đến giờ vẫn còn một lòng muốn cứu bạn trai cũ. Tên kia, cho dù không ngồi tù, thì dù soi xét kỹ thế nào cũng không có lấy một điểm hơn A Đặc, con bé này đúng là mắt mũi có vấn đề, A Đặc đối xử với nó như vậy mà nó vẫn một lòng nhớ đến kẻ khác.

Có điều như vậy cũng tốt, nếu con bé không buông tha A Đặc, thì cũng đủ khiến người ta phiền não rồi.

Chẳng mấy chốc đã đến đích, Trần Oanh xuống xe, đẩy gọng kính râm lên, nhìn ngôi nhà trước mắt.

Bước đến gõ cửa, người đang đứng tưới hoa vừa liếc mắt một cái đã nhận ra bà, vội vàng chạy lại, “Phu nhân! Sao bà lại đến đây?”

Trần Oanh nhìn người đã theo chồng mình nhiều năm, bất chợt cảm thán, “Đúng là lâu quá rồi không gặp... Lão Hoàng, giờ ông khỏe không?”

“Nhờ có phúc của nhà họ Doãn.” Ông Hoàng vội vàng mở rộng cánh cổng, đón hai người vào, “Phu nhân, mau vào đi.”

Trần Oanh không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề, “Lão Hoàng, lần này tôi đến đây là để hỏi ông một việc... Nếu ông thật sự quý mến tôi và chồng tôi, thì trả lời chi tiết cho tôi.”

Ông Hoàng lập tức nghiêm túc, “Nhất định rồi!”

Trần Oanh gật đầu, “Hai năm trước, bãi đỗ xe của công ty bị người ta phóng hỏa, băng ghi hình lúc đó, đi đâu rồi?”

Ông Hoàng thoáng do dự, “Cái đó... Lúc ấy bị trục trặc, không có băng ghi hình ghi lại được.”

“Nếu thật sự là trục trặc, tôi có cần đến tìm ông không?” Trần Oanh nhìn ông ta, “Trong tay A Đặc còn có một bản, ông tưởng là tôi không biết ư?”

Ông Hoàng cười cười về ngượng ngập, rồi nhìn người phụ nữ trẻ bên cạnh bà, “Chuyện này... chuyện này làm khó tôi rồi, phu nhân, cậu hai không cho tôi nói...”

“Nó là do tôi sinh ra, lời tôi nói còn không có trọng lượng bằng nó sao?” Trần Oanh tỏ ra bất mãn, “Lão Hoàng, ông có ngày hôm nay, là do chồng tôi cho ông, hay là A Đặc cho ông?”

Ông Hoàng vô cùng khó xử, hai bên đều là chủ nhân không thể đắc tội, người ta là người một nhà, còn mình thì chỉ biết nghe theo.

“Tôi hỏi lại ông một lần nữa, băng ghi hình hôm đó, ở đâu rồi?” Trần Oanh nhìn ông Hoàng, vẻ mặt sắc bén.

Xoa xoa tay, ông Hoàng trầm mặc một lúc lâu rồi đột nhiên thở dài...

Xem đoạn băng đó xong, Tôn Bách Niên thở phào một hơi, rồi nhìn người phụ nữ bên cạnh. Anh để lộ ra nụ cười như dự liệu từ trước, “Không có vấn đề gì nữa rồi... chỉ còn lại trình tự pháp lý thôi. Lê Diệp, Hạ Tùng Đào sắp được ra rồi, tôi cam đoan.”

Tâm trạng Lê Diệp rất phức tạp. Cô nhìn đoạn băng, Hạ Tùng Đào và Tôn Siêu cùng tiến vào bãi đỗ xe, Tôn Siêu cầm can xăng đổ ào ào, người châm lửa cũng là hắn. Hạ Tùng Đào có hành động ngăn cản, như vậy cũng đủ để chứng minh anh ta vô tội rồi.

Thấy cô không có vẻ quá hưng phấn, lại có chút thất thần, Tôn Bách Niên hỏi, “Cô có dự định gì không?”

Cô bắt tay với Trần Oanh lấy được chứng cứ mà Doãn Chính Đặc giấu. Đương nhiên Trần Oanh không gặp phiền toái gì, vì đó là con trai do bà sinh ra, cho dù anh biết, anh cũng không thể làm gì bà. Nhưng Lê Diệp thì không như vậy, cô hao tổn tâm sức, làm nhiều chuyện sau lưng anh, đều là vì người đàn ông khác. Cô phản bội chồng mình, nếu Doãn Chính Đặc biết, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô.

Lê Diệp lắc đầu, không trả lời anh.

Hạ Tùng Đào sẽ được thả vì vô tội, cô lại cảm thấy trong lòng trống rỗng. Để lấy được chứng cứ, cô lấy Doãn Chính Đặc, chung sống cùng anh. Hiện tại không cần nữa, cô có thể rời khỏi anh, nhưng lại như mất đi hết nơi nương tựa, không còn biết... mình nên đi đâu.

“Lê Diệp.” Tôn Bách Niên nhìn cô, “Nếu cô muốn đi, tôi có thể giúp cô.”

Cô hiểu được ý của anh, cái gọi là đi, chính là ly hôn.

Cô không tình nguyện cưới Doãn Chính Đặc, Tôn Bách Niên biết từ lâu rồi.

Lê Diệp nắm chặt hai tay, nhưng lại thần nhiên nói, “Chờ một chút đã... tôi cần chút thời gian.”

Tôn Bách Niên không hỏi tiếp, anh tựa vào sofa, nhìn dòng xe ngoài cửa sổ. Giúp người khác trở mình, cảm giác thành tựu này rất tuyệt. Có điều, đối diện với người phụ nữ vẫn đang ngây ngẩn bấy giờ, hình như lại không có cảm giác vui sướng khi hưởng thụ sự thắng lợi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Thỏa thuận ly hôn

Đất khách, trong phòng họp của một công ty.

Đẩy cửa đi vào, Tang Thần nhìn người đàn ông đang dựa vào ghế, tim thoáng chộn rộn. Cô ta đi đến và nói, “Anh Doãn.”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn cô ta. Cô ta làm thư kí cho anh được năm năm, biểu hiện rất tốt, nhưng có đôi lúc, trong công việc, người phụ nữ này luôn không chuyên tâm, hay đưa chuyện tình cảm cá nhân xen vào. Anh không thích điều này, vậy nên đã bồi thường hậu hĩnh rồi sa thải cô ta.

Tang Thần nhìn anh, đã gần một năm không gặp anh, thỉnh thoảng thấy anh trên báo, nhưng chủ yếu là những dịp quan trọng, hình ảnh không nhiều, giờ nhìn thoáng qua thì anh vẫn dạt dào tinh thần như trước.

“Đã lâu không gặp, không ngờ anh Doãn lại chủ động đến tìm tôi.” Tang Thần cười cười, ánh mắt đắm đuối dừng trên mặt anh.

Doãn Chính Đặc nhìn người phụ nữ kia bằng ánh mắt thâm trầm, “Hẳn là cô biết tôi đến tìm cô vì việc gì.”

Tang Thần ngồi xuống, “Chắc chắn không phải vì anh nhớ tôi rồi.”

Ánh mắt anh đầy vẻ lạnh lùng, “Hơn một năm trước, cô nhận một cuộc điện thoại gọi đến cho tôi.”

“Anh Doãn, tôi làm thư kí cho anh lâu như vậy rồi, những cuộc điện thoại tiếp thay anh không đến mấy vạn thì cũng phải mấy nghìn.”

Nắm chặt tay, Doãn Chính Đặc nhìn cô ta chằm chằm, “Cuộc gọi từ nước ngoài, một người phụ nữ tên là Lê Diệp gọi đến, cô ấy tìm tôi, nhờ tôi cứu một đứa nhỏ.”

Tang Thần run rẩy, quay mặt đi, “Không nhớ rồi.”

Doãn Chính Đặc đứng dậy, từng bước lại gần, “Cô có cần tôi dùng vài cách để giúp cô nhớ lại chuyện lúc đó không?”

Tang Thần nhìn anh, “Ý của anh Doãn, tôi không hiểu.”

Anh không hề che giấu sự hung hãn của mình, “Mấy hôm trước em trai cô đánh nhau bị trường học ghi tội, cô nói xem tôi nên báo trường đuổi học nó, hay là trực tiếp đưa nó vào tù?”

Tang Thần lập tức căng thẳng, anh lại nói, “Bố cô có thói quen chạy bộ đến Nam Sơn vào buổi sáng, Nam Sơn hẻo lánh neo người, cô nói xem, nếu ông ta không cẩn thận ngã xuống núi, có phải là sẽ chẳng ai phát hiện ra không?”

“Đừng!” Tang Thần biết anh không phải người dễ trêu chọc, thế nên không dám lằng nhằng với anh nữa, “Anh Doãn, cú điện thoại đó là do tôi nhận, nhưng việc nói những lời đó, không phải là ý của tôi.”

Ánh mắt Doãn Chính Đặc lóe sáng lạnh lùng, anh cắn răng, “Cô kể rõ ràng từ đầu đến cuối cho tôi!”

Tang Thần vừa nhớ lại vừa nói, “Hôm đó, anh đang họp với mọi người, tôi nghe thấy điện thoại của anh đổ chuông liên tục nên mới nhận. Đầu bên kia là

một người phụ nữ, cô ấy cứ khóc, nói là anh phải cứu đứa bé nào đó. Nhưng mà trước đó tôi không hề nghe nói đến đứa bé nào cả, mà trước khi vào hợp anh đã dặn là không ai được vào quầy này, tôi không dám tìm anh hỏi. Đúng lúc đấy phu nhân cũng có mặt ở công ty, tôi hỏi bà ấy thì bà ấy bảo tôi không phải quan tâm, nói rằng người phụ nữ đó chỉ gọi đến lừa tiền thôi.”

Doãn Chính Đặc nhắm mắt lại, cả gương mặt tràn đầy vẻ uất hận...

Anh đoán không sai, người phụ nữ kia lừa anh, đứa con của cô ra đời từ hơn một năm trước, cô gọi điện đến xin anh giúp đỡ.

Đứa bé kia, được sinh ra sau khi cô ra nước ngoài, khi đó Hạ Tùng Đào đã vào tù. Mà nếu cô có thai với Hạ Tùng Đào, thì sao vào bước đường cùng cô lại gọi điện nhờ anh giúp đỡ?

Doãn Chính Đặc vô cùng hận người phụ nữ kia, cô không được một câu nói thật nào, rõ ràng đã nói ra khỏi miệng mà vẫn còn phủ nhận.

Anh không dám nghĩ đến đứa nhỏ kia nữa, nó đã mất rồi, nghĩ tiếp, anh sẽ lại chỉ thấy đau lòng.

Vương Mãnh đã cho người về vùng quê Lê Diệp đã sống để điều tra, thông tin mới nhất cũng đã được gửi đến cho anh...

Năm nhất, người phụ nữ kia tạm thời nghỉ học và về quê là để dưỡng bệnh. Lúc học thể dục, cô ngã bị thương, gần nửa năm mới hồi phục hoàn toàn.

Trong lúc đó, không ai thấy cô mang thai, càng không ai thấy cô sinh con, Trong bệnh viện, ngoại trừ bệnh án chữa gãy xương của cô ra, thì không hề có ghi chép nào cho thấy cô sinh con cả.

Cứ vậy bị cô lừa dối, Doãn Chính Đặc không nói được rõ cảm giác tức giận thế nào. Nếu hiện tại cô ở trước mặt anh, anh nhất định sẽ không không chế được mà ăn tươi nuốt sống cô.

Ở nước ngoài không dễ điều tra như ở trong nước, Vương Mãnh nói phải thêm vài ngày nữa mới có thể biết cụ thể cuộc sống của cô ở nước ngoài trong hai năm trước. Hơn nữa, cô lại sống rất thâm lặng, nhiều hoạt động còn chẳng có chút dấu vết nào.

Bất kể cô đã trải qua chuyện gì ở nước ngoài, thật ra đã rõ ràng được phần nhiều, trong lòng anh đã hiểu được, anh cũng muốn được nghe đáp án cuối cùng từ chính miệng anh.

Anh hận vì không thể tự kiểm chế được, tưởng tượng đến việc cô lừa gạt mình, anh lại cảm thấy mình đã bị sỉ nhục và lừa dối một cách nghiêm trọng.

Đứng dậy, anh đi thẳng ra khỏi cửa.

Thấy anh không quay đầu lại, Tang Thần chỉ biết cười khổ...

Chỉ là vì muốn một đáp án, vì chỉ cô ta biết chuyện ngày đó, trừ việc đó ra, anh chẳng nhiều lời với cô ta nữa, như thể liếc mắt thêm một cái cũng là phí thời gian vậy.

Cô ta tự chế giễu mình. Lời nói từ chối cứu người lạnh lùng ngày đó, đâu chỉ là do Trần Oanh dẫn vậy, mà trong lòng cô ta cũng không muốn để người phụ nữ khác có quan hệ với Doãn Chính Đặc. Hơn nữa, người phụ nữ kia lại nói Doãn Chính Đặc phải cứu con trai. Cảm giác ghen tỵ luôn khiến người ta phát điên. Ngày hôm nay, Doãn Chính Đặc đến tra hỏi chuyện cũ, chắc chắn không có kết quả tốt lành gì.

Anh vẫn quan tâm đến người phụ nữ kia, như vậy, lời người phụ nữ kia nói, hẳn là thật...

Khách sạn.

Bàn xong công việc, Doãn Chính Đặc đứng bên cửa sổ. Thời tiết không tốt lắm, âm u như sắp muốn mưa vậy.

Anh rất ít khi hút thuốc, cũng không nghiện thứ này. Nhưng hôm nay, khi được người khác đưa tin, anh vẫn không nhịn được mà phải hút một điếu.

Anh có thể không chế rất nhiều chuyện; muốn lấy được học bổng thì có thể thức trắng đêm đọc sách; muốn công ty lớn mạnh thì có thể liền một năm hai năm không cần nghỉ; muốn không có thói quen xấu, người bên cạnh giặt giũ thế nào anh cũng không mấy may quan tâm. Chỉ duy nhất một việc là không. Anh nhìn chiếc nhẫn cưới trên tay. Sự cố chấp, yếu ớt, liều lĩnh của anh, mọi thứ trong chuyện này đều không thể không chế được. Rốt cuộc anh cũng không quản được chính mình, cũng không có cách nào mà cứ lì lợm ở lại đây thế này.

Những lời cô nói, anh từng hoài nghi, nhưng không đủ dũng cảm để đi chứng minh. Trong lòng cô vẫn chỉ có Hạ Tùng Đào, anh không muốn thừa nhận nhưng cũng biết rõ. Cô sinh con, anh chưa từng nghĩ đến, nhưng có khả năng đó là con anh.

Rít mạnh một hơi thuốc, để làn khói đặc phủ kín lồng ngực, để có cảm giác vui sướng như tự hành hạ mình.

Di động đổ chuông, anh bước đến bắt máy.

“Tổng giám đốc Doãn.” Giọng nói ở phía kia có vẻ gấp gáp, “Vừa nhận được tin tức, vụ án của Hạ Tùng Đào được điều tra lại lần nữa.”

Ngón tay kẹp thuốc lá chợt siết chặt lại, ánh mắt anh trở nên sâu hun hút.

“Hình như có bằng chứng mới... Tổng giám đốc Doãn, hình như lần này bọn họ rất chắc chắn, luật sư lật án lại giúp Hạ Tùng Đào cũng rất có bản lĩnh, là Tôn Bách Niên.”

Rụi thuốc vào gạt tàn, miếng thủy tinh chiếu ra ánh mắt âm trầm của người đàn ông...

Tôn Bách Niên mà lại nhúng tay vào chuyện này.

Mối liên hệ duy nhất giữa anh ta và Hạ Tùng Đào, chỉ có người phụ nữ kia, là cô ấy đến xin Tôn Bách Niên giúp Hạ Tùng Đào lật án?

Thì ra cô ấy vốn không muốn phải chờ đến tận ba năm, cô ấy sốt ruột muốn chấm dứt cuộc hôn nhân này, cô ấy vẫn mong chờ người đàn ông kia ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, cơn đông kéo đến cuộn cuộn. Anh quay đầu, đi ra ngoài cửa.

Khách sạn Cổ Đức.

Khang Đức Văn mở cửa tiến vào. Lê Diệp đã chờ từ trước, cô đứng bên cửa sổ, mấy hôm nay trời trở lạnh, cô mặc chiếc áo khoác lông màu xám, mái tóc dài được búi lên, để lộ ra cái gáy thon dài.

Người phụ nữ này thật sự đẹp, không phải là vẻ đẹp yêu mị, mà là kiểu hấp dẫn ánh nhìn của người khác vào những lúc lơ đãng nhất.

Đóng cửa, Khang Đức Văn cười cười, “Em dâu, cô còn làm sớm hơn kì hạn của tôi cơ đấy, tôi rất thích người biết tiết kiệm thời gian...”

Lê Diệp quay đầu, nhìn hắn, “Tôi đưa hợp đồng cho anh, anh sẽ không quấy nhiễu tôi nữa chứ?”

“Đương nhiên.” Khang Đức Văn đi lên phía trước, chìa tay ra, “Đưa đồ cho tôi nào.”

Về mặt Lê Diệp rất bình tĩnh, “Tôi cảm thấy anh sẽ không.”

“Không cái gì?” Khang Đức Văn thúc giục, “Mau đưa cho tôi!”

“Anh sẽ không dừng việc quấy nhiễu tôi!” Lê Diệp nhìn hắn, “Anh đối với Doãn Thức như hồ rình mồi, hôm nay anh muốn một hợp đồng, mai anh lại muốn cái khác, anh sẽ không cứ thế này mà quên đi, anh còn có thể uy hiếp tôi làm chuyện khác.”

Khang Đức Văn nheo mắt lại, “Em dâu, tôi nghĩ hiện tại cô không có sự lựa chọn khác, nếu cô không đưa cho tôi hợp đồng lần này, đừng nói là về sau, mà bây giờ cô đã gặp phiền toái rồi.”

Lê Diệp lấy chiếc USB từ trong ví, lại giờ ra ngoài cửa sổ.

Phía dưới khung cửa sổ là một hồ nước, Khang Đức Văn lập tức ngăn cản, “Cô đưa nó cho tôi trước đã, em dâu, chúng ta mỗi người một nẻo, hôm nay cô giúp tôi, sau này không có chuyện gì, tôi tuyệt đối không quấy rầy cô, đó là quy tắc làm người của tôi.”

Lê Diệp bật cười, “Anh mà cũng nói đến nguyên tắc?”

Khang Đức Văn chậm rãi bước đến, “Đúng vậy, em dâu, tôi cam đoan là được mà, chỉ lần này... cô giúp tôi lần này, tôi sẽ lập tức xóa đoạn băng kia đi, không bao giờ...lỗi ra nữa. Được không?”

Lê Diệp thấy hắn đang tiến tới, “Tốt nhất là anh đừng có nhúc nhích.”

Khang Đức Văn giơ tay lên, dừng lại, nhìn xoáy vào vẻ mặt cô, “Tôi trả thù lao cho cô, cho cô một triệu nhé, một lát nữa tôi sẽ rút tiền cho cô, được không?”

Lê Diệp nhìn miếng hắn, nếu lời hắn nói có thể tin, thì hắn cũng sẽ không phản bội vợ mà làm chuyện này.

Thấy cô không định giao đồ cho mình, vẻ mặt Khang Đức Văn lập tức sắc lạnh, “Em dâu, cô lấy được hợp đồng rồi mà lại không đưa cho tôi, cô có mục đích gì?”

Lê Diệp nhìn hắn, áo quần chỉnh tề, mọi người đều nghĩ hắn tao nhã, nhưng hắn chỉ là tên tiểu nhân đội lốt đạo mạo mà thôi.

Lê Diệp không trả lời hắn, chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ, như thể đang cười, “Anh sẽ biết ngay thôi.”

Khang Đức Văn nhìn phản ứng của cô mà bất chợt nghĩ ra điều gì đó, liền xoay người chạy ra cửa.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng, hắn lui lại ra sau cửa, đưa mắt nhìn một vòng rồi chạy nhanh đến bên cửa sổ.

Lê Diệp thấy hần hoảng hốt không tìm được đường lui, khuôn mặt liền lộ ra ý cười giấu cợt.

Khang Đức Văn cắn răng, nhìn đáng vẻ của cô mà con tức dồn tụ lại. Hần lao đến, giật chiếc USB trong tay cô, kéo tóc đầy mạnh cô ra.

Lê Diệp ngã nhào xuống đất, chèn cổ trên chiếc bàn trà cũng bị xô đổ lung tung.

Cô quay đầu lại, thấy Khang Đức Văn trèo ra ngoài cửa sổ, tuồn xuống theo ống dẫn nước.

Hần vừa lao ra ngoài thì cửa phòng bật mở.

Người phụ nữ như phát điên vì con giận lao vào, nhìn thấy cô gái nằm dưới đất thì đưa tay định đánh, nhưng vừa nhìn rõ mặt thì lập tức dừng lại.

Doãn Kính Lam kinh hãi đứng yên tại chỗ, nhìn Lê Diệp, mãi lâu vẫn không nói được gì. Trần Oanh tới cùng tìm quanh phòng một lượt, không thấy ai liền vội vàng chạy đến bên cửa sổ.

Bên ngoài đã chẳng thấy bóng dáng ai. Trần Oanh loay quanh bên cửa sổ một lát, bất chợt phát hiện ngoài thềm cửa sổ có một chiếc giày da nam.

Doãn Kính Lam vẫn không thể tin được vào mắt mình, chị ta nhìn Lê Diệp ngã dưới đất, một câu cũng không nói ra được.

Trần Oanh cầm chiếc giày kia, vứt xuống đất rồi hỏi cô, “Tại sao cô lại ở đây?”

Lê Diệp không hé răng, ánh mắt bình tĩnh.

Trần Oanh tức tối, “Tôi hỏi cô, tại sao cô ở đây?”

Lê Diệp vịn vào bàn, chậm rãi đứng dậy, tay áo ướt đầm, cô rút khăn tay ra lau.

Doãn Kính Lam xoa trán, có chút hỗn loạn. Chị ta nhìn chăm chăm chiếc giày da kia, chỉ cảm thấy trước mắt đặc một màu đen.

Trần Oanh nhìn Lê Diệp, “Cô gặp ai ở trong này?”

Lê Diệp chỉ điềm tĩnh nhìn hai người, kiểu lạnh nhạt này khiến Trần Oanh sắp phát điên đến nơi.

“A Đặc đi công tác, cô liên hẹn gặp thằng khác trong khách sạn!” Trần Oanh tức giận cho cô một phát tát, khiến cô lao đảo hai bước, “Cô muốn cứu bạn trai cũ, nó sắp ra rồi, cô còn muốn thế nào? Rốt cuộc nhà tôi làm gì có lỗi với cô, mà cô phải làm cái chuyện không biết nhục thế này!”

Lê Diệp không cãi cũng không bào chữa, như thể chẳng phát sinh chuyện gì cả.

“Mẹ...” Doãn Kính Lam tóm tay Trần Oanh, nhỏ giọng nói, “Có lẽ là hiểu lầm...”

“Hiểu lầm?” Trần Oanh tức giận nói, “Chỉ còn thiếu nước bắt gian trên giường thôi, còn hiểu lầm cái gì! Nếu không có người báo cho chúng ta là có đứa làm chuyện trơ trẽn ở trong này, chắc chúng ta chẳng hay biết gì, còn bị nó đùa giỡn quanh đây! Đúng là đứa đốn mạt!”

Trần Oanh trừng mắt nhìn Lê Diệp, “Cô... không cần chờ đến lúc A Đặc về, cô đi ngay cho tôi, rời khỏi đây ngay! Thằng bạn trai cô sắp ra rồi, cô cũng đừng để chúng tôi ngột ngạt!”

Kéo người phụ nữ đang thất thần, Trần Oanh cùng chị ta ra khỏi cửa, “Cách xa đứa dơ bẩn này ra!”

Đi tới cửa, Trần Oanh nhìn Lê Diệp lần nữa, “Nếu cô còn có thể diện thì đi cho sạch sẽ! Đừng tìm A Đặc nữa. Nếu cô còn đùa giỡn chúng tôi, tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô đâu!” Nói xong, bà quay đầu đi thẳng.

Lê Diệp đứng một lát rồi cũng đi ra khỏi cửa.

Ngoài cửa, bầu không khí lạnh lẽo lại thật tươi mát, hít một hơi vào ngực, chỉ cảm thấy một luồng khí trong veo.

Thật nhẹ nhàng, thật sự rất nhẹ nhàng, tất cả coi như xong rồi...

Cô lên xe rời đi.

Hạm Bích Các.

Trong phòng ngủ, luật sư đặt một bản thỏa thuận ly hôn lên bàn rồi nhìn Lê Diệp, “Đây là phần mà phu nhân bảo tôi mang đến cho cô, cô xem xem, có ý kiến chỗ nào không. Nếu không có thì ký luôn, đợi cậu Doãn về sẽ ký bổ sung, vậy là chính thức có hiệu lực.”

Lê Diệp không xem nội dung. Người có tiền, ly hôn đều cần thận như vậy, mấy tờ giấy dày đặc các điều khoản. Cô không cần một đồng nào, Trần

Oanh cũng sẽ không cho cô ưu đãi gì hết, Lê Diệp tìm được chỗ kí tên, hạ bút kí một chữ ngay ngắn gọn gàng.

Luật sư đứng bên cạnh nhìn cô, “Phu nhân mời cô trong vòng một tiếng dọn đồ rời khỏi đây.”

Lê Diệp đứng dậy. Cô cũng không muốn mang theo hành lý, chỉ có giấy tờ tùy thân và chút quần áo bên mình. Cô cúi đầu nhìn, trên ngón tay là chiếc nhẫn kim cương cực lớn đến chói mắt. Vẫn không thể nào quen với sự tồn tại của nó, cô chậm rãi tháo ra, đặt bên cạnh tờ thỏa thuận ly hôn.

Một thân nhẹ nhàng, cô không còn gánh nặng nào cả.

Lưng đeo ba lô, cô nhìn lại căn phòng. Trên tường treo bức ảnh cưới chụp đã lâu, nhưng cô vốn không xứng với người kia, nhìn thế nào cũng không thấy giống một đôi vợ chồng. Hiện giờ vừa lúc, không phải giả bộ nữa.

Quay mặt đi, trước mắt cô là một khoảng mơ hồ, cô chống gậy, đi ra khỏi cửa mà không quay đầu.

Trong căn hộ cao cấp.

Cắm USB vào máy, sọt ruột mở ra, Khang Đức Văn vừa nhìn thấy tệp có tên “Phương án hợp tác” là liền vội vàng nhấp chuột.

Không đợi hần nhìn rõ nội dung bên trong, máy tính bỗng nhiên nhấp nháy rồi tắt phụt.

Hần vô cùng bức bối, cuống cuống mở lại lần nữa. Có điều, máy tính chậm một cách bất thường, hần thấp giọng chửi một tiếng, đợi một lát, rốt cuộc máy tính cũng khởi động xong. Hần lại tìm phương án hợp tác kia, nhưng chẳng thấy đâu nữa, không chỉ vậy, toàn bộ tài liệu lưu trong máy đều biến mất tãt

Biết bên trong nhiễm virus, Khang Đức Văn ném mạnh chiếc USB đi, mở miệng chửi, “Mẹ kiếp! Con đi con!”

Hần siết chặt nắm tay, đang định đứng dậy thì cửa bỗng bật mở.

Hần nhìn thấy Doãn Kính Lam đi vào thì vội vàng thu lại vẻ giận dữ, cười cười ngay lập tức, “Bà xã hả? Không phải hôm nay đi dạo phố với mẹ sao?”

Doãn Kính Lam đến bên cạnh hần, nhìn hần, “Đi mãi cũng chán, về rồi.”

Thấy chị ta có vẻ là lạ, Khang Đức Văn liền nắm tay chị ta, “Thế thì để hôm khác anh đi với em.”

Rót cho chị ta cốc nước ấm, Khang Đức Văn tỏ ra thân mật, “Mấy hôm nay trời lạnh, đừng đi ra ngoài, uống chút nước ấm đi, xem tay em này, lạnh quá.”

Doãn Kính Lam ngồi xuống ghế rồi nhìn hần, “Hôm sinh nhật anh, em tặng cho anh một đôi giày, sao không thấy anh đi?”

Hần chột hoảng hồn, “À... Anh đưa đi bảo dưỡng rồi, hay đi thi dễ mòn, anh tiếc lắm.”

Doãn Kính Lam nhìn chồng, rõ ràng anh ấy đối xử với mình rất tốt, anh ấy không thể nào làm chuyện có lỗi với mình được. Đột nhiên, chị ta ôm hần, Ông xã, anh đừng rời bỏ em, em rất yêu anh... Doan Doan cũng không thể không có anh được...

Khang Đức Văn dỗ chị ta, “Sao lại nói lời ngốc nghếch thế chứ, sao anh có thể rời bỏ em và con gái được.”

Chị ta ghen ngào, “Anh đừng bị đám đàn bà bên ngoài mê hoặc, đồng ý với em...”

“Anh đồng ý, đồng ý hết, anh chỉ yêu vợ anh thôi, người khác anh không thèm nhìn đến.”

Ôm chặt lấy hần, Doãn Kính Lam tình nguyện làm người đàn bà bị lừa dối.

Không lâu trước đó, chị ta nhận được tin nhắn, bảo chị ta đến phòng 1302 khách sạn Cổ Đức. Trước đó, chị ta đã nghi Khang Đức Văn có người khác, nhận được tin nhắn đó, chị ta lập tức có cảnh giác.

Theo Trần Oanh chạy đến nơi, ai ngờ không bắt gặp được Khang Đức Văn với người phụ nữ khác, mà lại là Lê Diệp.

Chiếc giày roi ở cửa sổ, là hàng chị ta đặt riêng ở Italy, trên đó còn khắc tên tiếng Anh của chồng chị ta, không thể kiếm ra đôi thứ hai được.

Nhưng chị ta tin Khang Đức Văn là người thành thật, cho dù lúc ấy hần ở trong khách sạn, thì cũng chỉ có thể là Lê Diệp hại hần. Cô không muốn vợ chồng chị ta yên ổn. Cho dù hần có đi làm đường, thì cũng là do Lê Diệp dụ dỗ, từ đầu đến cuối đều tại người trăm phuong nghìn kể kia.

Cô ta bám lấy A Đặc còn chưa đủ, lại muốn dụ dỗ cả Khang Đức Văn. Trước khi cô ta đến, trên dưới nhà họ Doãn đều bình an vô sự, Khang Đức Văn cũng không có điểm gì lạ cả, đều là do cô ta giả vờ. Tuyệt đối không thể để cô ta ở lại, chỉ cần cô ta đi, mọi thứ đều bình yên trở lại...

Nghĩ vậy, trong lòng Doãn Kính Lam nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Chị ta không ngừng nghĩ, chỉ cần không có Lê Diệp, chồng chị ta sẽ toàn tâm toàn ý với

mình...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ai ngăn cản con thì là kẻ địch

Nhà họ Doãn.

Đặt điện thoại xuống, Trần Oanh nhìn con gái và con rể ở phía đối diện, “Con bé kia đi rồi, cũng ký thỏa thuận ly hôn rồi, hôm nay gây ra chuyện như vậy rồi thì chắc là nó sẽ không về nữa đâu.”

Nhìn con rể, bà lại nói, “Nếu đầu mối gây họa đã đi rồi, thì cái nhà này cũng không nên xảy ra chuyện gì nữa... Tuy rằng mẹ là người ngoài được gả về đây, nhưng trong xương tủy cũng thành người nhà họ Doãn rồi, mọi thứ của mẹ là nhà họ Doãn cho, Đức Văn, mẹ hy vọng con cũng như vậy. Bất kể thế nào, cũng phải bảo vệ gia đình này, coi mình như một thành viên của gia đình này.”

“Đương nhiên rồi, mẹ, con vẫn luôn coi mình là người nhà họ Doãn.” Khang Đức Văn vội vàng đáp.

Trần Oanh gạt đầu, đưa mắt qua cả con gái và con rể, “Chuyện hôm nay đừng nói cho ông biết, sức khỏe ông không tốt, ít nghe mấy chuyện lung tung cho đỡ ảnh hưởng đến tinh thần. Còn về phần A Đặc, nó nhìn thấy thỏa thuận ly hôn là được rồi... Hai đứa về đi, đưa cả Doãn Doan về nữa, sống cho tốt, đừng để giống như A Đặc. Mang hôn nhân ra làm trò đùa, tìm phải đứa biết người biết mặt không biết lòng, ngày tháng chẳng được lâu dài đâu.”

Hai vợ chồng dạ vâng rồi cùng nhau rời khỏi nhà họ Doãn.

Trên đường, Khang Đức Văn vừa lái xe vừa liếc nhìn cô vợ có chút kì lạ, chợt nắm tay chị ta, “Sao vậy, không khỏe à?”

Doãn Kính Lam lắc đầu, “Không có gì.”

Nhìn chị ta một lát, Khang Đức Văn dò hỏi, “Hôm nay xảy ra chuyện gì đấy? Sao em lại đến khách sạn?”

Doãn Kính Lam nhìn hấn, “Có người gửi tin nhắn cho em, bảo em đến đó một chuyện.”

“Tin nhắn có nói gì nữa không?” Hấn có chút căng thẳng.

Liếc nhìn hấn một cái, Doãn Kính Lam bắt được một thoáng sầu lo trong đáy mắt hấn, mới nói, “Không, chỉ có địa điểm và số phòng thôi.”

Hấn à một tiếng, quay đầu nhìn đường, “Không ngờ em đâu lại là loại người đó...”

Doãn Kính Lam ôm cánh tay, “Con bé kia đã không còn là vợ A Đặc nữa rồi, cô ta không phải em đâu.”

Hấn vội vàng sửa, “Đúng, đúng, anh không để ý... Nhưng mà bà xã này, A Đặc về, có khi nào sẽ truy cứu chuyện này không? Mẹ không báo với cậu ấy mà đã đuổi em... con bé kia đi.”

Doãn Kính Lam dựa vào ghế, ánh mắt có chút mơ hồ, “Thế thì sao? Trong lòng nó, một đứa con gái không trong sạch quan trọng hơn, hay là mẹ đẻ quan trọng hơn?”

“Ừ.” Khang Đức Văn cầm tay chị ta, nói với vẻ thâm tình, “Bà xã, em yên tâm, trong lòng anh chỉ có một mình em thôi, anh sẽ không làm chuyện có lỗi với em.”

Doãn Kính Lam nhìn hấn, một lúc sau mới gạt gạt đầu.

Luyệt sư vừa đi, thám Kim liền gọi ngay cho Doãn Chính Đặc. Tuy rằng để Lê Diệp đi là ý của bà chủ, nhưng Lê Diệp là vợ được Doãn Chính Đặc cưới về, anh không nói lời nào thì sao vợ anh có thể đi được.

Nhận được điện thoại, Doãn Chính Đặc liền vội vàng quay về...

Anh cứ nghĩ ít ra thì người phụ nữ kia sẽ đợi đến khi Hạ Tùng Đào được tuyên trắng án, vậy mà anh còn chưa về, cô đã vội vã rời đi, không muốn chậm dù chỉ một ngày.

Suốt đêm trên đường trở về, còn không được chợp mắt một lúc. Anh về Hạm Bích Các, lên tầng, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Đã là bốn giờ sáng, thường thường thì cô vẫn đang ngủ, nhưng giờ căn phòng trống huếch không một bóng người. Chăn gối được gấp gọn gàng, không hề có vẻ đã được giờ ra.

Không bật đèn, nương theo ánh trăng, Doãn Chính Đặc đi đến cạnh bàn. Chiếc nhẫn kim cương quá nổi bật, anh gạt ra, nhìn tờ thỏa thuận ly hôn ở dưới.

Chữ ký của cô có đường nét rất cứng cáp, như thể đã dùng một lực rất lớn để viết vậy. Lúc ký hợp đồng hôn nhân, cô không chịu động tay, là anh ép cô ký xuống. Hiện tại, cùng một chữ ký, trên tờ thỏa thuận ly hôn, cô lại hạ bút một cách vô cùng nghiêm túc.

Chộp lấy tờ giấy kia, ngón tay anh siết chặt lại, gương mặt đầy vẻ giận dữ nhưng anh kiềm chế không bộc phát nó ra...

Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đến chói mắt. Anh nhìn thứ đồ xa xỉ, ai nói kim cương là bạn tốt nhất của phụ nữ? Chỉ là tào lao. Chiếc nhẫn kim cương này rõ ràng là cực phẩm, nhưng vẫn bị người ta chà đạp như cái giấy cũ nát.

Nhìn chằm chằm vào khoảng không của căn phòng, hai mắt anh lóe ra tia sáng lạnh lùng...

Lê Diệp, em còn chưa nói với anh chuyện em giấu mà đã chạy đi, vậy thì thoải mái quá rồi.

Nhẫn có thể tháo ra, thỏa thuận ly hôn có thể ký, nhưng chỉ cần Doãn Chính Đặc anh không buông tay, câu chuyện sẽ vĩnh viễn không chấm dứt.

Phòng thẩm hỏi.

Nhìn Hạ Tùng Đào luôn giữ thái độ tiêu cực, Tôn Bách Niên lại chẳng sốt ruột, chỉ thản nhiên thuật lại tình hình, “Anh sẽ nhanh chóng được ra tòa... Mọi bằng chứng, lời khai, đều đã đủ, đủ để anh thoát tội. Chỉ cần anh phối hợp với tôi, tôi cam đoan là anh sẽ có thể nhanh chóng ra tù, lấy lại được tự do.”

Người đối diện vẫn tỏ vẻ khiên cưỡng, mí mắt chẳng buồn nâng lên.

Hạ Tùng Đào từ chối gặp anh, con người này gần như buông xuôi rồi. Nếu như Lê Diệp không kiên trì, thì mười năm lao tù của anh ta có khi vẫn phải thi hành đến cùng.

“Tôn Siêu đã thừa nhận tất cả rồi, anh có kiên trì nữa thì cũng chỉ là cái nghĩa khí bạn bè vô vị thôi... Ngoài việc làm chậm thời gian anh ra tù, thì chẳng còn tác dụng nào khác.” Tôn Bách Niên chậm rãi nói, “Tôi đã thông báo cho em gái anh đang ở quê rồi, cô ấy sẽ quay lại nhanh thôi. Vì cứu anh, cô ấy đã thế chấp cả quán bánh bao, hiện tại cửa hàng đã giao cho người khác, cô ấy về quê làm công, cửa hiệu lâu đời nhà anh đã không còn tồn tại nữa rồi.”

Hạ Tùng Đào hấp háy mắt, nhưng biểu cảm thì vẫn tĩnh lặng như cũ.

“Thật ra anh cũng có thể đoán được, là ai đã đến nhờ tôi giúp. Thời gian gần đây, cô ấy luôn chạy đi lo cho anh, nếu không phải nhờ cô ấy phát hiện ra manh mối, thì anh không có cơ hội ngày hôm nay đâu.”

Hạ Tùng Đào nắm chặt bàn tay, ngẩng đầu nhìn Tôn Bách Niên chằm chằm.

Thấy anh ta có phản ứng, Tôn Bách Niên gạt đầu, “Là cô ấy đề tôi đến nói chuyện, mục đích của chúng tôi giống nhau, là chỉ cần anh được mau chóng ra ngoài.”

Thấy Tôn Bách Niên đứng dậy, cuối cùng Hạ Tùng cũng chịu lên tiếng gọi anh, “Cô ấy đâu?”

“Cô ấy đã rời khỏi Doãn Chính Đặc rồi, nếu có chuyện muốn hỏi cô ấy thì anh ra sớm một chút đi, tự mình hỏi.” Tôn Bách Niên nhìn anh ta một cái rồi xoay người rời đi.

Hạ Tùng Đào nhắm mắt, khép lại thần sắc đầy phức tạp.

Chính Tín Xã.

Đặt túi tài liệu lên bàn, Vương Mạnh nhìn người đàn ông đối diện, “Đây là những cái đã điều tra được, tất cả tư liệu về cô gái kia trong hai năm ở nước ngoài, tôi cam đoan là câu nào cũng chính xác.”

Doãn Chính Đặc mở phong bao, lấy tư liệu ra.

Hai năm trước, sau khi Hạ Tùng Đào bị bỏ tù, cô lên máy bay ra nước ngoài, trong hai năm không hề đi đâu nữa.

Mới đầu, cô đi làm mấy việc vặt vãnh, trong tài liệu có đề cập đến việc cô rửa bát đĩa tại một khách sạn, và làm khuôn đồ trong một siêu thị.

Có cả phần ghi chép ở bệnh viện của cô, lúc ấy, cô đã mang thai được năm tháng.

Nắm chặt trang giấy, ánh mắt Doãn Chính Đặc lạnh đi...

Người phụ nữ kia mang thai mà lại làm mấy việc nặng nhọc, nơi ở cũng gần như có giả rẻ mạt nhất.

Phần sau, tung tích của cô ít đi hẳn. Gần như cô không đi làm, nguồn thu nhập hoàn toàn là mơ hồ.

Tiếp theo nữa, cô vào viện sinh con, vì vị trí thai khác thường nên phải phẫu thuật.

Cô sinh được một bé trai nặng hai cân sáu, ở viện vài ngày, cô liền đưa đứa bé đi. Sau này không thấy cô đi làm, không biết cô ở đâu, dùng cách gì để kiếm tiền nuôi sống đứa bé, như thế cô hoàn toàn biến mất vậy.

Lại có ghi chép, là vào chín tháng sau đó. Đứa bé sốt cao phải nhập viện, kết quả thì anh đã biết. Có điều, đọc lại một lần nữa, anh vẫn cảm thấy mỗi tác da thịt đều như bị thiêu đốt vậy.

Cô vùng trộm sinh đứa nhỏ, vùng trộm nuôi dưỡng nó, đến khi thằng bé lâm bệnh nặng mới nghĩ đến việc tìm anh. Vậy mà anh lại chẳng hay biết gì, chẳng hay biết gì về thằng bé. Anh có một đứa con trai, nhưng đến khi thằng bé mất, anh mới biết đến nó.

Vương Mạnh trông thấy anh cúi gằm mặt, mãi lâu vẫn không nói gì, biết chuyện này khó có thể chấp nhận được nên an ủi, “Anh Doãn, có những việc đã trở thành quá khứ rồi, hiện tại quan trọng hơn.”

Doãn Chính Đặc ngắt đầu, về lạnh lùng và bị thương lần lượt đổi chỗ cho nhau. Anh lấy ra một phong bao, đặt lên bàn, “Đây là thù lao trả cho anh.”

Vương Mạnh mở ra xem, “Hình như hơi nhiều... anh Doãn.”

“Còn có việc phải làm.” Doãn Chính Đặc nhìn anh ta, “Hiện giờ người này ở đâu, tìm cho tôi.”

Vương Mạnh gật đầu, “Yên tâm, tôi lập tức đi điều tra.”

Rời khỏi Chinh Tín Xã, Doãn Chính Đặc nhận được điện thoại từ nhà chính. Trần Oanh gọi anh về ăn cơm. Anh buông điện thoại xuống, lên xe với vẻ mặt lạnh lùng.

Nhà họ Doãn.

Trên bàn bày đầy những món ngon. Doãn Chính Đặc vừa vào cửa, Trần Oanh đã gọi lại, “A Đặc, công việc thế nào rồi?”

Doãn Chính Đặc nhìn bà một cái, không nói gì, nhưng ánh mắt thì lại sắc nhọn, khiến Trần Oanh bất chợt lạnh người.

Biết anh đang tức giận vì Lê Diệp đã đi, Trần Oanh nói, “Con đừng trách mẹ tự quyết định, chuyện này là do nó quá đáng quá, hẹn gặp thằng đàn ông khác trong khách sạn, nếu mẹ không thay con đuổi nó đi, nó sẽ càng được đường chân lân đường đầu.”

Doãn Chính Đặc nhìn bà chằm chằm, như thể muốn thiêu thấu bà.

“Nó vẫn nhớ đến bạn trai cũ, con vừa đi là nó đến tìm mẹ, ra điều kiện với mẹ, chỉ cần mẹ giúp nó lấy được bằng ghi hình ở bãi đỗ xe để chứng minh thằng kia trong sạch, nó sẽ rời khỏi con... A Đặc, con không phải đứa ngốc, hẳn là con biết trái tim nó không ở đây, con việc gì phải dây dưa với nó nữa?”

Giọng nói Doãn Chính Đặc lạnh giá, “Con không cho mẹ làm như vậy.”

“Con có ý gì?” Trần Oanh nhìn anh, “Nó làm chuyện trơ trẽn, mẹ không có tư cách xử lý nó ư?”

Doãn Chính Đặc lại gần bà, “Con đến tìm Tang Thần, mẹ còn nhớ cô ta chứ?”

Suy tư một lát, Trần Oanh nói, “Sao tự dưng lại nhắc đến cô ta? Không phải cô ta đã bị con sa thải từ lâu rồi sao?”

Nhìn bà, vẻ mặt Doãn Chính Đặc cũng biến lạnh, “Cô ta từng nhận một cú điện thoại gọi cho con, có một người phụ nữ tìm con, xin con cứu lấy một đứa bé... Mẹ còn nhớ, lúc đấy mẹ thay con trả lời như thế nào không?”

Trần Oanh bị anh dồn ngay càng lui về sau, “Chuyện từ bao giờ rồi, làm sao mà mẹ nhớ được!”

Doãn Chính Đặc nhìn bà chằm chằm, “Con nhớ lại thay mẹ nhé... Lúc đó, mẹ bảo Tang Thần trả lời cô ấy, nói là con mặc kệ, đứa bé kia sống chết thế nào cũng không liên quan đến con, có phải thế không?”

Trần Oanh đã đoán ra cái gì đó, kinh hãi vô cùng, “Con... Ý con là...”

Cười lạnh, Doãn Chính Đặc nói, “Đứa bé kia là con của con, Lê Diệp ra nước ngoài, đã sinh cho con một đứa con trai.”

Trần Oanh như bị sét đánh, liên tục lùi về phía sau, “Chuyện này... chuyện này sao có thể chứ...”

Nghe tiếng nói, từ trên tầng xuống, Doãn Kính Lam và Khang Đức Văn cũng vô cùng kinh ngạc. Doãn Kính Lam nhìn thấy dáng vẻ của anh hướng về phía Trần Oanh, “A Đạc, sao em có thể kết luận đứa bé kia là con em? Con bé kia ra nước ngoài, chẳng nhẽ lại không kết giao với người đàn ông khác?”

Doãn Chính Đạc chỉ liếc mắt một cái đã khiến Doãn Kính Lam lạnh toát cả người.

Anh gần từng chữ một, nhả tiếng lọt qua các kẽ răng, “Em nói của em, thì là của em.”

“Hiện giờ đứa bé đâu?” Trần Oanh nhìn anh, “Nếu có đứa bé thì bế về đây, kiểm tra một chút là biết ngay có phải máu mủ nhà họ Doãn hay không.”

Hai mắt Doãn Chính Đạc đỏ lên, anh nhìn bà chăm chăm, “Đã chết rồi.”

“Chết rồi?” Trần Oanh cảm thấy thật vô lý, “Nó có con, sao không sớm quay về? Nó mà lại bỏ qua một cơ hội tốt để kiểm chút ít của chúng ta sao? E là trong lòng con bé kia đầy toan tính, biết không phải là con của con nên nói thẳng bé chết rồi, A Đạc, con...”

Lời còn chưa dứt, Doãn Chính Đạc đã bước tung bước đến cạnh bàn, gạt mạnh một cái...

Choang, thức ăn và rượu trên bàn đều bị hất tung xuống đất.

Cho dù Doãn Chính Đạc được cưng chiều từ nhỏ, nhưng anh rất ít khi phát hỏa, hơn nữa, trước mặt người nhà, anh chưa từng mất không chế như vậy bao giờ.

Nhìn một đống hỗn độn, lại nhìn gương mặt giận dữ của anh, Trần Oanh kinh hãi đưa mắt nhìn con trai. Lần đầu tiên bà cảm thấy anh xa lạ đến đáng sợ như vậy.

“Cậu hai, có chuyện gì thì từ từ nói.” Khang Đức Văn thấy anh bùng bùng lửa giận liền khuyên can, “Ông nội đang nghỉ ngơi, đừng để ông nghe thấy.”

Doãn Chính Đạc nhìn hẩn một cái, trong ánh mắt nảy ra vẻ hung dữ khiến người khác phải khiếp sợ. Doãn Kính Lam kéo chồng lại, sợ hấn gặp họa oan.

Trần Oanh thấy con trai nổi cơn giận kinh khủng như vậy thì lắc đầu, vẻ đau lòng, “A Đạc, mày vì con bé kia mà đối xử với người nhà như thế này đây!”

Doãn Chính Đạc đứng đó lè loi, trên người bị bao phủ bởi cơn thịnh nộ. Anh nhìn Trần Oanh, giọng nói nặng nề lạ thường, “Đứng, con vì cô ấy đấy... Con muốn Lê Diệp, ai ngăn cản con, sẽ là kẻ địch của con.”

“Mày điên rồi!” Trần Oanh oán trách, “Con bé kia là cái gì chứ! Mày bị nó mê hoặc hay là thế nào! Không phải mày hận nó vì đã hại chết Sơ Vũ à, giờ vì sao mà mày lại nói thế!”

“Con chưa từng hận cô ấy vì Sơ Vũ.” Giọng nói của Doãn Chính Đạc trầm xuống, ánh mắt anh đầy vẻ kiên định, “Bởi vì người con yêu, vẫn luôn là Lê Diệp.”

Tất cả người trong phòng đều vô cùng kinh hãi, Trần Oanh thì lại chẳng thể tin nổi, “Sao có thể chứ! Mày với Sơ Vũ, rõ ràng đang yêu nhau!”

“Đây là do mẹ nghĩ thế.” Doãn Chính Đạc nhìn người trước mặt, trịnh trọng nhắc lại, “Con nói một lần cuối cùng, con muốn Lê Diệp, những người khác có đồng ý hay không, con không quan tâm. Nhưng mà, nếu có người phá đám chia rẽ con và cô ấy, đừng trách con không nhận người thân.”

Trần Oanh không nói nổi câu nào. Bà nhìn con trai, cho đến giờ, bà chưa từng nghĩ, anh sẽ nói ra những lời như vậy, không phải vì điều gì khác, mà là vì đứa con gái như Lê Diệp!

Thấy anh bước đi mà không thèm quay đầu, Trần Oanh vừa khóc vừa mắng, “Mày đúng là đồ hỗn láo! Mẹ nuôi mày lớn như thế mà vẫn không bằng con bé kia! Mày lại dám nói với mẹ như thế à!”

Thấy bà khóc mếu không thôi, Khang Đức Văn bước đến, vỗ vỗ bà vai bà, “Mẹ, đừng đau lòng nữa, cậu hai chỉ nhất thời hồ đồ thôi. Bình thường cậu ấy hiếu thuận với mẹ như vậy cơ mà, vừa rồi chỉ là do tức giận quá thôi.”

Doãn Kính Lam cứ nhìn theo em trai mình. Anh thẳng thắn thừa nhận tình cảm trong lòng mình một cách quả quyết như vậy, thật ra lại khiến mọi người bất ngờ.

Từ lúc anh cương quyết đòi cưới Lê Diệp, kỳ thật tất cả mọi người đều nhận ra mục đích anh làm vậy với cô là không bình thường rồi. Nhưng không ai tin rằng anh sẽ thích mẫu con gái đó. Vậy mà anh lại ngang ngạnh, ai phản đối cũng không nghe, sự cương quyết đó khiến mọi người trong nhà phải đau đầu. Nhưng thân là phụ nữ, chị ta lại cảm thấy, em trai mình thật sự là kẻ si tình.

Thành phố Lâm.

Buổi sáng, đi ngang qua sạp báo, Lê Diệp tiện tay lấy một tờ lên.

Ngồi trên tàu điện ngầm, cô lật báo ra xem.

Vụ án của Hạ Tùng Đào đã được đưa ra xét xử lần nữa. Chứng cứ đầy đủ, kẻ thật sự phóng hỏa cũng đã chủ động nhận tội, anh ta vô tội. Nhưng anh ta chịu tội thay, lại từng trốn tù, cho nên không thể được phóng thích một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, nhờ có Tôn Bách Niên, Hạ Tùng Đào được ra ngoài chỉ còn là vấn đề thời gian.

Gấp tờ báo lại, Lê Diệp chuẩn bị đi làm. Mấy hôm nay cô thay đổi một hoàn cảnh sống mới, tìm một công việc đơn giản, một ngày trôi qua rất bình yên, trong lòng cô thật sự rất thích trạng thái hiện tại.

Cô không muốn có vương mắc gì với trước đây nữa, trước khi đi, cô có chào hỏi Tôn Bách Niên, nhưng cũng chẳng nói là đi đâu.

Hôm ra đi, cô lên bờ một chiếc xe buýt, xuống xe thì biết đã đến đây.

Cô tìm được công việc làm thu ngân trong một quán sách. Mỗi ngày, cô chỉ đối mặt với những người im lặng đọc sách, tiết tấu không vội, lại không phải thường xuyên đi lại, lúc rảnh rỗi có thể tìm sách đọc. Cô cảm thấy hết thảy đều vô cùng tốt đẹp.

Đến quán sách, Lê Diệp ngồi vào vị trí của mình, đặt gậy chống sang một bên...

Cô vẫn gặp khó khăn khi đi lại, cần có một điểm tựa để giữ thăng bằng.

Rời khỏi nhà họ Doãn, cô không mang theo thứ gì cả. Sau khi lên xe, cô mới phát hiện ra không phải như vậy. Thứ cô cầm trong tay, chính là chiếc gậy Doãn Chính Đặc đặt cho cô.

Cô không nói rõ được cảm giác, nhưng chiếc gậy này rất nhẹ, cầm vừa tay, chất liệu gỗ ở đỉnh gậy lại không gậy trơn trượt, còn có thể lấy độ ẩm từ cơ thể cô.

Nhìn cây gậy, cô bất chợt thất thần...

Anh nhìn thấy thỏa thuận ly hôn, cũng có thể đã biết tin Hạ Tùng Đào được thả ra, và anh cũng sẽ biết cô đã làm chuyện này sau lưng anh.

Hắn là anh sẽ tức điên lên, nếu để anh tìm thấy, không chừng sẽ bị anh cho ăn đòn hiểm. Kết hôn với anh đã lâu, vậy mà mỗi ngày cô đều tính cách tìm bằng chứng cứu Tùng Đào...

Sờ lên chiếc nhẫn theo thói quen, lại phát hiện ra ngón tay trống trơn.

Trong lòng cô ứa đến cảm giác khó hiểu. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, gần đây luồng không khí lạnh đang về. Cô nhớ đến người kia, tuy rằng thời gian sống chung không dài, nhưng cô lại biết không ít thói xấu của anh...

Nếu không ai nhắc nhở, anh sẽ chẳng chú ý đến việc mặc thêm hay bớt quần áo. Có lẽ đàn ông đều sơ ý như vậy. Hắn là thám Kim sẽ nhắc anh rằng gần đây nhiệt độ giảm...

Có khi cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, bất chợt không liếc mắt xem ngày, thì cũng quên mất đang là thời điểm nào.

Hôm nay Lê Diệp vẫn đi làm như thường lệ, đang kiểm kê doanh số buôn bán, chợt nghe thấy tiếng leng keng của chiếc chuông trên cửa. Cô không ngẩng đầu, chỉ nói, “Hoan nghênh quý khách.”

Người đó không đi đến phía giá sách, mà đứng ngay trước quầy thu ngân.

Một lát sau, Lê Diệp mới ý thức được, ngẩng đầu lên, lập tức đối diện với ánh mắt thâm trầm quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Bắt đầu lần nữa

Quán cà phê.

Tầm này, khách trong quán không nhiều, ngồi trong một góc, khắp không gian tỏa hương thơm thuần khiết, khiến người ta cảm thấy tình lặng đến lạ thường.

Nhấp một ngụm cà phê, có vẻ không quen với hương vị này, người đàn ông gầy gò đặt tách cái xuống.

Lê Diệp nhìn anh ta, cảm thấy mọi thứ như một giấc mơ vậy.

Thuở còn trẻ, thanh mai trúc mã, cô vẫn nghĩ đây là nơi chốn cuối cùng của mình, cả đời họ sẽ không chia xa.

Còn hiện tại...

Cách một cái bàn, mà lại như xa cả ngàn hà.

Một lúc lâu sau, Hạ Tùng Đào lên tiếng trước, “Mao Mao, anh ra rồi.”

Lê Diệp bỗng thấy chóp mũi cay cay, cô cúi đầu, “Vâng.”

Anh ta khẽ cười, “Chắc chắn trong lòng em đang nghĩ anh, anh có ngày hôm nay, cũng là tự mình chuốc lấy.”

Lê Diệp ngẩng đầu, “Không... Tùng Đào, em hiểu nỗi khổ của anh, nhưng mà không phải vì thế mà hi sinh tiền đồ của mình, không đáng chút nào.”

Hạ Tùng Đào tựa vào ghế. Hai năm mất đi tự do khiến anh ta trở nên ngây dại, được ra rồi mà cảm giác như đã cách xa thế giới.

Anh ta nhìn người phụ nữ đối diện. Hình như cô không thay đổi nhiều, vẫn ôn hòa, thanh tú như trước. Anh ta nhìn chính mình phản chiếu trong tấm kính, râu ria xồm xoàm, khoác nguyên vẻ nghèo túng và tang thương.

Lắc đầu, anh ta cười chua chát, hình như lúc trước có cả đồng chuyện muốn nói, tới đây, nhìn thấy cô rồi lại chẳng nói được gì.

Lê Diệp nhìn gương mặt phong trần đầy mệt mỏi của anh ta, đúng như người vừa lấy lại được tự do, “Tùng Đào... sao anh tìm được đến đây?”

Nắm lấy cái tách ấm nóng, anh ta nói, “Tôn Bách Niên nói cho anh biết em đang ở đây. Em gửi cho anh ấy một tập ảnh, bên trong có bookmark của hiệu sách.”

Lê Diệp vỡ lẽ. Trước đây, cô nghe Tôn Bách Niên nói, anh thích một tập ảnh có tên “Bụi phủ”, nhưng tập ảnh đã thời xuất bản, trên thị trường rất hiếm. Mấy hôm trước kiểm kê lại, trong lúc vô tình, cô nhìn thấy tập ảnh, liền nghĩ ngay đến việc gửi cho Tôn Bách Niên. Chưa kiểm tra kỹ mà đã gửi luôn, không ngờ bên trong có dấu vết khách đọc sách để lại.

Cũng đã từng tưởng tượng đến cảnh trùng phùng, khi cả hai đều là người tự do. Có thể là xúc động, hoặc vui sướng, nhưng chẳng ngờ sẽ bình tĩnh như thế này.

“Sau này, anh có dự định gì không?” Lê Diệp nhìn anh ta.

“Tìm việc trước đã.” Ánh mắt anh ta dừng trên cần cổ trống trơn của cô, khóe miệng khẽ giật giật.

“Anh với Tiểu Chúc nắm được công thức gia truyền của quán bánh bao, mở lại cửa hàng cũng được.” Lê Diệp nhìn anh ta, trên cổ anh ta vẫn còn viên đá kia, cô cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng.

“Có lẽ thế.” Hạ Tùng Đào cười, nhìn cô, “Sau này em ở đây à?”

Lê Diệp cũng không thể khẳng định. Chiếc lá không có rễ bám, bay tới đâu cũng được.

Chuyện cũ không thể nhắc lại, cũng không liên quan đến việc sau này. Hạ Tùng Đào đứng dậy khỏi ghế, nhìn cô, “Anh đưa em về.”

Trong lòng Lê Diệp cũng khó chịu. Người này vốn là người thân thiết nhất của cô, nhưng hiện tại, cô sợ ở cạnh anh ta, cô nợ anh ta quá nhiều.

Từ quán cà phê đi ra, Lê Diệp xin nghỉ buổi chiều, Hạ Tùng Đào đưa cô về chỗ ở.

Thấy cô chống gậy, Hạ Tùng Đào hỏi, “Lần trước... quên không hỏi, chân em thế nào rồi?”

Lần trước chính là ngày cô và Doãn Chính Đặc đăng kí kết hôn. Anh ta tranh thủ lúc ra ngoài khám mà trốn thoát. Ngày hôm đó, anh ta thấy cô ở bên cạnh Doãn Chính Đặc thì tuyệt vọng, đau đớn. Hiện giờ, Lê Diệp đang xuất hiện ngay trước mặt.

“Bị tai nạn xe, giờ đỡ hơn nhiều rồi.” Lê Diệp bước đi. Bỗng nhiên, anh ta ghé vào quán nhỏ, mua một gói đậu phộng đường.

Xé túi ra, anh ta đưa cho cô, “Em thích ăn cái này lắm mà.”

Đã lâu rồi không ăn, Lê Diệp cảm một viên, còn chưa ăn mà cổ họng đã bắt đầu đắng chát.

Thấy cô chỉ cảm, Hạ Tùng Đào ăn một viên, nhưng chẳng thể nào thấy được mùi vị ngày xưa, “Mao Mao... Hay là anh gọi tên em đi. Lê Diệp, mai anh về quê tìm Tiểu Chúc, anh nghĩ sau này cũng không quay lại đây nữa, còn em, nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.”

Lê Diệp cúi đầu, nhìn đôi giày của anh ta. Đôi giày anh ta mang từ lúc mới vào tù, là do cô mua cho, đã cũ mòn. Tay anh ta khô ráp, có mấy chỗ sần lên. Anh ta vẫn là anh ta, nhưng lại thật xa lạ.

Trước kia họ cùng nhau nuôi thỏ, nuôi rùa, nuôi chim, tất cả đều đã chết. Anh ta nói sau này sẽ nuôi cô như thú cưng, mệnh cô dài, anh ta gọi cô là Mao

Mao, nói sẽ nuôi cô cả đời.

Không nói chuyện nữa, đưa cô đến nơi, Hạ Tùng Đào nhìn đồng hồ và nói, “Anh ra bến xe đây. Em lên đi, anh đến thăm em rồi thì cũng yên tâm.”

Từ đây về thì cũng phải ngồi xe một đêm, chuyến xe đến tối mới khởi hành, giờ mới qua trưa, anh ta ra bến xe thì cũng chỉ có ngồi chờ.

Lê Diệp gọi anh ta lại, “Tùng Đào, lên ngồi một lát đi, em nấu cái gì cho anh ăn.”

Anh ta dừng bước, hơi do dự, quay đầu nhìn cô.

Đáy mắt cô ẩn hiện ánh nước. Cô không phải người qua loa, cô đã nói ra thì nhất định làm thật lòng.

Anh ta cười cười, “Được.”

Căn hộ nhỏ chứ không lớn lắm, sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ. Trong nhà có sẵn thức ăn, Lê Diệp nấu món canh đơn giản, xào hai món mặn, chẳng mấy chốc đã bày được ra bàn.

Hạ Tùng Đào đã đói, ngồi xe một đêm, chưa ăn sáng đã đến tìm cô, lúc tìm được cô thì cũng đã giữa trưa, cả quãng thời gian dài như vậy, gần như anh ta còn không được nhấp lấy một ngụm nước.

Xới cho anh ta một bát com đây, Lê Diệp ngồi xuống, ăn cùng anh ta.

Com cô nấu rất có mùi vị của gia đình, Hạ Tùng Đào uống liền mấy ngụm canh, cảm thấy vô cùng ấm áp. Bỗng dưng anh ta đưa tay sờ mũi, quay mặt đi, cười ngượng, “Ngon lắm, ngon lắm...”

Lê Diệp không nhìn được, nước mắt rớt xuống, “Tùng đào, sau này anh phải sống thật tốt đấy...”

“Anh còn có thể tốt thế nào được nữa, Mao Mao, em nói xem anh có thể sống tốt được nữa sao?” Tùng Đào cười giễu, “Anh từng ngồi tù, đời này chỉ đến vậy thôi.”

Lê Diệp lắc đầu, “Đừng nghĩ vậy, có thể làm lại từ đầu mà, không có vấn đề gì đâu.”

Anh ta không ôm nhiều khát khao vào con đường phía trước, nhìn cô, đáy mắt còn ẩn chứa vẻ lưu luyến không muốn rời. Đây là người con gái duy nhất anh ta yêu, cũng là người con gái anh ta muốn gắn bó cả đời.

“Em với...” Anh ta cảm thấy thật khó khăn, “Em với Doãn Chính Đạt, vẫn ở cùng nhau sao?”

Sắc mặt Lê Diệp tái đi, mãi lâu sau cô mới lắc đầu.

Anh ta cũng không biết nên hỏi gì, chỉ nở nụ cười chua chát, “Anh no rồi... Thôi, không còn sớm nữa, anh đi đây.”

Lê Diệp đứng dậy. Anh ta bước ra cửa, tự mình mở cửa, đưa lưng về phía cô, “Mao Mao, chúc em hạnh phúc.”, nói xong liền đi ra ngoài.

Lê Diệp đứng ở trong, không hề bước ra ngoài. Cô đâu còn tư cách có được hạnh phúc. Cô hại mọi người, cô mới thật sự là kẻ đáng bị trừng phạt.

Hạ Tùng Đào đi, mang theo nỗi thất vọng với cô, những điều tốt đẹp rồi cuộc cũng không thể quay lại được nữa, cái còn lại, chỉ có thời gian dài đằng đẳng.

Cách một cánh cửa, cô không nén được nỗi đau khổ, nước mắt tuôn rơi.

Một lúc lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Tìm cô này lên, cô mở cửa, liền thấy người đàn ông cũng đầm nước mắt.

Anh ta đứng yên, thân mình gầy gò, nhìn cô chằm chằm, “Mao Mao, anh hỏi em, em còn yêu anh không?”

Cổ họng Lê Diệp nghẹn ứ, cô nhìn anh ta qua màn nước mắt ướt nhòa.

“Anh yêu em, chưa từng thay đổi.” Hạ Tùng Đào nhìn cô, “Bất kể từng xảy ra chuyện gì, anh cũng không để tâm. Giờ anh được ra rồi, em bảo anh có thể bắt đầu lại, điều anh muốn bắt đầu lại nhất là ở bên em lần nữa, được chứ?”

Lê Diệp hạ mí mắt, lặng lẽ rơi lệ.

“Em chê anh đã từng ngồi tù sao?” Anh ta thấp giọng hỏi, “Anh cũng không nhiều tiền bằng Doãn Chính Đạt.”

Lê Diệp đưa tay che miệng anh ta, “Đừng nói như vậy!”

Anh ta thuận thế ôm cô vào lòng, dùng toàn bộ sức lực của bản thân, giọng nói run rẩy, “Mao Mao, cho anh... một cơ hội nữa, anh không thể không có

em, không có ngày nào anh không nhớ đến em cả, nếu bắt anh nhìn em ở cạnh người đàn ông khác, anh thà chết còn hơn.”

“Em không...” Lê Diệp dựa vào ngực anh ta, “Em không ở cạnh người đàn ông khác...”

“Ở cạnh anh, Mao Mao, giống như trước đây, chúng ta ở bên nhau, được không?” Anh ta khàn khoản, giọng nói đầy vẻ hèn mọn khiến người khác đau lòng.

Lê Diệp tóm lấy áo anh ta, trong đầu lại hiện lên hình ảnh họ ở bên nhau mấy năm về trước. Đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời cô, tất cả tiếng cười của cô đều ở đó.

“Tùng Đào...” Cô có chút hỗn loạn, không thể suy nghĩ được.

Nhưng anh ta lại không muốn buông tay, hai cánh tay ôm ghì lấy cô. Hai năm trôi qua cũng đủ để anh ta biết rõ, nỗi khổ mất đi cô quả quai đến nhường nào. Tất cả mọi thứ đều có thể không cần, chỉ cần có cô ở bên.

Hơi thở quen thuộc vây lấy cô, cảm giác này đã lâu rồi mới thấy. Lê Diệp có rất nhiều chuyện muốn nói với anh ta, nhưng hiện tại, cô không nói nên lời. Đây là tình yêu đẹp nhất của cô, là thứ cô để tâm nhất, và vẫn luôn khát khao.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tranh đấu

Từ phòng bếp truyền ra tiếng nước chảy ào ào. Rửa bát xong, Lê Diệp lau khô tay rồi đi ra phòng khách. Tivi đang chiếu chương trình rất náo nhiệt, nhưng người đàn ông nằm trên sofa đã ngả đầu ngủ mất rồi.

Anh ta ngồi xe suốt đêm đến đây, đường đi mệt nhọc, nhìn thấy anh ta hơi nhú mảy, Lê Diệp lại thấy đau lòng.

Cô lấy chân ra, đập lên đùi anh ta. Bỗng nhiên anh ta tỉnh lại, thấy cô đang ngồi xổm trước mặt mình, nỗi đau lòng nơi đáy mắt liền được thay bởi vẻ dịu dàng. Sờ sờ mặt cô, anh ta khàn giọng nói, “Nói cho anh biết, đây không phải là mơ đi.”

Lê Diệp nhìn anh ta, “Không phải mơ.”

Hạ Tùng Đào gật đầu, hôn vào lòng bàn tay cô, “Mao Mao.”

Cô hoảng hốt nhìn anh ta, “Dạ...”

Anh ta khẽ cười, nỗi thương xót với cô trong mắt anh ta khiến Lê Diệp đau lòng.

Tựa vào chân anh ta, Lê Diệp nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, bỗng chốc nói, “Tùng Đào, có một số chuyện, em muốn nói cho anh...”

Dường như anh ta cảm nhận được, vội che miệng cô lại, “Không phải nói đâu.”

“Nhưng mà...” Lê Diệp cảm thấy chua xót, “Như vậy không công bằng với anh.”

“Em ở bên cạnh anh là được rồi, ngoài chuyện đó ra, anh không để ý đến cái gì khác.” Anh ta ôm lấy cô, “Mao Mao, tất cả chuyện quá khứ, hãy quên đi, chỉ có anh với em thôi.”

Lê Diệp ngả đầu trên chân anh ta. Thật sự có thể quên được sao, thật sự có thể bắt đầu lại được sao?...

Trong lúc ngây ngẩn, anh ta đã cúi đầu xuống, hôn lên môi cô, khiến cả người Lê Diệp cứng đờ.

Lê Diệp nắm chặt hai tay, có chút luống cuống. Anh ta đang nâng khuôn mặt cô lên, định tiến thêm bước nữa thì bỗng Lê Diệp đẩy anh ta ra.

Há miệng thờ đốc, Lê Diệp kinh ngạc nhìn anh ta, “Râu...rất quá...”

Sờ sờ cằm, Hạ Tùng Đào bật cười. Quả nhiên “có dại” đã mọc thành bụi, xồm xoàm cả rồi.

Anh ta đứng dậy, “Anh xuống kia mua con dao cạo râu.”

Lê Diệp kéo anh ta lại, “Nghỉ ngơi sớm đi, trông anh mệt quá rồi.”

Hạ Tùng Đào nhìn đồng hồ, gật gù đầu, ôm chặt nằm lại xuống sofa, “Em cũng ngủ đi, ngày mai chúng ta sẽ bàn kế hoạch sau này.”

Lê Diệp nhìn anh ta, “Ngủ ngon.”

Nhìn cô mà cảm thấy như có được cả thế giới, Hạ Tùng Đào như người, hôn một cái lên trán cô.

Lê Diệp thoáng đỏ mặt, đứng dậy tắt đèn rồi trở về phòng ngủ.

Nằm xuống giường, Lê Diệp nhìn vào bóng tối trong phòng mà ngẩn người.

Hạ Tùng Đào hay bị người ta gọi là lưu manh, nhưng chỉ có cô biết, con người này quân tử đến mức nào. Họ ở bên nhau bao nhiêu năm, nhưng anh ta chưa bao giờ vượt giới hạn, anh ta nói nhất định phải đợi đến ngày kết hôn.

Hai mắt cay cay, cô không bao giờ...có thể cưới anh ta với tấm thân trong sạch nữa. Anh ta cũng biết, sao anh ta lại không bận tâm, nhưng vì cô, anh ta mới coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Ngắm lại, chỉ cảm thấy hổ thẹn với anh ta, sự việc này, chính cô cũng không cách nào nghĩ là chưa có gì.

Trở mình, cô không hề thấy buồn ngủ. Gương mặt vẫn thường xuất hiện trong đầu khiến toàn thân cô chìm trong cảm giác chập chờn lo lắng.

Có lẽ nên rời khỏi nơi này, đến một nơi xa hơn. Tùng Đào đã được ra ngoài rồi, nếu người kia tìm được họ, chỉ sợ sẽ gặp phải càng nhiều chuyện rắc rối hơn.

Thờ dãi, cô biết rõ hơn bất cứ ai, bắt đầu lại lần nữa, chỉ là một câu khát khao mơ mộng, cuộc sống không ngừng hẫng, muốn bắt đầu lại, trừ phi mất trí nhớ.

Buổi sáng, Lê Diệp nấu món điểm tâm. Hạ Tùng Đào ngủ rất say, hẳn là tối qua vô cùng mệt mỏi.

Cùng nhau ăn cơm xong, Lê Diệp kéo Hạ Tùng Đào ra ngoài.

Cô xin nghỉ, bất kể thế nào, anh ta đã ra ngoài rồi, cô muốn ở cạnh anh ta nhiều một chút.

Đến siêu thị, cô mua cho anh ta bộ quần áo để thay, cả chút vật dụng cá nhân. Hạ Tùng Đào đi theo cô, cuối cùng chọn thêm một con dao cạo râu.

Lê Diệp cười cười, bỏ nó vào trong túi. Anh ta tự nhiên nắm lấy tay cô, tay khác xách nguyên một cái túi to, “Mao Mao, anh vẫn chưa hỏi ý em, em muốn theo anh đi, hay là vẫn ở lại đây?”

“Anh muốn đi đâu?”

Anh ta nhìn cô, “Anh và em ở cùng nhau.”

Lê Diệp ngoảnh mặt đi.

“Anh nói thật đấy.” Hạ Tùng Đào nghiêm túc nói, “Quyết định của anh giống em, em muốn đi nơi khác, chúng ta sẽ đi, em thích ở đây, anh sẽ ở lại với em.”

Lê Diệp ngẫm nghĩ rồi nói, “Em không nghĩ nhiều như vậy, hiện giờ, cứ tạm thời ở đây đi đã.”

Anh ta nhanh miệng nói, “Vậy chúng ta ở đây... Ngày mai anh đi tìm việc, xong rồi đi tìm một phòng trọ nữa.”

“Nhà hiện giờ cũng ổn mà, đủ ở.”

Anh ta nhìn cô rồi cười, “Đủ ở sao? Chỉ có một phòng ngủ, chẳng lẽ chúng ta ngủ cùng nhau?”

Lê Diệp cực kỳ bối rối, vội lảng tránh, “Đi mua đồ ăn đi.”

Anh ta đuổi theo, được vài bước, bỗng nhiên anh ta dừng lại, quay đầu về phía sau.

Lê Diệp nhìn thấy hành động khó hiểu của anh ta liền hỏi, “Sao vậy?”

Anh ta nhìn quanh bốn phía, rồi lắc đầu chạy đến, “Không có gì.”

Hai người nắm tay đi xa, cửa sổ của chiếc xe đậu bên đường mới từ từ kéo lên. Qua tấm kính, ánh mắt của người đàn ông phủ một lớp màn u tối, lạnh lẽo.

Giờ cơm tối, nhà nào cũng nức mùi thức ăn. Hôm nay mua được nhiều đồ ăn, Lê Diệp định làm một bữa thịnh soạn, coi như tẩy trần cho Hạ Tùng Đào.

Quơ quơ cái lọ, Lê Diệp bảo Hạ Tùng Đào, “Hết đường rồi.”

Hạ Tùng Đào liền khoác áo, “Đề anh đi mua.”

Đi xuống dưới, anh ta lướt qua một chiếc xe nổi bật trong dãy xe đỗ ở đây. Chỗ này không phải khu dân cư cao cấp, phần lớn xe đều là hàng giá tầm trung, vì vậy, một chiếc xe sang trọng đỗ lại là vô cùng nổi bật.

Hạ Tùng Đào đưa mắt nhìn, chạm phải một ánh mắt âm thầm. Một khắc đó, anh ta không hề cảm thấy bất ngờ. Cho dù số lần hai người gặp nhau có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng có những người lại như là kẻ địch trời sinh, chỉ cần tồn tại đã là cái đinh trong mắt đối phương rồi.

Mở cửa xe, người đàn ông vận cả bộ đen bước xuống, ánh mắt liếc qua Hạ Tùng Đào. Anh tựa vào xe, lấy ra một điều thuốc, châm lửa, rít rồi nhả ra một ngụm khói, không tiếng động nhưng lại đầy ý khiêu khích.

Hạ Tùng Đào biết lý do anh đến đây, cách xa như vậy, không có lẽ nào là trùng hợp.

Hạ Tùng Đào nhìn anh, “Thức thời thì đừng đến quấy nhiễu cô ấy nữa, bằng không tôi sẽ cho cậu biết tay.”

Khoác tay lên xe, Doãn Chính Đặc còn chẳng nhìn thẳng anh ta, “Anh định đốt bao nhiêu cái xe của tôi nữa? Xe tôi còn nhiều, nhưng mà, chắc anh chẳng có mấy cái mười năm để mà ngồi tù đâu.”

Nắm chặt tay lại, Hạ Tùng Đào không còn kích động như trước nữa, anh ta đã ném mùi đau khổ rồi, nên biết hiện giờ mình cần kiềm chế.

“Ngồi tù thì sao chứ, Lê Diệp vẫn sẽ chờ tôi.” Hạ Tùng Đào cười, nụ cười đó như lưỡi kiếm đâm thẳng vào tim anh.

Doãn Chính Đặc liếc anh ta, quần áo giày dép cả người anh ta chẳng bằng một chiếc khăn tay của anh, anh cắn răng, “Anh lấy gì mà tranh với tôi?”

Hạ Tùng Đào biết anh miệt thị mình, liền cười, “Tại sao tôi phải tranh với cậu... cậu là ai?”

Doãn Chính Đặc nắm chặt tay, khớp xương kêu rắc rắc.

“Lê Diệp là bạn gái tôi, trước đây là vậy, bây giờ cũng thế, cậu đừng đến quấy rầy cô ấy nữa, tôi cảnh cáo cậu một lần cuối cùng.” Hạ Tùng Đào liếc nhìn anh một cái rồi quay đầu đi.

Doãn Chính Đặc lạnh lùng nói, “Anh cũng đừng quên, tôi với Lê Diệp đã đăng kí kết hôn rồi, hôm đó, anh còn làm nhân chứng mà.”

Hạ Tùng Đào dừng bước, quay lại tóm cổ áo anh, “Đó là mày ép cô ấy!”

“Nhưng hiện giờ cô ấy là vợ tôi rồi, pháp luật rõ ràng như vậy, đâu quản anh nói gì.” Doãn Chính Đặc khề cười.

Hạ Tùng Đào bị vẻ tươi cười của anh chọc tức, liền giờ nắm đấm lên định đánh.

Doãn Chính Đặc liếc anh ta, “Bằng cấp, tài sản, gia thế, điều kiện, anh có gì có thể so sánh với tôi? Tài đánh nhau? Ấu đả?”

Khớp tay răng rắc, Hạ Tùng Đào cắn răng trừng mắt nhìn anh.

“Thấy cái gì kia không?” Doãn Chính Đặc chỉ vào ngọn đèn đường ở không xa, “Ồ đó có gắn máy theo dõi... nếu anh ra tay, tôi sẽ báo cảnh sát, anh lập tức phải ăn com tù. Tôi thấy chắc là thức ăn trong đây không tệ nên anh đang muốn quay lại.”

Cổ kim nén cơn tức giận, Hạ Tùng Đào đẩy anh ra.

Sửa sang lại cổ áo, Doãn Chính Đặc phui phui áo, “Làm người phải tự mình biết mình, biết khó mà lui mới là người thông minh, không biết lượng sức là kẻ ngu xuẩn... Chỉ dựa vào một tên từng ngồi tù như anh, phấn đấu mấy đời cũng không thể cho Lê Diệp những thứ tôi cho cô ấy.”

Tựa vào xe, Doãn Chính Đặc lại vỗ vỗ vào xe, “Sau khi kết hôn với tôi, ngày nào Lê Diệp cũng được xe đưa đón, đồ mặc đồ dùng đều là hàng tốt nhất, ăn một bữa cơm ở ngoài cũng phải nghìn tệ, anh có thể cho cô ấy cái gì? Làm bánh bao cho cô ấy? Mua hàng vỉa hè cho cô ấy mặc lên người?”

Hơi thờ trầm đục, Hạ Tùng Đào nhìn bộ dạng cao ngạo của anh, bỗng nhiên cười lạnh, “Đúng là kẻ có tiền. Tại sao mày cho cô ấy một cuộc sống tốt như vậy mà cô ấy lại bỏ đi? Hơn nữa, hiện tại, người ở cạnh cô ấy, lại là một thằng chẳng có gì như tao?”

Ánh mắt Doãn Chính Đặc thoáng co lại, đuôi mày nhướng lên. Nhìn thấy phản ứng của anh, ý cười của Hạ Tùng Đào càng sâu hơn. Anh ta đánh giá quần áo trên người anh, “Thằng có tiền kia, tao không mua nổi hàng hiệu như mày, nhưng bộ quần áo này, là Lê Diệp mua cho tao... Tao cực kỳ thích.”

Nhìn anh ta quay đầu định đi, lửa giận trong Doãn Chính Đặc xông thẳng lên đỉnh đầu. Nhớ lại hình ảnh Lê Diệp cùng anh ta tay trong tay đi mua sắm, cơn giận bùng nổ dữ dội. Anh bước hai bước, kéo lấy Hạ Tùng Đào, giáng thẳng một quyền xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Người phụ nữ lừa dối

Lúc Hạ Tùng Đào quay lại, Lê Diệp cũng đang định đi tìm anh ta. Thấy anh ta đi vào với bộ dạng bị thương, cô kinh ngạc hỏi, “Sao lại thế này?”

Đặt túi đường xuống, Hạ Tùng Đào day day vết bầm ở khóe miệng, “Đánh nhau một trận với người ta.”

“Sao lại đánh nhau?” Lê Diệp có chút tức giận, “Anh quên chuyện đã hứa với em rồi à?”

Hạ Tùng Đào chỉ chỉ vào mặt mình, “Là thằng đó ra tay trước, anh chỉ tự vệ thôi.”

Lê Diệp vội vàng đi tìm rượu thuốc, ra chấm lên vết thương cho anh ta, “Sao người kia lại gây phiền phức cho anh chứ?”

Hạ Tùng Đào đưa mắt nhìn cô, không nói rõ tên người đó mà chỉ liếc ra ngoài cửa sổ, “Cậu ta đang ở dưới kia.”

Tìm Lê Diệp khẽ nẩy lên. Hạ Tùng Đào còn có thể tìm được đến đây, người kia đến cũng không phải chuyện bất ngờ.

Cô không phản ứng, chỉ cúi đầu xử lý vết thương cho anh ta, dán băng gạc, “Được rồi, ra ăn cơm đi.”

Hạ Tùng Đào nhìn cô, không hề rằng. Hai người cùng ngồi vào bàn ăn. Mãi anh ta mới mang đường về, nên có vài món không thể nấu được, vì vậy bữa tối đơn giản đi nhiều.

Gấp thức ăn cho anh ta, Lê Diệp lại gắp cơm trong bát mình, “Tùng Đào...sau này đừng đánh nhau nữa. Người kia, chúng ta đều phải tránh xa một chút.”

Hạ Tùng Đào cầm đũa, mãi sau mới trầm giọng nói, “Mao Mao, cậu ta nói hai người vẫn chưa ly hôn.”

Lê Diệp run lên, ngón tay thu chặt lại.

Thấy cô như thể không có lòng dạ nào mà ăn cơm, Hạ Tùng Đào đặt đũa xuống, “Anh nghĩ, em vẫn nên xuống nói chuyện với cậu ta đi.”

Lê Diệp ngồi yên, dường như không có ý định đứng dậy.

Hạ Tùng Đào đứng lên, nắm tay cô, kéo cô ra cửa, “Đi đi, trốn tránh chẳng phải cách hay, cậu ta sẽ không cho qua dễ dàng thế đâu.”

Lê Diệp bị anh ta kéo ra khỏi cửa, đi xuống dưới. Có lẽ nên nói chuyện rõ ràng với Doãn Chính Đặc. Cô nhìn người bên cạnh, mặt mày bị thương, chỉ sợ là vừa gặp nhau lại xô xát tiếp, nghĩ ngợi chốc lát, cô nói, “Tùng Đào, anh chờ em một lát, em về nhanh thôi.”

Hạ Tùng Đào gật đầu, “Có gì thì gọi anh.”

Lê Diệp buông tay khỏi anh ta, xuống bậc thang rồi đi về phía xa.

Chiếc xe kia quá nổi bật, Lê Diệp dừng lại cạnh xe, nhìn người đàn ông đang hút thuốc trong xe.

Cô đứng đó, anh nhìn thấy nhưng lại không xuống, cũng không hạ cửa xe.

Trong xe có đèn sáng lóe lên. Anh không thường xuyên hút thuốc, số lần Lê Diệp nhìn thấy cũng không nhiều. Nhìn thấy anh mà có cảm giác như đã lâu không gặp, gương mặt có chút xa lạ. Ánh sáng không đủ, nhưng cô có thể thấy, trên mặt anh cũng có vết thương.

Lê Diệp suy nghĩ một lát rồi gõ cửa.

Anh không nhúc nhích, cũng không liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Lê Diệp muốn nói chuyện ly hôn với anh, nhưng nhìn dáng vẻ đó của anh thì lại có chút sợ hãi khó hiểu. Anh không phải là người dễ nói chuyện, cô nói ra chuyện đó e rằng sẽ chọc tức anh.

Quay đầu lại nhìn, thấy Hạ Tùng Đào vẫn đứng ở đầu cầu thang.

Không một tiếng động, đèn xe lóe lên, rồi khóa xe bật mở.

Lê Diệp nhìn người đàn ông với ánh mắt lạnh lùng trong xe, hơi lùi lại.

Anh hơi hất cằm, “Lên xe.”

Lê Diệp diệp do dự, anh cầm một tờ giấy giơ lên cửa sổ. Cách một lớp kính, Lê Diệp thấy đó là đơn ly hôn, dưới cùng, còn có chữ kí của cô.

“Muốn tôi ký, cũng đừng nhìn trước ngó sau.” Anh cầm vào hai góc giấy.

“Đừng!” Lê Diệp sợ anh xé, vội vàng ngăn lại. Thấy biểu hiện đó của cô, thần sắc anh tối lại. Cô biết không dễ dàng như vậy, nhưng cô không có lựa chọn nào khác.

Do dự một chút, cô mở cửa sau, rồi ngồi vào.

Doãn Chính Đặc không nhìn cô, khóa luôn cửa xe lại. Hạ Tùng Đào đứng ở phía xa, thấy Lê Diệp lên xe thì lập tức chạy lại. Khóe miệng Doãn Chính Đặc nhếch lên, anh khởi động xe, nhấn ga phóng thẳng đi.

Nhìn bộ dạng chật vật của người đang chạy đằng sau, Doãn Chính Đặc khẽ cười, gương mặt đầy vẻ cao ngạo mà lại lạnh lùng.

Lê Diệp vỗ vào ghế, “Doãn Chính Đặc! Anh dừng xe lại! Cho tôi xuống!”

Anh lái xe đi thật xa, phóng như bay trên đường, lúc rẽ cũng vòng một đường cua thật rộng, khiến Lê Diệp nghiêng trái ngã phải.

Xe dừng lại bên bờ sông, một nơi tối mịt không thấy mặt người. Lê Diệp thấy xe dừng liền dùng sức đẩy cửa xe.

Anh đưa tay mở khóa xe, cô lập tức lao xuống rồi chạy đi.

Doãn Chính Đặc đứng cạnh xe, nhìn cô chạy như ma đuổi mà chẳng ngăn lại, chỉ đứng yên nhìn cô.

Phát hiện mình chạy sai hướng, Lê Diệp lại quay về. Cô nhìn Doãn Chính Đặc cách mình không xa, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi luôn xuống đất.

Nhìn thấy dáng vẻ chật vật của cô, Doãn Chính Đặc ôm cánh tay đứng bên cạnh, quan sát chân cô, “Xem ra đã hồi phục khá tốt, không cần gậy mà cũng có thể chạy được.”

Lê Diệp đứng dậy, cả mặt cả người dính đầy cát, cô phì phì, có chút tức giận, “Rốt cuộc anh muốn thế nào!”

Anh nhìn cô, “Tôi vẫn nghĩ, người phụ nữ là loi thì ít nhiều sẽ biết xấu hổ.”

Sắc mặt Lê Diệp tái nhợt, “Anh đang nói gì vậy?”

Anh ngồi xổm xuống, nhìn vào gương mặt xám trắng như tro của cô, “Trốn nhà bỏ đi, giấu chồng ở cùng gã đàn ông khác, không phải là loi... thì là cái gì?”

Lê Diệp nắm chặt tay lại, “Tôi không phải!”

Anh nhìn cô chằm chằm, “Cô ở cùng Hạ Tùng Đào, tôi nhìn nhầm sao?”

Lê Diệp cắn răng, “Ý tôi là, chuyện đó không liên quan đến anh!”

Nâng cằm cô lên, anh nhìn sát lại, “Trí nhớ của cô không tốt rồi, tôi là chồng hợp pháp của cô, chuyện của cô, tôi phải xen vào.”

Lê Diệp thấy anh còn đeo nhẫn cưới trên tay, liền đẩy anh ra, “Tôi ký đơn ly hôn rồi, Doãn Chính Đặc, anh buông tay đi. Tùng Đào được ra tù rồi, cuộc hôn nhân sai lầm này cũng không nhất thiết phải tiếp tục nữa.”

“Cuộc hôn nhân sai lầm?” Anh lạnh lùng bật cười, “Sai lầm hay không tôi không cần biết, tôi chỉ biết là, tôi còn chưa cho phép, cô muốn chạy cũng không có cửa đâu.”

Lê Diệp không biết phải làm sao, “Tôi đã rời bỏ anh rồi, Doãn Chính Đặc, hiện tại anh không có gì để uy hiếp tôi nữa, tôi muốn ly hôn, cho dù anh không cho phép, tôi cũng có thể dùng cách tổ tụng để chấm dứt cuộc hôn nhân này.”

Vậy mà anh lại rất bình tĩnh, “Ồ? Cô đi kiện thử xem, việc cô ly hôn cũng do Tôn Bách Niên ra mặt? Thật ra tôi cũng muốn xem xem, chẳng lẽ luật sư trong nước không ai có thể đối phó với anh ta?”

“Đây là chuyện của chúng ta, không cần phải liên lụy đến người khác.” Lê Diệp thấy anh có vẻ cố chấp, “Rốt cuộc anh muốn thế nào mới chịu ly hôn?”

Anh xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, “Thế nào cũng không chịu.”

Lê Diệp cắn chặt răng, bỗng dưng anh lại nói, “Hay là, cô... sinh cho tôi một đứa con nữa đi.”

“Không thể nào.” Lê Diệp trở nên kích động, “Anh đừng hòng!”

“Sao lại đừng hòng?” Doãn Chính Đặc đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, giọng điệu trầm thấp, “Tôi biết cả rồi.”

Lê Diệp biết anh định nói gì, liền đứng dậy bỏ đi.

Anh theo kịp, “Đứa bé kia là con của tôi.”

Lê Diệp bỗng thấy đau nhói, không tranh cãi cùng anh, cô bước đi nhanh hơn.

Anh tóm cô lại, “Chuyện em gọi điện đến tìm anh, vài ngày trước anh mới biết, là anh không tốt, anh không chăm sóc được cho em và thằng bé.”

Lê Diệp chấn động, cô lắc đầu, “Thằng bé không phải con anh...”

Anh thở dài, ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô từ phía sau, “Nếu không phải con anh, sao lại gọi điện cho anh, bảo anh cứu nó?”

Lê Diệp không nói được gì, chỉ quay mặt đi, nhìn sắc trời tối đen như mực mà ngẩn người.

Siết chặt cánh tay lại, anh tì cằm vào gáy cô, giọng nói trầm đục, “Là lỗi của anh, anh không biết em sinh đứa bé... Về với anh đi, đợi em khỏe lại, chúng ta lại sinh một đứa khác.”

Lê Diệp nổi da gà, cô định gạt bỏ cánh tay anh ra, “Doãn Chính Đặc, chuyện đó không thể hiện gì cả... Tôi sinh đứa bé là sự lựa chọn của tôi, không liên quan đến bất kì ai hết.”

“Nhưng nó là con anh, em cũng quyết định sinh ra.” Anh xoay cô lại, “Em hận anh, nhưng em vẫn sinh thằng bé, Lê Diệp, trên đời này không có gì là không thể cả, em và anh cũng không thể không vượt qua được khoảng cách kia.”

Lê Diệp lắc đầu, “Thằng bé là máu thịt của tôi, tôi sinh nó ra, là vì tôi yêu thương nó, tôi không nghĩ nhiều như vậy, chỉ vì tôi thương nó thôi, anh hiểu chưa?”

Doãn Chính Đặc nhìn cô. Mọi lời cô nói như đang vạch rõ quan hệ với anh, anh đã đoán được từ trước, nhưng vậy thì phải làm thế nào đây? Lúc trước, khi phát sinh quan hệ, anh đã có kết luận, cho dù cô mang thai con của anh thì chắc chắn sẽ không sinh, nhưng cô lại sinh nó ra, lại hết mực yêu thương nó. Có lẽ điều này chẳng chứng minh được gì, nhưng với anh mà nói, đó cũng coi như một sự chấp nhận của cô đối với anh...

Cảm giác thèm khát đến hèn mọn, nhưng anh lại cứ cố chấp để ý.

“Anh ký đơn đi, tôi không muốn dây dưa nữa.” Lê Diệp đi đến cạnh xe, lấy tờ giấy bị anh bỏ lại bên trong ra, lại gần anh, rồi như đang khấn cầu, “Tôi xin anh, Doãn Chính Đặc, buông tha tôi đi.”

Gần như không có lấy một giây do dự, anh giật lấy tờ giấy, xé tan thành nhiều mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Là vợ chồng?

Lê Diệp thấy anh xé đơn ly hôn thành nhiều mảnh liền kích động, “Rốt cuộc anh đang muốn gì! Doãn Chính Đặc, tất cả mọi người đều không đồng ý chuyện anh kết hôn với tôi, anh kiên trì vì cái gì chứ!”

“Anh không cần những người khác.” Anh chậm rãi nhả từng chữ một, “Anh chỉ cần... em.”

Tìm Lê Diệp bỗng đập một cách hỗn loạn, ánh mắt anh quá mãnh liệt, cô không dám nhìn nữa.

Cổ họng khô khốc, cô hé miệng nhưng lại không thể nào thốt ra nổi một câu.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì...” Lê Diệp bối rối đẩy anh ra, hoảng hốt chạy đi mà chẳng có phương hướng.

Anh theo sau cô, trầm giọng nói, “Anh nghĩ Hạ Tùng Đào hiểu rõ tất cả, em cũng hiểu.”

Lê Diệp cảm thấy hai chân như nhũn ra, cô chỉ muốn mau chóng rời xa nơi này, vội nhìn xung quanh, “Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe!”

Anh đút hai tay trong túi quần, đi theo cô, “Lê Diệp, lừa mình dối người, không thú vị chút nào.”

Cô bỏ đi như chạy loạn, lại chẳng thể thoát khỏi anh. Cô quay đầu lại, kích động nói, “Doãn Chính Đặc, anh đừng nói nữa! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, anh cũng đừng xuất hiện nữa, tôi xin anh đấy!”

“Cho dù anh không xuất hiện, em cũng không thể ở cùng Hạ Tùng Đào được.” Anh vô cùng chắc chắn.

“Chuyện đó không liên quan đến anh.” Cô bực tức.

Anh bật cười, “Có chứ, vì em là người phụ nữ của anh.”

Lê Diệp cảm thấy đầu óc ong cả lên, cô nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng dâng lên cảm giác lạ thường. Đó là điều cô không muốn thừa nhận, cô cũng không muốn đối mặt.

Bước chân trở nên lao đảo, Lê Diệp rất mong thoát khỏi nơi này, nhưng dưới chân gồ ghề cát đá, cô muốn đi cũng vô cùng khó khăn.

“Cẩn thận!” Từng bước đi lên, Doãn Chính Đặc đỡ lấy cô.

Lê Diệp rất miễn cảm với cái đụng chạm của anh, liền giơ tay lên đánh anh, “Anh tránh ra!”

Nhìn cô, chỉ còn kém nước ôm lấy cô, Doãn Chính Đặc siết chặt tay, chặn sự phản kháng của cô lại.

Cô bỏ đi, để lại tờ giấy ly hôn, lúc anh tìm lại được cô thì cô đang ở cùng người yêu cũ, lửa giận đã bùng cháy trong lòng từ lâu, nhưng vào khắc này, khi ôm lấy cô thì anh lại chỉ muốn làm một chuyện. Mặc cho trái tim cô đang ở nơi khác, đối với anh cũng chỉ có sự xa cách, nhưng anh không quan tâm. Anh cúi đầu, ngang ngạnh hôn miết lấy môi cô.

Lê Diệp phản ứng rất dữ dội, cô dùng tất cả sức lực để kháng cự, nhưng anh lại coi như không, mút lấy cánh môi cô, mạnh mẽ chiếm đoạt cô.

Hơi thở của anh nóng rẫy, Lê Diệp cảm thấy hai chân như nhũn ra, từ thắt lưng bắt đầu truyền lên cơn tê dại. Cô đưa tay đánh vào bả vai rắn chắc của anh, tiếng nước nở của cô cho thấy sự bài xích.

Anh chậm rãi xâm nhập, cho đến khi mọi sự chống cự của cô đều tan rã. Cái ôm của anh quá chặt, nụ hôn quá nóng bỏng, hơi thở quá nồng nhiệt, mang đến cảm giác tức thở khiến cô ngỡ như mình sắp chết vậy.

Xe đỗ ở lề đường cách đó không xa, nước sông không ngừng cuộn dâng, cả thế giới vẫn vận động, chỉ riêng nơi này, hỗn loạn, rối ren.

Quả thật anh rất giận, rất ngang ngược, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của cô, nghĩ là làm, chưa bao giờ tôn trọng ý của người khác.

Lê Diệp đánh lại anh, nhưng lại gần như vô dụng.

Nụ hôn của anh như ngọn lửa hùng hục, một khi lướt qua thì chỉ có thể bị hủy diệt.

Đang hồi triển miên, đột nhiên, có một ánh đèn rơi vào mắt từ phía không xa. Lê Diệp đẩy mạnh anh ra, bỗng nghe thấy tiếng ồn ào, có người hô, “Ai ở đây?”

Lê Diệp còn chưa nói, thì mấy người cảnh sát mặc đồng phục lại gần, bẻ ngoặt tay Doãn Chính Đặc, ghì anh xuống đất.

“Đứng!” Lê Diệp định lại gần, thì lại bị họ ngăn lại.

Một người cảnh sát nhìn cô, “Cô tên gì?”

Lê Diệp hơi luống cuống, “Tôi tên là Lê Diệp.”

“Thì ra là cô ấy.” Mấy người cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn Doãn Chính Đặc, giọng điệu nghiêm khắc, “Lấy chứng minh ra đây!”

Bị chèn ép, cả người anh tản ra lửa giận. Doãn Chính Đặc cắn răng nói, “Tốt nhất là các anh buông ra.”

“Bớt nói nhảm đi! Chứng minh đâu?”

Thấy họ lay lay cánh tay Doãn Chính Đặc, Lê Diệp vội vàng chạy lại, “Tôi quen anh ấy, chứng minh của anh ấy ở trong ví.”

Cảnh sát sờ sờ túi quần Doãn Chính Đặc, lấy ra được một chiếc ví dày, nhãn hiệu in bên trên thật quá nổi bật. Mở ví tiền ra, bên trong có rất nhiều thứ, tiền mặt, đồ la, còn có một ít ngoại tệ không biết của nước nào, mấy loại thẻ, mỗi một loại đều không phải dạng tầm thường. Rút chứng minh ra, cảnh sát đưa mắt nhìn, “Doãn Chính Đặc? Là anh sao?”

Doãn Chính Đặc cố kiềm chế cơn giận vì bị đè xuống, “Trên người anh có mang chứng minh của người khác không?”

“Còn ba hoa!” Viên cảnh sát thít chặt cánh tay một chút, khiến gương mặt anh nhăn lại.

“Cô và người này có quan hệ gì?” Cảnh sát nhìn Lê Diệp và hỏi.

Nhìn anh ta, Lê Diệp nói, “Người quen...”

“Quen đến mức nào?” Cảnh sát lại hỏi.

Lê Diệp nhúm mày, “Chúng tôi chỉ đang nói chuyện, có cần phải bị đối xử như vậy không!”

“Có người báo cảnh sát, nói bạn gái anh ta bị bắt cóc... Cô tên là Lê Diệp, chẳng lẽ không phải là cô?”

Lê Diệp biết là Hạ Tùng Đào báo cảnh sát, lại nhìn Doãn Chính Đặc bị đè dưới đất rồi nói, “Tôi không bị bắt cóc...”

Doãn Chính Đặc ngẩng đầu, “Đưa vợ mình đi hóng gió mà cũng bị coi là bắt cóc?”

Cảnh sát nhìn Lê Diệp, “Cô là vợ anh ta hả?”

Lê Diệp không dám nói, chỉ nhắc lại, “Tôi không bị bắt cóc...”

“Cái gì đây, mấy người đùa với cảnh sát đấy à?”

Doãn Chính Đặc nhìn chiếc xe ở phía không xa của mình, “Vừa may, trên xe tôi có chứng nhận kết hôn.”

Một viên cảnh sát đến kiểm tra, rồi cầm ra một tờ giấy đỏ. Anh ta nhìn rồi hỏi Lê Diệp, “Là thật sao? Cô và anh ta là vợ chồng hả?”

Lê Diệp thấy Doãn Chính Đặc gần bị vịn đến gãy tay, liền quay mặt đi rồi gật đầu, “Vâng!”

Viên cảnh sát thấy cô thừa nhận thì buông Doãn Chính Đặc ra, còn tức giận nói, “Nếu anh ta là chồng cô, sao cô không nói sớm!”

Lê Diệp không hé răng, Doãn Chính Đặc xoa xoa cổ tay, rồi ôm lấy bả vai cô. Cô tránh đi, anh lại cười, “Đừng giận dỗi nữa, để cảnh sát hiểu lầm là có án mạng đấy.”

Nói xong, anh đưa mắt nhìn mấy người cảnh sát, “Nếu mấy anh cảnh sát đã tận tụy như vậy thì chỉ bằng đi điều tra xem, kẻ báo án giả là ai.”

Lê Diệp lập tức thấy căng thẳng. Chuyện này không thể nói rõ ràng được, cảnh sát sẽ chẳng quan tâm cô có tự nguyện lấy Doãn Chính Đặc hay không, cũng không cần biết đến tình cảm giữa cô và Hạ Tùng Đào, họ chỉ biết đến giấy đăng ký kết hôn kia.

Lần này, nếu cảnh sát truy cứu, Hạ Tùng Đào khó mà tránh khỏi phiền toái. Anh ta vừa ra tù, không thể gặp chuyện gì nữa.

Tóm lấy cánh tay Doãn Chính Đặc, cô nhỏ giọng cầu xin, “Đừng nói...”

Doãn Chính Đặc ôm bả vai cô, nhìn mấy viên cảnh sát, “Nếu đưa vợ đi hóng gió không phạm pháp, vậy thì chúng tôi tiếp tục... Không tiền.”

Bị anh đưa lên xe, Lê Diệp lại lo Hạ Tùng Đào sẽ bị truy cứu. Nhưng thật ra, Doãn Chính Đặc không hề để ý, cũng không tức giận, chỉ nhìn cô, “Vừa rồi, coi như em còn có lương tâm.”

Thấy anh bị đè xuống, cô vội vàng chạy lại nói là người quen, chỉ nói vài câu nhưng cũng coi như có chút thân thiết.

Lê Diệp không còn lòng dạ nào mà nói đùa với anh, “Anh có thể đừng khiến họ truy cứu chuyện này không?”

Anh nắm lấy vô lăng, “Có điều này, là anh không để người khác ấn xuống đất ăn bùn.”

Lê Diệp nhìn anh, có chút thất vọng.

“Có điều...” Anh vừa thốt ra, cô đã quay đầu nhìn anh.

Tuy rằng trong lòng cũng biết, nhưng anh vẫn thấy khó chịu khi cô sốt ruột vì Hạ Tùng Đào, anh tức giận nói, “Cho Hạ Tùng Đào đi, nếu em còn dây dưa thân mật với anh ta, anh sẽ có cách cho anh ta ngồi tù mười năm nữa! Không tin thì cứ thử xem!”

Lê Diệp tóm lấy áo anh, bực tức nói, “Vì sao anh phải gây khó dễ cho anh ấy! Anh ấy vốn dĩ không biết anh!”

Bật đèn trong xe lên, Doãn Chính Đặc chỉ vào vết thương trên mặt mình, “Không biết anh? Lúc thằng cha đấy đánh anh không nương tay chút nào! Trong đầu em toàn keo hồ, anh ta thì không, chưa thấy người phụ nữ nào ừ ỉ như em!”

Lê Diệp cảm thấy việc mình phân rõ phải trái với anh thật quá ngu xuẩn. Nếu anh muốn ly hôn, ký một chữ là có hiệu lực rồi, đâu cần phải chạy đến chốn xa xôi này để gây sức ép một phen làm gì.

Cô mở cửa xe, “Ở riêng hai năm rồi tự động ly hôn, anh không ký thì cứ kéo dài thời gian đi.”

Nhìn cô xuống xe, Doãn Chính Đặc nheo mắt lại, trên mặt phủ đầy vẻ tức giận.

Người phụ nữ chết tiệt, há mồm ngậm miệng không phải nói chuyện ly hôn thì là Hạ Tùng Đào.

Anh nhìn vào gương, cả mặt anh là thương tích do đánh nhau cùng Hạ Tùng Đào lưu lại, vậy mà cô làm như không thấy. Cổ tay hơi đau, anh xắn tay áo

lên, nhìn vết bầm tím do vừa rồi bị cảnh sát tóm chặt.

Gọi một cú điện thoại, xoay xoay cổ tay, rồi anh đánh tay lái quay về.

Đền xe chiếu đi rất xa. Người phụ nữ kia bước đi rất thong thả. Thấy cô bắt được một chiếc taxi, anh tăng tốc đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tai nạn xe

Lúc Lê Diệp về đến nhà, Hạ Tùng Đào đang ngồi đợi cô trên sô pha.

Thấy cô về mà không sao cả, Hạ Tùng Đào liền đến nắm chặt tay cô, “Sao, cậu ta có gây khó dễ cho em không?”

Lê Diệp lắc đầu, tai hơi nóng lên, “Không.”

Thấy quần áo cô dính đầy cát, Hạ Tùng Đào liền phui phui đi, “Anh vào nhà tắm xả nước, em đi tắm đi.”

Lê Diệp giữ anh ta lại, “Tùng Đào, để tự em.”

“Chuyện này mà cũng phải khách sáo với anh sao?” Hạ Tùng Đào cười.

Lê Diệp buông tay ra, nhìn anh ta, định nói gì đó lại thôi.

“Em đi lấy quần áo đi, có việc gì thì tắm xong hẵng nói.” Hạ Tùng Đào rất bình tĩnh, anh ta biết mình và cô tái hợp lại, không phải là một câu nói đơn giản.

Đi lấy quần áo, Lê Diệp vào phòng tắm. Hạ Tùng Đào rất tử tế, bảo cô cẩn thận rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Có lẽ đây chính là sự khác nhau giữa người với người. Cách Hạ Tùng Đào đối xử với cô thật ra rất giống người thân, anh là anh trai, bất giác đối đãi với cô như với Hạ Tiểu Chúc.

Xối bỏ đất cát dính trên người, cô nhìn cơ thể mình. Tay trái còn lại một vết sẹo mờ mờ, đó là dấu tích do cô rạch tay vào hòm kết hôn để lại, sau này dùng thuốc tốt nên mờ đi nhiều.

Chuyện ngày hôm đó, cô còn nhớ rất rõ. Từ cục dân chính đi ra, cô thuận tay lấy trộm một con dao dọc giấy rồi giấu trong túi. Ngày đó, cô ôm nỗi tuyệt vọng vượt qua cái gọi là đêm tân hôn. Một đường dao hạ xuống, là muốn cái chết, nhưng máu chảy bao nhiêu mà vẫn cứu lại được. Thím Kim nói, Doãn Chính Đặc cho cô rất nhiều máu, anh bế cô từ trong vũng máu ra, chân không đi giày mà cứ thế chạy xuống dưới nhà như điên.

Nằm trong bồn nước ấm, bỗng nhiên Lê Diệp rùng mình...

Sao cô vẫn nhớ tới người kia...

Lắc đầu xua bỏ suy nghĩ quẩn quanh, cô chà lau làn da. Thời gian ở nhà họ Doãn, cô béo lên một chút, cơ thể không còn gầy trơ xương nữa, nhưng cũng không tính là quá đầy đặn, vẫn là dáng vẻ mỏng manh gió thổi sẽ đổ.

Đầu ngón tay dừng trên bụng, cô nhớ đến Hi Hi. Nó là một đứa trẻ đáng thương, vừa sinh ra đã bị bệnh, cô không thể cho nó cuộc sống tốt nhất, lại phải để nó chịu khổ...

Doãn Chính Đặc đã biết đến sự tồn tại của nó. Cũng khó trách anh không tin. Lúc đây, cô không muốn sinh đứa nhỏ này, khi đó cô đã vào đường cùng, mất đi tất cả, cô độc sống phiêu bạt ở chốn đất khách.

Biết mình mang thai, cảm giác đầu tiên của cô không phải là xấu hổ hay căm hận, mà cô lại có chút mong chờ. Hoặc là, người duy nhất trên đời này không gạt bỏ cô, chỉ có cốt nhục của cô. Bất kể nó là con ai, một khi nó được sinh ra từ bụng cô, thì nó cũng hoàn toàn thuộc về cô.

Một loạt chuyện quá khứ cứ thế hiện ra, khiến cô vô cùng đau xót. Đến cuối cùng, cô vẫn không thể giữ lại đứa nhỏ...

Có lẽ trên đời này vốn không có gì là hoàn toàn thuộc về một người. Mỗi sinh mệnh là một cá thể đơn độc, đi mãi đi mãi, rồi sẽ theo một phương hướng bất đồng.

Cô đứng dậy, lau khô người, mặc quần áo rồi ra khỏi phòng tắm.

Hạ Tùng Đào đưa sữa ấm cho cô, “Uống đi rồi đi ngủ.”

Lê Diệp nắm lấy cái cổ, nhìn vết thương trên mặt anh ta, “Tùng Đào, cảnh sát có đến tìm anh không?”

Hạ Tùng Đào hỏi lại, “Tại sao lại đến tìm anh?”

Lê Diệp thấy anh ta hỏi như vậy thì có vẻ là chưa tìm đến anh ta, liền lắc đầu nói, “Không có gì...”

“Nói chuyện với người kia thế nào?” Hạ Tùng Đào hỏi bằng giọng thoải mái.

Lê Diệp khẽ hít vào, “Em muốn ly thân hai năm rồi tổ tụng lại.”

Hạ Tùng Đào có dự đoán đến việc này, liền gật đầu, “Có chuyện gì cũng có anh ở cạnh em, đừng sợ.”

Lê Diệp rất áy náy, làm chậm thêm một năm rồi lại một năm nữa của anh ta, thật sự cô không đành lòng. “Tùng Đào, anh đừng chờ em, nếu gặp được người tốt, thì em chúc phúc cho anh...”

“Mười mấy năm trước anh đã gặp được rồi.” Hạ Tùng Đào vỗ vỗ vai cô, cười nói, “Ngủ đi, mai em còn phải đi làm mà.”

Lê Diệp không biết nên nói gì nữa, chỉ dờ dẫm nhìn anh ta.

Anh ta cúi người, bế cô về phòng.

Đầu gối cô hơi xước do bị ngã, Hạ Tùng Đào đỡ cô nằm xuống, xoa xoa khớp xương của cô, “Có đau không?”

Lê Diệp lắc đầu, hai mắt chợt nóng lên.

Anh ta kéo chăn đắp cho cô, cúi người hôn lên trán cô, “Ngủ ngon.”

Lê Diệp gật đầu, “Ngủ ngon.”

Anh ta đứng dậy, tắt đèn, khép cửa phòng lại rồi đi ra ngoài.

Đứng ở cửa, Hạ Tùng Đào nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, lại nhớ về mấy năm trước...

Khi đó, Lê Diệp vừa lên đại học. Có một hôm, anh ta đến nhà họ Lê tìm cô, cô nói cô có tiết mục biểu diễn, phải học thuộc rất nhiều lời thoại. Lúc anh ta đến, cô đã ngã xuống chiếc bàn gỗ trong vườn hoa ngủ say sưa.

Hôm đó, nhiệt độ không cao, hơi có gió. Anh ta đang định đi đến thì bỗng nhiên thấy có một người tới bên Lê Diệp. Người đó cời áo khoác đắp lên người cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú, một lát sát, anh giờ tay, nhẹ nhàng chạm vào má Lê Diệp.

Động tác thân mật kia chọc giận Hạ Tùng Đào. Anh ta bước nhanh đến, tóm lấy người kia, hung hãn đẩy mạnh ra.

Ánh nhìn của người đó không phải sự né tránh hay chột dạ, mà người kia dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta, như thể chính Hạ Tùng Đào mới là vị khách không mời mà đến.

Người kia, không phải ai khác, mà là Doãn Chính Đặc.

Thật ra nhân quả đã gieo xuống từ rất nhiều năm trước, chỉ có điều, không ai phát giác, cũng không ai nghĩ theo chiều hướng đó.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hãi vì sự việc bất ngờ vào hai năm trước, nhưng Hạ Tùng Đào lại cảm thấy, mọi sự đều đã được sắp xếp kĩ càng. Người kia vẫn luôn chờ đợi cơ hội, cho đến bây giờ mà vẫn còn không thôi nhớ thương Lê Diệp.

Đến bên cửa sổ, anh ta hít sâu một hơi...

Chiếc xe kia đã đi rồi, nhưng người kia sẽ chẳng dễ dàng cho qua. Anh không chịu ly hôn, ly thân rồi ly hôn thì cũng phải chờ hai năm, hai năm là thời gian dài, đủ để phát sinh rất nhiều chuyện.

Chẳng phải đến tận hai năm, con người kia quỷ kế đa đoan, mỗi một phút đều có thể làm ra chuyện vô lại để cướp Lê Diệp đi.

Nắm chặt hai bàn tay, ánh mắt anh ta dần trở nên u tối.

Sáng ngày hôm sau, hai người cùng nhau ăn sáng rồi ra ngoài.

Lê Diệp đi làm, Hạ Tùng Đào đi tìm việc. Tạm biệt nhau ở dưới cổng, Lê Diệp vẫy tay chúc anh ta may mắn. Sợ anh ta thấy mất mặt, nhưng anh ta không thể ra ngoài mà không có tiền, Lê Diệp vụng trộm nhét một ít tiền vào túi anh ta. Bất kể thế nào, anh ta cũng cần bắt đầu một cuộc sống mới, bước đầu tiên, chính là tìm được cách mưu sinh.

Trở lại quán sách, Lê Diệp vừa ngồi được một lát thì có một người đàn ông bụng cà phê đi vào cửa.

Cô đang định nhắc người ấy rằng sàn nhà vừa lau hơi trơn, nhưng nhìn thấy anh, cô lại không hé răng mà ngoảnh đi chỗ khác.

Doãn Chính Đặc tìm được một chỗ ngồi, đối diện quầy thu ngân, tiện tay lấy hai quyển sách, giờ bừa một trang gần giữa, chẳng đọc sách, mà uống hai ngụm cà phê rồi ngẩng đầu nhìn Lê Diệp.

Bị nhìn, Lê Diệp không thể tập trung làm việc, bèn đặt sổ sách xuống rồi đi gọi đồng nghiệp. Thay việc với người khác, Lê Diệp đi sắp xếp sách, cuối cùng cũng tránh được người kia một lát.

Nhưng chỉ được một lúc, anh lại đến gần, đứng bên cạnh cô, nhìn cô trèo lên chiếc thang dựa vào giá sách.

Nhiều mây, Doãn Chính Đặc thấy hành động nguy hiểm của cô, liền chờ cô xuống rồi đặt chiếc thang sang một bên, “Đừng chơi đùa nữa.”

Lê Diệp nhỏ giọng phản bác anh, “Đây là công việc của tôi!”

“Anh không thích em làm việc này.” Anh nói thẳng.

Lê Diệp nhìn anh, lại cảm thấy rất kỳ lạ, “Tôi nói lại lần nữa, chuyện của tôi, không liên quan đến anh một chút nào.”

Anh chẳng phản bác, cứ đi theo cô, cô lấy thứ gì ra, anh lại đặt trở lại, cô lôi sách ra, anh lại cất trả vào thùng.

Lê Diệp thật sự rất bức mình, “Doãn Chính Đặc!”

Quán sách im ắng, mọi người đều ngẩng đầu nhìn.

Anh làm như không có việc gì, đưa tay chỉ tấm biển “Giữ trật tự”.

Lê Diệp cắn răng, ôm sách vào kho hàng.

Người ngoài không được phép vào kho hàng, anh không vào được, thấy anh bị nhốt ở ngoài cửa, Lê Diệp lập tức hét giận.

Ở trong kiểm kê hàng đến nửa buổi, lúc đứng dậy, thắt lưng đau đến mức không duỗi thẳng người được, Lê Diệp lau mồ hôi trên trán, lại nhìn đồng hồ. Đã lâu như thế, hẳn là anh đã đi rồi.

Nhưng cách làm như vậy vốn dĩ không giải quyết được triệt để, anh không chịu ly hôn, cũng không chịu đi, cứ kè kè bên cạnh cô, thật sự khiến cô khó mà bình yên được.

Nói chuyện nữa cũng không có kết quả, cô thật sự không biết nên làm thế nào với anh.

Từ kho hàng đi ra, đã gần đến giữa trưa, tháo tạp giề, Lê Diệp chuẩn bị đi ăn cơm.

Vừa ra khỏi cửa, chiếc xe bên đường đã ầm ĩ tít còi, cô nhìn thấy người trong xe, liền quay đầu bước đi.

Doãn Chính Đặc không cần biết cô có đồng ý hay không, cứ ấn còi và lớn tiếng gọi cô, “Lê Diệp! Lên xe!”

Tạp âm anh tạo ra khiến mọi người đều phải đưa mắt nhìn. Anh vẫn lái xe theo bên cạnh, lại lớn tiếng gọi tên cô, khiến cô vô cùng quẫn bách.

Rốt cuộc cũng không địch lại cái mặt dày của anh, Lê Diệp đi đến, thấp giọng nói, “Doãn Chính Đặc! Anh đủ rồi đấy!”

Anh thôi bấm còi, “Lên xe.”

Lê Diệp đứng yên vài giây, anh lại bấm còi.

Lê Diệp không chịu nổi anh, “Rốt cuộc anh có chịu để yên không?”

“Không để yên.” Tay anh đặt trên nút còi.

“Đủ rồi!” Lê Diệp thật sự không còn cách nào, cứ tiếp tục thì anh sẽ kéo sự chú ý của cả con phố này về đây mất. Khẽ cắn môi, cô ngồi vào xe của anh.

Thất dây an toàn cho cô, anh nhìn đồng hồ, miệng lẩm bẩm, “Vừa hay...”

Lê Diệp còn chưa kịp hỏi thì anh đã lái xe đi.

“Bên này có một nhà hàng làm đồ Ý không tồi... Vừa gọi món rồi, giờ đến là có thể ăn được.”

Lê Diệp hết cách, “Doãn Chính Đặc, anh nói cho tôi biết, thế nào anh mới bằng lòng bỏ qua?”

“Hình như hôm qua anh trả lời em rồi.” Doãn Chính Đặc bình tĩnh nói, “Thế nào cũng không được, trừ phi, em lại...sinh cho anh một đứa con.”

“Chuyện này thì không thể! Anh muốn có con, tùy tiện tìm mấy người đẹp vĩ đại là có thể sinh cho anh!”

Anh khẽ xùy một tiếng, tỏ ra khinh thường lời nói của cô.

Anh đưa ra yêu cầu như vậy, Lê Diệp không còn biết nói gì, ngơ ngẩn ngồi đó, cảm thấy mọi chuyện hiện tại thật hết sức hoang đường.

Trên đường không có nhiều xe, đường trong thành phố được san rộng ra, tốc độ xe dần nhanh lên, anh luôn rất tự tin vào khả năng lái xe của mình.

Ngày trước, hôm nào cô cũng được anh đưa đón, sớm đã quen với phong cách lái xe của anh. Tốc độ lái của anh không quá nhanh, rất vững vàng, đối với người đồng hành cùng anh mà nói, thì có thể hoàn toàn yên tâm.

Một lát sau, Lê Diệp đang ngồi thì nghe thấy anh thấp giọng chửi tục một câu, liền quay đầu lại, thấy sắc mặt anh đã trở nên khó coi.

“Sao vậy?” Lê Diệp rất ít khi thấy vẻ mặt đó của anh, trong lòng đã cảm thấy bất thường.

Anh không nói gì, bàn chân đạp thẳng vào chân phanh, nhưng thứ đó hình như không nhạy, giảm xuống rồi mà hiệu quả giảm tốc cực kỳ ít.

Nhìn thấy hành động của anh, Lê Diệp không khỏi toát mồ hôi lạnh, “Không dừng được hả?”

Doãn Chính Đặc lại rất bình tĩnh, nhìn về phía trước, “Cài chắc dây an toàn chưa? Đặt hai chân xuống sàn, dựa chắc vào ghế, cúi đầu, rụt cổ lại...”

Lê Diệp nhìn dòng xe ngày một đông trước mặt thì vô cùng căng thẳng. Nếu thật sự phanh không ăn, chiếu theo tốc độ này, một khi va chạm sẽ khó tránh khỏi thương tích.

Cô quay đầu nhìn một lượt, phát hiện phía sau có đèn, cô lập tức cúi bỏ dây an toàn mà nhào về phía sau. Doãn Chính Đặc giật dữ quá, “Em ngồi lại cho anh! Lê Diệp! Ngồi yên!”

Lê Diệp mặc kệ lời cảnh cáo của anh, đưa tay tóm lấy miếng đệm, chèn vào lòng anh, “Để cho anh đỡ đầu!”

Anh chỉ sợ cô cúi bỏ dây an toàn sẽ xảy ra chuyện, liền mắng, “Cài dây an toàn vào! Cái thứ chết tiệt này em dùng cho anh!”

Anh vừa đưa cái gối sang thì Lê Diệp lập tức nghe thấy tiếng phanh chói tai từ phía đối diện. Để tránh va chạm với xe đang trước, Doãn Chính Đặc tạm thời lượn sang làn đường đối diện. Nhưng từ làn đường đối diện, bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe đẩy lao cực nhanh, vừa nhìn thấy, Doãn Chính Đặc lập tức đánh tay lái, cả chiếc xe lao về phía hàng rào bảo vệ.

Lê Diệp bị nỗi hoảng sợ làm cho choáng váng, trong khoảnh khắc đó, gần như chẳng nhìn được gì. Cô chỉ thấy khoảng cách đến hàng rào bảo vệ xi măng quá gần, không kịp lại được tiếng hét kinh hãi...

Một tay ôm cô vào lòng, đè chặt cái gối vào đầu cô, vào lúc Doãn Chính Đặc bọc gọn lấy cô, đầu xe liền lao mạnh vào hàng rào bảo vệ, phát ra tiếng vang cực lớn.

Tấm kính chắn lập tức nứt ra thành nhiều đường, đầu xe bẹp méo mó, hộp động cơ tóa ra luồng khói đặc kịt.

Lê Diệp cảm thấy như sắp nghẹt thở, chặt vật thoát ra khỏi vòng vây kim kẹp của anh, cô cảm giác cú va chạm vừa rồi gần như đập nát xương cốt toàn thân cô vậy. Ngồi thẳng dậy, cô nhìn người đàn ông với cái đầu be bét máu ở bên cạnh, lúc ấy mới bừng tỉnh. Đây không phải mơ, không phải thước phim điện ảnh, mà là thực tế xảy ra với cô và Doãn Chính Đặc.

Anh không phát ra tiếng động nào, chân tay Lê Diệp run rẩy, cô nâng khuôn mặt dính máu của anh lên, “Doãn Chính Đặc! Anh sao rồi! Anh mau tỉnh lại đi!”

Anh không còn chút sức lực nào nữa, cái đầu chuyển động tùy theo động tác của cô. Lê Diệp sờ vào mạch của anh, vẫn đập. Cô vẫn không dám thở mạnh, cúi bỏ dây an toàn của anh rồi gọi với ra ngoài cửa xe kêu cứu, “Làm ơn giúp tôi gọi xe cứu thương với!”

Một người cường tráng như anh, lúc này lại như con rối gỗ bị đứt dây điều khiển. Lê Diệp nâng mặt anh lên, không kịp nén được tiếng nghẹn ngào, “Doãn Chính Đặc, anh đừng ngủ nữa! Anh mau mở mắt ra!”

Anh không nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, như thể chẳng nghe thấy giọng nói của cô.

Bệnh viện.

Lê Diệp không bị thương, chỉ có vài vết bầm tím trên cánh tay, nhưng so với thương tích của Doãn Chính Đặc thì bấy nhiêu đó chẳng đáng là gì.

Vì cúi người che cho cô, túi khí an toàn không bảo vệ được hoàn toàn cho anh, đầu anh đập vào tay lái, chảy rất nhiều máu.

Bác sĩ nói anh không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng va chạm vào đầu không phải chuyện nhỏ, cần phải quan sát một thời gian mới biết có di chứng hay không.

Trông trong phòng bệnh, Lê Diệp nhìn người đàn ông còn đang mê man. Anh thật ngốc, lúc đó cô đã cài lại dây an toàn, nếu anh ngồi yên, có túi khí bảo vệ, chẳng ai phải bị thương nặng cả.

Hành động của anh trước lúc va chạm vẫn cứ hiển hiện rõ ràng trong đầu cô. Phản ứng đầu tiên của anh không phải là đánh tay lái để bảo vệ mình, mà là bỏ tay lái che chở cho cô.

Lê Diệp nhìn chiếc nhẫn mà anh chưa từng tháo ra. Nó là do anh mua, không phải song phương cùng đi đặt khi kết hôn, cô cũng không đeo cho anh, mà ngày kết hôn anh tự đeo.

Nhìn vàng trán quần đầy băng gạc của anh, chớp mũi Lê Diệp cay cay.

Trên người anh có rất nhiều thương tích, chỉ có những vết nghiêm trọng mới được băng bó, còn không thì để trần. Lê Diệp lấy ít thuốc nước và bông băng từ chỗ bác sĩ, ngồi cạnh giường, chăm lên vết thương cho anh.

Cô nhìn thân trên để trần của anh, dưới cánh tay vẫn là hình xăm rõ nét.

Cô đã nhìn thấy không ít lần, nhưng chung bao giờ nghĩ đến ý nghĩa đằng sau nó. Cho đến giờ, cô cũng không có hứng thú biết mối quan hệ giữa anh và nó.

Cô nhớ đến lúc được anh đưa đi chơi cùng bạn anh, có một cô gái tên là Mi Phi vừa nghe thấy tên cô liền nói, hình xăm của anh, lá cây, thì ra là thế.

Cô không dám nghĩ sâu, giờ phút này chỉ cảm thấy trong lòng ứ ngẹn.

Cô nhìn bộ dạng tiều tụy của anh, rốt cuộc là ai tra tấn ai, tại sao sau khi kết hôn, cô đau khổ, mà anh cũng đầy mình thương tích?

Tay anh cũng bị xước, ngón tay vẫn nguyên vết máu, chỉ sợ là trong thời gian ngắn vẫn không thể hoạt động tùy ý được. Bị thương thành ra như vậy, ăn cơm, uống nước cũng là cả vấn đề lớn.

Giọt nước ẩm ướt nhỏ vào lòng bàn tay, Doãn Chính Đặc hơi giật giật đầu ngón tay rồi chậm rãi mở mắt.

Lê Diệp thấy anh cử động liền vội vàng ghé lại gần, “Doãn Chính Đặc? Anh tỉnh rồi à? Có phải anh tỉnh rồi không?”

Mắt anh mở ra chút nữa, mãi sau, đôi con người đen láy mới hiện đầy đủ bóng hình cô, anh khàn giọng nói, “Diệp Nhi, em có sao không?”

Lê Diệp không nén được tiếng nức nở, “Tôi không sao! Anh còn nói à! Sao anh lại làm thế!”

Anh giật giật khóe miệng, chỉ nói, “Khát quá.”

Lê Diệp vội vàng lấy cốc nước đến, không dám nâng anh dậy, mà chỉ dùng thìa bón chút một cho anh. Anh rất yếu, uống được một chút mà bắt đầu ho khan.

Lê Diệp muốn đi gọi bác sĩ, anh lại nắm lấy tay cô, giọng thều thào, “Diệp Nhi, nếu anh chết, em có khóc không?”

Lê Diệp vội vàng che miệng anh lại, “Đừng nói linh tinh! Bác sĩ nói anh không bị nguy hiểm đến tính mạng!”

Anh bướng bỉnh hỏi, “Nếu cơ mà?”

“Không có cái nếu đâu!” Lê Diệp dí nhẹ vào miệng anh, rồi đưa tay nhấn chuông.

Một lát sau, bác sĩ đã đến, kiểm tra một lát rồi nói tình hình của Doãn Chính Đặc đã ổn định cơ bản rồi, cho anh nghỉ một thời gian rồi kiểm tra não xem có bị tổn thương gì không.

Bác sĩ vừa khám xong thì cảnh sát cũng đến, gặp Doãn Chính Đặc liền hỏi luôn, “Anh là chủ nhân chiếc xe đó?”

Doãn Chính Đặc hơi nhắm mắt, “Phải.”

“Là thế này, chúng tôi kiểm tra hiện trường sơ bộ, cũng đã kiểm tra xe của anh, hiện tại bước đầu hoài nghi, phanh xe của anh là do người nào đó phá hỏng.”

Lê Diệp kinh hãi, “Có ý gì?”

Cảnh sát nói, “Chúng tôi nghi có người động vào phanh xe của anh, thế nên phanh xe mới đột nhiên không nhạy... Anh nghĩ lại xem, gần đây có bất hòa với ai không?”

Duẩn Chính Đặc tỏ vẻ mệt mỏi, vừa định mở miệng nói thì Lê Diệp bỗng đi đến, nắm tay anh, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn anh.

Doãn Chính Đặc nhìn cô một cái rồi đưa mắt nhìn cảnh sát, thông thả nói, “Không có.”

Cảnh sát thấy tình trạng của anh thì nói, “Vậy anh nghỉ ngơi đi, khi nào anh nhớ ra điều gì đó thì báo lại cho chúng tôi.” Nói xong, họ ra khỏi phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Khởi đầu tình yêu

Phòng bệnh.

Cảnh sát đi, Lê Diệp cũng quay lại, nhìn Doãn Chính Đặc đang ngả trên giường. Cô ra lấy một quả táo, dùng dao gọt vỏ, cắt thành miếng, rồi đưa đến miệng anh.

Từ bao giờ anh lại có thể được hưởng thụ loại đãi ngộ này? Nếu không phải do cảnh sát hỏi anh có bất hòa gì với người khác không, cô sợ anh nói ra Hạ Tùng Đào, thì sao có thể chu đáo như vậy.

Bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, Lê Diệp đưa miếng táo ra, “Không ăn sao...Bỏ đi vậy.”

Anh cắn một miếng, bắt kè là vì sao, có vẫn hơn là không.

Nhìn anh ăn táo, Lê Diệp trầm nghĩ trong lòng rồi hỏi anh, “Cái xe... thật sự là bị ai đó động vào sao?”

Anh nhìn cô, “Không lí nào tôi biết xe bị phá hỏng mà vẫn lái ra đường.”

“Có khi nào xe tự phát sinh trục trặc không?” Cô hỏi.

“Con xe mới mấy triệu, tự trục trặc được sao?” Doãn Chính Đặc liếc cô.

Lê Diệp không nói được gì, mãi sau mới mở miệng, “Anh nằm xuống đi.”

Doãn Chính Đặc cũng cảm thấy cả người nhức mỏi liền nằm xuống, chẳng mấy chốc đã ngủ.

Ngồi trông bên cạnh anh, nhìn từng giọt nước thuốc nhỏ xuống, cô có chút sợ hãi.

Di động bỗng nhiên đổ chuông, cô vội vàng bắt máy, đi ra khỏi cửa.

Dựa vào cửa sổ, cô che ống nghe lại, phía bên kia truyền đến giọng nói của Hạ Tùng Đào, anh ta hỏi cô, “Mao Mao, em không đến quán sách làm à?”

Lê Diệp nhìn bóng hình mình trên tấm cửa kính, “Một người bạn của em xảy ra chút chuyện, em qua xem anh ấy thế nào.”

“Chuyện gì vậy?” Hạ Tùng Đào nghe giọng của cô có vẻ nghiêm trọng, “Chuyện xấu sao? Có cần anh giúp không?”

“Không cần đâu, không có gì.” Có vài nghi vấn quần quanh trong đầu cô, nhưng cô lại không thể mở miệng được.

Dường như Hạ Tùng Đào cũng không có nghi ngờ gì, “Khi nào em về để anh đi đón em?”

Lê Diệp quay đầu nhìn vào phòng bệnh, anh thành ra như vậy, tối nay không thể xuất viện ngay được. Thoáng do dự, cô nói, “Chắc là đêm nay không về được.”

Anh ta hơi trầm mặc một lát, rồi lại nói ngay, “Vậy em chú ý an toàn, có việc gì thì gọi cho anh.”

Lê Diệp bỗng cảm thấy rất có lỗi với anh ta, vì Doãn Chính Đặc, cô lại lừa dối anh ta.

“Tùng Đào...” Cô không nhận được, cất tiếng gọi anh ta.

“Sao vậy?”

“Anh...anh tìm việc thế nào rồi?”

“Đến mấy chỗ phỏng vấn, đang đợi tin.” Giọng điệu của Hạ Tùng Đào rất thoải mái, “Mai lại tìm tiếp.”

Trong lòng Lê Diệp cảm thấy rất khó chịu, sắp nói ra điều không nên nói, đành vội vàng bảo, “Không sao đâu, Tùng Đào.”

Anh ta cười cười, có vẻ như tâm trạng cũng không tệ lắm.

Cúp điện thoại, đầu óc Lê Diệp rất rối loạn.

Hạ Tùng Đào sẽ không làm chuyện như vậy, anh ta không phải người độc ác. Trong sự việc xảy ra vào hai năm trước, anh ta vô cùng tức giận, nhưng đến bãi đỗ xe của Doãn Thức mà vẫn không xuống tay. Hôm nay, sao anh ta có thể làm ra chuyện hại đến tính mạng người khác được.

Lê Diệp lắc đầu, quay trở lại phòng bệnh.

Doãn Chính Đặc còn đang ngủ, tai nạn lần này không phải là nhẹ, anh nằm bệt trên giường thế kia, nếu người nhà biết thì không biết sẽ đau lòng đến mức nào.

Nghĩ đến người nhà họ Doãn, trong lòng Lê Diệp liền kết một tảng băng.

Anh đến đây một chuyến, chẳng lẽ chỉ muốn đưa cô về?

Cô không muốn về, cũng không thể về được.

Ngủ dậy giấc dậy, bên ngoài, trời đã tối mịt. Doãn Chính Đặc duỗi cánh tay, trông có vẻ như giấc ngủ không tệ. Nhìn người phụ nữ ngủ cạnh tay mình, anh đưa tay, vuốt lọn tóc của cô.

Bất kể ở đâu, bất kể anh ra cái dạng gì, chỉ cần người bên cạnh anh là cô, mọi thứ đều không đáng nói.

Người phụ nữ dịu dàng dưới tay, anh vòng cánh tay ôm lấy cô, mọi thương tích trên người dường như đều khép miệng lại.

Nhắm đôi mắt đầy ánh quang u tối, khóe miệng anh nhếch lên.

Cậu hai Doãn vẫn luôn là một đại tử đầy kiêu hãnh.

Anh có xuất thân ưu việt, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong môi trường mà ai cũng phải ghen tỵ. Lúc đi học, thành tích của anh vô cùng xuất sắc, chẳng bao lâu sau đã tiếp quản công ty của gia đình, rất có tiếng trong giới kinh doanh.

Có lẽ ông trời không công bằng, cho người này một đời tàn tạ bấp bênh, lại cho người khác một kiếp hoàn mỹ vô ưu.

Cũng như Doãn Chính Đặc, trước khi gặp được người phụ nữ kia, anh chưa từng nếm qua mùi vị thất bại...

Quan hệ giữa nhà họ Doãn và nhà họ Lê không hề đơn giản. Bề trên của hai gia đình có mối giao tình sâu sắc, thường xuyên qua lại với nhau. Thế hệ con cháu của nhà họ Lê đông đúc, hơn nữa, mỗi đứa con gái lại đều xinh đẹp xuất chúng. Tuy rằng nhà họ Doãn chỉ có một mình Doãn Chính Đặc là trai, nhưng cũng sớm bộc lộ tài năng, những gia đình môn đăng hộ đối để ý đến anh không hề ít.

Năm ấy, cụ bà bên họ Lê mừng đại thọ, Doãn Chính Đặc đi cùng ông nội sang chúc mừng. Máy đưa cháu gái nhà họ Lê đều ăn vận rất lộng lẫy, đi lướt qua các vị khách, thật sự vô cùng nổi bật.

Thời gian đó Doãn Chính Đặc còn đi du học, chỉ về một thời gian ngắn là sẽ lại đi. Anh không thường đến những sự kiện như vậy, quanh đi quẩn lại gặp vài người, các bậc bề trên luôn có ý muốn giới thiệu những cô gái trẻ đẹp cho anh.

Hôm đó, nhân lúc ông nội nói chuyện với mấy người bạn, anh lấy cớ rời đi.

Vườn hoa của nhà họ Lê rất đẹp, trong hồ nuôi các loại cá cảnh đầy màu sắc, anh đang ngây người ngắm nhìn thì chợt thấy một cái bóng màu trắng ẩn hiện trong lùm cây.

Anh chậm rãi bước đến, không có lý nào khách khứa mà lại lén lút chui vào đây, anh liền quát, “Ai?”

Lời vừa dứt, từ trong lùm cây hé ra một gương mặt bối rối, gầy gò, trắng hồng. Anh chưa từng gặp cô. Bím tóc của cô hơi rối, trên người cô mặc một chiếc váy lụa trắng. Cách ăn mặc thật tinh tế, nhưng lại có chút gì đó là lạ khó tả. Khí chất toát ra từ người cô không hề hợp với nơi này.

Doãn Chính Đặc bước đến, thấy cô vẫn tránh né trong lùm cây thì nhiu mày, “Em ở trong đó làm gì?”

Hai tay cô dính bùn, cô nhìn anh, không nói gì, ánh mắt tràn đầy sự cảnh giác.

Thấy trên tai cô chỉ còn một chiếc hoa tai, Doãn Chính Đặc hiểu ra ngay, anh nhìn cô, “Em tìm gì à?”

Cô vẫn không nói gì, chỉ nhìn quanh bốn phía. Khách khứa đều tập trung ở phòng khách và sảnh trước, không ai ra vườn hoa này làm gì, ở đây chỉ có hai người họ, và một hồ cá.

Hình như cô cảm thấy anh không an toàn, liền lùi về sau hai nước, dáng vẻ như đang định chạy.

Doãn Chính Đặc bắt giác đưa mắt đánh giá cô, nhìn không ra là con nhà ai, tuổi tác thì hẳn là không lớn lắm, chắc chỉ đang học trung học.

“Chị Diệp Diệp!” Lê Tuyết Ca chạy vào từ cửa, “Bà nội, bà nội gọi chị vào đây!”

Cô có vẻ hấp tấp, chạy nhanh đến cạnh hồ rửa sạch bàn tay lấm lem, vẩy vẩy hai tay.

Doãn Chính Đặc chìa tay ra với cô.

Nhìn chiếc khăn trong tay anh, cô lại đưa mắt lên trên, nhìn vào khuôn mặt anh.

Không có vẻ lo lắng dư thừa, cô lướt qua anh, bỏ đi lập tức.

Khỏe miệng anh nhếch lên, thế nào mà lại muốn cười.

Lê Tuyết Ca nhìn anh, “Anh hai, sao anh lại ở đây? Mau vào đi, bà nội có chuyện sắp tuyên bố đây.”

Giờ giờ cầm lên, nhìn theo bóng dáng kia, anh hỏi, “Ai đây?”

“Vào nhà anh sẽ biết.” Lê Tuyết Ca bướng bỉnh chạy đi.

Anh đứng yên đó, vừa định đi, thì ánh mặt trời chiếu xuống, rọi ra một tia phản quang từ trong đồng bùn đất.

Anh cúi người, nhặt chiếc hoa tai lên.

Cụ bà mừng đại thọ, đồng thời muốn tuyên bố một việc...

Bà nhận nuôi một đứa cháu, cải danh thành Lê Diệp, sau này, cô sẽ như những đứa cháu gái khác trong gia đình.

Nhìn cô gái với vẻ mặt thẹn thùng đứng cạnh cụ bà, anh nắm chặt chiếc hoa tai trong tay, cúi đầu cười cười, lẩm nhẩm một lần cái tên kia... “Lê Diệp”.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Lê Diệp giúp bà nội kiểm tra lại quà tặng, Lê Tuyết Ca đưa cho cô một chiếc khăn tay. Cô không hiểu rõ lắm, mờ ra, bên trong đúng là chiếc hoa tai mình đánh rơi.

Vì trong phòng buồn chán nên cô chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành, không ngờ lại tự dưng phát hiện ra chỉ còn có một chiếc hoa tai, tìm mãi không thấy, lại còn bị người nào đó quất như thể mình là ăn trộm.

“Anh hai Doãn tìm lại cho chị đây.” Lê Tuyết Ca nhìn cô, lại nhìn xung quanh, rồi nhỏ giọng nói, “Chắc chị không biết anh hai Doãn là ai đâu nhỉ? Anh ấy là cháu trai của ông Doãn, nhà bên đây độc đinh... Em nghe bà nội nói, tương lai hai nhà có thể sẽ kết thông gia, Sơ Vũ với Thiên Tổ đều có ý với anh hai Doãn, lần nào em nói chuyện với anh ấy là cũng bị hai chị ấy lườm nguýt... Em không dờ hoi, đàn ông tốt còn đây ra, em chả tội gì mà đi tranh với hai chị ấy.”

Lê Diệp nhìn chiếc khăn trong tay, vo vo lại rồi vứt vào thùng rác.

Sau đó, Doãn Chính Đặc lại phải quay lại học tiếp, nháo cái mà đã hai năm trôi qua. Thịnh thoàng anh đến nhà họ Lê, nhưng lại không nhìn thấy cô gái kia, anh cũng không ở lâu, ý tứ của người lớn quá rõ ràng, anh không thích cảm giác đó.

Lần đó, đứng dịp nghỉ ngơi, ông nội sang nhà họ Lê uống trà, anh nhận được điện thoại sang bên ấy đón ông.

Vừa đến nhà họ Lê, anh đã thấy Lê Diệp ở ngay ven đường.

Đã lâu không gặp, cô cao thêm một chút, mặc bộ đồng phục của trường trung học. Hẳn là cô sắp thi đại học, lưng đeo ba lô, đứng ở bên đường.

Anh thả chậm tốc độ, từ xa, nhìn thấy một chàng trai cao gầy chạy đến. Cô không hề rụt rè, mà ôm chầm lấy anh ta.

Đạp mạnh chân phanh, anh đỗ ở một bên đường, nhìn đôi trai gái ở phía đối diện.

Một người chưa từng bộc lộ vẻ sinh động, ngay cả một câu cũng không chịu nói với người khác, vậy mà lại nắm tay người khác giới, ăn một cây kem, nở nụ cười tươi như hoa.

Trong lòng anh dâng lên một luồng lửa, anh lập tức hiểu được cảm giác của bậc bề trên... Học sinh còn đang đi học, vậy mà lại yêu đương sớm, đúng là hoang đường.

Đến nhà họ Lê, anh hàn huyên một lát. Anh sắp tốt nghiệp, về nước phát triển hay tiếp tục học lên cao, anh đều chưa có quyết định.

Ngồi một lúc thì cô cũng thông thả về.

Vào nhà, cô chào người lớn một cách quy củ. Cụ bà hỏi cô sao hôm nay lại về muộn hơn mọi khi, cô nói dối không chớp mắt, bảo rằng hôm nay có tiết học thêm.

Doãn Chính Đặc nhìn cô, nói dối tự nhiên như vậy, khá lấm.

Lê Diệp không ở lại đó lâu mà lên tầng ngay. Cô chưa bao giờ nói chuyện với Doãn Chính Đặc, chào hỏi còn ít. Có đôi khi anh cảm thấy cô cố tình, trốn tránh anh như tránh dịch bệnh vậy.

Sau đó, bố anh mất, Doãn Chính Đặc quyết định về nước, chuyện nhà chuyện công ty đều bận bịu, một thời gian dài anh không có thời gian rảnh cho mình.

Chờ mọi thứ vào quỹ đạo thì đã là rất lâu sau đó.

Tuổi tác của anh không còn nhỏ nữa, tuy rằng anh không có ý định, nhưng người nhà đã bắt đầu thúc giục. Anh sớm biết tâm ý của ông nội, mọi phương diện của nhà họ Lê đều tốt, ông nội muốn anh lấy một cô cháu gái nhà họ Lê.

Doãn Chính Đặc không có ý định đó, không phản đối được đành phải thi thoảng theo ông nội đến nhà họ Lê, có thể mới nểng qua lại được.

Lúc ấy Lê Diệp đã vào đại học, cùng Sơ Vũ học trong một trường đại học không tồi. Cô yêu sớm thì yêu sớm, nhưng cũng coi như không bỏ bê việc quan trọng.

Mỗi lần Doãn Chính Đặc đến nhà họ Lê, ông nội và bà Lê đều cố tình bảo anh đi chơi với đám thanh niên. Nhà họ Lê nhiều con gái, túm tùm một chỗ là riu rít cả lên, náo nhiệt, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy phiền.

Mới đầu anh không muốn đi, nhưng sau đó cũng ở lại một lúc.

Chiều hôm đó, mấy cô cháu gái nhà họ Lê tụ tập một đám với nhau. Lê Sơ Vũ rất nổi bật trong các câu lạc bộ, cô ấy cầm ảnh mình chụp lúc đi du lịch cho đám chị em xem.

Lê Diệp ngồi bên cạnh, không lên tiếng, khi nào ảnh vào tay thì mới xem được.

“Lê Diệp, chẳng phải chị cũng đi sao, chị có chụp ảnh không?” Lê Thiên Tổ nhìn cô.

Lê Diệp lấy ảnh của mình ở trong ba lô ra, Lê Thiên Tổ liền cười, “Đây là cùng một chỗ đúng không? Sao lại xấu hơn nhiều thế này?”

Lê Sơ Vũ xem một lúc rồi khen, “Đẹp mà, cấu trúc còn đẹp hơn chị... Lê Diệp, em mà dùng máy ảnh tốt, thì còn chụp đẹp hơn chị nhiều đấy.”

Lê Diệp hơi tủm tỉm, coi như một câu trả lời.

Doãn Chính Đặc ngồi một lát, con gái nói chuyện phiếm, anh không muốn tham gia.

Đi được vài bước, Lê Sơ Vũ vội kéo anh lại, “Anh hai, hai hôm nữa bọn em đi Quan Sơn chơi, anh có rảnh thì đi với bọn em được không? Anh chụp ảnh siêu thế, chụp hộ bọn em nhé?”

Doãn Chính Đặc liếc nhìn mấy cô gái, “Để tính sau nhé.”

Lê Sơ Vũ bĩu môi, “Anh mà từ chối, em mách với ông nội đấy!”

Cuối cùng, Doãn Chính Đặc bị ông hạ lệnh dẫn cả đám đi du lịch. Cuối tuần đó, anh chuẩn bị từ sớm, mặc một bộ đồ thoải mái, lưng đeo giá chụp và máy ảnh chuyên nghiệp.

Đến nhà họ Lê, lại phát hiện thiếu một người.

Lên xe, Lê Sơ Vũ nói, “Lê Diệp nói có việc không đi được, chúng ta đi thôi, anh hai.”

Lê Thiên Tổ hừ một tiếng, “Nó không đi càng tốt, nó chẳng phải người nhà họ Lê, sao lại không biết xấu hổ mà đi theo chúng ta chứ.”

Lê Sơ Vũ nhìn cô ta, “Em nói thế mà để bà nghe thấy, bà mắng em cho đấy.”

“Em đâu có nói sai, nó vốn không giống bọn mình...”

Doãn Chính Đặc không đáp, lái xe chở mấy người đến Quan Sơn.

Đúng là phong cảnh đẹp như tranh vẽ. Chụp được mấy kiểu, anh nhận được điện thoại của công ty, anh để máy ảnh lại, gọi tài xế đến rồi lái xe về trước.

Xong xuôi mọi việc, anh đến nhà họ Lê một chuyến.

Mấy cô nàng kia còn chưa về, cụ bà cũng ra ngoài, chỉ có mỗi mình Lê Diệp ở nhà.

Cô ở trong vườn hoa, chỉ một mình, cầm máy ảnh, chụp mặt hồ đầy kín tằm cá.

Đó là một chiếc máy ảnh bình thường, đi du lịch chụp chơi còn được, chứ muốn làm nhiếp ảnh gia thì không đủ.

Anh đứng đó một lúc, cô vừa thấy đã hoảng sợ, lần nào trông thấy anh cũng như gặp quỷ vậy.

Doãn Chính Đặc chìa tay ra, “Đưa anh xem ảnh em chụp nào.”

Cô không chịu đưa, tay rút lại, định chạy đi. Doãn Chính Đặc cản lại, máy ảnh của cô lập tức rơi tõm xuống nước.

Cô tỏ vẻ ảo não, anh thì lại nhún vai như thể chẳng có gì, “Anh đền em một cái.”

Cô chạy về, không để ý đến anh. Ngày hôm sau, anh thật sự cho người mang đến một chiếc máy ảnh mới tinh, cô không biết rõ giá cả, nhưng biết chắc đó là hàng tốt.

Anh để một tờ hướng dẫn sử dụng ở bên trong, có phải anh viết hay không thì không biết, Lê Diệp đọc, cảm thấy được nhận quá nhiều.

Cùng ngày, Lê Sơ Vũ thấy máy ảnh của cô liền kinh ngạc hỏi, “Lê Diệp, em mua à? Nguyên bộ phải hơn mười vạn đấy!”

Lê Diệp lắc đầu, nói, “Em mượn về xem thôi.”

Nói xong, cô gói lại, bảo người ta mang về.

Không lâu sau, trong trường có hoạt động, Lê Sơ Vũ nhờ Doãn Chính Đặc đến chụp ảnh. Bạn bè chơi với cô ấy đều là những người có điều kiện tương đối, không quá xa lạ với Doãn Chính Đặc. Nghe nói lúc ở nước ngoài, anh đã nhận được giải thưởng nhiếp ảnh tương đối lớn. Vì vậy, cả một đám con gái vây quanh anh... đương nhiên, đó là một trong những nguyên nhân anh rất được chào đón ở câu lạc bộ nhiếp ảnh.

Theo lý mà nói, hôm đó Doãn Chính Đặc hẳn là bề bộn đủ việc. Câu lạc bộ thời trang đa phần là nữ, ai cũng nhờ anh chụp ảnh, nhưng anh lại mất tích, chẳng ai tìm được ra cả.

Sau khi hoạt động kết thúc, Lê Sơ Vũ nói muốn xem ảnh trong máy ảnh của anh, anh nhất quyết không cho cô ấy động vào, chỉ bảo về nhà sẽ gửi ảnh cho cô ấy.

Đến cuối năm, có một hôm Doãn Chính Đặc ăn cơm với mọi người trong nhà, bỗng nhiên Trần Oanh nói với Doãn Kinh Lam, “Tạo nỡ đi ra miếu cầu bình an cho nhà họ Lê với mẹ nhé, nhà họ đạo này không mấy yên ổn cho lắm.”

Doãn Chính Đặc ngẩng đầu, Trần Oanh nói tiếp, “Bà cụ bên đấy gần đây không khỏe, ông con trai thứ hai thì đang lái xe gặp tai nạn, cả cô cháu gái nhận nuôi nữa, hình như đi học ngã thế nào mà bị thương nặng lắm.”

“Lê Diệp?” Anh thốt lên.

“Hình như thế, đến con mà còn nhớ tên, nhưng mà con năng đi lại với Sơ Vũ đi, Thiên Tổ cũng được.” Trần Oanh nhắc nhở anh.

Anh không để ý, ăn nốt cơm rồi lái xe đến nhà họ Lê.

Đến nơi, anh gặp Lê Diệp. Cô xách hành lý đơn giản, trên đùi bó thạch cao. Trong giờ học thể dục, cô chơi cầu rổ bị ngã, chắc phải một thời gian mới khôi phục được.

Vội vàng xin nghỉ, cô muốn về quê tỉnh dưỡng, nhân thể thư giãn luôn.

Bà cụ biết cô ở đây không được tự do, nên đồng ý với cô, đưa cô lên xe, dặn dò một lúc rồi mới để tài xế chở cô đi.

Ở lại một lát, Doãn Chính Đặc cũng cáo từ, bám theo xe của nhà họ Lê suốt chẳng.

Nửa đường, anh lại thấy người kia.

Người bạn trai của Lê Diệp từ thời trung học, giờ vẫn là anh ta.

Anh ta cũng mang theo hành lý, lên xe, chẳng để ý đến tài xế mà hôn Lê Diệp tới tấp.

Doãn Chính Đặc thấy chiếc xe chở họ đi xa, liền đánh tay lái quay ngược xe lại.

Lúc gặp lại, đã là nửa năm sau. Doãn Chính Đặc ngày càng bận rộn hơn, vài suy nghĩ như ẩn như hiện bị anh chặn lại ngay lập tức.

Lúc anh nhìn thấy Lê Diệp, là ở trong phòng khách nhà họ Lê. Cô dường như khá tốt, mập lên một chút, bên cạnh còn có chàng trai cao gầy kia.

Trên mặt Lê Diệp là vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, cô giới thiệu với bà nội, “Đây là bạn trai cháu, Hạ Tùng Đào ạ.”

Bà cụ không mấy bất ngờ, lâu như vậy, ít nhiều thì bà cũng có nghe nói. Bà vui vẻ khen chàng trai có tướng mạo tốt, người già lại nhiệt tình, hàn huyên đủ thứ chuyện. Hạ Tùng Đào cũng đáp lại, anh ta nói quen Lê Diệp từ nhỏ, thanh mai trúc mã, bên nhau đã nhiều năm.

Nhìn thấy hai bàn tay đan vào nhau của họ, Doãn Chính Đặc cảm thấy không khí trong phòng thật ngọt ngào, anh đứng dậy, đi ra ngoài.

Trong vườn hoa nhỏ, Lê Sơ Vũ đang cho cá ăn, vừa trông thấy anh đã cười, “Anh hai, lâu quá rồi anh không đến, hôm nay ở lại ăn cơm đi.”

Anh đứng bên cạnh, nhìn cô ấy. Khuôn mặt tươi cười niềm nở, hào sảng nhiệt tình, đây mới là kiểu dáng ngộ đáng ra nên dành cho anh.

Đầu anh bị úng nước thì anh mới hạ thấp mình mà chú ý đến người chẳng quan trọng.

“Hai hôm nữa bọn em có một trận đấu bóng rổ, anh hai, anh đến cổ vũ em nhé!” Nụ cười của cô ấy vô cùng tươi sáng.

Anh không cảm thấy hứng thú, nhưng lại gật đầu, “Ừ.”

“Tốt quá!” Lê Sơ Vũ chạy đến, nắm chặt cánh tay anh, lại nhét thức ăn cho cá vào tay anh.

Anh vung một nắm, nhìn bầy cá đủ loại màu sắc sắc sỡ, mà khuôn mặt lại hiện vẻ lạ thường.

Bạn nào mới vào nhà mình chơi thì làm ơn đọc hộ mình mấy cái dòng lưu ý bên dưới thông tin cá nhân mình trong bài “HALO” nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nút thắt tình yêu

Ngày diễn ra trận bóng rổ, Lê Sơ Vũ đi rất sớm, thay bộ đồ thi đấu, buộc chặt tóc, và còn trang điểm một cách rất tao nhã.

Lúc ăn sáng, Lê Thiên Tố nhìn thấy kiểu ăn vận đó của cô ấy, liền chế nhạo, “Ai không biết còn tưởng em đi thi tuyển hoa hậu đấy, ăn mặc thế này này.”

Trên mặt Lê Sơ Vũ lập tức hiện một đám mây hồng.

Người giúp việc vừa vào liền nói, “Lão phu nhân, cậu hai Doãn đến đây!”

Nghe vậy, Lê Thiên Tố và Lê Sơ Vũ cùng đặt đĩa xuống rồi đứng dậy. Chỉ chốc lát, Doãn Chính Đặc đã vào, cả cây đồ trắng thoai mái, trông tự nhiên hơn ngày thường nhiều, đáng vẻ cũng không lạnh lùng như mọi khi.

Lê Sơ Vũ nhìn mọi người trong nhà, “Anh hai đồng ý đến trường xem cháu thi đấu...”

Nói xong, cô ấy bước đến, kéo cánh tay Doãn Chính Đặc.

Mọi người trong nhà có phản ứng rất khác nhau.

Nhánh thứ ba đương nhiên là vui vẻ nhất. Con gái họ nỗ lực như vậy, nhìn điệu bộ kia ắt hẳn đã được Doãn Chính Đặc để ý. Lê Thiên Tố và chị thứ hai thì tỏ vẻ căm giận. So thế nào cô ta cũng không thua Lê Sơ Vũ, giờ lại bị cô ấy nâng tay trên, nói kiểu gì cũng không cam tâm. Về phần nhánh cả, toàn bộ đều một thái độ bàng quan. Tuyệt Ca còn quá nhỏ, căn bản là không hợp với Doãn Chính Đặc, vì vậy họ không hề chú ý đến Doãn Chính Đặc. Bà cụ thì vẫn thích thuận theo tự nhiên, lũ trẻ có chuyện của chúng, bà không muốn can thiệp cứng rắn.

*Anh em họ ở Trung Quốc xưng hô theo tuổi chứ không theo địa vị, cho nên Tuyệt Ca là con ông cả nhưng vẫn phải gọi mấy cô kia là chị nhé.

Còn một người không hề có lập trường cá nhân, chính là người này giờ vẫn không ngẩng đầu, Lê Diệp.

Cô không tham gia trận đấu bóng rổ, cô cũng không định đi xem. Hôm nay cô muốn đến quán bánh bao làm đỡ, vậy nên cô vội ăn xong bữa sáng, xách ba lô lên rồi nói với bà cụ, “Bà ơi, cháu ăn xong rồi ạ, cháu ra ngoài đây.”

Bà cụ nhìn cô, “Đi đi, trên đường nhớ cẩn thận.”

Lê Diệp đáp lời rồi chào mọi người và ra ngoài.

Thấy cô đi, Doãn Chính Đặc cũng đưa Lê Sơ Vũ ra ngoài.

Ngoài cổng, Doãn Chính Đặc vừa lái xe ra thì nhìn thấy Lê Diệp đứng cạnh một chiếc xe máy. Người lái xe chính là người thanh niên cao gầy kia, cả người trông bụi bặm, vừa nhìn đã biết là thành phần bất hảo.

Ngồi ở ghế phụ, Lê Sơ Vũ nhìn rồi cười, “Là Lê Diệp cả bạn trai...”

Lời còn chưa dứt, Doãn Chính Đặc đã phóng xe vút qua chiếc xe máy kia.

Nhìn bóng dáng càng ngày càng nhỏ ở phía sau, Lê Sơ Vũ thở dài, “Thật ra được như Diệp Diệp lại tốt... Bạn trai nó rất thương yêu nó. Hai người ấy từ nhỏ đã ở cạnh nhau rồi.”

Anh lái xe nhanh hơn, Lê Sơ Vũ cảm thấy lo lắng, liền nắm chặt tay vịn, “Anh hai... anh đừng lái xe nhanh như vậy...”

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, lao đi vun vút. Đến trường, Lê Sơ Vũ đã sợ tới mức đầu đổ đầy mồ hôi.

Trận đấu nhanh chóng bắt đầu. Anh ngồi trên khán đài, thu hút vô số ánh mắt. Anh lại chẳng mấy may, vẫn như đang ngồi ở chỗ không người, không mấy hòa hợp với bầu không khí náo nhiệt của trận bóng.

Biểu hiện của Lê Sơ Vũ khá hơi hợt. Mấy nữ xinh đẹp chỉ cần xuất hiện để cho người ta ngắm là được rồi. Đa số khán giả ở đây đến là để ngắm người đẹp, người chỉ đơn thuần đến xem đấu bóng, sẽ chẳng đến xem trận này.

Hiệp một nhanh chóng kết thúc. Bất chợt, Doãn Chính Đặc nghe thấy có giọng nói quen thuộc gọi tên mình...

Nghiêng đầu, đuôi lông mày anh hơi nhướng lên.

“Anh hai Doãn.” Vất vả lắm mới chen được vào đám đông, Lê Diệp hồn hển gọi anh.

Nếu nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy. Cô đi vội, trán lấm tấm mồ hôi. Vì ồn ào, cô chỉ có thể ghé sát vào nói với anh.

Hơi thở ấm áp vương quanh tai, anh cảm thấy máu trong người đột ngột xông ngược lên. Đột nhiên, Doãn Chính Đặc đứng dậy, sắc mặt căng cứng lạ thường.

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn mình rất nhiều, anh cúi đầu, nghiêng tai, “Em nói gì cơ?”

Lê Diệp thấy anh có vẻ chưa nghe rõ, liền sốt ruột kéo anh ra ngoài khán đài.

Anh nhìn cổ tay mình, nơi được bàn tay nhỏ của cô nắm lấy, lại cảm thấy thật ra bàn tay cô rất có lực.

Đến một nơi vắng người, có nói chuyện cũng có thể nghe rõ, Lê Diệp buông anh ra, lấy một lọ thuốc từ trong ba lô ra, đưa cho anh, “Thím ba bảo em mang đến, sáng nay hai người đi vội quá, Sơ Vũ quên không mang đi.”

Thề chất Sơ Vũ không tốt, phải uống thuốc đúng giờ hằng ngày, sáng nay chỉ lo trang điểm, để quên thuốc ở nhà. Từ Mạn chạy ra ngoài đưa thuốc thì cô ấy đã đi rồi, vừa thấy Lê Diệp, bà ta liền bảo cô tiện đường mang đi.

Doãn Chính Đặc nhìn lọ thuốc, “Chỉ có việc này?”

Lê Diệp nhìn Hạ Tùng Đào đang đứng chờ ở cách đó không xa, “Dạ, anh nhớ nhắc Sơ Vũ uống đúng giờ nhé, anh hai, em phải đi đây.”

Giọng nói dịu nhẹ vẫn còn quẩn bên tai, ánh mắt anh trượt đi, dừng trên làn da nhẵn mịn không thấy lỗ chân lông... Anh đứng đờ ra, trái tim đập mạnh trong lồng ngực.

Doãn Chính Đặc nhìn theo bóng cô chạy về phía chàng trai kia mà không buồn ngoảnh đầu lại. Hai người lên một chiếc xe máy, cô vẫn ôm chặt lấy thắt lưng người kia.

Trong sân truyền đến những tiếng ồn ào, anh quay đầu lại, thấy một người chạy ra, “Làm sao bây giờ! Sơ Vũ bị thương rồi!”

Lúc trước, Lê Diệp bị thương khi đi học, giờ Lê Sơ Vũ cũng bị thương, trên dưới nhà họ Lê đều nói nhà mình phạm vào cái gì đó, nếu không sao lại liên tiếp gặp chuyện không may như vậy.

May là Lê Sơ Vũ không bị thương nặng, chụp phim xong thì thấy xương cốt không sao, chỉ một thời gian nữa là hồi phục, cũng sẽ không có ảnh hưởng về sau nào.

Nhưng từ ngày đó, mỗi buổi sáng Doãn Chính Đặc đều đến đón cô ấy tới trường, buổi chiều lại đưa cô ấy về. Kiểu thân thiết đó, rõ là muốn công khai quan hệ.

Có một buổi chiều, mấy chị em nhà họ Lê túm tụm lại cùng nhau uống trà. Lê Thiên Tổ thấy Lê Sơ Vũ ôm máy tính xem các loại nước hoa cho đàn ông mà mặt mũi hồng cả lên, bèn nói, “Sơ Vũ, em định mua cho ai à?”

Cô ấy thẹn thùng cười, “Định mua cho anh hai Doãn, sắp sinh nhật anh ấy rồi.”

“Em cả anh ấy, đang yêu nhau à?” Lê Thiên Tổ hỏi thẳng.

“Ồi trời!” Lê Sơ Vũ đỏ mặt, “Sao lại hỏi thế, không đâu!”

So với thừa nhận, phủ nhận càng khiến người khác mơ màng. Lê Tuyết Ca ngồi bên cạnh ăn bánh ngọt nói, “Yêu thật thì cứ nhận thôi, thật ra chị cả anh hai đẹp đôi mà, nhỉ, chị Diệp Diệp?”

Đột nhiên bị hỏi, Lê Diệp nhìn Sơ Vũ. Cô ấy trắng trẻo, đôi mắt to trong động lòng người, mấy cô gái nhà họ Lê đều đẹp, nhưng quả thật Lê Sơ Vũ là đẹp nhất.

Sự hiểu biết về Doãn Chính Đặc của cô, chỉ giới hạn trong việc nghe người khác nói, nhưng ai cũng nói anh rất xuất sắc, gia thế hoàn hảo, phương diện nào cũng ổn. Anh và Sơ Vũ đứng cạnh nhau, quả thật là một bức họa đẹp mắt.

Gật gật đầu, Lê Diệp còn nói, “Đúng vậy, thật sự rất đẹp đôi.”

Lê Sơ Vũ đỏ mặt, “Thôi, đừng trêu chị nữa, thật sự không có yêu đương gì hết mà.”

Lê Thiên Tổ thì trừng mắt liếc Lê Diệp, “Chẳng lẽ mấy đứa nghĩ đẹp đôi thì nên ở bên nhau sao? Biết xem như vậy, sao không đi làm thầy bói đi!”

“Mọi người chỉ nói đùa thôi mà.” Lê Sơ Vũ cười cười xoa dịu.

Sau đó, đến sinh nhật Doãn Chính Đặc, Lê Sơ Vũ tặng anh một lọ nước hoa nam, không quá đắt tiền, nhưng lại được lựa chọn rất kĩ càng.

Anh nhận, còn mời cô ấy đi ăn.

Lê Sơ Vũ nhìn anh xất thịt bò cho mình, bỗng nhiên cười hỏi, “Anh hai, mấy hôm trước, Thiên Tổ có hỏi em một câu, em không biết nên trả lời chị ấy thế nào.”

Anh ngẩng đầu, chờ cô ấy nói tiếp.

“Chị ấy hỏi em...” Khuôn mặt đỏ ửng rất đáng yêu, Lê Sơ Vũ mở to đôi mắt sáng như sao, “Em và anh, có tính là đang yêu nhau không...”

Doãn Chính Đặc không tỏ vẻ gì đặc biệt, tiếp tục xất thịt bò, “Em trả lời thế nào?”

Tim Lê Sơ Vũ đập thình thịch, “Em nói là không...”

Anh không đáp lời, như thể miếng thịt bò trên đĩa còn hấp dẫn hơn cô ấy vậy.

Ngồi ăn mà bồn chồn, cô ấy quyết định “rèn sắt khi còn nóng”, nhìn anh chăm chú, “Tuyết Ca, cả Diệp Diệp nữa, hai đứa đều nói... em và anh rất đẹp đôi.”

Rốt cuộc anh cũng dừng việc xất thịt lại, đưa mắt nhìn cô ấy.

Lê Sơ Vũ cảm thấy khuôn mặt như bị lửa thiêu, ánh mắt nhìn anh vô cùng chăm chú, “Anh hai... chân của em cũng đỡ nhiều rồi, sau này, anh có thể đến đưa đón em tiếp không?”

Thấy anh không nói lời nào, cô ấy lại nói, “Ý của em là, lần đó em bị ngã là do em không cẩn thận, anh không phải thấy áy náy với em. Anh hai, không bởi cảm giác đó, chỉ đơn thuần, là vì em, anh có đồng ý mỗi ngày đưa em đi học không?”

Đã từng được thổ lộ bằng phương thức mãnh liệt hơn, lúc này, Doãn Chính Đặc vô cùng bình tĩnh. Anh đặt dao nĩa xuống, nhấp một ngụm rượu. Thật ra, đáp án đã rất rõ ràng trong đầu anh, nhưng anh không muốn nói ra ngay.

Anh nhìn cô gái ngồi đối diện, những yêu cầu của một người đàn ông đối với mẫu bạn gái, cô đều có cả, dịu dàng, ngoan ngoãn, xinh đẹp, thanh thoát, có học thức, có gia thế. Mọi thứ cô đều có, anh đâu còn lý do không vừa lòng?

Ngay chính anh cũng không nói ra được một lý do để không nhận lời, cho nên, anh hoài nghi khả năng phán đoán của mình có chút vấn đề.

Nếu khả năng phán đoán có vấn đề, anh sẽ không để mình làm bừa. Anh lấy khăn ăn, lau lau miệng, không trả lời cũng không phủ nhận, mà đứng dậy, “Anh đưa em về.”

Đêm đó, Lê Sơ Vũ mất ngủ, Doãn Chính Đặc cũng không thể chợp mắt.

Còn người con gái liên quan, lại hoàn toàn không biết, cả đêm say trong giấc mộng.

Tuy rằng không nói rõ, nhưng Doãn Chính Đặc vẫn đưa đón Lê Sơ Vũ, hành động như vậy vô hình chung là đã đồng ý. Lê Sơ Vũ vô cùng vui mừng, về hạnh phúc trên gương mặt không thể giấu nổi. Cô ấy quá toàn tâm với mối quan hệ này, nỗi vui sướng ấy cũng khiến cô ấy phát hiện ra, mình đã yêu người đàn ông ấy sâu đậm nhường nào.

Thời gian cứ thế trôi qua, từ những ngày bối rối ban đầu, dần dần, Lê Sơ Vũ phát hiện ra, mối tình này không hề xác định như mình muốn.

Cô ấy vốn không hề có được Doãn Chính Đặc, mà anh cũng chưa từng thuộc về cô ấy.

Có khi anh đi công tác, một tuần thậm chí là nửa tháng, anh chẳng gọi điện thoại cho cô ấy, về lúc nào cô ấy cũng không biết. Chỉ có lúc rảnh rỗi, anh nghĩ đến thì mới tới nhà họ Lê, hoặc là đón cô ấy đi, hoặc là ở lại chốc lát rồi đi luôn.

Lê Sơ Vũ tự nhận mình là người thông minh, nhưng cô ấy lại không hiểu được tâm tình Doãn Chính Đặc.

Hình như anh có thích cô ấy, nếu không sao lại cứ đưa đón cô ấy đi học, còn có thể đến nhà hàng mua đồ ăn cho cô ấy. Với Tuyết Ca, Thiên Tố, và Lê Diệp, anh chưa từng như vậy.

Nhưng lại hình như là anh không thích cô ấy, anh chưa bao giờ thân mật với cô ấy, ngay cả một cái nắm tay cũng không có. Anh chưa từng nói lời thật lòng nào cả, ví dụ như anh thích cô ấy, ví dụ như quan hệ của họ là gì, ví dụ như, hành động của anh là đang theo đuổi cô ấy.

Càng không hiểu, lại càng không kiếm chế được mà đoán mò, càng khó bề phân biệt, lại càng bị hấp dẫn mà không thoát ra nổi.

Lê Sơ Vũ rơi vào vòng xoáy lớn, biết rõ nguy hiểm, nhưng không thể điều khiển mình được.

Tuy rằng cô ấy không quá chắc chắn, nhưng cũng không sót ruột, vì Doãn Chính Đặc không giống như những tay công tử nhà giàu khác. Quen anh đã lâu, cô ấy chưa từng thấy anh có phụ nữ bên cạnh, càng không thấy anh thân mật với người phụ nữ nào, cho nên đối với anh, có lẽ, chinh phục được anh thì vấn đề chính là thời gian.

Lê Sơ Vũ không ngờ, thời gian không giúp cô ấy chinh phục được Doãn Chính Đặc, mà lại khiến thái độ của anh với cô ấy mỗi lúc một lạnh nhạt.

Cô ấy không nghĩ ra mình làm gì khiến anh không hài lòng. Anh xuất sắc, từ nhỏ cô đã được nghe người khác khen, nhà họ Lê có kém nhà họ Doãn một chút, nhưng vẫn là dòng dõi vương giả. Cô ấy càng nghĩ càng không biết rốt cuộc mình phải làm gì.

Cho đến một ngày, cô ấy không được mời mà tới thẳng nhà họ Doãn.

Doãn Chính Đặc đang đi làm, cô ấy muốn thân thiết hơn với người nhà anh. Ít nhất thì cô ấy có thể hiểu thêm một số nét tính cách của anh, thứ hai, người nhà anh thích cô ấy, không biết chừng sẽ có ảnh hưởng đến anh.

Cô ấy và người nhà họ Doãn trò chuyện rất vui vẻ, biểu hiện của họ cũng rõ ràng là có thích cô ấy, Doãn Kính Lam còn đưa cô ấy lên phòng Doãn Chính Đặc thăm quan.

Căn phòng gọn gàng, ngăn nắp, ngập tràn mùi cô ấy là hương thơm thuộc về anh, gọi lên khát vọng muốn bước vào thế giới của anh.

Nhân lúc Doãn Kính Lam tránh đi, cô ấy tò mò mở ngăn kéo bàn của Doãn Chính Đặc ra, bên trong bày đầy thiết bị chụp ảnh, rất chuyên nghiệp.

Cô ấy lật xem tất cả lưu trữ ảnh. Anh là người làm việc rất khoa học, đĩa CD đều được xếp theo thứ tự thời gian.

Cô ấy lật một lúc, chẳng mấy chốc tìm được đến tập ảnh vào khoảng thời gian cô ấy tham gia hoạt động. Nhưng không thấy chiếc đĩa đâu, cô ấy tìm thế nào cũng không ra.

Khép ngăn kéo lại, cô ấy nghĩ anh đã đánh mất, thuận tay mở ngăn kéo bên cạnh, bên trong có một chiếc hộp nhỏ. Cô ấy mở ra, trong hộp có một chiếc đĩa CD.

Cô ấy nghĩ là một chiếc đĩa với nội dung khác, không định xem, nhưng nhìn bìa đĩa bên ngoài không hề giống những chiếc đĩa khác, bên trên không có hình ảnh gì mà chỉ có một hàng chữ do chính anh viết.

08.09.26, Em

Con gái luôn nhạy cảm, ngày tháng trùng với hôm cô ấy tham gia hoạt động, hơn nữa, chữ “Em” kia, khiến Lê Sơ Vũ lập tức cảnh giác.

Doãn Kính Lam nhanh chóng trở lại, cô ấy vội bỏ chiếc đĩa vào túi xách, đóng ngăn kéo lại.

Về đến nhà, việc đầu tiên cô ấy làm là bật máy tính, mở chiếc CD ra.

Những bức ảnh bên trong rất hoàn hảo, nhưng lại khiến cô ấy như bị sét đánh.

Cô ấy vừa run rẩy, vừa tự nói với chính mình, cái này chẳng thể hiện điều gì cả, người cầm máy ảnh theo bản năng sẽ tìm kiếm cảnh đẹp. Hôm ấy, Lê Diệp mặc một bộ sườn xám thanh lịch, đoan trang động lòng người, nếu cô ấy là nhiếp ảnh gia, thì cũng sẽ bị cô hấp dẫn.

Nhưng cô ấy còn chưa tự động viên mình xong thì Doãn Chính Đặc đã phóng ô tô đến, không hề bảo người làm gọi cô ấy xuống nhà mà lên thẳng tầng trên.

Trong lòng cô ấy còn có chút hy vọng, rằng anh đến để giải thích ngọn nguồn với mình. Nhưng cửa vừa mở, anh đã chìa tay ra, chỉ nói đúng một câu, “Đưa thứ kia cho anh.”

Cô ấy đứng yên, anh đi thẳng vào trong, lấy chiếc CD từ trong máy tính ra rồi quay lại.

Dứt khoát, tuyệt tình. Cô ấy muốn giả ngốc cũng không được, đi theo anh, “Chẳng lẽ anh không cần giải thích một chút sao! Chỗ ảnh đó là cái gì?”

Sự tức giận của anh không hề ít hơn cô ấy, anh chẳng quay đầu, “Anh nghĩ đáp án đã rõ ràng rồi.”

“Tại sao anh không nói rõ ràng, biết em xem sẽ hiểu lắm mà!”

Lời nói của anh thật sự lạnh lùng, “Không phải hiểu lắm, điều em nghĩ, chính là sự thật.”

Từ đó về sau, Doãn Chính Đặc không tới đưa đón Lê Sơ Vũ nữa, khoảng một năm trời, anh không đến nhà họ Lê.

Lúc đầu mọi người còn không phải hiện ra, sau đó mới cảm thấy hai người họ hơi lạ thường, hỏi thì Sơ Vũ chỉ nói Doãn Chính Đặc bận công việc, sau đó thì cô ấy toàn trốn tránh.

Từ Mạn hỏi con gái một lần, cô ấy kích động đến nổi bật khóc, nhưng lại chẳng chịu nói gì. Người từng trải sẽ biết như vậy là có ý gì, hôn nhân đại sự, có thể thúc đẩy thì không gì tốt hơn, nhưng không thành, thì người làm mẹ cũng khó mà cưỡng cầu được.

Mọi chuyện dịu đi, lại đến lễ đại thọ của bà cụ. Hằng năm, đó là ngày quan trọng nhất của cả nhà. Nếu Doãn Chính Đặc không muốn xuất hiện thì ngày đó cũng nhất định sẽ đến.

Quả nhiên, hôm ấy, anh đến. Anh mặc một bộ âu phục đen, không có tình đề quá long trọng, nhưng lại thành tiêu điểm của sự chú ý.

Lê Sơ Vũ mang cho anh loại rượu anh thích, hỏi anh đã có bạn nhảy chưa. Ngay từ đầu, họ đã lạnh nhạt như nước, thời điểm tốt nhất cũng không hề nặn mà hơn, lúc hết cũng vô cùng im lặng.

Doãn Chính Đặc nhìn cô ấy một cái. Cô ấy đã xem ảnh, cô ấy cũng rõ ràng chuyện gì xảy ra, nhưng cô ấy không tranh cãi âm ỉ, cũng không mang hận đồ lên đầu người con gái kia, dựa vào điểm này, Doãn Chính Đặc không hề ghét cô ấy.

Theo thường lệ, người nhà họ Lê sẽ khiêu vũ mở màn, cô ấy không có bạn nhảy, vẫn đứng bên cạnh anh, khiến nhiều người nhìn ngó. Nghĩ vậy, anh cầm tay cô ấy, bắt đầu một điệu nhảy.

Vốn muốn dẫn bạn trai đến, nhưng Lê Diệp lại lẻ loi một mình, thế nên cô vẫn chui trong một góc uống rượu với tâm trạng chán chường.

Chơi một lát, Lê Tuyết Ca nhìn thấy cô, liền đi đến bên cạnh, “Bạn trai đâu? Sao lại ngồi uống rượu giải sầu một mình thế này?”

Lê Diệp lắc đầu, chỉ nói Hạ Tùng Đào có việc không đến được.

Thật ra họ cãi nhau không lâu trước đó, anh ta nhất quyết không chịu cùng cô đến tham dự.

Lê Diệp được nhà họ Lê nhận nuôi, danh thi là người giàu có, nhưng phận thì không thể lập tức thay đổi. Trên thực tế, cô chưa bao giờ cho rằng mình là tiểu thư nhà họ Lê.

Thân phận thật sự của cô là gì, cô chưa từng quên.

Cô không cần quần áo đắt tiền, chỉ có vài bộ là do bà mua cho cô để mặc lúc tham gia sự kiện. Cô cũng không có đồ trang sức, có vài món là do bà tặng, vài món do Tuyết Ca không dùng nữa cho cô.

Điều duy nhất khác trước, chính là cô phải sửa lại tên, đổi sang ở một nơi xa hoa, nhưng đây không phải nhà của cô.

Hạ Tùng Đào lại không nghĩ vậy. Trong lòng anh ta có khoảng cách với cô. Trước kia, anh ta chỉ hay nói đùa, nhưng dần dần, thái độ của anh ta thật sự đã thay đổi.

Không lâu trước đó, cô lấy được danh hiệu thi đua, trên trường cũng dán thông báo khen thưởng. Cô nhận được quà, vui mừng đi tìm anh ta, nhưng khi anh ta nhìn thấy chiếc vòng kim cương xa xỉ thì lại tỏ vẻ mất hứng.

Lê Diệp cãi nhau với anh ta một trận, mới biết chiếc vòng không phải do anh ta tặng, quà anh ta chuẩn bị là hai vé xem phim.

Vòng cổ sang quý, cô lại không biết trả về thế nào, ném đi thì lại không dám, cô đành phải nhận lấy trước đã.

Hạ Tùng Đào nghĩ cô ở trên cao thì không với được, cho nên lạnh nhạt với cô. Cô giận anh ta không hiểu mình, giải thích nhiều hóa mỗi mết.

Lê Diệp không địch lại độ nặng của rượu, uống một chút mà đã thấy mặt nóng lên, cô nhìn thấy Lê Thiên Tổ lại gần và gọi cô, “Muốn ra ngoài chơi không?”

Nơi này quá ẩm ướt, Lê Diệp muốn đi, nhưng lại hơi nặng người. Lê Thiên Tổ thấy cô không nói không, liền ra gọi Sơ Vũ và Doãn Chính Đặc.

Mấy người đi cùng nhau, không ai phản đối, Doãn Chính Đặc liền lái xe đưa họ đến Hạm Bích Các.

Trên đường, anh nhìn cô gái nằm ở ghế sau với khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt chột lẹ ra về ủ rột.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Trong tình yêu

Tới Hạm Bích Các, Lê Diệp bị Lê Tuyết Ca kéo xuống xe. Đây là lần đầu tiên cô đến nơi này. Người có tiền muốn gì cũng được, việc mà mỗi ngày cần nghĩ đến, chính là nên hưởng thụ thế nào, để ngày ngày trôi qua được thoải mái nhất.

Cả căn biệt thự chỉ có anh ở mà rộng kinh khủng. Trong sân có một hồ phun nước, sân được thiết kế rất độc đáo. Cô đứng ở cửa, cảm thấy nơi này giống như tòa thành cô thấy trong truyện cổ tích vậy.

Mấy cô gái kia cũng lần đầu đến đây. Tuy rằng họ đã từng thấy nhiều nơi rộng lớn, nhưng với căn biệt thự này, ánh mắt vẫn để lộ ra vẻ tán thưởng.

Trong nhà quả thật vô cùng xa hoa, dưới sàn trải thảm kín, Lê Sơ Vũ cẩn thận quan sát một lúc, nhìn Doãn Chính Đặc đang đi về phía quầy rượu, “Anh hai, em từng nhìn thấy tấm thảm này rồi.”

Doãn Chính Đặc lấy ra hai chai rượu, đặt lên bàn, nhìn cô ấy, “Hả?”

“Đây là thảm thủ công Ba Tư... một lần em đi dự đấu giá với mẹ đã nhìn thấy.” Lê Sơ Vũ cúi đầu nhìn hoa văn tinh xảo, “Em xem cả tập giới thiệu rồi, tấm thảm này là độc nhất vô nhị trên thế giới, người làm ra nó là thợ thủ công rất nổi tiếng, ông ấy chưa bao giờ dựa vào bản thiết kế cả, đều là ngẫu hứng sáng tạo.”

Doãn Chính Đặc mở rượu ra, rót vào ly.

Lê Sơ Vũ nói, mọi người mới biết tấm thảm mình đang giẫm dưới chân giá trị đến mức nào, nên đều cúi đầu nhìn.

Đó là một tấm thảm hết sức tao nhã, sắc lam đen làm nền lót, ở giữa là hình một đóa bách hợp nở rộ, nhìn cẩn thận thì giọt sương trên cánh hoa hay con bướm đậu trên nhụy hoa đều rất sống động. Không ngờ chi tiết nhỏ như vậy mà cũng có thể làm được đến mức tỉ mỉ, như thể chỉ cần nhìn đã ngửi thấy hương hoa vậy.

Lê Tuyết Ca ngồi xổm xuống, sờ sờ rồi ngạc nhiên nói, “Mịn thế.”

“Đương nhiên mịn rồi, không phải lông dê, làm từ tơ tằm đấy.” Lê Sơ Vũ có chút nuối tiếc, “Lúc đấy em cũng rất thích tấm thảm này, đáng tiếc là đắt quá.”

“Bao nhiêu tiền cơ?...” Lê Tuyết Ca nhỏ giọng hỏi.

Lê Sơ Vũ giơ hai tay lên, Lê Tuyết Ca há hốc miệng, “Tám mươi vạn?”

Lê Sơ Vũ lắc đầu, “Hơn tám trăm vạn.”

Vừa nghe đến giá tiền, mấy người đều tỏ vẻ kinh hãi. Tấm thảm họ giẫm dưới chân, đắt đến mức đủ để mua mấy căn hộ.

Nghiên cứu tấm thảm xong, Lê Sơ Vũ lại phát hiện ra hai chiếc bình sứ đặt trong ngăn tủ, lập tức kinh ngạc kêu, “Đôi bình Sang Thu này, hóa ra là ở chỗ anh!”

Mấy cô gái cùng bước đến xem. Doãn Chính Đặc ngồi cạnh bàn, nghiêng người, nhìn cô nàng đang ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Cô không đến xem như những người khác, như thể chẳng hứng thú gì với thứ đồ khiến người khác hoa mắt. Cô chỉ đứng một chỗ, từ sau lúc Lê Sơ Vũ nói ra giá của tấm thảm, cô liền yên lặng đẹp sang một bên.

Vì vừa rồi ở nhà họ Lê cũng đã uống chút rượu, nên gương mặt cô đỏ lên. Xem chừng cô đang hồi hận vì đến đây, đôi mắt đen lúng liếng cứ liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh đứng dậy, “Có muốn lên tầng hai không? Có kính thiên văn, có thể ngắm sao.”

“Thật à? Em muốn đi xem!” Lê Tuyết Ca vô cùng hào hứng.

“Đương nhiên là thật rồi.” Doãn Chính Đặc đứng dậy, dẫn họ lên tầng.

Lên đến nơi, Doãn Chính Đặc đưa họ đến một khoảng sân trống, điều chỉnh kính viễn vọng, “Đây là chòm Thiên Nga.”

“Em xem với!” Lê Thiên Tổ sán lại, cúi người xuống, “Sao lại giống thiên nga nhỉ?”

Doãn Chính Đặc nhìn vào không trung, “Mấy cái chấm ở hai bên trái phải, là cánh của nó.”

“Cho em xem một tí nào.” Lê Tuyết Ca cũng xúm lại, méo mào, “Đúng là nhìn không ra con thiên nga... Chỗ nào cũng là sao, làm sao phân biệt được.”

Lê Sơ Vũ cười, “Cái này chủ yếu dựa vào trí tưởng tượng thôi.”

Doãn Chính Đặc nhìn quanh nơi này. Anh lờ tất cả những thứ tốt nhất lại đây, chỉ vì muốn cho bầu không khí có thêm tình cảm. Có một ngày, anh muốn rằng khi mời khách đến, cô sẽ không để lộ ra vẻ mặt buồn rầu.

“Có sao băng ư?” Lê Tuyết Ca kêu lên.

Mấy cô nàng lú lú rú rú tùm tùm lại.

Anh đứng dậy, ra khỏi cửa lặng im không một tiếng động.

Đi xuống nhà, anh vừa bước đi, vừa nhìn cô gái đang tựa vào sô pha.

Cô không đi theo, mọi thứ vui tiêu khiển ở đây đều chẳng có lực hấp dẫn đối với cô. Cô cúi đầu, có chút ừ ừ.

Anh đi xuống dưới, giẫm lên tấm thảm dưới chân và đến cạnh cô, “Sao lại ở đây?”

Lê Diệp hoảng sợ, ngẩng đầu, vừa thấy anh liền ấp úng, “Anh hai Doãn...”

Anh bắt gặp vẻ không hứng thú của cô, “Sao không đi chơi?”

Lê Diệp không hiểu mấy thứ xa xỉ đó, lại có sự cảnh giác theo bản năng, cô sợ mình sẽ làm hỏng, làm bẩn nó. Thứ nào cũng phải trên trăm vạn, bất kể thế nào cô cũng không đền được, cách tốt nhất chính là ngoan ngoãn không động vào cái gì cả.

Thấy cô tự ngăn cách mình với mấy cô gái kia, Doãn Chính Đặc cầm một chai rượu khác ở trên bàn, rót một chút vào ly rồi đưa cho cô, “Ném thử đi, rượu đỏ tốt nhất năm nay đây, rất thơm ngọt.”

Lê Diệp lắc đầu, cô không biết phẩm rượu, đồ đắt tiền cũng không ném ra được vị tinh túy, có uống cũng chỉ tổ phí của.

Anh lại cố ý giơ cái ly lên, “Không muốn uống rượu anh đưa sao?”

“Không phải...” Lê Diệp không giỏi từ chối, nhận lấy cái ly rồi uống một ngụm.

Là người mù mờ về rượu, nhưng vừa uống đã thấy mùi vị rất ngon, Lê Diệp nhấp thêm ngụm nữa, quả thật hương thơm đọng mãi trong miệng.

Uống hết ly rượu, cô mới ý thức được động tác uống rượu của mình hình như hơi vô duyên. Hơi đỏ mặt, cô đặt ly xuống, “Cảm ơn anh, ngon lắm.”

Anh lại rót thêm, “Vậy thì uống nhiều một chút.”

“Không được, không được.” Lê Diệp vội vàng từ chối, “Em không biết uống rượu.”

“Loại rượu này không mạnh đâu.” Doãn Chính Đặc đưa chiếc ly cho cô, cũng tự mình nâng ly, “Coi như là uống cùng anh.”

Lê Diệp nhìn anh. Đêm nay, hình như anh có gì đó là lạ, nhưng khác thường ở chỗ nào, cô không tả rõ được.

Mấy năm qua, số lần họ gặp nhau ít, mà cùng lắm cũng chỉ là chào hỏi mà thôi, sự hiểu biết của cô về anh chỉ dừng lại ở họ tên anh, mà tên anh viết thế nào cô còn không rõ lắm.

Nhưng đêm nay, có mấy lần, cô cảm thấy ánh mắt anh tràn ngập một vẻ khiến người ta không thờ nổi.

Hết hai ly rượu, mặt Lê Diệp càng đỏ hơn, cô tựa vào sô pha, đáng vẻ đề phòng.

Doãn Chính Đặc vỗ vỗ bên cạnh, “Ngồi đây.”

Cô nhìn chiếc ghế sofa da thật màu trắng, liếm liếm môi, không động đậy.

Anh đưa tay kéo cô lại.

Lê Diệp cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, đầu óc váng vất, tay chân chẳng còn chút sức lực. Bỗng nhiên anh sấn lại gần khiến cô kinh hãi, chiếc ly nghiêng ngả, tràn ra vài giọt rượu đỏ.

Cô vội vàng dùng áo lau đi, chất lỏng lại thấm rất nhanh, trên mặt sofa trắng đã lưu lại một vài vết loang lổ.

“Em xin lỗi!” Lê Diệp luống cuống.

Anh lại chẳng có chút phản ứng nào, cầm lấy chiếc ly trong tay cô, đặt sang một bên, rồi rút khăn giấy, cúi đầu lau rượu dính trên tay cô.

Hai mắt Lê Diệp khó mà mở ra được, cô chỉ cảm thấy mọi thứ đều mờ cả đi, nhưng cô nhìn thấy anh lau tay cho mình, trên mặt rõ ràng là một vẻ dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến cô bị mê hoặc, dịu dàng đến nỗi làm cho cô sợ hãi.

Lau khô tay cô, Doãn Chính Đặc không hề buông cô ra, mà nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Hai người cách nhau quá gần, anh cao hơn một chút, hơi hơi cúi đầu, ánh mắt vẫn dừng trên dương mặt ửng đỏ của cô.

Nhịp tim bắt đầu dồn dập một cách khó hiểu, Lê Diệp giãy giụa để kéo thần trí mình thoát khỏi cơn say. Cô rút tay lại, rồi đứng lên, “Anh hai Doãn, em... em muốn vào nhà vệ sinh...”

Anh cũng đứng dậy, đỡ lấy thắt lưng cô, “Anh dẫn em đi.”

Lê Diệp đi như bay, anh cũng không bỏ cuộc, vẫn đưa cô đến tận cửa nhà vệ sinh, anh còn dặn, “Cẩn thận trượt chân.”

Lê Diệp mở cửa, lách mình vào trong.

Doãn Chính Đặc đứng đợi ở ngoài một lúc lâu, không thấy cô đi ra, anh liền gọi, “Lê Diệp?”

Bên trong không có động tĩnh, anh lớn giọng hơn, “Lê Diệp? Nói đi!”

Anh đang định đập cửa xông vào thì cánh cửa bật mở, cô nghiêng đầu, ra sức chớp mắt, đầu lười lười cả lại, “Em, em ra đây.”

Vừa rồi, suýt chút nữa Lê Diệp ngủ gục trên bồn cầu, anh gọi ở ngoài thì cô mới tỉnh.

Cô vừa tránh sang một bên vừa xua tay, “Anh hai Doãn, em phải về đây, em buồn ngủ quá.”

Nói xong, cô ngã vào lòng anh.

Doãn Chính Đặc đưa tay ôm cô, hít được mùi hương rượu trái cây ngọt ngào trên người cô, khoe miệng anh cong lên, “Tư lượng kém vậy sao? Mới uống được hai ly.”

Cô đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, dựa hẳn vào ngực anh, “Em phải về nhà...”

Anh cúi đầu, ôm lấy người con gái mềm mại, giọng nói khàn khàn, “Ồ đây đi, có nhiều phòng lắm.”

Cô lắc đầu, “Không được, không thể tùy tiện ngủ ở nhà người khác được.”

Anh vuốt tóc cô, cúi đầu nhìn cô, “Đây là nhà em.”

Cô lắc đầu, hai mí mắt không ngừng gọi nhau, “Không phải, đây không phải...”

Anh nhắc lại, “Lê Diệp, đây là nhà em.”

Cô nghiêng đầu, ngã vào lòng anh, cuối cùng không nói gì nữa.

Thấy cô đã ngủ say, Doãn Chính Đặc cúi người, bế cô lên, sai bước đi lên tầng trên.

Nghiên cứu một vòng ngôi nhà, Lê Sơ Vũ và mấy cô gái kia định ra tìm anh, vừa lúc nhìn thấy anh bế Lê Diệp lên.

“Chị Diệp Diệp sao thế ạ?” Lê Tuyết Ca vội vàng hỏi.

“Cô ấy uống hơi nhiều, say quá lịm đi rồi...” Doãn Chính Đặc nhìn họ, “Cô ấy thế này có vẻ cũng bị bà nói, đêm nay các em cũng ở lại đây đi, lát nữa anh gọi điện báo về nhà.”

“Có thể ở đây thật à?” Lê Tuyết Ca vô cùng vui vẻ, còn hai cô chị bên cạnh, dù không tỏ thái độ gì, nhưng xem ra cũng có vẻ rất muốn ở lại đây.

“Đi theo anh.” Doãn Chính Đặc bế Lê Diệp, dẫn mấy cô gái đến một dãy hành lang khác, nơi đó có ba phòng ngủ, anh hất cằm, “Mấy phòng này để các em ngủ, anh sắp xếp chỗ ngủ cho cô ấy.”

Nói xong, anh bế Lê Diệp đi về hướng khác.

Lê Sơ Vũ đuổi theo, nhìn Lê Diệp không hề có phản ứng gì, “Anh hai, Lê Diệp say thành ra như thế rồi, để một mình em ấy ngủ em không yên tâm, hay là em ngủ chung một phòng với em ấy đi.”

Doãn Chính Đặc không quay đầu, “Phòng có đủ, có người giúp việc chăm sóc cô ấy.” Nói rồi, anh rẽ vào một góc, nháy mắt đã không thấy đâu.

Lê Thiên Tổ tức giận, “Không biết có phải con Lê Diệp cô tình không! Nhà họ Lê chưa từng cho nó uống rượu sao? Thế mà lại say thành ra như thế, còn mặt mũi nào không cơ chứ!”

Lê Tuyết Ca đẩy cửa nhìn vào phòng ngủ, khiếp hãi kêu lên, “Nếu chị Diệp Diệp không say, đêm nay chúng ta chẳng được ngủ lại đây đâu... Em rất thích nhà của anh hai Doãn, anh ấy đúng là bỏ ra nhiều tâm huyết thật đấy, phòng nào cũng đẹp!”

Lê Sơ Vũ vào xem. Nơi này quá rộng, anh đưa Lê Diệp vào phòng nào ngủ, cô ấy cũng không rõ.

Từ lúc nhìn thấy đồng ảnh của anh, Lê Sơ Vũ không muốn thừa nhận nhưng cũng hiểu được, người Doãn Chính Đặc cất giấu trong lòng là Lê Diệp.

Cô ấy nghĩ đến vô số tình huống, chỉ duy nhất điều này là không ngờ tới.

Kẻ địch của cô ấy, lại chính là Lê Diệp, một Lê Diệp đã có bạn trai và luôn xa cách với Doãn Chính Đặc.

“Các chị không đi xem phòng à? Phòng nào em cũng muốn ở, làm sao bây giờ?” Lê Tuyết Ca hào hứng chạy tới chạy lui.

Lê Thiên Tổ trừng mắt liếc cô bé một cái rồi quay đầu đi vào một căn phòng.

Đẩy cửa ra, Doãn Chính Đặc bế Lê Diệp vào phòng ngủ chính.

Không giống với những căn phòng cho khách mới tinh, nơi này tràn ngập hơi thở con người. Trên kệ tủ đầu giường có một cốc nước đang uống dở, một vài cuốn tạp chí, có cả chiếc đồng hồ anh tháo ra.

Anh đặt cô nằm xuống gối, hẳn là do chiếc giường thoải mái, cô trở mình một cái rồi kéo chăn đắp lên mình.

Anh cúi người nhìn cô. Đây là lần đầu tiên anh được tiếp xúc với cô gần đến vậy.

Anh phát hiện ra nhiều chi tiết của cô hơn... Cô gái này có hàng mi rất dài, cánh mũi lõm đốm mấy chấm tàn nhang, đôi môi hồng thắm mà rất đầy đặn. Anh cúi người lại gần, nếu hôn lên đó, hẳn là cảm giác sẽ rất tuyệt vời.

Nhưng anh không tiến lại gần nữa, chỉ nhìn cô ở khoảng cách gần, hơi thở của cô từ đôi môi vẫn còn vương mùi rượu.

Có tiếng gõ cửa, người giúp việc bụng lỵ sữa nóng vào. Doãn Chính Đặc ngồi thẳng dậy, đón lấy, anh không quay đầu lại mà chỉ nói, “Chuẩn bị một bộ chăn gối, đặt ở sô pha dưới nhà.”

Người giúp việc không hiểu ý của anh, “Chẳng... chẳng phải đã để cô ấy ở lại đây hay sao à?”

Doãn Chính Đặc nhìn cô ấy, “Tôi ngủ.”

Nhìn người con gái đang nằm trên giường, cô giúp việc còn tưởng đêm nay Doãn Chính Đặc sẽ ngủ cùng cô, dù sao thì đây cũng là phòng ngủ của anh.

Không ngờ, anh lại muốn ngủ ở sô pha.

Không nhiều lời, cô giúp việc quay đầu đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chúng ta không còn quan hệ nữa

Phòng bệnh.

Lúc Lê Diệp tỉnh lại thì trời đã tảng sáng.

Cô mở mắt, đối diện với một ánh mắt thâm sâu.

Doãn Chính Đặc bị cô nhìn chăm chăm, hơi khựng lại một chút rồi nhướng mắt, “Tỉnh rồi thì dậy đi, cánh tay anh sắp đứt lìa rồi đây.”

Có thể Lê Diệp mới phát hiện ra không biết mình nằm đè vào anh từ bao giờ, gối đầu lên cánh tay anh. Cô vội vàng ngồi dậy, nhìn anh xoay xoay đầu vai cứng ngắc, cô vô cùng xấu hổ.

Không tiện đi lại, anh phải ở bệnh viện để theo dõi, bị thương mà bên cạnh không có ai, chỉ có cô ở cùng chăm sóc anh.

Cô tìm di động, đang nghĩ xem nên nói với ông chủ thế nào.

Giật giật cánh tay, Doãn Chính Đặc nhìn về ngáy ngẩn của cô, “Xin nghỉ việc đi, đơn giản.”

Lê Diệp liếc anh một cái. Anh vốn chẳng phải lo lắng về cuộc sống, cho dù hiện tại có về hưu non, thì vẫn có thể sống đời tiêu tiền như nước.

Cô vào nhà vệ sinh, xin ông chủ hiệu sách cho nghỉ vài ngày. Đối phương không mấy vui vẻ, cô không nói trước mà đột ngột xin nghỉ, nếu bình thường cô không làm tốt thì có khi ông chủ sẽ kêu cô phải đến nữa cũng nên.

Cúp điện thoại, cô đi ra ngoài, thấy Doãn Chính Đặc đang ngồi đó với nửa thân trên để trần, còn vẫy vẫy tay, “Lại đây nhanh.”

Lê Diệp bước đến, anh chỉ chỉ xuống dưới, “Đi giày.”

Lê Diệp xỏ cho anh đôi dép lê, anh lại khoác tay lên vai cô, định mượn lực để đi xuống. Lê Diệp liền bảo, “Anh làm gì đấy? Bác sĩ bảo anh không được tùy tiện đi lại.”

“Anh buồn tiểu!” Anh tức giận, vớ lấy cái ghế của cô, ép cô đến mức gần ngạt thở.

Lê Diệp đành phải đỡ anh. Vào nhà vệ sinh, cô định đi ra thì anh lại không buông tay, chỉ chỉ vào đầu mình, “Nếu anh choáng rồi ngã xuống xong chết thì làm thế nào bây giờ?”

Lê Diệp buồn bực nhìn anh, “Anh có thể đừng có nói lung tung được không?”

Anh cởi quần, không hề xấu hổ mà giải quyết luôn.

Lê Diệp lắc lắc đầu, ra chiều không nghe cũng không thấy gì hết.

Một lát sau, anh giải quyết xong, bỗng nhiên huých huých cô, “Em xem chỗ này hộ anh cái.”

Lê Diệp lăm bắm, “Nhìn gì?...”

“Em không quay đầu lại làm sao biết anh bảo em nhìn gì!” Anh nhú mày.

Lê Diệp không bị mắc lừa, anh còn chưa kéo quần lên, cô cắn răng nói, “Anh đừng có mà luyện thuyên!”

“Anh muốn nói là, trên đùi anh cũng có vết thương, rốt cuộc em vẫn mặc kệ.” Anh nghiêm túc nói.

Lê Diệp vẫn không nhìn, “Bị thương thì gọi y tá.”

“Anh mà lại để cho y tá nhìn cái đấy của anh à?” Doãn Chính Đặc xoay mặt cô lại, “Vì em nên anh mới bị tai nạn, chuyện này em phải chịu trách nhiệm.”

Cổ Lê Diệp đỏ lên, “Doãn Chính Đặc, anh đừng có không biết phải quý như thế.”

Anh đè đầu cô lại, ép cô nhìn mình, “Anh thay em chịu tội, em phải báo đáp, đây là đạo lý.”

Lê Diệp nhất quyết không chịu cúi đầu nhìn, anh dùng chút lực, rốt cuộc cũng đè được đầu cô xuống. Thứ phùng phùng lúc sáng sớm đối diện mặt cô, Lê Diệp bất chợt thét lên, anh đứng cạnh thì lại thấp giọng cười.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của anh, Lê Diệp cực kỳ tức giận, véo anh một cái, “Anh đủ rồi đấy!”

Anh bị đau, rít vào một hơi, “Anh không trêu em, bị thương thật đấy, tại em nhìn không đúng chỗ thôi.”

Lê Diệp vô cùng bực bội, nhất quyết không thêm đề ý đến anh.

Anh cúi đầu tự tìm, nhìn đến chỗ căng phồng của mình, “Đây là phản ứng sinh lý bình thường, không phải muốn là không chế được, kiểu như em sáng vừa dậy đã đói ấy, có cái gì kinh khủng đâu.”

Lê Diệp đang định ra ngoài, bỗng nhiên anh nói, “Tìm thấy rồi, chỗ này có một vết bầm to này.”

Lê Diệp không phản ứng, bầm hay không thì cô cũng không quan tâm.

Thấy cô không có phản ứng gì, Doãn Chính Đặc kéo quần lên, vỗ vỗ bả vai cô, “Thôi kệ... Anh ra nằm nghỉ đây.”

Lê Diệp đỡ anh về bên giường, vừa ngồi xuống, anh lại xoa xoa bả vai, “Anh muốn đánh răng rửa mặt.”

Vừa rồi đã không tự làm, giờ còn muốn cô hầu hạ. Lê Diệp bê chậu rửa mặt ra, quét kem đánh răng rồi đưa cho anh. Anh chẳng buồn nhìn qua mà há luôn miệng ra.

Nhìn đồng băng gác quần trên đầu anh, cô cũng chẳng muốn so đo, liền lại gần đánh răng cho anh.

Anh hưởng thụ sự phục vụ một cách cực kỳ thoải mái, miệng đầy bọt trắng, “Bên trái, bên phải, chỗ vừa này phải chải lâu thêm một lúc.”

Lê Diệp đánh răng rửa mặt cho anh xong, anh liền nằm xuống gối, rồi nhìn đồng hồ, “Anh muốn ăn cháo trứng muối.”

“Muốn gì nữa?” Lê Diệp nhìn anh.

“Sinh tiên.”

**Hay còn gọi là Mâm thần sinh tiên*

Lê Diệp đứng dậy, “Tôi đi mua.”

Anh còn đang nghĩ ngợi, “Uống một cốc sữa đậu nành nữa cũng không tệ.”

Lê Diệp thấy dáng vẻ của anh chẳng giống như đầu bị thương, tinh thần sai bảo người khác không giảm bớt chút nào.

Nhìn cô ra ngoài mua đồ ăn, anh cười cười, nằm trên giường, đầu gối lên hai cánh tay, bị thương mà lại cảm thấy tinh thần vô cùng thoải mái.

Một lúc sau, Lê Diệp mang bữa sáng về. Biết anh kén chọn, nên cô mua rất nhiều thứ, đều là đồ anh thích ăn.

Đặt đồ lên bàn, thấy anh không động đậy, đoán là anh cũng chẳng muốn động tay, cô dùng thìa xúc cháo, đưa cho anh, “Chẳng phải đói ăn cháo trứng muối sao?”

Lúc này, anh mới ngồi dậy, há miệng ăn...

Anh cau mày, đồ ăn ở đây đúng là khó nuốt, nhưng cô đã vất vả mua về, lại còn đứt từng miếng một, có khó nuốt cũng phải nuốt trôi.

Lê Diệp đứt cho anh ăn, sau đó anh tựa vào đầu giường nhìn cô ăn. Không biết sao lại đau, anh ôm trán, mãi vẫn không hé răng kêu.

Lê Diệp không phát hiện ra điểm bất thường của anh, một lúc sau, thấy đầu anh đỏ mồ hôi, cô liền đứng dậy, “Sao thế?”

Hơi thở của anh có chút nặng nề, anh cố chịu, nói, “Không có gì.”

“Đề tôi đi tìm bác sĩ!” Lê Diệp đứng dậy, đang định đi thì Doãn Chính Đặc tóm tay cô lại, lắc đầu, “Không cần.”

“Sao lại không cần!” Lê Diệp thấy anh cố chấp thì có chút tức giận.

Anh đặt tay lên lưng quần, “Anh không muốn cho người khác nhìn chỗ này.”

Khuôn mặt Lê Diệp bỗng chốc đỏ bừng lên, cô lắp bắp, “Anh...rất cuộc anh bị làm sao?...”

Anh kéo quần xuống một chút, “Hình như chỗ này của anh bị thương rồi.”

Lê Diệp thấy ánh mắt anh rất nghiêm túc, không giống như đang lấy cô ra làm trò cười, buồn bực nói, “Thật không?...”

“Đau đau, lúc đi vệ sinh như kiểu bị rách ấy, càng đau tợn.” Anh thấp giọng rên rỉ.

Lê Diệp không biết nên làm gì, gọi y tá thì anh không cho, chỗ đó nhạy cảm, cô lại càng không nhìn kĩ được.

“Em kiểm tra hộ anh xem sao lại thế.” Doãn Chính Đặc lại kéo quần xuống thấp một chút, “Cười rồi, em chưa từng nhìn thì cũng từng dùng rồi.”

Lê Diệp trừng mắt liếc xéo anh một cái. Anh chẳng xấu hổ, thấy cô không có thái độ phản kháng kịch liệt, anh kéo xệch quần xuống tận đầu gối.

Rõ như ban ngày, Lê Diệp cực kỳ xấu hổ, vội vàng quay đầu đi.

Anh cảm thấy buồn cười, “Đây là bệnh viện, người trần trườg làm phẫu thuật khối ra, ai quàn chúng ta đang làm gì chứ.”

Lê Diệp xấu hổ tiến tới, ánh mắt mờ hồ, “Bị thương ở đâu?...”

Anh nâng một chân lên, chỉ vào sườn trong, “Ở đây.”

Lê Diệp còn tưởng anh khoa trương, ai ngờ vừa nhìn thấy đã lập tức hoảng hốt.

Không biết anh bị va chạm thế nào mà sườn đùi trong đầy vết bầm tím. Cô không nhìn kỹ, chỉ cảm thấy hình như có cả vết thương.

Nhìn bộ dạng đáng thương của anh, Lê Diệp cố vượt qua chướng ngại tâm lý, bước đến gần, cúi người nhìn chỗ đó của anh.

Đúng là bị thương thật. Một vết thương sưng đỏ, không quá sâu, nhưng ở chỗ này, đi lại sẽ cọ xát vào, da ở đây lại mỏng, nếu bị thương sẽ cực kỳ đau.

“Tôi đi lấy thuốc.” Lê Diệp tìm thuốc nước, ngồi về chỗ, cúi đầu bôi cho anh.

Anh tựa vào gối, cúi đầu nhìn cô cẩn thận lau vết thương, vừa rồi còn đau đến nhủu mảy, vậy mà lúc này anh lại đột nhiên sinh phản ứng...

Nhìn thấy nơi đột ngột phình lên, Lê Diệp cứng đờ người.

Anh lại chẳng xấu hổ, hơi cựa mình, “Không không chế được... chỗ em chạm vào tương đối mẫn cảm.”

Lê Diệp ngẹn hòng, định bỏ qua hành vi lưu manh của anh để chuyên tâm xử lý vết thương, ai ngờ anh không hề có ý kiềm chế, nằm được một lát liền cầm lấy chỗ đó.

Lê Diệp bỏ cục bông xuống, trừng mắt nhìn anh, “Anh định làm gì?”

Doãn Chính Đặc nhìn cô, còn nghiêm túc nói, “Anh xem chỗ này có bị hồng không.”

Lê Diệp quay đầu định đi, anh lại không cho, kéo cô quay lại, “Anh nhớ ra rồi, lúc anh nghiêng người che cho em, chỗ này bị đập vào cần số.”

Lê Diệp không muốn biết chuyện đó, cô liếc xéo anh, “Doãn Chính Đặc, anh nghiêm túc một chút đi!”

Anh tỏ vẻ vô tội, “Có gì mà không nghiêm túc, y tá khám cho bệnh nhân về mắg này, lúc đấy cũng trần như nhộng thế này này.”

Lê Diệp nói, “Vừa hay, tôi gọi y tá đến khám cho anh.”

Anh không chịu, “Không được, anh bị bệnh sạch, anh không chịu nổi để người khác chạm vào mình.”

Lê Diệp nhìn anh, anh lại bổ sung, “Em không phải người khác, em thì được.”

Trong lòng Lê Diệp có một cảm giác khó diễn tả thành lời, kiểu cảm giác này khiến ai cũng phải bối rối...

Anh gần như không mặc quần áo, nằm trên giường với cả người đầy thương tích, còn đang nắm lấy cái đó của mình, nói những lời đó với cô, vậy mà phản ứng đầu tiên của cô lại không phải là ghê tởm.

“Anh không với tới được, em bôi thuốc cho anh đi.” Doãn Chính Đặc tóm lấy góc chăn kéo chùm lên đó, thấy cô không thêm để ý đến mình, anh lại nhìn vết thương ở đùi, “Chỗ này đau quá.”

Cô tức giận chốc lát, nhìn thấy vết thương nghiêm trọng là lại phải đi lấy thuốc bôi.

Bôi thuốc xong, cô đắp gạc lên, nhưng chỗ này khó tránh được sự đụng chạm. Bàn tay trắng mịn của cô động vào chỗ nhạy cảm nhất của anh, khiến anh phải nhăn nhó đến quặn thắt cả người.

Cho dù anh có che giấu thì vẫn có thể nhìn ra anh không được thoải mái một phút nào. Không biết anh đang nghĩ gì, mà vừa nhìn cô, ánh mắt vừa lộ ra tia u tối.

“Anh đủ chưa!” Lê Diệp cau gặn.

Anh gồi lên hai tay, “Anh không làm gì cả nhé.”

“Nhắm mắt lại!” Lê Diệp oán gặn.

Anh bĩu môi, nhắm mắt lại rồi quay mặt đi.

Cuối cùng cũng lau xong vết thương cho anh, Lê Diệp vội vàng quay mặt đi, “Anh mặc quần vào...”

Anh hăng giọng, nhìn thấy mình vẫn đang trong trạng thái hưng phấn thì lại nhìn cô, “Không mặc được.”

Lê Diệp chẳng muốn so đo với anh, thu dọn hòm thuốc, đang định đi cắt, vừa đứng dậy thì y tá đã đẩy cửa vào, còn hỏi, “Phải tiêm rồi.”

Vẫn đề trần, Doãn Chính Đặc lập tức kéo chăn lên, Lê Diệp cũng vội vàng quay đầu lại chỉnh chăn cho anh. Cô y tá tuy không nhìn thấy hết nhưng cũng được phần nào. Thấy cả hai người cùng đỏ mặt, cô ấy nhìn Lê Diệp, còn trịnh trọng nói, “Không được làm chuyện kích động, người bị thương vẫn còn phải theo dõi.”

Lê Diệp ngượng ngùng chạy vào nhà vệ sinh. Doãn Chính Đặc ho khan hai tiếng, nhìn mũi kim đâm vào mu bàn tay mình, anh hỏi, “Khi nào tôi có thể xuất viện?”

“Chờ kiểm tra xong, nếu không có gì thì có thể nhanh chóng xuất viện thôi.”

Đợi y tá đi, Lê Diệp mới chậm chạp đi từ nhà vệ sinh ra.

Anh nhìn kim tiêm trên tay mình rồi gọi cô, “Tạo nữa anh phải xét nghiệm.”

Cô buồn bực đáp lại, nhưng mắt thì không nhìn anh.

“Anh nói là tạo nữa anh phải làm xét nghiệm.” Anh thúc giục, “Em lại đây.”

Lê Diệp nhìn anh với vẻ khó hiểu. Anh nuốt nước bọt, nhìn chỗ mà hôm nay hưng phấn một cách lạ thường, “Anh thế này, không làm gì được cả...”

Lê Diệp ngẫm một lúc mới hiểu được ý của anh, mặt bỗng đỏ lên, “Anh tự nghĩ cách đi...”

Anh nhìn tay mình, “Anh không làm được, một tay truyền nước, một tay bị thương.”

Lê Diệp đứng bên cạnh, làm như không nghe thấy gì.

Anh găt một tiếng, “Lê Diệp, em lại đây.”

Cô nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, coi như anh không tồn tại. Nếu giờ mà bước qua, cô là con cóc.

Cứ đứng yên như vậy, thấy anh không nhúc nhích, Lê Diệp quay lại, thấy anh nghiêng đầu, thần sắc như bị đè nén đến khó thở.

“Anh hạ tay xuống mau!” Lê Diệp nhắc nhở.

Anh nâng tay định lấy thứ gì đó, Lê Diệp vội vàng ngăn cản,

Anh muốn làm gì?”

Anh vội vội lấy cốc nước ở bên cạnh, Lê Diệp nhìn thấy máu trào ngược lại ống truyền, liền quát, “Sao cứ khua khoáng loạn lên thế nhở!”

Thấy cô cầm cốc nước đến, anh hạ tay xuống, cúi đầu ngoan ngoãn uống nước.

Lê Diệp cho anh uống nước, bất chợt lại nhớ về ngày trước...

Lần đó, anh cũng phải nằm viện. Hạ Tiểu Chúc đâm anh bị thương, cô muốn đến bệnh viện cầu xin anh. Anh được truyền nước, truyền xong trong lúc đang ngủ, cô tro mắt nhìn máu xông ngược lên ống truyền mà không lên tiếng, khiến y tá vào trách móc cô một hồi.

Vậy mà, chỉ trong một thời gian, cô đã không còn là cô nữa.

Thấy cô ngẩn người, Doãn Chính Đặc kéo cô lại, ép cô trước ngực mình, động tác mau lẹ hoàn toàn không giống cái dáng đến cốc nước cũng không lấy nổi.

Lê Diệp né tránh rồi trách, “Anh làm gì đấy!”

Anh nắm tay cô đưa vào trong chăn, “Diệp Nhi, giúp anh giải quyết!”

Cô bực mình, “Doãn Chính Đặc!”

“Hừm...” Bỗng nhiên, anh thay đổi nét mặt, y hệt như đứa nhỏ ngã ngược, ôm chặt lấy cô, ghé sát lại hôn tai cô, “Giúp anh đi...”

Lê Diệp bị anh kéo tay, dừng lại ở nơi nóng rẫy của anh. Cô muốn rút tay ra, nhưng vừa động dậy thì anh đã la lên, “Đừng nhúc nhích, em động vào vết thương của anh!”

Ngoài cửa hay có y tá đi lại, Lê Diệp sợ họ vào nhìn thấy cảnh tượng này, liền cắn răng nói, “Doãn Chính Đặc, anh buông ra!”

Anh thả ra mới là lạ. Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nắm lấy nơi hưng phấn vì cô. Ngậm lấy thùy tai cô, anh cất giọng khàn khàn khó chịu, “Sợ bị người ta nhìn thấy thì mau mau hỗ trợ đi, bằng không anh bị đẩy đi kiểm tra trong cái dạng này, người ta nhìn thấy cũng khó chịu.”

Lê Diệp trầm nghĩ, đáng đời anh, từ sáng sớm đã có vẻ không yên phận, chẳng có một chút gì giống người bị thương.

Nhưng trong đầu anh chỉ có duy nhất chuyện này, một giây cũng không muốn chờ, xốc thẳng cô lên.

Cô có chút kháng cự, động phải kim truyền của anh, khiến anh đau đớn rên lên một tiếng. Nhưng anh không hề buông ra, vừa hành động vừa nói, “Chạy máu rồi.”

Lê Diệp cúi đầu nhìn, miếng gạc dính trên mu bàn tay anh thấm một chấm đỏ. Cô liền dừng lại, nói với anh, “Anh buông ra.”

Anh hừ nhẹ hai tiếng. Thả, đương nhiên sẽ thả... làm xong sẽ thả.

Hơi thở của anh dừng bên tai, Lê Diệp bị anh làm cho choáng váng, anh không hề kiêng dè gì, thứ đang bùng bùng phản kích ngập tràn trong lòng bàn tay cô.

Cô nhìn, coi như chiều anh bởi anh bị thương vì cô.

Vốn tưởng rằng anh sẽ nhanh chóng kết thúc, ai ngờ con người này vô độ, nắm li ra, ôm cô thật chặt. Bị thương mà lại có cái vẻ như vậy, thần sắc hừng hực, găm mặt thờ đốc, thỉnh thoảng cất tiếng thở thỏa mãn.

Lê Diệp không nhịn được, liền nói, “Còn bao lâu nữa?”

Anh rên lên, “Sắp rồi...”

Lê Diệp bị anh thít chặt, có chút khó thở, tim đập cũng dồn dập lạ thường.

Anh tham lam, không có chút xấu hổ nào, coi tay cô như tay mình vậy.

Cô dần dần cảm thấy khó chịu, nhủ chặt mày, “Anh đủ chưa?...”

Nhưng vừa mở miệng, chính cô lại thấy hoảng sợ. Giọng nói đó đã khàn đi, hơi thở phập phù dồn dập, cô đã bất giác bị anh cuốn hút mất rồi.

Nhìn người phụ nữ trong lòng với gương mặt đỏ hồng, anh khẽ cười, cúi đầu hôn lên mi tâm của cô, giọng nói trầm trầm, “Ngoan... Tới đi...”

Không hiểu sao cô lại mềm oặt đi, như một vũng nước chảy rọt, muốn nói anh cũng không nên lời, muốn giãy giụa nhưng chẳng thể động đậy được.

Âm thanh mờ ám liên tục vang lên. Lê Diệp cắn môi, cơ thể bắt đầu phát run.

Rốt cuộc anh cũng giải phóng trong tay cô, thở dài một tiếng, cơ thể khẽ run lên.

Nhìn dáng vẻ của cô, anh biết cô cũng khó chịu, liền cười khẽ rồi ngậm lấy môi cô, “Đợi anh khỏe, sẽ cho em ăn no.”

Lê Diệp đẩy anh, “Tránh ra...”

Anh thật sự bị phản ứng của cô làm cho anh chộn rộn đến khó chịu. Cô rất ít khi có phản ứng như vậy, anh không thể chống cự được, đưa tay rút kim truyền, xoay người đè lên cô.

“Doãn Chính Đạt!” Cô lập tức đánh anh, “Anh làm gì đấy?”

Anh ở trên cô, ngón cái vuốt ve hai má cô, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng, “Về với anh đi.”

Lê Diệp lập tức ngoảnh mặt đi, “Không thể nào, chúng ta ly hôn rồi.”

“Lại nhai mãi, không phải nói nữa, anh không ký, vĩnh viễn không ký...” Anh ôm cô, người phụ nữ trong lòng mềm mại lạ thường, đôi mắt long lánh sóng nước, vẻ yếu ớt đó thật khiến anh không thể nào chống cự nổi.

Cúi đầu, một nụ hôn sâu triển miên.

Lê Diệp đưa tay ngăn cản, anh lại cực kỳ ngang bướng, ngậm lấy môi cô thăm dò, thấy cô không phản kháng kịch liệt, anh liền bắt chấp, tham lam tiến vào, mút lấy đầu lưỡi cô.

Lê Diệp run rẩy, cô cảm thấy mình như đang phát sốt lên vậy, muốn tóm lấy thứ gì đó nhưng ngay cả sức để nắm tay lại cũng chẳng còn.

Hôn đến khi cả hai người cùng khó thở, anh mới buông cô ra, khàn giọng nói, “Không về, thì anh ở lại thôi.”

Lê Diệp khép hờ mắt, không nhìn vào mắt anh, “Chúng ta không còn quan hệ nữa, Doãn Chính Đạt...”

Anh nở nụ cười xấu xa, huých huých cô, “Quan hệ có thể phát sinh bất cứ lúc nào.”

Lê Diệp đẩy anh, cô cũng không biết còn có thể nói gì nữa. Điều tất yếu để duy trì hôn nhân đã không tồn tại, thời điểm ra đi, cô đã kiên quyết như vậy, hiện giờ không thể quay lại con đường đã rút lui được.

Anh không để ý đến chuyện này, trước mắt chỉ có cô, anh hôn lên chóp mũi cô, “Đừng nói nữa, trên đời này, không ai có thể thay đổi quyết định của anh.”

Lê Diệp đang lo lắng thì y tá đẩy cửa vào, “Anh Doãn, chuẩn bị...”

Nhìn thấy hai người ôm nhau, cô y tá kêu lên một tiếng rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Lê Diệp ngồi dậy trong tình trạng đầu tóc rối bù. Anh cười khê hai tiếng, vô cùng vui vẻ, “Đi thôi, đi làm xét nghiệm với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Cuộc sống hằng ngày

Làm xét nghiệm xong, Lê Diệp đỡ Doãn Chính Đặc về phòng chờ kết quả.

Không ai để ý đến anh thì thôi, Lê Diệp vừa liếc anh một cái, anh liền làm bộ như đau đến mức không đi nổi.

Anh cứ vậy, Lê Diệp chẳng muốn so đo với anh. Chăm sóc cho anh xong, cô ngồi ở một bên, chờ kết quả xét nghiệm.

Lấy di động trong túi ra, cô nhìn thấy trên màn hình có một tin nhắn Hạ Tùng Đào gửi đến. Anh ta nói mới nhận được một công việc, ngày mai có thể đi làm ngay, hỏi cô khi nào về, tối ăn một bữa cơm chúc mừng.

Lê Diệp rất vui, anh ta có thể một lần nữa hòa nhập với cuộc sống xã hội, là chuyện không thể tốt hơn được nữa.

Cô đang trả lời, thì Doãn Chính Đặc nhìn thấy gương mặt tươi cười vui vẻ của cô, liền nhú mồm, bước đến.

Nhìn thấy tên người nhận, anh giật lấy chiếc điện thoại, mặt nhăn nhó, “Không phải anh đã nói là không được liên lạc với anh ta nữa rồi à, còn nữa, lập tức tống anh ta ra khỏi nhà em ngay.”

Lê Diệp trừng mắt nhìn anh, “Đó là chuyện của tôi, anh trả điện thoại lại cho tôi.”

Anh xóa tin nhắn đang soạn dở đi, rồi còn xóa cả số của người kia đi nữa, giọng điệu không vui, “Em quên lời anh rồi, giấu chồng câu kết với người đàn ông khác, chính là ngoại tình... Lê Diệp, em đừng có làm người phụ nữ không đứng đắn.”

Lê Diệp vội vàng cướp di động lại, “Anh làm cái gì đấy!”

Anh trả điện thoại lại cho cô, “Xóa số của người em không nên liên lạc.”

Đúng là không thể tìm thấy số của Hạ Tùng Đào, Lê Diệp tức giận, “Còn thế nào nữa, tôi và anh ấy quen nhau mười mấy năm, tôi không thể làm như không biết anh ấy được, cũng không thể bỏ mặc anh ấy được... Doãn Chính Đặc, rốt cuộc anh còn vô lý đến khi nào nữa?”

“Em còn là vợ anh một ngày nào, anh sẽ chơi xấu đến ngày đấy.”

Lê Diệp không buồn để ý đến anh nữa. Bố mẹ cô mất sớm, cô lại chẳng có họ hàng thân thích nào, nhà họ Hạ là nơi thân thuộc nhất của cô, cả nhà họ đều tốt với cô, nếu giữa cô và Hạ Tùng Đào không có mối quan hệ đó, thì cô cũng coi họ như người nhà vậy.

Cho dù cô và Hạ Tùng Đào không thể quay về như trước đây, thì có những thứ tình cảm không thể cắt đứt hoàn toàn, cũng không phải nói bỏ là bỏ được.

Thấy cô đi sang một bên, có vẻ như thật sự tức giận, Doãn Chính Đặc cũng bước đến, đứng bên cạnh nhìn cô rồi nói với vẻ buồn cười, “Anh suyết chút nữa thì chết, em không nghĩ đến là ai làm sao?”

Lê Diệp nghiêng đầu, ánh mắt nhìn anh có chút lạnh lẽo.

“Em cũng nghe cảnh sát nói rồi đấy, là có người cố tình phá xe.” Anh nhìn cô chằm chằm, “Ồ đây, anh đắc tội với ai, đã rõ ràng rồi.”

“Tùng Đào sẽ không làm như vậy.” Lê Diệp quả quyết, “Anh ấy không phải là loại người đó.”

“Anh ta không phải là loại người đó?” Doãn Chính Đặc xùy một tiếng, “Anh ta không phải là loại người đó, mà lại bị tóm vào tù?”

Lê Diệp không thèm cãi nhau với anh. Cho dù Hạ Tùng Đào từng ngồi tù, cũng là bởi vì nghĩa khí muốn giúp đỡ người khác, anh ta làm người chính trực. Sẽ không làm chuyện xấu, cô có thể khẳng định.

“Nếu em đã chắc chắn như vậy, lúc nào cảnh sát đến hỏi anh có đắc tội với ai không, em cũng đừng ngăn anh nói.” Doãn Chính Đặc liếc cô một cái, “Em đang hoài nghi, nhưng em không dám thừa nhận.”

Lê Diệp hé miệng... Không phải là cô không tin Hạ Tùng Đào, chỉ là không muốn anh ta gặp phiền toái, nói là thế, nhưng cô không muốn nói với Doãn Chính Đặc.

“Nhà tù không phải là chỗ để hưởng phúc, cái anh ta gặp còn u tối hơn cái cực hạn mà em nghĩ đến, anh ta không thể nào giống như trước kia được nữa đâu.” Anh kết luận.

Lê Diệp lắc đầu, “Anh đừng nói nữa.”

Anh không mở miệng nữa, chỉ tựa vào bên cửa sổ nhìn ánh dương ngoài cửa sổ. Thời tiết tốt như vậy, anh chẳng muốn bị giam trong bệnh viện.

Đến chiều cũng có kết quả. Tuy bị tai nạn không nhẹ, nhưng may mắn là không có gì quá nghiêm trọng. Xương không gãy, não cũng không có dấu hiệu khả nghi. Vết thương ngoài da đều không mấy nghiêm trọng, anh muốn ra viện lúc nào cũng được.

Doãn Chính Đặc không muốn ở lì trong này, thích làm gì cũng phải hạn chế. Nhưng một khi ra viện, cô nàng kia sẽ đi. Kết quả kiểm tra cô cũng biết, nếu anh đã không bị gì nghiêm trọng, cô cũng sẽ không ở lại.

Doãn Chính Đặc quyết định xuất viện, rồi gọi xe đến. Lê Diệp muốn rảnh thân cũng không quãng anh một mình lại được.

Anh không muốn về nhà. Xe chở họ đến một khu nhà, anh kéo cô xuống xe, rồi để cô đỡ mình đi lên.

Vào thang máy lên tầng, anh nhìn con số trên bảng hiển thị, chỉ chốc lát đã đến nơi.

Ra khỏi thang máy, anh đến cửa, ấn mật mã, rồi mở cửa ra.

Căn hộ gồm hai phòng ngủ một phòng làm việc, không phải quá lớn nhưng cũng đủ thoải mái. Nội thất bên trong rất tinh tế, đầy vẻ ấm áp, cái gì cũng có, chỉ thiếu chủ nhân.

Doãn Chính Đặc nhìn quanh một vòng, có vẻ hài lòng, anh nhìn cô, “Cũng được đấy, thời gian này ở lại đây đi.”

Lê Diệp nhìn anh, không đợi cô nói gì, anh đã quay đầu nhìn cô, “Em đi mua giúp anh mấy bộ quần áo, cả đồ lót với đồ vệ sinh cá nhân nữa.”

Lê Diệp dãn nhú mày lại, anh nói tiếp, “Để anh xem xem, hình như trong tủ lạnh chẳng có gì.”

Nói xong, anh vào bếp xem một lượt, “Đồ phải mua không ít đâu... Anh đi cùng em.”

Lê Diệp không rõ anh muốn ở đây làm gì, “Sao anh không về nhà?”

Anh sờ sờ băng gạc trên đầu, “Anh thế này mà về nhà thì dọa cả nhà sợ chết mất...” Nói xong, anh kéo cô, “Đi thôi. Đi sớm về còn nấu cơm, anh đói rồi.”

Lê Diệp để ý giọng điệu của anh, có vẻ như cô cũng phải ở lại đây, cô nói, “Doãn Chính Đặc, anh có thể mời y tá đến chăm sóc cho anh.”

Nhìn cô một cái, anh không trả lời mà chỉ nói, “Nếu em sốt ruột, giờ có thể đi.”

Thấy anh tự mình ra khỏi cửa, ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, Lê Diệp hít sâu một hơi rồi cầm áo khoác cùng đi ra ngoài.

Siêu thị.

Hai người thoạt nhìn không mấy khỏe mạnh đi cùng nhau lại vô cùng thu hút sự chú ý.

Doãn Chính Đặc cả người đầy vết thương, Lê Diệp lại đi lại không mấy dễ dàng, nhưng dáng vẻ của hai người lại rất đẹp. Mọi người đi qua đi lại, nhưng thật ra lại khó có thể nhìn thấy cảnh tượng này.

Đẩy xe phụ giúp, Doãn Chính Đặc đưa tay gỡ gỡ băng gạc trên đầu. Thời tiết nóng nực, thứ đó quần đầy đầu thật sự gây cảm giác khó chịu. Thình thoảng Lê Diệp lại phải nhắc nhở anh, “Đừng có gỡ lung tung nữa, cẩn thận động đến vết thương đấy.” Cô không quay đầu, chọn một miếng thịt bò bỏ vào xe.

Anh vị mọi người nhìn đến phát phiền, sắc mặt khó coi, cứ ai nhìn là anh lại dùng ánh mắt lạnh lùng đáp lễ.

Lần đầu tiên cùng cô đi siêu thị, hình như cũng là lần đầu tiên hai người trải qua cuộc sống thường nhật hòa bình đến thế. Anh chỉ vào chỗ thịt xay, “Mua cái này về làm sủi cào cũng được đấy.”

Lê Diệp dừng lại, gọi người bán hàng lấy cho một ít.

Vừa đi vừa chọn đồ, chỉ một lát sau, chiếc xe đầy đã đầy ư. Anh kéo cô đến khu vật dụng hằng ngày, khăn tắm, khăn rửa mặt, cô đều chọn thay anh hết.

Đàn ông thường ít nhiều qua loa trên phương diện sinh hoạt hằng ngày. Anh muốn mua hai bộ quần áo để thay đổi, mua ít đồ ăn nữa là được, ai ngờ căn hộ kia lại thiếu nhiều thứ như vậy.

Có người để ý những thứ vụn vặt, cũng được coi là một niềm hạnh phúc đáng quý. Nhìn cô chọn một đôi dép lê, anh lại lấy một đôi của nữ bỏ vào xe.

Lê Diệp chỉ coi như anh chọn bừa, không hé răng.

Đi ngang qua khu sản phẩm chăm sóc sức khỏe, anh tiện tay lấy mấy hộp “đồ bảo hiểm”.

Lê Diệp nhìn thấy, mặt liền đỏ lên, quay đi coi như không biết.

Thấy cô phản ứng bối rối, anh lại tỏ ra hiên ngang, “Thầy giáo không dạy em sao, người trưởng thành nên chuẩn bị cái này bên mình.”

Anh học ở nước ngoài nhiều năm, đương nhiên cũng tiếp nhận nền giáo dục mới. Lê Diệp chưa từng thấy thầy cô giáo nào dám nhắc đến cái này ở trên lớp, liền nói với anh, “Doãn Chính Đặc, mua xong đồ rồi thì về thôi.”

Bàn tay đang cầm lọ sữa tắm nữ của anh hạ xuống, anh nhìn cô, “Em không muốn sống cùng với chồng em, mà lại có thể ở chung một nhà với người đàn ông khác, Lê Diệp, làm vợ, ít ra phải có chút giác ngộ.”

Cô định nói cô thì làm vợ cái gì chứ, người khác đều kết hôn sau khi đã xác lập tình cảm, còn cô và anh, lúc cưới cũng chỉ có một bản hợp đồng giằng buộc. Trên đời này không có cặp vợ chồng nào như vậy cả, không có tình yêu làm điều kiện tiên quyết, chỉ có thù hận.

Bỗng nhiên anh nâng tay, ôm lấy bả vai anh. Lê Diệp còn tưởng anh định giở trò xằng bậy, liền vội vàng đẩy anh ra. Anh đứng không vững, lão đảo ra sau hai bước, đập vào giá để hàng, khiến anh đau đến mức phải ôm đầu.

Cùng lúc đó, chỗ cô vừa đứng có một thằng bé cầm khẩu súng đồ chơi chạy đến, đám đá loạn xạ, khẩu súng trong tay đâm luôn vào người không tránh kịp.

Lúc này, Lê Diệp mới rõ ràng chuyện gì xảy ra. Nhìn Doãn Chính Đặc, gương mặt anh vẫn bình tĩnh, cô bỏ thứ trong tay lại, quay đầu bước đi.

Có chút áy náy, Lê Diệp đẩy xe theo sau anh. Anh cũng chẳng còn tâm trạng mua sắm, một mình băng qua siêu thị đông người.

Lê Diệp thấy anh có vẻ tức giận thì không nói gì nữa, đi sang khu rau củ quả lựa mấy thứ rau xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Cứ như vậy không tốt sao?

Trở lại chỗ ở, anh không kêu tiếng nào mà vào thẳng phòng ngủ.

Lê Diệp xếp thức ăn vào, trong nhà bất chợt có thêm nhiều mùi vị của khói bếp.

Sắp xếp xong, cô cầm thuốc đến phòng ngủ. Gõ cửa, anh không lên tiếng, cô đẩy cửa đi vào, thấy anh nằm trên giường bất động.

Ngủ cũng không đắp chăn. Cô bước đến, kéo chăn lên cho anh, anh lập tức mở mắt nhìn cô chăm chăm.

Lê Diệp đưa thuốc cho anh, “Đến giờ uống thuốc rồi.”

Anh lại nhắm mắt, không để ý đến lời cô nói.

Một người lớn đùng, mà lúc giật dỗi lại chẳng chừng chặc gì cả. Lê Diệp lấy cốc nước, đưa thuốc đến bên miệng anh, “Không uống thì tôi để lại đây.”

Nghe ý như đang định đi, anh ngồi dậy, lấy thuốc nhét vào miệng.

Đưa cốc nước cho anh, Lê Diệp thấy sắc mặt anh có vẻ không tốt, “Sao thế? Động đến vết thương không?”

Anh uống mấy ngụm nước ấm liền, giọng nói buồn bực, “Không.”

Lê Diệp nhìn băng gạc trên trán anh, sát lại gần, “Tôi xem xem.”

Anh muốn tránh, lại bị cô ôm đầu.

Một tay ấn gáy anh, một tay sờ sờ trên băng gạc, cô thấy mặt sau miếng gạc hơi lấm bầm, đoán chắc là do lúc cô đẩy anh vào giá để hàng.

Trên đầu còn vết thương, giờ lại động phải. Trong lòng cô hơi khó chịu, liền đi lấy băng gạc mới thay cho anh.

Lúc này, anh lại không giở trò gì, ngoan ngoãn để cho cô xoay qua xoay lại.

Nói cho cùng, cô vẫn quan tâm đến anh, nếu không sao lại ở đây đến giờ, còn thay gạc cho anh.

Quần từng vòng một, cố định lại, Lê Diệp nhìn đồng hồ, “Anh nằm xuống đi, tôi đi nấu cơm.”

Nghe cô nói như vậy, anh vẫn đeo vẻ mặt lạnh lùng, nhưng cô vừa bước chân ra ngoài, anh liền lảo đảo theo sau.

Trong phòng bếp, cô đã chuẩn bị xong xuôi các nguyên liệu. Thịt xay là anh muốn mua, còn cô mua rau củ, băm băm thái thái, trộn lại làm nhân bánh.

Anh vẫn dựa vào cạnh cửa. Thì ra người phụ nữ này biết nấu cơm, còn rất thành thực nữa.

Làm sùi cảo, đừng nói là anh, đến cả Trần Oanh cũng chưa chắc đã biết làm. Đây là những người được nuông chiều từ bé, có bao giờ phải tự động tay làm.

Anh bước tới, đứng đằng sau cô. Không biết những người đàn ông khác thích tuýp phụ nữ thế nào, anh chỉ biết rằng mình yêu nhất là sự bình dị chân thực như thế này.

Lê Diệp thấy anh không ngủ được mà chạy vào đây liên tục, “Mau ra ngoài đi, đừng đứng đây nữa.”

Lừa anh nói rằng mình không biết nấu cơm, cô vẫn còn nhớ rõ chuyện đó. Lần ấy, anh nổi cơn lòi đình, ném bay chỗ đồ ăn cô mua về.

Anh đưa mắt nhìn, “Anh đói, hai người làm nhanh hơn.”

Lê Diệp không cần nghĩ cũng biết anh chẳng làm được gì, liền lắc đầu bảo tự mình làm. Anh đã rửa xong tay, rồi giơ hai tay ra, “Xắn tay áo cho anh, để anh trộn bột.”

Thấy anh muốn mó tay vào thật, cô đành phải xắn tay áo cho anh. Trong âu đã có bột mì và nước, anh liền thò tay vào nhào nhào.

Anh nghịch loạn một hồi, Lê Diệp không nhìn nổi nữa, đành đích thân dạy anh, “Anh phải nhào thế này này.”

Anh chà chà bàn tay như dính đầy hồ dán, chẳng ngại phiền hà, kiên nhẫn học cô.

Đúng là có lòng ắt ra tay, chẳng mấy chốc đã vầy tung tóe cả ra. Lê Diệp nhìn quần áo anh dính đầy bột mì, nghĩ thầm tạo nữa lại phải giặt quần áo cho anh.

“Được rồi nhớ?” Vỗ vỗ miếng bột, anh có chút đắc ý. Từ nhỏ đến lớn, đây đúng là lần đầu tiên anh vào bếp.

Lê Diệp kéo dài miếng bột, chia nhỏ ra, rồi bảo anh đứng cạnh cán dẹt.

Chẳng tả được là có gì vui sướng, nhưng anh lại rất thích chí, hai bàn tay to ra sức ấn ấn miếng bột nhỏ.

“Anh bảo, gói sùi cảo thế nào đây?” Anh cầm miếng bột dẹt dẹt, “Hình như không vừa tay lắm thì phải.”

Lê Diệp nắm viên bột lại, cầm lấy cây cán bột, rắc một ít bột mì lên, lăn dẹt miếng bột, đôi ba thao tác là đã được miếng bột vừa đẹp vừa mỏng.

Anh kinh ngạc, “Em chậm chậm chút nào! Anh không nhìn rõ, làm thế nào đây?”

Lê Diệp làm lại, anh nhìn không chớp mắt, “Em cho anh thử cái! Tay trái đặt ở chỗ nào để không bị ép xuống?”

Lê Diệp thấy anh như vậy lại cảm thấy có chút buồn cười. Chẳng phải anh nên ở công ty nghiên cứu công việc sao, vậy mà lại chạy vào bếp hỏi cô kĩ thuật làm sùi cảo.

Cô đành phải dạy anh, “Tay trái nắm lấy cạnh miếng bột, tay phải đè mạnh cán chày, thế này này...”

Anh lấy lại, vừa thử một chút là ngón tay lại lại làm hồng, bực quá liền vo vo miếng bột lại.

Lê Diệp nhận lại, “Thôi, để tôi làm, chẳng phải kêu đói sao, làm nhanh còn ăn.”

Anh đứng bên cạnh, thấy cô thoăn thoắt cán xong cả đồng bột bánh, trong lòng còn đoán xem người phụ nữ này biết làm những việc nữ công gia chánh nào. Thời đại này, đừng nói là đám cảnh vàng lá ngọc trong giới thượng lưu, ngay cả những cô gái nhà bình thường cũng được nuông chiều từ bé.

Cô bắt đầu làm sủi cào, đặt nhân vào, nặn nặn hai cái là thành hình. Cứ nhìn cô như vậy, anh cảm thấy bàn tay cô cực kỳ khéo léo, cái dáng cúi đầu nặn bánh ấy khiến anh nhìn không rời mắt.

Tiến lại gần, anh đặt cằm trên hõm vai cô, tay ôm thắt lưng cô.

Cả người Lê Diệp cứng đờ, cô nói anh, “Doãn Chính Đặc, anh đừng có mà làm loạn.”

Anh lăm bắm hai tiếng bên tai cô, cuối cùng vẫn không buông ra.

Lê Diệp hơi mất tự nhiên, liền ngo nguẩy người, “Buông ra mau.”

“Diệp Nhi.” Anh ghé vào tai cô, giọng nói nghèn nghẹt, “Mẹ anh chưa từng nấu cơm cho anh.”

Cô thoáng dừng tay, rồi lại tiếp tục gói sủi cào.

Anh cúi đầu nhìn cô. Bàn tay trắng trắng mềm mềm, cái gáy dài tinh tế, làn da mỏng manh gần như trong suốt.

Anh nhìn chăm chăm, người phụ nữ nhỏ gầy, lại dường như vô cùng mạnh mẽ, khiến anh không có cách nào dừng lại việc tìm tòi truy đuổi.

Lê Diệp cảm giác anh đang nhìn mình, mang tai bỗng chốc đỏ lên.

Anh ôm cô, cảm thấy an tâm một cách lạ thường, áp mặt vào đầu cô, anh thở dài, “Diệp Nhi, chúng ta cứ như thế này, không tốt sao?”

Cô khẽ run lên, không đáp lời.

Anh nhìn đồng sủi cào đã được cô gói xong, lại có chút hốt hoảng, “Như bây giờ này, chúng ta có thể hòa hợp, không phải sao?”

Lê Diệp đặt chiếc sủi cào xuống, lắc lắc đầu, “Không. Doãn Chính Đặc, tôi và anh, là người ở hai thế giới.”

Anh không tức giận, chỉ cúi đầu rồi nắm lấy hai bàn tay dính đầy bột của cô, “Em ở cạnh anh, anh ở cạnh em, hai thế giới đâu ra?”

Cô không nói lên lời, chỉ nhìn tay anh đến thất thần.

Anh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng anh cũng biết, những lời đó sẽ phá tan không khí bình yên lúc này, nếu ép cô, sẽ chỉ khiến cô quay đầu bỏ chạy.

Anh buông tay cô ra, lấy một miếng bột, học cô gói sủi cào.

Cô biết anh chưa nói hết những gì muốn nói, thật ra trong lòng cũng đoán được anh định nói gì. Nhìn anh lóng ngóng gói sủi cào, trong lòng cô chợt trở nên rối loạn.

“Đừng miết quá mạnh như thế.” Cô sửa cho anh, anh cũng nghiêm túc học, chỉ lát sau đã gói xong hết. Cô đem đi luộc, còn bảo anh lau bàn và dọn bát đĩa.

Trước kia đã từng sống với nhau, cùng ăn cơm, cùng làm chuyện thân mật, nhưng vẫn luôn luôn cảm nhận được khoảng cách. Hiện tại chỉ có hai người họ, cho dù là sự bình an tạm thời, cô không bài xích anh, nhưng kiểu cô tiếp nhận anh lại có chút không cam lòng.

Anh nhìn ra sự thay đổi của cô, nhưng khó tránh khỏi sự tham lam, anh muốn được nhiều hơn.

Lê Diệp xào hai món rau đơn giản, chẳng mấy chốc đã xong bữa cơm, cả một bàn ăn đầy hương thơm nức mũi. Doãn Chính Đặc rửa sạch tay rồi ngồi xuống, cầm đũa bắt đầu ăn.

Anh không nói dối, Trần Oanh chưa từng nấu cơm cho anh, không phải là không muốn, mà là thật sự không biết làm. Trước đây anh từng đổ bệnh, bà có thử nấu cháo, kết quả là quá khô, đặc sền sệt như cơm.

Trước đây anh cũng chưa từng có khái niệm về một gia đình nhỏ, chỉ cảm thấy một thân một mình đi đâu ăn gì và ngủ ở đâu cũng được, chỉ cần thoải mái, ở khách sạn cả nửa năm trời cũng không thành vấn đề.

Còn hiện tại, bỗng nhiên anh cực kỳ lưu luyến mùi vị nhà cửa vương khói bếp này, ngồi cạnh bàn ăn, có người làm cho mình những món nóng sốt. Dường như có một cảm giác thỏa mãn tuyệt vời, khiến anh không đành lòng phá vỡ.

Lúc ăn cơm, họ đều không nói gì. Tivi đang bật, bản tin chiều phát ra rất nhiều tin tức lạ trên khắp thế giới. Trước kia anh chưa bao giờ xem mấy thứ lá

cái này, vậy mà giờ lại theo dõi và cười rộ lên.

Lê Diệp thấy anh như vậy, trong lòng cảm thấy, ở đâu ra cái người kỳ quái đến mức này. Cái kiểu có thể xấu xa đến cùng khiến người ta nghiến răng oán hận, nhưng lại có khi cảm thấy anh không hẳn quá tồi tệ. Nhìn anh một mình hút thuốc, ngẩn người, thậm chí là cười, chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy nỗi chua xót trào ra trong lòng.

Ăn cơm xong, cô đi rửa bát. Nhìn đồng hồ, không còn sớm nữa, nếu giờ cô về, liệu có kịp cùng Hạ Tùng Đào ăn một bữa cơm chúc mừng anh ta đã tìm được việc không?...

Rửa bát xong, cô lau tay rồi định đi, thì anh trong phòng tắm lăm phát ra cả tràng âm thanh loảng xoảng.

Cô lấy lại tinh thần, bỏ khăn lau xuống rồi chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Đây là yêu

Trong phòng tắm, lúc Lê Diệp chạy vào, Doãn Chính Đặc đang ngồi cạnh bồn tắm, tay ôm đầu, tay cầm một chiếc khăn mặt, mặt đất la liệt những chai lọ bị anh đánh đổ.

Thấy cô chạy vào, anh ngẩng đầu, “Vừa định đứng dậy thì trước mắt tối sầm lại, suýt nữa ngã lăn bò lỏ.”

“Sao anh lại bày bừa ra thế này cơ chứ.” Lê Diệp bước đến, cúi người nhìn anh. Thấy anh không bị ngã cũng không bị thương, cô nói, “Hay đến bệnh viện kiểm tra đi? Váng đầu không phải chuyện tốt đâu, phải để bác sĩ khám xem thế nào.”

Anh đỡ trán, “Tại anh đứng dậy vội quá, bình thường thôi.”

Lê Diệp cau mày, rõ ràng biết bác sĩ dặn đi dặn lại là phải cẩn thận, nếu bị ngã thì vết thương sẽ sinh ra vấn đề nghiêm trọng, vậy mà lại cố tình không chịu nằm yên, lúc đi chỗ này, lúc lượn chỗ kia, không phút nào ngồi yên.

Thấy cô có vẻ không vui, anh ngẩng đầu nhìn cô, “Không nghe thấy tiếng rửa bát, còn tưởng là em đi rồi.”

Cô đảo đảo con ngươi, trong lòng bất chợt rối loạn. Cô quay đầu, mở vòi xả nước ấm.

Dòng nước xối mạnh, khí nóng nhanh chóng tràn ngập căn phòng khiến tầm mắt cũng trở nên mờ lung.

Thấy cô ngồi thử nước ấm, anh im lặng ở bên cạnh quan sát.

Vừa rồi cô rửa bát xong, chắc chắn là định đi, anh đứng ở cạnh cửa phòng tắm cũng đã kịp nhìn thấy. Nhưng vì anh suýt chút nữa bị ngã nên cô mới ở lại, không sót ruột đi. Anh cảm thấy mọi chuyện đều còn hy vọng.

Anh đưa tay giữ chặt cô lại.

Lê Diệp run lên, rút tay khỏi tay anh, khoắc nhẹ vào bồn nước, “Được rồi, anh tắm đi.”

Anh thấy cô định ra ngoài thì lập tức ôm đầu, “Thế thì một lúc nữa nhớ vào xem nhé, ngộ nhờ anh choáng quá chết đuối luôn trong bồn tắm ấy.”

Cô nhìn anh với vẻ không vui, cái người này ăn nói chẳng kiêng kỵ gì cả.

Anh giơ tay lên, nhọc nhằn cởi quần áo, nhích được một chút lại nghỉ một chút, mãi vẫn không cởi xong một chiếc cúc áo.

Một lúc lâu, đến chiếc sơ mi cũng không cởi xong, Lê Diệp không nhìn nổi nữa, liền bước đến, vài ba cái đã tháo xong hết cúc áo, rồi cởi bỏ áo của anh ra.

Anh hưởng thụ sự chăm sóc một cách rất thoải mái, rồi anh đứng lên, chỉ chỉ vào thắt lưng, “Còn quần nữa.”

Cô biết anh nửa đùa nửa thật, tháo thắt lưng rồi quay mặt đi, “Tự cởi.”

Anh cởi quần rồi đưa cho cô, “Ồ lưng ngứa quá, gãi cho anh cái.”

Vừa đặt quần áo của anh sang một bên, Lê Diệp quay đầu lại nhìn. Thấy anh định bước vào bồn tắm, cô vội ngăn cản, “Anh không tắm bồn được đâu!”

Anh dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

Lê Diệp đưa chiếc khăn mặt lại, “Trên đùi anh có vết thương, không tắm được, lau qua thôi.”

Anh lại xòe hai tay ra, tỏ vẻ yếu đuối.

Cô biết thừa chiêu của anh, lấy khăn mặt nhúng vào nước, vắt qua rồi kéo cánh tay anh lại bắt đầu lau.

Cảm giác được người khác chăm sóc quả thật vô cùng tuyệt vời. Anh ngồi yên, an nhàn hưởng thụ. Chiếc khăn mềm mại, động tác của cô nhẹ nhàng, lướt qua lướt lại trên người quả thật khiến anh buồn ngủ.

Lau đến ngón tay, Lê Diệp thấy anh vẫn còn đeo nhẫn cưới thì liền lướt qua, đổi sang một tay khác.

“Nhẫn của em, chưa bao giờ đeo cho từ tể.” Doãn Chính Đặc khép hờ mắt, bỗng nhiên lên tiếng.

Nhẫn cưới bị cô đánh mất, anh mua cho cô cái khác, cô lại tháo xuống để cùng tờ đơn ly hôn.

Nói cho cùng, ngày thường cô hay tỏ vẻ chịu đựng sự ngược đãi của anh, đối với người khác cũng luôn là cái vẻ ôn hòa hiền lành, nhưng chỉ có anh mới biết, người phụ nữ này đang tức giận đến mức nào.

Lê Diệp không đáp lời anh, quá khứ đã qua, không cần thiết phải nhắc lại.

Khăn mặt lau đến vai anh. Không giống với cơ thể mềm mại của phụ nữ cơ thể đàn ông với những đường cong rắn chắc khỏe mạnh.

Anh phối hợp, giờ cánh tay trái mà vừa rồi còn bảo với cô là không động đậy được.

Lau đến mé trong cánh tay, Lê Diệp lại nhìn thấy hình xăm chiếc lá kia của anh.

Thấy cô nhìn chăm chăm vào chỗ đó, anh dùng đầu ngón tay sờ sờ, “Có một lần vào sinh nhật anh, anh muốn tự tặng cho mình một món quà, đi qua cửa hàng xăm liền vào luôn.”

Lê Diệp không lên tiếng, chiếc khăn mặt lại trượt xuống.

Bất chợt, anh tóm lấy tay cô, nhìn cô chăm chăm, “Em đã từng nhìn thấy nó chưa?”

Ánh mắt của Lê Diệp chuyển sang hướng khác, còn ánh mắt anh dừng trên khuôn mặt cô, lảng lảng để lộ vẻ chờ mong.

Lê Diệp thu tầm mắt về, dừng lại trên hình xăm.

Anh giờ cánh tay, nhìn cô, “Em nhìn vào mạch của nó đi.”

Lê Diệp hạ thấp người. Hình xăm không quá lớn, chỉ khoảng nửa bàn tay. Cô vẫn nghĩ những gân trong chiếc lá được vẽ ra một cách ngẫu hứng, nhưng sau khi anh nhắc nhở, cô mới cẩn thận quan sát, rồi bỗng nhiên phát hiện ra điều gì đó...

Khóe miệng anh hơi cong lên, “Có phải rất giống một chữ không?”

Cô không đối mặt với anh, chỉ giặt sạch khăn rồi lại lau người cho anh tiếp.

Đưa tay tóm lấy cổ tay cô, Doãn Chính Đặc nói, “Em xem được ảnh trong máy tính anh rồi, vậy thì hẳn là em biết vì sao anh xăm hình lá cây trên cánh tay.”

Lê Diệp thoáng bối rối, giãy ra khỏi tay anh, “Tôi không xem...”

“Nửa đêm hôm đó, ngoài em ra, chứ Doan Doan sẽ không động đến máy tính của anh.” Anh không giận việc cô tự ý mở máy tính của mình, chỉ nhìn cô chăm chăm, “Lê Diệp, ngốc nghếch cũng không sao, nhưng anh không thích có người hiểu mà cứ giả vờ hồ đồ.”

Lê Diệp chợt cảm thấy gian phòng tắm đột nhiên vô cùng ngột ngạt, cô hít sâu một hơi, bước chân bắt giác hướng ra phía bên ngoài.

Anh nắm chặt cổ tay cô, “Em cảm thấy vì sao anh phải tìm trăm phương nghìn kế để cưới em mà chẳng quan tâm mọi người nhất loạt phản đối? Nếu anh thật sự muốn trả thù em, em lại ở bên anh lâu như vậy, thì em đã sớm mất mạng rồi.”

Lê Diệp đứng không vững, cánh tay bị anh nắm chặt lại hơi đau nhức, cô há miệng, nhưng tuyệt nhiên không trả lời được.

“Em biết rõ, nhưng lại làm như không có gì, tự ý để lại đơn ly hôn rồi bỏ đi.” Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Hay là ý chí em quá sắt đá?”

Lê Diệp nhìn anh. Có một số chuyện vẫn luôn đè nặng giấu kín trong lòng, để không phải đối mặt, rồi coi như chưa từng biết. Thế nhưng, bị anh nói trắng ra như vậy, cô dần dần mất đi khả năng không chế suy nghĩ, bắt giác đi theo phương hướng của anh.

“Đó là một chữ Lê.” Anh nhìn hình xăm trên cánh tay, “Tám năm trước, em vừa đến nhà họ Lê, ở bữa tiệc mừng thọ bà Lê, chúng ta gặp nhau lần đầu trong vườn hoa. Hôm đó, em đánh rơi hoa tai.”

Lê Diệp cảm thấy tim mình đang đập thùm thụp. Trên đầu anh quần đầy băng gạc, cả người gần như để trần, phòng tắm bốc hơi nghi ngút, nơi này vốn dĩ không phải là chỗ để nói chuyện ấy.

Cô vẫn định đi, anh lại cầm tay cô, vây thật chặt, “Em hỏi anh vì sao không chịu buông tay, đáp án không phải ở cái đêm hai năm trước, mà là ở trước đó kia.”

Lê Diệp nhìn anh, anh lại kéo cô tới gần, “Cho đến bây giờ anh vẫn không phải kẻ hồ đồ, việc anh làm, đều là do tự anh muốn làm... Vào cái đêm hai năm trước đó, cho dù em và anh đều uống rượu, nhưng từ đầu chí cuối, anh vẫn biết người ở cạnh anh là em.”

Lê Diệp cúi đầu, không biết là đang suy tư hay ngơ ngẩn, nhưng nhìn thấy vẻ ngượng ngập lơ lửng trên mặt cô, anh biết cô có nghe thấy.

Sau khi nói ra, anh cảm thấy rất thoải mái, “Anh cho em thời gian để tiêu hóa tất cả, nhưng Lê Diệp, em phải biết được sự quyết tâm của anh, chuyện anh đã quyết, trừ phi anh chết mới có thể thay đổi.”

Lê Diệp đưa tay che miệng anh lại. Cô đã trải qua nhiều lần sinh ly tử biệt, đối với một chữ tàn khốc kia, cô vô cùng nhạy cảm.

Đề tay cô lại, anh hôn vào lòng bàn tay cô, “Đêm nay ở lại đây, anh cần em.”

Cô không thể trả lời được, chỉ yên lặng cầm lấy khăn mặt, tiếp tục lau người cho anh. Tránh đi vết thương của anh, cô lau rất nghiêm túc, nhưng vẫn rơi vào khoảng trầm mặc.

Biểu hiện của cô đã nói cho anh biết, cô đang mâu thuẫn, giãy giụa, do dự không ngừng.

Cho dù đã kết hôn, cô cũng chưa từng nghĩ đến việc ở cạnh anh thế nào, bởi vì có một chữ, cô chưa từng nâng nó lên đặt vào giữa anh và cô...

Từ nhỏ đến lớn, cô thật sự yêu một người con trai. Người đó và cô là thanh mai trúc mã, hứa hẹn cả đời, cùng trông về một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Tất cả đều chẳng liên quan đến anh.

Cho tới khi xảy ra chuyện bất ngờ, anh ta bị bỏ tù, cô lang bạt tha hương, sau đó sinh ra một sinh mệnh mà cô vốn chẳng cam lòng đón nhận. Rồi sau đó đứa nhỏ không còn, lòng cô tràn đầy nỗi cô đơn và tuyệt vọng, thậm chí mình sẽ chẳng bao giờ có thể rời xa trời đông giá rét được nữa. Lại sau đó, cô nghe tin bà qua đời liền vội vàng trở về. Một lần nữa quay lại nơi này, cô vẫn cảm thấy mình lạc lõng giữa thế giới như trước. Người duy nhất cô nhớ nhưng, chỉ có người đang ở trong tù.

Cả chặng đường dài, trong đầu cô chưa từng chủ động nhớ đến người thay đổi quỹ đạo cuộc đời cô. Định nghĩa của cô về anh, chỉ là một người xa lạ. Cô đọc trong quãng thời gian đằng đẳng, cô chỉ nhớ đến anh đứng vào lúc đứa nhỏ sinh bệnh.

Lần thứ hai xuất hiện, anh dùng Hạ Tùng Đào để ép cô kết hôn, buộc chặt cô lại bên cạnh mình.

Cô luôn luôn dùng thái độ dửng dưng để ở bên cạnh anh, bởi cô không biết nguyên nhân của tất cả mọi chuyện, không biết con phần nọ của anh từ đâu mà đến. Sau này cô lại phát hiện ra, cuộc hôn nhân đoán trước là như thiêu thân lao đầu vào lửa này, lại không giống với những gì cô nghĩ.

Ngẫu nhiên có một chút manh mối, cô từng hoài nghi, nhưng chưa từng dám tin, cũng không có cách nào để tin được.

Con giận dữ của anh, sự cố chấp của anh, nguyên nhân gây ra tất cả, vậy mà lại hoàn toàn trái ngược với suy đoán của mình...

Một chữ đó, chính là yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Đứa nhỏ đó, giống ai?

Giúp anh tắm rửa xong, Lê Diệp đỡ anh về phòng ngủ.

Vết thương trên đùi anh hơi bị ướt, cô đành phải tháo gạc ra rồi băng lại lần nữa. Anh nằm tựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn cô chăm sóc cho mình, chợt đưa tay vuốt tóc cô.

Lê Diệp muốn tránh, nhưng lại sợ động đến vết thương của anh nên tới cùng vẫn không có động tác gì mạnh.

Tuy rằng cô đang cúi sát bên người anh, tư thế có chút mờ ám, nhưng anh lại không có phản ứng gì thái quá, Lê Diệp cũng có thể chuyển tâm băng bó

cho anh.

Anh ngả ra, đáng vẻ xem chừng rất thoải mái, còn đưa tay từng chút, từng chút vuốt tóc cô.

Lê Diệp ngăn lại, “Bỏ tay ra.”

Anh không nghe, lại sờ xuống tai cô, xoa xoa dái tai, miết lên vành tai.

Cô chợt cảm thấy một luồng tê dại, liền nhúu mày, tỏ vẻ bất mãn, “Đừng có lộn xộn.”

Anh không nghe, lại sờ lên đôi mày cô, đầu ngón tay lướt qua chóp mũi và môi cô. Cô gần như phát hỏa, thì anh chợt buông tay, rồi cười rộ lên, “Anh không nhớ nhầm, chính là như thế này.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn anh, anh liền nói, “Em của hai năm trước ấy, thỉnh thoảng anh lại nhớ xem đáng vẻ em thế nào. Cũng may, không khác so với những gì anh nhớ lắm.”

Lời nói như vậy, nghe ra sẽ có ý sâu xa khác, để lộ ra cái vị cô liêu.

Chóp mũi Lê Diệp thoáng cay, cô liền quay mặt đi chỗ khác.

Anh kéo cô lại, ghì cô vào lồng ngực mình. Tiếng tim đập trầm ổn, tất cả đều rót vào tai cô.

“Nói cho anh nghe, đứa nhỏ trông như thế nào...” Anh nắm chặt hai tay cô, trong nháy mắt lời nói tràn ra, anh có thể cảm nhận thấy sự run rẩy khe khẽ của cô.

Đứa nhỏ là một vết thương sâu nhất trong lòng cô, khiến Lê Diệp khó có thể mở miệng được. Mỗi lần hồi tưởng, lại cảm thấy miệng vết thương đó ứa máu tươi đầm đìa.

“Nó là con anh, đến giờ anh mới biết tới sự tồn tại của nó, Lê Diệp, cho anh biết một chút đi, em đừng tàn nhẫn với anh.” Anh chỉ thờ dài, chuyện đến nước này, đứa nhỏ đã chẳng còn, anh muốn không được, chạm không nổi, chỉ thầm muốn được biết nhiều thêm, tạm thời làm niềm an ủi.

Lê Diệp nép vào lòng anh, hồi tưởng lại chuyện cũ...

Khi ấy xảy ra biến cố lớn, cô bỏ đi một mình, thầm muốn đến một nơi không ai quen biết. Nhưng chẳng bao lâu, cô phát hiện mình có thai. Cô sợ hãi, căm hận, bất lực, đau khổ, suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là lập tức bỏ nó đi. Thế nhưng, khi đi khám, lúc bác sĩ hỏi cô có chắc không cần đứa nhỏ không, cô lại do dự.

Cô chẳng có gì, không người thân, không bè bạn, cũng không có người yêu, thời khắc bị cả thế giới ruồng bỏ, ông trời lại trao cho cô một đứa trẻ. Nó sẽ không để ý cô đã từng xảy ra chuyện gì, nó sẽ toàn tâm toàn ý thương yêu cô, giống như cô toàn tâm toàn ý yêu thương nó vậy.

Như bất chợt có khát vọng sinh tồn, cô chọn giữ nó lại, đi làm kiếm tiền, chỉ mong cho nó một cuộc sống tốt nhất.

Đi khám, những người phụ nữ khác đều có chồng bên cạnh, chỉ mình cô là luôn luôn cô đơn lẻ bóng. Cũng chẳng sao, cô chỉ cần có đứa bé là đủ rồi.

Có điều, cái bụng ngày một to, cô không làm được nhiều việc nữa. Chẳng mấy chốc lại đến kỳ hạn nộp tiền thuê nhà, bác sĩ nói cái thai phát triển hơi chậm, vậy nhưng cô lại không thể mua nổi những thực phẩm dinh dưỡng đắt tiền.

Những ngày khốn khổ lại càng lao đao. Sau đó, cô vô tình nhìn thấy một gợi ý tuyển dụng...

Cô không muốn làm chuyện như vậy, nhưng cùng đường, chỉ có thể cắn răng đi phỏng vấn.

Cô thu âm lòng tiếng cho rất nhiều phim lãng mạn, chẳng gây được tiếng vang gì, chỉ trừ bộ “Mùa xuân của bách hợp”. Bởi nội dung quá sức táo bạo, nên chỉ chiếu một lần đã trở nên nổi tiếng.

Lúc đó, cô cứ lo lắng thấp thòm mãi. Những bà mẹ khác đều dưỡng thai bằng những thứ nhạc tào nhả hoặc bằng những câu chuyện hay, còn cô lại vác bụng bầu đi thu âm cho loại phim đó. Suy cho cùng thì cô cũng làm chuyện chẳng mấy vẻ vang, đến một ngày đứa trẻ lớn lên, cô không thể để nó biết mẹ mình từng làm chuyện như vậy được.

Nhưng cũng nhờ lòng tiếng cho bộ phim đó, trong tay cô mới có chút tiền, đủ để nuôi đứa nhỏ một thời gian. Sau này, cô bỏ công việc ấy, chuyên tâm dưỡng thai, mặc cho người ta ra giá cao đến đâu cũng không chịu làm lại nữa.

Đứa nhỏ chào đời, đã gầy yếu còn lắm bệnh tật. Số tiền cô dành dụm được tiêu tán nhanh chóng. Bác sĩ cũng khuyên cô nên chuẩn bị tinh thần, cô không chịu, cùng đường, đành phải gọi điện cho Doãn Chính Đặc, vậy mà lại vô ích. Tới khi thằng bé đổ bệnh nặng, cô đành trơ mắt nhìn nó lạnh đi trong lòng mình.

Ruột gan quặn thắt đau đớn, sống mũi cay xè, một lúc sau, cô mới có thể cất giọng khe khẽ, “Nó... nó tên là Hi Hi, rất hay cười.”

Anh biết cô phải chịu quá nhiều đau khổ, bèn thít chặt vòng tay lại, “Nó trông thế nào?”

Hốc mắt Lê Diệp nóng lên, “Cái miệng của nó giống tôi.”

“Còn mắt? Cả mũi nữa?” Anh hỏi dồn dập.

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt tuần tú khôi ngô. Cô bỗng rơi nước mắt, đưa tay vuốt ve bầu mắt anh, hoảng hốt thều thào, “Mắt mũi đều giống anh.”

Lòng anh còn cao như có một ngọn lửa bùng cháy. Anh biết đứa nhỏ là của anh, cũng có thể kết luận được, nhưng nghe được đáp án chắc chắn từ miệng cô, anh vẫn có sự kích động không thể nói thành lời.

Kiểu kích động này, gần như khiến anh không thể khống chế được giống như sự yếu mềm của cô vậy.

Anh ôm chặt lấy cô, hít hà hương thơm vương trên người cô. Có lẽ, đứa bé cũng có mùi hương giống trên người cô, mềm mại, tĩnh lặng, chắc hẳn là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn.

“Thật không?...” Anh nắm tay cô, “Nó giống anh?...”

Cô cúi đầu, “Ừm...”

“Nói... nói cho anh nghe thêm đi, lúc nó sinh ra, có mập không?”

“Không mập lắm, nó cũng không ăn nhiều, nhưng mà nó hoạt bát lắm, nhanh biết đi, ngày nào tôi cũng phải chạy khắp phòng đuổi theo nó.” Nói đến đây, khóe miệng cô bắt giác cong lên thành một nụ cười khê, “Nó búống lắm, vào viện tiêm, chỉ cần là y tá xinh thì sẽ không khóc.”

Anh cũng cười, “Cái này thì không giống anh.”

“Hi Hi... rất được mọi người yêu.” Cô nhắm mắt lại, khóe mắt thấm ướt.

Lau nước mắt cho cô, anh cảm thấy trái tim mình nhuốm đầy buồn đau. Sinh mệnh yếu ớt như vậy, mà lại bị cướp đi một cách tàn nhẫn.

Anh còn chưa kịp nhìn thấy nó, cốt nhục của anh và cô, thì nó đã mau chóng lìa đời.

“Sẽ trở về thôi.” Doãn Chính Đặc hôn lên ngón tay cô, “Thằng bé sẽ trở về bên cạnh chúng ta thôi. Nó là đứa bé ngoan.”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, “Thế ư?... Hi Hi sẽ quay về ư?”

Anh nghiêm túc, “Nhất định, nó biết chúng ta nhớ nó, rồi sẽ trở về thôi.”

Lê Diệp bị giọng nói của anh mê hoặc, cô thật sự tin, bên tai còn như nghe thấy tiếng cười giòn tan của Hi Hi vậy.

“Diệp Nhi.” Anh hiểu cảm giác đau đớn ấy, anh biết cô vì mình mà chịu nhiều đau khổ, trong lòng đau, ngoài miệng nói gì cũng đều cảm thấy vô dụng.

“Sau này, anh sẽ không để em một mình.” Anh cúi người, hôn lên trán cô, trịnh trọng nói, “Em ở đâu, anh sẽ ở ngay bên cạnh.”

Lê Diệp khóc, cô nhìn anh, không hề chớp mắt.

Anh đứng dậy, chẳng mấy chốc đã quay lại, rồi anh nắm lấy tay cô, nâng ngón tay cô lên, lồng chiếc nhẫn vào.

Chiếc nhẫn kim cương bị cô tháo xuống, giờ lại vừa khít trên tay cô, “Em tháo ra, anh sẽ lại đeo cho em... Vị trí này, chỉ có thể dành cho anh.”

Lê Diệp muốn rút tay về, nhưng anh đã xỏ chiếc nhẫn vào rồi.

Đút bàn tay lạnh lạnh của cô vào trong áo, Doãn Chính Đặc dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho cô, “Mệt rồi, đi ngủ sớm chút đi, chuyện không vui đều qua rồi.”

Cô hoảng hốt vô cùng. Mơ hồ nghe thấy di động ngoài phòng khách đổ chuông, cô mới sực nhớ. Anh liền ôm chặt lấy cô, ghé sát vào tai cô, “Đừng để ý đến người khác, Diệp Nhi, ở lại với anh.”

Cơ thể bị anh ghi chặt của cô dần thả lỏng, Lê Diệp gối đầu trên khuỷu tay anh, ánh mắt thảng thốt, rồi bất chợt gọi anh, “Doãn Chính Đặc...”

Anh nhẹ giọng đáp, “Anh đây.”

Cô không biết mình muốn nói gì, chỉ vô thức gọi anh lần nữa, “Doãn Chính Đặc...”

“Anh đây.” Anh dùng hơi ấm cơ thể mình hòa tan cô.

Cuối cùng cô không nói gì nữa, cô chỉ cảm thấy giờ khắc này mình đã mất đi hết khả năng tư duy độc lập rồi. Cô được anh ôm, cũng mất đi khả năng

hành động.

“Diệp Nhi.” Anh hôn khẽ lên trán cô, “Đưa anh đi xem nơi em từng sống, anh cũng muốn đến thăm con chúng ta.”

Cô chôn cất đứa nhỏ ở nước ngoài, khả năng có hạn, cô cũng chẳng thể đưa nó về bên mình.

Cô đưa mắt nhìn anh, anh cảm đi động lên, “Anh đặt vé máy bay, ngày mai đi.”

Đã lâu rồi cô không gặp Hi Hi. Hai mắt cay xè, nếu có thể, cô thật sự muốn đem tro cốt Hi Hi về quê nhà an táng, cô không muốn thằng bé một thân một mình cô độc trên đất khách.

Anh làm việc rất nhanh, chỉ chốc lát đã đặt xong vé máy bay, rồi anh nựng khuôn mặt cô, “Chiều mai máy bay cất cánh, chúng ta đến thăm Hi Hi. Trước kia anh không thể ôm nó được một cái, thì giờ, anh muốn cho nó biết, nó có một người bố yêu thương nó. Bất kể nó ở đâu, cả nhà chúng ta cũng sẽ luôn bên nhau.”

Lê Diệp nhìn người đàn ông bằng đôi mắt đắm lệt. Có lẽ cô bị bệnh rồi, cô hoàn toàn bị anh mê hoặc, cô muốn đưa anh đi thăm Hi Hi, muốn cho Hi Hi nhìn thấy người cha nó chưa bao giờ nhìn thấy, và cũng là người cha yêu thương nó vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tảo mộ

Hôm sau, Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp ra sân bay.

Cô không nói, nhưng anh cũng biết cô sợ về nhà gặp Hạ Tùng Đào thì anh ta sẽ không cho cô đi, bèn cử người về nhà lấy giấy tờ của cô.

Trên sân bay, người đến người đi, có người phải đi xa, có người lại trở về. Trên gương mặt của mỗi người lại là một vẻ khác nhau.

Không lâu sau, giấy tờ đã được mang đến, Doãn Chính Đặc liền đi làm thủ tục. Lê Diệp nhìn người đã về lấy giấy tờ hộ mình, đôi phương trả chìa khóa lại cho cô rồi nói, “Trong nhà không có ai, tôi cũng đã dán giấy nhả lên tủ lạnh giúp cô rồi.”

Lê Diệp nhận chìa khóa, nói cảm ơn, rồi quay ra nhìn Doãn Chính Đặc đang đi về phía mình.

Cùng anh đi một chuyến này, trong lòng cô biết là không nên, bởi cô đã quyết định ly hôn, cô biết cô và anh không có tương lai.

Chuyến đi này, cả hành trình chỉ có hai người họ. Trở lại chốn cũ, khó tránh khỏi thấy cảnh lại sinh cảm thương. Lúc yếu đuối, cô không chống cự được lâu, chuyến này sẽ phát sinh chuyện gì, thật ra cô có thể đoán được. Nhưng đã ngầm đồng ý, giờ đã chuẩn bị xong hết, muốn đổi ý cũng không được.

Không ai mang hành lý, di động của cả hai đều bị anh tắt máy đặt trong phòng. Ngoài ví tiền của anh và giấy tờ tùy thân, hai người không mang theo thứ gì nữa.

Cô không muốn để Hạ Tùng Đào lo lắng, liền viết một tờ giấy, nhờ người để lại nhà, một khi anh ta mở tủ lạnh sẽ nhìn thấy.

Cô biết mình nên ngừng hẳn những hành động điên cuồng này, chỉ là trong suy nghĩ, nhưng lại không tài nào điều khiển được...

Cái cảm giác không chuẩn bị gì giống như một sự mạo hiểm. Buông xuôi tất cả, lao đến một cái đích, thấp thỏm, sợ hãi, nhưng lại có chút mong đợi khó hiểu.

Anh nhìn đồng hồ, nắm tay cô bước đến phía cửa an ninh, “Không sớm nữa, đi thôi.”

Lê Diệp cùng anh đi qua cửa an ninh, rồi vào sảnh chờ ngồi một lát. Cô nhìn những chiếc máy bay vút lên hạ xuống ngoài cửa sổ, nhịp tim đập có chút rộn ràng.

Anh đưa tay cầm bàn tay lạnh lạnh của cô lên, “Coi như là chuyến đi trăng mật của bọn mình, anh cũng chưa đưa em đi mà.”

Lê Diệp nhìn đôi bàn tay đang nắm lấy nhau, bất chợt thất thần...

“Hoặc là, cứ coi như một kì nghỉ đi, ngày nào cũng bị nhốt ở công ty, anh sắp chán ngấy rồi.” Anh nhìn bầu trời quang đãng bên ngoài, tâm tình cũng tốt lên theo. Thời tiết đẹp như vậy, chuyện cần làm nhất chính là ở bên cạnh người mình yêu, đi đâu cũng được.

Chẳng bao lâu, cửa khoang máy bay mở ra, Doãn Chính Đặc dẫn cô lên, ngồi vào chỗ. Anh cài dây an toàn cho cô, điều chỉnh van thổi gió, cô chẳng cần làm gì, chỉ cần ngồi yên.

Thình thoảng cô lại liếc nhìn anh một cái, như thể đang cảm thấy khó hiểu với sự tồn tại của anh...

Người này, thì ra cũng không phức tạp như mình tưởng tượng, cô không nghĩ ra, đơn giản là cô không dám nghĩ đến. Có điều, cho đến giờ, cô cũng không ngờ tới, người này lại có tâm tư như vậy với mình. Rõ ràng anh và Sơ Vũ xứng đôi hơn...

Máy bay lao vào không trung, sau đó nhanh chóng ổn định lại.

Ngoài cửa sổ, lớp lớp tầng mây như đang xếp dài dưới chân, dày như một tấm thảm.

Còn đang ngẩn người, anh đã kéo cái chăn lên, phủ kín đầu gối cô, “Ngủ một lát đi, đến nơi anh gọi em.”

Tối hôm qua, hai người không tài nào ngủ ngon. Trên đầu anh có vết thương, nằm thế nào cũng không thấy thoải mái. Cô đổi chỗ ngủ, lại có anh bên cạnh, chẳng thế nào thấy bình yên được. Cả đêm, hai người đều cố gắng để vào giấc ngủ, nhưng lại cứ mãi chấp chôn.

“Anh...” Lê Diệp nhìn tơ máu trong mắt anh, “Anh cũng nghỉ đi.”

Anh nghe ra ý sẵn sàng, tuy rằng không thật sự nhiệt tình, nhưng anh thấy đủ rồi. Kéo chăn lên, anh nằm ngả xuống, nắm lấy tay cô, “Cùng nhau ngủ.”

Cô nghiêng người. Trước kia cô sợ đi máy bay, vì khi tham dự trại hè, lần đầu tiên cô lên máy bay đã gặp phải vùng thời tiết xấu, cú xóc nảy khiến cô suýt nôn. Lúc đó, loa phát thanh truyền ra lời nhắc nhở hành khách cần chú ý vì vào vùng thời tiết xấu, cô còn nhỏ, lại nghe thấy có một hành khách nói phải viết di thư cho người nhà, vì thế đã vô cùng sợ hãi, đến giờ vẫn còn bóng ma tâm lý. Nhưng chuyến này, do tối qua không ngủ ngon, giờ quá mệt mỏi, cô chẳng thấy sợ hãi gì, bên tai lại là tiếng nhạc du dương, chẳng mấy chốc cô đã chìm vào giấc ngủ.

Bàn tay được người đàn ông bên cạnh cầm lấy, hơi ấm bao phủ khắp bàn tay cô. Cả một chuyến đi thuận lợi, đến chiều, máy bay đã hạ cánh đúng giờ.

Duối thất lưng, Doãn Chính Đặc ngáp một cái. Giấc ngủ rất ngon, đã lâu rồi anh không được ngủ một giấc yên lành như vậy.

Xuống máy bay, bên ngoài hơi lạnh, hôm nay lại có mưa, nhiệt độ khá thấp.

Doãn Chính Đặc cởi áo khoác ra rồi mặc cho cô, dắt cô xuống. Mưa bụi đậu trên quần áo anh, thấm ướt cả một mảng.

Đi qua khu mua sắm, Lê Diệp muốn mua cho anh một chiếc áo khoác, anh nhìn đồng hồ rồi lắc đầu, “Đi thôi, đến mộ trước, đợi muộn anh sợ không kịp.”

Rời khỏi sân bay, hai người cùng bắt xe đến nghĩa trang. Nơi đó cách sân bay khá xa, và sẽ đóng cửa trước tầm chạng vạng.

Dọc đường anh cứ xin lái xe đi nhanh một chút, sẵn sàng bỏ ra thêm tiền. Lê Diệp nhìn thấy anh bị dính không ít nước mưa, bèn giơ tay áo lau cho anh. Anh nắm lấy tay cô, càng đến gần khu mộ, anh càng cảm nhận được nỗi đau chân thật mà nặng nề.

Con anh, đang ngủ say dưới chốn lạnh lẽo này. Giờ anh mới biết, giờ anh mới đến được.

Người tài xế lái rất nhanh, còn đến nơi trước giờ dự tính. Xuống xe, hai người ghé vào cửa hàng tiện lợi ở gần đó mua ô, bánh ngọt, và một bó hoa.

Đi ra ngoài, một tay anh cầm chiếc ô, một tay dắt cô đi lên núi.

Lúc ấy, vì điều kiện kinh tế eo hẹp, Lê Diệp chỉ có thể cho Hi Hi một chỗ đặt mộ không tốt lắm, vừa dốc vừa hẹp. Dẫn anh đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đến nơi.

Dường như có cảm ứng tương thông, anh đi qua một dãy mộ, rồi dừng lại trước một ngôi mộ nhỏ. Cúi đầu, anh nhìn thẳng bé trong bức ảnh kia.

Dù là lần đầu gặp, dù chỉ là tấm hình đen trắng, vậy mà khi anh đưa tay chạm vào, anh lại như có thể cảm nhận được rõ ràng hơi ấm cơ thể của thằng bé. Anh đặt bánh ngọt và hoa xuống, nhẹ giọng nói, “Hi Hi, bố đây.”

Lê Diệp đứng bên cạnh, cầm ô che cho anh ngồi xổm xuống. Khu đất mộ rất hẹp, anh ngồi xuống thôi đã thấy chật chội. Giày của anh vốn đang bóng sạch, chỉ đi lên núi thôi mà giờ đã bị dính đầy bùn đất nhem nhuốc rồi. Anh không để ý, cũng không nhìn, chỉ kéo cô rào bước thoăn thoắt.

Ngày mưa mịt mùng, cô nhìn thấy khóe mắt người đàn ông ẩm ướt...

Nếu ngày ấy cô nói cho anh biết sự tồn tại của đứa trẻ này, để anh nhìn thấy Hi Hi khi còn sống, thì sẽ thế nào?

Hi Hi là đứa bé ngoan, Doãn Chính Đặc, có lẽ cũng sẽ là một ông bố tốt.

Nhìn anh kiên nhẫn và ôn hòa với Đoan Đoan như vậy, hẳn là anh rất quý trẻ con.

Thế nhưng, tạo hóa trêu ngươi, lúc cô mang thai đứa nhỏ, cô chưa từng nghĩ đến khả năng anh sẽ cần đứa nhỏ. Đêm hôm đó đối với cô mà nói, là một con ác mộng, cô không cho rằng anh sẽ thừa nhận hậu quả của một tình huống phát sinh ngoài ý muốn như vậy.

Có điều, cô sai rồi, ngay từ đầu đã sai rồi.

Ngồi xổm trước ngôi mộ, Doãn Chính Đặc nhìn tấm ảnh chụp của đứa nhỏ, nhìn cẩn thận, nghiêm túc. Một lúc lâu sau, anh quay đầu nhìn cô, “Mất mũi thẳng bé, đúng là giống anh thật.”

Anh nghĩ, nếu ghép ảnh Hi Hi vào ảnh của anh hồi nhỏ, chính anh cũng không chắc đã phân biệt được.

“Con ngoan, ở bên ngoài rong chơi đủ rồi thì phải về nhé, bố mẹ sẽ sớm sinh em bé, Hi Hi, con vẫn phải về đấy.” Doãn Chính Đặc mở hộp bánh ngọt ra, cắt lấy một miếng, “Chúng ta mãi mãi là người một nhà.”

Lê Diệp không sửa lại lời của anh. Anh nói họ sẽ sớm sinh con, cô không đồng ý với suy nghĩ này, nhưng nhìn nụ cười tươi sáng của Hi Hi, trong lòng cô lại hoảng hốt...

Có phải cô và Doãn Chính Đặc sẽ sinh một đứa nhỏ khác, thật sự đợi cho Hi Hi chuyển thế lại không?

Đứa nhỏ đó sẽ rất đẹp, sẽ chọn những ưu điểm của cô và Doãn Chính Đặc để thừa hưởng.

Con mưa càng lúc càng to, Lê Diệp nhìn người đàn ông vẫn im lặng ngồi trước mộ, “Chúng ta về trước đi, nghĩa trang sắp đóng cửa rồi.”

Anh có chút không đành lòng, lại áy náy khi phải bỏ đứa nhỏ lại một mình.

Lê Diệp biết cảm giác đó. Lúc trước, khi cô đưa Hi Hi đi mai táng, cô cũng ở đây trắng đêm không muốn về. Cô luôn có cảm giác thằng bé chỉ đang ngủ, lúc nào nó cũng có thể tỉnh lại được, rồi không tìm thấy mẹ sẽ lại gào khóc.

Thấy cô quay mặt đi lau nước mắt, Doãn Chính Đặc đứng dậy, đưa tay vỗ vai cô, “Mai lại đến, chúng ta về trước thôi.”

Hai người nán lại một lát rồi mới quay đầu rời đi.

Trong lòng anh đã sớm tràn ra nỗi chua xót. Không nhìn thấy nắm mộ thì cảm thấy trống trải hư vô, anh biết mình có con trai, nhưng ngoài nghe Lê Diệp miêu tả, anh chưa từng cảm nhận được sự tồn tại của nó. Nhưng nhìn thấy rồi, cảm giác trong lòng thật sự vô cùng đau đớn.

Anh hận vì không thể xoay chuyển được quy luật đất trời, chỉ có thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Thẳng thẳng

Rời khỏi nghĩa trang, hai người cùng nhau lên xe về khách sạn. Bên ngoài trời đổ mưa mỗi lúc một to, khắp không gian là màn bụi trắng bạc, nặng nề như tâm trạng họ vậy.

Vào phòng, rốt cuộc cũng thấy người ấm áp hơn một chút. Chiếc áo somi anh mặc trên người đã ướt quá nửa, Lê Diệp vào phòng tắm lấy khăn cho anh, “Lau đi rồi đi tắm, cẩn thận cảm lạnh.”

Anh cầm lấy chiếc khăn, lau lên đầu hai cái, “Diệp Nhi, lần này chúng ta đưa Hi Hi về cùng đi, anh gọi người tiến hành, không thể để thằng bé ở lại đây được.”

Cô không nói được thành lời, chớp mũi cay xè, cổ họng nghẹn ứ, mãi lâu sau cũng chỉ gật đầu được một cái.

Anh bước đến, dùng khăn mặt lau đi những giọt nước trên tóc cô, “Đừng tự trách mình nữa, không giữ được thằng bé là lỗi của anh, anh không nên bỏ mặc hai mẹ con như vậy.”

Sao cô có thể trách anh được, là do cô không chịu nói cho ai hết, từ đầu đến cuối cứ cứng đầu một mình nuôi Hi Hi. Tối cùng, cô lại chẳng thể cho nó được hưởng lấy một ngày hạnh phúc.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi ào ào. Doãn Chính Đặc cởi áo sơ mi, khoác áo choàng tắm vào rồi kéo cô lại, “Lại đây tắm cùng đi, cả người em cũng lạnh ngắt rồi.”

Lê Diệp bị anh kéo vào phòng tắm. Anh xả nước ấm, cô cứ nhìn mãi vào xoáy nước, “Tôi muốn đến gặp bác sĩ năm đó đã điều trị cho Hi Hi.”

Anh gật đầu, “Được.”

Lê Diệp hồi tưởng lại lúc trước, “Bà ấy rất thích Hi Hi, lúc tôi không có tiền trả tiền thuốc men, bà ấy còn ứng ra cho tôi, bà ấy giúp tôi rất nhiều.”

Doãn Chính Đặc vỗ vai cô, “Được, chúng ta cùng đi thăm bà ấy.”

Lê Diệp nhìn anh. Cô chưa từng nghĩ đến một ngày, khi quay về nơi này, bên cạnh lại là anh.

Nơi đây là chốn đau buồn của cô, nơi tràn ngập những hồi ức khiến cô nhớ lại mà sợ hãi. Lúc cô phải một mình cảm cực, cô chỉ cảm thấy hai vai nặng trĩu, gần như không thể chịu nổi nữa.

Nhưng có anh ở đây, một câu nói, một ánh mắt, lại cho cô nguồn sức mạnh kì lạ.

Anh cầm khăn mặt, học luôn đáng về săn sóc cho mình của cô ngày hôm qua, nâng tay cô lên, lau rửa cho cô.

Cô muốn rút về thì lại bị anh tóm chặt lấy. Lê Diệp nhìn miếng băng gạc trên đầu anh, đưa tay sờ sờ, hơi ẩm ướt, “Lát nữa gọi bác sĩ đến xem, anh vẫn phải bôi thuốc đây.”

Anh gật gật đầu. Thời khắc như thế này, ở cạnh chăm sóc nhau, lại có một sự đáng quý vô cùng.

Rửa mặt chải đầu qua loa, cơn mưa bên ngoài đang tạnh dần, Doãn Chính Đặc thay áo somi, rồi kéo tay cô, “Đi thôi, đi ăn gì đó đi, tiện thể mua vài bộ quần áo.”

Cô đi theo anh. Dù đã sống ở đây hai năm, nhưng ngày nào cô cũng bận bịu kiếm tiền, chưa từng được hưởng thụ, có nhiều nơi cô còn chưa từng ghé qua.

Các cửa tiệm trong trung tâm thương mại cứ náo náo nhau, anh dẫn cô đi, tới thẳng một cửa hàng quần áo. Đẩy cô vào, anh chọn một chiếc quần bò cùng chiếc áo len mỏng, lại chọn thêm hai bộ nữa để thay đổi. Chuyến đi này, có lẽ anh không muốn về sớm.

Tới gian quần áo nam, anh nhìn người phụ nữ đi bên cạnh, “Đến giờ em vẫn chưa từng chọn quần áo cho anh.”

Lê Diệp nhìn anh, từ đầu đến chân đều toát ra vẻ lịch lãm. Tuy nói đàn ông không thích trung diện bằng phụ nữ, nhưng quần áo của anh cũng rất nhiều, đáng người lại đẹp, mặc thế nào cũng không tồi.

Rất lâu trước đây, cô từng mua quần áo cho Hạ Tùng Đào, nhưng đều là hàng khuyến mãi. Hạ Tùng Đào chưa bao giờ có ý kiến, mua cái gì cũng nói tốt...

Thấy cô thất thần, Doãn Chính Đặc không biết cô đang nghĩ gì, nhưng lại không muốn cô ở cạnh mình mà nghĩ tới chuyện khác, liền nâng mặt cô lên, “Chọn cho anh một cái áo, với một cái quần thoải mái chút,”

Lê Diệp bị anh kéo về, cô đưa mắt nhìn gian hàng toàn đồ hiệu, bộ quần áo nào cũng đẹp, vì giá vô cùng đắt đỏ.

Cô đi loay quanh một vòng, bất chợt quay đầu lại nhìn anh. Người đàn ông kia có làn da khá trắng, mặc màu gì cũng đều hợp. Cô cầm chiếc áo phông cổ chữ V màu đỏ rực lên, phía trước còn in hình con thoi, thoạt nhìn tương đối bình thường, nhưng lại không hề đơn điệu.

Anh cầm lấy, “Cả quần dài nữa, cũng phải mua lấy một đôi giày.”

Cô tìm một vòng, rồi lấy ra một chiếc quần dài màu xám đậm, một đôi giày da màu nâu vàng. Anh không cho ý kiến gì, vào thẳng phòng thử đồ thay quần áo.

Anh đi ra, trông tươi sáng hẳn, cứ như người mẫu vậy.

Cô chọn thêm cho anh hai bộ. Hình như anh rất vui, trên đường về có vẻ vô cùng thích chí.

Mua sắm xong, anh dắt tay cô ra, hết như một đôi tình nhân.

Lúc xuống tầng dưới, khi đi ngang qua khu bán đồ trẻ em, cô đứng trên thang cuốn mà không nhận được phải đưa mắt nhìn vài cái.

Anh cũng nhìn thấy, liền bước đi, rồi đứng trước cửa một cửa hàng.

Trong tủ kính, trên người của ma-nơ-canh là mẫu đồ đôi mới nhất của quý này. Người đàn ông mặc chiếc quần bò và áo gió mỏng, còn người phụ nữ vẫn chiếc váy cùng màu. Để ở đó, đúng là khiến người ta lóa mắt.

Cô dời tầm mắt, đang định đi xuống tầng thì bị anh kéo lại, anh đặt túi to túi nhỏ trong tay xuống, “Đợi anh một lát,” nói xong, quay đầu đi vào cửa hàng.

Chỉ chốc lát sau, anh xách hai cái túi ra, chính là hai bộ quần áo bày trong tủ kính. Anh nhấc cái túi trong tay lên, “Sẽ có một ngày dùng đến.”

Giọng điệu đó, không giống như đang mong đợi, mà là trịnh trọng cam đoan.

Xong xuôi, hai người vào nhà hàng ngồi nghỉ. Ngoài cửa sổ, mưa bụi lất phất, người đi đường thả bước vội vã, xe cộ qua lại tấp nập. Ở chốn đất khách quê người, họ lại trở thành những người nhàn nhã nhất.

Lê Diệp nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này, tâm trạng khi ở đây, hoàn toàn không giống với trước kia.

Doãn Chính Đặc uống một ngụm cà phê, cả người thoải mái, nhìn người phụ nữ phía đối diện. Vì ra nước ngoài, nên cả anh và cô đều thả lỏng, không cần đề phòng, cũng không có gánh nặng.

Cầm tay cô, anh nói, “Nếu thích, anh sẽ nghỉ kỳ dài, cùng em đi du lịch.”

Lê Diệp nhìn anh. Nếu anh nghỉ, e là công ty sẽ giao cho Khang Đức Văn. Dã tâm của kẻ kia, chỉ sợ là Doãn Chính Đặc không phát hiện ra.

Cô rút tay ra, nắm lấy cái cốc, “Không được, công việc vẫn quan trọng hơn.”

Anh nhìn cô chăm chăm, Lê Diệp rút cổ lại, một lúc lâu sau mới nói, “Anh...cẩn thận anh rể anh.”

Anh nhú mày, “Gi cơ?”

Lê Diệp không muốn nhắc lại. Có rất nhiều chuyện cô không thể nói rõ ràng được, cô không muốn bị người khác biết. Cô cũng e dè mối quan hệ giữa Doãn Chính Đặc và anh rể anh, nếu nói trắng ra, Doãn Kính Lam sẽ rơi vào khó xử. Mà chưa chắc họ đã tin cô, họ là người một nhà, còn cô, chỉ là một người ngoài không thể dung hòa được.

Doãn Chính Đặc nhớ lại, sau khi cô đi, anh trở lại nhà họ Doãn, Trần Oanh nói Lê Diệp bị bắt gặp hẹn gặp gã đàn ông khác trong khách sạn. Câu chuyện vô liêm sỉ ấy, anh không tin dù chỉ nửa câu.

Anh nhìn cô chăm chăm, “Đêm đó, em mở máy tính của anh, là muốn tìm cái gì?”

Lê Diệp khó mở lời được, cô quay mặt đi, “Tôi không lấy gì của anh cả.”

Anh trằm tay lên tay cô, “Anh biết em sẽ không làm như vậy.”

Lê Diệp không hiểu sao anh lại tin tưởng đến mức đó. Khi ấy, cô thật sự bị Khang Đức Văn ép đến không còn đường lui, mở máy tính của anh ra, đúng là cô có ý định trộm tài liệu. Có điều, đến cùng, cô vẫn không làm như vậy. Cô phạm lỗi, không thể để người khác gánh vác hậu quả được.

Một câu của cô, cũng đủ khiến anh hiểu rõ mọi chuyện. Khang Đức Văn là người ngoài, cưới Doãn Kính Lam, coi như ở rể, ở công ty cũng được quản lý một bộ phận. Dựa vào thân phận của hắn, thì thành tựu đạt được đến ngày hôm nay là không tệ, nhưng xem ra, hắn cảm thấy chưa thật sự đủ.

Nghĩ đến lúc trước, Doãn Kính Lam từng nói với anh, rằng đang nghi Khang Đức Văn có nhân tình, thật sự, anh không muốn tham gia nhiều vào chuyện giữa hai vợ chồng chị ta. Với chị gái mình, anh tương đối hiểu, nếu Khang Đức Văn thật sự làm xằng làm bậy, mà lại để chị ta biết được, thì ngoài chuyện ừ rọt thương tâm ra, chị ta sẽ chẳng làm gì hắn. Đã vài lần anh nói bóng gió, cảnh cáo Khang Đức Văn phải chung thủy với hôn nhân, hắn cũng thờ ra toàn lời thề son sắt. Nhưng rốt cuộc, lòng đã tham lam, mãi mãi chẳng thấy đủ.

“Em không định nói cho anh biết, tất cả mọi chuyện là như thế nào ư?” Doãn Chính Đặc nhìn người phụ nữ đối diện. Thật ra cô không hẳn là quá nhẫn tâm. Anh giao tất cả cho cô, nếu cô có ý định, giờ nào phút nào cũng có thể cho anh một nhát dao trí mạng. Nhưng không, cô chịu đựng, uất nghẹn, cũng lắm cũng chỉ biết làm tổn thương mình để giải thoát.

Lê Diệp mấp máy môi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên tai là tiếng nhạc du dương, cô nhớ về đoạn hồi ức khủng khiếp của mình, rồi quay lại, đối diện với ánh mắt kiên nhẫn đợi chờ của anh.

Cô thờ dài, về chặt tờ giấy ăn, “Tôi đã từng...lòng tiếng cho phim khiêu dâm.”

Lời nói ra mà cảm thấy vạn phần khó khăn, nhưng nói được thì lại thấy như trút được tảng đá nặng trĩu trong lòng.

Cô nuốt ngụm cà phê, “Tôi không nuôi nôi Hi Hi, đành phải nhận việc đó, nhận rất nhiều bộ...”

Ánh mắt anh đầy bình tĩnh, xoáy chặt lấy cô. Cảm giác khó chịu của cô khó mà tiêu tan được, miệng nói, đáy mắt lóng lánh nước, “Có mấy bộ...rất kinh khủng, lưu hành đầy trên mạng...”

Khóe miệng anh khẽ giật. Không biết sau khi nghe xong, tâm trạng anh sẽ thế nào. Bất kể là ai cũng sẽ cảm thấy kinh tởm, chính cô còn không chấp nhận nổi, huống chi người khác.

Ngón tay nóng lên, cô ngẩng đầu, phát hiện đôi môi anh vừa dừng lại trên đầu ngón tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Phát hiện

Khói cà phê lượn lờ, ngoài cửa, bụi mưa dày đặc.

Trong nhà hàng, tiếng nhạc du dương, nhẹ nhàng êm dịu.

Nắm tay cô, Doãn Chính Đặc nhìn vào vẻ kinh ngạc của cô, anh hà hơi ấm sưởi cho những ngón tay lạnh giá của cô.

“Diệp Nhi.” Anh vẫn gọi cô như trước đây, Lê Diệp chỉ cảm thấy lòng mình đang run lẩy bẩy.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt sâu xa, không đọc ra được vẻ khinh thường hay chán ghét. Anh cúi đầu, thổi vào đầu ngón tay cô, mang theo một luồng hơi ấm áp.

“Sau này sẽ không xảy ra chuyện này nữa, mọi việc đã có anh.”

Giọng nói của anh đầy sự bình tĩnh, không nói nhiều lời tình cảm, chỉ như một câu rất đỗi bình thường nhưng lại khiến hốc mắt cô nóng lên.

Cô tưởng rằng chuyện này sẽ khiến anh dễ ý, sẽ khiến anh khinh thường, vậy mà anh còn chẳng nhượng mảy cái nào.

Thấy cô nhìn mình đến ngây ngẩn, anh đưa tay cầm lấy dao nĩa, cắt miếng thịt bò trên đĩa, rồi đút cho cô, “Ăn đi, mùi vị cũng được lắm.”

Lê Diệp vẫn thần thờ như cũ, như đang chờ một đáp án nào đó, anh bèn đặt dao nĩa xuống, “Lê Diệp, thật ra, em không nên nói cho anh biết chuyện này.”

Cô tưởng anh đang thấy chuyện này thật kinh khủng, thì im lặng không nói tiếng nào.

Anh nhìn cô, “Em làm cho anh áy náy không biết nên bù đắp lại thế nào.”

Cô run rẩy.

“Em chịu khổ mà anh hoàn toàn không biết gì, anh còn có tư cách gì mà tức giận chứ.” Thần sắc anh ngưng lại, ánh mắt khắc rõ nỗi đau.

Cô nhìn người đàn ông, cảm thấy mọi khối băng cứng chắc trong lòng đầu nứt ra, dần dần tan thành cả một dòng suối.

“Em cho rằng anh sẽ dễ ý sao?” Anh nắm ngón tay cô, cô bị kẻ khác lợi dụng chuyện này làm điểm yếu, vậy nên cô mới phải mở máy tính của anh.

Cứ nghĩ, anh lại cảm thấy cô đúng là đồ ngốc, bị ức hiếp rồi chỉ biết nuốt quả đắng chứ không chịu nói với anh một câu nào. Giờ phút này, cô xấu hổ nói thật cho anh nghe, nhưng vẫn cho rằng anh là tên đàn ông vô lương tâm chỉ biết oán giận.

Trong lòng anh, khi nghe được chuyện này, ngoài đau lòng, anh còn hận. . .

Anh chỉ có tư cách hận chính mình, anh dựa vào đâu mà có thể để bụng chuyện xảy ra với cô. Khi đó, cô một thân một mình oằn người kiếm tiền, chỉ vì để nuôi dưỡng đứa con của họ, còn anh lại vô tư, chẳng hề làm được gì cho thằng bé.

“Ăn đi.” Đưa miếng thịt bò đến bên miệng cô, ánh mắt anh đầy trù mến.

Lê Diệp há miệng cắn, cảm nhận mùi vị đậm đà tràn ngập.

Anh cầm khăn ăn lau khô miệng cho cô. Anh không để bụng, cũng không vì vậy mà khinh thường cô, dường như đó chỉ là một công việc bình thường mà cô làm. Anh như vậy khiến cô cũng thoải mái hơn một chút. Thì ra đó không phải là một sai lầm không thể tha thứ được, thì ra trong lòng anh, đó chỉ là một chuyện nhỏ qua rồi là có thể quên.

Anh kiên nhẫn cắt thịt bò, trông vừa nghiêm túc vừa cẩn thận.

Bên ngoài mưa to gió lớn, vậy mà giờ khắc này, tâm tình lại thật bình yên.

Nghỉ ở khách sạn một đêm, ngày hôm sau, thời tiết tốt lên, Lê Diệp dẫn Doãn Chính Đặc đến bệnh viện trước đây điều trị cho Hi Hi.

Vừa đến đó, anh liền nhíu mày. Đây đâu phải là bệnh viện, nói là phòng khám nhỏ còn kém một chút. Khó có thể tưởng tượng, một nơi sơ sài như vậy mà cũng có thể để người ta đến khám chữa bệnh.

Lê Diệp biết anh bất mãn với chỗ này, trong lòng cũng có chút áy náy. Khi đó, cô thật sự rất khó khăn, không thể đến nổi bệnh viện lớn, chỉ có thể tìm tới một vài phòng khám nhỏ.

Nếu không nhờ vị bác sĩ tên Ailen có lòng tốt giúp đỡ, thì ngay cả một phòng khám nhỏ cô cũng không cảm cự nổi. Có mấy lần cô còn chẳng đủ tiền lo

thuốc men, chính bà ấy đã ứng ra giúp. Lúc thằng bé ra đi, Aillen khóc rất thương tâm.

Tới bệnh viện, hỏi thăm một lượt, người quen bác sĩ Aillen đều nói bà ấy đã tạm rời vị trí công tác. Bà ấy còn chưa đến tuổi nghỉ hưu vậy mà đã đi, hẳn là có chuyện gì đó đột ngột xảy ra.

Không có cách nào gặp được người bác sĩ từng giúp mình, Lê Diệp có chút tiếc nuối. Doãn Chính Đặc nhìn vẻ mặt của cô có vẻ rất muốn gặp vị bác sĩ kia, liền quay đầu đi hỏi thăm một lượt nữa. Không lâu sau, anh quay lại, trong tay cầm một tờ giấy, “Có người biết chỗ ở của bà ấy, anh với em thử đi xem”

Lê Diệp nghĩ thầm, lần này đến, sau này e là không quay lại được, nếu không đi chuyến này thì có lẽ cả đời sẽ không có cơ hội gặp lại.

Cô cùng Doãn Chính Đặc cùng ra cửa, hai người bắt một chiếc xe ở ngay phía trước.

Trên đường, cảnh đô thị phồn hoa, anh vẫn nắm tay cô.

Tới nơi, hai người xuống xe. Anh cầm tờ giấy tìm đúng tên cửa hiệu ở phía đối diện, xác định đã đến chuẩn chỗ, anh liền ấn chuông cửa, nhưng bên trong không có tiếng hồi đáp.

Nhìn cánh cửa bị bụi phủ kín đặc, Lê Diệp nói, “Hình như họ chuyển đi rồi.”

Anh nhìn vào bên trong, cỏ dại mọc um tùm như là lâu lắm rồi không có người dọn dẹp. Anh lại nhìn xung quanh, thấy có một người dắt chó đi tới. Anh lại gần, hỏi thăm vài câu rồi quay lại nhìn cô, nói, “Người kia chuyển đi rồi, phải đến một năm ấy.”

Từ khi Hi Hi qua đời, Lê Diệp không đến bệnh viện nữa. Hẳn là không lâu sau khi thằng nhỏ mất thì bác sĩ Aillen cũng thôi việc rồi chuyển nhà.

Người ta đã chuyển đi, Lê Diệp cũng chẳng còn cách nào nữa. Trong tay cô vẫn còn cầm theo túi hoa quả và quà cáp, giờ có muốn tặng cũng không biết làm thế nào.

Doãn Chính Đặc muốn giúp cô hoàn thành tâm nguyện, từ xa có người đang đi đưa thư ở đầu đường, anh liền vỗ vai Lê Diệp, “Em chờ anh một lát.”

Anh cũng chỉ định ra hỏi thăm xem thế nào, liền tới nói chuyện với người đưa thư, anh quay đầu chỉ về biển số nhà, rồi hỏi ông ta có ấn tượng gì với họ gia đình đã chuyển đi kia hay không.

Người đưa thư nghĩ nghĩ một lát rồi nói với anh, gia đình kia chuyển đi rồi có một lần về lấy cả đồng thư tín, nhưng cũng không nói là chuyển đi đâu ở, có vẻ như việc chuyển nhà là quyết định trong lúc rất gấp gáp.

Dường như chẳng có manh mối gì, Doãn Chính Đặc đang định đi thì người đưa thư bỗng nhiên nói, “Cậu muốn tìm họ sao?”

Thấy anh gật đầu, người đưa thư thuận miệng nói, “Tôi chỉ nhớ là lần họ về lấy thư thì có đi một chiếc xe tải nhỏ gắn chữ Nông trường Gia Đức.”

Không thể cung cấp được nhiều thông tin hơn, người đưa thư tiếp tục công việc của mình.

Doãn Chính Đặc trở về, đón lấy túi đồ trong tay Lê Diệp, “Đi thôi, chúng ta đến một nông trường tìm.”

Lê Diệp không có ý kiến gì, tuy rằng hành động như vậy cũng là có chút liều lĩnh.

Qua tìm hiểu, nông trường Gia Đức nằm cách đây rất xa, gần như là tới một thành phố khác. Doãn Chính Đặc thuê một chiếc xe rồi đưa cô đi.

Đàn ông vẫn xác định phương hướng tốt hơn, vừa nhìn bản đồ, vừa hỏi đường, vậy mà anh lại rất vui vẻ.

Trên đường đi, phong cảnh cũng không tệ, rừng cây rậm rạp, núi đồi nhấp nhô, như thể họ đang đi chơi ra vùng ngoại thành vậy.

Giữa trưa, họ tìm một nhà hàng nhỏ, ăn một bữa đơn giản, nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục lên đường.

Không tính là khổ, nhưng cũng chẳng phải là hưởng thụ. Cả chặng đường đầy mệt mỏi, anh vừa phải tìm đường vừa phải ứng phó với những tình huống đột ngột phát sinh, vậy mà anh lại cảm thấy thật vui sướng. Có thể chờ cô băng qua đường núi ở chốn đất khách thế này, thật sự có một cảm giác tự do đến mức muốn hét lên.

Bầu trời phía trước dần tối thẫm, cuối cùng họ cũng tìm được tới nông trại kia.

Đến nơi, anh cảm thấy tay chân mình như sưng phù sau khi bị gò ép trong xe, ra ngoài vận động một chút rồi anh đi hỏi thăm...

Chỉ bằng một câu nói của người đưa thư mà lặn lội đến tận đây, đúng là quá kích động. Một chiếc xe có in chữ của nông trường, có thể là xe do nông trường bán đi, có thể là xe của một nông trường khác cùng tên, có rất nhiều khả năng, và có thể gia đình kia cũng chưa chắc đã ở đây.

Lê Diệp cũng xuống theo. Khu vực này rất vắng, chẳng nhìn thấy một ai cả.

Đi được một đoạn, Doãn Chính Đặc nhìn thấy một đàn bò bên bờ sông, một người đàn ông trung niên đang ở gần đó cắt cỏ.

Đi dần vào trong, anh lại gần hỏi thăm.

Khu vực này ít người qua lại, huống chi là người lạ. Người kia cảnh giác nhìn Doãn Chính Đặc, thấy anh hỏi thăm bác sĩ Aillen thì liền xua tay, lúng búng nói không biết rõ.

Lê Diệp cũng muốn đến hỏi, nhưng anh liền bước đến, kéo cô, “Đi thôi, họ không có ở đây.”

Hai người lên xe, anh đánh xe ra ngoài, đưa mắt nhìn người đàn ông cắt cỏ qua gương chiếu hậu, rồi lái xe rời đi.

Có thất vọng nhưng cũng không thể nói ra. Vốn dĩ là anh liều lĩnh đến đây, sau khi biết bác sĩ Aillen thôi việc rồi chuyển nhà, anh cũng không ôm hy vọng gì nhiều.

Anh lái xe đi một vòng rồi bỗng nhiên lại đánh xe quay lại. Lê Diệp không hiểu mục đích của anh, bèn hỏi, “Sao lại quay về?”

Anh đỗ xe ở một góc khuất gần lối rẽ, xuống xe, rồi đứng ở một chỗ bí mật quan sát ra bên ngoài.

Lê Diệp không biết anh đang làm gì, cũng xuống xe theo, “Anh đang nhìn gì đấy?”

Anh lắc đầu, rồi nói, “Anh cảm giác chúng ta không tìm nhầm chỗ... Để anh xem xem, có lẽ là anh đa nghi quá.”

Đứng một lát, cách đó không xa truyền đến tiếng xe chạy. Anh nheo mắt nhìn, một chiếc xe tải nhỏ in chữ Nông trường Gia Đức đang lù tiến lại gần.

Doãn Chính Đặc vội vàng quay lại, gọi cô, “Lên xe đi.”

Đi theo chiếc xe kia một đoạn đường rất xa, đường núi chẳng mấy dễ đi, sắc trời tối mịt, hơn nữa cây cỏ đại loại lại tốt um, anh bám theo sau cũng không dễ bị phát hiện.

Chẳng bao lâu sau, chiếc xe kia dừng lại bên một căn nhà cạnh hồ.

Doãn Chính Đặc cũng dừng xe ở ven đường, xuống xe, dắt cả Lê Diệp xuống cùng.

Trong sân, người đàn ông vừa rồi thu dọn chỗ quần áo phơi ở ngoài, một người phụ nữ tóc hoa râm nói gì đó với ông ta. Mượn chút tia sáng còn sót lại, Lê Diệp nhận ra, người phụ nữ kia chính là bác sĩ Aillen.

Cô tiến lên hai bước, còn chưa kịp lên tiếng thì họ đã phát hiện ra cô. Bác sĩ Aillen thì vô cùng bất ngờ.

Bà ta bật đèn ở cửa, bước tới, nhìn Lê Diệp, “Có phải... cô là Lê Diệp không?”

Lê Diệp gật đầu, vô cùng kích động, “Là tôi đây, bác sĩ Aillen, trước đây bà từng giúp đỡ tôi, lần này tôi quay lại, muốn đến nói lời cảm ơn với bà.”

“Lạy Chúa tôi, tôi thật sự không ngờ cô lại tìm được đến đây.” Bác sĩ Aillen vô cùng sửng sốt, mãi lâu sau mới định thần được.

Người đàn ông bên cạnh vẫn mang ánh mắt đầy phòng bị. Rõ ràng ông ta và bác sĩ Aillen là người một nhà, vậy mà lúc ở nông trường lại nói không biết. Doãn Chính Đặc bước đến, đứng cạnh Lê Diệp.

“Cô từ đâu đến đây?” Aillen nhìn Lê Diệp, cả người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh cô.

“Tôi về nước, lần này quay lại là muốn mang tro cốt Hi Hi về.”

Aillen bảo hai người, “Vào nhà ngồi đi... tôi làm bữa tối mời hai người.”

Lê Diệp lắc đầu, “Không cần đâu, không phải phiền thế đâu, tôi chỉ muốn đến thăm xem bà có khỏe không thôi. Chỗ quà này, tặng bà, cảm ơn bà lúc trước đã giúp đỡ tôi và Hi Hi.”

Nói xong, cô quay lại xe, lấy mấy thứ đồ mới mua rồi đưa qua, “Chúng tôi không quấy rầy nữa.”

Aillen nhìn cô, tỏ vẻ cảm thông, “Lê Diệp, Hi Hi đã được Thượng đế chăm sóc rồi, cô đừng buồn nữa.”

Lê Diệp gật đầu, nhìn bà ta. Con người này tính tình lương thiện, thường xuyên giúp đỡ người bệnh, đáng tiếc là không còn làm bác sĩ nữa. Có lẽ công việc đó quá tàn khốc, ngày nào cũng phải đối diện với sinh ly tử biệt.

Họ chuyển đến chốn xa xôi này, hẳn là vì không muốn bị người khác quấy rầy. Lê Diệp nhìn bà ta, nói cảm ơn rồi chuẩn bị cùng Doãn Chính Đặc đi.

Anh vẫn không nói gì, chẳng biết là đang nghĩ chuyện gì nữa.

Nói lời tạm biệt, hai người lên xe, rồi Doãn Chính Đặc lái xe đưa cô đi.

Nhìn căn nhà nhỏ ven hồ dần nhỏ lại, Lê Diệp lại quay sang nhìn Doãn Chính Đặc, “Chồng của bác sĩ Aillen, hình như không mấy hoan nghênh chúng ta thì phải.”

Doãn Chính Đặc giảm tốc độ xe, trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên nói, “Lê Diệp, nhà họ, hơi bất bình thường.”

Lê Diệp nhìn anh, anh lại có chút do dự, “Anh nhìn thấy trong xe của người đàn ông kia có một chiếc ghế trẻ con, ở cửa nhà họ còn có một con ngựa gỗ đang làm dở.”

Cổ họng Lê Diệp bỗng nghẹn lại, “Vậy là có ý gì?”

Anh dừng xe lại, rồi nhìn cô, “Anh nghĩ, quay lại xem sao.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Về lại chốn cũ

Quay lại chỗ bờ hồ, Doãn Chính Đặc đỗ xe cách đó khá xa, nếu tiếng động cơ bị nghe thấy thì có trở lại cũng vô nghĩa.

Bóng đêm tĩnh mịch, tiếng côn trùng rình rịch, chỉ có bóng hai người.

Lê Diệp được anh dắt đi, hai người bí mật đứng nhìn về phía căn nhà nhỏ. Cô hạ giọng nói, “Có lẽ nào...”

Cô không dám tin, cũng không dám ôm hi vọng. Sự việc kia khiến cô vô cùng đau đớn, thời gian đã trôi qua, cô đã gần có thể chấp nhận sự thật, cô không dám hi vọng xa vời, cô sợ không thể chịu nổi một lần nữa kích nữa.

Doãn Chính Đặc nắm chặt tay cô, nhìn chăm chăm về phía căn nhà. Anh không thể chắc chắn hoàn toàn, nhưng vẫn ôm một chút hi vọng...

Thái độ của bác sĩ Aillen và chồng bà ta thật sự quá kỳ quái. Nhà họ chắc chắn là có trẻ con, nhưng có thể là cháu họ, hoặc là con của một người họ hàng. Có khi cô và anh quá nhạy cảm, nhưng anh không thể nói thêm điều gì khiến cô mong đợi, bởi suy nghĩ của họ đều rất lạ.

Đợi một lúc lâu, đèn xe lóa lên, một chiếc xe đỗ ở bên cạnh căn nhà.

Cửa xe mở ra, một đôi vợ chồng bế một đứa bé xuống, điệu bộ có vẻ rất vội vàng.

Lê Diệp lập tức cảm thấy căng thẳng, vừa bước chân một cái, Doãn Chính Đặc liền giữ cô lại. Nhờ ánh trăng, anh nhìn thấy hai bím tóc của đứa nhỏ.

Đó rõ ràng là một cô bé. Đôi vợ chồng thay nhau bế cô bé thoảng nhìn hình như là một cặp vợ chồng. Đứa nhỏ họ đưa đến đây, có lẽ không liên quan đến điều anh và cô nghĩ.

Trong căn nhà loáng thoáng truyền ra tiếng nói chuyện, bất chợt còn có tiếng trẻ con khóc. Lê Diệp vừa định tiến lên thì Doãn Chính Đặc lập tức giữ cô lại.

Thấy cô có vẻ sốt ruột, trong lòng anh không biết nên làm gì để cô không còn nỗi mong đợi hư vô nữa, đành ghé gần tai cô, “Diệp Nhi, kia là con gái, trông có vẻ là ba bốn tuổi rồi.”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt thoảng vẻ đau thương...

Cô nhìn thấy đứa bé kia nhưng lại cho rằng, còn chưa thấy rõ ràng thì không thể đưa ra kết luận chính xác được.

Doãn Chính Đặc vỗ vai cô, nói ra một câu khiến cô sụp đổ, “Đây chắc là chỗ bác sĩ Aillen khám cho đám trẻ con.”

Lê Diệp nhìn chăm chăm căn nhà. Chỉ một lát sau, lại có người đưa trẻ con đến, lúc này là một cậu bé khoảng bảy tám tuổi. Lại thêm một lúc nữa, cặp vợ chồng vào trước đi ra, đứa nhỏ ban nãy còn khóc giờ đã ngủ, vẻ mặt của cặp vợ chồng cũng có vẻ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lê Diệp thấy cảnh tượng đó, chứng tỏ anh đoán đúng. Dù biết cứ chờ đợi mãi thế cũng vô nghĩa, nhưng vẫn không muốn rời nửa bước.

Trời đã đổ bóng đêm, cũng gần đến rạng sáng, Doãn Chính Đặc thấy vẻ khổ sở của cô, liền an ủi, “Đi thôi, chúng ta về trước đã.”

Lê Diệp không muốn đi, anh khuyên nhủ mãi, cô mới lên xe theo anh mà vẫn còn vẻ bịn rịn.

Quãng đường trở về trở nên nặng nề. Lê Diệp dựa hân vào thành ghế, nhớ lại từng giọt từng giọt hồi ức.

Doãn Chính Đặc lấy áo khoác phủ thêm cho cô, bảo cô ngủ một giấc.

Lê Diệp được đắp thêm áo nhưng lại chẳng thể ngủ được. Cô có cảm giác tuyệt vọng như thể vừa lên tới đỉnh núi đã lại bị người ta đẩy xuống vực sâu đen ngòm.

Doãn Chính Đặc nắm tay cô, không nói lời nào.

Lúc trở lại khách sạn đã là nửa đêm, anh có chút mệt mỏi, còn cô thì thật sự tiều tụy.

Ăn qua loa, rồi hai người vào phòng nghỉ ngơi.

Doãn Chính Đặc thay quần áo, bôi thuốc, lúc đi ra đã thấy cô nằm trên giường. Không biết cô đã ngủ chưa, nhưng không hề nhúc nhích, cũng chẳng có tiếng động gì.

Ngồi xuống cạnh giường, anh đưa tay kéo chăn lên đắp cho cô. Lê Diệp giật giật đầu mày, bất chợt mở mắt ra.

“Anh lấy cho em cốc sữa uống nhé.” Anh đứng dậy, chuẩn bị đi.

Lê Diệp tóm lấy tay anh, nói như thì thầm, “Hôm đó, tôi nhìn thấy Hi Hi đi rồi, tôi gọi nó, mà nó không ề a tiếng nào hết...”

Doãn Chính Đặc ngồi xuống, đưa tay sờ trán cô. Hơi nóng, đi lại cả ngày trời, lại đứng cạnh hồ nước lúc đêm hôm, chắc là cô cảm lạnh rồi.

Đắp chăn cho cô, anh đứng dậy, lấy một cốc sữa ấm và ít thuốc cảm, quay lại để lên bàn, đỡ cô ngồi dậy rồi đút cho cô uống.

Lê Diệp uống thuốc, nằm gối trên đùi anh, hơi thở có chút dồn dập.

Sờ sờ khuôn mặt cô, nóng hơn ban nãy, anh chợt hơi hối hận. Đáng ra khi chưa nắm chắc tình hình, anh không nên nói cho cô biết, để cô hy vọng rồi lại thất vọng, hẳn là cô không chịu nổi. Ôm lấy cô, đặt cô nằm xuống gối, Doãn Chính Đặc nắm tay cô, “Diệp Nhi, đừng nghĩ ngợi chuyện này nữa, con rồi sẽ lại có.”

Cô ghen ngào, “Tôi chỉ muốn Hi Hi...”

Anh sờ đến khoe mắt ẩm ướt của cô, khẽ thở dài một tiếng rồi ôm chặt lấy cô.

Một đêm trần trọc. Ngày hôm sau, sáng sớm đã tỉnh dậy, Doãn Chính Đặc nhìn người phụ nữ vẫn còn đang mê man, khẽ chạm một cái, người cô nóng hập. Không thể uống thuốc mãi được, anh phải gọi điện mời bác sĩ đến.

Lê Diệp sốt đến mê sảng, cứ nói lung tung mãi. Anh cho cô uống nước, cô hơi mở mắt ra rồi lại nói không ngừng, “Tôi đánh mất Hi Hi rồi, Hi Hi không còn nữa rồi...”

Anh không hề đoán được rằng, đưa cô quay lại nơi này sẽ khiến cô một lần nữa rơi vào nỗi đau thương khi mất đứa nhỏ, vậy nên không tránh được cảm giác áy náy. Anh nắm chặt tay cô, trong lòng tràn đầy nỗi hối hận.

Bác sĩ đến, đo nhiệt độ cho Lê Diệp. Cô sốt rất cao, phải truyền nước, uống ít thuốc thì đến trưa mới khỏe lại một chút.

Truyền nước xong, Lê Diệp trông có tinh thần hơn hẳn. Cô tựa đầu vào gối, cả đêm giấc ngủ chập chờn, nên hai mắt thâm đen có phần khó coi.

Doãn Chính Đặc gọi bữa trưa lên phòng, đút từng miếng cho cô. Chẳng mấy chốc mà ăn, chính anh ăn còn không vào nữa là cô.

Lê Diệp biết mình không nên như vậy, rõ ràng cô đã nhìn thấy Hi Hi ra đi, nhưng giờ vì một chút hoài nghi vu vơ mà hóa thành nỗi sầu muộn.

Anh xúc cháo cho cô, sau một hồi lâu không nói gì, Lê Diệp nhìn tơ máu trong mắt anh thì chợt nói, “Anh... đã ăn chưa?”

Anh vui vẻ, “Một lúc nữa anh ăn. Có muốn ăn chút bánh mì không?”

Lê Diệp ăn không vào, nhưng cũng biết phải ăn để hồi phục sức khỏe nên kiên nhẫn ăn hết một bát cháo. Cô nói, “Tôi no rồi, anh ăn đi.”

Anh đo nhiệt độ cho cô, đã hạ sốt một chút rồi, gương mặt cô cũng không đến nỗi trắng bệch nữa. Anh ngồi bên cạnh, ăn nốt bữa sáng còn dở của cô.

Hôm nay là một ngày nắng. Lê Diệp xoa xoa trán, thân thể đã có chút sức lực. Cô bước xuống, đến cạnh cửa sổ rồi vén tấm rèm ra.

Bên ngoài, dòng xe vẫn đi lại không dứt, phố xá trông thật nhộn nhịp.

Cô biết mình không nên đau khổ, lại còn kéo theo cả anh cũng đau buồn cùng. Quay đầu lại, cô thấp giọng nói, “Doãn Chính Đặc, hôm nay tôi muốn đến một nơi.”

Anh gật đầu, “Được.”

Thu dọn qua loa, hai người lập tức ra ngoài.

Anh lái xe, cô ngồi bên cạnh chỉ đường. Anh không quan tâm là sẽ đi đâu, có đi nhầm đường hay không, chỉ cần ở bên nhau, đi đâu cũng được, chẳng ngại có thể đi trên đường cho hết thời gian.

Một đường thuận lợi, dưới sự chỉ dẫn của cô, họ tới một công viên giải trí.

Anh nghĩ là cô muốn giải sầu, vậy nên sau khi đỗ xe liền ra ôm vai cô đi.

Tinh thần Lê Diệp cũng không tệ lắm. Mua một quả bóng hơi buộc vào tay, mua vé vào cửa, hai người cùng nhau đi vào trong.

Vừa khéo lúc công viên có hoạt động, người ra người vào rất đông, đi một đoạn lại thấy một màn biểu diễn.

Tuy rằng cô là người muốn đến nơi này, nhưng lại chẳng chơi trò nào. Anh nghĩ cô sợ nên nói sẽ chơi cùng cô.

Lê Diệp lắc đầu, chỉ muốn đi dạo quanh công viên.

Anh đi bên cạnh, dắt tay cô, cô cũng không gạt ra như trước đây.

Đi ngang qua cửa hàng bán mặt nạ, Lê Diệp nhìn anh, “Anh mua cho tôi một cái hình mặt gấu đi.”

Anh không ngờ cô lại thích trò trẻ con này, nhưng vẫn đi, chọn mua một cái rồi đưa cho cô.

Cô cầm cái đầu gấu trong tay, nghịch mãi nghịch mãi như thể thật sự rất thích vậy.

“Còn muốn mua gì, anh sẽ mua cho em.” Anh ở bên cạnh, thầm muốn cho đoạn hồi ức đau buồn kia nhanh chóng đi mất.

Cô lắc đầu, nở nụ cười khe khẽ, dường như chỉ cần vậy thôi cũng thỏa mãn rồi.

Đi một vòng, hai người đều hơi mệt. Anh ngồi đối diện khu trò tàu xuyên núi nhưng chẳng thấy hứng thú, thấy trò ngựa gỗ xoay tròn, anh lại hỏi cô có muốn chơi không.

Trò này không nguy hiểm, cũng không kích thích, cô còn chưa cho ý kiến thì anh đã đi mua vé về.

Ghế khác đều là trẻ con ngồi, hoặc là bố mẹ ngồi cùng con, chỉ có hai bọn họ là người lớn mà lại ngồi lên chơi.

Đây là lần đầu tiên anh chơi trò này. Trước kia anh từng đưa Doan Doan đi, nhưng chỉ xem thú, lúc con bé muốn đi chơi trò chơi, đều là Doãn Kính Lam đưa nó đi.

Guồng quay khởi động, anh nhìn về mặt cô, hình như là vui vẻ, lại có chút ưu thương.

Cô cầm quả bóng bay lên che mặt, chỉ như vậy cũng khiến anh hiểu được đôi chút.

Một lát sau, thần sắc cô thoải mái hơn, cô khẽ khàng nói, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Hi vọng

Cầm mấy túi đồ Lê Diệp mua, Doãn Chính Đặc dắt cô đi về phía cánh cổng. Du khách nhốn nháo, tiếng cười khúc khích của đám trẻ, khiến Lê Diệp bất chợt hoảng hốt...

Hồi Hi Hi được đúng nửa tuổi, cô có dẫn thằng bé đến công viên giải trí. Thằng bé xem mấy tiết mục biểu diễn mà vỗ tay cười khanh khách, còn lắc đầu theo tiếng nhạc.

Khi đó, Hi Hi nhìn thấy bóng bay sắc sỡ, xem chừng rất muốn có một quả. Cô bỏ tiền ra mua, chẳng mấy chốc quả bóng đã bị nó thả bay lên. Thằng bé gào khóc ầm ĩ, cô xót tiền không muốn mua lại. Lúc đi ngang qua cửa hàng đồ chơi, nó tóm lấy cái mặt nạ đầu gấu nhất quyết không buông tay. Cô thật sự rất muốn chiều thằng bé, nhưng chỗ thuốc của nó chẳng mấy nữa sẽ hết, cô không thể tiêu xài hết bong luôn được.

Thời gian có đứa nhỏ bên cạnh thật ngắn ngủi. Cô tiếc nuối, cô tình nguyện đổi mọi giá nào để đưa nó quay về, có điều không ai có thể trao cho cô cơ hội đó.

Hôm nay trở lại chốn cũ, cô mua bóng bay và mặt nạ gấu, coi như tặng cho Hi Hi chút an ủi. Trên đời này, ngoài cô ra, còn có một người nguyện toàn tâm toàn ý thương yêu nó, hy vọng một ngày kia nó có thể quay trở về, và rồi sẽ dành cho nó nhiều sự chăm sóc cưng chiều hơn.

Rời khỏi công viên giải trí, Lê Diệp vẫn không nói suy nghĩ trong lòng ra. Anh đã một lần chịu gánh nặng, có một số chuyện không thể xóa sạch được, nhưng cần học cách để tiêu tan.

Anh lái xe, đưa hai người cùng đi một vòng thư thả quanh thành phố. Thăm một tòa thành nổi tiếng, một ngôi trường đại học lâu đời, thả bước chậm rãi bên hồ, nhìn từng đám sinh viên đọc sách hay tản bộ. Cái tự do tự tại đơn giản này, thật khiến người ta luôn thèm khát.

Đi nguyên một ngày, về đến khách sạn, cả hai đều hơi mệt mỏi. Anh vào phòng tắm xả nước ấm, Lê Diệp thì gom chỗ quần áo hai người mới thay ra, trông chúng lem nhem lắm bẩn, cô liền đem đi giặt.

Doãn Chính Đặc ngồi cạnh bồn tắm nhìn cô giặt quần áo cho mình. Trước đây, ngay cả một bát cháo hoa cô cũng không chịu nấu cho anh, giờ thì việc gì cũng ôm đồm.

Giặt quần áo xong, chống gậy, Lê Diệp sức nhớ ra hai ngày anh luôn ở bên mình, không kim được bèn hỏi, “Anh không cần gọi một cú điện thoại về sao?”

Anh chỉ quan tâm nước tắm có ấm vừa không, nên lắc đầu, “Chuyện công ty, có người thay anh xử lý.”

Cô chỉ sợ gã Khang Đức Văn kia sẽ tranh thủ cơ hội mà phá rối sau lưng. Anh cứ thoải mái đi như vậy, e là sẽ thả cửa cho kẻ khác lợi dụng.

Bất gặp đáng về lo lắng của cô, anh cởi áo somi ra, “Yên tâm đi, anh đã sai người theo dõi anh ta rồi.”

Lê Diệp không nghĩ anh không có chuẩn bị gì mà đã đi, nhưng phàm là kẻ mưu mô đều ra tay vào những thời cơ tốt nhất, thật sự khiến người ta không thể yên tâm được.

Anh ghé lại gần, ôm lấy cô, “Đang lo lắng cho anh ư?”

Hơi nóng phả bên tai, Lê Diệp cảm thấy như có một dòng điện truyền qua, khiến cô co người lại, “Nước được rồi đấy, tắm đi.”

Anh đưa tay, cởi bỏ cúc áo trước ngực cô, “Cùng tắm.”

Lê Diệp tóm lấy tay anh, lắc lắc đầu, “Đừng.”

Chóp mũi anh khẽ cọ qua thùy tai cô, xúc cảm lạnh lạnh khiến cả người cô căng cứng. Bàn tay Lê Diệp hơi run run, cô định gạt bỏ hai tay anh đang ôm riết hông mình, “Doãn Chính Đặc.”

Anh không có thêm hành động gì, chỉ ôm cô, “Cùng nhau tắm.”

Cô không đấu lại nổi anh, chóp mắt đã bị anh cởi hết quần áo. Cô không muốn, nhưng anh lại dai như đũa, ghì chặt lấy cô.

Một lát sau, chỉ một chốc lát, cô đã bị anh bế lên.

Co cứng người lại, cô đẩy bả vai anh, “Thả tôi xuống.”

Anh nâng chân bước vào bồn tắm. Không gian đủ lớn, hơi nước ấm áp bốc lên khiến cả người khoan khoái vạn phần.

Đặt cô ngồi trên đùi mình, anh ôm lấy thân thể mảnh dẻ của cô. Cho dù đã từng sinh con nhưng nhìn cô vẫn chẳng có da thịt, ngay cả chỗ nên đầy đặn của phụ nữ cũng vậy, không thấy được chút gợi cảm nào cả. Anh gối lên hóm vai cô. Chẳng trách anh mãi không phát hiện ra, nếu dưới bụng người phụ nữ này không có một vết sẹo, chẳng ai tin cô đã từng sinh con.

Cầm khăn mặt, nhúng nước ấm rồi lau rửa cho cô, anh không hề có phản ứng mờ ám, chỉ như đang chăm sóc một chậu hoa yếu ớt.

Lê Diệp nhìn vào cánh tay trắng kiện của anh. Anh che chở cho cô, khiến tâm tình cô vô cùng bình thản.

Hôn khẽ lên đầu vai cô, anh thủ thỉ, “Diệp Nhi, đừng khóc nữa, anh không muốn nhìn thấy em rơi nước mắt.”

Cô sợ hãi, đưa mắt nhìn hơi nước bốc lên trong phòng tắm.

“Chúng ta, như bây giờ ấy, sau này sẽ tốt thôi.” Anh cảm thấy, cô sắp có thể tiếp nhận mình. Sau này họ sẽ ở chung lâu hơn, tình cảm tích tụ dần dần cũng sẽ sâu đậm hơn.

Với chuyện gì anh cũng có sự tin tưởng, chuyện tình cảm cũng vậy. Cô từng không nhìn anh, nhưng một khi anh tóm lấy được ánh mắt cô, thì anh có thể chắc chắn rằng, cả đời này cũng không để cô rời xa.

Về tương lai, đây là điều cô không nghĩ đến. Người trên trái đất này đều cùng một dạng, nhưng không giai tầng để hòa nhập lại không. Có người cả đời cũng không có được cái kết hậu, nghèo túng chật vật mãi, kẻ trời sinh ra đã áo gấm lụa là, vô tư thành thói.

Anh là người nổi bật trong giai cấp cao, còn cô, chỉ là một người bình thường nhất trong những người bình thường. Cô biết mình có bao nhiêu khó khăn để bước vào, cũng chưa từng ôm hy vọng bước vào. Lời anh nói, cho dù cô có nghe thấy, thì cũng thật sự không có tâm tư này.

Thấy cô ngẩn người, anh cũng đoán được suy nghĩ của cô, “Anh sẽ không để cho người ta làm khó em.”

Về mặt cô vẫn điềm nhiên. Điện thoại ngoài phòng bỗng đổ chuông, anh đứng dậy, lấy khăn quần quanh eo, “Anh ra nghe một lát.”

Lê Diệp dựa vào thành bồn tắm, dòng suy nghĩ trôi tự do.

Trở ra phòng ngủ, Doãn Chính Đặc bắt điện thoại. Tiếng nói ở đầu dây bên kia có vẻ rất dòn dập, “Anh Doãn, có phát hiện mới.”

Anh nhú mày, “Ồ đâu?”

“Giữa trưa hôm nay, hai người kia lái xe đi, đến một làng nhỏ cách nông trường hơn hai mươi cây số thì dừng lại. Tôi thấy họ đi vào một chỗ, trong đó có một đôi vợ chồng trẻ, cả một thằng bé chừng hai tuổi nữa.”

Doãn Chính Đặc nắm chặt điện thoại, thấp giọng nói, “Theo dõi bọn họ, đừng để đi mất, tôi sẽ đến ngay.”

Dặn dò xong, Doãn Chính Đặc đặt điện thoại xuống.

Lau khô người, anh trở vào phòng tắm. Lê Diệp ngả nghiêng người, trông có vẻ buồn ngủ.

Bé cô ra, thần thái anh vẫn như thường. Đặt cô xuống giường, anh lại lau khô người cho cô, mặc quần áo, rồi ẵm cô vào trong chăn, “Ngủ đi.”

Cô uống thuốc cảm nên hơi buồn ngủ. Nhìn thấy anh, cô hé miệng thở dòn dập, định nói anh cũng đi ngủ sớm đi thôi.

Anh nghiêng người nằm bên cạnh, vỗ vỗ người cho đến khi cô ngủ, hơi thở ổn định.

Anh áp lại gần, thấp giọng gọi hai tiếng bên tai cô. Thấy cô không có phản ứng gì, anh khẽ khàng đứng dậy, nhanh chóng mặc quần áo rồi cầm chìa khóa lên. Chắc chắn cô đã ngủ say, anh mới mở cửa đi ra ngoài.

Phóng ô tô như bay, anh chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc. Tâm trạng của anh cũng giống nhau, đều không chịu tiếp nhận sự thật tàn khốc là không còn đứa nhỏ nữa, nhưng lại không đành lòng đánh mất chút hy vọng mong manh trong nỗi hoài nghi. Như vậy chẳng những khiến mình mệt mỏi, mà còn cả đôi phurong.

Anh không thể nói cho cô biết, mà nhờ người theo dõi đôi vợ chồng vị bác sĩ kia. Anh thà để mình đau khổ vì sự thất vọng sau nỗi hy vọng, cũng không muốn gây sức ép cho cô một lần nữa.

Tốc độ xe tăng nhanh, con đường giữa đêm khuya, chỉ có một chiếc xe cô độc vút đi.

Lao đến cổng ngôi làng, đã có người chờ sẵn ở đó, Doãn Chính Đặc sợ sẽ đánh rần động cỏ nên xuống xe, cùng người kia đi bộ vào.

“Anh Doãn.” Người kia kể, “Cả nhà đó vẫn đang thu dọn hành lý, hình như là sắp ra ngoài.”

Cùng đi đến trước cửa nhà kia, Doãn Chính Đặc đưa tay gõ thật mạnh.

Bên trong không có âm thanh gì, cũng không có tiếng đáp lại. Anh không nghĩ ngợi, giơ chân đạp tung cửa ra rồi xông vào, nhưng đèn điện trong nhà đã tắt hết.

Người đi cùng cầm đèn pin, soi xét một lúc, chợt có tiếng khóc của trẻ con vang lên.

Tìm anh đột nhiên thất lại một cách khó hiểu. Lần theo tiếng khóc, luồn sáng đèn pin đảo qua, chợt có một người phụ nữ ôm đứa nhỏ sắp nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Anh tiến lên hai bước, nhanh tay tóm người phụ nữ kia lại, rồi giành lấy đứa nhỏ.

Đèn được bật lên, Doãn Chính Đặc lập tức cúi đầu nhìn đứa nhỏ. Đó là một cậu bé đang vô cùng sợ hãi, miệng meo mếu, hoảng hốt nhìn người lạ, nước mắt lã chã rơi thành dòng.

Doãn Chính Đặc lau nước mắt cho nó, nựng lấy khuôn mặt mũm mĩm. Anh có chút bối bối, gần như không thể tập trung tinh thần suy luận được. Anh nhìn đứa nhỏ trong lòng, mãi lâu sau mới gọi nó được bằng giọng run rẩy, “Hi Hi?”

Bỗng nhiên thằng bé ngừng khóc, nghiêng đầu nhìn anh.

Doãn Chính Đặc siết chặt cánh tay, ôm ghì lấy thằng bé. Anh vẫn không dám xác định, thậm chí không chắc chắn, nhưng có một cảm giác kì diệu khiến anh tràn trề nỗi hy vọng nóng rực như lửa.

Chương 117: Mất lại có được

Trong phòng, Doãn Chính Đặc bế đứa trẻ vẫn đang khóc, dỗ dành nó, nhưng vì thiếu kinh nghiệm chăm sóc trẻ con nên thành ra vô cùng lóng ngóng. Tìm khắp căn nhà một lượt thì cũng thấy Aillen và chồng bà ta. Nhìn thấy Doãn Chính Đặc, vẻ mặt của hai người vô cùng kỳ quái.

Anh tìm bình sữa, dỗ cho đứa nhỏ uống, cái miệng lập tức mím chùn chụt, cuối cùng cũng không còn tiếng khóc ầm ĩ nữa.

Nhìn Aillen, Doãn Chính Đặc nói rõ ràng, “Tốt nhất là bà nói cho tôi biết, đứa trẻ này là như thế nào.”

Aillen xòe tay ra, “Đây là một bệnh nhân của tôi, nó được gửi đến để tôi khám cho.”

“Khám bệnh mà phải thu dọn đồ đạc ư, định đi đâu?”

“Thằng bé bị bệnh không nhẹ, phải đến bệnh viện lớn kiểm tra...” Aillen trả lời đầu vào đấy, “Chẳng lẽ như thế cũng là sai? Tại sao cậu lại xông vào đây, rồi còn giành lấy thằng nhỏ!”

Giọng nói của người lớn quá to, đứa nhỏ trong lòng Doãn Chính Đặc vẫy vùng loạn xạ, khóc nức nở.

Doãn Chính Đặc đổi tư thế bế nó, rồi nhìn Aillen, “Tôi hỏi bà lần cuối cùng, đứa nhỏ này, có phải là con Lê Diệp không?”

Aillen một mực phủ nhận, “Không phải! Con trai Lê Diệp chết lâu rồi!”

Anh nhìn đứa trẻ không mấy ngoan ngoãn trong lòng, rồi bỗng gọi nó, “Hi HI!”

Không biết là do nghe hiểu cái tên này, hay là do cảm thấy kỳ lạ với giọng nói của người xa lạ, mỗi lần thằng bé nghe thấy anh gọi, nó đều yên lặng lại, nghiêng đầu chăm chú nghe.

Có lẽ chỉ là một lần hy vọng vô nghĩa, nhưng khi ôm đứa nhỏ mũm mĩm này, anh lập tức có cảm giác rất kỳ lạ.

Anh cẩn thận nhìn gương mặt thằng bé. Anh không thể phân biệt được, bức ảnh duy nhất của thằng bé anh được xem qua là ảnh đen trắng, lại không rõ nét. Trẻ con mỗi ngày một khác, cách một thời gian không gặp thì gần như sẽ không thể nhận ra được. Anh không dám chắc, cũng không thể tùy tiện đưa thằng bé về cho Lê Diệp xác nhận.

Aillen vẫn không chịu thừa nhận, Doãn Chính Đặc liền nhìn người đứng bên ngoài, “Bảo cảnh sát.”

Vừa nghe thấy thế, Aillen vô cùng kích động, “Mấy người dựa vào cái gì mà làm vậy? Làm gì có cái lý nào mà xông vào nhà người ta hả! Khốn kiếp!”

“Cảnh sát đến sẽ biết ai khốn kiếp.”

Thấy họ có vẻ định gọi cảnh sát thật, đôi vợ chồng trẻ vô cùng sốt ruột, liền cầu xin, “Đừng báo cảnh sát, anh sẽ làm thằng bé sợ đấy, trả thằng bé lại cho chúng tôi đi!”

Doãn Chính Đặc đùa nghịch với thằng bé còn đang ôm bình sữa trong lòng, rồi lại nhìn đôi vợ chồng đứng đối diện. Rõ ràng cả hai đều có đôi mắt nhỏ và cái mũi tẹt, sao có thể sinh ra một đứa bé xinh xắn như thế này được.

Thấy mấy người họ đều căng thẳng, Doãn Chính Đặc cầm điện thoại, “Hoặc là nói thật, nói cho tôi biết đứa bé là thế nào, hoặc là, chờ ngồi tù đi... Tôi không tin lai lịch của thằng bé không có chút vấn đề gì.”

Aillen vẫn cứng đầu, “Mọi giấy tờ chứng nhận lúc thằng nhỏ ra đời, chúng tôi đều giữ, chắc chắn không có vấn đề gì.”

“Vậy thì làm xét nghiệm DNA đi, giấy khai sinh không khó làm, nhưng hệ gen thì không thể nào trùng hợp đến mức giống nhau đâu.”

Mấy người kia đều biến sắc, rốt cuộc không nói được câu nào.

“Bà muốn tự nói ra, hay là đến đồn cảnh sát rồi nói?” Doãn Chính Đặc nhìn Aillen. Uống công Lê Diệp tin tưởng bà ta, một mực nghĩ bà ta là người tốt giúp đỡ cô.

Giật giật khóe miệng, người đàn bà vẫn cứng đầu nãy giờ cuối cùng cũng chịu cúi đầu, bặm mặt lại, “Tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, tôi không muốn làm tổn thương ai cả...”

Khách sạn.

Lê Diệp vừa liu liu ngủ thì trong phòng chỉ còn lại một mình cô.

Cô ngồi dậy, bật đèn ngủ, bên cạnh trống không. Cô đứng dậy, xò dép, “Doãn Chính Đặc?”

Cả phòng tắm và nhà vệ sinh đều không có bóng anh, cô tìm khắp căn phòng cũng chẳng thấy anh đâu. Giờ đã quá nửa đêm, anh còn ra ngoài làm gì?

Có chút bất an, cô vén rèm lên, nhìn ra ngoài cửa. Đêm đã về khuya, cả thành phố đều chìm trong giấc ngủ.

Đi đến đầu giường, cô định gọi điện hỏi xem lễ tân có biết anh ra ngoài từ lúc nào không. Anh biến mất mà không nói tiếng nào, không thể nào không có lý do.

Vừa cầm điện thoại lên, bên ngoài đúng lúc vang lên tiếng mở cửa, Lê Diệp vội vàng đặt ống nghe xuống rồi chạy ra ngoài.

Cửa mở ra, người đàn ông nhuộm đầy hơi lạnh bước vào. Lê Diệp nhìn anh, “Anh đi đâu đấy?”

Anh không nói gì, gương mặt mang theo vẻ khó hiểu.

Thấy ngực áo anh căng phồng lên, Lê Diệp cảm thấy chút khó chịu, “Giữ đây?”

Anh đưa một tay tóm lấy cổ áo khoác, chậm rãi kéo lên.

Lê Diệp mở to hai mắt, nhìn thứ được ôm trong lòng anh.

Đó là một cái chân mỏng, bao chặt lấy thứ gì đó. Cô nhìn anh, ánh mắt anh lóe lên ánh sáng kì lạ, khiến cô bỗng cảm thấy kích động một cách khó hiểu.

Lê Diệp đưa tay ra, rồi lại rút về. Anh gạt đầu với cô. Lê Diệp nuốt nước miếng mà cổ họng vẫn khô khốc.

Cô cẩn thận nắm lấy góc chăn, kéo lên từng chút một.

Đứa nhỏ đang ngủ, khuôn mặt hồng hào, cái miệng nhỏ nhắn bĩu phồng lên, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở khe khẽ.

Cô chợt cảm thấy có một luồng điện mạnh mẽ chạy qua, cô không thể tin vào hai mắt mình, chỉ có thể nhìn Doãn Chính Đặc mong anh giúp đỡ.

Anh đã bình tĩnh lại, nhưng vừa mở miệng thì vẫn không thể tìm được đúng âm điệu của mình, “Diệp Nhi, em có còn nhớ Hi Hi trông thế nào không?”

Lê Diệp không còn đứng vững được nữa, cô bám lấy cánh tay anh, “Ý của anh... Anh nói là?”

Anh hiểu được ý cô, liền gạt đầu, “Con chúng ta, vẫn còn sống.”

Lê Diệp ra sức rụi mắt, không dám chạm vào thằng bé. Cô chỉ sợ đây là một giấc mơ, cô chạm vào là mọi thứ sẽ tan biến.

Bất gặp dáng vẻ của cô, Doãn Chính Đặc biết cô vẫn còn chưa tin, bèn kéo cô về giường. Anh đặt đứa nhỏ xuống, kéo tay cô, đặt lên khuôn mặt mũm mĩm của nó.

Bên ngoài có gió, dọc đường đi anh vẫn luôn ủ thằng bé trong người. Thằng nhỏ được bảo bọc cẩn thận, ngủ say đến mức nước miếng chảy đầy mép.

Đã hơn nửa năm Lê Diệp không nhìn thấy thằng bé, cô không thể tin, lại càng không dám nhận. Bình tĩnh lại một chút, cô cời bỏ tấm chăn trên người thằng nhỏ, khẽ xoay người nó lại, nhìn chăm chú vào cổ nó.

Thằng nhỏ khóc nức lên hai tiếng. Lê Diệp bỗng nhìn thấy cái bớt đỏ bằng móng tay, liền ôm chầm lấy cánh tay Doãn Chính Đặc, “Ổ chỗ này của Hi Hi có bớt, giống lắm! Là nó!”

Anh gạt đầu, “Đúng, là Hi Hi.”

Cô gần như phát điên lên, ôm chầm lấy thằng bé, nói không nói được, mà khóc cũng không khóc nổi. Chốc chốc cô nhìn nó, chốc chốc lại ngắm nghía nó, cô chỉ sợ đây như một giấc mơ đẹp có thể tỉnh bất cứ lúc nào vậy.

Anh nâng tay, vuốt ve gương mặt đứa nhỏ, “Anh đưa thằng nhỏ đến bệnh viện kiểm tra rồi, bác sĩ nói nó rất khỏe... Anh cũng làm xét nghiệm DNA rồi, kết quả thì phải mấy ngày nữa mới có.”

Lê Diệp áp má vào mặt thằng bé, hai mắt đăm lẹ, cô vẫn chưa tin đây là sự thật, “Doãn Chính Đặc, thế này là thế nào đây? Anh tìm được Hi Hi ở đâu vậy?”

Anh ngồi ở một bên, nhìn cô, “Bà Aillen kia kia, không lâu sau khi chúng ta đi, bà ấy liền cùng chồng về một ngôi làng. Anh cho người đi theo dõi bà ta,

phát hiện ra thằng bé ở một ngôi nhà. Đôi vợ chồng trẻ ở đó là con trai và con dâu Aillen.

Lê Diệp xoa đầu thằng bé, mái tóc mượt mà, nó không phải chịu khổ, không hề phải chịu khổ, điều này khiến Lê Diệp vô cùng cảm kích.

“Anh đuổi theo họ, họ đang định đưa thằng bé đi trốn.” Doãn Chính Đặc xoa đầu nó, “Anh dọa sẽ báo cảnh sát thì họ mới chịu thừa nhận. Thằng bé bị Aillen bắt trộm đi.”

Lê Diệp không thể tin được, “Lúc đó... rõ ràng là tôi bế Hi Hi ra khỏi bệnh viện, nó không còn thờ nữa...”

“Aillen nói, thằng bé sốt cao đến hôn mê, lúc bà ta khám thì đúng là không còn hơi thở và nhịp tim thật. Lúc em bế thằng bé đi lại gặp tai nạn, em được đưa đi cấp cứu, thằng nhỏ vốn dĩ được đưa vào kho lạnh, không ngờ lại sống đến tận bây giờ.” Doãn Chính Đặc nhìn Hi Hi đang ngo ngoáy kêu ỉ a, “Thằng bé mạng lớn, không ai ngờ là nó lại sống được, cũng có lẽ là, nó không nhớ xa em”

Lê Diệp nhìn Hi Hi đang không ngừng quấy đạp, trông nó rất nhanh nhẹn khỏe mạnh, không giống như bị di chứng gì.

Cô vô cùng xúc động, “VẬY... bác sĩ Aillen mang nó đi thế nào?”

“Aillen nói, lúc em hôn mê, phía bệnh viện không có cách nào nói chuyện với em được, đành phải tìm trong điện thoại của em để liên lạc với người quen, thấy em có nhiều cuộc gọi cho Aillen, nên họ liền gọi bà ta, bà ta cứ thế đưa thằng bé đi.” Nói đến là lại tức giận, Doãn Chính Đặc nắm chặt tay, “Bà ta mang thằng bé đi mà không nói với em tiếng nào, bà ta đưa thằng bé về quê, cho đứa con dâu không thể sinh con được của bà ta nuôi. Vậy nên, chúng ta đều nghĩ rằng Hi Hi đã mất.”

Lê Diệp ôm chầm lấy thằng bé, rồi hỏi tường lại chuyện cũ. Lúc ấy, cô gặp tai nạn nghiêm trọng, chân bó thạch cao nặng trĩu, muốn đi cũng không đi nổi. Hầu sự cho đứa nhỏ là do Aillen hỗ trợ, sau khi hỏa táng, bà ta mang tro cốt về cho Lê Diệp. Cô không đành lòng để đứa nhỏ vật vờ, nên nhanh chóng tìm mộ để an táng nó.

Không ngờ, thứ chính mắt mình nhìn thấy lại chẳng phải thật. Là cô sơ xuất nên mới để xảy ra chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Người cha hiền

Khách sạn. Trong phòng, thằng nhóc này giờ còn không biết chuyện gì đã ngủ khi.

Trải qua con long đong, cuối cùng nó cũng trở về bên cạnh bố mẹ. Nó không biết rằng, suýt chút nữa, nó sẽ mãi mãi lướt qua bố mẹ ruột của mình.

Doãn Chính Đặc gọi rất nhiều đồ ăn và đồ dùng trẻ em đến. Trước đây anh cũng từng chăm sóc Doan Doan, nhưng con bé đã chạy lăng xăng được rồi, muốn gì cũng có thể biểu đạt, anh trông cũng không sợ xảy ra chuyện gì. Còn đứa trẻ trước mặt anh, hình như còn chưa biết nói, lúc quấy thì tuyệt đối không nghe lời, tiếng khóc nghe cực kỳ ghê gớm.

Lê Diệp nấu tạm cho thằng bé chút cháo, nó ăn thun thút từng thìa một, tạm thời quên mất cảm giác sợ hãi khi thay đổi hoàn cảnh sống.

Cô bế thằng nhỏ, điệu bộ hoàn toàn là của một người mẹ, toàn thân toát lên ánh quang chói lọi.

Cô rất vui sướng, ôm Hi Hi không chịu buông tay, vẫn liên tục gọi thằng bé, “Hi Hi, mẹ đây.”

Mơ mơ màng màng, đưa mắt nhìn mẹ một cái, Hi Hi hoàn toàn vô tư, không hề hay biết nó khiến hai người lớn chật vật thế nào.

Doãn Chính Đặc ở bên cạnh, đưa tay khẽ véo véo tai thằng nhỏ, nó lập tức ỉ eo kêu, vậy là cô liền đẩy anh ra, “Anh đừng làm đau Hi Hi.”

Anh thấy người phụ nữ này mới đó mà đã lật mặt thì không vui chút nào, “Làm gì có đứa con trai nào lại mang cái tên con gái thế chứ.”

Cô không quan tâm đến anh. Hình như Hi Hi nhận ra cô, hễ là cô bế nó thì nó sẽ không khóc, thậm chí nếu đùa thì nó sẽ cười.

Anh ngồi yên, ra chiều nghiêm túc suy nghĩ, “Ngày trước ông nội nói, đời con anh, đặt tên là phải có chữ “trường”, hay gọi nó là... Doãn Trường Phi đi.”

Bỗng nhiên Hi Hi nháo nhác lên, tay chân quấy đạp lung tung không ngừng.

Lê Diệp liếc mắt nhìn Doãn Chính Đặc một cái, “Hi Hi không cần đổi tên.”

“Doãn Hi Hi?” Anh nhủ mày, “Cái tên gì thế không biết, con trai mà bị gọi thế thì người ta cười cho.”

Lê Diệp không đáp lời. Thằng nhỏ vẫn mang họ Lê của cô, cô cũng không nghĩ tới việc cho nó về nhận tổ tông. Có điều, hiện giờ anh đã biết đến sự tồn tại của thằng bé, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tay. Mà sau này, giữa họ không chừng sẽ phát sinh thêm nhiều ràng buộc, cô muốn ra đi toàn mạng, gần như là không thể.

“Doãn Trường Phi cũng không dễ nghe lắm.” Anh cân nhắc, “Về thì hỏi ông nội vậy, chắc là ông sẽ đặt được rất nhiều.”

Lê Diệp bế Hi Hi thật chặt. Quay về nhà họ Doãn là chuyện cô không muốn. Vốn dĩ cô không có chỗ đứng, huống hồ đưa cả Hi Hi về. Người nhà họ sẽ có thái độ gì với Hi Hi thì cô không dám chắc, có nhiều điều có thể, nhưng cô không dám ôm hy vọng, nếu được, cô mong Hi Hi được sống những ngày bình yên.

Hiện tại không phải là thời điểm để nhắc đến chuyện đưa thằng bé về nhà, Doãn Chính Đặc không tiếp tục nữa. Xoa xoa cái đầu nhỏ của thằng bé, trước đây anh không dám chắc chắn, nhưng giờ thì anh lại cảm thấy nó thật sự như được khắc ra từ cùng một khuôn với mình, giống hệt mình trước đây.

Nằm trong vòng tay quen thuộc, Hi Hi ăn no rồi chìm vào giấc ngủ lần hai. Lê Diệp ru nó, một giây cũng không muốn buông tay.

Doãn Chính Đặc nằm bên cạnh. Đi lại cả một đêm, lúc này anh thật sự cảm thấy mệt mỏi, nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm giác an tâm.

Tay ôm thằng nhỏ, thấy anh mệt mỏi, cô kéo chăn đắp cho anh, “Anh ngủ đi.”

Doãn Chính Đặc không muốn ngủ, chống tay vào thái dương nghiêng người nhìn mẹ con cô. Không chỉ có cô sợ đây là giấc mộng, mà cả anh cũng vậy. Việc tốt đẹp như vậy, trước kia chỉ có thể xảy ra trong giấc mơ.

Lê Diệp nhìn anh, “À đúng rồi, bác sĩ Aillen...anh định thế nào?”

Doãn Chính Đặc hỏi lại cô, “Em nói xem?”

Lê Diệp cũng không biết phải làm sao. Quả thật bà ta đã giúp đỡ cô rất nhiều, chỉ bởi tính ích kỷ mà đã bắt cóc con người khác. Có điều, nhìn thằng bé mũm mĩm, cô lại chẳng thể nói bà ta tội ác tày trời.

Doãn Chính Đặc biết suy nghĩ của cô. Bà bác sĩ kia đúng là đã khiến gia đình họ xa cách, có chết cũng không giải hết hận. Nhưng đứa bé vẫn bình an sống đến hôm nay, lại nhìn khuôn mặt của nó, họ cũng chẳng nỡ xử lý tuyệt tình đến cùng.

Lê Diệp ôm Hi Hi, rồi nhìn anh, “Dừng ở đây đi.”

Anh đưa tay ôm thắt lưng cô, gật gật đầu, “Chúng ta cùng nhau về nhà thôi.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn anh một cái, nhưng không nói gì. Áp má vào gương mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ, cô đã thấy đủ đầy rồi. Thằng bé có thể trở lại bên cạnh cô, cô cũng không cầu mong gì hơn nữa.

Một đêm trôi qua, ngày mới đến. Trong phòng ngủ, hai người mệt mỏi vẫn đang ngủ say.

Bàn tay chợt âm ỉ, Doãn Chính Đặc giật giật đầu mày, mở mắt ra rồi đưa tay lên, phát hiện tay mình ươn ướt.

Anh vội vàng ngồi dậy, lại phát hiện thêm cả vạt áo lẫn cánh tay đều ướt rượt.

Vẩy vẩy nước, anh cúi đầu nhìn tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện đang lấm la lấm lét ngồi đờ lên chán...

Chớp đôi mắt to tròn, Hi Hi nhìn anh. Sau tối hôm qua, hình như có chút thân quen, nó không còn sợ đến mức gào khóc nữa, mà chỉ mím mím môi, không ngừng vỗ bạch bạch xuống tấm đệm thấm đầy nước tiểu của mình.

Doãn Chính Đặc có chút bức mình, chỉ vào nó, “Tè bậy thế này, có còn ngoan nữa không hả?”

Hi Hi càng vỗ mạnh hơn, cả bàn tay đều ướt nhẹp, nó còn bò đến quệt quệt vào người anh.

Anh bế thằng bé lên, trừng mắt dọa nó. Vậy mà Hi Hi lại không sợ, còn giơ tay đập hai cái vào miệng anh.

Doãn Chính Đặc kiểm chế. Anh đưa mắt nhìn Lê Diệp còn đang say giấc. Cả đêm qua cô ôm thằng bé, chắc phải đến gần sáng mới ngủ. Không muốn đánh thức cô, Doãn Chính Đặc một tay bế Hi Hi, một tay cầm đồ ăn ra khỏi phòng ngủ.

Pha một ít sữa bột, thử độ ấm, xong xuôi anh bón cho Hi Hi uống. Thằng nhóc này ăn rất khỏe, tối qua ăn nhiều như vậy mà giờ vẫn ôm bình sữa mút chùn chụt.

Anh vào phòng tắm xả nước ấm, ôm Hi Hi cùng ngồi vào bồn để xối bỏ chỗ nước tiểu trên người.

Đang cầm bình sữa mà Hi Hi vẫn không quên nghịch nước. Ngồi trên người anh, thỉnh thoảng nó lại quấy quấy mặt nước, khiến mặt cả hai bố con ướt nhẹp.

Đây là lần đầu tiên anh tắm cho trẻ con. Cơ thể Hi Hi mũm mĩm, cánh tay căng chân đều tròn lẳn như ngó sen trắng nõn. Vuốt những ngón thịt trên người nó, Doãn Chính Đặc chợt cảm thấy, thì ra có một loại cảm giác ruột rà là như vậy. Cho dù nó tè dầm lên người mình, nhưng chỉ cần nhìn thấy đôi mắt đen láy của nó, là anh liền cảm thấy lòng như nở hoa.

Uống hết nửa bình sữa, nhưng trông Hi Hi vẫn như chưa thấy đủ. Doãn Chính Đặc cảm thấy thằng nhỏ này ăn rất được, nếu cứ tiếp tục thì chẳng mấy chốc sẽ thành đứa trẻ mập ú.

Lấy bình sữa đặt sang một bên, anh nhìn Hi Hi, “Đừng uống nữa, Đoan Đoan lớn hơn con nhiều mà cũng không uống nhiều như con.”

Biết đâu được ai là Đoan Đoan, Hi Hi thấy anh cướp mất bình sữa thì nhếch miệng ra trợn khóc.

Vội vàng che miệng nó lại, Doãn Chính Đặc sợ nó sẽ đánh thức Lê Diệp, “Đàn ông con trai, sao lại hay khóc thế hả.”

Đàn ông con trai là cái gì nó lại càng không biết, nó chỉ muốn bình sữa, vội nhoài người về phía anh, vẫy vẫy cánh tay đòi lại.

Lúc Lê Diệp tỉnh lại, nkhong thấy thằng nhỏ đâu, cô lập tức cảm thấy căng thẳng. Nghe thấy tiếng động trong phòng tắm, cô vội vàng chạy vào.

Vừa vào đến cửa, cô đã thấy hai bố con đang làm loạn cả lên.

Hi Hi ngồi trên người Doãn Chính Đặc, tay chân kết hợp để đòi lại bình sữa trong tay anh. Doãn Chính Đặc bịt miệng thằng nhỏ, sợ tiếng kêu của nó sẽ đánh thức Lê Diệp.

“Đừng có kéo! Con bỏ ra cho bố!” Bị con trai tóm lấy tai, Doãn Chính Đặc quát lên.

Có điều, vừa cứu được cái tai thì anh lại bị Hi Hi cắn vào ngón tay. Thằng nhóc này hết như một con thú nhỏ không thể thu phục, không phút nào chịu im lặng cả.

Thấy anh bị Hi Hi quẩn cho không chịu được nữa, Lê Diệp liền bước đến, nhấc thằng bé ra khỏi người anh rồi dạy, “Hi Hi, không được cắn.”

Hi Hi chớp mắt, biết là bị phê bình liền mếu máo, trông như sắp khóc đến nơi.

Doãn Chính Đặc trông thấy đáng về tội nghiệp của thằng nhỏ liền nói, “Thôi, nó cắn có đau đâu. . . Đưa cho anh đi, còn chưa tắm xong mà.”

Lê Diệp đứng một bên xem anh tắm cho thằng bé.

Lúc anh chăm sóc Đoan Đoan vẫn luôn cực kỳ kiên nhẫn, hiền hòa. Hôm nay chăm Hi Hi, anh cũng vẫn mang dáng vẻ điềm tĩnh như thường, ánh mắt chăm chú, lóe ra tia sáng của sự từ ái.

Anh thích trẻ con, cô đã nhìn ra từ lâu rồi.

Làn da trẻ con mềm mại như cánh hoa non. Doãn Chính Đặc bế Hi Hi, tắm rửa cho nó. Vậy mà Hi Hi chẳng hề cảm kích, miệng méo xệch kêu khóc.

Lê Diệp cầm khăn bông lau khô người cho thằng bé rồi bế nó ra ngoài.

Anh ngồi trong bồn tắm, ho khan hai tiếng. Anh cũng muốn được kì lưng.”

Lê Diệp nhìn không xót một tác nào trên người anh, khuôn mặt đỏ rần lên. Cô vội vàng quay đầu ra khỏi phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Về nhà

Trong phòng tắm, người muốn được kì lưng đến cuối cùng vẫn không được thỏa mãn. . .

Lê Diệp đặt Hi Hi xuống, nó liền gào khóc không ngừng, cô không thể vừa bế thằng bé vừa kì lưng cho Doãn Chính Đặc được.

Anh đành phải tự dội nước, thay quần áo, rồi bước ra khỏi phòng tắm với vẻ mặt chẳng mấy vui vẻ.

Dù sao cũng đã sống cùng đôi vợ chồng trẻ kia một thời gian dài, Hi Hi vẫn không quen ở đây, chốc chốc lại khóc ầm ĩ.

Thấy ánh mắt cô cứ dán vào thằng nhóc ầm ĩ, Doãn Chính Đặc liền bước đến, nhướn mày, “Sao mà lại thích khóc thế không biết, còn ra dáng đàn ông

không hả.”

Không nói còn đỡ, vừa bị anh phê bình, Hi Hi liền đi men theo dọc mép giường rồi trèo lên, làm bộ như không muốn xuống nữa.

“Được rồi.” Lê Diệp bế lấy nó, cầm chiếc ô tô đồ chơi đồ nó, “Hi Hi, ngoan nào.”

Xịt nước mũi một cái, Hi Hi miễn cưỡng cầm lấy chiếc ô tô nghịch nghịch, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài, nom vẻ như đang đợi ai đó vậy.

Thấy thằng bé như vậy, thân làm cha mẹ đều thấy đau lòng. Rõ ràng họ phải là người thân quen nhất của nó, vậy mà âm sai dương thác, lại thành ngọn nguồn nỗi bất an của thằng bé.

Những bộ quần áo anh mua cho thằng bé vừa xinh có thể mặc được, Hi Hi lại chẳng mấy hứng thú với bộ quần áo mới, chỉ đẩy đi đẩy lại cái ô tô đồ chơi.

Thằng bé sống với gia đình kia ở vùng nông thôn đã lâu, dù không phải chịu khổ, nhưng cũng chẳng được hưởng thụ cuộc sống sung túc. Doãn Chính Đặc xoa xoa đầu nó rồi nói, “Diệp Nhi, anh đưa em và con về nhà nhé.”

Ôm chặt Hi Hi, Lê Diệp không trả lời ngay...

Anh biết suy nghĩ của cô, “Chúng ta sống riêng ở ngoài, con trai thì tùy em nuôi.”

Lê Diệp biết việc này không hề đơn giản như vậy, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Anh để tôi suy nghĩ đã.”

“Được.” Anh lại dỗ đứa nhỏ, “Hi Hi đã chịu nhiều khổ rồi, thằng bé cần một gia đình hoàn chỉnh.”

Lê Diệp nhìn đứa nhỏ trong lòng. Lúc sinh thằng bé, động cơ đúng là có chút ích kỷ. Cô hi vọng có một đứa con ở bên cạnh, để cô có niềm tin và dừng khí sống.

Hiện tại, cô đã trải qua một lần mất đi rồi có lại, cô càng sợ thằng bé sẽ rời khỏi mình hơn dù chỉ nửa bước. Có điều, thằng bé còn nhỏ, nó cần một gia đình hoàn chỉnh, một mình cô, không cách nào có thể sắm thêm vai một ông bố.

Kết quả kiểm tra ở bệnh viện đã được chuyển đến, không có gì bất ngờ, quan hệ cha con giữa Doãn Chính Đặc và thằng bé được xác định.

Anh ra nghe điện thoại, xong xuôi, vào phòng nhìn thằng bé, anh vẫn cảm thấy một chút bất ngờ.

Trước nay anh chưa từng nghĩ mình sẽ có chức vụ thăng liêng nhanh đến vậy.

Trên tấm thảm trải sàn rải đầy đồ chơi, Hi Hi được ngồi chính giữa, trông có vẻ rất thích thú.

Lắc lắc món đồ chơi, không cẩn thận đập trúng đầu, Hi Hi méo xệch miệng, ôm đầu làm nũng với người lớn. Nhưng ngay lập tức, thằng bé lại bị hấp dẫn bởi một chiếc xe lửa có thể phát ra âm thanh. Nhìn thằng bé vui vẻ bò đi bò lại, Lê Diệp không giấu nổi ý cười trên mặt.

Doãn Chính Đặc thấy vậy thì cũng ngồi xuống thăm, ánh mắt không dời khỏi thằng bé một giây.

Thần sắc ấy thật khiến người khác động lòng, cô đưa tay, sờ lên chỗ râu lún phún mới mọc của anh.

Doãn Chính Đặc cầm lấy tay cô, ánh mắt hai người chạm nhau, tình ý không nói mà vẫn được biểu lộ.

Làm xong thủ tục, hai người đưa Hi Hi về nước.

Thằng nhóc đúng thật là thay đổi thất thường, có lúc rất thân thiết với họ, lại có lúc gào khóc không ngừng. Hai người họ cũng hết cách, chỉ đành để thằng bé từ từ quen.

Lần này Doãn Chính Đặc không nhất quyết đưa hai người về nhà họ Doãn, mà là nghe theo ý Lê Diệp. Anh đưa cô về thành phố cô đang làm khách trọ.

Công việc của cô vẫn chưa được bàn giao lại, nhà trọ vẫn đang thuê, không thể chẳng nói lời nào mà bỏ đi được. Hơn nữa, lần này cô đi lâu như vậy, lúc về kiểu gì cũng phải nói với Hạ Tùng Đào một câu.

Hi Hi nằm trong lòng cô ngủ ngon lành. Lê Diệp cúi đầu nhìn nó, hiện tại, cô không còn một mình nữa, cũng không thể làm việc tùy theo ý mình. Cô không thể sống dật dờ nữa, mà cô phải cho Hi Hi một cuộc sống ổn định.

Doãn Chính Đặc lại tự lái xe, nhưng vì vụ tai nạn lần trước, Lê Diệp vẫn hơi sợ, nên ôm Hi Hi ngồi ở ghế sau.

Về đến nhà trọ, Lê Diệp giao con trai cho Doãn Chính Đặc, còn cô đi lên lấy chút đồ đạc, nhân thể nói với Hạ Tùng Đào một câu.

Doãn Chính Đặc bế con, cũng không nói câu nào. Cô đã làm mẹ, trong lòng ắt hẳn sẽ có tính toán riêng.

Tìm chìa khóa, rồi Lê Diệp lên tầng.

Mở khóa, cô đi vào trong nhà.

Như thể đã đi mấy năm rồi vậy, chốc lát chợt thấy không quen mắt.

Nhìn căn phòng rục rờ hắt lên, Lê Diệp còn tưởng mình vào nhầm cửa, đang định ra ngoài xác nhận thì Hạ Tùng Đào đi từ phòng bếp ra.

Anh ta đang nấu bữa tối, vừa thấy cô, anh ta lập tức giật mình, “Mao Mao? Em về rồi à?”

Lê Diệp nhìn anh ta, không hiểu sao lại cảm thấy thật khó đối mặt. Cô đặt chìa khóa xuống, “Vâng... Anh sửa nhà đấy à?”

“Anh tìm được việc ở công ty thiết bị, cũng được lắm, còn thừa ít vật liệu mang về dùng... Được chứ?”

Lê Diệp gạt đầu, nhìn một vòng, “Anh khéo tay thật đấy.”

Anh ta quay đầu đi vào phòng bếp, “Vừa hay anh nấu xong cơm rồi, em vào rửa tay rồi ra ăn nhé.”

Lê Diệp gọi với lại, “Tùng Đào...”

Anh ta dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Lê Diệp vốn không biết nói dối, từ lúc cô vào cửa, trên mặt đã viết sẵn lời muốn nói rồi.

Cởi bỏ tạp giê, Hạ Tùng Đào ngồi xuống sofa, nhìn cô rồi cười, “Em nói đi, anh nghe đây.”

Lê Diệp không biết mở lời thế nào, mãi lâu sau, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dãi một hồi, rồi quay đầu lại, “Tùng Đào, em sẽ chuyển ra ngoài...”

Hạ Tùng Đào không lấy làm ngạc nhiên, “Em không cần chuyển đi, anh có suất ở kí túc xá nhân viên, anh lo em về mà không có chìa khóa nên mới chưa chuyển đi, thế nên mấy hôm nay vẫn cứ ở lại đây. Giờ em về rồi, thì anh sẽ đi.”

“Không...” Cô lại gọi với, “Anh ở lại đây đi, chỗ này em đã trả tiền thuê nửa năm rồi, kí túc đông người, chung quy vẫn là không tiện...”

“Thế còn em?” Hạ Tùng Đào nhìn cô, “Em định ở đâu?”

Lê Diệp không nói ra lời được, cô chỉ đáp, “Tùng Đào, chúng ta... vẫn là bạn, là người thân, nhưng mà, chúng ta không thể quay lại trước kia được.”

Anh ta nắm tay lại, thoáng cúi đầu. Sự thật này, anh ta đã biết rõ từ lâu, nhưng vẫn luôn không chịu thừa nhận. Anh ta cười khổ, “Nếu như em có ý, thì chẳng ai có thể ép em thay đổi.”

Lê Diệp lắc đầu, có nhiều chuyện không phải muốn mà kiểm soát được. Cô đã bị xô đẩy, một lúc nào đó quay lại, đã phát hiện ra mình trở thành một người khác mất rồi.

“Được thôi.” Anh ta đứng dậy, như thể cảm thấy căn phòng này hơi ngột ngạt, anh ta liền bước đến bên cửa sổ hít sâu một hơi, “Mao Mao, anh mong em biết rằng, có những thứ mãi mãi không thể thay đổi được, nếu như có một ngày em muốn quay lại, em sẽ thấy anh chưa hề rời đi.”

Lê Diệp vẫn cúi đầu. Số phận trêu ngươi, anh ta và cô, sớm đã trở thành một đoạn hồi ức qua đi rồi.

Hạ Tùng Đào nhìn cô, đang định bước đến thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh ta liền quay đầu ra mở cửa.

Cửa mở ra, từ bên ngoài lập tức truyền vào tiếng trẻ con. Anh ta nhướng mày, nhìn Doãn Chính Đặc bế theo một đứa trẻ tiến vào.

Bé Hi Hi đến cạnh Lê Diệp, Doãn Chính Đặc đưa thằng nhỏ qua, “Em, con khóc suốt thôi.”

Lê Diệp đón lấy Hi Hi, sờ sờ mới phát hiện ra thằng bé tè dầm, cô ngẩng đầu nhìn Doãn Chính Đặc, “Thằng bé tè dầm rồi.”

Doãn Chính Đặc nhún mày, “Vừa thay bỉm mà, lại ướt rồi.”

Lê Diệp không đáp lời anh, cởi bỏ miếng bỉm ướt rồi vứt vào thùng rác. Quả nhiên Hi Hi không khóc nữa, còn ôm cô cô làm nũng.

Đứng cạnh cửa, Hạ Tùng Đào có chút vẻ kinh ngạc. Chẳng ai có thể tin, Doãn Chính Đặc lại bế một đứa trẻ lớn chừng ấy đến tìm Lê Diệp, từ lời nói của anh cũng có thể nghe ra, đây là con trai của hai người.

“Anh đi lấy cái khác thay nhé?” Doãn Chính Đặc không trông đến người đang đứng cạnh cửa nhìn mình bằng ánh mắt chòng chọc, mà chỉ nhìn Lê Diệp, “Hay là để em nói xong rồi chúng ta cùng đi?”

Mục đích của anh quá rõ ràng, Lê Diệp xốc Hi Hi lên một chút, cô muốn chấm dứt mọi chuyện nhanh một chút. Nhưng cô còn chưa nói, Hạ Tùng Đào

đã bước đến, cầm túi của mình rồi quay đầu đi ra cửa.

Cô không thể làm được gì, giải thích là dư thừa, xin lỗi là vô nghĩa, cô chỉ biết ôm Hi Hi, dõi theo Hạ Tùng Đào đi ra khỏi cửa.

Doãn Chính Đặc quay đầu nhìn một cái, “Tính trước được anh ta đi nhanh như vậy, lần trước chúng ta bị tai nạn, không biết có công của anh ta hay không.”

Lê Diệp nhìn Doãn Chính Đặc chăm chăm, “Tùng Đào sẽ không làm vậy!”

Nhún nhún vai, Doãn Chính Đặc không tranh cãi với cô, dù sao cũng không có bằng chứng, Hạ Tùng Đào lại không nợ nần gì, chẳng ai có thể làm gì anh ta.

Không chịu để cô và con trai sống ở nơi như thế này, Doãn Chính Đặc thúc giục cô dọn đồ đạc, bế con theo anh về chỗ ở của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Đoàn tụ

Đi xe về nhà trọ, vừa mở cửa đã thấy cả căn hộ tràn ngập đồ chơi, khiến ai nhìn cũng phải hoa mắt. Hi Hi lập tức có phản ứng, huơ huơ bàn tay bé, còn ê a kêu những tiếng vui sướng. Lê Diệp có chút kinh ngạc, cô vội quay đầu nhìn Doãn Chính Đặc.

Không biết anh gọi người bố trí từ khi nào, mà cả căn hộ nhỏ bỗng chốc biến thành công viên vui chơi thu nhỏ. Trong phòng khách dựng một chiếc cầu trượt và cả một cột xà đu dây. Ô tô, máy bay, những đồ con trai thích đều có cả.

Anh đặt Hi Hi này giờ còn không mấy vui vẻ xuống, thằng bé lập tức ào đến chơi đùa.

“Anh làm thế này là sẽ chiều hư nó đấy.” Lê Diệp nhìn người đàn ông bên cạnh, về phương diện vật chất thì anh quá đầy đủ, nhưng đồ anh tặng cho Hi Hi quá xa xỉ, đứa trẻ lớn lên trong môi trường như vậy lại chẳng phải là chuyện tốt.

Doãn Chính Đặc nhặt quả cầu hải dương bị Hi Hi vứt ra ngoài lên, “Anh có mỗi đứa con này, anh không chiều nó thì chiều ai.”

Hi Hi lần đi lộn lại với trái bóng, tiếng cười khanh khách trong veo. Lê Diệp nhìn thấy thằng bé vui vẻ đến vậy, trong lòng lại có chút mất mát, áy náy. Mặc dù cô nói Doãn Chính Đặc không được chiều hư con trai, nhưng thân làm mẹ, mà những thứ cô cho Hi Hi quả thật ít đến đáng thương.

Chơi mệt rồi, nằm lăn ra chiếc sofa bên cạnh, bỗng Hi Hi nhe mấy cái răng trắng ra rồi gọi bập bẹ, “Mẹ...mẹ...”

Nhìn thấy dáng vẻ kích động của Lê Diệp, Doãn Chính Đặc có phần không phục. Anh bước đến nhìn chăm chăm thằng nhóc, “Gọi bố đi nào.”

“Mẹ.” Hi Hi nhìn anh, phô ra nụ cười tươi rói.

“Bố...bố...” Doãn Chính Đặc không chịu, nựng lấy khuôn mặt nó, “Con Con ăn của bố, chơi đồ của bố, có làm sao mà không gọi bố?”

Hi Hi lè lưỡi, bập bẹ nói, “Ồ.”

Dạy thế nào nó cũng không chịu nói, Doãn Chính Đặc véo véo mũi nó rồi quay đầu đi.

Anh tìm điện thoại rồi mở ra. Đã đi lâu như vậy rồi mà công ty vẫn không có vấn đề gì, căn bản là trước khi đi anh đã bàn giao một lượt cụ thể rồi.

Mở lại hộp tin nhắn, anh nhìn thấy một tin nhắn từ nhà gửi qua. Trần Oanh gửi, nói ông nội anh không được khỏe, anh mau chóng về nhà một chuyến.

Trước khi đi, anh có âm ỉ với cả nhà một trận, thậm chí anh còn đập bàn nói năng hung dữ. Nay Trần Oanh gửi một tin như vậy, khó tránh sẽ có ý định lừa anh, nhưng ông nội rất quan trọng đối với anh, anh không thể không đề ý được.

Anh gọi điện về nhà, Trần Oanh bắt máy, có vẻ rất kích động, “A Đặc! Con đang ở đâu? Tại sao bao nhiêu ngày trời không liên lạc được với con?”

Doãn Chính Đặc chỉ muốn hỏi về tình hình của ông, “Ông đâu ạ?”

“Ông đang ở cạnh mẹ này, con nói chuyện với ông nhé!”

Điện thoại được chuyển tay, đầu bên kia là giọng nói thều thào của ông cụ, “A Đặc, cháu tệ quá đấy, lâu quá rồi không thấy mặt mũi đâu cả, định không về nhà đây phải không?”

“Sức khỏe ông thế nào rồi ạ?” Doãn Chính Đặc chỉ hỏi vậy.

“Chuyện đó á à, ông cũng chẳng sống được bao nhiêu ngày nữa đâu, cháu đừng để ông trước khi nhắm mắt vẫn không nhìn thấy cháu. A Đặc, có chuyện gì thì về nhà rồi giải quyết, ông là chủ cái nhà này, chẳng lẽ cháu không tin ông sao?”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn Lê Diệp và Hi Hi, một lúc lâu vẫn không nói gì.

Anh có thể đoán được thái độ của cả nhà với thằng bé, có kết quả kiểm tra DNA, rõ ràng thằng bé là cốt nhục của nhà họ Doãn, chẳng nói đến ông nội, mà ngay cả mẹ anh cũng sẽ không để thằng bé vất vưởng bên ngoài.

Nhưng còn Lê Diệp, thái độ của họ với cô, chắc chắn là chẳng mấy tốt lành.

Trước đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, chẳng những Lê Diệp muốn sống ở ngoài, mà ngay cả anh cũng không muốn để cô về nhà.

Có điều, để đưa trẻ và mẹ nó rời xa, anh không làm được, càng không thể để cho chuyện đó xảy ra.

“Để mấy hôm nữa đi ạ.” Không nói ra, Doãn Chính Đặc nhú mày, “Độ này cháu không đi được, để mấy hôm nữa cháu về thăm ông.”

Ông cụ lại trách mắng vài câu nữa. Trước đây, chỉ cần nghe tin ông cụ không khỏe là Doãn Chính Đặc sẽ vội vàng về ngay, giờ thì dù nghe thấy tin tức ấy, anh vẫn còn nói để vài hôm nữa mới về.

Cúp điện thoại, Doãn Chính Đặc đến bên cạnh hai mẹ con Lê Diệp.

Lê Diệp nghe thấy anh nói chuyện với người nhà, hơi nghiêng đầu, “Sao vậy, ông không khỏe à?”

Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Đội anh sắp xếp xong cho mẹ con em rồi sẽ về.”

“Anh về luôn đi.” Lê Diệp nhìn đồng hồ, “Giờ về luôn, đến nơi cũng không muộn lắm đâu.”

Doãn Chính Đặc lại chẳng động đậy, Lê Diệp nhìn anh, thật chẳng hiểu nổi anh đang nghĩ gì.

Anh nhìn Hi Hi, một lúc sau, anh đột nhiên quay đầu, hôn một cái lên má cô.

Lê Diệp cuống quýt liếc qua Hi Hi, thằng bé đang chơi bóng, không hề nhìn thấy bố mẹ đang làm gì.

Cô hơi bối rối, “Anh làm gì đấy...”

Anh chẳng nói gì, nhìn Hi Hi, rồi lại giang hai cánh tay ra, “Hi Hi, lại đây nào, bố đưa con đi ăn đồ ăn ngon.”

Hi Hi trước sau như một, nhất quyết không nhìn anh, anh đành phải đi đến bế thằng bé lên.

Một tay dắt cô, một tay bế con trai, anh nói, “Trước giờ chưa được làm sinh nhật cho Hi Hi, hôm nay luôn đi, nhà mình đi ăn bữa cơm đoàn tụ.”

Thấy anh có ý định ra ngoài, Lê Diệp vội vàng đi lấy áo khoác cho một lớn một nhỏ. Con người anh, nói gió mà lại thành mưa.

Màn đêm buông xuống, anh lái xe đưa hai mẹ con cô đến một nhà hàng. Bên trong có khu vui chơi cho trẻ em, Hi Hi ngồi vào một chiếc xe đẩy hình ô tô, khoát trái xoay xoay cái vô lăng.

Gọi món, đặc biệt lấy thêm một chiếc bánh ngọt, rồi Doãn Chính Đặc quay ra nhìn con tra. Nếu có thể, anh sẽ hái cả sao trời cho nó, bù đắp cho con trai, anh chỉ sợ ít chứ không ngại nhiều.

Các món dần dần được bê lên hết, cả chiếc bánh ngọt xinh xắn cũng đã xong. Hi Hi thì lại rất có hứng thú với mấy ngọn nến, bám cả vào bàn, căng chân gếch lên ra chiều muốn trèo lên trên.

Ôm thằng bé ngồi lên đùi, Doãn Chính Đặc xoa đầu con trai, “Hi Hi, ba người nhà mình, mỗi người ước một điều đi.”

Hi Hi chỉ muốn đưa tay bóp ngọn lửa phía trên cây nến. Tóm lấy bàn tay mũm mĩm không cho thằng bé nghịch loạn, Doãn Chính Đặc cúi đầu, im lặng một lát, rồi ngẩng đầu lên nhìn Lê Diệp.

Cô cũng cúi đầu, ước thay cho Hi Hi một điều...

Chỉ mong con trai lớn lên khỏe mạnh, chỉ mong mẹ con cô không phải xa nhau nữa...

Hi Hi dẫu miệng, coi bộ như muốn ăn nguyên cả cây nến vậy. Doãn Chính Đặc thổi tắt ngọn lửa, thằng bé có vẻ không vui, đập đập bàn tay mũm mĩm lên mặt bàn.

Đây là lần đầu tiên Hi Hi đón sinh nhật cùng bố mẹ, nhưng nó đâu biết được ý nghĩa của thời khắc này. Bánh ngọt còn chưa được cắt ra, thằng bé đột nhiên nhào ra, tóm lấy một ít kem, nhét hết vào miệng, khiến cả mặt dính đầy kem tươi.

“Hi Hi!” Lê Diệp dờ khóc dờ cười, đành phải lấy khăn lau mặt cho nó.

Thằng nhóc ăn uống ngon lành, bánh kem thơm ngon, nó vừa tóp tép nhai vừa ngẩng đầu nhìn người đang ôm mình. Người này không quá quen thuộc, nhưng ánh mắt dịu dàng thì khiến thằng bé cảm thấy yên tâm, còn đột nhiên đập bốp bàn tay dính kem lên mặt Doãn Chính Đặc.

Nhìn mặt anh dính nguyên đầu tay màu trắng, Hi Hi cười khanh khách, chỉ vào anh, “Ồ ồ.”

Sửa đi sửa lại mà vẫn không biết gọi bố, chỉ bi bô kêu ồ. Doãn Chính Đặc véo mũi nó, rồi nhìn người phụ nữ đang tươi cười, “Diệp Nhi, sáng sớm mai anh về nhà một chuyến, đến tối mới quay lại, em tự chăm con được chứ?”

“Được... Nếu sức khỏe ông không tốt, anh ở lại thêm chăm sóc ông đi.”

Anh không đưa cả mẹ con cô về cùng, hẳn là chưa muốn cho người nhà biết đến sự tồn tại của Hi Hi. Trong lòng anh chắc đã có tính toán, bởi anh không muốn cho mẹ con cô chia lìa. Lê Diệp biết suy nghĩ của anh, nên vô cùng cảm kích, nhưng tương lai để thằng nhỏ ở đâu, nhất thời cô vẫn chưa đưa ra được quyết định.

Anh không nói gì, bởi anh không muốn cô có bất kì mối lo lắng nào, trong lòng anh, rõ ràng đã có tính toán.

Lê Diệp nhìn bộ dạng ngây thơ của Hi Hi mà có chút thất thần.

Anh biết nỗi lo của cô, anh cầm lấy bàn tay mập mạp của Hi Hi rồi nói, “Lê Diệp, bất kể thế nào, anh sẽ bảo vệ em và Hi Hi. Có anh ở đây, em không phải lo lắng gì cả.”

Lê Diệp nhìn anh. Anh đối xử với Hi Hi rất tốt, tốt đến mức khiến cô không đành nói ra vài suy nghĩ. Cô không muốn rời xa thằng bé, anh cũng không muốn, nhưng hai người họ chẳng phải đôi vợ chồng bình thường, muốn đến với nhau, quá khó.

Nhân viên của nhà hàng nhìn thấy cảnh gia đình hạnh phúc ấy liền bước tới, “Anh chị có muốn chụp một bức ảnh gia đình không ạ?”

Mặt Doãn Chính Đặc hăng còn dính kem, Hi Hi cũng bôi kem nhoe nhoe, vậy mà hai người lớn vẫn ngồi xuống cạnh nhau, đặt cu cậu ở giữa, nhìn vào ống kính để lưu lại giây phút này.

Nhân viên nhà hàng in ảnh ra, đưa cho hai người. Ánh sáng dịu dịu, nụ cười hồn nhiên của đứa trẻ, đủ để hòa tan cả thế giới này.

Doãn Chính Đặc gài tấm ảnh vào trong ví. Đây là lần đầu tiên họ có ảnh gia đình. Điều ước của anh chính là, hằng năm, ba người họ đều có thể cùng đón sinh nhật, chỉ có thể thêm thành viên, chứ không được giảm bớt người nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Ngăn trở

Nhà họ Doãn.

Doãn Chính Đặc bước vào cửa, cô giúp việc đang quét dọn có chút kinh ngạc, “Cậu hai, cậu về rồi!”

“Ông đâu?”

“Đang ở trên tầng ạ. Bác sĩ đang tiêm cho ông.”

Doãn Chính Đặc lên tầng, rồi đi thẳng vào phòng ngủ của ông cụ.

Vào phòng, mọi người thấy anh đã về thì đều vô cùng vui sướng, anh đi đến cạnh ông cụ, rồi nhìn bác sĩ, “Ông tôi thế nào rồi?”

“Vẫn là bệnh tuổi già thôi, chỉ có cách tiêm thuốc để khống chế thôi.”

“A Đặc, con đã ăn cơm chưa?” Trần Oanh nhìn con trai, giọng điệu rất nhẹ nhàng, “Con từ đây về đây, đi đường có mệt không?”

Doãn Chính Đặc nhìn bà một cái. Anh không phải là loại lòng dạ sắt đá, người đã đưa anh đến với thế giới này, cho dù thế nào đi nữa, anh cũng không thể cắt đứt tình cảm với bà. Anh kéo lại chăn cho ông nội, “Chưa ạ.”

Trần Oanh rất mừng, anh chịu nói chuyện với bà là đã khiến bà vui rồi.

“Thế để mẹ bảo người chuẩn bị, một lát nữa ở lại ăn một bữa nhé.” Trần Oanh phấn khởi quay đầu đi.

Bác sĩ tiêm cho ông cụ xong cũng đi ra ngoài. Ông cụ nhìn anh, “A Đạc, mấy hôm nay cháu chạy đi đâu đấy? Cháu vốn không phải là đứa tùy tiện mà.”

Doãn Chính Đạc ngồi cạnh ông, “Cháu đi cùng Lê Diệp.”

Ông cụ cũng đoán ra được, liền thở một hơi, “Mẹ cháu cứng mồm nhưng mà mềm lòng, nó cũng thương cháu nhất, có mâu thuẫn gì thì cũng không thể bỏ đi được.”

Doãn Chính Đạc nhìn ông. Hai mai ông đều đã bạc trắng, sức lúc khỏe lúc yếu, là người già rồi, có nhiều chuyện phải chuẩn bị từ trước.

“Ông.” Doãn Chính Đạc nhìn ông. “Ông có chất trai rồi.”

Trong lúc nhất thời, ông cụ không phản ứng kịp, híp mắt một lát, quả nhiên nhồm đậy, “Cháu nói gì cơ?”

Doãn Chính Đạc lặp lại, “Ông có chất trai rồi ạ.”

Ông cụ ngồi hần đậy, nhìn anh với ánh mắt không thể tin nổi, “Cháu không lừa ông đấy chứ? Ông lấy đâu ra chất trai chứ?”

“Lê Diệp đã sinh con cho cháu.” Doãn Chính Đạc giải thích, “Năm nay cũng được hơn một tuổi rồi.”

Quả nhiên ông cụ bị sốc bởi tin tức này, bàn tay còn hơi run run, “Thế thằng bé đâu? Sao không đưa về nhà?”

“Lê Diệp đang chăm thằng bé ạ.”

“Sao cháu không đón đến!” Ông cụ không giấu nổi sự sốt ruột, “Nhanh! Gọi xe ra, ông cháu mình cùng đi đón thằng bé.”

Doãn Chính Đạc không lấy làm ngạc nhiên với thái độ của ông cụ. Từng này tuổi, ông cụ ắt hiểu thấu mọi chuyện, vốn dĩ ông cũng là người trọng tình cảm

“Ông ơi.” Doãn Chính Đạc lắc đầu, “Mẹ con cô ấy sẽ không về nhà họ Doãn đâu.”

“Cứ đợi thêm đi ạ, giờ vẫn chưa phải lúc.” Nếu như không có đứa con, có lẽ sau khi hai người về nước, cô sẽ nói rõ ràng với anh, chỉ có điều không muốn con trai lớn lên trong hoàn cảnh chẳng mấy hoàn chỉnh, nên cô mới bắt đầu do dự. Đây là chuyện tốt, anh bằng lòng cho cô thêm nhiều thời gian để suy nghĩ, cũng không muốn kéo cô trở lại hoàn cảnh cô không thích.

Ông cụ thì vẫn một lòng muốn gặp chất nội, say mê nói, “A Đạc, thằng bé trông thế nào?”

Doãn Chính Đạc lúi vúi ra, đưa cho ông cụ xem tấm ảnh cả gia đình mới chụp.

“Giống cháu hồi nhỏ!” Ông cụ có vẻ rất phấn khích, “Thằng bé này vừa nhìn đã thấy giống người họ Doãn nhà mình, thông minh!”

Thấy ông cụ vui vẻ, Doãn Chính Đạc đưa mắt về phía bình nước truyền, “Thế nên ông không được đổ bệnh, làm gì còn sức mà bế chất.”

Sấn xúc động, ông cụ xoa xoa khoe mắt, “Ông không ngờ là còn có ngày hôm nay, ông còn tưởng là cả đời này cũng không đợi được.”

Doãn Chính Đạc đưa cho ông tờ khăn giấy, “Ông lại thế rồi.”

Ông cụ cố cười, “Ông vui lắm! Cuối cùng thì nguyện vọng cả đời cũng thành rồi! Vui quá không biết nên làm thế nào... A Đạc, cháu nói với Diệp Diệp, bảo con bé cứ yên tâm đưa thằng bé về, ông đảm bảo, hai mẹ con nó là người nhà họ Doãn, ông mới là chủ nhà, chuyện này ông đã nói ra là sẽ tính!”

Về hay không về nhà họ Doãn cũng không quá quan trọng, Doãn Chính Đạc chỉ không muốn Lê Diệp vì mối băn khoăn này mà mất niềm tin với anh.

Ngồi với ông nội một lúc, anh lại phải về công ty. Bị ông cụ năn nỉ một hồi, anh đành để tấm ảnh lại coi như niềm an ủi cho ông.

Com nước đã chuẩn bị xong, Doãn Chính Đạc không ăn mà đi luôn. Trần Oanh còn chưa kịp gọi anh thì đã chỉ nhìn thấy bóng xe anh vút đi xa.

Bà lên tầng, đưa com cho ông cụ, thấy ông cụ cứ cầm mãi tấm ảnh, bà liền hỏi, “Bố đang xem gì đấy ạ?”

Ông cụ liền gơ lên, cho bà xem.

Nhìn thấy Doãn Chính Đạc và Lê Diệp, nhìn thêm lần nữa, ở giữa hai người còn có một thằng bé trắng hồng mũm mĩm, bà ta lấp bắp, “Đây là... đây là...”

Ông cụ thở dài, “Đã đến nước này rồi thì đừng quản chuyện của tội nhỏ nữa. Lê Diệp sinh cho A Đạc một đứa con rồi, A Đạc cũng một mực muốn chăm sóc cho hai mẹ con nó. Nếu như lần này còn làm nó tức giận, e là nó sẽ không về nhà nữa đâu.”

Trần Oanh vô cùng kinh hãi, “Sao có thể chứ... Lê Diệp sinh con cho A Đạc lúc nào ạ? Nó quay về lâu thế rồi, sao không thấy nó đưa đứa bé đi

cùng?”

“A Đặc thừa nhận rồi, không sai đâu.” Ông cụ lại nói, “Ý của nó là không muốn để mẹ con con bé Lê Diệp xa nhau, đằng này mà không nói cho rõ ràng thì nó sẽ không đưa thằng bé về đâu.”

Trần Oanh nhìn chăm chăm tấm ảnh. Thằng bé khôi ngô sáng sủa, giống hệt A Đặc, không ngờ bất thành linh A Đặc lại có một đứa con trai, mà mình cũng thành bà nội rồi.

Có điều, nhìn sang Lê Diệp ở bên cạnh, bà lại chẳng vui nổi. Quay qua nhìn ông cụ, muốn nói mà cứ ngập ngừng, “A Đặc...sao lại bị con bé này mê hoặc đến thế chứ...”

“Bố lại cảm thấy Diệp Diệp không tồi. Mấy đứa đấy, đừng có bảo thủ quá, nó thích thì để nó đi đi, nhà mình chả thiếu thứ gì, sao cứ phải tìm một đứa con gái môn đăng hộ đối với A Đặc chứ?” Ông cụ khề hừ một tiếng.

Trần Oanh nhìn ông cụ, ông cụ vẫn chưa biết chuyện trước đó của Diệp Diệp, cái lần mà bà với Doãn Kính Lam cùng đến khách sạn. Vốn dĩ là đến tìm Khang Đức Văn, không ngờ lại gặp Lê Diệp. Mặc dù lúc đó trong phòng chỉ còn lại một mình cô, nhưng ai mà tin một người phụ nữ không dung chẳng có việc gì lại một mình đến thuê phòng khách sạn.

Tuy rằng Doãn Kính Lam không nói gì, nhưng Trần Oanh cũng có thể cảm nhận được vài phần. Hôm đó, vừa nhìn thấy chiếc giày rơi lại trong phòng khách sạn, gương mặt Doãn Kính Lam lập tức biến sắc.

Con bé Lê Diệp kia, một mặt thì muốn được lấy A Đặc, mặt khác lại làm cái loại chuyện đó, rõ ràng là muốn hủy hoại nhà họ Doãn, sao có thể để nó về đây gây sóng gió chứ.

“Con bé Diệp Diệp bản tính không phải là xấu, cứ cho là không thể sống cùng được thì cũng đừng để nó không dám về đây, giờ lại còn có cả thằng bé con nữa.” Ông cụ nhìn bà, “A Đặc không muốn nó cả thằng bé về, nguyên nhân là gì con là người rõ ràng nhất.”

Trần Oanh đặt tấm ảnh xuống, đi ra khỏi cửa mà hình như có chút đăm chiêu.

Công ty.

Trong văn phòng, Doãn Chính Đặc giờ tập báo cáo cho mấy hạng mục của những ngày vừa qua ra xem.

Tất cả đều được làm theo trình tự, không có chỗ nào sai sót.

“Sếp, phía Vinh Phong không có tin tức gì, có khả năng là đã từ bỏ rồi.”

Xoay xoay chiếc ghế, Doãn Chính Đặc nhìn mấy người cấp dưới thân tín, “Tất Thắng nói chuyện thế nào?”

“Chỉ chờ ký duyệt nữa thôi ạ, mọi thứ đã đàm phán xong rồi.”

Doãn Chính Đặc nghiêng đầu, rồi đột nhiên nói, “Đột dấy ngoài Tất Thắng ra, còn có một công ty khách được chọn.”

“Đúng ạ, tên là Thái Thịnh, nhưng mà sau này xét về quy mô công ty thì lượng hàng hóa của Thái Thịnh không đảm bảo bằng Tất Thắng.”

“Cậu tìm tất cả tư liệu của Thái Thịnh cho tôi.” Doãn Chính Đặc xoay xoay cây bút máy.

Tan họp, Doãn Chính Đặc ra khỏi văn phòng, xuống hầm để xe thì bất ngờ gặp Doãn Kính Lam đang xách linh kinh túi to túi nhỏ đi.

Chị ta có chức ở công ty, nhưng ngoài việc lĩnh lương hàng tháng ra thì cái chức đó cũng chỉ là danh hão mà thôi.

Nhìn thấy Doãn Chính Đặc, Doãn Kính Lam có chút mất tự nhiên, chị ta bước đến, “A Đặc, về rồi à?”

Doãn Chính Đặc nhìn chị ta, trông vẻ khí sắc thì có vẻ không tốt lắm, cũng gầy đi một chút.

“Đến tìm anh rể?” Anh hỏi.

“Ừm... Mấy hôm nay nhiệt độ giảm, mua ít áo với đồ ăn mang đến.” Doãn Kính Lam nhìn em trai, “Chị mua cả tổ yến đấy, em mang về một ít nhé?”

Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Không cần đâu, em đang vội...đi trước đây.”

Nhìn anh lên xe, Doãn Kính Lam cảm thấy rõ là người một nhà mà lại có gì đó ngăn cách. Đáng ra anh nên biết chuyện chị ta và mẹ đến khách sạn, càng nên biết chuyện hai người đến nơi thì gặp Lê Diệp hơn.

Thấy anh đi rồi, Doãn Kính Lam cũng ấn thang máy lên tầng.

Trong phòng làm việc, Khang Đức Văn đang gọi điện thoại. Thấy chị ta vào, hắn liền nói một câu “liên hệ sau” vào điện thoại.

Doãn Kính Lam nhìn hắn, “Đang nói chuyện với ai vậy?”

Hắn đứng dậy, “Với khách... Sao em lại lên đây?”

“Em mua ít đồ cho anh.” Doãn Kính Lam bước đến, lấy chiếc áo gió ra, “Lần trước mình đi dạo, anh nói thích cái này mà.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Dạy dỗ

Khang Đức Văn vừa nhìn thấy cái áo thì vẻ mặt thoáng chút thay đổi, “Lát nữa anh phải ra ngoài họp, nếu không có việc gì thì bảo tài xế đưa em về.” Doãn Kính Lam nhìn hắn, “Mấy hôm nay anh bận đến mức chẳng thấy bóng dáng đâu cả. Ngày mai Đoan Đoan có tiết mục biểu diễn ở nhà trẻ, anh có đi không?”

Khang Đức Văn dừng bước, quay đầu lại nhìn chị ta, rồi vỗ vỗ vai chị ta, nói bằng cái giọng tiếc nuối, “Anh xin lỗi, bà xã, giờ anh đang bận với một hạng mục, thật sự không bớt được chút thời gian nào cả. Em thay anh đi xem nhé, rồi chụp ảnh về cho anh xem với.”

Doãn Kính Lam nhìn hắn, “Ông xã, anh hà tất phải khổ sở thế, tiền của chúng ta đủ dùng rồi, em và Đoan Đoan cần anh ở bên cạnh hơn.”

Đỡ lấy bà vai chị ta, hắn nói, “Bà xã, anh đã cưới em rồi, mà người ta vẫn nói anh dựa hơi em mới có được ngày hôm nay, anh không cố gắng thì sao có thể xứng với em được!”

“Anh làm đủ rồi.” Doãn Kính Lam nói tiếp, “Lâu lắm rồi anh không nghỉ ngơi rồi. Cùng em và Đoan Đoan đi chơi nhé?”

“Đội anh xử lý xong hạng mục trong tay đã, được không?” Khang Đức Văn dỗ dành chị ta, “Đây là tâm huyết từ lâu của anh rồi, anh hi vọng có thể nhìn thấy kết quả tốt.”

Thấy anh ta nhất quyết không chịu rời công ty, Doãn Kính Lam dặn, “Mẹ bảo, nửa năm sau công ty sẽ thành lập một chi nhánh ở thành phố Z, ông xã, chúng ta đi cùng nhau đi.”

Khang Đức Văn tỏ vẻ kinh ngạc, “Là ý của ai đấy?”

“Em đã thương lượng với mẹ rồi, anh ở đây mệt quá, với lại có A Đặc, anh cũng chẳng thể hiện được nhiều.”

Khang Đức Văn nhún mày, “Anh làm ở đây bao nhiêu năm rồi, em bảo anh bỏ tất cả lại để ra ngoài làm lại từ đầu à?”

“Cho dù có làm ở đây, công trạng cũng không thuộc về anh. Ông xã, chúng ta ra ngoài, làm lại từ đầu, nếu việc ở công ty chi nhánh tốt, tất cả đều thuộc về anh.” Doãn Kính Lam kéo hắn, “Được không?”

Nhìn đồng hồ, Khang Đức Văn gạt tay chị ta xuống, “Anh không có hứng thú với công ty chi nhánh, công việc của anh là ở đây... Anh sắp họp rồi, đi trước đây.”

Dõi theo bóng hắn, Doãn Kính Lam nắm chặt tay lại, âm thầm cắn răng.

Xử lý xong việc ở công ty, Doãn Chính Đặc liền lái xe về chỗ Lê Diệp.

Cô đang dắt Hi Hi xuống dưới đi dạo. Xung quanh khu nhà cũng có nhiều bà mẹ thích đưa con đi chơi vào lúc rảnh rỗi, Hi Hi lại không quá sợ người lạ, chẳng mấy chốc đã hòa vào một nhóm với đám trẻ con.

Anh dừng xe, từ xa đã nhìn thấy Hi Hi đang ngồi trong xe trẻ em giành đồ chơi với một đứa trẻ khác. Đứa trẻ kia có vẻ lớn hơn Hi Hi, nhưng Hi Hi lại chẳng hề sợ nó, vươn cả hai tay ra, răng nghiến kèn kẹt.

Doãn Chính Đặc xuống xe, nhìn con trai mà trong lòng nghĩ, thật ra thằng bé không nên quá hiền lành, biết tranh biết đấu mới là tính cách mà người con trai nên có.

Anh vừa nghĩ xong thì thằng nhóc kia nện một cái vào đầu Hi Hi, cu cậu vừa được anh khen ngợi ngoác mồm ra, khóc ầm lên.

Thu nụ cười lại, Doãn Chính Đặc sai bước đến bên đó.

Lê Diệp bế Hi Hi vào lòng, lau lau nước mắt cho nó, rồi bất chợt nhìn thấy Doãn Chính Đặc đứng bên cạnh mình.

“Sao quay lại nhanh thế?” Lê Diệp còn tưởng phải mấy ngày nữa anh mới về.

Hi Hi vẫn khóc, cô đành phải bế nó lên tầng.

Doãn Chính Đặc đẩy xe nôi đi bên cạnh, anh đưa tay xoa xoa vết hồng trên mặt thằng bé. Da thịt trẻ con mỏng manh, cho dù thằng nhóc kia không dùng được bao nhiêu lực, nhưng chỉ cần đánh một cái thôi đã đủ để lại dấu vết trên mặt Hi Hi rồi.

“Không khóc nữa, Hi Hi.” Lê Diệp thom vào má nó, nhìn bộ dáng âm ức của nó mà nói, “Sau này không được đánh nhau, có đồ chơi là phải chơi cùng nhau, không được cướp nhé.”

“Con vẫn còn mặt mũi mà khóc à.” Doãn Chính Đặc liếc nhìn thằng nhóc đang thút thít trong lòng mẹ, “Bị đánh mà con không đáp trả à? Lại còn đòi người khác ra tay trước, nó cướp đồ con thích thì con phải đánh gục nó, làm cho nó không ra tay nổi chứ.”

“Anh dạy dỗ cái kiểu gì thế?” Lê Diệp quay đầu lườm anh, “Dựa theo cách của anh, thì thằng bé thế nào cũng thành ăn cướp.”

“Đàn ông con trai, chỉ cần biết mạnh hay không, chứ không cần biết đúng hay không.” Doãn Chính Đặc nhìn cái miệng méo xệch của Hi Hi, “Không được khóc, lần sau mà gặp thằng béo đấy, không cần biết gì hết, cứ báo thù trước cái đã. Cái này là bố con dạy con, chỉ có chuẩn chứ không có sai.”

Lê Diệp chịu không nổi anh, liền bịt hai tai Hi Hi lại rồi đi vào thang máy. May mà Hi Hi nghe không hiểu lắm, bằng không chắc chắn sẽ bị dạy hư.

Vào đến nhà, Doãn Chính Đặc thả áo khoác xuống sofa rồi nhìn cô, “Sao rồi, lúc anh không có ở đây, thằng bé có quấy không?”

Hi Hi leo lên ngồi trên áo khoác của anh, phát hiện ra chiếc áo trơn mềm, thằng bé vô cùng thích thú.

Doãn Chính Đặc mặc kệ nó, dù chiếc áo đắt tiền, nhưng Hi Hi thích thì cứ để nó ngồi.

“Cũng ổn, thỉnh thoảng khóc nhưng phần lớn thời gian là ngoan ngoãn nghe lời.” Lê Diệp pha một ít cháo cho Hi Hi, thằng bé ngồi ăn rất ngon lành.

“Diệp Nhi.” Doãn Chính Đặc nhìn cô. Cô rất tốt với thằng bé, dù thế nào đi nữa cũng luôn cố gắng để thằng bé có cuộc sống tốt. Anh vòng tay ôm thắt lưng cô, “Ông nội muốn gặp Hi Hi.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn anh. Ông nội Doãn là người tốt, từ trước đến nay cô vẫn luôn kính trọng ông cụ. Giờ ông đã cao tuổi, sức khỏe không tốt, với người như vậy, cô không đành lòng giấu giếm ông hay không để Hi Hi gặp ông cụ.

Cô không thể làm được chuyện như vậy.

“Hôm nào đấy anh đưa hai mẹ con em về nhé.” Anh siết chặt vòng tay lại, “Cứ cho là vì Hi Hi, đừng để thằng bé lớn lên trong gia đình không hoàn chỉnh, nó cần sống bên bố mẹ.”

Hi Hi ăn đến mức quanh miệng dính đầy cháo. Lê Diệp lấy khăn giấy lau cho nó, mà bàn tay mềm mại của nó cứ nín lấy cái bát, rõ ràng là rất ham ăn.

“Anh đợi quyết định của em.” Doãn Chính Đặc nắm chặt tay trái của cô, chiếc nhẫn ở ngón áp út vẫn lấp lánh.

Hi Hi ăn xong một bát, chớp chớp miệng, cằm dính đầy nước miếng loang loáng, rồi nhe nhò cười với Doãn Chính Đặc.

Anh còn chưa mừng được lâu thì chợt nghe thấy Lê Diệp hít sâu vào một hơi.

Nhìn theo ánh mắt cô, anh liền thấy thằng nhóc ngồi trên chiếc áo, phía dưới là một vũng nước nhom nhóp.

“Con!” Anh vừa định mắng thì Lê Diệp vội bịt miệng anh lại, lắc lắc đầu.

Một lát sau, đợi Hi Hi giải quyết xong, đánh một phát rắm, rồi ngoác mồm kêu la ra chiều khó chịu, Lê Diệp mới bế nó đi thay quần.

Doãn Chính Đặc cầm cái áo dính đầy nước đi, miệng mắng, “Nó sao thế hả! Nước tiểu của nó mà lại vãi lên áo anh!”

Lê Diệp đóng bím vào cho Hi Hi, “Anh đừng có mà mắng nó lúc nó đi tè, ngộ nhớ thành bóng ma tâm lý, sau sẽ ảnh hưởng đến sự bài tiết của nó.”

“Ai bảo thế?” Anh bực mình, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà anh liên tiếp trúng chiêu. Giờ không quan tâm, thằng nhóc này cười đầu cười cổ anh rồi.

“Chuyên gia giáo dục nói.” Lê Diệp bế Hi Hi lên, tên nhóc uể oải dựa đầu vào vai cô, nhìn Doãn Chính Đặc, ngoáy ngoáy mũi, ánh mắt thờ ơ.

“Ai phong hiệu cho chuyên gia đấy?” Doãn Chính Đặc khinh thường nói, “Anh là chuyên gia này, giờ mà không quản chuyện nó đi tè, sau này nó phóng hỏa đốt nhà cũng không quản được đâu.”

Lê Diệp nhìn anh, “Vói Đoan Đoan, anh có nói thế đâu.”

Anh nói con gái phải đoan trang, ăn uống đi đứng nói chuyện đều phải nhẹ nhàng, không được thô lỗ. Vậy mà với Hi Hi, anh lại dạy nó đánh nhau.

“Con trai với con gái sao mà giống nhau được.” Doãn Chính Đặc giờ tay, Hi Hi liền tóm lấy tay anh, có vẻ cũng khá chặt, “Đàn ông không mạnh mẽ, làm sao mà đứng vững trong thế giới này được.”

Thằng nhóc còn chưa cai sữa vịu chặt ngón tay anh, nước dãi chảy thều lều.

Ngồi chơi với Hi Hi một lát, đột nhiên anh xoa bụng, “Mau về thôi, trên đường đến đây còn chưa ăn gì.”

Lê Diệp đặt Hi Hi vào lòng anh, đứng dậy đi vào bếp, “Com tối chỉ làm có một ít, cũng ăn hết rồi, để tôi nấu cho anh.”

Anh bế con trai rồi cũng đứng dậy. Cô làm thoãn thoắt, trưng một nhúm mì rồi cho vào nồi.

Chảo nóng dầu già, cô thả thịt vụn vào xào qua. Doãn Chính Đặc còn chưa nói gì mà đã thấy Hi Hi chớp chớp miệng, y như con lợn con ham ăn.

Nồi canh thịt sôi ừng ực, hơi bốc lên nghi ngút. Doãn Chính Đặc một tay bế Hi Hi, một tay ôm eo Lê Diệp từ phía sau.

Cô khựng lại một lát, không nói gì, mà cũng chẳng phản ứng lại.

Anh cảm thấy tư vị này thật quá tuyệt, liền dựa vào gần hơn, đặt cằm lên vai cô.

Đã có lúc, đứa trẻ là vết thương mà hai người họ không muốn nhớ đến, còn hiện tại, thằng bé nghịch ngợm quanh họ, tốt đẹp đến mức khiến họ cảm thấy không chân thực.

“Diệp Nhi.” Anh hoảng hốt nhìn cô, mái tóc dài của cô đã được búi lên, có vài sợi tuột xuống gáy, hơi nước bốc lên khiến gương mặt cô trở nên không chân thực, anh phải gần lại, chăm chú nhìn cô.

Lê Diệp không thể yên ổn nấu com, vội đẩy đẩy anh, “Anh làm gì vậy, Hi Hi đâu?”

Anh ôm cô, “Anh chưa làm gì cả nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Đã định trước

Vừa nói, anh vừa cọ cọ vào cổ cô, cô ngửa ngáy liền tránh đi, “Doãn Chính Đặc! Tôi đang nấu com đấy, nguy hiểm!”

Anh “ồ” một tiếng, ngừng lại một lát rồi lại thở hơi nóng vào tai cô.

Lê Diệp nắm chặt cái xẻng gỗ, vẻ mặt có đôi phần tức giận. Hi Hi tò mò đưa mắt nhìn hai người, cho dù đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, nhưng bị nhìn trong tình cảnh thế này, cô vẫn cảm thấy cực kỳ bối rối.

Doãn Chính Đặc làm loạn một lúc thì mì cũng đã được nấu xong. Lê Diệp múc một bát, đặt lên bàn, đón lấy thằng nhỏ rồi đưa mắt nhìn, “Ăn nhanh đi.”

Nói xong, cô bế thằng nhỏ ra khỏi phòng bếp.

Một bát mì đơn giản, chỉ mười lăm phút đã nấu xong. Doãn Chính Đặc từng ăn đủ loại sơn hào hải vị mà cũng chẳng lưu luyến mùi vị nào, vậy mà lúc này, anh lại ăn bát mì một cách rất tỉ mỉ.

Lê Diệp đưa Hi Hi đi tắm. Thằng nhóc ăn uống no nê, buồn ngủ đến mức ngáp dài một cái, Lê Diệp chỉ mới dỗ chốc lát mà nó đã đánh một giấc say tít.

Cô đặt nó vào chiếc giường bé. Doãn Chính Đặc đã biến chỗ này thành một căn phòng cho trẻ con, bày la liệt đồ chơi.

Cô lấy bộ đồ lót, khóa cửa phòng tắm rồi quay vào chuẩn bị tắm rửa.

Hai ngày nay chỉ mãi lo cho Hi Hi, cô gần như rối tinh cả lên, đợi đến lúc thằng bé quen dần, ngoan dần, cô mới có thể thở một hơi nhẹ nhõm.

Làn nước ấm dễ chịu, cuốn đi mọi nỗi mệt mỏi của cô, cô gỡ tóc xuống, để dòng nước lượn lờ lướt qua thân mình mảnh dẻ.

Mơ hồ nghe thấy tiếng động, cô còn nghĩ chắc Doãn Chính Đặc vừa ăn xong nên cũng không bận tâm, chỉ rũ nhẹ mái tóc, chuẩn bị gội đầu.

Vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy bóng hình đang đứng ở cửa, cô kinh hãi hét lên một tiếng.

Gãi gãi đầu, Doãn Chính Đặc nhìn cô, biết rõ mà còn cố hỏi, “Em tắm à?”

Lê Diệp vừa vớ vội chiếc khăn tắm treo bên cạnh, vừa bức tức nói, “Ra ngoài!”

Anh lùi ra sau nửa bước, “Đúng lúc anh thấy nóng nóng, hay là tắm cùng nhau đi?”

Lê Diệp vẩy nước vào người anh, “Anh ra ngoài mau!”

Anh không giả vờ nữa, nghiêng ngang đóng cửa lại rồi bước tới, “Em xem, cái cửa này hỏng rồi, không khóa được.”

Lê Diệp không muốn tranh luận với anh về chuyện cái khóa cửa, cô nghiêng rằng, “Doãn Chính Đặc! Anh ra ngoài ngay, có nghe thấy không!”

Anh gật gật đầu, nhưng lại càng dựa vào gần cô, “Nhỏ tiếng một chút, Hi Hi vừa ngủ, cẩn thận đánh thức nó.”

Lê Diệp trừng mắt nhìn anh, anh tiến lại gần, thì cô chỉ có thể lùi ra sau, nhưng chẳng mấy chốc đã chạm vào tường. Bức tường lát gạch lạnh lẽo khiến cả người cô cứng đờ, rồi lại thoáng run rẩy.

Anh dồn cô đến góc tường, hai tay chống lên, cúi đầu nhìn bộ dạng mặt đỏ tía tai của cô rồi cười khế, “Sao lại đỏ mặt? Con cũng đã sinh rồi.”

Lê Diệp dúi chiếc khăn vào ngực anh, né tránh hơi thở nóng rực của anh, gằn từng chữ một, “Doãn Chính Đặc!”

“Có gì chỉ giáo?” Anh ghé sát lại, nhìn cô chăm chăm. Gương mặt đỏ bừng như nhuộm máu, rõ ràng đang sợ hãi, nhưng lại giả vờ dữ dằn dọa nạt anh.

“Anh tránh ra, nghe thấy không?” Cô tức giận.

“Cũng được.” Anh lên tiếng đồng ý, nhưng điều khiến cô bất ngờ là còn chưa đi thì anh đã bỏ sung ngay một câu, “Không đi thì ở đây, đi thì sẽ bế em về giường, em chọn một chỗ thích hợp đi.”

Lê Diệp chẳng hề muốn thảo luận chuyện này với anh, cô dùng sức đẩy anh một cái, định chui dưới cánh tay anh rồi chạy đi.

Vậy mà anh liền hạ cánh tay xuống, ngăn không cho cô chạy.

Bị anh vây chặt trong lòng, Lê Diệp không thể nào trốn được. Cảm giác cái cảm giác rối loạn khi bị hơi thở anh quấn lấy, cô cắn chặt răng, “Buông tay!”

Anh ôm ghì lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, áp lại gần, mũi kề mũi, “Không buông.”

“Vô lại.” Cô mắng.

Anh khẽ cười, “Đứng, vô lại.”

Người này cứng mềm đều không ăn, đánh chửi không nghe, Lê Diệp thật sự hết cách, giờ đúng là bị anh ép đến mức không thở nổi, “Đừng làm loạn, Hi Hi tỉnh dậy không thấy ai là khóc đấy.”

“Thế thì đợi nó khóc rồi hẵng ra.” Anh dùng ngón cái miết qua môi cô. Sau khi kết hôn, số lần anh “ăn” cô đếm trên đầu ngón tay, cứ cho là đã có con rồi, nhưng anh chưa từng một lần “ăn no”.

Ngẫm ra, anh gần như là gã thiệt thòi nhất trong số đám đàn ông đã kết hôn, anh tính lại thì số lần cùng nhau dùng mấy ngón tay là đã tính hết rồi.

Nhu cầu bình thường của phụ nữ vốn không giống đàn ông. Kể cả khi hai mắt anh rực lửa, Lê Diệp vẫn rất thờ ơ, còn mơ tưởng là anh chỉ đang đùa, rồi sẽ thu tay lại cho cô ra trông Hi Hi.

Anh cúi đầu, bờ môi ấm áp phủ xuống. Môi cô hơi lạnh, không biết là do sợ hay vì thời tiết không tốt.

Cô nắm tay lại, rút về sau lần tránh. Tựa phải vách tường, cô không thể trốn được nữa, đành phải phản kháng trong lòng anh.

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, không gấp gáp, không thô bạo, mà dùng nhiệt độ nóng bỏng và sự kiên trì để hòa tan vẻ cứng nhắc của cô.

Cô không muốn, ngay từ đầu cô đã bài xích những hành động thân mật với anh, bởi trong sâu thẳm trái tim cô, trước giờ chưa từng coi anh là người đàn ông có thể làm chuyện này với cô. Vai diễn của anh, luôn luôn là một người xa lạ. Kể cả đã kết hôn, sinh con, cô vẫn không cho anh một vị trí chắc chắn. Cô trốn được thì trốn, tránh được thì tránh, cô không vượt qua được chương ngại trong lòng. . .

Ngậm bờ môi mềm của cô, cho dù cô cắn chặt răng không chịu phối hợp, thì Doãn Chính Đặc vẫn kiên nhẫn, nhẹ nhàng mon man, hết như đang thưởng thức một ly rượu đồ nồng đậm hương.

Hai chân nhũn ra, Lê Diệp gần như không chống đỡ được, kỷ xảo của anh khiến cô dường như chẳng thể suy xét được nữa. Có điều, hành động này quá sức thân mật, quá sức mê người, cô chịu không nổi, hai tay tóm lấy vạt áo trên vai anh, nhưng những ngón tay vẫn không đi xuống được.

Cánh tay Doãn Chính Đặc siết chặt thắt lưng cô, khiến hai người càng gần nhau hơn. Anh quá cao, quá đùng sức, cô gần như bị nhấc hẳn lên, mũi chân kiễng hết cỡ. Tư thế như vậy khiến cô không thể nào giữ thăng bằng được, lúc bối rối chỉ biết bám víu vào anh.

Anh vẫn kiên nhẫn tiến hành trận tập kích, gần như làm cho môi cô sưng lên. Lê Diệp không chịu nổi loại đau nhức mà đầy kích thích này, muốn bảo anh dừng lại, thì vừa loí lóng, anh liền nhân cơ hội xộc vào. Mút lấy đầu lưỡi cô, anh thỏa mãn trút một hơi dài, rồi lại xâm chiếm mãnh liệt hơn.

Không thể ngăn cản được nữa rồi, đầu Lê Diệp như nổ rầm rầm, cô vô thức đắm vào vai anh, chỉ đổi lại được nụ hôn càng cuồng nhiệt hơn từ anh.

Hơi thở và cơ thể quấn lấy nhau, đến cuối cùng thì cô vẫn không sao thoát được, còn anh thì vuốt ve cô như thể muốn nghiền nát cô cho nhập vào làm một cùng một với mình.

Anh dần trở nên điên cuồng, rốt cuộc cũng không khống chế được, động tác ngày càng nặng nề. Anh muốn cùng cô trong nhà tắm. Anh đưa cô đến dưới vòi hoa sen, dòng nước ấm khiến cả hai nhanh chóng nóng lên.

Anh gỡ tay, gạt bỏ lớp áo ướt đầm qua vai cô, rồi kéo luôn cả áo lót của cô xuống.

Lê Diệp đề tay anh lại, giật thót mình một cái, rồi lắc đầu lia lịa.

Anh đã không thể dừng lại được nữa rồi. Anh ngậm lấy tai cô, mon man, “Diệp Nhi, em là của anh.”

Lê Diệp bị dòng nước xối đến mức không mở mắt ra được, cô lắc đầu, nhưng đến cùng thì vẫn không có sự kiên quyết và dứt khoát như lúc trước.

Bàn tay to của anh lướt từ trên tấm lưng nhẵn mịn của cô đi xuống, dọc theo đường cong, dừng lại ở thắt lưng của cô. Đó là nơi mảnh khảnh nhất, xuống thêm chút nữa, chính là nơi riêng tư nhất của cô.

Cô không chịu để cho anh chạm vào, hai bàn tay ra sức đẩy anh, nhưng so độ mạnh yếu thì sao cô có thể chơi lại anh. Doãn Chính Đặc nhìn bộ dạng bị bắt nạt đến đáng thương của cô, trong lòng xót xa nhưng lại bùng lên một ngọn lửa ranh mãnh.

Muốn nhìn thấy cô trở nên đáng thương vì bị ức hiếp, muốn khiến cô trở nên bối rối bởi sự tấn công của anh, anh muốn cô khóc dưới thân mình, chỉ khóc vì một mình anh...

Dòng nước ấm khiến làn da cô càng tê dại hơn, Lê Diệp cảm thấy hơi nóng của anh tập trung hết vào cổ cô, anh dùng cái cằm lún phún râu cọ cọ vào gáy cô, khiến cô run rẩy đến co rúm người lại.

Còn chưa kịp thở, cô đột nhiên cảm thấy người mình lạnh đi...

Anh kéo quần cô xuống, một tay nhấc cô lên, một tay trút bỏ chiếc quần.

Lê Diệp muốn che mình lại, nhưng chiếc khăn quá nhỏ, cô cố lắm cũng không che được hết, chỉ đành trơ mắt nhìn mình bị anh ức hiếp mà chẳng chống cự nổi.

Xoa nơi mềm mại của cô, anh quả thật phải thở hắt ra một hơi dài. Xúc cảm mê hồn cực hạn khiến anh khó lòng quên được. Từ cái đêm hai năm trước, như thể bị trúng độc, anh không sao kiềm chế được, không lúc nào là thôi lưu luyến, nhớ nhung.

Lê Diệp né tránh, cất lời kháng cự dứt quăng, nhưng chính cô còn không hiểu mình đang nói gì, thì sao mà anh hiểu được... Mà dù cho nghe ra rõ ràng, anh cũng sao có thể ngừng tay.

“Diệp Nhi...” Anh không ngừng gọi bên tai cô, gọi cho cô tâm trí rối bời. Cô thà ngắt xiếu đi, còn hơn tỉnh táo mà biết mình đã rơi vào tay giặc.

“Diệp Nhi... Anh rất nhớ em...” Anh như đang thôi miên, giọng nói khàn khàn trầm trầm không ngừng gọi cô. Rõ ràng là anh đang bắt nạt người ta, vậy mà giọng nói đó, khi vừa rót vào tim cô thì liền chạm tới một nơi yếu đuối nhất. Lê Diệp cảm thấy chớp mũi cay xè, gần như sắp không kìm được mà bật khóc thành tiếng, cô phải cắn chặt môi mới không để chuyện đó xảy ra.

Dùng chớp mũi mon man cô, anh cứ thăm thì không dứt, “Không có lúc nào là không nhớ đến em.”

Lê Diệp mê man, cô biết mình không thể chống cự nổi rồi, dường như muốn buông bỏ tất cả. Cô nhũn người, vì dòng nước xối qua cơ thể, cũng vì chuyện anh làm với cô.

Ngón tay của anh vén lên lõi vào trong cô, độ ẩm cùng sự căng khít mời gọi anh tiến tới. Anh cúi thấp đầu, hôn lên mí mắt cô, rồi hàng mi dày lướt khẽ qua cằm khiến anh thoáng run rẩy.

Khuôn mặt cô đỏ hồng lên, là dấu hiệu động tình. Anh gia tăng lực tay, dần dần nghe thấy tiếng thở dồn dập của cô.

Cầm chặt cổ tay anh, Lê Diệp sợ hãi nói, “Dừng!”

Anh lại càng không bỏ qua, trở nên ngang ngạnh đến lạ kỳ. Rõ ràng anh biết là cô không chịu nổi, nhưng lúc ra tay thì lại ngày càng nặng.

Đột nhiên, cô kêu gất lên một tiếng, rồi một dòng nhiệt ấm nóng rót xuống tay anh.

Anh cúi đầu khẽ cười hai tiếng, mẫn nguyện nói, “Diệp Nhi, em tới rồi.”

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, vậy mà anh cũng chẳng để cô rảnh rang. Nâng cẳng chân thon thả của cô lên, anh đặt mình vào giữa, nơi đã hùng hực khí thế từ lâu chạm vào cô, khiến lưng cô như có dòng điện chạy xộc lên.

“Không...” Cô chỉ nói được một nửa, còn một nửa khác nghẹn trong cổ, anh đã lập tức xông vào.

Mọi lời phản kháng đều bị vùi kín trong bụng, sự mạnh mẽ của anh khiến cô không thốt ra được một từ nào.

Đêm nay anh mãnh liệt một cách lạ thường. Có lẽ thái độ lập lòe của cô khiến anh như được cổ vũ, hoặc đơn giản là do ngọn lửa dục vọng bị đè nén lâu ngày được dịp bùng nổ, anh chỉ cảm thấy mình không sao dùng hết được sức lực, cứ muốn ôm cô như vậy, cho dù trong phút chốc thể giới tan biến thì cũng không tách rời.

Cảm giác khó chịu và bài xích dần tan biến, theo động tác của anh, cô cảm nhận được một luồng nhiệt nóng nhen nhóm từ bụng dưới lên. Cảm giác đó khiến cô vô cùng sợ hãi, cũng có phần tội nhục. Móng tay cô cào anh, để cho máu rỉ ra như một cách trút giận, vậy mà anh lại chỉ cảm thấy kích thích hơn, động tác càng mạnh mẽ hơn.

Anh bắt đầu không khống chế được, cổ họng phát ra những tiếng hừ khàn khàn đứt quãng. Lê Diệp cắn chặt môi, nhưng rốt cuộc, bởi sự xâm nhập của anh mà một tiếng rên khẽ cũng phải bật ra khỏi khóe môi.

Anh có phần thỏa mãn, càng muốn cô cuồng nhiệt hơn. Trên mặt Lê Diệp ướt đầm, chẳng phân rõ được là nước hay mồ hôi. Anh cũng đổ đầy mồ hôi, quá kích động, có vài lần chẳng cầm giữ nổi.

Gần đến giới hạn, anh cắn vành tai cô, cô cũng bị bức ép đến tột cùng, tiếng rên ậm ờ như của một con mèo nhỏ. Điều bộ đó khiến anh gần như điên cuồng, gần như chỉ muốn xé nát cô, một miếng nuốt hẳn vào bụng.

Cuối cùng, anh gầm lên một tiếng, giải phóng mình, còn cô cũng liên tục run rẩy.

Cảm giác thoải mái đến lạ kỳ, anh ôm chặt cô trong lòng, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, anh thấp giọng cười, “Thật tốt, Diệp Nhi, có phải rất tốt không?”

Cô cúi đầu, một giọt mồ hôi nhỏ xuống người anh, nó như một quả cầu lửa hun nóng anh.

Bé cô đi tắm rửa sạch sẽ, anh vẫn chưa thật sự “no bụng”, nhưng nhìn bộ dạng muốn là đi của cô, anh biết cô không chịu nổi thêm lần nữa. Tắm xong, anh lau khô người cho cô rồi bế cô quay về phòng ngủ.

Hi Hi ngủ rất say, hoàn toàn chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Lê Diệp nhìn con trai, hai tai lại chột đỏ lên.

Tìm áo ngủ mặc vào cho cô, rồi Doãn Chính Đặc lại kéo chăn lên đắp cho cô, “Ngủ đi, chắc em mệt lắm rồi.”

Lê Diệp nằm im, hơi thở vẫn hỗn loạn như trước. Cô không dám nhìn anh, chỉ chăm chăm nhìn vào một góc nào đó.

Anh mặc đồ ngủ, rồi ra xem Hi Hi thế nào. Thằng bé thật sự rất tỉnh đấy chứ, biết lúc nào đi ngủ là quan trọng.

Trở lại giường, anh chui vào chăn, rồi đưa tay ôm chầm lấy cô. Cô vẫn hơi run rẩy. Vừa rồi, cô có vẻ rất hưởng thụ, tiếng kêu của cô thật quá sức dễ nghe, khiến xương cốt anh gần như bủn rủn.

“Diệp Nhi...” Anh sán lại, ghé vào tai cô, lại chỉ cảm thấy cả người cô như được ướp hương, như hương thuốc mê khiến anh mê mẩn, không làm chủ được mình.

Lê Diệp nắm tay anh, định ngăn cản sự trêu chọc của anh, nhưng rồi lại biến thành hai tay đan mười ngón.

Anh quàng tay ôm cô thật chặt, thành một tư thế đầy tính chiếm hữu. Cọ cọ vào cô, anh gọi, “Diệp Nhi...”

Cô không để ý đến, anh lại gọi, không biết là gọi bao nhiêu lần, cô thật không chịu nổi mới thấp giọng đáp lại, “Gi?...”

Khóe miệng anh cong lên, ra chiều uể oải, “Chỉ muốn gọi em thôi.”

Cô nhắm mắt lại. Mệt chết đi được mà gã này vẫn nhàn rỗi như vậy, quán quýt không cho người ta nghỉ ngơi.

Anh nhướn mày, ánh mắt đầy dụ dỗ, “Ông nội sửa tên cho Hi Hi đấy, Doãn Đình Hi.”

Mí mắt Lê Diệp run run...

Hiện giờ cô đang để Hi Hi mang họ mình, gọi bằng cái tên mình đặt, có khi không thể nữa rồi. Doãn Chính Đặc nói ông cụ muốn gặp chất, vậy thì, rốt cuộc thằng bé cũng được nhà họ Doãn nhận rồi.

Đối với chuyện để Hi Hi và nhà họ Doãn qua lại, cô cũng không có ý tưởng rõ ràng. Cô không thể ngăn cản, cũng không có cách nào ngăn cản. Hi Hi là người họ Doãn, bề trên của thằng bé muốn gặp nó, cô không thể tự ý ngăn cản, bởi chính cô cũng biết cái cảm giác không có người thân là thế nào.

Hơn nữa, chính cô cũng đã trải nghiệm, cô biết điều kiện kinh tế của riêng mình không thể cho Hi Hi cuộc sống tốt, còn nhà họ Doãn lại có thể. Cô không muốn để con trai mình sống cảnh vật vờ vất vưởng.

Biết cảm xúc của cô đang rất phức tạp, vừa không muốn để con đi, lại vừa chẳng thể giữ con khư khư, Doãn Chính Đặc ôm cô, vỗ vỗ vai cô, “Chuyện này đơn giản thôi, em sống cùng anh, chúng ta cùng nuôi dưỡng Hi Hi, anh sẽ cho mẹ con em một cuộc sống tốt. Diệp Nhi, anh là chồng em, từ lúc chúng ta kết hôn, anh đã trở thành người thân thiết nhất của em rồi.”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, nhìn gương mặt điển trai ngời ngời khí thế. Người đàn ông như anh, nếu như không có vô vàn khúc mắc, cô sẽ thấy rất tuyệt. Anh quá xuất sắc, quá xa vời, từ trước đến nay cô đều không hề nghĩ đến việc đó.

Vậy nên cho đến giờ, cô vẫn không dám tin, người đàn ông này lại là chồng mình, thật sự cô có nằm mơ cũng không hề mơ tưởng đến anh.

Đầu ngón tay mon man cánh mũi cô, nhìn thấy vẻ phiền muộn đến nhàu mảy của cô, anh chợt buồn cười.

Con trai nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ ở bên cạnh, hai người họ vừa mới trải qua một lần thể xác và tinh thần giao hòa, trải qua thời khắc khăng khít nhất, anh cảm thấy phòng tuyến trong lòng cô đang dần biến mất, dù cô không nói, nhưng trong hành động thì đã bắt đầu tiếp nhận anh rồi.

Vuốt ve trán cô, gạt bỏ lọn tóc mềm mượt, anh dùng ánh mắt mãnh mạnh như biển nhìn cô, “Diệp Nhi, yên tâm, mọi chuyện của em giao hết cho anh.”

Lê Diệp nhìn anh, ánh mắt đó khiến cô không thể chịu được, liền vội vàng nhìn đi chỗ khác.

“Về với anh đi.” Anh vịn về vành tai cô, rất nhỏ, rất mềm, nhưng lại hơi mỏng. Vận mệnh của cô long đong, từ nhỏ đã phải chịu cơ cực, anh nguyện cho cô tất cả, bù lấp những thiếu thốn của cô.

Lê Diệp cup mắt xuống, từ hàng mi trào ra một giọt lệ. Cô không biết mình bị làm sao, tại sao lại yếu đuối như vậy, rõ ràng chuyện không mấy nghiêm trọng, nhưng bản thân lại chẳng kiềm chế được.

Hôn lên đôi mắt đầy ưu phiền của cô, anh thấp giọng nói, “Em có anh, có Hi Hi, vậy là đủ rồi.”

Cô không nói được gì, cổ họng nghẹn ứ. Một lúc sau, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nói quá chân thành, cô nghe xong mà trái tim bỗng bình. Nghiêng đầu, cô khẽ tựa vào vai anh.

Anh sung sướng ôm chặt lấy cô, thỏa mãn thở một hơi, “Diệp Nhi...”

Lê Diệp không biết nói gì. Cô nghĩ đến Sơ Vũ, cô gái luôn hiền hòa với mọi người. Với riêng cô, khi còn ở nhà họ Lê, ngoài bà nội ra, cũng chỉ có Sơ Vũ và Tuyết Ca là nở nụ cười với cô. Dựa trên vai anh, Lê Diệp nhớ đến cô gái xinh đẹp mà yêu mệnh đó, trong lòng lại tràn đầy nỗi áy náy.

Là do cô và Doãn Chính Đặc, mới gây nên bi kịch cho cô gái ấy.

Còn nữa...

Tùng Đào, anh ta không hề từ bỏ cô, cho dù cô gây ra chuyện không đáng được tha thứ, thì sau khi ra khỏi tù, việc đầu tiên anh ta làm là đến tìm cô...

Cô cảm thấy mình có lỗi với rất nhiều người, vừa định bước thêm nửa bước, thì lại phải dừng lại.

Hình như biết suy nghĩ của cô, anh liền cầm tay cô, “Lê Diệp, anh không tin vào số mệnh, nhưng anh tin quan hệ giữa anh và em, là đã định trước rồi.”

Nếu không phải vậy, tại sao cô và Hạ Tùng Đào ở cạnh nhau bao nhiêu năm mà thuyền vẫn không cập bến, tại sao người người đều hi vọng anh nên duyên cùng Sơ Vũ, mà anh vẫn chẳng chút động lòng?

Vậy mà cô lại đến nhà họ Lê, lại gặp anh, lại chạm được đến trái tim anh, đêm đó lại uống say cùng anh đến Hạm Bích Các, mà anh lại bị trúng xuân dược. Thời khắc đó, anh đã tìm được cô. Rồi Hạ Tùng Đào ngồi tù thay người khác, rồi cô chọn lựa sinh đứa nhỏ. Rõ ràng... không phải là ai khác, giờ phút này, là anh ở cạnh cô.

Lê Diệp nhìn vào đôi mắt đen nháy của anh, trong đó lóe ra một sức mạnh vô biên khiến cô phải phục tùng, khiến lòng cô hỗn độn không sao bình ổn nổi.

Cô khẽ thở dài, anh vội ôm chặt cô, để cô tựa vào vai mình.

Có lẽ, tất cả, đúng thật là đã định từ trước...

Anh và cô, không thể chấm hết dứt khoát được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Làm chỗ dựa cho em

Sáng hôm sau, Lê Diệp xuống mua đồ ăn sáng. Đêm qua, sau khi giày vò cô, trước lúc thiếp đi anh có lẩm bẩm nói muốn ăn bánh quẩy. Sáng vừa tỉnh dậy, cô liền thay quần áo rồi xuống nhà đi mua. Khu này không có mấy quán nhỏ như ở phố, cô đi rất lâu mới mua được. Lúc quay về, cô chợt nhìn thấy một chiếc xe ở ven đường. Chiếc xe đi rất chậm, cứ đi theo cô ở phía bên kia đường. Cô không nghĩ đến chuyện mình bị theo dõi, nhưng vừa lúc cô rẽ vào ngõ, chiếc xe cũng lại bám đuôi cô.

Cô dừng bước, nhìn chăm chăm chiếc xe.

Cửa xe mở ra, cô nhìn thấy một ông lão tay chống gậy bước xuống, nhất thời ngơ ngác sợ hãi.

Ông cụ Doãn xuống trước, rồi Trần Oanh cũng xuống theo, bước đến dìu ông cụ rồi cả hai cùng tiến lại gần cô.

Lần Doãn Chính Đặc về nhà, cô đã đoán anh sẽ kể chuyện cô và Hi Hi cho người nhà nghe, nhưng cô không ngờ, họ lại đến tìm như thế này.

Nắm chặt túi đồ ăn sáng, trong lòng cô chợt nổi lên sự cảnh giác... Họ, đến đây đòi Hi Hi sao?

Vẫn còn sớm, người qua lại trên đường không nhiều lắm.

Ông cụ và Trần Oanh cùng đi đến cạnh cô, thấy cô xách túi bánh quẩy, đoán là cô mua về ăn với Doãn Chính Đặc.

Ông cụ cười cười, “Diệp Diệp, chỗ này công nhận khó tìm thật, ông bám theo A Đặc mãi, đến khu này thì mất dấu, tìm quanh một vòng, vừa hay nhìn thấy cháu.”

Lê Diệp nhìn mái đầu bạc phơ của ông cụ, sức khỏe ông không tốt mà lại đi cả một đoạn đường xa tìm đến đây, không cần biết thế nào, cô cũng không thể nói lời cứng nhắc được. Có điều, nếu họ muốn đưa Hi Hi về, thì cô không thể đáp ứng được.

Thấy cô trầm ngâm, Trần Oanh liền nói, “Lê Diệp, cô dẫn chúng tôi về gặp thằng bé đi, sau khi biết chuyện, ông cụ không ngủ nổi, ăn cũng không vào, chỉ mong được gặp cháu nội.”

Thấy sắc mặt cô có vẻ cảnh giác, ông cụ liền nói, “Diệp Diệp, cháu yên tâm, chúng ta đến không phải để gây khó dễ cho cháu. Người một nhà, mất hòa khí làm gì, ông chỉ muốn gặp thằng bé thôi, ông sợ ông không đợi được, thời gian còn lại đâu có được nhiều.”

Thái độ của ông cụ nhún nhường, Lê Diệp trầm nghĩ... Họ đã tìm đến nơi rồi, cô muốn chạy thoát thân cũng là chuyện không thực tế, đối diện với ông cụ, cô cũng không nỡ nhẫn tâm làm ông cụ đau lòng.

Trần Oanh thấy cô do dự liền nói tiếp, “Cô không phải lo lắng gì đâu, có A Đặc, chúng tôi cũng chẳng thể làm được gì... Để thằng bé gặp bà nội với cụ nội, không phải là chuyện quá đáng chứ?”

Lê Diệp nhìn dáng vẻ sốt ruột của hai người, thở ra một hơi rồi quay người đi.

Căn hộ giờ đã biến thành gian phòng chứa đồ chơi trẻ em. Vừa tiến vào, mùi thơm hương sữa đặc biệt của trẻ con ủa vào mặt.

Phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, chốc chốc lại vọng ra tiếng ê a của trẻ con, Lê Diệp đặt bánh quẩy lên bàn, rồi quay đầu nhìn hai người đang đầy vẻ sốt ruột, “Mời vào ạ.”

Nghe thấy tiếng cửa, Doãn Chính Đặc đang bế Hi Hi rửa mặt liền bước ra khỏi phòng, miệng làu bàu, “Sớm thế này, em đi đâu đấy?”

Nhìn thấy hai người vừa đến, Doãn Chính Đặc dừng bước, ôm Hi Hi, cũng có vẻ cảnh giác.

Vừa nhìn thấy thằng bé, ông cụ và Trần Oanh gần như không thể kiềm chế. Đầu đã là người có tuổi, đứa trẻ lại kháu khỉnh đến vậy, mới trông từ xa mà hai người đã vô cùng sung sướng.

Hi Hi thấy người lạ đến, dẫu môi một cái rồi quay ngoắt lại cọ cọ vào ngực Doãn Chính Đặc.

“Đây chính là cháu của ông sao?” Ông cụ loạng choạng, hai tay run rẩy, “Sao giờ mới đưa nó về, thế trước đây nó ở đâu?”

Trần Oanh cũng đã bỏ qua chuyện lúc trước, vừa nhìn thấy thằng bé là lập tức kích động, “Thằng bé mập quá, giống A Đặc, giống y như đúc!”

Doãn Chính Đặc véo véo cái má bụ bẫm của Hi Hi, “Hi Hi, đây là cụ này, đây là bà nội.”

Hi Hi không quen hai người, có chút tránh né.

Ông cụ nắm lấy bàn tay thằng bé, “Hi Hi, ngoan quá, thật kháu khỉnh!”

Hi Hi đưa ngón tay mũm mĩm tóm lấy tay ông cụ, dẩu cái miệng ra, để lộ mấy cái răng be bé, rồi đột nhiên toe toét cười.

Lòng như nở hoa, ông cụ cũng kích động, đột nhiên quay mặt đi lau nước mắt.

Không ai có thể lờ đi tâm trạng của ông cụ, Doãn Chính Đặc bèn tiến lại gần, “Ông, ông ngồi xuống đi, đã ăn sáng chưa ạ?”

Trần Oanh đỡ ông cụ ngồi xuống sô pha, Doãn Chính Đặc đưa thằng bé cho họ bế. Hai người đều vô cùng yêu quý đứa trẻ này. Hi Hi dần hết bất an, Trần Oanh cho thằng bé uống sữa, nó liền ngoan ngoãn ôm bình sữa mút ngon lành.

Không thể ngồi yên được với thằng bé bụ bẫm này, từ lúc bước vào, ánh mắt của hai người đã không rời khỏi nó rồi.

Lê Diệp cũng không biết tình huống này là tốt hay xấu, họ thích Hi Hi, họ nhận Hi Hi. Có điều, như thế này, lẽ nào họ sẽ không để Hi Hi sống cùng cô?
...

Doãn Chính Đặc cùng cô dọn bữa sáng. Cạnh bàn ăn, lần đầu tiên mọi người cùng ngồi ăn chung một bữa. Hi Hi ham ăn, thấy người lớn ăn gì cũng đòi, có điều thằng bé không ăn được bánh quẩy với mấy thứ đồ kia, cứ nhòai nhòai ra phía trước.

Cho thằng bé uống sữa đậu nành, nó liền lè lưỡi ra, thấy bộ dạng đó của thằng bé, cả ông cụ và Trần Oanh đều bật cười.

Cầm tay Lê Diệp, Doãn Chính Đặc lại có vẻ rất điềm tĩnh. Anh ngồi đây, tuyệt đối không sợ sẽ có chuyện họ ôm thằng bé về.

“Diệp Diệp.” Ông cụ nhìn cô, giọng nói có vẻ khẩn thiết, “Cháu đưa thằng bé về đi, cháu con với cháu chất nhà họ Doãn không thể cứ ở ngoài mãi được.”

Lê Diệp không biết nói gì cho ỏn, cô vốn không muốn đưa thằng nhỏ quay về, nhưng cương quyết từ chối ông cụ, cô không nói ra miệng được.

“Lê Diệp.” Trần Oanh lên tiếng, thờ dãi, “Chuyện đã đến nước này, A Đặc nhất quyết muốn ở bên cạnh cô, hai đứa cũng có con rồi, chúng tôi có nói gì nữa cũng vô dụng. Hai đứa muốn sống cùng nhau, chúng tôi cũng không thể ngăn cản được, nhưng cô không thể cướp đi cơ hội cho chúng tôi và thằng bé gặp nhau. Nói cho cùng thì thằng bé là con cháu họ Doãn, tôi không cấm cô với A Đặc, nhưng cô phải nhường chúng tôi một chút. Về đi, đừng sống xa thế này nữa, kể cả về Hạm Bích Các, thì tôi với ông cụ vẫn có thể thường xuyên sang thăm thằng bé.”

Bà ấy đã mở lời, ngầm thừa nhận Lê Diệp là cháu nhà họ Doãn, lại được ông cụ nhắc nhở, nhìn phản ứng của A Đặc là bà ấy đã biết mình không thể chia ngang hai người được. A Đặc đã từng nổi cáu với bà ấy, giờ lại có một đứa cháu trai, bà ấy không muốn bị cô lập, bởi đây chính là hai người bà xem trọng nhất.

Cái Doãn Chính Đặc cần chính là thái độ của Trần Oanh. Từ trước đến nay, ông cụ chưa bao giờ làm khó Lê Diệp, nhưng Trần Oanh thì lại luôn phản đối hôn sự của hai người. Nếu thái độ của bà không cởi mở hơn, Lê Diệp có quay về nhà cũng không thoải mái. Cô đã định không quay về với anh, nếu không vui vẻ, chưa biết chừng cô sẽ bế thằng bé đi mà không nói một lời nào mất.

Đều là người phải kiềm chế, chẳng qua là vì đề ý.

“Để bọn con suy nghĩ đã.” Nắm chặt tay Lê Diệp, Doãn Chính Đặc khiến cô được yên tâm hơn nhiều.

Trong phòng bếp, Lê Diệp thu dọn bát đĩa, Doãn Chính Đặc vào giúp nhưng chẳng biết làm gì, đứng bên cạnh mở vòi nước là chuyện duy nhất anh có thể làm.

“Diệp Nhi, em nghĩ thế nào?” Anh nhìn cô, cũng không nắm chắc suy nghĩ của cô.

Lê Diệp nhìn anh một cái, chẳng nói gì.

Anh nắm lấy ngón tay cô, “Nói cho anh nghe suy nghĩ của em.”

Lê Diệp không mở lời được, chuyện cô nghĩ đến, đều không liên quan đến anh. Cô không xác định tâm tình của mình, cô thật sự chỉ muốn sống cùng Hi Hi thôi sao? Cô đã chấp nhận cuộc hôn nhân này rồi, chấp nhận việc anh là chồng cô sao?

Cô chỉ đang lo sợ một việc, là làm thế nào để nói với anh rằng mình còn đang do dự.

Doãn Chính Đặc gờ tay, vỗ vỗ vai cô, “Hiệp ước của chúng ta, còn chưa đến kì hạn.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn anh.

Anh nói, “Lúc kết hôn, đã kí hiệp ước ba năm, giờ còn chưa đến hạn... Lê Diệp, chúng ta có thể tiếp tục hoàn thành hiệp ước, nếu có một ngày em vẫn không muốn ở cạnh anh, vẫn muốn rời bỏ anh, anh sẽ không ngăn cản.”

Anh nhìn cô, “Chúng ta thử xem, có lẽ, sẽ ổn được đấy.”

Lê Diệp xoa xoa nước trên tay, có chút trầm mặc.

“Hi Hi cần một gia đình, em cũng cần.” Anh ôm cô, hôn lên trán cô, “Trong suốt quá trình Hi Hi trưởng thành, cần có cả bố lẫn mẹ. Nếu có ai bất nạt thằng bé, anh sẽ thay nó xuất đầu lộ diện, Hi Hi cần bất cứ thứ gì, anh đều có thể đáp ứng nó. Đó là để cho thằng nhỏ có cuộc sống tốt nhất. Lê Diệp, anh và em, đều không thể thiếu nó. Còn em, bơ vơ lâu quá rồi, anh sẽ làm chỗ dựa cho em”

Chớp mũi cô chột cay cay, cô dựa vào vai anh, cảm thấy cả người như có một luồng nhiệt chạy qua.

“Được không?” Anh hạ thấp giọng, “Về với anh.”

Lê Diệp có thể nghe thấy tiếng nhịp tim của anh, trầm ổn mà mạnh mẽ, như nhịp trống nện vào lòng cô.

Một lúc sau, cô khẽ thở một hơi, khẽ gật đầu.

Khóe miệng anh cong lên. Không hề bất ngờ, đây chính là kết quả mà anh cố gắng đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Chấp nhận

Thu dọn một chút, rồi cả nhà cùng lên xe trở về.

Hi Hi đã ăn no, nằm trong lòng Lê Diệp đánh một giấc say sưa. Trong chiếc xe đi trước, ông cụ và Trần Oanh cứ chốc chốc lại quay đầu nhìn một cái, như thể sợ Doãn Chính Đặc sẽ ngoảnh xe trở về vậy.

Thấy chiếc xe vẫn đang chạy ở phía sau, nghĩ đến đứa cháu đáng yêu, ông cụ cười tươi rói, “Ông trời đúng là không xử tệ với bố mà, vẫn còn được bé thằng chất... Về đến nhà bố sẽ chuẩn bị luôn, bố muốn cho thằng bé một bữa tiệc lớn.”

Trần Oanh cũng vô cùng vui sướng, tuy vẫn còn nhiều điều chưa được giải đáp về thằng bé, nhưng thằng bé quá sức hợp hồn người khác, lại giống Doãn Chính Đặc hồi nhỏ như đúc.

“Chuyến này về, A Đặc và Diệp Diệp sẽ sống cùng nhau, chúng ta bớt làm phiền chúng nó, muốn đến thăm thằng cu con thì cũng nên báo trước cho chúng nó một tiếng rồi hẵng đến.” Ông cụ nhìn Trần Oanh một cái, “Con cháu có phúc của con cháu, đừng nên tham gia vào nhiều, chúng nó có cách nghĩ của chúng nó, chúng ta can thiệp vào, có khi lại bị oán áy chứ.”

Trần Oanh đáp lại một tiếng, nhưng vẫn còn nhiều mối băn khoăn.

Ông cụ không biết chuyện xảy ra trong khách sạn, ông cụ đang như vậy, đâu có thể kể với ông một chuyện vô căn cứ được. Nhưng thân làm phụ nữ, bà luôn có dự cảm...

Không cần biết thế nào, có chuẩn bị vẫn luôn tốt hơn. Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp về, thì bà sẽ phải bảo Khang Đức Văn và Doãn Kính Lam đi, như vậy mới tốt cho cả nhà, để tránh phát sinh chuyện gì đó. Suy cho cùng thì gia đình này vẫn không nên có thêm chuyện phiền phức gì.

Dặm đường lặn lội, về đến nhà họ Doãn, cả nhà đều có chút mệt mỏi. Ông cụ đi đường dài, ăn uống hơi khó tiêu, nhưng vừa nhìn thấy thằng chất mập mập là cả gương mặt lập tức tràn ngập ý cười, ôm nó ngồi xuống sofa mà chẳng nhớ buông tay.

Ngồi với cụ, Hi Hi cứ chốc chốc lại giơ tay tóm chòm râu của ông cụ, chốc chốc lại nắm tay ông, hệt như một thằng bé đầy tính tò mò.

Trong nhà chuẩn bị một bữa tối rất thịnh soạn, lúc ăn cơm, Khang Đức Văn và Doãn Kính Lam cũng đến.

Vào cửa, Khang Đức Văn liền cười, “Cậu hai, em dâu, về rồi à?”

Lê Diệp nhìn hẩn một cái, hẩn vẫn cười, nhưng thần sắc thì luôn lóe ra thứ tia sáng lạnh lẽo.

Doãn Chính Đặc vất chân, dựa vào ghế, nhìn hẩn, “Đúng, về rồi.”

“Thằng bé này...” Doãn Kính Lam nhìn thằng bé được ông cụ bế, tỏ vẻ bất ngờ.

“Đây là con trai của A Đặc và Diệp Diệp.” Ông cụ nhìn họ, “Ông đã đổi tên thành Doãn Đình Hi rồi.”

“Sao đột ngột thế ạ?” Doãn Kính Lam hoàn toàn sững sốt, “Sao trước đây không nghe nói đến thằng bé này ạ?”

Trần Oanh đứng dậy, “Được rồi, đến cả rồi thì ăn cơm thôi...”

Cả nhà cùng ngồi vào bàn, Trần Oanh múc một bát canh gà, đưa cho Lê Diệp.

Cô nhận lấy, nói lời cảm ơn. Trước đây Trần Oanh luôn tỏ ra ghét cô, giờ như thế này, khó tránh khỏi cảm giác được yêu thương mà lại sợ hãi.

Lại múc cho Khang Đức Văn một bát, rồi Trần Oanh nhìn hấn, “Đức Văn, gần đây con bận lắm à, Đoan Đoan đi biểu diễn mà con cũng không đi xem?”

“Đạo này con bận tới mất tới mũi, thật sự là không thể phân thân được, nhưng con có gọi điện thoại khích lệ con bé rồi ạ.”

Trần Oanh thở dài, “Con bận như vậy cũng không phải chuyện hay, con cái còn nhỏ, hai đứa vẫn nói là còn muốn sinh thêm đứa nữa, cứ bận đến mức không về nhà nổi thế này thì sinh làm sao được.”

“Bọn con còn trẻ, chuyện này không vội ạ.” Khang Đức Văn nắm tay vợ, “Con cũng thương Kính Lam lắm chứ, lúc cô ấy sinh Đoan Đoan đã chịu không ít khổ cực.”

Doãn Chính Đặc không nghe họ nói chuyện, chỉ ăn cơm, gấp ít thịt cho Lê Diệp, rồi lại đút một miếng cá vào miệng Hi Hi đang ngồi trên đùi cô.

“Kính Lam đã nói với con chuyện phân công ty chưa?” Trần Oanh nói thẳng luôn.

Khang Đức Văn nhìn Trần Oanh, sắc mặt điểm ý cười, nhưng đáy mắt lại cất chứa con cuồng phong, “Rồi ạ, Kính Lam nói rồi ạ, công ty đang mở rộng quy mô, thành lập công ty chi nhánh là việc cần làm mà ạ.”

Trần Oanh gật đầu, “Ừ, nhưng con cũng biết đấy, người đáng tin tưởng trong nhà không nhiều, con trai A Đặc còn nhỏ, nó lại không xa tổng công ty được. Mẹ nghĩ đến chuyện tách đi, Đức Văn, người đáng tin cậy nhất chỉ có con thôi.”

Khóe miệng Khang Đức Văn vẫn cong lên, hấn nhìn ông cụ, “Công ty cần, đương nhiên con đồng ý cống hiến hết sức. Có điều, ông, mẹ, công ty chi nhánh bắt đầu từ con số không, cần có người dày dặn kinh nghiệm dẫn dắt, con tự nhận năng lực của mình còn có khiếm khuyết, quản lý Cổ Dũng thích hợp đảm nhận trọng trách này hơn con.”

“Suy nghĩ của con với ông giống nhau.” Trần Oanh cười, Khang Đức Văn vừa dứt lời thì bà lại nói, “Mẹ với ông đã quyết định rồi, để Cổ Dũng đi cùng con, làm trợ thủ cho con.”

Khang Đức Văn gật đầu, “Vây là bớt cho con nhiều nỗi lo rồi...”

Quay đầu, hấn nắm chặt tay Doãn Kính Lam, “Công ty chi nhánh ở phía nam, Kính Lam, anh hơi lo lắng, em với Đoan Đoan sẽ không thích ứng được với khí hậu vừa ẩm vừa oi ức ở đây.”

Doãn Kính Lam nhìn hấn, trong mắt hấn là vẻ chờ mong không hề giấu giếm. Chị ta ngồi yên, trầm mặc một lúc rồi mới nói, “Anh yên tâm, em và Đoan Đoan, chỉ cần có anh, khổ mấy cũng chịu được.”

Hấn nheo mắt lại, tươi cười rạng rỡ, “Bà xã, khổ cho em rồi.”

Doãn Kính Lam cũng cười, “Có gì đâu.”

“Vây thì quyết định thế nhé.” Trần Oanh nhìn ông cụ, “Công ty chi nhánh có Đức Văn rồi, mọi chuyện đều không thành vấn đề ạ. Như vậy thì công ty chúng ta có thể mở rộng thị trường, con tin là nhà họ Doãn sẽ phát triển không ngừng.”

Ông cụ vẫn không nêu ra ý kiến, cứ nhìn mãi thằng cháu đáng yêu, như thể chẳng nghe thấy gì vậy.

Ăn cơm xong, ông cụ không nỡ để Hi Hi đi, muốn Doãn Chính Đặc ở lại một lúc nữa. Lần đầu tiên cụ cháu gặp nhau, ông cụ thật sự ngắm mãi thằng cháu cũng không thấy đủ.

Trên thảm, Hi Hi đang đầy hứng thú với chiếc gậy của ông cụ, nhưng vẫn chưa biết đi nên chỉ ôm cái gậy lăn lê dưới đất.

Từ trên tầng đi xuống, Trần Oanh cầm theo một cái hộp gấm, một phong bì đỏ, đến cạnh Lê Diệp rồi đưa cho cô, “Coi như tôi tặng quà gặp mặt cho thằng bé.”

Lê Diệp ngẩn ra, phản ứng đầu tiên là từ chối, nhưng Doãn Chính Đặc liền nhận lấy, “Cầm đi.”

Nói rồi anh mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc vòng tay ngọc bích xanh biếc, không am hiểu thì cũng biết nó quý nhường nào.

Doãn Chính Đặc cười cười, nhìn Trần Oanh, “Đây chẳng phải là cửa hồi môn của mẹ sao?”

Lúc lấy chồng, Doãn Chính Lam từng hỏi xin bà, nhưng bà không nỡ, nói là để dành tặng cho con dâu tương lai, không ngờ đến hôm nay lại đưa cho Lê Diệp.

Doãn Chính Đặc cũng không nói nhiều, tránh cho Lê Diệp biết nhiều lại càng không dám nhận món đồ quý giá này. Anh lấy ra, suy nghĩ một lát, rồi đeo vào cổ tay Lê Diệp.

Làn da cô trắng nõn, cổ tay lại mảnh dẻ, đeo món đồ tinh xảo này vào trông lại càng đẹp.

Chiếc lì xì cũng rất dày. Doãn Chính Đặc rút tiền ra bỏ vào túi Lê Diệp. Trần Oanh làm như vậy, là đã ngầm công nhận thân phận của Lê Diệp. Cứ cho là không vui vẻ hiền hòa như những bà mẹ chồng khác, nhưng Trần Oanh đã làm đến mức đó thì cũng đã là bước nhượng bộ lớn của bà rồi.

Anh cũng không muốn bị kẹp ở giữa đến khó chịu. Hiện tại mọi người đã chấp nhận nhau, cho dù còn cần thời gian để xóa bỏ những hiểu lầm, nhưng cũng đủ để gia đình này yên ổn rồi.

Anh nhìn Trần Oanh, “Mẹ, sắp đến giờ bố rồi, năm nay con đi cùng mẹ lên chùa hai ngày.”

Từ sau khi chồng qua đời, cứ đến ngày giỗ là Trần Oanh lại lên chùa vài hôm, ăn chay niệm Phật, cầu phúc cho chồng.

Thấy con trai hào hào với mình, Trần Oanh lại thấy bức bối. Nếu không phải vì bà đối xử tốt với Lê Diệp, thì đến giờ anh cũng chẳng buồn để ý đến bà. Rõ ràng là đứa con một tay mình nuôi lớn, vậy mà đến cuối cùng lại chỉ hướng về vợ.

“Năm nào con cũng bảo đi cùng mẹ, nhưng mà năm nào cũng bỏ bom mẹ.” Trần Oanh tức giận, “Con làm việc của con đi, mẹ không cần con đi cùng.”

“Diệp Nhi có thể thay con đi với mẹ.” Doãn Chính Đặc khoác tay lên vai Lê Diệp, rồi lại đưa lên, sờ sờ tóc cô.

Nhìn Lê Diệp một cái, Trần Oanh không nói gì nữa. Bà quay đầu nhìn Hi Hi, vẻ u ám vừa hiện trên gương mặt lập tức biến mất, vừa nhú mồm vừa bước đi, “Sao lại nhét chân xuống dưới thảm thế kia, thằng bé này nghịch quá đi mất.”

Nói rồi, bà cẩn thận bế thằng bé lên, phui phui quần áo nó.

Hi Hi giờ bàn tay nhỏ xinh lên sờ sờ mặt Trần Oanh, khiến hai mắt bà thằng bé lập tức ngập tràn yêu thương.

Cũng đã muộn, Doãn Chính Đặc chuẩn bị đưa vợ con về nhà. Khang Đức Văn cũng chuẩn bị đi. Hai nhà đứng cùng nhau ra lấy xe đỗ trong sân.

Thấy Doãn Chính Đặc bế con có vẻ thuần thực, Khang Đức Văn cười cười, “Cậu hai có phúc thật đấy, Hi Hi đúng là đứa bé đáng yêu, ông với mẹ đều rất quý thằng bé.”

Doãn Chính Đặc đưa thằng bé cho Lê Diệp, mở cửa xe, quay đầu nhìn hần một cái, “Trẻ con đều đáng yêu hết, tại vì chúng nó sạch sẽ ngây thơ.”

“Ừ, anh cũng làm bố mà, cũng hiểu được cảm giác này.”

Doãn Chính Đặc liếc hần một cái, không nói gì nữa mà lên xe rồi đóng cửa lại luôn.

Lê Diệp ôm con ngồi ở ghế sau, Khang Đức Văn còn cố vẫy vẫy tay, “Em dâu, đi thông thả.”

Lê Diệp không nhìn hần. Sau khi hần làm mấy chuyện kia, mà vẫn còn mặt mũi ngồi ở nhà họ Doãn tỏ vẻ yêu thương vợ, rồi tỏ ra chân thành với nhà họ Doãn, đúng là đối trá siêu đẳng.

Cô nhìn Doãn Chính Đặc đang lái xe ở phía trước. Cho dù cô không nói rõ ràng, nhưng chắc hẳn anh có thể đoán ra chút manh mối từ những điều ám chỉ, chắc hẳn anh sẽ cẩn thận với con người đó...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Về nhà

Trở lại Hạm Bích Các, hiển nhiên bên trong đã được trang hoàng lại hết, phòng ngủ cũng gần như biến thành căn phòng trẻ con. Lê Diệp dẫn Hi Hi vào nhà, thấy những món đồ chơi đầy dưới đất, thằng bé i a đây vui sướng.

Không muốn nói lại chuyện Doãn Chính Đặc chiều hư thằng bé nữa, cô đặt Hi Hi xuống cái đệm trải dưới đất, Hi Hi còn chưa biết đi nhưng vẫn cố bò

về phía con ngựa gỗ.

Vịn vào con ngựa gỗ rồi đứng lên, thằng bé kiễng chân đòi trèo lên trên. Lê Diệp nhìn thằng bé, có lẽ nó đã quên việc mình mới được đưa vào một hoàn cảnh sống mới, lúc đầu còn kêu khóc, giờ thì hoàn toàn quên chuyện trước kia. Nơi có đồ chơi sẽ là nhà, người đưa đồ chơi cho thì là bố mẹ.

Doãn Chính Đặc đứng ở cửa, nhìn con trai vui vẻ mà lòng đầy thỏa mãn. . . Chỉ cần con vui, anh có làm gì cũng không thấy tiếc.

Sắp xếp lại chút đồ mới mang về, Lê Diệp nhìn căn phòng, không ngờ còn có thể trở lại, lần trước rời đi, trong lòng cô còn nảy sinh ý nghĩ cả đời này không gặp mặt.

Về đến nhà, Doãn Chính Đặc vô cùng thoải mái, ngã người xuống giường, hai tay gối sau đầu, “Về nhà rồi, Diệp Nhi.”

Lê Diệp treo quần áo của anh lên, rồi nhìn Hi Hi đang ôm đồ chơi nghịch dưới đất. . .

Là nhà sao? Nơi này, là nhà của cô và Hi Hi sao? . . .

Doãn Chính Đặc nhìn chiếc vòng cô đeo trên cổ tay. Trần Oanh có thể tiếp nhận cô, say này, trong nhà sẽ bớt đi nhiều sóng gió, cô sống thoải mái, anh cũng có thể yên tâm.

“Nghĩ gì vậy?” Anh đưa tay nắm lấy tay cô, thấy cô ngẩn người liền hỏi.

Lê Diệp nhìn anh một cái rồi lắc đầu. . .

Đối với chuyện trở về này, cô cũng không muốn một cách rõ ràng. Anh nói muốn thử tiếp tục làm vợ chồng, cô thật sự nên vì Hi Hi mà sống cả đời cùng anh sao?

Cô nghĩ thế nào cũng không rõ ràng được, cô không có một đáp án chính xác nói cho cô biết phải làm thế nào mới là đúng. Có điều, cô nhìn Hi Hi đang chơi dưới đất rồi nghĩ, tuy chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, nhưng hình như thằng bé đã quen cô và Doãn Chính Đặc. Dù đổi sang một nơi ở mới, nhưng chỉ cần theo họ, thằng bé sẽ không lo sợ nữa, sẽ có thể nhanh chóng thích ứng được. . . Thằng bé cũng có thể cảm giác được ai tốt với mình, Doãn Chính Đặc mới chỉ ở cùng nó mấy hôm, mà đã thân thiết tin tưởng anh đến vậy.

Cô lại nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay mình. Cô không phải kẻ đầu gối, cũng sẽ có cảm giác.

Hi Hi vừa ngã, ngọc mồm ra khóc, Doãn Chính Đặc liền đi tới chơi xếp gỗ cùng nó.

Nhìn một lớn một nhỏ, lòng cô chột mềm đi. . . Hay là, cứ thuận thế mà tiến thôi, không lựa chọn gì, cũng là một sự chọn lựa.

Về đến nhà, Doãn Kính Lam theo chồng vào trong. Thấy mặt mũi hần sa sầm, chị ta nói, “Ông xã, em xả nước cho anh tắm nhé.”

Khang Đức Văn cởi bỏ áo khoác, tháo cúc áo cổ, rồi đi đến cạnh tủ rượu rót một cốc ra uống.

Thấy hần buồn bã uống rượu, Doãn Kính Lam bước tới, ôm thắt lưng hần, nũng nịu cọ vào cánh tay hần.

Trước đây hần sẽ nhiệt tình rồi lao vào một hồi triển miên, nhưng hôm nay, hần lại vô cùng thờ ơ.

Doãn Kính Lam gọi hần vài câu, hần bỗng đưa tay kéo chị ta ra trước mặt, “Kính Lam, vất cả lắm anh mới có được địa vị ở công ty như ngày hôm nay, nếu đến công ty chi nhánh, thì anh như chưa làm được gì hết. Em nói với mẹ là em và Đoan Đoan không thích đi đi, anh không thể rời khỏi đây được.”

“Đến công ty chi nhánh, thì mới là anh muốn gì cũng có!” Doãn Kính Lam nhìn hần, rồi xoa mặt hần, “Chuyện công ty chi nhánh là mẹ cho anh cơ hội đây, anh phải gây dựng nó, rồi mọi thành tích đều là của anh, tương lai phát triển rất tốt mà!”

Khang Đức Văn nhìn chị ta, trên mặt hiện vẻ tức giận, “Cái gì mà cho anh cơ hội chứ! Muốn đưa một công ty phát triển đi lên từ con số không, phải tốn nhiều tiền bạc và công sức em có biết không! Anh bị điều đi, chẳng khác nào quân bị đẩy đi biên ải, phía đó chẳng có gì, mấy chục năm nữa anh mới đưa nó lên được như công ty bây giờ?”

“Tại sao lại phải đưa công ty lên mức như công ty hiện tại chứ?” Doãn Kính Lam kéo hần, “Chúng ta không thiếu tiền, công ty chi nhánh lớn được đến đâu thì lớn, không cần áp lực mà.”

Khang Đức Văn nắm lấy vai chị ta, có chút hung hăng, “Tôi không muốn đi! Cô nói với mẹ cả ông nội đi!”

Chị ta thoáng kinh ngạc, nhìn bộ dạng tức giận của hần mà sửng sốt.

Tự biết mình hơi kích động, Khang Đức Văn ổn định tinh thần lại một chút rồi dịu giọng, “Bà xã, người duy nhất có thể giúp anh chỉ có em thôi, mọi tâm huyết và thành tựu của anh đều cống hiến hết cho công ty, anh thật sự không muốn đi. Mà Đoan Đoan lại còn nhỏ, chúng ta đưa con bé đến một nơi xa như vậy, chẳng lẽ con bé lại không khó chịu sao? Rời khỏi nơi nó lớn lên từ bé, rồi xa bạn bè, con bé có vui được không? Công ty chi nhánh hoạt động ngày nào anh cũng phải giám sát, công việc không khi nào dứt, làm sao anh có thể ở cạnh em và Đoan Đoan được? Hiện giờ tốt xấu gì thì anh vẫn còn

có ngày nghỉ, bà xã, em nghỉ cho anh một chút, đi không phải là lựa chọn tốt.”

Doãn Kính Lam thấy hần một mực tìm cơ từ chối, trên mặt thoáng hiện vẻ âm trầm, bỗng nhiên chị ta đẩy hần ra, “Anh không muốn đi, là bởi vì ở đây có người làm cho anh lưu luyến không muốn đi chứ gì?”

Khang Đức Văn ngẩn ra, “Em đang nói cái gì đấy?”

“Tôi nói gì, anh là người hiểu rõ nhất.” Doãn Kính Lam lườm hần, “Đôi giày da tôi tặng anh hôm sinh nhật, anh bị thằng em họ lấy thật sao?”

“Lại bày bạ cái gì đấy!” Khang Đức Văn bắt mắt nhử mảy.

“Tôi không có bày bạ gì hết, anh tự biết rõ nhất.” Doãn Kính Lam lạnh lùng nhìn hần, “Chuyện đến công ty chi nhánh, mẹ và ông nội đã quyết định xong hết rồi, anh không đi, tôi với Doan Doan đi.”

“Em đang giờ trò gì đấy!” Khang Đức Văn giữ chặt lấy chị ta, “Anh không hiểu, chuyện gì lại khiến em nổi khùng lên với anh như thế!”

Doãn Kính Lam nhìn hần, “Anh đừng có biến tôi thành con cóc, chuyện anh đã làm, tôi đều biết rõ ràng hết!”

“Anh làm gì cơ chứ?” Khang Đức Văn nheo mắt lại, nhìn chị ta chăm chăm.

Há miệng thờ dốc, Doãn Kính Lam lại cảm thấy khó có thể mở miệng được. Cuối cùng, chị ta vẫn nhẫn nhịn, cho dù trong lòng có đầy uất hận thì cũng chỉ có thể nuốt ngược vào bụng, bởi vì chị ta đã hi sinh quá nhiều, vất vả lắm mới bước đến được hôn nhân, chị ta không cho phép mình thất bại. Mặc kệ cho có thể nứt ra muôn vết thương, chị ta vẫn có thể bôi keo gắn lại được.

Nhìn hần một cái, chị ta không nói gì nữa, quay đầu đi vào trong phòng.

Khang Đức Văn lại gần nhìn chị ta, “Em biết chuyện gì?”

Doãn Kính Lam không chịu nói, bước chân trở về phòng càng nhanh hơn.

Hần lại cảm thấy không bình thường, liền đi cùng, “Nói ra!”

Doãn Kính Lam bị hần bức đến phiền, liền quay đầu lại trừng mắt nhìn hần, “Anh chính là ông chủ sau lưng Vinh Phong! Mấy năm nay, anh luôn phụ trách vật tư, anh bán ra bằng giá thấp, rồi lại để công ty nhập vào bằng giá cao!”

Gương mặt Khang Đức Văn cứng đờ, hần nhìn chị ta chăm chăm, “Em nghe ai nói luyên thuyên đấy?”

Doãn Kính Lam cười lạnh, “Tự anh quên tất máy tính mà đã đi ngủ luôn, tôi nhìn thấy danh sách hàng hóa anh lưu...”

Ánh mắt Khang Đức Văn trở nên căng thẳng, hần nhìn chị ta chăm chăm, ý nghĩ sâu bên trong thật khó nắm bắt được.

“Tôi thật không ngờ anh lại là người như vậy.” Doãn Kính Lam nhìn hần, “Nhà tôi đối xử tốt với anh thế nào mà anh lại báo đáp như vậy, cắt xén tiền của công ty bỏ vào túi riêng, anh không muốn đi là bởi vì ở đây mới có thể cho anh món hời lớn. Anh nuốt nhiều tiền như vậy mà vẫn còn chưa đủ, anh định chiếm lấy cả công ty rồi mới thỏa mãn à? Anh đúng là đồ vong ân bội nghĩa! Không có tôi, không có nhà họ Doãn, cả đời này anh cũng không có ngày hôm nay đâu. Tôi mà không cưới anh, thì bây giờ anh vẫn còn theo bố anh đi chào bán sơn ở quê ấy!”

Lạnh lùng liếc mắt nhìn chị ta, đáy mắt Khang Đức Văn chợt hiện lên một tia dữ dằn.

Doãn Kính Lam hừ lạnh, “Sao, tôi nói sai à?”

Khang Đức Văn lườm chị ta một cái rồi quay đầu bước đi.

Thấy hần thật sự tức giận, chị ta vội vàng đuổi theo, “Ông xã... Em, vừa rồi em nói bậy, em rối lên là không giữ mồm giữ miệng...”

Nói hết những lời ghen trong lòng ra, thật sự vô cùng thoải mái, nhưng chính vì như vậy nên vết thương mới xuất hiện lại rách thêm vài phần nữa...

Chị ta cũng hối hận vì sự kích động của mình. Chị ta không nên hạ thấp hần, đàn ông bị coi thường, là điều tối kỵ nhất, là nỗi nhục lớn nhất. Trong lòng chị ta thật sự không xem thường hần, nếu cảm thấy hần không xứng với mình thì lúc trước cũng sẽ không nhất quyết đòi cưới hần.

Nói hần như vậy, chẳng qua là do tức giận, chị ta và nhà họ Doãn đối xử tử tế với hần, sao hần có thể không biết chừng mực mà chẳng nói được lời cảm ơn, còn làm ra chuyện tổn hại cho nhà họ Doãn?

Khang Đức Văn mở cửa định đi, chị ta liền tóm lấy áo hần, “Anh định đi đâu?”

Khang Đức Văn không để ý đến chị ta, đi thẳng ra cửa rồi đến thang máy. Doãn Kính Lam kéo hần lại, “Muộn thế này rồi, anh còn muốn làm gì!”

Hần không để ý đến chị ta, vào thang máy, nhưng chị ta chặn lại không cho thang máy khép lại.

Hắn dừ dần liếc chị ta một cái, vung tay, đẩy chị ta ra ngoài.

Chẳng buồn để ý chị ta ra sao, Khang Đức Văn bấm thang máy, đi xuống dưới.

Bị hất đẩy một cái, Doãn Kính Lam bắn ra ngoài, đập thẳng vào một mặt tường. Đầu bị va chạm, Doãn Kính Lam cảm thấy vô cùng choáng váng, ngã thụp xuống đất.

Bị ngã, đầu gối chị ta đau như bị đập nát, cả con đầu đầu khiến chị ta lịm đi. Chị ta muốn đứng lên, nhưng lại không dùng được chút sức nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chải đầu

Ngày hôm sau, Hi Hi khục khặc ho, Lê Diệp vội đưa thằng bé đến bệnh viện khám. Tài xế riêng đến đón, cô không phải lo gì cả, trong tay có tấm thẻ không giới hạn của Doãn Chính Đặc, cho dù cô có cả thẻ mua cả lô nhà, thì cũng chỉ là chuyện có thể xong trong vòng một phút đồng hồ. Chế độ đãi ngộ như vậy là điều mà vô khối người mơ ước, nhưng Lê Diệp thì lại cảm thấy chột dạ... Cô không muốn chẳng làm mà vẫn được ăn, cô muốn đi làm kiếm tiền, nhưng nhìn Hi Hi nằm trong lòng, cô thật sự không yên tâm giao thằng bé vừa mới tìm được cho người khác.

Ôm thằng nhỏ, lòng Lê Diệp ngổn ngang trăm mối.

Chẳng mấy chốc đã đến bệnh viện, tài xế đi lấy số, Lê Diệp bế thằng bé, cùng đi đến khoa nhi.

Đang định tiến vào thang máy, họ chợt nghe thấy tiếng la ó không khách sáo ở bên ngoài. Một người phụ nữ đội mũ đeo khẩu trang nhìn vào chiếc túi xách hàng hiệu của mình, quay ra gào lên với một người đàn ông, “Có ý thức công cộng không vậy? Ở bệnh viện mà còn hút thuốc! Châm hồng túi của tôi thì anh có đền được không!”

Người đàn ông kia cũng hùng hùng hồ hồ, nhưng bảo vệ chạy đến can ngăn, hai người mới chịu tránh đi.

Người tài xế ngoảnh nhìn, rồi bỗng nhiên nói, “Áy, sao nhìn người kia cứ quen quen.”

Lê Diệp cũng nhìn qua, thấy người phụ nữ đang đi về phía mình, có cảm giác rất quen. Mặc dù người đó chỉ để lộ ra hai con mắt, nhưng cô lại có cảm giác như đã gặp ở đâu rồi.

Người phụ nữ kia đang định vào thang máy, nhưng Lê Diệp còn chưa nhìn kĩ thì người đó đột nhiên quay đầu bỏ đi.

Thang máy xuống đến nơi, người tài xế và Lê Diệp cùng tiến vào. Người tài xế nghĩ nghĩ một lát rồi đột nhiên nói, “Người vừa nãy, hình như là cô cả đây.”

Cũng không giống Doãn Kính Lam lắm. Lê Diệp mới chỉ nhìn thoáng qua, nhưng vội đưa Hi Hi đi khám nên cũng không nghĩ nhiều nữa, bấm thang máy lên tầng trên.

Gần đây thời tiết hơi lạnh trở lại, bác sĩ kê một ít thuốc, bảo Lê Diệp phải chú ý tình hình của Hi Hi.

Cũng may chỉ là vấn đề nhỏ, khám xong, Lê Diệp bế Hi Hi đi.

Đến bãi đỗ xe, tài xế đánh xe từ chỗ đậu ra, Lê Diệp bế Hi Hi ngồi vào trong, còn chưa đi thì đột nhiên có một chiếc xe khác lao đến. May mà chỉ chạm nhẹ, còn chưa đâm hẳn vào, chiếc xe dừng lại đứng lúc.

Người tài xế lập tức xuống xe, tức giận nhìn chiếc xe kia, “Mày đi kiểu gì đấy! Tao đánh xe ra trước rồi mà mày còn lao lên, mày vội đến đâu hả? Nhanh chậm gì một phút đồng hồ hả?”

Nói xong, anh ta lại nhìn vào trong chiếc xe, người lái chiếc xe vốn không định xuống xe, ngay cả cửa xe còn chẳng buồn hạ xuống. Thái độ như vậy khiến anh ta càng điên tiết hơn, bước đến đập cửa xe, “Mày xuống đây! Tao báo cảnh sát đây!”

Lê Diệp cũng nhìn chiếc xe, bé Hi Hi đi xuống, rồi đi đến cạnh người tài xế, “Tài xế Châu...”

Người tài xế nhìn cô, “Cô à, cứ để tôi giải quyết, cô vào trong ngồi đi.”

Lê Diệp lắc lắc đầu, hất cằm chỉ về phía đầu xe, “Cái xe này, quen mà.”

Người tài xế chỉ mãi tức giận, chứ chẳng chú ý đến hình dáng xe. Đi đến phía trước xe, nhìn biển số, anh ta liền giật bắn người, lăm bà lăm bầm, “Sao lại, sao lại khéo thế này...”

Nói rồi anh ta đến cạnh cửa xe, xoay người lại, “Cô cả...Tôi không phát hiện ra xe cô, tôi xin lỗi cô. Cô sao rồi ạ, có bị thương không ạ?”

Người trong xe chẳng nói chẳng rằng, Lê Diệp đoán chị ta không muốn chạm mặt mình, liền quay đầu nói với tài xế, “Đánh xe tránh ra đi, để chị ấy đi trước.”

Người tài xế vội vàng quay vào lái xe tránh ra, chiếc xe kia lập tức vọt lên rồi phóng đi mất.

Lê Diệp bế con lên xe, người tài xế không nhìn được liền nói, “Cô cả cũng lạ thật đấy, sao chả nói lấy một câu nào thế nhỉ...Có phải là bị dọa đến phát hoảng không? Nhờ cô ấy làm sao, tôi ăn nói với ông chủ thế nào được...”

Hi Hi lắc lắc con Transformer, giọng lên, “Biến, biến!”

Lê Diệp xoa đầu thằng bé, “Tôi sẽ nói với Doãn Chính Đặc, vừa rồi chỉ là va chạm nhẹ thôi, chị ấy sẽ không bị thương đâu.”

Người tài xế chỉ sợ người ta thiếu mất một sợi tóc thôi là mình đã không gánh được nổi, nhưng Lê Diệp bảo sẽ nói với Doãn Chính Đặc, vậy thì anh ta yên tâm nhiều rồi...Lời ông chủ nói là có trọng lượng nhất, mà điều ông chủ quan tâm, chỉ có vợ và con anh, trên một mức độ nào đó, chỉ cần vợ con anh không sao, thì anh cũng sẽ chẳng so đo nhiều...

Đi ngang qua đoạn đường tấp nập, Lê Diệp bảo tài xế dừng xe lại, giao thằng bé cho tài xế trong một lát. Cô ghé vào một cửa hàng bánh ngọt mua một hộp điểm tâm, vòng một vòng, tiến vào một cửa hiệu xa xỉ phẩm.

Vừa tiến vào cửa, mấy cô nhân viên đã nhiệt tình chào hỏi. Cửa hàng kiểu như thế này không chỉ bán đồ hiệu, mà cung cách phục vụ cũng vô cùng chu đáo. Lê Diệp không muốn mua đồ, lắc lắc đầu, “Bà chủ của các cô đâu? Tôi muốn gặp chị ấy.”

Nhân viên cửa hàng đánh giá cô một lượt, nhìn ra bộ đồ cô mặc không hề thường, phụ kiện cũng toàn hàng hiệu, nhẫn kim cương cực to, vòng tay tinh xảo. Vốn đã luyện thành nghề trông quần áo đoán thân phận, cô nhân viên nói, “Chị ấy đang ở trong phòng nghỉ ạ, để em vào báo chị ấy một tiếng.”

Lời vừa dứt, Doãn Kính Lam đi từ trong ra, vừa đi vừa lấy cái khẩu trang định đeo vào.

Nhìn thấy Lê Diệp, chị ta liền biến sắc, “Cô đến làm gì!”

Lê Diệp nhấc túi điểm tâm lên, “Vừa rồi không biết chị có bị thương không?”

“Bớt giờ trò mèo khóc chuột đi, tôi bị đâm chết chắc cô mới vừa lòng!” Chị ta nổi giận.

Lê Diệp không biết chị ta lại tức giận với mình đến vậy, liền lắc đầu, “Em không có ý đó.”

“Ý cô là thế nào, tự cô biết rõ.” Hừ lạnh một tiếng, Doãn Kính Lam dậm bước, nhưng có lẽ do tức giận nên chị ta không cẩn thận va vào cạnh quầy hàng, đau đến mức khiến chị ta phải ôm cánh tay lại, mồ hôi lạnh túa ra.

Cánh tay chị ta được bao trong ống tay áo dài, cổ tay áo vừa bị xóc lên, để lộ ra cánh tay bên trong, Lê Diệp nhất thời kinh hãi.

Trên cánh tay chị ta có những vết bầm tím xanh, Lê Diệp cho rằng vừa rồi lúc chị ta phanh gấp lại nên bị thương, “Sao nghiêm trọng thế này, chị đến bệnh viện kiểm tra xem!”

Doãn Kính Lam bức tức đẩy cô ra, “Đừng có giả mèo khóc chuột nữa đi, tôi cần cô quản đấy à!” Nói xong, liền quay đầu đi ra khỏi cửa hàng.

Lê Diệp thấy chị ta nói với mình gay gắt như vậy nên cũng đành thôi, đưa hộp điểm tâm cho nhân viên cửa hàng ăn.

Nhân viên cửa hàng thấy cô khách sáo như vậy bèn nói, “Chị ấy bị thương nên phải đến bệnh viện khám, vừa mới về xong ạ.”

Lê Diệp cảm thấy rất kì lạ...Chị ta đến bệnh viện, là để kiểm tra vết thương, tức là không phải do cú va chạm ở bãi đậu xe, chị ta bị thương từ trước rồi? Một vài vết thương hờ kia, nhìn thoáng qua thì không phải là vết thương do va chạm nhỏ tạo thành...

Còn nữa, chị ta cứ đội mũ suốt, trong ấn tượng của cô thì trước giờ chị ta chưa từng đội mũ, chẳng lẽ trên đầu cũng có vết thương sao? Nghĩ đến việc chị ta chung sống với gã đàn ông kia, Lê Diệp lại thấy thông cảm với chị ta. Khang Đức Văn lúc nào cũng ủ mưu tính với nhà họ Doãn, hẳn ta căn bản không hề để ý đến tình cảm hay thể diện của vợ, tên đó đã năm lần bảy lượt nói những lời buồn nôn với cô, không giống người đàn ông có vợ một chút nào. Cô cũng thấy thương Doãn Doãn, đứa trẻ ngây thơ trong sáng, vậy mà lại có người cha như thế, quả thật là bị sỉ nhục.

Hiện giờ, Doãn Chính Đặc đã biết đến những việc làm của Khang Đức Văn, nhưng anh vẫn án binh bất động. Lê Diệp nghĩ cũng là do nghĩ cho thể diện của chị gái anh. Hơn nữa, Trần Oanh đã cử Khang Đức Văn ra ngoài, nghỉ đi nghỉ lại, cũng đều là vì giữ cho danh dự của nhà họ Doãn.

Gia đình như họ, ly hôn như một hồi tai tiếng, sẽ trở thành câu chuyện mua vui khắp đầu đường cuối ngõ, cho dù là ly hôn trong êm đẹp thì vẫn bị người đời cười chê, huống chi là tan đàn xẻ nghé không chút hòa hảo. Một khi bị người ta bói móc ra được chút manh mối, thì quả thật là vô cùng nhục nhã.

Thái độ của gia đình họ, Lê Diệp hoàn toàn rõ ràng, cô cũng không muốn phát biểu bất kỳ ý kiến nào. Cô đưa Hi Hi đến Hạm Bích Các, bước vào nhà họ Doãn, cũng có nghĩa là một bước không rời Doãn Chính Đặc, Khang Đức Văn không có cơ hội tiếp cận cô, cô chẳng cần thiết phải sợ hãi. Hơn nữa,

Doãn Chính Đặc đã biết chuyện đi thu âm lồng tiếng của cô trước đây, trong lòng cô không còn gì băn khoăn, cô cũng không còn bị thứ gì uy hiếp nữa.

Đêm về. Doãn Chính Đặc dựa vào đầu giường đọc tài liệu. Trước giờ Lê Diệp không hề có hứng thú với công việc của anh, nên cũng chưa từng tìm hiểu, chỉ trừ lần đó, Khang Đức Văn ép cô lấy trộm tài liệu công ty.

Chuyện đó, quả thực là khiến cô không dám nghĩ lại, cô ghét nhất bị người khác quản chế, và bởi vì đó là nhược điểm của bản thân mà cô ghét cay ghét đắng.

Hi Hi nó đùa một liên nằm vật ra giữa giường, há cái miệng nhỏ xinh ra rồi ngủ lịm quay.

Doãn Chính Đặc nhìn thẳng bé, cười cười, rồi đưa tay ním hai cái môi của thẳng bé lại.

Tắm xong, Lê Diệp quay về phòng ngủ, chợt để ý Doãn Chính Đặc. Ánh mắt anh nhìn thẳng bé quá dịu dàng, ấm áp, như tỏa ra ánh sáng, như có giọt nước trong nhỏ ra.

Trái với Khang Đức Văn, Doãn Chính Đặc rất ít khi được gần hân ta, Khang Đức Văn có muốn thể hiện một chút thì cũng chỉ bế con bé, vậy mà con bé lúc nào cũng tỏ ra không thoải mái.

Trẻ con không biết nói dối, chúng biết ai thật lòng với chúng, một người cha lấy việc yêu thương con ra để biểu diễn, thì sao có thể thật sự yêu con cho được.

Bất gặp cô nhìn mình đến ngẩn người, Doãn Chính Đặc nhướn mắt, “Sao thế?”

Lê Diệp dời ánh mắt đi, hai tai thoáng đỏ lên, “Không có gì...”

Không có gì thì sẽ chẳng nhìn anh chăm chăm, đến lúc phát hiện ra thì lại đỏ mặt.

Anh đặt tài liệu xuống rồi đi tới, đến cạnh cô, khoanh tay nhìn cô thoa kem dưỡng da.

Phụ nữ trời sinh vốn là phái đẹp, muôn màu muôn vẻ, dịu dàng e thẹn, xinh đẹp quyến rũ, hoặc đoan trang, hoặc nồng nhiệt, nhưng bất kể là loại nào, cũng đều có thể khiến đàn ông yêu đến tận xương tủy.

Trong gương, anh đứng sau cô, ánh mắt dịu dàng mà sâu xa.

Anh nhìn cái gáy thon thả của cô, làn da trắng hồng, đường cong duyên dáng, tất cả đều khiến anh thầm muốn cúi xuống hôn một cái.

Bị anh nhìn chăm chăm, Lê Diệp cảm thấy vô cùng bối rối, anh ngày càng tiến lại gần, ánh mắt quá mức nóng bỏng, thật sự khiến cô căng thẳng.

Lê Diệp cúi đầu thấp giọng nói, “Nhìn gì chứ...”

Anh đáp, “Nhìn em”

Gương mặt cô càng đỏ hơn, cho dù đã làm mẹ, nhưng da mặt vẫn mỏng như một cô gái nhỏ.

Anh cầm chiếc lược từ bàn trang điểm lên, nắm lấy mái tóc của cô, nhẹ nhàng chải từ trên xuống dưới.

Hơi thở của Lê Diệp có phần hỗn loạn, thấy anh cúi đầu nghiêm túc chải tóc cho mình, cô cảm thấy trong lòng như đang có ngàn sợi tơ bay tứ tung.

Doãn Chính Đặc nắm lấy lọn tóc sáng bóng. Tuy rằng cô gầy yếu nhưng mái tóc lại rất đẹp, mềm mại mà đen nhánh, đẹp đến mức có thể đi đóng quảng cáo dầu gội đầu vậy.

Động tác của anh nhẹ nhàng mà chậm rãi, chưa đến mức đủ để hưởng thụ, nhưng cũng không làm đau cô. Lê Diệp nhìn người đàn ông trong gương. Ngoài mẹ ra, chưa từng có ai chải đầu cho cô cả... Nhưng mẹ mất sớm, sau khi bà ra đi, cô đều tự mình chải tóc. Đến lúc gần quên đi cái cảm giác được người khác cẩn thận chăm sóc này, thì đêm nay, anh lại làm cho cô nhớ lại.

Chải nhẹ hết lọn tóc này đến lọn tóc khác, anh đặt lược xuống, lấy dây buộc tóc của cô, học cô, buộc lại thành kiểu đuôi ngựa đơn giản. Tuy không mấy thuần thực, nhưng với một người đàn ông lần đầu tiên làm thì được như vậy đã là rất khá rồi.

Xong việc, nhìn người phụ nữ đang đỏ mặt trong gương, cảm thấy mê mẩn, anh không kim lòng được, cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên tai cô.

Lê Diệp khẽ run ẩy, bàn tay nắm chặt. Cô vô cùng căng thẳng, thậm chí còn không dám nhìn anh.

Bờ môi ấm áp miết quanh dải tai mẫn cảm của cô, hơi nóng khiến cô ngứa ngáy khó chịu, cúi đầu thở gấp và trốn tránh, “Đừng...”

Anh nâng cái cằm nhỏ của cô, nâng cả gương mặt cô lên. Dưới ánh đèn, cô trở nên dịu dàng hơn gấp nhiều lần, mỗi một tác da thịt đều đẹp đến hoàn hảo. Anh hôn lên trán cô, hôn lên chóp mũi cô, cuối cùng dừng ở bờ môi cô.

Bàn tay Lê Diệp cũng run, không biết để đâu, cuối cùng đành phải tóm lấy vạt áo anh. Anh đặt hai tay xuống bàn trang điểm, cúi người, từ trên cao đắm đuối chiếm hữu cô.

Một lúc lâu sau, cô gần như không thở nổi, anh cũng không nhận nổi nữa thì mới tách ra khỏi cô, khàn khàn nói, “Diệp Nhi, sang phòng khách một lát nhé?”

Đưa mắt nhìn Hi Hi đang ngủ say trên giường, Lê Diệp lắc đầu. Cô biết sang phòng dành cho khách là có ý gì, cũng không phải lần đầu tiên cô quan hệ với anh, nhưng tận sâu trong đáy lòng, cô không muốn chủ động phát sinh chuyện đó, thậm chí, cho dù là bị động, thì phản ứng đầu tiên của cô cũng vẫn là muốn trốn tránh như cũ.

Anh thấy cô không mấy thích thú, liền cúi người ôm cô vào lòng, “Mấy hôm nữa mẹ đi chùa, năm nay anh sẽ cố sắp xếp thời gian, tại vì anh không muốn để mình em cả Hi Hi ở lại, cho nên...”

Anh hôn lên thái dương của cô, “Chúng ta cùng đi.”

Lê Diệp không nói gì thêm. Đến chùa là để cầu phúc cho bố của Doãn Chính Đặc, cũng có thể là chiều theo tâm nguyện của Trần Oanh, đây là chuyện tận hiếu, cô chỉ có thể đồng ý.

Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, lòng anh như nở hoa, lại ôm cô quẩn quýt một hồi.

Lê Diệp thấy anh vui mặt vào gáy mình không ngừng mon tron, bảo anh không định làm việc dở dang kia thì chẳng ai tin, cô nắm lấy bàn tay hư hồng của anh, “Doãn Chính Đặc...”

“Ơi?” Giọng nói của anh đã khàn đặc, ánh mắt lóe ra tia nguy hiểm.

“Hôm nay...” Cô không biết có nên nói cho anh không, cô cũng chỉ đoán bừa vô căn cứ, nhưng thấy anh cứ nhìn mình chằm chằm, cô vẫn quyết định nói ra, “Hôm nay em đưa Hi Hi đến bệnh viện khám, có gặp chị gái anh?”

Anh nhíu mày, “Hà?”

“Chị ấy bị thương, cả cánh tay đầy vết bầm, trông khá là nghiêm trọng.”

Anh trầm ngâm một lát, “Mai anh sang xem.”

Cô còn định nói gì đó, nhưng lời đến miệng rồi mà lại nuốt ngược trở vào.

Anh dùng bàn tay to nóng rẫy nắm lấy vành tai cô, mân mê như đang chơi đùa một món đồ chơi thú vị.

Lê Diệp bị trêu đùa đến mức hơi bực mình, “Được rồi.”

Anh sấn lại, cắn vành tai cô, “Chưa được.”

Lê Diệp bị ép buộc hết nước trốn tránh, bèn đánh một cái lên vai anh, “Đừng làm loạn nữa.”

Anh nắm tay cô, cạy một ngón tay của cô, cho vào miệng.

Lê Diệp bị anh làm cho mềm người, hơi thở và nhịp tim cùng loạn như nhau, “Doãn Chính Đặc...”

Lời trách cứ lại biến thành lời gọi mềm mại, anh nhìn thần sắc cô đã mê man, biết chắc thời điểm đã đến, liền cúi người bế thốc cô lên rồi đi nhanh về phía phòng dành cho khách. Nếu không có Hi Hi, anh đã xử lý cô ngay tại trận rồi, có điều sợ đứa nhỏ nhìn thấy sẽ không tốt, anh đành phải chủ động tránh đi.

Anh đưa cô sang phòng khách, cô có chút phản kháng, đến cùng vẫn cảm thấy xấu hổ, vẫn không tự nhiên.

Anh đặt cô nằm xuống, nụ hôn vừa mãnh liệt vừa triền miên, khiến cô không thể chống đỡ nổi.

Cũng phản kháng, cũng giãy giụa, nhưng lại yếu ớt vô cùng. Anh lột cô sạch sẽ, trong phòng rất ấm, ấm đến mức khiến chân tay cô đều mềm đi.

Anh vẫn dùng nụ hôn để làm cô tan chảy. Thần trí Lê Diệp hỗn loạn, cho đến khi anh xông vào, cô mới hơi tỉnh thức. Nhưng sao còn kịp nữa, bởi anh đã nhập cuộc vào trận vận động thể lực này rồi, nằm trên người cô, ra sức hơn bao giờ hết.

Tất cả mọi suy nghĩ trong đầu cô đều bị anh đập tan, cô không thể nghĩ được gì, cứ thế mà thuận theo.

Anh quá nhiệt tình, cả cô cũng bị kéo theo, chỉ cảm thấy cảm giác kì dị ập đến vô cùng mãnh liệt, dần dần khiến cô đắm chìm trong đó, khó có thể tự khống chế được.

Chiều tối.

Doãn Chính Đặc đẩy cánh cửa hiệu ra, mấy nhân viên của cửa hàng đều biết anh, liền ra đón, “Anh Doãn, anh đến tìm chị chủ ạ?”

Anh gạt đầu, nhân viên cửa hàng liền chỉ vào trong, “Chị ấy đang ở bên trong ạ.”

Doãn Chính Đặc cất bước, đi vào bên trong phòng nghỉ.

Ở công ty có tạm giữ chức, nhưng Doãn Kính Lam lại không mấy mặn mà với công ty, chỉ trong những cuộc họp cổ đông thường kỳ hoặc khi quá nhàn rỗi thì mới xuất hiện. Bình thường chị ta thích đi dạo phố mua sắm, mở một cửa hiệu kinh doanh xa xỉ phẩm, việc buôn bán cũng chỉ nhàn nhàn, cần bán là chị ta không cần dựa vào chỗ này để kiếm tiền, chỉ là có thời gian thì tìm việc làm cho vui mà thôi.

Vào phòng nghỉ, ngập tràn căn phòng là mùi thuốc lá và mùi rượu, Doãn Chính Đặc nhíu mày, nhìn người phụ nữ nằm oặt ra trên sofa.

Điềm tĩnh bước qua, anh mở cửa chớp, bật điều hòa thông gió, rồi quay đầu nhìn người phụ nữ sắp say đến bất tỉnh kia.

Không biết chị ta học hút thuốc uống rượu từ khi nào, Doãn Chính Đặc bước đến, giật chai rượu trong tay chị ta rồi ném sang một bên, “Sao lại thành ra thế này?”

Doãn Kính Lam nhướng mắt lên nhìn anh một cái, rồi cười cợt, “Mày xen vào chuyện của tao làm gì, tao không cần mày quản, tao cứ thích thành ra thế này đây!”

“Chị như thế này, có ra dáng làm mẹ nữa không.” Doãn Chính Đặc xốc chị ta lên, “Hôm nay còn phải đón Đơan Đơan đến chỗ mẹ, chị cả người nồng nặc mùi rượu thế này, làm sao mà đến nhà trẻ được hả?”

“Sao tao phải đưa Đơan Đơan về chỗ mẹ? Mẹ có cháu nội là đủ rồi, làm gì cần gấp cháu ngoại nữa...” Doãn Kính Lam nói xong lại liền cười khở sở, “Tao biết, mọi người đều bảo tao chỉ để được con gái, xem thường tao, lần nào gặp bà mẹ chồng tao cũng thúc giục tao đẻ thêm thằng con trai nữa, tao không đẻ đấy, làm sao tao điều khiển được chuyện đẻ trai hay gái. Tao mà đẻ ra đứa con gái nữa á, tao lại phải chịu khổ vô ích cho mà xem, lại càng bị mọi người coi thường!”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Chị đang nói linh tinh cái gì đấy!”

“Tao không linh tinh.” Doãn Kính Lam trừng mắt với anh, “Lê Diệp thì giỏi rồi, đẻ được con trai, vênh mặt vênh mũi rồi còn muốn trèo lên đầu tao! Tao không nhìn thuận mắt nó nên chẳng việc gì phải hòa nhã với nó, nó là con hồ ly tinh, là con khôn!”

Doãn Chính Đặc tức giận nắm chặt tay lại, “Điên điên khùng khùng, hết thuốc chữa!”

“Tao điên đấy thì sao!” Doãn Chính Đặc nghiêng đầu, cả người bốc mùi rượu, “Ai cũng ghét tao, chê cười tao, cứ thế đi! Tao không cần ai quản hết, tao cứ thích tự sinh tự diệt thế này đây!”

Thấy chị ta vung tay loạn xạ, Doãn Chính Đặc giữ chặt cánh tay chị ta, vén tay áo lên. Quả nhiên, cánh tay chị ta đầy mảng tím bầm.

“Chị làm gì thế này?” Anh thấy chị ta ở trong nhà mà vẫn đội mũ, liền cởi bỏ xuống, rõ ràng nhìn thấy chỗ dán băng gạc ở gáy chị ta, hiển nhiên là bị thương.

Bị anh phát hiện ra vết thương, Doãn Kính Lam chợt kích động, dùng sức đẩy anh ra, “Giờ tao thành ra cái dạng sống dở chết dở như thế này, chẳng phải mày thấy như được giải hận à? Chắc là mày vui rồi!”

“Sao lại thành ra thế này?” Doãn Chính Đặc tóm tay chị ta, ánh mắt khiến bất kì ai cũng phải sợ hãi, giọng điệu lại càng lạnh lùng hơn.

Chị ta không nói lời nào, chỉ cắn răng, quay mặt đi, nhưng không kìm được nước mắt.

Doãn Chính Đặc tức tối, “Là Khang Đức Văn đúng không? Anh ta đánh chị phải không?”

Doãn Kính Lam bỗng kinh hãi, cuống quýt lắc đầu, “Không phải! Tại chị uống say, bị ngã nên bị thương!”

“Chị ngã ở đâu?” Doãn Chính Đặc gắng hỏi.

Chị ta hơi lấp bắp, “Chị...chị uống say, làm sao mà nhớ rõ được!”

“Tại sao chị lại uống rượu?” Anh nhìn chị ta chằm chằm, dễ dàng nhìn thấu lời nói dối của chị ta.

“Chị không vui, chị thấy em đưa con bé kia về, chị bức bối, chị cảm thấy ghê tởm!” Doãn Kính Lam kích động, một mực chối quanh, rồi bỗng nhiên kêu lên một tiếng, khom người ôm đầu gối.

Doãn Chính Đặc ấn chị ta xuống sofa, vén ống quần của chị ta lên. Đầu gối chị ta bầm dập còn nghiêm trọng hơn, xem ra là bị lúc ngã sắp đầu gối xuống.

Anh nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào chị ta, “Có phải có người đẩy chị không?”

“Chị đã bảo là không có mà!” Doãn Kính Lam cắn răng, đầu buốt kinh khủng, chị ta bị ngã trúng chỗ đó là không động dậy nổi.

Ánh mắt Doãn Chính Đặc trở nên lạnh lùng, “Tự chị ngã xuống mà sao lại bị thương cả ở gáy, cả ở đầu gối?”

Chị ta cắn răng, “Chị uống say, ngã như thế nào cũng không nhớ rõ nữa!”

Doãn Chính Đặc đứng dậy, gương mặt đặc vẻ tức giận...

Vết thương của chị ta như thế kia, rõ ràng là có người dùng lực đầu, va vào đầu đó rồi mới bị ngã sấp xuống đất, thế nên đầu gối mới bị thành ra như vậy. Nếu là bị ngã bình thường, hoặc là ngã sấp, hoặc là ngã ngửa, không bao giờ bị thương như chị ta thế cả. Mà nếu là có người đẩy chị ta ngã, thì có thể suy đoán được lực mạnh đến thế nào.

Gã vô liêm sỉ kia lại dám ra tay đến mức này. Trước khi hắn làm ra chuyện này, anh cũng đủ lý do để đuổi hắn ra khỏi công ty, chỉ có điều ngại Doãn Kính Lam và Doan Doan nên mới cho hắn cơ hội. Ai ngờ hắn lại khiến sự việc trở nên nghiêm trọng hơn, dám ra tay với cả vợ mình, quả thực là không thể tha thứ được.

Thấy anh đi ra ngoài, Doãn Kính Lam vội vàng chạy lại ngăn anh, “A Đặc, A Đặc, em muốn làm gì?”

Ánh mắt anh sắc lạnh, “Em xem anh ta dùng tay nào đánh chị, em sẽ đánh gãy cái tay đấy của anh ta.”

Doãn Kính Lam lập tức lắc đầu nguầy nguậy, cầu xin anh, “Đừng mà, thật sự không phải do Khang Đức Văn đâu, tại chị tự bị ngã thôi!”

“Chị giữ lời này lại mà lừa người khác đi.” Anh đẩy chị ta ra, bước nhanh về phía cửa.

“A Đặc!” Doãn Kính Lam ôm chặt lấy anh, không cho anh đi, “Đừng đi, em đừng đi! Chị không muốn làm cho chuyện này loạn lên! Nếu để mẹ và ông nội biết, họ sẽ đuổi Đức Văn đi, chị với Doan Doan phải làm sao bây giờ, chị không muốn ly hôn, Doan Doan không thể không có bố được!”

“Loại đàn ông khốn nạn đấy còn có ích gì chứ!” Doãn Chính Đặc nhìn chị ta với vẻ tiếc nuối, “Chẳng lẽ nhà họ Doãn không nuôi nổi chị với Doan Doan à?”

“Em thì biết cái gì! Em đương nhiên không sao hết, còn chị mà ly hôn, chị sẽ bị người ta cười nhạo, cả đời cũng không ngóc đầu lên nổi, Doan Doan cũng sẽ bị người ta chỉ trích, mẹ con chị còn mặt mũi nào mà sống nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chuyện xấu trong nhà

Nổi bần khoản đó trong mắt Doãn Chính Đặc không đủ để trở thành lý do dung túng cho tên vô liêm sỉ kia, anh cương quyết muốn đến tìm Khang Đức Văn tính sổ. Doãn Kính Lam thì vẫn không chịu, “A Đặc, coi như chị cầu xin em đây, đừng quan tâm đến chuyện của chị nữa, chị thật sự không có làm sao hết, hôm đó... Chị là anh ấy nhờ tay đẩy chị thôi, anh ấy không có ý đầu, thật đấy, anh ấy cũng đã xin lỗi chị rồi...” Chị ta càng giải thích cho tên khốn nạn kia, lại càng khiến Doãn Chính Đặc tức giận. Anh đẩy chị ta ra, bước nhanh ra khỏi cửa.

Lên xe, anh phóng đi nhanh như bay.

Trong KTV, một nhóm người đang ca hát uống rượu, đám nữ nữ trẻ trung xinh đẹp lượn qua lượn lại, làm đủ trò khiến cả đám thoải mái cười khoái chí.

Chơi một lát, có người đứng dậy ra ngoài nhận điện thoại, mới vừa ra đến hành lang bên ngoài đã thấy bóng dáng quen thuộc đang lao nhanh đến.

Nhìn một lát, nhận ra người kia là ai, anh ta vô cùng kinh ngạc, “Tổng giám đốc Doãn?”

Doãn Chính Đặc nhìn anh ta, biết ngay là không tìm nhầm chỗ, “Khang Đức Văn đâu?”

“Anh ấy đang tiếp khách ạ...” Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng chân anh ta thì đã lùi ra sau, dáng vẻ như muốn đi mất báo.

Doãn Chính Đặc đẩy anh ta ra, bước hai bước, đẩy cánh cửa phòng bao riêng ra.

Bên trong không phải là người anh muốn tìm, anh lại mở một gian khác.

Người kia vội vàng xông đến ngăn cản, cao giọng nói, “Tổng giám đốc Doãn! Chúng tôi đến đây là vì xã giao, anh cũng biết chuyện này khó tránh mà,

anh Khang thật sự...”

Không nhìn anh ta, Doãn Chính Đặc chỉ nhìn gian phòng ở tận trong cùng, vội đi đến rồi đưa tay mở cửa.

Mấy cặp nam nữ ở bên trong quây lại thành một cụm, gã vừa vội vàng ngồi thụp xuống, chính là Khang Đức Văn.

Đang định mở mồm mắng người vừa đột nhiên xông vào, nhưng thấy Doãn Chính Đặc, Khang Đức Văn lập tức buông cô nàng trong lòng ra, đẩy cô ta một cái rồi đứng lên, “Cậu hai? Sao cậu lại đến đây?”

Doãn Chính Đặc nhìn khuôn mặt đầy vết son của hắn. Xã giao là giả, lấy việc công làm chuyện riêng mới là thật, thấy hắn, Doãn Chính Đặc lập tức từng bước tiến lại gần.

Lại giả bất thiện*, Khang Đức Văn vẫn dè dặt như trước, “Cậu hai, vị này là tổng giám đốc Chu của Lệ Tinh, bọn anh đang bàn chuyện hợp đồng... Cậu cũng biết...”

Không đợi hắn nói xong, Doãn Chính Đặc tóm lấy cổ áo hắn, kéo hắn rồi đẩy mạnh vào tường.

Chiều cao kém Doãn Chính Đặc một chút, không rắn rỏi bằng anh, lại không có phòng bị, Khang Đức Văn bị ném đi, va thật mạnh vào tường.

Mặt tường của căn phòng ốp gạch men sứ, bề ngoài hơi có góc cạnh, Khang Đức Văn bị quăng vào, lập tức máu tươi trào ra.

Những người xung quanh sợ hãi đến mức lùi hết ra sau, đám con gái thì hét ầm ĩ rồi chạy ra ngoài. Có mấy người ở công ty theo Khang Đức Văn đến, mặc dù thâm nghĩ phải ra ngăn, nhưng lại ngại chạm trán Doãn Chính Đặc. Ai chẳng biết anh mới là ông chủ lớn của công ty, Khang Đức Văn suy cho cùng cũng chỉ là hàng rở ả nhờ ở đậu mà thôi, ngay cả hắn còn phải nhìn sắc mặt Doãn Chính Đặc mà làm việc, huống chi là đám tiểu tốt như họ.

Không ai đến gần, chỉ đứng bên cạnh khuyên, “Anh Doãn, chuyện gì cũng từ từ nói chuyện! Đừng động tay chân, người một nhà cả mà!”

Doãn Chính Đặc ngoảnh mặt làm ngơ, bàn tay tóm lấy áo Khang Đức Văn, kéo hắn ra rồi lại quăng mạnh xuống đất.

Hắn ngã bở nhào vào chiếc bàn, đầu đón kêu rên, một lúc lâu sau cũng không động cựa nổi, chỉ biết úp người vào bàn nén cơn giận.

Bước đến gần, Doãn Chính Đặc nắm tay, tóm cổ áo hắn, nhìn chăm chăm vào mặt tên khốn, “Có biết vì sao tôi đánh anh không hả?”

Đầu Khang Đức Văn bết máu, hắn giữ chặt vết thương, mắt nhìn anh, “Cậu hai, cậu kích động quá rồi, có chuyện gì mà không thể ngồi nói chuyện đoàn hoàng được sao, tôi chăm chỉ thật thà làm việc, tự nhận là không hề làm gì có lỗi với nhà họ Doãn cả.”

“Không làm chuyện gì có lỗi với nhà họ Doãn?” Doãn Chính Đặc siết chặt bàn tay hơn, “Không lẽ anh định nói với tôi là, vết thương trên người chị tôi là do chị ấy uống say rồi tự ngã đấy chứ?”

Khang Đức Văn hơi chột dạ, nhưng lại lập tức tỏ vẻ hiên ngang, “Chẳng lẽ tôi lại đi đánh vợ mình sao? Cô ấy là người tôi yêu nhất, cũng là người thân nhất, sao tôi dám làm tổn hại một sợi tóc của cô ấy chứ! Hôm đó cô ấy uống say thật, đứng không vững nên mới bị ngã, nhìn thấy cô ấy bị thương, tôi còn đau lòng hơn cậu ấy chứ!”

Đấm mạnh cho hắn ta một cú nữa, khiến khoe miệng hắn tóe máu, Doãn Chính Đặc thấy hắn vẫn không chịu nhận nên dần dần cảnh cáo, “Anh mà còn phun nửa lời dối trá nữa, thì hôm nay tôi sẽ xử lý anh ngay ở đây.”

Khang Đức Văn bị đánh không hề nhẹ, biết không thể ngoan cố với anh được, hắn liền cầu xin, “A Đặc, ngàn sai vạn sai là tại anh không chăm sóc tốt cho chị cậu, nhưng cậu phải tin anh, anh yêu cô ấy, sau này anh nhất định sẽ chú ý, nhất định sẽ bảo vệ cô ấy, không để cô ấy phải chịu một chút tổn thương nào.”

“Trước khi cưới anh cũng nói thế.” Doãn Chính Đặc nhìn hắn, “Nhưng bây giờ chị tôi thành ra cái dạng gì? Anh làm chuyện ghê tởm, đừng tưởng là không ai biết. Khang Đức Văn, anh đừng nghĩ chị tôi mềm lòng, anh có thể hết lần hết lượt làm chị ấy tổn thương, thì nhà họ Doãn không phải là không có ai làm chỗ dựa cho chị ấy. Tôi còn ở đây một ngày, thì anh đừng ôm mộng tưởng có thể sống yên ở công ty. Anh chẳng qua chỉ là kẻ xin cơm, anh làm tốt thì cho anh bát cơm ăn, anh làm không tốt, thì đá anh đi như rác rưởi mà thôi.”

Ánh mắt Khang Văn lộ đầy hận ý, hắn cắn chặt răng, nhưng môi vẫn cười, “Cậu hai, cậu hiểu lầm thật rồi, tôi đối với chị cậu, với công ty, đều không có lòng dạ khác, tôi toàn tâm toàn ý với mọi người, thật sự một chút ý đồ cũng không có.”

Cửa hàng xa xỉ phẩm đã hết giờ bán, cánh cửa kéo đã đóng lại, cửa cũng đã khóa xong.

Lấy chìa khóa ra mở cửa, người đang xách một túi đồ lom khom đi vào.

Theo hướng ánh đèn, đi đến trước cửa phòng nghỉ, hít một hơi thật sâu rồi Khang Đức Văn mới đẩy cửa vào.

Đoan Đoan đang nằm trên sofa, bướng bỉnh nói, “Đến nhà bà ngoại, con muốn bà ngoại coi!”

Doãn Kính Lam trừng mắt với con bé, “Con mà còn không nghe lời là mẹ không cần con nữa đâu!”

Bị vẻ mặt dữ dằn của chị ta dọa, Doãn Doan meo máo rồi khóc ré lên, “Mẹ hư, con cũng không cần mẹ nữa!”

Nghe con bé nói thế, Doãn Kính Lam ngồi cạnh nhìn nó, ánh mắt đầy vẻ xót xa.

Đang ngồi yên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân, chị ta chợt quay đầu lại, lập tức bắt gặp khuôn mặt đầy máu me của Khang Đức Văn. Sợ hãi ôm chặt lấy Doãn Doan, che hai mắt nó lại, Doãn Kính Lam nhìn hấn, “Anh làm sao đấy? Sao lại thành ra thế này?”

Khang Đức Văn tiến lên hai bước, rồi bỗng quỳ phịch xuống đất, “Bà xã, anh đáng đời, anh gieo gió gặt bão, anh không nên nổi giận với em, hôm đấy anh bị ma làm nên mới có thể ra tay với em, anh xin em tha thứ cho anh, anh không thể không có em và Doãn Doan được...”

Doãn Kính Lam buông Doãn Doan ra, vội tìm khăn拭 miệng vết thương trên đầu hấn lại. Da thịt xây xát, đồng nhầy nhựa máu thịt thật sự quá đáng sợ.

“Sao anh lại bị thương?” Chị ta do dự hỏi.

Hấn lại không nói thẳng, chỉ nói, “Tại anh đáng đời, anh nên bị đánh thế này. Bà xã, anh chỉ xin em đừng giận anh, kể cả em có gọi người đánh chết anh, anh cũng không nhủu cái nào.”

Lúc trước Doãn Chính Đặc dùng dùng nổi giận, giờ Khang Đức Văn lại nói như thế này, vậy là chị ta có thể đoán ra được ai làm.

Chị ta và Khang Đức Văn là vợ chồng nhiều năm, dù sao cũng có tình cảm sâu đậm, nhìn bộ dạng tàn tạ này của hấn, chị ta không thể thờ ơ được.

“Đứng lên đi, đến bệnh viện, vết thương sâu lắm, phải khâu lại mới được.” Chị ta đỡ hấn, hấn vẫn không đứng lên, “Em không tha thứ cho anh, anh sẽ không đứng lên.”

Doãn Kính Lam thấy vẻ đó của hấn, lại nghĩ đến những việc làm của hấn mà sinh tức giận, “Tôi không muốn tha thứ cho anh, anh không đáng được tha thứ!”

“Đứng, anh không đáng được tha thứ.” Khang Đức Văn rung rức khóc, “Nhưng em nghĩ cho Doãn Doan xem, con bé còn nhỏ, không thể không có bố được!”

Doãn Doan sợ hãi, thấy mặt hấn đầy máu là cứ gào khóc không ngừng. Trẻ con cũng có thể cảm nhận được bầu không khí bất ổn, ngồi tụt vào trong sofa, ôm cái gối khóc mãi.

Khang Đức Văn lết đầu gối về phía Doãn Doan, gọi con bé, “Doãn Doan, mau ra xin mẹ con đi, đừng để mẹ con bỏ bố, ba người nhà mình vẫn ở bên nhau, được không? Doãn Doan, con mau ra xin mẹ đi!”

Doãn Doan không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy bố bảo mẹ không cần bố nữa là lập tức gào lên, vừa khóc vừa nói, “Mẹ ơi, mẹ đừng bỏ bố mà! Con muốn bố, Doãn Doan muốn bố cơ!”

Khang Đức Văn ôm con gái lại, một lớn một nhỏ khóc trước mặt Doãn Kính lam. Chị ta khó chịu trong lòng, quay mặt đi khóc theo.

Khang Đức Văn thấy chị ta như vậy liền sấn lại ôm lấy chị ta, “Bà xã, anh cam đoan với em, sau này anh sẽ nghe lời em, anh tuyệt đối sẽ không làm em tức giận nữa. Anh cầu xin em, tha thứ cho anh, cho anh một cơ hội, anh sẽ đối xử thật tốt với em, với Doãn Doan. Em đừng rũ bỏ gia đình chúng ta mà...”

Doãn Kính Lam bỏ qua nước mắt và lời cầu xin của hấn, đỡ hấn lên, “Được rồi, đứng lên đi, đến bệnh viện băng bó trước đã.”

Hấn thấy chị ta đã mềm lòng liền đứng dậy, “Bà xã, em đau lòng vì anh, đúng không?”

Doãn Kính Lam không nói gì, chỉ dắt Doãn Doan đi theo hấn ra khỏi cửa tiệm.

Nhà họ Doãn.

Nghe thấy tiếng xe ở bên ngoài, Doãn Chính Đặc ra xem. Là xe của Khang Đức Văn. Ánh mắt anh đan lại. Vừa rồi, rời khỏi KTV, anh muốn đến tìm Doãn Kính Lam, vậy mà chị ta lại khóa trái cửa tiệm, anh gọi thế nào cũng không có người thừa. Nghĩ là chị ta đã về, đến nơi ở của chị ta cũng không có ai ở nhà, anh còn tưởng chị ta đi chỗ khác, nhưng xem tình hình này thì việc mở cửa của chị ta là có chọn lựa.

Một nhà ba người cùng vào cửa. Doãn Chính Đặc thấy chị gái đỡ Khang Đức Văn, ánh mắt chị ta có vẻ né tránh anh, khiến trong lòng Doãn Chính Đặc đã hiểu hết.

Trên sofa, ông cụ và Trần Oanh đều đang yên vị.

Khang Đức Văn quỳ xuống lần thứ hai, vẻ vô cùng hối lỗi, “Mẹ, ông nội, con đáng chết, hôm đó con uống say, Kính Lam ra đỡ con mà con nhờ tay đẩy cô ấy ra, không ngờ cô ấy lại bị ngã rồi bị thương. Con rất hối hận, cũng rất đau lòng. Cậu hai biết chuyện đã giáo huấn con rồi, con cũng tự biết mình đáng thế lắm, con nhận sai, con hy vọng cả nhà cho con một cơ hội để con dùng hành động để bù cho Kính Lam.”

Trần Oanh nhìn Doãn Kính Lam, nhíu mày, “Con bị thương, sao không nói với cả nhà?”

Doãn Kính Lam cúi đầu, ôm cánh tay, “Không sao ạ, chỉ bầm tím một chút thôi ạ... Mẹ, ông nội, không có gì nghiêm trọng cả đâu ạ, chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, đừng truy cứu ạ.”

Doãn Chính Đặc dứt hai tay vào túi quần, mắt nhìn chị ta, “Ngoài ý muốn đẩy người ta vào bệnh viện, anh rề, anh đúng là trời sinh khỏe như vâm.”

Khang Đức Văn nhìn anh, “Cậu hai, anh tội đáng chết vạn lần, anh nói cái gì cũng vô dụng, nếu cậu chưa hết giận thì cậu đánh anh tiếp đi. Anh làm Kính Lam bị thương, anh đã đủ đau lòng chết rồi.”

Nhìn dáng vẻ đó của hắn, Doãn Chính Đặc xui một tiếng, “Anh đã thẹn với nhà họ Doãn thế rồi thì thu dọn đồ đạc đi, một ngày lắm cái ngoài ý muốn lắm, lần này là ngã bị thương, lần sau không đứng dậy nổi chưa biết chừng.”

Trần Oanh liếc con trai, nhíu mày, “À Đặc, con bớt tranh cãi đi.”

Ông cụ nhìn đôi vợ chồng kia, “Kính Lam, con nói rõ ràng chút xem, rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao con lại bị thương?”

“Thì... giống như Đức Văn nói ấy ạ. Hôm đó anh ấy đi xã giao, có uống chút rượu, con dìu anh ấy, anh ấy không đứng vững nên hơi đẩy con ra, con bị đập cánh tay xuống ạ. Không có gì đâu ông nội, thật đấy ạ.”

Ông cụ chỉ cần liếc mắt một cái là đã biết chị ta có ý định bao che, và chị ta đã như vậy thì ai có thể ép chị ta ly hôn được chứ.

“Con đã nói như vậy thì chắc là không cần cả nhà thay con xử lý Khang Đức Văn phải không?” Ông cụ lớn tiếng hỏi.

Doãn Kính Lam cúi gằm mặt, rồi khẽ gật đầu, “Không cần đâu ạ... chỉ là chuyện vô tình thôi mà.”

Ông cụ chống gậy đứng dậy, nhìn chằm chằm gã đang quỳ dưới đất với ánh mắt sâu xa, rồi trình trọng cảnh cáo, “Đức Văn, lần này là lần cuối cùng, bắt kẻ có phải là vô tình hay không, ông cũng không muốn phải nhìn cháu gái ông chịu tổn thương lần nữa. Đàn ông nhà họ Doãn từ trước đến nay đều có truyền thống bảo vệ vợ, ty rằng cháu là hàng rề, nhưng lúc nào cũng phải nhớ kỹ, không được làm tổn thương vợ mình.”

Khang Đức Văn gật đầu lia lịa, “Cháu nhất định làm được ạ!”

Trần Oanh nhìn Doãn Kính Lam. Chị ta đã ra cái dạng này rồi thì nói gì cũng vô dụng. Bà thờ dài, “Hai đứa về đi, thu dọn đồ đạc, đợi qua giỗ bố rồi som sóm mà chuẩn bị chuyện của công ty chi nhánh.”

Khang Đức Văn thăm cẩn chặt răng, “Dạ, mẹ, con nghe lời mẹ.”

Thấy họ rời đi, trong lòng Trần Oanh đầy sầu lo. Hiển nhiên là con gái bà chịu áp lực. Trước đây bất kể Khang Đức Văn thế nào thì vẫn luôn yêu thương vợ, ai ngờ hắn lại trở nên như bây giờ, dám ra tay đánh vợ.

Ông cụ không biết chuyện Khang Đức Văn làm sau lưng ông, còn cho rằng đây là chuyện vợ chồng cãi cọ, nhưng cũng lo lắng, đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc, “Sao con lại ra tay với nó, con làm như vậy, bảo chị con phải sống thế nào.”

“Ông nội, mẹ, Khang Đức Văn không phải hạng tốt đẹp gì đâu. Anh ta không muốn đi, là vì còn vương vấn những lợi ích anh ta vẫn có thể lấy được từ công ty, anh ta âm thầm làm rất nhiều chuyện xấu... Anh ta không phải là người đáng tin, giờ lại còn đánh chị con nữa, cho họ ly hôn đi.”

“Con nói gì mà đơn giản thế!” Trần Oanh trách mắng, “Con nghĩ hôn nhân là chuyện chơi à, thích cưới thì cưới thích bỏ thì bỏ à? Chị con có Đoan Đoan, lại đứng tuổi rồi, còn lấy ai được nữa? Cả nửa đời còn lại sống cô độc hả?”

“Chẳng lẽ bị đánh thế còn nhịn được ạ? Chị vì sợ người khác rèm pha sao?” Doãn Chính Đặc có chút tức giận, thật sự anh không hiểu được lối suy nghĩ đó.

Trần Oanh liếc anh một cái, “Con đừng có nói người khác, lúc trước con cưới con bé Lê Diệp thì là cái dạng gì? Chẳng phải như là hung thần à? Lần đấy mẹ với chị con mà không chạy đến kịp thì chắc con bóp cổ chết con bé rồi!”

“Sao mà giống nhau được!” Doãn Chính Đặc cực kỳ phản cảm cách bà so sánh mình với Khang Đức Văn. “Con với Lê Diệp khác hai người họ!”

“Chuyện giữa hai vợ chồng, người ngoài không thể nào biết rõ được.” Trần Oanh lườm anh, “Chính con cũng trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu đấy. Chị con cũng nói tha thứ cho nó rồi, chẳng lẽ muốn bà mẹ này ép bọn nó ly hôn? Chị con không hận mẹ mới là lạ đấy. Đến lúc Đoan Đoan lớn mà biết mẹ đuổi bỏ nó đi, con bé sẽ không ghét mẹ ư?”

Doãn Chính Đặc có chút ảo não, “Mẹ sợ làm người ác, chứ còn mặc kệ chị ấy sống chết ạ?”

Ông cụ nhìn anh, “Con đánh nó một trận chưa chắc đã làm chị con hết giận. Nhà họ Khang kiêu gì cũng phải dựa vào nhà họ Doãn, Khang Đức Văn muốn làm trò xằng bậy thì người nhà nó cũng sẽ không cho phép. Hy vọng chuyện lần này là một bài học cho nó, sau này thì thân làm ông nội sẽ là người đầu tiên xử lý nó.”

Náo loạn một hồi, thành ra anh lại là người sinh sự. Doãn Chính Đặc tức giận, nhìn đồng hồ, muộn thế rồi mà đến gia đình nhỏ của anh, anh còn chưa lo

đến chuyện quay về. Nghe một bụng tức, anh lái xe rời khỏi nhà họ Doãn, quay về Hạm Bích Các.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Cuộc chia xa ngắn ngủi

Bước vào cửa, mùi thức ăn trong nhà lập tức bay ra, anh cởi áo khoác, rửa sạch tay rồi quay lại. Anh chợt thấy Lê Diệp bưng bát canh đặt lên bàn, hơi bị bỏng, cô vội thổi ngón tay. Doãn Chính Đặc bước đến, bàn tay vừa rửa sạch sẽ vẫn còn lạnh lạnh, anh nắm tay cô, giúp cô hạ nhiệt vết bỏng.

Lê Diệp nhìn anh, “Vừa rồi trong điện thoại còn nói bắt đầu đi, sao về nhanh thế, đi xe siêu tốc à?”

Anh không đáp lại. Chính là bởi vì muốn lập tức quay lại, chỉ hận không thể về ngay trong nháy mắt.

Người giúp việc bưng đồ ăn lên, cô liền rút tay ra, “Ngồi đi, em đi lấy bát đũa.”

Chuẩn bị xong, cả nhà ngồi vào bàn ăn cơm.

Thật ra Hi Hi là một cậu bé ngoan, không kén ăn thứ gì, đưa cái nào là ăn cái nấy, ăn uống cực kỳ ngon lành.

Thấy thằng bé ăn uống dính đầy canh ở mép, Doãn Chính Đặc lấy khăn lau cho nó. Thằng bé sợ anh cản nó ăn, vội tránh né, hai cái lông mày cũng nhíu lại.

Lê Diệp cúi đầu dỗ nó, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc. Gần đây anh bận rộn, thời gian nghỉ ngơi không theo quy luật, nóng trong đến mức miệng nổi mấy cái mụn nước.

“Đây là canh xương ướp đắng, ăn vào cho thanh nhiệt.” Cô nhìn bát canh, anh chẳng tự động tay, vẫn mãi giữ cái tính công tử.

Lê Diệp đành phải cầm bát múc cho anh ít canh rồi đưa qua, “Ăn đi.”

Doãn Chính Đặc nhận lấy uống một ngụm, “Ai nấu đây?”

Cô mấp máy môi, rồi nói, “Thím Kim nấu.”

Đang từ phòng bếp đi ra, thím Kim nói, “Không phải tôi nấu đâu, là cô ấy nấu đấy, tự đi chợ chọn mua nguyên liệu tươi, về đến nhà là lại thái thái rửa rửa, toàn là cô ấy làm hết, còn chẳng cho bọn tôi nhúng tay vào.”

Doãn Chính Đặc uống thêm hai ngụm nữa, quệt miệng rồi nhìn cô, “Ngon lắm.”

Lê Diệp cúi đầu, tiếp tục dỗ Hi Hi ăn cơm. Thằng nhóc thấy Doãn Chính Đặc ăn canh nên cũng muốn, chia tay với với, “Ăn, ăn!”

Từ khác thì không nói, chỉ có từ ăn là lại nói rõ ràng đến thế, Doãn Chính Đặc nhìn thằng bé, đưa thìa ra bón cho nó, “Muốn ăn rồi đây.”

Há miệng ngậm thìa canh, ngay lập tức, Hi Hi lè lưỡi, nhăn cái mặt nhỏ nhăn lại rồi phì hết canh ta.

Người lớn còn thấy đáng, huống hồ là đứa trẻ. Bị anh trêu, Hi Hi ê a kêu mấy tiếng không vui.

Lê Diệp vội vàng dứt cho nó miếng bánh ngọt, vị ngọt lấn át vị đắng, Hi Hi ngừng kêu gào, lại hí húi ăn nốt phần trong bát mình.

Nhìn người đàn ông đến cả con trai còn trêu đùa, Lê Diệp nhíu mày, “Anh trêu nó làm gì.”

Anh đưa tay, cầm tay cô, bất chợt nói, “Chúng ta rất ổn, có phải không?”

Không hiểu hôm nay anh làm sao, nhưng có chút kỳ quái.

“Sao vậy?” Lê Diệp nhìn anh, anh vừa trở về từ nhà họ Doãn, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Anh không nói rõ ràng, vẫn nhìn cô, tự hỏi tự trả lời, “Chúng ta rất ổn.”

Cô cảm thấy buồn cười, “Anh đang nói cái gì đấy?”

Anh vuốt ve chiếc nhẫn kim cương trên tay cô. Giờ cô đã quen đeo nó. Hồi đầu còn hay thấy cô tháo ra, cô không hề có ý khoe khoang nó, viên kim cương to như vậy, cô có chú ý đến sự tồn tại của nó, nhưng bởi thứ đồ đó khiến cô không mấy thoải mái.

Anh húp một hơi hết sạch canh trong bát, rồi chìa bát ra, “Cho anh bát nữa.”

Lê Diệp không cách nào hỏi được anh, đành đi múc cho anh thêm bát nữa.

Thật ra con người anh không dễ để kết luận tính cách. Có đôi lúc tìm mọi cách để tính kẻ hiểm, nhưng có đôi khi lại làm những chuyện rất kỳ lạ, ví dụ như tỏ ra cực kỳ ngây thơ.

Hi Hi ăn no rồi vui vẻ cầm thìa nghịch ngợm gỗ mặt bàn. Nhìn Doãn Chính Đặc ngồi đối diện, bỗng nhiên nó gọi, “Bố, bố.”

Đột nhiên nó nói được khiến Doãn Chính Đặc cực kỳ vui sướng. Trước đây toát mồ hôi dạy nó nói mà thằng bé cũng chỉ đáp lại linh tinh, giờ không ai dạy mà nó lại đột nhiên thốt ra hai chữ liền.

Doãn Chính Đặc kéo ghế lại, ôm con trai vào lòng, hết hôn lại ôm ghì, vô cùng sung sướng.

Thấy anh như vậy, Lê Diệp mỉm cười...

Họ, xem như là đã chung sống hòa thuận rồi sao? Không phải là bất hòa, nhưng cô có thể lý giải được phần khoảng cách, vẫn còn thiếu một chút gì đó...

Vài ngày sau, Trần Oanh chuẩn bị đến chùa ở mấy hôm. Doãn Chính Đặc đồng ý dẫn Lê Diệp đi, nhưng gần đến giờ thì lại phải thay đổi kế hoạch.

Một dự án xảy ra sự cố, anh phải dẫn người ra nước ngoài bàn bạc một lần nữa, nhanh nhất thì cũng phải ba bốn hôm mới quay lại được.

Trần Oanh chẳng buồn nói anh. Anh luôn như vậy, đi với Lê Diệp lâu như vậy thì không sao, giờ phải đi cùng bà có vài ngày, chuẩn bị đi thì lại có chuyện.

Thấy Trần Oanh miệng thì nói không sao nhưng vẻ mặt thì lại đầy hậm hực. Trong lòng Doãn Chính Đặc cũng có hờn, mình không đi được, cũng không thể để Trần Oanh đi một mình. Anh thỏa thuận với Lê Diệp, cô không phản đối, giờ quan hệ với Trần Oanh lại không quá căng thẳng, để cô đi vài ngày chắc sẽ không sao cả.

Có điều, dạo này Doãn Kính Lam không ổn cho lắm nên Trần Oanh cũng gọi cả chị ta đi. Doãn Chính Đặc không mấy yên tâm khi để mình Lê Diệp đi. Dù sao thì Trần Oanh và Doãn Kính Lam cũng là mẹ con, giữa hai bên chẳng có khoảng cách gì, Lê Diệp thì không như vậy. Cho dù Trần Oanh và Doãn Kính Lam không gây phiền toái cho cô, nhưng thái độ đối với cô khó mà không lạnh nhạt. Lúc trước anh có nói với Trần Oanh, nhờ bà chăm sóc Lê Diệp, Trần Oanh có chút chán chường, trách anh có vợ quên mẹ, chẳng lo cho sức khỏe của bậc bề trên là bà mà lại chỉ sợ vợ bị ám ức.

Một đêm trước hôm đi, Doãn Chính Đặc ôm chặt lấy Lê Diệp. Thật ra cô lại không có vẻ lo lắng lắm. Vì Hi Hi còn nhỏ, không thể xa cô được, cô cần đưa thằng bé đi theo. Cô rất thích những nơi yên tĩnh, nghe tiếng chuông chùa, tụng kinh, rất có tác dụng giúp tâm tình thư thái.

Sớm muộn gì anh cũng phải đi công tác, đi vài ngày không biết chừng, có điều là mấy ngày liền không được thấy cô và thằng bé.

Thấy cô ôm Hi Hi ngủ, anh sán lại gần, hôn lên má cô, “Có chuyện gì thì lập tức gọi điện thoại cho anh, nếu không muốn ở lại đó nữa thì bảo tài xế đưa về, anh sẽ bảo tài xế, không phải ngại sai cậu ta.”

Lê Diệp ngửa mặt nhìn anh một cái, “Chỉ đi có vài ngày thôi mà, ăn chay niệm kinh, sao mà không ở được.”

Vuốt ve khuôn mặt cô, anh nhủ mảy, “Em cứ nghe lời anh là được rồi.”

Lê Diệp không tranh cãi với anh nữa, cúi đầu nhìn Hi Hi đang ngủ say tít. Thật ra thằng bé rất dễ nuôi, ăn ngon, ngủ kỹ, không giống với đứa trẻ lúc mới sinh ra gặp lắm bệnh tật, giờ rõ ràng là một đứa bé mập mạp.

Thấy cô chỉ để tâm đến con trai, chẳng màng đến mình, Doãn Chính Đặc nắm lấy tay cô, xoay mặt cô lại để cô nhìn mình, “Em không muốn nói gì với anh à?”

Lê Diệp nhìn anh, ngẫm nghĩ, “Đồ dùng cho anh mang đi công tác đều dọn xong rồi.”

Anh tựa trán lại, nhìn cô chăm chăm, “Còn gì nữa?”

Cô nghĩ nghĩ, “Em sẽ chăm sóc tốt cho Hi Hi.”

Anh dựa lại càng gần hơn, “Còn gì nữa?”

Lê Diệp cũng không nghĩ ra còn có điều gì nữa, anh áp lại ngày càng sát, cô liền ản vai anh ra, “Không có gì...”

Anh khẽ hôn lên môi cô, “Không muốn bảo anh ra ngoài chú ý an toàn sao? Không muốn bảo anh đi sớm về sớm sao? Không muốn nói một câu em sẽ nhớ anh sao?”

Lê Diệp thoáng đỏ mặt, trốn tránh anh, “Anh lớn đừng thế rồi, chẳng lẽ còn không biết tự chăm sóc cho mình...”

Anh xùy một tiếng, “Anh không biết tự chăm sóc cho mình đấy.”

Cô không đấu lại anh, đành dặn một câu, “Đừng thức đêm”

Coi như là thân thiết, ít nhiều anh cũng cảm thấy chút thỏa mãn. Anh ôm cô, vẫn lo lắng, “Bất kể mẹ và chị anh nói gì không lọt tai, em cũng đừng để bụng, về nhà thì nói cho anh nghe... Em cũng không phải ngoan ngoãn quá đâu, ai không tốt với em thì em phải phản kháng, đừng có nín giận.”

Cô cười cười, “Sao mà lo lắng thế, đây là mẹ và chị anh đấy.”

Anh cũng biết mình bé xé ra to. Trần Oanh nể mặt anh nên đưa Lê Diệp theo, anh đã dặn đi dặn lại, kể cả Trần Oanh không cam lòng nhưng cũng sẽ không gây khó dễ cho Lê Diệp. Bà vẫn còn thương đứa con trai này, sẽ không có kiểu hiểu lầm tình anh mà lại khiến anh thất vọng.

Có điều vẫn không quá yên tâm, “Giữa anh và em sẽ có chênh lệch thời gian, anh mở điện thoại cả ngày, có chuyện gì cứ gọi cho anh. Nếu anh mà ngủ say quá không nghe thấy thì gọi vài lần vào, anh cho em cả số điện thoại của thư ký nữa, không thấy anh thì tìm cậu tan ngay.”

Lê Diệp không ngờ anh là người dài dòng đến vậy, không nhịn được bèn bật cười, “Không có gì đâu, em còn không sợ cơ mà.”

Thấy cô cười ra tiếng, Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Còn cười được, suốt ngày gây thêm phiền toái cho anh.”

Lê Diệp không nói chuyện với anh nữa. Cô vốn không muốn quay về, không biết là ai vừa dọa vừa lừa cô đưa Hi Hi theo anh về.

Bàn tay to vỗ vỗ vai cô, anh thoáng yên tâm, một lúc sau lại lo lắng, định nói lại cảm thấy mình quá dài dòng. Cô cũng không phải đứa trẻ lên ba, có chuyện gì sẽ biết tự xử lý.

Anh vỗ vỗ cánh tay cô, “Nói tóm lại, tự chăm sóc tốt cho mình, cho Hi Hi, có việc gì thì tìm anh.”

Lê Diệp nhìn anh, anh cứ dặn đi dặn lại, đơn giản chỉ là vì lo lắng, cô liền gật đầu, “Em sẽ làm thế.”

Doãn Chính Đặc cũng gật đầu, tuy những gì cần nói đều đã nói rồi, những vẫn cứ bận tâm như cũ. Vốn anh, nhất là đi thấp hương niệm kinh cho bố mà anh lại không có mặt, để Lê Diệp ở nhà cũng không hay cho

lắm. Anh cũng muốn người một nhà vui vẻ hòa thuận, chứ không muốn bầu không khí lúc nào cũng căng thẳng.

Hôn lên trán cô, rồi Doãn Chính Đặc nằm ngoan ngoãn, “Ngủ đi thôi, mai anh đưa hai mẹ con đi.”

Lê Diệp đặt Hi Hi sang giường nhỏ rồi quay lại nằm xuống.

Anh duỗi cánh tay ra, ôm cô vào lòng.

Được anh dặn đi dặn lại như vậy, thật ra trong lòng cô rất rõ ràng, lo lắng, là vì để trong lòng.

Có đôi khi, cô rất sợ anh hành động như vậy... Anh quá nhiệt tình, khiến cô có phần không biết nên phản ứng thế nào. Cô cũng không có cách nào để tiếp nhận ngay lập tức, cho nên đối với kiểu nhiệt tình như vậy, sẽ cảm thấy có chút khó tiêu hóa được.

Nằm trong lòng anh, cô nghiêng người, đưa tay đặt lên ngực anh.

Anh nắm tay cô, thường thức những ngón tay cô, chợt cúi đầu hôn, “Ngủ đi.”

Tư thế này vô cùng an toàn, Lê Diệp dựa vào anh, dần dần chìm vào giấc mộng đẹp.

Sáng hôm sau, Doãn Chính Đặc dậy rất sớm, thu xếp xong liền đưa Lê Diệp đến nhà họ Doãn tập trung.

Trần Oanh và Doãn Kính Lam cũng đã chuẩn bị xong, vừa gặp nhau là đã xuất phát ngay.

Địa điểm của ngôi chùa có phần heo lạnh, đường xá lại xa xôi. Doãn Chính Đặc không để Lê Diệp đi cùng xe với họ, hôm nay anh lại chưa đi nên tự mình lái xe chở Lê Diệp.

Ngồi trong chiếc xe phía trước, Doãn Kính Lam liếc nhìn chiếc xe ở phía sau. Cả chặng đường xa xôi vậy mà chỉ đưa người ta đến rồi lại về, phiền phức như vậy, không hiểu là định làm gì.

Trần Oanh thấy chị ta quay đầu lại thì cũng nhìn theo, xùy một tiếng, “Định cho mình xem đấy... Nó đưa người ta đến tận đây, nếu mình mà sơ suất gì, không hẳn hoi, về nhà là nó tính sổ với mình.”

Doãn Kính Lam quay đầu lại, ôm cánh tay mình. . .

Tuy rằng Doãn Chính Đặc có chút nóng tính, lúc điên lên là như bom hẹn giờ, cái gì cũng dám làm, nhưng là đàn ông, anh với đối xử vô cùng tốt với Lê Diệp. Bất kể Lê Diệp làm gì, đi đâu, anh cũng sẽ đi tìm cô quay trở về. Bất kể người khác nói gì, anh cũng đều hờ hững, chuyện đã quyết thì có tám con ngựa cũng không lôi lại được. Anh để tâm đến Lê Diệp, kiểu để tâm ấy, vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

Trước kia không phát hiện ra, thật ra để tâm đến một người không cần thiết phải biểu đạt ra khỏi miệng, nói một vạn câu anh yêu em, cũng không bằng lúc trời mưa đưa một chiếc ô, khi lạnh đưa manh áo. Chỉ từ chi tiết, thật ra đã có thể nhìn nhận được tình cảm của một người.

Đi ô tô một thời gian dài, cuối cùng cũng đến chùa. Nơi này không giống quang cảnh chùa, chốn xa xôi, vô cùng tĩnh mịch, rất ít có người qua lại.

Gia đình Trần Oanh là khách hành hương quen thuộc, sự trụ trì của chùa đã ra công nghênh đón từ trước đó. Người hiện đại ít khi đến nơi có phong cách cổ xưa thế này, bước vào cửa sẽ chẳng thấy đồ vật tân tiến nào, đứng trong sân sẽ chỉ cảm nhận được một chốn xa rời những biến động ồn ào ngoài kia.

Sắp xếp xong chỗ ở cho mọi người, Doãn Chính Đặc chuẩn bị lên đường trở về. Vào phòng xếp đồ với Lê Diệp, anh bé Hi Hi, thằng nhỏ không biết bố sắp đi, cứ tóm lấy tai anh lắc la lắc lư.

Nhìn chung quanh một lượt, Doãn Chính Đặc đã sớm biết hoàn cảnh nơi này không tốt cho lắm. Anh ôm Hi Hi, nói, “Phòng này có gió lùa, còn hơi ẩm ướt, đầu giờ tối trái đậm nhiệt ra som som nhé.”

Lê Diệp nhìn anh một cái, từ bao giờ phụ nữ lại cần đàn ông dẫn dò chuyện đời sống, cô đón lấy Hi Hi, “Được rồi, anh mau về đi, không là sắp tối rồi đấy.”

Anh thu cánh tay lại, ôm cả cô và Hi Hi, cúi đầu hôn cô một cái, “Trời tối thì làm sao?”

Anh biết còn hỏi, Lê Diệp bèn nói, “Trời tối không an toàn, đoạn đường ở đây khó đi lắm.”

Anh đang chờ những lời này của cô, liền cười cười, vỗ nhẹ má cô, “Được rồi, anh về đây. . . Chờ vài hôm thôi, anh sẽ đến đón em.”

Không hiểu sao, bỗng nhiên Hi Hi tóm lấy cổ áo anh không buông. Nhìn con trai, Doãn Chính Đặc hôn lên bàn tay mũm mĩm của nó, “Ngoan nào, chờ bố đến nhé.”

Hi Hi học anh, “Bố, bố.”

Anh xoa cái đầu nhỏ, trong lòng vô cùng lưu luyến.

Lê Diệp đưa anh ra đến cổng, nhìn đồng hồ ăn và nước trong xe, chắc chắn đủ cho anh ăn trên đường trở về rồi mới ngẩng lên, “Về đi, trên đường cẩn thận.”

Trần Oanh và Doãn Kính Lam cũng ra tiễn, Doãn Chính Đặc khoác tay lên cửa xe, nhìn hai người rồi gọi một tiếng, “Mẹ.”

Trần Oanh xua tay, “Mẹ biết con muốn nói gì, yên tâm đi, mẹ không ăn thịt người đâu mà sợ, mẹ chỉ lo nhang khói cho bố con thôi.”

Doãn Chính Đặc cau mày, “Con chỉ định bảo mẹ giữ gìn sức khỏe thôi mà.”

“Thôi đi, mẹ còn không hiểu con đấy.” Trần Oanh liếc anh một cái, “Mau về đi, lái xe chậm thôi.”

Anh gạt đầu, lại đưa mắt nhìn vợ con rồi lên xe rời đi.

Bất kể là chia xa bao lâu, chung quy vẫn là chia xa. Một giây nhìn anh rời đi, trong lòng Lê Diệp chợt có một cảm giác kỳ lạ đến khó hiểu.

Cô cảm thấy không phải là không đành lòng, bởi vì chỉ có vài ngày mà thôi, huống hồ, cô nghĩ mình không thể có loại cảm xúc đó với anh được. Nhưng là cái gì thì cô không rõ ràng, có điều, mùi vị của cảm giác này không tốt chút nào, cô không muốn ném thử thêm lần nữa.

Trong chùa nhanh chóng làm xong cơm tối, có người đến mời cả nhà đi. Trần Oanh nhìn cô một cái, “Đi thôi, vào ăn cơm.”

Cô bế Hi Hi, quay đầu đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Yêu không sâu đậm không sinh lòng vòng

Trong chùa. Ăn cơm xong, Trần Oanh dẫn người nhà đi thấp hương trước bài vị Doãn Trung Minh.

Lần đầu tiên Lê Diệp đến đây nên không dám mạo phạm, chỉ bé Hi Hi im lặng nghiêm trang.

Tuy rằng chồng đã qua đời nhiều năm, sự thật này, mọi người trong nhà đều đã có thể chấp nhận. Nhưng mỗi lần đến đây, vẫn khó tránh khỏi tức cảnh sinh tình. Nhìn bài vị, mắt Trần Oanh ngấn lệ, “Trung Minh, đây là con trai của A Đặc, anh cũng làm ông nội rồi.”

Nói xong, bà bé Hi Hi lại. Hi Hi không hiểu gì, hươ hươ bàn tay nhỏ mập mập.

Lê Diệp nhìn bà, thật ra cũng không thể nói là hận bà. Sau khi chồng qua đời, tinh thần Trần Oanh ký thác trên Doãn Chính Đặc, ai làm mẹ mà không muốn điều tốt cho con cái. Luận về gia thế và thân phận, thì quả thật Doãn Chính Đặc có thể tìm được một người tương xứng, ít ra không phải là một người bình thường như cô.

Doãn Kính Lam đứng bên cạnh, cũng thấp hương, từ từ nhắm hai mắt nhắm nhắm vài câu, hẳn là cầu mong người cha đã mất phù hộ cho mình.

Thấp hương xong, Trần Oanh trả thẳng nhỏ lại cho Lê Diệp, “Sáng mai có lễ cúng, con cho Hi Hi ở trong phòng, không phải đến đây đâu, thẳng bé nhỏ quá, không thích hợp ở đây.”

Lê Diệp gật đầu, Hi Hi ngậm núm vú giả, ngo ngoáy trong lòng cô.

“Đi đi.” Trần Oanh xua tay, “Mẹ ở đây với bố một lúc.”

Rời khỏi Phật đường, Doãn Kính Lam về phòng.

Ngôi chùa quá u tĩnh, khác hẳn với thế giới bên ngoài.

Lê Diệp bế Hi Hi, quay đầu lại nhìn. Trần Oanh vẫn đứng trước linh vị. Trong ấn tượng của cô, bà là một người phụ nữ cứng rắn, không ngờ đến lúc nhìn thấy linh vị chồng lại không kìm nén nổi nỗi bi thương như vậy.

Ngẫm ra, sinh ly tử biệt, là nỗi đau khổ mà chẳng ai quên được.

Trời còn chưa tối hẳn, thỉnh thoảng lại có tiếng gõ mõ vắng vắng vọng lại.

Cô lần theo âm thanh, đi tới một gian Phật đường. Bên trong rất sáng, có một vị sư đang ngồi im lặng tụng kinh.

Dường như khung cảnh này sẽ khiến người ta cảm nhận được sự tĩnh lặng. Lê Diệp đứng ở cửa nghe, Hi Hi ban nãy còn nghịch ngợm thì giờ lại ngã vào vai cô, tuyệt nhiên không hề làm loạn nữa.

Niệm kinh một lát, vị sư kia mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn hai mẹ con cô.

Lê Diệp lập tức giải thích, “Ồ xin lỗi, con quấy rầy thầy rồi...”

Vị sư trông rất hiền lành, ông mỉm cười, “Có thể bị quấy rầy, thì là kẻ không đủ kiên định rồi... Phải là ta xin lỗi con mới đúng.”

Hi Hi nhìn vị sư vận áo thiền xanh trắng chim với cái đầu bóng nhẫy liền chìa tay ra, “Bé, bé!”

Lê Diệp nắm lấy tay Hi Hi, thẳng nhóc này, làm nũng cũng chẳng biết phân biệt đối tượng.

Vị sư cũng có vẻ thích thẳng bé nanh lợi này, bè đi tới, duỗi tay ra, Hi Hi lập tức nhào ra.

Ông nhìn Lê Diệp, xin ý kiến, “Được chứ?”

Lê Diệp đưa Hi Hi cho vị sư, ông liền bế lấy thẳng bé. Thẳng nhóc thật sự rất có hứng thú với cái đầu bóng nhẫy của ông, sờ tới sờ lui, bi bô nói một từ không rõ, “Không, không.”

Chỉ có mẹ thẳng bé mới hiểu nó đang nói gì...nhưng lại chẳng thể giúp nó dịch ra. Nó đang tò mò, vì sao vị sư lại không có tóc.

Bất kể ở đâu, những sinh linh mới luôn được người ta yêu quý, vị sư bế Hi Hi, nhìn Lê Diệp, “Người đưa mẹ con con đến đây hôm nay, chắc là bố thẳng bé... Hai bố con trông rất giống nhau.”

Lê Diệp gật đầu, nhìn vị sư như một đấng siêu nhiên, lại nghĩ về chính mình mà có chút áy náy, “Trong mắt thầy, có lẽ chúng con là những kẻ phạm phu tục tử bị vấy trong bụi hồng trần.”

Vị sư cười cười, “Yêu không sâu đậm không sinh lòng vòng... Trên thế gian này, mỗi người đều có dục vọng của mình, nếu có thể thật sự bất thâm bất chấp, thì sẽ chẳng ở trong vòng luân hồi.”

Lê Diệp nghe nhưng không hiểu một cách rõ ràng, Hi Hi cũng không hiểu, thẳng bé đưa tay sờ lỗ tai vị sư, bỗng nhiên buống bình ngo ngoáy trong lòng ông.

Bật cười sang sảng, vị sư trả Hi Hi lại cho Lê Diệp, “Thằng bé này hoạt bát thật đấy.”

Trở lại vòng tay mẹ, Hi Hi ghé vào vai mẹ, ngáp một cái, rồi ngoan ngoan nằm yên.

Vị sư đi tới cửa, đưa mắt nhìn ánh trăng bên ngoài, rồi dường như đang cảm thán, “Thiện duyên ác duyên, vô duyên bất tự. . . Chuyện nhân duyên, đều được định từ kiếp trước rồi.”

Lê Diệp ôm đứa con bụ bẫm, nghĩ thầm, nếu hôn nhân được định từ kiếp trước, vậy thì cô và Doãn Chính Đặc, từ kiếp trước đã định là ở bên nhau sao.

Nhưng cô không tin, nếu không phải do anh ngang ngược can thiệp, thì cô đã sớm kết duyên cùng Hạ Tùng Đào rồi. Là ý trời, hay là ý người?

“Vậy. . .” Cô nhìn vị sư, “Nếu một người quá mức chấp nhất, có thể sẽ thay đổi được chuyện đã định không ạ?”

Vị sư lắc đầu, “Người thiện ắt gặp điều thiện, nếu chỉ lo mình được đền bù mà cưỡng cầu người khác, thì chẳng gặt được kết quả tốt, ngược lại sẽ tạo nghiệp lớn. . . Thấu hiểu mà giúp người ta thành sự, thì mình mới có thể nhận được báo đáp.”

Hi Hi mắt húng lăm bẫm vài tiếng như đang thúc giục cô, Lê Diệp liền vỗ về nó, nhìn vị sư, “Quấy rầy thầy rồi. . .con cho thằng bé về trước đây ạ.”

Vị sư gật đầu, mỉm cười nhìn cô rồi đi.

Ở đây không có hoạt động giải trí gì, sau khi bầu trời chuyển sắc đen thẫm thì mọi người đều đi ngủ. Lê Diệp đưa Hi Hi về phòng. CHỖ này không sạch sẽ bằng ở nhà, thỉnh thoảng lại có muỗi bay vo vo, cô liền lấy cái màn Doãn Chính Đặc mang đến rồi mắc lên.

Vừa sắp xếp xong, điện thoại liền đổ chuông.

Cô không cần đoán cũng biết là ai, lập tức bắt máy, giọng Doãn Chính Đặc vang lên, “Thế nào rồi? Ăn cơm chưa?”

Cô đáp, “Ăn rồi, chuẩn bị đi ngủ.”

“Con đang làm gì đấy?”

Lê Diệp nhìn thoáng qua, Hi Hi đang nằm trên giường, tóm hai chân tự chơi một mình.

“Nó đang tự nằm chơi một mình.”

Ở đầu bên kia, anh cười, “Anh đang chờ lên máy bay, bảo con chờ anh về nhé, rồi anh sẽ chơi với nó.”

Lê Diệp nhìn Hi Hi, cô làm thế nào mới có thể nhấn lại lời của Doãn Chính Đặc cho một đứa trẻ mới hơn một tuổi chứ, yêu cầu của anh thật buồn cười.

Thấy cô không nói gì, anh hỏi, “Vừa nãy làm gì thế? Gọi điện thoại cho em mà không ai bắt máy.”

“Em đưa Hi Hi ra ngoài đi dạo loanh quanh, gặp một vị sư thầy nên đứng hàn huyên với ông ấy một lát.”

“Ồ? Hàn huyên cái gì vậy?” Doãn Chính Đặc tò mò hỏi.

Lê Diệp ngẫm nghĩ, rồi lắc đầu, “Không có gì cả.”

“Anh đoán được.” Thái độ của anh có chút ngạo mạn, “Đơn giản là chuyện khuyên con người không nên để ý cái này, đừng cầu mong cái kia. . . Nếu cứ cầu là được thì thế giới này cũng chẳng cần phải tiến bộ, mọi người cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Lê Diệp không ngờ anh lại nói lời bất kính như vậy, “Phật học rất rộng lớn.”

“Thế sao? Nhưng mà anh lại chỉ tin vào chính mình.” Doãn Chính Đặc tỏ đầy vẻ kiêu hãnh.

Lê Diệp không muốn anh nói thêm nữa, “Đừng nói chuyện này nữa. . . Anh có mang thuốc đi không đấy? Tối qua uống xong anh còn để trên bàn.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng anh lục lọi túi đồ, một lát sau, anh nói, “Có mang, chẳng phải tối qua em bỏ vào túi cho anh sao?”

Lê Diệp nhẹ nhàng thở ra, “Vậy là tốt rồi.”

Anh hơi cúi đầu, cười rộ lên, rõ ràng đầy vẻ đắc ý. Cho dù anh không nói nhưng Lê Diệp cũng đoán ra được anh đang cười cái gì, liền bĩu môi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng thông báo của nhân viên sân bay, rằng có thể bắt đầu làm thủ tục lên máy bay, Lê Diệp giục anh, “Anh mau đi đi.”

Anh đứng dậy, đi đầu phòng khách VIP đi làm thủ tục, chẳng mấy chốc đã ngồi xuống. Cảm đi động, anh nhìn giờ, “Anh phải tắt điện thoại đây, đến nơi anh sẽ gọi cho em sau.”

Lê Diệp lắng nghe giọng nói của anh lại cảm thấy chút lo lắng, nhưng chẳng hiểu là lo lắng gì, cô chỉ nói, “Anh chú ý an toàn.”

Doãn Chính Đặc cười cười vài tiếng, xem ra rất vui vẻ, “Lo lắng như vậy, lần sau anh đưa em đi cùng.”

Bị anh trêu, Lê Diệp có chút bực dọc, “Không nói nữa, cúp máy đây.”

“Em đi ngủ đi, thay anh hôn con một cái.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn Hi Hi, không biết thằng bé nghĩ cái gì, cũng có khi là nghe được tiếng Doãn Chính Đặc, đang nằm chơi mà thằng bé tự dưng cười ra tiếng.

Anh nói phải tắt máy, tạm biệt xong liền ngắt điện thoại.

Lê Diệp nhìn di động, trong lòng bỗng thoáng cảm thấy một nỗi bất an...

Là vì câu nói “Cường cầu người khác sẽ tạo nghiệp” sao?...

Hay là bởi thái độ ăn nói không biết chừng mực của Doãn Chính Đặc?

Cô nhìn Hi Hi nằm chơi một mình, nghĩ thầm, nếu đã là vợ chồng thì có nghĩa là kiếp trước đã kết duyên, bất kể là tốt hay xấu, vẫn xem như đã ở bên nhau.

Như vậy, nếu không có duyên phận, có cưỡng ép cũng là vô dụng phải không?

Cô lại bị chính mình gây phiền muộn. Phật pháp quá mức sâu xa, ngay cả tăng bề mặt cô cũng không hiểu nổi.

Cô không thể tìm được một cách giải thích hợp lý để khiến mình thoải mái, cũng không thể tìm được một kết quả xác thực nhất để định nghĩa khúc mắc giữa họ.

Cô sờ chiếc nhẫn trên tay mình, chợt thấy căng thẳng. Cô không muốn bất cứ ai gặp phải chuyện ngoài ý muốn, cô đưa Hi Hi về, đã là quyết định đi vào quỹ đạo rồi.

Cô không muốn cho đứa bé đáng thương này lại gặp phải chuyện gì nữa, khó khăn lắm thằng bé mới có bố mẹ bên cạnh...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Gia đình nhỏ

Sáng sớm hôm sau, nhà chùa bắt đầu thực hiện lễ cúng. Lê Diệp và Hi Hi không phải đến, chỉ ở trong phòng cũng nghe được tiếng tụng kinh ở bên ngoài. Hi Hi nghiêng đầu, tò mò lắng nghe, nom vẻ rất ngoan ngoãn.

Nghe âm thanh này, trong lòng cảm thấy tĩnh lặng cách lạ. Thật ra cô mong Doãn Chính Đặc cũng đến nghe, tính cách anh quá mức ngang ngạnh, cứ vậy cũng không phải là tốt, nhà Phật kiêng kỵ nhất là chuyện chấp niệm quá sâu. Nhưng sao anh có thể thay đổi tính cách đã được hình thành từ lâu, dù cho một chút cũng khó.

Làm xong lễ cúng, cả nhà còn muốn ở lại đây thêm vài ngày, tuy rằng cuộc sống giản dị hơn hẳn, nhưng cũng không quá khó chịu. Ngày ngày dậy sớm, nghe tụng kinh, thỉnh thoảng sư thầy trong chùa còn giảng giải giáo lý nhà Phật cho họ, nghe xong sẽ cảm thấy tâm tình nhẹ nhõm.

Vị sư mà Lê Diệp gặp đêm mấy hôm trước tên là Cảnh Hồng, không phải là người có địa vị cao nhất ở đây, nhưng Lê Diệp lại rất thích nói chuyện với ông ấy. Trông ông rất hiền từ, người như vậy từ trong tâm đã thiện lương, cho nên bề ngoài mới có thể khiến người ta cảm thấy an tâm và tin nhiệm đến vậy.

Sư Cảnh Hồng cũng cảm thấy mình có duyên với mẹ con cô. Không cho ăn thì lại chơi đùa, thằng nhóc con chẳng mấy chốc đã bị thu phục, vừa thấy ông đã chìa tay đòi bế.

Chiều hôm sau, Lê Diệp dẫn Hi Hi đi dạo trong sân. Thằng bé đang đến tuổi tập đi, có người lớn dắt là có thể đi được một đoạn.

Đang lăm chằm bướt, bỗng nhiên Hi Hi giẫy giụa nhào về phía trước, Lê Diệp ngẩng đầu thì thấy sư Cảnh Hồng đang cầm con ngựa nhỏ bằng gỗ đi tới.

Hi Hi biết là cho mình, vội vàng chìa tay ra, “Của bé.”

Sư Cảnh Hồng đưa con ngựa gỗ cho nó, rồi nhìn Lê Diệp, “Ta làm lúc nhàn rồi, có điều là nghiệp dư, cho thằng bé chơi thôi chứ không trưng bày được.”

Lê Diệp nhìn con ngựa gỗ được khắc tỉ mỉ, bèn tán thưởng, “Tuyệt lắm rồi ạ ... Cảm ơn thầy.”

Sư Cảnh Hồng ngồi trên phiến đá, nhìn dáng vẻ đáng yêu của Hi Hi, bỗng nhiên ông than thở, “Thằng bé này khiến ta cảm thấy rất than thiết, bình thường đến tuổi ta, cũng phải có cháu rồi.”

Lê Diệp nhìn ông. Người xuất gia tu hành như ông, số nhiều không có vợ con, ngẫm ra, nổi cô đơn đó, không phải người bình thường nào cũng có thể chấp nhận được.

Cho con ngựa vào miệng, Hi Hi mới biết nó không ngon miệng, nước miếng chảy dài ra.

Sư Cảnh Hồng xoa xoa đầu nó, có chút ngẩn người.

Nhìn vẻ cô đơn của ông, Lê Diệp có thể cảm nhận được, ông vẫn còn mối vương bận, dù ông đang sống đời tu hành.

“Thưa thầy, thầy đến đây từ khi nào ạ?” Lê Diệp không kìm được liền hỏi.

Sư Cảnh Hồng lắc đầu cười, “Hở thận quá, ta phiêu bạt mãi, một năm trước mới đặt chân đến đây, ở đâu cũng thế thôi, không có cách nào thoát khỏi phạm trần được.”

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của Hi Hi, Lê Diệp nói, “Thật ra sống giữa chốn phạm trần, cũng không chắc đã là một sự hưởng thụ.”

“Ta muốn xa phạm trần, là bởi nơi đó có quá nhiều đau khổ, nhưng vì nhiều đau khổ nên trong lòng không thể buông bỏ được, lại càng khó cách biệt phạm trần.” Sư Cảnh Hồng lắc đầu, bắt đầu đi thờ dài.

Lê Diệp mừng vì mình là người phạm, cũng an tâm làm người phạm. Cô không thể buông bỏ rất nhiều chuyện trong lòng, cũng sẽ không thờ buông...

Chịu đựng sẽ đau khổ, buông bỏ, e rằng sẽ càng khổ hơn... Huống hồ, cô không có duyên tu hành, không thể thanh thân rũ bỏ tất cả mà đi được.

Đang đứng trò chuyện, cô nhìn thấy Doãn Kính Lam đi từ phía hành lang lại. Đạo gần đây chị ta ít nói hẳn, từ sau khi phát sinh mâu thuẫn với Khang Đức Văn, cho dù vẫn cố duy trì quan hệ hôn nhân nhưng khó mà khôi phục được sự thoải mái như trước đây.

Chị ta đứng trước mặt cô, nhìn cô và nói, “Mẹ gọi cô qua, một lúc nữa cầu bình an cho nhà họ Lê.”

Lê Diệp gật đầu, “Em đến đây.”

Nói xong, cô bế lấy Hi Hi, nhìn sư Cảnh Hồng và nói, “Thưa thầy, con đi trước ạ.”

Cảnh Hồng nhìn cô, “Xin hỏi... Con họ Lê ư?”

“Dạ đúng ạ.” Lê Diệp cười, “Lê trong từ bình minh ạ.”

Sư Cảnh Hồng lại hỏi, “Ta quen một gia đình họ Lê, không biết có quan hệ gì với con không...”

Lê Diệp nhìn ông, ông nói tiếp, “Lê Thành Tường là gì của con?”

“Là bác cả con ạ.”

Sư Cảnh Hồng có chút kích động, “Thế con là con của người con thứ mấy?”

Lê Diệp biết người này quen nhà họ Lê, chỉ tiếc, cô chẳng là con nhà thứ mấy cả. Cô lắc đầu, “Con được bà nội nhận nuôi ạ.”

Sư Cảnh Hồng nhìn cô chăm chăm, “Thế con có bố mẹ không? Họ tên gì?”

Lê Diệp thấy ông có vẻ căng thẳng, cảm thấy có chút kỳ quái nhưng vẫn trả lời, “Con vốn mang họ Châu ạ.”

Sư Cảnh Hồng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Lê Diệp ôm Hi Hi lại, “Thầy quen bố mẹ con không ạ?”

Sư Cảnh Hồng lắc đầu, “Ta chỉ quen nhà họ Lê thôi... Xin lỗi con, ta hỏi hơi nhiều.”

“Không có gì ạ.” Lê Diệp bế Hi Hi đi. Sư Cảnh Hồng thì vẫn đưa mắt nhìn theo thằng bé đang nằm rạp trên vai cô. Thằng bé quá đáng yêu, khiến người ta chỉ nhìn một cái là không muốn rời mắt nữa.

Đến tối, Lê Diệp ru Hi Hi ngủ, rồi cô ngồi vào một góc đọc sách kinh.

Nhập gia tùy tục, ở trong này thì nên xem những loại sách giúp thanh tịnh tâm hồn nhiều hơn.

Di động đồ chuông, cô đưa mắt nhìn rồi bắt máy.

Vì chèn lệch mũi giờ, bên kia là sáng sớm, giọng của Doãn Chính Đặc có đôi phần ẻo oai, “Ngủ chưa?”

“Hi Hi ngủ rồi.” Cô nhìn con, thằng bé giờ cả hai tay lên đầu, tư thế đúng như đang đầu hàng.

Anh hỏi em ấy.” Anh nói.

Lê Diệp cảm thấy câu hỏi của anh quá sức thừa thãi, nếu cô ngủ rồi thì sao còn nhận được điện thoại.

Anh nói xong rồi lại tự cười, “Hôm nay làm gì vậy?”

“Nghe giảng kinh thôi.”

“Nghe thì nghe thôi, về đừng bắt anh học theo.” Anh cảm giác mình đã phạm sai lầm. Người khác bị cảm hóa kiểu gì anh cũng mặc kệ, nhưng người phụ nữ này thì cực kỳ nguy hiểm. Cô vốn không đủ kiên định, nghe được mấy câu đại loại như “Thấu đáo rồi ắt buông bỏ, không cố chấp”, khó đảm bảo là không bị cô vũ. Nếu cô chạy đi lần nữa, anh không biết phải dùng cách gì để kéo cô về.

Lê Diệp trách anh, “Thôi, anh đừng có ăn nói không chừng mực nữa đi.”

Doãn Chính Đặc lại hỏi, “Mẹ với chị anh, không gây khó dễ gì cho em chứ?”

Thật ra anh có phần xấu tính, cho dù quan hệ của họ không thân thiết, nhưng mẹ và chị anh vẫn rất khách sáo với cô, vậy mà anh lại hỏi họ có gây khó dễ cho cô không. Để người nhà anh mà nghe thấy, thế nào cũng cực kỳ đau lòng.

“Không đâu, anh không phải lo, đều rất ổn.”

Nghe giọng nói của cô không có vẻ miễn cưỡng, Doãn Chính Đặc mới nhẹ lòng, “Còn hai ngày nữa thôi, anh sẽ qua đón em và con.”

Chỉ là một câu bình thường, anh cũng không có ý sến sảm, nhưng Lê Diệp nghe xong mà lại sinh cảm động. . .

Anh không nói sẽ đón mẹ, đón chị, mà chỉ nói đón cô và con trai, điều này khiến cô có một cảm giác rất kỳ lạ. Họ, là một gia đình nhỏ, như anh nói, thì nó còn có sức nặng hơn cả đại gia đình của anh.

Nhìn đồng hồ, thời gian bên cô đã vào đêm, Doãn Chính Đặc vội nhẹ giọng nói vào ống nghe, “Được rồi, em đi ngủ đi, ngủ ngon nhé.”

Lê Diệp nằm xuống gối, gật gật đầu, “Ủm”

Có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cô lúc này, nó vừa hiện lên trong đầu, anh lập tức cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. . .

Cảm thấy cổ họng khô rát, anh nói một câu không biết là bộc lộ tâm tình hay là uy hiếp, “Chờ anh về đây.”

Lê Diệp cười cười rồi cúp điện thoại.

Tắt đèn, cô nằm thẳng người, đang định nhắm mắt ngủ thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài.

Tưởng là mấy sư tiểu đi tuần đêm, cô cũng không quá để ý. Một nơi như chùa chiền, chắc chắn sẽ không có tội phạm.

Thor dơ một lát, bỗng có người ra sức gõ cửa, cô kinh hãi, vội vàng tóm lấy áo khoác vào người rồi ra mở cửa.

Nhưng cửa vừa mở ra, bên ngoài lại chẳng có ai, cô đang định đóng cửa lại thì bất chợt người thấy một mùi khét lẹt xộc tới.

Nghe ngóng xung quanh, phát hiện là mùi phát ra từ phòng bên cạnh. Đó là phòng của Trần Oanh và Doãn Kính Lam. Cô nghĩ họ không quen ăn đồ chay trong chùa nên mới tự nấu ăn, nhưng ngấm đi ngấm lại thì có vẻ như không phải.

Lúc trước, người giúp việc trong nhà mua rất nhiều đồ ăn bỏ vào xe, nhưng đều bị Trần Oanh nói. Bà bảo vào chùa có mấy ngày, chuẩn bị đơn giản thôi, đó không phải là nơi để đi nghỉ dưỡng. Hiện giờ, không thể có chuyện bà nấu ăn ngay ở đây. Hơn nữa, mùi khét này, không giống mùi than củi bị đốt.

Trong lòng có sự cảm không lành, cô chạy vòng qua cổng vòm. Nhìn thấy làn khói đặc kịt tản ra từ trong phòng, cô chợt rùng mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Bị nghi ngờ

Nhìn thấy khói đặc bay ra từ cửa sổ phòng ngủ bên cạnh, Lê Diệp lao đến, ra sức gõ cửa, “Bác gái! Cháy rồi! Hai người có ở trong không?” Bên trong không có ai đáp lại, cô đập cửa vài lần nhưng cánh cửa vẫn không được mở ra, vậy nên cô đành quay đầu đi tìm người giúp đỡ.

Nghe thấy tiếng kêu của cô, mấy vị sư ở gần đó vội chạy đến, nhìn thấy đám khói đặc cuộn cuộn bay ra, họ lập tức đi tìm đồ để dập lửa. Có người phá cửa, nhưng khói bên trong quá đặc, không ai đi vào được. Vốn dĩ có bình chữa cháy, nhưng họ đến chỗ cất tìm thì lại không thấy đâu. Mọi người hốt hải lấy nước hắt vào phòng, nhưng chẳng thấy có tác dụng gì.

Bởi đây vốn là vùng hẻo lánh, mãi một lúc lâu sau, đội chữa cháy ở khu lân cận mới đến nơi.

Có người chuyên nghiệp hỗ trợ, những người ở trong đã được cứu ra. Nhìn thấy Doãn Kính Lam và Trần Oanh đều đã ngất lịm đi, Lê Diệp lại gần gọi vài tiếng nhưng không ai đáp lại. Cô không dám làm chậm thời gian nữa, nhanh chóng để hai người mau chóng được đưa đến bệnh viện cấp cứu.

Khói vẫn lượn lờ quanh quẩn, cô chợt nhớ ra là Hi Hi vẫn còn ở trong phòng nên hốt hải chạy về.

Trong cái mùi cháy khét khiến người ta bất an, cô chạy vào phòng, thấy Hi Hi vẫn đang ngủ, dường như chẳng bị ảnh hưởng gì bởi vụ hỏa hoạn này.

Sợ thằng bé bị sặc khói, Lê Diệp bế nó lên, thấy thấy bé đang ôm một cái túi vải bố.

Cô nâng lên xem, bên trong rất cứng, cô không biết mình bỏ cái này ra khi nào, cũng chưa từng thấy trong phòng có thứ này.

Hi Hi ôm chặt cái túi không buông, cô cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đưa cả Hi Hi lên xe cứu thương để đến bệnh viện.

Bệnh viện.

Được cấp cứu, Doãn Kính Lam đã dần tỉnh táo lại, nhưng Trần Oanh thì có vẻ nghiêm trọng hơn. Bác sĩ nói bà vẫn đang trong thời kì nguy hiểm, không thể kết luận được khi nào thì bà tỉnh lại.

Doãn Chính Đặc đã được gọi điện báo, anh tức tốc chạy đến, nhưng đường xa xa xôi, chắc chắn phải một lúc lâu mới tới được.

Cảnh sát đã tham gia điều tra, có điều, ngôi chùa đã lâu năm thiếu sự tu sửa, căn phòng kia lại chủ yếu có kết cấu gỗ, xảy ra sự việc đó, thật ra cũng không phải là không có khả năng.

Lê Diệp bế Hi Hi đến thăm Trần Oanh. Bà nằm trong căn phòng vô trùng, đeo máy hỗ trợ hô hấp, đáng vẻ thật khiến mọi người lo lắng.

Một đêm trôi qua, cô mơ mơ màng màng ngủ trong phòng bệnh, chợt nghe thấy có tiếng bước chân vội vàng đi vào, rồi giọng nói quen thuộc gọi tên cô.

Cô ngồi bật dậy, lập tức thấy một bóng hình phủ lại.

Cô bật thốt lên, “Doãn Chính Đặc?”

Người vừa tới ôm ghì cô vào lòng, vuốt tóc cô, “Diệp Nhi! Em và con sao rồi?”

Lê Diệp ôm chặt lấy anh, lắc lắc đầu, “Em không sao, Hi Hi cũng không sao.”

Nâng mặt cô lên, Doãn Chính Đặc cẩn thận quan sát. Cô có mặt ở hiện trường vụ cháy, trên má còn dính mấy vết nhọ đen, đến bệnh viện mà vẫn chưa lau rửa nên trông vẫn lấm lem.

Anh lấy khăn tay ra, đổ một chút nước lên rồi lau mặt cho cô.

Lê Diệp xụi xụi mũi, “Anh qua thăm bác gái chưa?”

Anh gạt đầu, “Rồi, mẹ vẫn chưa tỉnh, lần này phải chuyển viện thôi, quay về tìm một bệnh viện lớn hơn.”

Lê Diệp có chút áy náy, “Nếu em phát hiện ra sớm hơn một chút thì tốt rồi...”

Anh vuốt nhẹ khuôn mặt cô, “Em với Hi Hi không sao chính là trong cái rủi có cái may rồi.”

Lê Diệp nhìn anh. Đáy mắt anh dày tơ máu, chắc chắn là cả đêm qua không ngủ. Cô chà chà hai tay một lúc cho lòng bàn tay ấm lên, rồi áp lên mắt anh.

Anh cảm thấy vô cùng thoải mái, vội hôn vào lòng bàn tay cô, “Minh về nhà đi.”

Hi Hi mon men bò lên đùi Doãn Chính Đặc rồi lại ôm cổ anh, đáng vẻ như đang cực kỳ bịn rịn.

Doãn Chính Đặc vỗ về thằng bé. Thật may là nó không bị thương, thằng bé còn nhỏ, lại yếu ớt, trải qua bao nhiêu khốn khó mới quay trở lại bên cạnh bố mẹ được...

Anh bế thằng bé xuống, đặt vào lòng Lê Diệp, rồi đứng dậy, “Anh đi làm thủ tục, em thu dọn đồ đặc đi.”

Lê Diệp nhìn anh vội vàng đi ra ngoài, cảm thấy anh hơi há như vậy nhất định là rất mệt mỏi rồi. Cô vỗ vỗ Hi Hi, may là cô và thằng bé không gây thêm phiền toái cho anh, anh đã mệt mỏi như vậy rồi.

Chiếc xe cứu thương chạy thẳng một mạch đưa Trần Oanh chuyển viện.

Trở lại bệnh viện ở nơi họ sống, bác sĩ khám lại một lần nữa cho Trần Oanh, kết quả vẫn không khác là mấy. Tình trạng của bà có phần nghiêm trọng, muốn bình phục cũng cần khá nhiều thời gian và sức lực.

Khi tình hình tạm thời ổn định, cảnh sát với hỏi Lê Diệp và Doãn Kính Lam sự việc xảy ra khi ấy.

Khuôn mặt bị thương, Doãn Kính Lam vẫn còn chưa lấy lại tinh thần được. Khang Đức Văn đứng cạnh chị ta mà dòng suy nghĩ của chị ta vẫn còn hỗn loạn, trả lời câu nào cũng lộn xộn.

Đêm đó, chị ta và Trần Oanh về phòng ngủ rất sớm, không hề nghe thấy âm thanh gì khác thường, ngọn lửa bùng lên bất ngờ, đến khi phát hiện ra thì cả hai đã chìm vào trạng thái hôn mê, không động đậy nổi.

Cùng ngày, Lê Diệp là người đầu tiên phát hiện ra sự việc, cảnh sát tra hỏi, cô hồi tưởng lại một lượt rồi kể từng chi tiết một.

Cảnh sát nghe xong lại truy hỏi, “Cô nói, cô nghe thấy có tiếng gõ cửa nên mới đi ra ngoài ư?”

Lê Diệp gật đầu, “Đúng vậy, tôi mở cửa ra ngoài, nhưng bên ngoài không có ai cả. Tôi nghĩ thấy có mùi khét khét nên đi ra tiếp, rồi phát hiện căn phòng đó đầy đặc khói.”

Cảm ơn bạn ủng hộ web truyện

Lời kể của cô có vẻ khiến người khác khó hiểu. Nếu đám cháy là chuyện ngoài ý muốn, có người phát hiện ra trước, phản ứng đầu tiên hẳn là phải lớn tiếng kêu lên, tại sao không nói gì mà lại gõ cửa nhắc nhở cô? Hơn nữa, nếu đám cháy là do có người tạo ra, vậy thì vì lý do gì mà người đó lại đánh động để Lê Diệp phát hiện ra? Im lặng phóng hỏa chẳng phải là càng có thể đạt được mục đích sao?

Nghĩ thế nào đi nữa thì cũng không thể nào giải thích thông suốt được chi tiết này.

Cảnh sát nhìn cô, nghiền ngẫm một lúc, “Cô và hai người bị thương, bình thường quan hệ thế nào?”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Anh có ý gì?”

Viên cảnh sát nói, “Đừng hiểu lầm, đây chỉ là câu hỏi theo lệ thôi...” Nói xong, anh ta nhìn Doãn Kính Lam, “Cô Doãn nói xem, quan hệ giữa cô với cô Lê thế nào?”

Doãn Kính Lam không nhìn Doãn Chính Đặc, tay không ngừng vuốt tóc, “Bình thường.”

Hai viên cảnh sát nhìn nhau, “Ý là không được tốt lắm phải không?”

Doãn Kính Lam nắm chặt tay, Doãn Chính Đặc đã vội lên tiếng, “Chuyện này tuyệt đối không liên quan đến Lê Diệp, anh đừng nói linh tinh.”

Viên cảnh sát nghe anh nói vậy lại thấy rõ ràng là có ý ngăn Doãn Kính Lam nói, nên liền nói, “Mấy vị, tường thuật độc lập đi... Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, chúng tôi phải điều tra rõ ràng mới được.”

Sau khi tách ra hai phòng riêng, viên cảnh sát hỏi Doãn Kính Lam một lần nữa, “Cô Doãn, xin cô nhớ lại xem, gần đây cô và mẹ cô có đắc tội với ai không? Người có thể làm ra chuyện này để trả thù hai người ấy.”

Khang Đức Văn ngồi cạnh hỏi, “Đã xác định là có người gây ra sao?”

Viên cảnh sát nói, “Hiện tại cũng chỉ là phỏng đoán thôi, tình huống nào có thể xảy ra, chúng tôi đều phải nghĩ đến... Lúc xảy ra vụ cháy, sự sôi trong chùa có chạy đi tìm bình cứu hỏa, nhưng mà lại không thấy. Sự trụ trì nói tháng trước họ mới thay một loạt, bỗng chốc lại không thấy tăm hơi, thật không thể không khiến người ta hoài nghi.”

Nhìn vào mắt Doãn Kính Lam, Khang Đức Văn nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của chị ta, “Người có khả năng nhất, chẳng phải là Lê Diệp sao... Cô ta chắc

chấn hận em với mẹ, ngoài cô ta ra, trong chùa không có người ngoài nào khác, cô ta còn nói có người gọi mình ra, căn bản là vô lý!”

Doãn Kính Lam chần chờ không nói. Viên cảnh sát lại hỏi, “Cô có nghi là Lê Diệp không? Quan hệ giữa mẹ con cô và cô ấy không tốt thật sao?”

Doãn Kính Lam sờ lên miếng gạc trên mặt, lớp da bên dưới vẫn bóng rát, chị ta oán hận nói, “Đúng, tôi cũng nghi là cô ta! Cô ta hận mẹ tôi với tôi!”

“Trước khi xảy ra sự việc, ba người có phát sinh mâu thuẫn nào không?”

“Có.” Doãn Kính Lam cắn răng nói, “Trước kia cô ta bị tôi và mẹ tôi đuổi đi, giờ đã quay lại, chắc chắn cô ta ghi hận trong lòng.”

Nắm rõ tình hình, viên cảnh sát để cho chị ta về trước để nghỉ ngơi.

Ở một phòng khác, Lê Diệp cũng bị cảnh sát ép hỏi để tìm ra điểm bất hợp lý. Từ trong phòng bệnh, họ tìm được chiếc túi vải bỏ trên người Hi Hi.

Lê Diệp không để ý đến thứ đồ đó, mà từ lúc ở chùa ra, Hi Hi vẫn giữ lấy chơi đùa. Sau khi cảnh sát mở ra, phát hiện bên trong có thứ gì đó đặc màu đen.

Họ nhìn một lát rồi hỏi cô, “Cô Lê, cô có thể giải thích một chút xem vì sao lại mang cái này theo không?”

Lê Diệp tỏ vẻ nghi hoặc, viên cảnh sát liền nhìn cô, “Than hoạt tính có thể hút khí độc, thanh lọc không khí... Cô Lê, không lẽ cô biết trước sẽ có hỏa hoạn nên mang cái này theo để đặt cạnh con trai đấy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Anh biết không phải là em

“Sao có thể được!” Lê Diệp nhìn chiếc túi vải, “Làm sao mà tôi biết là có hỏa hoạn được, tôi cũng chưa từng nhìn thấy thứ kia bao giờ, sau khi xảy ra vụ cháy, tôi chạy về phòng thì mới nhìn thấy thứ đó trên người thằng bé!” “Vậy ý cô là, có người khác đặt nó vào trong phòng?” Viên cảnh sát khó mà tin cô được, “Có người muốn phóng hỏa, cô ý đánh thức cô dậy, còn để thứ này bên cạnh thằng bé, vì sợ nó bị thương sao? Người này, cũng đối xử tốt với cô thật đấy.”

Lê Diệp không quan tâm họ nói gì, chỉ quay đầu nhìn Doãn Chính Đặc, “Em thật sự không biết tại sao lại thế này.”

Anh đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, rồi nhìn viên cảnh sát, “Đền chùa là chủ ý của mẹ tôi, trước nay Lê Diệp chưa từng đến đó, cô ấy không thể nào biết bình chữa cháy đặt ở đâu, một thân một mình, làm sao cô ấy có thể thành thực tìm được chỗ mà cất giấu tất cả chứ?”

Viên cảnh sát ngẫm nghĩ, lại nhìn Lê Diệp. Cho dù là lần đầu tiên cô gái này đến đó, nhưng cô ta cũng có thể thăm dò ngay trong mấy ngày đầu, sau đó giấu bình chữa cháy đi.

“Cô nói không biết gì, vậy mấy ngày ở trong chùa, cô có gặp người nào hoặc chuyện gì kỳ lạ không?” Viên cảnh sát hỏi Lê Diệp.

Lê Diệp lắc đầu, “Không, tôi không thấy gì hết, mấy hôm nay tôi chỉ nghe tụng kinh, đọc sách kinh, không xảy ra chuyện gì cả.”

“Vậy cô cảm thấy, người gõ cửa lúc xảy ra vụ cháy, là muốn giúp cô, hay muốn hại cô?”

Sao Lê Diệp có thể nghĩ được, lúc ấy cô còn đang luống cuống, hoàn toàn không biết là đang xảy ra chuyện gì.

“Tôi không biết...”

Viên cảnh sát nhìn cô với gương mặt đầy vẻ mất kiên nhẫn, “Thế thì cô nghĩ đi, nếu còn quên cái gì thì mau nói cho chúng tôi biết.”

Viên cảnh sát rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại cả nhà ba người.

Lê Diệp nhìn Doãn Chính Đặc. Mẹ và chị gái anh bị thương, trong đó còn có một người đang trong thế tính mạng bị đe dọa, còn cô thì lại bình an vô sự. Đổi lại là người khác, chắc chắn đều nghi ngờ cô.

Doãn Chính Đặc thấy cô nhìn mình chằm chằm thì liền đưa tay vỗ nhẹ đầu cô, “Đừng nghĩ ngợi nữa, anh biết chuyện này không liên quan đến em.”

Cô nghe xong mà mãi lâu sau vẫn không nói được một lời nào.

Cảm giác được tin tưởng, luôn khiến người ta thấy ấm lòng.

Xoa nhẹ mặt cô, rồi anh nói, “Anh sang nói chuyện với bác sĩ, xem tình hình của mẹ thế nào rồi.”

Lê Diệp bé Hi Hi, “Em cũng muốn đi.”

Anh không nói gì, cứ thế đưa cô và thằng nhỏ đi.

Hai ngày sau, Doãn Kính Lam xuất viện, còn Trần Oanh thì vẫn chưa tỉnh lại, phải nằm trong phòng bệnh theo dõi. Mọi người không dám nói cho ông cụ ở nhà thấy, nhưng xem ra cũng không thể giấu được lâu.

Ngày ngày Lê Diệp vẫn cùng Doãn Chính Đặc đến thăm. Tình hình của bà không mấy lạc quan, cứ vậy đến mấy hôm sau cũng không thấy có chút dấu hiệu chuyển biến tốt nào.

Phía cảnh sát nói nguyên nhân của vụ cháy là do mạch điện có vấn đề, nhưng là sự cố hay do người nào đó gây nên, thì vẫn chưa thể xác định được.

Ngoài cửa phòng bệnh, cô và Doãn Chính Đặc gặp Doãn Kính Lam.

Khuôn mặt Doãn Kính Lam có vết thương, một mảng da bị bỏng, phải bôi thuốc liên tục nếu không sẽ để lại sẹo. Chị ta vẫn dán gạc. Cho đến giờ, sự việc kia vẫn như một bóng ma đối với chị ta, mỗi lần nhìn thấy Lê Diệp, là chị ta lại để lộ ánh mắt thù hận.

Nhìn thấy cô, Doãn Kính Lam tức giận nói, “Thấy mẹ tôi không chết, có phải là cô thất vọng lắm không?”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Tốt nhất là chị đừng có ăn nói lung tung.”

“A Đặc, em đang bị tai trộm chuông rồi, chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Ba người ở đó, chỉ có cô ta là không làm sao, em cảm thấy có chuyện trùng hợp như thế không? Có người báo cháy cho cô ta, có người âm thầm giúp đỡ cô ta ư? Là ai làm như vậy? Nếu không phải là cô ta đang nói dối, thì tức là cô ta có đồng bọn!”

Lê Diệp không thể nào cãi lại nổi. Chính cô còn không biết vì sao lại có người đến gõ cửa, nhưng cô biết mình không thẹn với lương tâm.

“Phòng đoán vô căn cứ, đừng có lời ra mà nói nữa.” Doãn Chính Đặc bức tức, liếc mắt nhìn Doãn Kính Lam, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị.

“Em bị nó mê hoặc rồi!” Doãn Kính Lam tức giận nói, “Người nằm trong kia là mẹ em, là bà mẹ nuôi dưỡng em đấy!”

“Em biết, không cần chị nhắc nhở.”

Doãn Kính Lam tức đến phát run. Chuyện này không liên quan đến Lê Diệp ư, chị ta không tin. Làm sao lại trùng hợp như vậy được? Căn bản là đứa con gái này đang nói dối, sự việc chắc chắn do cô ta làm, cô ta oán giận chị ta và Trần Oanh ngăn cản cô ta và Doãn Chính Đặc ở bên nhau, nên mới nhân cơ hội trừ cò tận gốc, có thể cô ta mới sống yên ổn ở nhà họ Doãn được.

“Kính Lam” Khang Đức Văn ôm lấy bà vai chị ta, trấn an chị ta, “Đừng kích động, rồi sẽ điều tra ra được manh mối của sự việc thôi, anh tin là cảnh sát sẽ không để ai bị oan, cũng sẽ không bỏ sót kẻ nào cả.”

Doãn Chính Đặc liếc nhìn họ, “Lệnh điều động của anh sắp có hiệu lực rồi đấy... về thu dọn hành lý đi.”

Khang Đức Văn vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, “Cậu hai, tôi chỉ lo cho chuyện trong nhà một chút thôi, cậu hấp tấp quá đấy.”

“Không có ai gây phiền, tôi ắt sẽ không phải hấp tấp.” Anh chẳng buồn quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm vào người ở bên trong qua tấm cửa kính.

Doãn Kính Lam thấy anh cứ thiên vị Lê Diệp như vậy thì vội trách, “Mày cứ tiếp tục hồ đồ như thế đi! Mẹ nuôi mày tốn công vô ích, mới để mày đi đụng túng cho hung thủ!”

Thấy họ dằng dặc bỏ đi, Lê Diệp đưa mắt nhìn anh. Một chút thay đổi cảm xúc anh cũng không có, trông anh có vẻ chẳng hề để tâm đến lời nói của họ.

Thăm Trần Oanh xong, hai người cùng lên xe về nhà.

Trên đường về anh kêu đói bụng, mấy hôm nay chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và công ty, anh chưa được một bữa cơm từ tế nào.

Đỗ xe ở ven đường, anh tìm một nhà hàng không quá nổi bật rồi đi vào.

Lê Diệp đi theo anh. Qua cái tủ kính, anh chọn mấy món hải sản. Ông chủ vẫn cứ nhiệt tình giới thiệu, rồi nhanh chóng mang ra phía sau để chế biến.

Thật ra, Lê Diệp không ngờ anh sẽ đến chỗ này. Vốn dĩ anh rất kén chọn, trước giờ, những nơi anh đến đều thuộc hạng cao cấp không dính một hạt bụi.

Cầm bát đĩa lên, cô dùng nước ấm tráng qua, rồi lại lau khô sạch sẽ.

Doãn Chính Đặc chống lên trán, có vẻ mệt mỏi, anh tự day day lên thái dương đau nhức.

Thấy anh như vậy, Lê Diệp liền đứng dậy, đi ra phía sau anh, rồi xoa bóp thay anh. Anh cảm thấy thoải mái, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ.

Lê Diệp không nhận được, bèn hỏi anh, “Doãn Chính Đặc...”

Anh thấp giọng ừ một tiếng.

“Anh tin em sao?...” Có đôi khi cô cảm thấy chuyện này quá kỳ quặc, nếu đổi là người khác, cô cũng sẽ nghĩ lời giải thích như thế vừa gượng ép lại vừa lạ lùng.

Anh đưa tay vỗ vai cô, “Sao anh lại không tin em chứ.”

Lê Diệp hé miệng, “Em... Em quả thật là mỗi nghi ngờ lớn nhất.”

Anh cười khẽ hai tiếng, “Bằng hiểu biết của anh, không phải là em.”

Cô cảm thấy không có gì có trọng lượng bằng lời này, nhẹ nhàng day day thái dương cho anh, động tác thông thả mà vô cùng cẩn thận.

Anh ngồi yên đó, “Là người trong chùa làm.”

Lê Diệp có chút kinh ngạc, anh nói tiếp, “Biết được ai ở phòng nào, có thể nắm rõ giờ nghỉ ngơi của mọi người, tránh được người đi tuần đêm, biết bình chữa cháy đặt ở chỗ nào... Còn chưa đủ rõ ràng sao? Chỉ có người trong chùa mới quen được hết với những việc này.”

“Nhưng mà...” Lê Diệp không hiểu mấy, “Sao người trong chùa lại phải làm vậy? Hồi trước bác gái cũng đến đó vài lần rồi, chưa từng phát sinh chuyện này bao giờ mà?”

“Kẻ đó chỉ phóng hỏa ở phòng mẹ anh, chứng tỏ mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chính là mẹ và chị anh. Về chuyện gõ cửa phòng em, anh nghĩ, hắn không muốn giá họa cho em, mà là muốn nhắc nhở em.”

Lê Diệp không mấy tin, “Tại sao lại nói như vậy?”

“Hắn hà có gì phải gõ cửa phòng em, em phát hiện cháy, chẳng lẽ lại không lập tức tìm người dập lửa? Nếu người được cứu ra kịp thời, mỗi lửa của hắn chẳng phải là thừa vô ích rồi không? Hiện tại chị anh không sao, mẹ anh thì hôn mê, chắc hắn không phải là kết quả hắn muốn?”

Lê Diệp cũng không nghĩ thông được, “Có khi nào, là chuyện ngoài ý muốn không, mạch điện không tốt, cháy cũng là bình thường.”

Anh hừ nhẹ, “Nếu như vậy, thì thật ra đỡ phải cố đoán xem là ai làm... Nhưng dấu vết quá rõ ràng, không thể không nghi ngờ được.”

“Là nhắm vào nhà họ Doãn sao?” Lê Diệp nhìn anh. Nếu kẻ phóng hỏa muốn giết Trần Oanh và Doãn Kính Lam, như vậy thì hắn đã không đạt được mục đích. Rồi hắn sẽ thu tay lại? Hay vẫn tiếp tục làm điều ác?

Chạm đến làn da ấm áp của anh, Lê Diệp thoáng lo lắng.

“Anh phải về hỏi ông nội xem, rốt cuộc là đã đắc tội với ai, mà để người ta ra tay độc như vậy.” Quả là đau đầu, Doãn Chính Đặc hít sâu một hơi.

Đồ ăn nhanh chóng được bưng ra. Lê Diệp múc một bát cháo cua, thổi thổi rồi đưa cho anh.

Đây rõ ràng là xót mình, anh cười cười, nhận lấy, “Anh không sao, nhưng mà em ấy, đưa Hi Hi đi đâu phải cẩn thận, ra ngoài nhớ để tài xế đi cùng.”

Lê Diệp gật đầu, “Anh cũng phải chú ý đấy.”

Anh khẽ vỗ mu bàn tay cô. Giờ khắc này, có một cảm giác cùng chung hoạn nạn, kết chặt hai người lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Manh mối

Chạng vạng, Trần Oanh dần tỉnh dậy sau cơn hôn mê, nhưng chỉ là trong chốc lát, rồi lại mê man lần thứ hai.

Bác sĩ nói về cơ bản thì đã qua thời kỳ nguy hiểm, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì bà có thể từ từ bình phục.

Người nhà họ Doãn ở lại phòng bệnh với bà một ngày một đêm, sau đó bác sĩ nói họ cứ về nhà nghỉ ngơi, ở lại cũng không giúp được gì mà lại khiến họ

thêm một mồi.

Lúc về nhà, hai mắt Doãn Chính Đặc đã đỏ quạch, anh dẫn cô đến tầm gần tối thì gọi anh dậy để đến bệnh viện. Xong xuôi, anh bỏ nhào xuống giường ngủ thẳng một mạch đến lúc trời tối sầm mà vẫn không dậy.

Lê Diệp không đành lòng đánh thức anh dậy, liền đi ninh ít canh rồi đến bệnh viện.

Hiện giờ chỉ có y tá ở đó. Cô hỏi qua tình hình, biết được Trần Oanh tỉnh lại một lát rồi lại mê man, chẳng rõ là do quá mệt mỏi, hay là do tình trạng lại có gì thay đổi.

Đặt cặp lồng canh xuống, cô đứng ở bên cạnh giường. Cô y tá đứng bật dậy, nhìn thấy cô liền nói, “Cô Doãn, tôi ra ngoài gọi điện về nhà một lát được không? Sáng nay con tôi hơi sốt, tôi hỏi xem tình hình thằng bé thế nào cái.”

Lê Diệp gật đầu, “Cô đi đi, tôi ở đây cho.”

Cô y tá vội vàng cảm ơn rồi mở cửa đi ra ngoài.

Lê Diệp nhìn bình nước thuốc đang nhỏ tích tích, lại nhìn Trần Oanh. Ngon lửa hôm đó tuy rằng không bén tới người họ, nhưng hơi nóng cũng đủ làm tổn thương làn da. Doãn Kính Lam bị thương trên mặt, không biết có để lại sẹo hay không, trên người Trần Oanh cũng điểm vài vết thương, mái tóc hẫng còn mùi khen khét.

Cô tìm cái lược, chải lại mái tóc bện dính của Trần Oanh, lại lấy một lọ nước hoa từ trong túi ra rồi phun lên. Mùi khen bị lấn át, chỉ còn lại mùi nước hoa hương hoa cúc thanh nhã... Cô đặt lọ nước hoa lên kệ tủ ngay cạnh giường. Nếu không phải Doãn Chính Đặc tặng cô, thì cô cũng chẳng mang theo thứ này bên mình. Anh biết cô không thích mùi nồng, nên đã chọn một loại có mùi hương dịu nhẹ nhất. Đặt nó ở đây, cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy ngột ngạt hay khó chịu.

Đang ngồi đó, cô nghe thấy có người đẩy cửa bước vào. Nghiêng đầu nhìn, cô thấy một bác sĩ đeo khẩu trang tiến đến.

Cô đứng dậy, “Bác sĩ, tôi đặt một lọ nước hoa ở đây, được chứ?”

Cô sợ hương thơm này sẽ kích thích đến Trần Oanh, sức khỏe của bà hiện giờ có phần yếu.

Vị bác sĩ kia nhìn cô một cái, rồi đi thẳng đến cạnh giường bệnh, rút kim tiêm ra bắt đầu rút thuốc vào xi lanh.

Lê Diệp tưởng ông ta không nghe rõ nên hỏi lại lần nữa, “Bác sĩ, xit nước hoa liệu có ảnh hưởng đến sức khỏe của bà ấy không?”

Vị bác sĩ kia rút xong thuốc vào xi lanh, liền đỡ lấy bình thuốc truyền của Trần Oanh, rồi toan cắm kim tiêm vào.

Lê Diệp cảm thấy là lạ. Nhìn người này một lúc, ông ta đeo khẩu trang và đội mũ, chỉ để lộ ra đôi mắt, cô chợt cảm thấy quen quen, bỗng nhiên bùng tình, cô tóm lấy cổ tay ông ta, “Ông là ai?”

Gã kia đẩy cô lui về sau mấy bước, ống tiêm trong tay rơi luôn xuống đất.

Gã kia liếc mắt nhìn Lê Diệp một cái với đầy vẻ chán nản, “Đừng nhiều chuyện!”

Lê Diệp vừa nghe thấy thế liền kết luận ngay, người này không phải là bác sĩ. Cô vừa định kêu cứu thì người kia lập tức xông lên, bịt miệng cô lại, tức giận cảnh cáo bên tai cô, “Đừng lên tiếng!”

Lê Diệp cảm thấy giọng nói này có chút quen tai, bị ông ta bịt miệng, cô lạnh hết cả sống lưng... Ống tiêm ông ta cầm, bên trong là thứ chất lỏng màu vàng, cô không biết đó là gì, nhưng chắc chắn là tử nguy hiểm.

Ông ta nặng nề nói bên tai cô, “Cô đừng có nhận giặt làm cha!”

Cô nghe mà không hiểu, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ống tiêm ông ta cầm trên tay có thể dễ dàng chọc vào người cô, cũng có thể chọc vào người Trần Oanh.

Thấy cô im lặng, ông ta buông cô ra, lại đi về phía Trần Oanh.

Lê Diệp bỗng nhiên tóm lấy ông ta, đẩy về phía chiếc xe chở thuốc, đồng thời cao giọng nói, “Người đâu mau tới đây!”

Ông ta thoáng lảo đảo, nhìn đồng thuốc đổ vãi lung tung, bên ngoài bắt đầu có động tĩnh, ông ta bực bội lườm Lê Diệp một cái, “Mày đúng là hết thuốc chữa!”

Nói xong, ông ta xông ra khỏi cửa. Lê Diệp vội vàng tóm lấy vạt áo trắng của ông ta, ông ta lại quay đầu ấn cô vào tường, bực bội vô cùng, “Mày đi điều tra về tập đoàn Phong Ca xem! Đồ ngu dốt!”

Ngoài cửa sổ có bóng người đi qua, người kia lập tức buông Lê Diệp ra, lách mình trốn ra phía sau cửa.

Y tá chạy vào, nhìn thấy một đồng lộn xộn dưới đất liền kinh hãi nói, “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại thế này?”

Lê Diệp nhìn người trốn sau cửa vừa lách mình bỏ đi, cô vội vàng đuổi theo ra, nhưng đã chẳng thấy bóng người đâu nữa.

Việc này đủ kinh động, cảnh sát lại tìm đến, hỏi Lê Diệp rất nhiều vấn đề. May là bệnh viện có camera theo dõi, sau khi xem xong, họ xác nhận Lê Diệp không nói dối. Đúng là có một bác sĩ đến phòng bệnh, nhưng cái ông tiêm đầy thuốc vàng kia đã được ông ta mang đi, rốt cuộc ông ta có mục đích gì, không ai có thể kết luận được.

Sau khi biết tin, Doãn Chính Đặc sợ đến toát mồ hôi lạnh. Anh vội vã chạy tới, thấy mọi người đều không có chuyện gì thì mới thở một hơi nhẹ nhõm. Anh cũng hiểu bệnh viện là nơi an ninh lỏng lẻo, kẻ có chủ đích chẳng cần quá tốn sức cũng có thể vào. Anh lập tức mời người của công ty vệ sĩ đến, canh giữ hai tư giờ, đảm bảo an ninh đến mức cả ruồi bọ cũng không lọt vào nổi.

Sau khi về nhà, thấy Lê Diệp có chút hoảng hốt, nghĩ bụng cô quá sợ hãi, nên anh bảo người làm pha trà mang vào.

Lê Diệp uống hết chén trà, gương mặt mới khôi phục được chút hồng hào.

Anh xoa xoa bả vai cứng đờ của cô, “Mấy hôm nay em đừng tự mình đến bệnh viện, đợi anh rảnh sẽ đưa em đi cùng.”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh. Anh không gắng hỏi chi tiết chuyện lúc đó, còn cảnh sát thì đều hỏi cô có quen người đó hay không, tại sao lúc người khác tới thì không sao, cô vừa đến, người kia lập tức xuất hiện. Cô không trả lời được. Cảnh sát đều nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, nhưng Doãn Chính Đặc lại chẳng hề hoài nghi.

Trước đó không lâu anh vừa mới ngủ dậy, giờ thấy hơi đói, anh định đưa Hi Hi xuống nhà ăn cơm. Lê Diệp bảo muốn ở lại phòng nghỉ ngơi, anh liền nói một lúc nữa sẽ lên với cô.

Thấy anh đóng cửa lại, Lê Diệp vội đến cạnh bàn, mở máy tính ra.

Trong lòng cô tràn ngập nghi hoặc. Cô không nghĩ ra tại sao chuyện này lại trùng hợp như vậy, nhưng cô có cảm giác, tuy rằng người kia nhắm vào nhà họ Doãn, nhưng đối với cô lại chẳng hề có chút ác ý nào. Thời điểm cháy, ông ta nhắc nhở cô, còn lúc ở trong phòng bệnh, người kia có vô vàn cơ hội ra tay với cô, nhưng đối mặt với sự ngăn cản của cô, ngoài nổi giận ra, người kia không hề có hành động làm cô bị thương.

Máy tính được mở ra, cô vào trang tìm kiếm gõ dòng chữ “Tập đoàn Phong Ca”.

Mọi tin tức đều là từ rất lâu về trước, không có nhiều lắm. Cô mở thử một tin ra xem.

Tập đoàn Phong Ca từng là một trong hai tập đoàn phát triển nhất. Người sáng lập Tần Phong và Từ Ca là một đôi vợ chồng. Tập đoàn được họ đưa vào quỹ đạo kinh doanh rất thuận lợi, sau khi cả hai lớn tuổi, họ lui dần về phía sau, nhường sự nghiệp lại cho con trai. Thời đại biến đổi, tập đoàn phải thay đổi mô hình kinh doanh. Đúng lúc này, phương hướng sai lầm, cổ đông hùn vốn đều bỏ đi, tình hình tài chính lập tức đảo lộn khiến cho tập toàn lao đao. Tần Phong và Từ Ca lần lượt từ trần, tập đoàn cũng đi đến bước cùng là phá sản. Tin tức cuối cùng của họ, chính là con trai Tần Phong vì trốn nợ mà phải kéo cả vợ và đứa con gái mới sinh đi tự sát.

Cô đọc trang tin trước nay chưa từng biết, mà sống lưng lạnh toát.

Cô chưa bao giờ quen người nhà họ Tần, vì sao người xông vào phòng bệnh ngày hôm nay lại bảo cô phải tìm hiểu cái này?

Ông ta nói cô nhận giặc làm cha, nói cô không có thuốc chữa?

Lê Diệp vội vàng mở hết các kết quả tìm kiếm liên quan, nhưng không tìm ra được chi tiết nào nữa.

Quá lâu rồi, lâu như một câu chuyện xa xưa trong dĩ vãng. Dần dần, tin tức trên mạng cũng ít đi.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình, tìm một lúc vẫn là những tin tức tương tự, nhưng rồi rốt cuộc cũng tìm thấy thứ khác biệt. Cô mở trang diễn đàn ra, bên trong là một vài tin tức được một người chỉnh sửa.

Trong đó đều là chuyện của nhà họ Tần, nhưng không liên quan đến tập đoàn. Nghe nói đứa con trai của nhà họ Tần năm đó vô cùng khôi ngô tuấn tú, là đối tượng được biết bao thiên kim tiểu thư theo đuổi, đáng tiếc đến cuối cùng vẫn lâm vào cảnh túng quẫn. Có người nói ông ta đưa cả nhà nhảy xuống biển tự tử, cũng có người nói ông ta xuất gia.

Lê Diệp lần chuột xuống phía dưới, mở ra một hình ảnh trên trang tin cũ.

Đó là công tử của nhà họ Tần trong truyền thuyết, Tần Thành.

Cô nhìn gương mặt người đó, nhất thời giật mình.

Cho dù đã hai mươi mấy năm trôi qua, nhưng dáng hình một người cũng sẽ không thay đổi là mấy, có thể béo hoặc gầy đi, có thể già cả hay đầy vẻ tang thương. Nhưng...

Lê Diệp đưa tay che đi nửa dưới khuôn mặt, nhìn chăm chăm vào cặp mắt kia, bỗng cô cảm thấy như mình ngừng thở...

Là cùng một người, người tên Tần Thành trong bức ảnh, là người cô đã từng gặp ở chùa. Ông là vị sư Cẩn Hồng hài hòa dễ mến. Trong bệnh viện, cũng chính con người này đã bịt chặt miệng cô, làm bầm chi trích bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Sấm sét

Lúc Doãn Chính Đặc đi lên, Lê Diệp mới vừa đứng dậy khỏi bàn làm việc. Hi Hi quấy nhiễu đòi mẹ, Doãn Chính Đặc đặt thẳng bé lên giường, “Nặng thế này mà cứ bắt bế ầm mãi thôi.”

Hi Hi bị anh đặt sang một bên liền lập tức í éo mấy tiếng, không được ai để ý đến mới đành phải ngồi tự chơi đồ chơi một mình.

“Đã ăn tối chưa?” Anh kéo tay cô, lòng bàn tay anh ấm nóng, đan vào năm ngón tay cô truyền nhiệt.

Lê Diệp nhìn bàn tay hai người đang cài vào nhau, rồi lắc đầu, “Lúc trước em đã ăn một ít rồi.”

“Sợ à?” Anh nắm chặt đầu ngón tay cô, có chút lạnh.

Mấy ngày nay nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, mới tránh được một kiếp nạn ở chùa thì lại chẳng ngờ cô sẽ gặp phải tình huống như ở bệnh viện. Những người khác kiểu gì cũng có đôi ba lời ra tiếng vào, nhưng anh thì chưa từng nghi ngờ lòng dạ người phụ nữ này. Ngay cả giết gà còn không dám nhìn, cô có thể giết người được sao?

Anh có điên mới nghi ngờ cô.

Lê Diệp nhìn anh, lại thất thần.

Cô không thể nghĩ ra, người kia, rốt cuộc vì chuyện gì mà lại nói cho cô chuyện đó? Ông ta không sợ cô biết thân phận của ông ta rồi sẽ đi báo cho cảnh sát sao? Lân nào ông ta cũng đặt cô ngoài vùng nguy hiểm, ngoài việc cô không phải là người nhà họ Doãn ra, chẳng lẽ, giữa họ còn có mối liên hệ nào khác?

“Nghĩ gì vậy?” Đột nhiên anh hỏi.

Lê Diệp ngẩng đầu, lại lắc đầu, “Không có gì...”

Vỗ về gương mặt cô, rồi anh đưa cốc sữa qua, “Uống đi, rồi đi ngủ sớm một chút, anh phải ra ngoài một chuyến.”

Lê Diệp uống một ngụm sữa. Bên ngoài, sắc trời đã tối thẫm, mà nhà họ Doãn lại rơi vào thời gian rồi ren.

Cầm cổ tay anh, lòng Lê Diệp tràn đầy sầu lo.

“Chuyện công, ở nước ngoài chưa giải quyết được thỏa đáng, giờ anh còn phải đến công ty giải quyết nốt.” Thấy cô nắm chặt cổ tay mình, anh trịnh trọng nói, “Anh sẽ bảo toàn mình hoàn hảo để về gặp em.”

Lê Diệp nhìn vào ánh mắt anh, chậm rãi buông bàn tay đang nắm chặt tay anh ra. Cô chưa nói gì, nhưng lại khiến anh cảm nhận được sự bộc lộ tình cảm thâm lắng của cô.

Ở lại bên cạnh cô trong chốc lát, rồi anh ra khỏi nhà. Gần đây chuyện trong công ty nhiều vô kể, quỹ thời gian của anh đều đã bị sắp xếp kín đặc.

Ru Hi Hi ngủ xong, Lê Diệp cũng muốn đi ngủ, nhưng nằm trên giường mà không tài nào tĩnh tâm lại được.

Ngồi dậy, cô khoác thêm áo, rồi đi xuống dưới nhà.

Cô nói với thím Kim là mình đau đầu, muốn ra ngoài mua thuốc. Thím Kim hơi lo, Doãn Chính Đặc còn vừa dặn bà không được để cho cô ra ngoài một mình, vậy mà giờ Lê Diệp chẳng gọi lái xe, tự vào gara lấy xe đi. Lê Diệp bảo bà đừng nói cho Doãn Chính Đặc, đỡ cho anh phải lo lắng, tự cô đi một lúc là về.

Thím Kim cũng biết cô không phải là người không biết nặng nhẹ, chỉ dặn vài câu rồi liền lên tầng để ý đứa nhỏ.

Lê Diệp lái xe rời khỏi nhà họ Doãn, chạy nhanh một đường, cuối cùng đi vào khu nhà cao cấp có phong cảnh cổ xưa của họ Tần.

Chỗ này đã bị gán nợ cho ngân hàng, nhưng vì giá trị quá cao, hơn nữa nhà họ Tần từng sống ở đây lại làm cảnh nhà tan cửa nát, kẻ có tiền đều hơi kiêng

kì. Vì thế, nơi này vẫn bỏ không, chẳng bán hay trao tay ra bên ngoài.

Lê Diệp xuống xe, nhìn ngắm nơi này. Cho dù đã hoang tàn nhiều năm, nhưng chỉ dựa vào khoảng sân không thấy đường biên này, cũng có thể tưởng tượng được lúc xây dựng đã tốn nhiều nhân lực và vật lực đến cỡ nào.

Nhà họ Tần, dòng họ danh gia cao quý, đã xuống dốc ngay tại nơi này.

Cô đang đứng đó, chợt bên cạnh truyền đến tiếng bước chân. Cô nghiêng đầu, mượn ánh đèn xe để nhìn người đàn ông đang chậm rãi đi tới.

Cô lùi ra sau hai bước, cảnh giác nhìn ông ta.

“Rốt cuộc con cũng đến đây.” Người vừa tới mang sắc mặt lạnh lùng, nhưng trong ánh nhìn với cô thì không mang theo vẻ công kích.

Lê Diệp nhìn người đó chằm chằm, “Rốt cuộc tôi nên gọi ông là gì? Cảnh Hồng? Hay là Tần Thành?”

Ông ta cười cười, gương mặt thoáng hiện vẻ chua xót, “Có lẽ, con nên gọi ta một tiếng bố.”

Lê Diệp kinh hãi, cả người như bị sét đánh. Cô khiếp sợ nhìn ông ta.

Ông ta quay đầu nhìn khu nhà nhuộm đầy màu trầm buồn hoang phế, “Con được sinh ra ở đây đấy, Tiểu Yên.”

Lê Diệp cảm thấy cả người lạnh toát, “Ai là Tiểu Yên cơ?”

“Con vốn dĩ có tên như vậy, tên con là Tần Yên...” Tần Thành nhìn cô, “Sau khi con được sinh ra không lâu, nhà họ Tần xảy ra biến cố, ta bị chủ nợ bức đến cùng đường, bắt buộc phải giao con cho người khác nuôi.”

Lê Diệp nhìn ông ta với ánh mắt đầy hoài nghi. Nhà họ Tần địa vị bất phàm, người kết giao cũng thuộc hàng giàu sang phú quý, nhưng bố mẹ cô lại chỉ là hai người công nhân rất bình thường, miễn cưỡng thì chỉ xếp vào bậc trung...

Sao họ lại xuất hiện trong câu chuyện này được?

Biết cô đang hoài nghi, Tần Thành liền giải thích, “Trong xã hội thượng lưu, ngoài mặt thì tốt đẹp là vậy, nhưng trên thực tế lại toàn là anh lừa tôi gạt. Bố mẹ nuôi của con hồi trước làm thuê cho nhà họ Tần, ta thả để họ đưa con đi, cho con cuộc sống bình thường phẳng lặng nhất, chứ không muốn để con bị cuốn vào vòng xoáy này.”

Lê Diệp lắc đầu kháng cự theo bản năng, “Ông sai rồi, tôi không phải được bố mẹ nhận nuôi, tôi được họ sinh ra!”

“Lư Phương bị bệnh tim, bà ấy mà sinh con là sẽ nguy hiểm đến tính mạng... Hẳn là con biết về tình trạng của mẹ nuôi con chứ?” Gương mặt ông ta đầy vẻ kiên định.

Lê Diệp cảm nhận được từng đợt run rẩy. Mẹ cô, quả thật tên là Lư Phương.

“Ông cho người điều tra tôi?” Cô nhún mày.

“Cho người điều tra con?” Ông cười khẩy, “Con nghĩ như vậy cũng được, có điều, Tiểu Yên à, lúc con mới sinh ra, bên vai phải có ba nốt ruồi thẳng tắp. Giờ chắc vẫn còn chứ?”

Lê Diệp che đầu vai lại, kinh hãi nhìn ông ta.

Đầu óc cô hỗn loạn, không ngừng phủ định lời nói của ông ta... Hiện giờ trời đã hơi đổ lạnh, cô không mặc áo lộ vai, nếu không phải ông ta đã sớm biết thì sao lại nói ra?

Nhưng nghĩ lại, chỉ cần có ý định, thì cũng có thể moi ra được những chuyện không tính là bí mật. Người này, không biết từ lúc nào bắt đầu để ý đến nhà họ Doãn.

“Con chính là đứa nhỏ ta giao cho Châu Hải Quốc nuôi nấng, con chính là Tần Yên.” Ông ta kết luận.

“Ông có chứng cứ gì mà nói như vậy!” Lê Diệp còn nghĩ ông ta nói lung tung, chuyện không có căn cứ, cô sẽ không tin lấy một chữ.

“Ta không có chứng cứ.” Tần Thành nhìn cô, “Lúc ta giao con cho hai vợ chồng Châu Hải Quốc, đã từng nói, họ không được kể chuyện thân thế cho con. Giờ con không tin, ta cũng có thể hiểu được.”

Ông ta lấy từ trong người ra một tấm ảnh, đưa cho cô, “Đây là ảnh chụp lúc con mới sinh.”

Lê Diệp nhận lấy, đưa mắt nhìn. Trong ảnh là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, người nam là Tần Thành, người nữ, chắc là vợ ông ta. Người phụ nữ ôm một đứa trẻ mới sinh không lâu trong lòng. Một nhà ba người, tươi cười đến rạng rỡ.

“Nếu con muốn chứng cứ, có thể theo ta đi làm xét nghiệm.”

“Không!” Lê Diệp thốt lên một câu phủ định, “Đây không phải là sự thật!”

Đoán được cô sẽ phản ứng như vậy, Tần Thành thở dài, “Nếu có thể, ta cũng không muốn quấy rối cuộc sống của con. Nhưng mà Tiểu Yên à, con cưới một người không nên cưới.”

Lê Diệp nắm chặt tấm ảnh, nhìn ông ta chăm chăm.

“Con cũng biết, năm đó nhà họ Tần vì sao mà phá sản.”

Lê Diệp lui về phía sau, ánh mắt đầy vẻ phòng bị.

“Năm đó, ta cùng một nhóm nhân viên, mất vài năm để lập ra một phương án cải cách công ty. Vào đêm trước hôm đầu tư, vốn dĩ có hai công ty hợp tác, đột nhiên lại hủy bỏ, khiến cho kế hoạch hoàn toàn tê liệt. Giai đoạn chuẩn bị đã hỏng bét, tài chính lại không đủ, công ty liền rơi vào tình hình nguy khốn, cả ngân hàng và khách hàng đều cáo buộc công ty vi phạm hợp đồng. Cứ như vậy, nhà họ Tần đi xuống.”

Ông ta nhìn Lê Diệp, “Hai công ty hủy hợp đồng kia, một là Doãn Thúc, hai là Lê thị.”

Lê Diệp mở to hai mắt, mãi lâu sau mới nói, “Nếu... Ông nói là phương án cải cách công ty, vậy thì chẳng ai có thể chắc chắn được là nó tốt hay tệ. Họ chỉ là công ty hùn vốn, chẳng lẽ không có quyền bỏ sao?”

Tần Thành cười lạnh một tiếng, “Nếu phương án của ta có vấn đề, thì chúng sẽ không nhằm ngay khi vừa bỏ cuộc là đã kết liên minh lấy trộm kế hoạch ta đã vất vả nghiên cứu ra.”

Thấy sắc mặt cô trắng nhợt, ánh mắt ông ta trở nên âm trầm, “Con không chịu nhận mình là người nhà họ Tần, đây chính là kết quả mà ta đã đoán được trước khi ra quyết định. Ta tôn trọng ý kiến của con, nhưng con không nên kết bạn với hung thủ hại người nhà mình, thậm chí còn cho rằng chúng là người nhà.”

“Không!” Lê Diệp nhìn ông ta, “Họ không thể là loại người đó được!”

Bà nội mà lại làm vậy sao? Bà yêu thương cô còn không hết, trao cho cô tình thân ấm áp mà. Ông nội Doãn mà lại làm thế sao? Ông cụ hiền từ dễ gần, chưa từng nói một lời lạnh nhạt nào dù cô mang xuất thân thấp kém. Hai người từ ái như vậy, sao có thể tàn nhẫn như lời ông ta nói?

“Cái này cho con.” Lấy ra một phong thư, Tần Thành đưa cho cô, “Nếu như con xem xong mà vẫn không tin lời ta nói, vậy thì tùy con, coi như Tần Thành này không có đứa con gái như con. Ta nhất định phải làm cho xong chuyện nên làm. Nếu con còn ngăn cản ta, ta sẽ không nghĩ cho con nữa đâu.”

Lê Diệp cầm phong thư dày cộp, nhìn ông ta, “Rốt cuộc ông muốn làm gì? Hại người vô tội, cái đó mà ông gọi là chính nghĩa sao?”

“Ta hại người vô tội?” Ông ta cười một cách mỉa mai, “Hắn là con biết, cái gì gọi là ác giả ác báo, hai gia đình bội bạc đó, hại nhà họ Tần chúng ta thành ra cái dạng gì! Con không chứng kiến được tình cảnh nhà ta ngày ấy. Bố mẹ ta đã nhiều tuổi mà ngày nào chủ nợ cũng đến quấy nhiễu, hai ông bà không chịu nổi nên lần lượt qua đời. Vợ ta, chưa kết hôn với ta được bao lâu thì phải bán hết đồ cưới lấy tiền trả nợ thay ta. Cho dù vậy, cô ấy vẫn không chịu bỏ ta, ta không đành lòng nhìn cô ấy theo ta bôn ba chịu khổ nên dẫn cô ấy đến bờ biển định tự sát, cô ấy nói không hối hận vì đã cưới ta. Nhưng mà ông trời thật quá tàn nhẫn, mang vợ ta đi, để lại mình ta cô đơn trên cõi đời này.”

Tần Thành nắm chặt tay lại, “Ta tiếp tục sống, ta cố gắng muốn quên đi tất cả mọi chuyện, nhưng khi ta phát hiện ra hai nhà kia lấy trộm kế hoạch của ta, ta thề, nếu ông trời không để chúng gặp báo ứng, vậy thì để ta tự tay hoàn thành.”

Lê Diệp nhìn ông ta, “Vụ cháy trong chùa, là do ông làm?”

Ông thừa nhận ngay, “Đúng vậy, là ta làm...”

Lê Diệp tròn tròn mắt nhìn ông ta, ông ta lại nói, “Mấy năm trước, Doãn Trung Minh đột ngột chết, là do ta động tay động chân với thuốc giảm huyết áp hắn ta hay uống đấy.”

Lê Diệp hoảng sợ, gần như không nói được thành lời.

Ông ta vẫn chưa nói hết, còn tiếp tục, “Nhà họ Lê có ba đứa cháu, có con bé Lê Sơ Vũ, nghe nói là được bà cụ Lê yêu thương nhất.”

Lê Diệp chỉ cảm thấy cả người lạnh đi, nhìn ông ta bằng ánh mắt không thể tin nổi, “Sơ Vũ là do ông giết!”

Ông ta vẫn bình tĩnh, “Là tự con bé lao ra, ta chỉ hoàn thành nguyện vọng của con bé thôi.”

“Sao ông có thể như vậy được...” Lê Diệp vừa lắc đầu vừa lùi về phía sau, “Ông quả thực là không có nhân tính...”

“Trong lòng con, mạng nhà họ Lê với họ Doãn mới là mạng, còn người nhà họ Tần chúng ta, chết là đáng?” Ông ta lạnh lùng nhìn cô, “Nếu ta biết trước con sẽ kết giao với họ, thì lúc trước, ta nên ôm con nhảy xuống biển cùng.”

Gió thổi khiến cả người rét run, Lê Diệp nhìn con người đã trở nên như ma quỷ, “Sơ Vũ làm gì sai mà ông lại hại chị ấy...”

“Bởi vì con bé mang họ Lê.” Tần Thành thân nhiên đáp lại, “Tất cả người họ Lê và họ Doãn, ta sẽ không bỏ qua...”

“Tôi cũng họ Lê!” Lê Diệp cảm thấy mình gần như nghẹt thở.

Ông ta nhìn cô chăm chăm, “Nếu không phải phát hiện ra con là Tiểu Yên, thì lúc ở chùa, ta cũng đã nhốt con trong phòng rồi!”

“Vậy mà ông còn ở chùa giảng giải Phật pháp với tôi!” Lê Diệp cảm thấy tim mình kết lạnh.

“Nỗi hận của ta, chính là tín ngưỡng của ta.” Tần Thành nhìn cô, “Ta nghe nói hằng năm nhà họ Doãn đều đến ngôi chùa đó dâng hương, cho nên ta tìm cơ hội vào, chuẩn bị tốt tất cả, chờ chúng đến.”

“Ông không có thuốc chữa...” Lê Diệp cảm thấy sợ hãi, “Ông điên mất rồi...”

“Ta điên rồi.” Tần Thành nhìn về phía xa, “Người nhà ta đều đã đi rồi, chỉ còn lại mình ta, ta không báo thù cho họ thì ta sống còn có ý nghĩa gì nữa. Ta đau khổ, ta cũng không thể để kẻ thù của mình vui vẻ được.”

“Ông đừng làm điều ác nữa!” Lê Diệp mắng ông ta, “Tôi sẽ không cho ông làm hại người vô tội nữa!”

“Con muốn báo cảnh sát?” Tần Thành cười cười, “Vậy thì gọi điện đi. Con phải cho ta xem xem, con gái ta rốt cuộc đã vì người ngoài như thế nào.”

Con gió thổi lay cơ thể gầy gò của cô. Lê Diệp nhìn người đàn ông xa lạ, trong lòng hoàn toàn rối loạn.

“Con không mang di động, ta cho con mượn.” Ông ta bước tới, đưa điện thoại cho cô.

Lê Diệp thấy ông ta lại gần thì vội vàng lùi về phía sau, “Ông đừng có lại đây!”

“Không phải là con hướng về phía người hai nhà kia sao?” Tần Thành nhét điện thoại vào tay cô, “Ta xem xem, có phải là con không muốn sửa họ, rồi ngay cả trong mình chảy dòng máu nhà ai cũng quên hay không!”

Lê Diệp trả di động lại cho ông ta, như thể vừa cầm phải một củ khoai bỏng tay, rồi lùi về phía sau, “Tôi không tin... Tôi không tin!”

“Con có thể không tin, nhưng mà ta nghĩ, nếu để cho người nhà họ Doãn biết thân phận thật của con, hẳn là họ sẽ không để con làm con dâu đâu nhỉ?” Tần Thành lắc đầu, “Tiểu Yên, bố con giết bố người ta, thằng đó mà biết, chắc chắn sẽ đối phó với con.”

“Ông đừng nói nữa!” Lê Diệp sợ hãi hét lên một tiếng rồi xoay người chạy lên xe.

Cô lái xe đi như đang chạy trốn, ông ta nhìn mà thờ dài. Đã đi đến ngày hôm nay rồi, ông ta không thể quay đầu lại được nữa, chừng nào còn chưa tới bước cuối cùng, thì ông ta cũng không thể dừng những bước chân trả thù được nữa.

Lái xe đi, Lê Diệp về thẳng nhà. Chiếc xe lao trái quẹo phải, mấy lần vượt đèn đỏ mà cô vẫn không phát hiện ra. Lúc băng qua ngã tư, suýt chút nữa lao vào đầu một chiếc xe khác, cô vội vàng đánh xe vào lề đường. Đối phương quát âm ỉ mấy câu, mà cô đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Mượn ánh đèn đường, Lê Diệp lấy phong thư kia ra, xem bên trong có gì.

Mở tập giấy ra, là một bản khai sinh, cô đưa mắt nhìn hai dấu chân rất nhỏ. Họ tên Tần Yên, ngày tháng năm sinh trùng với cô, nhóm máu cũng ăn khớp.

Cô nuốt nước bọt, cô hòng vẫn khô khốc như cũ.

Cô lật ra xem tiếp. Bên trong có một tấm ảnh, đứa bé mới sinh, ông bà, bố mẹ, cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Tay cô hơi run rẩy. Những thứ này thật ra đều có thể làm giả. Đứa trẻ sơ sinh trong ảnh và cô đã là hai người khác biệt. Cô thà rằng nghĩ đây là giả, nhưng cô lại không thể thuyết phục được bản thân, để chính mình tin rằng đây là một phần trong kế hoạch trả thù của người kia.

Ngồi đó một lúc lâu, rồi cô khởi động xe, giảm tốc độ từ từ trở về Hạm Bích Các.

Doãn Chính Đặc vẫn chưa về. Thím Kim thấy cô trở về bình an thì nhẹ nhàng thở ra, “Cô à, trong người không thoải mái sao? Có cần gọi bác sĩ đến không?”

Lê Diệp xua tay, kéo hai chân nặng nề lên tầng. Trong phòng, Hi Hi đang ngủ, ngon lành như thể chẳng có chút phiền muộn nào.

Cô nằm xuống, sờ sờ cái đầu với mái tóc bù xù của thằng bé. Chỉ mong đây là một giấc mộng, khi tỉnh lại, tất cả đều không hề xảy ra, thật tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Tìm kiếm

Lúc nửa đêm, rốt cuộc Doãn Chính Đặc cũng về. Anh còn chưa bật đèn thì đã nghe thấy những bước chân vội vã chạy đến. Chợt cảm thấy nặng trĩu, anh nhìn người phụ nữ vừa nhào vào lòng mình, kinh ngạc nói, “Diệp Nhi?”

Cả người cô lạnh toát, chắc chắn là không nằm trong chăn. Anh bế cô đến bên giường, sờ sờ chân cô, quá lạnh.

Anh trách, “Em đứng dưới đất phải không?”

Lê Diệp không hé răng, chỉ ôm chặt lấy anh, gần như không muốn cho anh thở.

Không ngăn cô lại, anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, “Gặp ác mộng à?”

Lê Diệp dựa vào vai anh, hít hà mùi hương trên người anh. Cô vẫn không trả lời, chỉ như người sắp chết đuối vớ được cọc, nhất quyết không chịu buông tay.

“Gặp ác mộng sao?” Doãn Chính Đặc vuốt tóc cô, đưa tay bật đèn ngủ lên, ánh sáng ấm áp rọi lên hai người.

Nâng khuôn mặt cô lên, Doãn Chính Đặc nhìn cô chăm chú, “Sao vậy?”

Lê Diệp đưa tay sờ mặt anh, không chịu nói gì, chỉ dùng đầu ngón tay vẽ lại dáng hình gương mặt anh, như thể lần đầu gặp anh vậy.

Anh biết gần đây xảy ra nhiều chuyện, thứ cô phải chịu được cũng không ít, anh nhẹ giọng nói, “Có cần bảo thím Kim làm ít đồ ăn khuya không?”

Lê Diệp nhìn đồng hồ trên tường, đã quá nửa đêm, đã sang một ngày mới.

Cô đứng dậy, “Đừng gọi thím ấy dậy, để em làm cho.”

Doãn Chính Đặc để áo khoác lên sofa rồi theo cô xuống nhà.

Cô vào bếp, rửa sạch tay, lục lọi tủ lạnh một lát rồi quay đầu lại nhìn anh, “Anh có phiền chờ một lát không?”

Doãn Chính Đặc như rồng mây, “Đương nhiên không rồi.”

Cô lấy ra hai miếng thịt bò, rửa sạch, rồi cho vào chảo để bằng bắt đầu chiên.

Nghe thấy tiếng xèo xèo, anh bước tới ôm cô, đặt cằm lên vai cô.

Lê Diệp nghiêng đầu nhắc anh, “Cẩn thận dầu bắn đấy.”

Anh cười cười, “Đàn ông đàn ông, cái đấy mà cũng phải sợ à?”

Cô không nói lại anh, thoăn thoắt rửa rau, thái khúc, xếp ra đĩa. Chiên xong một miếng thịt bò, cô lật lại mặt kia. Hai miếng thịt bò chẳng mấy chốc đã chín, cô xúc ra đĩa, còn cần thận tưới nước tương lên trên một cách đẹp mắt.

Anh tán thưởng, “Sao phải tốn công sức thế chứ.”

Lê Diệp đặt đĩa lên bàn ăn, dọn dao nĩa, “Bữa nào cũng phải ăn cho hân hoi.”

Anh cười, rửa tay rồi quay trở lại, cầm đĩa ăn lên, “Anh sẽ ăn cho hân hoi.”

Không chín không sống, vừa đúng khẩu vị của anh. Doãn Chính Đặc vừa xắt miếng thịt bò vừa nhìn người phụ nữ ngồi đối diện, “Sao không ăn?”

Lê Diệp bỗng nói, “Hay là uống chút vang đỏ đi?”

“Được.” Anh đứng dậy, đi đến tủ rượu chọn một chai ngon nhất, rót hai ly rồi đưa cho cô một ly, “Hiếm khi em có hứng, say thì đi ngủ.”

Cùng anh chạm ly, Lê Diệp nhấp một ngụm, cả khoang miệng ngập tràn hương thơm.

Xét về tư lượng của cô, anh chẳng cần bỏ sức ra đã đánh gục cô rồi. Nhớ lại lúc trước, cô chỉ uống có hai ngụm đã không còn biết gì, vậy nên mới cho anh có cơ hội hư hỏng, cũng chính vào cái đêm ấy, sự sống của Hi Hi đã được hình thành.

Lê Diệp uống hai ngụm, cả khuôn mặt đỏ hồng lên. Cô xoa xoa khóe miệng, nhìn anh bằng một ánh mắt hết sức sâu xa.

Anh nắm lấy ngón tay cô, “Sao tự nhiên lại đối xử tốt với anh thế?”

Lê Diệp cười cười, hơi đượm men say, “Hình như trước giờ em đối xử với anh không tốt chút nào...”

“Không phải là không tốt.” Anh suy nghĩ một lúc rồi đổi cách nói, “Mà là không quá tốt.”

Lê Diệp nhú mày, “Mau ăn đi, thịt sắp nguội rồi.”

Anh xắt một miếng thịt bò bỏ vào miệng. Cô biết nấu ăn, thậm chí có thể nói là, trong số những người phụ nữ anh biết, ngoại trừ đầu bếp chuyên nghiệp, thì cô là người nấu ngon nhất. Thịt bò rất mềm, anh ăn liền mấy miếng, cảm thấy dạ dày được thỏa mãn vô cùng. Nhìn cô, khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười mỉm.

“Diệp Nhi.” Anh nhẹ giọng gọi cô, chỉ là bằng quơ gọi cô. Anh rất thích cảm giác lúc thốt ra hai chữ này, như thể cả thế giới đều tĩnh lại, chỉ còn hai người, không còn những ồn ào náo động.

Lê Diệp nhìn hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, hai chiếc nhẫn kim cương cũng hòa ánh lấp lánh trên hai ngón tay.

Cô lại nhìn anh, “Doãn Chính Đặc.”

“Ồi.” Anh lên tiếng đáp lại.

Lê Diệp khẽ cười, không nói thêm gì nữa.

Không cần thiết phải nói gì cả. Anh từ từ ăn hết đĩa thức ăn, từ đầu đến cuối, hai bàn tay vẫn không buông ra.

Ăn xong, cô đi rửa bát, anh chủ động đi theo, cầm khăn lau chén đĩa giúp cô.

Ban đêm thật yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy và tiếng hít thở của cả hai.

Anh xong việc rồi đứng cạnh nhìn cô lau bỏ nước trên bàn bếp, lại đứng sau lưng cô, đặt cằm lên đầu cô, “Diệp Nhi, anh còn muốn một đứa con gái nữa.”

Động tác của cô bỗng khựng lại. Từ tám thủy tinh có thể nhìn thấy dáng vẻ của anh, anh đang nghiêm túc nói những lời này, thậm chí hai mắt còn sáng ngời.

Lê Diệp cúi thấp đầu, tiếp tục lau bàn bếp.

Anh lại thỏa sức tưởng tượng, “Anh vẫn thích có một đứa con gái, xinh đẹp lại ngoan ngoãn, giống như em vậy.”

Cô không nói lời nào, lẳng lặng đặt đồ đạc vào đúng vị trí, rửa sạch tay rồi rút cái khăn lông.

Anh dựa vào cô, “Có phải là vất vả lắm không? Hay là để hai năm nữa đi, để Hi Hi lớn lên một chút, cho đỡ vất vả, rồi chúng ta lại sinh một đứa nữa.”

Lê Diệp quay đầu, mặt đối mặt với anh, nhưng mới chỉ vừa liếc mắt một cái đã cảm thấy bị ánh mắt kia làm cho đau lòng.

Cô cúi thấp mặt, “Để từ từ đã.”

Anh gạt đầu đồng ý, ngẫm nghĩ ra, đúng là nên nghĩ cho sức khỏe của cô. Hi Hi đang đúng vào tuổi nghịch, sau khi biết đi lại càng hay thích chạy lung tung ra ngoài. Bản thân anh còn phải đi làm, lại chẳng có kinh nghiệm chăm trẻ con, một mình cô trông Hi Hi đã nhọc sức lắm rồi, thêm đứa nữa, e là vô cùng vất vả.

Hôn lên trán cô, rồi anh nói, “Thôi, lên ngủ đi, muộn quá rồi.” Nói xong, anh xoay người bế cô lên. Lê Diệp khẽ kêu một tiếng, lại vội vàng ôm chặt cổ anh.

Anh vừa lên bậc thang vừa ngắm cô, lại cười nói, “Còn ngon chứ? Vẫn dư sức lực. Thêm mấy năm nữa, anh cũng không vấn đề.”

Cô tựa đầu vào vai anh, yên lặng không nói gì.

Có lẽ, lúc như thế này, là đã sắp kết thúc rồi. Chung quy cô không thuộc nơi này, muốn hay không muốn, thì cũng không thể ở lại được.

Trong phòng bệnh.

Doãn Chính Đặc vào xem qua tình hình của Trần Oanh. Sức khỏe của bà đã tốt lên rất nhiều, thời gian tĩnh táo kéo dài hơn. Sự việc kia, bà cho là chuyện ngoài ý muốn, cũng không phát hiện ra là có ai cố tình hãm hại.

Từ phòng bệnh đi ra, Doãn Chính Đặc đứng tại hành lang.

Viên cảnh sát đang chờ ở ngoài liền đi tới, nhìn anh và nói, “Anh Doãn, chúng tôi có phát hiện mới, muốn nói chuyện với anh.”

“Phát hiện gì?”

“Sau khi ngôi chùa cháy, có một vị sư thầy bỗng dưng mất tích, thời gian ông ta đến ở chùa cũng không dài, còn chưa tới một năm. Chúng tôi nghi ngờ, ông ta có khả năng là người phòng hỏa.”

Doãn Chính Đặc hỏi, “Có điều tra được chi tiết về ông ta không?”

“Tất cả thân phận ông ta dùng đều là giả, sau khi vụ việc xảy ra thì ông ta không xuất hiện nữa, trong chùa lại không có ảnh chụp ông ta. Chúng tôi tìm người mô phỏng chân dung, muốn cho mọi người trong nhà anh nhìn xem, xem có quen ông ta không.”

Doãn Chính Đặc nhìn bức họa. Chỉ dựa vào việc miêu tả, chân dung con người khó tránh khỏi việc không chính xác. Anh nhìn chăm chăm gương mặt người đó, hoàn toàn xa lạ.

“Tôi chưa từng gặp.” Anh nhìn đi nhìn lại cũng không tìm ra điểm quen thuộc, lại nhìn viên cảnh sát, “Để tôi đi hỏi mẹ tôi, bây giờ bà ấy vẫn chưa ổn định hẳn, tôi nghĩ các anh tạm thời đừng vào, tôi không muốn bà ấy khủng hoảng.”

Viên cảnh sát đồng ý với anh. Doãn Chính Đặc cầm bức họa vào. Trần Oanh vừa ăn xong, sắc mặt đã có chút hồng hào.

“Mẹ.” Doãn Chính Đặc giơ bức họa ra, “Sau khi chùa cháy, có một người mất tích, mẹ nhìn xem, xem đã từng nhìn thấy chưa?”

Nhìn chăm chăm bức họa, Trần Oanh cố gắng nghĩ, “Hình như không có ấn tượng gì...”

“Trước giờ chưa từng nhìn thấy?” Doãn Chính Đặc nhìn bà cách chăm chú.

“Hình như hơi quen quen...” Trần Oanh lại nhìn bức họa, nhìn mãi một lúc rồi nói, “Hình như là người của chùa, mẹ đã gặp, nhưng mà tranh này vẽ không giống lắm.”

“Có phải ông ta tên là Cảnh Hồng không?”

“À! Hình như là ông ấy!” Sau khi được nhắc nhở, Trần Oanh mới nhớ ra, “Con vừa nói thế là mẹ nhớ ra ngay, hình như là người đó... Sao, ông ấy cũng xảy ra chuyện gì à?”

Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Con không biết... Mẹ, mẹ thử nghĩ xem, người kia, mẹ có từng gặp ở chỗ nào khác không?”

“Ông ấy là người mới đến chùa, đó là lần đầu tiên mẹ gặp, sao lại gặp ở chỗ khác được.”

Doãn Chính Đặc thu bức họa lại, “Để con bảo lại với họ, là mình không biết người này.”

Trần Oanh trầm thờ dài, “Nghiệp chướng, đang yên đang lành, sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ...”

Trần an bà một lúc, Doãn Chính Đặc ra ngoài nói chuyện với viên cảnh sát. Họ cũng không thể kết luận đây là chủ mưu của vụ phóng hỏa, có lẽ người này kinh hãi quá nên bỏ chạy, như vậy không phải là không có khả năng.

Nhà họ Lê.

Lúc Lê Diệp vào cửa, thì người nhà họ Lê đang ở trong sân thử chiếc xe mới mua. Màu đỏ nổi bật, quá mức chói mắt, chắc chắn là phải chi ra một khoản không nhỏ.

Người cầm lái là Lê Thiên Tổ, đầu ngẩng cao, tinh thần rất hăng hái.

Nhìn thấy Lê Diệp bước vào, Lê Thiên Tổ lập tức tái mặt, ánh mắt hùng hục lửa giận.

Đường Thu Bình thấy cô liền châm chọc, “Đúng là thiên rộng lớn, người mặt dày như thế mà cũng có nữa là.”

Lê Diệp không để ý đến lời xia xói của họ, mà đi thẳng vào trong nhà, nhìn người giúp việc và hỏi, “Bác cả có nhà không?”

Cô giúp việc không dám quá nhiệt tình với cô, đành chỉ lên phòng, “Ở trong thư phòng.”

Nói cảm ơn, rồi Lê Diệp lên tầng.

Cô gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng của Lê Thành Tường, “Vào đi.”

Lê Diệp đẩy cửa đi vào. Thấy cô, Lê Thành Tường cũng có chút ngạc nhiên, sắc mặt không quá thoải mái, “Sao mày lại đến đây?”

Lê Diệp quay đầu đóng cửa lại, đi đến cạnh bàn, không ngồi xuống mà cứ thế nhìn ông ta. Nghĩ ngợi một lúc, cô vẫn nói ra, “Bác cả, cháu có chuyện muốn hỏi bác một chút.”

Lê Thành Tường thu hồi tầm mắt, tiếp tục xử lý tài liệu, “Không dám, bà Doãn giờ thân phận không còn như xưa, sau khi kết hôn là thấy cái nhà này chướng mắt.”

Lê Diệp không có lòng dạ nói chuyện khác, cô nhìn ông ta, “Bác cả, bác có quen người của tập đoàn Phong Ca không ạ, họ Tần ấy?”

Về mặt của Lê Thành Tường biến đổi, ông ta đưa mắt nhìn cô chăm chăm, “Sao đột nhiên mày lại hỏi chuyện này?”

Lê Diệp quan sát phản ứng của ông ta, “Cháu gặp được một người tên là Tần Thành. Ông ta nói là bạn cũ của nhà họ Lê, còn hỏi thăm bác nữa.”

Lê Thành Tường biến sắc, “Mày đang nói lung tung cái gì đấy!”

Thấy cô đứng yên, Lê Thành Tường liền đứng dậy, đi đến cạnh cô, “Sao mày lại gặp Tần Thành? Mày gặp hắn ở đâu? Hắn nói những gì với mày?”

Lê Diệp không trả lời, mà chỉ nhìn chăm chặp đáng vẻ không khổng chế được của ông ta.

Lê Thành Tường tự ý thức được phản ứng của mình hơi quá khích, vội ngồi lại xuống ghế, rồi cười nhạt, “Lê Diệp, mày lấy tao ra làm trò cười à? Tần Thành ấy à, chết từ mấy chục năm trước rồi.”

Lê Diệp lắc đầu, “Vậy, bác cả, bác thật sự quen ông ta?”

Đầu lưỡi Lê Thành Tường nín lại, ông ta lắc đầu, “Không quen, chỉ là trước đây có nghe nói qua.”

“Người cháu gặp, nói gì cũng là giả hết.” Lê Diệp đứng dậy, xoay người định đi, “Thế thì cháu không quấy rầy bác nữa,”

Lê Thành Tường bị lời nói của cô làm cho nóng ruột, “Mày từ từ đã... Gã kia, nói gì với mày?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Nghiệm chứng

Lê Diệp nhìn ông ta, “Người kia nói, công ty ông ta và Lê Thị từng hợp tác... Nhưng sau này, vì một số nguyên nhân, nên Lê Thị đã hủy bỏ thỏa thuận.” Lê Thành Tường tròn mắt nhìn cô, “Còn gì nữa? Gã kia còn nói gì nữa?”

Lê Diệp lắc đầu, “Không có, chỉ thế thôi ạ.”

Lê Thành Tường không tin, đáng vẻ căng thẳng hẳn, ông ta tóm tay Lê Diệp, “Mày chắc chắn gã ta nói mình là Tần Thành? Trông gã ta thế nào? Sao hắn lại còn sống được!”

Đối lập với vẻ kích động của ông ta, Lê Diệp lại dường như rất bình tĩnh bàng quan.

Lê Thành Tường trở lại ngăn kéo, lấy ra một tờ báo cũ, chỉ vào trang báo cho cô xem, “Là người này phải không? Người tự xưng là Tần Thành với mày, là người này sao?”

Lê Diệp nhìn vào trang báo cũ, tờ báo của rất nhiều năm về trước. Trên trang báo là một người đàn ông trẻ tuổi, tướng mạo tuấn tú, chắc chắn là nhân vật công thành danh toại. Cô nhìn một lúc, phân tích dung nhan người đó, rồi bỗng nhiên lắc đầu, “Không phải ông ta.”

Sắc mặt Lê Thành Tường lại thay đổi, ông ta nhìn Lê Diệp chăm chăm, “Mày chắc chứ? Nhìn kỹ lại lần nữa xem!”

Lê Diệp lắc đầu lần thứ hai, “Chắc chắn không phải ạ, người hôm đó cháu gặp, vừa lùn vừa béo, hoàn toàn không giống.”

Nhẹ nhàng thở ra, Lê Thành Tường đặt tờ báo sang một bên, “Thì ra là tên lừa đảo.”

Lê Diệp nhìn ông ta, “Cháu cũng hiểu được... Người kia nghe nói cháu họ Lê nên chạy đến nói từng hợp tác với nhà họ Lê, còn bảo cháu cho vay tiền đầu tư.”

Lê Thành Tường cười lạnh vẻ khinh thường, “Cái loại lừa đảo vụng về này, từ tám trăm năm trước đã không có người tin rồi.”

Lê Diệp cười cười, “Đúng vậy, cháu cảm thấy không bình thường nên mới đến hỏi bác cả một chút thôi.”

Lê Thành Tường xua tay, “Trò hề nhảm chán, đừng làm mất thời giờ của tao nữa.”

Lê Diệp nhìn ông ta, “Bác cả... Nếu là Tần Thành thật thì sao ạ? Cháu có nên tin lời ông ta nói không?”

Nụ cười của Lê Thành Tường chợt cứng đờ, ông ta lảng tránh, “Gã kia đã chết lâu rồi, đừng có nhắc đến nữa, xui xẻo...”

Lê Diệp không hỏi ông ta chuyện này nữa, nói lời tạm biệt rồi đóng cửa xuống nhà.

Dưới nhà, Lê Thiên Tổ thấy cô xuống thì liền ngăn lại, “Mày đến nhà tao làm gì?”

Lê Diệp muốn đi qua cô ta, nhưng lại bị cô ta ngăn cản, cô đành phải dừng bước, nhìn cô ta và nói, “Không cho tôi đi, hay là cô muốn giữ tôi lại ăn tối?”

Lê Thiên Tổ nổi đóa lên, “Có biết xấu hổ hay không hả? Làm nhiều chuyện ghê tởm thế mà vẫn còn dám bước chân vào cửa nhà tao! Mày có thấy hổ thẹn với lương tâm không? Mày quên Sơ Vũ chết thế nào rồi à, mày không sợ sẽ gặp ác mộng, mơ thấy chị ấy về tìm mày đòi mạng à?”

Lê Diệp hạ tầm mắt. Sơ Vũ... Cái chết của Sơ Vũ từng là một cái gai trong lòng cô, nhưng hiện giờ, nó đã rạch một lỗ hổng thông thoáng, khiến cô không bao giờ có thể lành lại được.

“Mày cho là anh hai thích mày thật sao?” Lê Thiên Tổ nhìn cô bằng ánh mắt ghen ghét kinh khủng, “Sao mày không tự nhìn mày xem, làm sao mà xứng đôi với anh ấy! Mày chỉ là đứa con hoang không biết được nhặt từ đâu về, nếu bà nội không thương hại mày, thì giờ mày đã lang thang ngoài đường mà ăn xin rồi, còn ở đây mà điệu võ giương oai!”

Lê Diệp tỏ ra thờ ơ với những lời mắng nhiếc của cô ta. Cô không nên bước chân vào đây. Nếu thật sự Sơ Vũ không cam lòng, có về tìm cô đòi mạng thì cô cũng hiểu được.

Đề mặc Lê Thiên Tổ xả giận, chờ cho cô ta mắng đủ rồi, Lê Diệp đi qua cô ta, rời khỏi nhà họ Lê.

Trên đường về nhà, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thoáng thất thần...

Nhà họ Lê và nhà họ Tần, quả thật có mối liên hệ, phản ứng của Lê Thành Tường đã nói cho cô biết. Hơn nữa, mối liên hệ đó, còn không được Lê Thành Tường tình nguyện nhớ đến.

Bố mẹ mất, chẳng để lại lời nào, người biết thân thế của cô đều không còn, ngoại trừ Tần Thành...

Lý trí và dự cảm nói cho cô biết, lời của người kia là sự thật, nhưng trong ý thức, cô lại không muốn tin điều này.

Bố cô, vì báo thù mà biến thành kẻ sát nhân điên cuồng? Ông ta hại chết bố Doãn Chính Đặc, còn hại chết cả Sơ Vũ vô tội?

Điều này quả thực khiến cô không thể chấp nhận được.

Cả người lạnh toát...

Đột nhiên cô nhớ tới một câu Tần Thành nói hôm đó. Ông ta nói, một khi Doãn Chính Đặc biết chuyện này, anh sẽ đối phó với cô, giống như đối phó với kẻ thù...

Đúng vậy, không có lý nào anh biết bố mình bị hại chết mà lại thờ ơ...

Lê Diệp rung mình một cái, nhìn vào khoảng trời xám xịt bên ngoài.

Tại sao con ác mộng này, lại chân thật đến vậy, dài đến vậy.

Bệnh viện.

Từ thang máy đi ra, Lê Diệp vội vàng tìm đến phòng cấp cứu. Cô đẩy cửa rồi chạy gấp vào.

Tựa vào đầu giường, Doãn Chính Đặc vẫn vẫn băng gạc trên cánh tay. Thấy cô tiến vào, anh giấu cánh tay ra sau, “Sao em lại đến đây?”

Lê Diệp chạy tới nơi, kéo cánh tay anh ra nhìn, “Anh bị thương thế nào?”

Giọng điệu của anh rất thoải mái, “Không có gì, có thể do mấy hôm nay anh không nghỉ ngơi tốt, lúc bước xuống thêm bị hụt, ngã một phát, hơi trầy da chút thôi.”

Lê Diệp nhìn miếng băng gạc, lại ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên nói, “Đây không phải chuyện ngoài ý muốn!”

Anh thấy cô có vẻ căng thẳng, liền vỗ vai cô, “Thật sự chỉ là ngoài ý muốn thôi, là tại anh đứng không vững nên mới bị ngã.”

Lê Diệp nắm chặt tay anh, hơi có vẻ kích động, “Là do ông ta làm! Là ông ta làm!”

Doãn Chính Đặc cho là cô sợ hãi quá đến mất cảm, “Đừng lo, lúc ra ngoài anh rất cẩn thận.”

Trên trán Lê Diệp đầy mồ hôi lạnh. Là Tàn Thành, ông ta đã nói là sẽ không bỏ qua cho người nhà họ Lê và họ Doãn, ông ta cũng sẽ ra tay với Doãn Chính Đặc, ông ta sẽ không dừng hành động trả thù.

Gương mặt Lê Diệp đầy vẻ hoảng hốt, cô nhìn Doãn Chính Đặc, nhưng không dám nhìn thẳng vào anh.

Anh vỗ bả vai không ngừng vỗ vỗ của cô, “Xin lỗi Diệp Nhi, về sau anh sẽ chú ý.”

Trong lòng Lê Diệp cuộn cuộn đủ thứ mùi vị phức tạp.

Giữa trưa thím Kim làm sủi cảo, là món anh thích ăn. Cô muốn mang qua cho anh, mà gọi cho anh không được, gọi tới văn phòng thì thư ký của anh nói anh mới vào viện.

Cuối cùng đến bệnh viện, trên đường đi, cô chỉ cảm thấy sợ hãi... Cô nghĩ rất nhiều chuyện. Sinh mạng con người vốn mỏng manh, nói biến mất là biến mất, lời chưa kịp nói ra, rồi tất cả sẽ chỉ có thể là tiếc nuối, nếu không thể sửa được.

Lê Diệp ngồi đợi anh tiêm xong. Bác sĩ nói đúng là chỉ bị thương ngoài da, thay thuốc đúng hạn là sẽ không có vấn đề gì.

Anh còn có việc phải về công ty, so với Lê Diệp, anh lại không để ý lắm. Anh kêu lái xe đưa cô về nhà, còn luôn miệng nói chỉ là vết thương nhỏ thôi, cô cứ yên tâm.

Tạm biệt anh, Lê Diệp trở lại Hạm Bích Các. Hi Hi vừa ngủ trưa dậy, đang mếu máo tìm mẹ. Cô vừa tiến đến, thì thằng nhóc đã nhào vào lòng cô.

Lê Diệp mặc quần áo cho nó, rồi xuống nhà, lái xe đi.

Không bao lâu là tới biệt thự của nhà họ Tàn. Lê Diệp bế thằng nhỏ xuống xe, Hi Hi chưa từng đến đây, đôi mắt đen lúng liếng nhìn ngang nhìn ngửa xung quanh.

Lê Diệp không dám chắc có thể tìm thấy người kia ở đây hay không, ôm Hi Hi, cô vừa đi vừa hét, “Ông ra đi! Nếu ông ở đây, thì ra đi!”

Gào thét một lúc lâu, mà cũng chỉ có tiếng vang của cô trả lời cô.

Có lẽ là Hi Hi sợ, bỗng nhiên khóc thét lên. Lê Diệp ôm nó vỗ về dỗ dành, rồi lại gọi tiếp nhưng vẫn không thấy người kia đâu. Nghĩ thầm ông ta không ở đây, cô vừa định đưa thằng bé lên xe thì đã thấy người kia đi ra từ cửa nách.

Không ai ngờ rằng, trong một ngôi biệt thự hoang tàn mà vẫn có người ở. Hơn nữa, người ở lại là chủ nhân đích thực của nó mà người ta vẫn nghĩ rằng đã chết lâu rồi.

Lê Diệp nhìn Tàn Thành. Chính là người này. Trên tờ báo cũ Lê Thành Tường mang ra, gương mặt ấy, chính là của người này...

Cô không muốn để Lê Thành Tường hoài nghi. Nếu ông ta truy cứu, thì khó mà nói được là sẽ không phát hiện ra được những chuyện Tàn Thành âm thầm làm. Cô có ý nói hai người đó không phải là một, mặc kệ Lê Thành Tường có phủ nhận hay không, thì từ thái độ của ông ta, cô cũng có thể đoán được lời Tàn Thành nói không hoàn toàn là giả.

Tàn Thành nhìn đứa trẻ cô bế đến gặp mình, ngấm ngấm ý định của cô.

Nhìn đứa nhỏ bị dọa đến khóc, ông ta biết đó là con của cô với ai, trong lòng có điểm chán ghét. Nhưng nghe thấy tiếng khóc của thằng bé, dường như ông ta vẫn cảm thấy lòng dạ khó chịu.

Đỗ Hi Hi, Lê Diệp lại nhìn ông ta, “Phải thế nào thì ông mới chịu thu tay lại?”

Tàn Thành nhú mày, “Ta nghĩ lần trước đã nói rất rõ ràng với con rồi... Nhà họ Doãn và họ Lê, chỉ cần còn một người chưa chết, ta sẽ không bỏ qua.”

Lê Diệp đưa Hi Hi về phía ông ta, đặt thằng nhỏ vào lòng ông ta, “Tôi họ Lê, thằng bé họ Doãn, ông giết mẹ con tôi đi.”

Tàn Thành định buông tay theo bản năng, nhưng ngay lúc thằng bé giẫy giụa như trực rơi xuống, ông ta lại đưa tay ôm lấy nó.

Nghe tiếng khóc vang dội của Hi Hi, tay ông ta có chút run rẩy, gương mặt còn mang theo một vẻ khác thường. Có lẽ là bị tiếng khóc của thằng bé làm phiền, ông ta nhíu mày, nói, “Đừng có khóc nữa!”

Hi Hi giẫy giụa tứ tung, không chịu nghe lời, ông ta lập tức tỏ ra chán ghét, làm ra vẻ như gió tay lên vút thằng bé xuống đất. Lòng Lê Diệp thất vọng, cô đang định xông lên, thì bỗng nhiên Hi Hi lại bật cười khanh khách.

Tàn Thành nhìn thằng bé, bỗng chốc ngây ngẩn, tay cũng chậm rãi hạ xuống.

Chương 138: Không phải ngoài ý muốn

Được Tần Thành ôm vào lòng, Hi Hi chẳng biết đến nguy hiểm, chỉ nghĩ ông ta đang chơi đùa với mình nên cười khanh khách với ông ta... Lúc ở chùa, Hi Hi hay nhận đồ chơi từ ông ta, nên hẳn cũng có chút ấn tượng, tuy là người lạ nhưng không sợ hãi, thẳng bé ngoan cái miệng nhỏ ra, trông đến vui vẻ.

Thấy thẳng bé dùng bàn tay mũm mĩm sờ mình, vẻ mặt Tần Thành dần dần biến đổi.

Lòng Lê Diệp vẫn thấp thòm, thấy ông ta không có hành động quá khích nữa, cô liền nói, “Hi Hi vốn dĩ không hiểu gì cả, thẳng bé không biết những chuyện gì đã xảy ra, cũng không làm gì sai. Hơn thế, còn có nhiều người giống thẳng bé, trong câu chuyện này đều sắm vai người vô tội, ông không có cái cơ nào mà bắt họ phải gánh tội cả.”

Tần Thành nhìn Hi Hi, thẳng bé vẫn cười, tiếng cười ấy khiến ai cũng phải gỡ lớp áo giáp xuống, dễ dàng bị phá vỡ phòng tuyến. Đây là cháu ngoại của ông ta, là máu thịt đáng yêu. Nếu không có biến cố, ông ta đã có thể cùng vợ sống đời nhàn hạ, con cháu sum vầy, cả nhà đoàn viên.

Có điều, nguyện vọng đơn giản như vậy, lại chẳng cách nào thực hiện được. Giờ ông ta là người cô đơn, càng không nói được đến chữ gia đình.

“Ông đừng làm chuyện này nữa, thu tay lại đi.” Lê Diệp gần như đang cầu xin.

Tần Thành tỉnh táo lại sau cơn hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn cô, “Ta thu tay lại thế nào, tự thú sao? Hay là giống như hồi trước, tìm một cái biển rộng, nhảy xuống tự kết liễu đời mình?”

Lê Diệp nhìn ông ta, không biết nên đáp lại thế nào, mãi lâu sau mới nói, “Chỉ cần ông đừng phạm sai lầm nữa...”

“Thế sao? Chuyện ta làm đều là sai lầm?” Tần Thành cười, “Vậy thì đâm lao là phải theo lao, vốn dĩ không có sự phân biệt đúng sai, kẻ mạnh là đúng, còn kẻ yếu thì sai.”

“Giết người vô tội, luôn là chuyện làm sai.”, Lê Diệp nhìn ông ta, “Hồi trước họ hủy hợp đồng, lấy trộm kế hoạch của ông, là họ sai, nhưng ông không nên dùng cách này để trả thù.”

“Vậy ta trả thù thế nào mới đúng?” Ông ta cười lạnh, “Không lẽ ta phải kéo chúng đến sờ cảnh sát? Chúng cứ đã bị chúng hủy lâu rồi, ta là kẻ coi như đã chết, ai sẽ tin ta? Địa vị hiện giờ của nhà họ Lê với nhà họ Doãn, con còn không biết sao?”

Thấy Lê Diệp không đáp lời nào, ông ta lại nói, “Con đừng có cầu xin vì chúng nữa, vẫn cứ là nghĩ cho mình đi... Ta làm chuyện này với chúng, con cũng phải cảm kích đi, con không để lộ ra, nghĩa là thay ta giấu giếm, vậy thì, chẳng lẽ không phải là bao che? Thằng nhãi họ Doãn mà biết con làm thế, lại còn có thể tha thứ cho con sao?”

Đầu óc Lê Diệp lập tức hỗn loạn, cô bước đến, bế lấy Hi Hi, “Chuyện này không cần ông lo, tôi phải làm gì, tự tôi sẽ ra quyết định, nhưng ông đừng làm hại đến một người vô tội nào nữa.”

Tần Thành cười giễu, “Không lẽ con còn ôm mộng tưởng, hy vọng nó có thể không so đo chuyện này? Con quá ngây thơ rồi. Cái này gọi là kẻ thù không đội trời chung. Con biết bố nó chết thế nào mà lại không nói, nếu nó biết thì sẽ hận con với ta, giống như ta hận hai nhà chúng vậy.”

Lê Diệp không hé răng, hơi thở có phần hỗn loạn.

Ông ta nhìn cô và đứa nhỏ, “Con là con gái ta, cho dù con không nhận, ta cũng không muốn nhìn con chịu họa... Con tính toán trước đi, nếu chúng biết quan hệ giữa ta và con, con lại còn trong nhà họ Doãn, kiểu gì cũng không có kết quả tốt. Tranh thủ lúc không có ai biết, con đưa thẳng bé đi đi.”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn ông ta.

Ông ta lại nhìn Hi Hi, “Nếu con không muốn thẳng bé trở thành người kẻ tiếp con, thì mang nó rời khỏi chốn thị phi này đi. Bằng không, tương lai nó còn dài, rồi cũng sẽ gặp phải tình cảnh như con thôi.”

Lê Diệp ôm chặt lấy Hi Hi.

“Ta biết con chốc lát không thể hạ quyết tâm được.” Tần Thành nhìn ra vẻ bối rối của cô, “Có điều, ta nghĩ, cho dù ta không nói, con cũng không thể yên tâm sống bên thằng nhãi đó... Con không nhớ mối hận với nhà họ Tần, thì cũng sẽ nhớ Doãn Trung Minh đã chết trong tay ta.”

Lê Diệp ghi lấy cổ Hi Hi. Thằng bé cứ cọ qua cọ lại, dường như cảm thấy chỗ này không hay, nên muốn về nhà luôn.

“Con nghĩ kĩ lại xem, đường lui thông minh nhất, chính là đi khi còn chưa có ai phát hiện ra thân phận thật của con, bằng không đã bại lộ rồi, người ta sẽ nghĩ con là đồng phạm, con có muốn chạy cũng không nổi.”

Lê Diệp không trả lời ông ta, chỉ ôm chặt lấy Hi Hi, “Chuyện của tôi, tôi tự mình tính toán, ông đừng có ra tay với những người khác nữa. Còn nữa, bố Hi Hi, ông đừng có động đến anh ấy.”

Thấp giọng cười một tiếng, Tần Thành đưa mắt nhìn Hi Hi rồi quay đầu đi.

Trong phòng bệnh.

Đặt giỏ hoa quả xuống, Lê Thành Tường ngồi sang một bên, nhìn Trần Oanh, “Thế nào, đỡ nhiều chưa?”

Trần Oanh gật đầu, “Tìm được đường sống trong chỗ chết, bình thường hay thấp hương đúng là có ích.”

“Cô gọi điện báo tôi đến đây, có phải là có chuyện gì muốn nói không?”

Trần Oanh đưa mắt nhìn ra cửa, rồi hạ giọng, “Em cho anh xem một bức vẽ, anh nghĩ lại giúp em xem, người này có quen không?”

Nói xong, bà mở ngăn kéo, lấy ra một bức tranh chân dung.

Lê Thành Tường nhíu mày, “Đây... đây là ai đây?”

Trần Oanh nói, “Lúc chùa bị cháy, người này cũng mất tích luôn, cảnh sát đang nghi là hắn... Em chạm mặt hắn hai lần, nhưng không nhớ nổi là đã từng gặp ở đâu rồi. Nhưng mà, hai hôm nay cẩn thận nhớ lại, thì hình như người này có chút quen thuộc.”

Lê Thành Tường cầm bức vẽ lên nhìn một lúc, rồi lắc đầu, “Tôi cũng không nhìn ra được.”

“Bức tranh này vẽ không tốt, khác nhiều người thật.” Trần Oanh khẳng định luôn, “Lúc ấy em cũng không ở chùa lâu, bảo em miêu tả, chắc em cũng không nói rõ được diện mạo tên đó, nhưng đúng là vóc dáng cao cao, có vẻ là người ưa nhìn.”

Lê Thành Tường suy tư, rồi hỏi, “Cô thử nghĩ kĩ xem, độ này có đặc tội với ai không? Chạy vào chùa phóng hỏa giết người, mỗi hận này không phải sâu bình thường đâu.”

Trần Oanh không nghĩ đến chuyện này, “Anh cũng biết đấy, mấy năm nay, em ngoài ra phố shopping với đi spa, thì chỉ có ở nhà trông cháu gái, em có thể đặc tội với ai được... Chuyện công ty em cũng không quản, ai lại hận em đến mức đấy chứ?”

Lê Thành Tường nói, “Có khi nào là ngày xưa Trung Minh đặc tội ai? Giờ hắn mới quay về trả thù?”

Trần Oanh lắc đầu, “Không đâu, phong cách làm việc của Trung Minh anh còn không biết sao? Anh ấy là người hiền lành... bảo anh ấy đặc tội với người ta...”

Bỗng nhiên Trần Oanh dừng lại, nhìn Lê Thành Tường bằng ánh mắt sâu xa.

Ông ta cũng đoán được bà muốn nói đến chuyện kia, liền lắc đầu, “Không thể nào, Tần Thành chết lâu rồi, hắn mà xuất hiện, thì đúng là quỷ.”

Trần Oanh cảm xúc họa lên, “Em mới gặp Tần Thành có vài lần, hai mươi năm nay, thật sự là em chẳng nhớ rõ trông ông ta như thế nào...”

“Đã bảo là không thể rồi, người đã chết sao có thể xuất hiện trở lại được? Đừng có tự dọa mình, sau này có ra khỏi nhà thì cẩn thận một chút. Có thể chỉ là ngoài ý muốn thôi, cô đừng căng thẳng quá.”

“Hai năm nay, hai nhà mình đều không quá an ổn. Trước đây chẳng phải anh bảo là tà khí sao?” Trần Oanh cảm thấy lạnh lạnh, “Có khi nào... là người kia oan hồn bắt tán?”

“Đừng có nói bậy, đừng có tin vào mấy cái lời vô căn cứ đấy.” Lê Thành Tường trách bà, “Nếu âm hồn bắt tán, sao tôi không có chuyện gì? Sao hắn lại cứ hù dọa đám phụ nữ với trẻ con?”

Trần Oanh thấy ông ta nói chắc chắn, nên hạ quyết tâm, “Có khi chỉ là ngoài ý muốn thôi, em cũng không nghĩ ra được là ai cả.”

“Đừng đánh động mà để lộ hết mọi chuyện ra, suy cho cùng thì cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, người khác không biết, chúng ta cũng tự quên đi, coi như không có chuyện này.”

Trần Oanh vỗ ngực, “Đúng, tại em luống cuống quá... Sau này em sẽ không nhắc đến người kia nữa.”

Lê Thành Tường đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh.

Đi xuống tầng, ông ta hướng về phía bãi đỗ xe.

Bệnh viện người đến người đi, ông ta mở cửa xe, vừa chớp mắt liền chợt nhìn thấy một bóng dáng đứng cách đó không xa, đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình chằm chằm.

Ông ta kinh hãi, vịn vào cửa xe rồi nhìn người kia.

Có một chiếc xe đi ngang qua trước mặt, gần như chỉ trong giây lát, nhưng ông ta lại không thấy người kia đâu nữa.

Tìm Lê Thành Tường đập thùm thụp, ông ta vội vàng đi về phía trước, nhưng chỗ mà người đó đứng lúc nãy, giờ lại trống trơn.

Ông ta nhìn một vòng xung quanh, không thấy bóng dáng khả nghi. Ông ta lại cố nhắm mắt lại. Chẳng lẽ nhìn nhầm rồi sao?

Chẳng lẽ tại Trần Oanh nghi thần nghi quỷ, nên ông ta cũng bị ám ảnh tâm lý theo?

Nhưng sao có thể, rõ ràng người kia đã chết hai mươi mấy năm rồi, lúc ấy ông ta cùng vợ nhảy xuống biển, thi thể nổi lên rồi được trục vớt, không có lý nào lại xuất hiện trở lại.

Ông ta nhú mày. Có lẽ gần đây quá mệt mỏi, hôm trước Lê Diệp lại đến tìm, nói gặp phải một gã tự xưng là Tần Thành, tuy biết là giả, nhưng nghe thấy cái tên ấy thôi là đã không thấy bình yên rồi. Hiện tại Trần Oanh lại nhắc thêm lần nữa, có lẽ đã bắt gặp khiến ông ta căng thẳng.

Ngồi lại vào trong, ông ta khởi động xe, rồi đánh xe rồi đi.

Sau cây cột xi măng, người đàn ông mặc bộ đồ đen chậm rãi bước ra.

Khoanh tay lại, nhìn theo chiếc xe dần đi xa, khóe miệng gã cong lên, để lộ ra nụ cười quỷ quyệt.

Sáng sớm hôm sau, trên các trang tin đều đồng loạt đăng một tin tức...

Chủ tịch đương nhiệm của Lê Thị, Lê Thành Tường, mới gặp tai nạn giao thông, đang hôn mê, tính mạng bị đe dọa.

Sáng sớm, Lê Diệp đang nấu cơm, Đoàn Chính Đặc vừa lúc bế Hi Hi xuống, ngồi vào bàn ăn, thì bất chợt nghe thấy tin tức như vậy.

Tay Lê Diệp run lên, bát canh đổ ra ngoài gần một nửa.

Đoàn Chính Đặc tóm lấy tay cô vẩy vẩy, rút khăn lau khô tay cho cô, rồi cao giọng gọi thím Kim, “Thím Kim! Mau lấy thuốc bỏng ra đây ngay!”

Lê Diệp tóm chặt cổ tay anh, “Bác cả xảy ra chuyện rồi!”

Đoàn Chính Đặc bình tĩnh hơn cô rất nhiều, “Anh nghe thấy rồi... Diệp Nhi, em trông Hi Hi, anh lập tức sang nhà họ Lê một chuyến xem sao.”

Lê Diệp nhìn anh, gương mặt đầy vẻ lo lắng.

Anh biết dù cho cô và người nhà họ Lê chẳng có quan hệ tốt đẹp, nhưng nghe loại tin tức như vậy thì cũng không thể thờ ơ. Có điều, cô không thích hợp để xuất hiện trước mặt họ, thái độ của họ với cô không tốt, cô cần gì phải đi chịu nhục.

Thím Kim vội vàng mang thuốc ra, Đoàn Chính Đặc thoa lên chỗ đỏ hồng trên tay Lê Diệp, rồi thở nhẹ, “Anh đi xem tình hình thế nào, em đừng đi, đỡ cho họ lại loạn cả lên.”

Lê Diệp biết điều này, liền gật đầu, “Được, em không đi.”

Vỗ về cô, rồi Đoàn Chính Đặc chuẩn bị đi, nhưng Lê Diệp bỗng nắm chặt lấy tay anh...

Lê Thành Tường gặp chuyện không may, không đơn giản là ngoài ý muốn, cô hiểu rõ hơn ai hết. Tần Thành không chịu dừng tay, mục tiêu tiếp theo của ông ta là ai, cô không đoán được, nhưng bất kể là ai, người họ Đoàn, hay họ Lê, ai cũng không phải là người xa lạ với cô.

Lê Diệp có chút sợ hãi, cô nắm chặt cổ tay anh, chỉ sợ anh đi rồi là sẽ không còn gặp lại nữa.

“Anh sẽ cẩn thận.” Anh vỗ khề lên mu bàn tay cô, “Không có chuyện gì đâu, tin anh đi.”

Lê Diệp thấy anh vội vàng rời đi, trong lòng vô cùng rối bời.

Nhà họ Lê đã trở nên vô cùng náo loạn.

Lê Thành Tường là trụ cột trong gia đình, từ trên xuống dưới đều đã tập thành thói quen ỷ lại vào ông ta, giờ ông ta xảy ra chuyện, tất cả mọi người, từ

chỗ tâm phúc đến người của công ty, đều lâm vào cảnh hỗn loạn.

Lúc Doãn Chính Đặc đến bệnh viện, đám người nhà hoàn toàn rơi vào cảnh sầu thảm.

Lê Văn Hán tuy rằng là con cả, nhưng bao nhiêu năm quen được nâng niu, chưa phải trải qua biến cố nào trầm trọng, nên vừa xảy ra chuyện, cậu ta đã trở nên luống cuống. Mẹ khóc, em khóc, cậu ta cũng rối tinh rối mù theo luôn.

Chi thứ hai chỉ có mẹ con Lê Thiên Tổ, càng không thể xuất hiện. Chi thứ ba thì đã di cư sang nước ngoài, có về gấp cũng không biết là khi nào. Trên dưới cả nhà chẳng có lấy một người có thể xuất đầu lộ diện.

Nhìn thấy Doãn Chính Đặc, Lê Thiên Tổ đã mếu máo khóc lóc, “Anh hai, làm sao bây giờ, bác cả xảy ra chuyện, nhà họ Lê bọn em xong rồi!”

Doãn Chính Đặc đến cạnh Lê Văn Hán, “Bác cả thế nào rồi?”

“Bố em còn đang hôn mê, bác sĩ nói e là sẽ thành người thực vật!” Lê Văn Hán nghẹn ngào, “Cổ phiếu công ty rớt giá nghiêm trọng, đám cổ đông nói mai sẽ họp...”

“Thì họp, em thay bác cả tham dự, trước mắt cứ ổn định tình hình đã.” Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn qua cửa sổ phòng bệnh. Bên trong, Lê Thành Tường được chạy máy thở, không hề nhúc nhích.

Lê Văn Hán ngáp ngừng, “Anh hai Doãn, làm sao đây, trước giờ em chưa từng họp ban giám đốc... Em không biết phải nói thế nào...”

“Nên nói gì thì nói thế ấy.” Doãn Chính Đặc liếc cậu ta một cái, “Những đề nghị bất lợi với công ty, em phải lập tức phủ quyết, phải ổn định tâm trạng của mọi người, nói cho họ biết, bác cả nhất định sẽ khỏe lại, bác ấy có thể nhanh chóng bình phục.”

“Nhưng mà...” Nhìn Lê Thành Tường không có chút dấu hiệu tỉnh lại, Lê Văn Hán hơi lo lắng, “Bác sĩ nói... Bố em, nửa phút tỉnh cũng khó.”

“Vậy thì để bác sĩ sửa lời.” Doãn Chính Đặc nhún mày, “Bất kể thật giả, em phải làm cho mọi người tin rằng con sóng gió này sẽ nhanh chóng qua đi, không ảnh hưởng gì đến công ty cả.”

“Em...” Lê Văn Hán xoa xoa tay, chỉ mong chờ chú ba mau chóng trở về. Tốt xấu gì thì ông ta cũng có thể chống đỡ cục diện, còn cậu ta quá trẻ, một chút kinh nghiệm cũng không có, căn bản là không thể ngồi trên vị trí này được.

“Cảnh sát có điều tra ra nguyên nhân gây nên sự cố không?” Doãn Chính Đặc hỏi.

“Vẫn chưa có kết quả.” Lê Văn Hán lắc đầu, “Nhưng mà họ có để lộ ra một chi tiết, lúc đó bố em lái xe không nhanh, nhưng lại lao vào vòng bảo hộ xi măng, hình như là xe không phanh lại được.”

Doãn Chính Đặc nghe xong, bỗng cảm thấy có chỗ bất bình thường...

Lại là một sự việc ngoài ý muốn. Gần đây, Doãn Kính Lam và Trần Oanh suýt chút nữa mất mạng trong biển lửa, sau đó Lê Thành Tường lại bị tai nạn có thể sống đời thực vật. Trước đó, anh chờ theo Lê Diệp cũng suýt nữa tai nạn, cảnh sát cũng nói hệ thống phanh xe hình như có ai đó cố tình phá hỏng, trước đó nữa...

Anh nghĩ lại, mấy năm nay, họ Doãn và họ Lê lần lượt xảy ra chuyện. Bố anh đột ngột qua đời, Sơ Vũ bị tai nạn xe...

Bà cụ cũng vài lần nhắc đến, rằng hai nhà gặp nhiều tai ương...

Có một số chuyện không nghĩ sẽ không biết là như thế nào. Anh xâu chuỗi tất cả mọi chuyện, đột nhiên cảm thấy có điểm bất thường.

Thoạt nhìn là chuyện ngoài ý muốn, số lần nhiều, sẽ không đơn thuần là ngoài ý muốn.

Anh nhìn Lê Thành Tường trên giường bệnh, trong đầu không ngừng suy nghĩ...

Rốt cuộc là ai, ai âm thầm xuống tay với người của cả hai nhà họ?

Quá trình này không phải là đột nhiên bắt đầu, mà là từ rất lâu về trước. Trong lúc họ chưa phát hiện ra, người kia đã bắt đầu ra tay rồi.

Anh không ngừng phủ định chính suy nghĩ của mình, nếu thật sự là có người ra tay sau lưng họ, vậy thì quá đáng sợ.

Phạm vi ra tay của người này rất rộng, người nhà cả hai bên. Vậy ai là kẻ thù chung của hai nhà?

Nhất thời, anh không nghĩ ra được điều gì nữa.

Nghe tiếng khóc của người nhà họ Lê, anh cảm thấy đầu căng nặng nề vô cùng. Nhay nhay trán vài cái, anh nhắc nhở Lê Văn Hán mấy câu rồi vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 139: Không thể quan tâm

Nhà họ Doãn. Sau khi Trần Oanh biết Lê Thành Tường xảy ra chuyện, trong lòng bất an, đi sang thăm rồi có nói thế nào cũng không chịu ở lại bệnh viện, mà phải về nhà bằng được.

Bác sĩ nói sức khỏe của bà cho phép, Doãn Chính Đặc mới dám đưa bà về nhà.

Tai qua nạn khỏi, cả nhà làm hẳn một bàn đầy đồ coi như ăn mừng.

Tuy rằng lúc trước có đôi phần hoài nghi, nhưng đến lúc Trần Oanh về, ông cụ mới biết hết mọi chuyện.

Tuy rằng người một nhà ngồi bên nhau đầy đủ, nhưng luôn cảm thấy dường như có một bầu không khí u ám bao phủ.

Ôm Hi Hi, ông cụ lắng nghe câu chuyện, rồi than khẽ, “Đúng là thời buổi nhiều nhưnong.”

Gắp cho Lê Diệp một miếng thịt bò, Doãn Chính Đặc thấy cô có vẻ vẫn không yên lòng. Anh vốn biết cô không có tâm trạng đến ăn bữa cơm này. Nhà họ Lê gặp chuyện không may, trong lòng cô ắt hẳn có chút buồn lo. Anh bảo về, lúc đầu cô còn từ chối, sau lại không đấu nổi nên đành theo anh quay lại đây.

Vết thương trên mặt Doãn Kính Lam đã được xử lý xong, may mà không để lại dấu vết rõ ràng. Chị ta và Khang Đức Văn đến cùng nhau, chuẩn bị đi nơi khác, coi như đây là bữa cơm đoàn viên cuối cùng.

Doãn Chính Đặc chẳng buồn nhìn Khang Đức Văn. Nếu không vì Doãn Kính Lam cố bao che, thì anh đã đá hẳn ra khỏi cửa từ lâu rồi. Chỉ vì thái độ của chị ta khiến người khác mềm lòng, lại trăn trở nhiều điều, không chịu rời bỏ Khang Đức Văn, Doãn Chính Đặc nể tình chị gái nên tạm thời giữ thù lại.

Cơm nước xong, Doãn Chính Đặc đỡ ông nội lên phòng. Vào đến thư phòng, Doãn Chính Đặc không vòng vo mà hỏi thẳng, “Ông nội, nhà họ Doãn với họ Lê, có từng đắc tội với ai không ạ? Cháu nghĩ ngờ có người cố ý làm ra chuyện này.”

Ông cụ có vẻ kinh ngạc, “Sao lại có suy nghĩ đó?”

Anh nói, “Cháu cũng chỉ đoán thôi, không có căn cứ xác thực nào cả... Có điều, cháu cảm thấy có quá nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, chẳng lẽ thật sự không có bàn tay ai đó gây nên?”

Anh nói ra suy nghĩ của mình, ông cụ nghe xong mà chỉ lắc đầu thờ dãi, “May mà không có chuyện gì, nếu cháu mà bị làm sao, thì nhà họ Doãn chúng ta cũng nguy rồi.”

Ngồi trên sô pha, ông cụ suy tư một hồi lâu, rồi bỗng nhiên nói, “Nếu muốn nhắc đến người chúng ta có lỗi, thì thật ra là cũng có đấy...”

Doãn Chính Đặc ngẩng đầu.

Ông cụ có vẻ kinh hãi khi nghĩ lại, chột hít một hơi, “Lúc trước, bố cháu còn trẻ, ông giao việc công ty cho bố cháu xử lý, nó có hơi vì cái lợi trước mắt, ông bảo mà không chịu nghe... Lúc đó, nhà mình, nhà họ Lê, đang hợp tác với tập đoàn Phong Ca, nhưng đột nhiên bố cháu với thằng cả nhà họ Lê muốn tách ra làm độc lập. Ông với bà cụ Lê đã nói hai đứa rồi, nhưng chúng nó nói hạng mục có vấn đề, nhất quyết không chịu đầu tư. Sau đó không lâu, tập đoàn Phong Ca quay vòng vốn không được nên phá sản, nhà tan cửa nát. Nói cho cùng, đúng là chúng ta có lỗi với họ.”

Doãn Chính Đặc chưa từng nghe chuyện này. Lúc ấy, hẳn là anh mới chỉ vài tuổi, khoảng cách với những chuyện như vậy còn quá xa xôi.

“Có điều, A Đặc này, người nhà họ Tần mất hết rồi, cho dù chúng ta có kết thù kết oán với họ, thì cũng đâu có thể quay về trả thù chúng ta.” Ông cụ không nghĩ ra được, chỉ lắc đầu, “Ông cảm thấy cháu suy nghĩ nhiều quá rồi, chắc gì đã là do ai làm?”

“Cháu cũng mong là cháu nghĩ nhiều quá rồi.” Doãn Chính Đặc tựa vào sô pha, “Vấn đề là bố cháu không còn nữa, bác cả bên nhà họ Lê lại nằm viện. Mà những người liên quan đến sự việc năm đó, chỉ có hai nhà mình, giờ lại liên tiếp gặp chuyện không may. Sao có thể trùng hợp như vậy được?”

“Cháu ra khỏi cửa cẩn thận một chút, để ý cả vợ con nữa.” Ông cụ dặn dò.

Doãn Chính Đặc gật đầu, rồi lại hỏi, “Ông, nhà họ Tần, thật sự không còn một ai cả ạ?”

Ông cụ thờ dãi, “Hai người lớn nhà họ Tần mất rồi. Khi xảy ra sự việc, con trai họ lúc ấy chắc cũng tầm tuổi cháu, ôm cả vợ cả con nhảy xuống biển. Nói đến lại thấy thật thảm... Hồi trước, ông vì chuyện này mà cãi nhau với bố cháu rất lâu, nó không nghe lời ông, cứ cố chấp ngừng hợp tác, đúng là nghiệp chướng.”

Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng i a của Hi Hi, Doãn Chính Đặc liền đứng dậy, ra mở cửa.

Lê Diệp bế thẳng bé, đưa mắt nhìn hai người, “Hoa quả rửa xong rồi ạ.”

Doãn Chính Đặc nhận lấy đĩa hoa quả, “Ăn cùng nhé?”

Lê Diệp lắc đầu, “Không được, hai ông cháu đang nói chuyện, để em đưa Hi Hi xuống nhà.”

Véo véo má con trai một cái, rồi Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Đừng đi đâu xa, đợi anh ở ngoài cửa phòng khách.”

Anh không muốn cô lại gặp phải Khang Đức Văn, hấn quá mức ghê tởm.

Lê Diệp gạt đầu rồi đóng cửa lại.

Đối với Khang Đức Văn, cô vẫn chưa nói rõ ràng cho Doãn Chính Đặc, anh chỉ biết đại khái là tên kia từng lấy chuyện cô thu âm phim nóng để uy hiếp cô, chứ cũng không biết hấn đã mấy lần dùng giọng điệu ghê tởm mà trêu chọc cô.

Cô không muốn nói ra, nếu anh biết, e rằng nhà họ Doãn đã chẳng được yên bình như thế này.

Xuống nhà, cô bế Hi Hi, lại xem một bức ảnh treo trên tường. Trong ảnh là một người đàn ông đang cầm gậy đánh golf, thần thái vô cùng tự tin.

Người này chính là Doãn Trung Minh. Thật ra, trên phương diện làm ăn, ông không có lối suy nghĩ giống con trai... Đây là đánh giá của ông cụ. Ông cụ nói Doãn Trung Minh không có chủ ý của mình, dễ bị người ta lôi kéo. Người thường đương nhiên có thể mang nhược điểm này, nhưng là người đứng đầu một gia tộc, không quả quyết, chính là điều tối kỵ. Có lẽ chính vì điểm này, mà năm đó, khi đang duy trì quan hệ với nhà họ Tần, vừa nghe xong lời đề nghị của Lê Thành Tường, ông đã chọn cách gạt bỏ nhà họ Tần, lấy phương án chung của hai bên làm của riêng mình.

“Bố tôi là cao thủ golf.” Bên cạnh truyền đến tiếng nói của Doãn Kính Lam, Lê Diệp nghiêng đầu nhìn người đang chậm chậm bước tới.

Doãn Kính Lam nhìn tấm ảnh rồi lại chột rầu rĩ. Sau khi bố qua đời, bầu không khí trong nhà không hề giống trước kia. Hồi trước, trong nhà có chuyện gì, Doãn Trung Minh đều có thể nhẹ nhàng xoa dịu được.

Còn hiện tại...

Chị ta đứng ở đây mà lòng sinh ra nỗi bi thương...

Chị ta và Khang Đức Văn sẽ cùng ra ngoài sống. Người nhà cho hai vợ chồng họ điều kiện để bắt đầu một cuộc sống mới với hậu đãi tốt, nhưng đồng thời cũng là trục xuất họ ra ngoài, mắt không thấy tâm không phiền. Chị ta cũng biết sự tha thứ dễ dàng của mình quá hèn mọn, không hẳn là sẽ đổi lại được kết quả tốt, nhưng chị ta không thể thừa nhận thất bại. Cho dù là thua, cũng không thể thừa nhận, không thể để người ta biết.

Lê Diệp chỉ còn lại sự thông cảm với chị ta, danh nghĩa của hôn nhân, cho dù có nóng đến bỏng tay, chị ta cũng phải nắm thật chặt.

Nghĩ cho chị ta, bỗng nhiên cô lại nghĩ đến mình...

Mình thì tốt hơn người ta là bao?

Cuộc hôn nhân của mình, có thể đi được bao xa, kiên trì được bao lâu?

Cô nghe thấy cuộc đối thoại giữa ông cụ và Doãn Chính Đặc. Đều là sự thật. Những điều Tần Thành nói đều là sự thật. Họ Doãn và họ Lê thật sự từng vì tham lam mà chiếm lấy kế hoạch của Tần Thành, còn muốn đá ông ta ra, kết quả cuối cùng, chính là cả nhà họ Tần bị chôn vùi trong tấn bi kịch.

Cô cũng là người họ Tần, tại sao lại được bà nội nhận nuôi?

Nếu cô không được nhà họ Lê nhận nuôi, thì cả đời cũng sẽ không bước vào tầng lớp này, không quen Doãn Chính Đặc, không cùng anh đi đến ngày hôm nay.

Cô cảm thấy vận mệnh thật biết trêu người, sao lại có nút thắt như thế này được chứ...

Kính hải, bỗng nhiên cô nghĩ ra được điều gì đó. Trên đời này có hàng trăm hàng nghìn đứa trẻ mồ côi, tại sao bà lại đưa cô về nhà họ Lê?

Không phải bà đã biết thân phận của cô từ lâu rồi chứ, nếu không, sao lại an bài như vậy?

Lê Diệp càng nghĩ càng cảm thấy không có khả năng. Nhưng hiện tại có thể đi hỏi ai được?

Năm ấy Tần Thành không muốn đưa cô xuống biển cùng nên mới giao cô cho bố mẹ nuôi. Sau này bố mẹ nuôi lần lượt qua đời, cô lâm vào cảnh khốn khổ bần hàn, bà cụ Lê lương thiện nên nhận cô về nuôi.

Trong lúc này, Tần Thành vẫn không xuất hiện, cũng không tìm kiếm cô. Ông ta vẫn mai danh ẩn tích, cho đến mấy năm gần đây mới bắt đầu hành động. Nếu không tình cờ gặp nhau trong chùa, có lẽ cả đời Tần Thành cũng không ngờ sẽ gặp lại được con gái mình khi trưởng thành. Mà cô, cũng sẽ không

phải từ nay về sau lâm vào thế cục tiến thoái lưỡng nan.

Có phải bà nội đã biết rõ thân phận của cô hay không, chính cô cũng không thể chắc được, nhưng những người khác trong nhà họ Lê không biết, điều này thì cô có thể khẳng định.

Áp vào khuôn mặt ấm áp của Hi Hi, cô thầm thở dài trong lòng.

Văn phòng luật sư.

Đã lâu không gặp Lê Diệp, nay cô lại chủ động tìm đến, thật ra Tôn Bách Niên có chút bất ngờ.

Thư ký dẫn cô vào, Tôn Bách Niên liền đứng dậy đón, “Lâu lắm không gặp, cô Lê.”

Lê Diệp ngồi xuống. Thật ra, cô cũng không biết chuyến này mình đến đây liệu có thu hoạch gì không, nhưng chuyện đã đến nước này, người cuối cùng tiếp xúc với bà nội mà cô nghĩ đến, chỉ có anh.

Rót cho cô một chén trà, rồi Tôn Bách Niên đặt cạnh bàn, “Đạo này chắc là cô bận nhiều việc lắm..”

Anh đã xem được tin Lê Thành Tường nhập viện, trên quan hệ cá nhân, anh có giao tình với bà cụ Lê, nên anh có nhờ người gửi một giỏ hoa quả đến hỏi thăm chứ cũng không đích thân đến.

Sắc mặt của Lê Diệp không giấu nổi vẻ mệt mỏi, cô nhìn Tôn Bách Niên, “Tôi cũng không biết chuyến này đến đây liệu là đúng hay không nữa, nhưng mà anh Tôn, tôi chỉ có thể nghĩ đến anh.”

Anh tỏ ra rất kiên nhẫn, “Sao vậy?”

Cô nhìn anh, “Tôi muốn hỏi một chút, trước khi bà nội qua đời, có cái gì muốn... giữ lại cho tôi không?”

Tôn Bách Niên nhíu mày, “Vì sao lại hỏi vậy?”

“Tôi chỉ muốn biết, lúc lâm chung, bà nội có nhắc đến tôi hay không thôi.”

“Bà bảo tôi chăm sóc cô, nếu cô trở về.”

Chuyện Lê Diệp muốn nghe không phải chuyện này, cô lắc đầu, “Còn chuyện khác? Thân thể của tôi thì sao, vì sao bà lại nhận nuôi tôi?”

Tôn Bách Niên lắc đầu, “Những chuyện đó, bà không nên nói với tôi.”

Lê Diệp thầm thất vọng. Cô không biết mình đang tìm cái gì nữa. Nếu cô muốn xác định xem mình có phải người nhà họ Tần hay không, thì chỉ cần hẹn Tần Thành, cùng ông ta đi xét nghiệm. Nhưng cô lại không muốn làm vậy. Cô còn ôm một tia hy vọng, rằng sự việc không phải như vậy, trong đó ắt có hiểu lầm nào đó. Bà nội đối xử tốt với cô như vậy, cứu cô ra khỏi cảnh bơ vơ, không phải là vì muốn bù đắp cho lỗi lầm đã gây ra.

Cô thật sự rất bối rối, rốt cuộc cô đang suy tính điều gì, chính cô còn không rõ.

“Cô Lê.” Tôn Bách Niên nhìn cô, “Hoặc là, tôi nên nhắc cô, cô đã từ bỏ một phần tài sản bà Lê cho cô rồi.”

Lê Diệp vẫn lắc đầu. Trước kia cô không muốn phần tài sản đó, thì sao hiện tại lại muốn được. Nếu như đó là tiền bồi thường, thì cô có tư cách gì mà thay những người đã chết của nhà họ Tần nhận nó.

“Đó là nguyện vọng của bà cụ, cô nhận lấy, chính là cách tốt nhất để an ủi bà cụ.” Tôn Bách Niên đứng dậy, đi đến cạnh kệ bảo hiểm, sau khi mở ra liền lấy một tập hồ sơ, “Di chúc vẫn còn hiệu lực, cô có thể xem qua rồi quyết định lại.”

Lê Diệp nhìn tập hồ sơ, không hề động đến.

Tôn Bách Niên nhắc cô, “Xem qua đi, rồi cô quyết định sau cũng không muộn.”

Lê Diệp cảm thấy tập hồ sơ đó có vẻ rất nặng nề, cô cầm lên, hít sâu một hơi, rồi chậm rãi cởi bỏ sợi dây bông cuốn quanh nút thắt.

Cô rút ra một bản hợp đồng.

Lật hai trang, cô đột nhiên kinh hãi đứng phắt dậy.

Tôn Bách Niên lại vô cùng bình tĩnh, anh giúp bà cụ Lê soạn tài liệu, đương nhiên đã biết nội dung từ lâu.

Lê Diệp không thể tin được, “Chuyện này... sao có thể...”

Tôn Bách Niên có thể đoán trước được phản ứng của cô, liền thần nhiên cười, “Bà cụ là người hiểu cô nhất, bà biết cô sẽ không nhận tài sản thừa kế, cho nên đã lập một bản khác. Nếu cô từ bỏ phần bất động sản trong bản di chúc thứ nhất, thì bản di chúc thứ hai sẽ có hiệu lực, và cô sẽ nhận 10% cổ phần công ty bà chuyển cho cô, trở thành cổ đông lớn nhất của Lê Thị.”

Lê Diệp vẫn bị vây trong cảm giác sợ hãi, cô nhìn những con số đến ngây người.

“Lúc cô từ bỏ là bản di chúc thứ hai đã bắt đầu có hiệu lực rồi. Số cổ phần này, đã được chuyển sang danh nghĩa của cô, trong hội nghị cổ đông của Lê Thị, cô có quyền tham dự, quyết định phương hướng kế hoạch cho công ty.”

“Tôi từng hỏi bà, vì sao lại quyết định như vậy.” Tôn Bách Niên nhớ lại, “Bà nói, người nhà họ Lê, sẽ chẳng từ chối lúc nhận tài sản thừa kế, chỉ có cô là không cần. Bà nói đúng, cô thật sự từ bỏ. Bà nói, nhất định phải cho cô cái cô đáng được, thế nên mới có bản thứ hai này.”

“Cái đáng được...” Lê Diệp thì thầm. Bà nội thật sự biết thân phận của cô, cho nên muốn dùng cổ phần công ty để bù đắp cho cô, thay cho lỗi lầm của nhà họ Lê gây ra với nhà họ Tần?

“Số cổ phần này, bà cũng đoán là có lẽ cô sẽ không cần, bà bảo tôi giúp lập một cái quỹ, tiền lãi để cô tự do linh, một phần khác thì dùng danh nghĩa của cô quyên góp đều đặn cho cô nhi viện.” Tôn Bách Niên cười, “Thật ra bà cụ rất hiểu cô đấy, quyết định nào của cô bà cũng đoán được.”

“Bà cụ để lại những thứ tốt nhất cho cô, tôi nghĩ, đây chính là lời bà muốn nói với cô.” Tôn Bách Niên nhìn cô.

Hai mắt Lê Diệp nóng lên. Đúng vậy, bà nội cái gì cũng biết. Bà dùng mấy năm yêu thương để đền bù cho cô, sao cô có thể hận người cho mình nhiều tình thân nhất như bà.

Thấy cô không nói gì, Tôn Bách Niên biết cô đã đồng ý với cách xử lý như vậy, “Chừng nào cô muốn bán cổ phiếu, hoặc là muốn ngừng quyên góp cho cô nhi viện...”

Lời còn chưa hết, Lê Diệp đã lắc đầu. Cô sẽ không động đến một hào nào, cô không có tư cách hưởng thụ nó, bất kể cô là người nhà họ Tần, hay là ai đi chăng nữa.

Đứng dậy, cô tạm biệt Tôn Bách Niên để ra về. Anh tiễn cô ra đến cửa thang máy, chờ cô rời đi.

Chắc hẳn đã trải qua nhiều chuyện không như ý, nếu không cô sẽ không đột ngột chạy tới tìm anh. Trước khi lập di chúc, khi nhắc đến Lê Diệp, trong giọng nói của bà cụ luôn tràn ngập sự áy náy. Anh có thể đoán ra, Lê Diệp không phải đứa trẻ mồ côi bình thường. Cô và nhà họ Lê, có mối liên hệ sâu sắc.

Anh không tiện hỏi nhiều, chỉ hy vọng lần sau gặp lại, cô sẽ không trong trạng thái tinh thần như vậy. Quen biết vài năm, anh phát hiện ra, rất hiếm khi thấy cô cười.

Ôm bó cúc trắng, Lê Diệp đặt xuống trước bia mộ.

Hỏi thăm mãi, cô mới tìm được mộ phần của nhà họ Tần. Nơi này mai táng hai người già nhà họ Tần, còn có cả mộ hai vợ chồng Tần Thành. Mộ phần đều là do bạn bè của họ hỗ trợ xây dựng.

Có điều, chẳng ai biết, người trong mộ kia có phải là Tần Thành thật hay không.

Cô nhìn ảnh chụp. Đây là người nhà thật sự của cô, cách lớp gạch đá lạnh lẽo, mà vẫn cảm thấy có vài phần thẳng thót.

Sống chết, ân oán, khoảng cách đều quá xa xôi với cô. Cô biết thân phận và tình cảnh của mình lúc này đích thực là phản bội nhà họ Tần, nhưng cô không thay đổi được việc mình lớn lên trong nhà họ Lê, và sự thật là đã gia nhập họ Doãn.

Khom mình cúi đầu, cô khẽ thở dài.

Cô có rất ít lựa chọn, cô chỉ có một người, một lòng, không thể quan tâm cả hai phía được.

Cô thở dài, chỉ thầm mong cho tất cả mau chóng chấm dứt. Hận thù, đau thương, cô rất hiểu cảm giác này.

Lau khô tấm ảnh trên bia mộ, cô quay đầu, chậm rãi đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Ra điều kiện

Trong phòng ngủ. Mấy ngày liền chạy ngược chạy xuôi, Doãn Chính Đặc vừa mệt mỏi vừa đau thắt lưng, nên vừa ăn cơm xong là đã ôm máy tính lên giường nằm.

Lê Diệp thay quần áo cho Hi Hi xong xuôi. Thằng nhỏ ngồi trong phòng đầy đồ chơi, chẳng cần người lớn trông, đúng là bớt lo hơn hẳn.

Lê Diệp thấy anh nằm trên giường liên bảo, “Vừa ăn xong đã nằm sấp, anh cẩn thận đau dạ dày đấy.”

Anh ừ hừ một tiếng nhưng cũng chẳng hề động đậy.

Lê Diệp bước đến, ngồi xuống cạnh anh.

Vốn dĩ anh phải làm việc, có văn kiện cần anh xem gấp, nhưng mới ăn no nên sinh ra uể oải, anh nằm xuống gối, tìm mấy game đơn giản chơi.

Nghe thấy nhạc game, lại nhìn Hi Hi đang chơi dưới đất, Lê Diệp cảm thấy thời khắc như vậy thật sự tĩnh lặng đến thần kì.

Ngày thường anh không thích chơi game, vì công việc quá bận rộn, anh rất ít khi lãng phí thời gian vào việc giải trí. Lại phải nói, cuộc sống của anh thật quá buồn tẻ.

Chơi một lát, anh mới thoát khỏi game, mở văn kiện ra xem. Quay đầu lại nhìn cô, ngay bên cạnh mình, anh đưa tay chỉ chỉ bả vai, “Bóp vai cho anh.”

Lê Diệp đưa tay xoa bóp trên bả vai cứng ngắc của anh. Có đôi khi anh dựa vào ghế làm việc lâu, cổ sẽ không thoải mái, cô vừa nắn nóp vừa nói, “Khi nào rảnh đi tìm bác sĩ Đông y xoa bóp bấm huyệt đi.”

Anh chống tay vào trán, “Anh làm gì có thời gian rảnh.”

Cô vỗ khẽ vào người anh, “Giờ bảo anh đi họp là anh có thời gian rảnh đấy.”

Anh cười cười, “Kiếm tiền đương nhiên là phải rảnh rồi.”

Lê Diệp bĩu môi, véo anh một cái. Anh thoải mái thở một hơi dài thượt, lại càng thêm buồn ngủ.

“Diệp Nhi.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, “Mấy hôm nữa, đi tham dự một hoạt động với anh.”

Lê Diệp nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu. Nhiều giám đốc doanh nghiệp khi đi tham dự sự kiện đều đưa vợ theo, nhưng cô không quen với những việc như vậy. Anh cũng biết cô không thoải mái nên chưa từng nhắc đến yêu cầu này.

Thấy cô nhìn mình với vẻ sợ sệt, khóe miệng anh cong lên, anh cầm tay cô, “Công viên mang tên em sắp chính thức hoạt động rồi.”

Giờ Lê Diệp mới nhớ ra chuyện ấy. Mấy tháng trước anh từng đưa cô đến nơi đó, nơi ngập tràn loài lavender cô thích, nơi khiến cho người ta vừa bước vào đã ngỡ lạc giữa cảnh trong mơ.

“Lần khác có thể không đi, nhưng lần này em phải tham dự.” Anh gối đầu lên cánh tay, “Em phải cắt băng khánh thành cùng anh.”

Lê Diệp có chút lo lắng, “Nhưng mà bây giờ...”

“Sẽ làm tốt công tác an ninh.” Doãn Chính Đặc không hề sợ hãi, “Anh không tin tên kia thần thông quảng đại, thích gì là được.”

Lê Diệp vẫn không tránh được cảm giác lo lắng, nhưng nổi băn khoăn trong lòng lại không thể nói cho anh biết.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bỗng Hi Hi đang ngồi dưới sàn cứ liên tục vỗ đệm, ị a loạn cả lên.

Doãn Chính Đặc nhìn thằng bé một cái, rồi đưa tay nhắc nó lên. Thằng bé nhào vài cái là đã len vào giữa hai người, nằm vật xuống, tự nhiên làm cái bóng đèn sáng trưng.

Véo véo má thằng bé, Doãn Chính Đặc nhíu mày, giờ thằng bé vẫn chưa biết đi, đợi nó đi vững, thì đến đâu cũng chỉ sợ bị quý quá thôi. Hi Hi lật người lại, chân tay khua khoáng loạn xạ, cái miệng bị ba bi bô làm văng hết cả nước miếng lên mặt anh. Tuy là thứ khiến người khác phát kinh, nhưng của con mình, Doãn Chính Đặc không hề ghét bỏ. Anh khẽ cắn vào cái mũi nhỏ của thằng bé, khiến nó cười khanh khách không thôi.

Nhìn hai bố con chơi đùa ầm ĩ, Lê Diệp cũng cười theo, cười, rồi bỗng nhiên lại cảm thấy hai mắt nóng lên...

Sao băng tuy đẹp, nhưng chung quy thời gian xuất hiện vẫn thật ngắn ngủi.

Tần Trạch.

Năm lần bảy lượt Lê Diệp đến đây đều không tìm được Tần Thành. Không biết có phải ông ta đã đi rồi hay không, Lê Diệp cũng không biết tìm ông ta ở đâu, chỉ có thể đến đây chờ.

Lê Thành Tường vẫn nằm trong bệnh viện. Nào ông ta bị tổn thương nặng, bác sĩ nói muốn bình phục thì chỉ có nhờ vào nghị lực của ông ta. Tuy không hề nói rõ, nhưng ai nghe thấy cũng hiểu được hàm ý phía sau... Chuyện của con người đã hết, chỉ trông vào ý trời.

Là ai đã gây ra sự cố lần này, Lê Diệp biết rõ hơn ai hết. Cô không biết mục tiêu tiếp theo sẽ là ai, mỗi buổi sáng Doãn Chính Đặc ra khỏi nhà, là cô đều phập phồng lo lắng, chỉ sợ đến tối anh không về.

Đợi một lúc lâu, khi Lê Diệp chuẩn bị đi, phía sau chợt truyền đến tiếng nói, “Sao con còn ở đây?”

Cô quay đầu lại, nhìn người vừa xuất hiện, tâm trạng vô cùng phức tạp, “Là ông, bác cả bị tai nạn, là do ông làm?”

“Bác cả?” Tần Thành cười khẩy một cái, “Gọi thân thiết thật. Năm đó hấn bội ước, hại nhà họ Tần chúng ta thê thảm, con cảm thấy hấn không nên chết sao?”

Lê Diệp ai oán, “Còn chưa đủ sao? Đã nhiều người chết như vậy rồi còn chưa đủ sao?”

“Chưa đủ.” Ánh mắt Tần Thành lạnh đi, “Người hai nhà kia chết sạch mới là đủ.”

“Bố.” Bỗng nhiên Lê Diệp gọi ông ta.

Tần Thành run lên, nhìn cô với vẻ không thể tin được.

“Dừng tay lại đi, đừng hại người nào nữa.” Lê Diệp cầu xin, “Cứ cho là vì con và Hi Hi đi, vì cháu ngoại bố mà tích đức đi.”

“Ta không hại ai cả, mà ta đang trừng phạt chúng!” Tần Thành liên tục cào tóc, “Con đừng nghĩ nói như vậy mà có thể bảo ta làm gì cũng được! Lòng con chỉ hướng về nhà họ Doãn với họ Lê thôi, con căn bản không coi mình là người họ Tần!”

Lê Diệp lắc đầu, “Nhà họ Lê nuôi con khôn lớn, không có bà nội thì giờ con chỉ là đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa thôi. Bà đã chuyển phần lớn cổ phần công ty cho con rồi, đó là sự bồi thường của bà, còn chưa đủ sao?”

Tần Thành không tin, “Bà ta chuyển cổ phần công ty cho con? Vì sao chứ?”

“Có lẽ bà đã sớm biết con là người họ Tần rồi, nhận nuôi con chính là muốn bù đắp cho con. Bố bảo con phải hận bà như thế nào? Bà là người cho con nhiều tình thân nhất đấy.”

“Năm đó bà ta dung túng cho con trai bội ước, đương nhiên bà ta chợt dạ rồi. Cho con cổ phần công ty mà con đã cảm động rơi nước mắt rồi ư? Rồi chuyện của nhà họ Tần là có thể xóa bỏ?”

Thấy không thể nào thuyết phục được ông ta, Lê Diệp đành phải nói, “Phải như thế nào thì bố mới chịu dừng tay?”

“Trừ phi ta chết.” Tần Thành xoay người lại.

Lê Diệp bước đến, giữ chặt tay ông ta rồi đột nhiên quỳ xuống.

Ông ta cúi đầu, nhìn đứa con gái chưa bao giờ thừa nhận thân phận của mình.

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn ông ta. Duyên kiếp gặp gỡ, vận mệnh trôi dạt, cho đến bây giờ cô mới biết được thân thế thật sự của mình, nhưng đó lại là nút thắt như vậy, cô không thay đổi được gì cả, chỉ có thể gắng hết sức để con phong ba bão táp này mau chóng dịu xuống.

“Bố, con cầu xin bố, dừng lại đi, đừng trả thù nữa. Bố nghĩ cho Hi Hi mà xem, nó còn nhỏ như vậy, nếu có một ngày nó biết ông ngoại nó giết bao nhiêu người, thì nó sẽ đau lòng như thế nào!”

“Nó sẽ không biết có một ông ngoại như ta.” Tần Thành cười chua xót, “Ta là người đã chết từ lâu rồi, giờ người đứng trước mặt con, con hẳn đang coi là một tên ác quỷ không danh không phận chứ hả.”

Lê Diệp lắc đầu, “Không, bố còn sống, bố còn có con và Hi Hi, không phải là bố không có người nhà. Hi Hi không có ông ngoại, còn những đứa trẻ khác đều có ông ngoại, thẳng bé sẽ cần. Con cũng cần có bố. Bố, vì sao bố không chịu buông bỏ thù hận mà sống cuộc sống hiện tại đi!”

“Con?” Ông ta nhìn Lê Diệp, “Con họ Lê, được gả vào nhà họ Doãn, con có quan hệ gì với ta? Còn cả đứa con trai con nữa, nó thân với ông ngoại hơn, hay vẫn là thân với bố hơn?”

Lê Diệp kéo bàn tay lạnh ngắt của ông ta, “Nếu bố có thể rũ bỏ thù hận, con và Hi Hi sẽ rời khỏi nhà họ Doãn.”

Tần Thành cười khẩy, “Đừng đùa ta, chẳng qua là con sợ bắt lợi cho nhà họ Doãn thôi. Con bỏ được thẳng kia sao?”

Về mặt Lê Diệp vô cùng nghiêm túc, “Chỉ cần bố đồng ý với con, con có thể đi theo bố.”

Tần Thành nhìn cô chăm chăm, như để phân rõ thật giả trong lời nói của cô. Nghĩ ngợi một hồi, rồi ông ta nói, “Con chịu ly hôn với thằng họ Doãn, dẫn Hi Hi theo ta?”

Lê Diệp chần chừ một lát, rồi nhắm chặt mắt lại, gật đầu thật mạnh, “Có thể.”

Ông ta rút tay khỏi tay cô, “Vậy thì lấy được giấy chứng nhận ly hôn rồi hãy đến tìm ta.”

“Vậy bố phải đồng ý với con, trong lúc này, đừng gây ra hành động gì làm hại người khác nữa.”

Ông ta nhìn cô, “Con định dùng cách này để kéo dài thời gian à... Ta cho con ba ngày, vậy là đủ rồi chứ?”

Lê Diệp lắc đầu, “Ba ngày... ba ngày quá nhanh...”

“Ly hôn chỉ cần một tiếng là xong, miễn là con muốn.” Tần Thành cúi đầu nhìn cô, “Ba ngày sau, con mang chứng nhận ly hôn và cả thằng bé đến tìm ta, chúng ta cùng đi. Nếu con định lừa ta, thì đừng trách ta không niệm tình cha con.”

Lê Diệp ai oán nhìn ông ta, chỉ thầm mong ông ta sẽ không đẩy mình vào thế tuyệt vọng không thể xoay chuyển được.

Ông ta nhìn ra vẻ đau thương của cô, “Có trách cũng chỉ trách con sinh vào nhầm nhà, nếu con thật sự được sinh ra ở họ Lê, làm cái chức đại tiểu thư, thì cũng chẳng gặp những chuyện này... Hay là, con cứ coi như không biết ta, không biết chuyện gì hết, yên tâm làm bà Doãn, ta chết rồi, chẳng còn ai biết đến bí mật này nữa.”

Làm sao có thể coi như không biết, Lê Diệp cúi đầu. Mỗi giờ mỗi phút, cô đều nhớ đến chuyện chết thảm của nhà họ Tần, nhớ tới những nỗi bất hạnh của nhà họ Doãn và họ Lê. Ở bên cạnh Doãn Chính Đặc, có nhiều khi, cô cảm thấy không thể nào đối mặt được với anh.

“Con về đi, ba ngày sau lại đến.” Tần Thành quay đầu định đi, bỗng nhiên cả người loạng choạng, suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Lê Diệp chạy lại đỡ lấy ông ta. Ông ta vội vàng moi một lọ thuốc từ trong túi ngực ra, bàn tay run rẩy đáng sợ, mãi vẫn không mở được nắp.

Lê Diệp giúp ông ta mở nắp, đổ ra một viên thuốc. Ông ta vội bỏ viên thuốc vào miệng, nuốt mạnh xuống một cái.

Một lúc lâu sau, sắc mặt trắng bệch của ông ta mới khôi phục lại một chút. Tựa vào gốc cây đại thụ bên cạnh, ông ta hít thở mà có vẻ khó nhọc.

Lê Diệp nhìn lọ thuốc, thoáng tò mò nhìn ngắm. Tần Thành đưa tay cướp lấy, đóng nắp lại rồi bỏ vào túi áo ngực.

Lê Diệp nhìn ông ta, “Tại sao bố phải uống loại thuốc này?”

Ông ta không trả lời, quay đầu bỏ đi.

Lê Diệp đuổi theo ông ta, “Bố bị bệnh gì?”

“Không liên quan đến con.” Tần Thành bước đi, nhanh chóng biến mất hút.

Lê Diệp nhìn ông ta bỏ đi, trong lòng trở nên nặng nề...

MS – Contin, là thuốc giảm đau loại mạnh, dùng cho người bệnh ung thư giai đoạn cuối...

Cô bắt đầu hiểu ra, vì sao ông ta lặng lẽ bao nhiêu năm, mấy năm nay lại đột nhiên xuất hiện, rồi liên tiếp ra tay với nhà họ Lê.

Không phải hiện giờ ông ta mới nghĩ đến việc đó, mà là ông ta không còn nhiều thời gian.

Lòng nặng nề âm u như trận mưa lớn, khắp các ngõ ngách đều không có lấy một khoảng sáng sủa.

Đứng yên một lát, rồi cô kéo lại vạt áo khoác, chậm rãi rời khỏi nơi này.

Càng gần đến ngày khai trương, Doãn Chính Đặc càng bận rộn hơn.

Anh đặt cho Lê Diệp một bộ lễ phục. Trên phương diện ăn vận, anh còn có hứng thú hơn cả cô, anh tìm một nhà thiết kế, đặc biệt làm cho cô một bộ váy dài lộng lẫy sang trọng.

Về đến nhà, Lê Diệp bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, dọn từ trong ra ngoài. Từ trước đến nay cô vẫn luôn thích sạch sẽ, Doãn Chính Đặc chẳng hề thấy ngạc nhiên. Quần áo anh quăng ra, cô lập tức gấp gọn gàng, đồ mới thay ra, cô lập tức mang đi giặt.

Cô cứ như vậy khiến anh có chút ngại, anh liền kéo cô lại, “Không phải giặt liên tục thế đâu, anh chỉ mặc có một lát thôi, không bẩn.”

Lê Diệp lại thầm muốn dọn dẹp một lượt cả chỗ này, cô chỉ vào tủ quần áo, “Quần áo của anh, em đều phân loại hết rồi, đồ anh hay mặc ở bên trái, không hay mặc ở bên phải. Sau này đừng có mua nhiều như thế làm gì, có nhiều bộ anh còn chưa xé mác đấy.”

Doãn Chính Đặc ồ một tiếng. Anh không hay đi mua, nhưng mỗi lần đến hiệu quần áo, anh đều bị đám nhân viên nhiệt tình giới thiệu hết những sản phẩm mới, để bớt phiền, ai giới thiệu gì anh cũng lấy rồi cả thê luôn.

“Còn nữa này.” Lê Diệp mở ngăn tủ ra, “Trời sắp lạnh rồi đấy, em xếp những bộ có thể mặc đến vào đây này, đến khi nào nhiệt độ hạ xuống thì anh tìm ở đây nhé.”

Có vẻ thấy phiền, anh gãi gãi đầu, “Sao em rách việc thế nhỉ, lúc nào lạnh thì em tìm quần áo cho anh có phải là xong rồi không.”

Lê Diệp cụp mắt xuống, “Anh cũng phải tự nhớ đi chứ.”

“Anh làm gì mà nhàn thế hả, nhớ làm gì cái chuyện này.”

Lê Diệp đóng ngăn tủ lại, rồi nhìn anh... Cũng phải, cho dù anh không nhớ việc này thì đã có thím Kim...

Thấy cô yên lặng dọn dẹp, Doãn Chính Đặc đặt văn kiện trong tay xuống, bước đến kéo cô, “Cứ dọn mãi thế làm gì, trong nhà có người giúp việc, em nghỉ ngơi đắp mặt nạ đi, sắp phải tham dự sự kiện rồi.”

Lê Diệp nhìn bộ váy dài treo ở bên cạnh, “Đắp mặt nạ cũng chẳng có tác dụng lâu... Em muốn dọn dẹp lại chỗ này cái đã.”

“Còn đây thời gian dọn, không phải vội.” Anh cản cô lại lao vào làm việc, kéo cô đến cạnh giường rồi ấn cô nằm xuống, “Nào, anh lấy ở chỗ mẹ anh đây, bà ấy còn tiếc không cho anh cơ, bảo là thứ này đắt lắm.”

Anh lấy chiếc mặt nạ ra, lật lên lật xuống, nhìn tờ hướng dẫn rồi cẩn thận đắp lên mặt cô.

Dáng vẻ nằm thườn ra rồi còn đắp mặt nạ của cô có vẻ buồn cười, anh nhìn dòng ghi công dụng ở ngoài vỏ bao, hoài nghi nói, “Cái này thật sự thần kỳ thế sao?”

Lê Diệp chưa từng dùng thứ này, cũng không biết nó đắt đến đâu, nhưng đồ Trần Oanh mua chắc chắn không phải loại xoàng.

Anh ngồi bên cạnh, lại lấy ra một cái nữa, rồi cũng nằm xuống đắp lên mặt mình, còn chẳng mở to miệng được, “Dính thế... kinh quá đi.”

Lê Diệp cười anh, “Đây là đồ cho phụ nữ, anh đắp làm cái gì hả.”

“Anh cũng phải tham dự sự kiện quan trọng, cũng phải làm đẹp chứ.” Anh nằm im, dần dần cảm thấy vô cùng thoải mái, “Đến lúc đấy lên hình, chắc chắn sẽ rất đẹp trai.”

Lê Diệp nghiêng đầu nhìn anh. Có đôi khi cô cảm thấy tâm tính anh cực già, lại có đôi khi cảm thấy, thật ra anh cũng là một đứa trẻ không thể lớn nổi.

Đưa tay ra, cô xoa xoa đầu anh, vẫn là kiểu tóc ngắn ngắn, hơi dài một tí là lại cắt, lúc nào cũng chỉ có một kiểu.

Nhưng thật ra, sờ vào lại rất thích tay.

Anh đang buồn ngủ, bị cô nghịch thế lại cảm thấy càng mê mẩn hơn, “Yên tâm, anh đã bố trí người trong ngoài kĩ càng rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố gì hết... Anh không tin là không đề phòng được tên ma quái đấy.”

Lê Diệp nhìn anh, anh từ từ nhắm hai mắt lại hưởng thụ khoảnh khắc nhàn nhã...

Nói không nên lời. Cô không thể nói ra nút thắt giữa họ Tần và họ Doãn, cũng không nói ra được lời đề nghị ly hôn kia.

Ba ngày, thời gian ba ngày quá ngắn. Giờ này, phút này, ngay cả giây tiếp theo, cô cũng không muốn đổi mặt với chuyện đó.

Kéo dài một chút, còn chưa đến thời điểm cuối cùng, cô vẫn còn một chút thời gian...

Nghiêng người, cô gối đầu lên cánh tay anh, anh liền thu tay lại, ôm trọn lấy cô.

Nghe tiếng tim anh đập, cô thầm thở một hơi dài thượt trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Ly hôn đi

Hôm sau là một ngày nắng. Doãn Chính Đặc dậy rất sớm chuẩn bị. Lê Diệp giúp anh mặc âu phục. Thường ngày anh đã ăn mặc đẹp, quần áo chỉnh tề, tinh thần sáng khoái, mị lực tỏa bốn phía. Thốt xong cà vạt, anh ôm cô, lại hôn một cái lên trán cô, “Mặc váy rồi trang điểm đi, hai tiếng nữa anh cho người đón em đi.”

Lê Diệp sửa lại cổ áo cho anh, gật gật đầu, “Đi đi thôi.”

Anh nhìn đồng hồ, vỗ vỗ vai cô, “Anh đi trước đây.”

Lê Diệp nhìn theo bóng anh rời khỏi nhà, trong lòng chột như có con sóng đang bắt đầu đập dềnh lên xuống.

Thay lễ phục xong, cô được chuyên gia làm tóc và trang điểm cho, còn Hi Hi cứ loay quanh bên cạnh, tóm váy của cô, nhìn xung quanh với đầy vẻ tò mò.

Chuyên gia nhìn thẳng nhóc lanh lợi thì cười, “Hai bố con giống hệt nhau.”

Hi Hi thấy người lớn nhìn mình liền lè lưỡi, phì ra cả đồng nước bọt.

Lê Diệp bế nó lên, xoa cái đầu nhỏ của nó, âm thầm thở dài.

Xe chờ ở dưới nhà. Chuẩn bị xong, cô hôn Hi Hi một cái rồi lên xe. Hôm nay thẳng nhóc ngoan ngoãn ở nhà với thím Kim. Cả nhà ai cũng cưng chiều nó, thẳng bé đã sớm quen được bọc trong viên kẹo đường rồi. Những người đối tốt với thẳng bé ở xung quanh đều là người thân, nơi tràn ngập đồ chơi này là nhà của thẳng bé.

Cô lên xe, đi một đoạn đường, không bao lâu đã đến nơi.

Khách khứa rất đông, giới truyền thông cũng xếp chặt cứng hiện trường.

Xe vòng qua trước sân khấu, rẽ thẳng vào khu phòng nghỉ.

Xuống xe, Lê Diệp đưa mắt nhìn quang cảnh náo nhiệt bên ngoài mà có chút lo lắng... Nhiều người như vậy, dù bố trí an ninh thì cũng khó tránh khỏi có sơ hở. Cô quay đầu đi vào, bắt gặp Doãn Chính Đặc đang dặn dò đám nhân viên chuyên gì đó.

Thấy cô đến, anh nhanh chóng nói thêm mấy câu nữa rồi quay đầu đi về phía này.

Hiếm khi cô ăn diện. Lúc kết hôn không hề mặc áo cưới, bình thường anh mua quần áo cho, cô cũng không mặc. Không biết người phụ nữ này có niềm vui thích với thứ gì, với cái gì thì phản ứng cũng chỉ là dửng dưng, có đôi lúc ngậm lại, ở cùng với người phụ nữ này, thật ra chẳng thú vị chút nào. Nhìn thấy cô mặc chiếc váy dài màu lam đi về phía mình, trong chốc lát, anh cảm thấy tim mình như bị đập coong một cái, và rồi tiết tấu ngày một dồn dập.

Kiểu ăn vận lộng lẫy này, anh đã sớm biết rằng sẽ rất hợp với cô. Anh bước về phía này, nắm chặt hai tay cô, đôi mắt sáng bừng, “Diệp Nhi.”

Khuôn mặt Lê Diệp thoáng đỏ lên, hai má được dặm phấn hồng càng thêm phần kiều diễm, anh mỉm cười, rồi hôn lên vai cô, “Đẹp lắm.”

Không ít người quay sang nhìn về phía này, cô liền rút tay lại, “Đã chuẩn bị ổn hết chưa?”

“Xong hết rồi.” Anh dắt tay cô, đến trước khung cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài. Ngoài kia là cánh đồng hoa, có đài quan sát, có khu vui chơi, có pub, có thuyền trôi trên mặt hồ nhân tạo, cả bảy thiên nga cũng nhón nha bơi trong đó.

Đây là kiệt tác của anh, cũng là của cô. Tất cả mọi người đều biết. Công viên Lê Diệp, đây là tên người, mà người ấy, chính là phu nhân của ông chủ chốn này.

Cô vẫn có chút bất an, ngoảnh ra ngoài nhìn, mà trong lòng cô cứ đập chồm lo lắng sẽ có tai họa ngầm.

Khánh thành công viên, giới truyền thông đưa tin rần rần, nhất định Tần Thành sẽ biết. Ông ta cho cô ba ngày để ly hôn, vậy mà hiện tại chỉ còn một ngày. Cô không đi tìm ông ta, liệu ông ta có âm thầm làm chuyện gì hay không, cô không thể nào chắc chắn được.

Gần đến giờ, người dẫn chương trình ở ngoài đã bắt đầu làm nóng bầu không khí. Doãn Chính Đặc nắm tay cô, “Đi thôi, lên đó với anh.”

Lê Diệp được anh dắt đi mới hai bước, thì bỗng nghe thấy hai tiếng đùng đoàng, ngọn đèn đặt dưới đất không hiểu sao vỡ tung ra. Bao nhiêu mảnh nhỏ bắn xuống đất. Lê Diệp kinh hãi, nhưng chỉ trong nháy mắt đã kéo Doãn Chính Đặc ra sau mình.

Thế nhưng anh lại không có vẻ kinh sợ chút nào, thấy cô có hành động như vậy thì liền bật cười, “Chuyện nhỏ thôi mà... Còn định bảo vệ anh?”

Lê Diệp không còn tâm trí mà đùa giỡn, cô nhìn anh, “Sao đèn lại bị vỡ? Không phải chỗ này đều được trang bị đồ mới sao?...”

Đám nhân viên vội vàng chạy đến, kiểm tra một lát rồi nói, “Xin lỗi anh Doãn, chúng tôi sẽ lập tức dọn dẹp sạch sẽ, bộ phận điện cũng đã đi kiểm tra các

mạch rồi.”

Lê Diệp nhìn xung quanh, cách đó không xa là cánh cửa đang chậm chậm khép lại. Nhìn chăm chăm gương mặt thoát cái biến mất sau cánh cửa, cô mở to hai mắt, ánh nhìn bị bao phủ bởi vẻ kinh hãi.

Doãn Chính Đặc vỗ vai cô, “Diệp Nhi?”

Lê Diệp không yên lòng, cô nhìn anh rồi vội vàng nói, “Em vào nhà vệ sinh một lát...”

Anh gật đầu, “Đi nhanh về nhanh.”

Lê Diệp nhấc váy lên, hốt hải chạy về phía cánh cửa kia.

Ở chỗ này không có nhiều người như ở đại sảnh, cô nhìn xung quanh, chợt thấy bóng dáng kia xuất hiện ở dãy hành lang không xa.

Cô bước vội vã, gót giày rất cao, khiến cô vừa đi vừa chuệch choạng.

Tới ban công, cô thở hổn hển, nhìn người đang dựa vào tường thần nhiên như đang ngắm cảnh, cô tức giận nói, “Bố đồng ý cho con ba ngày rồi cơ mà!”

Tần Thành nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Nhưng ta không muốn nhìn thấy con với thằng ranh họ Doãn kia cùng xuất hiện, mà lại còn lên tivi ân ân ái ái.”

“Cũng chỉ còn có một ngày! Thế mà bố cũng muốn can thiệp vào sao?” Lê Diệp tỏ chút sự phẫn nộ.

Ông ta ôm cánh tay, “Ta cho con ba ngày là để ly hôn, chứ không phải cho con ba ngày để tranh thủ bồi dưỡng tình cảm với nó.”

Lê Diệp uất ức, “Rốt cuộc bố muốn thế nào?”

“Con chờ ở đây, đợi hoạt động chấm dứt, lập tức nói ly hôn với nó.” Giọng điệu của Tần Thành vô cùng lạnh lùng.

Lê Diệp đưa mắt nhìn đám đông náo nhiệt bên ngoài, rồi nhìn Tần Thành, hai tay nắm chặt lại.

“Giờ con cũng có thể đi ra.” Tần Thành cười xùy một tiếng, “Có điều, ta cũng không dám chắc có chuyện gì xảy ra hay không... Doãn Chính Đặc lên sân khấu phát biểu, có khi nào sân khấu sụp xuống, hoặc là đèn rơi xuống đầu nó hay không nhỉ?”

Lê Diệp vô cùng kích động, “Con nói rồi, bố đừng có động đến anh ấy! Anh ấy là bố của con trai con!”

“Chỉ là bố của thằng bé thôi sao?” Ông ta cười trào phúng, “Thằng bé có thể có bố khác, chỉ cần con muốn.”

Lê Diệp phẫn hận nhìn ông ta, rồi nhấc lại, “Bố đừng làm hại anh ấy, bố tuyệt đối không được làm vậy!”

“Cũng có thể.” Tần Thành nhìn về phía xa, “Con có thể thực hiện được yêu cầu của ta, thì ta tự khắc sẽ làm theo yêu cầu của con.”

Lòng Lê Diệp nhộn nhạo khó chịu, cô lo lắng đến phát điên, cô không đi được, nhưng lòng lại chẳng để ở chỗ này.

“Con xem, bảo con rời khỏi nó trong chốc lát thôi mà con còn không làm được, con dựa vào cái gì để ta tin là con sẽ ly hôn với nó?” Tần Thành lắc đầu, “Con chỉ muốn kéo dài thời gian với ta mà thôi, nếu đã vậy, sao con không báo cảnh sát, để người ta bắt ta lại? Thế thì con có thể ở bên nó cả đời, hơn nữa, sẽ chẳng còn ai biết thân thế của con cả.”

Lời nói của ông ta vô cùng chói tai, Lê Diệp nhắm mắt lại, thở dài, “Con sẽ ly hôn với anh ấy.”

Ông ta cười, “Vậy thì cứ yên tâm chờ ở đây đi... Một khi con đã chịu ly hôn, thì sớm một ngày, hay muộn một ngày cũng chẳng có gì khác cả. Hơn nữa, con cũng phải cho nó một quá trình thích ứng, thế thì từ giờ luôn đi, cho nó quen chỉ còn một mình.”

Lê Diệp tựa vào tường, uể oải nhìn về phía xa.

Người dẫn chương trình đã nói rất nhiều chuyện, nhưng vẫn mãi không vào chủ đề chính. Không ngừng có người ra ghé tai thì thầm với anh ta, cô biết đó là người trong hậu trường, bảo anh ta kéo dài thời gian một chút.

Từng giây từng phút trôi qua đều khiến cô vô cùng lo lắng. Cô nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào da thịt đến đỏ bầm.

Dần dần, những người phía dưới bắt đầu mất kiên nhẫn, xì xào nhìn nháo nhác xung quanh. Có rất nhiều vị lãnh đạo quan trọng đến dự sự kiện này, họ không xuất hiện, cũng khiến người ta đoán già đoán non.

Lại có người đến truyền tin. Lê Diệp nắm chặt lan can, quả thật đang vô cùng nóng ruột.

Phía sau cánh cửa truyền đến tiếng nói quen thuộc, là Doãn Chính Đặc đang vội vàng đi tới, “Lê Diệp! Em ở trong này à?”

Cơ thể cô run lên, giọng nói kia như đang hút cô lại, khiến chân cô bất giác nhích về phía sau.

Tần Thành nhìn cô, trong vẻ bình tĩnh ẩn chứa con sóng ngầm, “Nhìn thấy chỗ trung gian sân khấu không?”

Ông ta chỉ cho Lê Diệp xem, “Đêm hôm qua ta đến đây một chuyến, đặt một cái gì đấy bên dưới sân khấu. Doãn Chính Đặc mà cắt băng khánh thành, ta cũng sẽ kịp thời gửi cho nó một món quà.”

Lê Diệp dừng lại, nhìn ông ta chăm chăm.

Tiếng bước chân dần xa, nhưng tiếng gọi thì vẫn liên tục, anh gọi tên cô, giọng điệu tức giận nhưng lại đầy lo lắng.

Cô đứng yên, gần như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt anh lúc này.

Lòng cô như một quả khí cầu bị rạch nát, khô quắt rồi từ từ hạ xuống.

Mãi lâu sau, người dẫn chương trình mới dùng giọng điệu sôi nổi nói, “Chào mừng các nhà đầu tư công viên Lê Diệp cùng các vị lãnh đạo!”

Giọng nói của người dẫn chương trình như thể được lọc qua máy khuếch đại âm thanh. Lê Diệp nhìn người dẫn đầu đoàn xuất hiện, chính là người mà sáng nay cô đã chỉnh âm phục cho...

Bước đi của anh có vẻ nặng nề, tinh thần cũng thiếu đi vẻ tập trung cao độ, như thể muốn dò tìm chút dấu vết trong cả mệnh mông biển người.

Tầm mắt anh đảo qua chỗ cô, Lê Diệp kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt, anh đã đảo tầm mắt đi.

Biết là xa như vậy thì anh không thể nhìn thấy mình, cô ở tầng hai, cũng chỉ nhìn thấy mờ mờ bóng dáng anh. Nhưng khi anh chuyển tầm mắt đi, tim cô vẫn đập thình thịch.

Trên sân khấu, anh nhận lấy chiếc micro từ trong tay người dẫn chương trình, không nói chuyện chính, mà nói thẳng, “Thưa các vị, vợ tôi vừa ra ngoài, tôi cứ chờ cô ấy nên mới làm chậm thời gian xuất hiện.”

Tất cả bắt đầu xôn xao. Trước đó, ai cũng biết là công viên này được lấy tên vợ anh, cả công trình lớn như vậy, đầu tư nhiều như vậy, nếu không phải vô cùng yêu thương, thì sao có thể có hành động đó.

Anh lại bổ sung, “Vốn dĩ tôi muốn dẫn vợ tôi theo làm nghi thức này, nhưng giờ cô ấy có chút chuyện không thể lên được, tôi hi vọng, vị trí này được bỏ trống vì cô ấy, cô ấy, vẫn ở đây cùng tôi...”

Bên dưới vang dội tiếng vỗ tay, báu vật vô giá còn dễ tìm, chứ khó mà tìm được người tình hợp ý, cách biểu đạt tình cảm này nhất định khác hẳn với người bình thường, cũng vượt trội hơn hẳn người bình thường.

Tần Thành đứng bên cạnh cười lạnh, “Thằng ranh này ăn nói cũng dễ nghe đấy... Chẳng lẽ nó mờ cái công viên này lại không bán vé kiếm tiền sao?”

Lê Diệp không để ý đến ông ta, mà chỉ nhìn lên sân khấu phía xa. Doãn Chính Đặc đang đứng đó, bên cạnh là một vị trí trống không... Chỗ đó vốn dĩ có cô đứng.

Dải băng được cắt, bên dưới vang lên tiếng vỗ tay và những tia chớp nhoáng của ánh đèn.

Đám phóng viên bắt đầu tràn lên phóng vấn, khiến cho người dẫn chương trình phải lên tiếng ổn định trật tự, thống nhất mời tất cả đến khu vực phóng vấn.

Doãn Chính Đặc nói vội vàng vài câu rồi để phó tổng giám đốc tham dự thay. Anh vừa nói lỏng cả vạt, vừa đi xuống khỏi sân khấu.

Thấy mọi chuyện đã kết thúc, Tần Thành quay ra nhìn Lê Diệp đang đeo vẻ mặt âu sầu, “Được rồi, con có thể đi gặp nó rồi... Có điều, ta nhắc con một lần nữa thôi, mai là ngày cuối cùng, tốt nhất là con giải quyết xong xuôi mọi việc đi.” Nói xong, ông ta đội mũ lên, cúi đầu vội vàng bỏ đi.

Lê Diệp đứng đó một lát rồi mới thất thần bước ra ngoài.

Cô trở về chỗ cũ, đứng yên một lúc rồi mới mở cửa đi vào.

Đám nhân viên trong phòng đang dọn dẹp, vừa thấy cô thì đều quay lại, “Phu nhân, cô đi đâu vậy? Chúng tôi tìm cô khắp nơi, anh Doãn còn định báo cảnh sát đấy!”

Lê Diệp nói không nên lời, đứng đó một lát đã thấy Doãn Chính Đặc hốt hải chạy tới.

Anh rào bước đến nơi, đè chặt hai vai cô, nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt. Thấy cô không sao, anh ôm chặt cô vào lòng, khẽ thở một hơi dài bên tai cô.

Lê Diệp có thể cảm nhận được sự căng thẳng của anh, gần đây liên tiếp gặp phải chuyện không may, cô mất tích có một lát cũng đủ khiến anh điên cuồng.

Cô vô cùng áy náy, tóm lấy góc áo anh, thì thào nói, “Em xin lỗi... Em xin lỗi...”

Anh không nói gì cả, ánh mắt của cô khiến mọi oán giận trong lòng anh đều tan biến hết, cô đau khổ, nỗi đau khổ ấy còn nặng nề hơn anh. Doãn Chính Đặc vỗ vai cô, “Không sao... Mình về nhà thôi.”

Anh không hỏi gì, chỉ dắt tay cô đi ra ngoài từ cửa sau rồi lên xe về nhà.

Dọc đường đi, gương mặt cô đầy vẻ uể oải, thật quá rõ ràng. Anh nắm tay cô, lại phát hiện các đầu ngón tay cô đều lạnh toát.

Về đến nhà, anh dẫn cô vào cửa, lại nhìn thím Kim đang chơi với Hi Hi, “Thím nấu một bát súp nhé.” Rồi anh đón lấy Hi Hi, đưa cả Lê Diệp lên phòng trên tầng.

Vào cửa, cô đón Hi Hi ngay. Cả ngày không gặp mẹ, thằng bé nũng nịu cọt cọt lui vào gáy cô.

Doãn Chính Đặc nhìn cô, vuốt tóc cô, “Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Lê Diệp thà rằng anh tức giận chất vấn mình đã đi đâu, chứ cô không thể chịu nổi cái cách anh dùng giọng điệu đó hỏi mình.

Cô áp má vào má thằng bé, lắc lắc đầu.

Anh nắm lấy ngón tay cô, “Có bị thương không?”

Lê Diệp lại lắc đầu, cô liếc mắt nhìn anh một cái, không sao mở miệng nói.

Anh đã sớm phát hiện ra điểm bất thường, nhưng lại không muốn ép cô nói. Anh nâng mặt cô lên, “Nói cho anh biết, em có sao không?”

Lê Diệp ôm Hi Hi thật chặt, đưa mắt nhìn anh.

Có lẽ nên kết thúc từ sớm mới phải, cô không tình nguyện lấy anh, vậy mà lại phát triển quan hệ đến ngày hôm nay. Cô không nên thay đổi, từ lâu cô đã biết mình không phải là người mang lại may mắn cho anh.

Nắm chặt bàn tay lại, trong đầu cô không ngừng vang lên lời nói của Tần Thành...

Cô che giấu quan hệ giữa mình và Tần Thành, cô cũng biết mọi chuyện Tần Thành làm. Bố của Doãn Chính Đặc chết trong tay Tần Thành, còn nhà họ Tần lại bị hủy diệt bởi họ Doãn và họ Lê. Nút thắt như vậy, sao cô có thể coi như chưa từng xảy ra. Vốn dĩ không thể quay lại như trước, vốn dĩ không thể tiếp tục...

Cô ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đang nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt của anh rất sâu, trong đó tròn đầy hình ảnh của cô.

Cô không thể lừa anh được, một khi anh biết chuyện xảy ra sau lưng anh, anh sẽ không thể buông bỏ được, lại càng không thể chấp nhận nổi.

Không riêng gì anh, đối lại là ai cũng vậy.

Cô biết sau này chỉ còn lại đau khổ, nếu kéo cả anh vào, sẽ chỉ làm cho nỗi đau khổ nhân lên gấp bội.

Cô nhìn anh, mãi lâu sau mới trút được một hơi thở dài nặng nề.

Như có dự cảm gì đó, Doãn Chính Đặc đưa tay che miệng cô lại, không để cho cô lên tiếng.

“Đừng nói gì cả.” Anh rất bình tĩnh, “Em không muốn nói thì đừng nói, anh chỉ cần em trở về an toàn.”

Bàn tay ấm áp đặt trên môi cô khiến Lê Diệp cảm giác đến cả hít thở cũng khó nhọc. Một lát sau, thấy cô không có ý định nói nữa, anh mới chậm rãi bỏ tay ra.

Lê Diệp nhìn anh, đôi môi vẫn còn lưu lại độ ấm từ bàn tay anh, còn Hi Hi đang dựa sấp vào vai cô.

Ánh mắt cô đã bình tĩnh lại, “Doãn Chính Đặc, mình ly hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Lý do

Thím Kim gõ cửa bước vào, chợt phát hiện ra bầu không khí trong phòng có gì đó khác thường. Bưng canh vào, bà nhìn Doãn Chính Đặc đang đứng một bên, “Cậu ạ, canh nấu xong rồi đây.” Doãn Chính Đặc nhận lấy, mở nắp bát ra thổi thổi, rồi đi đến phía Lê Diệp.

“Thím Kim” Doãn Chính Đặc quay ra nhìn thím Kim, “Bé Hi Hi ra ngoài chơi một lát đi.”

Thím Kim gật đầu, bước tới bế thẳng nhỏ, nhưng Lê Diệp lại nghiêng người tránh đi, “Không cần đâu ạ, để cháu bế nó được rồi.”

Thím Kim nhìn Lê Diệp, lại nhìn Doãn Chính Đặc. Anh đành một tay bưng bát canh, cau mày, một tay định nhắc Hi Hi lên.

Lê Diệp có chút căng thẳng, vừa tránh vừa nói, “Anh cẩn thận làm bỏng thẳng bé!”

Anh không nói gì, chỉ dùng chút lực đã bế được Hi Hi lên, đặt nó vào lòng thím Kim rồi khẽ hát cảm, “Bé ra ngoài đi.”

Hình như Hi Hi không thoải mái, bật khóc hai tiếng, thím Kim vội vàng dỗ thẳng bé. Lê Diệp đang định bước tới thì Doãn Chính Đặc liền giơ tay kéo cô lại.

Cửa phòng ngủ khép lại, Lê Diệp âm ức nhìn anh, “Anh định làm gì?”

Gương mặt anh phủ kín vẻ lạnh lùng, anh đưa canh cho cô, “Ăn đi rồi đi nghỉ, anh trông em một mẻ quá rồi.”

Lê Diệp đâu còn có tâm trạng ăn uống, đang định đi ra bế Hi Hi về thì đã bị anh chặn lại, “Tình trạng của em lúc này không tiện để trông thẳng bé.”

Lê Diệp nắm cánh tay anh, “Doãn Chính Đặc, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.”

Anh lạnh lùng cười, “Nói chuyện nghiêm túc? Anh cảm thấy em đang nói đùa đấy.”

Lê Diệp nhìn anh, “Em không nói đùa, em nói thật.”

Anh thổi thổi bát canh, “Được, em không nói đùa... Anh không đồng ý.”

Lê Diệp nắm cổ tay anh, “Doãn Chính Đặc! Anh có thể nghiêm túc nghe lời em nói không?”

Anh đặt bát canh xuống bàn, “Cho phép em nói... Có điều, anh nhắc em, đừng để anh nghe thấy hai chữ kia nữa.”

Lê Diệp nhìn anh, mãi lâu sau mới lặp lại, “Em muốn ly hôn.”

Bỗng nhiên anh đưa tay nắm lấy cằm cô, sức lực khiến mặt cô trắng bệch, anh có chút uể oải, “Em uống nhầm thuốc à?”

Lê Diệp vẫn nhìn anh chằm chằm, “Anh cứ coi như em uống nhầm thuốc đi... Em không thể ở lại đây được.”

Anh khẽ hừ một tiếng, buông cô ra rồi quay đầu đi ra ngoài.

Lê Diệp lập tức đuổi theo, “Doãn Chính Đặc...”

Anh mở cửa, thấy cô đuổi theo kịp thì liền giơ tay ra, đẩy cô trở lại. Dùng sức đóng sập cửa lại, anh khóa cửa từ bên ngoài, Lê Diệp đập cửa ầm ĩ anh cũng không nói gì, chỉ để vọng lại tiếng bước chân nhỏ dần.

“Doãn Chính Đặc!” Cô gọi thế nào đi nữa, bên ngoài vẫn không có tiếng đáp lại.

Ở dưới nhà, thím Kim đang ngồi chơi cùng Hi Hi, thấy anh xuống, thím Kim cũng cảm thấy bầu không khí trên tầng vừa rồi không ổn, bèn thử hỏi dò, “Cậu Doãn... Lễ khai trương hôm nay tiến hành có thuận lợi không ạ?”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn Hi Hi đang ngồi chơi dưới đất, “Không được mở cửa phòng ngủ ra, chính xác hơn là không được cho Lê Diệp ra ngoài.”

Thím Kim lắp bắp sợ hãi, “Sao lại thế ạ?”

“Cứ nghe lời tôi là được rồi.” Anh lại nhìn Hi Hi một cái, rồi quay đầu đi ra cửa.

Chinh Tín Xã.

Thấy Doãn Chính Đặc đến, Vương Mạnh tỏ ra cực kỳ kinh ngạc... Khách hàng lớn đến, nửa năm không làm ăn gì cũng đủ tiền tiêu.

Vội vàng rót trà, Vương Mạnh nhiệt tình chào hỏi, “Ông chủ Doãn! Lâu quá không gặp!”

Phải đến đây tức là đã gặp chuyện không hay, chẳng ai muốn đến cả.

Thấy anh ăn mặc trang trọng như vậy, Vương Mãnh bèn nói, “Hôm nay ông chủ Doãn bánh thế này, chắc là tham gia sự kiện gì ạ?”

Doãn Chính Đặc làm mặt lạnh, ngồi xuống rồi nhìn anh ta, “Giúp tôi theo dõi một người.”

Vương Mãnh nhanh trí nói, “Vẫn là người lần trước ạ?”

Doãn Chính Đặc lấy tiền ra để lên mặt bàn, “Đi theo cô ấy, thấy cô ấy gặp ai thì lập tức báo cho tôi biết.”

Vương Mãnh lập tức đồng ý, “Được! Nhất định sẽ tra ra rõ ràng!”

Doãn Chính Đặc đứng dậy, quay đầu đi ra ngoài.

Bên ngoài ánh mặt trời chói mắt, anh còn chưa thay lễ phục, đứng trên con đường đông đúc ồn ào, xem ra có vẻ không hợp cho lắm.

Anh đưa tay mở khóa, lẳng lặng lên xe.

Hạm Bích Các.

Suốt từ sáng đến tối, không ai dám mở cửa cho Lê Diệp. Hi Hi hơi quấy, cả ngày không được gần mẹ, thằng bé có vẻ không chịu được, cũng dần mất đi hứng thú với mấy món đồ chơi mới.

Nấu xong cơm, nhưng thím Kim cũng không dám mang lên, chỉ sợ vừa mở cửa là Lê Diệp sẽ lao ra ngoài, mà để Doãn Chính Đặc biết thì chẳng ai được yên ổn. Ai cũng mong Doãn Chính Đặc mau về. Hi Hi ngày càng quấy, trời cũng tối dần, còn Lê Diệp vẫn bị nhốt trong căn phòng kia, nếu xảy ra chuyện gì...

Đang lo lắng, nghe thấy bên ngoài có tiếng xe, thím Kim vội vàng chạy ra xem. Đúng là Doãn Chính Đặc đã trở về.

Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Anh trở về, làm gì cũng dễ dàng hơn.

“Cậu Doãn!” Thím Kim chạy ra đón, tay còn bế Hi Hi, “Hi Hi hơi quấy một chút.”

Doãn Chính Đặc đón lấy thằng bé, bế gọn trên tay, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của nó, “Sao lại không ngoan rồi?”

Xem ra Hi Hi chỉ muốn mẹ, được anh ôm mà vẽ dỗi hờn trên gương mặt vẫn không giảm đi phần nào, thằng bé meo meo nhìn anh.

Doãn Chính Đặc véo véo cái mũi của nó, “Muốn tìm mẹ phải không?”

Hi Hi có thể nghe hiểu từ đó, liền nhại lại theo anh, “Mẹ, mẹ.”

Khóe miệng anh khẽ giật, anh bế thằng bé lên thẳng trên tầng.

Lấy ra chùm chìa khóa trong túi, anh mở cửa, mà cánh cửa vừa mở, người phụ nữ trong phòng liền lao thẳng ra.

Giăng lấy Hi Hi trong lòng anh, Lê Diệp ôm chặt thằng bé, nhìn Doãn Chính Đặc với vẻ cảnh giác.

Anh đặt cái túi trong tay xuống bàn, rồi nhìn cô, “Ăn đi...”

Lê Diệp nhìn chằm chằm hộp đồ ăn mua ở bên ngoài. Anh mua cháo bào ngư. Cháo của tiệm đó rất ngon, khách mua thường phải xếp hàng dài, mà lại cách nhà họ rất xa.

Anh mở ra, lấy thìa khuấy hai cái cho cháo bớt nóng, “Lại đây ăn đi.”

Hi Hi ngã vào vai Lê Diệp, có vẻ đã thấm mệt, miệng vẫn dẩu lên ngáp ngắn ngáp dài.

Lê Diệp khe khẽ vỗ về, chẳng mấy chốc thằng bé đã ngủ.

Cô đặt thằng bé vào cái giường nhỏ, rồi ngẩng đầu nhìn Doãn Chính Đặc, “Doãn Chính Đặc, chúng ta nói chuyện đi.”

Anh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Ngồi xuống nói.”

Cô đi đến, ngồi xuống, nhưng không cầm lấy thìa ăn, mà trầm ngâm một lát rồi lên tiếng, “Em cảm thấy, không thể tiếp tục sống với anh được nữa...”

Anh khẽ cười, “Em nói xem, tại sao không thể?”

“Cảm giác của em.” Lê Diệp nhìn anh, “Cảm giác của em cho em biết, em không thể sống cùng anh nữa, giờ chấm dứt thôi.”

“Nếu cảm giác của em chuẩn như vậy, thì em nói cho anh biết, xỏ số mai về bao nhiêu?” Anh ăn một thìa cháo bảo ngư, mùi vị thơm phức.

Lê Diệp biết mình không nói lại anh được, cũng không tìm thêm lý do, “Anh đừng quên, lúc chúng ta cùng chung sống không có tình cảm làm nền tảng.”

Anh nhú mày, có vẻ không vui, “Tình cảm có thể vun đắp.”

“Không vun đắp được.” Ánh mắt cô đầy vẻ buồn bĩnh, cô còn chẳng nhìn anh.

“Sỏi đá cũng có thể ủ ấm được.” Anh nhìn cô chăm chăm, khiến cô cảm thấy bồn chồn không yên.

“Có lẽ, em còn chẳng bằng sỏi đá, lòng đã sớm nguội lạnh rồi.” Cô lắc đầu, “Doãn Chính Đặc, anh tin em đi, chia tay là quyết định tốt nhất cho cả hai.”

“Anh không cần tốt.” Anh cũng cứng đầu theo, “Anh cảm thấy chuyện không đạt được, cho dù cả thế giới nói tốt, cũng vô dụng thôi.”

“Nhưng hôn nhân cần lấy tự nguyện làm điều kiện tiên quyết.” Cô cố hết sức thuyết phục anh, lại chẳng ngờ sẽ khó khăn đến vậy. Cô dồn mọi sức lực, nhưng anh lại chẳng hề lung lay.

“Ồ...” Anh nuốt miếng cháo, nóng đến bỏng lưỡi, “Tật xấu thích ép buộc người khác của anh, e là không thay đổi được.”

Lê Diệp lắc đầu, “Em không nói đùa với anh, em thật sự nghiêm túc đưa ra đề nghị ly hôn... Ngày mai em sẽ làm thủ tục.”

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lộ ra tia sáng rét lạnh, “Một khi đã vậy, em nói điều kiện ly hôn với anh luôn đi.”

“Em không cần cái gì cả, em chỉ cần Hi Hi.”

Anh cười lạnh, “Cái gì anh cũng có thể cho em, ngoại trừ Hi Hi.”

Lê Diệp nắm chặt tay, “Hi Hi là do em mang thai chín tháng trời rồi sinh ra đấy.”

“Nhưng tình trùng là của anh.” Anh nói đến thần nhiên, “Kể cả luận về tiền trong máy, khách cà thẻ, hay thậm chí là cả cái máy.” (Đoạn này chắc đang nói bóng gió chuyện đấy,???)

Lê Diệp bị anh phản bác lại đến cứng họng, cô vốn không giỏi ăn nói, tranh cãi với anh lại càng không thể chiếm thế thượng phong.

“Cho dù có ra tòa, chỉ cần người mẹ không có vấn đề gì thì đứa bé sẽ được giao cho người mẹ nuôi.” Lê Diệp cố đầu lý.

“Em không có vấn đề gì?” Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Em từng lao vào cảnh khốn cùng, còn chẳng có tiền thuốc thang cho thằng bé làm nó suýt chết... Nếu em ra tòa cùng anh, Lê Diệp, anh cam đoan là em sẽ mất cả gốc lẫn lá.”

Lê Diệp nhìn anh. Anh đa mưu túc trí, chuyện gì cũng chiếm ưu thế, nhưng cô lại không thể không làm ra vẻ đối chọi lại anh.

“Doãn Chính Đặc, tôi không yêu anh.” Đột nhiên cô nhẹ giọng nói.

So với hàng trăm câu tranh cãi, thì câu nói này khiến anh chấn động hơn nhiều. Anh bỗng im lặng, nhìn cô chăm chăm.

Bị ánh mắt đó khiến cho sống lưng tràn đầy cảm giác lạnh toát, nhưng Lê Diệp vẫn nhìn anh, “Đây là lý do tôi muốn ly hôn, có đủ hay không?”

Anh giấu mình thật sự quá kỹ, chỉ trong chớp lát sừng sốt, anh khôi phục lại trạng thái cũ, đặt thìa xuống, lấy khăn tay lau miệng, “Đủ thì đủ, nhưng cho dù em có trăm nghìn lý do, thì câu trả lời của anh cũng chỉ có một... Anh không đồng ý.”

“Anh không đồng ý cũng không cần được quyết tâm muốn ly hôn của tôi.” Lê Diệp tỏ ra lạnh lùng, “Tôi phải rời khỏi nơi này.”

Anh cũng lạnh lùng cười, “Anh chỉ có thể cho em một câu này thôi... Sớm bỏ hy vọng đi.”

Lê Diệp không nói nữa, đứng dậy, đi đến sô pha rồi ngồi xuống.

Dáng vẻ kia rõ ràng cho thấy tối nay cô không định ngủ cùng giường với anh. Doãn Chính Đặc không nói gì, ăn thêm mấy thìa cháo, không nếm được hương vị cũ, anh đẩy bát cháo sang một bên, ra kéo rèm cửa lại, thay quần áo, rửa mặt, rồi trở về giường nằm, tắt đèn đi ngủ.

Chẳng mấy chốc đã đến khuya, trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Gối lên cánh tay mình, Doãn Chính Đặc bỗng ngồi dậy. Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, quá nửa đêm, trước kia giờ này là anh đã đi ngủ lâu rồi.

Anh lần tìm cái bình, rót chút nước uống. Nước trong bình lạnh ngắt, bình thường Lê Diệp hay thay nước ấm, cô nói uống nước lạnh sẽ đau bụng...

Tuy rằng lạnh, nhưng vẫn uống hết nửa cốc, rồi Doãn Chính Đặc xuống giường, đi thẳng đến cạnh sô pha.

Cô nằm trên đó, cuộn người lại. Anh chỉ muốn không để ý đến người phụ nữ quái lạ này nữa, cô lạnh, hay cô ốm, anh cũng không muốn quản nữa. Một

khắc trước cô có thể dịu dàng chăm sóc anh, nhưng một khắc sau là có thể lạnh lùng nói ly hôn với anh. Cô còn chẳng bằng hòn đá, hòn đá còn có thể ấm lên nhờ nhiệt độ của con người, còn cô là khối băng, vĩnh viễn không có ngày ấm nóng.

Rõ ràng cô đã gặp phải chuyện gì đó nhưng lại không cho anh biết, thà rằng giấu trong lòng, chứ không chịu tin anh có thể giải quyết.

Anh hận đến mức chỉ muốn cắt đứt cổ cô luôn, xong xuôi mọi chuyện, anh sẽ tự đi thú tội. Nhưng khi bàn tay nâng lên rồi hạ xuống, cũng là khi tấm chăn lông được phủ trên người cô.

Quay đầu, anh trở lại giường, tiếp tục cảm giác đè nén của mình.

Trên ghế sofa, Lê Diệp vẫn không nhúc nhích, nhưng hai mắt lại chậm rãi mở ra.

Cả người ấm áp, tấm chăn lông khá dày, vừa phủ lên người đã cảm thấy luồng nhiệt vây kín toàn thân.

Anh là kiểu người mạnh miệng mềm lòng, chẳng ngại có thể hận đến mức muốn đánh cô, nhưng rốt cuộc, hành động làm ra lại là như thế.

Hai mắt hơi nóng, cô liền nhắm mắt lại...

Nhân lúc còn chưa đến mức không thể chia lìa, cô không nên ở lại đây. Anh càng tốt, cô càng sợ hãi.

Nếu anh có chuyện gì, sau này cô sẽ kể với Hi Hi thế nào đây? Cô không thể nói với anh, nỗi đau khổ này, không thể san sẻ, chỉ có thể nhủ lên gấp bội.

Khẽ thở dài, cô ôm tấm chăn, lẳng lặng đếm từng giây. Một lát sau, rốt cuộc cô cũng nghe được tiếng hít thở nặng nề của anh.

Cô nhẹ nhàng bước đến chiếc giường nhỏ bên cạnh. Hi Hi cứ ngủ rồi là sẽ không dễ dàng quấy khóc. Cô liền bế thẳng bé lên, lấy chăn quấn hai ba vòng, rồi rón rén đưa Hi Hi ra khỏi cửa.

Xuống dưới nhà, cô không dám dừng lại một giây nào. Cô mở cánh cửa nách ở vườn hoa sau nhà trước, rồi từ đó cô có thể thuận lợi đi ra ngoài.

Quay đầu lại nhìn Hạm Bích Các, im ắng tĩnh lặng, cô thở một hơi dài nặng nề rồi bế cả Hi Hi đi.

Đến căn nhà cũ của họ Tần, trời vẫn chưa sáng.

Lê Diệp bế Hi Hi còn đang ngủ say đi lòng vòng tìm quanh sân, mà vẫn không thấy bóng dáng Tần Thành đâu.

Cô đang định bế thẳng bé đi tìm một chỗ để ngồi xuống thì bỗng nhìn thấy một bóng người chậm rãi bước về cánh cổng nhỏ trong sân.

Tần Thành mở cổng ra, nhìn cô, “Vào đi.”

Lê Diệp đi vào theo. Ông ta lại đưa mắt nhìn Hi Hi, “Chuyện ta muốn con làm, không quên đấy chứ?”

Ôm chặt Hi Hi, Lê Diệp nói, “Không ạ.”

Ông ta dẫn hai mẹ con đi vào, vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn. Không thấy có gì khả nghi, ông ta mới dẫn cô đi vào theo một cửa sau. Tòa nhà của họ Tần rất lớn, nhưng ông ta chỉ ở trong một góc của kho chứa đồ. Chỗ đó không lớn, chất đầy đồ bỏ đi, cũng chính vì thế mà mỗi lần ngân hàng cho người đến kiểm tra đều không phát hiện ra, và ông ta cũng có thể âm thầm sống ở đây.

Bên trong dù sao cũng ấm áp hơn, Lê Diệp đặt Hi Hi xuống, thằng bé ọ ọ hai tiếng rồi lại nghiêng đầu ngủ tiếp.

Nhìn cháu ngoại đáng yêu, gương mặt Tần Thành cũng thả lỏng hơn nhiều, ông ta lại nhìn cô, “Cho ta xem đi.”

Lê Diệp biết ông ta muốn thứ gì, liền lấy từ trong túi xách ra một tờ giấy chứng nhận đồ, rồi đưa cho ông ta.

Tần Thành nhận lấy xem. Tờ giấy rất hoàn chỉnh, mục cần có đều có đủ, nhưng ông ta lại vô cùng hoài nghi, “Con thật sự ly hôn với Doãn Chính Đặc?”

Lê Diệp cúi đầu, “Vâng.”

Ông ta nhìn tờ giấy chứng nhận trong tay, lại sờ sờ chất liệu giấy, “Con đừng có lừa ta.”

“Con đã đưa cả Hi Hi đi rồi... Bỏ phải thực hiện lời hứa, khi nào thì đi cùng bọn con?”

Tần Thành khoanh tay lại, “Ta còn có chút việc chưa xong, dăm ba hôm nữa đi.”

“Bố còn muốn làm cái gì nữa!” Lê Diệp nhất thời kích động, “Con đã đồng ý với bố rồi, tại sao bố lại lật lọng? Bố định đi tìm họ gây thêm phiền toái phải không?”

Tần Thành nhũn mảy, “Nếu còn vẫn còn vương vấn rồi sợ bọn chúng gặp chuyện không hay thì còn theo ta làm gì? Con báo cảnh sát đi là được rồi, ta chết đi, sẽ chẳng còn ai khiến con phải khó xử nữa.”

Lê Diệp lắc đầu. Ông ta càng kéo dài thời gian, cô sẽ càng lo lắng, không chỉ vì sợ ông ta sẽ lại làm ra chuyện gì, mà còn vì sợ Doãn Chính Đặc sẽ tìm được đến đây, “Đi ngay đi thôi!”

Tần Thành cầm tờ giấy kia, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Đang định lên tiếng nói, ông ta bỗng nghe thấy có tiếng động từ bên ngoài truyền vào.

Ông ta mở hé cánh cửa sổ ra, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lê Diệp cũng nghe thấy tiếng động, vội vàng đứng dậy, “Sao vậy ạ?”

Ông ta nghiêng đầu, nhìn cô với vẻ bức tức, “Quả nhiên con vẫn đứng về phía bọn chúng!”

Lê Diệp cảm thấy có chuyện gì đó, liền chạy đến bên cửa sổ. Vừa nhìn ra bên ngoài, cả người cô lập tức như đóng băng...

Bên ngoài, những cái bóng mờ mờ đều là người.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Giao chiến

Thấy bên ngoài có người đến, Tần Thành tỏ vẻ vô cùng oán giận, ông ta quay đầu lại nhìn Lê Diệp, ánh mắt đầy nỗi thất vọng.

Lê Diệp không biết người đến là ai, nhưng cũng đoán được là người không thể coi thường, vì Tần Thành trốn ở đây quá lâu rồi mà trước nay vẫn chưa từng bị phát hiện.

Quay đầu mở cánh cửa bí mật, Tần Thành định chạy ra ngoài, nhưng vừa trông thấy hai mẹ con Lê Diệp, ông ta lại không dám để hai người lại.

Hất hất cằm, ông ta thúc giục, “Đi theo ta!”

Lấy chân bực Hi Hi lại, Lê Diệp bế nó lên rồi nhanh chân theo Tần Thành ra ngoài.

Ông ta biết lối con đường nhỏ, nhanh chóng dẫn cô ra khỏi Tần Trạch. Phía sau núi, cây cối xanh tươi, ông ta vừa bẻ những cành cây nhỏ, vừa quay đầu lại nhìn Tần Trạch đang dần khuất xa.

“Con dẫn ai đến vậy?” Tần Thành nhíu mày nhìn Lê Diệp.

Bước chân Lê Diệp có phần khó nhọc, cô lắc đầu, “Con không nói cho ai biết hết!”

“Thế thì là con bị theo dõi.” Ông ta hừ lạnh.

Lê Diệp cúi đầu nhìn Hi Hi ngủ có phần không ngon do bị xóc nảy... Người có thể theo dõi cô, cả thế giới này chỉ có một.

Đang mãi nghĩ ngợi, thì từ phía sau bỗng truyền tới tiếng chó sủa, ồn ào ầm ầm, cách đó không xa, mà càng ngày càng gần. Cô đưa mắt nhìn Tần Thành đang gắng sức mở đường ở phía trước. Thật ra cô không sao cả, nhưng nếu Tần Thành bị Doãn Chính Đặc phát hiện, thì ông ta sẽ chẳng có kết cục tốt.

Cô quay đầu lại nhìn, trong rừng cây cối phía sau, mờ mờ có bóng người. Nghe tiếng chó sủa nhức óc, cô cảm thấy cả người chợt lạnh toát.

Thoáng lảo đảo, Lê Diệp suýt nữa ngã nhào, Tần Thành vội xoay lại đỡ cô, rồi chìa tay ra, “Đề ta bế Hi Hi.”

Lê Diệp lắc đầu, “Bọn con không thể đi theo bố được...”

Tần Thành nhíu mày, “Con định đòi ý?”

Trán Lê Diệp lấm tấm mồ hôi, mái tóc bị nhánh cây cào rối tung, cô ôm Hi Hi thật chặt, “Bố... Nếu con đi theo bố, bố sẽ không thể đi nhanh được, nếu con và Hi Hi bị tìm ra, sẽ không sao cả, nhưng bố thì không thể!”

Khóe miệng Tần Thành trầm xuống, “Ta mà phải sợ?”

“Đây không phải vấn đề có sợ hay không, nếu bố bị họ bắt được thì bố xong rồi!” Lê Diệp vừa thúc giục vừa khuyên ông ta, “Người tới đây, tám chín phần là Doãn Chính Đặc. Anh ấy sẽ không làm gì con cả Hi Hi, còn nếu anh ấy biết thân phận của bố, vì những chuyện bố làm, anh ấy sẽ không bỏ qua cho bố đâu!”

Ông ta chỉ cười lạnh, hoàn toàn không thèm quan tâm đến người tên Doãn Chính Đặc.

Lê Diệp không còn đi nổi nữa, mồ hôi thấm ướt da, cô thở hổn hển, “Bố đi trước đi, tìm một chỗ nào trốn tạm một lúc, giờ bố chỉ có một mình, sao ứng phó nổi với một đám người! Còn nhiều thời gian, con sẽ dẫn Hi Hi đi tìm bố!”

Hi Hi chợt tỉnh giấc, nằm trong lòng mẹ nhưng cũng cảm giác được sự khó chịu. Bỗng nhiên, thằng bé mở miệng gào ầm lên.

Nghe thấy âm thanh, những người kia càng xác định phương hướng được nhanh chóng hơn, vội vàng chạy về phía này.

Lê Diệp cuống cuống che miệng Hi Hi lại, rồi nhìn Tần Thành cầu xin, “Bố đi nhanh đi! Còn nhiều thời gian mà!”

Tần Thành nhìn cô, ánh mắt cô nói cho ông ta biết, cô không nói dối, sự lo lắng của cô dành cho ông ta, là thật lòng. Lại nhìn nhánh cây lay động, Tần Thành khẽ cắn môi, thấp giọng nói, “Chờ ta liên lạc với con.” Nói xong, ông ta quay đầu vội vàng bỏ chạy.

Gần như chỉ ngay một phút tiếp theo, tán cây phía sau thoáng ngả nghiêng, rồi cả đoàn người xuất hiện.

Con chó săn sộc ra, Lê Diệp lập tức nhắm chặt mắt rụt về phía sau. Bỗng dưng con chó bị quát một tiếng, ngoan ngoãn trở về bên cạnh chủ nhân.

Đến phía sau, đẩy nhánh cây ra, người đàn ông lạnh lùng nhìn Lê Diệp, tay vung lên, “Tiếp tục đuổi theo!”

Lê Diệp nhìn hướng họ chạy, vội vàng kêu, “Doãn Chính Đặc!”

Anh không trả lời, cứ thế dẫn người chạy lên núi.

Lê Diệp đuổi sát theo sau, tóm lấy tay áo anh, “Tôi với Hi Hi đều ở đây rồi!”

Anh quay đầu lại, ánh mắt âm trầm, “Tôi biết hai mẹ con ở đây rồi, nhưng người tôi muốn tìm, chính là kẻ trên núi kia kia...”

Hất cằm lên, lệnh người đến cạnh Lê Diệp, rồi Doãn Chính Đặc nói, “Đưa mẹ con cô ấy xuống núi trước.”

“Đừng đuổi theo!” Cô gào trong vô vọng, “Không có ai đâu, không có ai hết!”

Đương nhiên anh sẽ không tin đó là thật, thoát xoay người rồi biến mất tăm trong cánh rừng rậm.

Bước chân anh vội vã, về mặt nhuộm đầy lửa giận... Người phụ nữ kia đột nhiên đưa ra yêu cầu ly hôn, anh không đồng ý, vậy là cô dám đưa thằng nhỏ đi trốn.

Nói không có nguyên do, anh có điên mới tin.

Kẻ chạy trốn trên núi kia, anh nhất định phải tóm được, phanh thây trăm mảnh.

Cả đám người truy đuổi một lúc lâu, thì có người đi trước quay lại báo, “Anh Doãn, vừa rồi có anh em bên tôi đuổi theo được tên kia, nhưng trong tay hắn có dao, đâm anh em tôi bị thương rồi bỏ trốn tiếp rồi.”

Doãn Chính Đặc nhìn địa hình xung quanh nơi này. Tuy rằng núi cao rừng rậm, nhưng kẻ kia cũng không thể bay sang ngọn núi đối diện được, núi này rất cao, tên kia có một chết cũng chưa chắc đã vượt qua nổi. Suy nghĩ xem đâu là chỗ thích hợp nhất để xuống núi, rồi anh chỉ hai hướng, sai người chia nhau ra đuổi.

Anh vừa bám theo sau, vừa lấy di động ra gọi thẳng cho cảnh sát.

Bên cục cảnh sát có người quen của anh, đối phương vừa nghe thấy anh báo bị người ta truy sát liền nghiêm túc nhớ địa chỉ, rồi nói sẽ lập tức phái người đến.

Cúp điện thoại, Doãn Chính Đặc rút con dao găm từ trong túi ra, rạch một đường trên cánh tay mình. Anh nhú mào, máu chảy thấm qua áo. Nhưng anh không để ý, ánh mắt vẫn lạnh lùng, giấu kĩ con dao rồi nhanh chóng đuổi theo.

Truy đuổi một hồi lâu mà lại chẳng có gì tiến triển, người kia không còn xuất hiện trong rừng nữa, nên đội chó săn vẫn phải đi đánh hơi dò tìm.

Sắc mặt Doãn Chính Đặc lạnh đi, anh muốn tìm ra người kia, để xem hắn có bản lĩnh gì, hay là ăn gan hùm mật beo gì mà lại dám động đến người của anh.

Điện thoại đổ chuông, sau khi anh bắt máy, đối phương vội vàng báo, “Phát hiện bóng dáng! Ở phía đông!”

Doãn Chính Đặc cúp điện thoại, dẫn người chạy thẳng hướng đông.

Anh đang nghĩ xem làm thế nào để xử lý tên kia, đánh cho đến khi hắn không chạy nổi, hay là, phanh bụng hắn moi lá gan hắn ra.

Hai tốp người, lại cả cảnh sát nhanh chóng tới, gần như nửa ngọn núi đã bị vây quanh.

Doãn Chính Đặc nhảy từ trên bờ kè bảo vệ xuống, gầy lắm bản không nhìn ra vẻ bóng loáng ban đầu, nhưng anh tuyệt nhiên không quan tâm, ngay cả bộ quần áo giá trị cũng đã bị nhành cây quệt rách dọc ngang. Trên tóc anh dính mấy mảnh lá khô, anh cũng không bận tâm. Anh đi thẳng đến chỗ người bị dồn vào đường cùng kia, khẽ cười lạnh, “Định chạy tiếp ư?”

Tần Thành chậm rãi xoay người, nhìn người đàn ông trẻ ngang tàng trước mặt.

Thật ra anh khá giống Doãn Trung Minh, gia thế sinh nét người, nhìn trên mặt không thấy đâu vẻ khiêm nhường.

Người trước mắt đây, người ngày xưa, đều như vậy.

Nhìn thấy Tần Thành, Doãn Chính Đặc lại hoàn toàn bất ngờ. Anh vốn tưởng rằng, người có thể thông đồng với Lê Diệp, chỉ có thể là Hạ Tùng Đào. Nhưng không ngờ rằng, người trước mắt anh đây hoàn toàn xa lạ, lại chẳng được tính là trẻ trung gì.

Doãn Chính Đặc nghiêng đầu nhìn ông ta, “Lê Diệp đến tìm ông?”

Tần Thành không hề bối rối, cho dù bị chặn hết lối thoát, ông ta cũng vô cùng hờ hững. Chẳng trả lời Doãn Chính Đặc, ông ta còn hỏi lại, “Con bé đâu?”

“Đương nhiên là được tôi đưa về nhà rồi.” Doãn Chính Đặc nhú mày, “Ông là ai?”

Tần Thành nhìn anh, vẫn không trả lời, ánh mắt kia tràn ngập sự dò xét, và cả nổi hận.

Doãn Chính Đặc cảm nhận được địch ý của ông ta đối với mình. Chẳng những anh đoán ra được người đàn ông luống tuổi này có quan hệ không bình thường với Lê Diệp, mà anh còn hiểu, nổi hận trong ánh mắt người đàn ông này vượt xa những gì anh có thể suy đoán...

Là nổi hận gì, mới khiến một người có thể có ánh mắt đó, ánh mắt như thể muốn rút gân tróc xương, uống máu ăn thịt đối phương vậy.

Ánh mắt Doãn Chính Đặc nhìn ông ta vẫn đầy hờ hững như cũ, “Bất kể ông là ai, Lê Diệp, chỉ có thể ở cạnh tôi. Ông muốn đưa cô ấy đi, trừ phi tôi chết... Có điều, xem ra, người chết hôm nay, không phải là tôi.”

Nói xong, tốp cảnh sát được trang bị đủ súng đạn đã chạy tới.

Nhìn người ôm bộ dạng chật vật kia, Doãn Chính Đặc lạnh lùng cười, “Giờ ông giờ hai tay lên, ôm đầu, ngồi xuống, thì sẽ chẳng ai bắn chết ông cả.”

Tần Thành vẫn không nhúc nhích, chẳng hề sợ hãi mà nhìn anh, “Họ Doãn kia, mày không chiếm được Lê Diệp đâu, tao lấy cái mạng này ra cam đoan.”

Lời của ông ta khiến người Doãn Chính Đặc ớn lạnh, anh nắm chặt tay, “Ông cầm miệng ngay!”

Vậy mà lại đổi lấy tiếng cười nhạo của ông ta. Tần Thành nhìn anh, ánh mắt lạnh lẽo kinh người, “Mày đang sợ, bởi vì mày biết, lời tao nói là thật.”

“Cầm miệng cho tôi!” Doãn Chính Đặc cướp lấy cây gậy trong tay người bên cạnh, nhào lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Khắc họa sống động

Thấy Doãn Chính Đặc cầm gậy lao về phía mình, nhưng Tần Thành không hề tỏ ra sợ hãi.

Có viên cảnh sát nhìn Doãn Chính Đặc, “Anh Doãn, chỉ bằng cứ giao người cho chúng tôi đi, anh bị thương, mau chóng đến bệnh viện là hơn.”

Doãn Chính Đặc liếc mắt nhìn Tần Thành, rồi che cánh tay lại. Động chân động tay không giải quyết được vấn đề, anh biết rõ ràng, quan hệ giữa người đàn ông này và Lê Diệp là như thế nào, thì ông ta mới có thể điều khiển được quyết định của Lê Diệp.

Thấy anh dừng lại, Tần Thành cười khẩy và chế giễu, “Người nhà họ Doãn có phải đều thế không?”

Đôi mắt lạnh đi, Doãn Chính Đặc nắm chặt cây gậy, cố kiềm chế cảm xúc, “Rốt cuộc ông là ai?”

Tần Thành liếc anh, “Mày dám lại đây thì hăng hái hỏi tao.”

Doãn Chính Đặc bước hai bước đến. Tần Thành nhìn dáng vẻ không biết sợ của anh, khóe miệng nhếch lên, “Họ Doãn kia, báo ứng của mày sắp đến rồi... Tao sẽ nhìn chúng mày đau khổ, dùng máu với nước mắt trả cho những gì chúng mày nợ!”

Doãn Chính Đặc nhìn ông ta, càng cảm thấy không bình thường... Về mặt của ông ta, như thể có một mối thù sâu sắc với mình, nhưng anh lại chẳng hề có ấn tượng, trước nay chưa từng qua lại, huống chi nói đến nợ nần.

“Ông là ai?” Doãn Chính Đặc nhìn ông ta, tuy rằng người này xa lạ, nhưng lại khiến anh có một cảm giác không thể diễn tả được.

Nhìn nụ cười dữ dằn của ông ta, Doãn Chính Đặc bỗng kinh hãi...

Đi từng bước về phía trước, anh nhìn Tần Thành chăm chăm, “Là ông...”

“Doãn Chính Đặc!” Phía sau bỗng truyền đến tiếng hét, Doãn Chính Đặc quay đầu lại, thì thấy Lê Diệp lão đảo chạy ra khỏi rừng cây. Nhìn thấy cây gậy thô trong tay anh, cô hét lên, “Anh buông ra!”

Người phụ nữ này bảo vệ người kia như vậy, Doãn Chính Đặc quay đầu lại, nhìn Tần Thành chăm chăm.

Bỗng nhiên Tần Thành để lộ ra ý cười âm hiểm, như thể chưa hề sợ hãi. Ông ta đột nhiên đưa tay vào trong túi quần, rồi chợt có ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Doãn Chính Đặc phản ứng mau lẹ, lập tức né người. Mấy viên cảnh sát đứng phía trước thấy Tần Thành có ý định tấn công liền rút súng ra cảnh cáo, “Bỏ dao xuống!”

Tần Thành không nghe, vừa giơ dao vừa tiến về phía trước. Dường như ông ta quyết không cản trở ra toàn vẹn. Cảnh sát cảnh cáo lần thứ hai, ông ta vẫn không chịu nghe, còn quay ra nhào đến phía cảnh sát.

Thấy Tần Thành bị cả đám người vây quanh, Lê Diệp vội vàng chạy tới, đứt quãng hét lên, nhưng chẳng ai để ý đến cô. Lão đảo ngã xuống đất, bụi đất tứ tung bốn phía, còn chưa đứng lên, cô đã chợt nghe thấy một tiếng súng vang đĩnh tai nhức óc.

Bóng hình kia ngã xuống, cả thế giới tĩnh lặng, chỉ còn tiếng súng vang vọng phía xa cánh rừng, thấm đau đôi tai người ta.

“Bố!” Lê Diệp lồm cồm đứng dậy, chệnh choạng chạy tới.

Nghe thấy cô kêu như vậy, Doãn Chính Đặc mở to hai mắt, tỏ ra hoàn toàn kinh hãi.

Cô chạy đến sát bên cạnh Tần Thành. Ông ta trúng đạn, đúng vị trí hiểm yếu, lúc gục trên mặt đất, ông ta không kêu được tiếng nào.

Lê Diệp nhào xuống đất, ôm đầu ông ta, “Bố sao rồi?”

Ngực Tần Thành nhuộm đầy máu, sắc mặt trắng bệch, hai mắt giật giật, tiêu điểm bắt đầu loạn nhưng ông ta vẫn cố tìm hướng Lê Diệp.

Cô nâng đầu ông ta, ngẩng mặt nói, “Gọi xe! Mau gọi xe đưa ông ấy đến bệnh viện!”

Doãn Chính Đặc giờ mới có phản ứng, nhìn sang người bên cạnh, “Lái xe đến đây!”

Nhìn vẻ đau lòng của Lê Diệp khi ôm Tần Thành, Doãn Chính Đặc thật sự không nghĩ ra, tại sao người này có thể là bố của Lê Diệp. Chẳng phải bố mẹ cô đã qua đời từ rất lâu rồi hay sao? Cô mồ côi, vì thế mới được nhà họ Lê nhận nuôi. Anh lại nhìn Tần Thành, nếu người này đích thực là bố của Lê Diệp, thì anh có thể đoán ra, vì sao Lê Diệp lại đột ngột tỏ thái độ đó với mình, còn nhất quyết đòi ly hôn.

Người tên Tần Thành này, anh vẫn luôn cảm thấy có gì đó là lạ. Vừa rồi anh nhìn chăm chăm ông ta, rồi bỗng nhiên nhớ ra. Chẳng trách cảm thấy không bình thường như vậy, vì gương mặt của người kia, anh đã từng gặp...

Bức vẽ đó rất giống, tuy rằng không giống hoàn toàn, nhưng cẩn thận nhìn thì đúng là tương tự.

Ông ta chính là vị sư đã mất tích, ông ta chính là nghi phạm gây ra vụ hỏa hoạn đó, mà bây giờ, ông ta được Lê Diệp gọi là bố, hơn nữa lòng lại tràn ngập nỗi hận với nhà họ Doãn.

Doãn Chính Đặc nheo mắt lại, trong lòng chợt nảy ra một dự cảm không lành...

Xe đến, cả đám người vội vàng đưa ông ta lên, Lê Diệp cũng lên theo. Thấy cô ôm Tần Thành mà gương mặt đầy vẻ lo lắng, trên tay, trên mặt đầy vết xước và bụi bẩn, Doãn Chính Đặc đưa tay định lau đi cho cô, nhưng cô liền ngoảnh mặt né tránh.

Xe chạy thẳng theo hướng đến bệnh viện, tốc độ cực kỳ nhanh. Có điều, nhìn Tần Thành thở ngày càng yếu, Doãn Chính Đặc đã thầm biết người này lành ít dữ nhiều.

Đến bệnh viện, ông ta được đưa ngay vào phòng cấp cứu.

Chờ ở bên ngoài, Lê Diệp ôm hai cánh tay, trong lòng thầm cầu nguyện, ánh mắt vẫn không rời khỏi cánh cửa phòng cấp cứu.

Đứng ở một bên, Doãn Chính Đặc nhìn cô. Người phụ nữ này không hề đơn giản như anh nghĩ, cô biết nhiều chuyện như vậy, mà lại giấu kín như bưng.

Không phải cô không có cơ hội nói cho anh biết, mà là chưa từng nghĩ đến việc nói cho anh hay.

Bị giấu giếm không phải là cảm giác gì tốt đẹp, Doãn Chính Đặc khoanh tay lại, sốt ruột đi đi lại lại trước cửa.

Anh muốn biết rõ ràng nguyên nhân của sự việc này, có điều anh đoán được, đó không phải là chuyện tốt lành. Giữa anh và Lê Diệp, e rằng sẽ gặp phải một vấn đề nan giải.

Một lát sau, cửa phòng cấp cứu mở ra, Lê Diệp vội vàng tiến lên, rồi vị bác sĩ thấp giọng nói mấy câu với cô, cô liền lập tức định xông vào trong.

Kết quả nằm trong dự liệu, Doãn Chính Đặc bước tới, nhìn Lê Diệp đang vô cùng kích động, rồi đưa tay giữ chặt cô lại.

Cô quay đầu lại, dùng ánh mắt ai oán nhìn anh, nhưng giọt nước mắt trào ra khỏi bờ mi lại khiến cô trông có phần đáng thương hơn.

Doãn Chính Đặc choàng tay ôm cô, không cho cô làm loạn, rồi bác sĩ lại nói lần thứ hai, “Xin nín đau thương.”

Người phụ nữ trong vòng tay anh dần khuyu xuống, Doãn Chính Đặc đỡ lấy cô, mà gương mặt cô đã trắng bệch đến mức đáng sợ.

Quá nhiều chuyện đột ngột xảy ra, không riêng gì Lê Diệp, cả Doãn Chính Đặc cũng vậy.

Anh đỡ cô ngồi xuống, Lê Diệp dựa vào một bên ghế, muốn khóc nhưng không khóc được, chỉ nghiêng đầu, hôn phách chẳng biết đã lạc đi đâu.

Nói chuyện với bác sĩ vài câu, rồi Doãn Chính Đặc vội gọi người đến lo hậu sự cho Tần Thành. Trông bộ dạng Lê Diệp lúc này, e là chẳng thể lo nổi việc gì. Vết thương trên cổ tay còn chưa được xử lý, Doãn Chính Đặc cũng không quan tâm, nhân lúc Lê Diệp còn chưa tỉnh táo trở lại, anh lập tức đưa cô về nhà.

Hi Hi đã được đưa về trước, gần nửa ngày không thấy mẹ, thằng bé cứ khóc mãi không thôi. Vừa thấy Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp về, thím Kim vội vàng bế thằng bé ra. Có điều, cô chẳng quan tâm đến Hi Hi, cứ đứng đó, ánh mắt vô hồn trống rỗng.

Doãn Chính Đặc bế Hi Hi lại, thằng bé vẫn quấy, anh đành đưa cả thằng bé và Lê Diệp về phòng ngủ.

Cô tựa vào đầu giường, không biết là vì sợ hãi hay quá đau khổ, mà cứ như người mất hồn, một câu cũng không nói.

Doãn Chính Đặc đặt Hi Hi trong lòng cô, thằng bé chủ động dụi đầu vào người cô, mong được ôm ấp như ngày thường. Nhưng cô lại chẳng có phản ứng gì. Doãn Chính Đặc nhìn bộ dạng lem luốc của cô, liền quay đầu vào nhà tắm lấy khăn ẩm ra, lau đi những vết bẩn trên mặt và trên tay cô, xong xuôi lại lấy một bộ đồ ngủ ra thay cho cô.

Lê Diệp để mặc anh làm. Thay quần áo cho cô xong, anh rót cốc nước, đưa cho cô uống. Nước đến bên miệng mà cô không hé môi, Doãn Chính Đặc đành bóp cằm cô, ép cô uống. Nước trào ra là nhiều, đi vào thì ít, Doãn Chính Đặc ủ rũ đặt cốc xuống. Cô cứ như thế này, nhưng ít ra cũng không làm loạn. Anh giờ cánh tay chảy máu lên, lấy khăn mặt lau bỏ máu, rồi tìm băng gạc quấn lại.

Hi Hi nằm trên giường chơi một mình. Thấy vậy, Doãn Chính Đặc liền đi thay quần áo rồi trở lại ngay, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô và nói, “Lê Diệp, em nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô cứ ngồi đó, vẻ đau thương như thể lòng đã hóa tro tàn.

Doãn Chính Đặc thờ dãi. Có lẽ không biết là tốt nhất, nhưng sự việc đã đến nước này, anh không thể giả vờ như không có chuyện gì được.

Cô quan tâm đến người cô gọi là bố kia, mà người đó lại tràn đầy hận thù với anh, còn có thể chính là hung thủ hại Trần Oanh và Doãn Kính Lam.

“Nói cho anh biết, tại sao em lại xuất hiện ở tòa biệt thự bỏ hoang đó?” Doãn Chính Đặc nắm lấy cằm Lê Diệp, ép cô phải nhìn anh.

Cô nhìn anh, nhưng ánh mắt trống rỗng.

Doãn Chính Đặc có hỏi thế nào đi nữa, cô cũng không chịu mở miệng.

Thấy Hi Hi có vẻ buồn ngủ, anh liền bế thằng bé, đứng dậy. Mí mắt cô hơi giật giật, là có một chút phản ứng. Doãn Chính Đặc bế Hi Hi ra cửa, chỉ một lát sau thím Kim đã có mặt, đưa thằng bé xuống dưới nhà.

Quay đầu, đóng cửa lại, anh trở về cạnh cô, “Em không nói, anh cũng sẽ điều tra cho rõ... Nghỉ ngơi đi, hậu sự của người kia, sẽ có người xử lý.”

Lê Diệp hạ mí mắt xuống, không hề nhìn anh.

Trải chăn ra, đắp lên người cô, rồi Doãn Chính Đặc ra kéo rèm lại, khiến cả căn phòng trông âm ỉ đi hẳn.

Cô nằm yên đó không phát ra một tiếng động. Doãn Chính Đặc ngồi trên chiếc sofa gần đấy. Bỗng chốc, căn phòng hoàn toàn rơi vào khoảng tĩnh lặng.

Ngày càng muộn, anh ngồi đó một lúc, thì chiếc di động trong tay chợt rung lên.

Anh cầm theo di động, đứng dậy, mở cánh cửa ban công, tiện tay khép cửa lại.

Sau khi anh bắt máy, người ở đầu bên kia liền nói, “Anh Doãn, tòa biệt thự kia, vốn thuộc về tập đoàn Phong Ca của nhà họ Tần.”

Chống tay vào lan can, Doãn Chính Đặc nhìn về phía xa, sắc mặt ngày càng lạnh.

Tập đoàn Phong Ca, nhà họ Tần, thời đại của họ cách anh quá xa, khi họ còn tồn tại, e rằng anh chỉ là đứa trẻ ngồi nghịch đồ chơi trong phòng.

Ấn tượng duy nhất của anh với tập đoàn kia, đó là trước đây không lâu, khi anh đang nghỉ ngơi nhà họ Lê và họ Doãn bị hại, có nghe ông nội nhắc qua. Ông nói, trước nay nhà họ Doãn không đắc tội với ai cả, chỉ có năm đó, vì một quyết sách sai lầm của Doãn Trung Minh, nên mới hại đến nhà họ Tần, gây ra một cục diện không sao xoay chuyển được.

Anh có chút sốt ruột, nhủ nhủ mày, tiếp tục nghe đối phương nói.

“Nhà họ Tần từng có thời hô phong hoán vũ, có điều sau khi thất bại trong việc kinh doanh, công ty phá sản... Hai vợ chồng nhà họ Tần lần lượt qua đời, người con trai duy nhất của họ cũng đưa cả vợ con cùng nhảy xuống biển. Lúc đó, đứa con họ mới sinh ra chưa được bao lâu.”

Doãn Chính Đặc nghe rõ ràng những điều này, không khác mấy so với lời kể của ông nội. Nhà họ Tần thất bại thảm hại, đã đầy đủ lý do sinh lòng oán hận với nhà họ Doãn.

Anh không nói gì, trong đầu đã dần dần hiện ra toàn bộ sự việc.

“Sau đó nhà họ Tần mất sạch danh tiếng, căn biệt thự kia được gán nợ cho ngân hàng. Tại giá trị quá cao, mà chủ nhân cũ lại rơi vào thảm kịch nhà tan cửa nát, cho nên sau bao nhiêu năm vẫn không có ai mua, cứ để hoang phế thôi.”

Doãn Chính Đặc quay đầu lại, người phụ nữ kia vẫn nằm đó, không biết có ngủ thật hay không.

“Còn về chuyện rốt cuộc người bị hạ gục hôm nay là ai, thì cần kiểm tra thêm một bước nữa.”

Doãn Chính Đặc nghe xong liền cúp điện thoại, quay đầu đi vào phòng.

Lê Diệp vẫn không có động tĩnh gì, anh bước qua xem, cô nhắm hai mắt, nhưng anh biết chắc, cô không thể ngủ được.

Vượt vuốt tóc cô, anh nói, “Anh ra ngoài một chuyến, em ngoan ngoãn ở đây, đừng làm chuyện điên rồ... Hi Hi còn nhỏ, anh biết em sẽ không bỏ nó lại đâu.”

Nói xong, anh mở cửa đi ra ngoài, dặn dò thím Kim rồi liền lái xe đi.

Nhà họ Doãn.

Ông cụ đang ở trong phòng sách xem cả đồng sách và đồ cũ, thấy Doãn Chính Đặc đến mà lại có vẻ ngạc nhiên, “Sao hôm nay lại rảnh rỗi thế, còn về đây thăm ông già này?”

Doãn Chính Đặc thấy ông đang lật xem đồng ảnh cũ. Anh nhìn lướt qua tập ảnh, đều là những người tầm tuổi ông. Ảnh cũ hết cả, người trong ảnh cũng đã có vài người không nhận ra được gương mặt.

“Đều là người ở thế hệ ông, giờ đa phần đều không còn nữa.” Ông cụ thở dài. Sống được đến cái tuổi này, nói dễ nghe là trường thọ, nói khó nghe thì chính là cô độc.

Doãn Chính Đặc nhìn ông, “Ông ơi, còn có bọn cháu ở cùng ông mà.”

Ông cụ nhìn anh, “Cháu? Cả ngày cứ ở quanh vợ con, nào đâu có thời gian rồi đến thăm nom lão già này.”

Khóe miệng Doãn Chính Đặc giật giật, anh nhìn ông cụ, “Ông nội, ông còn nhớ năm đó, Lê Diệp được bà Lê nhận nuôi như thế nào được không ạ?”

Ông cụ đẩy gọng kính lão lên, “Mấy năm đầu, sau khi Lê Diệp được đưa về thì ông mới biết. Bà ấy nói cảm thấy Lê Diệp đáng thương nên dẫn về, con bé ngoan ngoãn, đưa theo bên cạnh cũng không tệ.”

Doãn Chính Đặc thầm nghĩ trong lòng, sợ là bà cụ đã biết thân phận Lê Diệp từ trước đó rồi, nếu không tại sao không phải là đứa trẻ mồ côi khác, mà lại cứ là Lê Diệp.

Thân phận của cô đã được khắc họa sinh động, cô gọi người kia một tiếng bố, thì thân phận của người kia cũng gần như rõ ràng...

Cô đã biết trước hết tất cả, nhưng lại để cho sự việc xảy ra đến nước này, trong lòng cô, rõ ràng là hướng về người kia. Ông ta và nhà họ Doãn có ân oán, nếu ông ta không chết, khó có thể đảm bảo người gặp chuyện tiếp theo không phải là mình...

Nghĩ ngợi một hồi, anh dựa vào ghế, trong lòng nóng như lửa đốt.

Hai nhà Lê Doãn xảy ra bao nhiêu chuyện không may, anh vẫn luôn cố tìm cho ra thủ phạm. Bây giờ nghĩ lại, chính xác là người kia. Ông ta có đủ động cơ để làm những chuyện đó, nhưng sự tự tung tự tác của ông ta, vẫn cứ khiến Doãn Chính Đặc cảm thấy vô cùng tức giận. Ông ta vì muốn trả thù mà thật sự phát điên, không còn thuốc chữa nữa, cái chết ngày hôm nay, quả thực là sự trừng phạt thích đáng.

“Cháu sao thế?” Ông cụ nhìn vào mắt anh, “Cháu hỏi chuyện của Lê Diệp làm gì?”

Doãn Chính Đặc không đáp lại, cứ ngồi đó, nâng chén trà lên nhấp một ngụm rồi mới nói, “Không có gì ạ, chỉ là vài câu chuyện phiếm thôi. . .”

“Cháu đây, sau này tử tế mà sống với con bé, đừng tính đi một tí, cưới nhau rồi là phải có trách nhiệm, cũng phải biết bao dung, biết hi sinh.”

“Cháu biết mà.” Doãn Chính Đặc đặt chén xuống, nhìn ông, “Cháu lên chào hỏi mẹ cháu cái.”

“Đi đi, mấy năm nay mẹ cháu cũng vất vả, hễ còn trẻ mà đã phải cô độc, lại còn phải hầu hạ ông già này nữa.” Ông cụ thở dài, “Nghĩ lại thấy, nhà mình chẳng phải đã là may mắn, không được đủ đầy trọn vẹn, nào có được đoàn viên sum vầy như nhà người ta.”

Doãn Chính Đặc không nói gì, quay đầu mở cửa đi ra ngoài.

Anh đứng ngoài cửa, trầm nghĩ, nếu ý trời đã định, e rằng có người giờ trò sau lưng khiến cả nhà họ không được bình an.

Anh nhú mảy, quay đầu đi lên tầng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Để anh nghĩ đã

Trên tầng, Trần Oanh đang ngồi ngắm hộp trang sức của mình, thấy Doãn Chính Đặc đến, bà bĩu môi, “Nghĩ gì mà đến đây hả?” Doãn Chính Đặc bước đến, nhìn hộp trang sức đầy đến mức có thể làm triển lãm châu báu của bà, “Hôm nào con hết tiền, đến trộm hai ba món của mẹ đem bán nhé.”

Trần Oanh liếc anh một cái, “Thôi con lấy trộm của vợ con ấy, vàng ngọc châu báu mới có giá trị, chứ cái đồng đồng sắt này của mẹ bán được mấy hào.”

Bà tặng chiếc vòng cưới cho Lê Diệp, có điều rất ít khi anh thấy cô đeo. Cô không có thói quen đeo trang sức, hơn nữa, vì toàn thứ quý giá nên cô mất tự nhiên, toàn cất trong hộp.

“Mẹ.” Doãn Chính Đặc nhìn bà. Doãn Trung Minh đột ngột qua đời, một mình bà phải chịu đựng rất nhiều, trên có ông cụ, dưới có cả công ty phải lo. Những ngày tháng đó, mọi người đều dồn tâm sức vào anh và công ty, chẳng còn ai nghĩ đến một người phụ nữ mới mất chồng như bà.

Đặt tay lên vai bà, rồi Doãn Chính Đặc lấy từ trong hòm ra một chiếc nhẫn ngọc bích, “Chắc là cái này được bố đưa cho mẹ vào lúc kết hôn hai mươi mấy năm trước.”

Trần Oanh nhận lấy, thoáng băng khuôn. . .

Trang sức của bà rất nhiều, nhiều đến nỗi bà chẳng đeo hết. Còn thứ này, không phải là bà quên mất sự tồn tại của nó, mà là thật sự không dám lấy ra đeo.

Bà với chồng, tình cảm dần biến từ tình yêu sang tình thân. Đột nhiên ông ấy qua đời, đối với bà mà nói, đó là một cú sốc không khác gì trời sập. Nhưng mấy năm nay, bà không thể nói với bất kì ai, cũng không nói ra được.

Thấy bà thất thần, Doãn Chính Đặc cầm lấy cái nhẫn, “Con nhớ lúc ấy bố mới kiểm tra sức khỏe không lâu, bác sĩ còn nói tình hình sức khỏe của bố không hề tệ.”

Trần Oanh thở dài, “Đúng vậy, đúng là bác sĩ nói tình trạng của ông ấy không tệ, cả nhà vẫn còn dặn ông ấy phải uống thuốc đều đặn. . . Có lẽ, đây là số mệnh, đến đột ngột, đi cũng đột ngột, nào có để người ta phân rõ trái phải.”

Doãn Chính Đặc nhìn bà, bỗng nhiên giữ chặt bà lại, “Mẹ đừng nhúc nhích. . .”

Trần Oanh bị anh giữ im. Anh bôi được một sợi tóc bạc trên đầu bà, liền nhỏ ra, “Có đau không?”

Trần Oanh nhìn sợi tóc, chợt lắc đầu, “Nhỏ không xuể đâu, mẹ từng này tuổi rồi, càng ngày càng nhiều.”

Doãn Chính Đặc nhìn bà chăm chăm. Cho đến giờ, anh vẫn luôn cảm thấy bà là một người phụ nữ mạnh mẽ. Bà nhúng tay vào chuyện công ty, cũng sẽ can thiệp vào chuyện tình cảm của anh, trên dưới gia đình, gần như không có chỗ nào là không có bà. Anh từng giận bà. Bà quá cứng rắn, cũng quá thực tế, tâm tình của anh, bà biết rõ nhưng vẫn lạnh lùng bắt anh làm chuyện anh không muốn. Nhưng hiện tại, anh chợt phát hiện ra, bà vẫn là một người phụ nữ. Một người phụ nữ tuổi đời không còn trẻ, chồng qua đời, con gái thì được gả cho một kẻ không đáng tin cậy, chẳng thể giữ lại để rước mối họa nhân tiên nên đành phải đẩy đi xa; còn con trai độc nhất thì lại cưới người mà bà kịch liệt phản đối. Ngẫm ra, anh lại cảm thấy mình thật bất hiểu. Trước thì ra nước ngoài du học, hàng năm trời không về nhà, giờ quay trở lại làm việc, cũng chỉ thỉnh thoảng mới về ăn cơm, thời gian ở bên cạnh bà ngày càng ít đi.

“Mẹ.” Anh sửa lại tóc cho bà, “Lần sau mẹ đi làm tóc, nhớ bảo con đưa mẹ đi.”

Trần Oanh quay đầu lại nhìn con trai, cảm thấy như thể mặt trời mọc ở phía tây, “Không phải là con cãi nhau với vợ đấy chứ? Thế nên mới chạy đến đây cho đỡ đau đầu?”

“Đâu có đâu.” Anh nhiu mày, “Không có chuyện gì thì con không thể đến thăm mẹ à?”

Trần Oanh xùy một tiếng, “Trước giờ có lúc nào con không có việc gì mà lại đến thăm mẹ đâu.”

“Con kỳ cục thế sao?” Anh thở dài, đưa tay ôm bà, “Tự dưng phát hiện ra, trước giờ con chưa từng đi dạo phố với mẹ, chị đi rồi, con sẽ dành ra nhiều thời gian cho mẹ.”

Nhắc tới Doãn Kính Lam, Trần Oanh lại buồn sâu, “Chẳng biết sau này con bé sẽ sống thế nào nữa, dù sao thì con rể cũng không phải ruột rà, mẹ không dám chắc một chút nào về nó.”

“Con đã nói với Cố Dũng rồi, anh ta sẽ theo dõi nhất cử nhất động của Khang Đức Văn.” Doãn Chính Đặc trấn an bà, “Nếu Khang Đức Văn có hành động gây rối nào thì không cần phải cho anh ta cơ hội nữa, nuôi cáo trong nhà, sớm muộn cũng gặp chuyện không hay.”

Trần Oanh cũng không muốn suy nghĩ nhiều về chuyện này, liền xua tay, “Thôi, đừng nói chuyện người ta nữa, chắc chắn là con với Lê Diệp cãi nhau rồi... Nói đi, lần này là vì sao?”

Anh lắc đầu, “Không có gì ạ.”

Trần Oanh nhìn bộ dạng của anh mà không khỏi hừ một tiếng, “Có cái gì con cũng phải chịu đựng, lúc trước là chính con sống chết đòi cưới nó đấy.”

Khóe miệng Doãn Chính Đặc khẽ nhếch lên, như nở một nụ cười nhàn nhạt.

Từ nhà họ Doãn trở ra, Doãn Chính Đặc lái xe thẳng một đường về.

Về tới Hạm Bích Các, anh xuống xe, tựa vào cửa, rồi chợt tìm hộp thuốc lá trong xe, lấy ra một điếu.

Lâu lắm không hút, tối nay lại thêm kinh khủng. Hết một điếu, lại muốn hút thêm điếu nữa. Nhả một ngụm khói, anh ngẩng đầu nhìn phòng ngủ ở tầng hai.

Nơi này từng chỉ có một mình anh, giờ đã trở nên đông đúc. Nhưng giờ phút này, anh bỗng cảm thấy, lại chỉ có một mình mình đón màn đêm.

Có lẽ không ai sai cả, cái sai, chính là vận mệnh đã an bài cho hai người gặp nhau.

Giảm bỏ điếu thuốc, anh phìu phìu áo, thử thấm đầy mùi thuốc lá.

Đứng giữa cơn gió lạnh một lúc lâu, anh mới vào nhà, cởi bỏ áo khoác, mặc độc chiếc somi đi lên tầng.

Trong phòng ngủ vẫn yên tĩnh không một tiếng động. Doãn Chính Đặc đẩy cửa ra, thím Kim đang ngồi cạnh chiếc giường nhỏ trông Hi Hi ngủ, còn Lê Diệp nằm trên giường lớn, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ say. Có điều, anh biết là cô vẫn tỉnh. Đêm nay, mà chẳng riêng gì đêm nay, mấy đêm nay, cô và anh đều không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Doãn Chính Đặc ngồi xuống mép giường. Thím Kim ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh, cảm thấy sự tình có vẻ không ổn. Trước kia dù có náo loạn thế nào đi nữa, anh cũng vẫn nhẫn nại chiều chuộng Lê Diệp, chứ không hề chạy ra ngoài hút thuốc đến nửa đêm mới về. Hạ thấp giọng, thím Kim nói, “Cậu Doãn, có muốn ăn chút gì không? Để tôi đi nấu.”

Doãn Chính Đặc nhìn Lê Diệp, rồi mới ngẩng đầu lên nói, “Làm một bát hoành thánh đi.”

Thím Kim quan sát sắc mặt anh, thấy có vẻ không phải tức giận mới đứng dậy, “Thế để tôi đi nấu, xong ngay thôi.”

Cửa được đóng lại, Doãn Chính Đặc quay đầu nhìn người phụ nữ nằm nghiêng một bên gối. Anh giơ tay ra, dùng mu bàn tay lạnh lạnh áp vào cẳng cổ ấm áp của cô.

Lê Diệp khẽ run, mở mắt ra nhìn anh.

Doãn Chính Đặc nhìn cô. Trần Oanh nói lúc trước anh sống chết đòi cưới cô, lời nói tuy khó nghe, nhưng sự thật là như vậy. Anh vốn cố chấp, khi đó bất kể ai ngăn cản anh, anh cũng dám liều mạng.

“Lê Diệp.” Anh gọi cô, giọng điệu bình tĩnh, thậm chí còn có chút lạnh lùng.

Nhìn thấy mình trong ánh mắt cô, Doãn Chính Đặc đột nhiên thấy sợ. Anh ngừng một lát, rồi hỏi cô, “Em muốn ly hôn với anh, là vì biết Tần Thành là bố em, mà ông ta lại lăng lẳng làm nhiều chuyện hại nhà họ Lê và họ Doãn, đúng không?”

Một chút thay đổi rất nhỏ cũng không thoát khỏi ánh mắt Doãn Chính Đặc, cô cup mắt xuống, môi mím lại. Anh nhìn cô. Cô mang theo tâm trạng đó, anh không biết nên vui hay buồn. Cô cảm thấy áy náy nên mới bỏ đi, cô không an tâm vì không biết nên làm gì, cũng không an tâm phải lừa gạt anh cả đời.

Suy cho cùng, cô là người dễ mềm lòng, nhưng trái tim lại quá cứng rắn.

Cô sớm biết Tần Thành có lòng dối phò với nhà họ Doãn, nhưng lại không nói gì, còn có ý định đưa con cháu họ Doãn bỏ đi cùng người kia.

Anh đưa tay dờ xuống dưới, hướng thẳng vào cổ áo cô. Cô hơi né tránh, nhưng không phản kháng kịch liệt. Dưới lòng bàn tay Doãn Chính Đặc là ngực cô, tim cô đập dồn dập, một nhịp, hai nhịp, chạm vào lòng bàn tay anh.

“Anh nên cảm ơn em, hay là nên hận em đây?” Anh nhìn cô chằm chằm, “Rốt cuộc, em có trái tim hay không?”

Lê Diệp biết anh sẽ điều tra ra tất cả, anh không phải người hồ đồ. Nhưng, những chuyện anh biết, nhất định không phải là toàn bộ. Nếu anh đã biết toàn bộ, thì ánh mắt anh nhìn cô chắc chắn sẽ khác.

Cô không thể hận ai, chỉ hận chính mình khi đối mặt với sự việc này lại cứ luống cuống, bất lực.

Doãn Chính Đặc cảm nhận nhịp tim của cô. Anh cúi người, nhìn chằm chằm vào mắt cô, từ bên trong, anh đã bắt gặp nỗi muộn phiền và bất đắc dĩ của cô.

“Anh có thể hiểu được những hành động của em, nhưng anh không thể chấp nhận.” Doãn Chính Đặc rút tay ra, trong lòng bàn tay vẫn còn sót lại nhiệt độ cơ thể cô.

Anh ngồi dậy, thờ dài một tiếng, trên người tản ra mùi thuốc lá không mấy dễ ngửi.

Lê Diệp bình tĩnh nhìn anh. Chỉ một cái chớp mắt, mà lòng cô co rút đau đớn, như thể có ai đó đâm một dao.

Bất luận anh biết được bao nhiêu, thì chung quy anh cũng không thể quên được, giống như cô vậy. Đối với đoạn hồi ức không có sự hiện diện của họ ấy, họ không thể thay đổi, nhưng cũng không thể coi như không biết.

“Em nói cho anh biết, giờ em định làm gì?” Doãn Chính Đặc nhìn cô đăm đăm, như thể giao quyền quyết định cho cô vậy.

Bắt đầu từ hồi đó, anh đã cố chấp sắp xếp tất cả, cô chỉ có thể bị động chấp nhận. Nhưng hôm nay, anh hỏi cô định làm gì, bởi vì anh không muốn ra quyết định đó.

Lê Diệp cảm thấy cổ họng khô rát. Cô có thói quen sờ sờ chiếc nhẫn kim cương, dạo này gầy đi một chút, chiếc nhẫn lại thành rộng, cô vừa sờ vào đã có cảm giác nó lỏng ra.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, chậm rãi nói, “Chúng ta... không thể cứ tiếp tục thế này được.”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt bình tĩnh.

Lê Diệp tự nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của mình, “Mình ly hôn đi...”

Anh đứng dậy. Cảm thấy trong phòng hơi ngột ngạt, anh đến bên cửa sổ, hít một hơi thật sâu rồi quay đầu lại nhìn cô, nhưng vẫn không nói gì.

Lê Diệp tựa vào thành giường. Nguyên nhân không cần nói rõ, giữa anh và cô đã quá rõ ràng rồi.

Bỏ chết ngay trước mặt cô, cô vĩnh viễn không quên được tiếng súng chói tai đó. Cô không trách được Doãn Chính Đặc, vì người nhà anh cũng phải chịu đau khổ, nhưng nỗi đau đó, sao có thể so được với người nhà họ Tần... Đó là sự bẽ tắc không thể gỡ bỏ, cả anh và cô đều không thể. Biện pháp duy nhất chính là chấm dứt, không tiếp tục dây dưa nữa.

Sờ vào túi một cách vô thức, Doãn Chính Đặc định rút ra điều thuốc lá, nhưng nhớ ra Hi Hi còn đang ngủ nên anh lại bỏ xuống.

“Em muốn ly hôn...” Anh lặp lại lời cô nói, rồi bỗng nghiêng đầu, “Vậy Hi Hi tính sao giờ?”

“Em là mẹ, em sẽ đưa nó đi.”

“Em cảm thấy nó sẽ chịu làm đứa trẻ không cha sao?” Doãn Chính Đặc hừ lạnh, “Luận về điều kiện, anh có thể cho nó cuộc sống tốt hơn.”

“Nhưng tình thương của mẹ thì không gì có thể thay thế.”

“Chẳng lẽ tình thương của bố thì có thể thay thế?” Anh khó chịu.

Lê Diệp biết cứ tranh cãi một cách vô nghĩa như vậy cũng chẳng cho kết quả gì, họ không thể ở bên nhau, đứa bé chỉ có thể chịu cảnh bố mẹ mỗi người một nơi mà thôi. Cho dù như vậy là không công bằng với thằng bé, nhưng không thể không làm.

Chỉ một lát sau, thím Kim đã mở cửa vào. Bà thấy Doãn Chính Đặc đứng một bên ôm cánh tay, xem ra, cuộc nói chuyện không mấy êm xuôi. Đặt bát hoành thánh nóng hổi xuống, xếp đĩa thìa xong, bà nói, “Cô cậu ăn đi, đủ cho cả hai đây.”

Không ai nhúc nhích, bà âm thầm thờ dài rồi đóng cửa đi ra.

Doãn Chính Đặc bước đến, múc một chút hoành thánh rồi đưa tới bên giường cho cô. Cả ngày cô không ăn gì, gương mặt chẳng còn chút huyết sắc.

“Ăn đi.” Anh thổi thổi, bón một viên cho cô, “Sự việc không thể giải quyết xong trong chốc lát, em không ăn cơm, cũng không làm cho mấy chuyện rắc rối biến mất được.”

Cô không chịu ăn uống gì, anh đành xắt nhỏ viên hoành thánh ra thành miếng nhỏ, cứng rắn nuốt vào miệng cô.

“Em để anh nghĩ đã.” Anh vừa thổi hoành thánh vừa cúi đầu nói, như là đang nói cho cô nghe, lại như đang nói cho mình nghe.

Nguyên một nồi hoành thánh, cô ăn rất ít, anh cũng chỉ ăn có một chút. Cả ngày nay anh chưa ăn gì. Mấy ngày nay, về bất thường của cô khiến anh ăn không ngon, ngủ không yên. Nhưng không đói là không đói, chứ không ăn gì, đến người sắt cũng phải gục ngã.

Ăn xong, anh thu dọn bát đĩa để qua một bên. Thấy mặt cô bị nhánh cây rừng quệt thành nhiều vết đỏ, anh lấy thuốc nước lại, vừa bôi vừa nói, “Phải đến bác sĩ xem thế nào, không thì để lại sẹo là phiền đấy.”

Trên cánh tay anh cũng có vết thương. Hình như từ lúc ở bên nhau, hai người họ chẳng có khi nào được yên ổn, không phải cô thì sẽ là anh, cứ thi nhau bị thương phải vào viện.

Doãn Chính Đặc thấy cô nhìn cánh tay mình, vội kéo tay áo xuống...

Hôm nay anh còn nghĩ là cô bị Hạ Tùng Đào dẫn đi, nên mới tức giận tự rạch tay mình, rồi gọi cảnh sát đến, định nói là đối phương bắt cóc Lê Diệp mà còn cầm dao đâm thương mình. Ai ngờ, người anh nhìn thấy, lại là người mà cả đời này anh không nghĩ đến.

Tần Thành bị đánh gục, anh là người có liên quan lớn nhất. Nếu anh không báo cảnh sát, thì sẽ chẳng có kết quả này.

Hoặc có lẽ, đây là nhân quả, là điều nhất định sẽ xảy ra.

Lê Diệp nhìn anh lau vết thương cho mình, động tác nhẹ nhàng, giống hệt trước đây. Gần như không chịu nổi, cô ngả ra sau né tránh, rồi bỗng nhiên nói, “Ông ấy bị ung thư, đã chẳng còn sống được bao lâu nữa... Em nghĩ, trong khoảng thời gian cuối cùng, cho ông ấy chút tình cảm ngoài sự hận thù, ông ấy rất thích Hi Hi...”

Nói xong, chớp mũi cô cay cay, hai mắt nóng lên, “Ông ấy đã làm nhiều chuyện sai, nhưng ông ấy cũng có cái bất đắc dĩ của mình... Nếu như ông ấy đi như vậy là xong, thì những món nợ của ông ấy, cũng cứ mang đi như vậy...”

Doãn Chính Đặc biết ý của cô. Lấy lập trường của anh, thì anh không thể nào đồng tình với người kia, nhưng chính bởi sự xuất hiện của ông ta, mà cuộc sống vốn bình yên đã bị phá vỡ.

Lê Diệp cũng không biết còn có thể nói gì, cô lắc đầu, để lộ ra vẻ bất lực.

Doãn Chính Đặc lau xong vết thương cho cô thì ngồi bên cạnh nhìn cô trong chốc lát.

Là không có cách nào khác nữa. Ánh mắt cô nhìn Tần Thành, là thương xót, nhưng anh nhìn ông ta, thì lại là giận dữ. Hiện giờ anh không muốn quyết định, ngày mai cũng không muốn. Anh đứng dậy đi sang bên kia giường, cởi bỏ quần áo ngoài rồi xốc chăn lên, chui vào trong.

Tắt đèn ngủ đi, anh ngồi trong bóng tối, “Ngủ đi, anh mệt rồi.”

Anh nằm xuống, theo động tác của anh, chiếc giường khẽ lún xuống. Lê Diệp nhìn hình dáng anh trong bóng tối, ánh mắt trầm lặng.

Chậm rãi nằm xuống, trong đầu cô lại hiện lên vẻ mặt của Tần Thành lúc chết. Ông ta vẫn mang đầy nỗi tiếc nuối, hối hận, và cả không cam lòng. Ông ta vốn dĩ có thể hạnh phúc hưởng thụ những ngày an nhàn, nhưng rốt cuộc lại có kết cục như vậy. Mất đi người thân là cái cảm giác cô liêu đến mức nào, vậy mà ông ta đã lặng lẽ nhắm nháp nó suốt hơn hai mươi năm.

Nước mắt lăn qua khóe mắt, Lê Diệp thầm cầu nguyện trong lòng... Mong cho ông ấy giấc ngủ yên bình, mang theo cả thù mới hận cũ về với cát bụi. Nếu con người thật sự có kiếp sau, ông trời nhất định sẽ đền bồi cho ông ấy.

Nằm trên giường, Doãn Chính Đặc gồng lên cánh tay của mình. Anh biết, cơ hội được nằm cùng giường với nhau như đêm nay, rồi sẽ chẳng còn nhiều.

Anh không thể giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, cô lại càng không thể.

Anh nghe thấy tiếng tích tích truyền đến từ chiếc đồng hồ đặt trên sàn, chỉ mong thời gian trôi chậm một chút. Ngày mai, nhất định sẽ chẳng có ánh mặt trời sáng tươi.

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Tại sao lại như vậy

Trời dần sáng. Hi Hi ngủ đã giấc rồi ngồi trên chiếc giường nhỏ chơi, thỉnh thoảng lại ngó nghiêng xung quanh, thấy cả bố lẫn mẹ đều ở đây, thằng bé ngoác cái miệng nhỏ ra, để lộ mấy cái răng xinh xinh.

Doãn Chính Đặc đi tới, một tay ôm nó ra khỏi giường. Hi Hi liền đưa cánh tay mũm mĩm ra ôm cổ anh, khiến anh vui vẻ cười rộ lên.

Doãn Chính Đặc véo mũi nó một cái, rồi bế nó ra ngoài.

Một lát sau, anh quay lại. Lê Diệp đã tỉnh. Chỉ đến khi trời gần sáng cô mới thiếp đi được một lát, từ tiếng thở nặng nề của cô, anh có thể biết được.

Sau khi tỉnh lại, vừa lúc thấy anh đi vào, Lê Diệp liền xoay mặt đi, nhìn chằm chằm chiếc giường trẻ con. Thấy chiếc giường trống không, cô đứng phắt dậy, nhìn Doãn Chính Đặc dăm dăm.

Anh đi đến cạnh giường, rót nửa cốc nước uống hết một hơi, đặt cốc xuống, rồi quay đầu đi đến trước tủ quần áo, mở cửa ra, chọn một bộ ở bên trong.

Lê Diệp bước qua, nhìn anh chằm chằm, “Hi Hi đâu?”

Anh lấy một chiếc sơ mi, cởi bỏ chiếc trên người rồi thay áo, xong cài từng cúc một, “Anh gọi người đưa thằng bé sang chỗ mẹ anh rồi... Hiện giờ em không đủ sức chăm nó..”

Lê Diệp nhìn anh bằng đôi mắt phỉếm tơ máu, cô tóm lấy góc áo anh, “Doãn Chính Đặc... Anh không thể đưa Hi Hi đi khỏi em được!”

Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh như quãng thời gian tươi đẹp nhất, nhưng Lê Diệp lại cảm thấy rét lạnh, mà xa lạ.

Anh đưa tay vỗ vỗ vai cô, “Anh chỉ không muốn em quá mệt mỏi mà thôi.”

Cô mơ hồ có cảm giác, trải qua một đêm suy nghĩ, anh đã có quyết định... Mà quyết định này, chính là nguyên nhân anh đột ngột đưa Hi Hi đi.

Lê Diệp có chút hối hận, cô không nên bị sự dịu dàng của anh tối qua lừa bịp, cô còn nghĩ họ có thể giải quyết chuyện này trong hòa bình.

Không buồn thương lượng với anh, Lê Diệp quay đầu, bước nhanh ra cửa.

Doãn Chính Đặc tóm lấy cánh tay cô, kéo cô trở lại, rồi cúi đầu nhìn cô, “Em không phải sốt ruột, chờ tình hình ổn lại, anh sẽ cho em gặp Hi Hi.”

Lời này đã xác minh thái độ của anh. Tình hình ổn lại... Thế nào là ổn lại? Phải biết rõ ràng tất cả mọi chuyện, loại bỏ những thành phần nguy hiểm cô mang tới, xác nhận cô và nhà họ Tần không thể làm gì uy hiếp đến họ Doãn nhà anh, anh sẽ cho cô gặp Hi Hi, chứ không phải là trả Hi Hi lại cho cô?

Cổ tay Lê Diệp bị siết chặt, cô nhìn Doãn Chính Đặc, “Mấy hôm nay Hi Hi hơi bị cảm.”

“Anh sẽ bảo người đưa nó đến bác sĩ, không phải lo.” Anh buông tay cô ra, tiếp tục mặc áo, rồi khoác chiếc áo khoác thoải mái, “Anh ra ngoài một chuyến, đợi đến khi Tần Thành có thể hòa táng, anh sẽ bảo em.”

Anh không quay đầu mà dứt khoát đi ra khỏi cửa, chẳng thương lượng với cô, cứ thế đóng cửa rồi đi.

Lê Diệp nghe thấy tiếng cửa bị khóa lại. Cô không đập cửa, chỉ đứng bên cửa sổ nhìn theo chiếc xe dần đi xa của Doãn Chính Đặc.

Cô và anh đều không phải bệnh nhân tâm thần, cãi nhau chẳng phải cách làm loạn tốt nhất, trầm mặc và dứt khoát bỏ đi, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Cô vịn lấy khung cửa sổ, trong tầm mắt, một khoảng không mơ hồ.

Trong xe, Vương Mạnh ngồi ở vị trí phó lái đang cầm một tập tài liệu.

Anh ta đã điều tra ra rõ ràng mọi chuyện, giờ báo cáo từng chi tiết một cho Doãn Chính Đặc nghe, “Đã làm xét nghiệm ADN rồi, hiện tại có thể xác nhận, người chết quả thật là Tần Thành, mà ông ta, đúng là có quan hệ cha con với cô Lê.”

Doãn Chính Đặc không có phản ứng gì, cánh tay khoác lên vô lăng, nhìn về phía xa.

“Bao nhiêu năm nay Tần Thành đều mai danh ẩn tích, chỉ có mấy năm gần đây mới ra ngoài. Có thể là do ông ta biết mình bị ung thư, thời gian không còn nhiều, cho nên mới ra sức hành động. Cho người trong chùa xem ảnh ông ta, họ nói, sau khi chùa cháy, người mất tích chính là ông ta.”

Hiện giờ đã có thể xác định, vụ hỏa hoạn kia chính là do người này làm. Mục tiêu của ông ta chính là nhà họ Doãn, thậm chí, còn là cả nhà họ Lê.

Tuy rằng Lê Diệp không nói lời xác nhận, nhưng chính cô đã từng nói, Tần Thành có nỗi khổ riêng, ông ấy đã làm chuyện sai trái. Cái gọi là làm chuyện sai trái có ý gì, anh biết. Có điều anh không biết rõ, rốt cuộc ông ta đã làm những chuyện gì.

Mấy năm nay nhà họ Doãn và họ Lê liên tiếp xảy ra chuyện. Vậy chuyện nào là bất ngờ thật, chuyện nào là do có người có ý hãm hại sau lưng?

Anh lấy thuốc lá ra, ngậm ở miệng.

Nhấn cười đeo ở ngón tay lâu đã thành quen, lúc này giờ tay lên lại không kìm được mà nhìn. Xoay xoay chiếc nhẫn, anh tháo nó ra, nhưng rút cuộc lại đeo trở lại.

Anh lại nghĩ, có lẽ Doãn Trung Minh qua đời đơn thuần là vì sức khỏe yếu. Con người đến tuổi trung niên, lại hay đi xã giao, công việc bận rộn, khó tránh khỏi có lúc ăn uống không tiêu.

Anh day day cái trán, gẩy bỏ tàn thuốc rồi rụi nát điếu thuốc đi.

Đến đêm Doãn Chính Đặc mới về.

Lê Diệp nghe thấy tiếng bước chân liền nhìn ra cửa, cho đến khi anh mở cửa bước vào, cô vẫn dõi mắt nhìn theo.

Cởi áo khoác ra, anh nhìn cô, “Bác sĩ kê thuốc cho Hi Hi rồi, thân nhiệt nó sẽ không quá cao... Nó ở chỗ mẹ anh, cả ngày không khóc, ăn cũng rất nhiều.”

Anh có nói Hi Hi vẫn ổn cả trăm lần, cô cũng không thể yên tâm. Cô đứng dậy nhìn anh, “Anh nói cho em biết, phải như thế nào anh mới chịu trả Hi Hi lại cho em?”

Về mặt anh cực kỳ nghiêm nghị, “Hi Hi cũng là của anh.”

Lê Diệp nhìn anh. Trong lòng anh đã tính đến việc tranh giành Hi Hi với cô. Cô thầm cân nhắc trong lòng, nếu thật sự tranh giành, phần thắng của cô chỉ nhờ vào duy nhất việc cô là mẹ đẻ, còn anh thì quá có thực lực, nếu anh đã muốn đấu với cô, thì chẳng qua chỉ như phũ bụi.

Lê Diệp đánh phải mềm giọng, “Đúng, thằng bé là của cả hai chúng ta, không ai có thể độc chiếm nó, cho dù có đi đâu, thì nó cũng phải thường xuyên được gặp bố mẹ.”

Doãn Chính Đặc gật đầu, “Đúng... Anh sẽ cho em được gặp thằng bé thường xuyên, chuyện đó em cứ yên tâm.”

Lê Diệp nheo mắt lại, “Doãn Chính Đặc, chuyện đến lúc này, đã không phân rõ được ai đúng ai sai, việc chúng ta có thể làm, chính là giảm bớt những thương tổn sau này đến mức thấp nhất mà thôi.”

“Nói rất đúng.” Anh gật đầu, “Lê Diệp, em có thể trả lời chi tiết cho anh một vấn đề không?”

Lê Diệp nắm chặt tay lại, đưa mắt nhìn anh.

“Bố anh, là do Tần Thành hại chết sao?” Đột nhiên anh hỏi.

Đầu vai Lê Diệp khẽ run lên. Tần Thành đã thừa nhận với cô, nhưng cô không nói nên lời. Có lẽ là do không muốn để cho Tần Thành bị người đời phi nhổ, cũng không muốn cứ như vậy mà đối chọi với Doãn Chính Đặc, cô chọn im lặng.

Doãn Chính Đặc nhìn chằm chằm phản ứng của cô. Cô không hé răng, nhưng trong lòng anh đã rõ ràng. Nếu không phải, cô đã phủ nhận ngay rồi, bởi đây là cơ hội cuối cùng để cô lấy lại được Hi Hi.

Nhưng cô không hề làm vậy.

Anh chờ dài. Cô không chọn lựa, anh cũng không.

Khoanh tay lại, anh nhìn cô, “Em cứ ở đây đi đã, chờ chuyện của Tần Thành xử lý xong, chúng ta nói chuyện lại sau.”

Nói xong, anh mở cửa đi ra ngoài. Lần này anh không khóa cửa nhốt cô lại, mà cứ thế xuống nhà, lái xe bỏ đi.

Hai ngày sau, Tần Thành được hỏa táng.

Chuyện này xảy ra đột ngột, kết thúc cũng đột ngột. Không có một ai truyền ra thông tin, ông chủ Doãn Thức báo cảnh sát vì vợ bị bắt cóc, sau khi anh bị thương, cảnh sát cũng đã hạ gục được thủ phạm. Cũng không ai biết, kẻ bắt cóc kia rốt cuộc là ai. Ông ta đã chết, gì cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Tần Thành không có lễ tang. Doãn Chính Đặc lợi dụng quan hệ đưa được tro cốt ông ta ra ngoài, thử Lê Diệp nhận được, cũng chỉ là một cái hũ nhỏ.

Cô mang tro cốt của Tần Thành táng tại phần mộ của nhà họ Tần. Cả một nhà yên nghỉ tại đây, rất lâu trước đó, họ đã phải nếm trải đau khổ, giờ rốt cuộc cũng có thể ngủ yên rồi.

Đã mấy hôm không gặp Hi Hi, cuộc sống của Lê Diệp trôi qua cực kỳ khó chịu. Doãn Chính Đặc thì tránh mặt không gặp cô, cô muốn nói chuyện với anh cũng không có cơ hội. Cuối cùng thì chuyện của Tần Thành cũng kết thúc. Cô không liên lạc được với Doãn Chính Đặc, đành phải tự tìm đến nhà họ Doãn.

Hình như bảo vệ cổng nhà họ Doãn đã được dặn trước, làm ngo như không biết yêu cầu được đi vào của cô. Cô đợi ở bên ngoài mãi lâu, cũng may ông cụ đi khám ở bệnh viện về thấy cô liền kêu cô vào cùng.

Xa mẹ mấy ngày, Hi Hi cũng không mấy dễ chịu. Vốn dĩ đang ở trong phòng chơi đồ chơi, vừa nhìn thấy Lê Diệp, thằng bé quảng ngay món đồ chơi sang một bên, vừa khóc vừa chạy ra với cô.

Lê Diệp ôm Hi Hi vào lòng, tiếng khóc của thằng bé khiến người làm mẹ phải tan nát cõi lòng. Cô dỗ nó, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lên không ngừng hôn.

Ông cụ thấy thế có chút bất mãn, liền gọi điện thoại cho Doãn Chính Đặc báo anh về ngay lập tức.

Buông điện thoại xuống, ông cụ nhìn Lê Diệp đang ôm thằng nhỏ, “A Đặc sẽ về ngay thôi... Ông sẽ nói cho nó một trận, chuyện người lớn để người lớn giải quyết được rồi, sao có thể làm tội làm tình cả đứa nhỏ chứ.”

Tên nhãi kia đưa thằng bé đến, bảo là Lê Diệp bị cảm, sợ lây cho thằng bé nên mới cho nó tới. Thì ra, căn bản không phải là như vậy.

Sau đó không lâu, Doãn Chính Đặc lái xe về. Nhìn thấy Lê Diệp, anh làm mặt lạnh, “Lên tầng nói chuyện.”

Ông cụ thấy thái độ đó của anh thì liền tức giận mắng, “Thằng khốn này, lập tức đưa vợ con về, còn làm loạn nữa là ông lấy cái gậy này đánh mày đấy!”

Doãn Chính Đặc thấy ông cụ có vẻ kích động bèn nói, “Ông nội, chuyện của cháu, cháu có thể tự giải quyết... Ông đừng quan tâm.” Nói xong, anh dẫn Lê Diệp lên tầng luôn.

Mấy ngày nay Doãn Chính Đặc đều ở lại đây. Anh đóng cửa lại, nhìn Lê Diệp bế Hi Hi. Phụ nữ vốn là như thế, yêu trẻ con, đó gần như là bản năng của họ.

“Đến lúc nói chuyện của chúng ta rồi.” Doãn Chính Đặc ngồi xuống sofa, cầm cốc nước lên, mắt nhìn cô, “Tôi có thể đáp ứng hết mọi yêu cầu của em, nhưng thứ duy nhất em không thể mang đi được là Hi Hi.”

Lê Diệp lắc đầu, đây cũng là điểm mấu chốt của cô, “Anh biết rõ, cái duy nhất em quan tâm chính là thằng bé này.”

Anh không biết có nên vui mừng vì cô nâng niu đứa con của mình như thế hay không, nhưng anh cũng vậy, cũng không thể buông tay.

“Tôi có thể mua cho em cả phòng thu âm, em tự tập trung nhóm của mình tiếp tục làm công việc em thích. Hạm Bích Các thuộc về em, nếu em không thích ở, tôi sẽ chọn cho em căn hộ khác, địa điểm, diện tích tùy em chọn. Xe cũng tùy em chọn lựa, tiền muốn bao nhiêu thì em tự điền chi phiếu, sau này cần dùng tiền cũng có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Lê Diệp ngồi im, chỉ ôm chặt Hi Hi. Cô không muốn buông tay.

“Em chỉ cần Hi Hi.” Cô lặp lại.

“Chuyện đó không có khả năng.” Anh cũng kiên quyết.

Lê Diệp bế Hi Hi đang liu riu ngủ trong lòng, nhỏ giọng cầu xin anh, “Doãn Chính Đặc, anh cái gì cũng có, vì sao còn muốn cướp Hi Hi?”

“Tôi tặng hết những cái gọi là ‘cái gì cũng có’ đó cho em, còn em giao Hi Hi cho tôi.”

Ai cũng không chịu nhượng bộ, họ bỗng trở thành kẻ thù địch trong mắt nhau. Lê Diệp lắc đầu, “Vì sao... Vì sao nhất định phải như vậy?...”

Anh cũng không muốn như vậy. Ngồi trên ghế, mà ánh mắt anh thâm thúy sâu xa. Anh cũng không biết, vì sao nhất định phải như vậy. Nhưng anh và cô, chỉ có thể như vậy, anh không còn sự lựa chọn khác.

“Khoan đã.” Anh đứng dậy, cả thân hình cao lớn phủ bóng nặng nề trên cô, “Tôi gọi người đưa em về, nghỉ ngơi sớm một chút.” Nói xong, anh dứt khoát bế Hi Hi rời khỏi lòng cô. Hi Hi bỗng gào lên, anh cũng mặc kệ, cứ thế bế thẳng bé ra ngoài, giao cho người giúp việc, rồi lại kéo Lê Diệp xuống nhà.

Ông cụ và Trần Oanh nhìn thấy hành động khác thường của Doãn Chính Đặc, định nói anh, mà lại bị đáng vẻ của anh hù dọa.

Anh cúi Lê Diệp vào xe, tài xế lập tức đạp chân ga đưa cô rời đi. Cô quay đầu lại nhìn, gương mặt ai oán ngày càng khuất xa. Phía sau đó, tiếng khóc của đứa nhỏ càng thảm thiết hơn, Doãn Chính Đặc đứng im, ánh mắt đặc vẻ u ám.

20) { content.eq(midLength).after("Loading...")]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Hỏi thăm

Trong phòng ngủ, Hi Hi vẫn khóc mãi không thôi.

Nghe tiếng khóc đáng thương của thằng bé, Trần Oanh đẩy cửa vào, bế nó lên dỗ dành, lại nhìn Doãn Chính Đặc đứng thất thần bên cạnh cửa sổ, bà trách, “Rốt cuộc con bị làm sao đấy?”

Doãn Chính Đặc nghiêng đầu, “Chắc là thằng bé không thoải mái, gọi bác sĩ đến tiêm cho nó một mũi.”

“Vớ vẩn! Trẻ con tiêm lung tung làm sao được!” Trần Oanh dỗ Hi Hi, lau nước mắt trên mặt nó, đau lòng nói, “Ngoan, Hi Hi nín đi nào, bà nội cho con ăn cháo nhé!”

Hi Hi vẫn chỉ khóc, giấy giụa đòi đi tìm mẹ.

Hết hơi sức dỗ thằng bé, Trần Oanh biết nó rất quấy mẹ, nên có chút xót xa, bà nhìn Doãn Chính Đặc, “Con với Lê Diệp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Thằng bé còn nhỏ, cứ khóc thế này là gay đấy.”

Doãn Chính Đặc bước tới, bế Hi Hi vào lòng. Tuy rằng Hi Hi quen hơi anh, nhưng tối nay hẳn là cũng không muốn ở với anh, cứ nhào người ra ngoài.

Nhấn nại dỗ dành một lát, thấy nó không nín, Doãn Chính Đặc nhíu mày, hơi to tiếng nói nó, “Nín ngay!”

Hi Hi dừng một lát, rồi khóc lại càng có vẻ âm ứ hơn, quả thực như muốn hét rất cổ họng.

“Hay nhì!” Trần Oanh đi đến, phát anh một cái, “Sao lại dữ dằn với thằng bé như thế!” Nói xong, bà giằng lấy Hi Hi, rồi bế nó ra khỏi phòng.

Doãn Chính Đặc cảm thấy đầu như bị nứt ra, đứng yên chốc lát, cuối cùng anh cũng đi ra theo.

Dưới nhà, Trần Oanh bế Hi Hi ngồi vào xe. Doãn Chính Đặc vội vàng bước đến, “Mẹ, không được đưa nó về.”

Trần Oanh không để ý đến anh, mà bảo tài xế lái xe ra ngoài. Doãn Chính Đặc nhíu mày, rồi cũng quay đầu lấy xe đuổi theo.

Chiếc xe ở phía trước chạy thẳng một mạch. Doãn Chính Đặc tăng tốc, mấy lần định vượt qua chặn đầu. Trần Oanh thấy anh bám theo sau, vừa dỗ Hi Hi vừa bảo tài xế chú ý.

Thấy xe giảm tốc độ, Doãn Chính Đặc liền vượt lên, chặn xe lại.

Trần Oanh bế Hi Hi xuống, cũng chẳng buồn để ý đến anh, mà đi thẳng vào siêu thị gần đó.

Lúc này người đỗ ra đường không ít, Doãn Chính Đặc vội tìm chỗ đỗ xe rồi đuổi theo sau.

Anh không rõ ý định của Trần Oanh. Bà làm bà nội, mà còn xót Hi Hi hơn cả anh, nhưng bà không biết chuyện gì đã xảy ra, và anh thì lại chẳng thể nói cho bà.

Đuổi theo đến nơi, từ xa anh nghe thấy tiếng nhạc hoạt hình, lách qua đám đông, anh thấy Hi Hi đang ngồi trên món đồ chơi chạy bằng điện, rớt cuộc cũng nín khóc, gương mặt lộ ra vẻ vô cùng thích thú.

Thấy thằng bé nín khóc, Trần Oanh mới thở phào nhẹ nhõm. Thằng bé thích nhất thứ này, số lần bà đưa Hi Hi đi chơi không nhiều, nhưng thứ nó thích thì biết rất dễ. Dù sao cũng đã làm bà từ lâu, mấy năm nay đã phải trông trẻ con nhiều, đối phó với con nít vẫn có bài.

Hi Hi ngồi trên món đồ chơi, ngoác cái miệng nhỏ ra, trông đến khoái trí.

Thấy Doãn Chính Đặc đi tới, Trần Oanh liếc xéo anh, “Mẹ thấy người cần gọi bác sĩ đến tiêm cho, là con đây.”

Doãn Chính Đặc cười khỏ, nếu có thể chữa khỏi, anh đồng ý tiêm luôn.

“Rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trần Oanh không dám nói mình hoàn toàn hiểu anh, nhưng từ vẻ mặt của anh thì vẫn có thể nhìn ra được niềm vui nổi buồn. Từ ngày anh đưa Hi Hi về, anh đã có vẻ lòng trĩu nặng tâm sự.

Anh vốn luôn che chở Lê Diệp như bảo bối, giờ lại bỏ mặc cô, còn đưa đứa nhỏ đi khỏi cô, không cho cô thăm hỏi.

Tình hình này, đã là rất nghiêm trọng rồi.

Doãn Chính Đặc quan sát Hi Hi chơi đùa, rồi chợt quay đầu bỏ đi.

Thấy anh trốn tránh không trả lời, Trần Oanh có chút bức mình.

Một lát sau, anh quay lại, phía sau còn có một người đàn ông đi theo. Người kia tươi cười, chỉ về phía Hi Hi, “Là cái này ạ?”

Doãn Chính Đặc gật đầu, người đó liền nói, “Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Chờ một lát, tôi sẽ cho người gửi tới nhà anh, đảm bảo sẽ lấp đặt ngon nghề hết, không khác gì chơi ở đây.”

Trần Oanh vừa nghe thấy thế đã biết là anh mua món đồ chơi này. Đúng là khoa trương... Món đồ chơi cồng kềnh, cho dù nhà có rộng, lấp đặt vào sẽ vẫn cảm thấy vướng. Huống hồ, trẻ con thích cái gì cũng chỉ chóng vánh, sở dĩ thằng bé thích là vì món đồ chơi này vẫn còn mới mẻ với nó, nếu mà lúc nào cũng được chơi, lâu dần sẽ mất đi hứng thú. Đến lúc đấy, nó sẽ chẳng còn thích chơi món đồ này nữa.

Nhưng Doãn Chính Đặc thì lại chẳng quan tâm đến chuyện đó. Anh chỉ biết là, nếu Hi Hi muốn, cả trăng trên trời, anh cũng sẽ nghĩ cách hái xuống.

Thấy anh tỏ vẻ ông bố hiền, Trần Oanh cảm thán, “Con là đàn ông, dù gì cũng không thể chăm thằng bé bằng phụ nữ được... A Đặc, rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Doãn Chính Đặc vẫn nhìn Hi Hi chơi đùa, hai tay khoanh lại, “Con và Lê Diệp, không thể sống cùng nhau nữa.”

Trần Oanh kinh ngạc, vốn tưởng rằng chỉ là hai vợ chồng cãi cọ tầm phào, kể cả vợ chồng thăm thiết mặn nồng cũng không tránh khỏi những lúc như vậy, thật không ngờ. Lúc trước, người sống chết đòi cưới Lê Diệp là Doãn Chính Đặc, vậy mà kết hôn chưa được bao lâu, con trai hăng còn nhỏ, anh lại nói ra lời đó.

“Có chuyện gì thế?” Trần Oanh khó hiểu, “Con nói cho mẹ nghe, xảy ra chuyện gì mà con lại quyết định như vậy?”

Anh lắc đầu, chỉ nói, “Đã xảy ra một chuyện, con và cô ấy, cùng chung quyết định chia tay.”

Trần Oanh cảm thấy quá hoang đường, “Xảy ra chuyện gì? Trên đời này có chuyện gì mà không thể giải quyết? A Đặc, hồi trước mẹ đã khuyên con đừng có dễ dàng quyết định kết hôn, nhưng con đâu có nghe, giờ lại đòi ly hôn, đúng là trò hề!”

Anh không phản bác, chỉ nói, “Không thể không như thế được.”

“Mẹ mặc kệ chuyện của bọn con.” Trần Oanh vẫn chỉ coi đó là chuyện cãi vã của vợ chồng son, “Thằng bé còn nhỏ, hai đứa làm gì là chuyện của hai đứa, đừng có làm Hi Hi sợ. Còn nữa, tốt nhất là con nên suy nghĩ kĩ rồi hẵng quyết định. Nếu ngày trước không phải hồ đồ vội vàng kết hôn, thì giờ cũng chẳng hồ đồ đòi ly hôn.”

Thần sắc anh đặc vẻ u trầm, “Con không hồ đồ, chuyện kết hôn, đến giờ con cũng không hối hận.”

Trần Oanh không muốn nghe anh bộc bạch tâm sự, trong mắt bà, đứa con này điên rồi. Làm loạn cả lên đòi kết hôn, không lâu sau lại đòi ly hôn, không phải hồ đồ thì là gì. Dù sao bà cũng không quản được quyết định của anh. Dựa vào mức độ quan tâm của anh với Lê Diệp, chỉ e lần này cũng chẳng mau thuận được lâu. Anh mà lại buông tay cho Lê Diệp đi? Người khác tin, nhưng bà không tin.

Có được món đồ chơi mới, Hi Hi cực kỳ thích thú. Thằng bé ngồi chơi mãi không chịu xuống, ăn cơm cũng ngồi đó, uống nước cũng ngồi đó, chỉ còn thiếu nước ngủ luôn trên đó mà thôi.

Ở một nơi khác, vì nhớ Hi Hi mà đã mấy đêm Lê Diệp không thể nào ngủ ngon.

Tài xế của nhà họ Doãn đưa cô đi, cô biết, nếu không có sự cho phép của Doãn Chính Đặc, thì tự cô chẳng thể nào đưa Hi Hi đi. Anh đã tăng thêm sự

phòng bị, cũng tức là nói cho cô biết, không có khả năng Hi Hi thuộc về cô.

Lê Diệp không muốn sự việc trở nên nghiêm trọng khiến hai người họ trở thành kẻ thù, nhưng vì thái độ cương quyết của anh, cô không thể không tính toán sớm một chút được.

Văn phòng luật sư.

Đây không phải là lần đầu tiên Lê Diệp đến nơi này, nhưng là lần đầu tiên, cô không xin tư vấn thay người khác, mà là vì chuyện của chính mình.

Tôn Bách Niên không có ý quan tâm đến cô, anh rất bận rộn, cũng không trực tiếp nhận án, nhưng mỗi lần cô đến, anh sẽ lập tức sắp xếp thời gian gặp cô, cũng chưa từng khinh thường hay mất kiên nhẫn với những việc nhỏ như củ hành củ tỏi cô đưa ra.

Khi thư kí dẫn cô vào, Tôn Bách Niên đang pha trà. Nhìn thấy cô, anh thâm kinh ngạc trong lòng... Cô vốn đã gầy, nay lại càng tiêu tụy. Lần này cô trở lại, hình như vẫn không mấy thuận lợi.

Cô ngồi xuống, Tôn Bách Niên liền đặt chén trà xuống trước mặt cô, “Nhìn cô có vẻ mệt mỏi.”

Lê Diệp biết trông mình lúc này rất khó coi, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Anh Tôn, lần này, tôi muốn nhờ anh tư vấn một việc, nếu có thể, còn mong anh làm luật sư biện hộ cho tôi, hy vọng anh đồng ý.”

Anh đã nghĩ ra rất nhiều tình huống, nhưng khi Lê Diệp nói ra hai chữ “ly hôn”, anh vẫn có chút kinh ngạc.

Anh từng ám chỉ việc có thể giúp cô ly hôn, nhưng cô chưa từng đồng ý. Lúc trước, anh từng thăm mồm nói các chi tiết với nhau, cho rằng cô kết hôn với Doãn Chính Đặc là vì có liên quan đến nhà họ Hạ, bất kể là chuyện của Hạ Tiểu Chúc và tiệm bánh bao, hay chuyện ngôi tù của Hạ Tùng Đào.

“Tôi muốn hỏi xem, nếu tôi và Doãn Chính Đặc ly hôn, ai có phần trăm thắng quyền nuôi đứa nhỏ cao hơn?”

Tôn Bách Niên thấy cô có vẻ nghiêm túc, thì biết sự việc đã được quyết định rồi cô mới đến tìm mình. Anh nói, “Bình thường, tòa án sẽ chọn bên có lợi cho sự phát triển của đứa bé.”

Lê Diệp có chút sốt ruột, “Thế nào mới tính là có lợi cho sự phát triển của đứa bé? Ví dụ như là, vật chất sao?”

So về vật chất, cô thua thảm hại rồi.

“Cũng không hẳn là vậy, đứa bé do ai nuôi lớn, thời gian ở cùng ai dài hơn, cũng là vấn đề cần xem xét.”

Lê Diệp khẽ thở một hơi. Cô vẫn tin, Hi Hi thân thiết với mình hơn.

20) { content.eq(midLength).after("Loading...")]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Cuộc sống tiếp theo

Hơi nóng lượn lờ, Tôn Bách Niên nhìn người phụ nữ phía đối diện, trong lòng anh cũng đã đoán ra được một chút tình huống hiện tại. Anh với Doãn Chính Đặc thật ra không qua lại nhiều, ngoài mấy lần tiếp xúc vì Lê Diệp. Cho dù không có giao tình, nhưng anh cũng có thể nhìn ra, người kia không hề dễ đối phó. Đó là con người nửa chính nửa tà, anh ta có thể vì Lê Diệp mà hao tổn tâm tư, chỉ cần đạt được mục đích chứ không từ thủ đoạn. Từ chuyện của Hạ Tùng Đào là đã có thể nhìn ra phong cách làm việc của anh ta. Lúc ấy, Lê Diệp đã kết hôn với anh ta, mà anh ta vẫn còn chèn ép Hạ Tùng Đào. Giờ anh ta lại muốn ly hôn với Lê Diệp, còn muốn cướp đứa nhỏ, nghĩ ngược nghĩ xuôi thì tình thế chẳng dễ dàng cho Lê Diệp.

Lê Diệp nắm lấy chén trà, tâm trạng thấp thóm dần ổn định lại. Những lúc đối mặt với Tôn Bách Niên, cô luôn bị sự bình tĩnh của anh ảnh hưởng, bất giác tự định thần lại được.

“Anh Tôn.” Có một số chuyện cô không thể nói, không thể nói cho bất cứ ai, cô chỉ có thể nói cho anh câu này, “Tôi và anh ấy, không thể tiếp tục được nữa, chia tay là quyết định của cả hai, nhưng không muốn coi nhau là kẻ thù.”

Tôn Bách Niên gật đầu, cô không nói, anh cũng không cần thiết phải hỏi. Có điều, cô nói đôi bên không phải kẻ thù, chia tay trong hòa bình là hành động đẹp, nhưng đã đề cập đến chuyện giành đứa bé, thì tất sẽ phải phân thắng bại, cũng khó tránh khỏi việc sẽ có tổn thương.

Lê Diệp không muốn đi đến bước này, trong lòng cô vẫn còn chút hi vọng với người kia, hi vọng anh sẽ không thật sự cướp Hi Hi khỏi cô, anh biết tình cảm cô dành cho thằng nhỏ.

Tôn Bách Niên nhìn cô, “Tôi có thể hiểu được tâm trạng không muốn coi đôi phương là kẻ địch của cô, tôi cũng không tán thành việc cô làm căng lên, bởi dựa vào điều kiện của anh ta, muốn thắng anh ta, không phải là chuyện đơn giản.”

“Có điều...” Tôn Bách Niên không muốn khiến cô nhụt chí, lại nói, “Nếu bắt đắ dĩ phải ra tòa, cũng chưa chắc anh ta đã nắm chắc phần thắng.”

Lời này từ miệng Tôn Bách Niên nói ra, không hẳn là do anh mạnh miệng. Anh có đủ bản lĩnh, nên mới có thể nói một cách quyết đoán như vậy.

Anh nhìn Lê Diệp. Vợ chồng ly hôn thường là do có bên phản bội, nhưng cô thì không như vậy. Trước đó cô đã nói, cô và Doãn Chính Đặc không thù địch, có thể chia tay trong hòa bình. Nhưng tranh chấp, trước nay không có hòa bình.

“Cô Lê.” Tôn Bách Niên vẫn nhìn cô, “Có câu này, tôi lấy thân phận bạn bè nhắc nhở cô, nếu phải tranh chấp, sẽ có quyết tâm giành phần thắng, mà cái quyết tâm đó, đồng nghĩa với quyết liệt. Nếu không thể không ly hôn, thì hiện tại cô nên chuẩn bị tốt trước khi ra tòa, đến thời điểm đó, không thể dựa vào tình cảm mà nói chuyện được đâu. Muốn giành được quyền nuôi đứa nhỏ, thì giờ cô phải tìm ra được ưu khuyết điểm của cả mình lẫn đối phương, nếu muốn thắng anh ta, không ra tay công kích là không thể.”

Lê Diệp nắm chặt cái chén, không nói gì nữa.

“Tôi biết cô cũng không muốn gay gắt với anh ta, hơn nữa với tình hình hiện tại, không nhất định sẽ phải ra tòa. Nhưng bất luận là tình huống gì đi nữa thì cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, luôn phải như vậy. Tôi biết cô rất muốn giành được quyền nuôi đứa nhỏ.”

Lê Diệp lắng nghe lời nhắc nhở của anh, gật gật đầu.

Từ văn phòng luật sư đi ra, cô một mình lang thang ngoài đường. Gần đây nhiệt độ đang hạ, cô liền đi mua cho Hi Hi hai bộ quần áo.

Đứng ở ngoài cửa hàng, cô nhìn những bộ quần áo xinh xắn đáng yêu. Trước kia ở cùng Doãn Chính Đặc, cô biết anh hiểu con trai mình hơn phần đông những ông bố trên đời này. Những ông bố khác chỉ biết đi sau vợ, thỉnh thoảng cho ý kiến về kiểu dáng, màu sắc, hay số đo, chứ họ cơ bản chẳng hiểu gì. Nhưng Doãn Chính Đặc thì biết hết, thậm chí anh còn rõ hơn cả cô.

Anh yêu Hi Hi, ngay từ ngày đầu tiên đã không hề che giấu tình yêu đó. Đây cũng là nguyên nhân Lê Diệp không muốn tranh cãi quyết liệt với anh. Nói cho cùng, họ đều là vì yêu thằng bé, cũng như những ông bố bà mẹ khác. Có điều, tạo hóa trêu ngươi, cô chỉ có thể xa anh.

Giả như, có thể nghĩ ra một biện pháp điều hòa, anh và cô sẽ không phải đối mặt với sự chia lìa.

Phía bên kia, Doãn Chính Đặc cũng gọi luật sư đến.

Doãn Chính Đặc ngồi trên sofa, đối diện với vị luật sư.

“Nếu có thể giảng hòa, vậy thì đương nhiên là tốt rồi, nhưng nếu đối phương không đồng ý thì chỉ có thể ra tòa thôi. Anh Doãn, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nếu sau khi ly hôn, tình hình kinh tế của cô Doãn không ổn, thì tòa án sẽ nghi ngờ khả năng nuôi dưỡng đứa nhỏ của cô ấy... Thật ra phần thắng của chúng ta là rất lớn, dù sao thì anh cũng có điều kiện tốt để nuôi dưỡng thằng bé.”

Căn phòng thật sự như một gian đồ chơi, nhưng mấy món đồ chơi hoạt hình cũng chỉ là hạng xoàng, còn món đồ chơi công kênh kia thì đúng là chưa thấy ai mang về nhà chơi. Vị luật sư nhìn đứa bé đang ngủ ngon lành trên chiếc giường nhỏ. Thằng bé được đầu thai vào làm con cháu gia đình này, là may mắn, nhưng còn nhỏ mà bố mẹ đã ly hôn, lại chẳng phải là nỗi bất hạnh bình thường.

“Nếu cho tôi một kế hoạch tuyệt đối hoàn hảo, anh định thực hiện vụ này thế nào?” Doãn Chính Đặc dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, ngữ điệu bình tĩnh.

“Quy nguyên nhân ly hôn cho đối phương... Sau khi kết hôn, cô ấy không đi làm, hoàn toàn dựa vào chu cấp của anh. Cô ấy là vợ mà lại không có nguồn kinh tế riêng, không đủ sức sống chồng, không lo liệu thỏa đáng cho gia đình, còn có thể tìm ra nhiều điểm hơn...” Lời bỏ ngỏ của luật sư, Doãn Chính Đặc có thể hiểu được. Đối mặt với chuyện ly hôn, đôi bên đều cố gắng tát nước bắn lên đối phương, chuyện như vậy rất phổ biến.

Quan sát sắc mặt của anh, vị luật sư không nói tiếp vấn đề đó nữa, “Về khả năng nuôi thằng nhỏ, cô ấy kém anh Doãn nhiều. Sau khi ly hôn, cô ấy không có nguồn kinh tế riêng, nếu không nhận được số tài sản phân chia của anh, thì tình trạng của cô ấy sẽ rất tệ, sao có thể nuôi được một đứa trẻ... Một mặt khác, bình thường trẻ con càng nhỏ càng quấn quýt mẹ, anh Doãn phải đề phòng đối phương dùng chiêu bài tình cảm, cô ấy sẽ sắm vai kẻ yếu, quá dễ dàng tranh thủ sự đồng tình. Khi ấy, chỉ cần nói với chánh án, cô ấy làm mẹ nhưng lại không thích hợp một mình nuôi con, về phần cô ấy có vấn đề gì, tôi nghĩ anh Doãn là người biết rõ nhất.”

Anh đứng dậy, đi đến cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Anh không muốn đã cướp thằng bé đi mà còn “đuổi cùng giết tận” với cô, anh không làm được chuyện đó.

“Đương nhiên, có thể hòa giải là tốt nhất. Tôi nghĩ, anh chị nên nói chuyện lại với nhau, có thể thay phiên chăm sóc thằng bé.”

Doãn Chính Đặc không nói gì, chỉ im lặng suy tư.

Ngày hôm sau, trời đổ mưa dầm dề. Lê Diệp tỉnh lại từ sáng sớm, mở cửa sổ ra, bên ngoài một khoảng mênh mông mờ ảo, chẳng nhìn rõ thứ gì.

Nghe thấy tiếng xe, cô hạ tầm mắt xuống. Vừa nhìn thấy một người mở chiếc ô đen rồi xuống xe, cô lập tức đứng phất dậy.

Đã mấy ngày không gặp Doãn Chính Đặc và thằng nhỏ, thím Kim với người làm trong nhà có tò mò nhưng không dám hỏi thăm, vừa thấy anh vào cửa đã vội vàng ra đón lấy cái ô và mang dép ra cho anh thay.

Lê Diệp bước từ trên cầu thang xuống. Hi Hi ngoảnh cái đầu nhìn thấy cô, vốn đang yên ổn, nhưng khóc ngay được.

Bé Hi Hi đến cạnh cô, rồi Doãn Chính Đặc đưa thằng bé cho cô bế. Hi Hi lập tức rúc đầu vào lòng mẹ, khóc nức nở. Ôm chặt nó, Lê Diệp cũng kích động không nói lên lời.

Trông hai mẹ con quẩn quýt, Doãn Chính Đặc tự dưng cảm thấy mình như một kẻ tội ác tày trời. Anh quay đầu lại nhìn thím Kim, “Chuẩn bị cơm nhé, trưa nay tôi ở lại đây.”

Thím Kim nghĩ anh quay lại là không có chuyện gì nữa, nên vội vàng vào bếp chuẩn bị.

Doãn Chính Đặc cời áo khoác, nhìn xung quanh một vòng. Căn nhà chẳng thay đổi gì, nhưng chỉ có vài ngày ngắn ngủi anh và Hi Hi không về, bỗng dưng lại cảm thấy quạnh quẽ đi nhiều. Lại nhìn Lê Diệp, hình như gầy đi một chút. Cô lấy bộ quần áo mới mua thay cho Lê Diệp. Thằng nhóc ngủ thấy mùi quần áo mới giặt, không nhận được đưa tay lên sờ sờ cái áo.

Anh dựa vào sô pha, nhìn ra vẻ thiếu tươi tỉnh của cô, “Có phải ăn không ngon miệng không?”

Cô ôm Hi Hi, nhìn liếc anh một cái. Anh mang Hi Hi đi, đương nhiên cô sống không được dễ chịu rồi.

“Hôm nay tôi đến đây...” Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Chúng ta bàn về quyền nuôi Hi Hi.”

Anh không có vẻ hùng hổ dọa người, mà giọng điệu vô cùng bình thản, hẳn nhiên là muốn cùng cô giải quyết chuyện này trong hòa bình. Lê Diệp nhìn anh, anh chịu đưa Hi Hi đến, cô chợt cảm thấy, có lẽ anh đã mềm lòng, cho sự việc một cơ hội chuyển biến tốt.

“Em có một câu rất đúng, bất kể Hi Hi sống cùng ai, thì cũng không có nghĩa là sẽ đoạn tuyệt qua lại với người kia.” Doãn Chính Đặc nói tiếp, “Thằng bé, sẽ do cả hai chúng ta nuôi, cứ nửa tháng đổi một lần.”

Hi Hi ghé vào vai cô. Lê Diệp trầm suy nghĩ trong lòng... Tuy rằng không nỡ xa thằng bé một ngày, nhưng có lẽ đó là cách tốt nhất, anh và cô, đều không cần phải chấp nhận sự mất mát...

“Được.” Lê Diệp gật đầu, chỉ có như vậy mới có thể khiến cả hai bên đều chấp nhận được.

“Tôi để Hi Hi lại cho em trước nhé?” Doãn Chính Đặc nhìn cô.

Bé thằng nhóc đang cực kì vui vẻ, Lê Diệp nhìn chăm chú vào gương mặt đáng yêu của nó, cô lắc đầu, “Không... Để Hi Hi ở chỗ anh trước đi, mấy hôm nữa em sẽ đến đón nó.”

Doãn Chính Đặc không ngờ cô lại nói như vậy. Mấy hôm nay, nỗi nhớ nhung của cô với Hi Hi, anh có thể đoán được.

Thấy tinh thần cô không tốt lắm, anh hỏi, “Không phải là em ốm đấy chứ?”

Lê Diệp lắc đầu, “Không, chỉ là gần đây tâm trạng em không tốt lắm, em cần điều chỉnh lại một chút.”

Anh không thể không để ý, anh nói, “Có chuyện gì thì tới tìm tôi.”

Lê Diệp không hé răng, chỉ ôm Hi Hi cho nó chơi đùa. Thằng nhóc không hề biết lần gặp gỡ này lại ngắn ngủi như vậy, nằm trong lòng cô, nó cười vô cùng tươi tắn.

Cơm trưa xong, Doãn Chính Đặc ở lại thêm một lúc nữa. Lúc hai mẹ con ở bên nhau, trong mắt gần như chẳng để lọt thứ khác.

Có lẽ, ngay chính anh cũng muốn cứ thế mà nhìn mẹ con cô.

Chẳng được bao lâu, công ty gọi điện báo có việc gấp cần anh trở về. Lúc anh cúp điện thoại, Lê Diệp cũng đoán ra anh phải đi, liền mặc cho Hi Hi cái áo khoác.

Anh đi về phía Hi Hi, thằng nhỏ như cảm nhận được mục đích của anh, vội quơ tay không cho anh tới gần, rồi khóc ầm cả lên.

Doãn Chính Đặc bế nó lên, Lê Diệp chẳng nói gì, chỉ đi theo sau hai bố con, tiễn họ ra khỏi cửa.

Bên ngoài trời vẫn đổ mưa, Lê Diệp đưa ô cho Doãn Chính Đặc, “Lái xe cẩn thận.”

Anh miễn cưỡng mở ra, gật gật đầu.

Họ đều ăn ý không nói gì đến chuyện ly hôn, có lẽ còn chưa đến lúc, hoặc có lẽ, chẳng ai muốn nhắc đến.

Lên xe, Doãn Chính Đặc lập tức đi luôn.

Nhìn theo hai người, cô thấy thằng bé vẫn đang gào khóc, nước mắt tèm lem, cô bắt đầu có một nỗi kích động muốn giữ thằng bé ở lại bên mình, không để nó rời khỏi mình một khắc nào. Nhưng rốt cuộc lại kìm nén.

Thím Kim thấy vợ chồng họ thành ra như vậy liền bước đến, nhìn ra ngoài con mưa dầm dề, bà thở dài, “Cô à, có chuyện gì là không thể giải quyết, hai vợ chồng, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa mà.”

Khóe miệng Lê Diệp khẽ giật... Họ không hề giận dữ nhau, cũng không làm chuyện gì có lỗi với nhau, nhưng lúc này, họ không thể nào hòa hợp lại được nữa.

Đúng đó một lúc, cơn mưa nhỏ dần, cô chợt cầm lấy chiếc ô bên cạnh, “Thím Kim, cháu ra ngoài một lát.”

“Trời còn mưa mà...Đợi tôi gọi tài xế đến đưa cô đi.”

Lê Diệp lắc đầu, “Không cần đâu, cháu tự đi được.” Nói xong, cô đi luôn.

Trong phòng thu âm, cầm bản thảo, Lê Diệp điều chỉnh cảm xúc của mình, thu lại một lần nữa, rồi cô ngẩng đầu nhìn nhân viên kĩ thuật bên ngoài tấm cửa kính.

Mấy người đang nói chuyện với nhau, nhìn Lê Diệp, rồi chợt ngoắc tay bảo cô ra ngoài.

Lê Diệp đặt bản thảo xuống, liền sau đó có người khác đi vào phòng thu âm.

Đám nhân viên chẳng nói có nhận cô hay không, chỉ để lại cách thức liên hệ, rồi kêu cô về chờ kết quả.

Lê Diệp mở cửa đi ra. Bên ngoài vẫn còn có mấy người chờ thử giọng.

Cô và Tôn Bách Niên đã nói chuyện, lời nhắc nhở của anh với cô thật sự hữu ích, bất kể trong tương lai có đối đầu gay gắt hay không, thì cô vẫn phải chuẩn bị cho tốt. Mà dù cho không phải kiếm tiền vì muốn giành Hi Hi, thì cô cũng phải một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống.

Ở lại khu nhà cao cấp, tiêu tiền Doãn Chính Đặc cho, đó không phải là kế lâu dài.

Trong lúc cô chờ thang máy, lại có người nữa tiến vào phòng thu âm... Chỉ là lòng tiếng cho một đoạn phim ngắn, mà đã có bao nhiêu người cạnh tranh.

Cô mới rời khỏi chỗ này chưa lâu, nhưng quả thật, đây đúng là nơi tốt mà Doãn Chính Đặc đã sắp xếp cho cô. Giờ ngẫm lại, những người đó cho cô lời khen ngợi, phần nhiều là vì nể mặt Doãn Chính Đặc. “Thực lực hơn người, năng lực xuất chúng”, những câu này chỉ nên nghe rồi bỏ đó mà thôi.

Thang máy tới, cô bước vào, đóng cửa rồi xuống dưới... Còn có một chỗ khác cần phỏng vấn. Cô phải nhanh chóng trở lại với cuộc sống tự lập trước đây mới được.

Đúng lúc đó, buồng thang máy bên cạnh có người đi ra. Nhìn thấy cô gái tự nhiên dừng bước lại phía sau, mấy nhân viên giục, “Cô Diệp, chúng ta phải nhanh lên thôi, sắp thu rồi.”

Diệp Cẩm Lan thu hồi tầm mắt, đi được hai bước lại không kiềm chế được mà quay đầu lại...

Đã lâu không gặp, người phụ nữ kia hơi tiều tụy, không có vẻ sung sướng như nhiều người vẫn nghĩ. Nhưng cô ta vẫn nhận ra, đó là Lê Diệp, là vợ của Doãn Chính Đặc.

“Cô ấy làm ở đây à?” Diệp Cẩm Lan vừa đi vừa hỏi người bên cạnh.

“Không phải... Chắc là đến thử giọng, hôm nay có nhiều người đến thử giọng lắm mà.”

Diệp Cẩm Lan có chút bất ngờ. Tại sao Lê Diệp lại đến đây thử giọng chứ? Lúc trước Doãn Chính Đặc đã sắp xếp cho cô đến đài truyền hình làm, sau này hình như đã thôi việc, cô ta còn tưởng cô về nhà an phận làm đệ nhất phu nhân, không ngờ lại tự đi xin việc.

Cô ta vừa đi vừa hỏi, “Cô ấy có được nhận không?”

Người nhân viên mở cửa cho cô, “Cũng không biết nữa, vị đạo diễn này yêu cầu hơi cao.”

Cứ thế đi lướt qua, Lê Diệp không hề để ý đến Diệp Cẩm Lan, trong lòng cô chỉ nghĩ làm sao mau mau tìm được việc làm. Ngoài việc cũ ra, cô không

muốn tính đến một công việc khác. Thứ nhất là trình độ chuyên môn của mình có hạn, không biết nhiều thứ, hơn nữa, chỉ có chỗ này thì cô mới có thể thích ứng nhanh được, cũng coi như khá quan.

Một ngày chạy mấy chỗ, đều phải đợi kết quả. Không có quen biết, tình hình như vậy là có thể đoán được.

Bắt xe đi xem mấy chỗ cho thuê nhà. Cô phải bắt đầu cuộc sống kế tiếp thôi.

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Tức giận

Nhà hàng. Từ cửa lớn đi vào, nhân viên phục vụ dẫn khách đến vị trí đã đặt trước.

Lư Diễn ngồi xuống. Mấy người bạn đã đến từ trước nhao nhao nói, “Đến muộn thế, tẹo nữa phải chủ chỉ.”

“Không thành vấn đề.” Anh ta bung tách trà nóng lên nhấp một ngụm, những người xung quanh lại hỏi, “Nay Doãn Chính Đặc có đến không? Đã lâu rồi cậu ta không xuất hiện, không biết đang làm cái gì nữa.”

“Chẳng phải mấy hôm trước cậu ta còn bận mở công viên cho vợ à.” Lư Diễn cười. Tên kia là điển hình của kiểu người không giống ai. Từ khi kết hôn với Lê Diệp, anh gần như mai danh ẩn tích, lần nào cả đám bạn tụ tập, muốn tìm anh cũng không được, dần dà họ gạt luôn anh ra khỏi danh sách.

“Có điều, cậu ta cũng kín tiếng ghê, từ bấy đến giờ chẳng thấy đưa vợ đi, có khi nào xinh đẹp như tiên, sợ bị người ta nhìn thấy rồi cướp mất không nhì?”

Lư Diễn liếc xéo một cái, ánh mắt lộ vẻ khinh bỉ... Không cần biết có xinh như tiên giáng trần hay không, nhưng đòi cướp được người trong tay Doãn Chính Đặc, mà không xem lại mình là hạng gì. Lực hấp dẫn của người phụ nữ kia với Doãn Chính Đặc không hề nhỏ, không nhắc đến sự chung tình của anh, nghiêm túc mà nói, người như vậy hiện giờ rất ít, thật khiến anh ta thấy mặc cảm.

“Gọi điện thoại hỏi cậu ta đi, lần này hội anh Bằng đều về, gần năm năm rồi, mãi mới có dịp đông đủ, cậu ta mà không đến thì quá đáng tiếc.”

Lư Diễn nghĩ cũng đúng, bèn gật đầu, “Để tôi liên lạc với cậu ta.”

Mọi người đã ăn xong, ai nấy đều có việc của mình, còn Lư Diễn đi thanh toán. Anh ta đang đứng trước quầy thu ngân, thì bỗng nhiên có một mùi hương phảng phất tới. Anh ta bất giác nghiêng đầu, gặp ngay một gương mặt tươi cười.

Cả hai cùng sững lại giây lát, rồi đối phương gọi anh trước, “Lư Diễn?”

Anh ta vốn dĩ không có sức chống cự với gái đẹp, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra cô ta, “Diệp Cẩm Lan?”

“Phải.” Diệp Cẩm Lan kéo kéo vạt áo khoác, “Sao lại trùng hợp thế, cùng ăn nhé?”

“Anh ăn rồi, đang định về...” Qua lại vài lần, biết cô ta và Doãn Chính Đặc từng có một câu chuyện không mấy tốt đẹp, nhưng đối với Doãn Chính Đặc, Lư Diễn khá chắc chắn, câu chuyện đó chỉ là tin đồn mà thôi.

Gật đầu, đang định tạm biệt thì bỗng dưng Diệp Cẩm Lan gọi giật anh ta lại, “Lư Diễn... Em muốn hỏi anh chút chuyện. Gần đây Doãn Chính Đặc thế nào rồi?”

Lư Diễn cảm thấy nhức đầu, “Cũng lâu lắm rồi anh không gặp cậu ta, đàn ông có vợ rồi là cách ly khỏi đám độc thân bọn anh luôn.”

Diệp Cẩm Lan cười cười, “Hôm nay em gặp vợ anh ấy.”

Lư Diễn không kiềm chế được sự tò mò, “Thật không?”

Một bên là chính cung nương nương, bên kia là tình nhân tin đồn, hai bên chạm mặt, chẳng phải là sao Hỏa lao vào Trái đất sao?

Diệp Cẩm Lan gật đầu, “Thật, hình như cô ấy gầy đi một chút, cô ấy đến công ty truyền thông xin việc.”

Lư Diễn cũng có vẻ ngạc nhiên. Lẽ ra Lê Diệp lấy Doãn Chính Đặc, thì đừng nói là cô không cần đi làm, cho dù muốn đi làm, Doãn Chính Đặc cũng sẽ sắp xếp cho cô một công việc tốt, sao cô lại phải tự mình đi xin việc? Huống hồ, Diệp Cẩm Lan còn nói cô gầy đi? Chuyện này nghe thế nào cũng thấy có gì đó không bình thường.

“Chuyện này anh cũng không rõ, có thể là ở nhà lâu quá chán, cô ấy muốn tìm việc làm giết thời gian... A Đặc nổi tiếng chiều vợ mà, cô ấy thích, cậu ta chẳng có lý nào lại đi ngăn cản.”

Diệp Cẩm Lan gật đầu, từ vẻ mặt không thấy ra điểm dao động nào.

Nói chuyện đơn giản vài câu, bên kia có người gọi Diệp Cẩm Lan, cô ta vội vàng đi. Nhìn theo cô ta một lát, rồi Lư Diễn quay đầu ra khỏi nhà hàng.

Anh ta cứ cảm giác, phía Doãn Chính Đặc có gì đó không bình thường. Một ngày trước, anh còn tổ chức khánh thành công viên Lê Diệp, cho dù anh không đích thân tuyên bố với thiên hạ, nhưng mọi người đều đoán ra được, cái tên kia, ngoài của vợ anh ra thì còn của ai vào đây được. Nhưng hôm đó, sự kiện vô cùng quan trọng, mà Lê Diệp không hề xuất hiện, chỉ có một mình Doãn Chính Đặc, bên cạnh còn có một chỗ bỏ trống. Điều đó chứng tỏ, hôm ấy, cô có đến, nhưng không hiểu vì lý do gì mà lại vắng mặt. Lúc ấy anh ta đã cảm thấy lạ, nhưng không hề suy diễn theo chiều hướng này. Hôm nay nghe Diệp Cẩm Lan nói như vậy, anh ta chợt cảm thấy có vấn đề.

Lấy xe, anh ta đến thẳng Doãn Thức.

Lúc này, Doãn Chính Đặc vẫn đang trong thời gian làm việc.

Anh ta đi thẳng một mạch lên tầng. Máy cô thư ký văn phòng đều biết anh ta, anh ta vừa lên, họ liền vây lại chào hỏi anh ta.

Gõ gõ vài cái, rồi anh ta đẩy cửa đi vào. Bất gặp Doãn Chính Đặc đang ngả đầu vào ghế ngủ, Lư Diễn lập tức tóm được chút manh mối từ gương mặt đầy mệt mỏi của anh.

Mở mắt ra, Doãn Chính Đặc nhìn vị khách trước nay chưa từng mời đến, đầu mày nhú lại, “Sao ông lại đến đây?”

“Tôi đến xem ông còn sống không.” Ngồi lên mép bàn, Lư Diễn cầm khung ảnh trên bàn anh lên xem. Vừa rồi anh ta còn tưởng là ảnh chụp chung với Lê Diệp, ảnh cưới chẳng hạn, nhưng không ngờ lại là một đứa bé mũm mĩm.

“Đây là...” Phản ứng đầu tiên, Lư Diễn còn nghĩ đây là con gái của chị anh, nhưng nhìn kỹ thì lại thấy không đúng. Anh ta nhìn đứa bé trong ảnh, cảm thấy có vài phần quen mắt, so với Doãn Chính Đặc, anh ta kinh ngạc, “Đây... đây không phải là...”

Doãn Chính Đặc đưa tay giặt lấy, lau sạch, đặt về chỗ cũ.

Lư Diễn đoán ra, nhưng lại cảm thấy không thể tin nổi, “Doãn Chính Đặc, ông cũng nhanh quá đấy. Lấy vợ chưa đến nửa năm mà đã có con rồi? Với ai đấy?”

Liếc anh ta một cái, rồi Doãn Chính Đặc chỉ tay ra cửa, “Ra ngoài.”

“Tôi chỉ ngạc nhiên thôi...” Lư Diễn vội vàng lấy lại bình tĩnh, “Trông giống ông cực kỳ. Nhưng mà ông có con lúc nào đấy, sao tôi không nghe nói gì hết?”

Doãn Chính Đặc không để ý đến anh ta. Đừng nói là người ngoài, ngay cả chính anh cũng mới biết chuyện mình có con trai không được bao lâu, mà khi ấy, thằng bé đã hơn một tuổi. Anh chẳng khác gì người xa lạ, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của thằng bé.

Lúc chưa có con, với trẻ con, anh chỉ dừng lại ở việc thích, nhưng có đứa con của chính mình, cái cảm giác đó, là yêu, từ “cốt nhục” này, hoàn toàn chính xác. Anh không thể chịu được khi để thằng bé rời xa mình, cho dù là Lê Diệp đưa nó đi, cũng không được. Vì vậy lúc trước, phản ứng đầu tiên của anh là cướp thằng bé khỏi Lê Diệp, đồng thời ra tay quyết liệt để phòng cô đưa thằng bé đi lần thứ hai, khiến anh không tìm lại được.

Lư Diễn nghĩ đến bao nhiêu chuyện trong quá khứ, nghĩ thế nào lại khẳng định đó là lúc Lê Diệp ra đi vào hai năm trước, cô đã mang thai đứa bé này, sau này ra nước ngoài mới sinh nó. Chẳng trách Doãn Chính Đặc nói thế nào cũng phải giữ cô lại. Con người này đúng là thủ đoạn, rõ ràng cô là bạn gái người ta mà còn dám cướp lại, còn bắt cô sinh con cho mình.

“Tôi bảo này...” Lư Diễn ngắm thằng bé đáng yêu trong ảnh, “Lần này tôi về, thế nào mà lại được gặp cháu trai lớn chừng ấy chứ, trông yêu quá, tôi phải cho một bao lì xì đỏ chót mới được.”

Doãn Chính Đặc không hề rảnh. Ngoài người nhà họ Doãn ra, anh ta là người đầu tiên biết về sự tồn tại của thằng nhỏ này.

“À phải rồi.” Lư Diễn nhìn anh, “Con trai còn nhỏ như này, sao ông lại để vợ đi làm chứ, không sợ cô ấy mệt à?”

Lúc này, Doãn Chính Đặc mới ngẩng đầu lên, “Cái gì?”

“Vợ cậu ấy, hình như cô ấy đến công ty truyền thông nào đấy xin việc thì phải...” Thấy anh tỏ ra ngạc nhiên, Lư Diễn vỗ vỗ miệng mình, “Ông không biết à?”

Doãn Chính Đặc nhún mày, “Ông nhìn thấy cô ấy ở đâu?”

“Tôi cũng chỉ nghe người ta nói thôi.” Lư Diễn vội vàng chối, “Cụ thể thế nào tôi cũng không biết đâu, ông muốn biết rõ thì tự về mà hỏi cô ấy là được rồi.”

Doãn Chính Đặc liếc anh ta một cái...

Lê Diệp đi tìm việc, đây là nguyên nhân cô tạm để Hi Hi ở chỗ anh. Cô chưa muốn đón thằng bé về, vì cô cảm thấy tâm trạng không tốt, cần điều chỉnh, mà cái gọi là “cần điều chỉnh” ấy, lại là cô muốn đi tìm việc, e rằng sau đó còn định rời khỏi chỗ ở hiện tại nữa.

Doãn Chính Đặc có chút bức tức, tuy rằng chính anh cũng không nói ra được vì sao lại giận cô như vậy.

Ly hôn là quyết định của cả hai người, cho dù không công bố thì cũng cứ thế mà làm. Cô là người phụ nữ ngang bướng, sau khi ly hôn, không có khả năng cô sẽ yên trí ở yên đó sống bằng tiền anh chu cấp, cô sẽ đi tìm việc, tìm nhà khác. Đó là điều mà không cần nghĩ anh cũng biết. Nhưng không vui vẫn là không vui. Cô đã bắt đầu dự tính cho cuộc sống tương lai, mà trong kế hoạch đó không hề có anh, cô cũng chẳng nói với anh tiếng nào.

Bất gặp về mặt của anh, Lư Diễn thử thăm dò, “Sao thế, có phải ông với Lê Diệp đã xảy ra chuyện gì không?”

Doãn Chính Đặc đẩy tập tài liệu trước mặt ra, giọng điệu nặng nề, “Có thể có chuyện gì chứ!”

Bộ dạng của anh rõ ràng là đang lấy mình ra trút giận, Lư Diễn bĩu môi, “Thôi, chuyện nhà ông, tôi mặc kệ... Cuối tuần này có buổi tụ tập to, đám anh Bàng cả Tiểu Ngũ đều về, bao nhiêu năm rồi không được đông đủ như thế, mọi người hỏi ông có đi không đấy.”

Doãn Chính Đặc không trả lời ngay, mà chỉ cầm lịch trình làm việc lên xem.

Hôm đó không có công việc gì quan trọng, có thể đi, nhưng cuối tuần có chuyện gì khác hay không, anh lại chẳng biết chắc. Có thể là Lê Diệp muốn anh đưa Hi Hi qua chỗ cô, hoặc là, cô có việc muốn tìm anh.

Thấy anh lè mề không đáp, Lư Diễn xua tay, “Thôi thôi, ông về bàn với vợ đi rồi nói sau. Trông cái vẻ bị vợ quản nghiêm của ông kìa, uống cho ngày trước mọi người khen ông không bị rơi vào tay phụ nữ, giờ nhìn cái bộ dạng này của ông, mọi người không cười rụng răng mới lạ.”

Doãn Chính Đặc lạnh lùng liếc anh ta, “Mấy giờ? Ở đâu?”

Lư Diễn cười, “Thế mới giống ông chứ... Tối thứ sáu, sáu giờ, còn địa điểm, không đến những chỗ đã từng đến, mà là công viên của nhà ông nghỉ dưỡng đi.”

Thật ra Doãn Chính Đặc không ngại đón cả đám người đến chỗ đó tụ tập, nhưng nơi đó, từ sau lễ khánh thành, anh không hề đến nữa.

Hình như tất cả các bước ngoặt đều là sau lúc ấy, sau lúc ấy, anh đã mất đi rất nhiều thứ.

Thấy anh ngập ngừng, Lư Diễn đoán ra gì đó, nhưng khi mở miệng thì anh ta lại không hỏi gì liên quan, “Ông có đi không? Để tôi còn bảo mọi người.”

Nhân lúc anh còn đang ngần ngừ, Lư Diễn liền đi ra, “Tôi về đây, nếu ông muốn đưa người nhà đi thì đưa nhé, ai cũng tò mò về vợ ông lắm đấy.” Còn chưa đợi Doãn Chính Đặc trả lời, anh ta đã đóng cửa lại.

Dựa lưng vào ghế, Doãn Chính Đặc nhìn tấm ảnh trên bàn...

Anh không thể đưa cả nhà đi, hiện giờ, anh có khác gì người cô đơn.

Ngả người trên ghế, anh sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, vẫn còn đeo, nhưng không lâu nữa, anh sẽ phải tháo nó xuống.

Xoay xoay chiếc nhẫn, anh neho mắt lại, chậm rãi buông tay, không động vào nó nữa.

Mấy chỗ đến phỏng vấn đều bất vô âm tín, vốn có vài người tỏ ra khá hài lòng về cô, nghĩ là không có vấn đề gì, ai ngờ đến cuối cùng lại thành ra như vậy. Lê Diệp có chút thất vọng, càng về sau càng ra sức tìm việc. Cô không thu hẹp phạm vi công việc nữa, những việc trái ngành cũng chọn. Cô không muốn tiếp tục công việc duy nhất này nữa, cô muốn một công việc ổn định, như vậy mới có thể bảo đảm cho cuộc sống. Hiện giờ cô cần độc lập, cô đã tự lấy tinh thần cho mình, vì mình mà chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc sống về sau.

Hôm nay phỏng vấn xong, đối phương cũng bảo cô về chờ tin tức. Lê Diệp đang định đến chỗ tiếp theo thì điện thoại đổ chuông.

Cô lấy ra xem, nhìn màn hình, là Tôn Bách Niên... Suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô là, có phải có biện pháp mới gì không, nhưng rồi lại nghĩ, đâu có thật sự ra tòa, cần gì biện pháp nào. Tự trách mình suy nghĩ nhiều, cô vội bắt máy.

Tôn Bách Niên đang lái xe, anh hỏi cô ở đâu rồi bảo, “Tôi đang ở ngay gần chỗ cô thôi, cô đứng yên đó chờ tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Lê Diệp tìm một chỗ đứng đợi, chỉ một lát sau, chiếc xe của anh đã xuất hiện trước mặt cô.

Cô lên xe, Tôn Bách Niên liền khởi động xe, đưa cô đi, “Tôi có một người bạn đang làm ở xưởng phim, sắp tới sẽ cho ra mắt một bộ phim hoạt hình, đang tìm người lồng tiếng, tôi cảm thấy cô có thể thử xem, giờ tôi sẽ đưa cô đi gặp đạo diễn.”

Lê Diệp có chút ngạc nhiên, nhưng cũng rất cảm kích.

Anh không có ý muốn nhận công, “Vừa hay ông ta thiếu người, cô lại phù hợp, tôi chỉ hỗ trợ nói một tiếng thôi. . . Được hay không còn phải xem họ thấy thế nào, nếu được, cô có thể ký hợp đồng dài hạn với họ, bộ phim này làm những mấy nghìn tập, có thể làm lâu dài được đấy.”

Lê Diệp gật đầu. Cơ hội ngay trước mắt, nhưng có thể nắm bắt được hay không, còn phải xem bản thân cô đã.

Đến nơi, Tôn Bách Niên dẫn cô đến gặp người quen, đôi phương liền đưa cô đến phòng thu âm ngay.

Thiết bị ở chỗ này rất chuyên nghiệp, đáng vẻ mấy vị đạo diễn trông cực kỳ nghiêm túc. Nhận lấy bản thảo, Lê Diệp điều chỉnh cảm xúc rồi bắt đầu thu thử.

Tôn Bách Niên đứng bên ngoài xem cô thu. Đây là lần đầu tiên anh được xem quá trình lồng tiếng, cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy dáng vẻ của cô khi làm việc. Vai diễn cô lồng tiếng là một thằng bé bướng bỉnh, ấy vậy mà cô có thể thay đổi được giọng nói phù hợp. Trước đây anh chỉ đơn thuần cảm thấy cô có một giọng nói hay, không ngờ cô có thể thay đổi một giọng hoàn toàn khác biệt như vậy.

Một lát sau, đạo diễn lại chiếu cho cô một đoạn phim không có tiếng, là cảnh thằng bé đang khóc. Lê Diệp chăm chú nhìn vào hình ảnh trên màn hình, đôi mày nhíu lên hạ xuống, vẻ mặt như hòa làm một cùng nhân vật trong phim. Cô bắt đầu nức nở, bả vai run rẩy, thanh âm phát ra quá sức bi thương, nhưng lại có vẻ non nớt của một đứa trẻ, một khi muốn khóc là khóc không quan tâm đến xung quanh nữa.

Tôn Bách Niên cảm thấy rất thú vị. Một lát sau, đạo diễn gật gù đầu, đứng dậy vỗ tay, ý bảo Lê Diệp ra ngoài.

“Không tồi.” Đạo diễn nói, “Hôm nay cứ về đi, cô nhớ chờ điện thoại, mấy hôm nữa lại có vòng thử giọng thứ hai, chuẩn bị cho tốt nhé.”

Những lần trước Lê Diệp cũng nghe được những câu này, đến cuối cùng đôi phương chẳng hề liên lạc với cô, thế nên cô chẳng mấy kích động, chỉ gật đầu, nói cảm ơn và tạm biệt với đôi phương.

Tôn Bách Niên ra về cùng cô, chứ chẳng đến nhờ người quen chiếu cố bật đèn xanh giúp cô. Chuyện như công việc, nếu không thích hợp, chính cô cũng chẳng thấy thoải mái. Tất cả, cần thuận theo tự nhiên.

Lê Diệp cũng biết, anh có suy nghĩ cho mình, thẳng thắn mà nói, mỗi lần ở cạnh anh, cô đều có một cảm giác vô cùng an toàn, như một người bạn đáng tin cậy nhất. Có anh, lòng cô hoàn toàn được thư thái.

Tôn Bách Niên đưa cô về, vào lúc sắc trời bên ngoài không còn sáng nữa.

Trên xe, thấy đôi mắt cô vẫn u sầu như trước, anh nói, “Thật ra cô không phải lo lắng đâu, trong tay cô vẫn còn có cổ phần công ty, nếu cô muốn, cô hoàn toàn có thể lấy ra để công bố đó là tài sản của cá nhân cô. Lúc đó, điều kiện kinh tế đối với cô mà nói, chẳng phải là vấn đề gì to tát.”

Lê Diệp khẽ mấp máy môi. Bà nội cho cô cổ phần công ty, nói dễ nghe thì là của cô, nhưng thật sự thế nào, tự cô hiểu. Đó là số cổ phần cô có được xuất phát từ sự hỗ trợ của bà nội với nhà họ Tần. Nhưng sao cô có thể dùng tấn bi kịch của cả gia đình để đổi lấy số cổ phần cho một mình mình hưởng. Cô không muốn động đến nó.

Biết phía sau cô có nhiều bí mật, Tôn Bách Niên không hề nhắc đến chuyện đó nữa. Anh đưa cô về nhà, nhưng Lê Diệp không muốn phiền toái nên chỉ để anh đưa đến gần chỗ đó, xuống xe cách nhà một đoạn, rồi tự mình về.

Nhìn theo chiếc xe của Tôn Bách Niên, cô đứng đó một lát, rồi quay đầu lại nhìn Hạm Bích Các. Nơi này, cô cũng phải rời đi, nhưng cô vẫn chưa tìm được nhà trọ. Trước mắt cô còn đang thời kì túng quẫn, thôi cũng đành tìm được việc rồi mới tìm nhà trọ, vừa tránh vất vả, vừa đỡ lãng phí thời gian và tiền bạc.

Đi được vài bước, cô bỗng cảm thấy có gì đó là lạ. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, cô phát hiện ra xe của Doãn Chính Đặc đỗ ngay bên kia đường. Tầm kính cửa sổ là loại bên ngoài không nhìn được vào, vì vậy cô không biết người kia có đang ở trong xe hay không. Đang do dự xem có nên qua đó không, thì chiếc xe liền di chuyển, chậm rãi tiến về phía trước rồi đánh lái sang phía bên này.

Chiếc xe đến sát bên cạnh cô, nhưng không dừng lại, mà cứ thế đi lướt qua cô.

Lê Diệp nhíu mày, cô không thật sự hiểu ý đồ của anh.

Thấy chiếc xe biến mất khỏi con đường, cô không rõ là anh đi ngang qua đường hay như thế nào, vậy nên cô tiếp tục đi về phía trước.

Về đến Hạm Bích Các, cô bắt gặp chiếc xe đó đang đỗ trong sân. Cô lắc đầu. Đến giờ, anh và cô không còn giống trước kia nữa, anh làm gì, nghĩ gì, cô không nhất thiết phải hỏi.

Vào đến cửa, cô thay bỏ đôi giày dính đầy bụi bẩn. Đi cả ngày, cô thật sự mệt mỏi.

Ngồi trên sofa, thấy cô tiến vào với vẻ mệt mỏi, Doãn Chính Đặc lạnh lùng liếc cô qua khóe mắt. Vừa rồi Tôn Bách Niên đưa cô về, mặc dù cô xuống xe từ chỗ cách cổng nhà khá xa, nhưng chính hành động như vậy lại khiến người ta cứ cảm thấy như kẻ bịt tai trộm chuông vậy.

Lê Diệp thấy anh ngồi đó mà lại dùng ánh mắt khác lạ nhìn mình, cô liền hỏi, “Hi Hi đâu?”

Sắc mặt anh có chút lạnh lùng, “Mẹ tôi dẫn nó đến lớp giáo dục sớm rồi.”

Lê Diệp gật đầu. Giờ thằng bé đang ở nhà họ Doãn, họ ắt sẽ có cách giáo dục của mình. Về phần trong suy nghĩ của đôi bên có bất đồng hay không, cô không nói nữa, chỉ cần tốt cho thằng bé, dạy dỗ như thế nào là quyền tự do của đôi bên.

“Đạo này, ngày nào em cũng ra ngoài hả?” Anh có vẻ không hài lòng, giọng điệu vô cùng cứng nhắc.

Lê Diệp hiểu ý của anh. Dù sao thì vẫn chưa ly hôn, cô ra ngoài tìm việc, là hành vi xuất đầu lộ diện, đối với một gia đình như nhà họ Doãn, thì nó không mấy vinh dự. Nhưng cô phải làm như vậy, bởi chẳng bao lâu nữa cô sẽ rời khỏi nơi này. Cũng may cô mãi vẫn không học được cách sống của giới thượng lưu, nếu không, giờ cô đã chẳng còn khả năng độc lập sinh tồn.

Thấy cô không đáp lời, nghĩ là cô chột dạ, Doãn Chính Đặc càng nhíu mày chặt hơn, “Tốt nhất là em ngoan ngoan ở lại đây, nếu không, tôi sẽ cho là em không đủ sức để chăm sóc Hi Hi đâu.”

Lê Diệp nhìn anh, anh lại nói tiếp, “Vậy thì, tôi sẽ không giao Hi Hi cho em được nữa.”

20) { content.eq(midLength).after("Loading...")]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Cá cược

Lê Diệp nhìn anh, dáng vẻ của anh hùng hùng hổ hổ, cao cao tại thượng, khiến cô cảm thấy có chút chói mắt. Cô không “lấy cương đối cương” với anh, mà chỉ nói, “Anh đã nói, thằng bé do cả hai chúng ta nuôi, khi nào nó đến chỗ em, em ắt sẽ chăm sóc tốt cho nó.” Doãn Chính Đặc lại cực kỳ cố chấp, “Nếu em đi làm, lấy đâu ra thời gian chăm sóc nó? Giao nó cho người làm trong nhà à? Thế thì chẳng thà để nó ở chỗ tôi luôn.”

Lê Diệp nhíu mày, “Doãn Chính Đặc, anh cũng đi làm, anh đâu có hai mươi tư giờ ở cạnh Hi Hi.”

Anh lập tức đứng dậy khỏi sofa, dáng người cao lớn rần rờ như núi tiến đến gần cô.

Lê Diệp nhìn anh, không hề lui bước.

Về cương quyết trong ánh mắt cô khiến anh càng thêm bức bối, “Em đang tranh cãi với tôi ư?... Công việc của em và công việc của tôi giống nhau ư?”

Không giống, đương nhiên không giống. Anh là ông chủ, việc cần làm là điều hành nhân viên, còn cô lại đi làm thuê cho người khác, làm bao nhiêu việc, bao nhiêu thời gian, chỉ có thể nghe người ta sai bảo.

Con người ta, giai cấp bất đồng, thân phận và địa vị cũng sẽ khác.

Lê Diệp biết sự chênh lệch giữa mình và anh rất lớn, nhưng cô điềm tĩnh nhìn anh, “Bất kể em làm công việc gì thì cũng không ảnh hưởng đến việc em chăm sóc Hi Hi, anh có thể yên tâm. Em chỉ muốn mau chóng ổn định cuộc sống của riêng em. Con người cần phải tự lập, những việc em làm, đều là việc em nên làm.”

Anh lại không đồng tình, “Em nói cho tôi biết, em ở đây, trong gara có bao nhiêu xe, tháng nào tôi cũng mua đồ cho em, hà có gì em phải nhất quyết đi tìm việc? Tôi cảm thấy tôi cho em điều kiện tốt nhất như vậy, là để cho em bỏ Hi Hi lại theo đuổi cái em gọi là tự lập?”

Có lẽ tới nay tâm trạng anh không tốt, nói chuyện chẳng đề ý đến lý lẽ, nên Lê Diệp không muốn cãi cọ với anh, “Nếu em thật sự chăm sóc Hi Hi không tốt, thì khi đó anh có thể tìm em hỏi tội.”

Anh lạnh lùng nhìn cô, giọng điệu không vui chút nào, “Lê Diệp, tôi nhắc cho em biết, tôi đã từng đồng ý cùng nuôi Hi Hi với em, nhưng đó chỉ là hứa hẹn ngoài miệng thôi, tôi có thể xem biểu hiện của em mà thay đổi ý định bất cứ lúc nào.”

Lê Diệp thấy sắc mặt anh biến đổi, trong lòng chợt nảy ra một suy nghĩ, cũng may mà cô đến tìm Tôn Bách Niên. Anh bảo cô phải dựa vào chính mình, cho dù không đến trường hợp xấu nhất, nhưng vẫn phải tính toán chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Hiện giờ, cô thấy Doãn Chính Đặc chẳng còn là người “lời nói gói vàng” nữa, cho dù từng chung chăn gối, nhưng trong lòng anh nghĩ gì, có đôi khi cô cũng chẳng rõ ràng.

Thấy cô dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, Doãn Chính Đặc tỏ ra không vui, “Tôi không quan tâm em ra ngoài làm việc gì, nhưng tôi cảnh cáo em một lần cuối cùng, tốt nhất là em an phận làm công việc tôi sắp xếp cho em... Còn nữa, người tên Tôn Bách Niên kia, đừng để cho tôi thấy em với anh ta đi cùng nhau một lần nữa.”

Thấy anh đột nhiên nhắc đến Tôn Bách Niên, tuy rằng Lê Diệp có chút ngạc nhiên, nhưng cũng mơ hồ có cảm giác, đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến anh tức giận.

Cô đến tìm Tôn Bách Niên, dĩ nhiên không phải để mời anh uống trà nói chuyện phiếm. Anh là luật sư, cô đến tìm anh chỉ là vì muốn xin sự trợ giúp mà thôi.

Nhưng là mục đích nào, thì với tình huống trước mắt, không nghĩ cũng biết.

Anh biết cô đến tìm Tôn Bách Niên để nhờ cố vấn việc giành quyền nuôi Hi Hi khi ly hôn, thế nên mới nóng giận bực mình.

Lê Diệp nghĩ, không cần phải giải thích với anh, cô có tính toán của cô, anh có ý định của anh, hai người họ, cho dù là chia tay trong hòa bình thì vẫn có xung đột về mặt lợi ích. Như Tôn Bách Niên nói, có tranh chấp, là có đấu đá.

Thấy cô im lặng, bộ dạng như đã khuất phục, vẻ tức giận trên mặt anh mới tàn đi. Anh cúi đầu nhìn cô, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo khoác mỏng, trong khi ngoài trời hôm nay vẫn đầy gió lạnh. Người phụ nữ này sao không để ý một cái là lại mỏng manh như tờ giấy trắng. Anh quay lại nhìn thím Kim đang đứng cách đó không xa, “Đến tôi nấu cho cô ấy chút canh bổ dưỡng.”

Thím Kim liên tục gật đầu... Thật ra mấy ngày nay, những người làm trong nhà đều chăm sóc Lê Diệp chu đáo, nhưng cô vốn gầy yếu, tâm trạng lại không tốt, nên ăn gì uống gì cũng không thấy ngon miệng.

Dặn dò người làm xong, Doãn Chính Đặc lại nhìn Lê Diệp, lấy ví ra, rồi đưa cho cô một xấp tiền, “Phải ăn mặc theo mùa, em đi mua thêm mấy bộ quần áo nữa đi.”

Tặng một quả táo ngọt, mà cách thức tặng lại có phần thô cứng.

Lê Diệp không nhận tiền, quay đầu đi lên tầng, “Không cần.”

Anh nhìn sấp tiền trong tay, có lẽ cũng đoán ra là cách thức không thích hợp, liền đặt tiền xuống bàn, quay đầu đi lên tầng cùng cô.

Đi cả ngày, dù bên ngoài lạnh, nhưng cô vừa từ trên xe Tôn Bách Niên xuống nên vẫn thấy ấm. Cô cởi áo khoác, phát hiện cổ tay áo không biết sao lại bẩn, liền cầm áo vào nhà tắm.

Lúc Doãn Chính Đặc lên tầng, anh nhìn thấy cô đang giặt quần áo. Trong nhà có người giúp việc, vậy mà cô trước giờ chẳng biết cách sai bảo họ, nếu không phải có anh quản, thì cơm nước xong có khi cô còn dọn bàn rửa bát không chừng.

Anh tựa vào cạnh cửa nhìn cô giặt áo. Trước kia còn sống cùng nhau, cô cũng giặt quần áo cho anh. Không biết có phải anh bị ảo giác hay không, nhưng dường như quần áo cô giặt có mùi khác với người khác giặt. Cúi đầu xuống, anh ngửi cổ tay áo sơ mi, chiếc áo do người giúp việc ở nhà họ Doãn giặt, đúng là mùi không giống.

Lê Diệp giặt xong áo liền mang ra ban công phơi. Doãn Chính Đặc hít lấy mùi hương trong không khí, nhìn cô bận rộn ngoài ban công, bất giác lên tiếng gọi, “Lê Diệp.”

Cô không quay đầu lại, chỉ phúi phúi vạt áo mới phơi.

Anh đứng đó một lát. Bóng lưng kia rơi vào đáy mắt anh, rất lâu sau vẫn không tan. Anh chợt cảm thấy trong lòng dâng lên một vài con sóng khó chịu, khiến tinh thần anh không yên.

Không ở lại thêm nữa, anh quay đầu bỏ đi.

Chỉ chốc lát sau, dưới nhà truyền lên tiếng xe của anh ra khỏi cổng lớn.

Thấy anh đi, trong lòng Lê Diệp cũng dâng lên một cảm giác rất khó hiểu.

Con người anh đúng là đầy phức tạp, mâu thuẫn, anh có thể dịu dàng đến tận cùng, nhưng cũng có thể lạnh lùng đến tột độ. Cô cần đề phòng, nếu anh thật sự dối ý không cho Hi Hi đến đây, thì cô cũng không thể ngồi chờ chết. Dù sao cũng cần có biện pháp đối phó mới ổn.

Cô thờ dài, phòng bị tính toán như vậy, chính cô cũng cảm thấy mệt mỏi, mà lòng lại sinh đầy nuôi tiếc.

Thứ Sáu.

Điện thoại vang cả buổi, Doãn Chính Đặc mới ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu.

Nghe giọng anh có chút nặng nề, Lư Diễm vội nhắc nhở, “Đại ca à, tối nay có buổi tụ tập đấy, ông không quên chứ?”

Doãn Chính Đặc day mi tâm, “Chỗ tụ tập đã sắp xếp xong rồi, các ông qua lúc nào cũng được.”

“Ông không đi cùng bọn tôi à?” Lư Diễm vội vàng nói, “Bao nhiêu người đến, đều chờ ông cả đấy!”

Nhìn đồng hồ, rồi anh nói, “Tôi sẽ đến.”

“Thế còn được... Ông có thể đưa cả bà xã đi nhé, hôm nay có nhiều người đưa người nhà đi lắm.”

Anh không nói gì, dập điện thoại, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Không còn sớm nữa, anh gọi điện thoại về nhà. Trần Oanh đang trông Hi Hi, thằng nhỏ khá nghe lời, thỉnh thoảng có quấy nhiễu một chút.

Thời điểm này, Doãn Chính Đặc chọn cách tránh đi... Anh là người lớn, nhưng cũng sẽ bất lực với một số chuyện.

Thu dọn đồ đạc, anh xuống dưới lấy xe đi.

Công viên được đưa vào hoạt động sớm, cả những khách du lịch có khả năng chi tiêu tầm phổ thông cũng có thể tới. Xây dựng làng du lịch tại vị trí đắc địa nhất, chi phí lại không quá đắt đỏ, đúng là đủ để thỏa mãn mọi người.

Lúc anh đến, Lư Diễn và mấy người bạn thân quen đều đã đến. Mấy người đến sớm nhất thì đi dạo quanh nơi này một vòng, đi mệt rồi thì quay trở lại biệt thự ăn điểm tâm, uống rượu vang. Như vậy đúng thật là quá biết hưởng thụ.

Thấy Doãn Chính Đặc đến một mình, mấy người bạn đều ngạc nhiên. Theo lý mà nói, nếu tụ tập ở chỗ khác, anh không đưa vợ đến cũng được, nhưng hôm nay lại ở chỗ của họ, họ là chủ, cho dù không thật lòng chiều đãi nhưng ít ra cũng phải lộ mặt ra vẻ hoan nghênh chứ.

Lư Diễn đoán ra được điểm bất thường, nhưng lại không nói trước mặt mọi người mà chỉ ha hả cười nói chuyện khác. Những người khác cũng lục tục kéo đến. Nhiều năm không gặp ai cũng thay đổi, đám bạn cũ tề tựu, tiếng cười đùa rôm rả, náo nhiệt vô cùng.

Gần như đã đông đủ, Lư Diễn lại nhận được một cuộc điện thoại, xong liền quay đầu gọi Doãn Chính Đặc, “Anh Bằng bảo đi đón ai đấy, đến muộn một chút.”

Mấy người họ chơi với nhau từ nhỏ, sau này cả nhà anh Bằng đi di cư, đã nhiều năm không gặp. Nay anh ta trở về, nhiều người đều có bớt chút thời gian để đến tụ tập một buổi cho đông đủ.

Một lát sau, có một chiếc xe từ từ đi đến, chính là người đang được chờ. Hai người cùng nhau ra đón.

Xe dừng lại, xuống trước là một người cao lớn thô kệch, người ta chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra. Anh ta cười, giang hai cánh tay ra ôm Doãn Chính Đặc và Lư Diễn.

“Anh Bằng, chẳng phải anh nói là không nuốt nổi đồ ăn tây à, sao chẳng thấy anh gầy đi chút nào thế!” Lư Diễn trêu ghẹo.

“Thì tại vì không thích ăn đồ tây nên nhà anh thuê hẳn ba đầu bếp trong nước đấy...” Anh Bằng cười, quay đầu nhìn vào trong xe, “Phải rồi, hôm nay tôi đưa em gái tôi đến.”

Rõ ràng anh ta là con một, cướp đầu ra em gái. Một cô gái quen thuộc từ trên xe bước xuống.

Lư Diễn thăm thò dài, thế giới này bé thật, hoặc là, gặp phải người có tư tâm, thế giới có lớn thì cũng sẽ thành nhỏ.

Cô ta bước tới, dáng điệu thướt tha, vẫy tay với Doãn Chính Đặc, “Đã lâu không gặp... A Đặc.”

Đúng là đã lâu không gặp cô ta, Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn Diệp Cẩm Lan, “Đã lâu không gặp.”

Biết là chỗ quen biết, nên anh Bằng cũng không giới thiệu nhiều, mà đi theo Doãn Chính Đặc vào trong. Đám bạn bè đang hàn huyên sôi nổi, không khí vô cùng náo nhiệt.

Bữa tối đã chuẩn bị xong, bạn lại đưa thêm bạn đến, áng chừng phải ngồi những ba bàn lớn mới đủ.

Đang ăn cơm, uống rượu, kể cho nhau nghe về tình hình hiện tại của mình, nghe đến tin Doãn Chính Đặc đã kết hôn, hoành tráng hơn nữa là lấy tên bà xã đặt cho khu nghỉ dưỡng này, nhưng chưa từng thấy mặt cô, nên ai ai cũng đều cảm thấy tò mò. Có người hỏi, Doãn Chính Đặc cũng chỉ cười cười cho qua. Mọi người cho rằng anh kín tiếng, nhưng cảm giác trong lòng anh thì lại chẳng ai biết được.

Quá ba tuần rượu, mọi người bắt đầu “high”, cơm rượu no nê là liền chơi bởi hò hát.

Dù là chủ nơi này, nhưng Doãn Chính Đặc chưa bao giờ chơi ở đây. Một lần duy nhất, là trước khi khai trương, anh đưa Lê Diệp tới đây ăn cơm.

Bên ngoài biển hoa rực rỡ, ánh đèn xán lạn. Đây quả là một nơi tươi đẹp, nhưng anh ngồi cạnh cửa sổ, tâm tình không hề tươi sáng chút nào.

Có người bỗng ngồi xuống bên cạnh, anh nghiêng đầu, người kia liền đưa cho anh một miếng thuốc.

Anh nhận lấy, là một miếng thuốc rất mạnh, anh liền nhúm mảy, “Cái này cho phụ nữ hút mà.”

Diệp Cẩm Lan cũng nhìn anh, “Thuốc của em đương nhiên là cho phụ nữ hút rồi... Có điều loại này không mạnh lắm đâu, không hại sức khỏe.”

Anh hờ hững, “Hút thuốc đừng có nghĩ đến chuyện có lợi cho sức khỏe.”

Diệp Cẩm Lan châm lửa cho anh, “Thế nên em rất ít khi hút, hại da, hại răng, công ty mắng em đầy lần, thỉnh thoảng em hút trộm một điếu thôi.”

Doãn Chính Đặc rít một hơi, chẳng có vị gì, anh lại nhả một ngum khói, xung quanh một khoảng mờ hồ.

Diệp Cẩm Lan nhìn anh chăm chăm. . .

Hình như cô ta chưa bao giờ nhìn thấy anh hút thuốc, cũng nghĩ là anh không hút, nhưng giờ nhìn thế này thì chắc chắn là anh biết hút. Hơn nữa, động tác của anh vô cùng dễ nhìn, ngón tay dài sạch sẽ kẹp điếu thuốc mảnh, vậy mà lại rất có sức quyến rũ.

Cô ta cúi đầu vuốt vuốt tóc, “A Đặc, tối nay, hình như anh không mấy vui vẻ.”

Quả thật tâm trạng anh không tốt, muốn vui cũng không vui nổi, làm gì cũng cảm thấy không có hứng.

“Em lăm chuyen hỏi một câu. . .” Cô ta thấy anh vẫn còn đeo nhẵn cười, “Vợ chồng anh, có phải có vấn đề gì không?”

Doãn Chính Đặc nhủ mảy, tuy rằng chưa nói gì, nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ cực kỳ chuẩn xác, Diệp Cẩm Lan biết mình đã đoán đúng. Cô ta không hỏi nữa. Buổi tụ tập vui vẻ như vậy, mà lại chạy ra ngoài ngầy ngẩn một mình, không phải có tâm sự thì là gì. Hình như ai cũng cảm thấy anh công thành danh toại, là người sinh ra đã toàn thắng, nhưng vì sao lại khiến cô ta phát hiện ra, anh rất cô đơn.

Hai người lẳng lặng ngồi đó, một điếu thuốc cuối cùng cũng cháy đến gốc.

“A Đặc!” Phía sau truyền đến tiếng gọi của Lư Diễn, anh ta vỗ vai Doãn Chính Đặc, “Bọn Tiểu Ngũ đang hò ông kia kia. . . Nghe nói ông chơi phi tiêu siêu lợi hại, nên đòi quyết đấu với ông.”

Doãn Chính Đặc rụi tàn thuốc, đứng dậy đi vào trong.

Lư Diễn quay đầu lại nhìn Diệp Cẩm Lan, rồi vỗ vai Doãn Chính Đặc, “Anh bạn thân, nhắc nhở ông một câu, bất kể thế nào, kết hôn rồi là không giống với lúc độc thân nữa, huống hồ, ông lại còn có con trai rồi.”

Doãn Chính Đặc liếc xéo anh ta một cái, “Tôi cần ông nhắc nhở?”

Vỗ vỗ anh, Lư Diễn lại nói, “Không cần tốt nhất. Cô nàng kia nhìn thì tưởng là đơn giản, nhưng mà trong cái chôn giải trí phức tạp đấy, cô nào chẳng tranh thủ tình cảm như hậu cung tranh sủng.”

Doãn Chính Đặc mím môi. Anh chỉ hút một điếu thuốc, chứ chưa nói với Diệp Cẩm Lan câu nào dư thừa.

Tới cạnh cái bàn lớn, mọi người nhao nhao đòi cá cược. Doãn Chính Đặc chẳng quan tâm đến chuyện chơi cùng họ, con người anh cái gì cũng thích học một chút, cho nên cái gì cũng biết.

Tiểu Ngũ cởi áo khoác, chỉ mặc độc chiếc áo ba lỗ, để lộ ra vóc dáng khiến đám nữ giới có mặt đều phải xuýt xoa. Anh ta nhìn Doãn Chính Đặc, “Mỗi người năm phát, ai trúng hồng tâm nhiều thì thắng.”

Doãn Chính Đặc cầm khăn lau tay, bình tĩnh ngheh chiến, “Không thành vấn đề.”

“Thua thì thế nào?” Những người xung quanh ầm cả lên, càng chơi to càng phấn khích.

“Cậu nói đi.” Doãn Chính Đặc nhìn Tiểu Ngũ, cậu ta nhỏ hơn anh, lại là khách.

Tiểu Ngũ cũng không khách khí, “Ai thua. . .” Con người đảo một vòng, rồi cậu ta nói, “Thua thì tìm một cô nàng ở đây, đưa lên phòng trên tầng ngủ một đêm! Thế nào?”

Có người nhao nhao lên, cũng có người nhắc nhở, “Tìm cái gì mà tìm! A Đặc lấy vợ rồi đấy!”

Tiểu Ngũ lập tức cười, “Thế thì đưa chị dâu đến ngủ trên tầng một đêm đi! Bọn em đều muốn nhìn thấy chị dâu đấy!”

Lau khô bàn tay ẩm ướt, Doãn Chính Đặc liếc cậu ta, “Hay là cậu chọn trước đi. . . Anh không cho là mình sẽ thua đâu.”

Đây là đòn phủ đầu, Tiểu Ngũ cười, “Anh Đặc quyết đoán đấy. . . nhưng mà bọn em đều môi mắt trông chờ, em cũng không nghĩ là mình sẽ thất bại!”

Những người xung quanh đều bầu lại góp vui. Hai người đều sẵn sàng, tay cầm nắm cây phi tiêu, đứng vững, tư thế chuẩn bị.

Doãn Chính Đặc giờ tay, nhìn Tiểu Ngũ. “Cậu trước.”

“Em đây không khách sáo!” Tiểu Ngũ cười ranh mãnh, “Anh Đặc, hôm nay em nhất định sẽ cho anh và chị dâu động phòng lần nữa.”

Cả đám cười ầm lên, thi nhau bảo cậu ta cố gắng phát huy để thắng Doãn Chính Đặc.

Thấy cây phi tiêu thứ nhất của cậu ta trúng hồng tâm, khoe miệng Doãn Chính Đặc cong lên, thần sắc không chút thay đổi.

“Anh Đặc, anh cũng lên đi!” Tiểu Ngũ dạt dào hưng phấn, “Đừng áp lực, mới có cây thứ nhất!” Cậu ta còn đang nói thì đã thấy Doãn Chính Đặc giơ tay lên, vtu một cái, cây phi tiêu cắm trúng hồng tâm.

Ai nấy đều hoan hô, Tiểu Ngũ thấy anh cũng không kém cạnh gì, bèn hít một hơi thật sâu, nhắm nhắm một lúc, rồi giơ tay, lại một cây trúng giữa.

“Anh Đặc, mời!” Cậu ta ôm cánh tay nhìn người đàn ông bên cạnh.

Doãn Chính Đặc từ tốn giơ tay, cũng trúng giữa.

Trận quyết đấu như vậy thật khiến người ta hưng phấn, những người xung quanh xôn xao khiến bầu không khí cực kì rôm rả. Tiểu Ngũ quét ánh mắt một lượt quanh phòng, “Sao tôi lại cảm thấy, vừa rồi là nói ngược nhỉ! Đáng ra là thắng thì mới được đưa phụ nữ lên phòng chứ!”

Mọi người lại ầm cả lên, Tiểu Ngũ cười, “Hay là đổi thành, ai thua, thì đưa đàn ông lên qua đêm đi!”

Mọi người cười vang, Doãn Chính Đặc chợt nhìn cậu ta, “Thì ra cậu có khẩu vị này.”

Tiểu Ngũ kinh ngạc, lại cười ha hả, “Anh Đặc, chơi to rồi, liệu chị dâu có phạt anh quỳ ván giặt không? Hay là mình cứ giữ nguyên luật cũ đi, anh thua thì gọi chị dâu đến cho bọn em nhìn mặt cái, thế không quá đáng chứ?”

Anh vẫn thông thả như cũ, “Cậu có thể nghĩ cho mình một lần nữa.”

Tiểu Ngũ thấy anh không chịu thua, bèn âm thầm phân cao thấp... Cậu ta chơi phi tiêu nhiều năm, nhiều lần chơi cùng dân chuyên nghiệp cũng không sợ xuống phong độ, còn Doãn Chính Đặc có lợi hại đi nữa thì cùng lắm cũng chỉ là chơi với bạn bè, chắc chắn không trụ được đến cùng.

Cây thứ ba bay đi, Tiểu Ngũ vẫn dạt dào đắc ý, nhìn đối phương. Doãn Chính Đặc cũng không hề khiếp sợ, giơ tay lên. Cứ thế, cây thứ tư, thứ năm, vẫn như vậy.

Thấy không phân được thắng bại, Tiểu Ngũ có chút sốt ruột, còn tưởng rằng chỉ hai ba tiêu là có thể hạ gục anh.

“Chơi thế này chả vui gì cả!” Thanh niên hùng hục, Tiểu Ngũ nhìn bạn gái mình, đưa tay ra vẫy, “Em lại đây!”

Cậu ta và bạn gái chơi với nhau nhiều lần, biết ý cậu ta, cô nàng liền cầm quả táo đến, đặt lên đỉnh đầu rồi đứng trước bia ngắm.

Mọi người lập tức hiểu ra, liền đứng cạnh nói, “Tiểu Ngũ, chơi thế này lớn quá đi!”

“Không lớn.” Tiểu Ngũ đưa mắt quan sát thái độ của Doãn Chính Đặc, tung tung cây phi tiêu trong tay, “Xem có dám chơi hay không.” Nói xong, đột nhiên cậu ta vung tay lên. Ai nấy đều hít vào một hơi, rồi chợt thấy cây phi tiêu cắm vào quả táo trên đầu bạn gái cậu ta.

Người đứng xem sợ toát mồ hôi, vậy mà Tiểu Ngũ với cô bạn gái lại làm như không có chuyện gì.

“Thế nào, anh Đặc... Anh cũng thấy trận này đánh to ư?”

Doãn Chính Đặc nắm cây phi tiêu trong tay, một tay khác đút vào túi quần, thần thái ung dung như ban nãy.

Không phải không muốn xem trò kích thích, nhưng quả táo kia lại nằm trên đầu một cô gái, xem ném phi tiêu thì hay, nhưng chẳng ai muốn người sống làm bia ngắm.

Còn đang trầm mặc, bỗng có người bước ra khỏi đám đông, tự mình cầm quả táo, đứng trước mặt Doãn Chính Đặc làm bia ngắm.

20) { content.eq(midLength).after("Loading...")]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Trái tim

“Cầm Lan!” Anh Bằng thấy cô ta bước lên thì thấp giọng trách. Đây không phải trò đùa, nếu phi lệch, hậu quả đúng là khôn lường, huống chi cô ta nhờ vào gương mặt để kiếm tiền. Hai người không phải là anh em ruột, nhưng cũng có chút quan hệ họ hàng, mình đưa người ta đi, có làm sao thì biết ăn nói thế nào? Diệp Cầm Lan đứng thẳng người, mắt nhìn Doãn Chính Đặc, “Ném đi, em mua bảo hiểm cho khuôn mặt này rồi.”

Tuy rằng chỉ là câu nói đùa để trấn an anh, nhưng Doãn Chính Đặc lại không hề cảm thấy thoải mái. Cô nàng kia hoàn toàn không có vẻ sợ hãi, đội quả táo nghênh đón anh, như thể đây chỉ là một màn kịch, không tồn tại cảm giác phiêu lưu nào.

Những người xung quanh bắt đầu căng thẳng. Cô nàng này là ngôi sao đang nổi, nếu thật sự xảy ra chuyện, thì ít ngày mai sẽ xuất hiện ngay trang đầu.

Tiểu Ngũ đứng bên cạnh, thấy Doãn Chính Đặc mãi không động đậy, nghĩ anh sợ liên kích, “Anh Đặc, thật ra cái này không khó đâu, anh muốn nghe em kể qua chút kinh nghiệm không?... Em có thể chỉ cho anh một ít, thoải mái.”

Doãn Chính Đặc không trả lời cậu ta, chỉ chậm rãi giơ tay lên. Tất cả mọi người đều nghĩ anh sẽ ném phi tiêu nên đều nín thở, ánh mắt tập trung cao độ. Thế nhưng, anh lại ném cây phi tiêu vào đĩa, xoay người nói, “Tôi nhận thua.”

“Anh còn chưa ném thử cơ mà!” Tiểu Ngũ có chút thất vọng, không đánh bại đối phương một cách chân chính, mà là do đối phương nhận thua, thắng như vậy khiến người ta không có cảm giác thỏa mãn.

Diệp Cẩm Lan thấy anh xoay người tránh đi thì liền hạ mí mắt, lấy quả táo xuống.

Thấy Doãn Chính Đặc nhận thua, những người xung quanh lập tức nhao nhao cả lên, “Nhận thua thì gọi điện kêu em dâu đến đây! Gọi cô ấy đến!”

Doãn Chính Đặc xoa xoa mi tâm, đi ra ngoài ban công.

Lư Diễm quét mắt qua cả đám, “Gào cái gì! Mấy ông không có vợ à! Đừng có đòi xem vợ người khác!”

“Chẳng qua là chưa nhìn thấy bao giờ thôi, cũng không biết là bảo bối gì mà A Đặc lại giấu kỹ thế.”

Quay đầu nhìn Doãn Chính Đặc đang đứng ngoài ban công, rồi Lư Diễm bảo mọi người tự đi chơi, sau đó cũng đi ra.

Doãn Chính Đặc đặt tay lên lan can, mắt nhìn về phía xa, trông đầy vẻ u buồn.

Lư Diễm khẽ đám anh, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Ông với Lê Diệp, không phải là có vấn đề gì đấy chứ?”

Doãn Chính Đặc nghiêng đầu nhìn anh ta, mãi lâu sau mới nói, “Bọn tôi chuẩn bị ly hôn.”

Lư Diễm hoảng hốt, anh ta có thể nghĩ đến chuyện nghiêm trọng nhất, thì chẳng qua cũng chỉ là vợ chồng cãi nhau, qua giai đoạn này là xong. Doãn Chính Đặc hao tổn tâm sức thế nào mới cưới được Lê Diệp về, người khác không biết, nhưng anh ta lại rõ môn một.

“Không phải đấy chứ.” Lư Diễm nhìn anh, “Chuyện gì mà lại dẫn đến tình hình nghiêm trọng như vậy? Nhất định phải thế à?”

Doãn Chính Đặc không trả lời, chỉ nhìn vào bóng đêm xa xăm.

“Ông thật là...” Liếc mắt một cái đã biết ly hôn không phải là chủ ý của anh, Lư Diễm đưa tay moi điện thoại từ trong túi anh ra, “Có mâu thuẫn gì, một hai câu giải thích rõ ràng là được rồi.”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn anh chàng lăm chuyện, lại vội giơ tay ra, “Trả đi động cho tôi!”

Lư Diễm vừa đẩy anh ra, vừa mở danh bạ điện thoại ra tìm. Không hề có tên Lê Diệp. Anh ta lại mở những cuộc gọi gần đây nhất, vẫn không thấy, vừa nhủ thầm, anh ta bỗng nhiên nhìn thấy một từ kì quái... “Coeur”.

Anh ta nghĩ nghĩ, rồi bỗng cười ồ lên, “A Đặc... Ông tưởng là không có ai hiểu tiếng Pháp phải không?”, nói xong liền chuẩn bị nhấn nút gọi số đó.

Phản ứng của Doãn Chính Đặc có chút mạnh, anh lao đến, “Không được gọi!”

Lư Diễm cũng là người cao to, tương đương Doãn Chính Đặc chứ chẳng hề kém cạnh gì. Anh ta vừa đẩy Doãn Chính Đặc ra, vừa nhấn nút gọi. Điện thoại tút tút hai hồi thì có người bắt máy.

Doãn Chính Đặc im bật, đứng cạnh trừng mắt nhìn Lư Diễm, bộ dạng như thể muốn giết anh ta.

“Lê Diệp phải không?” Lư Diễm vội vàng nói, “Bọn tôi đang chơi ở làng du lịch, A Đặc uống hơi nhiều, cô đến xem cậu ta thế nào đi.”

Doãn Chính Đặc giơ tay định cướp, sức lực mạnh như có thể đẩy Lư Diễm xuống dưới. Anh ta cuống quýt né tránh, mắt thấy chiếc di động sắp bị giật đi, anh ta lập tức ngắt cuộc gọi.

Quơ quơ chiếc di động, Lư Diễm nói, “Nếu em dâu đến, chứng minh cô ấy vẫn còn rất quan tâm đến ông... Nếu quan tâm đến ông, thì có gì phải so đo với cô ấy nhiều? Hai vợ chồng sống với nhau, phải nhìn nhau một chút.”

Đạo lý đó ai mà không hiểu. Mà một người đã kết hôn như anh lại nghe được lời thuyết giáo này từ một chàng playboy coi hôn nhân là nắm mớ chôn thân, quả là kỳ lạ.

Doãn Chính Đặc chỉ vào mặt anh ta, “Trả di động cho tôi!”

Lư Diễn quay ngoắt lại, rời khỏi ban công. Bên trong đang khiêu vũ, sàn nhảy tối thui, chỉ có mấy ánh đèn chớp lóa, chẳng nhìn rõ ràng được gì. Doãn Chính Đặc cũng đi vào, nhìn quanh bốn phía, nhưng chẳng thấy tên kia đâu.

Anh có chút bức mình, không tìm thấy người, đành phải ra ngoài tìm nhân viên phục vụ, mượn điện thoại gọi cho Lê Diệp. Anh phải nói cho cô biết đó là trò đùa dai của Lư Diễn, cô không cần đến. Doãn Chính Đặc day day mi tâm, lại cảm thấy hành động như vậy thật nhàm chán.

Điện thoại đổ chuông vài tiếng, rồi giọng nói truyền đến không phải Lê Diệp, mà là thím Kim, “Cô ấy à? Cô ấy vừa vội vàng ra ngoài, để quên điện thoại ở nhà rồi... Cậu có việc gấp tìm cô ấy à?”

Doãn Chính Đặc đành ngắt cuộc gọi. Bên ngoài trời tối mịt, một mình cô chạy đến, anh không yên tâm.

Quay đầu đi ra ngoài, anh lên xe, đánh lái đi thẳng.

Nơi này xe đến xe đi không ngừng, anh nghĩ ngộ nhờ không đón được cô, thế nên đành dừng lại cổng khu nghỉ dưỡng đợi.

Đèn xe sáng rực, anh có thể nhìn thấy người ngồi trong từng xe một.

Một chiếc xe đến, một chiếc đi, anh cứ quan sát như vậy, dần dần ánh mắt đã có chút chậm chạp. Mãi không thấy người đâu, anh phát hiện ra mình đang sốt ruột, rồi lại đợi thêm lúc nữa, trong lòng dâng lên cảm giác cực kì khó hiểu.

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc đi qua một quãng xa, anh mới có phản ứng, vội vàng lên xe, lái về phía đó.

Cách đó không xa, Lê Diệp vội vàng xuống xe, đang định chạy vào trong nhà thì từ đằng sau truyền đến giọng nói của anh...

“Lê Diệp!”

Nghe thấy tiếng anh, Lê Diệp lập tức dừng bước, rồi vội quay đầu lại.

Trong ánh đèn, anh hốt hải chạy về phía cô, Lê Diệp cũng bước đến chỗ anh.

Thoạt nhìn, trông anh vẫn rất ổn, mặc dù trên người có thoang thoang mùi rượu, nhưng không đến nỗi sực nồng.

Hai người lẳng lặng đứng nhìn nhau, rõ ràng là chia cách không lâu, nhưng trong khoảnh khắc tái ngộ này, lại có cảm giác như đã xa nhau rất lâu rồi.

Biết anh vừa lái xe đến, Lê Diệp không nhìn được, chợt nói, “Uống rượu rồi thì bảo người khác lái xe cho anh chứ.”

Anh bị tên Lư Diễn hại, chỉ biết cúi đầu nói khẽ, “Tôi không uống nhiều, chỉ có nửa ly, Lư Diễn nói linh tinh đấy...”

Thấy anh đúng thật không có vẻ say, Lê Diệp cũng đoán là đám bạn anh đang đùa dai. Cách đó không xa, có mấy người đang nấp ở đuôi xe, thò đầu ra nhìn, chắc chắn là đang quan sát cô và Doãn Chính Đặc.

Thấy cô nhìn về phía đó, Doãn Chính Đặc quay đầu lại, chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện ra Tiểu Ngũ và mấy người trong nhà, anh lập tức cởi chiếc áo choàng ra, bọc lấy cô rồi đưa cô lên xe.

Anh lái xe ra khỏi khu nghỉ dưỡng. Đoạn đường ra có đi qua một biển hoa, Lê Diệp nhìn ra bên ngoài. Nơi này đúng là đẹp đến không chân thực, cô áp má vào cửa thủy tinh, nhìn chăm chú.

Vốn định đưa cô về nhà, nhưng thấy cô hứng thú với cảnh trí bên ngoài, anh liền đánh lái lên đài ngắm cảnh. Anh xuống xe, gọi cô, “Xuống xem đi.”

Lê Diệp từ trên xe bước xuống, bóng đêm bao phủ, biển hoa lại mang một sắc thái khác.

Gió đêm thoảng qua, Doãn Chính Đặc thấy cô vẫn chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng, anh liền cởi nốt chiếc áo vest của mình ra, khoác lên vai cô.

Chiếc áo còn nguyên hơi ấm, Lê Diệp lại nhìn thấy anh chỉ mặc độc một chiếc somi thì lấy chiếc áo xuống trả lại cho anh, “Em không lạnh.”

Anh khoác chiếc áo lên vai cô lần nữa, “Mặc vào.”

Nếu cảnh này xảy ra vào mấy tháng trước, họ sẽ cảm thấy đây hẳn là khoảnh khắc tĩnh lặng mà ấm áp trong cuộc hôn nhân của họ. Nhưng hiện giờ, lòng họ đã sinh dãi ngăn cách, rốt cuộc cũng không thể vượt qua được.

Trước khi ly hôn mà còn “trông kính như tân” như vậy, thật khiến người ta không hề vui vẻ, mà chỉ cảm thấy thốn thốn.

“Lư Diễn cướp điện thoại của tôi gọi cho em, cậu ta nghịch ngợm chút, đừng để ý.”

Vốn là giải thích, nhưng nghe ra lại như càng giải thích càng sai...

Họ chơi đùa, cô lại cho là thật, còn lập tức đến, ngấm lại xem, ngốc thật.

Lê Diệp chỉ gật đầu, “Anh về chơi với họ tiếp đi... Em tự về là được.”

Anh đi về phía chiếc xe, “Tôi đưa em về.”

Cô cời áo xuống, trả lại cho anh, “Thật sự không cần đâu...” Nói xong, cô liền lên chiếc taxi trống vừa tới.

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn theo chiếc taxi. Tài xế có vẻ là một chú tuổi trung niên. Lê Diệp lên xe, còn chẳng vẫy tay tạm biệt với anh, mà chỉ nói địa chỉ cho tài xế rồi đi luôn.

Đứng một mình trong chốc lát, Doãn Chính Đặc cũng chẳng còn tâm trạng mà ở lại nữa, nên liền lên xe, trở lại khu nghỉ dưỡng.

Bên trong, mọi người vẫn đang chơi đùa vui vẻ. Nhìn thấy Lư Diễn đang dỗ dành một cô em ở tít một góc, Doãn Chính Đặc lập tức bước đến, xéch cổ áo anh ta lên, lần mò trong túi quần anh ta rồi rút điện thoại của mình ra.

Lư Diễn thấy sắc mặt anh không tốt lắm, biết cuộc gặp mặt vừa rồi không thuận lợi thì thở dài, “A Đặc à, sao ông lại trì hoãn thế nhỏ, ngày xưa ông có thể đâu hả? Ngày trước á, bắt kê trên phương diện nào, ông đều là tướng quân toàn thắng!”

Về lạnh lùng trên gương mặt người đàn ông, tuy rằng mang theo hàn ý khiến người ta phải lùi bước, nhưng lại không che lấp được nỗi cô đơn của anh. Thấy anh cất điện thoại đi, Lư Diễn cười cười, “Coeur?... Trái tim cơ đấy. A Đặc, nếu cô ấy là trái tim của ông, thì ông phải bảo vệ cho tốt, bằng không ông lấy gì mà sống đây.”

Liếc xéo anh ta, rồi Doãn Chính Đặc quay đầu bước đi.

Cô nàng đứng bên cạnh kéo tay Lư Diễn, “Anh với bạn anh cãi nhau à?”

Lư Diễn ngời trở lại chỗ, nhìn theo bóng dáng kia cho đến khi biến mất, rồi lắc đầu, “Không phải là cãi nhau, mà là đang giao lưu tình cảm để thấu hiểu nhau.”

“Anh hiểu được cái gì rồi?” Cô nàng tựa sát vào người anh ta.

Lư Diễn nắm lấy cái cằm gầy của cô nàng, “Hiểu ra... dính vào cái gì cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng dính vào tình yêu.”

Cô nàng tét anh ta một cái, “Hiểu ra cái gì thế không biết!”

Lư Diễn cười cười, nâng ly rượu lên uống.

Say rượu có thể tỉnh, hút thuốc có thể cai, chỉ có tình yêu, nếu dính vào, không phải chết một lần, mà là không có cách nào hoàn toàn quên được.

Nhìn vào tình hình của Doãn Chính Đặc hiện giờ, hiển nhiên là đang ngấp nghé trong ranh giới sinh tử. Thế nhưng, đứng trên lập trường của người quan sát, anh ta cá là hai người kia không chia tay nhau được. Nếu trải qua nhiều chuyện như vậy mà còn có thể chia xa, thì trên đời này, chẳng còn gì đáng tin nữa.

Rời khỏi làng du lịch, Lê Diệp về thẳng Hạm Bích Các.

Thật ra khi nhìn thấy tảng đá có khắc tên mình trên đài ngắm cảnh, trong lòng cô hỗn loạn đủ mọi cảm xúc. Nơi đó dùng tên của cô, nhưng khi cô và Doãn Chính Đặc chia tay, có khi nào nơi đó sẽ đổi tên?

Cô về đến nhà, thím Kim vội vàng ra đón, “Cô à, cô để di động ở nhà, cậu ấy gọi điện cho cô đấy.”

Lê Diệp gật đầu tỏ vẻ đã biết, rồi thím Kim lại nói, “Còn có một người xưng là người của xưởng phim tìm cô nữa.”

Lê Diệp vội vàng chạy vào lấy điện thoại, gọi lại số đã gọi đến. Đúng là số của chỗ cô đến phỏng vấn, họ bảo cô mai đến, chuẩn bị thử giọng lần hai.

Lê Diệp cực kỳ vui mừng, lập tức về phòng ngủ chuẩn bị.

Xem chút tài liệu, cô xoa xoa đôi mắt cay xè, lại nhìn chiếc đồng hồ trước mặt. Đã đêm rồi, không biết hội Doãn Chính Đặc còn đang tụ tập không? Muộn như vậy rồi, anh lại uống rượu, không thể lái xe đi lung tung được.

Cô định xuống báo thím Kim gọi điện thoại báo bình an cho Doãn Chính Đặc, nhưng nghĩ nghĩ một lúc lại thôi. Nếu đã quyết định chia tay nhau, mà vẫn như trước thì sẽ có cảm giác mất tự nhiên.

Trên phương diện tình cảm, phải học cách coi nhau là người lạ.

Đến đêm vẫn không ngủ ngon được, giấc ngủ chập chờn, cô cứ chốc chốc lại trở mình.

Cô nhìn đồng hồ, lại nhìn di động, chẳng có tin nhắn nào cả...

Không có tin nào, tức là tin tốt.

Cô nghĩ vậy.

Sáng sớm hôm sau, Lê Diệp chuẩn bị kĩ càng rồi xuất phát đến nơi thử giọng.

Lần thứ hai còn thuận lợi hơn lần thứ nhất, cô có kinh nghiệm, biết nên điều chỉnh sao cho thích hợp. Lần này, đối phương vô cùng hài lòng với cô. Đến giờ về, đối phương báo cho cô kết quả, về chờ thông báo là có thể đi làm.

Tìm được công việc, Lê Diệp liền đi xem nhà. Quanh chỗ đi làm cũng không mấy náo nhiệt, tiền thuê nhà tương đối phải chăng, bởi vậy cô cũng bớt được chút áp lực.

Tôn Bách Niên nói với cô, nếu có nhà ở ổn định, công việc ổn định, vậy thì sẽ tăng khả năng giành được quyền nuôi con. Dù sao cô cũng là mẹ đẻ, mà mẹ đẻ sẽ có những ưu thế nhất định.

Xem qua mấy chỗ, đều khá được, cô thăm cân nhắc trong lòng chứ chưa quyết định ngay lập tức.

Đi xem nhà xong, lúc đi ngang qua sạp báo, ánh mắt cô thoáng lướt qua một tờ báo, mà cũng chỉ cần một cái nhìn lướt thôi cũng đủ để thấy tiêu đề nổi bật trên trang bìa...

Tuy rằng ánh đèn không quá sáng, tuy rằng rất nhiều người, nhưng cô vẫn nhận ra được.

Người phụ nữ đội quả táo trên đầu, vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí ánh mắt còn rất sáng, cô ta nhìn người đàn ông đứng trước mặt mà không mấy may sợ hãi. Mà người đàn ông cầm phi tiêu đứng trước mặt cô ta, là Doãn Chính Đặc.

Thì ra, tối hôm qua, Diệp Cẩm Lan ở đó.

Cô ta là một ngôi sao sáng giá, mà lại dám chơi một trò nguy hiểm như vậy, là vì quá ham muốn tìm kiếm cảm giác kích thích, hay là vì tin tưởng người đàn ông trước mặt? Phụ nữ với phụ nữ, bình thường chẳng cần lí do, chỉ bằng cảm giác đã nhìn ra được đối phương nghĩ gì.

Diệp Cẩm Lan là người của giới nghệ thuật, nghề chính là diễn, nhưng lúc cô ta nhìn Doãn Chính Đặc, ánh mắt luôn mang theo một tia sáng chói ngời, ánh nhìn đó không thể nào giả vờ được.

Trước đây, Lê Diệp và Doãn Chính Đặc đi đến hôn nhân không xuất phát từ sự tự nguyện. Có nhiều lúc, cô luôn xem nhẹ những bóng dáng bên cạnh anh. Nhưng hiện tại, vì phải rời bỏ, nên có thể nhìn thẳng vào rất nhiều chuyện.

Cô phát hiện ra, Doãn Chính Đặc và Diệp Cẩm Lan thật ra rất xứng đôi, đứng cạnh nhau quả là trai tài gái sắc.

Nghĩ quá xa xôi, cô vội vàng thu lại dòng suy nghĩ, đặt tờ báo bị mình miết nhàu mép xuống, rồi vội vàng rời đi.

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Đường lui

Nhà họ Doãn. Mới sáng sớm đã lại thấy con trai trên báo giải trí, Trần Oanh vội vàng sai người giúp việc gom hết lại, nếu để ông cụ nhìn thấy, chắc chắn sẽ lại loạn cả nhà cả cửa lên.

Hi Hi ngồi trên ghế, ngoan ngoãn ôm bát cơm, cầm thìa ăn ngon lành.

Thấy phía sau có tiếng động, Trần Oanh quay đầu lại, vừa nhìn thấy Doãn Chính Đặc đang tiến lại liền nhú mày, “A Đặc!”

Tối qua không được ngủ ngon, anh vẫn hơi buồn ngủ, vừa đi vừa ngáp. Anh ngồi xuống, thấy ánh mắt Trần Oanh nhìn mình có vẻ chẳng phải vì chuyện gì tốt lành, nhưng anh còn chưa hỏi thì bà đã quát, “Con đúng là bậy bạ thật đấy! Còn chưa xong xuôi thủ tục với Lê Diệp mà đã ra ngoài lêu lổng với đứa con gái khác!”

Doãn Chính Đặc ăn một thìa cháo, quay sang nhìn cậu con trai đang ăn cơm ngon lành, lại ngẩng đầu nhìn Trần Oanh, “Con lêu lổng?”

“Đừng có chống chế!” Trần Oanh trách tiếp, “Con biết rõ Diệp Cẩm Lan là ngôi sao, nhất cử nhất động đều có người theo dõi chụp ảnh, đi ra ngoài với nó mà không đề ý, con bị dính dáng bao nhiêu lần rồi!”

Không ngờ lại có người chụp lén, Doãn Chính Đặc bức bối, “Là buổi tụ tập bạn bè thôi, cô ấy đến với người khác.”

“Thế sao trên báo lại chỉ nhắc đến con cả nó?” Trần Oanh cau, “Là tại vì Diệp Cẩm Lan nên con mới ly hôn phải không?”

“Đâu có đâu.” Doãn Chính Đặc thấy Hi Hi nhìn mình chăm chăm thì xoa đầu nó, “Tôi qua con chỉ đến một lúc, con không biết cô ấy cũng đến.”

“Con đừng có dọa mẹ nhé...” Trần Oanh nhìn anh, “Con cũng không còn nhỏ nữa, sao xử lý chuyện tình cảm lại hổng bết như thế chứ, mang tiếng làm bố trẻ con rồi đây.”

Doãn Chính Đặc chống tay lên trán... Trần Oanh nói đúng, chuyện tình cảm của anh, quả thật là hổng bết.

“Bố!”

Anh còn đang bần thần, thì bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng gọi lạnh lạnh. Anh nhìn thẳng bé con ngồi bên cạnh với vẻ kích động. Thăng bé giơ thìa lên, miệng còn đầy cơm lại gọi tiếng nữa, “Bố!”

Hi Hi đã bập bẹ nói từ lâu, nhưng số lần Doãn Chính Đặc nghe thấy cực ít, mà số lần nó gọi bố còn càng ít hơn.

Hôm nay Hi Hi có vẻ rất vui, thăng bé khướu khướu cái thìa nhỏ, không ngừng gọi anh, “Bố, ơ, mẹ!”

Hi Hi không biểu đạt rõ ràng lắm, nhưng ý tứ là gì thì người lớn đều có thể hiểu... Thăng bé muốn có bố, cũng muốn có cả mẹ.

Trần Oanh thở dài. Giờ bà đã làm bà nội, trong lòng càng thêm thương thăng bé, thấy nó còn nhỏ mà đã gặp phải cảnh gia đình ly tán, nghĩ thế nào cũng thấy đó là sự tổn thương rất lớn với nó. Xoa đầu Hi Hi, Trần Oanh lại nhìn Doãn Chính Đặc, “Con đấy, đừng có ly hôn vội, không phải vì ai khác. Con nhìn thăng bé mà xem.”

Doãn Chính Đặc không đáp lại. Hi Hi vừa cất tiếng gọi, trong lòng anh đã vô cùng kích động. Có một đứa nhỏ như thế này, không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu... Anh dần trở nên cảm tính, nghe thấy Hi Hi gọi mình, anh vô cùng mừng rỡ, nhưng cũng vì có thăng bé, nên khi ra quyết định lại cực kỳ chần chừ.

Thăng bé nhoài về phía anh đòi bế, rốt cuộc anh cũng không thể chống cự được, bèn giơ tay ra ôm lấy con trai. Mọi chuyện cứ bỏ lại phía sau đi.

Lê Diệp nhanh chóng nhận được thông báo đi làm. Hôm sau, cô dậy thật sớm, chuẩn bị ổn thỏa rồi ra khỏi nhà.

Đến phòng thu âm, đạo diễn dẫn cả tổ đi họp một lát, sau đó bắt đầu công việc.

Loại việc tràn đầy những cảm giác phong phú như này thật thú vị, hơn nữa lại là công việc mình thích làm nên cô cũng không cảm thấy bối rối hay xa lạ gì, tất cả cứ làm từng bước một theo kế hoạch đã định.

Sau khi kết thúc ngày làm việc đầu tiên, Lê Diệp đến công ty bất động sản để thuê một căn hộ tốt.

Nếu vẫn ở nhà Doãn Chính Đặc cho, cô mãi mãi không thể nào đứng thẳng lưng mà nói chuyện với anh được. Không tính đến sau này, mà ngay chính hiện tại, cô cũng không cách nào an tâm coi đó là nhà của mình.

Căn hộ đã được người thuê cũ ở khá lâu, do công ty điều động chuyển công tác nên người đó mới phải trả nhà, bên trong đồ đạc khá tươm tất, hẳn là người đó đã biến nơi này thành ngôi nhà thực sự của mình rồi.

Lê Diệp chỉ cần sửa sang lại một chút là có thể dọn vào ở, khá tiện. Hành lý của cô cũng không nhiều, quay về Hạm Bích Các thu dọn qua loa, rồi nhằm lúc rảnh cô sẽ dọn đi.

Không lập tức chuyển chỗ, một mặt là vì nhà mới thuê chưa sửa sang xong, mặt khác, cô cũng không muốn Doãn Chính Đặc biết nhanh như vậy. Cô phải đón được Hi Hi về rồi mới báo cho anh biết chuyện mình dọn ra ngoài. Có lẽ cô hơi nhỏ mọn, nhưng Doãn Chính Đặc đã cực kỳ tức giận khi biết cô ra ngoài tìm việc, hoài nghi cô không có đủ thời gian để chăm sóc Hi Hi, thế nên mới nói phải suy nghĩ lại việc cùng nuôi thăng bé. Nếu cô tự động ra ngoài ở, khó đảm chắc sẽ không khiến anh càng thêm bất mãn. Đàn ông như anh, trời sinh đã có tính chiếm hữu, chưa bao giờ biết nghe theo ý kiến người khác, vì có thói quen ra lệnh, nên cũng quen với gương mặt bảo gì nghe nấy.

Không thể giống trống khua chiêng dọn đi, cô đành dọn chút một, mỗi ngày đi làm mang theo một túi đồ nhỏ. Cũng may mà đồ đạc của cô đơn giản, không tốn nhiều công sức lắm.

Thím Kim cũng sinh nghi không hiểu cô ra ngoài làm gì mà cứ đi sớm về muộn, nhưng vì ngày nào cô cũng về nhà, bình thường lại hiền hòa với họ, nên đám người làm không nói gì với Doãn Chính Đặc. Đám sau lưng người khác, chung quy vẫn là xấu.

Mấy ngày trôi qua, việc Lê Diệp cần làm cũng đã hòm hòm. Nhà trọ đã dọn dẹp xong, công việc đã quen, tình hình bây giờ khiến cô rất có cảm giác an toàn. Cô cho mình đường lui, chẳng phải sợ phát sinh biến cố gì.

Ngày hẹn đón Hi Hi, vừa đúng giờ tan tầm thứ Sáu, Lê Diệp gọi điện thoại cho Doãn Chính Đặc. Anh không ở nhà, nghe cô nói đến đón thằng bé, giọng điệu anh có vẻ không vui.

Lê Diệp hơi lo anh thay đổi quyết định, dù sao anh cũng không phải là người cực đáng tin.

“Đợi tôi xong việc, tôi sẽ đưa Hi Hi sang.” Anh nói.

“Anh cứ làm việc của anh đi, em tự đi đón con được rồi.”

Doãn Chính Đặc lại làm như không nghe thấy cô nói, “Em đừng đến, tôi bảo tài xế đưa Hi Hi qua.”

Lê Diệp cũng chẳng yên tâm được. Hi Hi còn nhỏ, đi một mình với tài xế, chắc chắn không chịu ngồi yên. Tài xế phải lái xe, lấy đâu ra thời gian trông chừng thằng bé. Nghĩ thế nào cũng thấy không an toàn.

Cô cương quyết, “Em đến đón con.”

Doãn Chính Đặc có chút bức mình, “Lúc trước còn nói phải điều chỉnh tâm trạng nên không đón Hi Hi, giờ điều chỉnh xong rồi? Hay là em vội vã đưa Hi Hi đi đâu?”

Lê Diệp biết tính tình anh cổ quái, hay câu giận vô lý, cô đành nói, “Em chỉ muốn nhanh nhanh gặp nó thôi... Nếu em không tiện đến nhà bên đấy thì phiền anh gọi tài xế đưa Hi Hi sang vậy, em đứng ngoài chờ.”

Anh cúp điện thoại luôn, Lê Diệp gọi lại nhưng anh không chịu bắt máy. Cô thầm than thở trong lòng, nên sớm đoán ra được, đón thằng bé từ chỗ anh không phải chuyện dễ dàng. Cô nhìn đồng hồ, vội vàng thu dọn đồ đạc để về, rồi bỗng nhiên điện thoại đổ chuông.

Cô tưởng là Doãn Chính Đặc gọi lại, cầm điện thoại lên mới biết là Tôn Bách Niên.

Tìm được công việc tốt như vậy vẫn là phải nhờ vào anh, cô nói sơ qua tình hình hiện tại, rồi người ở đầu bên kia thân nhiên cười, “Không tồi... Giờ chắc cô tan ca rồi chứ? Tôi ở ngay gần đấy, tối nay ăn com cùng nhau nhé?”

Lê Diệp nghĩ thầm phải mời anh ăn com mới được, bao lâu nay, anh giúp đỡ cô rất nhiều.

Đúng đến giờ tan ca, cô đi xuống dưới, lại phát hiện ra trời đang lất phất mưa phùn. Cô không mang ô, đứng dưới mưa nhìn quanh, chợt nghe thấy một tiếng còi, rồi cửa sổ của chiếc xe vừa tới hạ xuống, người ở trong gọi cô, “Mau lên xe đi.”

Lê Diệp nhìn rõ là Tôn Bách Niên mới vội vàng lên xe. Anh rút mấy tờ khăn giấy trong hộp xe ra đưa cho cô, “Lau đi... Muốn ăn gì nào?”

Lê Diệp nhìn anh, “Anh Tôn, trước khi ăn com, tôi muốn đến một chỗ này đã...”

Tôn Bách Niên chỉnh nhiệt độ trong xe tăng lên một chút, “Đi đâu?”

“Hôm nay, tôi được đón Hi Hi.” Lê Diệp nhìn anh.

Tôn Bách Niên biết Hi Hi đang ở đâu, nên đánh tay lái đi luôn.

Trên đường đi, Lê Diệp gọi lại cho Doãn Chính Đặc lần nữa, anh vẫn không bắt máy. Không biết là đang bận, hay là cố tình không nhận điện thoại của cô.

Hôm nay là thứ Sáu, lâu lắm mới có ngày nghỉ, nếu hôm nay không đến đón Hi Hi, cô sẽ bị ít đi một tối ở cạnh thằng bé. Đó là sự lãng phí mà cô không thể chịu được.

Xe đi thẳng một mạch đến gần nhà họ Doãn. Lê Diệp còn nhớ Doãn Chính Đặc từng cảnh cáo cô, không được gặp Tôn Bách Niên nữa. Anh đưa ra lời cảnh cáo đó xuất phát từ phương diện nào, Lê Diệp không rõ. Bản thân anh độc đoán, lúc tâm tình không tốt thì không đếm xỉa gì đến lý lẽ, cứ thế câu giận. Nhưng bất kể vì lý do gì, Lê Diệp cũng không muốn để Doãn Chính Đặc nhìn thấy rồi lại gây chuyện. Cô xuống xe, định đi bộ vào nhà họ Doãn.

Tôn Bách Niên hiểu ý định của cô. Cô và Doãn Chính Đặc chuẩn bị ly hôn, mà trong xã hội hiện đại, chuyện tình cảm quá tự do, ràng buộc đã cưới hay chưa cưới dần dần biến mất, để người khác nhìn thấy, họ sẽ không cho rằng hai người qua lại bình thường, thêm mắm dặm muối liên tưởng thì phiền toái ắt sẽ đến.

Ngồi yên trong xe, Tôn Bách Niên lấy chiếc ô từ ghế sau đưa cho cô, “Cầm lấy, cẩn thận ướt... Nếu khó đưa thằng bé đi quá thì gọi cho tôi.”

Lê Diệp gạt đầu, mở ô ra, từ từ đi về phía cánh cổng lớn của nhà họ Doãn.

20) { content.eq(midLength).after("Loading...")]>

Chương 153: Cố ý làm khó

Mưa rơi rả rích, Lê Diệp đi thẳng đến cổng nhà họ Doãn. Cái cổng rất cao, bên trong đèn điện sáng trưng, cô đập đập cánh cổng sắt chạm hoa, âm thanh đó trong tiếng mưa rơi chỉ như tiếng muỗi kêu, ngay cả cô còn chẳng nghe rõ. Không ai ra mở cửa, cô chợt nhớ ra còn có chuông điện, tìm một hồi mới phát hiện ra vị trí đó khá cao, cô kiễng chân lên, nhưng vì mặt đất có nước nên cô trượt chân, lao đầu vào cổng. Chiếc ô rơi xuống mặt đất, cả đầu tóc và quần áo cô đều ướt rượt. Cô vội vàng nhặt ô lên, lau nước trên mặt, chợt ngẩng đầu, nhìn thấy phía trong cổng có người đang che ô chậm rãi đi ra.

Cô còn tưởng rằng đó là người làm trong nhà, vừa định lên tiếng thì chợt giật mình...

Người đó, thân mình cao lớn, sải bước nhịp nhàng, không phải ai khác mà là Doãn Chính Đặc...

Là Doãn Chính Đặc mà trước đó còn nói có việc bận không về được.

Lê Diệp nhìn anh, anh đứng lại ngay cạnh cổng, cũng nhìn cô. Biết rõ mục đích cô đến đây, vậy mà anh lại chẳng buồn để ý đến cô, như thể đang quan sát bộ dạng chật vật của cô vậy.

Lê Diệp nhìn anh qua màn mưa, “Doãn Chính Đặc, em đến đón Hi Hi.”

Ánh mắt anh đầy vẻ lạnh lùng, “Mưa rồi, thằng bé sẽ cảm lạnh.”

“Em sẽ chú ý.” Lê Diệp cời áo khoác ra, “Em sẽ chăm sóc con cẩn thận.”

Anh không quan tâm, ánh mắt lướt về phía sau cô.

“Doãn Chính Đặc.” Lê Diệp nhắc anh, “Anh đã đồng ý với em rồi, em có thể đón Hi Hi đi.”

“Thế sao?” Ánh mắt anh lạnh đi, “Nhưng còn phải xem tình hình nữa, bên ngoài trời lạnh đường trơn, tôi không yên tâm để em đưa thằng bé đi.”

Lê Diệp đành phải nhún nhường, “Thế thì anh cho tài xế đưa con đi, em đi cùng Hi Hi.”

Anh nhìn đồng hồ, “Tài xế hết giờ làm rồi.”

Lê Diệp thấy một dãy xe đỗ trong sân, cố kiềm chế, “Vậy thì anh...”

Trông thái độ này của anh, thì chắc có lẽ anh không tự đưa Hi Hi sang chỗ cô, cô lại chẳng thể nói là có xe của Tôn Bách Niên. Rõ ràng anh đang cố ý làm khó cô. Cũng không biết đã làm gì mạch lờn anh, Lê Diệp vịn vào song cổng, tiếng mưa rơi nhỏ dần nhỏ dần, rồi cô ngẩng đầu, “Doãn Chính Đặc, anh xem, mưa nhỏ đi rồi này.”

Anh nhìn nhìn rồi đáp, “Hi Hi ngủ rồi...” Nói xong, anh quay đầu định đi.

“Anh đợi đã!” Lê Diệp vội vàng gọi anh.

“Anh Doãn.” Phía sau vang lên tiếng nói điềm đạm, Doãn Chính Đặc lập tức dừng bước, từ từ quay đầu.

Tôn Bách Niên đứng phía sau Lê Diệp, đón lấy chiếc ô từ trong tay Lê Diệp, “Không ai có thể tước đi quyền được thăm con của một người mẹ, bất kể là tình, hay là lý.”

Doãn Chính Đặc xoay cả người lại, ánh nhìn lạnh lùng bắn về phía người kia.

Anh ta đứng sau Lê Diệp, cầm ô thay cô, có lẽ đã nhiều lần như vậy, anh ta luôn sắm vai đáng cứu thế mà xuất hiện.

“Trời lạnh đường trơn, tôi cũng có quyền bảo vệ con mình.” Doãn Chính Đặc nhìn Tôn Bách Niên, không hề giấu đi vẻ thù địch với anh.

Trên mặt Tôn Bách Niên thấp thoáng ý cười, “Tôi lái xe đến tận cổng luôn, điều hòa trong xe rất ấm... Mà dù trời có lạnh hơn nữa, tôi nghỉ trong nhà anh Doãn không đến mức không có lấy một cái chăn cho thằng bé.”

Doãn Chính Đặc không thèm để ý anh là ai, chỉ nói, “Muộn rồi, thằng bé cũng ngủ say rồi, tôi không muốn đánh thức nó dậy.” Anh vừa dứt lời, từ trong nhà liền truyền ra tiếng khóc nức nở của Hi Hi. Có lẽ cảm nhận được mẹ đang ở cổng, thằng bé khóc càng lúc càng to.

Lê Diệp có chút sốt ruột, cô nhìn Doãn Chính Đặc, “Sao Hi Hi lại khóc dữ như vậy chứ?”

Tôn Bách Niên nhìn Doãn Chính Đặc vẫn giữ vẻ thờ ơ, “Anh Doãn, nếu đã ra lời hứa hẹn dù chỉ là bằng miệng, thì tốt nhất là anh nên giữ lời, nếu không chúng tôi buộc phải báo cảnh sát... Không cho mẹ đẻ gặp con trai, dùng lý lẽ nào cũng không nói thông cho được, lí do anh cảm thấy trời lạnh đường trơn ấy, cảnh sát liệu có đồng tình với anh không?” Nói xong, anh gấp ô lại. Mưa đã tạnh, nhiệt độ hôm nay không mấy cao, nhưng dù sao cũng mới đầu thu, không tính là quá lạnh.

Thấy sắc mặt Doãn Chính Đặc trầm xuống, Lê Diệp chỉ sợ cuộc tranh cãi giữa hai người họ sẽ trở nên gay gắt. Cô tiến lên nhìn Doãn Chính Đặc, cách qua lớp song công, cô cảm thấy anh trở nên rất xa lạ, “Anh cho em gặp con đi, được không? Cứ cho là em cầu xin anh đi.”

Anh quan sát thần sắc cô, quá đáng thương. Anh không phải tảng đá, nhưng nhìn thấy Tôn Bách Niên đứng bên cạnh cô, anh lập tức có cảm giác ức chế khó hiểu, thậm chí còn nghĩ đến cách trừng phạt cô.

Giữa lúc đó, bên trong truyền ra tiếng quát đầy nghiêm nghị, “A Đặc! Mở cửa ra cho Lê Diệp vào!”

Ông cụ đã sớm phát hiện ra giữa anh và Lê Diệp nảy sinh vấn đề. Thời gian này, Doãn Chính Đặc đưa thằng bé về nhà, không gặp Lê Diệp. Nào có đứa trẻ nào lại không được gặp mẹ, ông đã định nói Doãn Chính Đặc, nhưng anh ngày nào cũng đến tối mịt mà vẫn không thấy bóng dáng đâu. Người như vậy, bản thân còn chẳng chăm nổi, làm sao có thể chăm sóc một đứa bé.

Doãn Chính Đặc quay đầu nhìn ông nội, lại nhú mày, “Ông à, trời mưa rồi, ông mau vào đi.”

“Mày đừng có giấu ông!” Ông cụ nện cây quai trượng xuống hai cái liên, “Tại sao mày lại đưa thằng bé về rồi không cho nó gặp Diệp Diệp? Rốt cuộc mày đang làm cái gì?”

Giọng điệu của ông cụ vô cùng nghiêm khắc, Doãn Chính Đặc cũng không thể chống đối ông. Ông cụ vẫy tay với Lê Diệp, “Diệp Diệp, vào nhà rồi nói chuyện!”

Lê Diệp vịn vào tay nắm cửa, đưa mắt nhìn ông cụ, “Ông ơi, cháu muốn gặp Hi Hi! Cháu muốn đưa thằng bé về mấy hôm, được không ạ?”

Ông cụ gạt đầu, quay vào nói với người ở trong nhà mấy câu, sau đó liền có người bế thằng bé ra.

Lê Diệp có chút kích động. Đã mấy hôm rồi không được nhìn thấy Hi Hi, cô chịu hết nổi rồi.

“Ông!” Doãn Chính Đặc bước qua, định ngăn cản, thế nên ông cụ liền đích thân bế thằng bé ra cổng.

“Thằng khốn này, tẹo nữa ông nói chuyện với mày sau!”, rồi ông lườm anh một cái, “Tránh ra!”

Chẳng ai dám động vào ông cụ, anh cũng chỉ đành đứng nhìn ông cụ mở cổng ra, trao thằng bé vào tay Lê Diệp. Sắc mặt Doãn Chính Đặc lạnh hẳn đi, anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đứng ngoài cổng.

Ôm lấy Hi Hi, Lê Diệp ghi chặt lấy nó, rồi nói cảm ơn ông cụ. Nhìn nước mưa thấm ướt người cô, ông cụ nói, “Diệp Diệp à, vào nhà một lúc đi, cũng đến giờ cơm rồi.”

Lê Diệp lắc đầu, “Thôi ông ạ, ông mau vào nhà đi, ngoài này gió to lắm ạ.”

Ông cụ lại liếc nhìn người đàn ông đứng cạnh cô. Ông biết Tôn Bách Niên, cũng biết giữa Tôn Bách Niên và Lê Diệp có giao tình, nhưng Tôn Bách Niên đưa cô đến đón thằng bé, thì ông vẫn có chút ngạc nhiên. Nếu cô đã không vào, ông cũng không thể nói gì, “Ừ, cháu cứ đi đi, để ông nói chuyện với A Đặc, thằng này hay nóng giận quá đê, nhưng mà lòng dạ không tệ đâu.”

Lê Diệp hơi cong môi lên, rồi áp má vào mặt Hi Hi, xoay người theo Tôn Bách Niên rồi đi.

Nhìn họ cùng rời đi, đầu mày Doãn Chính Đặc càng nhíu chặt hơn.

Cánh cổng khép lại, ông cụ lập tức quay đầu, thấy anh còn vẻ tức giận, ông trách, “Mày làm ra chuyện tốt rồi! Người ta cũng đến rồi, mày chẳng lo đối xử cho tốt, cái bộ dạng này, còn chẳng phải là muốn đá con bé ra ngoài sao!”

Doãn Chính Đặc vẫn chưa nguôi cơn tức, quay đầu lên xe đi luôn.

Ông cụ cũng tức giận vung quai trượng lên, nếu anh đi chậm hai bước, e là đã bị ông đập trúng rồi.

Bấy giờ, Trần Oanh mới đi từ trên tầng xuống, bắt gặp vẻ tức giận của ông cụ, bà hỏi, “Sao thế ạ? Hi Hi đâu rồi bố? Sao vừa nãy thằng bé lại khóc?”

Ông cụ nhìn ra ngoài cổng, thờ dài, “Được Lê Diệp đưa đi rồi. A Đặc tệ thật đấy, bố thấy nó không gặp cảnh mất vợ mất con thì không chịu được hay sao ấy.”

“A Đặc cũng về ă? Chẳng phải nó nói tối nay bận họp sao ă?”

“Con nghĩ tại sao nó lại đột ngột về nhà?... Chẳng phải là vì Lê Diệp nói sẽ đến sao?” Ông cụ quá hiểu cháu trai mình, “Rõ ràng là nó muốn gặp người ta, nhưng mà vừa thấy người ta đi cùng người khác là lại dửng dưng nổi giận, cứ thế mà người ta chả đi. Cái thái độ này của nó á, ai còn muốn chịu đựng nó làm gì nữa.”

“Lê Diệp đến cùng người đàn ông khác ạ?” Trần Oanh nhú mày.

Việc đó đã bao lâu rồi? Mới đây hai vợ chồng còn đang mâu thuẫn không dứt, ngoảnh đi ngoảnh lại, Doãn Chính Đặc có quan hệ với ngôi sao đang nổi, còn Lê Diệp lại có người đàn ông khác?

“Ai mà biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...” Ông cụ bị con tức giận làm cho đau đầu, “Nhà cửa đang yên ả, tốt hơn hết là đừng có tan đàn xẻ nghé!”

Trần Oanh nhìn ông cụ, có vẻ lo lắng, “Bố, bố đưa Hi Hi cho Lê Diệp, nó lại có người đàn ông khác, có khi nào con bé...”

Thế nhưng ông cụ lại không chút hoài nghi, “Con bé Lê Diệp thấu tình đạt lý lắm, con bé không cướp mất Hi Hi đâu.”

“Chỉ mong là vậy...” Trần Oanh cũng không muốn rời xa thằng nhỏ, “Để con nói chuyện với A Đặc, nó cứ như vậy sẽ gây sức ép lớn cho thằng nhỏ, mà con với bố lại cứ phải nơm nớp lo sợ...”

Nói cho anh thông suốt được đương nhiên là tốt, chỉ sợ là, con người anh ngoan cố không thay đổi, trước giờ không nghe ai khuyên nhủ hết.

Lúc trước muốn kết hôn cũng vậy, giờ ly hôn, e rằng cũng như vậy.

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Mời ra ngoài

Trên xe.

Hi Hi ngồi trên đùi Lê Diệp. Mấy ngày không gặp, thằng bé rất nhớ mẹ, chốc chốc lại ngẩng lên ôm cổ cô, rồi rụi vào ngực cô, cực kỳ không muốn xa rời.

Không có giây phút nào lại khiến người ta mềm lòng hơn lúc này. Lê Diệp dùng áo khoác bọc Hi Hi lại, thằng bé chơi đùa mệt rồi ngã vào ngực cô, ngủ gà ngủ gật.

Tôn Bách Niên đưa mắt nhìn thằng bé. Trông nó rất thông minh, đáng yêu, có phần thanh tú giống Lê Diệp.

“Anh Tôn.” Lê Diệp nghĩ phải cảm ơn anh, “Chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi. Bình thường anh thích ăn gì?”

Anh vốn dễ tính, thấy Hi Hi ngủ, anh nói, “Thôi, để tôi đưa hai mẹ con cô về trước.”

“Thế sao được.” Lê Diệp nhìn ra ven đường, Anh Tôn, tôi nhất định phải mời anh ăn một bữa gọi là cảm ơn anh.”

Anh cười cười, “Tôi cũng có làm chuyện gì to tát đâu, sao có thể nhận lời cảm ơn của cô được.”

“Anh đã giúp tôi nhiều lắm rồi.” Lê Diệp ôm Hi Hi, thằng bé trông có vẻ mệt, mắt nhắm mắt mở, đáng vẻ cực kì đáng yêu.

“Thế này đi...” Tôn Bách Niên thấy Hi Hi gà gật, nếu ăn ở ngoài thì Lê Diệp vẫn phải bế nó, không thể nào ăn ngon miệng được, bèn nói, “Mua vài thứ về ăn đi, để thằng bé ngủ cho ngon.”

Lê Diệp thấy xe vừa lướt qua một siêu thị thì nói, “Dừng ở đây đi, tôi vào mua mấy thứ.”

Tôn Bách Niên tìm được chỗ đỗ xe, rồi xuống xe cùng cô.

Đặt rau và thịt vào xe đẩy, Lê Diệp nhìn anh, “Ăn lẩu nhé? Trời lạnh, ăn cái này là hợp nhất.”

Anh gật đầu, cũng tự nhặt một hộp cá mình thích, “Đúng ý tôi.”

Cô cười cười, không ngờ anh lại dễ tính như thế. Dựa vào hoàn cảnh sống của anh, cô còn cho rằng anh thích những món cao lương mỹ vị hơn.

Thấy cô vừa phải bế Hi Hi vừa chọn đồ, Tôn Bách Niên liền giơ tay ra, “Đưa tôi bế cho.”

Lê Diệp liếc mắt nhìn Hi Hi, thằng bé ngủ chưa say, cô sợ đổi sang tay Tôn Bách Niên, thằng bé sẽ khóc mất. Nhưng cô vẫn thử truyền thằng bé sang. Cái cách Tôn Bách Niên bế thằng bé trông không mấy gượng gạo, thằng bé sang tay anh, chỉ lẩm bẩm hai tiếng rồi liền ngoan ngoãn ngả vào khuỷu tay anh ngủ ngon lành.

Lê Diệp có phần kinh ngạc, cô nhìn anh, “Anh Tôn, anh từng chăm trẻ con sao?”

Anh cười cười, “Thấy được chứ? Em họ tôi cũng có đứa bé tầm này, tôi từng bế rồi.”

Lê Diệp lại nhìn Hi Hi. Thằng bé thật ra rất ngoan, dọc đường đi không khóc quấy chút nào.

Chỉ một lát sau, chiếc xe đẩy đã được xếp đầy đồ. Tới quầy thu ngân, Lê Diệp đang định lấy ví tiền thì Tôn Bách Niên đã rút thẻ ra.

“Anh Tôn, đã nói là tôi mời rồi mà.” Lê Diệp nhú mày chặn lại.

Anh lại dè tay cô, “Cô còn chưa nhận lương, giờ cứ thế này đã, sau này mời lại có sao.”

Lê Diệp quyết không cho anh trả tiền, “Cả bữa này nữa...”

“Tôi không có thói quen để cho phụ nữ trả tiền trước mặt tôi.” Anh khẳng khái, một tay bế Hi Hi, một tay chặn cô lại.

Cô nhân viên thu ngân vừa thao tác vừa liếc mắt nhìn Tôn Bách Niên. Người đàn ông vừa tuấn tú, vừa có sức quyến rũ, mà lại phong độ. Nếu lúc yêu nhau mà người đàn ông nói như vậy, thì thật ra lại quá sức bình thường. Nhưng nhìn đứa bé của hai người lớn như vậy rồi, mà vẫn có thể tương kính như tân, thì lại khó mà có được.

Thanh toán xong, cô thu ngân trả lại hóa đơn và thẻ tín dụng, mỉm cười nói, “Anh với chị nhà đi thông thả ạ.”

Tôn Bách Niên nhướn mày lên, mỉm cười bước đi.

Lê Diệp thấy anh một tay bế thằng bé một tay xách đồ thì nói, “Để tôi xách cho, nặng lắm đấy.”

Anh đi thẳng về phía xe, “Chẳng lẽ cô lại khỏe hơn tôi?”

Lê Diệp theo anh đi đến cạnh xe, anh hất cằm nói, “Chìa khóa xe trong túi áo tôi này.”

Lê Diệp thò tay vào túi áo anh lấy chìa khóa, mở cửa xe, mở cả cốp ra. Tôn Bách Niên bỏ hết túi đồ vào trong, rồi giao thằng bé cho cô.

Hai người lên xe, cùng nhau rời đi.

Trong chiếc xe ở phía sau, người đàn ông vẫn giữ nguyên thần sắc âm trầm. Sau khi thấy chiếc xe kia đi, anh nắm chặt tay lái, đầy mắt như có con bão vừa quét qua.

Về đến chỗ ở mới, Lê Diệp đặt Hi Hi xuống chiếc giường nhỏ. Thằng bé ngủ đến mức nước miếng chảy dài ra, đắp cho nó cái chăn, vỗ vỗ nó mấy cái rồi cô mới rời phòng ngủ để vào bếp.

Tôn Bách Niên đã cởi bỏ áo khoác, xắn tay áo lên cao và bắt đầu sắp thức ăn ra. Lê Diệp chạy nhanh lại, “Anh Tôn, để tôi! Anh ngồi nghỉ một lát đi.”

“Tôi không phải dạng không tiện cử động, sao phải ngồi.” Tay chân anh thật sự rất nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là người hay vào bếp.

Lê Diệp có chút kinh ngạc, cô không thể ngờ rằng, anh lại biết làm những việc này.

“Tôi sống một mình lâu rồi mà.” Anh cười cười, “Trông thao tác cũng được đấy chứ?”

Lê Diệp cũng đến làm cùng. Chẳng mấy chốc, thức ăn đã được thái rửa xong, nồi nước dùng cũng đã sủi, hai người cùng bê đồ ăn đến, gấp vào nồi canh.

Hơi nóng bốc lên nghi ngút, cảm giác ấm áp hẳn. Tôn Bách Niên lấy hai lon bia từ trong túi ra, bật nắp rồi uống mấy ngụm. Đã lâu không được thoải mái như vậy, anh rất hưởng thụ giây phút này.

Lê Diệp cũng ngồi xuống. Không ngờ lần đầu tiên cô mời anh ăn cơm, lại là ở căn hộ đơn sơ cô mới thuê, mà còn là ăn lẩu.

“Cô định chuyển sang đây à?” Tôn Bách Niên nhìn một vòng. Trông cũng được, nhưng dù sao cũng là nhà đi thuê, không thể nào thoải mái yên tâm như ở nhà của mình.

Lê Diệp gật đầu, “Phải, tôi dọn dẹp xong hết rồi, ở đây đi làm cũng tiện hơn.”

“Lát nữa tôi kiểm tra cửa với hệ thống điện nước giúp cô.” Tôn Bách Niên nhìn cô, “Những cái đó mà trực trực thì phiền đấy.”

Lê Diệp gấp thịt cho anh, anh cứ chu đáo như vậy lại khiến cô cảm thấy dù có cảm ơn như thế nào cũng không đủ.

“Ăn đi.” Tôn Bách Niên cũng không khách sáo, vừa ăn vừa cầm lon bia lên uống, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã. Khó có lúc anh được rảnh rỗi như thế này. Bình thường công việc bận rộn, giây phút được như vậy đúng là không nhiều.

Ăn được một lát thì Hi Hi bỗng khóc toáng lên. Lê Diệp đứng dậy, chạy vào trong, thấy thằng bé đã tỉnh ngủ, một chân thò xuống dưới nhưng không dám trườn tiếp, cứ nằm bò ra mép giường mà khóc.

Bé thằng bé lên, rồi Lê Diệp đưa nó vào ngồi cùng bàn ăn. Vừa nhìn thấy đầy bàn thức ăn, thằng bé lập tức nhào ra đòi lấy. Vợ vàng tóm lấy cái tay nó, Lê Diệp gấp một miếng thịt, thổi cho nguội rồi mới dứt cho nó. Nhưng có vẻ Hi Hi vẫn chưa thấy đủ, dùng sức nhào cả người lên bàn ăn, “Măm măm.”

Mới mấy ngày không gặp mà thằng bé đã lại học thêm được vài từ nữa, Lê Diệp cười, dứt cho thằng bé mấy món khác.

Nhìn thằng bé, Tôn Bách Niên xoa xoa đầu nó, “Doãn Chính Đặc biết chuyện cô chuyển đi không?”

Lê Diệp lắc đầu, nếu cô nói chuyện này cho Doãn Chính Đặc, e rằng cô sẽ càng khó đưa Hi Hi đi. Tuy nhiên cũng không thể giấu anh được mãi, tối nay cô không về, ngày mai nhất định thám Kim sẽ báo cho Doãn Chính Đặc. Nhìn thằng nhỏ trong lòng mình, cô lại mông lung, không biết Doãn Chính Đặc sẽ có phản ứng gì, tính tình anh vốn khó nắm bắt.

Hi Hi vẫn cứ đòi ăn, men theo mép bàn đòi bò lên trên.

Tôn Bách Niên cũng dứt cho thằng bé ăn, thằng bé chẳng ngại ngừng gì, cứ vô tư ăn, cái miệng nhỏ chóp cha chóp chếp.

Anh lại nghĩ, hôm nay mình xuất hiện, quả nhiên Doãn Chính Đặc tỏ vẻ tức giận, nhưng lòng anh không thẹn, bởi anh không thể đứng nhìn một người phụ nữ bị bắt nạt. Chứng kiến biểu hiện đó của Doãn Chính Đặc, Tôn Bách Niên thầm nghĩ, sớm muộn gì cũng phải đấu với anh ta. Người đàn ông đó, không lẽ nào lại dễ dàng buông tay Lê Diệp và Hi Hi.

Ăn xong, thu dọn bát đĩa, rồi Tôn Bách Niên vào phòng tắm kiểm tra. Chỗ này đã được sử dụng nhiều năm, ống dẫn nước hay vòi nước đều đã có vấn đề. Anh lại quan sát cửa sổ, khá chắc, nhưng cũng không đủ để hoàn toàn yên tâm.

Kiểm tra một lượt xong, anh nhìn Lê Diệp, “Tôi ra ngoài một lát, nhiều đồ phải thay mới lắm.”

Lê Diệp tiễn anh ra đến cửa, anh lại quay đầu bảo cô vào nhà chờ, rồi chủ động đóng cửa, chốc lát đã không nghe thấy tiếng chân đầu nữa.

Bé Hi Hi quay vào, Lê Diệp lấy ví ra kiểm tra tiền. Tối nay cô không thật sự mời khách, tiền thức ăn đều do anh thanh toán, vậy mà giờ anh lại định đi mua đồ dùng mới về thay cho cô. Cầm chiếc áo khoác anh đặt ở sofa lên, Lê Diệp tìm túi áo khó phát hiện nhất rồi nhét tiền vào. Hi Hi ngồi bên cạnh thấy cô làm thế thì mở to đôi mắt đen láy ra nhìn, có vẻ rất tò mò.

Lê Diệp đặt áo lại chỗ cũ, rồi cúi người nhìn thằng bé, khẽ véo mũi nó một cái, “Hi Hi phải nhớ chú Tôn nhé, chú ấy là người tốt, chú ấy đã giúp mẹ rất nhiều.”

Bỗng nhiên Hi Hi giơ tay lên vỗ liên tục, vui sướng kêu, “Bố, bố!”

Lê Diệp dạy nó, “Không phải là bố, là chú Tôn.”

“Ừ, bố!” Thằng bé cứng đầu nói.

Lê Diệp xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh của nó. Rồi bỗng có tiếng gõ cửa.

Mãi nghĩ sao Tôn Bách Niên lại đi nhanh như vậy, cô vợ vàng chạy ra. Cửa vừa mở, cô lập tức bị người đứng ngoài dọa cho hoảng sợ.

Anh giơ tay đẩy cửa ra, rồi sải bước tiến vào.

Lê Diệp chặn anh lại, “Doãn Chính Đặc, sao anh lại đến đây?”

Thấy Hi Hi đang ngồi trên sofa, Doãn Chính Đặc quay đầu nhìn cô chăm chăm, đáy mắt đặc vẻ lạnh lùng, “Tôi không đến, sao biết được cô giấu con tôi ở đâu?”

“Em không giấu Hi Hi.” Lê Diệp nhìn anh, “Em vốn định sẽ nói cho anh chuyện chuyển nhà.”

“Nhưng cô không hề làm.” Doãn Chính Đặc bức bối, “Cô với Tôn Bách Niên đêm hôm ở cùng một chỗ, cô còn định nói cho tôi biết cô ở đây?”

Lời anh nói vốn không lọt tai, Lê Diệp nhìn quanh căn hộ sạch sẽ, “Em mời anh ấy ăn cơm coi như cảm ơn thôi, chỉ đơn giản thế thôi.”

Doãn Chính Đặc hừ khê một tiếng, “Cô tìm được anh ta làm chỗ dựa vững chắc, đương nhiên đáng chúc mừng rồi... Lê Diệp, hình như tôi đã từng cảnh cáo cô, đừng có qua lại với anh ta, cô quên rồi thì phải?”

Thấy anh đi về phía Hi Hi, Lê Diệp vội vàng ngăn anh lại, “Bình thường em và anh ấy vẫn hay nói chuyện, sao lại không thể? Hi Hi là con em, em có quyền ở cạnh nó!”

“Voi luật sư thì lại không giống trước.” Anh cười lạnh, “Bắt đầu nói chuyện quyền lợi với tôi cơ đấy... Nhưng mà, Lê Diệp, tốt nhất là cô nên chú ý hành vi của mình. Còn chưa ly hôn, cô đã ra ngoài với người đàn ông khác, bổn phận của người mẹ cô còn không làm tốt, thì đừng nhắc đến chuyện quyền lợi.”

“Em nói rồi, bọn em chỉ ăn một bữa cơm cùng nhau thôi! Anh ấy là bạn em!” Lê Diệp cũng hơi tức giận.

“Là cái gì, trong lòng cô rõ ràng.” Doãn Chính Đặc cúi đầu nhìn cô chăm chăm, sắc mặt tràn ngập vẻ giận dữ.

Lê Diệp chẳng muốn cãi nhau với anh, cô chỉ ra cửa, “Em không muốn cãi nhau với anh, đây là nhà em, mời anh ra ngoài!”

Thấy người lớn nói chuyện không bình thường, Hi Hi ngồi trên sofa nhìn Doãn Chính Đặc chăm chăm, rồi bồng giờ tay, “Chú Tôn!”

Lời vừa dứt, Doãn Chính Đặc quả nhiên nổi giận, anh quay đầu nhìn thẳng nhóc, “Bố là bố con! Gọi chú Tôn cái quái gì không biết!”

Hi Hi quấy chân, “Chú Tôn!”

Doãn Chính Đặc còn chưa kịp dạy thẳng nhóc cách xưng hô, thì đã nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa. Rồi giọng nói của Tôn Bách Niên truyền tới, lạnh lùng, hờ hững, “Anh Doãn, tự ý vào nhà người khác, có lẽ không hay cho lắm thì phải?”

Doãn Chính Đặc quay đầu, hai mắt đầy lửa giận.

Trước kia anh chỉ cảm thấy không mấy vừa mắt Tôn Bách Niên, còn bây giờ thì thật sự không ưa nổi.

“Vợ tôi, con tôi ở đây, tôi vào mà tính là tự tiện? Anh đừng nghĩ anh là luật sư nên suốt ngày nói chuyện luật, tôi sợ anh chắc?” Thần sắc Doãn Chính Đặc hoàn toàn bị phủ một vẻ giận dữ, trông như thể muốn đánh nhau đến nơi.

Tôn Bách Niên vẫn cầm túi đồ, “Người không được hoan nghênh, bất kể là thân phận gì, đều tính là tự ý vào...”

Ánh mắt Doãn Chính Đặc trầm xuống. Lê Diệp đứng bên cạnh cũng chỉ vào cửa, “Doãn Chính Đặc, anh ra ngoài đi, hôm nay em và Hi Hi sẽ ở đây. Anh cũng thấy đấy, thằng bé ăn no ngủ kĩ, không xảy ra chuyện gì cả, anh có thể yên tâm.”

Thấy cô đuổi mình không hề khách sáo, anh nhú mày.

“Mời đi cho.” Tôn Bách Niên mỉm cười, giờ tay chỉ ra ngoài cửa.

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Ý lòng tơ vương

Trong nhà, Tôn Bách Niên thay xong vôi nước rồi quay đầu lại nói, “Được rồi, cái này chắc hơn nhiều, có thể dùng được rồi.” Lê Diệp đưa cho anh cái khăn lau mặt, “Cảm ơn anh.”

Anh lau tay rồi nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm nữa, nên anh nhặt áo khoác lên, “Cô nghỉ sớm đi... Tôi về đây, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Lê Diệp gạt đầu, “Anh uống rượu, đừng lái xe về.”

Anh lại nói, “Đương nhiên, bị bắt thì phiền lắm... Tôi thuê người lái.”

Lê Diệp tiễn anh ra cửa. Đến cửa, anh quay đầu lại nhìn cô, “Ở một mình thì nên cẩn thận chút, có ai đến phải biết rõ ràng mới được mở cửa.”

Lê Diệp lại gạt đầu, tiễn anh đi mà bỗng nhiên gọi anh, “À phải rồi, cho anh cái này...” Nói xong, cô lấy ra một chiếc hộp thiếc nhỏ. Đó là kẹo hoa quả, cách cái vỏ mà vẫn ngửi thấy mùi thơm ngọt.

Anh cười cười nhận lấy.

Xuống dưới, Tôn Bách Niên tìm xe của mình rồi ngồi vào ghế phó lái, sau đó gọi điện thoại cho người đến lái, chẳng mấy chốc đối phương đã xuất hiện.

Ngồi trong xe, anh lấy cái hộp ra, nhặt một viên kẹo bỏ vào miệng. Hơi chua, nhưng vị hoa quả rất ngon, dễ dàng che đi được mùi rượu trong miệng.

Anh báo địa chỉ cho tài xế, anh ta lập tức nổ máy, đưa anh về nhà.

Ngồi ngả vào ghế, đang định ngủ một lúc, nhưng vừa nhắm mắt, Tôn Bách Niên chợt nghe thấy một tiếng phanh chói tai, rồi cả người lao về phía trước. Cũng may anh cài dây an toàn, nếu không nhất định bị thương rồi.

Người lái xe cũng hoảng hồn, may mà có kinh nghiệm, kỹ thuật lái tốt nên mới có thể phản ứng kịp thời. Mở cửa xe ra, anh ta bực bội đến cạnh chiếc xe phía trước, “Ông có biết lái xe không đấy hả!”

Tôn Bách Niên vừa nhìn thấy biển số xe thì liền nhủ mày, anh biết đối phương xuất hiện không mang theo ý tốt nào.

Quả nhiên, cửa chiếc xe phía trước mở ra, người đàn ông bước xuống với vẻ vẻ mặt hờ hững, lạnh lùng.

Tựa vào cạnh xe, sắc mặt anh càng lạnh hơn.

Cửa xe bên này cũng được mở ra, Tôn Bách Niên thân nhiên nói, “Anh Doãn, lái xe như vậy nguy hiểm lắm đấy.”

Doãn Chính Đặc nhìn anh, “Tôi nói một lần cuối cùng cho anh nhớ, không phải chuyện gì anh cũng can dự được đâu... Chuyện giữa tôi và cô ấy, tốt nhất là anh đừng xen vào.”

“Là bạn bè, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn cô ấy gặp khó khăn... Anh Doãn, tôi cũng xin khuyên anh một câu, làm khó phụ nữ, không phải là hành vi của quân tử.” Tôn Bách Niên lạnh nhạt đáp lại.

“Tôi với cô ấy thế nào thì vẫn là vợ chồng, anh thì tính là bạn bè gì?” Doãn Chính Đặc bực tức nói.

“Trước khi bà Lê mất có nhờ tôi chăm sóc Lê Diệp, tôi không cần giải thích với anh, tôi chỉ cần có trách nhiệm với lời hứa của tôi.”

“Anh đừng có lấy lòng gà làm lệnh bài!” Doãn Chính Đặc chỉ vào anh, “Đừng nghĩ là tôi không biết anh đang có ý định gì, Lê Diệp là người của tôi, bất kể tới khi nào, người khác đừng hòng mơ tưởng đến cô ấy!”

Tôn Bách Niên thân nhiên nhủ mày, “Những lời này, anh Doãn nói với tôi không hợp rồi... Thứ nhất, tôi không mơ tưởng cô Lê, thứ hai, anh và cô Lê sắp ly hôn rồi, cô ấy sẽ không còn là người của anh nữa, anh đừng nên áp đặt ý nguyện cho cô ấy như vậy.”

Hai chữ ly hôn chưa bao giờ chói tai đến vậy, Doãn Chính Đặc gờ tay tóm cổ áo anh, “Ngày nào chưa ký tên thì ngày ấy vẫn là vợ chồng, anh làm thế chỉ uống công làm tiểu nhân mà thôi. Cảnh cáo anh, tránh xa cô ấy ra, tôi cực ghét phải nhìn thấy anh quanh quẩn trước mặt cô ấy, để tôi nhìn thấy lần nữa là tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Tôn Bách Niên chỉ cười. Đối mặt với sự trách móc không chút khách sáo nào như vậy, anh không hề tức giận, như có thể nhẫn nại đến cực điểm, nhưng sâu trong đáy mắt lại hiện lên tia sáng lạnh lẽo.

“Anh Doãn nói xong chưa?” Tôn Bách Niên nhìn anh, “Nói xong rồi thì phiền anh tránh đường, tôi đang vội về nhà...”

Doãn Chính Đặc trầm nghĩ phải tung đòn hiểm một chút, con người này rất khó đối phó, so với một Hạ Tùng Đào lỗ mãng, người này làm việc kín đáo, muốn so cao thấp theo kiểu lấy cứng đầu cứng chỉ là vô dụng. Anh giờ tay ý bảo tài xế nổ máy, rồi đi vòng qua phía trước, trở về xe mình.

Tôn Bách Niên khẽ ngáp một cái. Qua gương chiếu hậu, anh vẫn thấy Doãn Chính Đặc còn đứng đó, cả người toát ra vẻ lạnh lùng.

Đàn ông có lẽ đều mắc chung một cái tật, đó là lúc có được thì không biết quý trọng, khi mất đi rồi lại không cam lòng.

Khẽ lắc đầu, rồi anh nhắm mắt lại ngủ.

Đến đêm trời đổ mưa, có chút lạnh. Lê Diệp ra đóng cửa sổ, rồi bật điều hòa lên.

Nhìn Hi Hi ngủ say sưa, trong lòng cô càng cảm thấy kiên định hơn.

Một tia chớp xiên qua, ngay sau đó là tiếng sấm đình tai. Lê Diệp run lên, cuống quýt chạy qua che hai tai Hi Hi. Thằng bé hoảng sợ, khuôn mặt méo xệch. Lê Diệp vội dỗ dành nó, “Không sao, Hi Hi, đừng sợ.” Cô còn chưa nói xong, thì lại một tiếng sấm nữa vang lên, đùng đoàng như âm thanh ngoài chiến trường.

Ngày đầu tiên đến đây ở mà lại gặp phải cảnh thời tiết như vậy. Lê Diệp rầu rĩ, quay đầu đi mở tivi, âm thanh trên tivi ít nhiều có thể át được tiếng vang đáng sợ bên ngoài.

Hi Hi vẫn còn sợ hãi, chốc chốc lại tỉnh, hoảng hốt nhìn xung quanh.

Con mưa xối xả ngay trong nháy mắt, tấp xuống đất nghe rào rào, cộng thêm cả tiếng sấm, quả thật quá đáng sợ. Thêm một tiếng “đoàng”, cô hoảng sợ, lại bỗng nghe thấy một tràng tiếng đập ỳnh ỳnh ngoài cửa vọng vào.

Cánh cửa sổ hành lang khép hờ bị gió đập, phành phành gấp gáp, âm thanh này quả thật khiến người ta hoảng hồn. Lê Diệp lấy áo khoác, vừa mặc vừa đi ra cửa. Cánh cửa vẫn va đập liên hồi, cô mở cửa chính, tức khắc cả mưa lẫn gió tấp thẳng vào mặt.

Mặt đất chỗ hành lang ướt sũng nước mưa, gió rít gào, ngay cả vách tường cũng bị mưa hắt. Cô vội vàng chạy ra giữ cánh cửa sổ rồi ra sức kéo vào, nhưng một cơn gió lớn ào đến, hất hết nước mưa vào mặt cô, khiến cô loạng choạng lùi về phía sau mấy bước.

Còn chưa kịp đứng vững thì bên cạnh cô xuất hiện một bóng đen, chỉ một hai động tác đã đóng chặt được cánh cửa sổ lại, rồi bóng đen đó xoay lại, nhìn cô chằm chằm.

Lê Diệp sợ tới mức run bắn lên, quay đầu chạy vội về phía cửa lớn. Người phía sau lại giơ tay, tóm ngay lấy áo cô.

Suýt chút nữa Lê Diệp hét lên, thì chợt nghe thấy người đó bực bội nói, “Em thấy ma à?”

Nghe thấy giọng nói đó, Lê Diệp mới định thần lại được. Cô quay đầu, thấy người đàn ông đó đã ướt sũng, liền trừng mắt, “Sao anh lại...”

“Vào nhà nhanh!” Anh kéo cô trở vào nhà, sau đó buông cô ra, vẩy vẩy nước trên người, “Lấy cho tôi cái khăn, còn đứng đực ra đây làm gì!”

Lê Diệp không ngờ anh còn quay lại, ngoài trời đổ mưa tầm tã, anh không ở nhà mà lại chạy đến đây. Cô vội đi lấy cho anh cái khăn tắm, nhưng cả người anh ướt rượt, lau thế nào cũng vô ích. Thấy môi anh run run, cô đành đi tìm cho anh cái áo choàng tắm, để cho anh thay bỏ bộ quần áo trên người, “Anh mặc tạm cái này đi.”

Nhìn cái áo choàng tắm của nữ, Doãn Chính Đặc nhú mày, “Tôi mà lại mặc cái này?”

Nghe ra tiếng nói của anh cũng run run, cô vào nhà tắm bật nước ấm, “Anh tắm nước ấm đi, cẩn thận cảm.”

Anh đưa mắt nhìn Hi Hi nằm trên chiếc giường nhỏ. Tốt, thằng bé không sợ đến mức gọi lung tung. Anh quay đầu đi vào phòng tắm.

Anh nhìn một lượt, rất đơn giản, chỉ có mấy đồ dùng của nữ.

Dòng nước ấm xối xuống người khiến anh thư thái nhiều, cái lạnh cũng dần biến mất. Anh cầm khăn tắm của cô lau người, rồi thử mặc cái áo kia vào. Với cô thì nó khá rộng, nhưng mặc vào người anh, có lẽ sẽ là hơi thiếu vải.

Miền cường thất đai lưng, tay áo ngắn không nói, hai vạt áo bất chéo nhau không thể che được hết cả người anh, để lộ ngực không sao, chứ chỗ bên dưới lúc nào cũng có thể lộ ra. Treo chỗ quần áo ướt lên, anh ho khan hai tiếng rồi đi ra ngoài.

Nhìn màn mưa bên ngoài, Lê Diệp lại thấy hoảng, đúng là đã lâu rồi không gặp cảnh mưa gió kinh khủng đến thế. Nghe thấy tiếng anh, Lê Diệp quay đầu, vừa bắt gặp bộ dạng của anh, cô có chút bối rối, liên tục đưa tay cào tóc, “Trên ghế sofa có chăn đấy.”

Doãn Chính Đặc kéo chăn lên quấn quanh eo, vừa hay không phải ngược lưng. Anh đưa mắt nhìn ra bên ngoài, sấm chớp vẫn đùng đoàng, mưa gió rít gào, thời tiết này, đừng nói là phụ nữ và trẻ con, ngay cả đàn ông còn chẳng ngủ ngon nổi.

Lê Diệp nhìn anh, chẳng phải anh nổi giận đùng đùng hay sao, thế nào lại quay lại. Cô định hỏi nhưng lại cảm thấy hơi dư thừa.

Doãn Chính Đặc không nói gì, ngồi yên một lát rồi bỗng nhiên đứng dậy đi vào bếp.

Thấy anh cứ đứng ì trong bếp một lúc lâu, Lê Diệp đành đứng dậy, đi vào theo. Bắt gặp anh đứng nhìn tủ lạnh, cô liền hỏi, “Anh đói à?”

Anh lục tới lục lui, bên trong toàn là rau, không có gì ăn được luôn. Anh lại sờ bụng, hừ một tiếng thay cho câu trả lời.

Vừa nãy không nấu cơm, xào rau cũng không có gì ăn cùng, Lê Diệp nhìn anh, “Có mì ăn liền đấy.”

Anh chẳng nói gì, chỉ khoanh tay tự động lùi về sau. Nhìn dáng vẻ như vậy là biết chắc không định tự tay làm, Lê Diệp đành tìm mì, chất nước vào nồi để nấu cho anh.

Chẳng mấy chốc, trong nồi đã bốc ra mùi thơm. Lê Diệp nhìn ra bên ngoài qua tấm cửa kính, không biết sao trận mưa này lại dữ dội như thế, hạt mưa bị gió tạt, tấp vào cửa kính nghe rào rào đến âm ỉ. Cô lại nhìn hình ảnh anh phản chiếu qua tấm kính, anh đang nhìn mình. Cô vội cúi đầu, đảo mì lên.

“Rồi, ăn được rồi đấy.” Lê Diệp múc mì ra, đặt bát lên bàn rồi gọi anh.

Doãn Chính Đặc bước đến, ngồi trên ghế, bung bát mì lên. Có lẽ là do quá đói, cũng có lẽ là giữa đêm mưa lạnh lại được một bát mì nóng hổi là quá hợp, anh cảm thấy nó cực kỳ thơm.

Thấy anh loáng cái đã ăn sạch bát mì, Lê Diệp nhú mồm, “Anh làm gì mà ăn nhanh thế?”

“Em cứ thử một ngày không ăn cơm đi, thì chỗ này còn chẳng bỏ dính răng.” Anh húp canh, đến canh mà còn ngon như vậy chứ.

“Sao anh không về nhà?” Lê Diệp lẩm bẩm, lại vào bếp chần cho anh mấy quả trứng.

Anh hừ hừ. Ban ngày họp, đến gần tối cũng chưa ra đầu vào đầu, nhận được điện thoại của cô nói muốn đến đón Hi Hi, anh thấy trời mưa nên không muốn để cô tự đến, vậy mà cô lại cố tình đến, như thể muốn một ngày thì anh sẽ giấu Hi Hi đi không bằng. Anh vội vàng quay về, không được ở cùng Hi Hi đã đành, vậy mà anh còn thấy cô đi cùng Tôn Bách Niên. Bất kể người đàn ông kia có mục đích gì, chỉ cần anh ta xuất hiện bên cạnh Lê Diệp là đã khiến anh vô cùng khó chịu rồi.

Doãn Chính Đặc liếc nhìn cô. Cô vẫn còn tỏ ra hiên ngang, nói mình và Tôn Bách Niên không có gì. Một gã đàn ông bám sau một người phụ nữ, nói rằng chỉ vì một lời hứa, đứa con còn chẳng tin tuyệt đối, anh không phải đứa trẻ lên ba, anh có thể nhìn ra tâm tư người kia chắc chắn không đơn giản như thế. Vậy mà cô lại quá đơn thuần, còn đưa người ta về nhà. Cô nam quả nữ ở cùng một chỗ, lần một lần hai không sao, nhiều lần sau đó, không xảy ra chuyện gì mới là lạ.

Lê Diệp thấy anh nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu liền hỏi, “Sao anh lại đến?”

Vấn đề này mà còn phải hỏi, anh nhú mồm, tỏ vẻ không thèm trả lời. Ăn thêm hai quả trứng chần, rồi anh nhìn cô, “Tôi sợ em không chăm Hi Hi cho tốt, quả nhiên là không tốt thật.”

“Em không chăm sóc tốt thế nào?” Lê Diệp không phục, “Hi Hi đang ngủ ngon lành đấy thôi!”

“Tôi mà không đến, thằng bé chắc không ngủ nổi vì sợ.” Doãn Chính Đặc lại nhìn ra cửa, “Tôi đến muộn chút nữa thì chỗ này đã ngập rồi.”

“Trời đổ mưa, chuyện này em không kiểm soát được.” Lê Diệp nhìn anh chằm chằm, người này đúng là không biết nói lý lẽ.

“Nếu con tôi ở trong biệt thự, đừng nói là ngoài trời đổ mưa, nằm dưới lưỡi dao nó cũng sẽ không bị ảnh hưởng một chút nào.” Anh lạnh lùng nói.

Lê Diệp không còn lời nào để nói, hoàn cảnh cô có thể cho Hi Hi chỉ có vậy, cô đã hao tổn tâm sức rất nhiều rồi, nhưng cũng không thể cho nó căn biệt thự kiên cố, năng lực của cô là có hạn.

Thấy cô trở về giường cùng Hi Hi chứ không để ý đến mình nữa, Doãn Chính Đặc ngán ngừ ăn nốt rồi lau miệng, đi ra theo.

Anh ngồi bên mép giường, nhìn Hi Hi say ngủ. Thằng nhỏ này chẳng phân biệt nổi địch ta, thấy anh thì gọi chú Tôn, chẳng lẽ thấy chú Tôn kia thì lại gọi bố? Nghĩ ra lại thấy tức, Doãn Chính Đặc khẽ nắm lấy cẳng chân thằng bé, thật là muốn tóm nó dậy đánh một trận mả.

Mưa đã ngớt đi nhiều, không còn đáng sợ như trước. Đêm đã khuya, Lê Diệp cũng thấm mệt, hai mắt cay cay, cô nhìn đồng hồ, “Mẹ con em phải ngủ rồi.”

Đây rõ ràng là đang đuổi mình đi, Doãn Chính Đặc nhú mồm, cúi đầu nhìn mình, “Em bảo anh cứ thế này mà ra ngoài?”

Lê Diệp không để ý đến anh, người chạy loạn giữa đêm mưa là anh, cái dáng vẻ lăm lệt chính nghĩa theo kiểu “đều tại em”, thật khiến người ta chẳng nói nổi nữa.

Giờ chỉ còn có ba người, không khí tuy rằng không thật sự hòa hợp, nhưng dù sao cũng không có người ngoài, cảm giác không còn quá xa xôi nữa.

Anh nhìn người phụ nữ vừa ngã xuống gối. Nói đến ly hôn, dường như cô đã chuẩn bị rất kỹ càng... Không, phải nói là, cô hoàn toàn không cần chuẩn bị. Đồ đạc đã dọn xong, ra đi gọn gàng, còn chẳng nói với anh câu nào. Còn anh thì sao? Chuyện ly hôn đôi với anh mà nói, như phân tách rõ ràng ranh mạch một nửa cuộc sống, không cần hẹn ước, chỉ cần một chữ kí là xong.

“Lê Diệp.” Doãn Chính Đặc cất tiếng gọi cô, “Em muốn đi làm, phải dọn ra ngoài, tôi biết không ngăn cản được em.” Anh ngừng một lát rồi nói tiếp, “Nhưng em phải đảm bảo là không gần gũi với người đàn ông nào khác...”

Lê Diệp lập tức nhú mồm, lời như vậy, anh nói ra lại chỉ khiến người ta cảm thấy bị xúc phạm. Cô không thèm khát đến mức đó, còn chưa ly hôn mà đã định đi tìm hạnh phúc mới.

Thấy cô tỏ ra khó chịu, anh nói thêm, “Tôi là vì Hi Hi thôi, tôi không mong thằng bé không phân biệt được ai mới là bố đẻ nó.”

Suy cho cùng, đàn ông đều là giống ích kỷ. Anh có thể nửa đêm đi ra ngoài với Diệp Cẩm Lan, còn cô lại không thể mời bạn ăn một bữa cơm.

“Em biểu hiện kiểu gì đấy?” Người phụ nữ này càng ngày càng bạo gan, nói cô thế mà cô lại để lộ ra vẻ coi thường. Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Tôi bảo em đừng có kết giao bạn trai lúc thằng bé còn nhỏ như vậy mà em lại không vui sao?”

“Em nói rồi, em không có, bây giờ không có, sau này cũng không luôn!” Lê Diệp nặng nề trả lời anh.

Anh hừ hừ, “Tốt nhất là em nói ra thì nên biết giữ lời.”

Chẳng muốn tranh cãi với anh, Lê Diệp lại trầm nghĩ, anh ép cô như thế mà không nghĩ đến mình mấy hôm trước còn xuất hiện trên báo.

Hi Hi nằm giữa hai người, hoàn toàn không biết bố mẹ đang chuẩn bị chia tay. Thằng bé chép chép cái miệng nhỏ nhắn, y hệt như lúc nhai miếng thịt thơm ngon hồi chiều.

Trên người hơi lạnh, Doãn Chính tóm chần kéo lên qua đùi.

Lê Diệp quay đầu nhìn anh, “Anh làm gì đấy?”

Đứng là hỏi một câu vô nghĩa, kéo chần lên còn làm được gì nữa. Anh mệt nhọc cả ngày, giờ chỉ muốn ngủ một giấc.

Lê Diệp ngồi dậy nhìn ra bên ngoài. Mưa không còn to nữa, anh lại có xe, từ đây đi xuống dưới có vài bước chân, mà đêm mưa như thế này căn bản là chẳng có người ngoài đường, lấy đâu ra ai quan tâm anh có bộ dạng gì. Cô liền xuống giường, tìm ô ra đưa cho anh, “Anh phải nghỉ ngơi, về sớm chút đi.”

Doãn Chính Đặc nhìn chằm chằm cái ô. Anh đang chui trong ổ chần ấm áp, sao phải ra ngoài đội mưa đội gió, trừ khi đầu óc có vấn đề. Anh chẳng quan tâm đến cái ô nữa, chỉ nghiêng đầu, vùi mặt vào gối Hi Hi ngủ.

“Anh...” Lê Diệp thấy anh không muốn đi thì thầm bực chính mình không cẩn thận, để anh biết được chỗ ở, sau này tránh không khỏi những chuyện phiền toái khác.

Anh chiếm lấy giường rồi, cô chẳng thể ngủ tiếp được, đành lấy chần đi ra sô pha.

Thấy cô có vẻ định ngủ trên ghế sô pha, Doãn Chính Đặc ngồi dậy, buồn bực nói, “Để tôi ngủ đằng đây, đêm nay tôi mệt quá rồi, bên ngoài đường trơn, tầm nhìn cũng không tốt để lái xe.”

Thấy anh bước đến, Lê Diệp không nói gì nữa, chỉ tránh ra. Anh nằm vật xuống, rõ ràng là đang bực mình.

Con tức giận của anh cũng thật là lạ. Đã quyết định chia tay, việc gì phải can thiệp đến chuyện của đối phương, nếu lo cô có hạnh phúc mới mà quên Hi Hi thì đúng là thừa thãi. Cô là mẹ đẻ thằng bé, Hi Hi là sinh mệnh của cô, cô có thể bỏ qua hết bạn bè, chứ sao bỏ thằng bé được.

Có lẽ anh thật sự mệt mỏi, đắp chần lên không bao lâu là đã nghe thấy tiếng ngáy.

Trở lại giường, Lê Diệp tắt đèn. Chắc chắn đêm nay anh không đi rồi. Không biết là lúc trước anh không về, hay về rồi lại quay lại. Mưa to gió lớn thế này, anh vội vàng đến...

Trong lòng cô dâng lên một cảm xúc khó hiểu. Nút thắt như vậy, chẳng phải là một chuyện tốt. Không thể thân nhiên đối mặt với nhau, ý lòng thì vẫn to vương, không bằng cứ vui về một chút.

Hi Hi chợt cọ cọ vào ngực cô. Người thằng bé nồng mùi sữa thơm, cô đưa tay xoa đầu nó...

Thế nhưng, phải vui về thế nào đây? Giữa họ, mãi mãi có bé cưng này làm mối liên kết...

Thầm thở dài, cô vỗ vỗ Hi Hi rồi cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rả rích, trong phòng, ấm áp an tường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Đi chơi

Trời hừng sáng, cơn mưa bên ngoài cũng ngừng hẳn, mặt trời ló dạng, xem chừng hôm nay sẽ là một ngày tạnh ráo.

Doãn Chính Đặc cảm thấy giấc ngủ này thật ngon, không có ai quấy rầy, chẳng phải bận tâm chuyện gì, được ngủ một mạch đến sáng. Ngáp một cái, anh mở mắt, bất gặp ngay thằng nhóc đang nằm bò trên giường nhìn mình chằm chằm.

Nở nụ cười tươi rói, Hi Hi giơ tay ra, hươ hươ cánh tay tròn lẳn về phía anh.

Doãn Chính Đặc mềm lòng, quên ngay chuyện thằng nhóc này tối qua làm phản, vẫy vẫy tay, “Lại đây nào... Đến đây với bố.”

Hi Hi câu hiểu câu không, lồm cồm bò dậy, còn cười toe toét với anh. Nó nhặt quả bóng đồ chơi có thể phát ra âm thanh ở bên cạnh, vẫy vẫy tay, làm Doãn Chính Đặc phải gọi nó, “Ra đây với bố nào... Hi Hi, tự bước ra đây nào.”

Thấy thằng bé tay cầm quả bóng, chân cổ trườn xuống khỏi giường, động tác có phần nguy hiểm, Doãn Chính Đặc lại thấy có cái thảm, ánh chừng độ cao của cái giường, thầm nghĩ những tình huống có thể xảy ra, nhưng vẫn cố vũ nó, “Xuống nào... không sao đâu con.”

Hi Hi thò hai chân xuống khỏi giường, quấy quấy vài cái, rồi lại nhích xuống. Thằng bé thông minh, biết xuống luôn sẽ ngã nên vừa tóm lấy ga giường vừa nhích xuống dưới từng tí một.

Thấy thằng bé cuối cùng cũng xuống đất được, Doãn Chính Đặc ngồi dậy, dựa vào sô pha, tiếp tục quan sát thằng bé chập chững đi về phía mình.

Mới sáng sớm đã thấy bố, Hi Hi có vẻ cực kỳ vui vẻ, nụ cười trên mặt vô cùng tươi sáng, bước cao bước thấp, thằng bé chẳng may bị va đầu vào cạnh ghế sô pha. Doãn Chính Đặc không vui nổi nữa, vội vàng bế thằng bé lên đùi, xoa xoa đầu nó, “Có đau không?”

Hi Hi dẫu miệng, phù phù hai tiếng, làm bắn đầy nước bọt vào mặt anh.

Véo véo má thằng bé, để thằng bé ngồi yên trên đùi, Doãn Chính Đặc quay đầu lại, ngửi ngay thấy mùi thơm bay ra từ trong bếp.

Hôm nay là ngày cuối tuần, Lê Diệp được nghỉ, cô đón Hi Hi về, hẳn là sẽ có kế hoạch khác nữa.

Tối qua ngủ trên sô pha, trên người được có mỗi cái chăn mỏng, chớp mũi ngura ngura, bất chợt anh ngoảnh mặt đi, hắt xì một cái rõ to. Có dấu hiệu cảm cúm, Doãn Chính Đặc rút khăn giấy lau mũi, lại bất gặp Lê Diệp đi từ trong bếp ra. Cô nhắc Hi Hi ra khỏi lòng anh, đặt thằng bé trở lại giường.

Thấy anh lấy giấy lau mũi, cô nói, “Quần áo của anh vẫn chưa khô, em xuống dưới kia mua cho anh một bộ mới rồi, anh mặc vào đi.”

Doãn Chính Đặc còn chưa nói gì, cô đã lại dặn, “Em với Hi Hi sắp ra ngoài rồi, anh thay nhanh đi.”

Doãn Chính Đặc nhìn bộ quần áo đặt bên cạnh, lập tức mở ra xem. Ướm thử vào người, có vẻ là vừa. Anh khoác chiếc sơ mi dài tay vào, dù là hàng giá rẻ nhưng không hề xấu, anh mặc vào cũng thấy rất thoải mái.

Lê Diệp bế Hi Hi ra ăn sáng, anh ngồi ở phía sau ho khê một tiếng, “Không có cái đấy...”

Lê Diệp quay đầu, thấy phía dưới anh chỉ có chiếc áo choàng tắm che đi, nhưng anh chẳng nói rõ ràng, chỉ vỗ vỗ chân, ý bảo anh không có quần lót để mặc. Lê Diệp không đời nào đi mua cho anh, chỉ đưa mắt nhìn vào nhà tắm, “Cái của anh... tự lấy máy sấy mà sấy.”

Thấy hai mẹ con cô tập trung ăn sáng, Doãn Chính Đặc nhủ mảy, nhưng cũng đành tự mình đi vào nhà tắm.

Cái quần cũ của anh vẫn hơi ẩm, anh đi tìm máy sấy, ngồi xuống cạnh bồn tắm sấy. Bên ngoài truyền vào tiếng bát đĩa lách cách, anh lại nghe thấy bụng kêu rột rột. Cúi đầu nhìn bụng, rồi anh quăng cái máy sấy sang một bên, đứng dậy đi ra ngoài.

Trên bàn có bánh quẩy cô mua, cô còn nấu thêm cả cháo thịt nạc. Doãn Chính Đặc ngồi xuống, cầm đôi đũa vừa lấy từ trong phòng bếp ra, cầm đầu vào ăn ngay lập tức.

Lê Diệp lờm anh, chẳng ai bảo anh ở lại ăn, vậy mà anh lại cứ tự động như thế.

Mới ăn hai miếng cháo mà cả người đã khoan khoái, anh cứ hiên ngang như vậy, chẳng có chút khách sáo nào.

Thấy anh ăn hết gần nửa chỗ đồ ăn, Lê Diệp nhủ mảy. Còn chưa ăn được mấy, cô đã đứng dậy đi lấy quần áo cho Hi Hi. Mặc dù bên ngoài trời quang tạnh ráo, nhưng vẫn hơi lạnh, cô mặc cho Hi Hi bộ đồ liền thân hình hươu cao cổ mà cô mới mua về, trông thằng bé cực kỳ đáng yêu. Hi Hi chớp chớp đôi mắt to tròn, cánh tay được hai cánh tay áo ôm vừa khít, nên trông nó lại càng giống quả cầu thịt hơn.

Mặc quần áo cho con trai xong, Lê Diệp cũng đi thay quần áo. Xong xuôi, cô cầm chìa khóa, đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc hẵng còn đang ăn, “Mẹ con em phải đi rồi.”

Doãn Chính Đặc hừ hừ, và cái hết luôn bát cháo. Anh vào nhà tắm sờ thử cái quần, cũng coi như đã khô. Vội vàng thay quần áo, rồi anh đi ra, “Đi thôi.”

Lê Diệp bế Hi Hi ra khỏi cửa, anh cũng ra theo, cô khóa cửa cẩn thận rồi bế thằng bé xuống dưới. Trông hai cánh tay cô gầy gò, không ngờ lại khỏe như vậy. Thằng nhóc nhà họ mập mập là thế, bế một lúc thôi là đã mỏi như cánh tay, thế mà cô bế cả ngày cũng không thấy kêu ca gì.

Hi Hi tựa vào đầu vai cô, trông đến ngoan ngoãn, nhưng lại vừa lè lưỡi với Doãn Chính Đặc, vừa lăm bằm câu gì đó,

Anh nghe không hiểu, vậy mà Lê Diệp lại chợt mỉm cười. Chọc chọc cái cằm con trai, anh hỏi cô, “Nó nói gì vậy?”

Lê Diệp nghe hiểu, nhưng câu thằng bé nói ra có vẻ không hợp với khung cảnh này cho lắm...

Có lẽ là do hay được người lớn hỏi, nên thằng bé mới học được, lúc không có gì chơi là cứ nói đi nói lại. Vừa rồi, câu thằng bé nói là, “Có đi tè không?”

Đi đến ven đường, Lê Diệp đợi một lát nhưng chẳng thấy chiếc taxi nào. Cô vừa chỉnh lại cái mũ nhỏ cho Hi Hi, vừa quan sát xe.

Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Em định đi đâu?”

Cô không trả lời, cũng không quay đầu lại.

Không xa, có một chiếc xe buýt đi tới, trên xe không có người máy, chỗ trống rất nhiều. Lê Diệp nhìn biển ghi trạm đỗ, thấy có thể đến chỗ mình cần nên định bế Hi Hi lên.

Doãn Chính Đặc vội vàng chạy ra, “Em cho con tôi ngồi xe buýt? Em đi đâu, để tôi đưa đi!”

Lê Diệp không để ý đến anh, xe vừa dừng, cô lập tức bế Hi Hi lên, tìm chỗ an vị. Hi Hi ăn vận trông tròn xoe, ngồi trên đùi mẹ, thẳng bé tò mò nhìn ngó xung quanh, một lát sau, nó đột nhiên chỉ về phía trước, “Bố, bố.”

Lê Diệp ngược mắt lên, liền thấy người đó đang đi về phía mình. Anh không có tiền lẻ, nên chia tay ra với cô, “Cho tôi một tệ.”

Lê Diệp vốn không muốn để ý đến anh, nên anh đành phải tự tay lấy túi của cô ra. Lục một lúc cũng tìm thấy một đồng tiền xu, anh nhanh chóng ra bỏ vào thùng tiền ở đầu xe.

Bác tài xé từ đầu đến cuối không hề nói gì anh. Trông anh đĩnh đạc mà lại sáng sủa, thông thường mọi người vẫn luôn có lòng khoan dung với kiểu người như thế.

Bỏ tiền vào hòm xong, anh ngồi xuống cạnh cô, trông đáng vẻ như là vốn dĩ đã đi cùng cô, cô cũng đừng hòng đưa Hi Hi đi đâu một mình.

Cái kiểu kè kè như thế này chỉ khiến Lê Diệp cảm thấy bị nghi ngờ, “Em có thể chăm sóc tốt cho Hi Hi, tại sao anh lại không tin?”

Doãn Chính Đặc ngồi bên cạnh, hai tay cho vào túi quần. Thật ra bộ quần áo này rất thoải mái, cô đúng là khéo chọn thật. Xe lăn bánh, anh nhìn ra bên ngoài, “Cuối tuần tôi cũng chẳng có việc gì làm, tôi đi xem em chăm Hi Hi thế nào.”

Trước đây đâu phải là chưa từng thấy, cho dù cô không có nhiều kinh nghiệm, nhưng phụ nữ vẫn luôn chu đáo hơn đàn ông, cô có chăm cách nào đi nữa, thì vẫn hơn một người ông chân tay thô ráp.

Hi Hi ngồi yên được một lúc thì lại đòi sang với Doãn Chính Đặc, hai tay cứ vuron mãi về phía anh. Thế nhưng, Lê Diệp lại ấn tay nó về, không cho thằng bé nhào sang.

Doãn Chính Đặc đành ngồi bên cạnh chơi đùa cùng nó. Người ta nói, lòng người luôn hướng xuống phía dưới, đối với thế hệ sau lại càng dành sự yêu thương hơn, quả là không sai. Trước giờ anh chưa từng nghĩ rằng mình có thể làm một người cha tốt, việc đó đối với anh quá mức xa xôi. Thế nhưng, chỉ cần nhìn Hi Hi, từng giây từng phút anh đều có thể cảm nhận được tình cha cuộn cuộn trong mình.

Lại nhìn người phụ nữ ở bên cạnh, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ, nếu cô dám đưa Hi Hi đến cạnh một người đàn ông khác, anh thà rằng bóp chết cô còn hơn.

Mãi ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, Lê Diệp không biết người đàn ông bên cạnh suy nghĩ miên man đến độ vấy cả sát khí. Nhìn đồng hồ, đoán vẫn đủ thời gian, xem tốc độ này thì việc đến đúng giờ là không thành vấn đề.

Lâu lắm rồi không ngồi phương tiện công cộng, vậy nên Doãn Chính Đặc lại cảm thấy rất dễ chịu, không phải để ý chuyện gì cả, tuy rằng không thoải mái như xe riêng, nhưng lại có cảm giác rất tự do. Di động của anh để trên xe, không mang bên mình, cũng vì lý do ấy mà anh cảm thấy mọi sự nặng nề đều được quẳng bỏ. Trước mắt thì công ty không có việc gì quan trọng, mọi việc cứ tiến hành như thường, chỉ thỉnh thoảng có đôi việc cần đến ý kiến của anh. Nhưng hiện giờ anh lảng lạng trốn mất, họ không đến nỗi không biết nên làm thế nào, có đôi khi ý lại là một thói quen xấu.

Một lúc sau, xe báo đã đến điểm dừng, Lê Diệp bế Hi Hi chuẩn bị xuống. Doãn Chính Đặc muốn bế thẳng bé nhưng cô lại không cho. Xe dừng lại, cô lập tức đi xuống. Doãn Chính Đặc cũng vội vàng xuống theo. Đưa mắt nhìn, hóa ra là cô muốn đến viện hải dương.

Lấy tấm vé đã mua sẵn từ trong túi ra, Lê Diệp dẫn Hi Hi đi qua cửa soát vé. Doãn Chính Đặc chạy vội ra quầy mua vé, đến lúc xong xuôi thì Lê Diệp đã bế thẳng bé đi được một đoạn khá xa rồi.

Cô không đợi anh, nhưng anh không hề giận, vì chính anh muốn đi theo cơ mà.

Qua cửa, bên trong đều là bể cá, có đủ loại cá. Hi Hi ghé sát vào tấm kính thủy tinh, nhìn thấy một con rùa biển từ từ bơi đến gần, nó reo lên, “Cá, cá!”

Lê Diệp dạy nó, “Hi Hi, đây là rùa biển.”

Doãn Chính Đặc đứng bên cạnh cũng nhìn theo thẳng nhóc nghịch ngợm, lại bổ sung, “Nghìn năm vương bát, vạn năm quy.”*

**“Vương bát” chỉ rùa, “quy” cũng là rùa, bên Trung Quốc hay dùng từ “Vương Bát” hay “Vương Bát Đản” để chỉ những kẻ khôn nạt, chẳng ra gì. Câu này mình hiểu là chửi mấy thằng đều lại hay sống dai =))*

Hi Hi nghe xong cũng học nói được một từ, nhắc lại theo luôn, “Vương bát!”. Nói xong, nó lại chỉ vào con sứa trong bể, sung sướng nói, “Vương bát!”

Lê Diệp liếc xéo người đàn ông đứng bên cạnh, âm thầm mắng anh, chẳng được câu hay ho nào, vậy mà còn lo cô không nuôi dạy con tốt, đúng là đôi trắng thay đen mà.

Thăm quan xong một vòng, Lê Diệp dẫn Hi Hi đi đến đường hầm đáy biển. Dưới đất có băng chuyền tự động, Hi Hi có vẻ thấy thú vị, cứ nhào xuống đòi đi bộ. Cô đặt thẳng bé xuống, nhưng nó quá nhỏ, không nhìn thấy rõ mấy con cá nên chỉ một lát là đã sốt ruột, kéo kéo Doãn Chính Đặc đòi anh bế.

Được sự “cho phép” của con trai, Doãn Chính Đặc nhắc bổng thẳng bé lên cổ. Ngồi trên cổ bố, Hi Hi gần như có thể chạm vào nóc đường hầm.

Đang thăm quan, bỗng nhiên nhìn thấy một con cá mập, Hi Hi sợ hãi rụt cổ lại, còn tóm chặt tóc bố. Cổ chịu đau, anh hạ thẳng bé xuống ôm vào lòng. Dù sợ nhưng vẫn thích xem, Hi Hi lại chỉ vào con cá mập to lớn, “Vương bát!”

Những du khách xung quanh đều bị chọc cười, Hi Hi thấy thế lại càng như được cổ vũ, thấy con cá nào bơi qua cũng chỉ trỏ rồi kêu vương bát. Thấy con trai bị dạy hư, Lê Diệp vội bịt miệng nó lại, “Hi Hi, đây là cá mập.”

Hi Hi gật gật đầu, nhưng cũng không biết là có hiểu hay không. Thằng bé ôm cổ bố, chăm chú nhìn những con cá bơi qua trước mặt, ánh mắt ngập tràn vẻ thích thú.

Chẳng mấy chốc đã thăm quan xong lối đường hầm. Phía bên ngoài đang có màn biểu diễn người cá. Nhân viên lặn vận bộ người cá đuôi đỏ bắt đầu múa trong nước, thỉnh thoảng lại có đàn cá bơi bên cạnh, mái tóc dài của cô ấy như đám rong biển đong đưa trong làn nước, hình ảnh đó vô cùng mộng ảo.

Hi Hi ghé sát mặt vào tấm kính, tò mò nhìn người trong bể kính. Bên cạnh “mỹ nhân ngư” bỗng xuất hiện một con cá voi trắng khổng lồ, nó há miệng bơi về phía cô người cá. Con cá voi hôn cô người cá một cái, rồi phun ra một loạt những bọt nước trắng xóa.

Hi Hi kinh ngạc chỉ vào người cá, lại dùng ánh mắt đó nhìn bố mẹ, như thể muốn họ cùng nó xem màn trình diễn lí thú này. Cũng may thằng bé không đòi vào nước chơi, cũng không chỉ vào cô người cá rồi nói hai chữ kia, mà chỉ ghé gần vào, để lộ ra sự kinh ngạc và tò mò về thế giới kì diệu này.

Càng đi Hi Hi càng tỏ ra hưng phấn. Lê Diệp dẫn thẳng bé đi xem biểu diễn, tìm một chỗ để ngồi. Doãn Chính Đặc không đi cùng, Lê Diệp đoán là anh hết hứng thú rồi, chỗ này căn bản chỉ thích hợp cho trẻ con chơi. Một lát sau, Doãn Chính Đặc quay lại, tay cầm theo hai cây kem. Anh ngồi xuống cạnh cô, đưa cho cô một cây, rồi bế Hi Hi vào giữa hai người, sau đó đưa cho nó cây kem còn lại, “Ăn đi con.”

Hi Hi cầm cây kem lên cắn cắn, chỉ chốc lát mà mồm mép đã nhoe nhoét kem.

Ở đây đều là bố mẹ đưa con đi chơi, Lê Diệp đưa mắt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, nếu hôm nay anh không đến, vậy thì Hi Hi sẽ là đứa trẻ duy nhất chỉ có mẹ đi cùng.

Có nhiều chuyện có thể khắc phục được, cô là người lớn, cô có thể thoải mái, nhưng trẻ con, luôn luôn không chấp nhận việc chỉ có một người thân ở bên cạnh, cho dù vì lí do gì, cho dù có đầy đủ vật chất đi chăng nữa.

Ôm Hi Hi, lòng cô không mấy dễ chịu. Cô đưa sinh mệnh nhỏ này đến với thế giới, nhưng lại không thể cho nó một cuộc sống bình ổn viên mãn.

Ngồi giữa bố mẹ, Hi Hi có vẻ rất vui, bàn tay nhỏ đặt lên đùi của hai người, trông như đang muốn mượn lực để nhảy xuống.

Tiết mục biểu diễn cá heo này có vẻ rất thú vị, Doãn Chính Đặc nhắc Hi Hi ngồi lên vai mình, rồi đưa thẳng bé đến gần sân khấu hơn. Đến nơi, anh nói với nhân viên hướng dẫn vài câu, họ liền đồng ý để Hi Hi đứng ngay sát bể. Tiếng còi vang lên, một con cá heo ngoi lên khỏi mặt nước, dùng cái mõm dài dài hôn Hi Hi một cái.

Thằng nhóc sợ đến mức hét âm lên, nhưng lại bật cười khoái trí ngay lập tức, thò tay ra sờ sờ con cá heo. Cảm giác trơn trơn khiến nó cực kỳ thích thú, quay đầu mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Doãn Chính Đặc.

Anh cũng đưa tay sờ sờ con cá heo, hai bố con đều để lộ ra nụ cười thỏa mãn. Anh lại cầm tay Hi Hi, vẫy vẫy về phía Lê Diệp đang ngồi trên khán đài. Lúc này, dường như họ được trở về thời điểm lúc trước, khi trong lòng không hề có khúc mắc gì. Họ chỉ giống như một gia đình ba người cùng nhau đi chơi, chỉ cần vui vẻ là được, không phải bận tâm đến những mối phiền muộn khác.

Chơi đùa được một lúc, người Hi Hi cũng ướt ướt. Lê Diệp vội chạy đến, vừa lau người cho nó, vừa bắt thang máy để lên tầng ăn cơm.

Hôm nay có không ít người đến đây vui chơi, lên đến nơi mới cảm thấy có phần đông đúc. Doãn Chính Đặc luôn theo sát hai mẹ con Lê Diệp, anh vừa sợ mình lạc mất hai mẹ con, lại vừa sợ con trai bị lạc... Có điều, anh vẫn luôn đi cạnh hai người, rõ ràng là lo hão.

Đến nhà ăn lại phải qua cửa thu phí, trên người anh không có nhiều tiền. Nếu không phải sáng nay tiện tay lấy ít tiền mặt trong túi áo đi, thì e là anh chẳng mua nổi vé vào cửa.

Vé Lê Diệp mua là vé trọn gói, cô vào được, còn Doãn Chính Đặc thì bị nhốt ở ngoài. Cái sĩ diện của anh không cho anh gọi cô, anh đứng ở ngoài cửa, vừa cố móc túi vừa gãi đầu. Có câu, nghèo rồi mừng toi, nghèo rồi nước mắt, giờ anh đã được linh hội rồi.

Hi Hi thấy bố bị chặn ở ngoài, liền ngoái đầu lại gọi to, “Bố, bố!”

Lê Diệp quay đầu, thấy Doãn Chính Đặc đứng ngoài cửa. Anh vẫn đứng thẳng lưng ưỡn ngực, vẫn là cái vẻ đạo mạo đó, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ khẩn cầu với cô. Đoán ngay là anh không có tiền, Lê Diệp thờ dãi, bế Hi Hi ra quầy tiếp tân đặt thêm một chỗ nữa. Xong xuôi, Doãn Chính Đặc mới được vào.

Rốt cuộc anh cũng biết thế nào là quần bách, một mực đòi ngồi trong góc. Ở đây ăn buffet, Lê Diệp bé Hi Hi đi chọn đồ ăn, còn Doãn Chính Đặc thì ngồi yên trông chờ.

Một lát sau, hai mẹ con quay về, mỗi món chỉ lấy có hai phần, căn bản là không đếm xỉa gì đến anh. Doãn Chính Đặc chép miệng, rồi đành đứng dậy tự đi lấy đồ ăn.

Thấy anh có vẻ khó chịu, Lê Diệp quay sang nhìn con trai ngồi bên cạnh. Giả sử thời gian có thể quay ngược trở lại, cô thật sự mong vận mệnh của hai người thay đổi, nếu như không gặp nhau, thì sẽ không phát triển đến ngày hôm nay. Mâu thuẫn của hai gia đình, khúc mắc của hai thế hệ, đến giờ, ngay cả thế hệ vô tội thứ ba cũng phải chịu tội cùng.

Doãn Chính Đặc – người bị hắt hủi – quay trở lại với một đĩa thịt. Anh ngồi xuống, xắt từng miếng bít tết cho vào miệng. Tuy rằng thịt không mềm, hương vị cũng chẳng thể nào sánh được với bít tết ở nhà hàng cao cấp, nhưng công con đi chơi cả ngày, anh vừa mệt vừa đói, ăn toàn miếng to, cực kỳ sáng khoái.

“Này anh, không được chụp ảnh ở đây!” Bên cạnh truyền đến tiếng nói của một người phục vụ.

Doãn Chính Đặc quay đầu, thấy ngay một người đàn ông đang bị chặn lại vì đã chụp ảnh. Người kia thu máy ảnh lại, quay đầu định chạy đi.

Đã có kinh nghiệm mấy lần “được” lên báo, Doãn Chính Đặc lập tức đứng dậy, đi nhanh về phía người đó.

Có lẽ là chột dạ, bước chân người kia cực kỳ nhanh, nhưng Doãn Chính Đặc đã kịp chặn lại trước mặt, “Vừa nãy anh chụp à?”

Người kia lập tức kéo chặt chiếc áo khoác, “Tôi chỉ chụp mấy món ăn để đăng lên mạng thôi...”

Doãn Chính Đặc chìa tay ra, “Mang cái máy ảnh của anh ra đây.”

“Chắc anh không phải là nhân viên ở đây nhỉ? Tôi chụp gì có liên quan đến anh không?” Người kia cương quyết.

“Tôi nhìn thấy anh hướng ống kính về phía chúng tôi.” Doãn Chính Đặc nhú mày, “Nếu không mang ra, tôi sẽ báo cảnh sát... Cảnh sát hoàn toàn có quyền mở máy ảnh anh ra xem.”

“Thế thì có làm sao!” Người kia bắt đầu cãi ngang, “Tôi thấy thằng bé đáng yêu, chụp một tấm ảnh mà cũng phạm pháp sao?”

Tóm lấy vạt áo anh ta, Doãn Chính Đặc bực bội nói, “Con tôi, anh là cái thá gì mà chụp?”

Lê Diệp thấy anh có vẻ như sắp định đánh người, vội vàng chạy tới, “Sao thế? Sao lại cãi lộn vậy?”

Doãn Chính Đặc không chịu buông tay, anh quay đầu nhìn người nhân viên nhà hàng, “Giúp tôi báo cảnh sát... Người này chụp trộm chúng tôi.”

Không hề ý thức được độ nghiêm trọng của vấn đề, nhân viên nhà hàng và cả Lê Diệp đều cảm thấy phản ứng của Doãn Chính Đặc hơi quá. Hiện giờ có nhiều người đi ăn nhà hàng rồi chụp ảnh đăng lên mạng, thấy con nhà người ta đáng yêu, chụp một tấm ảnh cũng là bình thường. Thế nhưng anh lại vô cùng cương quyết, tóm chặt lấy người kia, “Lập tức xóa hết ảnh, không thì gọi cảnh sát đến rồi nói chuyện tiếp... Nếu anh chỉ đến đây ăn cơm, thì sẽ chẳng dùng máy ảnh chuyên nghiệp thế này, mà cũng chẳng ở mỗi khu ngồi ăn chụp chúng tôi, chứ không ra chỗ lấy đồ ăn.”

Người kia không chịu được sự uy hiếp của Doãn Chính Đặc nên đành lôi máy ảnh ra. Bên trong toàn là ảnh ba người nhà họ ngồi ăn. Doãn Chính Đặc xóa sạch đồng ảnh bên trong, rồi rút cả thẻ nhớ máy ảnh ra.

Đương nhiên người kia không vui về gì cho cam, lăm bắm một lúc lâu, sợ Doãn Chính Đặc báo cảnh sát nên mới chịu đi.

Chuyện như vậy chung quy vẫn luôn làm ảnh hưởng đến tâm trạng. Bị một lớn một nhỏ nhìn mình chăm chăm, Doãn Chính Đặc đành ngồi xuống, tiếp tục ăn, “Ăn đi, không có chuyện gì đâu... Giờ lắm kẻ biến thái lắm.”

Lê Diệp cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, dù sao thì cô chỉ là một người bình thường, Hi Hi cũng vậy. Doãn Chính Đặc nói không có chuyện gì, cô cũng không để tâm nhiều. Đủ loại đồ ăn ngon trước mắt, chẳng mấy chốc đã chiếm hết mối quan tâm của họ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Em hãy tin anh

Ăn cơm xong, cả nhà chuẩn bị đi về.

Hi Hi ôm mãi món đồ chơi hình chú cá heo, còn Doãn Chính Đặc thì bế nó. Thằng bé chơi mệt rồi, tay ôm đồ chơi, đầu dựa vào vai Doãn Chính Đặc ngủ gà ngủ gật.

Cả nhà lại lên xe buýt. Lê Diệp thấy Doãn Chính Đặc bế con trai thì bèn lấy tiền ra bỏ vào thùng.

Tìm được chỗ ngồi thì xe cũng lặn bánh. Hi Hi đã ngủ say, ngả vào lòng bố, thằng bé ngủ cũng chẳng mấy từ té, mí mắt ti hí, lưỡi thều ra, khiến Doãn Chính Đặc cực kỳ buồn cười.

Trước giờ không hề phát hiện ra, ngồi trên phương tiện giao thông công cộng lại thành thói quen vậy. Tuy rằng người đông, nhưng ngồi vào chỗ rồi là cứ ung dung ngồi đợi đến nơi mình cần, dọc đường đi có thể nhân nhả ngắm phong cảnh, quả thật là một kiểu hưởng thụ.

Không phải bé Hi Hi, nhưng Lê Diệp cũng chẳng được ung dung. Trên đùi cô là cái túi to đựng đựng quần áo và mấy thứ đồ dùng của Hi Hi, nặng chình chịch, người làm mẹ đều phải chuẩn bị những thứ này khi đưa con ra ngoài chơi.

Cánh tay bé con có chút mỏi, Doãn Chính Đặc nhìn Lê Diệp, mấp máy môi nhưng không nói gì, chỉ nhìn vào cái túi đặt trên đùi cô.

Lê Diệp cũng đoán ra. Cô mở túi, lấy ra một chai nước, “Muốn uống không?”

Anh gật đầu, Lê Diệp liền mở nắp chai ra. Trong lòng anh còn ôm thằng bé, tay không thể thoải mái hoạt động, cũng không thể nhúc nhích được nhiều, chỉ có thể nhướn người về phía cô. Lê Diệp đành phải đưa chai nước qua cho anh. Anh nhướn cổ uống mấy ngụm liền, làm nước chảy dọc theo khóe miệng. Sợ nước giọt vào con, không kịp lấy giấy ăn, Lê Diệp liền giơ tay lau cho anh. Lau xong, cô lau tay mình, lại chợt ý thức được hành động đó quá mức thân mật. Cô thu tay lại, liếc nhìn Hi Hi đang ngủ ngon lành, rồi quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Doãn Chính Đặc cảm thấy cảm âm ấm, hành động của cô rất tự nhiên, mà anh cũng rất hưởng thụ sự tự nhiên đó. Nếu cô không đột nhiên thu tay lại, thì anh cũng chẳng hề ý thức được có gì không đúng. Sự xa cách đột ngột đó khiến anh cảm thấy vô cùng bức bối.

Dọc đường đi vô cùng yên lặng, hai người đều dồn sự chú ý vào cậu con trai, vì vậy bầu không khí cũng không quá ngột ngạt.

Về đến nơi, hai người cùng xuống xe. Hi Hi vẫn đang ngủ say sưa, nằm ngoan ngoãn trong lòng bố.

Lên tầng, anh đặt con trai xuống giường, còn Lê Diệp đi dọn chỗ đồ trong túi ra xếp lại gọn gàng. Doãn Chính Đặc ngồi bên cạnh một lát, thấy cô có vẻ chẳng để ý đến mình thì mới đứng dậy, đi ra khỏi cửa.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Lê Diệp cho rằng anh đã đi, cô lấy nước ấm lau rửa tay chân cho Hi Hi.

Như thế này cũng tốt, họ cùng bớt chút thời gian cho Hi Hi một bầu không khí ấm áp hoàn chỉnh, cho dù ngắn ngủi, nhưng với thằng bé mà nói thì đó cũng là một sự an ủi.

Vào nhà tắm rửa mặt, Lê Diệp mới phát hiện ra quần áo của anh vẫn còn ở đây. Đêm qua anh bị ướt, cởi bỏ bộ quần áo ra rồi phơi trong này, vừa này không mang đi. Cô ra lấy điện thoại, đang nghĩ xem có nên gọi điện nhắc anh hay không thì cửa mở ra.

Cô quay đầu lại, thấy Doãn Chính Đặc xách hai cái túi vào, bên trong có không ít hoa quả. Anh để chìa khóa lên mặt tủ ở cạnh cửa, rồi tự nhiên xỏ đôi dép lê đi vào trong nhà. Cô không biết anh lấy chìa khóa của mình lúc nào, chẳng trách ra vào tự do như thế. Lê Diệp quan sát anh cầm túi hoa quả đi vào trong nhà bếp, tự mình đi rửa đồng táo, đáng diệu đó, không có vẻ gì là định đi.

Thấy cô nhìn mình, Doãn Chính Đặc cầm một quả táo lên, “Muốn ăn không?”

Lê Diệp không muốn ăn, cô chỉ cảm thấy hành động này của anh có vẻ không thích hợp cho lắm. Anh không đi, cũng không hề có ý định đi.

Hi Hi đang ngủ bỗng khóc thét lên, Lê Diệp vội vàng gác mọi chuyện lại, chạy vào trong. Hóa ra thằng nhóc ngủ mơ, khóc hai ba tiếng rồi lại ngây ngô cười, cô bèn đưa tay vỗ vỗ cho nó ngủ tiếp.

Dỗ cho Hi Hi ngủ xong, ra ngoài, cô lại nhìn thấy Doãn Chính Đặc nằm vật ra sofa ngủ. Chiếc sofa không to, anh nằm trên đó phải khoanh hai tay lại, chân cũng phải gập vào, trông đến chật vật. Lê Diệp còn nghe thấy tiếng ngáy của anh nữa. Hi Hi khá nặng, anh bế cả buổi chắc cũng mệt. Một người đàn ông cao to lại nằm trên chiếc sofa bé trông thật tội, Lê Diệp liền đi lấy cái chăn, đắp lên người anh.

Một lớn một nhỏ, ngủ nguyên cả một buổi chiều.

Lê Diệp ngồi xem tài liệu đến tận khi Hi Hi tỉnh lại, lúc ấy sắc trời cũng nhá nhem tối rồi.

Cô bế Hi Hi lên, thằng nhóc ngủ say tề ra cả quần, thấy khó chịu là bắt đầu quấy khóc. Cho vào nhà tắm lau rửa rồi thay một cái quần khô, nó vui lên hẳn. Rồi Lê Diệp đưa cho nó món đồ chơi, để nó tự ngồi trên giường chơi một mình. Cô mang cái quần ướt và ga giường đi giặt, quay đầu lại nhìn, may là thằng bé vẫn rất ngoan.

Đợi mẹ đi, Hi Hi trườn xuống khỏi giường, có kinh nghiệm từ lần trước, thằng bé xuống khá thành thạo, xuống đến nơi, nó đi ngay về phía sofa. Biết là an toàn, nó giơ chân, cổ sức trèo lên, trên mặt còn như có một nụ cười nghịch ngợm, sau đó giẫm thẳng vào người Doãn Chính Đặc.

Bị bàn chân nhỏ giẫm lên ngực, Doãn Chính Đặc suýt nghẹn thở. Anh mở mắt, liền bị bàn chân trắng nõn đạp vào mặt, vừa động dậy thì Hi Hi lại đặt

phịch cả cái mông vào bụng anh. Doãn Chính Đặc rên lên một tiếng, trừng mắt nhìn tiểu tử “giết người không thèm đền mạng”.

Thấy anh trừng mắt như sắp bùng nổ nhưng Hi Hi cũng không sợ, nó chớp chớp mắt, lại ngã cả người xuống dụi dụi vào bố. Hành động như vậy thật sự khiến người ta không có sức chống cự. Nó dính lấy anh như keo, làm anh phải ôm nó, vỗ vỗ cái mông tròn, “Lần sau không được giẫm vào mặt bố, nghe chưa?”

Hi Hi giờ bàn tay nhỏ nhắn chọc vào mũi anh, nhưng biết làm thế nào được, vì thế nào cũng tốt, thằng bé là phần mềm mại nhất trong lòng anh, chỉ có thể dùng sự dịu dàng để đối xử với nó.

Giặt xong quần áo, Lê Diệp lau tay rồi ra ngoài, thấy ngay hai bố con nằm cùng một chỗ xem tivi, là phim hoạt hình. Hi Hi xem rất chăm chú, nhưng đáng ngạc nhiên là Doãn Chính Đặc cũng đang theo dõi, thỉnh thoảng còn vỗ vỗ vai con trai rồi dạy nó, “Đây là gấu này, gấu cắn người đấy.” Điều bộ của anh cực kỳ nghiêm túc, y như thầy giáo đang dạy học sinh vậy.

Lê Diệp quay đầu vào phòng bếp, rửa ít nguyên liệu rồi làm hai món mặn đơn giản với một bát canh.

Người thấy mùi thức ăn, Doãn Chính Đặc nhìn con trai, thằng bé cụng trán với anh một cái, nở nụ cười toe toét. Hẳn là thằng bé cũng biết, giờ bố mẹ ở cùng nhau, nó có một gia đình đầy đủ cho nên nó mới vui vẻ như vậy, quần lấy bố không rời.

Có một số việc tốt nhất là không cần nghĩ đến nữa. Lúc không nghĩ đến thì sẽ tha hồ vui vẻ, không phải e ngại gì, tuy rằng ngăn ngui nhưng thà rằng trí nhớ kém đi một chút, quên đi trong chốc lát, không cần nhớ đến.

Bụng đồ ăn lên, Lê Diệp lại chẳng gọi Doãn Chính Đặc, chỉ có anh tự động bế Hi Hi vào ăn cơm.

Uống một ngụm canh, chỉ là rau xanh đậu phụ thôi mà lại ngon như vậy, Doãn Chính Đặc ăn vài bát liền, đến đầu lưỡi còn tê.

Cả ngày anh không về nhà, cũng không đi làm, di động thì chẳng thấy đổ chuông, bên ngoài trời đã tối mịt, không thể để anh ở lại thêm đêm nữa, Lê Diệp bèn nhìn anh và nói, “Anh...com nước xong thì về nhà đi.”

Cũng đoán trước là cô sẽ hạ lệnh đuổi mình, nhưng được đến giờ là anh đã cảm thấy vượt quá mức mong muốn rồi. Anh lau miệng, không trả lời, coi như là cam chịu.

Hi Hi bỗng tự xúc một quả trứng cút trong bát mình bỏ vào bát Doãn Chính Đặc, đôi mắt chớp chớp, còn gọi bố hai lần. Biểu hiện của thằng bé tối nay cực kỳ tốt, khiến anh cảm nhận được cái gọi là hiếu thảo, vô cùng thỏa mãn. Cái khác có thể giả, nhưng riêng huyết thống thì không thể thay đổi được. Con trai từ khi nào thì biết nhớ đến bố thế này, Doãn Chính Đặc ăn luôn quả trứng cút trong bát, ánh mắt lóe ra tia sáng thâm trầm.

Ăn cơm xong, anh không thể ở lại tiếp được. Lê Diệp bế Hi Hi lên giường chơi, đến khi thằng bé không đề ý, Doãn Chính Đặc đi khoác áo, ra nói với hai mẹ con, “Tôi đi đây.”

Lê Diệp nhẹ nhàng ừ một tiếng, không quay đầu lại. Hi Hi đang mãi chơi, cũng chẳng nhìn thấy Doãn Chính Đặc. Từ trong nhà đi ra, con gió lạnh chọt ủa vào cổ. Kéo áo khoác lại, rồi Doãn Chính Đặc đóng cửa, kiểm tra cửa sổ hành lang một lần nữa, chắc chắn không bị gió thổi tung ra rồi mới đi xuống dưới.

Cảm giác này không được tốt cho lắm, có sự mất mát, nhưng anh hiểu. Vốn dĩ tất cả đều thuộc về mình, vậy mà bây giờ chỉ còn là ảo ảnh. Có được trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, lại song hành cùng với cảm giác khó quên. Anh hạnh phúc, nhưng trong lòng lại đồng thời tồn tại áp lực. Có một số chuyện quá mức trầm trọng, không cách nào bỏ qua được.

Lên xe rồi anh mới mở điện thoại ra xem. Chỉ nghĩ là sẽ có nhiều việc vặt, nhưng không ngờ là có nhiều tin nhắn nhưng anh lại chẳng muốn xem. Vội vàng lướt qua, tin quan trọng thì trả lời, không thì chẳng để ý nữa. Anh gấp một cái, ngủ no ăn no rồi, đêm dài lại vừa mới bắt đầu, anh nhìn vào bóng đêm, tìm không ra một nơi mình muốn đi.

Đang ngồi thừ ra thì di động đổ chuông.

Anh nhìn tên người gọi thì liền nhú mày, không muốn nghe.

Một lát sau, người đó gọi lại lần thứ hai. Thấy phiền, anh lấy điện thoại lên, bắt máy.

Người ở đầu bên kia có vẻ rất sốt ruột, “A Đặc, sao anh không nhận điện thoại? Anh đang ở đâu vậy?”

“Anh đang ở bên ngoài.” Day day mi tâm, Doãn Chính Đặc ngả người vào tay lái, “Có chuyện gì?”

“Anh có thể đến gặp em một lát không? Em có chuyện muốn nói với anh... Em đang ở biệt viện Lập Sơn.

Nghe giọng nói uể oải của đối phương, đoán là đã xảy ra chuyện không hay, Doãn Chính Đặc kiểm tra vị trí của mình, chỗ này cách biệt viện không xa lắm. Anh khởi động xe, đánh tay lái đi.

Tới nơi, Doãn Chính Đặc đáp thang máy lên. Anh gõ cửa, người ở trong cảnh giác hỏi anh là ai, vừa báo tên, cửa liền mở ra. Phía sau cánh cửa là một

gương mặt xa lạ, người đó nhìn ra ngoài một lát, xác nhận không có ai khác rồi mới vội vàng đóng cửa lại.

Người vừa rời ra mở cửa là quản lý của Diệp Cẩm Lan. Chị ta nhìn Doãn Chính Đặc, dùng giọng điệu khẩn cầu nói: “Anh Doãn, tôi biết quan hệ bạn bè giữa anh và Cẩm Lan không tệ, lần này anh nhất định phải giúp con bé, bằng không tiền đồ của con bé sẽ bị hủy hoại mất!”

Anh còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, tại sao mình lại có liên quan đến tiền đồ của Diệp Cẩm Lan, thì quản lý của cô ta đã cầm quyển tạp chí ở bên cạnh lên, đưa cho anh, “Có người có ý hại Cẩm Lan. Nhiều lần này đều là có người có ý chụp con bé.”

Cầm lấy quyển tạp chí, Doãn Chính Đặc nhìn thấy ngay trang bìa. Trên đó, lại là anh. . .

Anh đưa Lê Diệp và Hi Hi đi viện hải dương, đi ăn cơm, toàn bộ hành trình đều bị chụp lại. Gương mặt thẳng nhỏ và Lê Diệp đã bị gạch đen, nhưng vì là người quen thuộc, nên chỉ cần liếc qua đã nhận ra.

Ngay lập tức, con giận dữ bùng lên. Thứ nhất, anh không phải là người của giới giải trí, thứ hai, anh không làm chuyện gì phạm pháp, đưa vợ con đi chơi thôi mà cũng đáng một lần lên tạp chí? Kẻ chụp trộm họ ở nhà hàng, quả nhiên không phải hạng tử tế. Anh đã xóa hết ảnh trong máy ảnh, vậy mà ảnh vẫn có cách đăng được nhiều ảnh lên thế này. Hôm đó đúng là anh quá bất cẩn, đáng lẽ phải kiểm tra cả di động của mình nữa.

Anh đang nghiêng răng tức giận thì người quản lý nói, “Đây là bản thảo của số ngày mai, bạn tôi đưa cho tôi, sáng mai sẽ phát hành. . . Anh Doãn, xin lỗi vì đề chuyện này liên lụy đến anh, nhưng mục tiêu của họ có lẽ là Cẩm Lan, họ muốn hủy hoại Cẩm Lan.”

Doãn Chính Đặc lại nhìn vào trang bìa tạp chí. Có ảnh gia đình ba người họ, tiêu đề là anh cùng vợ con có một chuyến đi chơi ngọt ngào, ở góc lại là ảnh Diệp Cẩm Lan, bên cạnh là dòng chữ ngụ ý, Diệp Cẩm Lan là kẻ thứ ba, cùng những từ phê phán cô ta phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Người quản lý kia nhìn Doãn Chính Đặc, “Anh Doãn, nếu số tạp chí này được phát hành ra, hình tượng của Cẩm Lan sẽ xuống dốc không phanh, chúng tôi đang bàn bạc về một bộ phim rất quan trọng, phía bên kia yêu cầu nghệ sĩ phải giữ hình tượng trong sạch, nếu để người khác nghĩ Cẩm Lan là loại phụ nữ này, thì cơ hội ngàn năm có một của con bé sẽ bị chìm xuống nước mất. . .”

Doãn Chính Đặc lật giờ quyển tạp chí ra xem. Anh quả thật cực kỳ cảm hận kẻ đã chụp những bức ảnh này, hận ủ mưu đã lâu, nếu không đã chẳng bám theo anh mãi như thế, rồi tại sao hắn biết anh đi viện hải dương, đến chính anh còn chẳng biết mình có hành trình như vậy. Nội dung bên trong đều là phê phán Diệp Cẩm Lan, bôi mớ cả những scandal trước nay giữa cô ta và Doãn Chính Đặc, mà thời điểm đó, Doãn Chính Đặc đã là đàn ông có vợ, ngay cả con trai cũng đã lớn lắm rồi. Chẳng những biến anh thành gã đàn ông tệ bạc, mà còn mắng Diệp Cẩm Lan là kẻ thứ ba không biết xấu hổ.

Doãn Chính Đặc liếc tên quyển tạp chí rồi quay đầu đi gọi điện thoại, anh có quen vài người bạn làm ở mảng này. Anh siết chặt quyển tạp chí, thầm nghĩ trong lòng, chuyện này rốt cuộc là nhắm vào Diệp Cẩm Lan hay là chính mình. Không hiểu sao anh lại có cảm giác, mục đích của đối phương không hề tốt lành gì. Không giống như những tạp chí lá cải khác là chỉ vì mục đích giải trí, những bức ảnh này cực kỳ có tính mục đích.

Phía tạp chí kia có vẻ khá cứng, dùng một loạt quan hệ, thương lượng mấy lượt, họ mới đồng ý nhận tiền là xong việc.

Buông điện thoại xuống, Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn Diệp Cẩm Lan. Cô ta cũng bị chuyện này làm cho đứng ngồi không yên. Đang ở thời kỳ sự nghiệp đỉnh cao, xảy ra chuyện này, không khác nào chặt đứt tiền đồ của cô ta.

Nhiều lần lên tạp chí, họ không đề phòng đến chuyện những kẻ kia sẽ nhúng tay mọi lúc mọi nơi. Nhưng chung quy, không có kẻ hở, ruồi bọ ắt sẽ không bầu, không lộ mặt, sẽ không bị chụp đến.

Doãn Chính Đặc nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, anh về đây, sau này không có chuyện gì thì đừng gọi điện thoại, bọn họ không chụp được ảnh thì tự nhiên chuyện này sẽ minh bạch.”

Diệp Cẩm Lan cũng biết anh tức giận, thái độ của anh với chuyện này còn hơn cả chán ghét. Anh không phải là người của giới giải trí, đương nhiên không quen với việc cuộc sống của mình bị phơi bày ra trước mặt người khác.

“Em xin lỗi. . .” Diệp Cẩm Lan cũng không biết nói gì hơn, “Mấy hôm nữa em sẽ ra nước ngoài chụp ảnh, trong một thời gian ngắn sẽ không trở lại.”

Doãn Chính Đặc nhìn cô ta một cái rồi quay đầu đi ra cửa.

Anh không muốn chuyện này phát sinh một lần nữa. Trước khi bước ra khỏi cửa, anh có ý dựng thẳng cổ áo lên, che khuất mặt rồi mới lên xe.

Ngày hôm sau.

Lê Diệp dậy khá sớm, lúc Hi Hi còn đang ngủ. Cô mở máy tính lên để xem vài thứ. Trang tin giải trí vẫn có tin mới như thường lệ, cô chỉ lướt qua rồi định tắt đi, nhưng bỗng nhiên ánh mắt lại dừng tại một hình ảnh quen thuộc.

Trong ảnh có ba người, người bị gạch đen che mặt là cô và Hi Hi, chỉ Doãn Chính Đặc là lộ diện, bên cạnh là dòng chữ vô cùng chói mắt. . . “*Trong nhà có kiều thê, bên ngoài có nữ minh tinh, thương nhân hưởng phúc vẹn toàn.*”

Bài viết đó khá dài. Ảnh và tên của Diệp Cẩm Lan không khi nào là không xuất hiện, bởi cô ta là ngôi sao đang nổi, nhưng tin tức ngày hôm nay vừa xuất hiện đã gây sự chú ý lớn, bình luận cũng gần lên đến mười nghìn. Đại đa số đều mắng Diệp Cẩm Lan không biết xấu hổ, mắng Doãn Chính Đặc

trắng hoa, làm chuyện có lỗi với vợ con. Cũng có rất nhiều bình luận thông cảm cho vợ con Doãn Chính Đặc; lại có người nói mát, rằng người phụ nữ kia chịu bước vào cửa nhà giàu là vì tiền, chắc đã sớm đoán được có ngày này.

Nghe thấy tiếng kêu của thằng nhỏ, Lê Diệp vội đóng trang tin lại rồi chạy nhanh vào trong.

Hi Hi vẫn buồn ngủ, chỉ muốn đi vệ sinh. Cô bế cả người nặng chịch của thằng bé đi vào nhà vệ sinh. Vào đến nơi, nhìn thằng bé nằm trên tay mình, tâm trạng Lê Diệp có chút phức tạp.

Cô đã có ý định tách ra khỏi Doãn Chính Đặc, tin tức tình ái của anh bị tung ra, cô không có lý do gì để can thiệp, đó là quyền tự do của anh, mà thật cũng chẳng có cái gọi là “hưởng phúc vẹn toàn”. Lý lẽ là vậy, nhưng khi đối mặt, thì nhất thời lại không thể tiếp nhận được toàn bộ việc này.

Cô áp mặt vào đầu Hi Hi, cô và Hi Hi chỉ là người bình thường, không muốn đối mặt với con sóng gió như vậy. Cô lại có chút lo lắng, bị chụp ảnh, còn bị công khai lên mạng, cho dù người qua đường không chắc đã nhận ra, nhưng cô vẫn sợ có người lại theo dõi mẹ con cô. Cuộc sống như vậy, khiến người ta không có chút cảm giác an toàn nào.

Còn không biết đã xảy ra chuyện gì, Hi Hi quay mặt vào ngực cô, ngủ tiếp chứ không định tỉnh dậy.

Ôm quả cầu thịt ấm nóng, lòng Lê Diệp tràn ngập nỗi sầu lo.

Sáng sớm đã bị tiếng chuông điện thoại phá quấy, Doãn Chính Đặc vò vò đầu, mò lấy cái điện thoại rồi bấm nút nhận.

Nghe đầu bên kia nói, mắt anh lập tức mở to ra, anh ngồi luôn dậy, “Cái gì? Chẳng phải họ đã đồng ý không đăng tin à?”

Nghe nói là đăng lên mạng, anh đi thẳng ra bàn làm việc, bật máy tính, mở trình duyệt web.

Thậm chí còn chẳng cần tìm kiếm lâu, tin đầu của các trang giải trí đều cùng một đề tài, Diệp Cẩm Lan là kẻ thứ ba. Không có gì có thể hấp dẫn hơn cái này nữa.

“Chết tiệt.” Doãn Chính Đặc siết chặt nắm tay, rõ ràng là có sự chuẩn bị trước, cầm tiền rồi mà cũng không xong. Đưa tin này ra, tương đương với việc không nể mặt anh, nếu không phải nhắm vào anh, thì ai có thể mạnh hơn tiền được.

Phản ứng đầu tiên của anh là liệu Lê Diệp và Hi Hi có bị ảnh hưởng không. Mặc quần áo xong, anh định lao ngay ra ngoài. Nhưng rồi anh lại nghĩ, giờ mình đang là nhân vật gây chú ý, ra ra vào vào không chắc đã không có người theo dõi, cứ thế mà đi thì sẽ khó có thể bảo đảm được rằng sẽ không gây phiền toái cho cô.

Lập tức lấy điện thoại ra, anh nhìn chăm chăm vào dãy số đó, chẳng hiểu sao lại không thể nào gọi được cho cô. Anh gửi một tin nhắn, “Chờ anh tối nay đến tìm em, em hãy tin anh.”

Tin cái gì, anh không nói rõ, nhưng anh biết cô sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Lại một cơn sóng gió nữa

Công ty giải trí.

Người quản lý buồng điện thoại xuống, Diệp Cẩm Lan nhìn chị ta, muốn hỏi nhưng không nói ra lời được. Thờ dãi một hồi, người quản lý nhìn cô ta, “Chị đã bảo em phải chú ý sinh hoạt cá nhân một chút rồi. Em xảy ra scandal với người khác không nói, nhưng mà Doãn Chính Đặc là người kết hôn rồi, chẳng phải em đã biết từ lâu rồi sao! Sao cứ qua lại với anh ta làm gì! Em không biết mình là nhân vật của công chúng sao hả!”

Diệp Cẩm Lan đưa tay chống lên trán. Cô ta không hề làm gì quá giới hạn cả, tuy rằng đối với Doãn Chính Đặc, tâm tình có chút tệ nhị. Họ quen nhau qua một người bạn, hiện cũng coi như là bạn bè, cô ta biết anh đã kết hôn, cũng từng gặp vợ anh, bản thân cô ta không hề có ý cướp đoạt tình cảm, nhưng lúc nhìn thấy người đàn ông kia, cô ta sẽ cảm thấy đúng là “cảnh đẹp ý vui” nên không kiềm chế được mà sinh hảo cảm với anh. Chỉ bấy nhiêu đó thôi không phải là chuyện quá đáng gì. Cô ta không có ý để cảnh nhà báo chụp được, sống trong môi trường này, nhất cử nhất động đều có thể bị phơi bày không sót chút nào.

“Bên kia nói tạm thời ngừng dự án của em, vai diễn đó có thể sẽ tìm người thay thế.” Người quản lý dùng ánh mắt “tiếc rên sắt không thành” mà nhìn cô ta, “Cơ hội tốt như thế bày ra trước mắt, mà em lại không nắm chắc được.”

Diệp Cẩm Lan cúi đầu, không thể phản bác được. Cô ta không thể trách được ai khác. Ai cũng muốn giành vai diễn kia, cô ta vất vả lắm mới lọt vào

mắt xanh của chủ đầu tư, chỉ lơ lửng một chút là người khác đã chen chân vào. Trận chiến này có người tranh đấu cùng cô ta, mà chuyện này, chắc chắn cũng có kế hoạch. Ngồi ngẫm nghĩ, cô ta cười khô, oán ai cũng vô dụng thôi, đều tại cô ta làm ra.

Gọi điện cho bộ phận quan hệ xã hội xong, người quản lý nhìn Diệp Cẩm Lan, “Em chuẩn bị một chút đi, chiều nay mở họp báo, suy cho cùng vẫn là bị đổ tội vô căn cứ, không thể cứ thế chịu oan được.”

Diệp Cẩm Lan đứng dậy, người quản lý lại ghì cô ta xuống, “Tốt nhất là em gọi điện cho Doãn Chính Đặc đi, nhờ anh ta thanh minh giúp, tốt hơn nữa là phối hợp với vợ anh ta, như vậy sẽ càng hiệu quả hơn.”

Thành ra thế này rồi, gọi cho Doãn Chính Đặc làm sao được, lại còn muốn anh đưa vợ đến nữa chứ. Diệp Cẩm Lan thở dài.

Đến phòng nghỉ, cô ta lấy di động ra xem. Có hai số, số làm việc và số cá nhân, số làm việc thì bị người ta gọi đến gần như cháy máy, cô ta phải tắt đi mới có được chút yên tĩnh, còn số cá nhân thì có không ít bạn bè an ủi. Cô ta không muốn nói gì, tựa vào sofa, do dự một lúc mới gọi cho Doãn Chính Đặc.

Anh không bắt máy, giọng nói của hộp thư thoại lại truyền ra. Bị kéo vào trong cuộc, bên phía anh chắc cũng không tránh được chuyện bị làm phiền. Nhìn số máy của anh một lát, Diệp Cẩm Lan gửi một tin nhắn qua, hy vọng anh có thể ra mặt thanh minh, tự chứng minh sự trong sạch của mình, cũng là giúp đỡ cô ta. Gửi xong, cô ta cảm thấy vô cùng áy náy. Trong lòng cô ta có chút mục đích riêng, lại khiến anh không được bình yên, còn cả Lê Diệp và đứa con nữa. Cô ta không muốn làm người thứ ba, cũng không muốn phá hoại gia đình người khác....

Thờ dài, cô ta nằm vật xuống sofa, không muốn dậy nữa.

Công ty.

Doãn Chính Đặc từ phòng họp đi ra, cô thư ký đi đằng sau cứ định nói lại thôi.

Đặt tài liệu lên bàn, anh nhìn cô thư ký đứng bên cạnh, “Nói đi.”

“Vừa rồi có rất nhiều ký giả gọi điện đến, nói muốn phỏng vấn anh ạ.”

Doãn Chính Đặc mặc kệ, không cần nói thì thư ký cũng sẽ từ chối thay anh.

“Còn nữa ạ...” Cô thư ký nhìn anh, “Mẹ anh gọi điện đến, nhấn anh gọi lại.”

Biết thừa là bị mắng, Doãn Chính Đặc tựa vào ghế, lấy di động ra xem. Có đầy rẫy những cuộc gọi nhờ, anh nhìn lướt qua, hoàn toàn không có số của Lê Diệp.

Đang định để điện thoại sang một bên thì chuông lại vang lên. Anh nhìn xem, tin nhắn đến từ Diệp Cẩm Lan...

Cô ta nói chiều nay có buổi họp báo để thanh minh, hy vọng anh có thể ra mặt.

Không muốn tham gia vào cái chốn thị phi đó, bởi chốn thị phi ấy thật sự khiến anh cảm thấy cực kỳ phiền, anh buông điện thoại xuống, đưa mắt nhìn thư ký, “Bộ phận pháp luật đã làm như lời tôi nói chưa?”

“Đã gửi thư đến mấy trang mạng kia rồi ạ.” Cô thư ký lại nói, “Có mấy trang mạng đã xóa tin, cũng đăng tin giải thích rồi ạ. Hiện tại đang liên lạc với tòa soạn có chỗ ảnh chụp kia. Hình như sau lưng họ có một chỗ dựa khá vững chắc, cho nên không hề có ý áy náy.”

“Vậy thì cứ chơi một ván với họ đi.” Ánh mắt Doãn Chính Đặc trầm xuống, “Chính họ đến mức đóng cửa cho tôi, để tôi xem xem chỗ dựa của họ mạnh đến cỡ nào.”

Cô thư ký gật gật đầu. Đang êm đẹp thì gặp phải nữ minh tinh, đúng là tự chuốc phiền toái vào mình. Không biết là thật sự bị người ta hãm hại, hay là ông chủ... Cô thư ký nhìn trộm Doãn Chính Đặc, hình như, anh không giống với kiểu đàn ông thay đổi thất thường, có điều suy cho cùng, dù sao cũng là đàn ông, loại phụ nữ như Diệp Cẩm Lan đứng trước mặt, làm thế nào mà lại lờ đi được....

Lê Diệp đổ cho Hi Hi ngủ trưa, rồi bật tivi vừa xem vừa dọn nhà.

Trên tivi đang chiếu gì đó, các phóng viên lũ lượt kéo nhau vào hội trường tìm chỗ ngồi.

Cô cũng không để ý, chỉ tiếp tục làm việc của mình. Cô đang lau bàn trà, thì trên tivi truyền ra tiếng nói, “Thưa các vị, cuộc họp báo bắt đầu.”

Chỉ một lát sau, bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc, mang theo vẻ ảm ức, ghen ngào, “Đối với tin tức mấy ngày gần đây, tôi muốn làm rõ ràng một chút. Bản thân tôi và anh Doãn, chủ của tập đoàn Doãn Thức, chỉ là bạn bè bình thường, không hề như lời đồn đại, tôi không phải là người thứ ba... Tôi không xen vào gia đình anh ấy...”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn lên màn hình. Đó là Diệp Cẩm Lan, cô ta hơi tiều tụy, nhìn thoáng qua thì có vẻ bị đả kích không nhỏ.

Bên dưới có phóng viên lập tức lên tiếng, “Cô Diệp, vậy nếu cô biết Doãn Chính Đặc đã kết hôn, tại sao vẫn liên tục bị người ta chụp ảnh cô và anh ấy đi chơi đêm với nhau? Chẳng lẽ không e ngại gì sao?”

“Chúng tôi không đi chơi đêm... Có rất nhiều bạn bè cùng ở đó, nhưng họ lại chỉ chụp chúng tôi.”

“Vậy cô có biết, quan hệ của anh Doãn và vợ anh ấy ra sao không?”

“Họ rất hạnh phúc...”

Đám phóng viên quá dai dẳng. Lê Diệp nhìn Diệp Cẩm Lan, cô ta không trang điểm, khóe mắt còn long lanh như sắp khóc, đáng vẻ như vậy thật sự điễm đạm, người ngoài nhìn vào ít nhiều sẽ cảm thấy thương. Duy chỉ có đám phóng viên là vẫn thích gây sự.

Không hiểu sao lại trở thành nhân vật trung tâm, Lê Diệp nhìn Hi Hi đang ngủ, chỉ thầm mong cuộc sống của mẹ con cô sẽ không bị ảnh hưởng. Cô thật muốn đưa Hi Hi đi, sống cuộc sống thảnh thơi, chứ không muốn trở thành nhân vật bị công chúng chú ý.

Cô đưa tay chuẩn bị tắt tivi. Cuộc họp báo của nữ minh tinh, quá xa vời với cuộc sống của mình. Nhưng đang định tắt, thì trên tivi bỗng ồn ào hẳn lên, cô chăm chú xem thì mới biết, hội trường đang trật tự giờ đã náo loạn, người chủ trì cuộc họp báo hô to, “Bảo vệ! Bảo vệ đâu! Tất cả mọi người bình tĩnh một chút, giữ trật tự, đừng nhốn nháo!”

Cô còn đang nghĩ sao lại như thế thì bỗng thấy một hình ảnh chói mắt. Trên gương mặt của người phụ nữ ngồi ở bàn chính nhor nhóp máu, nhân viên an ninh vây quanh bảo vệ cô ta, còn mọi người đều tỏ ra vô cùng hoảng sợ và phẫn nộ.

Tinh thần sục sôi của đám phóng viên tụt hẳn, chương trình tường thuật cũng dừng lại.

Màn hình chuyển sang một nơi khác, Lê Diệp kinh ngạc...

“Màn tường thuật vừa rồi bị gián đoạn do sự cố bất ngờ. Theo như đồng nghiệp của chúng tôi cho biết, có người lên vào hội trường đánh lén Diệp Cẩm Lan. Hiện tại cô ấy đang bị chảy máu không ngừng và đã được đưa vào bệnh viện. Chúng tôi sẽ theo dõi những diễn biến tiếp theo... Cảnh sát đã có mặt và khống chế kẻ hành hung, mục đích của hắn đang được điều tra làm rõ.”

Nghe tiếng nói trên tivi truyền ra, Lê Diệp chợt cảm thấy trong lòng bất an...

Một cơn sóng gió còn chưa tan mà cơn sóng gió khác lại đến. Sóng gió vốn dĩ không bình lặng, mà lại như quả cầu tuyết lăn mỗi lúc một lớn.

Cô quay đầu đi làm tiếp việc nhà, nhưng mí mắt phải lại nháy không ngừng...

Là ai đã tấn công Diệp Cẩm Lan? Làm như vậy trước mặt mọi người, chẳng lẽ còn có thể trốn chạy ra ngoài? Biết trước tình hình sẽ như thế mà lại làm? Ai mà lại hận cô ấy đến nỗi tình nguyện chịu thiệt?...

Xóa bỏ dòng suy nghĩ, cô lắc đầu. Không cần nghĩ đến nữa, cô chỉ cần bảo vệ mình và đứa nhỏ là được rồi.

1. Lại một cơn sóng gió nữa

Công ty giải trí.

Người quản lý buồng điện thoại xuống, Diệp Cẩm Lan nhìn chị ta, muốn hỏi nhưng không nói ra lời được. Thờ dãi một hồi, người quản lý nhìn cô ta, “Chị đã bảo em phải chú ý sinh hoạt cá nhân một chút rồi. Em xảy ra scandal với người khác không nói, nhưng mà Doãn Chính Đặc là người kết hôn rồi, chẳng phải em đã biết từ lâu rồi sao! Sao cứ qua lại với anh ta làm gì! Em không biết mình là nhân vật của công chúng sao hả!”

Diệp Cẩm Lan đưa tay chống lên trán. Cô ta không hề làm gì quá giới hạn cả, tuy rằng đối với Doãn Chính Đặc, tâm tình có chút tệ hại. Họ quen nhau qua một người bạn, hiện cũng coi như là bạn bè, cô ta biết anh đã kết hôn, cũng từng gặp vợ anh, bản thân cô ta không hề có ý cướp đoạt tình cảm, nhưng lúc nhìn thấy người đàn ông kia, cô ta sẽ cảm thấy đúng là “cảnh đẹp ý vui” nên không kiềm chế được mà sinh hảo cảm với anh. Chỉ bấy nhiêu đó thôi không phải là chuyện quá đáng gì. Cô ta không có ý để cảnh nhà báo chụp được, sống trong môi trường này, nhất cử nhất động đều có thể bị phơi bày không sót chút nào.

“Bên kia nói tạm thời ngừng dự án của em, vai diễn đó có thể sẽ tìm người thay thế.” Người quản lý dùng ánh mắt “tiếc rên sắt không thành” mà nhìn cô ta, “Cơ hội tốt như thế bày ra trước mắt, mà em lại không nắm chắc được.”

Diệp Cẩm Lan cúi đầu, không thể phản bác được. Cô ta không thể trách được ai khác. Ai cũng muốn giành vai diễn kia, cô ta vất vả lắm mới lọt vào mắt xanh của chủ đầu tư, chỉ loilong một chút là người khác đã chen chân vào. Trận chiến này có người tranh đấu cùng cô ta, mà chuyện này, chắc chắn cũng có kế hoạch. Ngồi ngẫm nghĩ, cô ta cười khò, oán ai cũng vô dụng thôi, đều tại cô ta làm ra.

Gọi điện cho bộ phận quan hệ xã hội xong, người quản lý nhìn Diệp Cẩm Lan, “Em chuẩn bị một chút đi, chiều nay mở họp báo, suy cho cùng vẫn là bị đồ tội vô căn cứ, không thể cứ thế chịu oan được.”

Diệp Cẩm Lan đứng dậy, người quản lý lại ghim cô ta xuống, “Tốt nhất là em gọi điện cho Doãn Chính Đặc đi, nhờ anh ta thanh minh giúp, tốt hơn nữa là

phối hợp với vợ anh ta, như vậy sẽ càng hiệu quả hơn.”

Thành ra thế này rồi, gọi cho Doãn Chính Đặc làm sao được, lại còn muốn anh đưa vợ đến nữa chứ. Diệp Cẩm Lan thở dài.

Đến phòng nghỉ, cô ta lấy di động ra xem. Có hai số, số làm việc và số cá nhân, số làm việc thì bị người ta gọi đến gần như cháy máy, cô ta phải tắt đi mới có được chút yên tĩnh, còn số cá nhân thì có không ít bạn bè an ủi. Cô ta không muốn nói gì, tựa vào sofa, do dự một lúc mới gọi cho Doãn Chính Đặc.

Anh không bắt máy, giọng nói của hộp thư thoại lại truyền ra. Bị kéo vào trong cuộc, bên phía anh chắc cũng không tránh được chuyện bị làm phiền. Nhìn số máy của anh một lát, Diệp Cẩm Lan gửi một tin nhắn qua, hy vọng anh có thể ra mặt thanh minh, tự chứng minh sự trong sạch của mình, cũng là giúp đỡ cô ta. Gửi xong, cô ta cảm thấy vô cùng áy náy. Trong lòng cô ta có chút mục đích riêng, lại khiến anh không được bình yên, còn cả Lê Diệp và đứa con nữa. Cô ta không muốn làm người thứ ba, cũng không muốn phá hoại gia đình người khác...

Thở dài, cô ta nằm vật xuống sofa, không muốn dậy nữa.

Công ty.

Doãn Chính Đặc từ phòng họp đi ra, cô thư ký đi đằng sau cứ định nói lại thôi.

Đặt tài liệu lên bàn, anh nhìn cô thư ký đứng bên cạnh, “Nói đi.”

“Vừa rồi có rất nhiều ký giả gọi điện đến, nói muốn phỏng vấn anh ạ.”

Doãn Chính Đặc mặc kệ, không cần nói thì thư ký cũng sẽ từ chối thay anh.

“Còn nữa ạ...” Cô thư ký nhìn anh, “Mẹ anh gọi điện đến, nhắn anh gọi lại.”

Biết thừa là bị mắng, Doãn Chính Đặc tựa vào ghế, lấy di động ra xem. Có đầy rẫy những cuộc gọi nhờ, anh nhìn lướt qua, hoàn toàn không có số của Lê Diệp.

Đang định để điện thoại sang một bên thì chuông lại vang lên. Anh nhìn xem, tin nhắn đến từ Diệp Cẩm Lan...

Cô ta nói chiều nay có buổi họp báo để thanh minh, hy vọng anh có thể ra mặt.

Không muốn tham gia vào cái chốn thị phi đó, bởi chốn thị phi ấy thật sự khiến anh cảm thấy cực kỳ phiền, anh buông điện thoại xuống, đưa mắt nhìn thư ký, “Bộ phận pháp luật đã làm như lời tôi nói chưa?”

“Đã gửi thư đến mấy trang mạng kia rồi ạ.” Cô thư ký lại nói, “Có mấy trang mạng đã xóa tin, cũng đăng tin giải thích rồi ạ. Hiện tại đang liên lạc với tòa soạn có chỗ ảnh chụp kia. Hình như sau lưng họ có một chỗ dựa khá vững chắc, cho nên không hề có ý áy náy.”

“Vậy thì cứ chơi một ván với họ đi.” Ánh mắt Doãn Chính Đặc trầm xuống, “Chính họ đến mức đóng cửa cho tôi, để tôi xem xem chỗ dựa của họ mạnh đến cỡ nào.”

Cô thư ký gật gật đầu. Đang êm đẹp thì gặp phải nữ minh tinh, đúng là tự chuốc phiền toái vào mình. Không biết là thật sự bị người ta hãm hại, hay là ông chủ... Cô thư ký nhìn trộm Doãn Chính Đặc, hình như, anh không giống với kiểu đàn ông thay đổi thất thường, có điều suy cho cùng, dù sao cũng là đàn ông, loại phụ nữ như Diệp Cẩm Lan đứng trước mặt, làm thế nào mà lại lờ đi được...

Lê Diệp đổ cho Hi Hi ngủ trưa, rồi bật tivi vừa xem vừa dọn nhà.

Trên tivi đang chiếu gì đó, các phóng viên lũ lượt kéo nhau vào hội trường tìm chỗ ngồi.

Cô cũng không để ý, chỉ tiếp tục làm việc của mình. Cô đang lau bàn trà, thì trên tivi truyền ra tiếng nói, “Thưa các vị, cuộc họp báo bắt đầu.”

Chỉ một lát sau, bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc, mang theo vẻ ảm ức, nghẹn ngào, “Đối với tin tức mấy ngày gần đây, tôi muốn làm rõ ràng một chút. Bản thân tôi và anh Doãn, chủ của tập đoàn Doãn Thúc, chỉ là bạn bè bình thường, không hề như lời đồn đại, tôi không phải là người thứ ba... Tôi không xen vào gia đình anh ấy...”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn lên màn hình. Đó là Diệp Cẩm Lan, cô ta hơi tiều tụy, nhìn thoáng qua thì có vẻ bị đả kích không nhỏ.

Bên dưới có phóng viên lập tức lên tiếng, “Cô Diệp, vậy nếu cô biết Doãn Chính Đặc đã kết hôn, tại sao vẫn liên tục bị người ta chụp ảnh cô và anh ấy đi chơi đêm với nhau? Chẳng lẽ không ngại gì sao?”

“Chúng tôi không đi chơi đêm... Có rất nhiều bạn bè cùng ở đó, nhưng họ lại chỉ chụp chúng tôi.”

“Vậy cô có biết, quan hệ của anh Doãn và vợ anh ấy ra sao không?”

“Họ rất hạnh phúc...”

Đám phóng viên quá dai dẳng. Lê Diệp nhìn Diệp Cẩm Lan, cô ta không trang điểm, khoe mắt còn long lanh như sắp khóc, đáng vẻ như vậy thật sự điềm đậm, người ngoài nhìn vào ít nhiều sẽ cảm thấy thương. Duy chỉ có đám phóng viên là vẫn thích gây sự.

Không hiểu sao lại trở thành nhân vật trung tâm, Lê Diệp nhìn Hi Hi đang ngủ, chỉ thầm mong cuộc sống của mẹ con cô sẽ không bị ảnh hưởng. Cô thật muốn đưa Hi Hi đi, sống cuộc sống thâm lặng, chứ không muốn trở thành nhân vật bị công chúng chú ý.

Cô đưa tay chuẩn bị tắt tivi. Cuộc họp báo của nữ minh tinh, quá xa vời với cuộc sống của mình. Nhưng đang định tắt, thì trên tivi bỗng ồn ào hẳn lên, cô chăm chú xem thì mới biết, hội trường đang trật tự giờ đã náo loạn, người chủ trì cuộc họp báo hô to, “Bảo vệ! Bảo vệ đâu! Tất cả mọi người bình tĩnh một chút, giữ trật tự, đừng nhốn nháo!”

Cô còn đang nghĩ sao lại như thế thì bỗng thấy một hình ảnh chói mắt. Trên gương mặt của người phụ nữ ngồi ở bàn chính nhor nhóp máu, nhân viên an ninh vây quanh bảo vệ cô ta, còn mọi người đều tỏ ra vô cùng hoảng sợ và phẫn nộ.

Tinh thần sục sôi của đám phóng viên tụt hẳn, chương trình tường thuật cũng dừng lại.

Màn hình chuyển sang một nơi khác, Lê Diệp kinh ngạc...

“Màn tường thuật vừa rồi bị gián đoạn do sự cố bất ngờ. Theo như đồng nghiệp của chúng tôi cho biết, có người lên vào hội trường đánh lén Diệp Cẩm Lan. Hiện tại cô ấy đang bị chảy máu không ngừng và đã được đưa vào bệnh viện. Chúng tôi sẽ theo dõi những diễn biến tiếp theo... Cảnh sát đã có mặt và không chế kẻ hành hung, mục đích của hắn đang được điều tra làm rõ.”

Nghe tiếng nói trên tivi truyền ra, Lê Diệp chợt cảm thấy trong lòng bất an...

Một cơn sóng gió còn chưa tan mà cơn sóng gió khác lại đến. Sóng gió vốn dĩ không bình lặng, mà lại như quả cầu tuyết lăn mỗi lúc một lớn.

Cô quay đầu đi làm tiếp việc nhà, nhưng mí mắt phải lại nháy không ngừng...

Là ai đã tấn công Diệp Cẩm Lan? Làm như vậy trước mặt mọi người, chẳng lẽ còn có thể trốn chạy ra ngoài? Biết trước tình hình sẽ như thế mà lại làm? Ai mà lại hận cô ấy đến nỗi tình nguyện chịu thiệt?...

Xóa bỏ dòng suy nghĩ, cô lắc đầu. Không cần nghĩ đến nữa, cô chỉ cần bảo vệ mình và đứa nhỏ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Đồ tội

Ở công ty, Doãn Chính Đặc còn đang làm việc. Việc Diệp Cẩm Lan mở họp báo anh có biết, nhưng anh không muốn chú ý đến. Anh hoàn toàn không cảm thấy có chút hứng thú nào với cái chốn thị phi kia, nếu có thể tránh xa được, thì anh tuyệt đối không muốn dính vào.

Đang đọc tài liệu thì di động đổ chuông, anh nhìn màn hình, thật không muốn bắt máy, nhưng một lát sau người kia lại gọi đến. Anh vẫn không để ý. Điện thoại im lặng một lát thì cô thư ký vào đưa đồ cho anh, thấy sắc mặt anh vẫn điềm tĩnh như có vẻ chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

“Sếp...” Nghĩ một hồi, cô ấy vẫn quyết định nói cho anh biết, “Vừa rồi chuyên mục bản tin có nói, Diệp Cẩm Lan xảy ra chuyện ở ngay cuộc họp báo.”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, đưa mắt lên nhìn.

Cô thư ký thấy anh không có vẻ tức giận thì nói tiếp, “Cô ấy bị người ta đánh, giờ đã vào bệnh viện rồi.”

Doãn Chính Đặc hoàn toàn không nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, thêm dầu vào lửa như vậy, e rằng chuyện này sẽ khó mà bình yên lại được.

Chiếc di động ở bên cạnh đổ chuông, lại là dây số kia, anh cầm lên, nhấn nút nghe.

Đầu bên kia là người quản lý của Diệp Cẩm Lan, chị ta nói, “Anh Doãn phải không? Nếu bây giờ anh rảnh thì có thể qua bệnh viện được không? Cẩm Lan bị người ta đánh phải vào viện rồi, kẻ đánh con bé cũng bị cảnh sát bắt rồi...”

Doãn Chính Đặc nhíu mày. Giờ đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, Diệp Cẩm Lan bị thương nên gây sự chú ý cao, anh đến bệnh viện thăm cô ấy, chẳng lẽ lại không làm đề tài cho bọn phóng viên múa bút?

“Anh đi đường tắt là được mà. Chúng tôi tránh phóng viên để đến viện, hiện tại không ai biết chúng tôi ở đâu cả.” Anh không trả lời, thấy anh có vẻ không muốn đến, giọng điệu của người quản lý có chút nghiêm trọng. “Cảnh sát đã bắt được kẻ hành hung, hấn khai là nhận sự sai bảo của vợ anh.”

Doãn Chính Đặc trừng lớn hai mắt, phản ứng đầu tiên là không tin. . .

Thứ nhất, Lê Diệp không phải là loại người hiếu chiến. Thứ hai, nói ra cũng thật bi ai, người phụ nữ kia, sẽ không vì anh có tin đồn như vậy mà đi tranh giành tình cảm, cô không để ý.

“Bất luận thế nào, anh vẫn nên đến đây một chuyến đi. Cẩm Lan cũng nói không thể nào là vợ anh, nhưng kẻ bị bắt thì cứ một mực khẳng định là như vậy, e rằng vợ anh sẽ gặp rắc rối rồi.”

Doãn Chính Đặc do dự một lát, buống điện thoại, tóm lấy cái áo khoác rồi đứng dậy.

Bất kể thế nào, chắc chắn có một mũi giáo nhắm vào anh, thậm chí là Lê Diệp, anh phải làm cho rõ, tóm được kẻ hại người sau lưng kia.

Trong căn hộ nhỏ, Lê Diệp đang chuẩn bị đưa Hi Hi xuống dưới nhà đi dạo. Bỗng có tiếng gõ cửa. Cô nghĩ có lẽ là Doãn Chính Đặc. Hiện giờ đang xảy ra sự việc như thế, anh không nên đến đây mới đúng.

Cửa vừa mở ra, cô nhìn thấy hai người đàn ông mặc trang phục cảnh sát. Họ nhìn cô, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, “Lê Diệp phải không?”

Nhìn dáng vẻ này thì có lẽ là không phải chuyện tốt, Lê Diệp ôm thằng bé, đưa mắt nhìn họ, “Là tôi.”

Thấy có thằng bé trong lòng cô, viên cảnh sát bèn nói, “Có người khác ở nhà không?”

Lê Diệp lắc đầu, “Chỉ có tôi ở nhà thôi.”

Viên cảnh sát im lặng một lát, lo sẽ làm thằng bé sợ, anh ta lại nhìn cô và nói, “Vậy cô gọi điện thoại nhờ người thân đến trông thằng bé đi, cô phải theo chúng tôi đến sở cảnh sát một lát, có một số chuyện chúng tôi muốn làm rõ với cô.”

Lê Diệp nhìn họ với vẻ khó hiểu, “Có chuyện gì vậy?”

“Cô biết Diệp Cẩm Lan chứ?”

Trong lòng Lê Diệp như đã liên tưởng đến chuyện gì đó, cô gật đầu, “Có biết, nhưng mà... không thân lắm.”

“Có thân hay không cũng không quan trọng.” Viên cảnh sát nhìn vào trong nhà, rồi lại nhìn cô, “Gọi điện thoại đi, cô không định đưa cả thằng bé đi đấy chứ?”

Lê Diệp đặt Hi Hi lên giường, rồi nhìn họ, “Tôi...”

Cô nghĩ, mình có nói gì cũng vô dụng, cảnh sát đến tìm cô thì sẽ chẳng thể nào chỉ nghe cô nói đôi ba câu là đã tin cô. Cầm điện thoại lên, cô tìm trong danh bạ. Thời điểm này, có thể tìm ai giúp mình đây?... Cô ổn định cảm xúc một lát, thoáng do dự, rồi gọi cho Doãn Chính Đặc.

Đầu máy bên kia đang bận, lòng cô bồn chồn, thấy viên cảnh sát nhìn mình chằm chằm, cô đành ngắt điện thoại, ngập ngừng một lát rồi gọi cho Tôn Bách Niên.

Anh ấy nhanh chóng bắt máy, nghe Lê Diệp kể tình hình xong thì lập tức lên đường, “Tôi đến ngay đây, cô đừng sợ.”

Lê Diệp đáp một tiếng rồi buống điện thoại xuống, ngồi một bên nhìn Hi Hi.

Thật ra hai viên cảnh sát cũng không có vẻ hung dữ gì, thấy Hi Hi đáng yêu, họ còn chơi đùa với nó một lát.

Hơn mười phút sau, Tôn Bách Niên đã đến, anh còn dẫn theo cả đồng nghiệp của mình đến nữa. Người phụ nữ trẻ chăm sóc đứa trẻ rất thành thạo, chắc chắn là đã làm mẹ.

Để thằng bé ở nhà, cảnh sát dẫn Lê Diệp ra ngoài, Tôn Bách Niên cũng đi theo cô, “Tôi đi cùng cô.”

Thật ra Lê Diệp không hề sợ, cô không làm gì cả, so với bất cứ ai, cô đều không có lý do để lo lắng.

Tại sở cảnh sát, ngồi vào phòng thẩm vấn, về mặt của hai viên cảnh sát nghiêm nghị hẳn.

“Cô Lê, cô quen Diệp Cẩm Lan, vậy là quen như thế nào?”

“Cô ấy là nữ minh tinh, rất nổi tiếng.”

Viên cảnh sát nhìn cô chằm chằm, có một số việc họ biết thừa, hỏi cô chỉ là để xác nhận, cô chưa nói xong hết thì họ đã biết rồi.

Do dự trong chốc lát, Lê Diệp nói tiếp, “Cô ấy và chồng tôi là bạn bè. Tôi đã gặp cô ấy hai lần.”

“Cô ấy với chồng cô là bạn như thế nào? Là quan hệ bình thường, hay là quan hệ rất thân thiết?”

“Tôi không rõ lắm.” Lê Diệp không muốn nói nhiều về chuyện của Doãn Chính Đặc. Không ai biết khúc mắc giữa họ, như gần như xa. Chồng... từ này, có vẻ không thích hợp cho lắm.

“Thế cô có biết những tin đồn trước đây giữa Diệp Cẩm Lan và chồng cô không? Máy lần họ lên tạp chí giải trí ấy.”

“Tôi có từng xem.”

Quá trình cô trả lời, Tôn Bách Niên ngồi bên cạnh nhìn cô, ánh mắt vô cùng bình thản.

“Trong lòng cô nghĩ thế nào?”

Lê Diệp cảm thấy vấn đề này thật buồn cười. Cô có thể nghĩ như thế nào được? Đương nhiên cô không cảm thấy vui rồi.

Cô đáp như đang cảm thán, “Cánh báo giới toàn viết sai thôi, họ ra ngoài vài lần, nhưng đều có rất nhiều người ở đó.”

“Cô có biết chiều nay Diệp Cẩm Lan đã gặp chuyện không?” Viên cảnh sát nhìn cô chăm chú, ánh mắt sắc bén, “Cô ấy mở hộp báo để làm rõ chuyện với chồng cô, kết quả là bị người ta đánh vào đầu, giờ đang ở trong bệnh viện.”

“Tôi thấy trên tivi rồi.” Lê Diệp nói.

Ánh mắt của viên cảnh sát tràn đầy cảm giác bức bối, “Sau đó thì sao? Cô có tâm trạng gì?”

Lê Diệp nhú mày, “Tôi... Có lẽ là cảm thương, bất kể ai bị xúc phạm trước mặt mọi người đều cảm thấy vô cùng khó chịu.”

“Có cảm thấy vui sướng không, bởi vì cô ấy chen vào gia đình cô, cho nên cô ấy bị thương sẽ khiến cô cảm thấy hả giận?”

Tôn Bách Niên ngồi bên cạnh lập tức chặn ngang, “Làm ơn đừng nói những suy đoán vô căn cứ như thế này.”

“Vậy, cô Lê, quan hệ giữa cô với chồng cô có tốt không?” Viên cảnh sát hỏi cô, “Hai người không ở cùng nhau, mà đang ở riêng.”

Lê Diệp không trả lời. Chuyện này rõ ràng là như thế, cô và Doãn Chính Đặc đã ly thân, trong mắt người ngoài, họ là đôi vợ chồng đã đi đến cuối đường, mà sự thật cũng đúng là như vậy.

“Vậy, chuyện cô và chồng ly thân, có phải vì sự xuất hiện của Diệp Cẩm Lan không?”

Lê Diệp lắc đầu, “Không, giữa chúng tôi có vấn đề khác?”

“Thế cô có hận Diệp Cẩm Lan không?”

Lê Diệp lắc đầu. Cô không hề coi Diệp Cẩm Lan là kẻ thù. Cô và Doãn Chính Đặc đi đến bước này, người gây nên là họ, không có người thứ ba.

“Tôi không hận cô ấy.” Lê Diệp phủ nhận.

“Nhưng mà người tấn công Diệp Cẩm Lan chiều nay, sau khi bị bắt đã khai là cô sai anh ta.”

Lê Diệp khiếp sợ, “Tôi không hề!”

Cô nghĩ mình đang bị tình nghi, nhưng lại không nghĩ đã xảy ra chuyện đó!

“Cô có biết người này không?” Viên cảnh sát đưa cho cô một tấm ảnh, trong đó là một gã đàn ông đầu trọc lốc đến dữ tợn. Thật sự trước giờ cô chưa từng nhìn thấy người này.

“Tôi không biết anh ta.” Lê Diệp lắc đầu.

Biết ngay là sẽ nghe được lời phủ nhận, viên cảnh sát không chút hoang mang, “Không biết anh ta? Nhưng chúng tôi điều tra ra, ngay ngày hôm qua, trong tài khoản của người này có hai mươi vạn, người gửi chính là cô.”

Lê Diệp kinh ngạc, đưa mắt nhìn Tôn Bách Niên, “Tôi không biết, tôi chưa từng gửi tiền cho anh ta, vốn dĩ tôi không quen anh ta!”

Tôn Bách Niên vỗ vai cô, “Đừng căng thẳng, chuyện này làm giả được mà, huống hồ, cô từng bị mất giấy tờ và các loại thẻ, có người nhặt được rồi tìm cách dùng cũng không phải là việc không thể.”

Viên cảnh sát liếc Tôn Bách Niên một cái, có người này ở đây thật là vướng víu.

Lê Diệp gật đầu, “Đúng vậy, tôi từng bị mất chứng minh. Tôi không biết là ai đã gửi cho người kia hai mươi vạn, nhưng mà tôi chưa từng tiếp xúc với anh ta, lại càng không có đến hai mươi vạn mà gửi cho anh ta.”

Cô chối đến cùng, hiện giờ phía cảnh sát chỉ có lời khai của kẻ hành hung, chứ không có nhiều căn cứ khác.

Tra hỏi một hồi cũng không có tiến triển gì, Tôn Bách Niên làm thủ tục cho Lê Diệp rồi dễ dàng dẫn cô ra ngoài.

Ra khỏi sở cảnh sát, tâm trạng Lê Diệp có chút phức tạp, Tôn Bách Niên bèn an ủi cô, “Đừng lo, nếu người ta đã muốn đổ tội thì nói gì mà chẳng được, tôi sẽ không để cô bị làm sao đâu.”

Lê Diệp nhìn anh. Đáy mắt anh mang theo vẻ bình tĩnh rất đáng tin cậy, vì vậy cô cũng đỡ lo hơn.

“Đi thôi, về xem Hi Hi thế nào.” Anh cười cười, quay đầu đi lên xe.

Lê Diệp im lặng, đi lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Né tránh

Về đến nhà, vừa vào cửa Lê Diệp đã nghe thấy tiếng khóc của Hi Hi. Vội vàng chạy tới, cô bế Hi Hi, thằng bé nín khóc ngay, tựa đầu vào vai cô rồi ôm cổ cô thật chặt.

Người đồng nghiệp của Tôn Bách Niên có chút áy náy, cô áy đứng dậy rồi nói, “Xin lỗi, tôi không thể đỡ được thằng bé.”

Lê Diệp nhìn Hi Hi, thằng bé thỉnh thoảng vẫn nức nở là đang cực kỳ ảm ức. Cô vỗ về nó, còn đưa mắt nhìn người đồng nghiệp của Tôn Bách Niên, “Thằng bé thế đấy, rồi tôi ra là khóc, cảm ơn cô đã giúp tôi trông nó, vất vả cho cô rồi.”

Nhìn đồng hồ, Tôn Bách Niên nói với người đồng nghiệp, “Làm phiền rồi, cô về nhà trước đi.”

Người phụ nữ kia cũng rất thích trẻ con nên không thấy phiền hà gì, cô áy đùa với Hi Hi thêm một lúc nữa, có vẻ lưu luyến không muốn về.

Lê Diệp đang định làm đồ ăn cho Hi Hi thì di động của Tôn Bách Niên đổ chuông. Anh đi ra ngoài nhận điện thoại, lúc trở về, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

“Lê Diệp.” Anh đi đến bên cửa sổ, vén rèm lên, đưa mắt nhìn ra bên ngoài từ khe hở nhỏ, rồi đi đến cạnh cô, “Tốt nhất cô đừng ở lại đây nữa.”

Lê Diệp nhìn anh với vẻ khó hiểu, anh bèn liếc mắt ra phía cửa sổ, “Đồng nghiệp của tôi vừa đi xuống, cô ấy nói là thấy ở dưới kia có phóng viên cầm chót.” Thấy cô có vẻ căng thẳng, anh nói, “Chắc là họ vừa đến, lúc chúng ta về đã làm gì có cái xe kia.”

Không ngờ những người kia sẽ tìm đến tận đây, Lê Diệp đưa mắt nhìn Hi Hi đang chơi đồ chơi. Giờ báo cảnh sát cũng không ổn, đám phóng viên ngồi đây dưới kia, cảnh sát đến họ sẽ càng có thể chụp được nhiều thứ hơn.

“Nếu đã có thể tìm đến đây thì chứng tỏ họ có chuẩn bị rồi.” Tôn Bách Niên nhìn cô, “Tốt nhất là cô đưa Hi Hi tránh khỏi nơi sóng gió này đi, chỗ này không an toàn, nếu ra khỏi nhà sẽ khó tránh khỏi việc bị chụp ảnh.”

Lê Diệp cũng biết việc bị phóng viên bám theo là cực kỳ phiền toái, có lẽ họ đã bị theo dõi từ hôm đi viện hải dương.

Mấy ngày liền cứ liên tục có chuyện. Hiện tại, Diệp Cẩm Lan bị thương đang nằm viện, bất kể là ai làm, thì người bị hoài nghi nhất cũng là vị “chính thất” cô đây. Thật ra bản thân cô thì không sao, nhưng Hi Hi còn nhỏ, nếu để cả thằng bé bị cuốn vào, lòng cô sẽ vô cùng khó chịu.

“Trước tiên đừng ở đây nữa.” Tôn Bách Niên bế lấy Hi Hi, “Cô thu dọn ít đồ đi, tôi đưa hai mẹ con rời khỏi chỗ này.” Thấy cô do dự, Tôn Bách Niên lại nói, “Hiện tại số phóng viên biết cô ở đây còn ít, nếu nhiều hơn thì cô không thể sinh hoạt bình thường được nữa đâu, ra ra vào vào kiểu gì cũng có cả đám người bám lấy.”

Lê Diệp cũng biết đó là những điều sẽ phát sinh, cô nhìn Tôn Bách Niên, “Nhưng chúng ta phải đi như thế nào đây?”

“Tôi có cách... Cô thu dọn đồ luôn đi.” Tôn Bách Niên lấy di động ra, rồi đi đến cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới.

Xếp đầy túi những đồ dùng cần thiết, để Tôn Bách Niên xách túi, Lê Diệp bế thằng nhỏ, rồi cả hai cùng xuống dưới.

Ngoài cửa.

Bên trong một chiếc xe minivan, có mấy người đang xem tài liệu.

“Là người phụ nữ này hay sao ấy?” So sánh với ảnh chụp, mấy người ở trong xe lại nhìn người phụ nữ vừa xuất hiện. Cô bế một đứa bé, trên đầu đội mũ.

“Có nhìn thấy mặt đâu, xác định thế nào được!”

“Đây chẳng phải là bộ quần áo mấy hôm trước cô ta mặc sao? Lại còn bế một đứa bé kia. Chỗ này làm gì có nhiều trẻ con đâu... Tôi thấy đúng là cô ta rồi đấy.”

“Thế thì mau bám theo đi! Người kia lái xe đi rồi kia!”

Có người vội vàng khởi động xe, luống ca luống cuống đuổi theo chiếc xe ở phía trước.

Nhìn thấy chiếc minivan rời đi, ở góc cổng, một người mặc bộ đồ đàn ông nhanh chóng chui vào chiếc xe đỗ gần đó. Sau đó không lâu, một người đàn ông có vóc dáng cao to cũng đi lên chiếc xe kia. Rồi xe khởi động, lao vút đi.

Trên đường đi, Lê Diệp cởi bỏ chiếc áo khoác nam rộng thùng thình, đưa cho Tôn Bách Niên, “Cảm ơn anh, anh Tôn.”

“Có gì đâu, để tôi hỏi đồng nghiệp của tôi xem bên kia thế nào.” Anh lấy di động ra gọi, đầu bên kia báo, “Bọn họ phát hiện ra là bám theo sai người nên bỏ về rồi...”

“Hi Hi có khóc không?” Tôn Bách Niên hỏi.

“Không, thằng bé đang ngủ.”

Lê Diệp ngồi bên cạnh nhẹ nhàng thở ra. Tôn Bách Niên nói, “Chúng ta sang tìm thằng bé.”

Xác định đằng sau không có xe nào bám theo, Tôn Bách Niên mới đánh tay lái vào lối rẽ.

Một căn hộ.

Sắp xếp xong đồ đạc, Tôn Bách Niên đi quanh một vòng, mọi thứ khá đầy đủ. Anh nhìn Lê Diệp, “Hai mẹ con cô cứ ở đây tạm hai ngày đã nhé, chờ mọi chuyện qua rồi quay về cũng không muộn.”

Lê Diệp không hề muốn làm phiền anh. Thật ra cô định đưa Hi Hi đến khách sạn, nhưng Tôn Bách Niên cẩn thận, dù sao khách sạn cũng là nơi đông người, người đến người đi, khó đảm bảo sẽ không gặp phải những người không muốn gặp. Hiện tại là thời điểm nhạy cảm, cẩn thận từng bước vẫn hơn. Căn hộ này là một trong những khối bất động sản của Tôn Bách Niên, anh không ở cũng không cho thuê, bỏ trống lâu ngày, chỗ này gần nơi đi làm của Lê Diệp, xung quanh yên tĩnh, khá thích hợp để cô và Hi Hi tạm lánh đi. Chỉ cần dọn dẹp một chút là ở thoải mái.

Tôn Bách Niên kéo rèm vào, “Cũng không còn sớm nữa, cô nghỉ ngơi đi, không phải lo nghĩ chuyện gì cả.”

Lê Diệp vừa mới mở ví ra, Tôn Bách Niên đã chặn lại, “Chuyện lần trước cô nhét tiền vào túi tôi, tôi còn chưa nói đâu đấy...” Anh nhúu mày, “Cô không cần tính toán rõ ràng với tôi như thế. Hằng năm bà Lê đều trả cho tôi một khoản phí rất lớn, tôi giúp bà xử lý chuyện di chúc cũng đã nhận được không ít. Giúp cô mua vôi nước, tìm cho cô chỗ ở tạm thời, đó đều chẳng phải chuyện tốn kém gì, cô không phải cảm thấy thiệt thòi gì cho tôi cả, đây đều là chuyện tôi phải làm thôi.”

Bị anh nhìn thấu suy nghĩ, Lê Diệp vẫn không thể an tâm được, “Anh giúp tôi nhiều quá rồi...”

“Tôi đã đồng ý với bà là sẽ giúp cô làm bất cứ việc gì, miễn là nằm trong phạm vi trách nhiệm của tôi.” Tôn Bách Niên cười, lại đưa mắt nhìn Hi Hi đang ngủ khò khò, “Cô nghỉ ngơi sớm đi, chuyện này cảnh sát có thể điều tra được, thủ phạm nói đôi ba câu chẳng chứng minh được gì cả, không phải lo lắng.”

Lê Diệp gật đầu. Anh đi ra cửa, “Tôi đến khóa cửa cẩn thận, có chuyện gì thì gọi cho tôi.” Lê Diệp vẫn đứng ở cửa nhìn anh, anh vừa chờ thang máy vừa vẫy tay với cô, “Vào đi.”

Lê Diệp quay vào nhà. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà liên tục chuyển chỗ ở, thật khiến cô mất ăn mất ngủ.

Đồ đạc mang theo khá ít. Cô chỉ mong cơn sóng gió này sẽ mau qua, vài ngày, chỉ vài ngày thôi, rồi cô sẽ quay lại nhà mình. Ở nhà của Tôn Bách Niên, dù sao cũng không thể yên tâm thoải mái được.

Dọn dẹp qua quýt, cô quay ra trải chăn. Đưa mắt nhìn di động, cô cầm lên, gửi cho Đoàn Chính Đặc một tin nhắn. Cô báo cho anh biết tình hình của Hi Hi, đó là quyền lợi của anh.

Có lẽ lúc này, anh đang ở...bệnh viện thăm Diệp Cẩm Lan?

Bệnh viện.

Thấy Doãn Chính Đặc vào, Diệp Cẩm Lan lập tức ngồi dậy. Trên đầu quấn băng gạc, hiện giờ trông cô ấy có bao nhiêu phần chật vật, không cần nhìn gương cũng có thể đoán ra.

Người quản lý thấy anh đến, thì không khách sáo mà nói, “Anh Doãn, chuyện phát triển đến ngày hôm nay, quả thật Cẩm Lan không trốn tránh được trách nhiệm, nhưng mà anh cũng không phải là hoàn toàn vô tội. Bây giờ sự nghiệp của con bé đã bị hủy hoại, lại phải chia mặt ra cho người ta sỉ nhục. Chuyện này không chỉ làm mất thanh danh của phía chúng tôi, mà rõ ràng còn là hành vi phạm pháp.”

Doãn Chính Đặc khoanh tay, “Tôi có thể khẳng định, chuyện này không phải do Lê Diệp làm.”

“Nhưng kẻ hành hung đã khai là được Lê Diệp sai bảo, hơn cả sự tín nhiệm của anh Doãn, tôi cảm thấy cảnh sát có tin không còn quan trọng hơn.”

Nhún nhún vai, Doãn Chính Đặc không phản bác, “Vậy để xem, kết quả cuối cùng có phải thế hay không?”

“Đừng có tự tin như vậy, tôi nghĩ anh Doãn có lẽ không hiểu phụ nữ lắm đâu.” Người quản lý nhìn anh. Dựa vào cái gì mà khẳng định không phải vợ anh ta làm, chẳng qua là bao che mà thôi, dù sao thì vợ cứ vẫn là vợ, thời điểm quan trọng không thể đẩy cô ta đi được.

Doãn Chính Đặc lại không nghĩ nhiều như vậy, anh rất hiểu Lê Diệp, hiểu hơn bất cứ ai. Người phụ nữ kia dịu dàng, không ưa tranh giành, thời điểm sắc nhọn nhất của cô là ở trước mặt anh, mọi lực sát thương của cô, đều dồn hết lên người anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Có gì mà không gặp người ta được?

Thấy quản lý và Doãn Chính Đặc cãi nhau, Diệp Cẩm Lan day day trán, “Chị Trần, em cũng không tin là chị Doãn làm... Dù sao chuyện này cũng gây ảnh hưởng không tốt, càng ít người biết càng tốt.”

“Chẳng lẽ chị lại muốn cho nó lộ ra ngoài?” Người quản lý liếc cô ấy một cái, “Em ngoan ngoãn nằm xuống đi, mặt mày xấu đi là ảnh hưởng cả vận khí của em đấy!” Nói xong, chị ta đi ra cửa, còn quay đầu nhìn Doãn Chính Đặc, “Anh Doãn, ra ngoài nói đi.”

Bước đến, Doãn Chính Đặc nhìn chị ta. Người phụ nữ này có lẽ bản lĩnh rất cao, hằng năm phải xử lý biết bao nhiêu chuyện, vừa nhìn đã biết là người không dễ đối phó.

Cùng lúc đó, người quản lý đã thầm cân nhắc trong lòng, rồi nói, “Anh Doãn, chuyện đã xảy ra, tôi nghĩ chẳng ai muốn thấy cả... Hiện giờ công việc của Cẩm Lan đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, là bạn, cũng là đương sự, tôi xin anh hãy giúp con bé.”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Việc tôi có thể giúp cô ấy, chính là tránh xa cô ấy.”

“Đừng là như vậy... Con bé đúng là quá thiếu cẩn thận nên mới bị người ta nắm thóp. Anh Doãn, trong nước, con bé đang ở thời kỳ thành công, hiện tại vẫn còn nổi tiếng, nhưng chẳng mấy nữa mà sẽ hết thời, huống hồ hiện giờ lại xảy ra chuyện như thế này, ảnh hưởng cực kỳ lớn đến danh tiếng của con bé. Chúng tôi vốn có một cơ hội rất tốt để ra nước ngoài, nhưng cũng vì chuyện này mà bị hoãn lại rồi.”

Doãn Chính Đặc nhìn người phụ nữ, chị ta quá khéo léo, khéo léo đến mức khiến anh chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấu mục đích của chị ta.

Quả nhiên, người quản lý nhìn anh, “Công ty chế tác ở nước ngoài nói, nếu có ba nghìn vạn tiền đầu tư thì Cẩm Lan vẫn còn có thể có được vai diễn đã định trước đây.”

Doãn Chính Đặc mím môi, khóe miệng mang theo chút vẻ khinh thường. Người quản lý vẫn không cảm thấy xấu hổ, “Bất kể có phải là vợ anh tấn công Cẩm Lan hay không, chỉ cần tin tức này bị tung ra ngoài thì cô ấy khó mà tránh được liên đới, anh Doãn, cho dù là bảo vệ vợ mình, anh cũng có thể...”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn người phụ nữ, ánh mắt trầm xuống.

Người quản lý cười cười, “Tôi chỉ muốn bảo vệ lợi ích của mình thôi, huống hồ, tôi cảm thấy, so sánh ra thì số bồi thường này chúng tôi đáng được nhận, đối với anh Doãn cũng không tính là khó chấp nhận.”

Doãn Chính Đặc quay đầu bước đi, không hề để ý đến chị ta.

Người quản lý nhìn theo anh từ phía sau, “Tốt nhất là anh nên vì vợ anh mà suy nghĩ lại. Hình như cô ấy chưa từng biết cảm giác bị cánh chó săn theo dõi 24 giờ thì phải? Cả đứa con đáng yêu của anh nữa.”

Doãn Chính Đặc quay đầu lại, nhìn chị ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Người quản lý không đòi co với anh nữa, trong lòng anh ắt sẽ có tính toán. Tiêu tiền để xóa bỏ tai họa, đối với loại đại gia như anh thì nhiều đó đã là gì, chỉ cần sự việc ổn định lại, họ đâu để bụng chuyện tiêu tiền.

Vào phòng bệnh, Diệp Cẩm Lan nhìn chị ta, “Chị nói gì với anh ấy thế?”

“Nói chuyện thôi.” Người quản lý ngồi gọt táo, “Nếu đã xảy ra chuyện thì đến tận cùng chỉ có hại mà thôi. Có tiền xuất tiền, có lực xuất lực.”

Chỉ cần có được vai diễn kia, Diệp Cẩm Lan sẽ tiến xa ra được thị trường nước ngoài. Sau khi ra nước ngoài phát triển, trong nước sẽ ít để ý, sự việc cũng mau chóng chìm đi, như vậy với tất cả mọi người thì đều là chuyện tốt.

Từ bệnh viện đi ra, Doãn Chính Đặc lên xe, ngồi một lát mới nhớ ra đây là bệnh viện, không thể ở lâu, anh vội vàng lái xe đi.

Trên đường đi, anh do dự không biết có nên đến chỗ Lê Diệp không, đành lấy điện thoại gọi cho cô. Bất chợt nhìn thấy tin nhắn trên màn hình, anh nhíu mày. Người phụ nữ kia gửi tin nhắn nói cô tạm thời đưa Hi Hi rời khỏi căn nhà trọ.

Lúc điện thoại đổ chuông, Lê Diệp đang định cho Hi Hi đi ngủ. Giọng nói của người ở đầu bên kia không tốt cho lắm, hỏi cô đang ở đâu.

Lê Diệp nói qua loa, “Chỗ đang ở có rất nhiều phóng viên, em đưa Hi Hi đến chỗ này ở tạm hai ngày.”

“Em ở khách sạn nào?” Doãn Chính Đặc đánh tay lái, “Tôi đi đón em, em và Hi Hi về Hạm Bích Các ở.”

Lê Diệp nói, “Em ở chỗ bạn.”

“Bạn nào? Cụ thể là ở đâu?” Anh đã đoán ra được tại sao lại thế này. Cô nói chuyện lòng vòng, chủ yếu là không muốn nói cho anh.

Lê Diệp thầm cân nhắc trong lòng. Cô đã đưa Hi Hi đi, giờ lại về Hạm Bích Các thì chính là quay lại đường cũ, cũng là trở lại tình cảnh không rõ ràng với anh. Như vậy thì thà rằng tạm thời ở đây, đối phó tạm hai ngày. Đám phóng viên túc trực ở nhà cô không chụp được gì rồi sẽ đi, cô có thể trở về, hoặc là tính phương án khác. Hiện giờ Doãn Chính Đặc đã không chỉ còn là anh nữa, anh đã mang tiếng là bạn trai của minh tinh điện ảnh Diệp Cẩm Lan, còn cô, nếu quá gần anh, sẽ lại bị gán cái mác “chính thất” đánh ghen với Diệp Cẩm Lan.

Cô không muốn có liên hệ với ai nữa, chỉ muốn là mình, sống cuộc sống bình thường với con trai.

“Lê Diệp, rốt cuộc em đang ở đâu?” Anh có vẻ mất kiên nhẫn. Xe đến gần khu vực cô bảo, thì bỗng anh nhìn thấy một chiếc xe khá quen mắt đi ở phía ngược chiều. Dừng xe lại, Doãn Chính Đặc quay đầu nhìn biển số xe, dần dần nheo mắt lại.

Cho dù là rất nhanh, nhưng trong khoảnh khắc đối diện, anh vẫn loáng thoáng thấy được, người trong xe là Tôn Bách Niên. Cả biển số xe thì không còn nghi ngờ gì nữa. Doãn Chính Đặc không nghĩ có chuyện tình cờ như vậy, Tôn Bách Niên lái xe đi dạo, vừa lúc ngang qua chỗ gọi là nhà bạn Lê Diệp.

Gọi điện thoại, giọng Doãn Chính Đặc trầm xuống, “Lê Diệp, em lập tức đưa Hi Hi ra ngoài!”

“Hi Hi đang ngủ.”

“Cụ thể là ở chỗ nào, tôi lên đón hai mẹ con?”

Lê Diệp không nói ra được cảm giác trong lòng, nhưng cô không muốn nghe theo lệnh của anh, “Em chỉ ở đây có hai ngày, chuyện qua rồi em sẽ về.”

“Tôi muốn em ra ngoài ngay, ngay lập tức!” Anh bắt đầu tức giận.

Con tức giận của anh đến thật kỳ lạ, Lê Diệp nhìn vào màn hình di động, rồi lại nói, “Em nghĩ, em có quyền chọn nơi mình đi.”

Bị cô nói thế, Doãn Chính Đặc trầm giọng, “Em đừng có đưa Hi Hi đi lung tung. Xảy ra chuyện gì em có chịu trách nhiệm được không?”

“Chỗ em ở hiện giờ rất an toàn.” Lê Diệp ngắt điện thoại.

Doãn Chính Đặc vừa nghe thấy âm thanh từ điện thoại vọng ra liền cắn chặt răng. Người phụ nữ kia đi đâu không đi mà lại đến chỗ của Tôn Bách Niên, rõ ràng là biết anh không ưa gì người kia.

Anh gọi điện lại, bên kia tắt máy.

Anh vô cùng bức bối, đi loang quanh chỗ đó một vòng. Vẫn không biết địa chỉ cụ thể, mà xung quanh thì có quá nhiều nhà. Tuy nhiên, đang đi chậm chậm thì trước mắt thấy vút qua một cái, chiếc xe kia lại xuất hiện.

Tôn Bách Niên đi rồi lại quay về, chắc chắn là có việc gì đó. Doãn Chính Đặc lập tức bám theo chiếc xe kia, cũng tăng tốc lên.

Đến một khu nhà, chiếc xe kia dừng lại. Tôn Bách Niên xuống xe, xách theo hai túi to đi lên.

Doãn Chính Đặc đi theo sau, thấy thang máy vẫn tiếp tục chạy, cuối cùng dừng ở tầng 12. Một lát sau, thang máy xuống, Doãn Chính Đặc cũng ấn số tầng y hệt rồi đi lên.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi, từ bên trong đi ra, anh nhìn thấy có hai căn hộ trên tầng. Có điều, anh còn chưa kịp đi tìm, thì một cánh cửa đã mở ra, người ở trong vừa đi vừa nói, “Mấy phóng viên kia vẫn ở đó, tôi về lấy đồ họ cũng không có chú ý đến, yên tâm.”

Lê Diệp đi theo sau anh, “Làm phiền anh rồi, tôi đi gấp quá, mấy tập tài liệu cũng quên mang theo luôn.”

“Cần cái gì thì tôi lại về lấy, không ai để ý đến tôi đâu.” Tôn Bách Niên đi ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Doãn Chính Đặc đang nhìn mình chằm chằm ở một góc không xa. Anh dừng bước, Lê Diệp nghi hoặc nhìn theo anh ra ngoài cửa. Vừa nhìn thấy Doãn Chính Đặc, mi tâm cô liền nhú lại.

Không hiểu là chốt dạ hay thế nào, nhưng sự xuất hiện đột ngột của anh, trên mặt lại viết rõ mấy chữ không từ bỏ ý định, thật khiến cô sợ phải cãi cò.

Tôn Bách Niên nhìn Doãn Chính Đặc, cũng có chút bất ngờ. Hẳn là vừa rồi anh ta theo mình đến đây.

Nhìn vào ánh mắt thì biết ngay là anh không mang theo hòa khí đến đây, Tôn Bách Niên nói, “Anh Doãn, Lê Diệp...”

Lời còn chưa dứt, Doãn Chính Đặc đã chặn lại, “Tôi không quen anh, không có gì để nói với anh cả.” Nói xong, anh nhìn Lê Diệp, “Dọn đồ, đi theo tôi.”

Lê Diệp không nhúc nhích, chỉ nói, “Không có phóng viên đi theo anh đấy chứ?”

Anh có chút bức mình, “Có phóng viên đi theo thì sao? Chúng ta có gì mà không thể gặp người ta?”

“Có thể gặp hay không, anh rõ hơn ai hết.” Lê Diệp không muốn nói nhiều với anh, “Muộn rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

Doãn Chính Đặc không hề có ý đi, rào bước đến cửa. Thấy anh đi về phía Hi Hi, Lê Diệp có chút căng thẳng, cô tóm ngay lấy cánh tay anh, “Doãn Chính Đặc, anh làm gì đấy?”

“Tôi sẽ không để con trai tôi ở nhà người khác đâu.” Doãn Chính Đặc nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lạnh đi.

Bé Hi Hi lên, anh quay ra. Tôn Bách Niên lập tức chắn trước mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Cảnh tượng không thể chấp nhận được

Bầu không khí bất hòa của người lớn gây ảnh hưởng đến Hi Hi. Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe mọi người to tiếng như vậy, Hi Hi vẫn cảm thấy sợ. Thăng bé mở to mắt nhìn Doãn Chính Đặc, miệng mếu máo, giơ tay về phía Lê Diệp, “Mẹ ơi!”

Doãn Chính Đặc liếc nhìn Tôn Bách Niên đang đứng chắn trước mặt mình, khóe miệng nhếch lên, “Anh là cái gì mà định ngăn tôi?”

Tôn Bách Niên không vì sự khinh thường của anh mà tỏ ra bức tức, thần thái vẫn rất bình thản, “Tôi chỉ không quen nhìn người khác làm khó phụ nữ và trẻ em, chỉ đơn giản là từ lập trường đó thôi.”

Lời nói ấy càng khiến người nào đó tức giận hơn. Vợ mình, con mình, mà anh lại trở thành tội đồ làm khó họ!

Bé Hi Hi trong lòng, Doãn Chính Đặc nhìn Lê Diệp, “Em biết tôi là loại đàn ông thiếu phong độ thế đấy, cho nên tốt nhất là lập tức lại đây.”

Lê Diệp kéo kéo áo Tôn Bách Niên. Quả thật cô biết tính Doãn Chính Đặc, anh chỉ biết là quyết định của anh đúng, người khác nghĩ thế nào, anh không quan tâm. “Anh Tôn, anh về trước đi, đừng lo cho tôi.” Cô muốn anh đi trước đi, Doãn Chính Đặc cứ nhìn anh hằm hằm như vậy, chỉ sợ là tình hình sẽ xấu đi.

Tôn Bách Niên không nhúc nhích, anh vẫn nhìn Doãn Chính Đặc. Con người này đến cả hơi thở cũng đặc mùi hiếu chiến, nếu giờ anh đi, không biết người này sẽ làm gì Lê Diệp.

Hi Hi vừa khóc vừa nhào người ra, quan sát sắc mặt người lớn một lúc, thăng bé sợ hãi ôm cổ Doãn Chính Đặc, “Bố ơi!”

Anh nhìn Hi Hi, ánh mắt bắt gặp dịu lại. Lê Diệp đành nhìn Tôn Bách Niên, “Thật sự không sao đâu.”

Dù sao họ vẫn là vợ chồng, Tôn Bách Niên gật đầu, “Được...” Nói xong, anh quay lại đi vào thang máy.

Doãn Chính Đặc nhìn theo bóng anh cho đến khi cả không gian chỉ còn lại gia đình họ.

Hi Hi muốn tuột xuống khỏi người Doãn Chính Đặc để sang với Lê Diệp, thế nhưng anh bế chặt lại ngay, không để thằng bé rời khỏi mình.

Thấy Hi Hi khóc nức nở, Lê Diệp vội lấy khăn tay lau nước mắt cho nó. Cô đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc vẫn đang giữ vẻ mặt tức giận, “Hình như Hi Hi tè dầm rồi.”

Doãn Chính Đặc cúi đầu mới phát hiện ra tay áo mình đã ướt một mảng.

Thằng bé kia làm ra vẻ mặt ảm ức, khiến chẳng ai nỡ trách móc nặng nề.

Lê Diệp giơ tay ra, Hi Hi lập tức nhào người về trước. Doãn Chính Đặc không hề ngăn cản, để yên cho Lê Diệp bế thằng bé đi vào nhà.

Doãn Chính Đặc không muốn tiến vào căn nhà kia, cứ đứng ở cửa mãi, đến khi không thấy hai mẹ con ra thì anh mới bước vào.

Căn hộ không quá rộng, nhưng rất thoáng đãng. Quan sát căn phòng mà trong lòng anh rất bức bối.

Thay quần áo cho Hi Hi xong, Lê Diệp mới quay ra nhìn anh. Anh vẫn đứng yên một chỗ, đáng vẻ như thể ai động đến anh sẽ chết vậy.

“Tại sao không tìm tôi?” Doãn Chính Đặc khó chịu, “Dưới nhà có phòng viên, tại sao không gọi cho tôi mà lại đi tìm người kia?”

Lê Diệp nhìn anh, “Em gọi anh, nhưng máy anh bận.”

“Em gọi cho tôi lúc nào?” Anh hoàn toàn không biết chuyện này, “Và lại, em gọi một lần không được, chẳng lẽ không biết gọi thêm lần nữa à?”

Lê Diệp cảm thấy thật khó nói, “Lúc ấy em không có nhiều thời gian để... gọi lại cho anh.” Anh nhú mày, cô lại nói, “Cảnh sát tìm đến tận nhà, gọi em đến phối hợp điều tra.”

Anh thấy mặt cô có vẻ tai tái, “Vì chuyện Diệp Cẩm Lan bị thương?”

Lê Diệp quay mặt đi, bình thản ừ một tiếng.

Anh có chút áy náy, giữ chặt lấy cánh tay cô, “Đáng lẽ em phải nói cho tôi biết sớm chứ.”

Lê Diệp nghĩ, lúc ấy cảnh sát đứng chờ cô, giục cô mau gọi người nhà đến trông Hi Hi, cô không gọi được cho anh, chỉ có thể lập tức tìm người khác, cô lại chẳng quen nhiều người, người có thể nhớ đến chỉ có Tôn Bách Niên. Từ sở cảnh sát trở về nhà trọ, chẳng được mấy chốc thì đã có người báo phóng viên đến túc trực ở bên dưới, cô đâu nghĩ được gì nhiều, chỉ có thể đưa Hi Hi mau chóng rời đi.

Nhìn vẻ mặt của cô thì có lẽ đã bị chuyện này ảnh hưởng không nhỏ, Doãn Chính Đặc cố ổn định tâm trạng của mình, “Tôi không nên hung dữ với em, nhưng mà, Lê Diệp, đừng ở đây.”

Lê Diệp nhìn anh, “Em định ở khách sạn, nhưng mà chỗ đó người đến kẻ đi nhiều, không biết liệu sẽ gặp phải ai. Giờ em chỉ muốn dẫn Hi Hi đi tránh đám phóng viên thôi.”

Đầu mày anh nhú lại, “Ngoài khách sạn ra thì vẫn còn chỗ khác rất an toàn mà. Giờ tôi sẽ đi mua nhà.”

Anh vừa cầm điện thoại ra thì Lê Diệp đè tay anh lại, “Không cần đâu, em ở đây tạm một hôm, mai em đi làm rồi xin ở ký túc xá.”

Anh vẫn cương quyết, “Một đêm cũng không được, Lê Diệp, đây là nhà của Tôn Bách Niên, bất kể em coi anh ta là gì, thì trong mắt tôi, anh ta là người có mục đích.”

Lê Diệp không biết vì sao anh lại căm thù Tôn Bách Niên như vậy, còn cố tình làm khó cô. Nhặt hết đồ vào túi, Lê Diệp bế Hi Hi lên rồi quay đầu đi ra cửa.

Thấy cô có vẻ định đi, khoe miệng Doãn Chính Đặc nhếch lên, để lộ ra vẻ hài lòng.

Tắt đèn, Lê Diệp đóng cửa lại. Doãn Chính Đặc định xách đồ hộ cô nhưng cô lại không hề buông tay, cô ấn thang máy, rồi đi xuống.

Doãn Chính Đặc mở cửa xe ra, có điều, Lê Diệp lại bế thằng bé đi thẳng đến con phố đối diện.

“Em đi đâu?” Doãn Chính Đặc đóng sầm cửa lại rồi đuổi theo.

Cô một tay bế con, một tay xách hành lý, cơ thể gầy gò đổ một cái bóng dài xuống mặt đường.

“Lê Diệp!” Doãn Chính Đặc đi theo cô với vẻ mặt kiên nhẫn.

Đi một lát, cuối cùng cũng thấy một nhà nghỉ, Lê Diệp liền đi vào luôn.

Doãn Chính Đặc vượt lên trước chặn đường, “Em làm gì đây hả?”

Lê Diệp nhìn biển hiệu của nhà nghỉ, “Đêm nay ngủ ở đây.”

Anh lại để lộ ra vẻ mặt bức bối, “Em đang tính cãi nhau với tôi đây à! Tại sao không chịu nghe theo sự sắp xếp của tôi!”

Lê Diệp lắc đầu, “Em là mẹ thằng bé, em là người trưởng thành, em có quyết định của mình. Nhà nghỉ này cũng tiêu chuẩn, không quá xa hoa cũng chẳng cũ nát, ở một đêm thôi, an toàn mà.” Cô lại nhìn bốn phía, “Không có ai theo dõi, tôi đã vào được chưa, anh Doãn?”

“Nếu em muốn tìm một chỗ ở tạm một đêm, tại sao lại thả ở chỗ người khác, ở khách sạn, chứ không chịu quay về chỗ tôi?” Anh nắm chặt tay.

“Bởi vì chúng ta đã quyết định ly hôn rồi.” Lê Diệp quả quyết, “Em không thể trở về nữa.”

Lòng anh ngập tràn nỗi tức giận, anh muốn lên tiếng nhưng lại không nói được thành lời.

Hi Hi ngoan ngoãn dựa vào vai Lê Diệp, cô nói, “Cả anh và em đều rõ ràng, đến bước ly hôn này là vì cái gì. Mình cũng đều rõ, ly hôn là chuyện tất yếu, không thể thay đổi. Nếu đã vậy rồi thì không nên vương vấn dây dưa mãi làm gì. Về Hi Hi, chúng ta cùng nhau chăm sóc, nhưng giữa hai chúng ta, không nên qua lại nhiều, em cũng hy vọng, khi mà em có đủ điều kiện để chăm sóc tốt cho Hi Hi, anh đừng can thiệp vào cuộc sống của mẹ con em.”

Ánh mắt anh lạnh lại, anh cười cười, “Em không muốn tôi can thiệp vào cuộc sống của hai mẹ con, hay là không muốn tôi can thiệp vào quan hệ giữa em và Tôn Bách Niên?”

Lê Diệp nhún mày, “Em...” Nói bao nhiêu lần mà anh vẫn không tin, cô không muốn giải thích nữa, quay đầu đi thẳng vào khách sạn, “Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ... em có sự lựa chọn của em, anh về đi.”

Đi vào khách sạn, Lê Diệp đặt một phòng. Chỗ này không quá sang trọng, khách vào ở cũng không đông lắm, nhìn qua cũng biết người ra người vào là người nào. Cũng vì điều này mà Lê Diệp cảm thấy khá yên tâm, không lo bị người ta theo dõi.

Làm xong thủ tục, Lê Diệp cầm thẻ phòng, có nhân viên chuyên trách xách đồ lên giúp cô.

Phòng khá sạch sẽ, không hề có mùi lạ. Lê Diệp kéo rèm kín vào, rồi đặt Hi Hi lên giường. Thằng bé chớp chớp mắt nhìn xung quanh, trong tay vẫn còn ôm chiếc ô tô đồ chơi yêu thích.

Ngày mai cô phải đi làm, may mà độ này khối lượng công việc không nhiều, có thể hoàn thành nhanh. Cô có nói qua với lãnh đạo, có thể là họ thông cảm cho hoàn cảnh làm mẹ của cô, cũng có thể là nể mặt Tôn Bách Niên, nên không hề chần chừ mà đồng ý để cô đưa Hi Hi đến ngay. Lúc cô thu âm, thằng bé ở ngoài, qua tấm kính, cô vẫn có thể quan sát thằng bé. Như vậy là cách tốt nhất.

Cũng không còn sớm nữa, cô rửa mặt rồi cho Hi Hi đi ngủ.

Cả ngày chạy đi chạy lại, rời khỏi căn hộ kia thật sự là thẹn với tâm ý của Tôn Bách Niên, nhưng một mồi nháy mắt mấy cái, cô đã ôm Hi Hi chìm vào giấc ngủ.

Ngoài hành lang, rồi đến căn phòng bên cạnh có tiếng động.

Một đôi vợ chồng vừa trả phòng, nhân viên buồng vào dọn dẹp qua loa rồi người nhân viên phục vụ kiểm tra một lượt, sau đó nói, “Thưa anh, anh có thể vào rồi ạ.”

Cầm lấy thẻ phòng, Doãn Chính Đặc bước vào.

Căn phòng này vừa có người ở. Anh phải dùng phòng hạng cao hơn để trao đổi với hai người đó, họ lập tức vui vẻ đồng ý.

Phòng vừa nhỏ vừa tối, còn cảm thấy hơi ẩm ướt, chăn gối đều còn mùi. Doãn Chính Đặc mở cửa cho thông gió. Đứng bên cửa sổ, anh ngoái ra bên ngoài thăm dò căn phòng bên cạnh. Đèn đã tắt, người phụ nữ kia đã ngủ.

Nghĩ đến lại thấy bức mình, không quan tâm đến chuyện cô làm gì, cô vô tâm như thế nào, anh chỉ tức ở chỗ cô tiếp nhận sự giúp đỡ của Tôn Bách Niên, còn mình làm nhiều việc như vậy mà cô không thèm nhìn.

Đang đứng đó thì nghe thấy phòng bên cạnh có người gõ cửa, anh ỳ ra một lát rồi mới phản ứng lại, lập tức bước ra cửa.

Mở cửa ra, anh nhìn chằm chằm người phục vụ đang đứng trước cửa phòng bên cạnh. Anh ta đang cầm một chai rượu, vốn định tiếp tục gõ cửa, nhưng thấy Doãn Chính Đặc đột ngột xuất hiện, còn nhìn mình chằm chằm, thì bàn tay giờ liền dừng lại. Nửa phút sau, người phục vụ vẫn không dám động dậy, còn Doãn Chính Đặc vẫn nhìn anh ta chằm chằm như vậy. Một lát sau, cửa phòng bên đó mở ra, bên trong truyền tới giọng đàn ông, “Đưa cho tôi.”

Doãn Chính Đặc nghiêng người trở lại phòng. Đến khi cửa phòng bên đó đóng, người phục vụ cũng đi, thì anh mới hiểu ra. Phòng Lê Diệp ở bên trái

phòng mình, còn phòng vừa này người phục vụ gõ cửa, là phòng bên phải.

Đóng cửa lại, anh ngồi xuống giường. Giường quá cứng, không thể ngủ nổi. Nằm vật xuống, anh gối đầu lên cánh tay. Phòng lạnh lẽo, quả thực không phải chỗ tốt để ở, anh sống đến từng này rồi nhưng đây là lần đầu tiên vào nơi như thế.

Không biết người phụ nữ bên kia có ngủ được không, cả Hi Hi nữa, thằng bé còn nhỏ, da thịt nhạy cảm, ngủ ở chỗ thế này không biết có bị dị ứng không?

Anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, suy nghĩ...

Là vận mệnh trêu đùa người ta, hay là trách anh ngay từ đầu đã đi nhầm đường?

Anh đã chạm được đến hạnh phúc vô hạn, nhưng rồi lại thất bại chỉ trong gang tấc. Đối với anh mà nói, buông tay còn khó hơn lúc bắt đầu nhiều. Anh có thể một mình truy đuổi khi mà không có ai ủng hộ, cũng chẳng ngại khó khăn, bởi anh tự nhận mình là người cố chấp. Có điều, buông tay không phải là sở trường của anh, anh không thể buông tay một cách thoải mái được.

Lấy điện thoại ra, anh gọi một cuộc. Cũng nửa đêm rồi, người ở bên kia hẳn là đang ngủ.

“Ông chủ Doãn?” Nhìn đến số điện thoại, đối phương tỉnh táo hẳn, “Có chuyện gì dặn dò, tôi lập tức đi làm!”

“Vương Mãnh.” Doãn Chính Đặc vẫn gối lên cánh tay. Anh gọi cuộc điện thoại này chủ yếu là do kích động, trầm mặc một lúc, anh mới nói, “Anh điều tra cho tôi, tất cả mọi chuyện xảy ra giữa hai nhà Tần Doãn năm đó.”

“Chuyện này...” Vương Mãnh không kìm được, liền nói, “Không phải đã điều tra rồi hay sao...”

“Còn có rất nhiều chuyện chưa rõ ràng.” Doãn Chính Đặc nói tiếp, “Bố tôi, nguyên nhân cái chết của ông ấy, xác nhận lại cho tôi.”

“Được, anh Doãn bảo thế nào thì sẽ điều tra thế ấy.”

Buông điện thoại xuống, Doãn Chính Đặc cảm thấy mình đúng là có chút điên cuồng. Anh không muốn chấp nhận hậu quả của tấn bi kịch kia, anh muốn chứng minh từ đầu chí cuối câu chuyện kia đều là giả. Anh không giải trừ được sự bế tắc, nên đành phải chứng minh, nút thắt kia hoàn toàn không phải là nút chết. Có lẽ sẽ chỉ là uổng công vô ích, lúc anh bảo Vương Mãnh điều tra, thì chính mình cũng chẳng ôm nhiều hy vọng.

Một đêm qua đi.

Sáng sớm Lê Diệp đã thu dọn đồ của mình. Hi Hi vẫn còn đang ngủ, thằng bé không kén chọn chỗ, chỉ cần ở cùng mẹ thì chẳng khi nào là không ngủ được.

Xong xuôi mọi chuyện thì Hi Hi cũng tỉnh, Lê Diệp bế thằng bé xuống chuẩn bị trả phòng.

Nhân viên phục vụ lên giúp xách đồ, lúc đợi thang máy, anh ta hỏi cô, “Cô à, tối qua có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?”

Lê Diệp khó hiểu, “Không, mọi thứ đều bình thường.”

Người phục vụ gật đầu, “Vậy thì tốt rồi... Tôi hôm qua có một người đàn ông đến ở phòng cạnh phòng cô, anh ta đòi đổi phòng với người đã ở đó trước, sau đấy tôi mang rượu lên cho khách, đột nhiên anh ta chạy ra, cũng chẳng biết là đang nghĩ gì nữa. Tôi cứ cảm thấy anh ta kỳ quái thế nào ấy.”

Lê Diệp đang nghĩ xem người đàn ông kỳ quái đó là ai, thì sau khi trả phòng, ra khỏi cửa, cô liền nhìn thấy xe của Doãn Chính Đặc đỗ cách đó không xa. Không phải là cô cố ý tìm, mà ở chỗ này, chiếc xe của anh có phần gây sự chú ý. Vậy mà cũng dám đỗ, ở con đường chật hẹp như thế này mà lại không sợ xe khác đi qua quệt phải.

Bắt xe, cô đưa Hi Hi cùng đến chỗ làm.

Vì để cho phần công việc của cô sớm kết thúc, lãnh đạo đã xếp hết việc của cô cho làm trước. Lê Diệp đưa cho Hi Hi món đồ chơi, để thằng bé ở ngoài phòng thu âm. Ở đây còn có những nhân viên khác thỉnh thoảng chơi đùa với thằng bé, Lê Diệp cũng đỡ lo hơn.

Chẳng mấy chốc đã xong việc, đến phiên một nhóm khác vào phòng thu âm. Lê Diệp đi ra vừa lúc nhìn thấy Hi Hi đang ngồi trong lòng một chị gái xinh đẹp đùa vui quên cả trời đất, hoàn toàn không nhớ đến chuyện phải rời mẹ.

Cơ quan có phòng ký túc bỏ không, Lê Diệp đưa luôn Hi Hi vào ở. Qua vài lần chuyển chỗ, cô cảm thấy cực kỳ có lỗi với thằng bé, nó còn nhỏ như vậy mà cứ phải đi theo mình chịu khổ.

Có đôi khi cô cũng có ý nghĩ ừ ừ trong đầu. Dựa trên phương diện vật chất, thằng bé ở với Doãn Chính Đặc sẽ hạnh phúc hơn. Dù có thế nào đi nữa, anh cũng có những thứ tốt nhất, còn thứ cô có thể cho nó, chỉ là tình thương yêu.

Chuyện cô tạm thời ở lại ký túc xá, Tôn Bách Niên nhanh chóng biết được. Cô không ở lại chỗ mình, anh cũng đã đoán được, căn bản lúc đầu cô đã vốn

không định ở lâu rồi, sau lại vì Đoàn Chính Đặc, cô càng không thể ở lại.

Giới giải trí trước nay vẫn luôn là chốn lộn xộn, có điều thật không ngờ, lần này lại vướng cả vào người vô tội ngoài giới.

Những phóng viên đến bám trụ ở nhà trọ của Lê Diệp không còn đợi nữa. Hai ngày đầu, chiếc xe kia vẫn ở đó, nhưng mãi sau vẫn không thấy Lê Diệp xuất hiện, chiếc xe cũng không còn đậu ở đó nữa. Cứ tưởng là họ sẽ bám trụ một thời gian, không ngờ lại chẳng được bao lâu. Có điều, họ vẫn chưa hoàn toàn hết hy vọng, không thể buông lỏng cảnh giác được.

Cuộc sống vừa mới lên kế hoạch đã bị quấy rầy, thật khiến người ta có cảm giác khó chịu.

Hôm nay lúc đi làm, Lê Diệp loáng thoáng nghe thấy đám đồng nghiệp buôn chuyện. Xưởng phim cũng là một phần của giới giải trí, ai cũng có rất nhiều tin tức. Giờ nghỉ, mọi người vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm.

“Em nghe nói, bộ “Thác Rừng” ấy, đã định nữ chính là Diệp Cẩm Lan rồi. Cô ta chuẩn bị ra nước ngoài phát triển, mấy ngày nữa là công bố tin thôi.”

“Không thể nào, chẳng phải cô ta vừa bị bối ra là kẻ thứ ba à? Loại đàn bà như thế, ai mà thèm xem cô ta diễn nữa.”

“Giờ tiểu tam đầy ra, giới giải trí bối đầu ra mẩu phụ nữ tốt... Chị nghe anh chị bảo, anh ấy được cử vào bộ phận kỹ xảo của bộ phim đấy, nghe nói Diệp Cẩm Lan vào được là nhờ tiền đầu tư đấy. Người ta có hậu thuẫn, có tiền, chỗ nào mà chả tranh nhau cướp cô ta về ấy chứ.”

“Cô ta có tiền đầu tư? Không phải là... gã đàn ông bao dưỡng cô ta đấy chứ?”

“Còn ai vào đây nữa! Chắc chắn trăm phần trăm. Nếu không có quan hệ thân thiết với cô ta, ai lại vung ra lắm tiền thế chứ.”

“Thật không hiểu nổi cái gã đấy, có vợ có con rồi thì yên phận đi, lại còn đi ra ngoài làm loạn. Con hấn lớn lên không hận hấn mới lạ. Cứ nghĩ lại thấy tội nghiệp.”

“Thôi, tội cái gì, người ta ít ra là còn có tiền, chúng ta còn đáng thương hơn này.” Nói xong, người đó chợt gọi Lê Diệp đang ngẩn người, “Em đang nghĩ cái gì đấy? Hi Hi đâu? Sao hôm nay không đưa nó đến?”

Lê Diệp lấy lại tinh thần, “Hôm nay chị Tổng nghỉ, chị ấy đưa Hi Hi về chơi với con gái chị ấy.”

“Đấy em xem, vẫn là dân thường bọn mình sướng, ngày ngày bình thường, nhưng mà yên ổn... À, Lê Diệp, khi nào chồng em về?”

Lê Diệp mím môi, “Em cũng không biết nữa...”

Đồng nghiệp hỏi cô sao lại một mình chăm thẳng nhỏ, sợ người ta dị nghị, Lê Diệp đã nói bố thẳng bé đi công tác, đi trường kỳ, lâu lâu mới về một lần.

Xong công việc, Lê Diệp trở lại ký túc xá. Hi Hi đang chơi cùng con gái người đồng nghiệp. Nhìn hai đứa bé hồn nhiên vô lo vô nghĩ, người lớn cũng cảm thấy mọi thứ tươi sáng hơn.

Di động vang lên tiếng chuông ngắn, cô lấy ra xem, là một dãy số lạ.

Tin nhắn mở ra. “*Cô Lê Diệp, tôi là quản lý của Diệp Cẩm Lan, tôi có một số chuyện muốn nói với cô.*”

Cô nhú mày. Cô chẳng thân thiết với Diệp Cẩm Lan, cũng chưa từng gặp người quản lý của cô ấy, thì chị ta có gì mà nói chuyện với mình? Cô vừa định cất điện thoại, thì bên kia lại gửi thêm một tin, “*Về chồng cô, hẳn là có rất nhiều chuyện cô muốn biết. Quán cà phê Cánh Tinh, tôi chờ cô.*”

Nhìn dòng tin nhắn, Lê Diệp thầm cười khở. Đọc được câu đó, trong lòng cô lập tức có dự cảm, chuyện người kia muốn kể cho mình sẽ không phải là chuyện cô muốn nghe. Giờ cô chỉ muốn thoát khỏi sự kiện kia, sao còn muốn dấn vào chứ.

Cô trả lời, “*Xin lỗi, tôi không nhận lời hẹn được, chuyện làm cô Diệp bị thương không phải do tôi làm, tôi cũng hy vọng cuộc sống của mình không bị quấy rầy nữa.*”

Một lát sau, đầu bên kia vẫn không nhắn lại. Nghĩ là người đó đã từ bỏ, Lê Diệp định đi làm việc khác thì di động lại đổ chuông.

Lần này là gọi thẳng tới, cô nhìn màn hình điện thoại, thờ dài một hơi rồi bắt máy.

Thái độ của người ở đầu bên kia khá hòa nhã, “*Cô Đoàn, không biết cô muốn tôi gọi cô như vậy, hay là khác?*”

“*Tôi không muốn thảo luận vấn đề này với chị. Rốt cuộc chị muốn nói gì với tôi? Đừng thừa nước đục thả câu.*” Lê Diệp bắt đầu cảm thấy chán nản, hiện giờ cô chỉ muốn đi xa, mà họ thì cứ kéo lấy cô không tha.

“*Tôi nghĩ thái độ của cô với Cẩm Lan thống nhất cùng với những chuyện cô làm. Cô ghét con bé phải không? Sự xuất hiện của con bé khiến cuộc hôn nhân của vợ chồng cô xuất hiện vết nứt.*”

“*Tôi không quen cô ấy, hơn nữa chuyện khiến hôn nhân của người khác xuất hiện vết nứt, đáng lẽ không nên nói ra một cách ngênh ngang như vậy.*”

“Vậy cô cho rằng con bé thật sự là kẻ thứ ba?”

“Tôi nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là... rốt cuộc cô ấy đã làm gì.” Sắc mặt Lê Diệp lạnh đi.

“Một bàn tay vỗ chẳng kêu, hẳn là cô nên hỏi chồng cô đã làm gì...” Người quản lý cười cười, “Cô cảm thấy tôi đang đạo đức giả đi đòi vị trí cho Cẩm Lan cũng được, mà nghĩ tôi đang đồng cảm với phận đàn bà cũng được, tôi gọi điện đến là muốn nói cho cô biết, cô thua rồi, cô nên sớm rời khỏi Doãn Chính Đặc đi, trái tim anh ta không còn ở chỗ cô nữa đâu.”

Lê Diệp nắm chặt di động, nhất thời không nói gì.

“Cô cảm thấy tôi đang nói bừa chứ không có bằng chứng chứ gì?” Người quản lý cười, “Diệp Cẩm Lan nói cho tôi biết, trước đây con bé với Doãn Chính Đặc từng có quan hệ, lúc ấy cả hai người đều ở nước ngoài, sau này về nước thì ngừng liên lạc. Trên cánh tay Doãn Chính Đặc vẫn còn hình xăm tên con bé nữa. Cô từng thấy chưa?”

Lê Diệp thấp giọng chặn ngang, “Chị lừa tôi là có ý gì?”

Hình xăm kia, rõ ràng Doãn Chính Đặc nói...

“Gạt cô đâu có gì thú vị, cho nên tôi nói thật thôi.” Người quản lý nói tiếp, “Sau này họ gặp lại nhau, có điều khi đó cô với Doãn Chính Đặc đã kết hôn rồi. Nhưng mà họ lại bắt đầu sau lưng cô đấy. Doãn Chính Đặc thường xuyên tới tìm Cẩm Lan, mà cô cũng biết đàn ông tìm phụ nữ là muốn làm gì rồi chứ? Họ bị chụp ảnh nhiều lần như vậy, cô không nghĩ là họ tình cờ ra ngoài cùng với một đám người rồi chỉ có hai người bị chụp ảnh đấy chứ?”

Thấy cô không đáp lại, người quản lý lại nói, “Chuyện lần này xảy ra, đương nhiên Doãn Chính Đặc không muốn Cẩm Lan phải mang tiếng xấu là kẻ thứ ba rồi. Để trấn an Cẩm Lan, anh ta vừa bỏ ra năm nghìn vạn để đầu tư cho con bé, bảo con bé ra nước ngoài phát triển, rồi xa khỏi chốn thị phi này đây.”

“Tôi biết cô đang nghe” Thấy cô không nói gì, người quản lý cười cười, “Tôi nói chuyện này là muốn cô biết, nếu cô không lưu luyến thì tốt nhất là nên lùi bước sớm một chút đi, để cho người thích hợp hơn thế chỗ.”

Lê Diệp nhấn nút tắt luôn. Cô nghe ra sự giả dối kinh khủng trong lời nói của đối phương. Doãn Chính Đặc là ai, cô không dám nói là mình hiểu hoàn toàn, nhưng cũng có cơ sở rõ ràng. Anh không hẳn là chính nhân quân tử, nhưng anh có nguyên tắc của mình, thậm chí là cố chấp. Nếu anh không có tâm tư kia, thì cô cũng sẽ chẳng trở thành bà Doãn. Cuộc hôn nhân giữa cô và anh, ngay từ đầu đã là do sự kiên trì của anh. Nếu anh muốn đá cô đi để đổi người khác, thì anh có thể mang cô ra làm danh nghĩa để đi chơi với Diệp Cẩm Lan bất cứ lúc nào. Tình huống gì thế này?

Có điều, nghe được những lời đó, vẫn khó tránh khỏi cảm giác chói tai.

Cô sờ sờ cánh tay theo bản năng. Hình xăm của Doãn Chính Đặc, Diệp Cẩm Lan cũng biết, nếu không phải do cô ấy nói, thì người quản lý của cô ấy sao lại biết được. Anh còn bỏ ra mấy nghìn vạn để đầu tư cho Diệp Cẩm Lan. Nếu không có chuyện đó, thì sao người quản lý nói, mà đồng nghiệp của cô cũng nói vậy?

Có lẽ, sự cố chấp của anh với mình đã là một thời gian trước, còn giờ, anh đã đem sự cố chấp đổi sang Diệp Cẩm Lan?

Nghĩ ngợi một hồi, cô lắc lắc đầu. Là thế nào đi nữa, thì cô còn so đo làm gì, thân phận bà Doãn đã sớm không còn thuộc về cô rồi, cô cũng không dám tham lam. Chia tay, là chuyện không thể tránh khỏi.

Bệnh viện.

Thấy người quản lý cầm di động của mình, Diệp Cẩm Lan hỏi, “Chị làm gì đấy?”

Người quản lý nhún nhún vai, “Thay em xả giận.”

“Xả giận gì cơ?” Diệp Cẩm Lan tỏ vẻ khó hiểu.

“Dù sao chúng ta cũng phải rời khỏi chiến trường, chỗ này có ra thế nào chị cũng chẳng quan tâm... Chị gọi điện cho vợ Doãn Chính Đặc, anh ta đối xử với chúng ta như thế, chị không để anh ta yên đâu.”

“Chị làm gì rồi?”, Diệp Cẩm Lan giật điện thoại của mình lại. Người quản lý giữ vẻ mặt hờ hững, “Chẳng phải chị đã nói rồi sao, chị gọi cho vợ của Doãn Chính Đặc.”

“Chị nói gì với cô ấy? Chị trêu chọc cô ấy làm gì, chị muốn để Doãn Chính Đặc xử chết chúng ta sao?” Diệp Cẩm Lan tức giận gặm chân.

“Là cô ta trêu chúng ta trước đấy, được không? Cô ta thuê người đánh em thành ra như vậy, em có biết là bây giờ người người truyền nhau cái tin em bị đánh rồi cười nhạo em không?”

Diệp Cẩm Lan ỉu xiu, “Rồi sẽ qua thôi, trận sóng gió này rồi sẽ lại bị sự kiện nóng hổi khác thay thế thôi... Với lại, đâu có xác thực được là Lê Diệp thuê người đánh em, còn rất nhiều người đáng nghi, những người tranh giành vai diễn với em, đều có khả năng.”

“Những người tranh vai với em đồ tội cho Lê Diệp làm gì, ai biết Lê Diệp là ai chứ.” Người quản lý lờm cô ấy, “Em đúng là bị người ta đánh cho ngu luôn rồi, chỉ nói cho em biết, chuyện này chắc chắn là Lê Diệp thuê người làm, chỉ là cô ta không chịu nhận mà thôi. Đừng tưởng là mình không làm gì được cô ta nhé. Chị lăn lộn trong giới giải trí lâu rồi, cái trò diễn kịch ấy mà, cũng là sở trường của chị đấy.”

“Chị Trần, xin chị đấy, chị trêu chọc Lê Diệp làm cái gì cơ chứ...” Diệp Cẩm Lan nhìn chị ta, gương mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, “Rồi sẽ bị chị hại chết cho mà xem! Doãn Chính Đặc mà biết, anh ấy sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu!”

“Chị sợ gì anh ta, chị sắp đi rồi, anh ta bần xin thế đấy, một xu cũng không chịu móc ra đầu tư cho chúng ta, chị đùa chết anh ta luôn, để xem sau này anh ta còn phong lưu thế nào được nữa.”

“Thua chị luôn đấy.” Diệp Cẩm Lan lắc đầu, “Phải đi nhanh thôi, em cũng không muốn bị Doãn Chính Đặc xử lý đâu, con người anh ấy đáng sợ lắm.”

“Vé máy bay cũng đặt xong rồi, chẳng mấy nữa là đi thôi.” Người quản lý liếc xéo cô ấy, “Nhìn cái vẻ nhát chết của em kia, nếu đã sớm biết có ngày hôm nay, thì lúc trước... em còn đi lại với Doãn Chính Đặc làm gì. Người không chiếm được, tiền cũng không moi được một xu, chị chịu em luôn.”

“Em chưa từng ở bên anh ấy.” Diệp Cẩm Lan thờ dài, “Em với anh ấy thật sự không có gì cả.”

Có điều, lời này nói ra ai mà tin cơ chứ, ngay cả bản thân mình còn cảm thấy hơi chột dạ... Quả thật cô ấy đã từng nhớ thương, nhưng thật sự không hề có ý nghĩ tranh cướp. Phải gánh chịu màn bêu xấu thanh danh, cô ấy có phần âm ức, cũng có hối hận. Cô ấy biết, đúng là bản thân mình có điểm không đúng, nhưng cái không đúng ấy, không đủ để đổi lấy hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Người quản lý làm như vậy, càng đẩy cô ấy vào vực sâu hơn. Cô ấy và Doãn Chính Đặc sẽ chẳng còn cách nào làm bạn nữa, nếu anh mà biết người quản lý của cô nói những điều kia với Lê Diệp, anh lại chẳng hận chết cô ấy chứ.

Người quản lý kia vốn chẳng sợ ai, chị ta lăn lộn ngoài đời bao nhiêu năm, có chuyện gì khó mà chưa từng gặp. Diệp Cẩm Lan là do một tay chị ta rèn nên, giờ gặp phải chuyện xấu, gây cản trở tiền đồ, chị ta muốn xin chút tiền đầu tư từ chỗ Doãn Chính Đặc cho Diệp Cẩm Lan ra nước ngoài, vậy mà anh lại chẳng hề quan tâm, chẳng hề có ý định giúp họ giải quyết cục diện rối rắm này. Nếu anh đã vậy, chị ta cũng chẳng cần nương tay. Anh và vợ cùng làm chuyện không tốt, chị ta đành phải đáp lễ thôi. Có điều, vị Doãn phu nhân kia, phản ứng thờ ơ hơn chị ta nghĩ. Cô tin hay không tin, thì hẳn là phải nổi trận lôi đình mới đúng, nhưng cô ngoài mong mọi chuyện ôn hòa hơn thì chẳng có phản ứng gì.

Là cô ta rất tin tưởng Doãn Chính Đặc? Hay là cô ta đã sớm từ bỏ Doãn Chính Đặc?

Nhưng dù sao đi nữa, chỉ cần khiến đôi vợ chồng kia khó chịu là đã đạt được mục đích rồi.

Đẩy hai vợ chồng kia đến nước này, không lý nào họ vẫn còn ân ái bên nhau. Đó thật sự chẳng phải là điều chị ta muốn.

Vài ngày sau, tin tức Diệp Cẩm Lan gia nhập công ty điện ảnh mới được truyền ra. Một bên thì la ó, một bên thì vỗ tay. Bộ phim lần này được đầu tư rất lớn, tập hợp toàn siêu sao, vậy nên đã gây sự chú ý ngay từ đầu. Diệp Cẩm Lan là gương mặt châu Á duy nhất góp mặt, giữa dàn sao mất xanh tóc vàng, xem ra cô có vẻ khá nổi bật.

Tin đồn sau lưng cô nàng có hậu phương vững chắc ngày càng xôn xao, nhưng bấy nhiêu đó không ảnh hưởng được Diệp Cẩm Lan. Cô ấy đã muốn ra nước ngoài phát triển, bộ phim này quả thật là một cơ hội tuyệt vời.

Vốn nghe được những lời đồn về cô ấy, phía sản xuất đã bàn bạc mời một ngôi sao nữ khác, nhưng cuối cùng, người quản lý lợi dụng quan hệ khắp nơi, sắp xếp cho Diệp Cẩm Lan ăn với đại cô đồng của nhà sản xuất một bữa cơm. Đối phương khá thích cô ấy, nên ấn định cho cô ấy tham gia diễn xuất.

Cái chốn này là như vậy, có người thích là có cơ hội, mà cơ hội, thường là phải tự mình tranh thủ nắm lấy.

Họ rời đi, nhưng con sóng gió không vì thế mà dừng lại.

Diệp Cẩm Lan đi, đám chó săn cũng dụ dãn lại. Lê Diệp liền đưa Hi Hi trở về nhà trọ, ra vào cũng yên tâm hơn nhiều, bởi chẳng phát hiện ra người nào canh chừng ở dưới nhà.

Loáng cái Hi Hi đã ở bên cô gần hai tuần. Theo ước định, sau nửa tháng, Doãn Chính Đặc sẽ đến đón thẳng bé. Mỗi giây mỗi phút ở cạnh thẳng bé đều thật đáng quý, nên Lê Diệp không còn tâm tư mà nghĩ đến chuyện khác. Chuyện người quản lý của Diệp Cẩm Lan gọi điện tới, cô quảng luôn ra khỏi đầu. Phía cảnh sát lại đến tìm cô một lần nữa, nhưng cuối cùng cũng chứng minh được tài khoản gửi tiền cho kẻ hành hung kia không phải là Lê Diệp. Phía ngân hàng đã gửi phản hồi, người làm thẻ là một gã đàn ông che kín mặt, hơn nữa là ở địa phương khác. Không phải cô làm thẻ, tính chân thực của tấm thẻ kia còn phải chờ kiểm tra, chứng cứ không đủ, nên không thể kết luận là do Lê Diệp.

Hai hôm nay trời nhiều mây, Hi Hi bị sốt. Lê Diệp đưa thẳng bé đến bệnh viện kiểm tra, rồi mua chút đồ ăn, sau đó đưa nó về nhà.

Về đến nhà, liếc mắt đã thấy chiếc xe đỗ ở gần đó, Lê Diệp nhú mày, cúi đầu móc chìa khóa rồi bước nhanh lên nhà.

Đi được một đoạn không xa, người ở phía sau đã đuổi theo. Cô không quay đầu, đi thẳng một mạch đến cửa. Lấy chìa khóa ra, cô đang định đi vào nhà thì người kia liền giữ cô lại, “Em gặp phải ma à?”

Lê Diệp đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc, lại chẳng để tâm đến anh nữa, ra sức kéo cửa lại. Có điều, dùng bao nhiêu sức cũng không lại nổi anh, Lê Diệp thử vài lần mà chẳng đóng được cửa, đành buông tay, “Anh đến đây làm gì?”

“Em dễ quên thì đề tôi nhắc, Hi Hi sắp phải theo tôi về nhà rồi.”

“Sắp chứ chưa đến lúc.” Lê Diệp không thích kiểu nhắc nhở đó của anh, nó khiến cô cảm thấy thời gian còn lại chẳng là bao, khiến cô hoang mang.

Tuy rằng cô vẫn luôn không mấy thân thiện với mình, nhưng hôm nay thì lại cực kỳ lạnh lùng. Hoặc là nói, không lâu trước đây, thái độ của cô với anh đã có phần khác thường rồi. Doãn Chính Đặc đi vào nhà, vừa lúc Lê Diệp thay quần áo cho Hi Hi, nhìn thấy nốt sori trên người thằng bé, anh nhủ mảy, “Sao lại thế này? Nổi nhiều nốt như thế, nó lấy tay gãi mà em cũng không quan tâm?”

Lê Diệp vừa cởi quần Hi Hi vừa tóm lấy cái tay đang định gãi ngứa của thằng bé. Liếc anh một cái, cô lại chẳng nói gì thêm.

Anh cứ vậy đứng sau nhìn cô lo cho thằng bé, chuẩn bị cơm tối, rồi cứ định tìm cơ hội nói chuyện với cô. Anh muốn nói, tin đồn đều là sai, cái gì mà hậu thuẫn cho Diệp Cẩm Lan đi diễn chứ, anh không phải kẻ đốt tiền. Cho đến hiện tại, anh cảm thấy mình không làm gì cả, vô duyên vô cớ biến thành kẻ phụ bạc coi tiền như rác.

Anh nhìn như vậy, nhưng cô thì lại luôn chân luôn tay, chẳng liếc anh lấy một cái.

Doãn Chính Đặc ngồi ở một bên trông Hi Hi, một lát sau đã ngửi thấy mùi thức ăn. Sáng sớm đã đi họp, cho đến giờ mới ăn có một chiếc sandwich và uống một cốc cà phê, anh đói đến mức bụng réo âm lên rồi.

Một lát sau, đồ ăn đã được bung lên bàn, ít đến đáng thương. Anh cầm đũa, e là chỉ năm phút đã có thể diệt hết chỗ này.

Lê Diệp không có ý định ăn cơm cùng anh, cô bế Hi Hi cho nó ăn rồi chỉ ăn qua loa cho xong.

Đến bữa còn chẳng lấy cho anh, Doãn Chính Đặc đành phải tự mình đi lấy, lúc quay lại thì chỉ còn có chút chút thức ăn. Anh nhìn Lê Diệp vẫn làm ngơ với mình này giờ, có vẻ hơi mất vui, “Tôi bảo này, em có thể làm nhiều đồ ăn hơn được hay không? Mua thêm ít rau, ít thịt, đáng bao nhiêu tiền chứ? Tiết kiệm đến mức đấy cơ!”

Lê Diệp liếc anh một cái, rồi bế Hi Hi đã ăn no tránh đi.

Căn bản là coi như anh không tồn tại. Doãn Chính Đặc cũng không muốn ăn ở đây nữa, anh đứng dậy, bước qua, “Mẹ tôi và ông nội rất nhớ Hi Hi, em để tôi đưa thằng bé về trước đi...” Thấy cô không để ý, anh bỏ sung, “Tháng sau, tôi để Hi Hi ở với em cả tháng luôn.”

Điều kiện này khiến Lê Diệp không thể kháng cự được, cô nhìn Hi Hi đang nằm trong lòng mình, do dự một chút rồi nói, “Anh nói lời có giữ lời không?”

“Tôi không đến mức ngay cả chuyện này cũng lừa em.” Doãn Chính Đặc nói tiếp, “Mấy hôm nay sức khỏe ông nội không tốt, mẹ tôi nói là cả hai đều rất nhớ Hi Hi, bảo tôi đưa Hi Hi về ở với họ vài ngày.”

Tình hình của ông cụ khiến Lê Diệp không thể hờ hững tiếp được nữa, cô vội vàng đi chuẩn bị cho Hi Hi. Tuy rằng có thể đòi lấy nhiều thời gian hơn, nhưng đến phút hôn tạm biệt thằng nhỏ thì vẫn cảm thấy vô cùng lưu luyến.

Hi Hi chỉ có một túi nhỏ làm hành lý. Doãn Chính Đặc bế thằng bé đi. Thấy thằng bé cứ nhìn ngang ngó dọc, Lê Diệp lại sợ tiền thằng bé ra cửa là mình sẽ khóc mất. Doãn Chính Đặc đưa cho Hi Hi một món đồ chơi, nhân lúc nó không chú ý, Lê Diệp lách người đi vào nhà vệ sinh.

Nghe tiếng bước chân của Doãn Chính Đặc, trong lòng Lê Diệp sinh ra cảm giác mát mát vô cùng. Lại một lần nữa trong đầu cô trào ra ý nghĩ muốn đưa Hi Hi rời khỏi nơi này, để thằng bé mãi mãi không phải xa mình. Nhưng chung quy ý nghĩ thì vẫn chỉ là ý nghĩ, không cách nào thành sự thật, cũng không thể nào thành sự thật.

Đứng đó một lát, rồi cô đi ra khỏi nhà vệ sinh. Trên sàn nhà còn vương chút nước, cô vừa giẫm lên đã chao đảo cả người. Suýt chút nữa ngã sấp xuống đất, bỗng một đôi tay giơ ra đỡ lấy cô. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Doãn Chính Đặc mà lẽ ra đã đi rồi.

Anh đỡ cô, nhưng phản ứng đầu tiên của cô không phải là nói cảm ơn, mà là giơ tay đẩy anh ra. Doãn Chính Đặc cảm thấy thật lạ, sự chán ghét của cô khiến anh bức mình, “Em có ý gì đấy?”

Lê Diệp đứng vững, rồi nhìn anh, “Không có gì... Hi Hi hơi thiếu vitamin, lúc ăn cơm, nhớ cho thằng bé ăn nhiều rau củ quả một chút.”

“Đương nhiên tôi biết.” Doãn Chính Đặc vẫn cảm thấy ánh mắt cô nhìn mình là lạ, “Lê Diệp, em có suy nghĩ gì thì nói ra.”

Lê Diệp nhìn anh một cái rồi quay đầu tránh đi.

Nói gì với anh đây? Nói rằng có người bịa đặt ra một câu chuyện ướm át giữa anh với một người phụ nữ khác rồi kể với cô, cô biết đó là giả, nhưng cũng canh cánh đến khả năng là có phần thật?

Chính cô còn không diễn tả rõ được tâm trạng này, làm thế nào mà nói cho anh được?

Hi Hi tựa vào vai Doãn Chính Đặc, chỉ một lúc đã không muốn ở cùng anh, nó giơ bàn tay nhỏ nhắn ra, “Mẹ, mẹ ơi, bé.”

Doãn Chính Đặc đành phải lấy một món đồ chơi mới cho nó, nhưng chỉ được một lát, Hi Hi lại hết hứng thú, vẫn tìm Lê Diệp, “Mẹ, bé!” Nói xong, thằng bé còn vỗ vỗ ngực, “Cực cưng.”

Đây là chiêu mà thằng bé mới học được, làm một cách cực kỳ đáng yêu. Lê Diệp nhìn thấy vậy, không kiềm được một nụ cười chua xót.

Doãn Chính Đặc khẽ véo má con trai, rồi nhìn Lê Diệp, “Đưa xuống dưới nhà đi, lên xe là được, Hi Hi thích ngồi xe lắm.”

Lê Diệp liền cầm áo khoác lên. Cô cũng muốn nhìn ngắm con lâu một chút, nên cùng đi xuống nhà.

Doãn Chính Đặc bế Hi Hi đi về phía xe. Tài xế cũng đến. Doãn Chính Đặc đặt Hi Hi vào ghế trẻ em ở phía sau rồi ngồi vào. Lê Diệp thì vẫn đứng ở một bên, nhìn theo Hi Hi mãi.

Hi Hi vốn rất thích ngồi ô tô, tạm thời không để ý đến mẹ nữa mà chỉ nghịch với cái ghế của mình, có vẻ rất tập trung.

Chỉ có lúc này là có thể đưa thằng bé đi, tránh cho nó khóc lên là không thể đỡ nổi, Doãn Chính Đặc nhìn tài xế, “Lái xe.”

Xe chậm rãi chuyển động, Hi Hi hưng phấn kêu lên.

Trong tấm kính chiếu hậu, người phụ nữ kia vẫn nhìn theo xe, chỉ một thoáng đó thôi, Doãn Chính Đặc đã mềm lòng. Nỗi buồn khi rời xa đứa nhỏ, sao anh lại không biết, sự không nỡ của anh, cũng đâu có ít hơn cô.

Cho đến khi không nhìn thấy chiếc xe nữa, Lê Diệp mới quay đầu chuẩn bị lên nhà. Vừa mới bước vào đến hành lang, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập ở phía sau. Tưởng có người đang vội đi lên, cô còn nghiêng người tránh qua. Ai ngờ, người kia chẳng hề vượt qua, mà lao thẳng về phía cô.

Trực giác mách bảo Lê Diệp rằng có gì đó không ổn, cô vội vàng rào bước chạy. Có điều, chân vừa đặt xuống đất thì trên lưng truyền đến cảm giác đau buốt vô cùng. Run rẩy một thoáng, cô lập tức ngã đi.

Đỡ lấy cô, kẻ vừa đến kéo cô lên nhà.

Lúc nhận được tin nhắn, Tôn Bách Niên đang chuẩn bị đi gặp thân chủ.

Tin nhắn của Lê Diệp rất ngắn gọn, nhưng lại khiến anh kinh hãi.

“Cứu tôi!”

Chỉ có hai chữ. Tôn Bách Niên vừa đọc xong thì lập tức chạy ra khỏi văn phòng.

Dọc đường, anh vừa lái xe vừa gọi điện thoại, nhưng không có ai nghe máy. Số máy vừa được kết nối thì liền bị ngắt đi, là có người cầm điện thoại của cô rồi tắt máy.

Còn chưa biết tình hình thế nào, tùy tiện báo cảnh sát không ổn. Cô còn có thể gửi tin nhắn cầu cứu cho anh, vậy có nghĩa là vẫn chưa bị khống chế hành vi? Hay là kẻ không chế cô lơ lửng cảnh giác?

Lái xe như bay, cuối cùng Tôn Bách Niên cũng đến được nhà trọ của Lê Diệp. Sợ tùy tiện xông vào nhà sẽ khiến tình hình xấu đi, cả chặng đường anh đều bước rất nhẹ nhàng. Tới cửa, anh nghiêng người, rồi khẽ gõ cửa.

Bên trong mãi vẫn không có động tĩnh gì, anh gõ cửa mạnh hơn, cũng không thấy gì. Anh đang định chạy đi tìm người trợ giúp thì bỗng trước mắt tối sầm, con đau buốt khiến anh lịm đi trong nháy mắt.

Xe đi được nửa đường thì Doãn Chính Đặc bắt đầu thấy Hi Hi không yên phận nữa, đồ bằng cái gì cũng không được, thằng bé chỉ đòi tìm mẹ. Phát hiện không có mẹ, thằng bé lập tức phát cáu lên mọi thứ, món đồ chơi vừa rồi còn thích thú thì giờ đã quăng ra bên ngoài. Đúng lúc đau đầu, di động lại đổ chuông, anh lấy ra xem, ấy vậy mà lại là Lê Diệp.

Cô chỉ nháy máy. Doãn Chính Đặc nhìn vào cuộc gọi chóng vánh, lại nghĩ có lẽ cô ấn nhầm, nếu không sao lại vừa gọi đã cúp máy, mà xem đáng vẻ của cô thì chẳng có chút gì là sẽ gọi điện cho anh cả. Anh còn đang nghĩ, thì một tin nhắn liền được gửi đến.

Vẫn là đến từ Lê Diệp, cô nói, “Anh quay lại đây một lát, em có chuyện muốn nói với anh.”

Anh bảo tài xế, “Đợi một chút.”

Tài xế dừng xe lại. Doãn Chính Đặc liền gọi lại vào số máy kia. Tình huống đó có vẻ kỳ lạ, mà bỗng nhiên lại có một tin nhắn như vậy, thật khiến anh có

chút bất an. Có điều, cô không nhận điện thoại, Doãn Chính Đặc càng cảm thấy lạ. Anh nhìn Hi Hi còn đang khóc âm ỉ, rồi liền ngắt đầu bảo tài xế, “Anh đưa Hi Hi về trước đi, mẹ tôi sẽ trông thẳng bé.” Nói xong, anh xuống xe, đứng ở ven đường bắt một chiếc taxi rồi lên luôn.

Tốc độ khá nhanh, chẳng mấy chốc đã đến nơi vừa mới rời đi. Doãn Chính Đặc xuống xe, bước nhanh vào cầu thang.

Đang định gõ cửa thì lại phát hiện cửa không khóa, thậm chí còn chẳng đóng, anh đưa tay mở ra. Anh bước vào trong hai bước, khẽ gọi, “Lê Diệp?”

Không nghe thấy tiếng cô đáp lại, Doãn Chính Đặc đi vào phòng tắm, nhà vệ sinh, đều không có. Anh nhìn vào cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt, rồi lập tức bước đến, đẩy cửa ra.

Trong lòng anh nghĩ, cô ấy có chuyện gì muốn nói với mình? Vừa rồi anh còn ở đây mà cô lại chẳng nhắc đến, anh đi rồi mới lại gọi anh quay về. Xem ra không phải là chuyện nhỏ, anh cũng loáng thoáng đoán, hẳn là không phải chuyện tốt. Anh vẫn cứ cảm thấy là lạ.

Trong nháy mắt cánh cửa bị đẩy ra, anh còn tưởng mình bị hoa mắt, thậm chí còn ngoảnh lại nhìn phòng khách. Vẫn ngăn nắp gọn gàng, đúng là phong cách của Lê Diệp, trên sofa còn có cái áo khoác cô vừa mặc...

Doãn Chính Đặc quay đầu lại, một lần nữa nhìn vào phòng ngủ.

Trên giường có hai người, người nam ôm người nữ, cả hai đều nằm trong chăn, mà những chỗ hở ra đã nói lên rằng, họ không hề mặc quần áo, là trần như nhộng.

Doãn Chính Đặc nắm chặt tay, các đốt ngón tay kêu răng rắc. Nhìn đôi nam nữ kia, anh cảm thấy máu trong người đang cuộn cuộn xông lên óc, màng tai rung âm ỉ. Nắm tay anh run lên, trong nháy mắt, anh cảm thấy mình không thể không chế được sự hung hăng dữ dằn của mình, nếu trong tay anh có một con dao, chỗ này sẽ lập tức máu chảy thành sông.

Giơ tay lên, anh đập thật mạnh vào cánh cửa. Tiếng vang lớn bộc lộ cơn phẫn nộ trong lòng anh, mà tiếng vang kia, cũng vừa lúc khiến cho hai người trên giường tỉnh lại.

Tôn Bách Niên có phản ứng trước. Anh lắc lắc đầu rồi ngồi dậy, cảm giác như đầu đang nứt ra vậy. Còn chưa hoàn toàn khôi phục tinh thần, anh đã nghe thấy một tiếng gầm gừ dữ dội vang lên bên tai.

Anh bị lôi ra khỏi chăn, liền đó khoe miệng bị trúng một chưởng trời giáng.

Có chút chật vật, cũng bởi vậy mà Tôn Bách Niên tỉnh táo hẳn. Anh biết rõ ràng Doãn Chính Đặc đánh mình, vào lúc Doãn Chính Đặc tung nắm đấm tới, anh lập tức né tránh, đồng thời tóm lấy cánh tay Doãn Chính Đặc, đầu mày nhíu lại, “Anh phát điên cái gì đấy?”

Doãn Chính Đặc thật sự như đang nổi điên, không quan tâm gì hết, chỉ giơ tay lên, lần thứ hai đập vào mặt Tôn Bách Niên. Sức của anh quá mạnh, như thể phải liều mạng vậy.

Tôn Bách Niên biết đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng anh vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp quan sát thì Doãn Chính Đặc đã ra tay như điên rồi. Anh mơ hồ nhận ra cái gì đó, không muốn đánh nhau với Doãn Chính Đặc, nhân cơ hội, anh tóm lấy tay Doãn Chính Đặc, rồi đẩy anh ra xa. Thừa dịp, anh quay đầu lại nhìn về chiếc giường mình vừa nằm, gương mặt lập tức biến sắc...

Doãn Chính Đặc lại lao tới. Lần này anh không né tránh, để cho nắm đấm kia nhắm thẳng vào khoe miệng mình, máu lập tức tóe ra. Lão đảo vài cái, Tôn Bách Niên đập người vào tường, kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Quần áo của mình bị cởi ra, vứt hết vào một chỗ, bên cạnh còn có cả quần áo của phụ nữ, mà chỗ quần áo đó là của ai, thật quá rõ ràng...

Lê Diệp vẫn ngồi trên giường, ánh mắt mơ hồ, như thể đang giằng giũa giữa tỉnh táo và hôn mê vậy.

“Anh dừng tay lại trước đã!” Tôn Bách Niên quát lên với Doãn Chính Đặc, Anh lao ngay đến bên giường, kéo chăn ra, lấy tay quạt cho không khí lưu thông, rồi ấn vào nhân trung của Lê Diệp, không ngừng gọi cô, “Cô thế nào rồi? Tỉnh lại đi!”

“Anh cút ngay cho tôi!” Doãn Chính Đặc lại xông lên, hung hăng đẩy Tôn Bách Niên ra. Anh quay đầu nhìn Lê Diệp, ánh mắt cô đã có vẻ hơi tỉnh, nhưng lại vô hồn, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Thấy cơ thể trần trụi của cô, trong lòng Doãn Chính Đặc chỉ cảm thấy sự đau xót.

Tôn Bách Niên vội vàng vơ quần áo của mình rồi mặc vào, sau đó lại đi đến bên Lê Diệp, đỡ cô ngồi dậy, tiếp tục ấn nhân trung của cô và gọi cô, “Lê Diệp, tỉnh lại đi! Tôi đưa cô đến bệnh viện!”

Doãn Chính Đặc thấy anh đỡ Lê Diệp thì càng tức giận, anh dữ dằn cảnh cáo, “Anh buông cô ấy ra, lập tức cút đi!”

Tôn Bách Niên liếc anh, “Anh còn không nhận ra là có người cố ý bày ra trò này à? Chúng tôi không hề làm gì cả!”

“Anh câm miệng cho tôi!” Doãn Chính Đặc cảm thấy mình mất khống chế thật rồi, giờ anh chỉ nghĩ đến một chuyện, đó là giết chết Tôn Bách Niên!

Nhìn dáng vẻ điên cuồng của anh, thì Tôn Bách Niên biết không thể mong anh hiểu ra chuyện này được, đành vội vàng nhặt quần áo lên đưa cho Lê

Diệp. Chắc chắn là cô bị đánh, thần trí vẫn chưa tỉnh táo, không nhanh đến bệnh viện sợ là sẽ có vấn đề.

Thấy anh cảm quần áo Lê Diệp, Doãn Chính Đặc bước lên, giật lấy bộ quần áo từ trong tay anh, ánh mắt nhiễm đậm một màu đỏ như máu, quả thật là dùng từ mãnh thú vẫn chưa đủ.

“Mau đưa Lê Diệp đến bệnh viện đi! Có chuyện gì thì nói sau!” Tôn Bách Niên thúc giục anh.

Doãn Chính Đặc khẽ cắn môi, quay đầu lại mặc quần áo cho Lê Diệp. Trên người cô chẳng có một mảnh vải nào, anh kiềm chế cảm giác ghệt thở đau tức, mặc quần áo cho cô xong liền khăn trương bề cô đi ra khỏi cửa.

Tại bệnh viện, sau khi được cấp cứu, Lê Diệp đã tỉnh lại.

Vừa rồi cô luôn trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, cô mơ hồ biết đã xảy ra chuyện gì nhưng lại không nhớ rõ lắm. Nhìn thấy hai người đàn ông đứng bên cạnh, cô muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

Lê Diệp nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi, nghiêng đầu nhìn Doãn Chính Đặc, giọng nói có chút run rẩy, “Anh... Sao anh lại ở đây? Hi Hi đâu?”

Đứng yên một chỗ, Doãn Chính Đặc nắm chặt hai tay, sắc mặt cứng ngắt như thể dây cung có thể đứt bất cứ lúc nào. Lê Diệp hỏi anh, anh không trả lời, chỉ đứng đó một lát rồi đột nhiên quay đầu đi ra ngoài.

Chỉ còn lại Tôn Bách Niên đứng ở một bên, thấy Lê Diệp nhìn mình, vẻ mặt anh có chút phức tạp, day day trán rồi anh nói, “Xin lỗi cô.”

Lòng Lê Diệp trùng xuống, cô nhìn Tôn Bách Niên, “Vì sao phải xin lỗi? Nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôn Bách Niên không thể mở miệng, vì cảnh tượng vừa rồi, sau khi khôi phục tinh thần, anh còn khó có thể đối mặt, huống chi là một người phụ nữ đã làm mẹ như cô.

Anh vẫn trầm mặc, nên Lê Diệp đành cố nhớ lại. Cô nhớ là mình tiễn Doãn Chính Đặc rồi lên tầng, đi được vài bước thì có người chạy gấp gáp ở phía sau, cô định nhường đường thì người kia đột nhiên tấn công cô. Có điều, chuyện sau khi ngất xỉu, cô hoàn toàn không nhớ gì. Một chút ấn tượng cuối cùng, đó là trong lúc hoảng hốt, có người cời bỏ quần áo của cô, cô muốn động đậy nhưng không thể. Cho đến khi cảm giác bên cạnh có một cơ thể ấm áp, trong nỗi sợ hãi vô thức, cô cảm thấy rét lạnh, muốn nhúc nhích nhưng lại không thể...

Cô ngẩng phắt đầu lên, nhìn Tôn Bách Niên với vẻ không thể tin được. Vừa rồi anh nói một câu xin lỗi, đến giờ cô mới hoàn toàn hiểu được...

Ngoài cửa, Doãn Chính Đặc đứng yên lặng, bóng dáng tựa núi băng.

Lê Diệp nắm chặt bàn tay, miệng lưỡi khô khốc thì thào, “Không... không thể nào, không thể nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Tranh đấu

Trong phòng bệnh, Lê Diệp cứ vậy ngồi chờ ra, không hiểu là do vẫn chưa tỉnh táo lại sau cú chích điện vừa rồi, hay là do bị sự việc mới xảy ra tác động.

Tôn Bách Niên cảm thấy hơi khó đối mặt với cô. Chuyện này rõ ràng là có người tỉ mỉ bày ra. Sau khi cô bị người ta chích điện đến bất tỉnh, anh cũng nhận được tin nhắn nhưng rồi gọi qua thì chẳng ai bắt máy, anh đến nơi thì cũng bị tấn công. Còn Doãn Chính Đặc, vừa lúc đến là có thể thấy hết cảnh tượng trong phòng.

Tình huống bị sắp đặt quá rõ ràng, hơn nữa, xem ra là nhắm vào cả Lê Diệp lẫn Doãn Chính Đặc.

Thấy Lê Diệp ngồi ngây dại, Tôn Bách Niên liền bước đến cạnh cô, “Lê Diệp, tôi có thể cam đoan với cô, không xảy ra chuyện gì cả, tôi chắc chắn đấy.”

Mí mắt Lê Diệp giật giật, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn trống rỗng, như thể chẳng hề nghe thấy những gì anh nói.

Định vỗ vai cô, nhưng rồi Tôn Bách Niên lại chẳng giơ tay ra. Cô đã chịu đủ kích như vậy, tốt nhất là anh không nên chạm vào cô, tránh cho cô căng thẳng và có cảm giác bài xích.

Sự việc này, ngoài căn cô tin là không xảy ra chuyện gì, thì còn cần một người khác nữa...

Anh quay đầu đi ra khỏi phòng bệnh.

Doãn Chính Đặc đứng cạnh khung cửa sổ cách đó không xa, không ngừng hút thuốc, xung quanh đặc quánh một làn khói trắng. Xảy ra chuyện này, anh nổi giận là chuyện có thể đoán được, nhưng rõ ràng, toàn bộ sự việc đã bị sắp đặt, và chuyện nghiêm trọng nhất không hề xảy ra.

Tôn Bách Niên đi đến cạnh anh, còn chưa mở miệng, anh đã quay ngoắt lại nhìn chằm chằm. Thấy anh có vẻ như muốn đánh nhau, Tôn Bách Niên thật chẳng còn lòng dạ hao phí sức lực vào chuyện này nên nhìn anh, “Nếu anh lý trí một chút thì hẳn là sẽ biết, chuyện này là do có kẻ cố tình bày ra, tôi và Lê Diệp thật sự không phát sinh gì cả.”

Đáy mắt Doãn Chính Đặc dày đặc tơ máu, Tôn Bách Niên không xuất hiện còn đỡ, anh vừa xuất hiện là lập tức khiến ngọn lửa âm i trong Doãn Chính Đặc bùng lên. Thấy anh còn dám đến giải thích với mình, Doãn Chính Đặc siết chặt nắm tay, “Tốt nhất là anh biến ngay đi... Càng xa càng tốt, vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa!”

Thật ra, Tôn Bách Niên lại chẳng hề bị dao động bởi lời đó, nhìn Doãn Chính Đặc, anh hừ lạnh một tiếng, “Xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn không phải là do tôi đắc tội người ta... Anh có rảnh mà nổi giận, thì chẳng bằng ngẫm lại xem, là anh đã đắc tội với ai mới có thể kéo cả Lê Diệp vào.”

Hai mắt Doãn Chính Đặc như hai dòng nham thạch nóng rẫy cuộn cuộn chảy, ánh mắt đó nhìn Tôn Bách Niên như thể chỉ hận không hun chết anh được vậy.

Trong lòng anh ắt tự có suy nghĩ, chỉ là dòng suy nghĩ hơi ngừng trệ một chút, nhưng chỉ cần bộ óc hoạt động, anh sẽ lại nhớ đến cảnh Lê Diệp và Tôn Bách Niên cùng nằm trên giường. Nó quá nhức mắt, đến giờ anh nghĩ lại mà vẫn cảm thấy như từng lỗ chân lông đang cháy rừng rực.

“Hiện tại Lê Diệp cần lời an ủi của anh.” Tôn Bách Niên nhìn anh, rồi lại quay đầu nhìn người phụ nữ uể oải tựa đầu vào gối trong phòng bệnh, “Một câu của anh là có thể giải quyết tất cả, cô ấy cần anh nói rằng chuyện này không phải là sự thật.”

Doãn Chính Đặc nhìn cánh cửa kia, bàn chân hơi động đậy, nhưng chỉ là trong tích tắc, anh lập tức thu trở về. Cú sốc quá lớn, cho tới bây giờ, anh biết anh vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Mọi thứ đều như đông băng, chỉ có cảnh tượng anh nhìn thấy là liên tục lặp đi lặp lại.

“Anh biết thừa tôi và Lê Diệp không có gì, mà vẫn không chịu tiếp nhận cô ấy ư?” Tôn Bách Niên nhú mày nhìn anh.

“Không đến lượt anh nói!” Doãn Chính Đặc đẩy anh ra, quay đầu đi về phía phòng bệnh.

Đẩy cửa ra, nhìn người phụ nữ nằm trên giường, rồi anh đóng cửa lại chứ không lập tức đi tới.

Không phải là chuyện chấp nhận hay không, mà có ai biết nỗi tổn thương của anh lớn đến đâu, anh cũng là người bị hại, anh cũng cần thời gian hồi phục tâm trạng. Không một chút máu, nhưng e là vết thương chẳng hề nhẹ.

Doãn Chính Đặc rót một cốc nước, đặt lên bàn, anh muốn mở miệng nói nhưng lại chẳng cất được lời nào.

Cứ yên lặng như thế một lúc, anh vẫn không lên tiếng, mà ngược lại là Lê Diệp. Cô quay đầu lại, cất giọng khàn khàn, “Anh đi trước đi... Em muốn yên lặng một lát.”

Thấy cô đuổi mình, môi Doãn Chính Đặc giật giật, anh muốn nói nhưng chẳng thể, vì giờ trong lòng anh vẫn đang vô cùng hỗn loạn.

“Em nghỉ ngơi đi.” Chỉ nói thế, rồi anh quay đầu đi ra khỏi phòng bệnh, như thể nơi đó quá mức u ám, không khí cũng vô cùng ngột ngạt.

Tôn Bách Niên vẫn chưa đi, anh đứng ở ngay ngoài phòng bệnh. Thấy Doãn Chính Đặc ra, anh không ngăn lại, chờ người kia đi rồi, anh liền đi đến cạnh cửa phòng bệnh, không đi vào mà cứ thế đứng nhìn.

Người phụ nữ kia nằm đó như thể chỉ là muốn nghỉ ngơi do quá mệt mỏi mà thôi. Chắc chắn là tâm trạng cô đang đi xuống trầm trọng, nhưng cô không hề buông lỏng tinh thần mình, cô đã là mẹ, tất nhiên sẽ còn lưu luyến đứa con trai.

Tôn Bách Niên cứ lẳng lẳng đứng như vậy, nhìn người phụ nữ trong phòng, tập trung trông chừng cô.

“Sếp, Khang Đức Văn và cô cả vẫn đang ở công ty bên này, trước mắt thì không thấy có động tĩnh gì cả, mọi thứ vẫn như thường.” Người bên kia chậm rãi báo cáo với Doãn Chính Đặc, “Có điều, quan hệ của hai vợ chồng họ hình như không được tốt cho lắm, mấy hôm trước Khang Đức Văn tham gia một sự kiện rất long trọng nhưng lại không đưa cô cả đi, nghe nói, người đi cùng là một cô gái trẻ khác.” Doãn Chính Đặc nhú mày, người bên kia lại nói, “Sau đó còn nghe người ở công ty nói, Khang Đức Văn đưa cô gái đi cùng không phải là chuyện ngày một ngày hai, nói là thư ký của hắn, nhưng đi đi lại lại đều đưa theo, thực tế đã quá rõ ràng. Cô cả bảo hắn khai trừ cô gái kia nhưng hắn không chịu, hình như vì thế mà họ cãi nhau một trận.”

“Tiếp tục theo dõi.” Ánh mắt Doãn Chính Đặc trầm xuống. Đã là hồ ly, sớm muộn gì cũng giấu đầu hở đuôi.

Người có thể gây chuyện giữa anh và Lê Diệp không nhiều, đối thủ trên thương trường sẽ chẳng ra tay trên phương diện sinh hoạt cá nhân, từ đầu đến cuối chuyện này, trong lòng anh đã có suy đoán của mình.

Tắt điện thoại, anh đi đến cạnh tủ rượu, lấy ra một chai rượu mạnh uống liền mấy ngụm. Đặt chai rượu xuống, dạ dày nóng ran, anh bắt đầu cảm thấy đau. Gần đây xảy ra nhiều chuyện liên tiếp nhằm vào anh, anh thật sự mệt mỏi.

Đứng đó một lát lâu, đột nhiên anh lấy lại tinh thần, vội vàng cầm áo khoác và chìa khóa xe đi xuống dưới.

Bệnh viện.

Tiem xong một mũi cuối cùng là Lê Diệp có thể về. Tôn Bách Niên làm thủ tục hộ cô, lúc về vẫn thấy cô có vẻ thần thờ, “Lê Diệp, có thể về rồi... Cô muốn đi đâu, tôi đưa cô đi?”

Chỗ trọ đã không còn an toàn, cô vừa xảy ra chuyện tại đó, trong lòng nhất định còn bóng ma, huống hồ chỗ đó đã bị người ta theo dõi, khó đảm bảo là kẻ núp trong bóng tối sẽ không làm gì nữa.

Mí mắt Lê Diệp giật giật, cô nhìn Tôn Bách Niên đứng bên cạnh. Thật nhiều lần, khi cô gặp phải cảnh trở trêu, người cô nhìn thấy đều là anh. Không thân không thiết, thậm chí còn chẳng tính là bạn bè chí cốt.

Đặt đôi giày xuống dưới chân cô, Tôn Bách Niên nhìn về mặt đồ đạc của cô, chợt nói, “Nếu cô nhìn thấy tôi mà cảm thấy không tự nhiên, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa.”

Lê Diệp nhắm mắt lại. Sao có thể hận anh được, nếu không phải bị liên lụy vì mình, thì anh đâu có rơi vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy.

“Hay là, cô có người bạn nữ nào không, đến chỗ cô ấy tạm đi vậy, không về lại nhà trọ được đâu.”

Lê Diệp lắc đầu, “Tôi về ký túc xá.”

“Tạm thời đừng ở ký túc xá, sức khỏe cô chưa bình phục hoàn toàn, điều kiện ở đó quá sơ sài, người cũng phức tạp.” Tôn Bách Niên trông bộ dạng cô lúc này thì thật lo lắng không có ai chăm sóc cô, “Tôi thay cô xin nghỉ hai ngày, cô ở khách sạn cũng được, hoặc là, ở tại căn hộ lần trước tôi đưa cô đến ấy.”

Lê Diệp khoác áo, đi giày vào, “Tôi ở khách sạn.”

Tôn Bách Niên đưa tay đỡ cô, nhưng cô lại né tránh một cách vô thức, anh thu tay lại, đứng ở một bên.

Từ bệnh viện đi ra, con gió lạnh ủa đến khiến xương cốt cũng rét run. Lê Diệp đứng bên đường, Tôn Bách Niên thì đi theo cô với một khoảng cách vừa phải, “Cô muốn đi đâu để tôi đưa cô đi.”

Lê Diệp không trả lời. Một chiếc taxi vừa lúc đi tới, cô liền đưa tay ra bắt rồi ngồi vào xe.

Tôn Bách Niên quay đầu về xe mình, cứ vậy đi theo cô.

Nhìn thấy Lê Diệp trở lại nhà trọ, Tôn Bách Niên liền xuống xe nhắc, “Chỗ này không an toàn.”

Lê Diệp dừng bước ở cổng, một lát sau, có hai nhân viên bảo vệ đi tuần tra, cô liền nhờ họ giúp, họ lập tức đồng ý cùng cô đi lên trên nhà.

Về nhà cũ lấy túi đồ, xong xuôi Lê Diệp đi xuống dưới, nói cảm ơn với hai người bảo vệ rồi đi ra cổng bắt một chiếc xe khác.

Thấy cô không có ý định ở lại nhà trọ, Tôn Bách Niên thờ phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục lái xe đi theo cô.

Cô dừng lại trước cửa một khách sạn, xách theo hành lý đi vào trong. Tôn Bách Niên cũng đi tới, quan sát xung quanh. Cơ sở vật chất tạm được, không quá tốt, nhưng cũng chẳng đến nỗi tồi tàn. Cách qua cánh cửa, thấy cô làm thủ tục nhận phòng, anh không tiến lại quá gần nhưng hẳn là cô biết sự có mặt của anh, tuy rằng hai người không nói chuyện.

Thấy Lê Diệp bước vào thang máy, anh mới tiến vào khách sạn. Nhìn con số hiển thị trên bảng thang máy, anh biết Lê Diệp ở tầng mấy.

Chắc cô sẽ không làm chuyện gì khờ dại, cô bảo vệ Hi Hi đến chừng ấy, ắt sẽ không bỏ lại thằng bé. Còn nữa, chuyện xảy ra vừa rồi, nói phóng đại thì là anh và Lê Diệp có sự tiếp xúc không nên có, nhưng nói nhẹ nhàng đi thì là một màn kịch được dựng nên bởi âm mưu nham hiểm. Anh có thể khẳng định chắc chắn, dù trong thời điểm ý thức không tỉnh táo, anh cũng không hề làm việc không nên làm với Lê Diệp. Khả năng phân biệt ấy, anh vẫn phải có.

Đi đến quầy lễ tân, trước ánh nhìn của cô nhân viên, Tôn Bách Niên lấy một xấp tiền từ ví ra, đối diện với vẻ kinh ngạc của đối phương, “Người phụ nữ vừa vào ấy, giúp tôi đề ý phòng cô ấy một chút, tốt nhất là cứ mấy tiếng lại kiểm tra một lần. Với cô ấy thì cũng đưa cho cô ấy ít đồ ăn và đồ dùng, cô cứ nói là đồ miễn phí nhé.”

Cô lễ tân nhìn xấp tiền, muốn lấy lại không dám. Tôn Bách Niên bèn bỏ thêm một ít, “Đây là chút tip cho cô... Đừng để cô ấy biết.”

Cô lễ tân không thể hờ hững thêm được nữa, tuy rằng chuyện này quả thật hiếm thấy. Cất tiền đi, cô ấy nói, “Được, được ạ, tôi sẽ bảo người mang một đĩa trái cây lên.”

“Đừng để cô ấy biết.” Tôn Bách Niên dặn.

“Anh yên tâm ạ! Tôi sẽ nói đây là đồ miễn phí tặng kèm.”

Tôn Bách Niên cất ví tiền, rồi quay đầu đi ra khỏi khách sạn. Anh đứng ở dưới, đưa mắt nhìn lên tầng Lê Diệp ở, vừa có ánh đèn được bật lên.

Anh đứng đó nhìn song cửa sổ, bức rèm hạ xuống, không lâu sau, đèn cũng tắt.

Tôn Bách Niên quay đầu lên xe nhưng không rời đi ngay, mà dựa vào ghế, nhìn chằm chằm khung cửa sổ trên đó. Trước kia anh chỉ cảm thấy, mình phải tận tâm chăm sóc Lê Diệp, là vì thương cảm cho cô, cũng bởi vì sự tín nhiệm và cậy nhờ của bà cụ Lê với mình. Có điều, khi Doãn Chính Đặc đi từ phòng bệnh ra mà chẳng buồn ngoái đầu lại, con phần nộ đã vượt quá sức tưởng tượng của anh. Nếu không phải Lê Diệp vẫn chưa hoàn toàn bình phục, anh cũng ước gì được lao vào đánh người kia một trận. Quan hệ giữa người với người như lực từ trường, có người trời sinh đã hút nhau, có người thì lại vốn dĩ bài xích nhau. Lúc nhìn thấy Doãn Chính Đặc, anh liền cảm thấy tên này cực kỳ đáng ghét, mà người kia, hẳn là cũng dùng ánh mắt đồng dạng nhìn anh.

Chuyện lần này là do anh không đủ cẩn thận, đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ nhưng lại chẳng phòng bị, bị người ta gài bẫy, anh không còn lời nào để nói. Anh không phải người khôi xướng, nhưng cũng khó thoát khỏi liên hệ. Anh sẽ chịu trách nhiệm, những gì cô cần, anh nhất định sẽ bù lại, thứ cô không cần, anh cũng sẽ chuẩn bị tốt.

Tựa đầu vào ghế anh mới chợt cảm thấy gáy hơi đau, sờ vào mới thấy có cục u to tướng. Sực nhớ ra, lúc đó trúng một chưởng rồi ngất đi, giờ chỗ đó bắt đầu đau nhức, anh vốn khỏe mạnh nhưng lại ngất đi ngay được, chứng tỏ lực đánh không hề nhẹ chút nào. Cũng quên mất mình bị thương, lúc ở viện chẳng bằng bó gì, giờ chạm vào lại thấy đau kinh khủng. Anh day day nhẹ xung quanh để giảm bớt cảm giác đau ở gáy, rồi vẫn tựa vào ghế, không có ý định rời đi.

Khi Doãn Chính Đặc quay lại bệnh viện, anh mới biết Lê Diệp đã đi rồi.

Vội vàng gọi cho cô, nhưng điện thoại đã tắt máy. Anh lái xe về chỗ cô thuê trọ, cửa đóng chặt, khung cửa sổ không ánh đèn.

Cô không về nhà, cũng không ở lại bệnh viện, cô đi đâu, Doãn Chính Đặc không thể nào đoán ra...

Bỗng dưng trong đầu anh nảy ra một suy nghĩ, có lẽ nào cô đi cùng Tôn Bách Niên hay không. Trước đó, cô đã qua lại thân thiết với Tôn Bách Niên, có vài điều khiến anh cảm thấy tâm tư người đàn ông kia dành cho Lê Diệp đã vượt quá phạm vi của một người luật sư rồi. Hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, thấy Lê Diệp và Tôn Bách Niên nằm trên giường cùng nhau, anh như phát điên lên. Anh thật muốn một đao kết liễu luôn tên kia, anh ta không hẳn là vô tội, nếu bị người ta gài bẫy, cũng là vì anh ta không ở đúng vị trí của mình. Giả sử anh ta không gần gũi Lê Diệp, không có những hành động mập mờ với cô khiến kẻ khác hoài nghi, thì cho dù những kẻ đó có muốn hãm hại cũng không sờ đến anh ta. Nắm chặt tay lại, đẩy mắt anh lần thứ hai bùng lên ngọn lửa giận dữ, anh lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại, nhấn nút gọi.

Người ở đầu bên kia cũng không lưu số bên này, lúc bắt máy còn vô cùng khách sáo.

“Tôn Bách Niên.” Doãn Chính Đặc gọi anh bằng giọng lạnh lùng, “Lê Diệp ở đâu?”

Nếu Doãn Chính Đặc dùng giọng điệu khẩn khoản để hỏi anh câu này, anh sẽ cảm thấy người kia đã hối hận vì đối xử lạnh nhạt cục cằn với Lê Diệp, gọi điện cho anh tìm người là muốn sửa lỗi. Dựa vào ghế, Tôn Bách Niên nói, “Anh gọi đến hỏi tôi, có thích hợp không?”

“Bớt nói nhảm đi, đừng nói với tôi là anh không biết Lê Diệp đi đâu!” Doãn Chính Đặc nghiêng răng nói.

“Tôi biết cô ấy đi đâu.” Tôn Bách Niên không hề che giấu, “Nhưng hiện giờ, tôi đang trông chừng cô ấy.”

“Cô ấy ở đâu?” Doãn Chính Đặc giận dữ nói.

“Chuyện này, có lẽ anh không cần phải biết đâu...” Tôn Bách Niên cười khẽ hai tiếng, “Lúc cho anh cơ hội thì anh bỏ đi, giờ lại quay đầu ư, không có nhiều cơ hội cho anh đến thế đâu.”

“Tôi hỏi anh, Lê Diệp ở đâu?”

Tiếng rít gào xuyên thẳng qua lỗ tai, Tôn Bách Niên nhìn màn hình điện thoại rồi bấm nút tắt luôn. Di động tắt, không gian cực kỳ yên tĩnh. Anh đưa mắt nhìn lên, có vẻ như không xảy ra chuyện gì, mọi thứ vẫn yên ổn như lúc ban đầu.

Nghe thấy âm thanh từ đầu bên kia truyền tới, Doãn Chính Đặc vô cùng tức giận. Tên khốn này, rốt cuộc hắn có tư cách gì mà đối xử với Lê Diệp như vậy? Minh với Lê Diệp mới là vợ chồng hợp pháp, tên khốn kiếp bỗng dưng chen chân vào phá đám, đúng là đáng chết.

Không biết được tung tích Lê Diệp, Doãn Chính Đặc liền lên xe. Nhìn thoáng qua gian phòng trọ của Lê Diệp, rồi anh lái xe rời đi.

Sáng hôm sau.

Lê Diệp không xin nghỉ. Lượng công việc của cô không nhiều, nhưng lại chẳng ai làm thay được. Cô nghỉ ngơi thêm một lát rồi đi xuống dưới.

Vẫn chưa thể trả phòng được. Xảy ra chuyện vừa rồi, cô không thể tiếp tục ở lại nhà trọ, chẳng biết khi nào kẻ đó lại xuất hiện rồi khiến mọi thứ rối tung cả lên.

Xuống dưới, cô quyết định đi làm. Hiện giờ Hi Hi đã về nhà họ Doãn, cô phải cố gắng hơn nữa để cho Hi Hi một cuộc sống tốt.

Từ khách sạn đi ra, đang định tới ven đường, cô bỗng nghe thấy một tiếng gọi, “Lê Diệp!”

Cô còn chưa định thần được thì âm thanh đã vọng vào lỗ tai rồi. Nghiêng đầu, cô lập tức nhìn thấy Doãn Chính Đặc đi tới, sắc mặt anh vẫn u ám hết như quãng mây đen vậy.

Chẳng thể ngờ anh sẽ xuất hiện, Lê Diệp nhủ mảy, nhưng không nói gì mà đi thẳng đến ven đường.

“Tôi qua em ở đây?” Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn, còn nhỏ hơn cái hôm trước, quy mô cũng không tới được bậc thượng cấp.

Lê Diệp không để ý đến anh, quay đầu định lên taxi. Doãn Chính Đặc liền giữ chặt cô lại, “Có một số việc, tôi muốn em nói rõ ràng với tôi.”

Cổ tay bị siết đau, Lê Diệp càng né tránh, anh lại càng dùng sức, “Em với Tôn Bách Niên, rốt cuộc có gì hay không?”

Lê Diệp không muốn trả lời vấn đề này, cô cứ giãy ra nhưng lại chẳng thắng được anh.

Bỗng bên cạnh có tiếng quát chói tai, “Buông cô ấy ra!”

Lời vừa dứt, cả hai người cùng quay đầu lại nhìn. Tôn Bách Niên xuất hiện. Con người anh trước giờ luôn nho nhã lịch sự, chỉ riêng lúc này, đáy mắt anh bắn ra tia rét lạnh, như con thú đang chuẩn bị một cuộc tấn công.

Gặp kẻ thù đã đủ đỏ mắt, một tiếng “buông cô ấy ra” của Tôn Bách Niên, lần thứ hai thổi bùng lên ngọn lửa giận trong Doãn Chính Đặc. Tên này chắc chắn không phải vừa mới đến, mà là ở đây suốt! Hắn đi theo Lê Diệp, còn trông chừng cô ấy một đêm!

Con kích động chiến thắng tất cả, Doãn Chính Đặc xông lên, tóm lấy cổ áo Tôn Bách Niên, giáng thẳng một quyền xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Có cần chịu trách nhiệm hay không?

Thấy hai người đánh nhau loạn xạ, Lê Diệp chỉ biết đứng cạnh bắt lực kêu lên, “Đừng đánh nữa!”

Doãn Chính Đặc nhất quyết không chịu dừng lại. Trước giờ anh vốn đã cảm thấy nhục mắt mỗi lần Tôn Bách Niên xuất hiện cùng Lê Diệp rồi, nên chỉ bằng chuyện hôm qua, người kia đối với anh thật như cái đinh trong mắt. Còn Tôn Bách Niên cũng gần như dùng thái độ đó để nhìn Doãn Chính Đặc. Hai người không vừa mắt nhau, gặp nhau là như Sao Hỏa đụng Trái Đất.

Cả hai đều ra tay vô cùng quyết liệt, chẳng ai có ý định dừng lại, chẳng mấy chốc, đôi bên đều đã đỏ máu.

Lê Diệp cảm thấy đau đầu kinh khủng, tại sao hai người kia lại phải dùng cách thức đó để đối mặt với vấn đề, như vậy chẳng giải quyết được chuyện gì, mà chỉ làm cho sự việc càng thêm rối loạn mà thôi.”

“Thôi, đủ rồi! Doãn Chính Đặc!” Lê Diệp nhìn người đàn ông khiêu chiến, “Anh dừng tay lại!”

Doãn Chính Đặc không nghe cô, cô bảo anh dừng tay, chứ không bảo Tôn Bách Niên dừng tay, chính lúc ấy, anh quyết tâm gạt bỏ lời cô ra khỏi đầu. Cô vẫn hướng về Tôn Bách Niên, còn lúc hai người đánh nhau, cô lại hướng vào anh.

Chớp mắt, nắm đấm của Tôn Bách Niên hạ xuống, nhắm thẳng vào mũi anh.

Cảm giác đau buốt xộc tới, Doãn Chính Đặc lùi lại hai bước, lỗ mũi trào ra dòng dịch âm ẩm. Đưa tay sờ, màu máu chói mắt, anh trừng mắt nhìn thứ đỏ tươi trên đầu ngón tay.

Lê Diệp thấy anh bị thương liền vội tiến lên hai bước, nhưng cô còn chưa kịp đến cạnh anh, thì anh đã hung hăng xông về phía Tôn Bách Niên.

Bị tấn công đột ngột nên hơi luống cuống, Tôn Bách Niên lùi lại vài bước, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Nhân lúc Tôn Bách Niên mất thăng bằng, Doãn Chính Đặc co khuỷu tay, thúc mạnh vào mặt anh.

Ai là người hay đánh nhau, nhìn là biết. Cú đánh đó của Doãn Chính Đặc khiến khóe mắt Tôn Bách Niên rách ra, máu chảy ròng ròng.

“Đù rồi!” Lê Diệp vội vàng chen vào giữa hai người, nên Doãn Chính Đặc còn định giơ tay lên, vừa thấy cô đã hạ tay xuống.

Đỡ Tôn Bách Niên, Lê Diệp luống cuống lấy tay áo lau máu ở khóe mắt giúp anh. Máu lại tứa ra, ánh mắt anh hơi mơ hồ, gần như con mắt không mở ra được.

Cô quay đầu lại nhìn Doãn Chính Đặc, trong ánh mắt, chứa đầy nỗi oán giận.

Doãn Chính Đặc nhủ mảy. Tôn Bách Niên bị thương, cô liền bày ra dáng vẻ đau lòng đó, chẳng lẽ anh không đổ máu? Vậy mà chẳng thấy cô liếc mắt lấy một cái!

Miệng vết thương của Tôn Bách Niên rách ra khá dài, có lẽ phải khâu lại, Lê Diệp vội đỡ anh ra xe, “Mau đến bệnh viện!”

Thấy cô định đi cùng Tôn Bách Niên, Doãn Chính Đặc cắn răng nói, “Lê Diệp, tốt nhất là em đứng yên ở đây, không được phép đi!”

Lê Diệp coi như không nghe thấy anh nói, tìm được xe, cô cầm lấy chiếc chìa khóa trong tay Tôn Bách Niên, “Để tôi lái cho, anh vẫn đang chảy máu.”

Tôn Bách Niên ngồi vào ghế phó lái, bịt chặt vết thương, xuyên qua tầm mắt mơ hồ nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa. Ánh mắt lạnh buốt của người kia như có thể thấu qua lớp kính, cho dù không nhìn rõ nhưng vẫn có thể cảm nhận được, nó như tia laser cắt được sắt thép vậy.

Thấy Lê Diệp mở cửa xe, Doãn Chính Đặc nắm chặt tay, “Lê Diệp, tôi cho em một cơ hội nữa, em đứng lại, tôi sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì.”

Lê Diệp cầm tay nắm cửa, đưa mắt nhìn anh. Trong lòng anh nghĩ cô và Tôn Bách Niên có gì đó? Cũng khó trách, tình cảnh như ngày hôm qua, gã đàn ông nào nhìn thấy cũng đều nổi điên. Đối với nhiều người mà nói, kể cả không phát sinh chuyện gì, chỉ cần trần truồng nằm cùng với người đàn ông khác đã là biểu hiện của không trong sạch rồi. Cô nhìn anh, vừa lên xe vừa nói, “Anh cũng đi cầm máu đi.”

Thấy cô lên xe, nhấn nút khởi động, ánh mắt anh lóe ra tia sáng lạnh lẽo, “Lê Diệp, tôi nhắc cô một lần cuối cùng, tôi mới là chồng cô, cô đi cùng Tôn Bách Niên thì tự gánh lấy hậu quả.”

Chồng, cái từ này đã sớm nhặt nhòa trong cuộc sống của cô rồi, bỗng nhiên nghe anh nói thế, lòng cô chợt hoảng hốt.

Rõ ràng họ đều không quên vì chuyện gì mà phải ly hôn, hiện giờ, chướng ngại họ không thể vượt qua được vẫn còn tồn tại đó. Nếu đã như vậy, cô và anh không nên còn mối liên hệ không rõ ràng. Nếu thật sự có thể đi đến ngày hôm nay, vậy thì, tất cả mọi chuyện, có lẽ là do ông trời đã định sẵn.

Lê Diệp nắm lấy tay lái, chậm rãi cho xe đi ra ngoài.

Nhìn chiếc xe kia dần khuất xa, Doãn Chính Đặc tức giận cắn chặt răng... Rốt cuộc người phụ nữ kia cũng đi cùng Tôn Bách Niên rồi, anh thúc ép cũng vô dụng, cô đã quyết tâm chỉ lo cho người kia. Trước đây là Hạ Tùng Đào, giờ là Tôn Bách Niên, người phụ nữ này quá giàu lòng bác ái, người cô muốn bảo vệ, cô sẽ dốc hết sức ra mà bảo vệ. Nhưng người ấy trước giờ đều không phải anh.

Doãn Chính Đặc đứng yên đó, chỗ chảy máu dần ngừng lại. Anh lau vết máu dưới mũi, quay đầu đi tìm xe.

Cả đêm hôm qua không ngủ mà lái xe đi khắp nơi tìm kiếm, anh đoán Lê Diệp sẽ không đi quá xa nên chỉ loanh quanh mấy khách sạn gần đó, cuối cùng cũng tìm thấy cô, nhưng lại chạm mặt Tôn Bách Niên.

Đúng là anh quá kích động, nhưng khi cơn tức giận xông lên, anh bất chấp tất cả. Tên khốn kia không tự quản mình cho tốt, để xảy ra sự cố với Lê Diệp mà vẫn còn mặt mũi đi theo cô, bảo vệ cô ư, thật nực cười.

Ngồi trên xe, Doãn Chính Đặc lấy khăn tay lau máu dưới mũi. Tên khốn kia chắc chắn không ra tay nhẹ hơn anh, đến giờ mà anh vẫn còn cảm giác xương mũi như bị vỡ ra, vừa nhức vừa xót. Lại tựa đầu vào ghế, vẻ mặt anh thoáng chút cô đơn...

Cô không cần cơ hội tha thứ của anh, cũng không cần có được sự tin tưởng của anh, cô không một lời giải thích, lại chẳng sợ anh hiểu lầm.

Ngoài việc không quan tâm ra, anh chẳng còn nghĩ được khả năng nào khác.

Có lẽ là do trí nhớ anh không tốt, anh thậm chí còn chẳng nhớ cô đã từng làm gì vì anh, chỉ vì anh, chỉ vì để anh vui mà lấy lòng anh. Còn nghĩ cho anh ư, gần như là không có, anh chẳng tài nào nghĩ ra được có khoảnh khắc nào như vậy.

Cũng có lẽ, trí nhớ anh rất tốt, anh chỉ nhớ rằng, từ sau khi Lê Diệp theo mình, chẳng có lấy một ngày vui vẻ. Từ đầu cô đã muốn trốn, giờ vẫn vậy, cô chưa từng che giấu suy nghĩ muốn rời đi của bản thân, cũng chẳng có khi nào là quên nhắc nhở anh. Kết hôn đối với cô chỉ là kẻ tạm thời, cô sẽ nhanh chóng ly hôn, rất nhanh.

Máu mũi lại rỉ ra, chảy qua khóe miệng, anh ném được cái vị đó.

Bệnh viện.

Miệng vết thương của Tôn Bách Niên khá dài, không tránh được việc phải khâu. Tại chỗ dễ nhìn thấy, cho dù anh là đàn ông, nhưng để lại sẹo đương nhiên sẽ cảm thấy về hài hòa bị phá hủy.

Lê Diệp đi mua thuốc bôi phòng sẹo, lúc trở về, vết thương của Tôn Bách Niên đã được xử lý xong.

Đã xảy ra chuyện như vậy rồi, Lê Diệp thật chẳng biết nói gì với anh, cứ đứng ở khoảng cách không xa không gần. Vốn dĩ cô vẫn coi anh là bạn, là anh trai, nhưng bây giờ, mọi thứ đã chẳng còn được như trước nữa.

Y tá băng bó lại cho anh xong, Tôn Bách Niên liền nhìn cô, “Đừng lo, chẳng mấy sẽ khỏi thôi.”

Lê Diệp mấp máy môi, “Tình tình Doãn Chính Đặc là thế đấy, đừng chấp nhặt anh ấy làm gì.”

Đánh người đã là hành vi bị truy tố, huống hồ Tôn Bách Niên lại là luật sư, nếu anh thật sự làm căng, e là chuyện này sẽ trở thành phiền toái cho Doãn Chính Đặc.

“Lê Diệp.” Tôn Bách Niên bỗng nhiên gọi cô. Lê Diệp quay đầu, nhìn người đàn ông nho nhã.

“Cô sợ tôi truy cứu anh ta?” Anh hỏi.

Lê Diệp bất giác lắc đầu. Thấy cô như vậy, trong lòng Tôn Bách Niên như có tính toán, anh nhìn cô rồi lại nói, “Nếu cô cần, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô.”

Lê Diệp nghe thấy câu đó, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, như thể bị một bàn tay bóp nghẹt vậy. Cô lại lắc đầu, “Đã xảy ra chuyện gì đâu, tôi hiểu, không trách anh được.”

“Nếu không phải do tôi bất cẩn, thì sẽ chẳng bị người ta ra tay.” Tôn Bách Niên vô cùng hối hận, nếu lúc đó anh cảnh giác một chút, hoặc là đưa thêm vài người đi, thì sẽ chẳng có kết cục này.

Lê Diệp không còn lòng dạ nào mà suy xét đến nguyên nhân, “Y tá nói khâu xong rồi, về thôi.”

Tôn Bách Niên gật đầu, lại sờ sờ trán. Liên tiếp bị thương, hy vọng không có ảnh hưởng gì đến đầu.

“À phải rồi...” Bỗng nhiên Tôn Bách Niên nghiêm túc nói, “Chuyện lần này, cô và Doãn Chính Đặc chẳng vui về gì, Hi Hi lại ở chỗ anh ta, tốt nhất là cô nên chuẩn bị sẵn sàng đi, nói cách khác...”

Một câu này đã nhắc nhở Lê Diệp, Doãn Chính Đặc kiên quyết bảo cô ở lại, rồi lại bảo cô tự gánh lấy hậu quả. Còn có thể là hậu quả gì được? Chỉ có thể là anh dùng quyền lực của mình để khống chế người khác thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Phía sau màn độc thủ

Đêm khuya.

Điện thoại ở nhà họ Doãn chợt vang tiếng chuông.

Người giúp việc vội vàng ra nhắc máy, rồi lập tức chạy đi gõ cửa phòng Trần Oanh với vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Đang ngủ bị đánh thức, Trần Oanh khoác áo rồi xuống giường, cô giúp việc ở bên ngoài hốt hải nói, “Phu nhân! Có cả gọi điện về!”

Trần Oanh thoáng run lên, bà quay đầu vào nhắc điện thoại nội bộ trong phòng, tiếng khóc nức nở ở đầu bên kia khiến bà vô cùng sốt ruột.

“Mẹ!” Doãn Kính Lam khóc nức nở, “Xảy ra chuyện rồi... Đức Văn xảy ra chuyện rồi!”

“Sao thế? Con đừng có khóc nữa, từ từ nói rõ ràng xem nào!”

“Chiều nay Đức Văn ra ngoài đi xã giao, mãi đến tối muộn vẫn chưa về, con gọi điện cho anh ấy nhưng không ai nghe máy, sau đó con nhận được điện thoại của bệnh viện, nói là anh ấy đang được cấp cứu. Anh ấy bị thương rất nặng, giờ vẫn đang trong phòng cấp cứu, lâu quá rồi mà vẫn chưa ra. Bác sĩ nói lúc anh ấy được đưa tới thì cả người toàn là máu...”

“Sao lại xảy ra chuyện như thế cơ chứ!” Trần Oanh nổi giận.

“Con cũng không biết nữa...” Doãn Kính Lam vẫn khóc, “Xe của anh ấy cũng bị đập hỏng rồi, người đưa anh ấy đến bệnh viện nói là đột nhiên có năm sáu kẻ lao ra tấn công anh ấy, trong tay đều cầm gậy gỗ...”

“Thế còn không phải là trả thù sao!” Trần Oanh vừa thay quần áo vừa nói, “Bảo nó ra bên ngoài chính là để nó tu tâm sống cho tốt, kết quả là vẫn không yên phận!”

“Mẹ, nếu anh ấy có mệnh hệ gì, con với Doan Doan phải làm sao bây giờ? Doan Doan nó còn nhỏ như vậy!”

“Được rồi!” Trần Oanh quát lớn, “Con theo dõi tình hình nó đi, để mẹ gọi điện cho em trai con.”

Cúp điện thoại, Trần Oanh lại gọi cho Doãn Chính Đặc. Ông con trai này đã hai ngày rồi không về nhà, Hi Hi mới quay lại nên hơi quấy, thân làm bố mà cũng chẳng xuất hiện, đúng là kỳ cục. Điện thoại đổ chuông hồi lâu mà không ai bắt máy, bà hơi bức mình. Vẫn phải lo cho con trai, rồi cả con gái nữa, cái nhà này không có chỗ nào là không khiến bà phải bận tâm.

Đang lúc bà buồn bực, thì đầu bên kia truyền đến những tiếng cãi cọ ầm ĩ, theo sau đó là giọng nói khàn khàn đầy uể oải của Doãn Chính Đặc.

“A Đặc! Con đang ở đâu đấy, sao lại ồn ào như vậy?” Trần Oanh trách anh, lại vẫn nghe thấy tiếng nhạc inh ỏi ở đầu bên kia, cả tiếng cốc va chạm leng keng, chắc chắn là ở quán bar. Đã khuya thế này rồi mà vẫn còn ở cái chỗ đấy.

“Hai ngày nay con không về, là ở bên ngoài chơi bởi đấy phải không?” Trần Oanh cực kỳ bức tức, “Con trai con hai hôm nay quấy khóc mà con không thèm về xem thế nào, con làm bố kiểu gì đấy hả!”

Doãn Chính Đặc nói năng không rõ ràng lắm, chắc chắn là đã uống không ít, “Nó quấy, là do được chiều quen rồi đấy!”

“Con bớt mấy lời lèm bèm ấy đi!” Trần Oanh tức giận nói, “Anh rể con xảy ra chuyện rồi! Con về đây ngay, hai mẹ con đi xem thế nào, giờ chị con đang ở bệnh viện khóc nức nở kia kia!”

Nghe được tin ấy, Doãn Chính Đặc lại không hề có vẻ sốt ruột, ngược lại, anh thấp giọng cười lạnh.

“Con phản ứng kiểu gì đấy?” Trần Oanh có vẻ khó hiểu, “Nó là anh rể con đấy, giờ nó đang thoi thóp lắm!”

“Nếu hán không phải là anh rể con, một hơi thoi thóp con cũng không giữ lại cho hán đâu!” Doãn Chính Đặc trầm giọng nói.

“Con nói cái gì?” Trần Oanh nghe giọng điệu của anh mà cảm thấy không bình thường, một lát sau, bà đột nhiên thốt lên, “A Đặc... là con sai người làm?”

Ở đầu bên kia, đôi mắt Doãn Chính Đặc ánh ra vẻ lạnh lẽo, “Ngày tháng của hán trôi qua quá ung dung, con nhắc nhở hán một chút cho hán nhớ thân phận mình.”

“Sao con có thể làm vậy!” Trần Oanh bỗng cảm thấy rét run. Bà biết tác phong của Khang Đức Văn không mấy đường hoàng, nhưng bất kể thế nào, bà cũng không ngờ rằng Doãn Chính Đặc sẽ ra tay trị hán, mà còn có thể làm một cách hung hãn như vậy.

“Hán không ngoan ngoãn, dạy thế nào cũng vô dụng, đành phải triệt vốn của kẻ thiếu trung thực thôi.” Giọng điệu của Doãn Chính Đặc trầm hán xuống, khiến ai nghe thấy cũng lạnh người, “Đừng quan tâm đến hán.” Nói xong, anh cúp điện thoại.

Trần Oanh nghe thấy tiếng tút nhanh thì từ từ đặt điện thoại xuống.

Một lát sau, điện thoại lại đổ chuông, vừa kết nối, tiếng khóc của Doãn Kính Lam lại vang lên từ đầu bên kia, “Mẹ! Khi nào thì mẹ đến đây? Đức Văn ra rồi, anh ấy vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ nói anh ấy không thể bình phục hoàn toàn trong một thời gian ngắn được... Anh ấy...”

Thấy chị ta định nói lại thôi, Trần Oanh cũng đoán ra được là kết quả không mấy tốt. Ở đầu bên kia, Doãn Kính Lam nhỏ giọng khóc, “Bác sĩ nói... Sau này anh ấy không thể làm đàn ông được nữa...”

Lòng ngực Trần Oanh như bị lấp nghẹt, không nói được gì nữa. Bà biết Doãn Chính Đặc sẽ chẳng vô duyên vô cớ mà ra tay nặng với Khang Đức Văn như vậy, nhưng bất luận thế nào, đó cũng là chồng của con gái bà, hán bị phế như vậy, sau này con gái bà đâu được sống yên ổn.

“Đợi mẹ, mẹ gọi xe đến đó đây.” Bà vô cùng nhừ nhừ, “Con cứ bình tĩnh, chuyện cũng đã xảy ra rồi, đừng chỉ mãi khóc, gọi người đến chăm Doan Doan đi.”

Doãn Kính Lam không thể không khóc được, xảy ra chuyện như vậy, lại ở một nơi xa lạ không quen thuộc, chị ta vô cùng hoang mang lo sợ.

Spoil luôn chương sau này:

“Anh điên rồi, anh uống nhiều rượu thế cơ mà, giờ chỉ đang nằm mơ mà thôi.”

“Diệp Nhi, quên cái sai lầm không phải do chúng ta gây nên đi, một đêm thôi cũng được... để cho anh được mơ giấc mộng đẹp, đừng đánh thức anh.”

~~~~~

Thế này thì các bạn đoán được là lí do họ về với nhau là gì rồi đấy:))

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Đêm loạn

Trên đường quay về nhà họ Doãn, ông cụ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Doãn Chính Đặc thì không khỏi giận dữ, “Giờ là lúc nào rồi mà anh còn có thể ra ngoài uống rượu mua vui hả!”

Tựa vào ghế, Doãn Chính Đặc vẫn nửa tỉnh nửa mơ. Vừa rồi suýt chết, may mà anh chỉ bị thương ngoài da.

Thấy anh không có phản ứng gì, ông cụ tức đến nỗi chỉ muốn cho anh hai phát tát, “Anh cũng trưởng thành rồi, có vợ con rồi chứ có phải không đâu, phải liệu tình hình mà làm. Thành ra như giờ, đúng là tự làm tự chịu!”

Mí mắt anh hơi nhếch lên. Tự làm tự chịu sao? Nhưng anh đã làm sai cái gì, mà phải chịu sự trừng phạt như vậy?

Thấy anh tỏ vẻ khó chịu, ông cụ cũng mỉm lòng, “Sao rồi? Chỗ bị thương còn đau à?”

Vết thương kia chỉ là ngoài da, vài ngày nữa là sẽ khỏi, Doãn Chính Đặc cảm thấy, vết thương đau đớn của mình nằm ở một nơi vô cùng sâu kín.

“Ông đúng là không nói nổi anh mà...” Ông cụ thở dài, “Anh có suy nghĩ của anh, ông không quản được, nhưng mà A Đặc này, nghe ông nội một câu thôi, anh còn trẻ, đang độ tuổi đẹp nhất, nên biết quý trọng những gì mình có, đừng để đến tuổi như ông rồi mới nhớ lại rồi hối hận, lúc đấy thì chẳng làm được gì nữa rồi.”

Hai má ửng đỏ vì say rượu, Doãn Chính Đặc hípmắt, nhìn chằm chằm về con đường phía trước.

“Nếu anh đã quyết ly hôn với Lê Diệp thì chẳng đến mức kéo dài tới bây giờ. Anh thử nghĩ xem, sau khi ly hôn, ai có cuộc sống của người nấy, không được can thiệp đến chuyện của nhau, nếu nó tái giá là sẽ chẳng còn liên quan gì đến anh nữa, anh chấp nhận được không?”

Lời ông cụ nói đánh thẳng vào nội tâm anh, chính vì không chấp nhận được, cho nên anh mới cảnh giác và sốt ruột đến mức ấy khi Tôn Bách Niên xuất hiện. Anh bị buộc phải đi vào đường cùng, không thể không nghĩ đến chuyện ly hôn, nhưng như vậy không có nghĩa là anh thật sự chấp nhận thực tế phải ly hôn, lại càng không có nghĩa là, anh và cô còn đang trong thời kì thích ứng dần mà đi tìm niềm vui mới.

Anh chưa từng, cô thì lại càng không được.

Nghĩ đến lại thấy vô cùng sốt ruột, quan hệ giữa người phụ nữ kia và Tôn Bách Niên quá thân thiết, khiến anh từng giây từng phút đều cảm thấy bị uy hiếp.

Có điều, thân phận của anh giờ có phần không tự nhiên, anh đã sắp thành chồng cũ của cô rồi. Như lời ông nội nói, anh sẽ mất đi tư cách xen vào cuộc đời cô, nhưng từ trong ra ngoài, anh không có một cái cớ nào để có thể quyết định cắt đứt với cô.

Tơ lòng vẫn vương là thế đấy, anh không thể thản nhiên buông tay được.

“Dừng xe.” Bỗng nhiên anh chồm dậy khỏi ghế, lạnh lùng nhìn người tài xế.

Tài xế hoảng hồn, anh say thành ra như thế rồi, sao có thể nghe theo anh được.

Doãn Chính Đặc phát cáu, đấm một cái vào thành ghế trên, “Tôi bảo anh dừng xe!”

Người tài xế vội vàng xin ý kiến của ông cụ, ông liền nhìn cháu trai, “Anh muốn xuống xe đi đâu?”

“Tôi nói là, dừng xe!” Doãn Chính Đặc nổi giận đùng đùng, bắn ra ánh mắt khiến người lái xe run sợ.

“Dừng xe.” Ông cụ thấy anh nổi điên thì liền bảo tài xế dừng lại.

Xe dừng lại, anh lập tức lao xuống khỏi xe, đi đến ven đường bắt một chiếc taxi, loáng cái đã không thấy đâu.

Người tài xế có vẻ lo lắng, “Ông ơi... Có cần theo sau không ạ?”

Ông cụ ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, “Kệ nó đi, trông nó say thôi chứ đầu óc vẫn tỉnh táo lắm.”

Người tài xế gạt đầu rồi lái xe về.

Từ trên taxi xuống, Doãn Chính Đặc bước từng bước loạng choạng, thất tha thất thểu đi đến dưới một tòa nhà, ngẩng đầu, tìm ánh đèn của căn phòng kia.

Không sáng, xung quanh đều bật đèn, chỉ duy căn phòng đó là không.

Anh sờ túi một hồi mới lôi được di động ra, gọi tới số kia mà chẳng có ai bắt máy. Anh không chịu bỏ cuộc, có thể do còn quá phấn khích hoặc do thứ khác, anh cảm thấy cả người như bị thiêu đốt, không có ai nghe thì anh vẫn gọi, cho đến khi đầu bên kia truyền đến tiếng tắt máy.

Ánh mắt anh hơi lơ mơ, anh đi đến ven đường, tìm một tảng đá để ngồi xuống, rồi cầm di động soạn một tin nhắn, “Tôi đang ở dưới chỗ cô ở.”

Ngồi thừ ra, anh nghe thấy tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ, dần dần cơn buồn ngủ cũng ập đến.

Chẳng biết qua bao lâu, cảm thấy hơi lạnh, anh cuộn tròn người lại, hai mí mắt khép làm một.

Bóng đêm ngày một đậm, con đường càng lúc càng tĩnh mịch, mãi mà không có một người nào đi ngang qua.

Tiếng bước chân chậm rãi tiến lại gần, bóng của người vừa tới đổ dài trên mặt đất. Khi người ấy đến trước mặt Doãn Chính Đặc, cái bóng bao phủ lên cả khuôn mặt anh. Thấy anh ngủ ngon lành, người đó thở dài, rồi bước đến lay anh dậy, “Doãn Chính Đặc, tỉnh dậy đi.”

Doãn Chính Đặc giật giật mí, choàng mở mắt ra, nhưng lại vì quá buồn ngủ nên chẳng kịp nhìn gì đã lại nhắm vào.

Lê Diệp cúi người, lay anh mạnh hơn, “Anh tỉnh dậy đi! Đừng có ngủ ở đây!”

Chỗ này mới phát sinh ra sự việc nghiêm trọng, cô quay về còn phải nhờ bảo vệ lên cùng, vậy mà anh lại chẳng sợ, cứ thế nằm ở ven đường ngủ say sưa.

Gọi thế nào cũng không phản ứng, cô thật chẳng biết làm sao nữa. Vốn đang ở ký túc xá, anh lại gọi điện tới, không muốn cãi nhau với anh nên cô không bắt máy, bị quấy nhiễu quá nhiều nên cô mới tắt máy. Nguyên nhân cô mở điện thoại lại là gì, cô cũng chẳng nghĩ nhiều. Anh đang bị thương, lại liên tục gọi điện tìm cô, có thể là do say rượu rồi quá quấy, cũng có thể là thật sự có chuyện gì đó. Tuy rằng khả năng đó rất nhỏ, nhưng nếu thật sự có, cô sẽ không thể xem thường được.

Mở máy ra, cô liền thấy tin nhắn nói anh đang chờ ở dưới.

Cô chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, dưới đó chẳng có lấy một bóng người, nghĩ là anh nói đùa, rồi cô lại sức nghĩ ra, có thể anh đã chạy đến chỗ cô thuê trọ. Nơi đó không an toàn, tuy rằng anh là đàn ông, nhưng hình như say không nhẹ, bên cạnh chẳng biết có ai trông chừng không, nếu như anh đến đó thật, khó dám nói là không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào. Thay quần áo xong, cô vội vàng vàng vàng đi. Ai ngờ, đến nơi thì thấy anh đang dựa vào tảng đá ngủ.

Tóm chặt cánh tay anh, Lê Diệp định nâng anh dậy, “Doãn Chính Đặc, anh dậy mau, dậy, đừng ở đây nữa.”

Doãn Chính Đặc động dậy, nhưng gần như cả người mềm oặt, dồn hết sức nặng lên Lê Diệp. Cô thật sự không nâng anh đi nổi nên đành phải mò điện thoại trên người anh, gọi điện cho người trong nhà đến đón anh là tốt nhất.

Cô vừa cho tay vào túi quần anh, anh đột nhiên tóm lấy, hai mắt mở to. Như thể bắt trộm, anh nói với vẻ bức tức, “Bỏ ra.”

Lê Diệp hét cách, đành thu tay lại, “Anh tỉnh rồi à? Đứng dậy đi, lên xe về nhà.”

Đầu óc Doãn Chính Đặc vẫn quay cuồng, anh ngồi im, dùng ánh mắt mơ hồ nhìn cô.

Thấy anh có vẻ vẫn chưa tỉnh rượu, Lê Diệp bước đến tóm chặt lấy anh. Ít ra thì anh vẫn có thể dùng chút sức của mình để đứng dậy, nhưng chỉ một giây sau đã lại đổ vào người cô. Lê Diệp vội vàng đỡ lấy anh, cả người anh đè lên cô khiến hai chân phát run, cố hết sức mới nhích được về phía trước. Lê Diệp nhìn ra đường, chẳng thấy một chiếc xe nào cả.

Đợi một lát, cô nhìn người đàn ông đang nửa tỉnh nửa mơ, “Doãn Chính Đặc, anh đứng vững đi có được không?”

Hình như anh nghe rõ nên liền đứng thẳng dậy, giảm bớt chút sức nặng đè lên cô.

Cứ vậy mãi cũng chẳng phải cách hay, Lê Diệp rút tay ra, đang định lấy điện thoại của anh thì lại bị anh ngăn cản. Anh trừng mắt với cô, “Cô muốn chết à?”

Ý nghĩ bỏ anh ở lại đã xuất hiện, đợi lâu không có xe đến, Lê Diệp lại thật sự không nhắc anh đi được. Cô nghĩ, phía trước có một khách sạn, trước tiên cứ đưa anh qua đó đã, tốt xấu gì cũng có chốn đặt chân.

Đờ lấy anh, Lê Diệp lê từng bước về phía trước. Hao tổn bao nhiêu sức lực, cuối cùng cũng đưa anh đến được khách sạn.

Tới cửa, có anh nhân viên dẫn hai người đi lên. Vào phòng, sức lực của Lê Diệp gần như đã cạn hết, đặt được Doãn Chính Đặc xuống giường là cô đã cảm thấy thở không ra hơi.

Anh nhân viên vừa nhìn hai người họ liền cảm thấy quen quen, đến khi ra khỏi cửa mới nhớ ra. Chính là hai người này, không lâu trước đây từng ở khách sạn, người đàn ông bám theo sau, dáng vẻ lén lút còn khiến đám nhân viên sinh nghi. Giờ hai người đến cùng nhau, rõ ràng là có quen biết, chỉ có điều không rõ là quan hệ gì... Vợ chồng thì không giống lắm, lấy nhau rồi ai còn đến khách sạn ở, vậy rốt cuộc là quan hệ gì thì cũng khiến người ta mơ màng liên tưởng.

Buồng Doãn Chính Đặc ra, Lê Diệp chèn gối xuống dưới đầu anh, để cho anh nằm từ từ. Đêm nay, vì không muốn anh khổ sở thêm nữa, cô đã hao tổn hết sức lực, đợi mai anh tỉnh rượu sẽ tự về được.

Sờ sờ túi áo anh, bên trong căng phồng ví và di động, cô cởi bỏ áo khoác của anh ra rồi đặt sang một bên. Trên người anh có nhiều thứ giá trị như vậy mà lại không gặp phải kẻ xấu cũng coi như là may mắn rồi.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của anh, lại thấy anh không ngừng đổ mồ hôi, trông vẻ khá khó chịu, Lê Diệp chợt sinh ra bức tức.

Anh bị như vậy là đáng lắm, đêm khuya còn chạy đến bar uống rượu, say thành ra cái dạng này, có khó chịu cũng là tự anh chuốc lấy.

Nhìn thấy dấu son còn trên áo anh, đầu mày cô giật giật, cô lập tức quay đầu định đi.

“Oe...” Lê Diệp đang định đi thì chợt nghe thấy âm thanh khổ sở phát ra từ phía người đàn ông trên giường. Cô quay đầu lại, thấy ngay cảnh anh nôn dầy ra giường.

Chán nản, Lê Diệp liền bước đến, tóm gọn cái chần trên giường lại, “Doãn Chính Đặc, sao anh lại nôn lung tung thế này hả!”

Anh lại nhào xuống nôn vào thùng rác. Lê Diệp cố nhịn cái mùi hôi đó, đi đổ bỏ đồng dịch nhày, rồi lại tìm khăn lau vết bẩn trên ga giường.

Anh thật đáng trách, chỉ mãi chơi bời, hậu quả thế nào thì mặc kệ. Cô lau vài lần mới làm bớt đi được cái mùi bám trên ga. Sáng mai người của khách sạn trông thấy, kiểu gì cũng oán thán cho xem.

Dọn dẹp sạch sẽ xong, Lê Diệp nhìn người đàn ông nằm thướt trên giường. Khóe miệng anh vẫn còn vết bẩn, thần sắc ủ rũ, dáng vẻ vô cùng chật vật. Cô hít một hơi thật sâu, rồi lấy khăn lau miệng cho anh, lại cho anh uống chút nước ấm.

Rốt cuộc anh cũng hơi tỉnh lại, nghiêng đầu bên gối nhìn cô hí húi lau ga giường.

Thấy anh tỉnh, Lê Diệp đặt khăn xuống, “Anh uống say, đây là khách sạn, anh cứ nghỉ tạm ở đây một đêm đi rồi mai về.”

Doãn Chính Đặc nghiêng đầu, không nói gì.

Lê Diệp quay đi, “Anh ngủ đi.”

Thấy cô định đi, bỗng nhiên Doãn Chính Đặc lên tiếng, giọng nói khàn đặc, “Diệp Nhi.”

Lê Diệp thoáng dừng bước, rồi lại nhanh chân đi ra cửa.

Thấy cô cuống quýt bỏ đi, anh không ngừng gọi, “Diệp Nhi, em khoan hãy đi đã.”

Tay Lê Diệp vừa đặt lên nắm đấm cửa thì giọng nói ử oải của anh vang lên từ phía sau, “Anh đau đầu quá.”

Quay đầu lại, thấy anh day mạnh vào hai thái dương, cô thấp giọng nói, “Ai bảo anh uống nhiều rượu thế làm gì... Tự lấy ít nước ấm uống đi.”

Nghe xong, Doãn Chính Đặc đưa tay lấy cốc nước ở bên cạnh. Đó là nước vừa rót, hăng còn nóng bỏng tay. Thấy anh liều đưa tay ra với, Lê Diệp vội chạy lại, “Đừng, đừng!”

Anh đã động đổ cốc nước, Lê Diệp đỡ lấy nhưng nước vẫn bắn vào mu bàn tay anh.

Dính đầu, anh hít một hơi rồi nhủ thầm, tỏ vẻ âm ức nói, “Sao lại làm anh bị bỏng?”

Lê Diệp nhìn anh. Đúng là kẻ say chẳng còn ý thức nữa, có nói chuyện thế nào thì anh cũng không nghe hiểu. Cô lấy khăn mặt nhúng vào nước lạnh, rồi đặt lên mu bàn tay anh, lại thổi thổi cho nước nguội xong mới đưa cho anh, “Uống đi.”

Doãn Chính Đặc uống một ngụm lớn xong cảm thấy thư thái hơn nhiều, anh nằm yên, rồi mơ màng ngủ.

Như thể bỗng nhiên quay lại trước đây, hai vợ chồng dù chẳng có tình cảm nồng thắm, nhưng chỉ là lẳng lặng quan tâm nhau, anh cần cô chăm sóc, mà cô thì ở ngay bên cạnh anh.

Lê Diệp thử nhiệt của chiếc khăn, không đủ lạnh, cô đứng dậy, định đi làm cho nó lạnh thêm. Nhưng bỗng nhiên, Doãn Chính Đặc đưa tay ra tóm lấy cô, cô liền nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt mơ hồ của anh.

“Diệp Nhi.” Anh thì thào, “Là em, đúng không?”

Lê Diệp quay hẳn ra nhìn anh. Anh là một thể kết hợp vô cùng mâu thuẫn, anh có thể hung hãn đến mức nghiền nát người ta, nhưng lại có thể đáng thương như một đứa trẻ. Anh dùng ánh mắt bi thương như vậy nhìn mình, thật khiến Lê Diệp cảm thấy rầu rĩ.

“Anh không hề thay đổi.” Anh thì thào nói, “Cho dù phải đi đến bước đường hôm nay, anh cũng không hề thay đổi tình cảm, anh không muốn em thay đổi. Chúng ta vẫn là vợ chồng... Diệp Nhi, đồng ý với anh đi.”

Lòng Lê Diệp trào dâng cảm giác khó chịu. Vì sao lại đi đến bước này, lúc trước rõ ràng đã nói sẽ chia tay trong hòa bình, vậy mà hiện tại lại biến thành nước lửa bất dung.

“Đồng ý với anh đi.” Anh không ngừng nhắc lại, “Đồng ý với anh đi.”

Lê Diệp vẫn nhìn anh như thế.

Rốt cuộc anh cũng nói ra cả câu, “Đồng ý với anh, không được thay lòng đổi dạ, không được đi tìm người khác.”

“Tôi không hề.” Lê Diệp phủ nhận, “Là anh vẫn luôn không tin tôi.”

Anh tóm lấy cô, rất chặt, khiến cổ tay cô in hằn dấu tay.

Bị anh tóm chặt, Lê Diệp cảm thấy cổ tay như sắp đứt lìa, để giảm bớt cảm giác đó, cô đành ngồi xuống mép giường.

Doãn Chính Đặc vẫn nằm, tuy rằng thần trí không tỉnh táo do con say, nhưng vẫn là mơ hồ, vẫn có thể nói chuyện bình thường, dù cho không biết anh sẽ nhớ rõ những gì mình nói hay không.

Lê Diệp nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, anh ngủ đi.”

Đột nhiên anh nhắc người dậy, sấn lại gần, rồi gối đầu lên đùi cô.

Đừng nói là đi, đến đứng lên còn khó, Lê Diệp đẩy anh ra, “Doãn Chính Đặc!”

Anh không động dậy, cứ nằm yên, lại còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Chẳng biết là say thật hay giả vờ say, Lê Diệp hít một hơi thật sâu, “Doãn Chính Đặc, anh dậy mau.”

Anh mà tỏ ra vô lại là chẳng có cách nào nữa, Lê Diệp đành vừa gọi vừa lay anh tiếp, “Anh muốn ngủ thì ra gối nằm, nghe thấy không?”

Đương nhiên là anh nghe thấy cũng sẽ chẳng chịu nghe lời.

Lê Diệp dần mất đi sự kiên nhẫn. Cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi, bởi cô cảm thấy cứ tiếp xúc với anh sẽ không phải là chuyện tốt, anh là người nóng tính, trong nhiều chuyện, sự chuyên quyền của anh vô cùng đáng sợ.

Đang định đẩy anh ra, Lê Diệp tóm vào hai vai anh, chuẩn bị dùng sức thì anh bỗng ngồi bật dậy.

Chưa kịp đứng dậy thì đã cảm nhận được hai cánh tay trắng kiện vòng qua lưng, Lê Diệp cúi đầu nhìn, lại bị anh kéo hẳn lên giường.

Chỉ hai ba bước, anh đã cởi bỏ giày của cô. Doãn Chính Đặc xốc chân lên, cúi người, bao chặt lấy Lê Diệp.

Tim cô đập thình thịch, cổ họng khô rát, “Doãn Chính Đặc, anh làm gì đấy?”

Hai viền mắt anh đỏ lên, nhìn cô chằm chằm, “Anh không thể thả em đi được, Diệp Nhi.”

Lê Diệp vội né tránh ánh mắt đáng sợ của anh, “Anh tránh ra! Anh điên rồi phải không?”

“Anh điên rồi đấy, anh uống nhiều rượu thế cơ mà, giờ chỉ đang nằm mơ thôi.” Anh nâng tay, vuốt ve đôi má mềm mại của cô, “Cho nên anh chẳng phải kiêng dè gì mà cứ làm như vậy đấy, Diệp Nhi, em là vợ anh, mãi mãi là vợ anh.”

Lê Diệp cố né tránh, cố tìm được một lối thoát. Cô sợ hãi đến mức run lên. Nếu sự tình cứ thế tiến triển, cô quả thật không thể tưởng tượng được, cũng không cách nào thừa nhận được. Tóm chặt cánh tay anh, Lê Diệp nói thật to, “Doãn Chính Đặc, anh tránh ra! Đây không phải là mơ, anh một vừa hai phải thôi!”

Anh coi như không nghe thấy, chỉ nhìn cô chằm chằm, rồi chậm rãi cúi đầu.

Lê Diệp hoảng hốt, không trốn được, cô quay đầu cắn mạnh vào cổ tay anh.

Đau là điều tất nhiên, nhưng có lẽ là do con say, xúc giác của anh kém nhạy bén hẳn, vì vậy anh lại dùng sức hơn, mà anh cũng có thể chịu đựng được. Chóp mũi cà sát vào mũi cô, ánh mắt anh đượm thêm vài phần đắm đuối, “Diệp Nhi, quên cái sai lầm không phải do chúng ta gây nên đi, một đêm thôi cũng được, đừng đánh thức anh.”

Lê Diệp nhìn vào đôi mắt ở gần sát của anh, bỗng nhiên vụt né tránh... Anh say, còn cô thì không.

Anh có thể quên, còn cô thì không quên được.

Những người đã chết dường như đang nhìn theo họ, sao cô có thể lưu luyến chuyện này chứ.

Thấy cô trốn tránh, Doãn Chính Đặc nắm chặt cằm cô, buộc cô phải quay lại nhìn mình.

Lê Diệp lại lần nữa nhìn thấy vết son trên áo anh, cô chống tay lên ngực anh, ngăn cho anh không tới gần.

Anh chỉ có thể làm cô quên đi ân oán, chứ chẳng thể khiến cô quên đi những chuyện anh đã làm mấy ngày qua.

Anh và Diệp Cẩm Lan không minh bạch, đối phương còn gọi điện đến thị uy với cô, rằng anh bỏ tiền ra ủng hộ cô ta. Còn giờ, anh ra ngoài rượu chè, bên người cũng không thiếu những bóng hồng oanh yến.

Thấy cô dùng ánh mắt đó nhìn mình, Doãn Chính Đặc không hoàn toàn hồ đồ, ít ra lúc này, anh có thể tìm ra điểm mấu chốt. Vuốt khe khuôn mặt cô, anh ghé vào tai cô, nhỏ giọng nói, “Anh không có quan hệ gì với những người phụ nữ khác, trừ em ra.”

Lê Diệp coi như không nghe thấy lời anh nói, vẫn chống đối anh, “Anh đứng dậy mau!”

Anh tóm lấy hai cánh tay cô, gương mặt vừa có vẻ hồ đồ, lại thoáng vẻ vô lại, “Anh không có lỗi với vợ, không có lỗi với con, đến bây giờ cũng không về sau lại càng không.”

Lê Diệp bị đáng về nghiêm túc làm cho xúc động, một lúc lâu vẫn không có phản ứng gì.

Anh nhân cơ hội liền đáp nụ hôn xuống. Dường như đã đi qua nửa đời người, hao phí thời gian trong sự bất hòa và lạnh nhạt, lúc này được hôn cô, Doãn Chính Đặc như tìm lại được cảm giác rung động của nụ hôn đầu đời.

Lửa nóng nhiệt tình của anh đối chọi với sự cứng nhắc của cô. Lê Diệp không ngừng đẩy anh ra. Như vậy thì lại trở về giống trước đây, cô không thể làm cho tình huống phát sinh này xảy ra để rồi không thể cứu vãn nổi.

“Doãn Chính Đặc, anh đừng như vậy!” Cô kêu lên.

Anh lại như phát điên, cởi quần áo của mình nhanh như một con gió lốc, rồi lại cởi cho cô.

Lê Diệp ngăn cản, lớn tiếng gọi anh, “Anh có nghe thấy không! Dừng tay! Chúng ta không thể như vậy được!”

Anh lật cô lại, chặn đứng sự phản kháng và kêu la của cô, từng nụ hôn nóng rẫy dừng bên tai, trên gáy cô, khiến cô hoàn toàn run rẩy.

“Doãn Chính Đặc!” Cô đã dùng hết sức rồi, chỉ còn biết tóm chặt lấy ga giường, “Anh như thế này, tôi sẽ hận anh!”

Anh đã lâm vào cảnh nghe không thấy, nhìn không thấy, suy nghĩ không nổi, cảm xúc dồn nén bao ngày, giờ chẳng e dè gì mà bùng nổ.

Thật cũng được, mơ cũng được, anh sẽ dùng giây phút này để vứt bỏ tất cả, giải phóng toàn bộ tâm tình của mình.

Ngậm vành tai cô, cảm nhận được cái run rẩy của cô giống như trước đây, anh hài lòng cười, lại mơ hồ nói, “Diệp Nhi... Anh nhớ em, nhớ đến chết đi được....”

Cô không muốn nghe điều đó, anh sẽ quấy nhiễu đến khả năng suy nghĩ của cô mất.

“Dừng...” Cô vẫn giãy giụa, “Doãn Chính Đặc, anh sẽ hối hận, anh sẽ hối hận vì ngày hôm nay!”

Anh không thèm để ý, ôm cô, đè nặng cô, khám phá cơ thể căng cứng của cô.

Xa cách nhiều ngày, anh gần như sắp quên mất cảm giác có được cô, chỉ biết rằng đó là nơi sâu nhất, mật hồn nhất. Bàn tay thăm dò đi xuống, tìm được nơi mẫn cảm của cô, từ từ xâm phạm, ve vuốt.

Phản ứng của Lê Diệp vô cùng mạnh mẽ, có lẽ là do đã lâu không làm, cũng có thể là do trong lòng còn tồn tại sự bài xích.

Anh không cho cô trốn, cứ lần lượt truy đuổi, rốt cuộc cũng khiến cô bại trận, tiết ra chút dịch khiến anh thêm phần đắc ý. Hôn lên bờ vai nhẵn mịn của cô, rồi anh lại dùng chóp mũi lạnh lạnh rà qua, nóng lạnh luân phiên khiến cô càng thêm khó chịu.

“Dừng lại... Anh dừng lại ngay! Dừng để tôi hận anh!” Cô cắn răng, bài xích anh, cũng bài xích chính phản ứng của mình.

Anh lại mặc kệ, tất cả đã trở thành bản năng, anh không cần đến cái đầu để suy nghĩ nữa, thân thể sẽ tự động hoàn thành trình tự nên làm.

Tìm được đúng vị trí, anh ghì chặt cô, nhanh chóng len vào.

Một tiếng kêu rên mang theo nỗi khổ sở, cô tóm chặt ga giường, đầu đổ đầy mồ hôi, giọng nói nghẹn ngào, “Doãn Chính Đặc, anh dừng lại đi!”

Anh nắm lấy vòng eo cô, đùa nghịch cơ thể mềm mại của cô, cuồng nhiệt chiếm giữ hết thảy.

Đã lâu không làm, Lê Diệp cảm thấy vô cùng khó chịu. Nói gì cũng vô dụng, anh đã mất khống chế, cạy mạnh ép buộc, ép tới mức cô sắp không thể nổi.

Anh mượn rượu làm càn, hơn nữa, việc này luôn có thể khiến người ta phản chấn, càng lúc anh càng điên cuồng, biến đổi đa dạng cách thức giày vò cô. Nghe thấy tiếng kêu của cô, anh quả thật như phát điên rồi.

Giày vò một hồi, lại dâng trào xúc động lật cô ra, anh chợt nhìn thấy cô co người lại. Anh nhú mày, đáng vẻ như vậy thật vừa đáng thương, lại vừa đáng giận.

Trong lòng bỗng dâng lên một cơn hưng phấn, anh nhớ đến cảnh ngày đó cô nằm trên giường với Tôn Bách Niên, lập tức cảm thấy cả người như bị lửa thiêu, liền hưng phấn tiến vào nơi sâu nhất của cô. Cảm giác bị lấp đầy khiến giọng Lê Diệp như bị nghiền nát đi, cô thà rằng người say không biết gì là mình, chứ không muốn đối mặt với chuyện này vào lúc hoàn toàn tỉnh táo.

Nghe thấy tiếng khóc của cô, Doãn Chính Đặc càng ra sức chiếm đoạt, như thể cứ muốn như vậy mà giết chết cô.

Rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa, mỗi âm thanh phát ra đều là sự giải phóng đến triệt để, anh nghe vào tai mà lại có cảm giác khoan khoái phát điên, càng ra sức giày vò cô hơn. Một lát sau, anh cảm thấy như mình bị hất lên không trung, động tác nhanh hơn hẳn, rồi bỗng yên lặng nằm trên người cô.

Lê Diệp cũng đã kiệt sức, anh dè nặng lên người, rạp xuống bất động, cô thử vài lần mới đẩy anh ra được.

Đôi bên đều chẳng còn sức lực, trong căn phòng yên ắng chỉ còn lại tiếng thở của họ.

Cái cảm giác trống rỗng không có chút sức lực nào này, đối với Lê Diệp mà nói lại là sự yên bình cậu còn không được. Cô muốn có nhiều thời gian như vậy hơn, cô không muốn khôi phục khả năng suy nghĩ, cô cũng không muốn tỉnh táo lại nữa. Thời khắc như vậy khiến cô cứ nằm yên thế thôi, chẳng phải nghĩ ngợi gì nữa.

Người đàn ông bên cạnh ngáy khe khẽ, thật ồn ào, nhưng với cô mà nói, lại kỳ lạ trở thành cảm giác rất chân thực...

***

Khi làm chương này, mình cảm thấy mọi thứ tác giả miêu tả đều cực kỳ mâu thuẫn, mâu thuẫn trong tâm lý của LD, mâu thuẫn cả ở trạng thái của DCD. Rõ ràng anh này tỉnh đến mức còn nhảy ben đọc ra suy nghĩ của LD, ấy vậy mà sáng hôm sau lại chẳng nhớ gì. Haiz.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Vẫn để tâm

Sáng hôm sau, lúc Doãn Chính Đặc tỉnh dậy, anh cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra vậy. Anh chợt đưa mắt nhìn tấm rèm được kéo cẩn thận.

Bước đến kéo rèm ra, ánh nắng bên ngoài thật chói mắt, thì ra trời đã sáng rồi, anh nhìn đồng hồ, thế nào mà cảm giác mới ngủ đã đến giữa trưa rồi.

Anh gãi gãi đầu, tối qua ngủ không thoải mái lắm, thất lưng đau nhức kì lạ. Anh cảm thấy hình như tối qua mình đã làm gì đó, nhưng đầu óc rồi tung chẳng nhớ ra cái gì nữa.

Rót một cốc nước uống hết sạch, ngồi nghỉ một lát, anh lấy di động ra xem, hàng loạt cuộc gọi nhờ. Công ty gọi giục anh đến, hôm nay có một cuộc họp, mà anh đã mượn gần một tiếng rồi.

Vội vàng vớ lấy quần áo, bỗng anh cúi đầu nhìn mình. Quần dài không mặc, nửa thân trên để trần. Tối qua, là anh tự cởi hay có người khác cởi hộ?

Anh đến đây bằng cách nào? Ấn tượng cuối cùng của anh là anh nhảy từ trên xe ông nội xuống rồi đến nhà trọ của Lê Diệp, hình như, có gặp được cô.

Là cô đưa anh đến đây?

Trí nhớ khúc sau mơ mơ hồ hồ, anh không nhìn thấy rõ bóng dáng Lê Diệp. Anh đành mặc quần áo, đi xuống quầy lễ tân. Nhân viên lễ tân đã thay ca, không biết chuyện tối qua, Doãn Chính Đặc lại đang bận nên không hỏi cặn kẽ nữa mà rời đi luôn.

***

Khu nhà cao cấp.

Ngoài cánh cửa đóng chặt, bùng một bát canh nóng, Doãn Kính Lam đau khổ cầu xin, “Đức Văn, anh mở cửa đi, ăn một chút gì đã, anh cứ như vậy thì cơ thể không chịu nổi đâu, vết thương của anh còn chưa hồi phục mà!”

Bên trong không có động tĩnh gì, hết cách, chị bèn kéo con gái lại, “Đoan Đoan, cầu xin bố con đi, xin bố mở cửa ra.”

Đoan Đoan khóc nức nở, “Bố ơi, con xin bố ăn cơm đi ạ.”

Tiếng đổ vỡ vụn nát vang lên, “Cút hết đi! Đừng đến làm phiền tao!”

Đoan Đoan sợ hãi khóc thét lên, Doãn Kính Lam không biết nên làm gì, đành phải đặt bát canh xuống, bế con gái đi chỗ khác. Vừa quay đầu lại, người giúp việc vội vàng chạy đến báo với chị, “Cô ơi, bà đến rồi.”

Nghe thấy tin mẹ đến, Doãn Kính Lam vội vã chạy xuống dưới đón, thấy Trần Oanh bước vào, chị không nhịn được òa khóc, “Mẹ!”

Trông bộ dạng này của con gái là biết mấy ngày nay đã chịu giày vò nhiều, Trần Oanh ôm chị, khe thờ dài, “Nó thế nào rồi?”

“Anh ấy nhốt mình trong phòng, không chịu ăn cơm, cũng không chịu uống thuốc. Bác sĩ nói, vết thương của anh ấy không hồi phục tốt, có dấu hiệu nguy hiểm, anh ấy cũng chẳng chịu ở lại bệnh viện, về nhà thì lại không chịu phối hợp điều trị, cứ thế thì sẽ xảy ra chuyện mất!”

“Vào trong rồi nói.” Trần Oanh vừa vào cửa đã nhìn thấy người giúp việc đang đỡ Đoan Đoan, vội đi tới, “Đoan Đoan.”

Con bé lập tức chạy lại, “Bà ngoại! Bà ngoại đưa Đoan Đoan về nhà đi!”

Nghe thấy yêu cầu của con bé, Trần Oanh lại đau lòng. Doãn Kính Lam cũng biết con gái không mấy thích ứng được với cuộc sống ở đây, hơn nữa quan hệ giữa mình và Khang Đức Văn lại khá căng thẳng, dù con bé còn nhỏ nhưng vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí khác thường trong nhà.

Ôm Đoan Đoan, Trần Oanh lại bảo người giúp việc tránh đi, rồi bà nhìn Doãn Kính Lam, “Con nói thật cho mẹ nghe, bác sĩ nói thế nào?”

Doãn Kính Lam vừa nghĩ đến là lại cảm thấy như cả thế giới sụp đổ, “Bác sĩ nói, vết thương của Đức Văn tuy nghiêm trọng nhưng cũng không phải là trí mạng, từ từ sẽ không sao. Nhưng mà chỗ đó của anh ấy...” Hơi khó mở lời, chị dừng một lát rồi mới nói, “Chỗ đó của anh ấy bị thương, bác sĩ nói, e là bị ảnh hưởng khá lớn, có khả năng là, sau này anh ấy không thể...”

Trần Oanh thầm tức giận, nhưng nguyên nhân giận thì lại không thể nói ra. Chuyện này là do Doãn Chính Đặc âm thầm làm, anh như thể muốn dồn Khang Đức Văn vào đường chết mới thôi, tuy không biết là vì điều gì, nhưng nói vậy thì hẳn là có nguyên nhân. Con trai con gái như nước với lửa thì quả là nỗi bất hạnh lớn của gia đình, nếu để Doãn Kính Lam biết, khó mà dám chắc là chị không sinh lòng oán hận với em trai mình. Mà mọi lý do, chỉ sợ là vẫn không thoát khỏi hai chữ Lê Diệp. Lúc trước vì cô mà Khang Đức Văn mới bị đẩy đến đây, không ngờ đã vậy rồi mà có người vẫn không yên phận, làm loạn rồi tỉnh rồi mù.

“Mẹ...” Doãn Kính Lam hoang mang, “Con không biết nên làm gì bây giờ...”

Trần Oanh cũng chẳng thể nói ra được một cách giải quyết ổn thỏa. Việc này mà bị truyền ra ngoài, người ta sẽ cười cho thối mũi. Con rể thành phé nhân, con gái bà chẳng phải cứ vậy mà sống đời quá phụ sao, con bé mới ba mươi, đúng độ tuổi đẹp nhất của người phụ nữ, nếu cả phần đời còn lại mà cứ phải sống như vậy thì thật sự quá bi ai. Bà ôm Đoan Đoan, đưa mắt nhìn con gái, rồi nhỏ giọng nói, “Việc đã đến nước này, mẹ không thể thay con ra quyết định được. Con tự ngắm xem, đi theo người đàn ông như vậy cả nửa quãng đời còn lại, con có bằng lòng hay không.”

Doãn Kính Lam im lặng. Sự việc vừa mới xảy ra, chị còn chưa tưởng tượng ra cuộc sống sau này mình phải đối mặt sẽ như thế nào.

“Chuyện này nói ra thì cũng không mấy nghiêm trọng, nhưng nếu con cứ ở cùng nó đến khi thành bà già, mẹ thật cũng không thể trơ mắt nhìn con héo hon được.” Trần Oanh vừa nói xong thì thấy người giúp việc dọn đồ đạc vội vã từ trên tầng xuống, biết ngay là ai làm. Bà nhú mày, xem ra Khang Đức Văn không còn là gã đàn ông nho nhã lễ độ hết mực yêu thương vợ trước đây nữa rồi.

Bà nói thẳng, “Con đưa Đoan Đoan theo mẹ về trước đã, nếu không ổn thì hai mẹ con con ra nước ngoài đi, tiêu điều tự tại, chứ sống ở đây để chịu tội mãi sao được.”

Đoan Đoan chỉ muốn nhanh chóng rời đi, con bé ôm bà, “Con đi dọn đồ.” Nói xong, nó lật đật chạy về phòng, lôi cái vali nhỏ của mình ra rồi bắt đầu dọn quần áo.

Đến đứa bé còn không muốn ở lại, thì có thể hiểu bầu không khí chỗ này là cái dạng gì rồi. Trần Oanh nhìn con gái, “Con cũng đi dọn đồ đi.”

Lời còn chưa dứt, thì từ trên cầu thang truyền xuống tiếng bước chân chậm chạp. Bà ngừng đầu, bắt gặp Khang Đức Văn chống gậy bước từng bước

xuống.

Doãn Kính Lam vội vàng chạy lại đỡ, “Sao anh lại tự ý xuống đây, không phải là bác sĩ đã bảo anh phải tỉnh dưỡng à!”

Giương mặt Khang Đức Văn đầy vẻ chật vật, đầu bị quấn gạc, mắt đỏ tơi máu, râu ria xồm xoàm. Người hắn cũng gầy đi nhiều, bộ dạng như kẻ nghèo đói. Hắn đi đến trước mặt Trần Oanh, rồi bỗng nhiên quỳ một chân xuống, “Mẹ! Con xin mẹ, đừng đưa Kính Lam với Doan Doan đi, hai mẹ con cô ấy như là sinh mệnh của con vậy, còn chẳng còn gì nữa, con không thể không có hai mẹ con cô ấy!” Hắn trào nước mắt, trông đến khổ sở, “Con xin mẹ, con biết là con sai, nhưng con yêu vợ yêu con, con xin mẹ, mẹ phạt con thế nào cũng được, nhưng đừng để Kính Lam rời bỏ con, thế thì con sẽ chết mất!”

Nghe chồng nói vậy, Doãn Kính Lam xót xa, tiến lại dịu hắn, “Anh mau đứng dậy đi! Vết thương của anh sẽ lại rách ra mất!”

Khang Đức Văn không chịu, còn vừa quỳ vừa đập đầu, mỗi lần hạ xuống cứ như dùng hết sức vậy, “Con xin mẹ, con sẽ dùng thời gian còn lại để bù đắp cho mẹ con cô ấy, con không để ý đến thứ gì nữa, con có thể mất tất, nhưng con không thể không còn gia đình được!”

Nghe hắn nói vậy, Doãn Kính Lam cũng quỳ xuống, hai vợ chồng ôm nhau khóc âm ỉ, Doan Doan đứng bên cạnh cũng òa khóc theo.

Thấy con gái dễ dàng đầu hàng, Trần Oanh thở dài. Con bé chẳng oán chẳng giận, không biết đến cuối cùng sẽ đổi lại được cái gì.

“Mẹ.” Doãn Kính Lam nhìn Trần Oanh, “Con quyết định ở lại, ở cạnh anh ấy...”

Biết mình có nói gì cũng vô ích, bà hỏi, “Con nghĩ kĩ chưa? Đây không phải chuyện nhỏ đâu.”

“Bất kể thế nào, con cũng ở cạnh anh ấy.” Doãn Kính Lam khẳng định chắc nịch.

Trần Oanh lại nhìn Doan Doan đang ôm mình, đành nói, “Mấy đứa đã quyết định thì mẹ chiều theo ý mấy đứa thôi. Sau này hai đứa phải đỡ đàn nhau, cả chặng đường phía trước, không dễ dàng đâu. Doan Doan thì để nó về với mẹ một thời gian, ông cũng rất nhớ con bé.”

Lúc gần đi, Khang Đức Văn muốn ôm Doan Doan nhưng con bé lại hẩy tay ra, chui tọt vào lòng bà ngoại, rồi nhất quyết không chịu buông tay.

Không ở lâu, Trần Oanh đưa Doan Doan rời đi nhanh chóng. Nơi đó có một bầu không khí khiến người ta cảm thấy đầy áp lực, Trần Oanh cũng cảm nhận được. Bà thật sự có nỗi kích động muốn đưa con gái đi. Một người đàn ông mất năng lực là chuyện cực đáng sợ, chức năng sinh lý không trọn vẹn không đáng sợ, cái nguy hiểm hơn là, trong lòng anh ta sẽ sinh biến đổi.

Chỉ mong hắn có thể sớm tỉnh ngộ, từ nay về sau an phận, không có năng lực kia, có lẽ hắn sẽ biết điều hơn.

Ôm Doan Doan, Trần Oanh lại cảm thấy con bé đáng thương. Lúc trước đúng là bị mờ mắt mới nghĩ Khang Đức Văn có thể sống quy củ, ai ngờ hắn lại là người như vậy.

Mang theo trùng trùng nỗi lo lắng, Trần Oanh lên đường về nhà.

***

Giờ nghỉ trưa, đám nhân viên rủ nhau đi đến nhà ăn uống tách trà.

Lê Diệp lấy di động từ túi xách ra, lúc thu âm cô hay tắt máy, nhìn thấy người khác gọi điện thoại thì cô mới nhớ đến.

Cũng không có gì đặc biệt, cô đang định cất di động đi thì tiếng chuông vang lên.

Nhìn thấy tên người gọi đến, cả người cô cứng lại. Nhưng nếu không bắt máy, người kia tuyệt đối sẽ không chịu thua, cô biết rất rõ.

Cô ấn nút nghe, người ở đầu bên kia có vẻ hơi bức, “Sao lại không mở điện thoại?”

Lê Diệp nói thẳng, “Có chuyện gì?”

Doãn Chính Đặc cũng vừa mới xong việc. Anh gọi điện cho cô mấy lần mà vẫn không được, đến lần này mới có kết nối. Anh cảm thấy hơi bức, người phụ nữ này ngày càng bí ẩn, chỗ ở thì không để anh tìm thấy, điện thoại thì không bắt máy, đúng là như muốn biến mất khỏi tầm mắt anh vậy.

“Tôi qua, cô đưa tôi đến khách sạn?” Anh hỏi.

Hai tai Lê Diệp nóng lên, cô thốt ra lời phủ nhận, “Không.”

“Không phải cô đưa đến, chẳng lẽ tự tôi đi?” Anh không mấy hài lòng, người phụ nữ này ngày càng giỏi nói dối.

Biết không lừa anh được chuyện này, Lê Diệp nói, “Phải, tôi qua tôi đưa anh đến, sau đó tôi về.”

“Quần áo của tôi, là cô cởi cho?” Anh lại hỏi.

Lê Diệp bật chặt ống nghe rồi tránh đi. Doãn Chính Đặc hỏi như vậy thật khiến cô căng thẳng, nghĩ đến anh là nghĩ đến chuyện đêm qua. Có điều, nếu anh biết chuyện xảy ra tối qua, thì sẽ chẳng hỏi có phải cô cởi quần áo cho anh hay không, mà sẽ nói là cô mặc lại quần cho anh.

Sau chuyện đêm qua, cô rời đi luôn. Hai người đã quyết định chia tay mà lại làm chuyện đó, quả là hoang đường. Sợ anh tỉnh lại thấy mình không mặc gì rồi sẽ phát giác, cô bèn mặc lại quần cho anh.

Thấy cô không nói gì, Doãn Chính Đặc lại hỏi, “Thật là cô chỉ đưa tôi đến rồi đi luôn?”

Cô thoáng nghẹn lời, rồi nhanh chóng hỏi lại, “Không thì sao?”

Anh day day huyết thái dương...

Không thì sao?

Còn có cái không gì nữa, giờ cô nhìn anh còn không vừa mắt nữa là.

“Sao tối qua cô lại đến?” Giọng anh có vẻ buồn.

“Anh cứ gọi điện suốt, tôi không tài nào ngủ được.” Cô tỏ vẻ bức mình.

“Nhưng sao tôi lại nhớ là cô tắt máy nhỉ?” Anh gắng hỏi.

“Tối qua anh uống say, nhớ nhầm thôi.” Lê Diệp thầm muốn chấm dứt cuộc trò chuyện này thật nhanh, “Tôi còn có việc, cúp máy trước đây.”

“A lô!” Anh gọi với lại, “Cô đưa tôi đến rồi đi luôn, thật sự không làm gì?”

Lê Diệp cắn răng, khuôn mặt đỏ bừng lên, “Không!”

Anh xoa xoa cổ, đầu bên kia đã truyền đến tiếng tắt máy...

Không làm gì? Tại sao cả người lại đau như thế? Có lẽ nào cô thừa lúc anh say mà đánh anh không, nếu không sao lại như thế vậy chứ? Nhưng ngẫm lại, đêm khuya cô chạy đến tha anh từ ngoài đường vào khách sạn, rốt cuộc, cũng không phải là không có chút để tâm nào.

Anh cười, nhưng trong nụ cười lại là vẻ chua xót.

***

Nhà họ Doãn.

Lúc Doãn Chính Đặc về, anh bắt gặp Hi Hi cùng ngồi chơi với Đoan Đoan trên tấm thảm. Thấy anh về, cả hai đứa nhóc cùng lao về phía anh.

Mỗi tay ôm một đứa, anh thom hai đứa rồi nhìn Đoan Đoan, “Có nhớ cậu út không?”

Đoan Đoan còn quý anh hơn cả quý bố, con bé hôn má anh, “Nhớ ạ! Nhớ cả mẹ nữa ạ!”

Doãn Chính Đặc cười, rồi anh đưa mắt nhìn Trần Oanh. Vẻ mặt bà có vẻ nghiêm trọng, hẳn là tình hình bên kia không tốt đẹp, mà chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết là không thể tốt được. Anh ngồi lên sofa, “Sao chị không về cùng ạ?”

Trần Oanh không nhịn được, lên tiếng trách anh, “Còn nói à! Nếu không phải tại anh, chị anh đâu có rơi vào cái tình cảnh này!”

“Chẳng lẽ chị ấy vẫn không chịu rời khỏi Khang Đức Vãn?” Doãn Chính Đặc quả thật cảm thấy bất lực, “Tên khốn đó, đánh chết cũng không oan!”

“Anh nói thì nhẹ nhàng lắm! Hai đứa nó ở với nhau gần mười năm rồi, mối tình đầu của chị anh là nó, đến Đoan Đoan cũng lớn thế này rồi, sao anh không chịu suy nghĩ cho mẹ con nó đi!”

“Chính vì con nghĩ cho mẹ con chị ấy nên mới để chị ấy rời khỏi tên khốn đó.” Doãn Chính Đặc phi nhỏ, “Không đánh chết hắn được là do mạng hắn lớn thôi đấy mẹ.”

“Đúng là do anh rồi! Nó làm gì sai mà anh lại xử sự như thế với nó?”

“Mẹ cứ đi hỏi thăm là sẽ biết hắn làm gì... Nhưng lần này, là hắn đến gây sự với con, con chỉ cảnh cáo thôi đấy.”

“Anh làm gì thì cũng phải nghĩ đến hậu quả chứ, hạnh phúc của chị anh đều bị hủy trong tay anh rồi!”

“Người hủy đi những thứ đó, không phải con...” Doãn Chính Đặc nhìn Đoan Đoan, “Tốt nhất là mẹ khuyên chị về đi, theo tên đó không có kết cục tốt đẹp gì đâu.”

“Theo anh đi có kết cục tốt đẹp đấy?” Trần Oanh hừ một tiếng, “Cái thân anh cũng chẳng hay ho gì đâu.”

Doãn Chính Đặc không nói nữa, anh đưa mắt nhìn Hi Hi. Có bạn chơi, thằng bé ngoan hẳn, im lặng chơi đồ chơi, không hề khóc đòi mẹ. Tình hình này, chẳng biết có thể được bao lâu.

Đoan Đoan cầm búp bê chạy đến hỏi anh, “Mẹ đâu ạ?”

Doãn Chính Đặc véo véo má con bé, không nói gì.

Mùa đông gần như đến chỉ trong một cái nháy mắt, không khí lạnh không ngừng tràn về, nhiệt độ liên tục giảm xuống.

Chạng vạng hôm nay, ngoài trời đã có tuyết rơi.

Lê Diệp đứng ở ven đường nhìn xung quanh, lại liên tục nhìn đồng hồ.

Gần đến giờ, trong tầm mắt xuất hiện bóng dáng chiếc xe quen thuộc, cô kích động vội vàng bước đến.

Xe dừng trước mặt, người đàn ông cao lớn bước xuống từ ghế lái, rồi đi ra phía sau bé thằng nhỏ đang ngồi trong ghế trẻ em ra.

Hi Hi cực kỳ hưng phấn, từ xa đã ríu rít gọi mẹ. Lê Diệp lập tức chạy đến, ôm ghì lấy nó hôn nắn cái liên.

Anh không nuốt lời, đến thời gian hẹn, anh đã đưa Hi Hi đến cho cô.

Mấy ngày nay cuộc sống dần bình lặng, anh làm việc của anh, cô cố gắng làm việc của mình. Để phòng ngừa chuyện bị hại như lần trước, cô cũng không dám ra ngoài thuê trọ nữa mà chấp nhận ở lại ký túc xá. Biết Doãn Chính Đặc không muốn để cô đưa Hi Hi đến cùng ở chỗ đó, nhưng chẳng còn cách nào, cô đang lúc khó khăn, chỉ có như vậy mới thích ứng được với hoàn cảnh.

Đóng túi quần áo của Hi Hi cẩn thận, Lê Diệp bế thằng bé, quay đầu định đi.

Doãn Chính Đặc gọi với, “Tuyết rơi đường trơn, đi xe không ổn lắm đâu.”

Lê Diệp đứng ở ven đường, không để ý đến anh. Cô bế Hi Hi đứng đó một lát thì có chiếc xe lướt qua, nhưng đã có người, xe không dừng lại.

Doãn Chính Đặc dùng vẻ mặt như thể đã biết trước mà nhìn cô. Lê Diệp lại nhìn Hi Hi, sợ thằng bé lạnh nên do dự nhìn chiếc xe đỗ bên cạnh. Cô và Doãn Chính Đặc hẹn nhau hôm nay sẽ đến đưa đón thằng bé, cô mới chỉ đi khỏi chỗ ở một đoạn không xa, nhưng thời tiết hôm nay không tốt lắm, bé Hi Hi đi bộ ngoài đường có vẻ không an toàn. Đang nghĩ có nên ngồi xe anh hay không thì bỗng có một chiếc xe trống đi tới, cô thở phào nhẹ nhõm, bé Hi Hi đi qua.

Thấy chiếc xe đến vào thời điểm không thích hợp, Doãn Chính Đặc nhíu mày, lại nhìn thấy Hi Hi hoàn toàn chẳng hề lưu luyến mình thì tâm trạng lại càng phức tạp, không vui chút nào, “Mấy hôm nay thằng bé bị tiêu chảy, cô để ý đồ ăn của con một chút.”

Lê Diệp nghe thấy vậy thì đáp lại rồi lên xe.

Cô vạch rõ giới hạn phân cách với anh, anh cũng biết đây là chuyện sớm định rồi, nhưng thật lòng vẫn không tránh được cảm giác buồn bực. Nhiều lần cô muốn nói chuyện ly hôn nhưng anh đều gạt bỏ, không muốn nghe cô nhắc đến, mà anh cũng biết bây giờ chưa phải lúc.

Xuống xe, Lê Diệp đưa Hi Hi đến nhà hàng gần đó. Thằng bé giờ ăn khỏe hơn hẳn, có thể một mình ăn hết nửa bát mì.

Cô coi chiếc áo khoác dày cộp cho Hi Hi, trắng sạch đũa, vừa lúc mì được bung ra.

Thằng bé hút mì chùn chụt, quanh mép dính đầy nước canh, Lê Diệp vội lấy giấy ăn lau sạch cho nó. Mỗi lần đón thằng bé về, cô lại phát hiện ra nó lớn lên một chút.

“Mẹ ơi.” Hi Hi giờ cái thìa có mì đến bên miệng cô.

Mỉm cười, cô há miệng ăn miếng mì. Cô không biết sao nữa, chỉ cảm thấy thằng bé thích nên mới chia sẻ miếng ăn với mình.

Ăn cùng thằng bé ít mì, Lê Diệp cũng định gọi phần khác cho mình, nhưng rồi lại cảm thấy không muốn ăn chút nào. Nước canh được hầm từ xương, trước kia cô cảm thấy rất thơm, nhưng giờ thì lại thấy quá ngấy, thậm chí ngửi vào còn có cảm giác buồn nôn.

Ăn xong, cô mặc áo cho Hi Hi rồi quay về ký túc xá.

Bên ngoài bông tuyết lất phất tung bay, trong chiếc xe đỗ bên dưới, có người đàn ông cứ dõi theo cho đến khi hai mẹ con vào nhà bình an. Thấy đèn sáng, anh mới yên tâm lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Em gái hay em trai

Ký túc xá.

Chơi với Hi Hi một lát, rồi Lê Diệp đi rửa chút hoa quả. Đút cho thằng bé ăn một quả nho xong, cô lại được nó đút trả một quả, có điều, vừa ăn vào bụng là liền cảm thấy không thoải mái.

Một lát sau, nhìn Hi Hi quanh quẩn cạnh mình, đột nhiên nhớ đến cái gì đó, cô đứng bật dậy.

Hi Hi dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô, “Mẹ, bé con cái.”

Lê Diệp vỗ vỗ nó, rồi quay đầu ra lật tờ lịch. Kỳ trước là vào cuối tháng, còn tháng này chưa thấy đâu. Vội nhiều việc nên cô cũng không để ý, loáng một cái mà đã đến cuối tháng của tháng sau rồi, vậy mà vẫn chưa đến.

Nhìn Hi Hi bám chân mình, trong lòng cô dâng lên một dự cảm bất an.

Hi Hi chơi một lát thì thấm mệt, thằng bé ngả vào lòng cô liu riu ngủ. Cho thằng bé ngủ yên ổn, nhờ đồng nghiệp để ý nó, rồi Lê Diệp mặc áo khoác, vội vàng đi xuống dưới.

Mua được que thử ở hiệu thuốc xong, cô lại vội vàng trở lại ký túc xá.

Nhìn tờ hướng dẫn, bàn tay cô hơi run rẩy, trước cô cũng tìm thông tin qua loa, tốt nhất là dùng nước tiểu lúc sáng sớm để thử là chính xác nhất. Thấp thòm không yên, cô cất đồ đi, quyết định sáng mai sẽ lấy ra dùng.

Cô vào ôm Hi Hi. Bên ngoài trời đang giăng tuyết, trong phòng lại ấm áp vô cùng, thằng nhỏ nằm cạnh cô ngủ say sưa.

Cô rất yêu trẻ con, điều này là không thể nghi ngờ được. Có điều, cô và Doãn Chính Đặc đã thành ra như vậy rồi, thật sự không phải là thời điểm đúng để có thêm một đứa con. Lúc cô mang thai Hi Hi đã vô cùng không thoải mái, giờ lại thêm một đứa, cô rất rõ ràng gánh nặng mình phải mang như thế nào. Chỉ mong đây không phải sự thật, cô không thể đối mặt với tình huống như vậy, cô cũng không phải siêu nhân, cô biết mình không có năng lực đó.

Một đêm chập chòn, gần như chẳng ngủ nổi. Cuối cùng cũng đến hừng đông, nhìn Hi Hi còn say ngủ, cô cầm que thử, nhẹ nhàng vào nhà vệ sinh.

Đợi một lát, kết quả đã có.

Tìm cô thoáng thót lại, vạch đỏ chói mắt, cô đã đoán đến kết quả này, có điều, sau khi đã chứng thực thì vẫn cảm thấy như chưa sẵn sàng vậy.

Đêm đó Doãn Chính Đặc làm càn, cô vội vàng bỏ về, sau đó có thoáng nghĩ đến chuyện xử lý, nhưng không hiểu đầu óc thế nào mà lại chẳng chú ý đến nữa.

Tâm trạng cô thật sự rất phức tạp, không hẳn là hoàn toàn không chấp nhận, một sinh mệnh mới đến, cô quý trọng vô cùng, nhưng cái cảm giác choán phần nhiều hơn chính là, xót xa.

Giờ phút này, tình cảnh này, đứa bé đến thật không đúng lúc.

Còn đang rối rắm thì Hi Hi la lên gọi, cô vội chạy ra ngoài, thấy thằng nhóc vẫn đang ngái ngủ, hai tay giờ ra, “Xi xi, con muốn xi xi.”

Bé thằng bé vào nhà vệ sinh, nhìn dáng vẻ lanh lợi của nó, trong lòng Lê Diệp bỗng có chút căng thẳng...

Đêm đó Doãn Chính Đặc say mèm, ân ái với cô một đêm mà tới khi tỉnh lại là chẳng nhớ rõ gì, đủ thấy là anh uống nhiều thế nào. Anh như vậy, sinh ra đứa bé khỏe mạnh sao được. Thời này, vợ chồng muốn sinh con đều phải điều chỉnh lối sống lành mạnh, không thuốc không rượu, nếu không ngộ nhớ sẽ ảnh hưởng đến đứa bé. Hôm đó anh như vậy, lơ như...

Càng nghĩ càng thấy lạnh người, cô cúi xuống nhìn bụng mình. Đứa nhỏ này, đúng là số khổ, nếu thật sự gây ảnh hưởng gì cho nó, vậy thì quá tội nghiệp. Bất kể xuất phát từ mối lo nào, cô cũng không thể giữ nó lại được.

Có điều, phải dùng thủ thuật giết chết nó, cô lại cảm thấy không đành lòng.

Biến cố xảy ra đột ngột, cô chỉ cảm thấy hoàn toàn bị động, trong lòng không hề có một chút phương hướng nào.

Theo kế hoạch, cô đưa Hi Hi đi công viên chơi một ngày.

Trong cô vẫn tròng trành tâm sự, chẳng biết nên giải quyết chuyện này thế nào. Nếu nhận, cái giá này quá lớn, cô không nhận nổi. Để đứa nhỏ phải nhận lấy cái gia đình không bình thường này thì thật sự là quá vô trách nhiệm. Không nhận, cô không thể bỏ đi một đứa bé đáng yêu như Hi Hi ra khỏi người mình.

Mọi thứ rồi tung đến mức đầu óc chẳng có lấy một phút tĩnh lặng. Cô không biết có nên nói cho Doãn Chính Đặc hay không, có lẽ rồi anh cũng sẽ bối rối như cô vậy. Hơn nữa, còn một điều băn khoăn, cô không biết liệu đứa bé có khỏe mạnh, hoặc cô phải đưa ra quyết định giữ hay không giữ.

Lần thứ hai lâm vào cảnh rối bời, cô quyết định đến bệnh viện kiểm tra đã.

Kiểm tra xong, bác sĩ nói cô đã mang thai được hơn một tháng, không chênh quá so với tính toán của cô. Về phần đứa nhỏ có khỏe hay không thì vẫn phải chờ thêm, hiện tại thai nhi chưa phát triển hoàn toàn, chưa nhìn ra được vấn đề gì.

Từ bệnh viện trở về, tâm tình Lê Diệp cực kỳ phức tạp. Cô không thể nào kể chuyện này cho ai, Doãn Chính Đặc còn đó, cô còn chưa biết nên nói như thế nào.

Đưa Hi Hi về, mà lòng cô vẫn không thôi tự trách mình. Cô quá hồ đồ nên mới để xảy ra chuyện này, lúc trước do sơ xảy nên mới có Hi Hi, đến lần thứ hai, cô vẫn phạm phải sai lầm tương tự.

Có điều, mọi thứ đã quá muộn, kết quả cũng có rồi, cô chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Cũng từ ngày đó, chẳng hiểu sao, Lê Diệp dần dần chấp nhận được sự thật. Cô cũng rõ ràng rằng, mọi chuyện, đợi đến khi xác định được đứa bé khỏe mạnh hay không rồi quyết định sau. Nếu nó khỏe, cô sẽ nói chuyện với Doãn Chính Đặc, nếu không, cô chỉ có thể tạm biệt nó mà thôi. Như vậy là tốt cho mọi người, cũng đỡ phải đưa ra lựa chọn khó khăn.

Trong bụng đột nhiên xuất hiện một sinh linh bé nhỏ, cảm xúc trong cô vô cùng kỳ diệu. Hi Hi rụi rụi vào người cô, cô liền véo má thằng nhỏ nghịch ngợm, “Hi Hi, con thích em trai hay em gái nào?”

Hi Hi nghiêng đầu, nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Lê Diệp khẽ hôn nó. Nếu cô lại có con, chắc hẳn đứa bé cũng sẽ đáng yêu giống thằng bé.

Con gái, cô luôn muốn có một cô con gái ngoan ngoãn, tình cảm. Những người mẹ sinh con gái mà cô quen đều rất hạnh phúc, họ nói con gái sớm biết thương mẹ, giúp mẹ san sẻ việc nhà. Lúc mang thai Hi Hi, cô học đàn rất nhiều loại quần áo hoa, mũ, rồi cả dây buộc tóc, cuối cùng lại sinh ra một thằng nhóc, để nó dùng không ổn, sau chuyển nhà đi cũng mất dần.

Tình mẫu tử bỗng tràn ra, cô chợt muốn có một đứa con gái, nhưng sức nhớ đến tình cảnh trước mắt, tâm trạng lại trở nên u sầu.

“Em gái ạ.” Hi Hi bỗng cắn ngón tay, “Thích em gái!”

Lê Diệp xoa đầu thằng bé, nó lập tức nhào vào lòng cô, dẫu cái miệng lên giả vờ làm nũng.

“Mẹ ơi, em gái, em gái đâu?” Hi Hi kéo áo cô, đưa đôi mắt to tròn liếc xung quanh. Có lẽ thằng bé vẫn chưa biết em bé là gì, còn tưởng đó là món đồ chơi thú vị.

Lê Diệp kéo bàn tay nhỏ xíu của nó ra, đặt lên bụng mình, “Ồ trong này này con.”

“Em ơi.” Hi Hi nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, còn lại gần nói chuyện với cái bụng cô, “Em gái, ăn quả.” Nói xong, nó giơ ngay cái chân ra.

Thấy đáng vẻ nghịch ngợm đó của nó, Lê Diệp không nhịn được cười, “Sao con lại cho em ăn cái này, con tự ăn đi.”

Hi Hi nghe xong liền há miệng cắn chân mình, khiến cô phải vội vàng ngăn lại. Thằng nhóc này, đúng là nghịch quá mà.

Đùa một rồi, thằng bé được Lê Diệp tắm rửa cho, rồi hai mẹ con cùng chìm vào giấc ngủ say.

***

Đầu giờ chiều hôm sau, Hi Hi vừa ngủ thì Lê Diệp liền mang chỗ quần áo mới thay đi giặt.

Vừa đi được một lát thì bỗng nghe thấy một tiếng ạch, rồi ngay lập tức, tiếng khóc của Hi Hi cũng truyền đến, tim cô thót lại, vội vàng chạy vào thì nhìn thấy thằng bé nằm dưới đất. Nó nằm vật ra, miệng gào khóc ầm ĩ.

Bỏ đồ trong tay xuống, Lê Diệp chạy tới bế thằng bé lên. Cô sờ đầu nó, không có vết thương, cũng không có chỗ bị sưng, thế nhưng lòng vẫn lo lắng, cô vội đi nhanh ra ngoài.

Bước xuống cầu thang, bên ngoài đang có tuyết, cô lại đi vội, lòng bàn chân vừa đặt xuống đã trượt một đường. Tay ôm Hi Hi, cô kịp kiểm soát cơ thể mình, ngã xuống đất làm nệm đỡ cho nó.

Cú ngã có vẻ không nhẹ, đầu cô đập xuống đất, nhưng không có thời gian lo cho mình, cô đứng dậy, bế Hi Hi đi tiếp.

Có điều, vừa đứng lên, cô liền cảm thấy trước mắt tối đen. Lão đạo mấy cái, cô mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại thì đã ở bệnh viện.

Lê Diệp chớp mắt, nhìn người đồng nghiệp ở bên cạnh. Đó là một chị gái rất nhiệt tình, thấy cô tỉnh lại, chị ấy cuống quýt nói, “Tỉnh rồi à! Dọa chết người ta, vừa này em hôn mê, gọi thế nào cũng không có phản ứng gì!”

Lê Diệp tỉnh táo hẳn, cô ngồi dậy, “Hi Hi đâu ạ? Con em đâu chị?”

“Không phải sốt ruột, vừa này nó hơi quấy, giờ được đưa đi mua kẹo rồi.” Chị ấy nói.

“Thằng bé thế nào ạ?” Lê Diệp tóm cánh tay chị ấy, “Ban này nó bị ngã từ trên giường xuống đất!”

“Bác sĩ kiểm tra cho nó rồi, không sao cả, trẻ con ấy mà, ngã từ trên giường xuống, không đập đầu vào đâu là chẳng có vấn đề gì hết.” Chị an ủi cô, “Có sao thì là em ấy, hôn mê lâu thế cơ mà. Có muốn đi khám kĩ lại không, hay là có vấn đề gì rồi?”

Lê Diệp bắt giác sờ bụng. Chẳng có cảm giác gì khác thường cả, chắc là đứa bé không sao, bằng không cô đã phải cảm thấy gì đó.

“Mẹ ơi!” Cô đang thất thần, thì từ ngoài cửa truyền vào tiếng gọi của Hi Hi. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông cao lớn đang bế Hi Hi.

Có chút bất ngờ, cô không nghĩ sẽ gặp được anh.

Tôn Bách Niên đặt Hi Hi xuống cạnh giường, thằng bé liền lập tức dính lấy cô như sam.

Nhìn thấy anh, Lê Diệp cảm thấy khá ngạc nhiên. Từ sau sự việc lần trước, loáng cái đã lâu lắm rồi không gặp anh, anh có công việc của anh, cô cũng không muốn quấy rầy.

“Anh Tôn, sao anh lại...” Lê Diệp tỏ vẻ kinh ngạc.

Chị đồng nghiệp chợt nói, “Lúc này em ngắt ấy, bọn chị vội vàng gọi điện cho ban lãnh đạo, vừa lúc anh Tôn với sếp đang ở gần đấy, anh ấy đưa em đến bệnh viện đó.”

Lê Diệp cảm kích nói, “Cảm ơn anh.”

Tôn Bách Niên lắc đầu, “Trùng hợp thôi, nếu là người khác ngắt, tôi cũng sẽ giúp, huống hồ chúng ta là bạn.”

Lê Diệp ôm Hi Hi, xoa xoa đầu thằng bé, may là không bị thương, nếu không thì cô ân hận cũng chẳng kịp.

Biết cô cảm thấy không tự nhiên, Tôn Bách Niên để chỗ kẹo vừa mua lại, rồi nhìn Lê Diệp, “Vay cô nghỉ ngơi đi nhé, lúc nào cần thì khám lại lần nữa, ngắt xiu không phải chuyện nhỏ đâu, phải đi phòng.”

Lê Diệp gật đầu, anh cũng nói tạm biệt rồi đi ra.

Hi Hi có kẹo, lại có mẹ chơi cùng nên ngoan hẳn.

Chị đồng nghiệp nhìn thằng bé lanh lợi lại cảm thán, “Tiểu Lê à, tuy là không nghe em nhắc đến, nhưng mà bọn chị cũng đoán được, bố thằng bé không sống cùng hai mẹ con... Em còn trẻ thế này, thằng bé lại còn nhỏ, em vẫn nên tìm một người mà nương tựa. Chị thấy cậu vừa rồi được đấy, em thử suy nghĩ xem. Phụ nữ tái hôn là chuyện hết sức bình thường mà.”

Lê Diệp lắc đầu. Họ thấy cô một mình nuôi con, chắc là nghĩ cô đã ly hôn hoặc chồng mất, nhưng trên thực tế, cô vẫn còn duy trì danh nghĩa vợ chồng với Đoàn Chính Đặc, cô đâu thể tái hôn được, mà cô lại càng không muốn nghĩ đến chuyện đó.

Thấy cô không nói gì, chị lại nói, “Thật ra... Cậu vừa rồi, không phải tình cờ ở gần đó đâu.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn chị, chị ấy nói tiếp, “Tại bọn chị sợ em có chuyện gì nên báo cho ban lãnh đạo, sếp nói cậu ấy quen em nên báo luôn cho cậu ấy, nghe nói em bị như vậy thì cậu ấy lập tức đến. Chị thấy cậu ấy rất quan tâm đến em, vừa trông Hi Hi, lại vừa hỏi han bác sĩ tình hình của em. Đàn ông như thế giờ đâu có dễ tìm, chị thấy cậu ấy được lắm đấy.”

Lê Diệp cũng biết Tôn Bách Niên rất ưu tú, điều kiện của anh thừa để xứng với những người con gái tốt, còn cô, không phải là đối tượng đó.

Cô đưa tay xoa đầu Hi Hi, thằng nhóc bú bình, ngủ mà vẫn không chịu nhắm mắt. Cũng tại cô bất cẩn nên mới để chuyện như thế xảy ra. Nghĩ ngợi một lúc, trong lòng cô lại nặng nề... Mới một đứa đã như vậy, thêm một đứa nữa, chỉ sợ là lại vô trách nhiệm với nó, căn bản là cô không thể chăm lo chu toàn được.

Sờ sờ bụng, trong mắt cô thoáng hiện vẻ cương quyết, nhưng đấu tranh một lát, cô lại mềm lòng.

Luyến tiếc, vốn dĩ là cô vô cùng luyến tiếc...

May mà cú ngã không ảnh hưởng gì đến cả cô và Hi Hi, cô cũng đi kiểm tra cái thai, cũng không sao, vẫn phát triển bình thường trong bụng cô.

Thời gian trôi đi thật nhanh, đã lại đến ngày Hi Hi về nhà họ Doãn.

Doãn Chính Đặc tự lái xe đến đón Hi Hi. Cửa xe mở ra, Hi Hi ngồi vào mà vẫn mếu máo, lưu luyến nhìn theo Lê Diệp.

Ánh mắt Doãn Chính Đặc cũng không rời khỏi Lê Diệp. Mới có một thời gian không gặp mà đã cảm giác cô béo lên một chút, cho dù là vậy thì trông cô vẫn gầy gò như thể chỉ một con gió thoảng qua cũng đánh gục được.

Hạ cửa kính xe xuống, anh nhìn cô, “Về đi, không phải nhìn nữa, tôi ngược đãi được thằng bé chắc.”

Đương nhiên điều cô lo lắng không phải chuyện này. Lần chia tay nào cũng vậy, cô chẳng tập được thành quen, mà lần sau còn thấy khó khăn hơn lần trước.

Anh nói thế, cô cũng không nhìn theo nữa, chỉ dặn Hi Hi phải nghe lời rồi quay đầu đi.

Hi Hi khóc nức nở là chuyện đương nhiên, Doãn Chính Đặc cũng đã quen với biểu hiện thiếu nam tính đó của thằng bé, nên lập tức đưa nó về nhà họ Doãn.

Lần nào về thằng bé cũng không vui. Mua đồ chơi mới cho nó, nó cũng chỉ hờ hững nhìn qua, chẳng có tâm trạng chơi. Nó ngồi dưới đất, nghiêng đầu sang một bên, vẻ mặt buồn rười rượi.

Doãn Chính Đặc ngồi cạnh thằng bé, xoa đầu nó, “Có nhớ bố không?”

Hi Hi mếu máo, “Con nhớ mẹ, nhớ em gái.”

Doãn Chính Đặc nhú mày, “Con lấy đâu ra em gái?”

Hi Hi giơ chân lên, “Em gái.”

Hiện giờ thằng bé chưa nói được nhiều, câu nói cũng chưa logic, nên Doãn Chính Đặc chẳng nghiêm túc nghe. Anh tóm lấy chân nó, “Thối không nào?”

Hi Hi rút chân lại, tiếp tục trạng thái cúi đầu buồn bực.

Dễ thế nào nó cũng không để ý, Doãn Chính Đặc liền nắn bóp cánh tay chắc nịch của nó, lại bất ngờ phát hiện ra trong túi áo của nó có kẹo. Anh lấy ra, đưa mắt nhìn Hi Hi, “Không phải là bà nội đã bảo con ăn ít kẹo đi à, mẹ mua cho con phải không?”

Hi Hi ngẩng lên, lắc đầu, “Chú Tôn.”

Với hai chữ đó, Doãn Chính Đặc đặc biệt miễn cảm, hoặc phải nói, đó là nguồn gốc của con phần nộ trong anh. Anh nhìn Hi Hi chăm chăm, “Chú Tôn mua cho con? Chú đến tìm hai mẹ con lúc nào?”

Hi Hi đâu thể nói rõ ràng được, nó cướp kẹo lại rồi nói, “Em gái, cho em gái.”

Anh càng nghe càng cảm thấy lạ, liền hỏi, “Em gái nào? Ai nói em gái với con?”

Trẻ con tiếp xúc với Hi Hi, nhiều nhất là Doan Doan, nhưng Doan Doan là chị, thằng bé biết gọi, chứ từ em gái thì nó chưa học bao giờ, vừa trở về từ chỗ Lê Diệp thì lại nói. Đàn ông cũng có lúc đa nghi, Doãn Chính Đặc nhìn thằng bé, “Nói cho bố nghe, có phải mẹ dạy con gọi em gái không?”

Hi Hi nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

“Em gái ở đâu? Mẹ có nói cho con biết không?” Anh hỏi dồn.

Hi Hi lại nghĩ, nó nhìn chân, xong hình như không đúng, nên lại ôm bụng rồi chỉ chỉ, “Em gái.”

Hi Hi vẫn còn nhỏ, nghe lời nó nói thì có phần hồ đồ, nhưng Doãn Chính Đặc lại cảm thấy không bình thường. Anh hỏi lại, tuy nhiên, vốn từ vựng của Hi Hi có hạn, ngoài từ em gái ra thì nó chẳng nói ra được manh mối có giá trị nào.

Doãn Chính Đặc nhìn theo thằng bé, nó ôm cái ô tô đồ chơi ra nghịch, trong lòng anh bắt đầu phân tích. Lúc nãy đến đón Hi Hi, anh thấy dáng người Lê Diệp có gì đó khác thường, hình như cô béo lên một chút, mà chi tiết đó hầu như rất dễ bỏ qua. Ngoài trời giăng đầy tuyết, nếu là trước đây, cô sẽ bắt cháp mà đứng đợi cho đến khi anh và Hi Hi đi khuất mới thôi, nhưng vừa rồi, cô mau chóng quay vào, còn nữa, anh nhìn thấy dáng vẻ cô khi bước đi, hình như là hai tay đặt lên bụng.

Thế nhưng, anh không chú ý kỹ, mà chỉ có ấn tượng mơ hồ, thậm chí còn có thể là do anh hoài nghi mà thôi.

Dần không thể ngồi yên được, anh đứng dậy, đi đi lại lại vòng quanh Hi Hi.

Đoán nữa cũng vô ích, anh đột nhiên đi ra cửa, còn gọi ầm lên, “Mẹ ơi! Con ra ngoài một lát, mẹ trông Hi Hi nhé!”

Trần Oanh vừa ra đến nơi đã thấy Doãn Chính Đặc vội vàng đi xuống, ngay cả thời gian để hỏi anh đi đâu còn không có, loáng cái đã không thấy bóng

đáng đầu. Bà nhủ vậy, nếu không nể Hi Hi đáng yêu, bà đã chẳng thêm quan tâm đến chuyện của anh.

Lái xe thẳng đến khu ký túc của Lê Diệp. Trước nay anh đều không vào, cô không muốn sự xuất hiện của anh khiến mọi người dị nghị, anh cũng phối hợp, mỗi lần đưa đón Hi Hi, hai người đều chọn một nơi cách chỗ đó một chút.

Xuống xe, anh nhắm thẳng đến dãy ký túc đã dò hỏi từ trước.

Người bảo vệ đang xem tivi, liếc mắt ra nhìn anh một cái. Có lẽ do cách ăn mặc lịch sự, không giống người xấu của anh, nên ông ấy cũng không hỏi gì.

Lên tầng, Doãn Chính Đặc nhắm thẳng đến phòng của Lê Diệp. Đúng lúc đi ngang qua phòng nước công cộng, anh bất chợt nghe thấy hai người ở trong thì thầm nói chuyện, “Chị biết gì không, Tiểu Lê ấy, hình như lại có thai rồi.”

“Gi cơ? Con bé có thai với ai? Không phải đã ly hôn rồi sao?”

“Ai mà biết được. Vừa nãy nó ra giặt ga, sắc mặt trông kém lắm, tôi thấy nó cứ như muốn nôn ấy.”

“Sao chị biết là nó có thai, ngộ nhờ ăn linh tinh gì rồi bị thế thì sao?”

“Điên, tôi với chị đều chưa đẻ rồi, phản ứng đấy, liếc mắt một cái là biết ngay. Tôi thấy chắc là lai lịch đứa bé không rõ ràng, nó sợ bị người ta phát hiện ra thôi.”

“Có khi nào nó có với người đàn ông kia không nhờ... Mấy hôm trước con bé bị ngất xỉu, cậu kia đi cả đoạn đường đến đưa nó tới bệnh viện đấy.”

“Sổ tốt thật đấy, kẹp nách theo đứa con mà vẫn tìm được người đàn ông tốt như thế, vừa đẹp trai, mà có vẻ là cũng có điều kiện, nghe nói là luật sư đấy.”

Hai người đang bàn luận thì chợt nhìn thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa, hai con mắt nhìn họ chăm chăm. Hai người phụ nữ có vẻ chột dạ, lập tức quay đầu giải tán.

Sắc mặt Doãn Chính Đặc lạnh đi, anh nắm chặt tay, quay đầu đi thẳng đến phòng Lê Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Là của ai?

Phòng ngủ.

Lúc Doãn Chính Đặc đẩy cửa đi vào, Lê Diệp đang cầm một cuốn sách đọc say sưa. Nghe thấy tiếng mở cửa, cô vội giấu cuốn sách ra phía sau, nhìn thấy anh, gương mặt cô lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Doãn Chính Đặc bắt gặp được vẻ không tự nhiên của cô, “Giấu cái gì thế?”

Lê Diệp nhích về phía sau, “Không có gì... Sao anh lại đến? Hi Hi có chuyện gì sao?”

Anh bước từng bước đến, “Hi Hi không có chuyện gì, tôi thì có.”

Cô hơi căng thẳng, nắm chặt cuốn sách ở phía sau, thấy vẻ mặt anh vô cùng nghiêm nghị, trong lòng cô thoáng có dự cảm không tốt, “Anh... Anh làm sao vậy?...”

Anh đứng trước mặt cô, ánh mắt lạnh lùng, “Cô giấu cái gì sau lưng?”

“Tôi đang xem linh tinh thôi.” Thử trong tay cô lộ ra một góc, là một cuốn sách, nhưng chữ ở trên thì anh không nhìn rõ.

“Xem cái gì?” Anh tiến lại gần.

“Xem linh tinh thôi...” Cô muốn xoay người cất cuốn sách đi, nhưng dáng vẻ của anh rất khác thường, khiến cô không dám nhúc nhích.

Cả người anh toát ra khí lạnh, trông anh như thể chỉ hận không bóp cổ cô được vậy, “Lê Diệp, giờ cô khai thật còn kịp.”

Trong lòng Lê Diệp thoáng hiện ra một điều hoài nghi... Anh biết chuyện cô có thai? Nhưng sao có thể, cô chưa từng để lộ tin gì cho anh, ngoài cô ra, không ai trên đời biết chuyện này. Phản ứng của anh hiện giờ, là đến chất vấn cô ư? Cô không thể xác định được, rằng rốt cuộc anh đã biết gì rồi.

“Tôi không hiểu ý anh.” Lê Diệp không muốn mới bị anh dọa có vài câu đã ngoan ngoãn nói thật, ngộ nhờ anh chưa biết chuyện này, chẳng phải là tự cô thủ nhận sao.

Tùng dây cơ trên người anh đều căng cứng, hẳn nhiên là đang trong cơn giận dữ, anh cắn răng, dừ dừ quát cô, “Lê Diệp, cô còn muốn đùa giỡn tôi đến khi nào!”

Nỗi bất an trong lòng cô càng lớn lên, anh kích động như vậy, chắc chắn không phải vì một chuyện bình thường. Cô lắc đầu, “Tôi không đùa giỡn anh, rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Thấy cô còn cố giả vờ ngây thơ, đến nước này còn không chịu nhận, cơn giận trong anh thật sự không thể dịu xuống được, anh tóm chặt lấy cổ tay cô, dùng sức giật thứ cô giấu ở sau lưng ra.

Hình ảnh cuốn sách trong tay cô choán hết tầm mắt anh...

Cầm nang mang thai

Môi anh mím chặt lại, ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ, “Cô đừng có nói với tôi là, cô nhận rồi không có gì làm nên đọc sách này!”

Mặt Lê Diệp nóng lên, tuy rằng không biết tại sao anh lại phát hiện ra, nhưng nhìn phản ứng của anh thì hình như là đã biết chuyện rồi. Cô cũng không biết phải nói với anh thế nào, im lặng một lát, cô mới mở miệng, “Anh có biết...”

“Tôi biết cái gì?” Doãn Chính Đặc lạnh lùng cười, đáng vẻ có đến vài phần điên cuồng, “Nếu tôi không phát hiện ra, chắc cô định giấu tôi cả đời đây hả?”

“Tôi không.” Lê Diệp nhìn anh, “Bây giờ vẫn chưa phải lúc, tôi định chờ một thời gian nữa.”

Anh buông tay cô ra, đôi mắt bị vẻ hung dữ chiếm cứ, “Chờ cái gì? Chờ tôi ký đơn ly hôn rồi đến tìm cái thằng làm bụng cô to lên đòi hẳn chịu trách nhiệm?”

Lê Diệp nhướng mày, nhìn anh chăm chăm, “Anh có ý gì?”

Anh cắn chặt hai hàm răng, “Tự cô biết!”

Lê Diệp nhìn anh mà như không thể tin được, “Doãn Chính Đặc, anh nghĩ đứa bé này là của ai?”

Anh cười lạnh một tiếng, “Tôi nghĩ là của ai ư? Chuyện này chỉ có cô mới biết thôi.”

Lê Diệp tức đến mức cả người run lên, “Anh nghĩ gì đấy, anh coi tôi là cái loại gì hả?”

“Đáng ra tôi phải hỏi cô, cô coi tôi là cái loại gì mới đúng.” Doãn Chính Đặc lạnh lùng liếc cô.

Lê Diệp càng run rẩy hơn, cô máy móc đặt cuốn sách lên bàn, hai tay chống xuống, cúi đầu thở dốc... Lúc trước cô còn sợ Doãn Chính Đặc sẽ kiên quyết muốn giữ đứa bé nên trước khi xác định đứa bé khỏe mạnh thì cô không dám nói cho anh biết. Vậy mà phản ứng đầu tiên của anh lại là nghi ngờ lai lịch của nó.

Thấy cô đưa lưng về phía mình, Doãn Chính Đặc gùm gùm, “Cô nói cho tôi biết, đứa bé được mấy tuần rồi?”

Lê Diệp thật không ngờ mình sẽ lâm vào tình cảnh này, anh không tin nên sau khi biết cô có thai mới tức giận như vậy, một chút về vui mừng cũng không hề có.

“Gần sáu tuần.” Cô rầu rĩ nói.

Anh lại thốt lên, “Bỏ đi.”

Lê Diệp sợ hãi mở to mắt nhìn anh, “Anh điên rồi!”

“Tôi không điên, chẳng lẽ lại để cô đẻ ra cái thứ con hoang đấy!” Con giận của anh không thể nào kiềm chế lại được, anh tóm lấy cổ cô, “Cô muốn tôi với Hi Hi bị người ta nhạo báng hả? Lập tức đi xử lý ngay!”

Lê Diệp lập tức giơ tay cho anh một phát tát, cô phẫn uất nói, “Anh đúng là hồ đồ! Nó là con anh đấy!”

“Con tôi?” Về mặt anh hoàn toàn là không tin, “Tôi với cô ly thân lâu quá rồi, lần cuối cùng chung giường cũng là mấy tháng trước rồi, cô khinh tôi không hiểu kiến thức sinh sản hả?”

Lòng Lê Diệp tràn đầy cảm giác nặng nề, “Lần đấy anh uống say, chạy đến nhà trọ của tôi, tôi đưa anh đến khách sạn, chính là đêm đó.”

“Tôi uống say...” Anh hừ lạnh, “Cho nên cô dám chắc là tôi không nhớ gì, muốn nói gì thì nói phải không?”

“Doãn Chính Đặc!” Lê Diệp không thể nhận được nữa, “Cho dù anh không thừa nhận thì tôi cũng không định nói cho anh! Chuyện này không liên quan đến anh! Anh không cần hỏi làm gì nữa!”

“Không liên quan đến tôi?” Anh gầm gừ, “Cô còn chưa ly hôn với tôi mà lại có thai với thằng khác, sao lại không liên quan đến tôi? Còn nữa, cô bảo Hi Hi phải trưởng thành thế nào được đây? Để nó biết nó có em cùng mẹ khác cha, nó sẽ nghĩ thế nào!”

“Nếu anh muốn ly hôn thì có thể ký ngay bây giờ.” Lê Diệp nhìn anh chằm chằm.

Trán anh nổi đầy gân xanh, nắm tay siết chặt cũng vang tiếng răng rắc, “Cô muốn ly hôn, nhưng tôi không cho đấy... Cô muốn nhanh chóng ở cạnh Tôn Bách Niên ư, năm mơ!”

“Sao anh lại nhắc đến Tôn Bách Niên chứ, tôi với anh ấy không có chuyện gì hết!”

“Không có chuyện gì? Không có chuyện gì mà trong bụng cô lại có thứ nghiệt chủng kia? Hai người ngủ với nhau, chẳng phải là không lâu trước đó ư?”

Lê Diệp bị anh chọc tức đến mức váng vất, cô vịn vào cạnh bàn, thều thào giải thích, “Doãn Chính Đặc, anh tin hay không tùy anh, chuyện của tôi không liên quan đến anh. Anh sợ bị tôi làm mất mặt thì lập tức ly hôn. Anh cũng cứ yên tâm, tôi sẽ không tái hôn, nếu anh còn không yên tâm thì tôi sẽ rời khỏi chỗ này, không ai tìm được tôi, anh cũng chẳng phải sợ bị người ta chê cười.”

Hai má anh căng cứng, “Cô nằm mơ đi! Có muốn chết cũng phải chết trước mặt tôi!”

“Không biết lý lẽ!” Lê Diệp chỉ ra cửa, “Tôi không muốn nhìn thấy anh, anh ra ngoài cho!”

Anh không thể hóa giải được mê cung mình tự xây lên cho mình, cứ nhìn cô chằm chằm, “Tôi hỏi lại cô một lần nữa, đứa bé là con của ai?”

Anh hỏi là vì không tin cô, cô có nói gì cũng vô ích, Lê Diệp uất ức nói, “Không liên quan đến anh!”

Con giận của anh lại bùng lên, “Vậy thì đến bệnh viện, phải bỏ nó đi!”

“Anh dứt ngay!” Lê Diệp giơ tay đánh anh, “Anh dựa vào cái gì mà quyết định! Đứa bé là con tôi, anh không có quyền xen vào!”

Con tức của anh như có thể giết người đến nơi, anh tiến đến nhắc cô lên, “Cô cứ xem xem tôi có quản được không!”

Anh kéo cô ra cửa, sợ anh đưa mình đến bệnh viện bỏ đứa bé, Lê Diệp ra sức giãy giụa, “Buông ra! Doãn Chính Đặc, anh là đồ khốn nạn!”

Anh không quan tâm, đá văng cửa đi ra ngoài. Lê Diệp bỗng cảm thấy một nhát vào vai anh, đau quá, anh buông lỏng tay, Lê Diệp thừa cơ tuột xuống khỏi vai anh. Anh lại xoay người tóm lấy cô, cô thì ra sức tránh, anh tóm trượt, cả người cô theo đà đổ về phía sau.

Anh hôn hển kinh hãi, cố kéo lấy cô nhưng không được, Lê Diệp lao đảo hai bước rồi va vào trướng cạnh bàn. Trán đập vào cạnh bàn, bỗng chốc sưng đỏ lên, mấy cái cốc trên bàn cũng rơi xuống đất, loảng xoảng mấy tràng âm thanh đổ vỡ.

Doãn Chính Đặc tiến lại gần, nâng mặt cô lên, “Diệp Nhi, em sao rồi? Để anh xem!”

Lê Diệp cảm thấy hơi choáng, cô đỡ lấy cái trán, giọng nói thân thiết của anh lọt vào chỉ thấy chói tai, cô tức giận đẩy anh ra, “Anh tránh ra!”

Ngoài cửa dồn dập tiếng bước chân, sau đó, hai người đồng nghiệp của cô vội vàng hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Thấy trên người Lê Diệp dính đầy nước trà, trán lại sưng đỏ, vừa rồi họ nghe loáng thoáng có tiếng cãi cọ, chạy sang xem, ai ngờ lại bắt gặp cảnh cô bị ức hiếp.

Một chị đồng nghiệp quát lên với Doãn Chính Đặc, “Đàn ông đàn ông gì mà lại đánh phụ nữ hả! Có biết xấu hổ hay không!” Nói xong, chị lôi Doãn Chính Đặc ra, rồi đỡ Lê Diệp đứng dậy, “Sao rồi? Đầu có bị sao không?”

Lê Diệp ôm đầu, may mà vừa rồi không động đến bụng, bằng không có chuyện gì xảy ra, cô sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy người đàn ông tên Doãn Chính Đặc này nữa.

Thấy hai mắt cô đỏ hồng, anh không còn nặng lời được như lúc trước, mà nhìn cô, “Để anh đưa em đến bệnh viện.”

Còn không chắc là đến bệnh viện để khám gì, Lê Diệp không tin anh, cô quay mặt đi, “Anh đi đi, đừng đến đây nữa!”

“Cứ để anh ta đi như thế thì dễ dàng quá!” Hai chị đồng nghiệp trừng mắt nhìn Doãn Chính Đặc, “Đàn ông đánh phụ nữ mà không biết xấu hổ! Gọi bảo vệ lên đây, đưa anh ta đến đồn cảnh sát!”

Lê Diệp lắc đầu, “Không cần đâu ạ, anh ta đi là được rồi.”

Hai chị đồng nghiệp vớ ngay cái chổi, khua về phía Doãn Chính Đặc, “Đi mau! Đừng có ở đây nữa!”

Bị xua đuổi, Doãn Chính Đặc đi ra cửa, quay lại nhìn cánh cửa đóng chặt, môi anh mím lại.

Anh không nhớ chuyện đêm đó nên mới nói những lời nghi ngờ vô căn cứ với Lê Diệp. Anh chỉ biết rằng, không lâu trước đó, anh nhìn thấy cô và Tôn Bách Niên nằm cùng nhau. Giờ cô có thai, lại một mực giấu không cho anh biết, đổi lại là người khác thì e rằng cũng sẽ nghi ngờ. Huống hồ, hai người họ đã đi đến bước này, cô khẳng khái muốn giữ đứa nhỏ lại khiến anh cảm thấy thật sự bất ngờ. Hơn nữa, tình cảm của cô đối với anh như thế nào, anh hoàn toàn không nắm được. Trước kia là vì Hạ Tùng Đào nên cô mới lấy anh, sau lại vì Hi Hi, cô muốn cho thằng bé một gia đình hoàn hảo. Còn bây giờ, vì điều gì mà cô còn định sinh cho anh đứa con thứ hai? Anh cảm thấy không thể, giờ họ đã lâm vào tình cảnh này, tình cảm của cô dành cho anh có lẽ chẳng sâu đậm đến mức có thể vì anh mà giữ lại đứa bé.

Nói cho cùng, vẫn là không tin tưởng chính mình, mới phải nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không tìm ra được lý do chấp thuận của cô.

***

Xong việc, Tôn Bách Niên ra khỏi văn phòng, đi lấy xe, rồi ra về.

Đến một cửa hàng bán đồ dùng cho phụ nữ có thai và trẻ sơ sinh, anh dừng xe lại. Vừa đi vào, anh đã lấy ngay một cái xe đẩy, rồi bước đến trước các giá hàng chọn đồ.

Người bán hàng vẫn kiên nhẫn đứng bên cạnh giới thiệu sản phẩm, anh liên tục gật đầu, chẳng mấy chốc đã chất đầy xe.

Thanh toán xong, anh đi từ trong ra, đặt túi đồ vào trong rồi lái xe rồi đi.

Doãn Chính Đặc bám theo anh ở khoảng cách khá xa. Lúc anh dừng xe trước cửa hàng đồ sơ sinh, Doãn Chính Đặc đã dẫn nổi con điên, thấy anh lái xe về phía ký túc xá Lê Diệp ở, Doãn Chính Đặc có đến vài lần kích động muốn lao xe lên tông chết anh.

Thấy anh dừng xe, xách mấy túi đồ to nhỏ đi lên, Doãn Chính Đặc cũng xuống xe theo.

Lên tầng, Tôn Bách Niên không trực tiếp đến gõ cửa phòng Lê Diệp, mà gọi một người đi ngang qua, lấy tiền đưa cho anh ta rồi nói, “Giúp tôi đem đến phòng 306 kia nhé, nếu cô ấy hỏi anh là ai gửi thì anh cứ nói là không biết, đừng nói gì hết.”

Người kia nhận tiền, nhận luôn cả túi đồ và liên tục gật đầu.

Tôn Bách Niên nghiêng người đứng ở góc tường, quan sát người kia gõ cửa phòng Lê Diệp. Cô mở cửa, đương nhiên là tò mò về người đã gửi đến, người kia lác đầu, gửi đồ xong là đi luôn, cô gọi mấy tiếng anh ta cũng không quay lại nên đành phải đóng cửa.

Tặng đồ xong, Tôn Bách Niên mới quay đầu rồi đi, nhưng vừa đi được hai bước, anh bỗng nhìn thấy Doãn Chính Đặc đứng đó nhìn mình chằm chằm.

Chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt lành, huống hồ thù hận giữa hai người họ lại sâu quá rồi.

Tôn Bách Niên không muốn ở đây rồi để xảy ra chuyện gì phiền toái cho Lê Diệp, anh không để ý đến Doãn Chính Đặc nữa mà quay đầu bỏ đi.

Doãn Chính Đặc lập tức chặn lại, anh khoanh tay, cất giọng lạnh lùng, “Sao thế, làm chuyện gì chột dạ nên muốn chạy?”

Tôn Bách Niên liếc anh một cái, “Tôi bằng từng này rồi, nhưng chưa làm chuyện gì mà để mình phải đuối lý... Anh Doãn nói vậy xem ra là khá có kinh nghiệm đấy.”

Doãn Chính Đặc nheo mắt, để lộ ra vẻ lạnh lùng, “Tôn Bách Niên, anh chán sống rồi, tôi cảnh cáo anh, đừng đến quấy nhiễu Lê Diệp nữa.”

“Tôi chán sống hay không cũng không cần thông báo với anh.” Tôn Bách Niên nhìn anh, “Nhưng thật ra, người làm cho Lê Diệp cảm thấy bị quấy nhiễu, chỉ sợ lại là anh đấy.”

Doãn Chính Đặc nắm tay lại, nhưng Tôn Bách Niên thì lại không muốn đấu khẩu với anh nữa, “Tôi chỉ làm chuyện tôi cho là đúng thôi... Không nhất thiết phải có người khác chỉ cho, nhưng anh Doãn à, có một số chuyện anh vẫn chưa biết rõ cho nên anh mới không kiêng dè gì, có điều đừng làm quá, phàm là chuyện gì quá lên thì sẽ dễ gây ra bi kịch.”

“Có chuyện gì mà tôi chưa rõ?” Doãn Chính Đặc nhú mày, nhìn Tôn Bách Niên chằm chằm.

“Chuyện này không nên là tôi nói cho anh.” Tôn Bách Niên đang định bỏ đi thì đã bị chặn lại lần thứ hai.

“Dám làm mà không dám nhận ư?” Doãn Chính Đặc tỏ thái độ dữ dằn, “Đừng ra về quang minh chính đại với tôi, tôi nói cho anh biết, bất kể xảy ra chuyện gì, Lê Diệp vẫn mãi là vợ của Doãn Chính Đặc tôi, tôi còn chưa buông tay, cô ấy không bao giờ đi được.”

Tôn Bách Niên nhìn anh, tuy anh không nói rõ ràng nhưng cũng khiến người khác mơ hồ nhận ra điều gì đó. Tôn Bách niên nhú mày, “Doãn Chính Đặc, không lẽ anh vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lần trước?”

Tôn Bách Niên không nhắc đến còn đỡ, vừa nhắc đến là con giận trong Doãn Chính Đặc lại bùng lên, anh giơ tay tóm lấy cổ áo Tôn Bách Niên, hung hăng nói, “Câm mồm! Anh đúng là thằng khốn!”

Tất cả mọi phản ứng của Doãn Chính Đặc đều như đang nói với anh, anh ấy biết chuyện Lê Diệp có thai, nhưng thái độ thì lại chẳng hề vui mừng, quan

sát kiểu gì thì cũng như đang tức giận, thậm chí như bị sỉ nhục.

“Anh...” Tôn Bách Niên nhìn anh, “Anh nhìn thấy thứ tôi gửi đến cho Lê Diệp?”

Đương nhiên là Doãn Chính Đặc thấy, Tôn Bách Niên dừng xe trước cửa hàng bán đồ cho phụ nữ có thai và trẻ sơ sinh, chẳng lẽ lại để mua đồ ăn, anh có mờ mắt cũng nhìn thấy Tôn Bách Niên mua mấy lọ thực phẩm bổ dưỡng cho Lê Diệp.

“Anh còn nói...” Doãn Chính Đặc nghiêng răng nghiêng lợi, như thể đang cố đè nén cơn kích động lại, “Tôi bảo anh không được nhắc đến tên cô ấy!”

Bỗng nhiên Tôn Bách Niên sực nghĩ, hóa ra, Doãn Chính Đặc nghĩ đứa nhỏ không phải là của anh ta, mà là của mình và Lê Diệp...

Cảm thấy nực cười, anh nói, “Hay là, anh nên nói chuyện với Lê Diệp đi, chuyện này, tôi nói cũng vô dụng thôi.”

Thấy trên mặt Tôn Bách Niên thoáng ý cười, Doãn Chính Đặc gần như nổi điên, chỉ hận không thể làm một trận phân rõ anh sống tôi chết.

Bỗng đầu hành lang truyền đến tiếng đóng cửa, sau đó là tiếng bước chân dồn dập. Hai người đưa mắt nhìn, chợt thấy Lê Diệp đang vừa khoác áo vừa đi vội về phía này. Bỗng chốc ăn ý, cả hai cùng buông tay, nhanh chóng tản ra.

Lê Diệp tìm quanh đó một vòng mà không thấy người cần tìm, lại đi xuống bên dưới cũng không có ai, một lát sau, cô đành quay về vội về mặt ừ rột.

Không biết là ai tặng nhiều thuốc bổ như vậy, trong lòng cô nghĩ mãi vẫn không thông. Doãn Chính Đặc là người thứ hai biết chuyện, nhưng anh vốn dĩ không chấp nhận đứa nhỏ, sao có thể mua cho cô nhiều thuốc bổ đến vậy.

Vậy còn có thể là ai?

Cô nghĩ mãi vẫn không ra.

***

Phòng an ninh của khách sạn.

Do là đơn vị nhỏ nên các khâu quản lý không mấy hoàn thiện, lại là chuyện của quá lâu trước đó rồi, nên muốn tìm ra cũng không hề dễ dàng.

Doãn Chính Đặc ngồi quan sát họ tìm, anh muốn biết rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì, anh không muốn phải đoán mò trong khi chẳng biết rõ tình hình thật sự.

Tìm một lúc lâu, người phụ trách bỗng nói, “Tìm được rồi, đây là đoạn ghi hình của hôm đó.”

Doãn Chính Đặc bước đến, cúi người nhìn màn hình máy tính. Anh xem chăm chú, một giây cũng không muốn bỏ qua, một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc ở cửa.

Hôm đó anh uống say đến không biết gì, bước chân loạn choạng, cả người đè lên Lê Diệp. Cô gắng sức nâng anh đi, đến trước quầy lễ tân, sau đó cả hai tiến vào thang máy, rồi lại xuất hiện ở ngoài hành lang của dãy phòng.

Sau khi hai người vào cửa, không còn hình ảnh nào nữa, anh chỉ vào màn hình, “Tìm đoạn sau, tôi muốn xem khi nào thì cô ấy đi.”

Không có cách nào để áng chừng thời gian, đành phải tiếp tục theo dõi để tìm ra.

Cũng may mà hôm đó không có nhiều khách, tua nhanh cũng rất dễ nhìn. Bỗng chốc, anh nhìn thấy Lê Diệp xuất hiện lần thứ hai, liền bảo người ta dừng hình lại.

Ước chừng là hơn hai tiếng sau khi họ vào phòng, Lê Diệp đi ra, dáng vẻ không có gì khác, cô ôm cánh tay, vội vàng đi vào thang máy.

Hơn hai tiếng...

Anh day day trán, chết tiệt là anh không thể nhớ ra gì, tìm được bằng theo dõi thì chứng minh được gì chứ, quả thật là cô đưa anh đến, nhưng làm gì trong phòng suốt hai tiếng đồng hồ thì lại không thể kiểm tra được.

Anh cũng không rõ, tại sao lần này lại không chịu tin Lê Diệp. Trước đây anh luôn che chở cô vô điều kiện, tin tưởng cô hoàn toàn, còn lần này, anh không cách nào thuyết phục được bản thân, để đi tin vào lý do của cô, tin đứa con này là của anh.

Sau khi họ ra quyết định ly hôn, cô đã hạ quyết tâm phân rõ giới hạn với anh, hơn nữa, cô còn từng gần gũi Tôn Bách Niên...

Nói anh không tin Lê Diệp, không bằng nói anh không tin tưởng chính mình.

Sự việc như bây giờ, ngoài việc anh nhất quyết không buông tay ra, thì mối quan hệ hôn nhân của họ, thật ra chỉ còn là trên danh nghĩa.

Tựa vào thành ghế, anh bình tĩnh nhìn hình ảnh Lê Diệp rời đi trên màn hình. Chính là người phụ nữ này, chính là số kiếp đã định của anh, chẳng có lý do

gi cả, anh cứ vậy bị cô giam cầm, tra tấn.

***

Sáng sớm hôm sau, Lê Diệp chuẩn bị đi làm. Cho dù bên ngoài không quá lạnh, nhưng cô vẫn mặc áo thật dày.

Mở cửa, cô bị người đứng ở bên ngoài dọa cho hết hồn.

Doãn Chính Đặc tựa vào cạnh cửa, nhìn cô chăm chú.

Lê Diệp nhúm mày, đi lướt qua anh.

“Khoan đã.” Anh mở miệng, giọng nói khàn khàn.

Lê Diệp dừng bước, quay lại nhìn anh.

Đôi mắt anh hơi đỏ, trông mệt mỏi như thể cả đêm không ngủ vậy.

“Em nói, đứa con em đang mang là của anh?” Anh nghiêm túc hỏi.

Lê Diệp cảm thấy như bị sỉ nhục, cô quay đầu bỏ đi, anh lại lập tức kéo lấy cổ tay cô, “Lê Diệp, anh đang nghiêm túc hỏi em đấy.”

Cô thấp giọng hỏi lại anh, “Không thì sao nữa?”

“Anh muốn em trả lời, phải hay không phải.” Anh vô cùng cần một đáp án khẳng định từ cô.

Lê Diệp khẽ thở dài, cô quay mặt đi rồi gật đầu.

Có lẽ là do anh đã biết trước nên không có nhiều biểu hiện vui mừng, chỉ buông cổ tay cô ra, “Vậy thì em thu dọn đồ đạc đi, theo anh về Hạm Bích Các.”

“Sao phải chuyển?” Lê Diệp không mấy thích cái kiểu anh tự động sắp xếp cuộc sống của mình.

Anh nhìn cô, “Chẳng lẽ em định ở lại cái ký túc xá này mà sinh đứa nhỏ sao? Với lại em chỉ có một mình, tiền lương đủ dùng không? Mỗi Hi Hi thôi mà em đã chật vật rồi, thêm một đứa nữa, em chắc là em có thể chứ?”

Đây vốn là điều Lê Diệp lo lắng, nhưng nghe từ miệng anh nói ra lại cảm thấy thật chói tai.

“Mang thai không phải chuyện đùa, mấy tháng đầu lại nguy hiểm, đợi em ổn định rồi thì em muốn đi đâu tùy em.” Anh nói với đầy vẻ cương quyết, “Nếu đứa nhỏ là con anh, anh phải có trách nhiệm với nó, em đừng tùy hứng, theo anh về.”

Lê Diệp đã từng nghĩ đến yêu cầu này của anh sau khi biết chuyện, nhưng giờ nghe anh nói thì lại cảm thấy không tự nhiên. Thái độ của anh, cô cảm thấy là anh vẫn chưa hoàn toàn tin đứa bé là con anh. Bất đắc dĩ, cô chẳng muốn nghĩ ngợi nữa, mà tiếp tục đi về phía cầu thang.

Anh cũng không nói, lại chẳng nổi giận, chỉ lặng lẽ đi sau cô.

Dọc đường đi chạm mặt mấy người đồng nghiệp, tất cả đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn họ. Chắc hẳn là họ đều đang tò mò, chưa từng nghe Lê Diệp nhắc đến chuyện hôn nhân của mình, lại thỉnh thoảng xuất hiện đứa con, ai nấy đều tò mò về cuộc sống của cô. Ngày hôm qua còn nghe nói có người đàn ông tranh cãi với cô, hình như là có động chân động tay nữa.

Bị mọi người xì xào bàn tán, Lê Diệp hơi mất kiên nhẫn, cô quay đầu lại nhìn Doãn Chính Đặc rồi thấp giọng nói, “Anh đừng đi theo tôi nữa!”

Trông anh như muốn bám theo cô đến cùng thì thôi, “Theo anh về.”

“Không!” Cô liếc xéo anh một cái.

Anh chẳng nói gì nữa, cứ thế đi theo cô. Mãi cho đến khi đi ra khỏi ký túc xá, thấy anh bám mãi theo mình, nói không lại, cô mới bực bội nói, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Gương mặt anh thoáng buồn, “Theo anh về.”

“Hiện giờ tôi không muốn, anh có nghe được lời tôi nói không?” Lê Diệp cực kỳ bực mình, từ hôm cãi nhau với anh rồi bị ngã, cái u trên đầu vẫn còn hơi sưng, vừa bực lên là chỗ đó lại lâm lâm đau.

Anh lại chẳng hề lấy cớ chọi cượng, mà chỉ bình tĩnh nhìn cô, “Em thích đi làm thì em cứ đi, sáng chiều có tài xế đưa đón, nhưng mà em phải theo anh về.”

Lê Diệp không để ý đến anh, quay đầu bước đi.

Anh vẫn chẳng kéo cô lại, cô đi một bước, anh nổi gót ngay sau.

Vào đến cơ quan, anh vẫn đi theo, còn cô thì đi ở phía trước. Tuy rằng hai người một trước một sau không hề nói câu nào với nhau, nhưng khoảng cách này thì lại chẳng phải của người xa lạ, khiến vài ba người đi ngang qua đều liếc mắt nhìn.

Lê Diệp thật sự không chịu nổi, “Doãn Chính Đặc, anh đừng làm ảnh hưởng đến công việc của tôi, giờ tôi phải vào phòng thu âm!”

Anh vẫn lặp lại, “Đồng ý với anh đi, theo anh về.”

Lê Diệp bực bội nhìn anh, anh lại cứng đầu, “Phải về, trước em xảy ra chuyện gì, tự em rõ... Em ở lại cái chỗ mà ai cũng vào được, có dám chắc là không xảy ra chuyện gì không? Đứa nhỏ ở trong bụng em, em không chịu trách nhiệm thì còn ai có thể bảo vệ được nó?”

Lê Diệp khẽ nhủ mày, lời Doãn Chính Đặc vừa nói chạm đến nỗi lòng cô.

“Tan tầm hôm nay, tài xế sẽ đến đón em, em có gì cần mang theo thì chiều tối về lấy.” Giọng điệu của anh đầy vẻ kiên định, như thể mọi thứ đã chắc như ván đóng thuyền rồi vậy.

“Nếu em về, anh lại đang trông Hi Hi, vậy thì em có thể ngày ngày ở cạnh Hi Hi.” Lợi thế ở phía anh quá lớn, ánh mắt Lê Diệp lập tức sáng lên.

Biết đã đá động được cô, Doãn Chính Đặc ra vẻ suy tư, “Đi làm đi, ra ra vào vào nhớ đề ý một chút.”

Lê Diệp không tranh luận với anh nữa, cô quay đầu đi vào.

Anh đứng đó một lát rồi cũng rời đi.

Cả ngày, Lê Diệp chẳng có tinh thần làm việc, không biết là do đứa nhóc trong bụng quấy phá, hay là do sự xuất hiện của Doãn Chính Đặc khuấy loạn. Kiên trì đến giờ tan ca, cô về ký túc xá, ngồi trong nhà một lúc mà vẫn trùng trùng do dự.

Còn chưa thu dọn đồ đạc thì tiếng gõ cửa đã vang lên, cô ra mở cửa. Người vừa đến là tài xế của Doãn Chính Đặc, thái độ với cô rất khách sáo, “Cô ạ, cậu Doãn bảo tôi đến giúp cô thu dọn đồ đạc.”

Lê Diệp lắc đầu, “Tôi không có gì nhiều phải thu dọn cả.”

Anh ta nghe thấy vậy nhưng vẫn kéo cái vali lại, mở ra, mở luôn cả tủ quần áo của cô, bên trong đúng là không có nhiều đồ thật. Lê Diệp vội tiến lại gần, “Thật sự không cần đâu, để tôi tự làm được rồi.”

Đồ đạc không nhiều, còn chẳng xếp chặt một cái vali. Người tài xế kéo vali, đưa mắt nhìn cô, “Đi thôi cô.”

Lòng Lê Diệp vẫn nặng tâm sự, trở về hay không, cô vẫn không có một ý muốn rõ ràng. Nhưng tình hình trước mắt đã thế rồi, dù điều băn khoăn chôn giấu, cô chỉ có thể buông bỏ lập tức của mình trước, để bảo vệ đứa nhỏ đang không đủ an toàn.

Đường đi thuận lợi, về tới Hạm Bích Các, người tài xế nhanh nhẹn ra mở cửa cho cô.

Từ trên xe xuống, cô nhìn căn biệt thự xa hoa, lâu quá không về, vừa nhìn thấy lại có phần xa lạ. Còn đang ngẩn ngơ, cô bỗng nghe thấy tiếng gọi lạnh lùng của Hi Hi, “Mẹ ơi!”

Thím Kim từ trong nhà đi ra, tay bế Hi Hi. Lê Diệp vội bước lại gần, thằng bé lập tức ngã vào lòng cô.

Thấy cô về, thím Kim có vẻ rất vui. Doãn Chính Đặc cũng đã dặn dò, nên ai ai cũng biết hiện giờ trong bụng cô đang có một nhóc con.

“Mau vào nhà đi cô! Ngoài này lạnh lắm!” Thím Kim dắt Lê Diệp vào nhà, lại vội vàng đưa cho cô đôi dép lê làm bằng bông, “Đi vào đi, cẩn thận trơn ngã đấy.”

Lê Diệp thay dép, vừa xỏ vào đã thấy ấm. Thím Kim nhìn cô, tủm tỉm cười, “Dép ấm lắm đúng không? Cậu ấy bảo chúng tôi phải chăm sóc cô, không được để cô cảm lạnh, cô về đây rồi, muốn ăn gì cứ việc nói. Bây giờ là lúc cô cần bồi bổ nhất đấy.”

Lê Diệp nhìn thím Kim, “Không phải phiền thế đâu ạ, giờ cháu khỏe mà.”

“Đây là còn chưa đến lúc thôi, dần dần là thèm ăn nhiều lắm, cân nặng cũng phải tăng lên chứ... Có điều, cô hơi gầy đấy, béo lên một chút mới đẹp.”

Lê Diệp cúi đầu nựng Hi Hi. Cô về đây, thằng bé vui hơn bất kỳ ai, cứ chạy vòng quanh sô pha, chốc chốc lại đến ôm cô, xong lại lên đi đâu không biết.

Bữa cơm tối vô cùng phong phú, trên bàn đầy ắp thức ăn. Thím Kim vẫn có vẻ tất bật, Lê Diệp liền ngăn lại, “Thím Kim, không cần đâu mà, nấu nhiều ăn không hết phí phạm ra.”

Thím Kim lại liên miện nói, “Không sao, không sao, cậu ấy đã bảo thế mà... Cô cứ ra ngoài trước đi, mùi dầu mỡ nồng quá cô không chịu nổi đâu.”

Lê Diệp đành phải đi ra ngoài. Lần này mang thai khỏe hơn lúc có Hi Hi nhiều, khi ấy, phản ứng của cô cực kỳ nghiêm trọng, nôn thốc nôn tháo, ăn cơm cũng không xong.

Mọi người đang ăn cơm thì Doãn Chính Đặc về. Hi Hi hớn hờ chạy ra, “Bố ơi!”

Thằng nhóc giờ chạy giỏi quá rồi, lúc trước cứ lắc la lắc lư, giờ thì cứ thế phi như bay. Nó nhào vào lòng anh, như quả cầu thịt mềm mại lao vào bức tường rắn chắc. Bế thằng bé lên, rồi Doãn Chính Đặc đi đến cạnh bàn ăn, đưa mắt nhìn Lê Diệp. Cô đã thay một bộ đồ ở nhà, sắc đỏ thẫm, thoát nhìn vừa ấm áp vừa nhẹ nhàng.

Hi Hi lại chạy đến cạnh cô, cô đang định bế nó thì Doãn Chính Đặc đã vẫy tay, “Hi Hi, đừng chạm vào bụng mẹ.”

Hi Hi không hiểu lắm, nhưng bị bố gọi nên thằng bé đi qua liền. Nhắc thằng bé lên đùi, rồi Doãn Chính Đặc múc chút canh, khế thổi rồi đưa cho Lê Diệp, “Uống một ít đi, có được liệu vẫn là tốt nhất.”

Tuy rằng có cho được liệu, nhưng canh gà vẫn cực kỳ ngon, không đậm vị thuốc bắc mấy. Lê Diệp nhận lấy, nhưng vừa nhấp môi đã lại bị mùi vị bên trong làm cho phát ngáy.

Thấy cô cau mày vẻ buồn nôn, Doãn Chính Đặc liền đưa cho cô một miếng dưa hấu, “Ăn cái này cho đỡ.”

Ăn hoa quả có thể át đi được cảm giác lợm trong cổ họng, không muốn uống canh gà nữa, cô quay ra ăn rau.

Đã lâu rồi không được ăn cơm cùng bố mẹ, Hi Hi phấn khởi ăn cơm thun thút.

Hai người lớn cũng biết là đã lâu quá rồi, có điều, bầu không khí này chẳng mấy hoàn hảo, vì vẫn có thứ gì đó mất tự nhiên vờn quanh. Thím Kim và đám người làm điều nghỉ cô trở về là vì muốn hòa hợp với Doãn Chính Đặc để nuôi dạy đứa nhỏ, nhưng họ không biết, giữa hai người vẫn còn đầy những trở ngại.

Ăn cơm xong, Hi Hi nói muốn đi vệ sinh, Lê Diệp liền dắt thằng bé lên tầng.

Còn lại một mình, Doãn Chính Đặc chậm rãi ăn nốt phần cơm. Có lẽ không có ai bầu bạn vẫn ăn ngon được, nhưng cả một bàn đồ ăn phong phú mà chỉ có mình anh, thì bầu không khí lại thoáng vẻ hiu quạnh.

Trên tầng, đưa Hi Hi đi vệ sinh, rồi tắm rửa xong, Lê Diệp thay quần áo cho nó, sau đó dẫn nó sang phòng chơi. Thằng bé xếp trò xe lửa khắp mặt đất, xung quanh cô, khiến cô cực kỳ nhức đầu. Có điều, nhìn thằng bé, cô lại cảm thấy cuộc sống bỗng chốc tràn ngập niềm vui, thế giới vốn đặc một màu xám xịt, thì giờ đã trở nên rực rỡ sắc màu và đầy tiếng cười hân hoan.

Đang ngồi nhìn Hi Hi chơi thì nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cô không quay đầu lại. Doãn Chính Đặc ngồi xuống cạnh cô, rồi cả hai cùng nhìn Hi Hi, chẳng ai nói với ai câu nào.

Một lát sau, anh nói, “Sau này biết giới tính đứa nhỏ, gọi người đến dọn một phòng khách để làm phòng trẻ con.”

Lê Diệp cảm thấy tình huống đã bắt đầu thoát khỏi tầm kiểm soát rồi. Cô và Doãn Chính Đặc, hình như lại đi vào con đường cũ, vì đứa bé, quan hệ giữa họ lại lần thứ hai không thể cắt đứt được.

Cô vẫn không nói cho anh biết mọi hoài nghi trong lòng mình, còn chưa kiểm tra lại, chưa biết là đứa bé có phát triển bình thường hay không. Có điều, nói ra chuyện đó thì quá tàn nhẫn, chính cô còn không dám nghĩ đến.

Thấy cô có vẻ buồn bã, anh hơi chuyển tầm mắt, “Trước khi sinh đứa nhỏ, em cứ ở đây đi, đừng đi đâu.”

Lê Diệp nhìn anh, trên tay anh vẫn còn đeo nhẫn cưới, còn cô thì đã tháo lâu rồi. Giật giật khóe môi, cô gọi anh, “Doãn Chính Đặc...”

Anh vẫn chăm chú nhìn Hi Hi.

“Hiện giờ, đứa bé... có thể là... nó...” Lời còn chưa dứt thì điện thoại của Doãn Chính Đặc chợt đổ chuông, anh lấy điện thoại rồi đứng dậy ra ngoài bắt máy.

Lê Diệp thu tầm mắt lại. Đột cho có kết quả kiểm tra thì nói sau vậy, đỡ cho mọi người phải lo lắng. Sống chết có số, đứa bé này có giữ được không, hoàn toàn trông vào ý trời định.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Gia đình ba người

Nửa đêm.

Đang nằm trong một gian phòng khách thì chợt nghe thấy tiếng động, Doãn Chính Đặc lập tức xốc chăn rồi chạy ra ngoài. Bước vài bước là đến phòng ngủ chính, anh đẩy cửa ra, đi thẳng vào nhà vệ sinh. Đưa tay bật đèn, tìm anh thót lại, Lê Diệp đang ngồi cạnh bồn cầu liên tục nôn khan.

Anh cúi người vỗ vai cô, “Sao thế?”

Lê Diệp không nói nổi, cô xua tay, ý bảo anh là mình không sao. Nhưng vừa xua tay, cô lại cảm thấy lợm cổ, mà chỉ nôn ra được chút nước chua, từ dạ dày đến thực quản đều dày đặc cảm giác nóng rực khó chịu.

Doãn Chính Đặc đứng dậy ra rót một cốc nước rồi mang vào cho cô. Lê Diệp uống một chút thì đôi mày mới thoáng giãn ra được. Có điều chỉ được trong chốc lát, rồi cô lại quay đầu nôn tiếp. Bữa tối không ăn nhiều, nôn một chút là hết, giờ chỉ toàn nước chua, cô nắm chặt tay lại, cả người như run lên.

Doãn Chính Đặc cầm lấy tay cô thì phát hiện ra các đầu ngón tay đều đã lạnh buốt, trông cô khổ sở như vậy, anh liền quay đầu gọi, “Thím Kim ơi!”

Lê Diệp lắc đầu ngăn lại, “Đừng...”. Cô nắm chặt tay, lau khô miệng, thở đều đều rồi nói, “Không có gì đâu... Chỉ là phản ứng bình thường thôi...”

Tuy anh đã làm bố của một đứa trẻ nhưng lại chưa từng được chứng kiến quá trình người phụ nữ của anh mang thai. Lúc Doãn Kinh mang thai, bên cạnh có bao nhiêu người giúp việc chăm sóc, chẳng phải chịu khổ chút nào. Cho đến tận bây giờ, anh mới thôi nghĩ rằng phụ nữ mang thai có gì mà khổ.

“Em chắc là không sao chứ? Nôn kinh khủng như vậy cơ mà!” Doãn Chính Đặc lại gọi, “Thím Kim!”

Lê Diệp đề tay anh lại, giờ đã nửa đêm, gọi người ta đến cũng có ích gì, cũng đến lúc cô phải có phản ứng, hơn nữa bữa tối ăn đồ ăn có chút dầu, nôn là chuyện bình thường.

Thím Kim nhanh chóng chạy đến, vừa đi vừa khoác nốt cái áo, thấy bộ dạng Lê Diệp, bà liền nói, “Cô bị nôn ra ư?”

Doãn Chính Đặc gật đầu, “Có cách nào cho đỡ không thím? Có cần đến bệnh viện không?”

“Nếu nghiêm trọng quá thì phải đi bệnh viện đấy. Cô à, cô đứng dậy đi đã, tôi đi pha ít sữa ấm cho cô uống, không là đau dạ dày đấy.”

Doãn Chính Đặc nâng Lê Diệp dậy. Giương mặt cô đã hơi tái, cả người co lại trông như đau bụng dưới, anh vội bế cô lên, đi về giường. Đặt cô nằm xuống, anh kéo chăn đắp cho cô nhưng lại phát hiện ra hai chân cô run bần bật, không biết có phải bị chuột rút do ban nãy quý nôn hay không. Anh sờ trán cô, ướt rượt mồ hôi, anh chưa từng nhìn thấy đáng vẻ đáng thương như thế này của cô, rốt cuộc cũng không đành lòng, anh liền nắm lấy bàn chân cô xoa bóp.

Cảm nhận được cái run rẩy của cô, anh ngừng đầu, “Sao thế này? Chuột rút à?”

Lê Diệp lắc đầu, “Đầu gối hơi đau chút thôi... Không phải chuột rút.”

Anh vén ống quần của cô lên, đầu gối cô ửng đỏ, anh bèn cúi đầu, khẽ thổi vào đó.

Thật ra làm vậy cũng vô dụng, nhưng hành động của anh lại khiến chân Lê Diệp càng run rẩy hơn.

Anh đang xoa bóp chân cho cô thì thím Kim mang sữa vào. Lê Diệp uống hai ngụm nhưng vẫn thấy không thoải mái, cô cố quên cảm giác buồn nôn đó đi, ngồi yên điều chỉnh hơi thở.

Từ từ uống sữa, thấy thím Kim không giấu được cái ngáp ngắn dài, cô liền nói, “Không có chuyện gì nữa đâu, thím Kim đi ngủ đi, cháu đỡ nhiều rồi, một lát nữa là ngủ thôi.”

Thím Kim cũng đã có tuổi, bình thường giờ này là đang ngủ say rồi. Thấy bà không thức khuya nổi, Doãn Chính Đặc ngừng đầu, “Thím đi ngủ đi, có gì tôi sẽ gọi.”

“Vậy cô có chỗ nào không thoải mái thì gọi tôi ngay nhé.”

Lê Diệp gật đầu thì thím Kim mới chịu đi.

Lê Diệp ngồi nhìn Doãn Chính Đặc xoa bóp chân cho mình, tay anh to lại khỏe, chỉ xoa bóp một lát mà da cô đã nóng lên.

“Được rồi.” Cô đề tay anh lại, “Không sao nữa rồi.”

Anh buông tay, đưa mắt nhìn cốc sữa vẫn còn một nửa, “Sao, không uống được à?”

Lê Diệp gật đầu, “Hơi buồn nôn.”

Anh để lui cái cốc sang một bên, “Thế thì đừng uống nữa, nằm xuống nghỉ đi, cũng muộn rồi, ngủ thôi.”

Lê Diệp tựa đầu vào gối, nằm một lát mà vẫn không buồn ngủ, dạ dày thì lại khó chịu, không rõ là muốn nôn hay thế nào.

Thấy cô có vẻ mệt mỏi, anh vịn tới đèn đi, ngồi bên cạnh, “Không ngủ được à?”

Lê Diệp gật đầu. Ra ngoài lâu như vậy, đột nhiên trở về, thay đổi chỗ ở, cô hơi không quen, hơn nữa cơ thể lại không khỏe, có nằm cả đêm chắc cũng không ngủ ngon nổi.

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cô, anh cố không nghĩ gì khác, đưa tay vào trong chăn, cách lớp áo ngủ mà xoa khẽ bụng cô. Lê Diệp run lên, anh lại cúi người, lắng nghe tiếng động bên trong, “Lúc có Hi Hi cũng phản ứng như vậy à?”

Lê Diệp không ngăn anh lại, cô lắc đầu, “Lúc có Hi Hi còn nghiêm trọng hơn bây giờ, hồi đấy uống nước thôi cũng nôn.”

Anh nghe vậy thì lập tức nhủ mày, thì ra lúc mang thai người mẹ lại khổ sở như thế, trước đây thấy Doãn Kính Lam ngày nào cũng ăn đủ loại thịt cá bổ dưỡng, còn nghĩ rằng rất hưởng thụ nữa.

Lê Diệp không muốn oán trách anh, “Không sao, qua giai đoạn này là ổn, giờ chỉ là tạm thời thôi.”

Doãn Chính Đặc chẳng sờ thấy gì, giờ bụng cô còn chưa to, nếu không biết cô có thai thì nhìn cũng chẳng biết được.

Đang được mát xa thì bụng bỗng kêu một tiếng rọt rọt, Lê Diệp hơi xấu hổ, vội vàng đẩy tay anh ra.

Vừa nghe thấy âm thanh đó, anh biết ngay là cô đói. Bữa tối chưa ăn nhiều, vừa nãy còn nôn ra hết, hơn nữa phụ nữ có thai phải ăn nhiều hơn trước, cô đói cũng là bình thường. “Em nằm đây nhé, đợi anh một lát.”, anh đứng dậy luôn.

Lê Diệp liền tóm anh lại, “Anh đừng đi gọi thím Kim, thím ấy lớn tuổi rồi, muộn thế này còn bị dựng dậy, sức thím ấy không trụ nổi đâu.”

Doãn Chính Đặc gật đầu, anh không gọi thím Kim dậy thì ai nấu cho cô ăn đây. Nghĩ một lát rồi anh nói, “Anh xuống bếp xem thế nào.” Nói xong, anh ra cửa. Lê Diệp bảo anh không cần phiền như vậy nhưng anh chẳng thấy phiền toái gì, nửa đêm cô đói, không thể cứ để cô nhịn đói được.

Xuống bếp, anh kiểm tra một lượt. Bữa tối còn dư lại không ít đồ, nhưng món canh gà khiến cô buồn nôn, giờ mà mang lên cho cô khó mà đảm bảo được là cô không nôn tiếp, vậy chẳng phải là họa vô đơn chí sao. Lọc lại một hồi, anh tìm được một đĩa dưa cải chua cay, món này vị hơi nặng, nhưng nghe nói phụ nữ có thai thường thích ăn, thôi cứ lấy ra rồi tính sau.

Com còn dư đã nguội ngắt, anh nghĩ ngợi một lúc rồi lấy điện thoại ra, tìm công thức nấu ăn trên mạng. Có vô vàn thứ hữu ích, anh xem một lúc rồi chuẩn bị bắt tay vào làm.

Theo hướng dẫn, anh đảo đảo khuấy khuấy đến nửa tiếng đồng hồ, nhìn đồng hồ, đoán chắc cô đang đói quặn quại nên anh vội đồ thức ăn ra rồi mang lên phòng.

Cửa mở ra, Lê Diệp đang mơ màng ngủ, nửa tỉnh nửa mơ, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi tiến lại gần, rồi có tiếng anh gọi, “Ăn com này.”. Cô cố mở mí mắt ra, nhìn anh đặt bát xuống mặt tủ đầu giường, rồi anh xoa xoa tay, “Em nếm thử đi.”

Thức ăn còn nóng, anh lại không đi gọi thím Kim... Lê Diệp nhìn anh, trên gương mặt anh vẫn còn treo nguyên vẻ kiêu hãnh. Cô cầm thìa, uống một ngụm canh trứng rau cải. Vị hơi nhạt, nhưng vẫn ổn.

“Em ăn com đi.” Anh đưa bát cho cô, “Tranh thủ còn nóng. Canh thế nào?”

Lê Diệp đưa mắt nhìn bát com rang trứng, dám chắc anh cho dầu quá tay, màu đã ngả nâu nâu. Cô xúc một thìa, cũng may, không tệ như vẻ bề ngoài.

“Cũng được.” Cô nhìn anh, trong ánh mắt anh tràn đầy vẻ chờ mong nên cô đành phải nói, “Rất ngon.”

Anh không nhịn được cười, “Thật không?”

Lê Diệp không ngờ anh lại tự tay nấu com cho mình, mùi vị không tính là ngon nhưng cũng không quá tệ. Canh thanh đạm, ăn xong liền cảm thấy dạ dày thoải mái hơn hẳn, ăn com với dưa cải lại chẳng hề có cảm giác buồn nôn, cô cứ vậy thong thả ăn.

Anh ngồi bên cạnh nhìn, cho đến khi cô ăn hết mới thôi. Nhìn bát đĩa hết sạch, anh vô cùng có “cảm giác thành tựu”, “No chưa? Có muốn ăn nữa không?”

Cô no đến sắp không chịu nổi rồi, “Thôi, no rồi.”

Anh dọn dẹp qua quýt rồi ngồi xuống cạnh cô, “Vậy em ngủ đi.”

Lê Diệp nằm xuống, thấy anh ngồi cạnh mình như vậy thì lại có cảm giác không quen, “Anh cũng về đi, tôi không sao.”

Anh thản nhiên đáp, “Anh ngồi một lát thôi, đợi em ngủ rồi anh về.”

Lê Diệp không biết làm sao, đành nhắm mắt lại rồi chẳng mấy chốc đã buồn ngủ thật. Từ lúc có thai vẫn luôn cảm thấy mệt mỏi, ăn no rồi lại buồn ngủ,

chỉ một lát sau cô đã chìm vào giấc ngủ say.

Thấy cô không nôn ọe nữa, chân cũng không run rẩy nữa, Doãn Chính Đặc mới yên tâm. Sợ mùi thức ăn sẽ ám không khí trong phòng, anh bèn bật điều hòa và thông gió cho thoáng.

Cô ngủ rất say, anh còn sợ tiếng điều hòa sẽ khiến cô tỉnh giấc, nhưng không, cô không hề động đậy.

Anh quay lại, tiếp tục ngồi bên cạnh cô chứ không định về phòng ngủ, như thế chỗ của anh là ở đây vậy. Tựa vào ghế, anh bắt đầu ngắm nhìn cô. Khuôn mặt đầy đặn hơn một chút, nhưng cũng chẳng thay đổi là mấy, cô mới có thai, còn chưa đến giai đoạn tăng cân nhanh. Hình như phải bốn năm tháng mới nhìn thấy bụng. Lần đầu tiên anh biết mình làm bố thì Hi Hi cũng đã một tuổi, anh không được chứng kiến từ đầu đến cuối quá trình mà nhảy luôn đến kết quả. Lần này, anh có cơ hội theo dõi con mình lớn lên từng ngày rồi.

Con của mình...

Nghĩ đến đây, đột nhiên lòng anh lạnh đi. Anh vẫn không dám xác định đây là con mình, vui mừng làm gì chứ. Anh day day mi tâm, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Cô khẳng định chắc chắn đó là con anh, anh cũng tình nguyện tin như vậy, nhưng con quý trong lòng thì cứ một mức quý quá khiến anh không được yên.

Nhìn cô ngủ say, trong lòng anh cuộn cuộn từng cơn sóng...

Có lẽ là quá khát khao, anh cứ vậy mà tình nguyện tin, anh đã quyết định vậy rồi thì sẽ không nghi ngờ gì nữa. Bất kể thế nào, anh cũng xác định rằng anh muốn đứa bé này, giờ phút này, anh nhận nó là con mình.

Ngả đầu vào thành ghế, anh vốn cũng mệt mỏi nhưng sợ về phòng rồi cô lại nôn nên đành ngồi lại đó, thiu thiu một lát rồi ngủ lúc nào không hay.

***

Một đêm bình yên, sáng hôm sau, Lê Diệp tỉnh lại thì bắt gặp Doãn Chính Đặc tựa vào chiếc ghế cạnh giường ngủ. Cô vội lấy chăn đắp lên người anh, ngồi ngủ thế này, đúng là tự đi tìm bệnh rước vào mình mà.

Tối qua ăn no rồi đi ngủ, sáng dậy không còn cảm giác khó chịu nữa, cô đi đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài thay quần áo chuẩn bị đi làm.

Chắc tối qua cũng chật vật nên giờ Doãn Chính Đặc vẫn chưa tỉnh. Tư thế kia của anh chắc chắn là không thoải mái, Lê Diệp định gọi anh nhưng lại sợ phá giấc ngủ của anh. Hơi nghiêng đầu, bất chợt nhìn thấy Hi Hi chạy từ ngoài cửa vào, như thể mấy ngày không được đi nên giờ được thể nhảy nhót vậy, Lê Diệp vội chặn nó lại, “Đừng có chạy lung tung, Hi Hi, cẩn thận ngã đấy con.”

Hi Hi ngủ đủ giấc, tinh thần vô cùng hưng phấn, thằng bé cao giọng, “Bố, mẹ, ăn cơm!”

Còn đang ngủ mê mết, Doãn Chính Đặc bị tiếng hét này đánh thức, anh giật mình chồm dậy, “Mẹ con làm sao?”

Nhìn bộ dạng chật vật của anh, Hi Hi bật cười khanh khách, thằng bé che miệng, nhưng chẳng giấu đi được vẻ cười nhạo.

Doãn Chính Đặc thấy Lê Diệp đang bế Hi Hi thì nhú mày, “Giật cả mình, bị con hù chết rồi!”. Nói xong, anh bỗng rú lên một tiếng, tay ôm cổ, lao đảo lủi về phía sau hai bước rồi ngã vật xuống giường.

“Sao thế?” Lê Diệp vội đặt Hi Hi xuống, bước đến cạnh giường, thấy Doãn Chính Đặc ôm cổ mà mặt mũi nhăn nhó, cô liền hỏi, “Đau cổ hả?”

Tối qua ngửa đầu vào ghế ngủ, lúc đầu anh còn cảm thấy thoải mái nên cứ giữ nguyên tư thế suốt đêm, sáng dậy vừa động đậy đã phát hiện ra cái cổ mình cứng như tượng gỗ, đau buốt kinh khủng. Anh nằm im thín thít, Lê Diệp đành nắn nắn cổ anh, có điều, anh chẳng thấy thoải mái, chỉ rên rĩ kêu, “Đừng, đừng.”

Lê Diệp vội ra gọi thám Kim đi tìm hai miếng cao dán cho Doãn Chính Đặc. Trong lúc nhất thời, anh không cảm thấy chuyển biến tốt nào, đành tiếp tục nằm sấp, hai tay còn không dám nâng lên.

Thám Kim hỏi tại sao anh lại bị nghiêm trọng như vậy, có phải do tối qua ngủ bị sai cổ hay không, Doãn Chính Đặc âm ừ đáp. Lê Diệp trầm nghĩ, vốn dĩ anh không nằm gối, ngủ ngồi trên ghế một đêm, không khó chịu mới là lạ. Trong lòng thầm mắng anh là đồ ngốc, nhưng anh ngủ cạnh mình đến tận hừng đông, cô thật không biết anh vì cái gì nữa, nhưng trong lòng không thể không có chút cảm động.

Cô đi lấy hai cái khăn mặt vào đắp nước ấm, bảo anh coi sơ mi rồi đắp khăn lên cổ anh, chốc chốc khăn lạnh là cô lại đi đắp nước nóng.

Doãn Chính Đặc nằm sấp, khăn ấm thoải mái vô cùng, khiến cả người anh nóng lên. Anh lại đưa mắt nhìn đồng hồ, đã quá giờ cô đi làm, vừa rồi anh còn thấy cô cầm di động ra hành lang, chắc là gọi điện xin nghỉ.

Công việc của cô trong mắt anh là dư thừa, anh chẳng cần cô kiếm tiền về củng cố gia đình, nhưng cô thích nên đành chiều cô. Có điều, giờ cô đang mang thai, lại đúng mùa đông, ngày nào cũng ra ngoài thật sự không an toàn. Cô xin nghỉ nhưng không triệt để, còn anh lại chỉ mong cô xin thôi việc luôn, nếu muốn đi làm thì đợi sinh đứa nhỏ ra rồi tính. Tuy nhiên đó chỉ là kế hoạch trong lòng anh, đúng ra là không thể nói, cô nhất định sẽ phản đối, mà cũng

chẳng ngoan ngoãn nghe lời anh.

Nguyên đầu buổi sáng mà cổ Doãn Chính Đặc vẫn đau đến mức không cựa quậy nổi. Thím Kim bảo anh đến bệnh viện nhưng anh chỉ muốn nằm yên chứ không muốn đi đâu, tối qua không được ngủ ngon mà giấc ngủ lại ngắn, giờ anh muốn nằm lì đấy, vừa hay ngủ bù luôn.

Ngoài trời giăng đầy mây, không lâu sau thì có tuyết, trong phòng lại vô cùng ấm áp, thoải mái. Ăn sáng xong, Hi Hi liền xuống thăm chơi, Lê Diệp ngồi cạnh chơi cùng thằng bé, chốc chốc lại đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc. Anh đang ngủ, thỉnh thoảng còn khe khẽ ngáy.

Hi Hi bỗng chỉ vào bố rồi cười toe toét, Lê Diệp vội nhắc thằng bé nhỏ tiếng lại. Hai mẹ con cứ thế ngồi chơi cùng nhau, thời gian lặng lẽ trôi đến tận trưa.

Tỉnh ngủ, Doãn Chính Đặc ngáp một cái thật to rồi thử nắn cổ. Không đau buốt như hồi sáng nữa, có thể cử động, dù rằng biên độ không lớn.

Thấy anh tỉnh, lại vừa đúng giờ cơm trưa.

Từ lúc Lê Diệp đi, Doãn Chính Đặc cũng không ở lại nơi này mấy, để không bao nhiêu lâu mà chỉ có đám thím Kim quét tước nên vừa hiu hắt vừa quanh quẽ. Hôm nay cả nhà ba người đã đều trở lại, sum họp quanh bàn ăn, vì vậy căn nhà cho cảm giác không giống trước đây nữa, mà tràn đầy hơi ấm.

Sức ăn của Hi Hi rõ ràng là lại tăng lên, thằng bé cầm thìa xúc từng thìa cơm vào miệng, làm Lê Diệp sợ nó nghẹn nên cứ liên tục phải nhắc nó ăn chậm một chút.

Sau bữa trưa, Lê Diệp dẫn Hi Hi đi ngủ. Thằng bé đúng là đang được vỗ béo, nó nằm vật ra cái giường mềm mại, ngáp một cái đến to rồi ôm chân lăn qua lộn lại. Lê Diệp đọc truyện cổ tích cho nó nghe, chắc vẫn chưa hiểu hết nhưng thằng bé vẫn nghe rất chăm chú.

Doãn Chính Đặc vừa đi vừa đỡ gáy, Hi Hi nhìn thấy anh liền vẫy tay, “Bố ơi! Ngủ nào!”

Đi ngang qua cửa, nghe thấy Hi Hi gọi mình, anh liền dừng bước.

Thấy anh không vào, Hi Hi vỗ vỗ xuống giường, cuống quýt kêu lên, “Bố ơi, vào đây, bố!”

Thằng bé cực giỏi khoản âm ỉ, Doãn Chính Đặc đành phải bước vào, đứng cạnh giường. Hi Hi lập tức giơ tay giữ chặt lấy anh, vỗ vỗ xuống chỗ trống trên giường, “Bố, ngủ!”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh Hi Hi, cô cầm quyển truyện cổ tích lật qua lật lại, có vẻ không ý kiến gì.

Hi Hi bắt đầu sốt ruột, cái giọng gọi anh dần như muốn khóc, Doãn Chính Đặc chẳng còn cách nào, đành phải ngồi xuống giường. Thằng nhóc lập tức nhào đến, ôm rịt lấy cổ anh, để dây dây nước bọt lên mặt anh, “Bố, bố ơi ngủ, ôm cái nào.”

Thằng bé càng ngày càng biết quẩn người, Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn Lê Diệp, thấy cô không có phản ứng thì mới ôm Hi Hi nằm xuống. Thằng bé gác luôn chân lên người anh, cái tay nhỏ thì vẫy lia lịa, “Bố, mẹ, Hi Hi.”

Lê Diệp nhìn thằng bé, nằm trong lòng bố và ở cạnh mình, nó như hai đứa trẻ khác biệt vậy. Ở cùng mẹ, Hi Hi rất ngoan, rất nghe lời, ở cùng Doãn Chính Đặc, nó lại vô cùng nghịch ngợm, bướng bỉnh. Vai diễn của bố mẹ sẽ tương ứng với mặt tính cách khác nhau, lúc trước có thai Hi Hi, cô còn lo nó sẽ y lại vào mẹ rồi sinh tính con gái nữa.

Mỗi lần nhìn Hi Hi, trong lòng cô lại cảm thấy áy náy, bởi đã để nó gặp phải quá nhiều sự không trọn vẹn. Nó còn nhỏ mà đã phải trải qua đủ thứ nhấp nhô, cô và Doãn Chính Đặc, đến cùng vẫn chẳng thể cho nó một gia đình hoàn hảo.

Còn đứa nhỏ trong bụng đây, cho đến bây giờ, cô cũng không thể cho nó một tương lai đích xác.

Ôm Hi Hi, lòng Doãn Chính Đặc cũng không ngừng gợn sóng. Có làm bố mới biết, mà giờ trách nhiệm anh phải gánh vác để tăng lên hai lần, anh phải chăm sóc tốt cho mình, vì Hi Hi cần bố, và anh cũng cần có trách nhiệm với đứa trẻ đang lớn lên từng ngày. Anh chỉ có một cơ hội để cho lũ trẻ được thụ hưởng những điều ưu tú nhất.

Thằng nhóc dựa vào vai anh ngủ, Doãn Chính Đặc bèn nghiêng đầu, bắt gặp Lê Diệp cũng đang nhắm mắt giống mình.

Trong khoảnh khắc quây quần đủ cả gia đình, hai người đều có chung cảm giác bùi ngùi, có thể ở bên nhau mà không hề vương chút khúc mắc nào, đến giờ họ mới biết khó có được biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Bố con một cặp

Ngoài cửa sổ, tuyết đang rơi, nghe ra còn có tiếng sột soạt khe khẽ. Hi Hi nằm ngủ giữa hai người, cái miệng nhỏ dẩu lên, trông vô cùng đáng yêu. Tuy có Hi Hi ngăn cách nhưng vẫn thật gần Doãn Chính Đặc, vẫn là trên cùng một chiếc giường, điều này khiến cô có chút mất tự nhiên.

Chẳng ai nhúc nhích, cả hai đều nhắm mắt nhưng thật ra là chẳng ai ngủ được.

Bỗng nhiên, Lê Diệp ngồi bật dậy, làm Doãn Chính Đặc cũng dậy theo ngay, “Sao thế, muốn nôn à?”

Lê Diệp với lấy cốc nước uống một ngụm cho đỡ cảm giác khó chịu, cô lắc đầu, “Không sao.”

Anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại vẫn ngồi yên nhìn cô. Cô đang mang thai vốn đã nguy hiểm rồi, bỗng dưng Hi Hi trở mình, cả tay cả chân đập vào người cô, thấy thế, Doãn Chính Đặc giờ tay tóm thẳng bé trở về, còn trừng trừng nhìn nó. Mí mắt Hi Hi hơi mở ra, nhìn thấy dáng vẻ dữ dằn của anh, nó liền méo máo, ỉ ọ kêu hai tiếng. Cũng may có mẹ xót, Lê Diệp vỗ vỗ mấy cái là thẳng bé lại ngủ tít thò lỏ.

Điều Doãn Chính Đặc lo lắng hiện nay là Hi Hi đã biết đi, lại bắt đầu cái tuổi nghịch ngợm, Lê Diệp mới có thai được tháng đầu tiên, cái thai vẫn chưa ổn định, ngộ nhỡ bị đập mạnh thì quá nguy hiểm. Anh nhìn khắp mặt đất một vòng. Vốn dĩ Hi Hi hay chơi với thím Kim và người làm, nhưng từ sau khi Lê Diệp về, thẳng bé sống chết đòi chơi với mẹ. Kiểu này không thể cho thẳng bé ngủ cùng giường với Lê Diệp được, nó không còn nhẹ nữa, lúc ngủ lại chẳng nằm im, càng đừng nói là lúc tỉnh. Anh bèn xuống giường, đi thẳng sang phòng trẻ con rồi đẩy cái giường bé vào, xếp ngay cạnh phía cô, “Sau này cho Hi Hi ngủ giường của nó, em không thể ôm nó ngủ được.”

“Nó không chịu đâu.” Lê Diệp chẳng nghĩ cũng biết, Hi Hi mà chịu ngoan ngoãn ngủ giường nhỏ là chuyện nằm mơ.

“Không chịu thì chỉ có thể ngủ với anh.” Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn cậu con trai bướng bỉnh, “Nó đập lung tung, nhỡ đập trúng bụng em thì sao? Em cũng phải đề ý đấy, đừng để nó quấy quá.”

“Nó đập thì mạnh là mấy mà, chút chút thôi không sao.”

Doãn Chính Đặc lại cực kỳ cố chấp, “Không được, nó là con trai, ngủ với mẹ mãi sao được.”

Đối với một đứa trẻ hai tuổi thì đó là sự nghiêm khắc quá sớm, Lê Diệp ôm chầm lấy Hi Hi, mặc kệ Doãn Chính Đặc.

Dọn dẹp cái giường bé xong, lại sợ Hi Hi không chịu sang thật, Doãn Chính Đặc đi lấy ít đồ chơi xếp vào. Chỉ có trải đệm trải chăn thôi mà cũng khiến anh toát mồ hôi.

Xong xuôi, Doãn Chính Đặc ngồi ở mép giường, nhìn Lê Diệp ôm Hi Hi, anh nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Đứa này, liệu có phải con gái không nhỉ?”

Lê Diệp nắm lấy bàn tay Hi Hi. Con gái, một từ khiến người ta vừa nghe đã cảm thấy tốt đẹp.

Đoan Đoan đáng yêu theo cách hoàn toàn khác Hi Hi, đương nhiên Doãn Chính Đặc yêu con mình, nhưng nhìn thấy Đoan Đoan thì ắt sẽ mong có được cô con gái xinh đẹp như vậy. Lê Diệp cũng thích con gái, nhưng cô không dám khẳng định đứa con trong bụng mang giới tính gì.

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn Hi Hi rồi lắc đầu, “Chỉ mong đừng có là một tên tiểu quỷ nữa.”

Như là cảm giác đang bị nói xấu, Hi Hi cau mày rồi hất xì một cái rõ to. Hành động của nó đến khoa trương, hất xì một cái mà cả người bật lên, hại Doãn Chính Đặc căng thẳng, giờ tay đẩy nó sang một bên.

Bị đuổi sang một bên, Hi Hi méo máo khóc, làm Lê Diệp phải nắm lấy tay nó, rồi đưa mắt lườm Doãn Chính Đặc, “Anh làm gì mà phải căng thẳng thế, thẳng bé chỉ hất hơi thôi mà.”

Doãn Chính Đặc đứng là bị thẳng bé dọa chết mà, anh bế nó lên, đặt sang chiếc giường bên cạnh, nhét món đồ chơi hình binh sửa, rồi nhìn nó, “Tự ngủ, tự chơi!”

Lê Diệp chẳng biết nói anh thế nào, người lớn tòng ngồng, mà lúc nổi tính trẻ con cũng khiến người ta phải bó tay.

Bé Hi Hi sang xong là cổ anh lại đau. Anh đỡ sau gáy, cảm giác nhức nhối lại đến, anh vội vòng về bên kia giường rồi nằm vật xuống.

Thấy anh như vậy, Lê Diệp không nói anh nữa mà đi lấy khăn ẩm đến chườm cho anh.

“Sau này đừng có ngủ như thế nữa, đúng là làm bừa mà.” Thấy anh không còn ôm cổ nữa là tốt rồi, cô thử xoa bóp chỗ lưng ở ngay dưới gáy cho anh, phần cơ ở đó có vẻ bị căng cứng hơn.

Anh thấp giọng hừ hừ, có vẻ là đau, nhưng cũng có vẻ là thoải mái.

Thấy anh không kêu, cô liền ấn tiếp, thủ pháp xem ra không tồi nên khiến anh dần cảm thấy buồn ngủ. Một lát sau, tiếng ngáy khe khẽ vang lên, Lê Diệp chậm rãi ngừng tay mà anh cũng không phát hiện ra. Anh nằm nghiêng bên gối, miệng cũng há hốc, thế mà còn chē Hi Hi ngủ không hẳn hoi, đúng là bố con một cặp.

Cô kéo chăn đắp cho anh. Ngoài trời tuyết giăng xuống thành cả tầng dày, chẳng mấy chốc đã biến cả khoảng không gian thành một màu trắng xóa.

Lúc đứa nhỏ ra đời, hẳn đã là mùa hè. Không có mưa gió lạnh lẽo, hy vọng nó có một tuổi thơ bình an.

***

Lại đến cuối tuần, Lê Diệp dẫn Hi Hi đến trung tâm thương mại để mua cho nó ít đồ, cũng nhân tiện xem mấy thứ cho đứa trẻ trong bụng.

Trung tâm thương mại luôn rực rỡ sắc màu như vậy, có điều giá cả lại chẳng hề rẻ chút nào. Ngay đến đôi giày trẻ con mà cũng chẳng rẻ hơn của người lớn là bao, tuy là kích cỡ cực nhỏ.

Doãn Chính Đặc đi làm, anh tự đi, còn dặn lái xe và thím Kim đi cùng cô. Hiện giờ, ngoài lúc đi làm là cô còn được một mình, thời gian khác đều có người ở bên cạnh.

Thím Kim cầm một bộ đồ hình con sâu lên, kinh ngạc nói, “Hay thật đấy, quần áo bây giờ nhìn ngộ ghê cơ!”

Hi Hi vừa nhìn thấy đã tóm lấy, còn đòi thò đầu vào trong.

“Bé tí đã thích chùng điện.” Thím Kim nhìn Hi Hi mà không nhịn cười nổi, “Nhưng mà á, sắp làm anh rồi đấy, ông con ạ, con phải nhường em trai hoặc là em gái đấy.”

Lê Diệp nhìn con trai, thằng bé hiểu được mới là lạ. Giờ nó đang là bảo bối của cả nhà, ai cũng đổ dành chỉ một mình nó, không biết sau này đứa thứ hai ra đời, liệu thằng bé có cảm thấy mình bị ra rìa mà ghét luôn đứa em hay không. Có điều, cô và Doãn Chính Đặc sẽ cố gắng cân bằng giữa hai đứa, lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là máu thịt mình, sao có thể bên nhẹ bên nặng được.

Được mặc bộ con sâu, Hi Hi cực kỳ khoái trí, cái vẻ đáng yêu đó khiến những người xung quanh cũng không giấu được tiếng khen. Thằng bé lại chẳng hề xấu hổ, được người người nhìn ngắm mà còn tỏ vẻ đắc ý.

Đang chọn dầu thoa da trẻ em, Lê Diệp chợt nghe thấy thím Kim nhỏ giọng gọi, “Cô ơi, nhìn kia!”

Lê Diệp ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngay một bóng dáng quen thuộc đang tiến về phía mình. Phản ứng đầu tiên của cô là bảo vệ Hi Hi, ánh mắt bắt gặp để lộ ra vẻ đề phòng.

Đi cùng bạn đến đây, Lê Thiên Tổ không ngờ lại chạm mặt Lê Diệp. Đã lâu không gặp, con bé này giờ đã được gả vào nhà họ Doãn, chẳng cần về nhà họ Lê để phải làm kẻ thấp cổ bé họng làm gì, từ đó đến nay chẳng còn thấy bóng dáng. Có điều, vậy cũng tốt, chẳng có ai muốn gặp lại cô ta đâu mà.

“Áy.” Lê Thiên Tổ nhìn Lê Diệp, lại nhìn đứa nhỏ đi cùng cô, giống Doãn Chính Đặc như lột, cô ta thầm cắn răng, “Tôi còn tưởng ai, đây chẳng phải là cháu nuôi nhà mình hay sao, giờ bay lên cảnh cao rồi, trung tâm thương mại đất đỏ như thế này mà cũng đến được cơ mà.”

Lê Diệp không buồn để ý đến cô ta, cô kéo Hi Hi đến cạnh mình rồi tiếp tục chọn đồ.

Thấy cô không để ý đến mình, Lê Thiên Tổ quay sang nói với cô bạn bên cạnh, “Cậu còn nhớ không? Người hại chết Sơ Vũ, chính là vị này này, người ta còn chẳng mấy may hồ thẹn đấy. Mà lại phải nói, ông trời đúng là không có mắt, kẻ làm chuyện xấu mà lại chẳng gặp báo ứng, còn để được đứa con kháu khỉnh, đúng là khiến người ta cảm thấy đời bất công mà.”

Lê Diệp nghiêng đầu nhìn cô ta. Mỗi lần cô ta công kích cô, thì kiểu gì cũng kéo Sơ Vũ vào, tuy rằng bản thân cô đúng là cảm thấy áy náy, nhưng cô không có ý tạo ra chuối bi kịch đó, nếu đồ hết lên đầu cô, thì cô không đời nào chịu nhận tất cả. Cô nhìn cô ta, “Cô thích thay Sơ Vũ lên tiếng theo kiểu bênh vực kẻ yếu như vậy, lại khiến người ta cảm thấy thật kinh ngạc. Lúc chị ấy còn sống, đâu có nhìn ra được là cô có tình cảm sâu nặng như vậy với chị ấy.”

Rõ ràng là đang châm chọc mình, Lê Thiên Tổ nhìn cô chằm chằm, rồi the thé nói, “Đương nhiên quan hệ giữa tôi và chị ấy tốt rồi! Hai chúng tôi là chị em hẳn hoi! Còn cô thì là cái thá gì chứ, đứa con hoang được nhặt về thôi! Đương nhiên cô không thể hiểu được tình cảm giữa chúng tôi rồi!”

Cầm một lọ dầu lên, Lê Diệp đọc tờ nhãn, lại thản nhiên nói, “Đúng là tôi không thể hiểu được thật, nhưng tôi chỉ nhớ, hồi trước, bạn của bà tặng hai miếng vải, vì bà cho Sơ Vũ miếng cô thích, nên cô dùng dùng lấy kéo cắt nát bộ quần áo chị ấy mới may xong. Hồi đó, Sơ Vũ khóc nức nở, đến giờ tôi vẫn còn nhớ.”

Bị nhắc lại chuyện cũ trước mặt mọi người, Lê Thiên Tổ xấu hổ đưa mắt nhìn đám bạn, lại lấp bắp nói, “Ai bảo thế, cô đừng có nói linh tinh!”

“Linh tinh hay không, trong lòng đương sự là rõ nhất.” Lê Diệp cười cười, rồi nhìn cô ta, “Nếu Sơ Vũ ở trên trời có linh, chị ấy sẽ trả thù người từng hại mình, vậy thì tôi nghĩ, tôi không nên là người sợ hãi nhất.”

Thấy cô ta biến sắc, Lê Diệp nghiêng đầu, “Lần Sơ Vũ bị ngã, tôi nhớ là đã nghe nói, có người đứng ở đằng sau đẩy chị ấy. Cô nói xem là ai? Cô với Sơ Vũ thân nhau thế thì lúc chị ấy bị thương, nếu không phải do số may thì trên mặt đã có sẹo rồi, chắc cô cũng đau lòng thay cho chị ấy nhỉ?”

Ánh mắt Lê Thiên Tổ lập tức né tránh, cô ta quay đầu lại khoác tay bạn, “Đừng ở đây nói nhiều với cái người này nữa, điên điên khùng khùng, đúng là không thể nói lý lẽ được mà...”

Thấy Lê Thiên Tổ máy móc kéo bạn đi, thím Kim cũng nhìn ra được nỗi bất an của cô ta, thím liền bấu môi, “Nói chuyện thất đức thật đấy, không ngờ mặt mũi sáng sủa thế mà lòng dạ lại độc địa, nói người lớn rồi còn nói sang cả đứa nhỏ, đúng là quá đáng.”

Lê Diệp chẳng buồn liếc nhìn cô ta thêm, nếu cô ta không chạm đến giới hạn của cô thì cô cũng chẳng muốn tranh cãi với kẻ hai mặt đó. Hồi trước, Sơ Vũ là tâm điểm chú ý của cả nhà, các cô gái của nhà họ Lê khó tránh khỏi cảm giác hâm mộ và ghen tị. Bản thân cô tuy không tính là người nhà họ Lê, nhưng nhìn thấy một Sơ Vũ hoàn hảo như vậy thì trong lòng cũng thầm so sánh, có điều, cô chưa từng oán hận cô ấy. Con người có số mệnh, cô có chốn trú chân ấm áp, được bà nội chăm sóc, không còn gì để cảm thấy không thỏa mãn cả. Thế nhưng, Lê Thiên Tổ thì lại không nghĩ vậy. Xuất thân của cô ta chẳng kém gì Sơ Vũ, vì vậy, bị đẩy ra phía sau là điều cô ta không thể chấp nhận được. Công khai hay âm thầm, thì cô ta cũng đã không ít lần tranh giành hay kiếm chuyện với Sơ Vũ. Có một số chuyện, người ngoài nhìn thấy cũng chẳng nói được gì, dù sao cũng là con gái mới lớn, ít nhiều cũng có lòng hiếu thắng. Còn trong mắt Lê Diệp, con người kia đáng sợ đến mức nào, cô vẫn luôn biết rõ. Rồi khỏi nhà họ Lê, cô không bao giờ muốn quay trở lại nữa, chính là vì có thể cách xa kẻ độc ác như Lê Thiên Tổ.

“Cô à.” Thím Kim có vẻ tức giận, “Đừng để ảnh hưởng tâm trạng, đợi về nhà tôi nói với cậu ấy, để cậu ấy tính sổ với cô ta.”

Lê Diệp cười cười, lại có vẻ không bận tâm, “Không cần đâu thím, nếu mà chuyện đó làm ảnh hưởng đến tâm trạng thì nhắc lại làm gì nữa... Đì thôi, mình còn phải mua cho Hi Hi hai bộ quần áo nữa, chẳng bé lớn nhanh quá.”

Thím Kim cùng cô đi chọn quần áo, trong lòng lại nghĩ, chẳng trách Lê Diệp không lui tới nhà họ Lê, có nhà đẻ như vậy thì chẳng khác nào kẻ thù, không về là đúng. Nhìn cái điệu bộ của Lê Thiên Tổ thì Lê Diệp như cái gai trong mắt cô ta vậy, chẳng biết là thù hằn cái gì. Vừa rồi Lê Diệp đã khiến cô ta một phen sững sờ rồi, nghe Lê Diệp nói thế, Lê Thiên Tổ lại là người lòng dạ hiểm ác, cô ta không ghi thù mà giờ trở lại sau lưng mới là lạ.

Mua đồ xong, tài xế và thím Kim cùng xách túi lớn túi nhỏ lên xe, rồi mấy người cùng nhau về nhà.

Đứng phía trong cánh cửa kính, Lê Thiên Tổ nhìn theo chiếc xe kia, sắc mặt khó coi, ánh mắt lạnh buốt...

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, lúc trước thì Sơ Vũ đẻ đầu mình, cuối cùng cũng đợi được ngày cô ta chết, mình lại là cô con gái xuất chúng nhất nhà họ Lê rồi. Cô ta thậm chí còn nghĩ, Doãn Chính Đặc chắc chắn sẽ trở thành vị hôn phu của mình, nhưng không ngờ rằng, Lê Diệp lại một bước xen ngang. Lê Diệp còn chẳng được tính là người nhà họ Lê, xuất thân thấp kém như vậy mà lại trèo lên đầu mình. Đúng là không thể chấp nhận được.

Lê Thiên Tổ lắc lắc đầu, cô ta không cho phép chuyện như thế này tiếp tục diễn ra. Cô ta thề, không thể để người khác đẻ đầu mình mà tác oai tác quái nữa, cô ta tuyệt đối không cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Người đàn ông mang thù

Giờ ăn tối, Doãn Chính Đặc cũng vừa lúc trở về cùng với một hộp điểm tâm ngọt. Đặt lên bàn, đi rửa tay, anh bắt chọt bắt gắp Lê Diệp đang có vẻ bận bịu trong bếp. Cô đang dạy thím Kim cách nướng sườn dê, thím Kim tuy đã làm bếp cả mấy chục năm nhưng sở trường chỉ có đồ ăn kiểu Trung, còn với đồ Âu thì hoàn toàn xa lạ. Thấy cô không biết nghe lời, Doãn Chính Đặc đứng ngoài cửa hắng hắng giọng, “Lê Diệp, em ra ngoài đi.”

Thím Kim lập tức nói, “Đúng, đúng, chỗ này nặng mùi khói mùi dầu, cô ra ngoài đi, đừng nướng nữa.”

Thật ra bây giờ Lê Diệp lại không cảm thấy nặng mùi dầu mỡ chút nào, cái mùi bốc lên từ sườn dê nướng khiến ngón tay cô không thể yên được.

Doãn Chính Đặc nắm lấy cổ tay cô rồi dắt cô ra ngoài, “Đi rửa tay rồi ra ăn cơm.”

Lê Diệp đành phải gọi Hi Hi tới, đưa nó đi rửa tay, lúc quay lại, bàn đã đầy ắp đồ ăn.

Hi Hi cầm luôn cả miếng sườn lên, há miệng cắn nhồm nhoàm, khoe miệng dính đầy dầu.

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn đồ ăn trên bàn, sáu món mặn, một món canh, tất cả đều thanh đạm ít dầu, chỉ có sườn dê nướng là nhiều dầu nhất. Anh ngẩng đầu nhìn thím Kim, “Sao lại làm món nhiều dầu thế này thím?”

Đừng nói là Lê Diệp đang ghen, ngay cả người bình thường cũng cảm thấy vị tanh nồng của thịt dê quá nặng.

Thím Kim vội vàng nói, “Xin lỗi cậu, tôi...”

Lê Diệp liền nói, “Là tôi mua đấy... Tôi bảo thím Kim làm, tự dung hôm nay thêm ăn.”

Lúc chiều đi siêu thị mua đồ ăn với thím Kim, nhìn thấy sườn dê, không hiểu sao cô lại muốn ăn. Thím Kim cũng nói sợ cô không chịu được mùi vị nặng, nhưng cô không quản được cái miệng và bàn tay mình.

Nghe cô bảo muốn ăn, Doãn Chính Đặc không nói gì nữa. Trước đây, hồi Doãn Kính Lam có Doãn Doãn, anh thấy chị ấy sáng kêu ô mai mùi kinh, nửa đêm thì lại đòi ăn, kết quả là khiến người nhà phải nửa đêm nửa hôm mò ra đường đi mua ô mai về. Phụ nữ, nhất là phụ nữ có thai, muốn gì được nấy,

chỉ cần tâm trạng cô ấy tốt thì muốn làm gì cũng được. Xiên một miếng sườn, Doãn Chính Đặc lại lấy khăn tay thấm bớt dầu trên mặt, cắt thịt rồi mới đặt trước mặt Lê Diệp.

Hi Hi lại giờ tay ra với, Doãn Chính Đặc lập tức kéo cái đĩa lại rồi liếc nhìn nó, “Trong đĩa con có rồi cơ mà?”

Mặc kệ chỗ thức ăn chất như núi trong đĩa, Hi Hi cứ nằng nặc đòi đĩa thịt bố đang giữ, bàn tay mồm mồm với với mãi không thôi.

“Cái gì cũng đòi.” Doãn Chính Đặc khẽ lườm nó, “Con có thích tết mông không hả?”

Hi Hi đợi đến sốt ruột, thẳng bé vỗ vỗ bàn, bị bố dọa, nó lập tức quay ra nhìn mẹ, ra vẻ ầm ỹ chỉ vào Doãn Chính Đặc, “Hừ, bố hừ!”

Lại còn học được cái trò nách leo, đúng là không biết trên dưới!

Thấy anh vẫn cứ gườm gườm nhìn Hi Hi, Lê Diệp bèn lấy đũa gấp một miếng thịt trong đĩa của anh rồi đút cho Hi Hi. Được ăn miếng ngon, thẳng bé lập tức chớp chớp, còn ra vẻ đắc ý với Doãn Chính Đặc.

Hai mẹ con một bè. Doãn Chính Đặc nhìn thẳng nhóc búống bình, chẳng trách người ta hay nói con gái như chiếc áo bông nhỏ, hiểu chuyện mà lại ngọt ngào, con trai thì chỉ được một phần, còn bé mà đã biết chống đối bố. Hiện giờ Hi Hi vẫn còn nhỏ, sau này nó trưởng thành, còn anh thì già đi, không biết thẳng nhóc có cười lên đầu lên cổ mình mà tác oai tác quái không nữa.

Thấy anh so đo đến cả miếng thịt, Lê Diệp cũng xắt cho anh một miếng. Rõ ràng là người đàn ông trưởng thành rồi mà sao vẫn cứ như đứa trẻ con vậy. Vừa đút cho Hi Hi, cô cũng vừa ăn phần của mình. Hôm nay tâm trạng thoải mái, lại chẳng thấy dạ dày không thoải mái, ăn cơm ngon lành hơn hẳn. Thím Kim đứng bên cạnh liên tục thêm cơm thêm canh cho cô, còn sợ cô ăn không đủ ngưỡng dinh dưỡng chuẩn.

Ăn cơm xong, thím Kim mang món điểm tâm ngọt Doãn Chính Đặc mang về ra để lên bàn. Bánh trứng còn ấm, một hộp đủ vị, Hi Hi vội vàng vàng giành lấy, cắn nhồm nhoàm mấy miếng liền.

Quyết định không để ý đến thẳng nhóc này nữa, Doãn Chính Đặc quay sang ngóng trông cô con gái sắp chào đời, rồi sẽ dạy dỗ nó từ đầu, nhất định phải đáng yêu, ngoan ngoãn, chứ không như thẳng quỷ Hi Hi.

Đang nghĩ ngợi thế, thì mu bàn tay chợt âm ỉm, anh cúi đầu nhìn, hóa ra Hi Hi ụp một cái bánh trứng lên tay anh. Không biết thẳng nhóc thật sự biết lỗi hay là sợ ai nằng, nó mếu máo, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn anh.

Lê Diệp vội đưa khăn lau tay cho Doãn Chính Đặc, nhìn sắc mặt anh như vậy nhưng vẫn bình tĩnh nói, “Hi Hi không có phá bình đâu, nó chỉ muốn đưa cho anh một cái bánh thôi.”

Doãn Chính Đặc lau sạch tay, đưa mắt nhìn Hi Hi. Bị thẳng bé nhìn như vậy, đừng nói là nó muốn đưa bánh cho anh, nếu nó thật sự gây sự, thì anh cũng chẳng nổi gì nữa. Xoa xoa cái đầu nhỏ, Doãn Chính Đặc bế thẳng bé lên, “Ăn no chưa?”

Hi Hi gật đầu, xem chừng xấu hổ mà nép vào lòng anh.

Bắt gặp điệu bộ đó của thẳng bé, Doãn Chính Đặc lập tức thay đổi lập trường, anh trầm nghĩ, mình không nên cảm thấy con trai chỉ biết gây chuyện chứ không đáng yêu như con gái, thật ra, bình thường Hi Hi cũng rất khiến người ta phải cưng chiều thẳng bé. Khẽ hôn thẳng bé một cái, rồi Doãn Chính Đặc dẫn nó lên tầng.

Đến tối, Lê Diệp tắm rửa sạch sẽ cho Hi Hi, thay quần áo rồi dỗ thẳng bé ngủ. Doãn Chính Đặc ngồi bên cạnh dùng máy tính, anh không nói tiếng nào, mà Lê Diệp cũng không bảo anh ra ngoài.

Làm xong việc, Doãn Chính Đặc đứng dậy. Hi Hi đang ngủ, chân tay giang lung tung, tướng ngủ đến xấu nhưng có vẻ ngủ cực say giấc. Anh cẩn thận bế thẳng bé lên rồi đặt sang chiếc giường nhỏ bên cạnh. Hi Hi hơi cựa quậy nhưng không hề tỉnh dậy.

Anh chỉ mới động vào Hi Hi thôi mà Lê Diệp đã quỳnh lên, đàn ông chân tay cứng quèo, vốn luôn khiến người ta bận tâm.

Giảm đèn đi, Doãn Chính Đặc ngồi ở một bên giường, anh nhìn Lê Diệp, “Hôm nay em gặp Lê Thiên Tổ à?”

Lê Diệp biết, là thím Kim nói với anh. Tuy rằng từ trước đến giờ, mỗi khi gặp con người kia là chẳng có chuyện gì tốt đẹp, nhưng tính số lần thì quá nhiều nên chẳng có cảm giác gì nữa, cô thân nhiên nói, “Con người cô ta là vậy mà, mồm miệng độc địa.”

“Sao không nói cho anh biết?”, Doãn Chính Đặc nhủ mảy. Anh và Lê Thiên Tổ không hay qua lại, ấn tượng của anh với cô ta cũng chỉ như với người ngoài. Trong mắt người khác, con cháu nhà họ Lê luôn vô cùng đoan trang, lễ phép, nhưng phía sau thế nào, thì lại cần phải quan sát ở một mặt khác.

“Nói cho anh thì anh định thế nào?”, Lê Diệp khẽ cười, “Anh đâu có đi cãi nhau được, anh là đàn ông, cô ta là phụ nữ, hơn nữa, lại còn là một người phụ nữ cực kỳ phiền phức.”

Doãn Chính Đặc dựa vào gối, “Cãi nhau? Anh còn sợ phí hơi đây...”

Nhìn anh nghịch món đồ chơi của Hi Hi trong tay, nhưng trong mắt lại là sát khí khác thường, Lê Diệp chỉ lo, hiện giờ hai người họ không chừng vẫn đang gặp nguy hiểm, kết thêm thù oán chẳng phải là việc làm sáng suốt. Nhưng Doãn Chính Đặc lại không nghĩ vậy, anh không nói gì, nhưng đôi mắt thì không

chóp lấy một cái, dáng vẻ như đang suy nghĩ đến xuất thần.

“Doãn Chính Đặc.”, Lê Diệp sợ anh hành động thiếu suy nghĩ, “Thêm một chuyện không bằng ít đi một chuyện, cuộc sống của chúng ta hiện giờ đủ loạn lắm rồi.”

Doãn Chính Đặc lại nhếch môi cười, “Loạn, có thể là vì không đủ ác, nên mới có người cảm thấy càn quấy cũng không mất gì.”. Nói xong, anh gồng đầu lên cánh tay, “Em không phải lo, ngủ đi, tạm thời sẽ không có chuyện gì đâu, tại vì anh vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào.”

“Tôi tránh cô ta là vì cô ta không phải người biết tốt xấu.”, Lê Diệp nhìn anh, nhắc nhở lần thứ hai.

Bản thân cô sợ có chuyện, Lê Thiên Tổ vẫn luôn nhắm vào cô, cô cũng không thích con người xấu tính đó, nhưng giờ cô có Hi Hi, trong bụng còn có một đứa nhỏ nữa, cô thà rằng mình chịu thiệt chứ không muốn đối đầu với người ta để rước phần nguy hiểm về, chẳng khác nào dẫn theo lũ trẻ vào chỗ không an toàn.

Doãn Chính Đặc đặt cái nệm vù cao su xuống, nghiêng đầu, “Hắn là phải để cho cô ta tránh mình mới đúng...”.

Lê Diệp lay lay anh, “Này, anh đừng làm bừa, con người cô ta, chuyện gì cũng có thể làm được đấy...”.

Trả lời cô, chỉ có tiếng ngáy khe khẽ.

Lê Diệp bực bội tét anh một cái. Cố chấp, cứng đầu cũng được, nhưng sao cứ nằm lì ở đây mà ngủ ngon lành, gọi thế nào cũng không phản ứng, thật đáng ghét.

Cô lại gọi anh mấy lần nữa, anh vẫn không có phản ứng gì, ngày càng lúc càng to. Trước kia cô không phát hiện ra tật xấu này của anh, giờ thì chẳng những anh có tính trẻ con, mà lại vô cùng có phong cách của một ông chủ.

Nghe thấy tiếng thở đều đều ở bên cạnh, khóe miệng Doãn Chính Đặc bỗng nhếch lên...

Lúc không muốn đi, anh không đi, khi muốn chinh đồn người nào đó, anh chắc chắn sẽ chinh đồn.

Có điều, uy phong dáng cao chỉ được trong chốc lát, rồi nhanh chóng bị Hi Hi dập tắt ngọn lửa khí thế. Không biết đêm nay dính tà gì, mà thằng bé mới ngủ được có một lát đã khóc thét lên, vịn chặt vào thành giường gọi mẹ, như thể chỉ một lát nữa thôi là mẹ con chia lìa vậy.

Lê Diệp tỉnh dậy, vội vàng bế Hi Hi sang cạnh mình rồi nhẹ nhàng dỗ thằng bé. Vỗ về Hi Hi xong, Lê Diệp lại quay sang nhìn Doãn Chính Đặc đang khó chịu vì buồn ngủ, “Anh về phòng anh ngủ đi.”.

Anh xoay đầu sang một bên, vất tay lên trán, làm như không nghe thấy gì, cứ thế ngủ tiếp.

Lê Diệp ru Hi Hi một lát là thằng bé đã ngủ say lại. Cách thằng bé, cô đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc. Có vẻ anh không sợ chật, Hi Hi ngủ không nằm im, lúc trước anh còn lo nó quấy rầy anh ngủ, giờ bảo anh đi anh cũng không đi.

Những ngày tháng trước mắt, chẳng thể nói được là tốt hay xấu. Thì ra, mọi kế hoạch đã bị tình huống phát sinh bất ngờ phá hủy. Cắt đứt không được, đành phải đi bước nào tính bước ấy, thuận theo tự nhiên, phó mặc cho số phận vậy.

***

Sáng hôm sau, tất cả mọi người được chiêm ngưỡng một cảnh tượng thú vị...

Hai bố con cùng một tư thế ngủ, đầu lệch sang một bên, một tay giơ trên đỉnh đầu, một tay nắm hờ bụng ở cạnh sườn, hai chân giang rộng, một chân vào trong, một chân ra ngoài.

Thím Kim vừa bước vào đã cười không dứt nổi. Lê Diệp được thím Kim gọi vào, nhìn hai bố con ăn ý như vậy thì cũng không giấu được nụ cười. Cô lấy đi động ra, chụp cho hai bố con một kiểu làm kỉ niệm. Hiện giờ, Hi Hi vẫn ngày ngày lớn lên, có lẽ không bao lâu nữa, chiếc giường này sẽ chẳng còn đủ cho ba người họ.

Bữa sáng khá phong phú. Thu xếp xong, Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp đi làm, còn Hi Hi ở nhà, cũng tạm coi là nghe lời thím Kim.

Tuy không muốn Lê Diệp đi làm, nhưng Doãn Chính Đặc không so đo với cô. Cô chịu quay về nhà ở đã là quá tốt rồi, đến gần lúc sinh đứa nhỏ, cô sẽ tự khắc xin nghỉ việc.

Đưa cô đến nơi, Doãn Chính Đặc nhìn theo bóng cô đi vào trong, dường như lại nhớ tới hồi mới kết hôn. Lúc đó, mỗi ngày đều đưa đi đưa về, tuy rằng cô chưa từng bộc lộ tình cảm với anh, nhưng anh biết, và cũng có thể xác định, cô là vợ anh, anh không buông tay, cả đời này, cô mãi là vợ anh. Còn hiện tại, với tương lai trước mắt, anh không suy nghĩ quá xa xôi. Anh có cô và con ở bên cạnh, có thể duy trì được sự cân bằng đó bao lâu hay bấy lâu, chỉ là anh không dám chắc.

Đưa cô đến nơi đến chốn xong, anh quay đầu xe đi ngược lại.

***

Nhà họ Lê.

Hẹn đám bạn xong, Lê Thiên Tổ lái chiếc xe thể thao mới ra ngoài.

Cả quãng đường dài vẫn thuận lợi, nhưng khi đến gần điểm hẹn, thì đúng đoạn hẻm lánh bị mấy chiếc xe chặn lại. Cô ta hoảng hồn, trên xe chỉ có một mình, liếc mắt nhìn túi xách, cái túi giá hai mươi mấy vạn, bên trong còn có không ít tiền mặt và trang sức đắt giá, sợ bị cướp sạch, cô ta vội vàng định vòng xe chạy trốn.

Bỗng “đồng” – một tiếng, đuôi xe đâm vào một chiếc xe khác, người trên xe lập tức bước xuống. Thấy mình bị tập kích trước sau, biết ngay là chuyện chẳng lành, cô ta khóa cửa xe, cuống cuống moi đi động ra cầu cứu.

Đối phương có đến bảy tám người, chẳng mấy chốc đã vây quanh xe cô ta. Một tên có vẻ bặm trợn nhất đập đập cửa xe của cô ta, “Bỏ điện thoại xuống cho tao! Mày đâm hỏng xe bọn tao rồi, đền tiền ngay, không thì có gọi giời đến cũng đừng hòng chạy được!”

“Tránh ra! Tôi không đâm các anh, là các anh chặn đường phía sau tôi thì có!”, Lê Thiên Tổ ôm chặt túi xách, liếc nhìn điện thoại, vừa có tín hiệu, cô ta đang định kêu cứu thì chợt nghe thấy hai tiếng lách cách, khóa cửa xe tự động mở ra. Cửa xe bị đám người kia giữ chặt rồi mở ra, khiến cô ta kinh hãi.

Tên kia giơ một thứ nho nhỏ lên, nở nụ cười đắc ý với cô ta, “Lợi hại chưa, cái này gọi là thiết bị nhiễu sóng, lúc mày khóa cửa, tao chỉ cần ấn một cái là xe mày coi như không khóa rồi.”

Lê Thiên Tổ nhìn họ tới gần, cả đám đàn ông, sức lực hơn hẳn, cô ta đành la to, “Tôi cho các anh tiền, tôi cho các anh tiền!”

Một tên trong số đó chẳng thèm cho cô ta cơ hội, “Muộn rồi... Giờ bọn tao không những muốn tiền, mà còn muốn mạng nữa!”

Lê Thiên Tổ sợ đến mức hai chân mềm nhũn, giọng nói nức nở, “Nhà tôi có tiền, tôi xin các anh đừng làm hại tôi! Tôi có thể cho các anh nhiều tiền hơn nữa!”

Mấy tên kia không thèm nghe cô ta nói, có tên tóm tóc cô ta, động tác cực kỳ thô bạo.

Nghĩ chắc mình xong đời rồi, tiếng cười đáng sợ và hành động xô đẩy của mấy tên kia khiến Lê Thiên Tổ như phát điên, cô ta bịt chặt hai tai, “Tôi cho các anh tiền là được rồi mà, các anh ra giá đi, tôi van các anh thả tôi ra!”

Mấy tên đó có vẻ như không mấy hứng thú với tiền vậy, chẳng nói gì, chỉ vây quanh không cho cô ta đi, có tên ra tay nặng, kéo trễ cả áo của cô ta.

Đây không phải là tình hình tốt, Lê Thiên Tổ rất muốn tìm cơ hội chạy trốn nhưng lại bị vây chặt không một lối thoát, cô ta chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chịu nhục.

Đùa giỡn đủ rồi, một tên đến gần cô ta, cười bằng cái giọng dung tục, “Anh bảo này, nếu mọi người đã gặp nhau rồi thì cũng là cái duyên, nào, chơi với bọn anh một lúc nào...”. Hắn lôi cô ta đi về phía chiếc xe khiến Lê Thiên Tổ hoảng hồn, gào thét ầm ĩ mà xung quanh chẳng thấy có ai đi ngang qua, lèo tèo có cái xe phóng qua, cô ta kêu khản cổ mà người ta cũng chẳng nghe thấy gì.

Chiếc xe van được mở ra, một tên lòi xềnh xệch cô ta đến rồi nhét vào khoang phía sau. Mấy gã đàn ông nhéo nhéo áo quần cô ta, “Nào, nào, để anh chơi với em trước nhé! Đừng có bướng, trong tay anh có dao đấy, đâm em bị thương thì thật không hay rồi...”. Nói xong, một tên rút con dao găm từ trong túi ra, lưỡi dao sáng bóng, sắc lẹm đến dọa người. Mũi dao lướt khê từ mặt đến cổ Lê Thiên Tổ khiến cô ta không dám nhúc nhích, còn chẳng dám mở mồm xin tha, vì nói là phải động đậy, ngộ nhớ hẳn run tay, cô ta chẳng chết thì cũng bị phá hủy nhan sắc. Cô ta hoàn toàn bất động, những người xung quanh chơi đùa vô cùng hưng phấn, tiếng cười nào cũng đầy vẻ cợt nhả, dữ dằn.

Lê Thiên Tổ cảm thấy mình không cứu được rồi, chắc có lẽ hôm nay sẽ tàn đời ở trong này, quần áo cũng bị lôi lôi kéo kéo tuột gần hết. Cô ta ôm mặt, không dám đối diện với chuyện sắp xảy ra, chỉ biết gào khóc thất thanh.

Một lúc lâu sau, cả đám người không ai động tay động chân, cô ta đưa mắt lên nhìn thì phát hiện đến một nửa số người đã không còn ở đó nữa. Cô ta lại liếc nhìn một gã đàn ông cạnh đó, trông có vẻ rất hứng thú với biểu hiện của cô ta, hắn vừa hút thuốc vừa nhìn cô ta, “Biểu hiện phấn kích của cô em vừa nãy, bọn này chụp lại hết rồi. Cô em mang hai trăm vạn đến chuộc, bằng không bọn này sẽ cho lên mạng, hoặc là bán cho báo lá cải, cô em thích cái nào?”

Lê Thiên Tổ rét run, “Đừng, đừng, cầu xin anh! Tôi đi xoay tiền ngay, xin anh đưa anh cho tôi!”

Mấy tên bỏ cô ta ra rồi để cô ta ở bên ngoài xe, còn đưa cho cô ta một tờ giấy, “Chuẩn bị đủ tiền thì gọi vào số này... Nếu mày báo cảnh sát hoặc kẻ ra, đừng trách bọn tao vô tình.”

Trông thấy đám người đi khuất, Lê Thiên Tổ mới dám gào lên, đến nỗi cổ họng đau rát... Giờ trong người cô ta không có tiền, cũng chẳng có lấy một bộ quần áo tử tế, bộ dạng này mà bị người ta nhìn thấy thì cô ta không thiết sống nữa.

Người đi đường chẳng ai để ý đến cô ta, cô ta vội chạy về xe, tìm được một cái chỗ để quây mình thì mới may ra thoát được cảnh te tua về nhà. Bị giày vò cả buổi, cô ta kiệt sức, lại chẳng thể gặp ai trong bộ dạng này, chỉ đành có thể quay về nhà.

***

Ở công ty, Doãn Chính Đặc đang xem tài liệu thì di động đổ chuông.

Anh đưa mắt nhìn rồi bắt máy, “Thế nào rồi?”

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười đắc ý của Vương Mạnh, “Đương nhiên là phải làm tốt rồi! Con bé kia đắc tội với anh Doãn, tôi chắc chắn phải dùng chiêu độc nhất để đối phó với cô ta!”. Nói thế xong, anh ta lại tiếp tục hăng say kể, “Tôi gọi mấy anh em đến chặn đường cô ta, ép cô ta chụp mấy kiểu ảnh mát mẻ, chỉ cần thế thôi là cô ta vĩnh viễn nằm trong tay chúng ta...”

Sau khi biết Lê Thiên Tố gây sự với Lê Diệp, Doãn Chính Đặc quyết định phải trị cái thói xấu đó của cô ta, người thích hợp nhất mà anh có thể nghĩ đến, cũng chỉ có tay Vương Mạnh với những mối quan hệ xã hội nhặng nhịt.

“Sếp này.”, Vương Mạnh và anh cũng coi như chỗ quen biết, anh ta cười khà khà hai tiếng, “Anh có muốn xem chỗ ảnh đấy không, chụp cực rõ nét, con bé đó trông cũng ngon ra phết.”

“Xử lý sạch sẽ một chút, đừng gây phiền phức cho tôi.”, Doãn Chính Đặc cúp máy, chẳng buồn nghe anh ta làm nhảm. Anh gối đầu lên cánh tay, tựa lưng vào ghế, giờ này, chắc là Lê Diệp và Hi Hi đã ngủ trưa... Anh hơi muốn về nhà xem, nhưng thật sự không thể về được. Có thể có người khiến mình nóng ruột nóng gan lúc nào cũng muốn nhìn thấy, là hạnh phúc, nhưng e cũng là bất hạnh.

***

Vài ngày sau.

Chuẩn bị xong tiền, Lê Thiên Tố liền gọi điện cho đám người kia.

Đối phương sợ cô ta giở trò nên yêu cầu cô ta để tiền vào túi xách rồi đặt ở tủ giữ đồ trong trung tâm thương mại. Cô ta cũng làm theo, đồng thời, cảnh sát và cô ta cùng ngồi đợi ở một nơi bí mật gần đó. Mãi mà vẫn không có người xuất hiện, mà những người xuất hiện thì lại chẳng có điểm gì đáng nghi. Một lúc sau, rốt cuộc cũng có một người đàn ông đội mũ xuất hiện. Anh ta đi đến cạnh tủ đồ, đang đưa tay định mở cửa thì mấy viên cảnh sát cùng xông lên tóm lấy hắn. Có điều, qua quá trình tra hỏi, thì ra đó không phải là kẻ xấu, anh ta chỉ muốn mở ngăn tủ bên cạnh mà thôi.

Như vậy, vừa bỏ lỡ cơ hội mà lại còn bại lộ, Lê Thiên Tố vô cùng sốt ruột. Quả nhiên, một lát sau, điện thoại của cô ta đổ chuông.

Gã kia đứng ngay gần đó, nhìn thấy cảnh sát lao ra bắt người thì đoán ngay là Lê Thiên Tố báo cảnh sát, cô ta không cam lòng phải ăn quả đắng này.

“Con đi, mày báo cảnh sát phải không?”, đối phương hung hăng buông thêm một câu nữa, “Mày cứ chờ xem!”.

Lời nói của gã đó khiến từng giây từng phút của Lê Thiên Tố trôi qua trong bất an. Báo cảnh sát đúng là mạo hiểm, nhưng cô ta không muốn những kẻ kia có thể lấy được tiền của mình. Cô ta ở lại trung tâm thương mại cả ngày cũng không có thu hoạch gì, xem ra đối phương không muốn đến nữa, cảnh sát rút đi, cô ta đành phải về nhà.

Có điều, ngay nửa tiếng sau, tiêu đề cháu gái nhà họ Lê chụp ảnh lỏa lồ hiện trên khắp các trang báo mạng, lướt xem không ngừng tăng lên.

Trong lúc nói chuyện phiếm với những người khác, Lê Diệp mới nghe được tin này. Cô vội bật máy tính lên xem. Mấy trang mạng lớn vì sợ ảnh hưởng không tốt nên đều làm mờ đi, nhưng số lượng ảnh thì rất nhiều, mà lại còn vô cùng hoàn chỉnh. Như sợ có ai đó không biết Lê Thiên Tố, họ còn dùng phông chữ cực to, cực đậm để diễn giải thân phận và danh tính của cô ta.

Phản ứng đầu tiên của Lê Diệp là nghĩ Doãn Chính Đặc làm. Anh là người thù khá dai, đừng nói là Lê Thiên Tố, ngay đến Lê Diệp cô mà chọc giận anh thì cũng không thoát được sự trừng phạt của anh. Chẳng thể phân rõ là mừng hay tức giận nữa, hoặc là có chút thương xót. Nhà họ Lê thuộc hàng danh gia vọng tộc, thanh danh không hề nhỏ, giờ xảy ra chuyện này, đương nhiên là cả thành phố sẽ biết. Bất kể có phát sinh đến bước cuối cùng hay không, thì chỉ riêng đồng ảnh cũng đã hủy hoại thanh danh của họ rồi. Mà về sau này, nhà họ Lê ra ngoài, chắc chắn sẽ vì Lê Thiên Tố mà mất mặt. Bà nội ở trên trời có linh, e rằng cũng sẽ khổ tâm.

Lê Diệp thảm thờ dài trong lòng, có điều, cô biết làm gì đây, Doãn Chính Đặc sẽ chẳng nghe lời cô. Hơn nữa, cô cũng không cho rằng, mình nhất thiết phải cứu Lê Thiên Tố.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 173: Chăm sóc mình tốt nhé

Hai ngày nay, chuyện của Lê Thiên Tố ầm cả lên, thím Kim nghe mấy người hay lên mạng kể lại mà cũng thấy cực hả giận. Bà còn kể cho Lê Diệp nghe, nhưng cô chẳng có phản ứng gì, chỉ chăm chú đọc kinh nghiệm nuôi trẻ chứ không để ý đến câu chuyện ấy.

Doãn Chính Đặc về cũng thỉnh thoảng cùng cô tìm tên cho đứa nhỏ trong bụng, rồi tính ngày dự sinh, cả việc có phải báo cho người nhà họ Doãn tin này hay không nữa.

Lê Diệp thì không muốn nói cho nhiều người biết, bởi niềm vui quá lớn thường khiến người ta có cảm giác bất an. Doãn Chính Đặc cũng có cùng suy nghĩ đó, nhưng cái anh sợ không phải là mối nguy hiểm mơ hồ nào, mà anh chỉ sợ nhiều người đến sẽ quấy rầy cuộc sống thanh tịnh của Lê Diệp.

Chuyện của Lê Thiên Tổ gây nên một hồi sóng gió không hề nhỏ. Anh từng cảnh báo Vương Mãnh là một vừa hai phải thôi, anh chỉ bảo anh ta dạy cho cô nàng đó một bài học để sau này cô ta biết điều hơn mà thôi, kết quả là Vương Mãnh lại làm ra to chuyện thế này. Nhưng dù sao con người kia đã làm không ít chuyện xấu, nói không ít những lời độc địa, có kết cục ngày hôm nay cũng không đáng để cảm thương. Doãn Chính Đặc chẳng buồn nghĩ đến cô ta nữa, nằm trong phòng, ngoài vợ và hai đứa con ra thì chẳng rảnh mà nghĩ chuyện khác.

***

Nhà họ Lê.

Trốn trong phòng khóc rung rức suốt, Lê Thiên Tổ ôm mặt, Đường Thu Bình ở bên cạnh thì vừa xót vừa mắng cô ta, “Đáng đời mày, mẹ đã bảo rồi, khi không mày ít ít ra ngoài chơi thôi, mày có nghe đâu, giờ mới xảy ra cơ sự này đây! Thế diện của cả nhà vì mày mà mất hết rồi!”

“Rốt cuộc mẹ có phải là mẹ con không!”, Lê Thiên Tổ trừng mắt với bà ta, “Con xảy ra chuyện thế rồi, mẹ chẳng nghĩ hộ con xem sau này nên làm thế nào thì thôi, lại chỉ lo chuyện mẹ mất mặt!”

Đường Thu Bình thấy cô ta như vậy thì đành thở dài, “Còn có thể làm gì được bây giờ! Hay là mày ra nước ngoài đi, mấy năm nữa chẳng ai nhớ chuyện này nữa đâu, đến lúc đấy nếu mày muốn về thì về.”

Lê Thiên Tổ cực kỳ kích động, “Mấy năm nữa thì về? Sao con phải đi lâu thế chứ! Con ra nước ngoài tứ cố vô thân, sống thế nào được!”

“Coi như đi du học đi, mày học hành chả ra đâu vào đâu, nhân dịp này đi học bù.”, Đường Thu Bình lắc đầu, “Mẹ đi hỏi thăm chuyện du học cho.”

“Mẹ, con không muốn đi!”, Lê Thiên Tổ lại bắt đầu khóc, “Đều là tại bọn chó đày, con không thù không oán với bọn nó, thế mà lại hại con! Đáng ra con không nên nghe lời mẹ, lại đi báo cảnh sát, kết quả là chộc tức bọn nó, danh dự con giờ như rác rưởi!”

Đường Thu Bình nhìn cô ta, “Chẳng lẽ mẹ lại muốn mày bị như thế này à! Không báo cảnh sát, bọn nó cầm tiền mà không giao ảnh thì sao? Thế thì không phải là mày mất cả chì lẫn chài à! Bỏ mày thì lại chẳng chịu tranh giành, ở công ty chẳng có lấy một tí địa vị nào, mỗi tháng cảm về được có vài đồng tiền lương, nhà mình lấy đâu ra lắm tiền mà phung phí thế!”

Lê Thiên Tổ càng nghe càng bực mình, quẳng cái gối đi, “Cái gì con cũng không bì được với Sơ Vũ, mẹ với bố cũng chẳng bằng chú thím ba! Ngày trước, hai chú thím ấy được xem trọng hơn bố mẹ, giờ chú thím ấy ra nước ngoài mở công ty, tiền nhiều hơn hẳn bố mẹ. Tại sao con lại đầu thai vào chỗ bố mẹ chứ, trời sinh ra đã xếp sau người ta rồi!”

Đường Thu Bình tức tối giáng luôn cho cô ta một phát tát, “Mày đúng là đồ vong ân phụ nghĩa! Mày còn mặt mũi nhắc đến Sơ Vũ à! Nó chết thế nào, trong lòng mày là rõ ràng nhất!”

Sắc mặt Lê Thiên Tổ tự nhiên tái đi, cô ta lắp bắp, “Con... Không phải con cố ý, là tự nó muốn chết!”

“Mày còn nói à!”, Đường Thu Bình che miệng cô ta lại, “Câm miệng cho mẹ! Để người ta biết được là mày rũ tù đày con! Đến lúc đấy, mày có muốn đi du học thì cũng là chuyện năm mơ!”

Lê Thiên Tổ để lộ vẻ sợ hãi, mãi một lúc lâu sau, Đường Thu Bình mới buông cô ta ra, “Chuyện lần này chắc không phải là tự dưng đâu, mày nghĩ lại xem có đắc tội với ai không, chính mày đến độ này thì thù oán không phải là nhỏ đâu.”

“Con không đắc tội với ai hết!”, Lê Thiên Tổ hét lên, rồi đột nhiên im bặt, cô ta nghĩ nghĩ, “Người con đắc tội... Hồi trước, ở quán bar, con có cãi nhau với Phương Đồng, còn lúc đi mua sắm thì tranh hàng số lượng có hạn với Lộ Lộ... Còn...”

Cô ta nhìn mẹ, “Con còn chửi Lê Diệp nữa.”

Đường Thu Bình liếc cô ta một cái, “Sao mày thích gặp rắc rối thế hả con!”

“Mẹ, nhưng là ai? Những người đó có khi nào đã hại con không?”

“Không hẳn, giờ mày không ra ngoài được, cảnh sát cũng chưa có cách nào nên chưa điều tra ra được cái gì... Mày vẫn cứ chuẩn bị đi, chuẩn bị ra nước ngoài ấy, mẹ đi cùng mày một thời gian đầu, ổn định rồi tính tiếp.”

Thấy bà ta đi gọi điện thoại, Lê Thiên Tổ trầm chán suy nghĩ. Nếu chuyện lần này là do có người cố ý trả thù, thì cách thức hẳn nhiên là được bày ra trong khi tâm trạng cực bình tĩnh, Phương Đồng và Lộ Lộ là hai đứa con gái chỉ biết sống phóng túng, tâm cơ chắc chắn không sâu xa được như vậy.

Người duy nhất...

Nghĩ thế nào cũng vẫn cảm thấy Lê Diệp là người không tầm thường, từ ngày đầu tiên cô ta đến nhà họ Lê là đã khiến cho người ta cảm thấy không vừa

mất rồi, giờ cô ta làm chuyện này, cũng không hẳn là không có khả năng.

Lòng tràn đầy oán hận, cho dù chuyện lần này không phải do Lê Diệp làm thì cũng là cô ta xúi Doãn Chính Đặc. Cũng giống như một sự tồn tại đến chường mắt, rồi có ngày Lê Thiên Tổ sẽ khiến Lê Diệp phải biến mất khỏi thế giới này!

***

Năm giờ, trời còn chưa sáng, đèn trong phòng ngủ đã bật.

Hi Hi đang ngủ ngon, còn Doãn Chính Đặc thì ngồi trên giường cúi đầu bóp chân cho Lê Diệp.

Vừa rồi cô định đi vệ sinh, nhưng vừa đưa chân xuống thì bị chuột rút, bước hụt một bước nên lao người xuống, may mà dùng tay đỡ được phần nào nên cũng không quá nghiêm trọng.

Nghe thấy tiếng động, Doãn Chính Đặc lập tức chạy sang. Hôm qua anh bị đuổi về lại phòng khách, nhưng cả đêm anh không đóng cửa, Lê Diệp cũng không đóng. Anh chạy tới, xoa bóp chân cho cô. Có lẽ lúc bình thường cơ thể đã không khỏe mạnh, giờ mang thai, không theo kịp tiêu chuẩn dinh dưỡng nên mới có phản ứng xấu này. Phải kiểm tra toàn diện rồi bồi bổ kỹ càng mới được.

Thấy anh vẫn kiên trì bóp chân cho mình, vẻ mặt chăm chú, không hề có vẻ dửng dưng nào, Lê Diệp hít một hơi, “Doãn Chính Đặc.”

Nghe thấy cô gọi mình, anh chợt đoán ra được là vì sao nên liền ngừng đầu nhìn cô.

“Chuyện của Lê Thiên Tổ, là anh làm hả?”

Doãn Chính Đặc không hề phủ nhận, “Cô ta tự làm bậy thôi.”

“Giờ đã to chuyện thế rồi, đủ rồi, còn tiếp tục nữa, cô ta thật sự sẽ bị hủy hoại đấy.”

Doãn Chính Đặc vẫn bóp chân cho cô, mãi một lúc sau mới ừ một tiếng.

Như vậy cũng có nghĩa là đồng ý. Lê Diệp nhìn anh, có đôi khi cô cảm thấy anh là người tốt, anh đối xử tốt với Hi Hi, với mình cũng vậy, nhưng lại có khi, anh trở nên cực kỳ độc, mỗi một hành vi đều khiến cho người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

“Đỡ không?”, anh nắm bàn chân cô trong tay, gầy như vậy, đủ dinh dưỡng mới là lạ.

Cô cựa quậy, “Đỡ, không thấy gì nữa rồi.”

“Từ hôm nay trở đi, em ăn đến chết cho anh, anh không tin là em không béo lên nổi”, anh cảnh cáo một cách quyết liệt.

Ý thì tốt, nhưng nói ra lại thật khó nghe, Lê Diệp nhú mồm, ăn đến chết, thế mà anh cũng nói ra được.

Thấy cô nhú mồm, anh lại nhướn mày lên, “Nôn ra xong lại ăn, ăn đến khi nào không nôn ra nữa thì thôi!”

Lê Diệp lườm anh, “Anh đi mà ăn.”

Thấy cô tranh luận, anh tóm lấy đầu ngón chân cô, bẻ quặt vào trong. Khớp xương kêu lên răng rắc, đau mà lại không quá đau, nhưng Lê Diệp vẫn nhú mồm, “Doãn Chính Đặc!”

Anh lại bắt nạt cô thành nghiện, bẻ tiếp ngón khác, đủ mười ngón chân mới thôi.

Lê Diệp không dám kêu quá to, sợ sẽ đánh thức Hi Hi, nhưng nhịn cũng thật vất vả, cả mặt đỏ lên vì ghen.

Thấy cô có dáng vẻ đó, anh lại không kiềm chế được mà muốn bắt nạt cô ác hơn. Cổ họng giật giật, anh tiến lại gần, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Cái hôn này còn kích thích hơn cả hôn môi, Lê Diệp giật mình nhìn anh.

“Diệp Nhi”, Doãn Chính Đặc nhìn cô, vuốt vuốt mái tóc cô. Đã lâu lắm rồi không có khoảnh khắc thân mật như vậy, không thù hận, không cãi cọ, chỉ có sự ấm áp và bình thản. Thật ra anh cũng không biết phải nói gì. Đối với tương lai của họ, anh vẫn không nhìn thấy rõ con đường phía trước, nhưng anh không thể bỏ rơi hai đứa con, lại không thể để cô rời đi. Những lời hứa hẹn hòa hợp, giờ không sao nói ra được, anh vuốt tóc cô, nghiêm túc nói, “Chăm sóc mình tốt nhé.”

Khóe miệng Lê Diệp khẽ giật, cô hơi muốn cười, nhưng lại cảm thấy trong lòng còn vài phần chua xót. Cắt không đứt, để tâm thì vẫn rối bời, anh và cô, trong khoảng thời gian rất lâu sau này, e rằng vẫn sẽ còn dây dưa mãi.

Khẽ đỡ cô nằm xuống gối, vẫn còn sớm, Doãn Chính Đặc tắt đèn ngủ, cùng cô mặt đối mặt ở khoảng cách rất gần.

Trong bóng tối, không ai có thể nhìn rõ gương mặt của đối phương, nhưng lại có thể cảm giác được, trong ánh mắt mỗi người đều có đối phương.

Chương 174: Giống như anh ấy bảo vệ chị

Nửa năm sau. Đi khám thai về, Lê Diệp tiện đường ghé vào chợ thực phẩm mua hai con cá, một con về hấp, một con nấu canh, vừa khéo. Mua thêm chút đồ nữa, làm cho hai tay người đàn ông phía sau xước lỉnh kỉnh túi lớn túi nhỏ.

Sau đó, hai người lên xe về nhà. Xe đi khá chậm, tốc độ ổn định. Bầu không khí đó quá an tĩnh, khiến cô nghiêng đầu một lát đã ngủ thiếp đi.

Doãn Chính Đặc nhìn cô, cái bụng đã khá to rồi. Có đôi lúc đột nhiên nhìn thấy cái bụng trần của cô, là anh lại cảm thấy vô cùng kỳ diệu, rốt cuộc đứa nhóc trong đó dài bằng từng nào mà phải chiếm dụng từng ấy không gian. Vốn đã có thể kiểm tra giới tính của đứa bé từ lâu, nhưng anh lại quyết không muốn biết. Chuyện đó cũng giống như tâm trạng khi được tặng quà vậy, biết trước món quà là gì thì sẽ chẳng còn niềm vui sướng háo hức nữa. Hơn nữa, anh khát khao có một đứa con gái, ngộ nhỡ là con trai, chẳng phải là sẽ thất vọng ngay từ giờ hay sao.

Về tới Hạm Bích Các, anh đỗ xe, gọi người làm đến xách đồ vào, còn Lê Diệp vẫn nghiêng đầu ngủ.

Hiện giờ, thân mình cô càng lúc càng nặng nề, tuy rằng vẫn hoạt động bình thường được, nhưng rõ ràng là không linh hoạt như trước kia. Với lại, dưới sự bồi bổ của thím Kim, đến cả khuôn mặt cô cũng đã béo tròn. Quen cô nhiều năm, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên anh thấy cô có vẻ phúc hậu như vậy. Đó là chuyện tốt, ít ra thì giờ cô chẳng thiếu chất dinh dưỡng nào, nên sẽ không có phản ứng gì không ổn nữa.

Cô ngủ khá say nên anh cũng không đành đánh thức cô dậy, anh ngồi lại ghế, lẳng lặng ở trong xe cùng cô.

Một lúc sau, có vẻ đã ngủ đủ, Lê Diệp tỉnh dậy, trông thấy chiếc áo khoác nam trên người mình thì liền đưa mắt nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Em ngủ quên mất?”, Lê Diệp vội vàng đưa áo khoác cho anh, “Sao về đến nhà rồi mà không gọi em dậy?”

Doãn Chính Đặc khoác lại áo cho cô, “Vội gì đâu, cái có nhiều là thời gian mà.”. Nói xong, anh mở cửa, xuống xe, đi sang phía cô rồi mở cửa bên đó.

Lê Diệp bước xuống, ườn cái bụng to tướng ra, lại chỉ cảm thấy thật công kênh. Doãn Chính Đặc đỡ cô, rồi cả hai cùng vào nhà.

“Cô à.”, thím Kim vừa trông thấy cô đã hơn hờ chào, “Thế nào rồi, kết quả khám tốt không cô?”

Lê Diệp lắc đầu, “Bác sĩ nói thể trọng của cháu có khả năng vượt ngưỡng tiêu chuẩn, bảo cháu phải chú ý chế độ ăn uống.”

“Lại còn nói thế ư?”, thím Kim nhìn Doãn Chính Đặc, “Béo một tẹo tốt mà, khỏe khoắn mới có sức mà đẻ chứ.”

Doãn Chính Đặc cười cười, “Bác sĩ chỉ nói là chú ý để không vượt ngưỡng thôi, cô ấy cách độ vượt ngưỡng một chút nữa.”

Thím Kim thờ phào, xong lại lật đật chạy vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Hi Hi bày đồ chơi la liệt khắp sàn nhà, còn tự làm ra âm thanh động cơ, có chơi từ sáng đến tối cũng không biết mệt, chỉ khiến người khác đau hết cả đầu.

Doãn Chính Đặc nhìn thẳng quý nhỏ ngồi trên cái xe ô tô lải rlin rlin về phía mình thì nhủ mày, “Doãn Đình Hi!”

Bị gọi cả họ cả tên đúng là rắc rối rồi đây, Hi Hi nắm chặt lấy cái xe, mếu máo nhìn mẹ.

“Hi Hi, không phải đã đồng ý với mẹ rồi sao? Mỗi một ngày, con chỉ được chơi đến trưa, sau đấy không được chơi nữa, mọi người trong nhà cũng cần nghỉ ngơi nữa mà.”, Lê Diệp xoa đầu nó, giọng nói nhẹ nhàng, ôn hòa.

Nghe cô nói vậy, Hi Hi lập tức trèo xuống khỏi chiếc xe, rồi chạy lại ôm cổ cô, còn hôn cô một cái nữa.

Doãn Chính Đặc trừng mắt nhìn, vậy mà Hi Hi lại làm cái mặt quỷ với anh rồi chạy biến đi. Anh đành phải tự đẩy xe sang một bên, vô số lần anh bị quấy rầy trong lúc nghỉ ngơi vì cái thứ này. Hồi trước, anh thực mạng mua đồ chơi cho Hi Hi, đến nỗi một phòng chưa đủ, thêm một cái kho cũng đã gần chật, lúc đó anh cảm thấy thằng bé đáng yêu nên chỉ cần là thứ nó thích thì anh sẽ cho nó loại tốt nhất. Tới giờ, anh cảm thấy mình đúng như chui đầu vào rọ, đồ chơi của Hi Hi rất hay xuất hiện trong cặp ca táp của anh, túi áo vest, dưới gối, thậm chí là trong giày của anh. Thằng nhóc con tràn trề sức lực nào đó không thèm biết người khác đang làm gì, chỉ cần nó muốn là sẽ biến sàn nhà thành đường đua xe, tiếng còi te te của cái xe không nói làm gì, nó còn biết bắt chước, lúc không cho nó chơi xe là nó sẽ dùng miệng tạo âm thanh thay thế. Muốn phạt thì rõ ràng là còn chưa đến tuổi, nhưng Hi Hi ngày càng khiến anh đau đầu, hôm nào cũng có tiết mục mới để thể hiện, khiến anh hao tâm tổn lực, muốn quản cũng không quản nổi. Mà thằng nhóc đúng như khi thành tinh vậy, nó biết tìm ai có tác dụng, nghịch phá khiến Doãn Chính Đặc nổi điên xong là lập tức chạy đến làm nũng với Lê Diệp, có mẹ che chở, nó còn sợ ai nữa. Doãn Chính Đặc có giận tái mặt thì Hi Hi cũng chẳng thèm để ý, một chút xiu cũng không sợ. Doãn Chính Đặc đành đầu hàng, Hi Hi bày trò gì anh cũng phải cố kiềm chế. Có điều, nếu lại sinh ra một thằng quý nghịch ngợm như thế, chắc anh phải suy tính đến chuyện gửi một đứa về bà,

bằng không, anh có mấy cái mạng cũng không đủ để chúng làm loạn.

Ăn xong bữa tối, cả nhà lục lọi chuẩn bị ra ngoài dạo bộ. Độ này Doãn Chính Đặc hay đưa Lê Diệp và con trai ra quảng trường ở gần đó đi dạo, ở đó ngày nào cũng có rất nhiều người đến tập nhảy, tập khiêu vũ, vô cùng náo nhiệt. Đến nơi như vậy, đối với tâm trạng của Lê Diệp cũng là một kiểu vận động.

Vừa ra đến cửa thì bỗng thím Kim chạy tới gọi Lê Diệp, “Cô ơi, cô có điện thoại.”

Lê Diệp xoay người đi vào, còn nghĩ là chuyện công việc, nhưng vừa nhắc ông nghe, sắc mặt cô đã có chút kỳ lạ. Nghe xong, cô đi ra, Doãn Chính Đặc thấy vẻ mặt cô thì biết ngay đó không phải là cú điện thoại bình thường, anh liền hỏi, “Ai gọi thế?”

“Bác cả.”, Lê Diệp nói.

Lúc trước bác cả bị tai nạn giao thông, bác sĩ nói quá trình hồi phục rất dài, vậy mà giờ ông ta đã ổn lại, tỉnh dậy sau trận hôn mê, tuy rằng không lấy lại được trạng thái như trước kia, nhưng coi như nhặt được một cái mạng về đã là may mắn rồi. Lúc biết ông bác cả xuất viện về nhà, Lê Diệp không muốn qua thăm. Chuyện trước kia, Tần Thành đã thừa nhận là ông ta làm nên Lê Diệp không muốn bước vào nhà họ Lê, mặt khác, cô cũng biết rằng với thân phận mình mà về hỏi thăm thì quá sức châm chọc, cũng quá sức hoang đường. Lại đến sau này, khi trong bụng có đứa nhỏ, cô phải bận tâm đến nhiều việc, chẳng nghĩ nổi đến ông bác cả. Lâu lắm rồi không về nhà họ Lê, vừa rồi Lê Thành Tường gọi điện, dù nói năng không lưu loát nhưng giọng điệu lại rất nghiêm trọng, ông ta bảo cô phải về đó gấp một chuyến, rằng có chuyện quan trọng muốn nói với cô.

Cô kể nội dung cuộc điện thoại cho Doãn Chính Đặc, nghe xong, anh quay đầu bước đi, “Không cần để ý đến nhà họ.”

Người ở nhà kia chỉ giả vờ hiền lành ngoài mặt, chứ thật ra lòng dạ thế nào, chỉ cần nhìn cách họ đối xử với Lê Diệp là biết.

Tuy rằng anh gạt bỏ thẳng thừng, nhưng Lê Diệp nghĩ, nếu không phải có chuyện gì thì ông bác cũng sẽ chẳng gọi cho mình, dù rằng cùng mang họ Lê, nhưng quan hệ đôi bên thế nào, ông ta cũng biết rõ, vậy nên vốn dĩ không cần gọi cô đến nhà cho mất thời gian. Ông ta mở lời như vậy, ắt hẳn là thật sự có chuyện muốn tìm cô.

“Đề em sang, xem có chuyện gì, nếu là chuyện không thể giải quyết được thì em sẽ về ngay.”, Lê Diệp nói.

Doãn Chính Đặc sao có thể yên tâm để cô đi được, anh gọi thím Kim ra dẫn Hi Hi vào nhà, sau đó lên xe, đưa Lê Diệp đến nhà họ Lê.

Họ vẫn không biết chuyện Lê Diệp lại mang thai, vốn dĩ không định nói cho họ biết, quan hệ bất hòa, nên thật sự không cần thiết.

Tới nhà họ Lê, Lê Diệp khoác chiếc áo của Doãn Chính Đặc và đi vào cửa. Có người đàn ông này đi cùng, cô hoàn toàn có thể yên tâm rằng mình sẽ không bị âm ức, huồng hồ, kẻ độc miệng nhất nhà này đã đi rồi...

Lúc xảy ra chuyện không hay, để tránh sóng gió, Lê Thiên Tổ ra nước ngoài, hình như đến giờ vẫn chưa về.

Trong nhà, cả gian phòng rộng thênh thang nhưng không có ai cả. Người giúp việc dẫn hai người lên tầng, tới phòng ngủ của Lê Thành Tường, sau tiếng gõ cửa, người ở trong đáp một tiếng thì cô giúp việc mới để hai người vào.

Ngồi trên sofa, bên cạnh là chiếc ghế chống, Lê Thành Tường nhìn Lê Diệp, thần sắc vừa hòa nhã lại vừa chân thành, “Diệp Diệp, cháu đến rồi...”. Nói xong, ánh mắt ông ta dừng trên bụng cô, ông ta có chút giật mình, nhưng cũng không quá ngạc nhiên. Nhìn dáng vẻ của cô thì biết, lấy Doãn Chính Đặc, cuộc sống trôi qua có vẻ êm đềm, tâm an tĩnh thì người cũng khỏe lên, hẳn là cái lý đó.

“Ngồi đi, A Đặc cũng ngồi đi, bác vừa bảo người làm bỏ đĩa hoa quả này, ăn lấy vài miếng.”, Lê Thành Tường thân thiết nói.

Lê Diệp ngồi xuống, đưa mắt nhìn ông ta, “Bác cả, bác gọi cháu đến, là có chuyện gì ạ?”

Liếc thoáng qua Doãn Chính Đặc ngồi bên cạnh, Lê Thành Tường có chút do dự, suy nghĩ một lát rồi mới nói, “Bác cũng chẳng giấu cháu nữa... Diệp Diệp, lần này gọi cháu đến là vì bác muốn có sổ cổ phần công ty trong tay cháu.”

Lê Diệp còn chưa nói gì thì Doãn Chính Đặc đã nhủ mày, “Chắc bác nhầm hay sao chứ, hồi trước Lê Diệp đã từ bỏ quyền thừa kế rồi, mọi người đều biết và đều đồng ý, giờ cô ấy có cổ phần thế nào được?”

Lê Thành Tường biết mình khó mà bảo cô thực hiện yêu cầu này được, “Diệp Diệp, bác biết, trước khi bà đi có để lại một phần di chúc bí mật cho cháu, bác cũng biết nhà họ Lê có chút tệ bạc với cháu, nhưng nếu không phải vì tình hình đặc biệt, thì bác cũng không nói ra điều này đâu, thật sự là...”. Liên tục thờ dài, Lê Thành Tường nói tiếp, “Không lâu trước đây, công ty bị lỗ một khoản lớn, bây giờ có vấn đề với việc quay vòng tài chính. Diệp Diệp, giờ cháu cưới A Đặc rồi, không phải lo cho cuộc sống nữa, chỗ tiền lãi từ sổ cổ phần đó với cháu chỉ như dẹt hoa trên gấm thôi, nhưng đối với công ty thì lại có tác dụng cực lớn, thậm chí là có thể cứu mạng người đấy, cháu biết không!”

Doãn Chính Đặc nhìn Lê Diệp, trông thế mà cô giấu kỹ thật, anh chưa bao giờ biết rằng trong tay cô còn giữ một ít cổ phần của Lê Thị.

Có điều, bản thân Lê Diệp biết, tiền lãi của chỗ cổ phần đó đều được quyền góp làm từ thiện, nếu cô không thông báo thì sẽ chẳng có được số tiền ấy. Lê Thành Tường tưởng cô nhờ đó mà kiếm bộn tiền, nhưng thật ra, một xu cô cũng chưa từng lấy.

Thấy cô không có phản ứng gì, Lê Thành Tường lại nói tiếp, “Diệp Diệp, lần này bác cả thật sự cùng đường rồi nên mới nhờ đến cháu, công ty là tâm

huyết của ông bà nội cháu, chắc cháu không đành lòng nhìn nó đóng cửa chứ?”

Ông ta chơi chiêu tình cảm với Lê Diệp, nhưng Doãn Chính Đặc thì lại không trúng chiêu này, “Thứ lỗi cho cháu nói thẳng, bác cả, công ty lâm vào tình hình thế nào mà bác phải nói ra hai chữ phá sản? Bác có chắc là, công ty đã lâm vào thế đóng cửa, Lê Diệp chỉ cần bỏ ra chút cổ phần là có thể cứu sống nó?”

Lê Thành Tường liếc anh một cái. Trước đây còn cảm thấy tên nhóc này không tồi, nhưng bây giờ, sao lại cứ cảm thấy nó cố tình làm khó mình.

“Đợt trước, chú hai lấy tiền vốn của công ty đi đầu tư, kết quả là thua lỗ đến mức không lấy nổi vốn gốc về, thiệt hại không hề nhỏ. Công ty lỗi hẹn với khách hàng, phải bồi thường một số tiền rất lớn, vậy nên công ty mới lâm vào tình hình thật sự nguy hiểm... Diệp Diệp, nếu cháu đồng ý bỏ số cổ phần ra, bác chỉ lấy cổ phần để thế chấp trước thôi, đợi quay vòng vốn được rồi, bác sẽ chuộc cổ phần về.”

Tình thế nào thì Lê Diệp cũng như bị chụp vào trong một cái bao. Cổ phần công ty trôi ra ngoài rồi, ai sẽ lấy lại cho cô, chỉ sợ là một xu cũng không có được. Mà nhà họ Lê thế nào, có liên quan gì đến cô mà cô phải hy sinh quyền lợi của mình. Bảo vệ một nhà toàn những người tệ bạc với cô, loại yêu cầu này mà Lê Thành Tường cũng nói ra được. Doãn Chính Đặc không muốn để Lê Diệp qua lại với họ nữa, bất kể là họ cần hỗ trợ thật hay không thì họ vẫn muốn moi được thứ trong tay Lê Diệp, mà cái đó không quan trọng, quan trọng là, những người này không đáng để giúp. Đứng đây, Doãn Chính Đặc dặt tay Lê Diệp, “Bác cả, đây không phải là chuyện nhỏ, để cháu và Lê Diệp về suy nghĩ đã.”

Ông bác cả khăng khăng giữ lại, người mà về, thì sẽ chẳng biết sự tình ra làm sao, chỉ bằng xác định luôn ở đây, để Lê Diệp ký tên chấp thuận từ bỏ số cổ phần đó.

“Sao thế?”, bỗng nhiên Doãn Chính Đặc quay đầu nhìn Lê Diệp, rồi xoa bụng cô với vẻ đầy căng thẳng, “Bụng không thoải mái à? Đến bệnh viện ngay thôi!”, nói xong, anh đỡ cô đi thẳng ra cửa.

Lê Diệp há miệng, anh lập tức nhú mày với cô, ý bảo cô phối hợp.

Lê Thành Tường còn muốn thuyết phục tiếp, nhưng nghe Doãn Chính Đặc nói vậy thì không dám hỏi thúc nữa. Lê Diệp không thoải mái, ngộ nhờ có gì sơ xuất, chẳng những không lấy được cổ phần công ty, mà chắc chắn sẽ bị Doãn Chính Đặc ghi thù.

Chống gậy ra tiễn hai người, Lê Thành Tường còn nói, “Diệp Diệp, cháu phải chống hồi phục đấy, thật sự, lúc này, nhà họ Lê chỉ có thể dựa vào cháu thôi! Coi như bác cả cầu xin cháu, cháu nghĩ cho bà nội, bà đối xử tốt với cháu như thế, cháu đâu có thể nhẫn tâm để tâm huyết của bà tan tành!”

Doãn Chính Đặc đỡ Lê Diệp lên xe, cài dây an toàn cho cô, dứt khoát đạp chân ga, bỏ Lê Thành Tường ở lại lải nhải một mình.

Lê Diệp nhìn ông bác trong gương chiếu hậu, ngoài mặt hay trong lòng cũng đều không có một chút cảm giác nào. Nhưng quả thật bà nội đối xử với cô vô cùng tốt, nếu công ty thực sự gặp nguy mà cô lại ngồi yên không màng đến thì có chút không phải đạo.

Thấy cô có vẻ do dự, Doãn Chính Đặc nhú mày, “Đừng có nghĩ nữa, tin nhà họ thì đúng là đầu em bị ngáp rồi.”

Tuy thái độ của ông ta rất rõ ràng, nhưng cũng không trừ khả năng đó là sự thật.

“Nếu là thật, cũng đừng quan tâm”. Doãn Chính Đặc nhìn thấu suy nghĩ của cô, “Ngày trước em từ chối tất cả tài sản, bọn họ vui còn chả hết, chẳng một ai quan tâm sau này em sống chết thế nào, giờ công ty kinh doanh không tốt một cái là lòi ra kiểu “khôn sống mong chết”. Em có đưa số cổ phần đó ra, thì cũng chỉ như dê bỏ miếng cộp mà thôi, căn bản là không thể giải quyết được vấn đề.”

Nói thì nói vậy, chứ cô cũng không thích người nhà họ Lê, nhưng lúc nào cũng cảm thấy nặng lòng vì bà nội. Nếu bà ở trên trời có thiêng, thấy cô không chịu lấy cổ phần ra giúp nhà họ Lê mà để công ty đóng cửa, thì bà sẽ nghĩ thế nào? Xem cô là đứa vong ân bội nghĩa?

Xe đang đi thì bỗng có một chiếc xe chặn lại ở phía trước. Lê Diệp ngó ra ngoài xem thì nhìn thấy Lê Tuyết Ca đang từ trên xe xuống. Cô ấy vội vàng chạy tới bên Lê Diệp, cúi người gõ cửa và gọi cô, “Chị Diệp Diệp, sao chị lại quay về?”

Lê Diệp hạ cửa kính xuống. Lâu lắm không gặp, Tuyết Ca cũng trở thành một cô gái thực sự rồi.

“Anh rể.”, Lê Tuyết Ca chào Doãn Chính Đặc. Lại phải nói, người tử tế ở nhà họ Lê không nhiều, bà Lê là một, và Tuyết Ca này cũng không tệ.

Doãn Chính Đặc gật đầu, coi như đáp lại.

Thấy bụng Lê Diệp gò lên, Lê Tuyết Ca hớn hờ, “Tốt quá, chị đã sắp sinh đứa thứ hai rồi, hạnh phúc thật đấy!”

Lê Diệp cười cười.

Hàn huyền vài câu về tình hình gần đây, bỗng Lê Tuyết Ca nhìn xung quanh rồi hạ giọng nói, “Chị Diệp Diệp, nhà họ Lê có chuyện đấy.”

Lê Diệp gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Lê Tuyết Ca cũng biết cô quay về tất nhiên là có nguyên nhân, “Chị Diệp Diệp, sau này chị đừng quay lại đây... Hôm qua, bọn họ bàn bạc đem bán số cổ phần của chị, tại vì chú Hai bị thua lỗ nên phải dùng chỗ tiền đấy để bù. Chính họ nói là sẽ không cho chị một xu nào đấy, bọn họ nói chị không phải là người nhà họ Lê, không có tư cách thừa kế nhiều như vậy.”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn cô nàng ngây thơ. Cô ấy chỉ vì cảm thấy phần nộ nên kể luôn cho Lê Diệp, hoàn toàn không nghĩ rằng mình cùng phe bên đó, nhà họ Lê sụp đổ, cô ấy cũng sẽ chịu liên lụy, nhưng cô ấy vẫn nói chuyện ấy với Lê Diệp. Nhà họ Lê có người chân thành như vậy, thật sự là khó tìm.

Nói xong, Lê Tuyết Ca lại kể, “Còn nữa, chị Diệp Diệp,... chị Thiên Tổ mất tích rồi.”

Lê Diệp vừa nghe thấy cái tên ấy thì không hiểu sao bỗng lạnh người, “Gi cơ?”

Lê Tuyết Ca nói mà còn có vẻ sợ hãi, “Năm trước, không phải là chị Thiên Tổ ra nước ngoài rồi sao? Nhưng mà, không được bao lâu thì chị ý không liên lạc về nhà, điện thoại thì không gọi được, thím hai đến chỗ chị ý ở để tìm mà không thấy, đến giờ vẫn bật vô âm tín. Năm nay, mọi người trong nhà đoán chị ý bị làm sao, có điều, sống không thấy người, chết không thấy xác, sợ thật đấy.”

Lê Diệp nghe xong chẳng hiểu sao cũng rùng mình. Mất tích năm năm không rõ thông tin, sao lại xảy ra chuyện này cơ chứ.

“Sau khi bà nội đi, trong nhà chẳng lúc nào thái bình, ngày nào cũng cãi nhau... Bố em với chú hai, chú hai với thím hai, thím hai với chị Thiên Tổ. Có lúc, em cực kỳ hâm mộ chị, chị có thể dọn ra ngoài rồi. Em cũng muốn lấy được một người tốt, bảo vệ em như anh rể bảo vệ chị vậy.”. Lời nói này nghe ra vừa buồn cười lại vừa chua xót, cô gái trẻ, còn chưa biết hôn nhân có ý nghĩa gì.

“Nếu rảnh thì sang nhà chị chơi.”, Lê Diệp vỗ vỗ cô ấy. Người bình thường thì thêm được giàu, người giàu lại muốn được như người thường, đó là cuộc sống, có lợi có hại, có được có mất.

Rời khỏi nhà họ Lê, Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp về nhà.

Lâu không quay về, Lê Diệp không thể tưởng tượng được lại có nhiều biến cố như vậy. Thoạt nhìn bề ngoài, nhà họ Lê gần như ở cùng tầng lớp với nhà họ Doãn, nhưng thật ra, nhà họ Lê đã xuống dốc từ lâu rồi. Chi lớn chiếm thế độc quyền, còn hai chi kia coi như chi đi làm thuê. Có điều, bác cả đã lớn tuổi rồi. Cậu con trai cả Lê Văn Hán không nhỏ hơn Doãn Chính Đặc là mấy, nhưng Doãn Chính Đặc đã tiếp quản công ty từ lâu, còn anh ta thì hai năm nay chỉ lo chu du quanh thế giới, dựa vào tài trí của anh ta, chơi còn được, chứ bảo làm ăn thì hẳn nhiên là không thể. Tuy không trông chờ được vào việc Lê Văn Hán tiếp quản chuyện làm ăn, nhưng Lê Thành Tường vẫn đề phòng chi hai soán quyền, chẳng những sắp xếp cho ông em hai làm mấy việc linh tinh chứ không có thực quyền, mà còn không để ông ta tiếp cận với thông tin quan trọng mình có được. Tuy là hạn chế như vậy, nhưng ông em này vẫn gây ra rắc rối, một mình tham ô cả khoản tiền lớn, to gan lớn mật đến thế là cùng. May mắn là ông ta thừa nhận sai lầm trước cả nhà, nếu không để đến tai công an thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, không khéo mọi người sẽ phải trả giá lớn vì tên ngu xuẩn này.

Lê Diệp nghĩ đến gia đình phức tạp ấy. Thật ra, nơi đó không bao giờ là một nơi ấm áp, đấu đá cả trong lẫn ngoài, thật sự khiến người ta mệt mỏi. Ngẫm ra, Tuyết Ca vô cùng đáng thương, bác cả muốn để chi cả thầu tóm cả công ty, thấy Lê Văn Hán không được nên tính đến chuyện cho Lê Tuyết Ca lên, con bé còn chưa tốt nghiệp, lại là con gái, đâu làm được.

Trên đường về, Doãn Chính Đặc đều đóng kín cửa, phía trước có cái xe tải chở đất cát, bụi bay mù mịt. Thấy hành động cẩn thận của anh, Lê Diệp lại thầm nghĩ đến câu nói của Lê Tuyết Ca... “Tìm được người bảo vệ em như anh rể bảo vệ chị vậy.”. Sờ sờ bụng, cô cảm nhận được đứa bé trong bụng dùng sức đạp một cái. Có người bảo vệ, là chuyện vô cùng hạnh phúc, cũng cực kỳ may mắn. Chỉ mong là, thứ khao khát có thể có được, thứ đã có được thì sẽ lâu dài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Ý đồ gây rối

Tan làm, Lê Diệp đỡ bụng đi ra xe, đến siêu thị gần đó mua vài thứ.

Anh tài xế luôn đi theo sau cô. Bụng cô ngày càng lớn, mỗi cử động đều không thoải mái, bên cạnh mà không có ai thì khá đáng lo.

Doãn Chính Đặc nói tối muốn ăn lẩu, nhân tiện đi ngang qua nên cô ghé vào mua nguyên liệu về làm. Nhặt một ít rau và thịt, cô lại đi chọn thêm mấy thứ nguyên liệu nữa. Anh tài xế đẩy xe giúp cô, chẳng mấy chốc chiếc xe đã đầy, đã nặng, vì thế có phần không theo kịp cô. Cũng chỉ còn phải lấy thêm mấy thứ linh tinh nữa nên Lê Diệp không gọi anh tài xế đến. Tìm được đồ, cô nhặt lấy rồi quay đầu đi tìm anh ấy.

Đi được hai bước, cô bỗng cảm thấy có gì đó là lạ. Hơi nghiêng đầu, cô chợt thấy có bóng người vụt qua góc giá để hàng. Cô cũng không nghĩ nhiều nữa, cảm đồ đi nhanh về chỗ anh lái xe. Thanh toán xong, cả hai người cùng lên đường về Hạm Bích Các.

Trên đường về không nói chuyện, được nửa chặng, bỗng anh tài xế đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu rồi lầm bầm, “Sao cái xe kia cứ đi theo mãi thế nhỉ.”

Lê Diệp quay đầu lại nhìn. Phía sau có khá nhiều xe, cô không biết tài xế đang nhắc đến chiếc xe nào, hướng chi đây là đường lớn, số lượng xe nhiều, đi cùng hướng với nhau cũng là chuyện bình thường.

Anh tài xế cũng không để ý nhiều nữa. Dù sao cũng đang là ban ngày ban mặt, chẳng dễ gì xảy ra chuyện không hay. Có điều, không được bao lâu sau thì chiếc xe kia bỗng lao nhanh đến phía này, anh tài xế nghĩ xe đó muốn vượt nên cố ý giảm tốc độ để nhường đường. Ai ngờ, chiếc xe đó chẳng những tăng tốc mà còn hướng về phía xe họ. Anh lái xe vừa lái xe vừa nhìn sang chiếc xe bên cạnh, tức tối nói, “Này, mày làm cái gì đấy hả! Có biết lái xe không đấy!”

Lời vừa dứt, chiếc xe kia lao ngoảnh hẳn sang bên này. May mắn anh ấy là tay lái lão luyện, tâm lý bình tĩnh, kỹ thuật ổn định để vượt qua, tránh đi kịp thời. Tuy thế, tình huống vừa rồi rất nguy hiểm, anh ấy cũng sợ đến toát mồ hôi, lại sức nhớ ra bèn đánh mắt qua gương chiếu hậu nhìn Lê Diệp. May là cô luôn cài dây an toàn, nên sau cú đánh lái vừa rồi mới không bị va đập vào đầu.

“Cô ngồi chắc nhé, con xe kia hình như không bình thường cho lắm”. Tài xế nhìn chiếc xe kia, bình thường, sau khi vượt qua được cú suýt va chạm, lái xe nhất định sẽ lập tức giảm tốc độ để tránh đi, nếu có mâu thuẫn thì tăng tốc vượt hẵn lên. Chiếc xe kia không giảm tốc độ cũng không tăng vọt tốc độ lên, mà vẫn duy trì tốc độ hiện tại và chạy song song xe họ.

Anh tài xế không muốn đấu với tên kia, như vậy tương đối nguy hiểm, trên xe lại có phụ nữ đang mang thai, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì không thể nào chịu trách nhiệm nổi. Anh ấy liền giảm tốc độ để tránh chiếc xe kỳ lạ kia.

Có điều, chiếc xe kia cũng giảm tốc độ, tụt về phía sau theo họ.

Anh tài xế bức bối, hạ cửa kính xe xuống rồi gào lên với đối phương, “Thằng ranh kia, muốn chết à! Đường to thế này mà vẫn không đủ cho mày đi à! Mày thích đánh nhau đấy phải không!”. Máng cũng vô ích, cửa kính xe đối phương vẫn đóng chặt, chạy trên đường, e là chẳng nghe rõ.

Có nỗi máu điên đi nữa nhưng anh tài xế vẫn không quên quy tắc an toàn, theo Đoàn Chính Đặc nhiều năm, an toàn luôn làm đầu, anh ấy tạt xe sang vệ đường, định bụng đổi đường khác để về nhà. Không đổi đầu được thì tốt nhất là nên tránh đi, tình huống này mà cứ lấy cứng chọi cứng, dù bên nào thua thì bên kia tất nhiên cũng không thể toàn vẹn trở về.

Có điều, chiếc xe kia lại bám theo, khiến anh tài xế cảm thấy khác thường, anh căng thẳng nói, “Cô ơi, cái xe kia hình như là nhằm vào chúng ta!”

Lê Diệp nắm chặt hai bàn tay. Cô chưa từng nhìn thấy chiếc xe kia, trong số những người cô quen cũng không ai có thể làm chuyện nhằm chán mà đáng sợ như vậy.

“Bây giờ mà dừng xe, sợ là cũng nguy hiểm”. Tài xế nhìn chiếc xe bám theo không dừng, bẻ tay lái lại rất nguy hiểm, nhưng nếu dừng xe lại, không biết kẻ trong xe kia sẽ làm gì. Cân nhắc một chút, anh tài xế nắm chặt tay lái rồi nhắc cô, “Cô ngồi cho chắc, chúng ta vượt con xe kia.”. Nói xong, anh tăng tốc. Quả nhiên chiếc xe đằng sau lập tức đuổi theo. Tài xế quan sát đường phía trước rồi nhắc, “Cô ngồi cho vững!”. Tức thì, anh quay ngoặt một vòng, chiếc xe phía sau không kịp phản ứng, đi một quãng xa mới dừng lại, cho đến lúc quay đầu lại để đuổi theo thì đã mất hút.

Nhìn chiếc xe phía sau bị bỏ lại, anh tài xế lạnh lùng cười khẩy, “Chơi tao à... Lúc tao lấy được bằng, có khi chúng mày còn chưa đẻ đấy.”. Nói xong, anh bỗng nhớ ra Lê Diệp, bèn quay đầu nhìn cô. Sắc mặt cô có vẻ không tốt, vừa nãy xe lắc khá mạnh, cho dù cô có cài dây an toàn, có nắm chắc tay vịn thì cơ thể vẫn chao đảo, trong người cô hẳn là không thoải mái chút nào.

Tài xế hết hồn, phi nhanh đến bệnh viện, cũng gọi luôn cho Đoàn Chính Đặc. Anh đang họp, vừa nhận điện thoại xong liền gác hết việc lại để tức tốc đến.

Khám xong, bác sĩ nhìn Đoàn Chính Đặc đang cực kỳ sốt ruột, “Anh Đoàn, tạm thời có thể yên tâm, cô Đoàn không sao, cụ thể thế nào thì phải kiểm tra kỹ càng đã. Trước mắt thì không có chuyện gì cả.”

Đoàn Chính Đặc đầu thế yên tâm được, anh lập tức bước vào trong. Thấy Lê Diệp nằm trên giường, sắc mặt vẫn chưa hồi phục bình thường, anh nắm chặt tay cô, “Cảm thấy thế nào? Có gì... không ổn không?”

Lê Diệp lắc đầu, chỉ day day thái dương, “Không có gì, chỉ hơi vầng đầu thôi, chắc là quẹo xe nhanh quá, không sao đâu.”

Đoàn Chính Đặc nổi giận tức thời, anh quay đầu lại nhìn tài xế, “Anh lái xe kiểu gì đấy!”

Lê Diệp tóm tay áo anh, “Không trách anh ấy được, hôm nay bọn em gặp phải một kẻ cố ý gây rối.”

Đoàn Chính Đặc nhìn tài xế, anh ấy vội vàng nói, “Đúng vậy, cậu Đoàn, cái xe kia cứ bám theo sau chúng tôi, ra đến đường lớn thì lao về phía chúng tôi, tôi không trốn được, đến đoạn đường nhỏ thì vòng gấp mới cắt đuôi được.”

Đoàn Chính Đặc tỏ vẻ không tin. Bây giờ là năm bao nhiêu rồi, anh là ai chứ, cảnh sát chẳng phải, cướp cũng không, bạn bè lại không nhiều, đối thủ cũng không nhiều đến mức phải trả thù ven đường.

Thấy anh không tin, anh tài xế nhìn Lê Diệp, “Cô à, tôi xin lỗi, hôm nay cũng là tại tôi lỗ mắng, dù gì đi nữa, cô cũng đang có thai, tôi lái xe không vững rồi.”

Lê Diệp đâu dám trách anh ấy, nếu anh ấy không xử lý nhanh nhạy thì không biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì... Lúc đối phương lao đến, anh ấy tránh muộn một chút thì e là đến cả cô cũng bị đâm bẹp rồi.

Đoàn Chính Đặc không rảnh rang truy cứu nữa. Anh đưa Lê Diệp đi khám lại, xác định đứa nhỏ không sao, cô cũng vậy, thì mới thả lỏng tinh thần được.

Từ bệnh viện về nhà, Doãn Chính Đặc tự chở Lê Diệp. Trên đường về anh cực kỳ cẩn thận, vừa có chuyện, tốt hơn là nên để ý đề phòng.

“Là ai được nhỉ?”, Doãn Chính Đặc lẩm bẩm. Nghĩ tới nghĩ lui, anh vẫn không thể xác định được. Anh nghĩ đến Khang Đức Văn, nhưng từ sau sự việc lần trước, hẳn toàn tâm toàn ý chăm sóc gia đình, chuyện ở công ty chỉ nhánh, hẳn không tham dự nhiều, mấy hôm nay đang đưa Doãn Kính Lam và Đoàn Đoàn ra nước ngoài du lịch. Hơn nữa, chuyện lần này, thoát tiên không giống như nhằm vào anh. Nếu anh có đắc tội với ai, hẳn là người đó sẽ theo đuôi anh, bám theo Lê Diệp làm gì.

Về đến nhà, Doãn Chính Đặc đỡ Lê Diệp xuống. Anh sờ cái bụng rần rần của cô, mấy tháng nữa thôi là đứa nhỏ trong này sẽ ra đời, trước lúc đó, bất kể ai dám gây bất lợi cho mẹ con cô, anh đều coi là hành vi phạm tội không thể tha thứ được.

Vào nhà, Lê Diệp và thím Kim cùng chuẩn bị bữa tối. Doãn Chính Đặc sợ cứ căng thẳng quá lại khiến cô lo nên để mặc cô làm.

Việc này có vẻ khó nghĩ, anh gọi điện cho người quen, từ biển số xe và hình lưu lại được, nhờ tra ra người lái chiếc xe kia.

Tốt nhất là đối phương nên biết điều, nếu còn dám xằng bậy mà để anh tóm được, anh tuyệt đối không bỏ qua.

Nồi lẩu nóng hổi được bùng lên, cả nhà ngồi vây quanh, đồ ăn nóng sốt rót vào bụng khiến mọi lỗ chân lông như giãn ra.

Doãn Chính Đặc gấp thịt cho Lê Diệp, tuy cô ăn mấy thứ này không tốt cho lắm, nhưng phải tội người này đang độ ăn được. Hôm qua, hai người cùng nhau xem tivi, đúng lúc tivi chiếu chương trình giới thiệu các loại lẩu đặc sắc ở các nơi, hai người tập trung xem mà không biết ai đó thắm nuốt nước miếng. Thím Kim nhất quyết không để họ ra ngoài ăn, thím nói dầu mỡ với thịt ở ngoài không sạch. Doãn Chính Đặc không nhắc đến nữa, nhưng không ngờ Lê Diệp lại mua đồ làm lẩu.

Hi Hi liếm liếm miếng cá viên, vừa sợ nóng lại vừa không nhịn được, thành ra bộ dạng cực kỳ buồn cười. Lê Diệp bèn thổi nguội hộ nó, xé làm đôi rồi đút cho nó, khiến thằng bé ăn cực kỳ ngon lành.

Di động bỗng đổ chuông, Doãn Chính Đặc lau tay rồi đứng dậy ra nghe máy.

Tuy Lê Diệp không hỏi anh, nhưng từ lúc anh đứng dậy, ánh mắt cô vẫn đuôi theo anh. Anh ra một góc nghe điện thoại, cô liền cẩn thận quan sát, định nhìn miệng anh nói để lấy được chút thông tin. Một lát sau, anh quay lại, cô lại làm như không có gì, tiếp tục thả rau chần thịt cho anh và đồ Hi Hi ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Góc tối

Ăn tối xong, Doãn Chính Đặc bế Hi Hi lên tầng, rồi hai bố con bắt đầu mê mải chơi xếp gỗ. Độ khó của trò chơi ngày càng tăng, làm một lớn một bé chụm đầu vào mải mải xong.

Lê Diệp bỏ hoa quả bùng lên, rồi ngồi xuống cạnh Doãn Chính Đặc, cái bụng đã rất rõ ràng rồi.

Thấy anh mải chơi không nói gì, Lê Diệp bèn hỏi, “Vừa nãy, ai gọi cho anh đấy?”

Cô chưa bao giờ hỏi anh câu này, cũng không điều tra xem anh đi đâu với ai, nhưng trực giác của phụ nữ vốn rất chuẩn, cô cảm giác cuộc điện thoại vừa rồi có liên quan đến sự việc lúc chiều, vậy nên mới hỏi.

Doãn Chính Đặc cầm món đồ chơi, “Điều tra cái xe kia... Chủ xe là người ngoài, giờ đang ra nước ngoài nên không liên lạc được, chúng ta đều không quen ông ấy.”

Lê Diệp cũng đoán được sẽ có tình huống như vậy, “Thế... là ngoài ý muốn ư?”

Doãn Chính Đặc xếp miếng gỗ lên, “Có phải ngoài ý muốn hay không, tóm được tên kia đã rồi tính... ”

Kiểu lái xe như vậy, không phải trả thù thì cũng là khiêu khích, không vô duyên vô cớ lại đi lao đến như vậy. Không màng đến sự an toàn của người trong xe, loại người ác độc như thế, đối phó cỡ nào cũng không oan uổng.

“Em ở nhà nghỉ vài ngày đi”, Doãn Chính Đặc vẫn giữ giọng điệu bình tĩnh, “Mấy hôm nay Hi Hi không khỏe lắm, trông như phải cảm đấy.”

Lê Diệp đưa mắt nhìn Hi Hi, thằng nhóc nghe hiểu ý bố, còn ho khan hai tiếng.

Ý của Doãn Chính Đặc quá rõ ràng, anh lo sự việc như vậy sẽ lại xảy ra. Nếu đối phương thật sự có mục đích, Lê Diệp lại ra ngoài, khó đảm bảo sẽ không phát sinh vấn đề. Anh không thể đi theo cô 24 giờ, mà cho dù anh ở cạnh cô thì cũng không thể cam đoan cô bình an vô sự hoàn toàn. Tấn công

mình bạch còn dễ tránh, anh không thể để cô ra ngoài trong lúc chưa biết đối phương thế nào được.

Lê Diệp xoa bụng. Tuy như vậy là quá căng thẳng, nhưng cô cũng không dám mạo hiểm. Hôm nay, chiếc xe kia lao đến trong chớp mắt, quả thật cô đã vô cùng sợ hãi, phản ứng đầu tiên là co người lại, ôm chặt lấy bụng.

Là ai?

Cô cũng nghi là Khang Đức Văn, nhưng giờ đã qua nửa năm rồi, Khang Đức Văn vẫn chưa gượng dậy được sau trận tai nạn, tinh thần cũng uể oải, chỉ ở nhà với vợ con chứ lâu lắm rồi không ra ngoài tham gia sự vụ. Chẳng lẽ hắn lại đột ngột đi ra?

Mà hình như là không có khả năng đó.

Cô đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc, lại nhớ đến lúc đi siêu thị. Khi cô đang tìm đồ thì nhìn thấy một người phụ nữ ở góc giá hàng, người đó đội mũ và đeo kính râm che hết gần nửa khuôn mặt. Cô ta vẫn luôn đứng đó, nhưng khi Lê Diệp vừa ngừng đầu đi thì người đó nhanh chóng trốn ra sau giá hàng. Điều này khiến cô cảm thấy có hơi kỳ lạ, tuy rằng khoảng cách không gần, cũng chỉ là một cái lướt qua nhẹ nhàng, nhưng cô vẫn cảm thấy người phụ nữ đó quen quen. Có điều, chỉ trong thoáng chốc đã không thấy tăm hơi người đó đâu, cô không đuổi theo được, cũng không nghĩ nhiều nên chọn đồ xong là đi luôn. Giờ nghĩ lại, tuy không thể xác định được mối liên hệ giữa hai sự việc, nhưng cô vẫn cảm thấy bất an một cách khó hiểu.

“Được rồi, có anh ở đây.”, Doãn Chính Đặc vỗ vỗ bàn tay cô, “Cái xe kia chạy đi không quá xa đâu, tìm được lái xe thì anh sẽ đến gặp, xem là tên đó ăn tìm gấu hay gan bao gì.”

Lê Diệp đề cở tay anh lại, cô hơi lo lắng nhưng lại không nói rõ ra được, tất cả chỉ là manh mối vụn vặt, cô không thể nói một cách đầy đủ phán đoán của mình. Nhìn hai bố con chơi đùa với nhau, Lê Diệp dần bình ổn lại được nỗi lo âu trong lòng. Có lẽ vì suy nghĩ quá nhiều nên cô thật sự không đoán ra được gì nữa.

***

Buổi sáng, Lê Diệp tỉnh lại là xuống tầng một ngay. Tuy Doãn Chính Đặc không cho cô đi làm, nhưng chung quy vẫn là do thói quen, cứ thức dậy là cô vào bếp làm bữa sáng.

Doãn Chính Đặc thay quần áo rồi dẫn Hi Hi xuống. Ngồi vào ghế, anh tiện tay lấy di động ra xem tin tức.

Nhìn thấy một đầu đề, tay anh chợt run lên, ly sữa nóng suýt chút nữa đổ ra ngoài.

Lê Diệp còn tưởng ly sữa nóng quá nên vội đưa khăn tay cho anh, “Đội nguội nguội đã rồi uống.”

Sắc mặt Doãn Chính Đặc có vẻ nặng nề, anh đưa di động cho cô xem.

Lê Diệp còn tưởng là gì, vừa nhìn thấy cũng lập tức kinh hãi.

Bài báo thuộc về cả tin giải trí lẫn tin xã hội...

Ngôi sao đang nổi Diệp Cẩm Lan được phát hiện đã chết ở nước ngoài, hơn nữa, mấy ngày sau khi chết mới được phát hiện ra. Tin tức cụ thể chưa có, chỉ biết là cảnh sát đang điều tra, tất cả đều đang phải điều tra.

Cả người Lê Diệp lạnh toát trong nháy mắt...

Tuy rằng Lê Diệp và Diệp Cẩm Lan không có quan hệ thân thiết, nhưng người đang sống mà tự dưng chết đi, thật sự khiến người khác khó mà chấp nhận được.

Cô nhìn Doãn Chính Đặc, hẳn nhiên là anh cũng vừa mới biết chuyện này. Anh và Diệp Cẩm Lan cũng coi như có thời gian làm bạn, sau khi biết chuyện này, chắc chắn tâm trạng anh chẳng thể tốt nổi.

Anh đứng dậy, “Anh ra gọi điện thoại cái.”

Lê Diệp hiểu nên gật đầu.

Đến bên cửa sổ, Doãn Chính Đặc gọi mấy cuộc điện thoại liên. Lúc quay lại, gương mặt anh phủ đầy vẻ u ám.

Lê Diệp cảm thương, không chỉ bởi có quen Diệp Cẩm Lan, mà còn vì cô ấy vẫn trẻ, lại vô cùng xinh đẹp, rõ ràng là cuộc đời đầy thứ tốt đẹp, ai có thể ngờ số mệnh lại ngắn ngủi như vậy.

Doãn Chính Đặc ngồi lại vào chỗ, anh nhìn Lê Diệp rồi cầm tay cô, “Anh gọi điện cho mấy người bạn, họ cũng vừa mới biết, không ai liên lạc được với người quen của Diệp Cẩm Lan ở bên đó, đợi một chút xem có gì tiến triển không đã.”

Lê Diệp gật đầu, tâm trạng của cô đang khá phức tạp. Nghe được tin một người đột nhiên qua đời, phản ứng của mọi người đều giống nhau, kinh hãi, tiếc thương, càng cảm thấy sinh mệnh vô thường thì lại càng muốn quý trọng tất cả những thứ đang có ở hiện tại.

Bữa sáng quả thật chẳng ném ra được vị gì. Đến giờ đi làm, Doãn Chính Đặc mặc áo khoác, nhìn Lê Diệp dặt Hi Hi ra thì khẽ nựng hai má cô, còn nghiêm túc dặn, “Nghe anh, mấy ngày nay đừng ra ngoài, có chuyện gì thì chờ anh về hẵng tính.”

Lê Diệp gật đầu, tiễn anh ra ngoài mà lòng cô lại lo lắng cách khó hiểu, “Đi đường cẩn thận đấy.”

Anh lên xe rồi cũng gật đầu, “Ừm, em vào nhà đi.”

Thấy anh đi, Lê Diệp hơi lo lo, trước đây không như vậy, hôm nay thì lại có một nỗi kích động muốn bảo anh đừng đi làm. Thế giới bên ngoài có vẻ như cực kỳ nguy hiểm, chỉ có ngồi trong căn nhà với bốn bức tường thì mới đủ an toàn.

Vào nhà, cô dẫn Hi Hi quay về phòng ngủ, để thằng bé tự chơi một mình còn cô thì mở máy tính ra đọc tin.

Chuyện của Diệp Cẩm Lan ngày càng được chú ý. Lúc trước cô ấy đang độ nổi tiếng, giờ lại đột ngột chết nên sự chú ý càng cao hơn. Quá khứ của cô ấy cũng bị nhắc tới, kể cả chuyện liên quan đến Doãn Chính Đặc. Lê Diệp có phần lo lắng, có khi nào Doãn Chính Đặc sẽ bị làm phiền hay không, đám phóng viên thích hóng hớt chắc chắn sẽ tìm đến anh.

Lại có tin mới. Cảnh sát ở nước ngoài thông báo có tin tức mới, Diệp Cẩm Lan chết do bị bắn, cô ấy bị mưu sát. Về phần nguyên nhân, có lời đồn rằng trước đó cô ấy xảy ra tranh chấp với người khác, chuyện bị trả thù cứ hư hư thực thực. Có điều, đó vẫn chỉ là một lời đồn chưa được kiểm chứng mà thôi, người không còn nữa, đoán như vậy cũng có vẻ quá ác ý.

Tắt máy tính đi, Lê Diệp ôm bụng, chỉ mong hồi sáng gió này có thể mau chóng qua đi. Cô nhớ đến gương mặt xinh đẹp của Diệp Cẩm Lan, vậy mà giờ đã đi rồi, sinh mệnh, thật sự là một thứ cực mỏng manh.

***

Công ty.

Doãn Chính Đặc hoàn thành hết công việc rồi gọi điện cho mấy người bạn. Tất cả mọi người tỏ ra kinh hãi với chuyện của Diệp Cẩm Lan. Nửa năm qua, Diệp Cẩm Lan ra nước ngoài nên gần như liên lạc gián đoạn. Người nhà của cô ấy cũng giống họ, cũng vừa mới biết tin, sự việc vừa xảy ra là lập tức bị đám người muốn moi móc thông tin quấy rầy liên miên.

Mới có nửa năm, vậy mà cảnh còn người mất.

Anh linh cảm sẽ lại bị giới truyền thông lôi vào, vì vậy đã có sự đề phòng trước đó mà sai người chặn lại.

Nhìn đồng hồ, anh cảm di động lên, định bụng gọi về nhà xem Lê Diệp đang làm gì. Có đôi khi để cô ở nhà cũng không yên tâm được, chắc anh phải thêm một cái cửa nhà nữa, hoặc là đổi công to sang một loại chắc chắn kiên cố hơn. Đang nghĩ ngợi thì di động đổ chuông, anh cúi đầu, nhìn thấy một dãy số lạ.

Đây là điện thoại riêng, sẽ không có người ngoài gọi tới, và người biết số điện thoại này sẽ không phải người lạ, anh nghĩ một lát rồi bắt máy.

Đầu bên kia không hề có âm thanh ngay tức khắc, anh alo một tiếng thì bất chợt một giọng cười trầm thấp của phụ nữ truyền đến, anh nghe thấy mà thoáng lạnh người.

Anh đang định tắt máy thì người bên kia liền nói, “Anh đoán xem, ai sẽ là người thứ hai?”

Anh nghe kĩ giọng nói đó, giọng trong điện thoại khác giọng ngoài đời, hơn nữa đối phương lại có ý đề nặng giọng xuống, trong lúc nhất thời anh không thể nghĩ ra ai.

“Cô là ai?”, anh không thích loại trò chơi được tiến hành ở một chốn bí mật như thế này.

“Tôi biết anh là ai là đủ rồi.”. Đối phương cười phá lên rồi gọi anh, “Doãn Chính Đặc.”

Anh cảm nhận được một luồng hơi lạnh, còn chưa kịp hỏi lại thì đối phương đã tắt máy.

Nghe thấy tiếng tút dài, đôi mày anh nhíu chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Còn ở đây là may rồi

Còn chưa đến giờ tan ca, Doãn Chính Đặc đã vội vàng trở về Hạm Bích Các.

Lê Diệp đang trồng rau trong vườn, Hi Hi thì lơ đãng bám theo phụ giúp cô. Thăng nhóc tò về rất nghiêm túc, thỉnh thoảng còn cắn thử lá rau nhấm nháp hương vị.

Nhìn thấy chiếc xe, Hi Hi kích động đến mức vẫy tay lia lịa, “Bố, bố ơi!”

Lê Diệp tháo găng tay, đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc đi từ trên xe xuống. Sự việc xảy ra thật sự khiến mọi người bất an, anh về nhà sớm như vậy lại càng khiến cô cảm thấy không yên tâm.

Bước đến, thấy vợ con vẫn còn ở trước mặt, Doãn Chính Đặc đưa tay chạm vào đứa bé rồi lại chạm vào người lớn.

Lê Diệp hỏi anh, “Sao hôm nay về sớm thế?”

Anh không muốn kể cho cô nghe chuyện nhận được cú điện thoại kia, liền nắm tay cô, “Hôm nay xong việc sớm, về ăn cơm sớm một chút.”

“Để em đi chuẩn bị”, Lê Diệp bước ra khỏi vườn rau, thay bỏ đôi ủng.

Doãn Chính Đặc liền kéo cô lại, “Không vội, cũng không cần em làm, có thím Kim với người làm là đủ rồi.”

Cảm giác của phụ nữ luôn nhạy bén, từ ánh mắt của anh, Lê Diệp đã biết anh có tâm sự. Ánh mắt anh lúc nhìn cô và con trai rất trầm, như thể đang sợ họ biến mất vậy.

Một tay dắt cô, một tay bế Hi Hi, Doãn Chính Đặc dẫn hai mẹ con vào nhà.

Lê Diệp rót cho anh một cốc nước ấm, “Hôm nay... mọi chuyện có ổn không?”

Chuyện của Diệp Cẩm Lan, chắc hẳn có ảnh hưởng đến anh.

“Ồn, không có chuyện gì cả.”, Doãn Chính Đặc ngồi xuống sofa, uống một ngụm nước rồi xoa cái má bầu bĩnh của Hi Hi, “Hôm nay ở nhà làm gì nào?”

Hi Hi xòe bàn tay mập mập ra, “Ăn cơm, ngủ, nhớ bố.”

Bé tí mà đã biết nịnh đầm. Doãn Chính Đặc cúi người hôn nó một cái... Thỉnh thoảng, thăng nhóc này không làm cả nhà loạn cào cào thì vẫn cực đáng yêu.

“Lại đây ngồi.”, Doãn Chính Đặc kéo Lê Diệp ngồi xuống sofa. Bụng cô như bị thổi khí vào, càng ngày càng to, giờ đã như nhét cái gối vào rồi.

Trước kia cô còn lo đứa nhỏ sẽ bị ảnh hưởng do hôm đó anh say rượu, nhưng qua kiểm tra thì trước mắt đứa nhỏ vẫn khỏe mạnh. Tuy nhiên, vẫn có những vấn đề mà trong quá trình khám không phát hiện ra, một ngày đứa nhỏ chưa chào đời, thì một ngày vẫn còn phải lo lắng.

Thỉnh thoảng, đứa nhỏ lại đá một cú chứng tỏ cho mọi người sự tồn tại của nó, xem ra là một đứa bé khỏe mạnh, mà cũng vô cùng hiếu động. Có vài lần Doãn Chính Đặc sờ được, anh cực kỳ vui, nhưng cũng lại lo lắng. Khỏe như thế, nghịch như thế, tám chín phần lại là con trai, nửa muốn xác minh kết quả, nửa không, thế là cả ngày anh cứ dầm đuối trong đồng mâu thuẫn.

“Thời gian này, em ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt.”. Thời buổi rối loạn, đứa bé và cô là quan trọng nhất, cho dù xem như anh phản ứng thái quá cũng được, nhưng tuyệt không thể mạo hiểm.

Lê Diệp không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh đã yêu cầu như vậy thì cũng là vì muốn tốt cho cô, cô xoa bụng, không nói gì thêm.

Điện thoại đổ chuông, Doãn Chính Đặc đứng dậy tránh ra chỗ khác bắt máy.

Là Lư Diễn gọi tới. Anh ta bắt thông tin chậm, vừa mới biết chuyện của Diệp Cẩm Lan. Điện thoại vừa thông, đầu bên kia đã như phá đảo, “A Đặc! Ông có biết không, Diệp Cẩm Lan xảy ra chuyện rồi!”

Doãn Chính Đặc đã qua thời điểm kinh hãi, “Sáng nay vừa biết.”

“Sao ông bình tĩnh thế?”. Lư Diễn có phần trách anh, “Người không còn rồi, hai người chẳng phải đã từng qua lại hay sao!”

“Ông muốn nói gì?”, Doãn Chính Đặc nhíu mày.

“Tôi chỉ nói ông thế thôi, xoa dịu cảm xúc của tôi một chút... Giờ tôi còn chưa bình tĩnh lại được đây này, chuyện này đột ngột quá!”

Mọi người khi nghe thấy tin này đều phản ứng giống nhau, có ai mà không thấy bất ngờ?

“À phải rồi, tôi vừa gọi điện cho anh Bằng, anh ấy với Diệp Cẩm Lan là họ hàng, anh ấy nói đã sang đó giải quyết hậu sự rồi.”

Doãn Chính Đặc ừ một tiếng rồi chẳng nói gì thêm.

Không phải là lạnh lùng vô cảm, quen biết một thời gian, bất kể là ai xảy ra chuyện này, những người khác đều không thể thờ ơ cho được. Có điều, hiện tại anh đã chẳng thể làm gì cho người đã khuất được rồi. Anh chỉ có thể cố hết sức để loại đi những lời đồn đoán vô căn cứ mà thôi.

“Tôi nghe anh Bằng nói, hình như Diệp Cẩm Lan động chạm gì đến bọn xã hội đen nên mới bị bọn nó bắn chết đấy. Trước khi cô ấy chết không lâu, có xảy ra tranh cãi với ai đó, hình như là vì chuyện tình cảm. . . Cũng đáng tiếc thật, bộ phim mới của cô ấy, nghe nói là doanh thu phòng vé tốt lắm, còn có cơ hội tranh giải thưởng lớn nữa.”

Lư Diễn nói một thôi một hồi, tin tức anh ta có được cũng đều là tin vĩa hè, không thể nào xác định được. Cảnh sát vẫn đang điều tra, tất cả đều chưa thể kết luận.

Anh cúp điện thoại, vừa hay mùi thức ăn thơm phức bay ra từ nhà bếp.

Lê Diệp vẫn vào làm cùng như mọi khi. Cô bị nhốt ở nhà, cũng chỉ biết làm việc này để giết thời gian mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Lại một hồi sóng gió nữa

Hôm đầy năm ngày bà Lê mất, Doãn Chính Đặc nghỉ làm nửa ngày, từ sáng sớm đã cùng Lê Diệp ra mộ thắp hương.

Trời còn chưa sáng hẳn, trên mộ không có hoa và đồ cúng mới, chứng tỏ họ là người đầu tiên đến.

Những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua, không thể nào một lời nói xong được. Lê Diệp tặng cho bà một bó hoa, lau khô bia mộ, trong lòng trầm nghĩ, giờ này bà đang sống rất tốt trên trời.

Doãn Chính Đặc nhìn vào gương mặt hiền từ của bà cụ. Một năm trước, anh thấy Lê Diệp quay trở về, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ, phải giữ cô lại. Anh không tiếc thứ gì để trói buộc cô, cho dù là cô oán hận, bất luận là phải trả cái giá nào, anh cũng không màng. Sự thật chứng minh, anh đã làm được. Thủ đoạn không mấy minh bạch, nhưng vì đã chiếm được thứ mình muốn, nên anh không hối hận.

Ngây người một lát, Doãn Chính Đặc sợ trời sáng còn lạnh, cơ thể Lê Diệp sẽ không chịu được, nên nhìn đồng hồ, “Được rồi, mình về thôi, một lát nữa người nhà họ Lê sẽ đến đây.”

Lê Diệp gạt đầu, thầm nói câu tạm biệt với bà nội rồi quay đầu rời đi cùng Doãn Chính Đặc.

Lên xe, Doãn Chính Đặc đang định đi thì phát hiện ra xe không nổ máy được, kiểm tra một lượt cũng không phát hiện có gì bất thường, anh đành phải xuống xe kiểm tra động cơ.

Lê Diệp ngồi trong xe, đang định xuống xem thì anh ngăn lại, “Ngồi yên đấy.”

Kiểm tra một lượt, không có dấu hiệu hỏng hóc gì, anh nhìn đồng hồ rồi lấy điện thoại ra gọi cho tài xế, gọi anh ấy đến đón, rồi lại gọi cho công ty sửa chữa đến xử lý.

Ngồi lại vào trong xe, thấy gương mặt Doãn Chính Đặc có vẻ nghiêm trọng, Lê Diệp bèn nắm cổ tay anh, “Sao thế? Xe bị hỏng chỗ nào thế?”

Anh nói, “Đề người ta đến sửa, mình ngồi xe khác về.”

Có vẻ như anh đang rất cảnh giác, ánh mắt cứ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ.

Không lâu sau, trong tầm mắt xuất hiện chiếc xe quen thuộc, rồi lần lượt cả đoàn xe dừng lại, người nhà họ Lê lục tục đi xuống.

Tuy hiện giờ nhà họ Lê đang trong tình trạng khó khăn, nhưng cũng may, họ vẫn nhớ đến ngày giỗ của bà cụ. Lê Diệp không định từ bỏ số cổ phần trong tay, vì thái độ của Doãn Chính Đặc lại rõ ràng rằng anh không đồng ý cho cô làm vậy. Cứu trường hợp cấp bách chứ không cứu kẻ túng bần. Nếu đúng là nhà họ Lê cần thì sẽ cho họ số cổ phần, nhưng hiển nhiên là họ đã lực bất tòng tâm, nhà họ Lê xuống dốc là kết cục đã định, Lê Diệp có giao cổ phần ra thì cũng chẳng khác nào ném xuống biển, mà Lê Thành Tường chắc chắn không thể bảo đảm rằng thứ cuối cùng bà Lê giữ lại này sẽ không biến mất.

Người nhà họ Lê đều mang vẻ mặt nghiêm trọng. Chắc chắn năm nay họ sẽ có nhiều điều muốn nói với bà, cũng có nhiều điều khẩn khoản cầu xin bà phù hộ cho.

Ngồi một lát thì tài xế đến, hai người đổi xe.

Bỗng nhiên, từ trên núi truyền xuống mấy âm thanh đinh tai, vang vọng không ngừng.

Doãn Chính Đặc đứng ở ngoài xe quan sát một lát, vừa lên xe thì thấy Lê Văn Hán hốt hải chạy từ trên đó xuống, hét khản cả giọng, “Có ai không! Mau đến cứu người!”

Doãn Chính Đặc lập tức xuống xe, Lê Diệp cũng muốn xuống xem có chuyện gì thì bị anh đẩy vào. Anh nhìn cô, “Em về nhà trước đi.”

Lê Diệp vô cùng căng thẳng, cầm tay anh không buông. Anh vỗ lưng trấn an cô rồi dặn dò tài xế, “Đưa cô ấy về, trên đường về nhớ cẩn thận.”

Anh tài xế từng một lần trải nghiệm, đương nhiên đã có chuẩn bị sẵn, anh đồng ý rồi nhanh chóng đưa Lê Diệp đi.

Chạy về phía Lê Văn Hán, Doãn Chính Đặc hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

Ánh mắt Lê Văn Hán đầy vẻ hoảng sợ, trên mặt còn lấm tấm giọt máu, “Bố tôi... Bố tôi...”

Xem cái cách anh ta lắp ba lắp bắp, thì chắc chắn không phải là chuyện bình thường. Doãn Chính Đặc chỉ vào vọng gác cách đó không xa, “Đằng kia có bảo vệ, qua đó gọi người, để tôi đi xem thế nào!”

Lê Văn Hán vội vàng chạy đến chỗ vọng gác, còn Doãn Chính Đặc thì chạy lên núi.

Vừa rồi vẫn còn yên ổn, vậy mà giờ trước ngôi mộ đã là một khung cảnh hỗn loạn. Người nhà họ Lê kêu khóc om sòm, còn người nằm dưới đất là Lê Thành Tường. Trước ngực ông ta đâm máu, hai mắt trợn trừng, chắc chắn là do phút sợ hãi. Thấy Doãn Chính Đặc đến, Lê Tuyết Ca vừa bịt hai tai vừa khóc, “Anh rě... Anh mau đến giúp đi, đưa bố em đến bệnh viện đi. Ông ấy sẽ không chết đâu, đúng không?”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn Lê Thành Tường. Anh không phải là bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng xem ra, Lê Thành Tường tận số rồi.

Một bảo vệ nhanh chóng chạy lên, tất cả mọi người cùng vội vàng đưa nạn nhân lên xe.

Trên đường đến bệnh viện, Doãn Chính Đặc gọi điện cho Lê Diệp. Cô về đến nhà rồi, có thể anh mới thở phào nhẹ nhõm. Phía bên này còn chưa biết thế nào, tình hình chưa rõ ràng, anh không nói nhiều mà chỉ kể qua loa, nhưng cũng đủ khiến cô lo lắng sợ hãi.

Tới phòng cấp cứu, người nhà đều phải chờ ở bên ngoài. Từ trên xuống dưới, đám phụ nữ và trẻ con là bị dọa nghiêm trọng nhất. Lê Thành Tường là trụ cột trong nhà, ông ta xảy ra chuyện, lập tức khiến cho cả nhà rung chuyển.

Thấy Lê Tuyết Ca vẫn không ngừng run rẩy, Doãn Chính Đặc liền đi mua cho cô ấy một ly cà phê. Cô ấy nói cảm ơn, nắm lấy cái cốc mà vẫn run lấy bầy.

“Tình huống lúc ấy như thế nào?”, Doãn Chính Đặc hỏi.

Lê Tuyết Ca có vẻ không muốn nhớ lại, cô ấy nghẹn ngào kể, “Cả nhà em vừa lên đó để thắp hương cho bà nội, bố em đi đầu, cả nhà đang chuẩn bị vái lạy thì bỗng nghe thấy một tiếng rất vang, sau đó, bố em...”

Cô ấy chưa từng trải qua chuyện như thế này nên sinh ra sợ hãi trầm trọng, đến tận bây giờ vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

“Âm thanh rất vang”, Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn phòng cấp cứu. Không bao lâu sau, bác sĩ đi ra, gương mặt đầy vẻ tiếc nuối. Thật ra mọi người đều dự liệu được nhưng khi nghe bác sĩ thông báo nạn nhân đã chết thì cả nhà đều khóc âm lên.

Vụ án dùng súng không phải là vụ án thường, cảnh sát nhanh chóng đến, người nhà họ Lê ai cũng phải cho thông tin.

Chi thứ hai của nhà họ Lê là Lê Viễn Chí mới mới đến. Bình thường ông ta rất ít khi về nhà, lại chẳng có nhiệm vụ gì ở công ty, cả năm cứ lang bạt ở bên ngoài, trên dưới họ Lê không một ai coi trọng ông ta. Lê Thành Tường mất, chiếu theo vai vế thì chỉ có thể là Lê Viễn Chí gánh vác gia đình, nhưng ông ta không hề có uy tín, mọi người đều thà gọi chi thứ ba đang ở nước ngoài về. Lê Viễn Chí cũng chẳng ham hố gì cục diện rồi rầm này, chơi bời thành quen, giờ bảo phải làm việc nghiêm túc mà lại bị lừa cho mất cả vốn lẫn lãi, bản thân ông ta còn run tay. Tuy nhiên, trước mắt thì chỉ có ông ta là trưởng bối. Đường Thu Bình lại nhìn ra được đường sống trong đường cùng, bao nhiêu năm bị chèn ép, giờ Lê Thành Tường đột nhiên chết, đây chính là cơ hội tốt nhất để họ chuyển mình.

Trả lời cảnh sát xong, Lê Thành Tường cũng được đưa vào nhà lạnh, cả nhà họ Lê mới quay về, tạm thời giữ im lặng.

Ngày này năm trước, bà Lê mất. Ngày này năm nay, con trưởng nhà họ Lê chết. Sự trùng hợp này đúng là bi kịch.

Về phòng, đóng cửa lại, Đường Thu Bình nhỏ giọng nói với chồng, “Mai ông về công ty họp đi, tất cả những gì trong tay bác cả, ông nhận hết cho tôi, đừng chờ đến lúc thăng ba về là nó hương tuốt đấy.”

Lê Viễn Chí có vẻ sợ sệt, “Bà nói xem, ai làm chuyện này? Hạn đến mức đấy... Là nhằm vào nhà mình hay chỉ nhằm vào anh cả? Nếu tôi lên thay, có khi nào...”

Đường Thu Bình hung hăng véo ông ta, “Nhu nhược! Đây chính là lúc để ông chuyển mình này, còn do dự nữa á, ông chờ bị thăng ba đá đít đi, cả đời chỉ có đứng sau người ta thôi!”

Lê Viễn Chí bấu môi.

Đường Thu Bình thờ dài, “Tiếc là vẫn không tìm thấy Thiên Tổ, nếu còn bé còn ở đây thì có thể thấy bố nó cuối cùng cũng được hành diện với đời rồi. Hồi trước nó cũng hay canh cánh trong lòng, bị Sơ Vũ đè bẹp, lại bị chi cả chèn ép, ai cũng hơn nó.”

Lê Viễn Chí cũng lo lắng cho con gái, “Con ranh con đấy, không biết bố mẹ lo lắng hay sao mà một chút tin tức cũng không có, chẳng biết là có xảy ra chuyện gì không...”

Đường Thu Bình tết ông ta, “Cái mồm quạ đen nhà ông! Ông bớt nói lung tung cho tôi nhờ! Con gái tôi nhất định sẽ trở về nguyên vẹn, nhìn chi hai nhà mình lên làm chủ họ Lê!”

***

Lúc Doãn Chính Đặc về, Lê Diệp vội vàng ra đón, còn hỏi anh tình hình bên kia thế nào. Anh nói qua loa cho cô, Lê Diệp nghe xong mà lạnh cả người. Lại là một chuyện xấu đột nhiên xảy ra, chẳng ai có thể dễ dàng chấp nhận được.

Doãn Chính Đặc nghĩ đến lại thấy sờ sợ. Lúc ấy anh và Lê Diệp vừa rời khỏi khu mộ, chậm nửa tiếng thôi thì không ai có thể khẳng định người gặp chuyện không phải là hai người họ.

Rốt cuộc là ai núp trong bóng tối gây ra chuyện này?...

Anh sức nhớ đến cú điện thoại kia. Tiếp theo là ai?

Kết quả là nhắm vào Lê Thành Tường. Là kế hoạch đã lên sẵn, hay Lê Thành Tường chỉ vô tình bị làm kẻ chịu tội thay?

Kẻ gọi điện đến biết anh, thậm chí còn hiểu anh nữa. Mục đích của đối phương là gì, trong lúc nhất thời anh không thể nghĩ ra được. Đầu tiên là Diệp Cẩm Lan, sau đó là Lê Thành Tường. Họ đâu có liên hệ gì, còn anh, trong câu chuyện này, anh sắm vai gì?

Không nghĩ ra, anh bèn nắm chặt tay Lê Diệp.

Tiếp theo... Tiếp theo...

Từ đó giống như câu ma chú khiến tâm trạng anh lập tức rơi vào trạng thái căng thẳng. Anh không nghĩ ra, nhưng cũng có thể cảm nhận được, cái bầy này đang được giăng quanh anh.

Lo cho Lê Diệp xong, anh gọi điện thoại về nhà họ Doãn. Bên đó cũng đã biết chuyện không may của nhà họ Lê, còn muốn qua đó xem tình hình. Doãn Chính Đặc lập tức ngăn họ, dặn người nhà ra ra vào vào phải thật chú ý. Cũng may là họ không xảy ra chuyện gì. Chỉ mong là chuyện này sẽ không lây lan đến họ.

***

Máy tính bị sét đánh hỏng main, nay mới lấy về đang truyện được, *lau mồ hôi*

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Muốn cô ta biến mất

Không biết là do bị nhiễm lạnh hôm đi thấp hương cho bà, hay do sợ hãi bởi chuyện của Lê Thành Tường, mấy hôm sau đó, Lê Diệp bắt đầu đổ bệnh. Không thể uống thuốc, lại càng không thể tiêm, cô đành cố chịu đựng. Nhưng có một chiều, đột nhiên cô đau đầu, cả người lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã, người làm trong nhà phát hiện ra liền vội vàng đưa cô đến bệnh viện. Hi Hi thì sợ hãi, ra khỏi cửa rồi mà vẫn nghe thấy nó không ngừng khóc. Doãn Chính Đặc không hoảng đến mức đó, nhưng chính tiếng khóc của Hi Hi lại làm anh có chút kích động. Khóc dai như thế, đúng là không có chút khí phách nam nhi gì cả. Đến bệnh viện, bác sĩ đo nhiệt độ cho Lê Diệp, hơi cao, nhưng không tùy tiện dùng thuốc được, nên trước hết phải dùng miếng dán hạ nhiệt cho cô.

Lê Diệp vẫn tỉnh táo, nhìn cả nhà đều vội vàng vàng, cơm tối nấu xong rồi mà chưa kịp ăn, trong lòng cô có chút áy náy.

Doãn Chính Đặc lấy khăn ẩm lau cho cô, hai má, cổ, cả người, lau một lúc khiến cô buồn ngủ.

“Sao rồi, còn thấy chóng mặt không?”, Doãn Chính Đặc cầm tay cô lên lau nhẹ, ngay cả kẽ ngón tay cũng không bỏ qua.

Giọng nói của cô khẽ khàng hơn nhiều, “Không sao rồi.”

Anh coi bỏ áo của cô để lau sau lưng, động tác rất nhẹ nhàng, thế nên cô ngủ lúc nào không biết. Sợ cơn sốt khiến cô hôn mê, Doãn Chính Đặc ghé lại gần cẩn thận quan sát. Tiếng hít thở của cô rất khẽ, chỉ có nhìn bờ vai mảnh dẻ của cô phập phồng nhẹ nhàng mới có thể đảm chắc là cô vẫn ổn.

Cũng tại anh, mấy ngày nay xảy ra lắm chuyện rắc rối khiến tinh thần anh không yên, nên không cẩn thận chú ý đến vẻ khó chịu của cô. Nằm viện, dù là bệnh nặng hay nhẹ thì vẫn không phải là chuyện tốt.

Lau cả người cho Lê Diệp xong, Doãn Chính Đặc mới nhìn đồng hồ. Vừa rồi cả nhà đang chuẩn bị ăn tối thì cô bỗng cảm thấy không thoải mái nên đến bệnh viện luôn, còn chưa được hạt com nào vào bụng, tinh dây kiêu gì cũng đổi. Vừa lúc cô cô y tá vào cấp nhiệt độ cho Lê Diệp, anh liền đứng dậy, nhờ y tá trông cho một lúc rồi chạy ra ngoài mua đồ ăn.

Ra khỏi phòng bệnh, anh chạy thẳng đến căng tin bệnh viện. Thím Kim về nhà trông Hi Hi, chắc muộn muộn mới tới đưa com, anh mua trước vài thứ cho Lê Diệp lót dạ. Hiện tại sức ăn của cô không nhỏ, bất kỳ lúc nào cũng có thể cảm thấy đói.

Mua xong mấy thứ đơn giản, anh xách túi trở về. Bỗng đi động đồ chuông, anh vội lấy ra xem.

Là một dây số lạ, nhưng anh lập tức nghĩ ra là ai gọi...

Vừa bấm nút nhận cuộc gọi, anh vừa vội vã chạy về.

Vẫn là cái giọng cổ tình dè thấp xuống đó, người ở phía bên kia cười, “Trong tay cầm cái gì vậy, định mua cho ai ăn thế?”

Anh xuyên qua đám người ở hành lang, sai rộng bước chân, về đến phòng bệnh, anh đập mạnh cánh cửa ra. Thấy Lê Diệp vẫn còn nằm đó, cô y tá thì dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, anh mới thả lỏng tinh thần được. Đứng ra ngoài cửa, anh cắn răng nói, “Rốt cuộc cô là ai?”

“Anh không nhớ em, thật là làm em đau lòng.” Người ở đầu bên kia vẫn cười, cái giọng lạnh lạnh đâm chói lỗ tai.

“Rốt cuộc cô muốn gì?”, Doãn Chính Đặc nắm chặt di động, nhìn quanh một lượt. Trên hành lang thường xuyên có người qua lại, đây là nơi công cộng, số lượng người ra vào nhiều, anh quan sát gương mặt của từng người đi qua mình nhưng chẳng thể tìm ra một người mình từng gặp.

“Khỏi phải tìm em, anh không nhìn thấy em đâu.”

Người ở đầu bên kia dường như nắm rõ từng hành động của anh trong lòng bàn tay, điều này khiến Doãn Chính Đặc vô cùng bức tức. Bị kẻ xấu núp trong bóng tối ỉm mưu tính kế hãm hại là chuyện khiến bất cứ ai đều cảm thấy phẫn uất.

“Cô muốn gì thì cứ nhắm vào tôi đây này, tôi cảnh cáo cô, đừng động đến người nhà tôi!”

“Nhưng mà em cứ cảm thấy con ranh kia không vừa mắt đấy, làm sao bây giờ?”. Giọng nói đó đột nhiên trở nên lạnh lẽo, “Em muốn nó biến mất khỏi thế giới này, tất cả những đứa con gái xuất hiện bên cạnh anh, đều phải biến mất.”

Doãn Chính Đặc chợt cảm thấy một luồng khí lạnh...

Đối phương vừa dứt lời đã cúp máy, anh còn chưa kịp hỏi gì thì đã nghe thấy tiếng tút nhanh. Anh gọi lại thì không thể nào kết nối máy, đổi sang điện thoại công cộng cũng không được, có lẽ đầu máy bên kia chặn tất cả các cuộc gọi đến.

Doãn Chính Đặc xoay người đi vào trong, vừa rồi anh đúng là sơ suất, lại để Lê Diệp rời khỏi tầm mắt của mình. Anh nắm lấy tay cô, cả người thấm mồ hôi lạnh mãi không hết. Anh lập tức gọi người của công ty vệ sĩ đến, yêu cầu đảm bảo có người ở cạnh Lê Diệp 24 giờ, anh không thể để cô có bất cứ chuyện gì được.

Người trong điện thoại kia, anh vẫn không đoán ra là ai, nhưng từ cuộc gọi đó, anh có thể có được chút manh mối...

Người kia nói, chỉ cần là người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh, sẽ đều phải biến mất...

Người có thể nói ra điều này, tất nhiên phải là phụ nữ, hoặc phải nói rằng, là người phụ nữ có tình ý với anh. Giải thích như vậy là có thể liên hệ đến chuyện của Diệp Cẩm Lan, bởi giữa Diệp Cẩm Lan và anh từng có tin đồn không hay, vì thế cô ấy mới trở thành vật hi sinh.

Nhưng Lê Thành Tường thì sao? Ông ta là bề trên, thân phận hoàn toàn khác với Diệp Cẩm Lan. Có lẽ nào, Lê Thành Tường vô tình gặp chuyện chứ không liên quan đến chuyện này?

Nhìn Lê Diệp, trong lòng anh lại áy náy, nói cho cùng thì là anh gây ra chuyện này. Cô không biết đang có bao nhiêu nguy hiểm rình rập, vẫn ngủ rất say.

Doãn Chính Đặc không dám buông tay cô ra, thậm chí còn không muốn nhắm mắt, chỉ sợ vừa chợp mắt là đã không thấy cô đâu nữa. Nếu như vậy thật thì anh sẽ nổi điên mất.

Người của công ty vệ sĩ đến rất nhanh, có họ đứng canh ở cửa, dù gì cũng an toàn hơn.

Tinh thần căng thẳng khiến Doãn Chính Đặc vô cùng căng thẳng, ngồi trông Lê Diệp một lát, anh chợt ghé vào cạnh cô rồi thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, Lê Diệp bắt gặp Doãn Chính Đặc đang ghé vào cạnh mình ngủ, anh còn nắm chặt tay cô đến nỗi bàn tay in hằn dấu vết. Vừa khẽ rút ra, anh

lại lập tức nắm lấy, sợ đánh thức anh, Lê Diệp đành phải để yên cho anh nắm tay mình như vậy.

Thím Kim đến đưa bữa tối. Canh vẫn nóng, nhưng Lê Diệp chỉ có một bàn tay động đậy được, đành phải để thím Kim đút cho ăn. Thím không nhịn được cười, vợ chồng son tình cảm thật, ngủ cũng phải tay trong tay. Lê Diệp bị cười cho xấu hổ, mới ăn một chút đã lắc đầu kêu thôi, vẫn hơi chóng mặt, ăn uống cũng chẳng ngon miệng.

Lúc Doãn Chính Đặc tỉnh dậy thì ngoài trời đã tối mịt, thấy cô ngồi nhìn mình chăm chăm, anh cũng ngồi dậy, “Sao rồi? Đã đói chưa?”

Lê Diệp nhìn hộp cơm đặt trên chiếc bàn bên cạnh, anh biết là thím Kim mang đến, “Sao còn chưa ăn?”

Lê Diệp lại nhìn hai bàn tay đang đan nhau, rõ ràng đây là đáp án.

Lúc này, Doãn Chính Đặc mới buông cô ra, lòng bàn tay cả hai đều thấm mồ hôi.

Xếp đồ ăn ra xong, Doãn Chính Đặc cũng đói bụng, chỉ một lát đã ăn hết một bát cơm, anh hỏi cô, “Hi Hi ở nhà thế nào?”

“Thím Kim nói là rất nghe lời, vừa ngủ rồi.”

Doãn Chính Đặc gật đầu, vậy thì tốt, thằng bé không quấy khóc, người nằm viện lại đỡ hơn nhiều, đó thật sự là chuyện anh cảm thấy may mắn.

Lê Diệp nhàn rồi không có việc gì làm, đành cầm tờ báo lên xem. Thấy vẻ mặt cô dần trầm xuống, Doãn Chính Đặc ngó qua xem, hóa ra là tin đưa tang ở nhà họ Lê.

“Ngày mai đưa tang bác cả.”, Lê Diệp thở dài. Nhà họ Lê đang trên đà tụt dốc, ông trời có lẽ không muốn giúp họ, không có bác cả, trừ khi chi thứ ba về, nếu không, nhà họ Lê thật sự khuyh gia bại sản.

Thấy vẻ mặt cô trở nên u ám, Doãn Chính Đặc nói, “Hồi xưa họ đối xử với em thế nào, bây giờ, không nhất thiết phải thương cảm cho những người đó.”

Nói thì nói thế, nhưng ai có thể thật sự giữ được lý trí sắt đá, không chút cảm xúc được.

“Nhà họ Lê giờ đang hỗn loạn, chẳng ai chèo chống gia đình được cả.”. Lê Diệp hít một hơi, “Chú hai không được, hồi xưa bà nội từng nói, chú ấy là người có năng lực kém nhất, bất kể công ty có thế nào cũng không được cho chú ấy quản, ngay cả một chức vụ hơi hơi quan trọng cũng không để chú ấy làm.”

“Nhưng hiện tại, xem tình thế thì chi thứ hai có lẽ sẽ ra mặt, hôm qua ban giám đốc họp, Lê Viễn Chí chủ trì.”. Doãn Chính Đặc nhún vai, xét cả nhà đó thì khó mà chọn ra được nhân tài, chi thứ nhất có Lê Văn Hán thì tính tình trẻ con, không có khả năng đảm đương trọng trách, chi thứ hai cũng vậy, Lê Chí Viễn không có lập trường, chỉ biết nghe vợ, lúc nào cũng nghe theo sự xúi giục thì chẳng bao giờ tốt lên được. Chi thứ ba định cư ở nước ngoài, có lẽ chẳng để tâm đến chuyện về nước xen vào cục diện rối rắm này. Hiện giờ chỉ xem chi thứ hai có quyết tâm lên giữ quyền hay không, hoặc chi thứ ba có trở về kiểm soát tình hình, ngăn con sóng dữ hay không mà thôi.

Lê Diệp không thích người của chi thứ hai, cô cũng chẳng che giấu điều này, “Người chi hai chỉ sợ sẽ khiến nhà họ Lê càng lâm vào cảnh khốn cùng.”

“Có mẹ như thế tất sẽ có con gái không ra gì.”, Doãn Chính Đặc chợt nhớ đến Đường Thu Bình, người đàn bà đó luôn mang vẻ mặt tị nạnh. Con gái bà ta, Lê Thiên Tố cũng thừa hưởng điểm ấy, trước mặt người ngoài thì tỏ ra hiền thực, nhưng từ cách đối xử với Lê Diệp là đã có thể khiến người ta nhìn thấu bản chất của cô ta.

“Lê Thiên Tố...”, bỗng Doãn Chính Đặc thốt lên.

Lê Diệp nghe thấy anh nhắc đến cái tên này liền nói, “Cô ta mất tích lâu lắm rồi, đến giờ vẫn không có tin tức gì, cũng chẳng ai liên lạc được với cô ta cả.”

Bỗng nhiên, Doãn Chính Đặc đặt đĩa xuống rồi đứng phắt dậy...

Trong đầu anh bắt đầu xâu chuỗi sự việc. Đáng lẽ anh phải nghĩ sớm, vậy mà đến khi lâm vào thế bị động mới đoán ra được.

Lê Diệp hoảng sợ bởi phản ứng của anh, Doãn Chính Đặc cố điều chỉnh tâm trạng rồi đút một miếng thức ăn vào miệng cô, khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, “Ăn đi, giờ không ăn là đêm đói đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Trả thù

Được đưa đến khách sạn, Đường Thu Bình và Lê Chí Viễn vẫn không hiểu ra làm sao. Nhận được lời mời, nhưng không biết người mời đến là ai, nơi trống lẽ thế này, bình thường họ cũng hay ra vào, nhưng nhà hàng ở tầng trên cùng không dành để kinh doanh, chỉ có quan hệ nội bộ mới được lên. Nhân viên phục vụ dẫn đường, hai người tiến vào đại sảnh. Không gian bên trong rất rộng, góc nào cũng cực kỳ xa hoa.

“Ông bà, mời đi hướng này.”

Đường Thu Bình vừa đi vừa đưa mắt nhìn xung quanh, rồi lại nhìn chồng, “Rốt cuộc là ai nhỉ? Thần thần bí bí.”

“Tôi cũng chẳng biết, giấy mời gửi đến tận nhà mình, chắc là người quen của chúng ta... Với lại, chỗ này cũng không phải là chỗ mà người bình thường đến được.”

Hai vợ chồng đi thẳng về hướng đó, đến khi tới chỗ cái bàn xếp đầy cao lương mỹ vị thì mới nhìn thấy một người phụ nữ. Cô ta mặc một chiếc váy hở vai, đưa lưng về phía hai người, thoạt nhìn phong thái cực kỳ sang trọng quý phái.

Đôi vợ chồng đưa mắt nhìn nhau. Người phụ nữ trẻ này, là ai vậy?

“Là cô... mời chúng tôi đến đây ư?”, Đường Thu Bình nhìn vóc người kia, loáng thoáng thấy quen mắt.

Người kia đặt ly rượu xuống, chậm rãi xoay người lại.

Hai vợ chồng vô cùng kinh ngạc, Đường Thu Bình không thể tin vào mắt mình, “Thiên... Thiên Tố?”

Kim cương lấp lánh đến chói mắt, trang điểm đậm, ăn vận lộng lẫy, gần như khiến người khác không nhận ra.

“Là con phải không?”, Đường Thu Bình không dám nhận, lại cầm tay chồng, “Có phải là Thiên Tố không?”

Lê Viễn Chí cũng không dám khẳng định, “Hình như thế...”

“Là con.”. Rốt cuộc người kia cũng lên tiếng, giọng nói không chút ảm áp nào, “Con còn sống, bất ngờ phải không?”

Đường Thu Bình nghe ra đúng là giọng của cô ta liền chạy tới, nắm tay cô ta rồi nhìn từ trên xuống dưới. Thấy cô ta không sao, bà ta cực kỳ kích động. “Con chạy đi đâu đấy hả? Sao lâu quá rồi không liên lạc về nhà? Bố mẹ lo lắm đấy, con biết không hả?”

Lê Thiên Tố rút tay về, về mặt lạnh tanh, “Con còn phải cảm ơn mẹ đã đẩy con ra nước ngoài, bằng không, e là con chẳng có ngày hôm nay.”

“Lúc đó không còn cách nào khác, con gây ra chuyện đấy, không ra nước ngoài, chẳng lẽ lại để người ta chế giễu à?”

Lê Thiên Tố ngồi xuống ghế, cầm ly rượu đỏ lên, thứ rượu đỏ như máu, “Thế con mới cảm ơn mẹ.”

Bất gặp dáng vẻ hờ hững của cô ta, Đường Thu Bình rõ ràng thấy có khoảng cách, “Con gái à, thời gian qua, con đi đâu đấy?”

“Trà qua một lần thay da đổi thịt.”. Trên ngón tay đeo chiếc nhẫn rubi cực lớn, diêm dúa, phong tình, Lê Thiên Tố nhìn hai người, “Giờ nhà họ Lê chẳng còn ai nữa, chỉ thứ hai, có thể danh chính ngôn thuận lên nắm quyền rồi.”

Trong lòng Đường Thu Bình trào lên nỗi sung sướng khó tả, “Đúng! Bác cả con chẳng may chết rồi, giờ trong nhà chỉ có bố con là có thể lèo lái gia đình, ông ấy tiếp quản công ty rồi, sau này chú ba về cũng chẳng gây ra được sóng gió gì đâu!”

Tao nhã nhấp rượu, ánh mắt Lê Thiên Tố lạnh đi, “Có người cản trở, lại diệt trừ là được rồi.”

“Hừ, bọn họ thì làm được cái gì ra hồn, bây giờ...”. Nói được một nửa, Đường Thu Bình bỗng sững người, nhìn con gái, rồi nhắc lại lời cô ta vừa nói, “Con... Con vừa nói cái gì? Diệt trừ gì cơ?”

Liếc bà ta một cái, Lê Thiên Tố chậm rãi nói, giọng điệu tràn ngập vẻ nham hiểm, “Con nói, ai cản trở thì diệt trừ kẻ đó.”

Đường Thu Bình lạnh người, bà ta lùi lại, tóm chặt cánh tay chồng.

Lê Viễn Chí chậm hiểu cũng nghe ra ý trong câu nói, đưa mắt nhìn cô con gái hoàn toàn không giống trước, “Thiên Tố à, ý của con, bố không hiểu... Con định diệt trừ người vương bận thế nào?”

Cầm túi xách bên cạnh lên, Lê Thiên Tố mở món đồ hàng hiệu xa xỉ ra, lấy một thứ rồi đặt lên bàn.

Tuy chưa từng thấy vật thật nhưng vẫn biết, hai vợ chồng nhìn khẩu súng trong bao thì lập tức biến sắc.

“Con... Con lấy cái này ở đâu thế?”, Lê Viễn Chí sợ hết hồn. Ở nước ngoài là hợp pháp, nhưng trong nước thì quản lý thứ này rất nghiêm ngặt, cô ta ngông nghênh mang bên người, đúng là loạn rồi.

Lê Thiên Tố lại cười, khi hai người kia tỏ vẻ kinh hãi, cô ta chẳng cất đi mà cứ công khai đặt ở đó.

Thấy cô ta hoàn toàn không giống trước đây, Đường Thu Bình vui vì cô ta còn sống, nhưng lại cảm thấy bất an vì hành vi của cô ta. Bà ta hỏi dò, “Thiên Tổ, con lấy đâu ra thứ này, mà nửa năm qua, rốt cuộc con đi đâu vậy?”

Lê Thiên Tổ không muốn trả lời vấn đề này, cô ta giờ tay, nhân viên phục vụ lại lục tục bung thêm đồ ăn lên.

“Ngồi xuống ăn bữa cơm đi.”. Cô ta chẳng có vẻ gì nhiệt tình, phẩy phẩy khăn ăn, y như đang chiêu đãi khách bình thường.

Hai vợ chồng kia đành phải ngồi xuống. Hỏi cô ta không nói, đoán thì không đoán được, rốt cuộc là cô ta đã trải qua chuyện gì mới thành ra cái dạng này? Lúc trước tính tình cô ta đúng là hơi ngông cuồng, nhưng dù sao sống trong gia đình nề nếp như nhà họ Lê, cô ta cô hư hỏng thể nào thì cũng vẫn trong khuôn khổ, còn bây giờ, đã hoàn toàn vượt ra khỏi quỹ đạo của nhà họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Không ăn được thì đập đồ

Phòng ngủ.

Nhìn người phụ nữ của mình và con trai đều đã ngủ, Doãn Chính Đặc chỉnh đèn tối đi.

Có tài liệu mới được gửi đến, dưới góc máy tính hiện lên thông báo. Mở ra xem, anh lập tức đọc nội dung bên trong.

Từ khi đoán ra kẻ phá quấy sau lưng, anh đã cho người theo dõi hai vợ chồng Lê Viễn Chí, rồi từ đó tìm được dấu vết của Lê Thiên Tổ.

Nói bất ngờ thì có bất ngờ, nói không bất ngờ, cũng không bất ngờ, cả thế giới này, phụ nữ liên quan đến anh không nhiều. Anh tự nhận là mình không trêu đùa ai, cũng không phụ ai, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy, người mà anh có lỗi với họ thật sự quá nhiều.

Lê Sơ Vũ từng ái mộ anh, kết cục là chết thảm. Diệp Cẩm Lan từng dính tin đồn với anh, cuối cùng cũng chẳng được ra đi thanh thản. Anh hạn chế để Lê Diệp ra ngoài, bố trí rất nhiều người bên cạnh cô, nhưng anh vẫn vô cùng lo lắng. Cho dù đã cực kỳ cẩn thận, nhưng không thể đảm bảo trăm phần trăm.

Tài liệu khá ngắn gọn, anh xem xong thì đóng máy tính lại.

Mấy ngày nay, Lê Thiên Tổ ở Vạn Cẩm, nơi đó không phải là chốn những kẻ có chút tiền là có thể vào được. Ngoài việc đi mua sắm, cô ta không hề ra vào với bất kì ai cả. Người như cô ta, chắc chắn bên cạnh có chỗ dựa vững chắc. Nhưng nửa năm qua, cô ta lặn mất tăm. Mà sự kiện xảy ra lúc cô ta gần đi cũng đã bị phong tỏa trên mạng. Xem ra, chỗ dựa mà cô ta tìm được không phải dạng tầm thường, nếu không, cô ta đã chẳng có gan để vừa về nước đã phô trương như vậy.

Day day mi tâm, Doãn Chính Đặc đứng dậy, mệt mỏi đi đến bên giường, lật góc chăn ra rồi nhẹ nhàng nằm xuống. Anh ôm lấy vai Lê Diệp. Bụng cô mỗi lúc một to, anh đặt tay lên bụng cô, thật rắn, như quả bóng căng vậy.

Bất kể thế nào, sứ mệnh của anh luôn là chăm sóc tốt cho cô và lũ trẻ. Năng lực của anh có hạn, nhưng năng lực có hạn này, đến hai trăm phần trăm là để bảo vệ cô và các con.

***

Khách sạn.

Đắp mặt nạ xong, Lê Thiên Tổ vỗ chút tinh dầu hoa lên mặt. Qua tấm gương, trông cô ta đẹp hơn xưa rất nhiều. Giờ cô ta mua loại mặt nạ đắt nhất mà không hề chớp mắt, cũng chẳng còn bị ai chèn ép nữa, có thể làm mọi chuyện mình muốn, cảm giác đó quá tuyệt.

Di động đổ chuông, cô ta cầm lên xem, vừa nhìn thấy dãy số là hình ảnh lão già ngoại quốc béo ú lại hiện ra.

Cô ta nhẹ nhàng thu lại vẻ lạnh lùng trên mặt, vừa là lướt lại vừa dịu dàng, “Dick, hôm nay anh có uống thuốc đúng giờ không đấy?”

Đối phương gật đầu, “Anh có. Chừng nào em về?”

Lê Thiên Tổ dựa vào ghế, áo choàng tắm tuột khỏi đầu vai, để lộ ra cả nửa bên, “Phải một thời gian nữa đã, em còn có chuyện chưa làm xong.”

“Vậy em sắp xếp ổn thỏa đi, đừng ở lại lâu quá.”

Lê Thiên Tổ đồng ý, dùng đôi môi đỏ mọng in lên màn hình điện thoại, “Dick, chờ em nhé.”

Lão già ở đầu bên kia cười phá lên, trên gương mặt già nua hiện đầy vẻ sung sướng. “Đêm nay trông em quyến rũ quá.”

Lê Thiên Tố xoắn xoắn lộn tóc, nở nụ cười quyến rũ với đôi phương.

Lão già được đà lại càng cười khoái trá, cho đến khi cánh cửa phía sau mở ra, một gã đàn ông vừa tiến vào vừa chửi, “Chết tiệt, bố dung túng con đàn bà đó làm gì? Nó đưa người của con về để giết người với tông xe! Có phải sợ con không chết non được phải không!”

Lão già tên Dick kia nghiêng đầu nhìn người vừa hăm hăm xông vào, tỏ vẻ hờ hững, “Cô ấy thích làm gì thì để cô ấy làm, dạy dỗ vài người thôi mà, có gì ghê gớm đâu chứ!”

“Bố còn chẳng thèm hỏi xem nó giết ai!”. Gã đàn ông trẻ thờ hờn hờn, “Nó giết ngôi sao nổi tiếng kia kia, cảnh sát vừa tìm con, nói là viên đạn gây chết người ăn khớp với đạn của con. . . Con đi! Còn bố đây, con muốn đánh chết nó, bố bớt giúp nó tổng con vào tù đi!”

Lê Thiên Tố nghe rất rõ ràng, hai bố con khắc khẩu, cô ta chẳng có hứng thú tham gia, chỉ đặt đi động xuống rồi sửa móng tay.

Ở đầu bên kia, một người giận dữ một kẻ bình tĩnh, ồn ào một lúc lâu, gã kia mới tức tối buông ra một câu, “Chờ nó quay lại, con sẽ chặt nó ra cho chó ăn!”

Cười khẩy, cô ta cầm đi động lên, phía bên kia vẫn là gương mặt già nua phề phề, “Dick à, anh nên đi ngủ đi, ngủ ngon nhé.”. Hôn lên màn hình, Lê Thiên Tố nhìn thấy Dick được đỡ, run rẩy nằm xuống giường.

Nói chuyện xong, đường truyền bị y tá tắt đi. Thấy màn hình đen thui, Lê Thiên Tố đứng dậy đi rửa mặt. Rửa sạch sẽ một lượt, cô ta mới hết thấy ghê tởm. Ngồi thừ ra một lúc, cô ta lấy ví ra, lôi được một bức ảnh từ góc sâu nhất.

Đó là bức ảnh từ rất nhiều năm trước, khi cô ta còn đang đi học. Hôm đó có trận đấu bóng rổ hữu nghị, cô ta và Lê Sơ Vũ đều phải ra sân. Trước lúc ấy, Sơ Vũ năn nỉ Doãn Chính Đặc đến chụp ảnh, mà anh cũng đến rất đúng hẹn. Sau khi bắt đầu, Lê Thiên Tố biểu hiện vô cùng năng nổ, ném trúng vài quả liền giúp lớp vươn lên dẫn đầu. Nhưng sau khi Lê Sơ Vũ vào thay, cả nhà thi đấu lại vang ầm tên Sơ Vũ. Giữa trận đấu, Doãn Chính Đặc có việc phải đi trước, Lê Thiên Tố liền nhờ anh chụp giúp cho một kiểu ảnh. Doãn Chính Đặc chụp cho cô ta xong, cô ta lại hỏi anh có thể chụp chung hay không. Hôm ấy anh không từ chối, vì thế cô ta có được bức ảnh chụp chung duy nhất này. Cẩn thận cất giấu để người khác không thấy, nhưng sau này, lúc giờ sách của Lê Sơ Vũ, cô ta lại dễ dàng thấy được bóng dáng Doãn Chính Đặc. Lê Sơ Vũ và Doãn Chính Đặc đã được cả hai nhà công nhận là một đôi, bà nội cũng rất nhiều lần nói hai người họ xứng đôi, đợi Sơ Vũ tốt nghiệp là lập tức tác hợp cho họ kết hôn. Đã vô số lần, Lê Thiên Tố muốn hét lên trước mặt mọi người rằng, nhà họ Lê không chỉ có mình Lê Sơ Vũ là con gái, cũng không phải chỉ có mình Lê Sơ Vũ thích Doãn Chính Đặc. Tuy nhiên, chẳng ai chú ý đến cô ta. Lê Sơ Vũ quá chói mắt, bất kể ai đứng bên cạnh thì cũng chỉ có thể làm nền. Bởi vậy, cứ ôm sự không cam lòng chỉ là vô ích, không chịu được cảnh bị người ta ngáng đường, biện pháp duy nhất chính là diệt trừ.

Cô ta chưa bao giờ hối hận khi đã làm như vậy. Bao nhiêu năm nay, không ngừng mơ thấy ác mộng, khi tỉnh lại đều sợ đến mức đổ đầy mồ hôi, nhưng cô ta vẫn không hối hận. Ác mộng trong giấc ngủ, dù sao vẫn tốt hơn ác mộng giữa đời thực nhiều.

Lê Sơ Vũ là con ác mộng của cô ta, mà cô ta thì mãi không thoát khỏi con ác mộng đó. Nhưng hiện giờ, cô ta có thể biến nó thành con ác mộng trong đêm, còn ban ngày, cô ta có thể hưởng thụ điều mình từng ước ao, những ánh mắt chỉ nhìn cô ta.

Như vậy không thiệt, mà còn có lời thật sự, hướng chi cô ta đã lâu lắm rồi không mơ thấy Lê Sơ Vũ, chẳng còn gì phải sợ nữa. Cho dù có nằm mơ, cô ta cũng có thể ung dung tỉnh lại, trong lòng không còn hoảng hốt sợ hãi nữa.

Có điều, con ác mộng mới lại đến. Đưa con gái cô ta xem thường nhất, cho rằng không đáng nhắc đến nhất, lại chặn trước một bước mà cướp Doãn Chính Đặc đi.

Thua dưới tay Lê Sơ Vũ là uất hận, còn thua dưới tay Lê Diệp, lại là sỉ nhục.

Cho tới bây giờ, cô ta vẫn không tin đây là kết quả cuối cùng. Chỉ cần cô ta còn một hơi thở, thì đây sẽ không phải là kết quả cuối cùng.

Sau khi bị tống ra nước ngoài, cô ta một mình tha hương nơi xứ người, ngây dại, dờ dẫm. . . Doãn Chính Đặc oán hận mình, cô ta biết. Mình bị người ta chụp loại ảnh nhục nhã đó, ngoài liên quan đến Lê Diệp ra thì chỉ có Doãn Chính Đặc. Trong lòng anh chưa từng có cô ta, bất kể là Lê Sơ Vũ hay Lê Diệp, chỉ duy cô ta là anh coi như không thấy.

Yêu đã hầu như không còn, giờ chỉ có hận. Anh căng thẳng vì Lê Diệp như vậy, chăm sóc tận tâm như vậy, nhưng lại keo kiệt không cho cô ta lấy một ánh mắt.

Từng có một lần cô ta nghĩ, cả đời mình đều phải chấp nhận thất bại đắng cay. Nhưng trong một ngày mưa, cô ta gặp Dick.

Hôm đó thời tiết không tốt, lại là cuối tuần, trên đường gần như chẳng có ai. Cô ta định ra ngoài mua vài thứ thì bất ngờ phát hiện ra một chiếc hòm ở ngay gần nhà, bên trong là một lão béo còn chút hơi tàn.

Sau khi đưa lão đến bệnh viện, thể giới của cô ta đã hoàn toàn thay đổi. Cô ta nghĩ đây hẳn là sự an bài của vận mệnh. Thời điểm cứu Dick, cô ta cảm thấy chiếc ghim cài áo của hắn rất khác lạ, nhìn quen mắt nhưng lại không thể nói rõ được.

Lần lượt từng tốp người kéo nhau đến bệnh viện, nhìn tình hình, Lê Thiên Tố liền đoán ngay ra lão già này không phải dạng tầm thường.

Tìm kiếm chiếc ghim cài ngực áo đó, kết quả khiến cô ta vô cùng kinh ngạc.

Gia tộc Dick, quyền thế cao ngất, tài sản khổng lồ, thế lực của gia tộc họ, ắt chừng trải rộng nửa thế giới.

Người có bối cảnh hắc ám lại khiến Lê Thiên Tổ bất được cơ hội. Chỉ cần cô ta có quan hệ với lão béo này, thì cô ta có thể về nước, còn có thể khắc phục khó khăn một cách mỹ miều.

Sự thật cũng đã chứng minh, cô ta đã làm được. Trong mắt Doãn Chính Đặc đã có cô ta, mặc kệ đó là loại ánh mắt gì, chỉ cần anh nhìn thẳng vào cô ta là đủ rồi.

Bức ảnh bị bóp nát, cô ta lại cẩn thận vuốt ra. Lê Thiên Tổ tiếp tục đắp mặt nạ. Thứ muốn có mãi mãi không có được, hiện tại, cô ta phải dẹp hết mọi chướng ngại, đoạt được về chóng vánh, có phải hủy đi cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Phải bảo vệ hạnh phúc

Công ty.

Bầu không khí trong phòng hội nghị vô cùng căng thẳng.

Mấy người cấp dưới đặc lực đều hiển kế sách, nhưng hẳn nhiên, chuyện công ty đối tác đột ngột hủy giao ước đã gây ra ảnh hưởng rất lớn đến guồng hoạt động của công ty.

“Bộ phận pháp luật đã chuẩn bị đề kiện công ty Tất Thắng hủy hợp đồng rồi, lần này, họ sẽ phải trả cái giá lớn.”

“Mục đích không phải là muốn họ bồi thường, hiện tại không thể tìm được nguồn cấp hàng nào tốt, hàng dự trữ của công ty không thể chống được vài ngày, chậm tiến độ, số tiền chúng ta phải bồi thường cho khách còn nhiều hơn, danh dự của công ty cũng bị ảnh hưởng.”

“Sếp, có cần phải bàn bạc với Quang Vinh không ạ? Trước đây họ cũng cung cấp hàng cho chúng ta, tuy giá hơi cao một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có thể cứu vãn được tình hình nguy cấp.”

Nghe cấp dưới luôn mồm luôn miệng, Doãn Chính Đặc tựa vào ghế xoay, tay nắm bút, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

“Quay lại tìm Quang Vinh bàn bạc, để người ta nghe được thì chả bị cười cho thoải mái ấy à. Với lại, Quang Vinh tức bên mình vì không tiếp tục hợp tác, ông cảm thấy còn bàn bạc lại được hay sao, giá cả vẫn còn hơi hơi cao được à? Bên đấy không nhân cơ hội lòn mình mới là lạ!”

Trong lòng Doãn Chính Đặc đã có tính toán từ trước. Quang Vinh đã bị mua lại, anh cũng đoán ra được phía công ty bên kia đã âm thầm đổi chủ, mà người thao túng sau lưng, anh đều rõ ràng.

“Hàng dự trữ còn dùng được trong bao lâu nữa?”, Doãn Chính Đặc đặt bút xuống.

“Khoảng nửa tháng ạ, có điều phải dè dặt, mười ngày.”

Doãn Chính Đặc đứng dậy, cảm tập văn kiện lên rồi quay đầu đi ra cửa.

Hợp tác cùng Tất Thắng vốn không tồi, đối phương ra giá hợp lý, mối quan hệ giữa hai bên cũng dần dần được xây dựng. Hợp đồng ký dài hạn, nhưng Tất Thắng đột nhiên hủy, hơn nữa thái độ lại rất kiên quyết. Khi kí hợp đồng này, vì ý định hợp tác của cả đôi bên đều rất kiên định, cũng tín nhiệm đối phương, nên không hề đề ra cái giá cao ngất ngưỡng cho việc hủy hợp đồng. Lúc này, đối phương đột ngột có hành vi đơn phương giải trừ, cái giá phải đền bù chắc chắn không thấp, nhưng họ lại tình nguyện chịu hậu quả này. Nguyên do đằng sau, tất nhiên là rất sâu xa.

Đến nhà máy của họ, cán bộ cấp cao không chịu ra gặp, người thay mặt ra nói chuyện ngoài thái độ kiên quyết không chịu tiếp tục hợp đồng ra thì chẳng hề nói gì. Thoạt nhìn căn nhà xưởng thì có lẽ là không tiếp tục vận hành nữa, xem ra đã tính toán xong hết rồi.

Nếu không phải gặp biến cố bất ngờ, thì sẽ chẳng thay đổi thành ra dạng này. Về phần là biến cố gì, Doãn Chính Đặc cũng đã đoán thẳm trong lòng, mười phần biết là ai đang âm thầm phá rối.

Rời khỏi công ty, anh đưa người đi tìm nguồn cung cấp hàng mới. Nhà máy cùng loại có rất nhiều, bởi khi trước đã có danh sách để chọn lựa. Chạy đôn chạy đáo cả ngày mà không có tiến triển gì. Số lượng hàng cần cung cấp rất lớn, tiền hàng lại phải hợp lý, nhiều nhà máy không có dây chuyền sản xuất nên chẳng thể hợp tác được.

Lúc về đến nhà đã là gần đêm, mang cả thân bụi bặm, anh vào phòng, cởi quần áo rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ xong, anh lê tắm thân mệt mỏi ra, nằm vật xuống giường.

Lê Diệp còn chưa ngủ, thấy anh như vậy thì có phần lo lắng, “Sao anh lại mệt thành ra như này?”

Doãn Chính Đặc gần như không mở nổi mắt ra, “Hôm nay nhiều việc. Sao em vẫn chưa ngủ?”

Lê Diệp thấy anh có vẻ buồn ngủ thì lại nghĩ, rất ít khi bắt gặp bộ dạng này của anh, công ty đã đi vào quỹ đạo, lẽ ra anh không cần phải bận rộn như vậy.

Vặn nhỏ đèn, Lê Diệp ngồi bên cạnh nhìn anh, cô nhẹ giọng hỏi, “Anh ăn cơm chưa?”

Doãn Chính Đặc ậm ừ đáp, chứ cũng không nghe ra là nói gì. Anh giờ tay ra, ôm chầm lấy cô.

Lúc cô mới về, rõ ràng là người này đồng ý ngủ ở phòng cho khách, nhưng chỉ yên phận được vài ngày, sau đó toàn thừa cơ cô ngủ rồi lên sang. Đến khi cô tỉnh lại, anh cũng dậy như không có chuyện gì cả. Đã mấy lần cô bảo anh, anh vẫn đồng ý, nhưng rồi kiểu gì cũng lại đi vào vết xe đổ.

Tuy nhiên, anh sang ngủ nhưng cũng chỉ nằm yên chứ chưa từng có hành động gì. Giờ bụng cô đã to, anh cũng chẳng thể làm gì. Hồi trước, có mấy đêm cô tỉnh dậy nôn ọe, lại có lúc bị chuột rút, những lần khó chịu như vậy đều có anh chăm sóc. Thấy như vậy, cô chẳng thể bảo anh ở xa xa cô ra, chẳng thể không cần đến anh.

Hôm nay trông anh vô cùng mệt mỏi, hai mắt nhắm nghiền, vừa ôm cô vừa xoa tay cô, miệng lại thì thảo, “Ấm quá.”

Thấy anh mệt, Lê Diệp không nhúc nhích, cũng không nói chuyện quấy rầy anh.

Gần như chỉ một giây sau, tiếng ngáy của anh đã vang lên. Phải rất mệt thì âm thanh mới rõ đến vậy.

Mệt như vậy, là vì đơn đặt hàng của công ty nhiều, hay là có tình huống khác? Cô không thể không lo lắng.

Vài ngày sau đó, ngày nào Doãn Chính Đặc cũng như vậy, đi sớm về muộn. Thậm chí có mấy hôm, Lê Diệp không biết anh về lúc nào, sáng tỉnh dậy mới phát hiện anh ngủ bên cạnh. Cũng may là cô có thói quen dậy sớm, không thì thật sự chẳng nhìn thấy bóng dáng anh. Đoán chắc là có chuyện gì, nếu không anh sẽ chẳng như vậy, Lê Diệp vô cùng lo lắng. Có điều, miệng anh phong kín, chưa bao giờ nói chuyện công ty với cô cả.

Hôm nay coi như anh về sớm hơn một chút. Hơn mười giờ, anh bước vào nhà.

Còn chưa ăn tối, anh đang định gọi thím Kim, nhưng Lê Diệp nghe thấy tiếng xe là xuống ngay, thấy anh đứng ở cửa bếp liền hỏi, “Chưa ăn cơm à?”

Anh gật đầu. Không muốn cô mệt, vậy mà cô lại tự mình vào bếp.

Anh nói không về ăn tối nên thím Kim không để đồ ăn lại. Lê Diệp tìm một lúc, rồi bắt đầu nấu mì, cho thêm trứng cút và rau xanh.

Đơn giản thanh đạm, vậy mà Doãn Chính Đặc ăn rất ngon lành. Lê Diệp bưng cho anh một đĩa dưa cải, nhìn hai má hóp lại của anh, trong lòng cô vô cùng khó chịu.

“Mấy hôm nay anh bận như vậy, công ty có chuyện gì sao?”, cô không nhịn được mà hỏi.

Doãn Chính Đặc ngáp một cái, “Có chút chuyện, đang cố gắng giải quyết, không có gì đâu, em yên tâm đi.”

Biết chắc không thể không có chuyện gì, phiền toái nhỏ thì anh đã chẳng bận đến vậy, nhưng anh không muốn nói nên Lê Diệp không dám hỏi nữa. Cô gấp đồ ăn cho anh, “Ăn nhiều một chút.”

Cảm nhận được sự quan tâm của cô, anh nở nụ cười khẽ, “Sau này em không phải đợi anh đâu, đi ngủ sớm đi, anh không chắc là bao giờ về.”

Lê Diệp bị anh nói thế bèn bĩu môi, “Em đợi anh đâu.”

Anh cười, lại cầm tay cô, “Thế là tốt, trong bụng em có một đứa nhỏ, ngủ muộn quá nó không chịu nổi đâu.”

Lê Diệp nhìn ra đôi mắt anh đã đỏ lên, nhiều ngày liên tục thức khuya dậy sớm, sao anh chịu được.

“Thật sao?... Không có chuyện gì thật à?”, cô không yên tâm.

“Yên tâm, anh tự có quyết định.”. Anh tỏ vẻ tin chắc, không giống như đang giả vờ để an ủi cô, “Anh sẽ không gục xuống đâu, tuyệt đối không.”

Anh như vậy lại khiến Lê Diệp chưa xót, không hiểu sao, cô cũng nắm lấy tay anh.

Anh không phải loại người thích hưởng thụ, cho dù thứ đã có tương đối rồi, nhưng anh vẫn cố gắng tranh thủ làm việc nhiều hơn. Có điều, vất vả như vậy lại khiến người khác trông thấy mà đau lòng. Vốn dĩ anh có thể an nhàn, nhưng anh lại tự khiến mình mệt mỏi như vậy. Có đôi khi Hi Hi quậy phá ầm ĩ, anh còn “hợp tác” la o với nó, giờ ngẫm lại, thật ra anh cực kỳ vất vả, với công việc, với gia đình, anh đều gánh vác rất nhiều trách nhiệm.

Thấy cô lộ ra vẻ mặt như vậy, anh mừng vì trong lòng cô có mình, nhưng lại không muốn cô lo lắng, anh cười, “Còn không? Anh chưa no.”

Lê Diệp vội vàng bưng bát vào bếp, “Còn nhiều lắm.”

Thấy cô vào bếp, anh cũng đi theo, rồi từ phía sau ôm chầm lấy cô. Hai người đều thầm cảm thấy cảm giác ấm áp này vô cùng đẹp đẽ, vậy nên cùng im lặng không động đậy.

Cô béo lên một chút, nhưng thắt lưng vẫn còn đường cong. Cái bụng khá to, anh khẽ vuốt ve, bên trong đang có một đứa nhóc đợi ngày chào đời. Gia đình thêm thành viên mới, loại chờ mong này khiến ai cũng phải phấn khích, như cơn sóng cuộn cuộn không ngừng chảy trong người anh vậy.

Cảm giác mệt mỏi, đến bên cô là bất giác tan biến thành mây khói.

Dựa vào vai cô, anh nói, “Ngày kia đi khám thai, anh đi cùng em.”

Lê Diệp không ngờ anh lại nhớ đến thế, cô nghiêng đầu nhìn anh, “Nếu anh bận thì để em đi cùng thím Kim là được rồi.”

“Còn chuyện gì bận hơn chuyện này?”. Anh không yên tâm để cô tự đi ra ngoài. Đạo gần đây liên tục có chuyện, anh biết là tại sao, cũng biết mục đích của kẻ phía sau là gì, vậy nên càng lo khi cô ra ngoài. Nhiều người đi cùng cô cũng không yên tâm bằng tự mình anh quan sát.

Lê Diệp lấy thêm mì cho anh, “Ăn đi.”

Anh ngồi xuống tiếp tục ăn, dường như mọi muộn phiền đều tạm thời tan biến. Trước mặt cô, anh được hưởng sự thoải mái và tự tại hiếm có.

***

Nhà họ Doãn.

Ông cụ nhìn đứa cháu trai ngồi phía đối diện, đã lâu lắm rồi, đứa cháu này không bàn chuyện công ty với mình.

“Thế nên, cháu định bỏ vốn thu mua Mai Phong với Trình Vinh?”. Ông cụ chăm chú nhìn anh, “Cháu chắc chắn chuyện này không? Hai nhà xưởng đầy cũ rồi, lạc hậu đến nỗi gần đóng cửa còn gì nữa.”

“Cháu biết.”, Doãn Chính Đặc nói tiếp, “Những xưởng có khả năng cung cấp hàng cho chúng ta thì đều không đàm phán thành công. Hồi trước, lúc đang cân nhắc lựa chọn, họ đều không thể thỏa thuận được, đến giờ cũng vẫn còn cả đống vấn đề. Nếu trong quá trình cung cấp hàng mà cứ xảy ra vấn đề, thì cháu thấy chẳng bằng mình tự làm, chúng ta cũng coi như quen thuộc với loại hàng đó. Mai Phong với Trình Vinh tuy quy mô không lớn, trang thiết bị kỹ thuật cũng lạc hậu, nhưng công nhân có tay nghề khá tốt, sau khi đổi mới máy móc, họ sẽ tiếp thu được nhanh thôi. Bị người ta chèn ép, cháu nghĩ, không bằng mình thử một lần.”

Ông cụ thấy anh tính toán vậy thì nghĩ, mở rộng sang một lĩnh vực mới, khoản đầu tư không hề nhỏ, người lớn tuổi như ông thật không muốn mạo hiểm. Hơn nữa, phương án ngón bộn tiền như thế này quá phức tạp, cũng quá liều lĩnh.

“Tại sao Tất Thắng lại đột ngột không hợp tác với chúng ta nữa?”

“Cháu cho người đi tìm hiểu, nhà máy bên họ đã bị thu mua, xưởng cũng đình công rồi, hai người phụ trách chính chẳng biết đi đâu, họ đồng ý bồi thường vi phạm hợp đồng, nhưng lại quyết không chịu hợp tác tiếp.”

Ông cụ rầu rĩ, “Cái lý gì thế? Ai mà lại thừa tiền chịu đền nhiều tiền vi phạm hợp đồng như thế, lại còn mua nhà xưởng, ngừng hoạt động? Định làm gì không biết, đốt tiền cũng chẳng ai đốt kiểu đấy.”

Doãn Chính Đặc quá rõ, người có thể làm thế, ngoài việc có nhiều tiền ra thì mục đích cũng rất rõ ràng, chỉ là vì muốn anh lâm vào cảnh khốn cùng mà thôi, ngoài việc đó ra thì chẳng có thêm lời nào. Về phần là ai làm, anh đã biết, người phụ nữ đó nhắm vào anh thế nào cũng được, chỉ cần đừng động đến Lê Diệp.

“Với quyết định của cháu, ông chống không nổi, cũng chẳng phản đối, cháu tự quyết định đi.” Ông cụ đặt bản kế hoạch xuống, “Ông tin là cháu có thể xử lý được.”

“Ông nội, cháu muốn nhờ ông một việc.”, Doãn Chính Đặc nói tiếp, “Trình Vinh vẫn chưa trả lời cháu, họ không muốn bán nhà máy, cháu biết hồi xưa ông từng hợp tác với họ, cháu định nhờ ông thương lượng với họ.”

Ông cụ đẩy cặp kính lão lên, “Tâm huyết cả mấy chục năm, luyến tiếc là bình thường...”. Nói xong, ông cụ đứng dậy đi lấy áo khoác, “Muốn đi thì đi sớm một chút, không thể ngừng việc cấp hàng được, phải tranh thủ thời gian.”

Doãn Chính Đặc đứng dậy đỡ ông cụ, hai ông cháu lên xe rồi rời đi.

***

Ngày khám thai.

Sáng sớm, Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp đến bệnh viện khám.

Hi Hi không được đi theo, bị anh dùng một hộp đồ chơi mới mua chuộc. Thắng nhóc nghịch ngợm, dẫn nó đi chi thêm phiên toái.

Từng bước kiểm tra, mọi thứ đều rất bình thường, tuy đã không cần phải lo lắng nữa nhưng lúc đợi kết quả vẫn hay khiến người ta bồn chồn.

Không chuẩn bị để có thai, đứa nhỏ đến một cách bất ngờ, cả cô và anh đều sợ hãi, đứa nhỏ có ra đời bình an thì hẳn là họ phải cảm ơn ông trời thương xót.

Lúc chờ đợi, Lê Diệp ngồi trên băng ghế dài, Doãn Chính Đặc cũng ngồi bên cạnh. Bất chợt di động đổ chuông, anh bèn lấy ra xem.

Dãy số lạ, anh bắt máy, lập tức về mặt trầm xuống.

“Tốt thật đấy, đưa bà xã đi khám thai cơ.”. Người đàn bà ở đầu bên kia cười khẽ hai tiếng, bèn nhon như đâm vào mông tai vậy.

Doãn Chính Đặc lập tức quan sát xung quanh, cánh tay ôm lấy Lê Diệp. Bên cạnh họ có vệ sĩ, ai cũng được huấn luyện bài bản, vừa thấy Doãn Chính Đặc phản ứng như vậy liền tăng cường cảnh giác.

“Đừng căng thẳng, hôm nay em không có ác ý gì đâu.”. Lê Thiên Tổ vẫn cười, “Em chỉ muốn hỏi thăm xem cháu em có khỏe hay không thôi. Thân làm dì, em cũng phải tặng cho nó một món quà chứ.”

Về mặt của Doãn Chính Đặc tuy lạnh lẽo hẳn, nhưng giọng nói lại không thay đổi gì lắm, “Có chuyện gì thì nói thẳng, đừng lòng vòng.”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, dáng vẻ anh không hề bình thường, nhưng lại không giống như đang cãi nhau.

“Thế thì em nói thẳng nhé.”, Lê Thiên Tổ cười, “Em vô cùng ghét phải nhìn thấy anh với Lê Diệp ở cạnh nhau, hơn nữa còn không thích anh đối xử tốt với nó. Anh hai Doãn, anh ly hôn với nó đi, nếu anh ly hôn, em sẽ không làm gì nó cả, được không?”

Doãn Chính Đặc không chút suy nghĩ, cúp điện thoại luôn.

Lê Diệp nhìn anh, “Sao thế, là ai vậy?”

Sắc mặt anh rất bình thản, “Gọi nhầm số.”

Trong lòng Lê Diệp chất đầy hoài nghi, dáng vẻ của anh không nói lên điều gì cả, nhưng cô có thể cảm nhận được, trong mắt anh bật ra đầy lửa giận. Cầm tay anh, cô có chút lo lắng.

“Khát không?”, anh lấy nước ra, “Uống chút đi.”

Lê Diệp uống một ngụm rồi lại đưa cho anh, anh cũng uống một ngụm. Hai người ngồi chờ kết quả giống như những cặp vợ chồng khác, có một cảm giác nương tựa vào nhau khó nói thành lời.

Chỉ ở cạnh nhau thôi, cảm giác này đã đủ khiến đôi bên an tâm rồi.

Di động đổ chuông lần thứ hai, Doãn Chính Đặc chẳng buồn xem. Lê Diệp nhìn anh, không bắt điện thoại không phải là biểu hiện bình thường, công việc của anh bận rộn, lúc không đến công ty sẽ thường xuyên có người gọi điện bàn chuyện, anh không phải là người xem nhẹ công việc, nhưng giờ anh lại không thèm nhìn tới cái điện thoại, chắc chắn là vì không muốn nói chuyện với ai đó.

Thấy cô cứ nhìn mình, không muốn để cô lo lắng, anh liền lấy điện thoại ra, đưa mắt nhìn rồi bắt máy.

“Anh hai Doãn, tối nay chúng ta ăn cơm cùng nhau đi? Em còn nhớ, lúc anh đến nhà em, anh cực kỳ thích ăn thịt kho tàu, em gọi đầu bếp nhà họ Lê đến được không? Bảo ông ta nấu cho anh ăn.”

Doãn Chính Đặc cố không nổi giận, Lê Diệp còn đang nhìn anh chăm chăm. Anh nắm chặt điện thoại, cố kiềm chế lửa giận, “Tôi không rảnh, tôi bận.”

“Vậy ngày mai”, Lê Thiên Tổ vội vàng nói, “Mai cũng được, em chờ anh!”

“Gần đây tôi đều bận hết.”. Doãn Chính Đặc không nổi giận, nhưng giọng điệu lại lạnh như băng, không hề có chút hơi ấm nào.

Lê Thiên Tổ hơi bực tức, “Thế đợi anh rảnh vậy!”

“Tôi không muốn đi.”. Anh kiên quyết từ chối, “Tôi còn có việc, đừng có gọi nữa.”

Lê Thiên Tổ lạnh lùng hừ hừ, “Doãn Chính Đặc, anh bận chuyện công ty phải không? Nguồn cung cấp hàng ngừng hợp tác, anh bận đến sút đầu mẻ trán rồi phải không?”

Cô ta chen vào là chuyện nằm trong dự kiến, Doãn Chính Đặc chỉ nói, “Tôi luôn tin là, xe đến trước núi ắt có đường, chẳng có chuyện gì khiến tôi cảm

thấy không giải quyết được cả.”

“Được! Anh cứ tiếp tục cạy mạnh đi!”. Lê Thiên Tổ dừ dần nói, “Tôi hỏi anh một lần cuối cùng, tối nay anh có đến ăn cơm với tôi hay không?”

“Tôi bận.”, anh trả lời ngay mà chẳng cần suy nghĩ.

Lê Thiên Tổ cực kỳ tức tối, “Anh đừng hối hận đấy! Doãn Chính Đặc, tôi nhất định khiến anh phải đến cầu xin tôi!”

Anh cười khẩy một cái, như thể đó là chuyện chẳng thể nào xảy ra được.

Lê Thiên Tổ hậm hực cúp điện thoại.

Doãn Chính Đặc cất điện thoại, ngồi lại cạnh Lê Diệp. Mấy lần anh ra ngoài cùng Lê Diệp, Lê Thiên Tổ đều gọi điện tới ngay lập tức. Cô ta biết họ đang làm gì, không phải vì cô ta ở gần đó, mà là ở gần đó có tay chân của cô ta. Nhưng bất kể thế nào thì vẫn khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Lê Diệp có vẻ bất an, cô tóm chặt lấy tay áo anh, khiến anh phải trấn an, “Lát nữa mình về đón Hi Hi, lâu lắm rồi không đưa hai mẹ con ra ngoài.”

“Thật sự không có chuyện gì chứ?”, Lê Diệp thấy anh bất giác nhú mày, liền đưa tay ra vuốt khề.

“Có chuyện gì được chứ.”, Doãn Chính Đặc cầm lấy tay cô, “Lát nữa muốn ăn gì?”

Trong lòng cô vẫn thấp thoáng lo âu, “Gì cũng được, về nhà ăn cũng được.”

Vuốt ve bụng cô, anh nói, “Thế để chút nữa hỏi Hi Hi, thằng quý hầu ăn đầy chắc chắn có ý tưởng.”

Lê Diệp cười cười. Mấy ngày nay cô không cùng Hi Hi ra ngoài, đúng là thằng bé bí bách đến khó chịu, rất hay làm ầm lên đòi đi chơi. Về phần Doãn Chính Đặc, cảm thấy anh có nhiều tâm sự đến đâu cũng không để lộ ra ngoài, vì vậy Lê Diệp cũng không hỏi gì nữa, chỉ âm thầm lo lắng.

Bác sĩ gọi họ đến, cả hai đứng dậy, cùng đi vào lấy kết quả.

Cả mẹ lẫn bé đều bình thường, Doãn Chính Đặc vô cùng nhẹ nhõm, loại tin tức như thế này luôn có thể đánh bay mọi bóng ma tâm lý.

Đón Hi Hi xong, cả nhà cùng ra ngoài ăn. Thằng bé háu ăn, cả miệng dính đầy nước sốt, hai tay sắp không cầm hết nồi đồ ăn, còn không quên nhét rau nhút thịt vào miệng.

Lau miệng cho nó, Lê Diệp không nhịn được cười, “Hi Hi, con ăn từ từ thôi chứ.”

Doãn Chính Đặc nhìn thằng bé mà cảm thấy nó càng ngày càng kỳ cục, bướng bỉnh, ham ăn, thích khóc, sao chẳng giống với ông bố rắn rỏi như anh chút nào.

“Mẹ, cho mẹ ăn.”, Hi Hi dùng đĩa xiên một miếng hoa quả đưa cho Lê Diệp. Thằng bé vẫn chỉ nói được câu đơn giản, nhưng ngày càng rõ ràng lưu loát.

Lê Diệp cảm thấy vô cùng hạnh phúc, thằng bé còn nhỏ mà đã biết hiếu thuận, lần nào nó ăn gì cũng cho mẹ ăn cùng.

Thấy hai mẹ con thân thiết, Doãn Chính Đặc hắng giọng, đồng thời đưa mắt nhìn hai mẹ con.

Hi Hi nhìn bố, ý thức được điều gì đó, thằng bé vội lấy miếng đùi gà đã bị gặm nham nhở ra đưa cho bố, “Cho bố.”

Doãn Chính Đặc tỏ vẻ không thèm, trên miếng đùi gà còn dính đầy nước bọt của nó nữa kia. Lê Diệp thấy Doãn Chính Đặc không chịu nhận thì giục anh, “Con cho anh kia, ăn đi.”

Doãn Chính Đặc ai oán, phân biệt đối xử cũng đâu cần rõ ràng như thế. Tuy rằng anh không ghét con trai, nhưng miếng thịt nham nhở hơn cả bị chó gặm, không thể nào khiến người ta dám há miệng ăn.

Hi Hi vẫn vô cùng chờ mong, cái tay cầm đùi gà mãi không hạ xuống, “Bố, cho bố mà!”

Thình thịch không thể chối từ, dưới ánh mắt chờ đợi của hai mẹ con, Doãn Chính Đặc đành phải nhận lấy cái đùi, cắn một miếng, đổi lấy tiếng cười khanh khách của Hi Hi.

Thấy nó cười, hình như miếng chân gà lại không kinh lắm, Doãn Chính Đặc cầm ăn từng miếng một, còn trêu nó, “Ăn xong đùi gà rồi, còn đùi gì ăn nữa đây?”

Hi Hi chỉ vào con cá trên bàn, “Cá, đùi cá.”

“Làm sao mà có đùi được?”, hai người lớn cùng cười hỏi nó.

Hi Hi tìm tìm, rồi chỉ vào cái đuôi cá, “Đây này!”

“Ăn đùi cá xong rồi, còn ăn gì nữa?”

Hi Hi nhìn nhìn, chỉ vào đĩa rau, “Cái này!”

Doãn Chính Đặc ngó xuống cái đùi mập mạp của thằng nhóc, “Ăn đùi của con, có cho hay không?”

Hi Hi lập tức meo máo, ôm hai cái đùi, lại chạy ra sau mẹ, “Không ăn được, không ăn được!”

“Sao lại không ăn được?”, Doãn Chính Đặc gờ tay ra tóm lấy nó, “Nhìn này, nuôi cho béo tròn thế này rồi, không uống công phí sức, chắc là ngon lắm đây.”

Hi Hi gạt tay anh ra, gồng mình giãy giụa, “Không ăn, không ăn! Mẹ, Hi Hi không ăn được.”

Thấy nó kêu la, Doãn Chính Đặc liền nhấc bổng nó lên đùi, làm cho thằng bé sợ quá nên gọi nhầm. Anh há miệng, giả vờ ghé vào tai nó cắn cắn hai cái. Thằng bé như con sâu, từ đầu xuống chân đều giãy giụa không ngừng.

Ôm thằng bé trong lòng có một cảm giác hạnh phúc đặc biệt, hơn nữa còn tràn đầy hy vọng. Thật ra, chẳng cần biết đứa bé sắp ra đời là con trai hay con gái, anh đều thích cả, chỉ cần đứa nhỏ bình an là anh đã không còn cầu mong gì hơn rồi. Vinh hoa phú quý, quyền thế cao sang, đều chỉ là hoa thêu trên gấm. Chỉ cần cả nhà có thể ngày ngày quây quần ăn cơm thì chẳng có gì khiến người ta cảm thấy quan trọng hơn cả.

Chỉ một nguyện vọng đơn giản như vậy, anh mong là mình có thể giữ gìn được, mà cũng nhất định phải bảo vệ được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Mất bình tĩnh

Cuối tuần.

Trước đây, thỉnh thoảng Doãn Chính Đặc còn dành thời gian đưa cô và Hi Hi ra ngoài, nhưng gần đây anh bận tới mắt tới mũi, Lê Diệp không muốn làm phiền đến anh nên phải dỗ dành Hi Hi để thằng bé không quấy nhiễu anh nữa.

Sáng sớm, Doãn Chính Đặc đã lại đi. Lê Diệp ở nhà dọn dẹp nhà cửa. Trên bàn làm việc của anh chất ngồn ngồn tài liệu, chắc hẳn là đang có sự vụ quan trọng, ngày nào anh cũng ngồi đọc báo cáo, trông đáng vẻ rất cẩn thận.

Sợ làm lộn xộn tài liệu của anh, Lê Diệp chỉ dọn dẹp qua loa. Dưới lớp lớp giấy tờ, cô chợt phát hiện ra di động của anh. Tới qua anh làm việc đến tận khuya, sáng lại đi sớm, để di động ở đây mà quên không mang đi.

Sợ làm lỡ chuyện của anh, Lê Diệp vội cầm lên. Thoáng nhìn thấy có mấy email mới, cả tin nhắn chưa đọc, cô định gọi đến công ty báo cho Doãn Chính Đặc biết, nhưng bất chợt lại có một tin nhắn đến.

Đưa mắt nhìn theo bản năng, những chữ trong đó khiến cô giật thót.

“Sếp, hàng trong kho gần hết rồi, xưởng mới còn cần thời gian triển khai sản xuất, trước mắt chỉ có thể mua hàng lẻ bên ngoài thôi. Nhưng nếu làm thế thì chúng ta cũng không duy trì được lâu, bản hoạch định giá, tôi sẽ gửi cho anh sớm.”

Lòng Lê Diệp như thất lại, chẳng trách mấy hôm nay anh bận rộn như vậy. Khâu vật tư xảy ra vấn đề, thật sự là một chuyện có ảnh hưởng cực lớn đến công ty.

Điện thoại trong nhà réo chuông, cô lấy lại tinh thần rồi nhấc máy.

Doãn Chính Đặc hỏi, “Diệp Nhi, anh có để quên điện thoại trên bàn làm việc không?”

Lê Diệp cầm chặt chiếc di động, “Có, anh định về lấy hay để em bảo lái xe mang qua?”

“Để anh quay về, vẫn chưa đi xa... Sao em không ngủ thêm một lát đi?”

“Ngủ nhiều lắm rồi.”. Lê Diệp nghĩ, mấy hôm nay rõ ràng là anh bận tới mắt tới mũi, nhưng cứ về nhà là lại làm như không có chuyện gì, trong lòng cô rất khó chịu.

“Đợi anh về.”, anh nói.

Dập máy, Lê Diệp đặt điện thoại của anh xuống. Vừa xoay người định đi thì di động lại vang lên một tiếng chuông báo. Cô đưa mắt nhìn, là một tin nhắn

đến, không có tên người gửi, chỉ có số. Cô không muốn đọc nội dung, nhưng lại lướt thấy mấy chữ không bình thường. Đứng thờ ra một lát, cô quay lại, cầm di động lên.

Vật tư khó mua lắm phải không? Trong tay tôi thì còn đấy, tôi nên đốt bỏ hay là để mốc đây nhỉ?

Tuy là chuyện công việc, nhưng cấp dưới của Doãn Chính Đặc sẽ không nói những lời này. Cô đọc lại tin nhắn, trong lòng thoáng chút nghi hoặc.

Một lát sau, người kia lại gửi một tin nhắn nữa đến. *Hay là anh cầu xin tôi đi, tôi mà mềm lòng, tôi sẽ mở kho tặng cho anh, đâu phải là không được.*

Giọng điệu như thế này, nghe ra như là của phụ nữ. Là ai? Cô ta đối nghịch với Doãn Chính Đặc, nhưng sao chỉ nói loáng thoáng chứ không nói rõ ràng?

Tin nhắn thứ ba lại đến. *Tôi biết anh đang đọc, tôi đủ kiên nhẫn chơi cùng anh. Tôi thế, tôi sẽ khiến cho anh và Lê Diệp không được sống yên ổn đâu.*

Đột nhiên bắt gặp tên mình, Lê Diệp cảm thấy sau lưng lạnh toát. Vốn tưởng là chuyện cạnh tranh buôn bán, nhưng xem ra, đây giống chuyện ân oán riêng tư hơn.

Người này nhắm vào cả mình và Doãn Chính Đặc, nghĩ ngợi một hồi, trong lòng cô dần có manh mối. Bản thân cô bị một chiếc xe bám theo, sự đề phòng của Doãn Chính Đặc gần đây, đến hôm nay là tin nhắn này, quả thật có người lằng lằng tấn công sau lưng. Người này, có lẽ Doãn Chính Đặc đã biết thân phận, mặc dù đang tranh đấu nhưng có vẻ anh vẫn không muốn trao đổi với đối phương.

Là ai?

Giọng điệu này, tràn ngập ai oán, cô có thể kết luận đó là phụ nữ.

Người phụ nữ ái mộ Doãn Chính Đặc mà cô biết, hơn nữa có thể làm như vậy, thật sự không nhiều.

Trong đầu cô chỉ có một người...

Người đã mất tích, Lê Thiên Tổ.

Nếu cô ta đã trở về, thậm chí có thể có liên quan đến cái chết của Lê Thành Tường, bất chấp quan hệ tình thân, vậy thì người này quá đáng sợ rồi.

Dưới sân truyền lên tiếng động cơ xe, cô vội cầm di động xuống dưới.

Doãn Chính Đặc chưa vào nhà đã nhận được điện thoại, anh xuống xe nói với cô vài câu rồi lại vội vã đi luôn.

***

Khách sạn.

Đợi một lúc lâu mà di động vẫn không có hồi âm, Lê Thiên Tổ bực bội quăng nó đi.

Đứng bên cạnh là một nhân viên nom vẻ khá dè dặt, anh ta lại gần hỏi, “Thưa cô, hàng trên thị trường đã mua khá nhiều rồi, có phải tiếp tục không ạ? Số tiền đầu tư quá lớn, thư ký của anh Dick hỏi chúng tôi mấy lần rằng vì sao lại cần nhiều tiền như vậy...”

“Lấy có ít tiền thôi mà, hần là cái thả gì mà can thiệp vào!” Lê Thiên Tổ quát mắt trừng trừng. “Mua tiếp, mua đến hết thì thôi, tôi muốn dồn Doãn Chính Đặc vào đường chết, để anh ta phải hối hận vì đối xử với tôi như vậy!”

Người đứng bên cạnh đương nhiên không hiểu được khúc mắc bên trong, anh ta chỉ cảm thấy rằng người đàn bà này quá đáng sợ, một khi chộc giận cô ta, thì cô ta chẳng hề nề hà bất cứ cái giá nào cũng phải trả thù cho bằng được. Khối nguyên liệu đó đối với họ chỉ là đồng rác, nhưng cô ta cứ hùn tiền điên cuồng mua vào, hành động này đúng là ngang với đốt tiền.

Con tức khó tiêu, Lê Thiên Tổ gơ tay lên, gã đứng bên cạnh hiểu ý vội vàng lau sạch cái di động rồi đưa cho cô ta. Cô ta gơ ngón tay vuốt màn hình di động một lát, ánh mắt ngày càng thâm sâu.

***

Sau bữa tối, Doãn Chính Đặc mới về. Anh nói là đã ăn tối rồi, trên người vẫn còn thoang thoang mùi rượu. Lại là một bữa xã giao không thể tránh.

Dù không uống nhiều nhưng gì thì gì cũng đã uống, may mà anh đưa lái xe đi cùng. Từ sau khi có con, an toàn trở thành điều anh coi trọng nhất.

Anh bước vào phòng, chơi đùa với Hi Hi như thường lệ. Lê Diệp cũng ở đó, ngồi dựa vào ghế, cái bụng quá lớn nên đứng lên cũng ỉ ạch.

Cô đoán được nguyên nhân, không muốn anh phải chịu đựng một mình nên bước đến bóp vai cho anh, “Sao không nói cho em biết?”

Sáng nay anh vội quá, đi được nửa đường mới nhớ ra đã để quên di động ở nhà, trên đường về chỉ lo cô sẽ xem được cái gì đó, kết quả đúng thế thật.

Phụ nữ đang bụng mang dạ chửa, nói cho cô biết có ích gì, anh thăm nghĩ có việc gì cũng để anh lo, cô không phải phiền lòng.

“Là Lê Thiên Tổ đúng không?”, cô đoán.

Doãn Chính Đặc ngồi nhìn Hi Hi chơi, khẽ gật đầu thay cho lời khẳng định.

“Là cô ta thật...”, Lê Diệp lắc đầu, “Cô ta làm phiền anh phải không?”

“Cô ta làm loạn là chuyện của cô ta, anh tự khắc có biện pháp.”, Doãn Chính Đặc tỏ ra không quan tâm, anh chỉ Hi Hi, “Lật miếng ghép lại.”

Nhìn phản ứng của anh hiện tại thì cứ như công ty không có chuyện gì vậy. Anh che giấu rất giỏi, nhưng cô biết, không phải anh biểu hiện như vậy thì có nghĩa là không có chuyện gì, hiện giờ đang có rất nhiều phiền toái chờ anh giải quyết.

“Doãn Chính Đặc.”, Lê Diệp ấn bả vai anh, lại đứng trước mặt anh, nhìn anh chăm chú, “Anh phải nói thật với em, em không muốn bị anh giấu đến mức không biết gì cả, rõ ràng công ty đang gặp phiền phức.”

Anh khẽ vỗ vỗ vào má cô, “Đúng là có phiền phức, nhưng anh có cách giải quyết rồi. Anh với ông nội đi đàm phán mua lại được hai nhà máy nhỏ, đang chuẩn bị triển khai sản xuất, sau này anh sẽ chẳng bị ai không chế nữa.”

Trạng thái anh nói không phải là lý tưởng, Lê Diệp không hiểu lắm, bèn kéo tay anh, lo lắng hỏi, “Lê Thiên Tổ ấy, hiện giờ điều kiện của cô ta tốt lắm à? Chuyện của công ty có liên quan đến cô ta hay sao?”

Doãn Chính Đặc gãi trán, “Chắc thế, bây giờ cô ta không giống trước kia nữa.”

Lê Thiên Tổ của ngày xưa vừa kiêu ngạo vừa ương bướng, nhưng lại mang nỗi tự ti như kiểu miệng cộp gan thỏ, còn giờ, cô ta thay đổi hoàn toàn, không còn dè chừng gì nữa.

Thật ra, cẩn thận suy nghĩ thì giữa họ và Lê Thiên Tổ không thực sự là thù hận, chỉ trừ lần cô ta độc mồm độc miệng rồi Doãn Chính Đặc cho người đến giáo huấn cô ta một trận. Nhưng từng hành động của Lê Thiên Tổ hiện giờ thì đều cho thấy nỗi oán hận chồng chất.

“Lần đấy em suýt chút nữa bị tông xe, là cô ta làm ư?”, Lê Diệp lạnh người, “Cả bác cả nữa, bác ấy xảy ra chuyện, chỉ thứ hai là bên được hưởng lợi nhất. Nhưng sức khỏe bác ấy không tốt, bác ấy đã nói là chuẩn bị về hưu mà...”

Doãn Chính Đặc cầm tay cô, “Con người đó giờ như phát điên rồi, cô ta núp trong bóng tối, lúc nào cũng có thể xuất hiện, trước khi anh chưa thể diệt trừ mầm họa từ cô ta, em phải ở nhà, ở nhà cùng Hi Hi. Chỗ này là an toàn nhất, thế nào cũng không được ra ngoài.”

Lê Diệp cảm thấy thật sự mệt, cuộc sống bình an có lẽ cũng là xa xỉ.

“Rốt cuộc cô ta muốn thế nào?...”, Lê Diệp tựa đầu vào vai anh, “Cô ta muốn thế nào mới chịu dừng tay chứ?...”

Doãn Chính Đặc ôm lấy bả vai cô, “Đồng ý với anh, nếu cô ta liên lạc với em thì đừng để ý đến cô ta, cô ta nói gì cũng đừng có nghe, em phải lập tức nói cho anh biết, để anh xử lý.”

Lê Diệp gật đầu.

Doãn Chính Đặc thu chặt cánh tay, đưa mắt nhìn Hi Hi. Với phong cách hành sự của Lê Thiên Tổ, anh có thể đoán được con đường phía trước thế nào. Không tìm được kẽ hở nào từ chỗ anh để phá hoại, cô ta nhất định sẽ tìm cách khác.

Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ đến quấy nhiễu Lê Diệp. Người đàn bà kia đầy thủ đoạn xảo quyệt, Lê Diệp không phải là đối thủ của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Đau lòng

Công ty đang rơi vào thế khó khăn, Lê Diệp có thể thấy được, cũng cảm thấy lo lắng thay anh. Nếu đã đến mức không cứu vãn được, cô nguyện dốc hết sức giúp anh.

Sáng sớm tiễn anh đi làm, nhìn dáng vẻ vội vàng của anh, trong lòng cô nặng trĩu. Doãn Chính Đặc là người được số mệnh đặc biệt chiếu cố, một đường đi lên, thông thuận hơn rất nhiều người. Hiện giờ gặp phải khó khăn như vậy, hy vọng là anh có thể thuận lợi bước qua.

Quay về phòng dọn dẹp, không ra ngoài được thì đành đọc sách giết thời gian. Cô đưa cả Hi Hi vào, đang ngồi đọc sách thì điện thoại rung chuông.

Cô lấy lại xem thì thấy dây số lạ, nhưng cô đã từng nhìn thấy rồi. Chuông réo liên hồi, cô do dự một lát rồi mới bắt máy.

Người ở đầu bên kia không nói ngay, thấy cô chịu bắt máy, cô ta cười cười, “Cô đoán được tôi là ai chứ hả?”

Lê Diệp đã từng nhìn thấy dây số này trong điện thoại của Doãn Chính Đặc, đương nhiên là nhớ.

Hi Hi ghé vào lòng cô ngủ gà ngủ gật, Lê Diệp xoa đầu thằng bé, chẳng có vẻ gì kích động, “Tôi biết là cô, Lê Thiên Tố.”

“Tốt, cô vẫn nhớ tôi.”, Lê Thiên Tố bật cười, “Sao, Doãn Chính Đặc không cho cô ra ngoài, có phải ngày nào cũng ở nhà nên chán lắm rồi đúng không?”

“Cũng được, đọc sách, trông con, thời gian dư dả.”. Nghe giọng nói của đối phương, Lê Diệp thấy được sự bình tĩnh, nhưng lại ẩn giấu hận ý lạnh thấu xương. Cô không nên được nổi cảm thán, vì sao mà cô và cô ta lại đến nỗi người sống ta chết thế này.

“Cô đã hưởng thụ như vậy rồi thì cứ ở nhà đi, đừng có ra khỏi cửa, bên ngoài nguy hiểm lắm. Hình như cô sắp sinh rồi, ngộ nhờ làm sao, chẳng phải là anh hai Doãn sẽ đau lòng sao.”

Nói như vậy chẳng phải là nhắc nhở, mà là nguyên rủa. Lê Diệp xoa bụng, “Lê Thiên Tố, có phải bác cả do cô giết không?”

Người ở đầu bên kia khẽ cười, cô ta không hề che giấu, “Tôi cực ghét cái kiểu vênh mặt hất hàm sai bảo của ông ta! Chẳng qua ông ta được sinh ra sớm vài năm nên cả đời được làm chủ nhà, chẳng nhẽ thế là người khác cứ phải nhìn sắc mặt ông ta mà sống sao?”

“Thế là cô giết bác ấy? Bác ấy là bác ruột của cô, là anh của bố cô đấy!”

“Ruột thịt ư? Thế thì có gì hơn người? Ông ta là bác ruột tôi, vậy mà lúc tôi gặp chuyện thì chỉ muốn phui cho sạch sẽ!”

Lê Diệp cảm thấy lời suy nghĩ của cô ta đã chệch hẳn ra khỏi quỹ đạo bình thường, cô ta đã mất nhân tính rồi.

“Sao? Nghe có tí chuyện thế thôi mà đã không chịu nổi à?”, Lê Thiên Tố cười, “Những chuyện tôi làm còn thú vị hơn cơ... Cô còn nhớ Diệp Cẩm Lan chứ?”

Lê Diệp ôm chặt lấy Hi Hi, dần nhớ đến tin tức đáng sợ cô nhìn thấy sáng hôm đó.

“À đấy, cô phải cảm ơn tôi đi, tôi thay cô diệt trừ mầm họa lớn thế còn gì.”, Lê Thiên Tố hi ha, “Chắc cô hận đến nỗi muốn Diệp Cẩm Lan chết lắm nhỉ?”

“Tôi chưa từng nghĩ vậy.”, Lê Diệp thật sự không thể tin được cô ta lại có ý nghĩ đó, “Rốt cuộc cô ấy chọc giận gì cô mà cô phải làm thế?”

“Tôi không thích cô ta ở gần anh hai Doãn thế đấy.”, Lê Thiên Tố hừ lạnh, “Hồi trước tôi gặp cô ta ở một bữa tiệc, cô ta đứng buồn với người khác về thiên tình sử, lại còn bảo người cô ta yêu nhất đã kết hôn rồi. Cô nghe mà xem, cô ta có ti tiện không? Rõ ràng là yêu anh hai Doãn mãi không thôi. Tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa, quá đáng ghét.”

“Cô đúng là điên rồi...”, Lê Diệp không ngờ, việc này lại do cô ta làm, cô ta còn trẻ mà chẳng khác nào quỷ dữ.

“Cô không phải sợ.”, Lê Thiên Tố cười khẩy, lại để lộ ra hàm ý lạnh lùng, “Tôi sẽ không làm thế với cô đâu, cô không giống họ.”. Cười nhẹ hai tiếng, cô ta lại nói, “Sinh lý với tử biệt, cô nói xem cái nào đau khổ hơn?”

Thấy cô không trả lời, Lê Thiên Tố tự nói, “Đương nhiên là sinh lý khó chịu hơn rồi. Người chết thì chết, chẳng biết gì nữa, hai ba năm sau là đã bị cho vào quên lãng, rồi lại có người mới thay thế. Nhưng mà sinh lý thì không thế, cả hai còn sống, chẳng biết khi nào có thể gặp nhau, không được ở cùng nhau, trong lòng lại không quên được, không buông bỏ được, từng giây từng phút chịu giày vò, có phải là cực kỳ đau khổ không?”

“Rốt cuộc cô muốn làm gì?”, Lê Diệp bị chọc tức.

“Tôi muốn...”, Lê Thiên Tố dừng một chút, “Tôi muốn cô ly hôn với anh hai Doãn, cô có thể giữ lại đứa bé, không được gặp nó cô còn đau khổ hơn ấy chứ. Về phần cô, đi đâu cũng được, chỉ cần cô vĩnh viễn không gặp anh hai Doãn.”

“Cô dựa vào cái gì mà can thiệp vào chuyện của chúng tôi! Chuyện này không liên quan đến cô!”

“Chỉ dựa vào việc tôi thích anh hai Doãn, lúc tôi thích anh ấy, cô vẫn chỉ là cái đồ con hoang không ai thèm thèm! Cô dựa vào cái gì mà cướp anh ấy, anh ấy là của tôi, không ai cướp đi được!”

Lê Diệp cảm thấy thật vô lý, “Trái tim anh ấy thế nào là chuyện người khác không khống chế được. Cô đã từng hỏi anh ấy chưa, chẳng lẽ anh ấy cũng cho rằng anh ấy là của cô?”

Lê Thiên Tố bị chọc đúng chỗ đau, cô ta nghiêng răng nói, “Lê Diệp, tốt nhất là mày đừng có trêu tức tao, tao không phải là đứa vô dụng ngày xưa, chỉ biết giương mắt nhìn các người tác oai tác quái trên đầu tao đâu. Tao bây giờ, muốn giết mày cũng dễ như giết con kiến vậy đấy. Mày muốn chết ngay tao cũng có thể thành toàn.”

“Xin lỗi”, Lê Diệp không hề bị cô ta dọa, “Sinh ly hay tử biệt, tôi đều không muốn chọn, tôi cũng không thích bị người khác nấn đường cho đi. Tốt nhất là cô một vừa hai phải thôi, giờ cô đã phạm tội rồi, mà còn là tội không thể tha thứ được.”

“Tao không cần ai tha thứ hết. Lê Diệp, mày có thể tiếp tục giữ chặt lấy Doãn Chính Đặc, nhưng mày muốn nhìn thấy anh ấy khuyh gia bại sản, cuối cùng nghèo rớt mồng tơi sao? Giờ mới chỉ là bắt đầu, có khi nào anh ấy sẽ bán nhà không? Không bao lâu nữa, anh ấy sẽ thất bại thảm hại, mày muốn ở lại bên cạnh anh ấy thì cứ chờ cùng anh ấy đi ăn xin đi, cả con hai người nữa.”

Lê Diệp đang phẫn uất thì Lê Thiên Tổ lại bật cười the thé, “Tốt nhất là mày nên suy nghĩ lại đi, khi nào mày nghĩ thông, quyết định rời khỏi anh ấy, thì báo cho tao một tiếng, tao sẽ dừng tay. Bởi vì tao yêu anh ấy hơn cả mày, tao không nỡ nhìn thấy anh ấy chịu khổ đâu.”

Đúng là hoang đường, Lê Diệp cúp máy, không buồn nói chuyện với cô ta nữa.

Cô mở mục ghi âm ra, nghe lại một lượt cuộc trò chuyện vừa rồi. Lê Thiên Tổ đã thừa nhận tất cả đều do cô ta làm, giết người không phải là chuyện nhỏ, nhất định cảnh sát sẽ điều tra. Nhưng cô cũng lo rằng, chỉ dựa vào bản ghi âm thì không thể thành bằng chứng xác thực, mặt khác, hoàn cảnh sống của Lê Thiên Tổ hiện giờ rất phức tạp, cô ta dám ngông cuồng như vậy thì chắc chắn không thể không có chuẩn bị, muốn kiện cô ta cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cô lưu đoạn ghi âm lại, có dùng được hay không, phải hỏi người chuyên nghiệp mới biết được.

Buổi chiều, công ty đang họp thì phó tổng giám đốc đi vào, nhìn Doãn Chính Đặc với vẻ mặt đầy lo âu.

Doãn Chính Đặc đứng dậy, đóng cửa lại, phó tổng giám đốc vội vàng nói, “Doãn tổng, hàng chuẩn bị xuất sang châu Âu có vấn đề.”

Doãn Chính Đặc mở to hai mắt, “Sao lại thế?”

“Đêm qua có một kho hàng bị cháy, thiếu hụt hết một phần ba số hàng, số khác cũng bị ảnh hưởng, theo quy chuẩn thì không thể xuất ra được.”

Trong nhất thời, bụng anh tràn lửa giận. Thời điểm này còn xảy ra sự cố, đúng là họa vô đơn chí.

Vị trí kho hàng vô cùng hẻo lánh, anh đã ra lệnh bảo vệ nghiêm ngặt đề phòng sự cố tương tự, nhưng rốt cuộc vẫn cứ xảy ra. Ngoại trừ có kẻ lợi dụng sơ hở ra, anh còn nghi có kẻ trong công ty đã chỉ điểm, nếu không thì không thể vừa tung một chiêu đã công kích vào chỗ trí mạng của anh.

Anh dè dặt trấn, “Đi qua xem.”

Lúc chạng vạng, Doãn Chính Đặc gọi điện về nói có chút việc nên sẽ về muộn, nhưng qua cả đêm, rồi đến rạng sáng cũng không thấy đâu.

Lê Diệp vừa vỗ về Hi Hi vừa nhìn đồng hồ. Đã qua cả đêm rồi mà anh vẫn chưa về, nếu không phải là chuyện công ty bề bộn thì chắc chắn là đang có phiền toái gì đó vây chặt lấy anh.

Lo lắng không ngủ được, Lê Diệp cứ nghe ngóng động tĩnh bên ngoài suốt, đến lúc trời gần sáng thì bên ngoài cũng truyền vào tiếng xe.

Cô vội vàng xỏ dép đi xuống dưới. Thấy người đàn ông bước vào cửa, cô vội đi tới, nắm chặt cánh tay anh, “Sao thế, sao giờ này anh mới về?”

Sắc mặt Doãn Chính Đặc thảm hại mệt mỏi, anh khẽ vỗ cô, “Không có gì, tăng ca thôi mà, anh lên nằm một lát.”

Lê Diệp đỡ anh lên tầng. Anh ngã nhào luôn xuống giường, cả người nặng chịch.

Anh còn chẳng buồn cởi giày mà đã ngủ luôn, Lê Diệp đành qua cởi hộ anh, kéo chăn đắp cho anh. Nhìn chiếc áo sơ mi trắng của anh bám đầy vết bẩn, cô thầm nghĩ, trước đây không có, anh chưa từng trở về trong bộ dạng chật vật như thế này.

Cái cảm giác lan rộng trong lòng cô lúc này chỉ có chua xót, cô không mong anh biến thành như vậy, nhất quyết cô phải làm gì đó giúp anh giảm bớt áp lực.

Người đàn ông mệt mỏi cực độ chìm vào giấc ngủ say trong nháy mắt, râu mọc lún phún dưới cằm, vẻ tiêu tụy chưa từng có.

Ở nhà, anh cứ nói là không có gì, nhưng rõ ràng là đang có chuyện không hay.

Khóe mắt Lê Diệp ươn ướt, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh. Anh không nên gặp phải cảnh này, anh là người đầy kiêu hãnh cơ mà.

Tắt đèn, Lê Diệp ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn anh.

Lâm cảnh khó khăn, cô không cảm thấy sợ hãi, cứ như vậy là tốt rồi, mọi người đều còn ở đây là tốt rồi. Ngày tháng trải qua thế nào, rồi cũng không quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Cùng chung hoạn nạn

Trời còn chưa sáng, Doãn Chính Đặc đã tỉnh dậy. Sợ đánh thức người nằm cạnh, động tác của anh rất nhẹ nhàng.

Xuống giường, anh khoác thêm áo rồi mang máy tính và di động sang phòng khách. Mở máy tính ra, anh vừa tìm tài liệu vừa lấy di động ra xem. Hôm trước vừa về nhà đã lăn ra ngủ, có tin nhắn hay cuộc gọi đến anh đều không tiếp, giờ mới mở ra xem rồi gọi lại.

Kho hàng bị cháy, hậu quả là phải bồi thường hợp đồng. Hiện tại đang đứng thời điểm tài chính của công ty kẹt, ngoài việc phải hết sức cứu vãn ra thì cũng phải chuẩn bị tốt, bồi thường là chuyện tất nhiên, vấn đề chỉ là nhiều hay ít mà thôi.

Trao đổi với khách hàng, đối phương cũng coi như có lòng nhân nghĩa nên không đòi quá nhiều, nhưng số lượng hàng vi phạm hợp đồng vẫn là tảng đá lớn đè nặng trong lòng Doãn Chính Đặc.

Anh tìm được người môi giới bất động sản cho mình, đối phương chỉnh sửa rồi giao cho anh một phương án xử lý. Doãn Chính Đặc lấy ra xem. Cũng may trước kia anh có một tật xấu, đi đến một thành phố mình thích sẽ không ở khách sạn, mà mua một căn bất động sản tại đó. Tiêu tiền như nước thành quen, không nghĩ mình đã lãng phí quá nhiều tiền, cũng không ngờ rằng, hành động đó lại giúp anh tiết kiệm được một khoản tiền.

Bán đi một phần lớn, số giữ lại chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tình hình kinh tế hiện giờ không mấy khởi sắc, muốn nhanh chóng bán được cũng không phải chuyện dễ, nhưng đang cần tiền gấp, nên chẳng mong gì được giá cao, hợp lý là bán.

Lúc này, đối tác đồng ý giúp anh đã chẳng còn. Nhìn đồng hồ, chẳng mấy chốc là trời sáng, không ngủ được nữa, anh ngả người vào ghế, nhắm mắt xem nên làm gì tiếp theo.

Một cái cốc được đưa đến trước mặt, anh đưa mắt, nhìn thấy người phụ nữ với cái bụng bầu tròn vo đang đứng cạnh mình.

Anh ngồi thẳng dậy, nhìn cô, “Anh đánh thức em à?”

Lê Diệp lắc đầu, “Em pha cho anh ít ngũ cốc, anh uống đi, lát nữa còn ăn sáng.”

Anh đón lấy cái cốc, lòng bàn tay áp vào luồng nhiệt nóng hổi, “Sao không ngủ thêm một lát nữa?”

Thật ra cả đêm Lê Diệp ngủ cũng không được sâu, anh vừa dậy là cô đã biết.

“Ban ngày ngủ nhiều rồi mà.”, cô lẳng lặng đứng cạnh anh.

Doãn Chính Đặc tóm lấy cái áo khoác đưa cho cô, “Mặc vào.”

Lê Diệp lại khoác cho anh, “Em không lạnh.”

Nhìn danh sách bất động sản ở trên bàn, trong lòng cô biết là có chuyện gì. Anh lấy đồ che lên, nhưng biết chắc là cô đã nhìn thấy. Như đang than thở, anh đưa tay ôm thắt lưng cô, áp mặt vào bụng cô, “Nếu anh trở thành kẻ bản hàn, em có giữ con lại ở với anh không?”

Lê Diệp nhìn anh, râu đã mọc ra, tóc rối bù, hai mắt đỏ lên, trông đầy vẻ mệt mỏi. Cô đưa tay vuốt mái tóc ngắn của anh. Nếu hôm nay anh không làm vào cảnh khó khăn, chắc cô sẽ chẳng sinh cảm giác đau lòng. Cảm nhận được cái vuốt ve dịu dàng của cô, trong lòng Doãn Chính Đặc dần lan tràn một dòng nhiệt ấm áp.

“Yên tâm đi.”, Doãn Chính Đặc khẽ vỗ về cái bụng cô, “Có liều mạng cũng phải nuôi được vợ con.”

Lê Diệp lại chẳng muốn anh phải liều mạng, “Hôm nay, Lê Thiên Tổ gọi điện cho em.”

Doãn Chính Đặc hừ hừ, “Anh biết là cô ta sẽ quấy nhiễu em mà... Những lời cô ta nói, anh có thể đoán được. Đừng để ý đến cô ta, cô ta nói gì cũng đừng để bụng.”

Anh đoán đúng, mà những lời Lê Thiên Tổ nói với cô, trước khi nhận điện thoại cô cũng đã đoán được.

“Cô ta thừa nhận cái chết của Diệp Cẩm Lan và bác cả đều là do cô ta làm, cô ta quá đáng sợ.”. Lê Diệp lắc đầu xua đi cảm giác rét lạnh trong lòng, cô nhìn anh, “Em ghi âm lại đấy, có tác dụng không? Chính miệng cô ta thừa nhận.”

“Cô ta có thể nói là cô ta nói bừa thôi, lấy băng ghi âm làm bằng chứng không quá hiệu quả, bối cảnh của cô ta bây giờ không rõ ràng, nhưng chắc chắn là không đơn giản, dùng phương pháp bình thường với cô ta không có tác dụng đâu.”

Lê Diệp hơi nản lòng, còn bằng chứng gì được nữa, Lê Thiên Tổ muốn diệt trừ một người mà còn chẳng cần phải tự ra tay.

Hai người trầm mặc, Lê Diệp lại nhìn tờ giấy bất động sản anh để ở dưới, “Vẫn không quay vòng tài chính được sao?”

Anh sờ thắt lưng cô rồi cười cười, “To ra đấy.”

Biết anh đang lảng sang chuyện khác, Lê Diệp nhìn anh, “Nếu thật sự...”

Anh bùng cốc cốc lên, ngửi thử, “Cái này không phải là của Hi Hi đấy chứ?”

Lê Diệp nhìn anh với vẻ không biết nên thế nào, “Vâng, của Hi Hi, em pha cho anh uống.”

“Để anh thử.”, Doãn Chính Đặc uống một ngụm, thật ra là chẳng có vị gì, anh cười rồi làm thêm hai ngụm hết luôn, “Nó mà biết anh uống đồ của nó, kiểu gì cũng khóc âm lên...”

Đặt cái cốc không xuống, anh nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, “Em vào ngủ thêm một lát đi, anh còn phải làm nốt việc.”

Lê Diệp đầu thế ngủ được nữa, cô cũng không muốn làm phiền anh, “Vậy anh làm đi.”

Doãn Chính Đặc gật đầu, nhìn theo cô cho đến khi cô ra ngoài đóng cửa lại.

Anh lấy danh sách bất động sản ra. Nếu có thể bán được chỗ này thì sẽ giảm bớt đi một nửa khó khăn. Có điều, nhà máy vẫn đang sửa sang, số tiền để duy trì tương đối lớn. Anh thật sự không muốn mở miệng hỏi người trong nhà, ông nội và mẹ đều đã lui về phía sau, bình thường chỉ lấy tiền lãi theo quy định cổ phần, hỏi đến tiền riêng của họ, anh không thể nào làm được.

Anh xoa mi tâm, nếu không ổn thì phải bán đi chút tài sản lấy tiền mặt. Anh còn một số hạng mục đầu tư khác, trong đó công viên và làng du lịch là hạng mục lớn nhất, nhưng chỗ đó, anh không muốn bán.

Chống lên trán, anh không ngờ sẽ có ngày hôm nay. Thuận lợi đã quen, vấn đề khó giải quyết nhất mà anh gặp phải cũng là trước khi bỏ mất. Khi đó, anh tiếp quản công ty, rất nhiều cổ đông lão làng chống đối, anh không có uy tín, đương nhiên người ta không phục, nhưng sự đối kháng đó cũng chỉ là trong nội bộ công ty, tình hình nghiêm trọng ảnh hưởng đến sự tồn vong của công ty thì chưa từng xảy ra.

Giờ như vậy, khiến anh cảm thấy đây cũng là một cách trải nghiệm, không bị bức đến đường cùng thì chẳng thể nhìn thấu được nhiều chuyện. Dường như anh có bao nhiêu nhẫn nại, bao nhiêu mạnh mẽ, chỉ có lúc này mới có thể biết được.

Còn nữa, người mà vào thời điểm này vẫn không rời bỏ mình mới là người đáng trân trọng nhất.

Làm việc một lát thì sắc trời bên ngoài cũng sáng hẳn lên, anh thu dọn qua để còn đến công ty. Hiện tại mọi người đang liên tục làm việc, anh ở nhà hưởng thụ đúng là không phải chút nào.

Rửa mặt xong, anh thay quần áo rồi xuống nhà. Bữa sáng đã được chuẩn bị xong. Anh nhìn thấy Lê Diệp, quả nhiên là không ngoan ngoãn đi ngủ.

“Ăn một chút rồi hẵng đi.”, Lê Diệp sợ anh vội đi mà không ăn sáng nên vừa ra khỏi phòng cho khách là xuống bếp chuẩn bị luôn.

Doãn Chính Đặc đầu nở để cô thất vọng, anh ngồi xuống, lấy bát đồ ăn cô làm rồi kiên nhẫn ăn hết.

Lê Diệp ngồi bên cạnh nhìn, “Cẩn thận nóng, đủ no không, nếu anh đang vội thì em cho vào hộp để anh mang đi ăn trên đường.”

Nghe cô độc thoại, Doãn Chính Đặc mới phát hiện, hóa ra lâm vào hoàn cảnh này cũng không phải là không tốt chút nào. Nghe được lời quan tâm của cô như vậy, anh cảm thấy có chịu khổ cũng đáng.

Mang cả đồ ăn đi, bữa sáng của anh quả thật rất phong phú. Lê Diệp tiễn anh ra đến cửa, trước khi lên xe, anh hôn lên trán cô một cái, “Không phải lo đâu, tình huống xấu nhất là công ty bị anh phá sập, có thể bán thì bán, đến lúc đấy anh một thân nhẹ gánh, giữ lại chút tiền cũng vẫn nuôi được hai đứa nhỏ.”

Nghe anh nói không kiêng dè, Lê Diệp phát anh một cái, “Đừng nói vậy, anh còn phải nuôi ông và mẹ nữa đấy.”

Anh cười, “Phải nuôi cả em nữa... Anh không sao, chút mưa gió này, anh chịu được.”

Dõi theo bóng anh, Lê Diệp đứng thêm một lát rồi mới quay vào nhà.

Chuyện đầu tiên cô phải làm là gọi cho Tôn Bách Niên. Cô muốn bán số cổ phần của Lê Thị đang nằm trong tay mình.

Đã lâu không liên lạc, cô vừa gọi tới đã nói muốn bán cổ phần công ty, điều này khiến Tôn Bách Niên có phần ngạc nhiên. Đó là chút của cái bà Lê giữ lại cho cô, vừa là để đảm bảo kinh tế, vừa để làm kỉ niệm. Hồi trước cô không muốn nhận, lại càng không muốn đem nó đổi lấy tiền, giờ đột ngột thay đổi chủ ý, chắc chắn là do cô đang gặp khó khăn.

“Nếu cô cần dùng tiền thì tôi có thể cho cô mượn trước, cổ phần công ty cứ giữ lấy vẫn hơn.”

Lê Diệp lắc đầu, đi vay hoàn toàn không thực tế, số tiền Doãn Chính Đặc cần dùng không hề nhỏ, mà cô cũng chẳng muốn kéo Tôn Bách Niên vào.

“Không cần đâu anh Tôn, lần này tôi cần dùng một số tiền lớn, nếu sau này tình hình ổn hơn, tôi sẽ từ từ mua lại số cổ phần đó.”, Lê Diệp nghĩ trong lòng vậy, nhưng thế sự khó lường, bán đi mà còn mong thu lại, không phải là chuyện muốn mà được.

Tôn Bách Niên chỉ xử lý hộ, chứ cũng không muốn làm ảnh hưởng đến quyết định của cô, anh nói, “Để tôi giải quyết luôn, cô gửi số tài khoản cho tôi, đợi tôi làm xong sẽ gửi tiền cho cô ngay.”

Lê Diệp nói cảm ơn, Tôn Bách Niên lại lo lắng cho hoàn cảnh của cô, “Lê Diệp, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Vài ba câu không thể nói hết được, cô chỉ nói, “Công ty đang gặp chút khó khăn, cần tiền để quay vòng vốn.”

Chuyện cô quay trở lại bên cạnh Doãn Chính Đặc, anh biết, anh cũng biết cô đang mang thai. Đây là ý trời, mọi nỗ lực của con người cũng chẳng thể vượt qua được sự an bài của vận mệnh.

Nghe giọng cô thì hình như vẫn còn có chuyện khác nữa, anh hỏi tiếp, “Nếu có thể, cứ nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì, có khi tôi lại giúp được.”

Lê Diệp nghĩ, Tôn Bách Niên quan hệ rộng, có khi sẽ có cách, hiện giờ không gì quan trọng hơn việc giải quyết được nguy cơ trước mắt.

Cô kể một lượt mọi chuyện đã xảy ra, Tôn Bách Niên vô cùng kinh ngạc, anh cố lấy lại tinh thần, “Tôi biết rồi, trước mắt phải tra ra được thế lực sau lưng cô ta đã, biết cô ta thế nào thì mới có thể tính được các bước tiếp theo.”

Lê Diệp nói chuyện với anh thêm một lát rồi gác máy.

Bất kể thế nào, cổ phần công ty cũng phải bán đi, tiền có được giao cho Doãn Chính Đặc, vượt qua được lúc này đã rồi tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Vợ chồng bình thường

Chuyện bán cổ phần công ty, Lê Diệp vẫn chưa nói với Doãn Chính Đặc. Chắc chắn anh sẽ không đồng ý, anh cứng rắn, cho dù lâm vào tình cảnh nào cũng không chịu kể với cô, để cô ra tay giúp anh, nhất định anh sẽ không nhận.

Tôn Bách Niên vừa giúp cô xử lý công chuyện, vừa đi thăm dò tin tức về Lê Thiên Tổ.

Sau khi trở về, cô ta chưa qua lại với ai cả, trừ một lần gặp bố mẹ ở ngoài ra, cô ta không về nhà họ Lê mà chỉ ở lại khách sạn đó, thỉnh thoảng đi shopping. Mỗi lần cô ta ra ra vào vào đều có vệ sĩ đi theo. Xem tình hình này thì rõ ràng là không còn như xưa nữa.

Ở khách sạn đó, Tôn Bách Niên có quen vài nhân viên cấp cao, nhưng hỏi đến Lê Thiên Tổ thì họ đều không rõ lắm. Cô ta vào ở, họ không phải là người đón, mọi việc đã có nhân viên chuyên trách làm.

Đối với thế lực sau lưng Lê Thiên Tổ, Lê Diệp cũng cảm thấy lạ. Cô ta dám làm những chuyện đó, nhất định chỗ dựa lưng cũng chẳng ngay thẳng gì. Cô sợ nhớ đến những lời Lê Thiên Tổ nói với mình hôm đó. Cô ta chạm mặt Diệp Cẩm Lan ở một bữa tiệc, cuối cùng vì ghi thù vụ cô ấy và Doãn Chính Đặc xảy ra tin đồn, cô ta đã nổi sát tâm.

Lê Diệp thử lên mạng tìm. Đó là lần cuối cùng Diệp Cẩm Lan công khai xuất hiện, cách ăn vận của cô ấy trước sau vẫn gọn gàng mà thanh tú như vậy. Cho dù để lại tai tiếng không mấy tốt đẹp ở trong nước, nhưng khi ra nước ngoài, sự nghiệp của cô ấy phát triển không hề kém lúc xưa, nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia, chắc chắn nơi đó sẽ đưa cô ấy lên một tầm cao mới.

Đáng tiếc, chỉ mới đó thôi mà đã kết thúc.

Lê Diệp lần xem những ảnh chụp của bữa tiệc đó, cố tìm cho ra bóng dáng Lê Thiên Tổ.

Quả nhiên, tìm một lúc cũng thấy.

Đó là một bức ảnh chụp Diệp Cẩm Lan và một vài ngôi sao khác, nhưng Lê Thiên Tổ lại có mặt. Cô ta vô tình lọt vào khung hình, chỉ để lại một bên sườn mặt. Lê Diệp nhìn ra được biểu cảm của cô ta, tuy rằng không rõ lắm, nhưng có thể thấy trong thần sắc của cô ta không hề được chút độ ẩm nào. Chiếc váy quây ngực dáng dài để hở ra bờ vai cô ta, Lê Diệp phóng to hình ảnh, bỗng nhìn thấy một hình xăm ngay dưới bả vai cô ta.

Đó là một hình xăm rất lạ, không phải hình xăm hoa cỏ chim thú như bình thường, mà trông giống như một cái huy hiệu hơn.

Cô cắt chỗ hình xăm đó ra rồi lên mạng tra thử.

Vốn chỉ là hành động bộc phát, nhưng lại thật sự cho cô mạnh mẽ.

Đó là huy hiệu của gia tộc Dick. Thế lực như vậy khiến cô hiểu ra nguyên nhân Lê Thiên Tổ không hề biết sợ.

Cô nên nói phát hiện này cho Doãn Chính Đặc và Tôn Bách Niên. Tuy họ chưa từng qua lại gì với thế lực này, nhưng hẳn là ít nhiều cũng có nghe nói. Thế lực của họ phủ khắp nước ngoài, lần này Lê Thiên Tổ dựa hơi họ về nước báo thù, đến giờ mới coi như thấy cô ta cùng xuất hiện với thế lực đó.

Biết phương hướng, tìm tin tức cũng nhanh. Đại khái là, khoảng nửa năm trước, gia tộc Dick xảy ra một hồi đấu đá nội bộ, hai anh em nhà Dick sống mái một phen, cả đôi bên đều bị thương nặng. Lại nghe đồn, lão già Dick được một người phụ nữ phương Đông cứu sống, từ đó về sau, lão liền giữ người phụ nữ đó bên mình, tuy rằng cô ta còn nhỏ hơn lão Dick con đến vài tuổi.

Chẳng trách Lê Thiên Tổ không kiêng nể gì, chỉ bằng việc dựa vào gia tộc Dick, cô ta đã thỏa sức hoành hành ngang ngược.

Có điều, hiện giờ sức khỏe của lão Dick bố không tốt nên đã lui về, hết thấy sự vụ đều giao cho thằng con, sự tồn tại của Lê Thiên Tổ, hình như không quá vừa mắt tay Dick con.

***

Cổ phần công ty nhanh chóng được xử lý. Tôn Bách Niên biết Lê Diệp cần dùng gấp, mà nếu để người nhà họ Lê biết thì khó tránh khỏi một phen sóng gió, vậy nên anh âm thầm tiến hành, tốc độ nhanh khủng khiếp.

Tài khoản của Lê Diệp đã nhận được tiền. Cô vô cùng cảm kích, cứ nói mãi nếu Tôn Bách Niên không ra tay giúp đỡ thì chuyện này sẽ chẳng thuận lợi được như vậy.

Không lâu sau khi Lê Diệp nhận được tiền, người nhà họ Lê cũng biết tin. Tuy đã chẳng thay đổi được gì, nhưng Lê Viễn Chí và Đường Thu Bình vẫn gọi điện đến, vừa chỉ trích cô tùy tiện xử lý tài sản nhà họ Lê, vừa mắng cô thủ đoạn đê tiện, lừa mất cổ phần từ bà cụ, giờ vì vụ lợi cá nhân mà bán nó đi.

Lê Diệp nghe mà nghĩ, chưa chắc họ không biết việc cái chết của bác cả có liên quan đến Lê Thiên Tổ, lại yên tâm thoải mái tiếp nhận sản nghiệp nhà họ Lê. Chỉ thứ hai trở mình, hoàn cảnh chỉ thứ nhất thế nào, chẳng cần nghĩ cũng biết. Đám cô nhi quả phụ, còn lại ai thì người này đều không có lòng hiếu thắng, chỉ đành chịu đựng áp lực.

Không để ý đến lời chỉ trích của họ, dù gì cô cũng đã lấy được tiền về tay.

Đến tối Doãn Chính Đặc về, cô liền đặt tờ chi phiếu trước mặt anh.

Nhìn thấy số tiền đó, trong lòng Doãn Chính Đặc trào ra cảm giác cực khó hiểu. Người phụ nữ này bán số cổ phần bà nội để lại cho cô, trước giờ cô không hề động vào, giờ lại bán đi vì anh.

Lê Diệp sợ anh mất vui liền ăn bả vai anh, “Cứ coi như vay bà nội đi, sau này vượt qua cửa ải khó khăn thì lại trả về.”

Anh cầm tờ chi phiếu, nụ cười chưa nhạt, “Anh sợ ban đêm bà về tìm anh, mắng anh đến cả tí của hồi môn bà để lại cho cháu gái mà cũng cướp mất.”

Lê Diệp nhìn anh, “Làm gì có chuyện. Chúng ta đang cần gấp chứ đâu có lấy làm chuyện xấu.”

Anh đặt tờ chi phiếu xuống, kéo lấy tay cô, “Không sợ anh mạng của hồi môn của em đi rồi mất hút luôn à?”

“Của hồi môn đâu mà.”, Lê Diệp liếc anh.

Dùng tiền của phụ nữ, cảm giác chẳng dễ chịu là mấy. Hôn lên mu bàn tay cô, rồi anh nói, “Số tiền này, anh nhất định sẽ lấy lại được.”

Lê Diệp gật đầu, “Em tin anh.”

Hi Hi chòil lên từ chân anh, “Bố, con nhớ bố quá.”

Doãn Chính Đặc bế nó lên đùi. Đạo này cứ đi sớm về muộn, lần nào cũng chỉ nhìn thấy thằng nhóc đang ngủ, đúng là hai bố con lâu lắm rồi không gặp nhau. Khó có lúc được nghe thằng bé nói nhớ mình, Doãn Chính Đặc nâng khuôn mặt nó lên hôn chụt một cái.

Tái ông thất mã, họa phúc khôn lường. Sau khi gặp chuyện, anh lại cảm thấy gia đình gắn kết hơn bất kỳ lúc nào. Vốn dĩ vẫn còn ngăn cách với Lê Diệp, nhưng giờ lại liên tiếp có chuyện, chẳng còn rãnh mà so đo việc trước đây. Nhìn xem, cô suy nghĩ cho anh, lo lắng cho anh, mọi mâu thuẫn đều rũ bỏ, giờ này, cô chỉ là một người vợ bình thường, mong có thể giúp chồng vượt qua cửa ải khó khăn mà thôi.

***

Bệnh viện.

Cửa văn phòng đóng chặt, treo biển không làm phiền, hai bên cửa là hai người đàn ông cao lớn, mặt lạnh tanh.

Bên trong.

Vị bác sĩ ngồi sau bàn làm việc run lấy bầy, hoảng hốt nhìn người phụ nữ ở phía đối diện. Trên trán anh ta là một khẩu súng lạnh lẽo đang dí sát vào.

Uống một ngụm cà phê, Lê Thiên Tổ đặt cốc xuống, “Cà phê của ông, khó uống thật.”

Vị bác sĩ toát mồ hôi lạnh, lời nói không rõ, răng đánh cèm cạp, “Cô, rốt cuộc các người là ai, muốn gì?...”

Lê Thiên Tổ đưa mắt nhìn anh ta, “Anh là bác sĩ phụ trách khám cho Lê Diệp đúng không?”

Vị bác sĩ xanh mặt, mãi lâu sau mới nghĩ ra là cô ta đang hỏi gì, “Đúng, đúng, là tôi...”

“Tình trạng đứa bé trong bụng cô ta thế nào?”

“Con, con cô ấy rất khỏe mạnh, gần ba tháng nữa là sinh rồi.”

Lê Thiên Tổ gật đầu, trên mặt đậm ý cười, “Con trai, hay là con gái?”

Vị bác sĩ không dám nhìn cô ta, chỉ sợ không cẩn thận là bị diệt khẩu, “Là con gái.”

Lê Thiên Tổ tỏ ra vui vẻ, “Không tồi, con gái... Chẳng phải cô ta đã có con trai rồi hay sao? Thêm đứa con gái nữa là song toàn, hạnh phúc lắm, phải không?”

Tay bác sĩ đành phải nói theo cô ta, “Đúng, thật hạnh phúc.”

“Nhưng mà thấy cô ta hạnh phúc, tôi lại cứ không được vui, làm sao bây giờ?”. Lê Thiên Tổ đứng dậy, đi đến cạnh bác sĩ, vỗ vỗ vai anh ta khiến anh ta sợ đến mức suýt nữa ngã khỏi ghế, “Anh giúp tôi một việc đi.”

Trong lòng vị bác sĩ thấp thỏm không yên, bị người ta tìm đến tận cửa, làm gì có chuyện tốt lành.

“Lúc nào cô ta sẽ khám lại?”, Lê Thiên Tổ cười hỏi.

“Cuối tháng này.”

“Vậy thì cuối tháng này đi.”, Lê Thiên Tổ nhìn anh ta, “Con cô ta, sống nốt đến cuối tháng này.”

Vị bác sĩ hoảng sợ vô cùng.

“Anh là bác sĩ, chắc chắn là anh biết làm thế nào để cô ta không sinh được đứa nhỏ này ra. Không cần tôi dạy anh chứ?”

Vị bác sĩ hít phải một ngụm khí lạnh. Thế này chẳng phải là giết người hay sao!

“Đương nhiên anh cũng có thể không làm, nhưng tôi nghĩ, chắc anh sẽ chẳng vì một đứa bé xa lạ mà không đoái hoài gì đến con mình chứ nhỉ?”

Mấy tấm ảnh được bày ra, vị bác sĩ nhìn thấy mà sợ mất mặt, “Sao cô có thể làm vậy!”

Lê Thiên Tổ dựa vào cạnh bàn, “Yên tâm, tôi sẽ không làm hại người nhà anh đâu, chỉ cần anh làm theo những gì tôi nói, việc thành rồi, tôi sẽ còn cho anh một khoản tiền thưởng nữa.”

Vị bác sĩ thờ hờn hển. Lê Thiên Tổ biết anh ta cần thời gian tiêu hóa, “Tôi chỉ cho anh đến cuối tháng thôi đấy. Xong việc rồi, người nhà anh có thể mang tiền về. Nếu đến cuối tháng mà con đàn bà kia vẫn không sao, vậy thì anh phải chuẩn bị tiền cho vợ anh đi nhặt xác con rồi.”

Nói xong, cả đám người nghênh ngang bỏ đi, để lại vị bác sĩ ngồi ngẩn người hoang mang lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Bước qua khó khăn

Bán tài sản lấy tiền mặt, cộng thêm khoản Lê Diệp đưa, sau khi bồi thường cho khách hàng thì vẫn tạm thời đủ để quay vòng vốn, tất cả vận hành như thường.

Mọi người đều cố gắng tăng ca. Nhà xưởng được sửa chữa xong là bắt đầu thử sản xuất, kiểm định xong thì lập tức vận hành cả dây chuyền sản xuất

nguyên liệu.

Phía nhà xưởng dốc toàn bộ lực lượng sản xuất nguyên liệu, tạm thời có thể giải trừ nguy cơ trước mắt. Điều này khiến cho mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Doãn Chính Đặc trực tiếp kiểm tra lô hàng đầu tiên, đến tận tối muộn, đợi cho đến khi mọi việc trôi chảy, anh và cấp dưới rốt cuộc cũng được về nhà ngủ một giấc.

Anh xách một túi đồ ăn mua ở ngoài về, khó có được một hôm về nhà trước nửa đêm, tuy rằng lúc anh vào nhà, mọi người đều đã đi ngủ.

Lên tầng, anh còn chưa kịp mở cửa phòng ngủ thì Lê Diệp đã ra trước.

Nhìn thấy cô, anh nhú mày, “Sao còn chưa ngủ?”

Lê Diệp cũng nhìn anh, tuy cảm thấy lo lắng nhưng vẫn không muốn hỏi anh nhiều về chuyện công ty, “Anh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”. Anh nhắc cái túi trong tay lên, “Anh mua ít món kho về... Trên đường chỉ còn mỗi quán này mở cửa.”

Lê Diệp cười khỏ, “Để em đi nấu cho anh cái gì ăn, muộn thế này rồi, ăn đồ lạnh bụng dạ khó chịu lắm.”

Anh kéo lấy cánh tay cô, “Em bụng to rồi đừng có cố, để anh tự làm.”

“Có sao đâu, em không mệt.”. Lê Diệp đi xuống phòng bếp dưới nhà, mang chỗ đồ ăn còn thừa đi đun nóng lại, chưa đến hai phút đã đặt lên bàn.

Xem ra là phần cho anh. Doãn Chính Đặc uống liền hai ngụm canh, cả người ấm lên vô cùng khoan khoái.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, “Diệp Nhi, hôm nay nhà xưởng hoạt động, chất lượng cũng được, lô nguyên liệu này ổn lắm, không phải lo lắng nữa rồi.”

“Thật à?”, Lê Diệp mừng rỡ thấy, con dao trong tay vung hẳn về phía anh.

Anh cười cười, đưa mắt liếc cô, “Bỏ dao xuống, nhờ vào người thì sao.”

Lê Diệp nhìn con dao trong tay, vội vàng quay lại thái cái tai lợn, xếp lên đĩa rồi đặt trước mặt anh, “Thế là có thể thở phào rồi. Có điều, không chừng Lê Thiên Tố sẽ còn làm ra chuyện gì nữa đây, chắc cứ phải cẩn thận vẫn hơn.”

Doãn Chính Đặc ăn một miếng tai lợn, giòn sần sật. Tâm trạng tốt, nhìn cái gì cũng thấy vừa mắt.

“Anh dặn dò rồi, kiểm tra kĩ cả kho hàng, tăng thêm số người trông coi. Giờ mà xảy ra chuyện gì thì chẳng những mình phá sản, bọn họ cũng chẳng có việc mà làm, về quê trồng rau hết cho rồi.”. Đang ăn, anh bỗng nói, “Có rượu không nhỉ, rót cho anh một chén, anh muốn uống.”.

Lê Diệp không muốn để anh uống rượu, nhưng hôm nay có niềm vui đặc biệt nên cô không hạn chế anh tuyệt đối.

Cô lấy cho anh một lon bia, Doãn Chính Đặc uống một hơi hết nửa, “Lần trước kho hàng bị cháy, anh nghi là có kẻ thông đồng với Lê Thiên Tố. Máy kho hàng đều ở vị trí cực kỳ hẻo lánh, bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng mà lại phát cháy vào lúc mọi người đều không phát hiện ra. Chuyện này quá quái lạ, nhất định là có nội gián, còn là ai thì anh vẫn chưa xác định được.”

Lê Diệp vẫn luôn ngay ngắn lo về Khang Đức Văn. Con người đó bản chất xấu xa, lại kết thâm thù với Doãn Chính Đặc, chẳng lẽ hắn chịu tu tâm sống cùng Doãn Kính Lam và Đoàn Đoàn? Về mặt này, cô giữ nguyên thái độ.

Doãn Chính Đặc cũng không hề yên tâm về Khang Đức Văn, tuy nhiên với chuyện như thế này, không có được điểm sơ hở xác thực thì hoài nghi chẳng khác nào vu khống, anh không định liều lĩnh hành sự.

Một lon bia chẳng mấy đã hết sạch, hình như anh uống chưa đã, lắc lắc cái lon không, “Cho anh một lon nữa.”

Lê Diệp nhú mày, “Anh uống say ai mà khiêng được anh lên tầng.”

“Anh ngủ xô pha ngoài kia.”, Doãn Chính Đặc cười.

Lê Diệp bỗng phát hiện ra, khóe mắt anh đã có thêm nếp nhăn khi cười, tuy không rõ ràng, nhưng mỗi một nếp đều là dấu vết tháng năm ghi lại. Dường như chỉ trong thời gian ngắn ngủi, anh đã tiêu tụy đi rất nhiều. Trước đây, ấn tượng anh lưu lại cho người ta luôn là một chàng công tử đầy kiêu hãnh, dường như trần thế chẳng thể vấy bụi đến anh. Nhưng hiện tại, anh đích thực là người vừa bước ra khỏi cơn gió lốc nơi sa mạc, một thân mệt mỏi, bụi bặm, khiến người khác chẳng đành lòng nhìn lâu.

Thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm, anh tưởng cô không thích anh uống thêm, đành đặt cái lon xuống, “Vậy thôi không uống nữa.”

Lê Diệp nhìn anh cúi đầu ăn cơm, cô bỏ đi, một lát sau cầm thêm lon bia khác.

Anh đón lấy, lại uống hai ngụm, “Cuối tháng đi khám thai nhỉ? Nhanh thật, như là chuyện mấy ngày trước vậy, mới hôm nào bụng em còn chưa nhìn ra cái gì.”

Lê Diệp thử độ ẩm của bát đĩa, may quá, đồ ăn vẫn chưa nguội.

“Em ăn thử đi, cái này ngon ra phết đấy.”, Doãn Chính Đặc gấp một miếng tai lợn cho cô, “Bổ sung collagen, con sinh ra da dẻ đẹp.”

Lê Diệp bĩu môi, “Thế em phải ăn hết bao nhiêu con lợn mới có tác dụng chứ.”

“Cái này ăn nhiều cũng không tốt, dù sao cũng là trên người con lợn, mà lợn thì chẳng phải cái giống thông minh gì, không nên để ảnh hưởng đến đứa nhỏ.”

Lê Diệp liếc anh, “Vớ vẩn.”

Anh cười, “Chẳng mấy tháng nữa đâu. Trông nó mập khỏe như thế, anh nghĩ, chắc vẫn lại là một thằng quý con.”

Lê Diệp nhìn anh liên tục thở dài mà cười, “Sao anh không hỏi thẳng bác sĩ đi?”

“Anh muốn giữ lại đến phút cuối cùng mà.”. Anh nhất quyết không chịu biết, Lê Diệp cũng không nói cho anh. Là con nào cô cũng không bận tâm, làm mẹ, cô chỉ mong đứa bé khỏe mạnh, vậy thôi. Lê Diệp đã biết đáp án từ lâu, tuy rằng đó chính là kết quả mà anh khao khát, nhưng anh đã muốn trì hoãn thì cứ chờ cho đến lúc đứa nhỏ ra đời rồi để tự anh công bố đáp án đi. Lúc đó, chắc hẳn anh sẽ còn vui gấp bội.

Ăn no rồi, vị bia nồng đậm xuyên thẳng qua mũi, anh hơi lâng lâng, cũng thật sự mệt mỏi.

Lê Diệp muốn thu dọn bát đĩa nhưng anh không cho, kéo cô lên thẳng tắp trên ghế sofa.

Anh ngã vật ra giường, chẳng buồn nhúc nhích. Lê Diệp cởi quần áo giúp anh, anh cứ nằm lì ra, lại đưa tay giữ chặt cô, “Em cũng ngủ đi, muộn thế này rồi, con không chịu được đâu.”

Lê Diệp đặt quần áo của anh sang một bên rồi mới lên giường.

Tắt đèn, chăn đệm ấm áp.

Doãn Chính Đặc đang tay ôm cô, cô hơi kháng cự, “Mùi bia quá.”

Anh hà hai hơi liên, “Chốc nữa hết giờ đây, độ cồn trong bia đâu có cao.”, nói xong, anh lại lấn tới gần. Ôm cô, mềm mại mà ấm áp, anh nắm hai tay cô, nghĩ đến sự ủng hộ của cô trong mấy ngày qua, lòng anh nóng lên, “Diệp Nhi, nếu anh không mua lại được cổ phần, em có hối hận vì đã giúp anh lần này không?”

Cho đến giờ Lê Diệp cũng không nghĩ đến vấn đề này. Anh lấy lại được cổ phần, cô sẽ không cảm thấy áy náy với bà nội, nhưng nếu anh không lấy được, cô cũng chẳng nghĩ đến chuyện hối hận hay không. Khi ấy, nếu như anh rơi vào cảnh khốn cùng, thì chuyện cô phải làm là chăm sóc tốt cho hai đứa con, ra sức kiếm tiền vun đắp gia đình, bất luận thế nào cũng phải chống đỡ.

Doãn Chính Đặc vuốt ve móng tay cô, cô không để dài, trước đây chẳng thích trang điểm tô vẽ, giờ phải bế con nên càng không tiện. Mấy năm nay cô chẳng thay đổi gì, vẫn là đáng yêu đó. Sờ đầu ngón tay cô, đầy đặn lên nhiều. Ngón áp út, tròn trịa. Chiếc nhẫn của cô, chẳng bao giờ cô chịu đeo. Còn anh thì đã thành thói quen, cho dù từng tính đến chuyện ly hôn, nhưng cuối cùng anh vẫn không tháo xuống, quen đến mức quên luôn cả sự tồn tại của nó.

Có lẽ, họ nên suy tính xem con đường tương lai nên đi thế nào. Phải cố gắng nuôi dạy hai đứa con, chứ không thể giống như khi trước chỉ có hai người, một người đi, một người ở lại, đôi bên chia cách, không ảnh hưởng đến nhiều người. Giờ đã có hai đứa con, đi cũng không được, phân cách cũng không xong, mà ngược lại, ngày càng gần bó, ngày càng chẳng thể chia lìa. Anh luyện tiệt buông tay cũng không thể được, chút khúc mắc kia thôi đành để thời gian giải quyết, anh tình nguyện làm một kẻ trí nhớ kém, quên được gì thì quên, thêm một giây tính tiếp một giây.

“Phải hỏi ông nội mới được, xem rốt cuộc đã có tên cho đứa thứ hai chưa.”, Doãn Chính Đặc ngáp, “Trai gái có hết.”

Chưa biết chừng, sau này còn dùng đến.

Lê Diệp không đáp, cứ lắng nghe anh lầm bầm lan man, đợi đến khi anh im lặng, cô quay lại nhìn thì quả nhiên là đã ngủ.

Lê Diệp sợ gối đầu lên tay anh lâu sẽ làm anh mỏi, cô cẩn thận rời khỏi vòng tay anh, nhấc cánh tay anh đặt vào trong chăn.

Chỉ mong mọi sóng gió sẽ qua, nhìn anh mệt mỏi như vậy, cô thật không đành lòng ngắm lâu. Tính ra, sự việc cũng là do cô. Nếu lúc trước cô không kết thù kết oán với Lê Thiên Tô, thì chắc đã chẳng loạn đến mức này. Nhưng việc đã xảy ra rồi, cô chỉ hy vọng mình có thể giúp anh vượt qua khoảng thời gian khó khăn. Cô sờ bụng, *bé yêu, con cũng phải cố gắng lên, phải thật khỏe mạnh đây, không được để cho bố thêm phiền não nữa.*

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Phản kích

Đến ngày khám thai, từ sáng sớm, Doãn Chính Đặc đã dậy, thu dọn một chút rồi đưa Lê Diệp đến bệnh viện.

Anh vẫn dẫn vệ sĩ theo, người trước kẻ sau, xem ra cũng hơi có chút hoành tráng thái quá.

Đến bệnh viện, xác nhận tên bác sĩ rồi Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp vào. Kiểm tra một lượt xong, tay bác sĩ cầm kết quả ra, còn không ngừng đầu mà nói luôn, “Hàm lượng dinh dưỡng hơi thấp, tôi kê cho chút thuốc bổ về uống.”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Lần trước khám chẳng phải đã nói là không có vấn đề gì nên không phải uống thêm gì sao?”

Bác sĩ nắm chặt tờ kết quả, “Thai nhi phát triển rất nhanh, lượng dưỡng chất cũng cần nhiều hơn, bổ sung thêm một chút vẫn tốt hơn.”

Doãn Chính Đặc nhìn tay bác sĩ, hai người nhìn nhau một lúc, rồi anh ta đứng dậy, “Chỉ số lần trước miễn cưỡng đạt chuẩn, lúc đấy uống cũng được mà không uống cũng được, lần này bổ sung thì mới có lợi.” Nói xong, anh ta đưa tờ giấy cho y tá, “Cô đi lấy cho họ.”

Doãn Chính Đặc cũng đứng dậy, “Đề tôi đi.”

“Không cần, không cần đâu.”, tay bác sĩ vội vàng gọi anh lại, thấy anh quay đầu nhìn mình, anh ta lập tức lấp bắp, “Tôi... tôi còn có chuyện muốn nói với hai người.”

Doãn Chính Đặc ngồi xuống, nhìn anh ta, “Chuyện gì?”

Tay bác sĩ bung cúc nước lên uống một ngụm, lại lau mồ hôi trên trán, “Thai nhi, phát triển rất khỏe mạnh, lúc sinh có khi phải mổ, sinh tự nhiên e là hơi khó.”

Lê Diệp không sợ chuyện này, “Thế nào cũng được, cách nào thích hợp thì làm.”

Tay bác sĩ liên tục gật đầu, “Được, được, chịu phối hợp là tốt nhất.”

Cô y tá mang thuốc về, dặn dò cách uống. Xong xuôi, Doãn Chính Đặc dẫn Lê Diệp ra về.

Tối cửa, anh bỗng đưa túi cho vệ sĩ, rồi quay ra nhìn Lê Diệp, “Em chờ anh một lát, anh quay lại ngay.”. Nói xong, anh quay lại phòng khám. Vừa vào cửa, anh liền thấy tay bác sĩ đang che ống nghe điện thoại, lúc trông thấy anh thì sợ đến mức vội vàng đập điện thoại xuống.

“Anh, anh Doãn?”, tay bác sĩ biến sắc.

Doãn Chính Đặc đi về phía anh ta, anh ta vô thức lùi về phía sau, lập cập nói, “Sao... sao thế? Sao anh lại quay lại?”

Quan sát anh ta một lát, nhìn ra vẻ mặt căng thẳng của anh ta, Doãn Chính Đặc mím môi, đưa tay lấy chiếc chìa khóa xe để ở trên bàn, “Để quên đồ.”

Tay bác sĩ âm thầm thở phào, “Thế à, để tôi tiễn anh ra ngoài.”

Doãn Chính Đặc nắm chặt chìa khóa, đi theo tay bác sĩ ra ngoài, thuận miệng hỏi, “Bác sĩ Cố, các anh đi làm mỗi tháng được bao nhiêu tiền?”

“Kiểm đồng tiền vất vả lắm, đủ nuôi gia đình sống qua ngày thôi.”. Nói đến chuyện nuôi gia đình, bác sĩ Cố có vẻ khó xử, chột thờ dài, “Chỉ là bắt đắc dĩ thôi...”

Doãn Chính Đặc liếc nhìn anh ta, anh ta lập tức lắc đầu, “Tôi không tiền xa được, lát còn phải qua phòng bệnh khám nữa.”

Doãn Chính Đặc gật đầu, “Được, hẹn gặp lại.”

Tay bác sĩ nhìn theo bóng anh mà liên tục lắc đầu thờ dài. Nếu không phải do cả nhà đang ở trong tay kẻ ác, có đánh chết anh ta cũng không làm chuyện táng tận lương tâm như thế này.

Đi xuống dưới, Doãn Chính Đặc đỡ Lê Diệp lên xe. Nhưng xe không về nhà, anh đưa cô đến thẳng một bệnh viện khác.

Lê Diệp thấy lạ, “Sao lại đến bệnh viện này?”

“Đưa thuốc cho anh.”, Doãn Chính Đặc chia tay ra, Lê Diệp vội lấy lọ thuốc vừa nhận được cho anh.

Doãn Chính Đặc xuống xe, “Đi, sẽ biết kết quả ngay thôi.”

Vào phòng xét nghiệm, Doãn Chính Đặc đưa thuốc cho nhân viên. Họ bắt đầu lấy mẫu phân tích, còn Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp sang khoa sản để khám một lần nữa.

Một mõi cả nửa buổi, đến chiều mới xong. Lê Diệp thấy anh cẩn thận như vậy nên cũng không dám lơ là. Dù sao cũng có liên quan đến đứa nhỏ, mọi

chuyện nghe anh là được rồi.

Khám thai rất thuận lợi, không lâu sau đã có kết quả. Bác sĩ nói Lê Diệp không cần bổ sung thêm gì cả, sức khỏe của cô rất tốt, lượng dinh dưỡng hằng ngày đủ để cung cấp cho thai nhi.

Lê Diệp lập tức nhận ra, nghĩ lại biểu hiện của bác sĩ Cổ, cứ vội vàng hấp tấp, không tự nhiên chút nào. Giờ Doãn Chính Đặc đưa cô đến khám một lần nữa, hẳn là do đã phát hiện ra điểm bất thường trước rồi nên mới làm vậy. Cô thầm hoảng sợ, lọ thuốc đó, e rằng chính là ngọn nguồn vấn đề.

Đợi một lúc, cuối cùng cũng có kết quả xét nghiệm.

Báo cáo xét nghiệm do chủ nhiệm khoa đích thân mang ra. Về mặt của ông ta khá nghiêm trọng, ông ta hỏi thẳng, “Anh Doãn, xin hỏi chỗ thuốc này lấy ở đâu ra vậy?”

Trong lòng Doãn Chính Đặc đã có kết quả, “Ông cứ nói thẳng kết quả đi.”

“Chỗ thuốc đó đã bị xử lý, trong đó có độc được làm cho thai nhi bị chết non, tuy liều lượng không nhiều, nhưng chỉ cần uống một viên thôi là khó giữ được đứa nhỏ... Chuyện này có thể báo cảnh sát đây anh Doãn.”

Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Trước tiên không cần báo cảnh sát, đợi tôi làm rõ mọi chuyện đã rồi tính sau.”

Trên đường về, cả hai đều cảm thấy lạnh người. Là ai làm, thật sự chẳng cần mắt công đoán nữa. Người đàn bà kia điên rồi, đến cả đứa nhỏ chưa ra đời cũng không buông tha.

Về đến nhà, Doãn Chính Đặc im lặng đỡ cô lên tầng. Anh cầm tay cô, “Em nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài một lát. Sau này, bất kể là đi đâu, tiếp xúc với ai, cũng phải chú ý gấp bội mới được.”

Lê Diệp gật đầu, cô lại lo cho anh, “Anh cũng phải cẩn thận đấy.”

Anh gật đầu, “Yên tâm, anh sẽ chú ý.”

Anh trấn an cô một lát rồi đi xuống.

Lê Diệp xoa bụng, may mà hôm nay anh tỉnh táo nên mới phát hiện ra bác sĩ kia có vấn đề. Nếu anh cũng mơ hồ như cô, rồi để cô uống thứ thuốc đó, chắc chắn chỉ còn nước ôm nỗi hối hận mà thôi.

***

Chiếc xe sang trọng ra khỏi khách sạn, dọc đường đi thu hút không ít ánh mắt người khác.

Đi thẳng một đường, tới trung tâm thương mại.

Nhận được điện thoại, tâm trạng Lê Thiên Tổ không tệ chút nào. Cô ta nhìn vào gương trang điểm lại, “Tốt, đợi tôi có tin tức đứa bé của người đàn bà kia không còn nữa, người nhà của anh sẽ được về.”. Cúp điện thoại, cô ta đánh thêm son, đôi môi đỏ mọng quyến rũ.

Tâm trạng tốt khiến Lê Thiên Tổ thoải mái tiêu xài ở trung tâm thương mại, lúc đi xuống, mấy người đi bên cạnh đều linh kinh đầy túi lớn túi nhỏ.

Cả nhóm người đang chuẩn bị lên xe, thì đột nhiên một gã say khướt lao đến. Gã kia đứng còn không vững, đâm sầm vào đám người bọn họ.

Đám vệ sĩ phản ứng có điều kiện, tay lập tức thò vào trong áo. Lê Thiên Tổ biến sắc, thấy gần đó có xe cảnh sát, cô ta vội dè lại tay của gã vệ sĩ đứng cạnh, lắc lắc đầu. Mấy gã vệ sĩ đều lực lưỡng, đẩy một cái đã khiến gã say kia văng ra. Một tên nói, “Tránh ra, đừng có chặn đường!”

Gã say bị đẩy ngã lập tức đứng dậy, hùng hùng hổ hổ lao đến định đánh nhau. Có điều, thấy đối phương quá đông, hắn xám mặt bỏ đi.

Cách đó không xa, rất đông cảnh sát đang tra xét xe của ai đó, cũng không biết đang tìm gì.

Cả đám không quá bận tâm đến chuyện này, Lê Thiên Tổ bảo tài xế lái xe đi.

Xe vừa lăn bánh, thì có viên cảnh sát đến chặn lại, “Yêu cầu dừng lại.”

Lê Thiên Tổ nhũn mày, hất cằm một cái, gã tài xế lập tức đạp chân ga, phá tan rào chắn của cảnh sát.

Viên cảnh sát lập tức có phản ứng, mấy xe cảnh sát phía sau cũng bám theo luôn.

Nhìn cảnh tượng phía sau, Lê Thiên Tổ lạnh lùng hừ một tiếng, “Gọi điện cho Hồng Đô, bảo hắn đến giải quyết.”. Nói xong, cô ta ôm cánh tay dựa vào ghế.

Xe cảnh sát phía sau vẫn không chịu buông tha, ráo riết bám đuôi, tới thẳng chỗ xe dừng lại. Về đến khách sạn, Lê Thiên Tổ xuống xe, đám cảnh sát chạy vội đến, hai bên lập tức vào thế giằng co.

Người trong khách sạn cũng chạy ra, một người trông như ông chủ cung kính nói với Lê Thiên Tố, “Cô à, đừng ầm ĩ với họ, không tốt lành gì đâu ạ.”

Lê Thiên Tố cắn môi, nhìn mấy người cảnh sát.

“Chúng tôi nghỉ ngơi trên xe cất giấu đồ phi pháp, đề nghị mọi người tránh ra cho chúng tôi khám xét.”. Mấy viên cảnh sát xúm lại kiểm tra đồng túi đồ mua sắm.

Lê Thiên Tố có vẻ định ra mặt, nhưng người bên cạnh liền ngăn cô ta lại, “Cô ơi, không có gì thì cứ để họ lục.”

Cô ta cũng nghĩ trên xe không có gì nghiêm trọng nên để mặc họ làm, định bụng tính sổ sau.

Có điều, khi quá trình kiểm tra chuẩn bị kết thúc, một viên cảnh sát bỗng rút ra một cái bọc từ trong một cái túi. Mở ra xem, bên trong là một túi bột màu trắng.

Đó là một túi lớn, trọng lượng chắc không nhỏ, viên cảnh sát lập tức báo cáo với cấp trên. Về mặt của họ đều vô cùng nghiêm túc, một người tới hỏi Lê Thiên Tố, “Cái túi này là của cô phải không?”

Lê Thiên Tố hừ lạnh, “Là của tôi.”

“Vậy xin theo chúng tôi.”. Mấy viên cảnh sát không chút khách khí.

Lê Thiên Tố đưa mắt nhìn thuộc hạ, đối phương lập tức tránh ra đi gọi điện thoại.

“Xin mời...”, viên cảnh sát chỉ vào xe cảnh sát.

Lê Thiên Tố khẽ cắn môi, nhìn đồng tử xách. Cô ta lại hừ tiếng nữa rồi quay đầu lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Giáo huấn

Xong việc, Vương Mãnh vừa hà cho bớt mùi rượu trong miệng vừa chạy về phía chiếc xe đỗ ở góc đường. Vừa rồi diễn quá đạt, đến anh ta còn phải tự khâm phục mình. Lên xe, anh ta cười mỉm, quay sang nhìn người bên cạnh, “Tôi bảo này sếp, việc này anh tìm tôi là chuẩn rồi, chuyện tốt tôi không làm đâu, chuyện xấu tôi cực siêu.”

Doãn Chính Đặc đưa chi phiếu cho anh ta, “Làm không tôi... Đây.”

“Con đàn bà kia bị cảnh sát dẫn đi rồi, nhìn nó vẫn còn cái kiêu kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất lắm. Chỗ dựa lưng cứng là oách à, dây vào chuyện này mà còn muốn chuẩn êm á, không có cửa đâu.”, Vương Mãnh xùy một tiếng, “Giờ làm nghiêm lắm, coi như nó đen rồi.”

Doãn Chính Đặc nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chuyện này vẫn chưa xong đâu, chuyện sau đây, phải giải quyết nốt.”

“Yên tâm đi, giờ chắc là điều tra xong rồi đấy, đồng bọn của tôi vẫn theo dõi.”, Vương Mãnh cắt tờ chi phiếu, “Với số lượng đấy, đủ để cho nó ăn sủng rồi.”

Ăn sủng là chuyện không thể, Doãn Chính Đặc biết rõ thủ đoạn của người đàn bà kia. Tạm dừng đề tài này, anh hỏi anh ta, “Tôi bảo anh đi điều tra chuyện kia, có tiến triển gì không?”

Vương Mãnh vò đầu, “Chuyện này, điều tra đi điều tra lại vẫn chỉ như cũ, không có manh mối gì mới, để tôi tiếp tục theo dõi, xem có chỗ nào bỏ sót không.”. Chuyện anh bảo anh ta điều tra đều cũ quá rồi, người chết thì đã chết, người mất tích thì vẫn mất tích, đâu thể dễ dàng điều tra ra rõ ràng giữa một mớ rối rắm như vậy.

Doãn Chính Đặc cũng biết chuyện đó không dễ điều tra, có điều, anh cho rằng, đó là một động thái chấp nhất. Vì không chấp nhận nên nghỉ ngơi.

Vương Mãnh nói chuyện với anh thêm một lát rồi xuống xe, “Tôi đi trước đây, sếp Doãn.”

Doãn Chính Đặc ngồi lại một lúc rồi tài xế lái xe đưa anh về.

***

Sở cảnh sát.

Tay gõ gõ bàn, Lê Thiên Tổ nhìn gã luật sư ngồi đối diện, “Anh là đồ bỏ đi đấy à! Có tí chuyện thế mà cũng làm không xong! Anh gọi Hồng Đô đến gặp tôi! Hấn chán sống hay sao hả! Dick đã bảo hấn phải phục vụ tôi cho tốt cơ mà!”

“Cô Lê, cô bình tĩnh một chút đi đã, anh Hồng đang ở bên ngoài, nhưng anh ấy không thể vào gặp cô được, chuyện này quá nghiêm trọng, anh ta cũng không thể tùy tiện đưa cô ra ngoài được.”

“Thế nên? Các anh định để tôi qua đêm ở trong này?” Lê Thiên Tổ buông tay, bật một điệu cười lạnh đầy kinh ngạc, “Các anh gọi điện cho Dick, bảo anh ấy đích thân đến đón tôi!”

“Cô Lê, chiều nay, cảnh sát nhận được tin báo là ở trung tâm thương mại đó có người giao dịch hàng cấm, kết quả là vừa hay kiểm tra đến cô... Chuyện này có người quay phim đăng lên mạng, lúc xe cảnh sát bám đuôi cũng quá ồn ào, giờ rất nhiều người chú ý đến, cấp trên không dám thả cô. Không ai dám nhận vụ này cả.”

“Thế nên ý các anh là để tôi ngồi tù?”, Lê Thiên Tổ cao giọng, “Cả đám các anh không được tích sự gì hết! Gọi điện thoại cho Dick ngay, bảo anh ấy đến!”

“Tôi đã nói chuyện với ông Dick rồi, tình hình sức khỏe ông ấy không tốt, sợ là không thể nhanh chóng sang được.”

“Đồ bỏ đi!”, Lê Thiên Tổ tức tối dựa vào ghế, sắc mặt tái mét.

“Có điều, cô Lê à, đáng nhẽ cô không nên rêu rao lúc đi ra ngoài như vậy. Cát từng ấy hàng cấm, trong nước là trọng tội đấy...”

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cái đó không phải của tôi!”

Gã luật sư gật đầu, “Cũng may là người của cô không làm bừa, nếu mà động đến súng thì còn phiền toái hơn nữa.”

Lê Thiên Tổ trừng mắt với gã, “Anh bớt nói nhảm đi! Rốt cuộc là có giải quyết được không?”

Dù thế nào đi nữa thì luật sư cũng phải xem tình hình để xử lý. Hiện tại không ai dám giúp cô ta mà đi cửa sau cả, kể cả tầng núi vàng núi bạc, cũng chẳng ai dám nhận.

“Anh Hồng bảo tôi nói với cô, cứ bình tĩnh đã, anh ấy sẽ tìm cách nhanh chóng đưa cô ra ngoài, cô yên tâm.”

Lê Thiên Tổ cực ghét lời nói suông này của anh ta, liền buông lời mắng, “Có cách thì dùng luôn đi! Đừng có ở đây nói lời vô nghĩa! Tôi muốn ra ngoài, nếu tôi phải qua đêm ở đây, tôi sẽ nói cho Dick, các anh đều là một lũ bỏ đi, có sống cũng lãng phí oxy.”

Gã luật sư không tài nào thương lượng được với cô ta, nên đáp một tiếng rồi vội vàng đi ra ngoài. Đóng cửa lại, anh ta quay đầu nhỏ giọng mắng, “Đồ thối thầy, nếu mà không vì cái đồng tiền, tôi không thèm hầu hạ cái loại như cô.”

***

Tắm rửa sạch sẽ cho Hi Hi xong, Lê Diệp vừa lau tóc cho nó vừa bật tivi xem tin tức. Giai đoạn khó khăn của Đoàn Chính Đặc tạm thời đã qua, cô không phải sợ nhìn thấy tin tức xấu liên quan đến công ty anh nữa. Một ngày trước, ngay cả khi nghe đến tên công ty anh thôi là đã căng thẳng, thời gian này, anh rơi vào tình trạng kiệt sức, cô cũng chịu giầy vò theo.

Lúc đi giặt khăn mặt, cô chợt nghe thấy tiếng reo hưng phấn của Hi Hi, “Đuổi xe! Rìn rìn!”

Sợ nó nghịch quá lại ngã, Lê Diệp vội chạy ra ngoài. Cô nhìn theo hướng thẳng bé chỉ, trên tivi, là cảnh xe cảnh sát ráo riết truy đuổi một chiếc xe khác. Cho dù là xe lạ nhưng cũng nhìn ra được chiếc xe bị đuổi kia vô cùng có giá trị.

“Chiều nay, cơ quan công an tiến hành kiểm tra trong chiến dịch phòng chống ma túy, trong quá trình kiểm tra đã đuổi theo một chiếc xe tình nghi. Sau cuộc rượt đuổi, đã bắt được nghi phạm, tại hiện trường đã tìm ra được một số lượng lớn thuốc phiện. Hiện tại vụ án đang trong quá trình điều tra và xử lý.”

Lê Diệp không muốn Hi Hi từ bé đã xem mấy cảnh bạo lực, vừa định chuyển kênh thì một gương mặt chợt xuất hiện...

Lê Thiên Tổ.

Cô hơi kinh ngạc, sợ mình nhìn nhầm liền lên mạng tìm. Tin tức trên mạng đã truyền đi rất nhanh, cô xem mấy tin liền xong mới xác định, người bị giải đi chính là Lê Thiên Tổ.

Đang lúc đó, Đoàn Chính Đặc về, Hi Hi vừa nghe thấy tiếng xe là hưng phấn hẳn, vừa chạy ra cửa vừa gào lên, “Bố về!”

Lê Diệp đi theo nó. Thăng nhóc kia chạy nhanh quá, cô giờ chậm chạp chẳng đuổi kịp được nữa.

Đoàn Chính Đặc thấy con trai chạy ra đón liền ôm lấy nó, hôn một cái, “Hôm nay ở nhà ngoan không con?”

Hi Hi hôn trả lại anh một cái, “Hi Hi ngoan cực luôn.”

Doãn Chính Đặc gật đầu. Lúc ngoan thì khiến người ta yêu thương quá đỗi, còn lúc bướng thì khiến người ta tức gần chết.

Lê Diệp nhìn anh, “Em vừa xem thời sự, Lê Thiên Tổ bị cảnh sát đưa đi à?”

Doãn Chính Đặc không tỏ vẻ bất ngờ, anh vẫn đùa nghịch với Hi Hi, “Cô ta chỉ tạm thời bị giữ lại thôi, chẳng mấy chốc là được ra ấy mà.”

“Tại sao?”, Lê Diệp khó hiểu.

“Chỗ dựa của cô ta vững lắm, sẽ nhanh chóng bảo lãnh cho cô ta ra thôi.”

“Nhưng mà hiện tại trên mạng rầm rộ lắm rồi, chẳng lẽ những người đẩy lại lộ liễu thế?”

“Từ từ sẽ bị khống chế.”, Doãn Chính Đặc không trông chờ vào việc đối phó với người đàn bà kia bằng cách ấy, chẳng qua chỉ muốn cảnh cáo cô ta mà thôi. Ai mà không phải là con mèo điên, một khi khiến nó tức lên là nó sẽ quay cổ cắn lại. Trước đó vài ngày, anh bận rộn nên chẳng còn hơi mà đi tìm cô ta tính sổ, nhưng hôm nay, cô ta dám giờ trò hại đứa nhỏ trong bụng Lê Diệp, điều này khiến anh không thể nguôi được cơn giận.

Lê Diệp không muốn nghiên cứu xem chỗ chống lưng của Lê Thiên Tổ rốt cuộc hoành tráng đến mức nào, cô chỉ hy vọng những người đó đừng đến quấy rầy cuộc sống của cô nữa mà thôi.

Có điều, sự tình quả nhiên như Doãn Chính Đặc dự liệu. Ngay trong buổi tối đó, bản tin chính đã không còn tin đó nữa, những bài báo trên mạng đã bị xóa bỏ, ngay cả những bài đăng trên diễn đàn thảo luận chủ đề này cũng chẳng thấy tăm hơi.

Ban đêm

Từ cửa sau đi ra, Lê Thiên Tổ lên xe. Bị tạm giam nửa ngày, sắc mặt cô ta rất khó coi.

Trở lại khách sạn, cô ta vào phòng, bỗng nhìn thấy gã đàn ông già mập mạp ngồi trên xe lăn. Về mặt cô ta lập tức thay đổi, cô ta chạy nhanh tới, “Dick! Rốt cuộc anh cũng đến rồi, em sợ chết mất!”

Gã đàn ông già ôm lấy cô ta, tuy rằng cứng chiều nhưng giọng điệu vẫn có phần nghiêm khắc, “Đợt này, em chơi đã đủ chưa?”

Lê Thiên Tổ nép vào lòng lão, “Em rất nhớ anh...”

Hết lần này đến lần khác, Dick vốn định dạy dỗ cô ta vài câu nhưng nói không nên lời, lão vuốt tóc cô ta, “Vé máy bay đã đặt xong rồi, hai tiếng nữa bay, Tổ, theo anh về.”

Lê Thiên Tổ có vẻ không tình nguyện, cô ta vẫn chưa làm xong chuyện mình muốn, nhưng sự việc lần này không hề đơn giản, nếu cô ta lại làm trái Dick thì khó mà bảo đảm rằng ông ta không tức giận. Huống hồ, nếu để ông ta biết ý đồ của cô ta với Doãn Chính Đặc thì tình hình sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Khẽ cắn môi, cô ta gật đầu, “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Sinh mệnh mới đã đến

Cuộc sống bỗng yên bình trở lại. Lê Thiên Tổ không gọi điện hay có bất kỳ hành động ngáng chân nào nữa, nhưng còn không xác định được ý đồ của cô ta thế nào, Doãn Chính Đặc vẫn phải cực kỳ cẩn thận.

Từng ngày trôi qua, Lê Diệp cũng gần đến ngày sinh. Vẫn là tâm trạng hồi hộp, đứa bé còn chưa ra đời, chẳng ai có thể đoán được liệu sẽ xảy ra chuyện gì nữa hay không.

Hi Hi nghe nói mình sắp có em trai hoặc em gái nên cũng trông ngóng từng ngày. Trong ý thức của nó, nó sắp có thêm một món đồ chơi biết đi biết nói, lại còn muốn đề phòng mình là anh mà bị đánh lén mới khoa trương.

Qua chuyện lần trước, Lê Thiên Tổ có vẻ yên phận. Tuy không biết cô ta đã đi chưa, nhưng dù sao đây cũng không phải phạm vi của đám người đó nên không dễ dàng để thích gì làm nấy một cách ngông nghênh. Đáng tiếc, việc người đàn bà kia lấy đi hai mạng người không có bằng chứng xác thực nào, về phần phá án thế nào thì đành trông vào cảnh sát mà thôi.

Loáng cái mà đã gần tới ngày dự sinh, người căng thẳng hơn cả Lê Diệp, chính là Doãn Chính Đặc.

Chẳng phải lần đầu được làm bố, nhưng đây là lần đầu tiên đối mặt với việc đưa nhỏ chào đời. Kiến thức sản khoa của anh, xem ra còn nhiều hơn cả cô. Các tình huống có thể xảy ra, anh đều đã chuẩn bị. Nếu lại có chuyện bất ngờ, anh chỉ sợ mình không đủ chu đáo, hại hai mẹ con phải chịu khổ. Về phần là con trai hay con gái, anh chẳng rảnh mà nghĩ nữa, anh cũng giống như tất cả các ông bố bà mẹ khác, chỉ cần con ra đời không thiếu đi tay chân là đã tạ ơn ông trời rồi.

Cách thời gian dự sinh bảy ngày, Lê Diệp vẫn không có phản ứng gì. Hằng ngày, Doãn Chính Đặc thường về sớm chăm sóc cô. Tập bài thể dục trợ sinh theo băng hướng dẫn một lúc xong, Lê Diệp chẳng có vẻ gì, nhưng Doãn Chính Đặc thì đầm đìa mồ hôi. Anh nằm vật sang bên cạnh, “Ông nội cả mẹ nói, lúc em sinh, họ sẽ đến.”

Mãi lâu sau này, Doãn Chính Đặc mới nói cho họ biết tin. Trước đó, hai người còn bàn chuyện ly hôn, người trong nhà đã từng ngăn cản, nhưng rốt cuộc vẫn biết tính Doãn Chính Đặc nói một không hai. Chẳng thể ngờ, họ lại về với nhau, rồi lại còn có con. Ông cụ đương nhiên là rất vui, đến tuổi đó rồi, chẳng có chuyện gì khiến ông sung sướng hơn là được bế thêm vài đứa cháu. Trần Oanh thì vốn vẫn u buồn vì chuyện của Doãn Kính Lam, nhưng sau khi nghe tin Lê Diệp mang thai cũng rất mừng, thường xuyên sai người mang thuốc bổ đến, con cháu mình, yêu thương thế nào cũng thấy không đủ.

Thật ra, Lê Diệp lại khá xấu hổ. Ly hôn không thành, lại còn có đứa thứ hai, chuyện này kể ra ai mà chẳng buồn cười.

“Ông nội bảo, đứa thứ hai để bọn mình tự đặt tên.”, Doãn Chính Đặc vẫn rối tinh rối mù, “Anh nghĩ mãi vẫn thấy không ổn, em có ý tưởng nào không?”

Lê Diệp cũng không nghĩ nhiều, chỉ là cái tên thôi, dễ nghe dễ nhớ là được rồi.

“Gọi là Vọng Vọng đi.”. Cô còn chưa nói, Doãn Chính Đặc đã lên tiếng.

Lê Diệp lập tức bĩu môi, “Đây mà là tên người sao?”

Oảng oảng*, có phải chó đâu chứ.

*Hai từ đồng âm

“Là vọng trong hi vọng ấy.”, Doãn Chính Đặc hùng hồn nói, “Anh tên là Hi Hi, em tên là Vọng Vọng, quá hay.”

Lời còn chưa dứt, bụng Lê Diệp bỗng nhói lên. Rõ ràng, tiểu quỷ trong bụng đang phản đối kịch liệt.

“Ai lại gọi là Vọng Vọng, nói ra người ta cười cho thoải mái!”, Lê Diệp liếc anh.

“Trẻ con mà, gọi gì chả thế. Hồi xưa, ông nội với bố anh toàn gọi anh là Tiểu nhị từ đấy thôi.”

Lê Diệp không nhịn được cười. Con gái không giống con trai, phải nhận được sự quan tâm tỉ mỉ hơn nhiều.

“Còn bảy ngày nữa...”, Doãn Chính Đặc nằm nhắm tịt. Càng đến gần ngày đó lại càng cảm thấy bồn chồn, trước kia còn cách những nửa năm nên không thấy từng ngày trôi qua cứ như bị giầy vò thế này, ngóng ngóng trông trông, tính từng phút một.

Thật ra, Lê Diệp lại rất bình tĩnh, trong lòng cũng có chút căng thẳng nhưng chưa đến nỗi đứng ngồi không yên như anh. Đợt vừa rồi, ở nhà nhàm chán, cô đi mua ít nguyên liệu may cho đứa nhỏ bộ quần áo, không thạo lắm, chỉ tự may mò làm nhưng cũng ra hình ra dạng. Cô đang khâu áo thì bỗng ngừng đầu hỏi anh, “Lâu lắm rồi Lê Thiên Tổ không có động tĩnh gì, chẳng lẽ cô ta đi thật rồi?”

“Chắc thế, nhưng mà cô ta có đi hay không thì vẫn cứ phải cẩn thận.”

Doãn Chính Đặc được biết là sau sự kiện kia, cô ta được thả ngay trong ngày, rồi sau đó thì không thấy xuất hiện nữa, bên khách sạn cũng chẳng còn bóng dáng cô ta, có lẽ đã đi thật rồi.

Cô ta gây chuyện khiến dư luận xôn xao như vậy, tuy Dick rất lợi hại nhưng cũng không thể ngang nhiên hoành hành. Có thể cô ta dụ lại chờ thời cơ hành động, cũng có thể là tạm thời lặng lẽ xuất chiêu. Bất luận thế nào thì cô ta vẫn là một mối họa lớn, chỉ cần một ngày còn cô ta thì lúc nào cũng như có quả bom hẹn giờ đang chạy.

Có điều, anh thật sự không nghĩ ra mình đã từng làm gì cô ta thậm tệ đến mức khiến cô ta oán giận mình kinh khủng như vậy. Con người đúng là giống phức tạp đến đáng sợ, một khi đã có dự vọng tham lam thì có thể cắn nuốt tất cả.

Hai người nói chuyện phiếm một lát thì Lê Diệp mệt rã rời nên đi ngủ trước.

Doãn Chính Đặc thì lại không ngủ được. Tâm trạng sắp làm bố khiến anh mấy ngày nay không buồn làm gì khác nữa, công việc cũng chỉ giải quyết qua loa. Anh đã bao nhiêu lần nghĩ đứa con thứ hai của mình sẽ trông như thế nào, tính tình ra sao, đừng bướng quá là được, nhưng nếu là con trai thì cũng không được quá nhu mì, như vậy thì vô cùng thiếu khí khái nam nhi. Lại nhớ có lần nghe nói con của một người bạn nào đó sinh ra đã có tật, lúc khám thai thì không có vấn đề gì, tới khi sinh ra mới nhìn thấy đứa bé khiếm khuyết. Bối thế mà anh lại bất giác lo lắng, lại hồi hận hôm đó mình uống quá nhiều rượu. Nhưng nghĩ ra, nếu không mượn rượu thì đêm đó anh sẽ chẳng có sức mạnh tột tể ấy để ép Lê Diệp, mà nếu thế thì chẳng biết bé hai nhà anh sẽ đầu thai vào nhà nào nữa.

Nếu tất cả đều như một quy luật nhân quả tuần hoàn, đứa bé đã đến thì nó nhất định sẽ là keo dính giữa anh và Lê Diệp. Nghĩ vậy, anh lại cảm thấy không nên lo lắng. Bất kể thế nào, anh cũng đều yêu nó, hơn nữa, con anh thì chắc chắn sẽ khỏe mạnh, sao có thể có vấn đề gì được.

Nửa đêm, Lê Diệp nằm ngủ cạnh anh, anh gối đầu lên cánh tay nghỉ ngơi một lúc rồi mới quyết định nhắm mắt ngủ.

Mơ mơ màng màng ngủ được một lúc, anh bỗng bị tiếng kêu của người phụ nữ bên cạnh đánh thức. Anh vùng dậy, thấy đầu cô đỏ đầy mồ hôi thì luống cuống tay chân, “Sao thế? Em sao thế?”

Lê Diệp ôm bụng, “Đau bụng, hình như... sắp sinh rồi.”

Còn chưa đến ngày, Doãn Chính Đặc không ngờ lại nhanh như vậy. Kế hoạch đã lên hết cả, vậy mà đến phút chót thì lại quên tiết. Ngồi thừ ra chừng nửa phút, anh mới định thần lại được, nhảy vội ra khỏi giường, vớ lung tung lấy bộ quần áo rồi bế Lê Diệp xuống dưới.

Dọc đường đi, trong lòng nóng như lửa đốt nhưng lại không dám lái nhanh vì sợ nguy hiểm, Doãn Chính Đặc toát mồ hôi, miệng thì không ngừng lẩm bẩm hỏi thăm Kim, “Sao ra sớm thế, trước những một tuần cơ?”

Thím Kim cảm thấy cái vẻ sốt ruột này của anh rất buồn cười, “Trông cậu sợ đến mức này này... Ra trước một tuần là chuyện bình thường, đứa bé đã lớn lắm rồi, giờ có ra cũng không sao hết.”

Ai bảo không sao ra đây cho anh xem nào! Cả chặng đường, Doãn Chính Đặc không thể diễn tả được tâm trạng của mình, gầy vò vô cùng, nghe Lê Diệp liên tục kêu đau mà lòng bàn tay anh ướt rượt.

Rốt cuộc cũng đến bệnh viện, anh lập tức cùng Lê Diệp vào phòng sinh.

Từ lần phát hiện tay bác sĩ có vấn đề, anh liền tăng độ cảnh giác, đồ Lê Diệp ăn thì anh phải thử trước, cô làm gì cũng không được rời khỏi tầm mắt anh.

Đi vào theo trong tâm trạng hoang mang, rối bời, anh nắm chặt tay Lê Diệp. Trước kia xem tivi, thấy phụ nữ sinh con cứ la hét om sòm, anh còn nghĩ là quá khoa trương đi, không ngờ lúc sinh con lại đau như vậy thật. Lê Diệp không ngừng run rẩy, hai răng cắn chặt, cả người căng cứng đờn sức.

Anh vốn đã lên kế hoạch rất chu toàn, rằng anh phải quay video, ghi lại quá trình đứa bé ra đời, anh ở cạnh đồng hành với cô chờ đứa bé, còn muốn tự tay cắt dây rốn. Nhưng đến phút chót thì chẳng có được gì hết, chỉ có thể nắm tay Lê Diệp, vừa lau mồ hôi cho cô, vừa an ủi, cổ vũ cô. Ban tối cô không ăn mấy, nói là ăn không vào, giờ anh cực kỳ hối hận vì không ép cô ăn thêm một chút, thì giờ mới có sức. Hôn lên mu bàn tay cô, anh thấp giọng gọi tên cô.

Trong quá trình hỗn loạn ấy, toàn bộ tinh thần của cô dồn vào việc lấy sức để đứa bé được thuận lợi ra đời. Cô nghe thấy Doãn Chính Đặc gọi mình, cũng cảm nhận được sự hồi hộp và nỗi chờ mong của anh. Không giống lần sinh Hi Hi, lúc này đây, phòng sinh sạch sẽ, ấm áp, bàn tay được một người nắm lấy, có người cùng cô căng thẳng, cùng cô vận sức toàn thân. Tuy anh không thay được cô, cũng không thể thật sự tiếp hơi sức cho cô, nhưng Lê Diệp vẫn cảm thấy vô cùng an tâm. Khóe mắt cô ươn ướt, một luồng nhiệt lướt qua, rồi cô nghe thấy tiếng khóc ni non của con trẻ.

Doãn Chính Đặc lập tức bật dậy. Cô y tá bế đứa bé ra cho anh xem, “Là con gái.”

Doãn Chính Đặc cười thành tiếng ngay tức khắc, anh quay đầu nhìn Lê Diệp, “Con gái đấy, con gái thật đấy! Anh đã bảo mà!”

Lê Diệp mỉm cười yếu ớt, cả thế giới đều biết nó là con gái, mỗi anh không biết.

Cô y tá tiến hành tắm cho đứa bé, cân đo, rồi đặt nó xuống chiếc giường nhỏ.

Bấy giờ Doãn Chính Đặc mới nhớ ra, “Sao không để tôi cắt cuống rốn?”

Anh đâu có đưa ra yêu cầu, bác sĩ còn hơi đầu mà hỏi anh. Bỏ lỡ chuyện này, Doãn Chính Đặc hơi tiếc nuối, có điều bé hai chác gì đã là đứa cuối cùng, tương lai còn cơ hội.

Chuẩn bị cùng cô chuyển sang phòng hậu sinh, anh lại chợt nhớ ra, “Thôi thôi rồi... quên không báo cho mẹ cả ông nội.”

Lê Diệp bị anh làm cho dở khóc dở cười, vốn muốn để chồng vào cùng là để chia sẻ nỗi lo, ai mà ngờ được ông chồng này lại kích động đến thế, quá phiền đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 191: Tình cha

Trong nhà có thêm một đứa trẻ con là chuyện đại hi. Doãn Chính Đặc đương nhiên là vui nhất, chốc chốc lại vào phòng chăm Lê Diệp, lúc sau lại sang phòng sơ sinh để thăm con gái, không phút nào nhàn rỗi hết. Cũng may là thím Kim gọi điện thoại cho người nhà họ Doãn đến, bằng không ông bố kia lại quên nốt.

Vừa vào cửa, ông cụ đã cao giọng, “Nghe nói là một cô nhóc! Ra đây cụ xem, xem giống ai nào.”

Lê Diệp đang nằm, thấy người lớn vào thì định ngồi dậy, “Ông nội... Con bé đang ở phòng trẻ sơ sinh, Chính Đặc đang ở đây ạ.”

Trần Oanh đề cô lại, “Đừng ngồi dậy, nằm đi... Sao rồi, có đau lắm không?”

Lê Diệp lắc đầu, “Nhanh lắm ạ, vừa đến cái là sinh luôn, không đến hai mươi phút.”

“Vây là tốt rồi! Sinh nhanh như thế, cả mẹ cả con đều đỡ khổ.”, Trần Oanh đặt cặp lồng canh măng từ nhà đến xuống bàn, “Canh cá diếc, ăn cho nhiều sữa.”

Lê Diệp gạt đầu. Thím Kim đổ ra cho cô một bát, Lê Diệp vừa uống một ngụm đã thấy cả người ấm hân lên.

Mọi người đang nói chuyện thì Doãn Chính Đặc vào, gương mặt dạt dào ý cười, “Con bé cười này! Anh chụp được ảnh nó cười này!”. Vừa ngừng đầu, thấy Trần Oanh và ông cụ cùng có mặt, anh thoáng ngạc nhiên rồi lại lập tức nói, “Nào, mẹ với ông nội ra đây xem này!”. Nói xong, anh giơ cái di động ra như hiển báu vật, “Xem này, con gái con cười đây!”

Trần Oanh đưa mắt nhìn, sao lại là cười được, con bé còn đang ngủ, chỉ hơi chu miệng lên một chút mà anh đã bảo là người ta cười.

Ông cụ nhìn thấy thì cực kỳ khoái chí, “Ôi! Con bé này xinh đáo để cơ!”

“Đúng rồi! Giống cháu mà! Người ta hay bảo con gái giống bố! Chuẩn phết nhì!”, Doãn Chính Đặc nói xong lại định sang ngắm con gái, nên gọi Trần Oanh, “Mẹ, mẹ với ông sang xem đi, y tá bảo con gái con xinh vô cùng, đứa khác mới đẻ ra đều như con chuột con, chỉ mỗi con bé là vừa trắng trẻo vừa sạch sẽ, đúng là tiên nữ giáng trần.”

Thấy anh dẫn hai người ra ngoài, thím Kim không nhịn được cười, “Cậu Doãn đúng là mừng phát điên lên rồi, đến tiên nữ giáng trần mà còn nói ra được cơ mà...”

Lê Diệp cũng không ngờ anh lại vui đến vậy, đâu phải chỉ là vui, mà là vui đến phát điên luôn.

Bên ngoài phòng sơ sinh, Trần Oanh và ông cụ chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ngay ra cháu gái nhà mình. Quả thật Doãn Chính Đặc không hề nói quá, con bé là đứa xinh xắn nhất trong cả đám trẻ nằm đó, không quá mập, vừa nhìn đã thấy trắng trẻo vô cùng.

“Thấy chưa, thấy chưa!”, Doãn Chính Đặc vừa xuất hiện, đám y tá đã nhủm mảy. Bố mẹ khác có vui cũng không như anh, chốc chốc lại đến bế một lần, làm đám y tá bọn họ mệt đứt hơi.

Cách tắm rửa kính, Trần Oanh cũng nhìn một cách thích thú, còn ông cụ thì tươi cười hơn hờ, “Xinh, xinh quá, không hổ là con cháu nhà họ Doãn, trông tương tá đẹp quá đi mất.”

“Giống Hi Hi”, Trần Oanh cười, “A Đặc, giờ con đã có cả con trai con gái, sau này làm gì cũng phải chín chắn, không được tùy hứng nữa.”

Doãn Chính Đặc nhún nhún vai, trong ấn tượng của anh, mình chưa từng bị kích động quá như thế bao giờ.

Thấy anh không thừa nhận, Trần Oanh hừ một tiếng, “Con còn muốn ly hôn với Lê Diệp nữa không?”

Ông cụ ho khan, lúc này đâu có hợp để nói chuyện ấy.

Doãn Chính Đặc cũng muốn đánh trống lảng, “Nhìn kia, lại cười rồi!”

Trần Oanh liếc mắt, cười đầu mà cười, lúc ngủ thỉnh thoảng con bé nhếch cái miệng lên thôi mà anh cũng mỉa mai hóa lên được, đúng là hết thuốc chữa.

“Con đây, đến hôm nay rồi, ông với mẹ cũng không cần con nữa, cũng đừng làm gì quá đáng. Có hai đứa con rồi, yên ổn mà sống đi, hai ông bà già này hôm ốm hôm khỏe, không đủ sức chịu đựng nữa đâu, đừng để mẹ với ông lo lắng thêm nữa.”

“Mẹ yên tâm đi.”, Doãn Chính Đặc hiểu rõ hơn ai hết, ly hôn là chuyện mà cả đời này anh không muốn nhắc lại nữa. Giờ anh chỉ muốn quý trọng những thứ đang có, gia đình, tình thân, chuyện giữa anh và Lê Diệp khi ấy dù vẫn khá rối nhưng thôi để quên đi.

Thấy anh cùng con bé đến phát bệnh, Trần Oanh nói, “Thôi được rồi, con vào với Lê Diệp đi, vừa sinh xong vẫn yếu lắm, con ở cạnh chăm sóc nó cho chu đáo.”

“Đương nhiên rồi.”

Sức khỏe của ông cụ không tốt lắm nên không ở lâu, Trần Oanh đỡ ông cụ ra về. Sắc mặt hai người đều tươi rói, đúng là chuyện vui khiến ai nấy đều rạng rỡ.

Trong phòng, Lê Diệp đang ngủ. Sinh con đúng là mất sức, quần quai cả đêm, giờ cô thật sự mệt mỏi.

Anh nhìn thím Kim, “Đêm nay Hi Hi ở nhà, sáng mai chắc lại gào ầm lên. Sáng mai đem canh đến thì cho cả Hi Hi đi cùng.”

Thằng bé làm loạn là cái chắc, nhưng Lê Diệp mà không nhìn thấy con thì chắc cũng không thể yên tâm nghỉ ngơi, cho thằng nhóc đến đây một lúc cũng có thể khiến mẹ nó yên tâm.

Cả đêm ngủ không ngon, lại chạy đôn chạy đáo, thím Kim cũng buồn ngủ. Doãn Chính Đặc bảo bà đi nghỉ, để anh ở lại trông Lê Diệp.

Lại phải nói, cũng may là ít phải lo lắng cho cô. Đau bụng một cái là vào viện ngay, vừa vào phòng là sinh luôn. Vừa rồi, lúc sang phòng sơ sinh, anh nghe có người nói, một sản phụ kia vào phòng sinh mấy tiếng mà đứa bé vẫn không ra, dùng cách gì cũng không được, vật vã quá nên cuối cùng vẫn phải động đến dao kéo, suýt chút nữa là mất đứa nhỏ. Nghe xong, anh sợ toát mồ hôi, phụ nữ sinh con đúng là như bước qua quỷ môn quan, thì ra chẳng hề nói ngoa, thật sự vô cùng nguy hiểm.

Thấy cô ngủ say, ngoài cảm thấy may mắn, anh còn cảm thấy rung mình. May là bác sĩ không bảo anh ký tên vào giấy quyết định giữ người lớn hay đứa bé, cũng may là không có chuyện gì bất hạnh xảy ra.

Nhớ đến con gái, anh lại lúi đi động ra, nhìn bức ảnh chụp mà không kiềm chế được cảm giác vui sướng. Ông trời quả thật không xử tệ với anh, muốn con gái, một cô con gái xinh đẹp đến luôn. Chẳng trách người ta bảo con gái là người tình kiếp trước của bố, kiểu yêu chiều này rất khó dùng ngôn từ để hình dung, cứng, rất cứng, chỉ hận không thể ôm ghì con bé vào lòng. Lại nhớ đến Hi Hi, anh nghĩ không nên thể hiện sự bất công cách rõ ràng, tuy thằng nhóc quá nghịch ngợm nhưng cũng là con anh, tận tâm giải quyết mọi chuyện mới là công bằng.

Tinh thần hưng phấn mãi vẫn chưa hết, anh cũng chẳng buồn ngủ nên cứ ngồi đắm chìm trong nỗi sung sướng được làm bố.

Hừng đông, Lê Diệp tỉnh dậy. Nghĩ bụng tối qua vất vả như vậy thì Doãn Chính Đặc nhất định đang ngủ, ai ngờ, vừa mở mắt, cô đã thấy anh bế con gái ngồi trên sofa, mí mắt không chớp, cứ nhìn con gái chăm chú.

Lê Diệp không biết làm thế nào, lại cảm thấy buồn cười, thời gian quen anh không ngắn, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy anh phấn khởi như vậy. Con người anh cũng không giống trước nữa, trước thì đầy kiêu hãnh, đối với chuyện gì cũng mang cái vẻ cao cao tại thượng; còn giờ với đứa bé, anh cứ vui vẻ khua chân múa tay. Cũng khó mà trách anh được, đây là lần đầu tiên anh được chứng kiến đứa bé ra đời, lúc Hi Hi trở lại cạnh anh thì đã hơn một tuổi rồi.

Chơi với con bé một lúc, bất chợt thấy Lê Diệp đã tỉnh, anh liền bế con bé lại, “Sao rồi? Còn thấy không thoải mái nữa không?”

Lê Diệp lắc đầu, “Cho em bế con đi.”

Doãn Chính Đặc đưa con bé cho cô, rồi kéo lại tã trên người nó, “Vừa nãy y tá bế ra đấy, khóc ầm cả phòng lên, chắc là đói rồi.”

Lê Diệp cởi áo, thử cho con bé bú. Con bé cũng tỉnh, chỉ tìm một lát đã ngậm được bầu sữa rồi mút chùn chụt.

Nhìn con gái bú vội vàng, Doãn Chính Đặc cười cười sờ đầu con bé, “Ăn từ từ thôi nào, có ai tranh với con đâu.”

Lê Diệp nhìn anh, “Lát nữa đón Hi Hi đến đi, để thằng bé ở nhà, có khi nó sợ rồi lại khóc ầm lên ấy.”

“Em yên tâm, lúc nào người làm mang cơm đến sẽ đưa cả Hi Hi đi cùng”. Nói xong, nhớ đến cái gì đó, anh vội lắc đầu, “Ai bảo không có ai tranh... Con gái à, cẩn thận anh trai con đấy, chưa chắc nó sẽ không giành ăn với con đâu.”

“Sao thế được?”, Lê Diệp liếc anh, người ta hay trọng nam khinh nữ, anh thì ngược lại, có con gái một cái là cho ngay con trai ra rìa.

“Đồ Đồ.”, anh ngồi bên cạnh, mắt không chớp, nhỏ giọng đùa với con, “Đồ Đồ ngoan quá.”

“Anh lại gọi linh tinh gì đấy.”, Lê Diệp bĩu môi.

“Anh vừa đặt tên mụ cho con bé đấy.”, Doãn Chính Đặc nắm bàn tay nhỏ xinh của con gái, “Con bé cũng thích ra phết đấy, anh gọi một câu là nó có phản ứng ngay.”

Trẻ con cũng có thính lực, nghe thấy tiếng gọi là lập tức tìm kiếm theo bản năng.

Có điều, Đồ Đồ thì Đồ Đồ, gọi thuận miệng, “bầu bình”, thật đáng yêu.

Đồ Đồ bú mẹ, cả quá trình hưởng thụ này đều bị bỏ quấy nhiễu, lúc thì sờ đầu, lúc lại sờ tay, một lát sau quay ra nghiên cứu cái chân.

Lê Diệp không thấy ai quý trẻ con như vậy. Trước đây anh còn nghi ngờ lai lịch của con bé, lúc tức giận thì bắt cô đi bỏ, lại thì là đợi nó ra đời liền đi xét nghiệm ngay, như thể lúc nào cũng muốn bóp chết con bé vậy. Còn hiện giờ, chuyện xét nghiệm chẳng nói ra, mà mở miệng là bảo con gái giống mình, con gái xinh đẹp, làm cho người làm mẹ như cô nghe mà nổi da gà.

Đồ Đồ ăn xong thì bữa sáng của Lê Diệp cũng đến. Người trong nhà ai nấy đều bận bịu, vì sức khỏe của cô, cũng để sữa về nhiều, mọi thực đơn đều được áp dụng một cách khoa học nhất. Để tiêu là chính, nhiều dinh dưỡng mà lại hợp khẩu vị của cô. Món canh ninh mấy tiếng còn chưa được múc ra đã tỏa hương khắp phòng.

Từ lúc vào cửa là Hi Hi đã không chịu ngồi yên, ồm ồm đòi nhìn em gái. Doãn Chính Đặc bế nó lên xem, thằng bé với tay đòi ôm em, anh đâu dám để nó chạm vào con bé con, liền nhắc Hi Hi sang hẳn một bên.

Với Đô Đô, Doãn Chính Đặc coi như bảo bối, nếu Hi Hi làm liều, không chắc là anh sẽ không cho ăn đòn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Sau này, cùng sống hạnh phúc

Người làm trong nhà mang bữa sáng đến cho Lê Diệp nên Doãn Chính Đặc cũng tranh thủ ăn luôn. Giàu dinh dưỡng là thế, nhưng mà thanh đạm đến nỗi chẳng nếm ra vị gì làm anh phát chán, có điều, Lê Diệp cũng ăn được nên anh đành cố. Hi Hi chơi ở bên cạnh, thấy hai người ăn thì liền chạy đến. Nó nhìn Doãn Chính Đặc chằm chằm, rồi giật luôn miếng thịt gà anh đang ăn dở, vừa cho vào miệng, phát hiện ra chẳng có vị gì cả, nó mới nhét lại vào miệng anh.

Anh nhin, cố nuốt miếng thịt.

Chăm con nhỏ không phải chuyện đơn giản, giờ thì Doãn Chính Đặc đã được trải nghiệm. Con bé lúc nào cũng khóc được, lúc vì đói, khi lại vì tã ướt, có lúc lại chửi vì cái gì, cứ khó chịu là lại ề ề. Anh bắt đầu phát hiện ra, Hi Hi cũng đầu ngang bướng, nhưng chỉ ít thì cũng đã lớn rồi, đôi lúc vẫn còn biết nghe lời. Còn đứa nhỏ mới sinh đâu có nghe hiểu gì, mọi thứ đều là bản năng. Ngoài cung nựng, dỗ dành, bồng bế ra, anh chẳng còn cách nào khác.

Không phải động đến dao kéo, Lê Diệp nhanh chóng được xuất viện. Ở nhà có chuyên viên đầy kinh nghiệm chăm sóc cả mẹ lẫn bé sơ sinh.

Lê Diệp cũng khá tốt sữa, chỉ mới có vài ngày mà hai cái má của Đô Đô đã phính lên, khuôn mặt trông tròn trịa như viên thịt vậy.

Doãn Chính Đặc ngày càng yêu con bé, làm cho ai muốn bế nó cũng đều như phải cướp ra khỏi tay anh vậy.

Để chăm sóc cho hai mẹ con, mấy ngày liền, Doãn Chính Đặc luôn trong trạng thái đình công, chỉ thỉnh thoảng gọi vài cú điện thoại hỏi tình hình công ty. Cũng may hiện giờ mọi thứ đều bình thường, anh không cần theo dõi sát sao, bằng không bị búa vẩy cả hai chiến tuyến thì chắc anh bị rút cạn sức mất.

Thật ra, Lê Diệp định bảo anh không cần phải quan tâm quá như vậy. Nửa đêm dậy cho con bé ăn, chuyện đó đã có cô và người làm là đủ rồi, anh cũng có giúp được gì đâu. Nhưng không, cứ là việc liên quan đến con bé thì anh sẽ không bỏ qua được, mà lần nào cũng tranh thủ cơ hội bế nó một cái, lại hôn thêm hai cái nữa. Ngay cả cô hộ lý cũng nói đã gặp rất nhiều người mới làm bố mẹ, nhưng chưa từng thấy ai yêu chiều con như anh, thật sự là đến mức khoa trương. Cũng chẳng phải lần đầu làm bố mà vẫn rối rít như vậy, chỉ có thể nói là vì tình cha của anh đang quá thừa mà thôi.

Có điều, Đô Đô thật sự vô cùng xinh đẹp, đáng yêu. Lúc nó mới ra, Doãn Chính Đặc đúng là có hơi nói quá. Trẻ con mới ra khỏi túi nước ối nên da dẻ nhẵn nhéo là cái chắc, có xinh đến mấy cũng không nhìn ra ngay, không đến mức như anh nói, rằng con nhà khác thì như con chuột, còn con anh thì hết tiền nữ giáng trần. Nhưng giờ thì ổn rồi, qua mấy ngày, Đô Đô đã trắng nõn, khuôn mặt nhẵn mịn như đậu hũ non. Dáng vẻ cũng dần nhìn ra, giống bố, giống cả mẹ, nhưng giống Hi Hi nhất, so với Hi Hi thì thanh tú hơn một chút. Thỉnh thoảng Hi Hi lại chạy đến ngấm trộm em gái, dùng ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn. Nó muốn chạm vào nhưng lại sợ em đau, sau đành hôn trộm hai cái, rồi mới khẽ sờ vào khuôn mặt bầu bĩnh của em.

Mỗi lúc nhìn thấy hai đứa trẻ, cả hai người đều cảm thấy như có một món quà quý giá rơi từ trên trời xuống nhà họ vậy.

Lê Diệp hồi phục tương đối nhanh, đi lại thoải mái, không cần đặc biệt chăm sóc. Lần thứ hai làm mẹ, cô cũng có không ít kinh nghiệm nên chẳng đến mức lú lẫn cuồng tay chân.

Doãn Chính Đặc cũng dần phải trở lại làm việc, nhưng anh vẫn bớt thời gian đi làm, cố gắng hết sức để ở nhà với mấy mẹ con nhiều hơn. Trách nhiệm càng lớn, động lực càng nhiều, Doãn Chính Đặc cũng không mấy phân tâm khi đi làm. Giờ trong nhà có thêm một đứa con, anh càng phải cố gắng kiếm tiền. Nuôi con gái không giống con trai, nếu không cho con bé hoàn cảnh sống tốt nhất, không yêu thương con bé hết mực, thì nó sẽ dễ dàng bị cái đám dè dỏ mô lừa đi mất. Rõ ràng là nghĩ quá xa xôi, còn chưa đầy tháng mà anh đã nghĩ đến lúc con gái tới tuổi lập gia đình. Nếu cưới được người có trách nhiệm như anh thì cũng được, nhưng nếu lấy phải cái hạng chẳng ra gì thì đúng là chọc tức chết anh.

Cả nhà cũng dần làm quen được với việc có thêm một đứa trẻ. Tuy rằng đêm hôm thường xuyên phải dậy chăm Đô Đô, nhưng nhìn thấy con bé đáng yêu thì lại cảm thấy chẳng thành vấn đề.

***

Cuối tuần, Doãn Chính Đặc nhất quyết không chịu đi đâu, chỉ ở nhà trông con.

Đến đêm, Đô Đô vẫn cực kì ồm ồm, mãi không chịu ngủ, cứ đòi được bế, hễ đặt xuống là khóc, báo hại cả nhà phải thay phiên nhau bế nó. Doãn Chính Đặc không cho Lê Diệp bế, bảo cô đi ngủ, để anh và người làm luân lượt bế con.

Đáng thương cho anh, đã phải bế Đô Đô rồi mà Hi Hi còn quấy rối, ôm rịt cổ anh như ôm cái cây.

Lê Diệp ngủ được một lát thì tỉnh. Nhìn đồng hồ điểm giờ đã khuya, cô đưa mắt tìm, kết quả là thấy Doãn Chính Đặc đang vừa bế con vừa ngủ. Đô Đô nằm trong lòng anh, không khóc không quấy, ngủ rất say sưa. Hi Hi thì gối vào đùi anh, cái miệng há hốc ra. Thấy cảnh đó, Lê Diệp không nhịn được cười. Doãn Chính Đặc ngủ say, núm vú cao su của Đô Đô rơi dưới đất, con bé đang ngậm ngón tay bố, thỉnh thoảng lại mút vài cái. Trông cảnh ba bố con tùm tùm lại ngủ một chỗ, Lê Diệp không kìm được bèn lấy điện thoại ra chụp. Sau này hai đứa lớn lên, nhất định sẽ chẳng nhớ được rằng mình đã từng được bố ôm ấp như vậy, nhưng nhất định chúng có thể biết, ngay từ những ngày đầu, bố đã yêu thương chúng đến nhường nào.

Lê Diệp bế Đô Đô từ trong tay anh lên, ngay lập tức, anh choàng tỉnh, còn tưởng là con bé bị rơi xuống đất rồi, thấy cô, anh thở phào, “Sao còn chưa ngủ?”

Lê Diệp nhìn tay anh, “Em mà không dậy thì ngón tay anh bị con gái anh ăn mất rồi.”

Anh giơ tay lên nhìn, đầu ngón tay ướt nhẹp nước bọt, lại nhìn chiếc núm vú cao su bị rơi dưới đất thì hiểu ra chuyện. Ngáp một cái, cúi xuống nhìn con trai đang nằm trên đùi mình, anh liền bế nó đặt vào giường bé.

Cùng lúc chăm hai đứa con, cũng may là còn trẻ, sức lực còn dư, qua độ mười năm nữa, Doãn Chính Đặc khẳng định là mình không làm được.

Nhìn đồng hồ, muộn quá rồi, anh duỗi cánh tay nhức mỏi. Đợi Lê Diệp ru cho Đô Đô ngủ say hẳn, rồi đặt con bé xuống, anh mới nhìn cô nói, “Từ mai không được để con bé ngủ ngày nữa, không là tối không ngủ được đâu, đúng là tra tấn người lớn.”

Lê Diệp vừa lau sữa chảy ra vừa nói, “Nó muốn ngủ mà anh không cho lại càng âm ỉ hơn đấy.”

Anh lại gần giúp cô. Sữa nhiều cũng là một chuyện phiền toái, áo trước ngực cô lúc nào cũng ướt thành hai khoảng rõ ràng.

Anh vốn chỉ muốn giúp cô để cô nhanh được đi ngủ, ai ngờ anh vừa chạm vào, thì sắc mặt của cả hai lập tức thay đổi. Mặt cô đỏ ửng lên, còn anh cũng cảm thấy cổ họng khô khốc.

Lần trước là do anh say rượu nên mới làm chuyện đó với cô, kết quả là có Đô Đô. Nhưng đêm đó anh say mềm, đừng nói đến chuyện cảm giác như thế nào, ngay đến việc đã xảy ra anh còn chẳng nhớ nổi. Loáng cái mà đã gần mười tháng trôi qua, ai có thể hiểu được cảm giác của anh cơ chứ. Ngoài miệng không nói không có nghĩa là không muốn, cố gắng chịu đựng chẳng phải là chuyện thoải mái gì cho cam.

Anh ho khan hai tiếng rồi dúi một chiếc khăn khô cho cô. Cô lau xong rồi thay quần áo luôn. Hai người cùng không nhắc đến nên cảm giác ngượng ngập đó cũng dịu đi.

“Ngủ đi, tranh thủ lúc cả hai đứa đều ngủ cả.”, Doãn Chính Đặc tắt đèn, nằm xuống cùng cô. Có thể thoải mái ngủ một đêm gần như đã trở thành ước muốn xa vời, có một tiếng thì hưởng một tiếng, thêm được phút nào hay phút ấy.

Để thay nhau chăm cho đứa nhỏ, hai người tự nhiên ngủ cùng một phòng. Anh nằm xuống, nhìn thấy cô ở ngay bên cạnh, mấy ngày nay tuy mệt mỏi nhưng trong lòng anh lại vui sướng không kể hết. Anh cầm tay cô, khẽ siết lại, mãi một lúc sau mới nói, “Diệp Nhi, em vất vả rồi.”

Nghe xong, cô cảm thấy rất ấm lòng. Có vất vả không? Không hề, đó cũng là bảo bối của cô, dù làm gì cô cũng cam tâm tình nguyện. Có điều, nhiều người đàn ông chỉ thương con họ, còn hoàn toàn vô tâm với những thứ mà người phụ nữ sinh con cho họ phải chịu đựng. Nghe anh nói thế, cô vô cùng cảm động.

Đưa tay xoa mặt cô, giọng nói của anh khàn khàn đầy mệt mỏi nhưng lại rất dễ nghe, “Chúng ta, từ nay về sau, cùng các con sống hạnh phúc nhé.”

Khỏe mặt cô âm ỉ. Có lẽ người khác sẽ cảm thấy cuộc sống sẽ chẳng có gì đặc biệt, nhưng một ngày sống là một ngày ở bên nhau, phải trải qua rất nhiều chuyện thì mới biết rằng, có thể bỏ qua tất cả mà sống bên nhau có ý nghĩa sâu sắc đến mức nào.

“Ừm...”, cô nhẹ giọng đáp, “Ngủ đi, anh cũng mệt rồi.”

Anh cười, vuốt ve má cô. Hai người cùng chìm vào giấc ngủ trong hơi ấm của nhau.

Ở bên cạnh, hai đứa nhỏ cũng yên lặng, trong mơ, chúng vẫn được cả bố lẫn mẹ ôm ấp chở che.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Bố con vui vậy

Từ lúc Hi Hi có thêm em, mọi người trong nhà đều đặc biệt để ý đến tâm trạng của thằng bé. Nhiều ông bố bà mẹ hay bỏ qua cảm xúc của đứa con đầu, khiến nó sinh thù hận với em trai hoặc em gái. Tuy ông bố đương nhiệm sớm đã có xu hướng bất công, nhưng vẫn có thể không chế được. Doãn Chính Đặc đã đọc khá nhiều sách về kinh nghiệm dạy trẻ, nên lúc chăm Đô Đô, thỉnh thoảng anh sẽ để Hi Hi trợ giúp. Cái gọi là trợ giúp chỉ có sai thằng bé lấy

đồ, không phải bắt nó chia sẻ trách nhiệm, mà là để nó biết, em gái cần nó chăm sóc, cần nó yêu thương.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng làm lại là chuyện khác. Hiện giờ Hi Hi cái hiểu cái không, cảm nhận của thằng bé với Đô Đô vẫn chỉ ở giai đoạn mới mẻ, chưa bộc lộ ra vẻ ghét bỏ gì. Nhưng thật ra, thỉnh thoảng thằng bé lại đến hôn trộm Đô Đô một cái, hoặc làm những hành động lạ lùng khiến người khác lo lắng.

Hôm nay có người làm bé Đô Đô để thay tã cho con bé thì phát hiện ra thứ gì đó dưới người con bé. Còn tưởng là thứ con bé bình ra, nhìn kĩ thì đâu phải, mà là hai miếng thịt trong bữa trưa. Người lớn ai lại đi để cái này vào người con bé chứ, chẳng nghĩ cũng biết thủ phạm, Doãn Chính Đặc tóm Hi Hi lại, vừa hỏi một câu mà thằng quý đã nhận ngay. Thằng bé thấy cơm trưa nay ngon, muốn để phần em gái một ít, lại sợ người khác giành mất nên mới giấu dưới tã của em. Quần áo dính dầu mỡ của Đô Đô đều phải thay bỏ, thảo nào ban nãy có người còn nghĩ, không biết có phải do bữa trưa nay cho quá nhiều dầu hay không mà vào đến phòng ngủ rồi vẫn có thể nghĩ thấy cái mùi đó. Ai mà ngờ, Hi Hi lại dùng cái cách khiến người ta được mở rộng tâm mắt này để yêu thương em gái.

Quan sát lâu, dần dần, Doãn Chính Đặc cũng biết mình đã lo lắng thừa thãi. Hi Hi không hề ghét bỏ em gái, mà ngược lại, quan tâm đến con bé tới nỗi khiến người khác phát sầu...

Hi Hi rất hay nhân lúc người lớn không chú ý chạy đến cạnh giường nhìn trộm Đô Đô. Thằng bé không chỉ làm một việc, có lúc thì chen vào giường hôn Đô Đô, có khi lại ôm Đô Đô ngủ, thỉnh thoảng lại nằm rạp ở một bên giường nhìn em chăm chăm... Nhưng có một điều không bao giờ là ngoại lệ, kết quả cuối cùng luôn luôn là thằng quý nhỏ đánh thức Đô Đô dậy, tiếng khóc oe oe chói tai gọi người lớn đến, và đương nhiên là bắt tại trận tên quý sứ kia.

Điều này khiến Doãn Chính Đặc càng thêm lo lắng. Ánh mắt của thằng nhóc nhìn em gái cứ như hồ ly ngắm thịt, không biết chắc là sẽ làm ra chuyện gì nữa. Đánh thức Đô Đô tỉnh là chuyện nhỏ, nhưng Hi Hi vẫn là trẻ con, không nặng nhưng cũng chẳng nhẹ, Đô Đô lại mới sinh vô cùng yếu ớt, ngộ nhờ lúc thằng bé trèo lên giường rồi bị ngã thì sẽ đè vào người Đô Đô. Đúng là không dám tưởng tượng nữa.

Lại một lần bắt quả tang Hi Hi, Doãn Chính Đặc nghiêm túc nói chuyện với thằng bé.

Thằng nhóc tay cầm kem, vừa liếm vừa ngờ ngạc nhiên ông bố triệu tập mình vào họp.

Doãn Chính Đặc nhìn nó và mở lời, “Hi Hi, sau này, con không được lên lút trèo lên giường em nữa.”

Hi Hi liếm kem, miệng nhoe nhoét.

“Bố đang nói chuyện với con đấy.”, Doãn Chính Đặc gõ gõ mặt bàn, ý muốn thằng nhóc hết nhìn ngang lại ngó dọc ở phía đối diện phải nghiêm túc một chút.

Hi Hi phát hiện ra cây kem bắt đầu chảy nhanh hơn, nước kem dính dính chảy tọt tọt xuống tay không ngừng. Thằng bé vội vàng ăn lấy ăn để, nhưng không đuổi kịp tốc độ chảy của cây kem, hơi sốt ruột, nó nhũn mồm rồi hức hức mấy tiếng.

“Thằng quý.”, Doãn Chính Đặc nhìn nó, “Bố bảo con bỏ kem xuống, ngồi nghiêm chỉnh nghe bố nói mau.”

Hi Hi có vẻ bị bộ dạng hỗn hển của anh thu hút, nó ngẩng đầu nhìn anh ngay lập tức.

“Bố bảo là...”, Doãn Chính Đặc nhìn nó, “Từ nay về sau, nếu con muốn thăm em thì phải nói với bố hoặc mẹ, không được lên lút chạy sang giường em, con sẽ dọa em đấy.”

Hi Hi nghe xong thì trầm ngâm một lát, rồi lè lưỡi liếm kem tiếp.

Doãn Chính Đặc nổi con điên, thằng quý này rõ ràng là không nghe lời mà. Anh đang định nói nó thì Hi Hi đột nhiên nhảy từ trên ghế xuống rồi quay đầu bỏ chạy. Doãn Chính Đặc cũng đuổi theo ngay. Thằng ranh, giờ đã coi lời anh nói như gió thoảng bên tai, lớn lên chút nữa thì chắc sẽ cười đầu cười cổ anh mặt.

Hi Hi vừa chạy vừa loạng choạng, nghiêng ngả như sắp ngã đến nơi. Nhưng nó lại cứ không ngã, mà thoảng cái đã chạy đến cạnh chiếc giường bé, rồi thoát cái đã ôm được cái lan can giường.

Thấy nó có vẻ định trèo lên trên, Doãn Chính Đặc càng điên hơn. Vừa nói đến thùng lỗ tai rồi mà thằng quý Doãn Đình Hi này vẫn không coi ra gì.

“Hi Hi, không được tóm giường em! Con kéo đồ bây giờ đấy!”

Hi Hi không thèm quan tâm kéo đồ nghĩa là gì, nó thò cái tay đang cầm kem qua khe hở của thành giường, định bụng cho Đô Đô ăn, còn liên mồm nhấc, “Em gái, ăn, ăn đi nào.”

Doãn Chính Đặc bước vội đến, nhấc thằng quý gây chuyện lên, “Em còn bé, không ăn cái này được!”

Hi Hi có vẻ không vui, nó cầm cây kem dí thẳng vào mặt Doãn Chính Đặc.

Người trong nhà vừa bước vào đã kịp thấy ngay cảnh tượng này.

Doãn Chính Đặc xách thằng bé lên, hằm hằm nhìn nó. Hi Hi lại chẳng sợ, như thể trong ý thức đã có sẵn suy nghĩ, còn nhỏ có bị đánh cũng không đau

nặng. Hai mắt Doãn Chính Đặc ngập ngụa lửa giận, nó chẳng buồn nhìn, đưa tay chỉ vào góc mặt bị dính kén của anh rồi cười, “Bố là con bò, ồ ồ.”

Lê Diệp đứng cạnh chứng kiến cảnh ấy, tuy cảm thấy Doãn Chính Đặc bị con trai trêu rất buồn cười, nhưng nhìn từ góc độ của phụ huynh thì đây lại là một trận chiến, mà sự việc lại khá quan trọng nữa. Cô bước đến giải cứu cho Hi Hi khỏi tay Doãn Chính Đặc, “Thôi nào, Hi Hi, sao lại dí đồ ăn vào mặt bố thế?”

Hi Hi mếu máo, “Là kem mà.”

“Em còn chưa có răng, đã ăn được gì đâu? Bây giờ em chỉ uống được sữa thôi, đợi em lớn bằng con thì mới ăn kem được.”, Lê Diệp dỗ Hi Hi, tiện tay chỉnh lại quần áo cho nó, “Nếu không em sẽ bị đau bụng đấy. Hi Hi mong em bị đau bụng à?”

Thằng bé lập tức lắc đầu, ôm bụng, “Không, không muốn đau bụng.”

“Thế mới đúng”, Lê Diệp rửa tay cho Hi Hi rồi đặt nó ngồi cạnh giường, xong lại ra bế Đô Đô đến cho Hi Hi chơi cùng em gái.

Tội cho Doãn Chính Đặc cứ nhăn nhó, chẳng ai để ý đến anh, ba mẹ con thì đang chơi vui vẻ, anh đành đi rửa mặt rồi bực bội ngồi xuống cạnh giường.

Được cho phép bế em gái, Hi Hi cẩn thận hẳn. Lê Diệp đỡ Đô Đô, đặt hờ vào khuỷu tay Hi Hi. Tuy không thật sự bế Đô Đô nhưng Hi Hi vẫn rất vui, nhìn em gái mà không nhịn được nên cúi đầu thom em một cái.

Trông thấy cái vẻ hớn hờ của nó là biết ngay nó rất thích em, Lê Diệp cũng khẽ hôn nó một cái rồi khen, “Hi Hi, con là anh, về sau phải bảo vệ em, không được để người khác bắt nạt em. Con nhớ chưa?”

Hi Hi lập tức có cảm giác hạnh diện, nó ưỡn thẳng người, “Vâng! Bảo vệ em gái!”

Doãn Chính Đặc ngồi bên cạnh bần thần ra một ánh mắt xem thường nhắm vào thằng quý nói còn chưa sõi kia. Dựa vào nó mà đòi bảo vệ được em gái, giờ mới hiểm họa ngầm lớn nhất với em gái chính là nó đấy.

Lê Diệp không bế Đô Đô về ngay. Dưới sự trông chừng của cô, Hi Hi vẫn ngoan ngoãn ngồi chơi với Đô Đô, một lớn một bé thảnh thơi còn có thể giao lưu nữa. Đô Đô ỉ a một tiếng, Hi Hi cũng đáp lại theo, xem ra hai anh em “trò chuyện” cũng khá vui. Lê Diệp không còn bận tâm nữa, vừa gấp quần áo vừa đưa mắt nhìn lũ trẻ, gương mặt ngập tràn ý cười hạnh phúc.

Doãn Chính Đặc ngồi trong góc liếc hai đứa, bực bội hừ một tiếng đầy oán giận.

Lê Diệp liếc anh, “Rửa mặt rồi à?”

Anh nhú mày, hiển nhiên là không vui.

Vừa nhìn thấy cái vẻ đó của anh là Lê Diệp lại buồn cười. Anh đọc cả đồng sách mà vẫn không biết, Hi Hi còn nhỏ, nói lí lẽ cho nó thì nó cũng không hiểu được hết, dạy dỗ nó cũng không mấy ăn thua, chỉ có thể kiên nhẫn giải thích, để cho nó không hiểu kỳ thì nó sẽ không lên lút đi trêu em nữa mà thôi.

“Hi Hi.”, Lê Diệp xoa má con trai, “Con vừa không ngoan, làm bẩn mặt bố rồi, con đã xin lỗi bố chưa?”

Hi Hi quay đầu nhìn Doãn Chính Đặc. Mỗi lần thằng bé muốn lại gần em gái là Doãn Chính Đặc lại bế nó đi, tuy còn nhỏ, ý thức chưa hoàn thiện, nhưng Hi Hi cũng sẽ bất mãn vì phản ứng đó của Doãn Chính Đặc. Có điều, nghe mẹ nói, thằng bé cũng biết là mình làm sai, nó đứng dậy, đến cạnh Doãn Chính Đặc, ôm cổ anh rồi hôn chụt một cái, “Bố ơi, con xin lỗi.”

Về hăm hăm lập tức tiêu tan, Doãn Chính Đặc cố ra vẻ trấn định, “Thôi, bố mà thèm chấp con đấy.”

Hi Hi vội vàng nín thở hôn mẹ một cái nữa. Tuy nó còn bé nhưng cũng thừa ranh ma, nó biết, trong nhà này, lời nói của mẹ có trọng lượng hơn của bố, thu phục mẹ rồi thì thật ra chẳng cần quan tâm đến bố nữa.

Không biết mình đang bị tên quý con giáng cấp, Doãn Chính Đặc còn bế nó vào tắm rửa sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Đầy tháng

Chớp mắt đã đến đầy tháng Đô Đô. Vốn dĩ nhà họ Doãn đang nhiều việc lu bù nên lâu lắm không tổ chức tiệc tùng gì, với lại, Lê Diệp cũng không muốn mở mang ồn ào, có điều, Doãn Chính Đặc lại không nghĩ vậy. Thứ nhất, anh mới có thêm một đứa con, thứ hai, lúc trước Hi Hi không ở bên cạnh, những thứ đứa trẻ khác có thì nó lại chẳng có, người làm cha như anh không thể yên lòng. Con gái đến ngày đầy tháng, tổ chức tiệc nhân thể bù cho Hi Hi, coi như tổ chức cho cả hai đứa luôn. Ông cụ cũng giữ quan điểm như vậy, trong nhà có chuyện vui, có thể chia sẻ cùng bạn bè thân thích thì càng vui

hon.

Sau khi quyết định, mọi người liền đặt khách sạn. Tuy là tổ chức tiệc, nhưng vì để tránh cho nhiều người lời ra tiếng vào nên cũng chỉ mời những người thân thiết.

Từ lúc đưa cả nhà đến, Doãn Chính Đặc luôn thể hiện rõ vai trò của một ông bố bầm sữa trước mặt mọi người. Cái cách anh bế con, dỗ con, thật sự khiến người ta được mở rộng tầm mắt, nhất là mấy nhân viên ở công ty. Trước kia chẳng ai tưởng tượng được cảnh Doãn Chính Đặc lập gia đình. Bao nhiêu năm qua, ngoài những tin đồn của anh với ngôi sao nổi tiếng thì chẳng thấy anh qua lại với phụ nữ, lúc làm việc lại rất nghiêm túc, không khi nào mở miệng nói đùa, chẳng biết lúc ở nhà anh có thể hay không. Vậy mà giờ lại trông thấy anh vận quần bò, áo sơ mi, một tay dắt Hi Hi, vừa tiếp đón khách, thỉnh thoảng lại lấy hoa quả hay đồ uống dỗ dành bé. Đáng vẻ như vậy thật sự dịu dàng đến say lòng người.

Lê Diệp bế Đô Đô, cô gái nhỏ đến đây chỉ có ngủ, tạm coi là rất ngoan.

Có người làm trong nhà đi cùng, cô tranh thủ vào nhà vệ sinh. Vừa định đi ra thì chợt nghe thấy có người thờ dài, “Không ngờ sắp đã có hai đứa con rồi, thất vọng ghê, em thầm mến anh ấy bao nhiêu năm nay.”

“Đừng có mơ mộng nữa đi, chẳng đến lượt bọn mình đâu mà. Người ta là ai, người phụ nữ mà anh ấy cưới sao có thể bình thường như bọn mình được chứ.”

“Thì thế, chỉ có điều, nhân viên nữ trong công ty ai mà không ảo tưởng được cưới sắp chứ. Nhưng mà anh ấy dịu dàng thật đấy, kiên nhẫn với con trai thế cơ mà. Chẳng bé nhà anh ấy cũng đáng yêu ghê, trắng trẻo bụ bẫm, lớn lên chắc chắn là cực kỳ đẹp trai.”

“Giờ em phấn đấu để một đứa con gái đi, tương lai vẫn còn cơ hội vào nhà giàu.”

“Thôi thôi, em không muốn con gái em chịu khổ đâu, tranh đấu với bao nhiêu đứa khác... Kiếp trước vợ sắp chắc chắn là cực kỳ lương thiện, tích bao nhiêu đức mới có phúc như thế chứ. Có chồng, con trai, con gái, ghen tỵ quá đi mất.”

“Thế kiếp này có mà sống cho tốt đi, kiếp sau chắc được giống cô ấy.”

Hi hi cười, rồi hai người đó cùng đi ra ngoài.

Lê Diệp cũng bước ra, vừa rửa tay vừa mỉm cười.

Đắng cay ngọt bùi, bao nhiêu mùi vị, chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Kiếp trước có tích đức hay không thì cô không biết, kiếp này, giờ phút này, có hai đứa con cùng, cô thật sự rất cảm kích ông trời. Không cần biết trước kia như thế nào, chỉ bằng hiện tại thôi là cô cảm thấy đủ rồi.

Cô quay lại với Đô Đô, Doãn Chính Đặc cũng đi đến, thấy trên mặt cô còn đậm ý cười, anh bèn hỏi, “Cười gì thế, có chuyện gì vui à?”

Nhìn cái miệng chum chim của Đô Đô, Lê Diệp đưa tay vuốt ve khuôn mặt nó. Đây là chuyện tốt, là lý do đáng để nở nụ cười.

Hi Hi cũng chạy đến, nhân cơ hội thơm em gái hai cái liền.

Trần Oanh và ông cụ bận tiếp khách, xong việc, cả nhà mới lại được quây quần nghỉ ngơi chốc lát.

Trẻ con là trong sáng nhất, dễ lấy lòng nhất. Trần Oanh mừng hết cháu trai lại đến cháu gái, trong lòng chợt cảm thán, chỉ chớp mắt mà mình đã đến tuổi này rồi, lên chức liên tục, không già không được, cũng không thể không thừa nhận, chuyện mình phải lo ngày một ít đi, con cái trưởng thành cả rồi, đủ sức gánh vác mọi chuyện mà chẳng cần đến mình hỗ trợ nữa. Ôm Hi Hi trong lòng, rõ ràng là nhà đang có chuyện vui, nhưng gia đình không động đũa, bà thờ dài, “Nếu Trung Minh có thể nhìn thấy cảnh này thì tốt biết bao, nỗi niềm tiếc lớn nhất đời ông ấy là không thể nhìn con cái kết hôn, còn chẳng được bế lấy một đứa cháu.”

Nhắc đến Doãn Trung Minh, sắc mặt Doãn Chính Đặc và Lê Diệp đều trầm xuống. Lảng tránh không có nghĩa là có thể quên, từng xảy ra những chuyện gì, hiện giờ chỉ có hai người họ rõ.

“Bà ơi, bà.”, Hi Hi hôn má Trần Oanh, “Bà ơi, bà không được như thế này.”, nói xong, nó bắt chước cái cách thờ dài của bà, điệu bộ làm quá khiến ai cũng phải bật cười. Rồi nó còn nghiêm túc nhìn Trần Oanh, “Không được thế.”

Trần Oanh xoa đầu thằng bé, trong lòng bà không chỉ có nỗi niềm nuôi tiếc này. Hôm nay không có Doãn Kính Lam, chị vẫn ở cạnh Khang Đức Văn, cho dù giờ hẳn đã thành phế nhân. Đúng là Doãn Chính Đặc có phần quá đáng, nhưng không có lửa làm sao có khói, đến tình cảnh ngày hôm nay, không thể chỉ trách một người. Có đôi lúc nghĩ đến Đoan Đoan, con bé còn nhỏ mà lại có một người bố tàn tạ không góc đầu lên nổi, thật đáng thương. Nhớ đến là lại phiền lòng. Trần Oanh thu dòng suy nghĩ lại, đưa mắt nhìn hai đứa cháu cùng trước mặt.

Con người vốn không thể chỉ nhìn bề ngoài, căn bản là không chính xác. Khang Đức Văn bề ngoài nhã nhặn lịch thiệp, đối nhân xử thế rất lễ độ, hồi trước cũng là vì thấy hắn như vậy nên nhà họ Doãn mới đồng ý gả Doãn Kính Lam đi. Ai mà ngờ, bên trong hắn lại là một kẻ vô liêm sỉ như vậy. Doãn Chính Đặc thì ngược lại, không phải vì là mẹ nên mới mù quáng khen con trai mình. Ai cũng cảm thấy Doãn Chính Đặc là người lạnh lùng, khó gần, lời nhận xét đó bà đã nghe vô số lần rồi. Có bác trưởng bối còn nói, tính tình Doãn Chính Đặc khó chiều, sau này ai mà làm vợ anh sẽ bị anh bắt nạt cho không góc nổi đầu, với gia đình, anh thuộc mẫu đàn ông không mấy quan tâm chuyện trong nhà, chỉ lo làm việc kiếm tiền. Thế nhưng không hề, Doãn Chính Đặc đối xử với Lê Diệp và các con ra sao, người thân thiết đều biết cả. Chưa từng thấy ai thương vợ thương con như anh, câu này bà được nghe liên tục. Có lúc thấy con trai như vậy, người làm mẹ như bà còn hơi ghen tỵ. Tận tâm nuôi dưỡng hai mươi mấy năm, có vợ một cái là chỉ chăm chăm hầu

hạ vợ như tùy tùng, chứ có bao giờ thấy quan tâm mẹ như thế đâu. Lại có lúc ngẫm nghĩ, có con được cái tích sự gì, lớn lên chẳng phải chỉ cần vợ ngoắc tay là cun cút đấy sao. Hồi trước phản đối anh với Lê Diệp, anh còn tỏ ra cương quyết đến mức gần như muốn đoạn tuyệt quan hệ với mẹ vậy, giờ nhớ lại mà vẫn còn tức.

Ôm ghì lấy Hi Hi, Trần Oanh nâng mặt cháu trai lên, “Con đấy, lớn lên không được yêu sớm, cũng không được giống bố, chả ra làm sao cả.”

Doãn Chính Đặc nhủ mày, “Mẹ, mẹ chê con ngay trước mặt con trai con, không tốt cho lắm thì phải?”

Trần Oanh lại nghĩ đến đủ chuyện anh làm, bao nhiêu bức tức dồn hết lại, “Thế anh nghĩ anh giỏi lắm à, ranh con.”

Doãn Chính Đặc nhún vai, giỏi hay không chẳng liên quan gì đến anh. Lúc công ty rơi vào hoàn cảnh khó khăn, chỉ lúc về nhà nhìn thấy vợ con thì anh mới cảm thấy nhẹ lòng, cho dù trời có sập xuống thì anh vẫn chống được. Lúc chỉ có một mình, về đến nhà, cái cảm giác trống rỗng đó khiến anh cảm thấy dù có bao nhiêu thành tựu cũng vẫn không thỏa mãn nổi. Hoặc giả như, điều mẹ anh ám chỉ là biểu hiện của việc không tài giỏi gì, thì rõ ràng, thứ anh cần không phải là thành công mang ý nghĩ truyền thống.

Chẳng mấy chốc bữa tiệc đã bắt đầu. Đồ ăn được chính Lê Diệp và Doãn Chính Đặc chọn lựa, không quá xa xỉ nhưng lại vừa đẹp mắt vừa ngon miệng. Mọi người tham dự đều ăn rất vui vẻ, không hề có sự khách sáo, ai thích ngắm đứa bé thì ngắm, ai không có hứng thú với trẻ con thì ra uống rượu tán chuyện với người quen, chỉ đơn giản vậy thôi.

Đột nhiên có một nhân viên phục vụ đi tới, nói có người gửi quà. Chiếc hộp rất to, đóng gói tỉ mỉ.

Trần Oanh ngẫm nghĩ, “Có phải Kính Lam gửi đến không?”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn, trên hộp không có thiệp đi kèm. Anh mở ra, liếc nhìn một cái, người khác còn chưa kịp nhìn thấy gì thì anh đã đóng hộp lại rồi đưa cho nhân viên phục vụ, “Mang đi.”

Trần Oanh hỏi, “Ai gửi đấy? Có phải Kính Lam không?”

Doãn Chính Đặc lắc đầu, mở khăn ăn, vừa lau chút nước hoa quả dính bên mép Hi Hi vừa nói, “Không phải chị ấy gửi. . . Ăn thôi nào, đói quá rồi.”

Lê Diệp nhìn anh, tuy anh không có phản ứng gì lớn, nhưng trong lúc mở hộp ra, rõ ràng sắc mặt anh thoáng thay đổi. Chắc không phải chuyện tốt lành, cô không hỏi anh trước mặt mọi người, anh không muốn nói tức là không thể nói ở đây được.

Bữa tiệc vẫn diễn ra như bình thường, trong một ngày tốt lành như thế này, tâm trạng ai cũng tốt cả.

Doãn Chính Đặc ăn xong rất nhanh, anh đứng lên trước, khẽ vỗ vai Lê Diệp rồi quay đầu đi vào phòng nghỉ.

Người nhân viên phục vụ kia đặt chiếc hộp trong phòng nghỉ. Anh bước vào, gương mặt đầy vẻ bình tĩnh, rồi anh mở chiếc hộp ra lần nữa.

Bên trong là một con búp bê mặc bộ quần áo trẻ con, có điều, bộ quần áo đã bị người ta cắt la liệt lỗ thủng, trên mặt con búp bê cũng đầy vết rạch.

Vừa rồi anh chỉ nhìn thoáng qua, sợ người nhà nhìn thấy sinh lo lắng, giờ anh mới lật tìm kỹ, lấy ra được một tấm thiệp.

Mừng đầy tháng thiên kim tiểu thư. . . Không được mời tiệc thật đấy, gửi tặng một món quà, thay cho chút tâm ý.

Không có chữ ký. Anh vứt tất cả vào thùng rác, một giây cũng không muốn nhìn thêm nữa.

Ngày tháng trôi qua vốn bình yên, nhưng có những kẻ vẫn như âm hồn mãi không tiêu tan.

Trong lòng anh vô cùng tức giận, xem ra, còn chưa thật sự bình lặng thì sóng gió sẽ có thể nổi lên bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Thăng nhóc bướng bỉnh

Từ cửa khách sạn đi vào, Doãn Chính Đặc bắt gặp Lê Diệp ra theo mình, anh đỡ lấy cô, “Sao lại ra đây? Ngoài này gió lớn, cẩn thận cảm đấy.” Lê Diệp nhìn anh, giữ chặt tay áo anh với vẻ lo lắng, “Anh ra ngoài có chuyện gì à?”

“Anh ra tiễn bạn thôi.”, anh vỗ vai cô, lại ôm cô đi vào phòng tiệc, “Đã ăn no chưa? Lúc nãy thấy em chỉ mãi chăm con bé, có ăn được mấy đâu.”

“Em no rồi.”. Lê Diệp vẫn lo lắng, “Thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Có chuyện gì được chứ, hôm nay là ngày lành tháng tốt mà.”. Doãn Chính Đặc ngẩng đầu, vừa lúc vầng trăng trên trời tròn vành vạnh.

Anh có chút buồn, thời gian trôi qua nhanh thật, không lâu trước đây, anh vẫn còn là một người cô đơn, vậy mà giờ đã có đến hai đứa con. Hi Hi ngày một lớn, Đô Đô cũng theo sát, chẳng mấy chốc rồi chúng sẽ trưởng thành, sẽ ngày càng ghét bị quản thúc giống mình. Sau khi thành người lớn, chúng cũng sẽ không còn nghe ý kiến của bố mẹ nữa, thậm chí nghe bố mẹ nói nhiều thêm vài câu là sẽ phát bực.

Nuôi con mới biết lòng cha mẹ, câu này quả không sai. Trước kia anh cảm thấy suy nghĩ cố chấp của mình không hề sai, nhưng giờ ngẫm ra, nếu Hi Hi hay Đô Đô thích một người mà mình không chấp thuận, ý kiến của mình bị chúng phớt lờ, cái cảm giác đó, có khi sẽ khiến anh phát điên mất.

Sống đến từng này tuổi, người anh có lỗi không ít, nhưng người duy nhất khiến anh cảm thấy áy náy chính là mẹ. Cái chết của Doãn Trung Minh không rõ ràng, anh biết có ân tình bên trong, nhưng vẫn cố chấp ở bên Lê Diệp. Nếu bố anh có biết thì ắt hẳn sẽ trách anh bất hiếu. Còn Trần Oanh, anh nghĩ mình làm như vậy lại gây tổn thương cho bà, chỉ có người làm mẹ mới đủ bao dung mà tha thứ cho anh.

Nhìn thấy vẻ mặt áy của anh, Lê Diệp bèn cầm tay anh, “Tối nay anh vất vả rồi.”

Anh lắc đầu, tiếp khách xem ra còn thông thả hơn nhiều trông trẻ con. Chưa thử đuổi theo Hi Hi một ngày thì chưa có tư cách kêu mệt.

“Diệp Nhi.”, anh bỗng thở dài, “Em còn hận nhà họ Doãn không?”

Lê Diệp cười khổ, “Anh họ Doãn, Hi Hi với Đô Đô cũng mang họ Doãn, em hận thế nào được.”. Nhìn anh, cô hỏi lại, “Còn anh, anh có hận bố em không?”

Sự xuất hiện của Tần Thành trực tiếp khiến mối quan hệ của họ xuất hiện vết rách, quan hệ giữa hai nhà như lòng bàn tay với mu bàn tay, lại có cô và Doãn Chính Đặc ở giữa thì khó mà tách rời được. Nhớ đến lời Tần Thành nói rằng ông ta đối thuộc của Doãn Trung Minh nên mới khiến ông ấy qua đời, hành động như vậy đến Lê Diệp còn cảm thấy không thể tha thứ được nữa là Doãn Chính Đặc, anh làm sao để chấp nhận sự thật đó đây.

“Có nhân mới có quả, anh sao có thể hận một người bị nhà họ Doãn hại cho thâm thù được?”. Thật ra Doãn Chính Đặc hiểu, chuyện cho đến giờ chỉ có thể coi như một hồi ân oán xưa cũ, nếu cứ mãi truy cứu đến cùng, thì thứ anh mất đi còn nhiều hơn.

“Thật hy vọng tất cả chỉ là hiểu lầm.”, Lê Diệp khẽ thở dài. Vướng mắc đó sẽ tồn tại mãi trong lòng, cứ nhớ đến là lại cảm thấy gầy vò, gầy vò đến mức khiến mình không thể yên tâm, không thể bình an được.

Khẽ vỗ cô, anh nói, “Đừng nghĩ ngợi nữa, vào xem con thế nào đi.”

Lê Diệp được anh nắm tay dắt đi. Sóng vai đi bên cạnh, cô mới phát hiện ra mình thấp hơn anh rất nhiều. Trong ấn tượng từ nhiều năm trước, khi cô còn đi học, vài lần tiếp xúc với anh đều chỉ trong tích tắc. Khi đó hình như anh chưa cao như thế này, cũng không cao hơn cô nhiều như vậy. Cách biết bao lâu, sau lại chẳng để ý, đến hôm nay mới nhận ra, mình đứng trước mặt anh, thì ra lại chênh lệch như lòng sông với mặt biển như thế.

Thấy cô bỗng nở nụ cười, Doãn Chính Đặc nhìn cô chăm chăm, “Em cười cái gì đấy?”

Lê Diệp không nói thành lời được, chỉ cảm thấy nhân duyên kỳ ngộ quả thật vô cùng kỳ diệu. Lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Chính Đặc, cô đã chắc chắn là phải cách anh thật xa để phòng phiền toái, chứ chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

“Đồ ngốc.”, anh đưa tay xoa đầu cô. Hành động của anh bây giờ luôn luôn nhẹ nhàng như một người cha vậy, Lê Diệp thật sự muốn cười, anh đã bị Hi Hi và Đô Đô làm cho thay đổi đến mức không nhận ra nữa rồi, khí chất từ trên xuống dưới chẳng còn như trước nữa.

Vào đến phòng tiệc, Lê Diệp ra trông con, cũng vừa lúc khách khứa lục tục kéo nhau về nên Doãn Chính Đặc ra tiễn họ.

Vừa rồi anh ra ngoài không phải để tiễn khách. Kiểm tra cái hộp quà đầy tính khiêu khích kia xong, anh vội chạy ra ngoài. Nhân viên phục vụ nói có người gửi cho quây lể tân, cho dù chủ của cái hộp không đến, nhưng tìm được người giao đồ thì cũng sẽ hỏi ra được manh mối. Tuy nhiên, khi anh chạy ra đến nơi thì người giao đồ đã đi rồi, thông qua nhân viên lễ tân thì biết được, người đó là nhân viên chuyên chuyển phát nhanh, nhưng trên áo không có ghi tên công ty nào.

Khách khứa dần ra về hết, bữa tiệc cũng kết thúc.

Về đến nhà, Doãn Chính Đặc ngắm men rượu nên lao đảo ngã xuống giường. Lê Diệp không lo được cho anh, vì phải thay quần áo cho Đô Đô, ru con bé ngủ, lại tắm rửa cho Hi Hi rồi tiện tay giặt luôn quần áo của hai đứa.

Lúc đi ra ngoài, cô bắt gặp Hi Hi đang ngồi trên người bố nó, tay cầm thỏi son của mẹ, bắt chước ở đâu cái trò tô chút bừa lên môi bố.

Lê Diệp nhỏ giọng quát, “Hi Hi!”

Tay run lên, Hi Hi quệt nguệch nguệch một đường trên mặt bố.

Lê Diệp vội chạy qua nhắc Hi Hi ra, cô nhú mày, “Sao con bướng thế nhỏ!”

Hi Hi cười khi hai tiếng rồi lại định vẽ cả lên mặt mình. Lê Diệp kịp ngăn lại, tịch thu thỏi son rồi dẫn nó đi ngủ.

Rốt cuộc cũng cho thằng bé ngủ xong. Cô cũng thấm mệt, vừa ngã lưng thì chợt nhớ ra trên mặt Doãn Chính Đặc đầy vết son. Thật sự là không nhắc nổi người lên nữa, cô với tạm tí khăn giấy định chùi cho anh. Anh ngủ rồi mà vẫn không chịu phối hợp, cô đành lau qua loa rồi bỏ giấy ăn đi, tắt đèn đi ngủ.

Sáng hôm sau, người nào đó vò mái tóc rối tinh đi vào toilet, vừa nhìn vào gương, anh bỗng gào lên, “Doãn Đình Hi!”

Một nửa bên mặt hết như một bức tranh, đầy những dấu son rõ ràng sinh động. Chẳng cần nghĩ cũng biết ai làm, anh hằm hằm đi ra ngoài. Bắt gặp Hi Hi đã dậy, còn trốn đằng sau mẹ, từ trong chăn chỉ lộ ra đúng cặp mắt, anh chỉ vào nó, hung hăng quát, “Anh ra đây ngay cho bố!”

Lê Diệp còn đang mơ màng thì bị bộ dạng của anh đánh thức, cô quay đầu lại xoa đầu Hi Hi, “Từ giờ về sau không được thế nữa, Hi Hi, con hư quá đấy.”

Hi Hi ôm chặt cánh tay mẹ, nũng nịu nói, “Mẹ ngủ với cục cưng.”

Bị cái vẻ làm nũng của nó đánh bại, Lê Diệp cũng ôm lấy nó. Vẫn còn sớm, hai mẹ con có thể ngủ thêm một lúc nữa.

Hai mẹ con nhà này chỉ giải quyết có thể thôi, hoàn toàn không hề thông cảm cho cảm giác bị hại của anh.

“Này.”, anh đứng cạnh giường, nhìn chằm chằm thẳng nhóc Doãn Đình Hi đang vô cùng ung dung, “Anh dậy ngay cho bố, bố còn chưa tính sổ với anh đâu đấy.”

Hi Hi ngáp một cái, rụi đầu vào ngực mẹ, xong lại không quên ngoảnh ra lè lưỡi với anh một cái.

Lê Diệp thấy anh đeo mãi cái vẻ bức tức đó thì ôm Hi Hi vào lòng rồi nhìn anh, “Em sẽ bảo con, lần này đúng là nó bướng thật.”

Thằng ranh kia có ngày nào mà không bướng, Doãn Chính Đặc chỉ sợ lần sau nó nghịch dại đốt cháy cả nhà luôn chứ chẳng đùa. Véo cái mũi nó một cái, Doãn Chính Đặc cảnh cáo, “Anh mà còn chọc tức bố, Doãn Đình Hi, bố sẽ tha anh đến vườn bách thú, nhốt anh chung chuồng với sư tử luôn đấy.”

Hi Hi mở to hai mắt, chẳng có vẻ sợ hãi hay kinh ngạc, mà lại đầy vẻ hưng phấn và chờ mong.

Doãn Chính Đặc chỉ vào nó, hết thuốc chữa rồi, bé đã thế này, đợi đến lúc bảy tám tuổi thì sẽ chẳng ngán thứ gì, chắc chắn anh sẽ bị giày vò đến phát rồ mất.

Cũng may là Hi Hi nghe lời mẹ, Doãn Chính Đặc thu dọn xong liền đi làm luôn. Lê Diệp ôm Hi Hi, kể chuyện cổ tích cho thằng bé, cu cậu có vẻ mệt, lại ngáp cái nữa.

Dạy nó sau này phải ngoan, không được nghịch ngợm nữa, nó đều gật đầu vâng dạ đầu vào đấy. Có điều, trí nhớ của tên tiểu quỷ này hình như không được tốt cho lắm, câu trước vừa đồng ý, câu sau đã lại quên tiết.

***

Sau ngày đầy tháng cô gái nhỏ, Lê Diệp có thể đưa hai đứa ra ngoài. Gần đây không xảy ra chuyện gì xấu, có lẽ tạm thời sẽ không sao. Doãn Chính Đặc cũng không hạn chế cô ra ngoài như trước đây, lúc đang mang thai cả người ục ịch nên cứ ở nhà mãi, giờ mà bắt cô ở lì trong phòng thì đúng là quá khó khăn.

Hôm nay cô đưa con ra ngoài, không đi xa, chỉ đến một trung tâm thương mại ngay gần nhà.

Lần đầu tiên Đô Đô được ra khỏi nhà, nằm trong xe nôi mà ánh mắt cứ liếc khắp nơi. Hi Hi thì phụ mẹ đẩy xe nôi, tuy nhiên người lớn không dám buông tay, chỉ sợ thằng quý này lại đánh ngã em.

Mua xong chút đồ dùng hàng ngày xong, Lê Diệp dẫn hai đứa vào quán cà phê nghỉ chân. Cô gọi cho Hi Hi một suất ăn trẻ em, mấy người làm đi cùng cũng tự chọn món, mọi người cùng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cả quán cà phê đang yên tĩnh thì bỗng “xoảng” một tiếng thủy tinh vỡ vụn. Mọi người đều hoảng hốt, nháo nhác đưa mắt nhìn thì chỉ thấy cách đó không xa có một nhân viên đang ngồi xỏm nhặt mảnh vỡ, bên cạnh là gã khách hàng hùng hùng hổ hổ, “Mày không có mắt à! Nhỡ đổ lên người tao rồi, mày đền nổi bộ quần áo này không hả!”

Cô nhân viên luôn miệng giải thích, quản lý cũng đến phân bua. Vừa rồi, cô nhân viên kia đang bung đồ cho khách hàng, lúc đi ngang qua một lối hẹp thì có một vị khách bỗng đứng đứng đây, cô nhân viên kia suýt nữa làm đổ đồ uống lên người anh ta, cũng may là tránh được, nhưng chai rượu vang xa xỉ kia thì đã bị vỡ tan tành.

Người khách kia chửi bới một lúc lâu mới chịu thôi, cô nhân viên cũng theo quản lý rời khỏi hiện trường. Xem ra, cô ấy không tránh được việc bị trách phạt, còn cả chai rượu bị vỡ nữa, e rằng cô ấy cũng phải tự đền trả.

Mấy người làm trong nhà đều có tuổi, thấy người trẻ tuổi bị đối xử như vậy thì thở dài, “Làm nghề gì cũng chẳng dễ dàng, ngày xưa tôi cũng làm cho một nhà chả ra sao, ngày nào ăn cơm cũng phải cố bới mớ, không kêu mặn thì lại kêu nhạt, lúc nào cũng kiểm soát chửi bới, hơi một tí là dọa trừ lương.”

Mọi người cũng hòa theo, cuối cùng kết luận, làm cho Doãn Chính Đặc, chỉ cần tận tâm tận lực thì anh sẽ chẳng để ý đến mấy khuyết điểm vặt vãnh, cũng chẳng keo kiệt chuyện lương lậu.

Lê Diệp thì vẫn nhìn về phía quầy tiếp đón, một lúc lâu mà cũng không thu hồi tầm mắt.

Cô nhân viên kia đương nhiên bị quản lý sặc cho một trận, tiền thưởng bị cắt, tiền lương tháng này bị trừ một nửa, nửa còn lại thì phía cửa hàng sẽ chịu. Như vậy là cửa hàng đã chiếu cố lắm rồi, bùng nổ không vững nên mới để xảy ra chuyện đó, cô ấy bị phạt cũng không dám thắc mắc nửa lời.

Tay quản lý giáo huấn xong thì bảo cô ấy tiếp tục ra làm việc. Từ phòng nghỉ đi ra, vừa mở cửa, cô ấy đã thấy Lê Diệp đứng ngoài chờ mình.

Lê Tuyết Ca cảm thấy vô cùng bối rối. Bị người quen nhìn thấy cũng không sao, bị người khác đối xử thế nào cũng không quan trọng, nhưng bây giờ, để Lê Diệp bắt gặp, cô ấy chỉ muốn độn thổ cho xong.

“Tuyết Ca.”, Lê Diệp không ngờ lại gặp cô ấy ở đây, “Em làm thêm ở đây à?”

Lê Tuyết Ca sợ quản lý thấy sẽ lại mắng nên vội vàng nói, “Vâng... Chị đừng nói với ai nhé.”

Lê Diệp còn định nói chuyện với cô ấy nhưng cô ấy đã cuống quýt bùng nổ đi rồi.

Làm hết nửa ngày, Lê Tuyết Ca thu dọn đồ đạc để rời khỏi nhà hàng. Chiều nay còn có tiết, cô ấy phải về cho kịp giờ. Xuống đến tầng dưới, đang định ra trạm xe thì chợt trông thấy chiếc xe quen thuộc. Cô ấy thờ dài, nhìn Lê Diệp xuống xe rồi nói với mình, “Em định đi đâu để chị đưa em đi.”

Lên xe, Lê Tuyết Ca đọc địa chỉ cần đến.

Để tiện trông bé con nên xe của Lê Diệp được trang bị là xe thương vụ lớn, có cả chỗ đặt trẻ con, cũng có thể dẫn theo mấy người làm.

Nhìn khoang xe tiện nghi, Lê Tuyết Ca cảm thán, “Anh rể tốt với chị thật đấy, cái xe này chắc chắn là cực kỳ đắt tiền.”

Thật ra Lê Diệp không rõ giá trị của chiếc xe là bao nhiêu, cũng không muốn nghiên cứu, cô nhìn vào gương mặt có vẻ mệt mỏi của Lê Tuyết Ca, “Sao em lại đi làm thêm?”

Nhà họ Lê có đông con cháu như thế nào cũng không đến nỗi phải để Tuyết Ca đi làm kiếm tiền. Chi thứ nhất thất thế, nhưng của cải bác cả tích gom bao nhiêu năm qua cũng đủ để nuôi cả nhà cơm no áo ấm.

Lê Tuyết Ca thờ dài, “Chỉ là em không muốn ở lại cái nhà kia nữa thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Phát hiện

Từ khi Lê Thành Tường qua đời, chi thứ hai lên chiếm lĩnh cả gia tộc và công ty. Đã qua bao nhiêu năm, nhưng thù hận của họ với chi thứ nhất vẫn vô cùng sâu đậm, lần này chuyển mình, cái cách họ đối đãi với chi thứ nhất vô cùng hà khắc, như thể phải triệt để hận, đối nghịch đến cùng. Vốn định trông cậy vào việc chi thứ ba về nước thì còn có thể nói đến chuyện tình thân, nhưng chi thứ ba lại không định can thiệp vào việc nhà nữa, nên chỉ về lo hậu sự cho Lê Thành Tường rồi đi luôn. Hiện giờ chi thứ nhất cô nhi quả phụ, chẳng ai có tính hiếu thắng, chi thứ hai vừa lên nắm quyền thì lập tức dồn ép họ đến cùng. Lê Tuyết Ca chán ngán cái không khí đầu đá gay gắt trong nhà nên thà tự ra ngoài tìm việc. Xem tình hình thì sớm muộn cũng phải ra ở riêng, còn có thù ở đó làm đại tiểu thư chắc chắn chẳng phải cách lâu dài, cô ấy cho rằng, vẫn nên ra ngoài tiếp xúc với xã hội thì hơn. Vậy nên, cô ấy chọn tạm công việc đó. Tuy rằng không khá khẩm gì, nhưng vẫn tốt hơn là ở nhà rồi bị người ta dăm sau lưng.

Lê Diệp rất cảm kích cô em này, cô ấy đối xử với mình như thế nào, cô đều nhớ rõ. Để cô ấy ra ngoài làm thuê như vậy, Lê Diệp không đành lòng, “Để chị hỏi anh Chính Đặc xem có tìm được việc gì thích hợp không. Em học tài chính đúng không?”

Lê Tuyết Ca lắc đầu, “Đừng chị, em muốn dựa vào bản thân cho thoải mái, nếu mà hỏi anh rể, chắc chắn anh ấy sẽ sắp xếp cho em làm ở một chỗ rất tốt, nhưng mà thế sao được, em học hành chẳng giỏi giang gì, sau này đâu thể dựa vào anh ấy mãi được.”

Lê Diệp không ngờ cô ấy lại có suy nghĩ như vậy, không giống như Lê Văn Hán, đàn ông đàn ang mà chỉ ham chơi, chẳng buồn để ý đến chuyện trong nhà hay ở công ty, chỉ cần có tiền đi chơi là được, một chút toan tính cũng không có.

“Đồ Đồ đáng yêu quá.”, Lê Tuyết Ca ngồi chơi với bé con. Con gái Lê Diệp đầy tháng, người nhà họ Lê đều biết tin nhưng chẳng ai được mời. Lê Diệp từ lâu đã chẳng phải người nhà họ, người bên đấy cũng chẳng chịu nhận, thế nên Lê Diệp không có ý định quay lại.

Nói chuyện phiếm suốt dọc đường, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Lê Tuyết Ca vừa đùa với Hi Hi vừa tỏ vẻ do dự.

Lê Diệp nghĩ là cô ấy ngại, nhưng lúc chuẩn bị xuống xe thì Lê Tuyết Ca bỗng nhỏ giọng nói, “Chị Diệp Diệp, chị xuống đây, em có mấy câu muốn nói với chị.”

Lê Diệp lo liệu các thứ cho con rồi xuống xe, đi đến cạnh Lê Tuyết Ca.

Nhìn cô, Lê Tuyết Ca thăm cảm thán, lúc Lê Diệp trở về, ai cũng cảm thấy bộ dạng cô thật thảm hại, đương nhiên rồi những ngày đau khổ cũng sẽ qua, nhưng điều không ngờ là cô lại được sống trong ngọt ngào nhường ấy.

“Chị Diệp Diệp.”, Lê Tuyết Ca cố lấy dũng khí, “Chuyện này cũng lâu lắm rồi. Có một đêm, em muốn tìm Lê Thiên Tổ để lấy ít đồ nên sang phòng cô ta, em vô tình nghe thấy cô ta với thím hai nói chuyện với nhau.”

Từ việc cô ấy bảo có chuyện muốn nói, Lê Diệp thăm đoán xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ, Lê Tuyết Ca lại nói thế này...

“Chị Diệp Diệp.”, Lê Tuyết Ca có vẻ căng thẳng, cô ấy hít sâu một hơi rồi mới nói tiếp, “Em nghĩ là, cái chết của Sơ Vũ không phải là vô tình đâu, mà là... Lê Thiên Tổ giết chị ấy đấy.”

Lê Diệp kinh hãi, “Sao em lại nói như vậy?”

“Hôm đó em định gõ cửa phòng thì nghe thấy thím hai mắng cô ta ghê lắm, hình như còn nhắc đến chị nữa. Chị cũng biết là Lê Thiên Tổ vẫn luôn thích anh hai Doãn mà, lúc còn Sơ Vũ, hai người đấy lúc nào cũng ngăm tranh đấu, Sơ Vũ mất rồi, đương nhiên ai cũng cảm thấy Lê Thiên Tổ với anh ấy xứng đôi, người lớn trong nhà cũng nghĩ thế, không ngờ đến cuối cùng anh ấy lại lấy chị. Cô ta hận chị là điều chắc chắn rồi, em khẳng định đấy, con người cô ta á, cái tính ghen tỵ đồ kỳ cục kinh khủng, có những lúc suy nghĩ vô cùng cực đoan, vô cùng đáng sợ.”

Lê Tuyết Ca nói xong lại nghĩ đến con người ấy mà rùng mình, “À lại nói chuyện kia, em nghe thím hai nói Lê Thiên Tổ là, có phải đã quên Sơ Vũ chết như thế nào không, còn nói là nếu để người ta biết thì Lê Thiên Tổ chỉ có nước ngồi tù. Lê Thiên Tổ thì nói là cô ta không cố ý, tự Sơ Vũ muốn chết...”

Lê Diệp nghe xong thì vô cùng kinh hãi. Hiện giờ, Lê Thiên Tổ đã trở thành một con quỷ không thuốc chữa rồi, nhưng không ai có thể ngờ rằng, rất lâu trước đó, cô ta đã ra tay độc ác với Sơ Vũ rồi.

Nhưng tất cả chỉ là phán đoán, hơn nữa Lê Thiên Tổ không hề thừa nhận rằng cái chết của Sơ Vũ có liên quan đến mình, chỉ dựa vào lời thuật lại của Lê Tuyết Ca thì không đủ để làm chứng cứ.

“Chuyện này đáng sợ ở chỗ, Lê Thiên Tổ lại ra tay với cả người nhà, hơn nữa, chú hai với thím hai chắc chắn là có biết, nhưng họ lại im bất không nói lời nào, xong còn đổ trắng lên đầu chị nữa.”. Lê Tuyết Ca thở dài, “Bọn họ đáng sợ quá, cứ cho là giờ Lê Thiên Tổ đang không rõ tung tích, nhưng mà khó đảm bảo được là sau này cô ta không về. Bố mẹ cô ta cũng cùng một loại người với cô ta, thế mới đáng sợ.”

Lê Diệp gật đầu, sự đáng sợ của Lê Thiên Tổ, cô đã lĩnh giáo từ lâu rồi. Nhìn Lê Tuyết Ca, Lê Diệp không đành lòng nói cho cô ấy biết rằng, ngay cả cái chết của bác cả cũng là do Lê Thiên Tổ làm. Người đàn bà kia, một chút nhân tính căn bản cũng không còn nữa.

Tuyết Ca đang vội đi học nên nói xong hết những điều mình biết rồi chạy vội vào cổng.

Lê Diệp nhìn theo cô ấy. Cô ấy đi không được bao xa thì một chàng trai ăn mặc thời thượng xuất hiện bên cạnh, hai người tay trong tay như một đôi tình nhân vậy. Xem ra, kia chính là bạn trai của cô ấy. Tuyết Ca cũng không nhỏ nữa, nếu đôi phương đáng tin cậy thì yêu đương cũng là chuyện bình thường.

Lê Diệp lên xe, bảo tài xế lái xe về.

Trong đầu cô đang nảy ra suy nghĩ, lúc trước, rõ ràng Tần Thành đã nói rằng Sơ Vũ bị ông ta đâm chết, nhưng bây giờ, Lê Thiên Tổ từng ngăm thừa nhận rằng mình đã làm chuyện này. Rốt cuộc là ai nói thật đấy? Cô lại nghĩ, Lê Thiên Tổ lén lút nói chuyện với mẹ, không nhất thiết phải nói dối. Hơn nữa, chuyện như thế này, dù thế nào đi nữa cũng không bao giờ tự chuốc vào người mình. Về phía Tần Thành, để ngăn cản Lê Diệp và Doãn Chính Đặc ở bên nhau, ông ta đã sử dụng không ít chiêu thức. Nếu ông ta muốn tạo ra mâu thuẫn giữa hai người thì rất có thể chuyện kia là do ông ta tự vu vào mình. Dù sao thì người chết cũng đã chết rồi, ông ta muốn nói thế nào, muốn sắp xếp ra sao, đều có thể tự mình quyết định.

Trong lòng Lê Diệp có phần sốt ruột, cô chỉ muốn đi tìm Doãn Chính Đặc ngay lập tức...

Nếu chuyện Tần Thành nói ông ta đã đâm chết Sơ Vũ là giả, vậy thì ông ta cũng có thể nói dối cả chuyện mình đã đổi thuốc của Doãn Trung Minh. Càng nghĩ cô càng kích động, cảm giác mong chờ bao phủ lấy cô.

Chiều tối, Doãn Chính Đặc về nhà rất đúng giờ.

Lê Diệp ra đón ngay, bước chân có vẻ vội vàng.

Doãn Chính Đặc đưa áo choàng cho người làm rồi nhìn Lê Diệp, “Sao thế? Hôm nay ra ngoài mua gì không?”

Bảo mẫu trong nhà đi cùng hết, một là để trông hai đứa nhỏ, hai là có nhiều người sẽ phòng nguy hiểm, không có chuyện gì không có nghĩa là sẽ không gặp chuyện chẳng lành. Lúc trước anh luôn đề cao cảnh giác, giờ cũng không thể nào yên tâm hơn được, hơn nữa, trong bữa tiệc đầy tháng Đô Đô lại nhận được món đồ kia, anh lại một lần nữa thuê vệ sĩ đi theo Lê Diệp. Chỉ có điều, vệ sĩ không đi gần sát như trước kia, anh bảo bọn họ không cần tiếp cận gần quá, hai đứa trẻ còn nhỏ, nhờ nhìn thấy lại sợ.

Kéo anh vào nhà, Lê Diệp lập tức kể cho anh nghe những chuyện mới biết trong ngày. Doãn Chính Đặc nhún mày, nhưng không tỏ thái độ gì. Trước khi chuyện này có căn cứ chính xác thì không thể nhận định gì được. Huống hồ, cho dù Lê Thiên Tổ hại chết Sơ Vũ, họ có thể giải trừ một trở ngại tâm lý,

nhưng đó không phải là điểm mấu chốt. Doãn Trung Minh, rốt cuộc ông ấy đã qua đời như thế nào, có liên quan đến Tần Thành hay không, đó mới là điều quan trọng nhất.

“Anh sẽ cho người điều tra.”, thật ra, Doãn Chính Đặc chưa bao giờ cho qua chuyện này. Vương Mãnh đã điều tra từ rất lâu rồi, chỉ cần có manh mối gì là anh ta sẽ lập tức đi xác minh. Anh không nói cho Lê Diệp là vì sợ cô có gánh nặng tâm lý mà thôi. Ăn oán một đời, nếu lớn thì có thể sinh thù sinh hận, suốt kiếp không qua không lại, thậm chí là oan oan tương báo; mà nhỏ thì cũng đến nước không muốn thấy nhau, chỉ quý trọng thứ trước mắt, dùng hạnh phúc để che đi miếng vết thương.

Lê Diệp cũng không dám ôm hy vọng quá lớn, anh nói sẽ điều tra thì cô cũng tin là anh có thể cho ra đáp án.

“Chính Đặc.”, Lê Diệp không nhịn được lại nói với anh, “Hôm nay, em gặp Tuyết Ca, con bé làm thêm ở quán ăn, lỡ tay làm vỡ chai rượu nên bị cả khách lẫn quản lý mắng té tát... Trước đây, nó chẳng chịu nói chuyện này đâu.”

“Lê Tuyết Ca?”, Doãn Chính Đặc rất có ấn tượng với cô em gái này. Không giống với những người khác của nhà họ Lê, cô bé này rất hiền lành, lương thiện.

“Làm nhân viên quán ăn có vẻ không hợp với con bé lắm”, Doãn Chính Đặc nghĩ một lúc rồi nói, “Văn phòng phó tổng đang thiếu thư ký, em gái em ít nhiều cũng là sinh viên, nhận vào chắc không thành vấn đề, đào tạo một thời gian là làm được việc thôi.”

“Con bé nói muốn dựa vào bản thân.”, Lê Diệp nói xong liền thờ dài, lại nhìn anh, “Anh nói xem, sao nhà họ Lê không...”

Công ty lâm vào cảnh khó khăn, gia đình phân tán, chi thứ hai lên nắm quyền kinh doanh, sản nghiệp rơi vào tay họ e rằng chẳng giữ được lâu.

“Tuyết Ca cũng có bạn trai rồi đấy...”, Lê Diệp thì thào. Lúc đó chỉ nhìn từ xa được dáng người và nửa bên mặt, không nhìn rõ ràng, nhưng cô cứ có cảm giác hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Người tình và kẻ thù

Đến lúc ăn cơm tối mà Lê Diệp vẫn không yên lòng. Chuyện Tuyết Ca kể với cô thật sự khiến ai nghe cũng phải sốt ruột, người bên ngoài không biết mối liên hệ đằng sau, nhưng cô và Doãn Chính Đặc lại biết rất rõ. Nếu tảng đá lớn này rơi xuống, thì họ hoàn toàn có thể nhẹ nhõm. Thấy cô thất thần chẳng buồn động đũa, Doãn Chính Đặc bèn gấp thức ăn cho cô, “Vẫn đang suy nghĩ chuyện kia à? Anh cho người đi điều tra rồi, em không phải lo lắng, cũng còn chưa có manh mối mà.”

Lê Diệp hít một hơi, nếu cứ trơ mắt nhìn chi thứ hai phá tan tành nhà họ Lê, trong lòng cô không thể không có chút gợn sóng. Bên đó đối với cô mà nói thì cũng từng là nơi cô sống, lúc còn bà nội thì đó là nhà của cô. Còn nữa, tình hình hiện tại của Tuyết Ca thật sự không khiến cô yên lòng nổi.

Thấy cô vẫn giữ dáng vẻ nặng nề đó, Doãn Chính Đặc liền múc canh cho cô, “Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, ăn cơm quan trọng hơn, không có gì đáng sốt ruột hơn chuyện này.”

“Hôm nay em thấy Tuyết Ca đi với một cậu thanh niên, trông thân mật lắm, chắc đấy là bạn trai con bé.”

Doãn Chính Đặc cũng đoán ra cô đang băn khoăn điều gì, “Em lo lắng về cậu thanh niên kia à?”

Lê Diệp cũng biết mình hơi nhiều chuyện, nhưng cậu thanh niên kia nhìn thoáng qua thì khá đàng hoàng, có điều, lúc cô vừa nhìn thấy thì lập tức có cảm giác người hiền lành đơn thuần như Tuyết Ca không thích hợp với cậu ta.

“Anh sẽ cho người đi điều tra cậu ta.”, Doãn Chính Đặc nắm tay cô, “Làm mẹ rồi, cái gì cũng lo nghĩ.”

Lê Diệp lắc đầu. Sau khi làm mẹ, hình như cô càng dễ xúc động hơn, ngay cả lúc xem chương trình thế giới động vật, nhìn thấy có con vật nhỏ bị ăn thịt mà trong lòng cũng sinh thương cảm.

Đây có lẽ là bệnh chung của tuổi tác, chẳng trách người ta hay bảo già cả là chứa lắm điều, đúng là cô đang có xu hướng như vậy thật. Có điều, Doãn Chính Đặc đã can dự vào nên cô ít nhiều cũng có thể yên tâm. Nếu chàng trai kia đáng tin cậy thì cô cũng vui thay cho chi cả, còn nếu không, Tuyết Ca vẫn nên nhanh chóng rời bỏ cậu ta đi tốt hơn.

***

Sân trường.

Tan học, cô gái nhỏ nhắn như con chim non ulla ra nép vào lòng chàng trai đang đứng chờ ở cổng.

Giống như những đôi tình nhân nồng nhiệt, một ngày không gặp là nhớ điên dại, Tuyết Ca ôm chặt lấy cậu bạn trai Châu Đạt, một câu “Anh nhớ em!” của cậu ta đã lập tức khiến cô nàng nhũn chân.

Vừa đi vừa trò chuyện, rồi cả hai cùng lên xe đến một nhà hàng dùng bữa.

Châu Đạt rất hào phóng với Tuyết Ca, gọi toàn những món cô ấy thích, một tay thì vẫn nắm chặt tay cô, “Tuyết Ca, sau này đừng đi làm thêm nữa, có anh nuôi em rồi, đi làm làm gì cho khổ.”

Lê Tuyết Ca không trả lời. Rồi khỏi nhà họ Lê, bước đầu tiên là cô muốn tự lập, nếu học thành thói quen dựa dẫm vào người khác thì cả đời chẳng thoát ra khỏi cái nhà giam kia.

“Anh xót em lắm”, Châu Đạt thở dài.

Nhìn thấy tình ý trong mắt đối phương, mặt Tuyết Ca ửng hồng.

Hôn lên tay cô, rồi Châu Đạt dịu dàng nói, “Tuyết Ca, lát nữa đến chỗ anh đi, anh mua cho em một món quà từ nước ngoài về, chắc chắn em sẽ thích cho mà xem”

Lê Tuyết Ca nghĩ ngợi, “Đến nhà anh? Không có người khác à?”

“Anh sống một mình mà.”, Châu Đạt dỗ cô, “Đến chơi với anh một buổi, bọn mình là người yêu, ở bên nhau là chuyện bình thường mà, anh cũng đâu có bắt nạt em”

Lê Tuyết Ca hơi do dự, tuy Châu Đạt không nói ra điều gì, nhưng cô sợ cậu ta sẽ có hành động tiến thêm một bước. Hai người mới quen nhau được chưa đến nửa tháng mà cậu ta đã liên tục mời cô về nhà, cho dù cô không có nhiều kinh nghiệm sống nhưng cũng đã từng nói chuyện với bạn bè, họ đều nhắc cô phải tự bảo vệ mình, không được để đàn ông quá nhanh có được mình.

“Em không tin anh à?”, Châu Đạt nhún mày.

Lê Tuyết Ca lắc đầu, “Không phải...”

“Thế thì lát nữa bọn mình đi nhé, anh với em cùng xem phim, ở nhà anh có đến trăm đĩa phim ấy.”

Lê Tuyết Ca vẫn thấp thòm không yên, nhưng nhìn cậu ta thì lại cảm thấy cậu ta không giống như loại người thích giờ trò xằng bậy.

Ăn xong, hai người cùng về nhà Châu Đạt. Đột nhiên Lê Tuyết Ca lại hối hận, từ nhỏ cô đã được giáo dục rất nghiêm khắc, đừng nói đến chuyện đến nhà đàn ông, đến yêu đương còn không được. Nếu trong nhà không gặp chuyện chẳng may ấy thì cô cũng sẽ không có tâm tình như thế này. Vì ở nhà quá nhiều phiền não, cho nên khi được Châu Đạt mãnh liệt theo đuổi, cô ôm tâm lý thoát khổ mà đồng ý ở bên cậu ta. Mỗi tình đầu khiến cô chìm đắm, khoảng thời gian tươi đẹp cũng làm nhạt đi nỗi buồn rầu trong cô.

Có điều, ngay lúc này, tư tưởng giáo dục trước kia khiến bước chân cô dừng lại.

Châu Đạt có vẻ sốt ruột, “Rốt cuộc em có lên không? Đã đến đây rồi, phải vào nhà lấy quà cho em chứ, làm gì mà đáng sợ như thế!”

Lê Tuyết Ca sợ hãi, nhưng cũng áy náy, “Em... Hay để hôm khác đi, em còn phải đi làm...”

“Sao lại phải để hôm khác chứ?”, Châu Đạt tóm lấy cánh tay cô, “Chúng ta tìm hiểu bình thường, rốt cuộc em sợ cái gì nào? Tại em vốn dĩ không định nghiêm túc tiến tới với anh!”

Tuyết Ca bị cậu ta kéo đến cửa, giãy giụa mãi cũng không thắng được sức lực đàn ông, “Châu Đạt, anh buông ra, đau quá!”

Châu Đạt không để tâm, cứ thế kéo cô đi, cả người tản ra khí lạnh khiến người khác trông thấy mà sợ.

Lê Tuyết Ca cực kỳ hoảng hốt, cô la lớn, “Anh buông ra! Anh muốn làm gì!”

Ý đồ của Châu Đạt chẳng cần nói ra cũng đủ để hiểu, cậu ta thấy nửa tháng đã là nhiều rồi, hiện giờ muốn lập tức chiếm được cô.

Lê Tuyết Ca biết mình gặp họa rồi. Cô vô cùng hối hận, tro mắt nhìn mình như dế vào miệng cạp, cô còn biết làm gì nữa, trong lòng vừa rồi vừa sợ hãi.

“Này này.”, bên cạnh bỗng dưng xuất hiện một người đàn ông, miệng còn ngậm điếu thuốc hút dở, dáng vẻ lưu manh, hoàn toàn không giống người tốt chút nào.

Lê Tuyết Ca run lên, người này nếu không phải đồng bọn của Châu Đạt thì cũng là kẻ xấu.

“Cậu làm cái gì đấy?”, người kia vẫn ngậm điếu thuốc, mắt liếc Châu Đạt, vẻ mặt đầy khinh thường.

“Liên quan quái gì đến anh! Biến ngay!”, Châu Đạt quát to.

“Haiz...”, Vương Mãnh nhỏ điều thuốc ra, “Tức tối như này cơ đấy, chẳng trách ham muốn lại phát tiết ra như lợn thế.”

“Mày, mày nói cái gì đấy!”, Châu Đạt giận dữ xông ra tóm cổ áo Vương Mãnh.

Lê Tuyết Ca chẳng biết Vương Mãnh là ai, xuất hiện để làm gì, nhưng nhân cơ hội được Châu Đạt buông ra, cô lập tức quay đầu bỏ chạy.

Ở đầu chiến tuyến kia, Vương Mãnh bị Châu Đạt tóm cổ áo nên tức tối nói, “Tao vừa mới giặt áo đấy! Bỏ ngay cái tay bẩn thỉu của mày ra!”

Thấy Lê Tuyết Ca chạy đi, Châu Đạt càng tức giận, lập tức vung tay giáng một đòn.

Vương Mãnh đâu phải người chịu nhận thiệt, anh ta cũng giơ tay đáp trả.

Chỉ mới vài phút mà Châu Đạt đã quỳ rạp dưới đất không đứng dậy nổi. Vương Mãnh phui phui quần áo, vừa đi vừa chửi, “Thằng chó, làm bẩn quần áo tao, lại phải giặt.”

Đi vài bước đã đến cạnh xe, anh ta mở cửa ra, lại chợt nhìn thấy cô gái kia trốn ở sau xe mình. Nhìn cô, Vương Mãnh nhủ mày, “Tôi bảo này, cô chả nghĩa khí gì cả, thừa thời cơ chạy đi mất, chẳng đến giúp tôi một tay.”

Lê Tuyết Ca nhìn anh ta một lần nữa, chắc chắn là chưa từng gặp thì nhỏ giọng nói, “Tại sao anh lại giúp tôi?...”

“Tôi thấy chuyện bất bình thì ra tay thôi, lấy đâu ra nhiều cái tại sao thế... Cô lên xe đi, quần áo tôi bẩn rồi, cô trả tiền giặt hoặc là giặt trả tôi đi.”

Lê Tuyết Ca đâu dám lên xe, người này trông còn không từ tế hơn cả Châu Đạt.

Thấy cô có vẻ đề phòng, Vương Mãnh cười khẩy, “Cũng được, vẫn còn biết sợ... Sinh viên bây giờ hình như trong đầu toàn nước hay sao ấy, kiến thức chả biết đi đâu mất. Thấy cô các cô không dạy là đàn ông đều chẳng phải loại tốt lành gì à, thế nào mà lại dám theo nó về nhà, đến cửa rồi mới đổi ý. Hôm nay mà không gặp tôi, cô nghĩ là có chạy nổi không? Chả mất luôn rồi ý chứ.”

Lê Tuyết Ca cảm thấy gã này thật đáng ghét, được giúp đỡ nhưng cô lại chẳng muốn cảm kích anh ta. Liếc xéo một cách khinh thường, Lê Tuyết Ca quay đầu bỏ đi.

“Từ từ đã nào.”, Vương Mãnh cởi áo khoác ra, ném lên người cô, “Giặt cho tôi đi, hai hôm nữa tôi đến lấy, coi như cô báo đáp tôi.”

“Anh là ai chứ!”, Lê Tuyết Ca tức tối.

“Dù sao thì tôi cũng biết cô là ai.”, Vương Mãnh lên xe, thấy cô vẫn còn đang hằm hằm nhìn mình thì nói, “Còn không mau đi đi, đợi thêm lúc nữa Châu Đạt đứng dậy được, chẳng lẽ lại không xử cô cho hả giận?”

Lê Tuyết Ca nghe thấy thế thì lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô nàng kia, Vương Mãnh lắc đầu cười. Cô bé này, ngây thơ quá. Lần đầu tiên nhìn thấy Châu Đạt, anh ta đã biết cậu thanh niên đó chẳng phải chính nhân quân tử, bám theo cậu ta nửa ngày mà đã bắt gặp cậu ta cặp kè với mấy cô rồi, mà công nhận là không biết mặt thật, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó. Vậy mà cô nàng kia vẫn chơi trò yêu đương với cậu ta, đúng là chỉ số thông minh đáng xấu hổ. Hừ một tiếng, anh ta lái xe đi. Vẫn còn chuyện của nhà họ Doãn phải điều tra, lâu quá rồi mà không có manh mối gì, anh ta cũng cảm thấy phiền đầu luôn.

Một chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi, chính anh ta cũng cảm thấy vô vọng. Nhưng cũng phải nói là, làm việc cho Doãn Chính Đặc rất yên tâm, anh vung tay hào phóng, khiến anh ta chẳng muốn tiếp nhận sự vụ của bất kỳ ai khác nữa. Có điều, nhà họ Doãn quả thật là quá nhiều chuyện phiền phức, khỏi đầu là vấn đề nhỏ của hai vợ chồng, sau lại thành ra của hai gia đình, tiếp theo nữa thì từ trên xuống dưới không được một ngày bình yên.

Ví dụ như cô em gái kia, nếu Doãn Chính Đặc không sai anh ta theo dõi cô em vợ thì chắc chắn cô nàng kia đã gặp họa rồi. Tay Châu Đạt, liếc mắt một cái đã nhìn ra là hạng lẳng nhăng, chỉ có những cô nàng chưa trải đời mới không nhận ra mà thôi. Có điều, nhìn bộ dạng ôm cái áo khoác bỏ chạy của cô bé kia cũng đáng yêu ra phết, chẳng trách lũ đàn ông tôi lại cứ thích theo đuổi.

***

Nhà họ Doãn.

Tiết mục cuối buổi tối luôn là chơi với tụi nhỏ. Hi Hi là đối tượng chính, giờ thằng bé đã biết chạy đông chạy tây, lúc nào cũng cần người lớn quan sát. Đồ Đô thì nằm trong xe đẩy, thỉnh thoảng mở mắt nhìn anh chơi, còn lại hầu như là ngủ.

Doãn Chính Đặc ra ban công gọi điện thoại xong liền vào ngay, ngồi xuống cạnh Lê Diệp. Cô nhìn anh, anh cũng không muốn giấu nên nói luôn, “Hôm nay Vương Mãnh đi theo em gái em, bạn trai con bé quả nhiên là người không đáng tin cậy.”

Lê Diệp sốt ruột, anh lại nói, “Có điều, không phải lo đâu, cậu ta định giờ trò với Tuyết Ca nhưng bị Vương Mãnh ngăn lại... Nhìn rõ bộ mặt của cậu ta, sau này em gái em sẽ không qua lại với cậu ta nữa đâu.”

“Nhưng mà sau này làm sao đảm bảo được cậu ta sẽ không dây dưa nữa.”, Lê Diệp lo lắng.

“Anh bảo Vương Mạnh cứ theo dõi một thời gian, có anh ta đi cùng sẽ không sao đâu.”, Doãn Chính Đặc đứng dậy, từ trong ca táp lấy ra một túi hồ sơ.

Thấy anh đi tới, Lê Diệp còn tưởng là quà gì, nhưng khi anh đưa cho cô, nhìn thấy rõ rồi, cô mới tỏ ra kinh ngạc, “Anh... Mua lại được rồi?”

Lúc trước, cô bán cổ phần của Lê thị đi để giúp anh vượt qua khó khăn, anh nói đợi đến khi tình hình tạm ổn rồi anh sẽ trả lại cho cô. Hiện giờ tình hình tài chính chưa đủ để mua lại toàn bộ, anh mua trước một phần nhỏ, giao cho cô coi như an ủi tạm thời.

“Em còn phải gĩa hạn thêm cho anh vài năm nữa.”, Doãn Chính Đặc ôm vai cô, “Bây giờ, anh chỉ có thể đưa cho em từng này thôi.”

Lê Diệp trêu anh ngốc, giờ quan hệ đã như vậy rồi, đâu cần phân chia rạch ròi nữa.

“Coi như anh cho con đi, cho Hi Hi tiền cưới vợ, cho Đô Đô tiền sắm đồ cưới.”, Doãn Chính Đặc xoa má Hi Hi. Nghĩ đến ngày chúng thành gia lập thất, chắc chắn anh đã chạm mốc trung niên rồi, khi đó, không biết còn tiêu tiền nổi không.

“Nghĩ xa xôi quá đi.”, Lê Diệp cười, “Đô Đô vừa mới sinh ra, muốn con bé lấy chồng thì cũng phải chờ hai mươi mấy năm nữa.”

Hai mươi mấy năm cũng không có lâu, giờ anh đã ba mươi rồi, sống được hai mươi năm rưỡi rồi mà có cảm thấy lâu đâu. Chóp mắt, gia đình có rồi, sự nghiệp cũng tương đối, những ngày còn lại chỉ là nhìn tụi trẻ lớn lên, còn mình thì từng bước lùi lại.

Chơi một lúc, thằng quý nhỏ cũng buồn ngủ, nó có im lặng thì hai người lớn mới ngủ ngon được.

Doãn Chính Đặc gác tay lên trán, hồi trước, lúc Hi Hi mới quay lại bên anh, nó còn rụt rè như con gái, anh từng lo nếu cứ như vậy thì sau này chẳng lấy nổi vợ, nhưng giờ xem ra là anh lo hão rồi. Chẳng qua là con anh chưa bùng nổ mà thôi. Hơn một năm nay, thằng bé gần như là lộ nguyên hình, búống bình như con khi con.

Hiện giờ, anh đã không thể kiểm soát được chuyện con trai mình như thế nào nữa rồi, búống thì búống, bản thân anh trước đây cũng gặp không ít rắc rối mà.

Thật ra, anh lại lo cho Đô Đô hơn, có câu “mưa dầm thấm đất”, nó không bị anh trai ảnh hưởng mới là lạ. Một cô gái mà cũng ương như ông anh trai thì mới thật sự khiến người ta đau đầu.

“Đội Đô Đô lớn thêm một chút thì cho nó học đàn tranh đi.”, Doãn Chính Đặc cân nhắc lại, “Thư pháp cũng được, học cái gì cho nó yên tĩnh lại đều được hết.”

Lê Diệp biết anh sợ, cô tựa vào vai anh, “Tại em quá bao dung con rồi.”

Có đôi khi không đành lòng nghiêm khắc với con, nhưng xem ra, chỉ yêu chiều dịu dàng thôi là không đủ, so với đạo lý, trẻ con vẫn nhớ lời giáo huấn hơn.

Doãn Chính Đặc cười, nói thì nói thế, chứ thật ra chẳng phải chỉ có cô, anh cũng không lơ quá dữ dằn với con. Hi Hi tuy rằng rất búống bình, nhưng không đến mức hỗn láo, thằng nhóc vẫn biết điểm mấu chốt là đâu, trong nhà chẳng có ai thật sự quản nó, có điều, nếu nó làm chuyện có lỗi, nhất định phải bảo ban đến nơi đến chốn.

Như là cảm giác được bố mẹ đang nghiên cứu mình, đột nhiên Hi Hi chạy vào, khóc rống lên, “Sợ quá, mẹ bế con cái.”. Nói xong, nó trèo lên từ đuôi giường, chui tọt vào chăn, nằm chen giữa bố và mẹ, lại ầm ừ nói, “Mẹ ơi, có quái thú.”

“Quái thú phương nào đến chứ.”, Doãn Chính Đặc vò đầu nó, “Năm mơ à?”

Hi Hi méo máo, “Trốn đi, quái thú to dùng luôn.”

“Ban ngày nó xem hoạt hình đấy.”, Lê Diệp dỗ Hi Hi, “Không sao đâu, trong tivi diễn thế thôi, không phải thật đâu con.”

Thằng nhóc vẫn cứ sợ, chui rúc vào giữa hai người nó mới yên tâm, lúc thì nép vào lòng mẹ, lúc lại nằm lên người bố.

Trông thấy bộ dạng ỉu xiu của thằng bé, Doãn Chính Đặc bèn ôm lấy nó. Thằng bé vừa tắm xong, trên người vẫn nguyên mùi thơm, vốn định đuổi nó về vì lớn đừng ra còn ngủ với bố mẹ, nhưng bị nó ôm riết lấy như bạch tuộc, anh lại chẳng lỡ.

“Lúc không búống bình vẫn là con trai ngoan.”, Doãn Chính Đặc thì thầm.

Lê Diệp nhin cười. Hi Hi thì ngẩng đầu thơm chụt một cái lên má bố, “Bố ơi, ngủ ngon.”

Cái giọng nũng nịu của thằng nhóc khiến ruột gan ai cũng phải mềm nhũn, vừa rồi Doãn Chính Đặc còn định bụng chờ nó mắc lỗi là sẽ tẩn cho một trận, thế mà giờ lại ôm nó ngủ.

Một lát sau, anh cũng hôn trả Hi Hi một cái, rồi dịu dàng nói, “Ngủ ngon, con trai.”

Lê Diệp cực kỳ buồn cười với hai bố con nhà này. Người ta bảo, con gái là người tình kiếp trước của bố, vậy thì con trai chắc là kẻ thù kiếp trước của

bỏ rồi. Thế nên đến đời này mới lúc nào cũng hành hạ anh, lại khiến anh yêu đến xương tủy, nguyện trả mọi giá, vứt bỏ mọi thể diện mà nâng niu nó trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Ác mộng

Nửa đêm.

Choàng tỉnh giấc, Lê Diệp ngồi bật dậy, đầu đồ đầy mồ hôi lạnh. Cô vội vàng nhìn xung quanh, Doãn Chính Đặc đang ngủ, Hi Hi nằm trong lòng anh, hai bố con ngủ rất ngon lành. Cô lau trán, mồ hôi ướt nhẹp. Cô lại rón rén đi đến cạnh chiếc giường nhỏ. Đồ Đồ cũng đang ngủ, con bé ngày một lớn, không còn quấy khóc như hồi mới sinh. Kéo chăn đắp cho con bé, rồi Lê Diệp thừ ra nhìn nó một lúc. Con bé còn quá nhỏ, phải qua nhiều tháng nhiều năm nữa thì mới trưởng thành, mới có thể khiến bố mẹ yên tâm để nó độc lập sai cánh ra thế giới ngoài kia.

Con ác mộng vừa rồi khiến cô vẫn còn sợ cho đến bây giờ. Đã lâu lắm rồi cô không mơ giấc mơ nào đáng sợ như vậy. Cô mơ thấy mình biến thành con quái vật như lời Hi Hi nói, cô vừa xuất hiện, tội nhỏ đều sợ đến mức hét toáng lên rồi bỏ trốn, chẳng riêng gì tội nhỏ, mọi người đều né tránh cô. Cô nhìn thấy Doãn Chính Đặc, cô dùng hết sức lực gọi tên anh, nhưng anh vẫn dặt hai đứa trẻ đi, trốn cô như trốn bệnh dịch vậy. Tuy đó chỉ là một giấc mơ, nhưng cái cảm giác cô độc ấy vẫn khiến cả người cô rét run, ngồi yên lặng một lúc lâu mà vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Trên chiếc giường lớn, Doãn Chính Đặc mơ màng mở mắt ra, thấy cô ngồi thẫn thờ cạnh giường con gái, anh thều thào nói, “Ngồi đấy làm gì, sang đây ngủ đi.”

Lê Diệp quay đầu lại, thấy Doãn Chính Đặc xốc chăn lên, “Lại đây.”

Cô nằm vào chăn, anh lập tức giang tay ôm lấy vai cô, vỗ về trấn an cô, “Mau ngủ đi.”

Lê Diệp nhìn anh. Anh vẫn chưa tỉnh, hiện giờ nói gì làm gì, sáng mai chưa chắc đã nhớ, nhưng anh vẫn biết gọi cô lại nằm, biết ôm cô, bảo cô mau ngủ đi. Thật ra, chỉ cần hành động đơn giản ấy thôi lại khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cảnh trong mơ là giả, hơi ấm cơ thể anh mới là thật.

Anh vẫn nắm chặt vai cô. Cô nằm yên một lát thì cùng anh và hai đứa nhỏ chìm vào giấc ngủ lần thứ hai.

***

Trường học.

Tan học, Lê Tuyết Ca đeo ba lô đi ra ngoài, vừa mới tới cổng đã bị Châu Đạt cùng một đám người chặn lại.

Cô nhìn xung quanh, vừa lùi về phía sau vừa cảnh cáo, “Các anh muốn làm gì! Đừng có lại đây, tôi hét lên đấy!”

Trên mặt Châu Đạt vẫn còn vết bầm tím, thấy cô bảo sẽ hét lên, Châu Đạt hừ một tiếng, “Mày hét đi! Cho người ta đến đây phân xử, cái đồ dê tiện nhà mày, làm cho tao ngủ rồi trộm tiền của tao, xong lại còn gọi người đến đánh tao, mày ra đây, xem người ta đồng tình với mày không nào!”

Giờ Lê Tuyết Ca mới thấy cậu ta không biết xấu hổ đến mức nào, “Tôi lấy tiền của anh bao giờ, anh đừng có mà ăn nói linh tinh nhá!”

“Tao nói thế nào mày vẫn được chắc? Tao cứ thích làm to chuyện này lên đấy, tao sẽ tìm hiệu trưởng trường mày, để bà ta nhận xét xem, sinh viên ra ngoài bán thân thì có cho ở lại học tiếp được không, đuổi cổ mày là còn nhẹ đấy!”

“Anh là đồ khốn nạn!”, Lê Tuyết Ca tức tối giậm chân, “Anh không nói được lấy một câu thật thà, sao anh lại dám nói dối trắng trợn như thế chứ!”

“Mày hét to lên tí nữa đi, cho cả trường mày biết mày là cái loại gì...”, Châu Đạt tóm lấy cánh tay Lê Tuyết Ca. Bản thân cô cũng không muốn gây sự chú ý ở đây, nếu lời nói lung tung của Châu Đạt để người khác nghe thấy, cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không sạch nổi.

“Mày làm cho tao chịu nhục rồi, tao phải đòi lại hết.”, Châu Đạt chỉ vào vết tím trên mặt, ánh mắt nhìn cô không có một chút ý tốt nào, “Đi theo tao!”

Lê Tuyết Ca lập tức giẫy giụa, “Đừng có động vào tôi, cái đồ ghê tởm nhà anh!”

Châu Đạt kéo tóc cô, “Mẹ kiếp, mày vẫn tưởng mày là đại tiểu thư nhà họ Lê à? Nhà họ Lê toi lâu rồi! Vẫn còn ra vẻ, tưởng tao không biết chắc! Chờ đứa mày thôi, thế là nể mặt mày lắm rồi, không thì mày nghĩ mày là ai chứ! Mẹ kiếp!”

Còn đang giằng co, bỗng sắc mặt Châu Đạt cứng đờ, cậu ta kéo Lê Tuyết Ca chặn trước mặt mình, như thể đang cực kỳ bối rối.

Lê Tuyết Ca ngẩng đầu nhìn, bắt gặp ngay hình ảnh người đàn ông ngậm điều thuốc lá hút dở ở phía không xa, bộ dạng thông dong như đang xem trò vui.

Tóc cô bị Châu Đạt tóm đến phát đau, thấy Vương Mãnh vẫn đứng yên nhìn, cô hơi bực mình, “Anh đứng đực ra đấy làm gì!”

Vương Mãnh nhúc nhúc, đưa mắt nhìn Châu Đạt, “Mẹ cậu không dạy cậu, bắt nạt con gái là biểu hiện của đồ khôn à?”

“Mày nói nhảm vừa thôi, mày thì không phải đồ khôn chắc, tốt nhất là hôm nay đánh một trận đi!”. Nói xong, Châu Đạt ra hiệu cho đám người xung quanh xông lên.

Lại là một cuộc hỗn chiến. Lê Tuyết Ca có phần lo cho Vương Mãnh, hôm đó anh ta một đấu một với Châu Đạt nên dễ dàng chiếm thế thượng phong, còn hôm nay là một chọi năm, có ba đầu sáu tay cũng vẫn thiệt.

Nhân lúc Châu Đạt cũng nhập cuộc, Lê Tuyết Ca chạy vội đến phòng bảo vệ gọi người đến, đám người của Châu Đạt lập tức bị giải tán.

Thấy mặt Vương Mãnh nở hoa, Lê Tuyết Ca bèn bấu môi, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã bị mấy chú bảo vệ nghiêm khắc phê bình. Chú bảo vệ dẫn cô vào phòng bảo vệ hỏi han một hồi, cuối cùng, chú ấy nhìn cô, “Cô bé, phải lấy chuyện học hành làm đầu, còn trẻ nên phải chú ý chuyện sinh hoạt cá nhân cho nó đúng mực!”

Bị giáo huấn một trận, Lê Tuyết Ca không biết nói gì. Là tại cô không có kinh nghiệm đối nhân xử thế, mắt nhìn người kém, chẳng thể trách ai được.

Rời khỏi phòng bảo vệ, cô nhìn Vương Mãnh, anh ta có vẻ khá thảm hại, còn thảm hơn cả Châu Đạt.

“Anh học khoa nào đấy?”, lúc nào cũng chạm mặt, tự nhiên Lê Tuyết Ca lại cảm thấy anh ta là bạn cùng trường, có điều nhìn anh ta hơi già.

“Tôi đến lấy áo.”, Vương Mãnh xua tay, có vẻ không dư sức nói nhiều với cô.

Lôi một cái bọc từ trong cặp ra, Lê Tuyết Ca đưa cho anh ta. Từ bé đến lớn mới giặt quần áo có đúng một lần, vậy mà lại là cho người xa lạ này.

Vương Mãnh cầm cái gọi, quay đầu định đi.

“Này! Có cần tôi đến bệnh viện cùng anh không? Mép anh rách cả ra rồi này!”, Lê Tuyết Ca đuổi theo anh ta, anh ta lắc đầu, tỏ vẻ muốn tự đi.

“Rốt cuộc anh là ai?”, Lê Tuyết Ca cảm thấy không bình thường chút nào. Mình không biết anh ta, anh ta lại cứ liên tục xuất hiện bên cạnh mình, hơn nữa, anh ta còn nói là biết mình. Hai lần vừa rồi đều phải nhờ anh ta giúp, tại sao anh ta lại xuất hiện đúng lúc như vậy? Nghĩ thế nào cũng thấy không phải là trùng hợp đi ngang qua.

Vương Mãnh ngồi vào xe, thấy cô vẫn cứ bám lấy thì nghiêm túc nói, “Tôi là Lôi Phong*.”

*Là một chiến sĩ của quân Giải phóng Trung Quốc

Nói xong, anh ta phóng xe đi thẳng.

Lê Tuyết Ca bị anh ta treu tức liền hét lên, “Anh tưởng tôi là đồ ngu chắc!”

***

Văn phòng.

Vương Mãnh vừa soi gương bôi thuốc, vừa nói với người đàn ông ngồi ở phía đối diện, “Sếp à, tôi thế này tính là tai nạn lao động nhé, mấy thằng ôn con kia ra tay rắn kinh, nếu tôi mà không luyện võ mấy năm thì có khi đã chẳng trụ nổi rồi.”

Một tờ chi phiếu được đưa ra, đương nhiên là thừa để mua thuốc.

Vương Mãnh cắt đi, rồi nhìn Doãn Chính Đạt, “Sếp rộng rãi quá.”

Hơn nửa năm nay chẳng làm gì, chỉ phục vụ cho Doãn Chính Đạt, điều tra đông điều tra tây, gần như thành cấp dưới chuyên trách cho anh. Có điều như vậy cũng được, chỉ làm một vụ mà kiếm được cả đồng tiền, tính ra còn hơn cả ngược xuôi nhận hàng trăm vụ khác nhau.

“Cuối cùng tôi cũng tìm ra được tay bác sĩ cho ông Doãn thuốc rồi, quan hệ giữa ông Doãn với ông ta không tệ đâu, ông ta vẫn còn nhớ một vài chi tiết, nhưng mà muốn rõ hơn thì phải nói chuyện thêm với ông ta. Ông ta bảo, lúc ông Doãn qua đời, hoàn toàn phù hợp với tình trạng phát bệnh, ông ta cảm thấy không có gì bất thường cả. Về chuyện có phải là trúng độc hay không, mỗi hoài nghi này, tôi vẫn chưa nói với ông ta.”

Doãn Chính Đạt gật đầu, làm vậy là đúng, chưa xác định được rốt cuộc Doãn Trung Minh chết vì cái gì, hồi xưa ông ấy lại qua đời khi phát bệnh, chẳng có điểm nghi vấn, nếu tùy tiện hỏi bác sĩ có phải Doãn Trung Minh chết do trúng độc hay không, không chừng sẽ lại có sóng gió.

“Tiếp tục điều tra, mất bao lâu cũng phải tìm ra đáp án chính xác, chuyện tiền nong không phải lo.”. Doãn Chính Đạt đứng dậy, đưa mắt nhìn vết thương

trên mặt Vương Mãnh, “Bên Tuyết Ca, tôi sẽ cho người khác làm, anh nghỉ trước vài ngày đi, chuyên tâm điều tra chuyện của bố tôi.”

Wương Mãnh gật đầu, tiễn anh ra khỏi cửa.

Quay về phòng, anh ta ngáp một cái. Đàn ông độc thân, đói cũng lười nấu cơm, úp một bát mì ăn liền, húp hết sạch nước rồi lăn ra ngủ.

Có điều, anh ta chắc chắn sẽ không tha cho thằng ranh đã đánh mình. Vừa tỉnh ngủ, anh ta đã nghĩ ngay đến vấn đề xử lý đám oắt con đấy thế nào.

***

Loáng một cái đã lại hết một tháng.

Thời tiết dễ chịu, Lê Diệp bèn đưa hai đứa nhỏ ra vườn phơi nắng. Hi Hi ôm cái ô tô đồ chơi chạy tới chạy lui, không biết mệt là gì, còn Đồ Đồ thì ngồi trong xe đẩy, tóm lấy món đồ treo trên xe nghịch say mê.

Chơi với hai đứa nhỏ, Lê Tuyết Ca tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ. Người nhà họ Lê vốn luôn tự cho là mình hơn người, họ đều cảm thấy Lê Diệp là giống ngoại lai, dù có thế nào cũng sẽ chẳng thể hơn được họ, nhưng hiện tại, nhà họ Lê thì chìm trong một màu ảm đạm đến vô vọng, ngược lại, Lê Diệp sống ở đây, âm ỉ thoải mái. Lê Tuyết Ca thỉnh thoảng lại sang chơi với hai đứa nhỏ, tiện thể hít thở bầu không khí tuyệt vời ở đây, chứ thật sự nhà họ Lê chẳng phải là nơi có thể ở lâu được.

Lê Diệp học thím Kim móc tắt cho hai đứa nhỏ, tuy không quá thuần thục nhưng vẫn làm ra hình ra dạng. Thấy Lê Tuyết Ca cứ liên tục thất thần, cô hỏi: “Sao thế, dạo này còn đi làm thêm không?”

Lê Tuyết Ca nói, “Em phải thi, ít có thời gian đi lắm.”

Lê Diệp gật đầu. Chuyện của Tuyết Ca và Châu Đạt, Doãn Chính Đạt đã nói hết cho cô nghe, gặp phải người cha mấy tốt đẹp, biết là được rồi, không cần thiết phải nhắc lại.

“Chuyên tâm học hành cũng tốt, em còn trẻ, nói đến cùng thì vẫn là một đứa bé.”, Lê Diệp cũng không yên tâm để cô ấy yêu đương, Tuyết Ca dù có lớn đến đâu vẫn ít hiểu biết hơn bạn bè đồng trang lứa nhiều.

“Làm gì có đứa bé nào to xác như em”, Lê Tuyết Ca tự giễu, nhưng lại lập tức đề lộ ra vẻ phiền muộn.

“Sao vậy? Trông cứ như đang có tâm sự ấy.”, Lê Diệp là người từng trải, từ vẻ mặt của cô ấy có thể nắm bắt được điều gì đó.

“Em...”, Lê Tuyết Ca đỏ mặt một cách khó hiểu, “Không có gì đâu...”

“Thích ai à?”, Lê Diệp lật tẩy cô nàng.

“Ồi xời!”, Lê Tuyết Ca cuống quýt phủ nhận, “Không có đâu! Em chẳng thèm thích cái loại người đấy!”, nói xong, cô nàng vội che miệng, “Em chưa nói gì đâu nhé!”

Lê Diệp chỉ sợ cô ấy lại nhìn sai người, “Thích ai đó cũng đâu phải xấu hổ, hôm nào đưa đến đây ăn bữa cơm, chị xem giúp em.”

“Em dẫn anh ta đến làm gì...”, Lê Tuyết Ca bĩu môi, ra vẻ khinh thường, “Với cả, cái người đấy chả biết chạy đi đâu rồi, không thấy bóng dáng đâu hết.”

Nghe không hiểu ý của cô ấy, Lê Diệp tỏ ra nghi hoặc, “Cậu ta đi đâu?”

Lê Tuyết Ca cũng không biết tên kia đi đâu, sau trận đánh nhau với Châu Đạt ở trường là chẳng thấy bóng dáng anh ta nữa. Đám Châu Đạt cũng không đến gây phiền phức nữa, ngày tháng lại trở về nhịp điệu như trước, bình lặng không một gợn sóng.

Cái tên kia, đến rồi đi không một dấu tích, cũng chẳng biết khi nào mới lại xuất hiện...

Lê Tuyết Ca lắc đầu, “Không có chuyện gì đâu, em chẳng thích ai cả, chị Diệp Diệp đoán sai rồi!”

Thấy cô ấy có vẻ thiếu tự nhiên, Lê Diệp mỉm cười. Lúc thích một người, ánh mắt sẽ sáng lên. Tuy không biết người ấy là ai, nhưng thoát nhìn, cô thấy Lê Tuyết Ca trông thẹn thùng nữ tính hơn lúc ở bên Châu Đạt.

“Phải rồi, chị Diệp Diệp.”, Lê Tuyết Ca nói, “Hôm qua em nghe chú thím hai nói chuyện, ý của họ hình như là Lê Thiên Tổ sắp về đấy.”

Lê Diệp thəm run lên, “Thật không?”

Lê Tuyết Ca gật đầu, “Chắc là thế đấy, em nghe chú thím hai nói cái gì mà chuẩn bị đi gặp con gái, còn nói là cục diện công ty đang rối rắm, đành phải trông cậy Lê Thiên Tổ ra tay. Không biết lâu nay cô ta đi đâu, nói thế thì xem ra giờ cũng có vẻ ghé thăm đấy.”

Trước đây bác cả qua đời đột ngột, toàn bộ chi cả chìm trong bi thương nên chẳng để ý gì đến chuyện khác. Lần trước Lê Thiên Tổ trở về không công khai, người biết hành tung của cô ta rất ít. Mới đi không được bao lâu, giờ cô ta lại về, dù gì đi nữa vẫn khiến người ta cảm thấy khó mà bình yên được.

“Thật ra em chỉ mong cô ta đừng có về nữa.”, Lê Tuyết Ca bĩu môi, “Cô ta hại chết Sơ Vũ, tâm tính ác như ma, em thật sự không chịu nổi cái kiểu nhon nhon ngoài vòng pháp luật của cô ta, em mà tìm ra chứng cứ á, em báo cảnh sát luôn, cho cô ta chịu trừng phạt.”

Lê Diệp đề cánh tay cô ấy lại, “Tuyết Ca, đừng hành động thiếu suy nghĩ, cũng đừng để cô ta biết em đã phát hiện được gì, giờ cô ta điên rồi, chuyện gì cũng làm được hết.”

“Em không sợ cô ta.”, Lê Tuyết Ca hừ hừ.

“Em phải lo cho cả mẹ và anh trai nữa chứ, họ không thể chịu thêm đá kích gì nữa đâu.”

Lê Tuyết Ca nghe nhắc đến mẹ thì trong lòng lại buồn rầu, cô ấy thở dài. Sau khi bố mất, anh trai chẳng thèm về nhà, chỉ có mỗi mẹ ở nhà, cả ngày chui trong phòng tụng kinh Phật, cả người không có lấy một chút sinh khí.

“Em không tin là không có cách gì trị cô ta.”, Lê Tuyết Ca bất bình, “Cô ta khôn nặn như thế, nhất định sẽ gặp báo ứng.”

Lê Diệp thở dài, chỗ dựa của Lê Thiên Tổ quá vững chắc, muốn động vào cô ta chẳng phải chuyện dễ dàng. Cảnh sát bắt cô ta vào đồn, cô ta cũng chỉ làm như đi ngang qua một sân khấu, sau lại được ra một cách đơn giản. Làm cách khác thì chẳng thể, bên cạnh cô ta có đến cả tầng tầng lớp lớp người bảo vệ.

“Chỗ dựa của cô ta có chắc đến đâu thì cũng chỉ là chỗ dựa mà thôi.”, Lê Tuyết Ca bĩu môi, “Ngày nào đấy người ta chẳng yêu chiều cô ta nữa là sẽ đá cô ta đi ngay, chẳng phải cô ta sẽ trắng tay sao, lúc đấy á, xem cô ta hoành hành ngang ngược được đến đâu.”

Lê Diệp không hé răng, tay vẫn mài miết làm nốt việc dở dang, nhưng về mặt thì hiện chút đăm chiêu.

***

Đang xử lý công việc ở công ty, Doãn Chính Đặc nhận được điện thoại.

Anh đưa mắt nhìn, có người gửi tin nhắn hình ảnh đến. Tiện tay mở ra, nghĩ là chuyện công việc, nhưng vừa nhìn thì sắc mặt anh lập tức trầm xuống.

Cảnh tượng trong ảnh, anh đã từng nhìn thấy.

Đó là con búp bê vải bị cắt đến rách nát, thoạt nhiên khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Lại có tin nhắn đến, “*Đã lâu không gặp...*”

Anh có nghe Lê Diệp nói đến chuyện Lê Thiên Tổ sắp về, ngày tháng mới yên bình chưa được bao lâu thì cô ta lại về quấy phá. Người đàn bà ác độc đáng giận, tự tung tự tác, thật sự chẳng còn xứng làm người nữa.

Anh đặt di động xuống, trong lòng thầm tính toán chuyện phải làm. Có điều, nhiều tình huống thường xảy ra mà chẳng thể đoán trước được, anh không sợ, nhưng lại lo lắng, ngộ nhờ anh sơ sẩy thì Lê Diệp và hai đứa nhỏ sẽ chịu tổn thương.

“*Anh không biết em nhớ anh thế nào đâu.*”, phía bên kia lại gửi thêm một tin nhắn.

Doãn Chính Đặc cảm thấy vô cùng ghê tởm, không do dự một giây, anh xóa thẳng tin nhắn đi.

Ở một nơi nào đó, đợi lâu mà không nhận được hồi âm, Lê Thiên Tổ nắm chặt chiếc di động, trên mặt hiện vẻ phẫn nộ.

Cô ta quay lại bao lâu nay, ngày nào cũng phải ở cạnh một lão già, rõ ràng là ghê đến tận óc mà vẫn phải ra sức nịnh nọt. Lần này trong nhà có chuyện, lão ta bận xử lý nên không rảnh quan cô ta, tìm được cơ hội, cô ta vội vàng về nước.

Không cần làm xong hết việc, chỉ cần một việc là đủ rồi...

Khi cô ta còn sống, cô ta phải nhìn thấy Lê Diệp rời khỏi Doãn Chính Đặc, gì cũng được, nhưng chỉ có một điều duy nhất khiến cô ta không thể chịu được là Doãn Chính Đặc sống hạnh phúc với người phụ nữ khác.

Con của hai người họ, cũng là thứ tồn tại thừa thãi nhất.

Siết chặt di động, gương mặt cô ta đầy vẻ thù hận.

Bên ngoài có người phục vụ gõ cửa, cô ta mang theo con tức giận chưa tiêu tan mà gọi cậu ta vào.

Vô tình liếc mắt một cái, cô ta nhất thời sững sốt. Chỉ lướt qua, cô ta còn tưởng rằng gặp được Doãn Chính Đặc.

Người nhân viên kia đặt đồ xuống, xin phép đi ra.

“Khoan đã.”, Lê Thiên Tổ đến cạnh cậu ta, nhìn trái ngó phải, quả thật là rất giống, nhất là sườn mặt giống như lột.

Cô ta mê muội giờ tay vuốt ve gương mặt anh chàng.

Anh chàng trẻ bị cô ta dọa cho cứng đơ, cặp trên đã đặn không được đắc tội với khách ở phòng này, cậu ta vừa sợ hãi, vừa cố nhẫn nại.

“Ra rót rượu, uống với tôi hai ly.”, Lê Thiên Tổ nhìn theo cậu ta, không hề chớp mắt, tâm trạng bức bối vừa rồi lập tức sáng sủa hẳn. Quá giống, giống đến mức khiến cô ta cảm thấy đây là Doãn Chính Đặc.

Cầm lấy ly rượu, cô ta kéo cánh tay anh chàng phục vụ, nở nụ cười lẳng lơ, “Anh hai Doãn, đêm nay uống rượu với em đi!”

Anh chàng kia không dám phản kháng, cô ta bảo uống, anh ta uống. Không chống được nồng độ rượu, anh ta nhanh chóng gục xuống.

Lê Thiên Tổ cũng lẳng lơ, đặt ly rượu xuống, ôm cậu ta rồi bắt đầu lột quần áo của cậu ta.

Anh chàng phục vụ kháng cự một lát, nhưng chẳng mấy chốc, hai người đã quấn lấy nhau.

***

Nhà họ Doãn.

Bữa tối đều có món mình thích, ăn hơn hai bát, Doãn Chính Đặc có vẻ rất thoải mái, không hề nhìn ra bị ảnh hưởng gì bởi chuyện ban ngày.

Nhưng Lê Diệp vẫn lo lắng, cô biết Lê Thiên Tổ đã về. Lần này, Lê Thiên Tổ không hề mai danh ẩn tích, cô ta đường hoàng đến Lê Thị, xử lý một loạt khoản nợ của công ty, lấy lại không ít thể diện cho chi hai.

“Ăn nhiều một chút...”, Lê Diệp đẩy cho anh đĩa rau, lo thì lo, nhưng không nên nhắc đến, tránh cho mọi người đều không vui.

Anh biết nổi bần khoản của cô, “Yên tâm đi, anh biết nên làm thế nào.”

“Anh biết em nghĩ cái gì mà bảo em yên tâm hả?”, Lê Diệp nhìn anh.

“Anh biết chứ.”, anh cười cười, “Diệp Nhi, lần này, chúng ta không làm bên bị động nữa, địch đến thì phải dùng súng sẵn mới chuẩn.”

“Đừng cứng rắn với cô ta quá, em không muốn anh xảy ra chuyện gì.”

“Yên tâm đi.”, Doãn Chính Đặc nhắc cô ăn cơm, lại quay ra trêu Đơ Đơ và Hi Hi, tuyệt nhiên không hề có vẻ lo lắng gì.

Trong lòng Lê Diệp cứ thấp thỏm không yên, chỉ mong mọi sự bình an.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Hóa giải khúc mắc

Khách sạn. Chàng thanh niên trẻ vận bộ âu phục sang trọng ngồi cạnh bàn, nâng ly rượu đỏ lên. Dáng vẻ thật đẹp, thật ra chẳng cần thể hiện nhiều, chỉ ngồi đó thôi cũng đã thấy vui mắt rồi.

Lê Thiên Tổ bước tới ôm cổ anh ta, “Anh hai Doãn, anh uống nhiều thế, không sợ say sao?”

“Vẫn ổn... Tầm lượng tôi cũng tầm tạm.”

Lê Thiên Tổ lập tức điên lên, giáng thẳng một phát tát, “Ai cho phép cậu nói!”

Tò về uất ức, anh chàng phục vụ che má lại.

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của anh ta, Lê Thiên Tổ lại hối hận, giờ tay nựng má anh ta, “Đánh đau anh rồi sao? Sao anh không tránh đi chứ?”

Anh chàng phục vụ kia không dám nói nữa, chỉ nhìn cô ta bằng ánh mắt nom nớp lo sợ.

“Em xin lỗi, em không muốn làm anh tổn thương.”, Lê Thiên Tổ ôm anh ta, tỏ vẻ vô cùng đau lòng.

Lúc không nói gì, anh chàng tên Tiểu Đình này cực kỳ giống Doãn Chính Đặc, nhưng một khi đã mở miệng thì rõ ràng là giọng nói kém xa anh.

Tiểu Đình rất hiểu tính nết của cô ta, tuy chỉ có hai ngày ngắn ngủi, nhưng anh ta đã biết mình phải sắm vai gì, phải làm như thế nào mới có thể dỗ cho cô

ta vui.

Ôm lấy cô ta, anh ta đánh bạo giờ trò làm càn với cô ta. Quả nhiên, cô ta mềm nhũn ngay lập tức, ngồi thụp xuống, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Một trận mây mưa xong xuôi, Lê Thiên Tổ say giấc nồng. Tiểu Đình thử hôn khẽ lên cổ cô ta, lúc trước thì chắc chắn là cô ta sẽ phản ứng vô cùng mãnh liệt, còn giờ thì chỉ miễn cưỡng cự quỵ nhẹ. Biết là cô ta đã ngủ thật, Tiểu Đình lôi điện thoại trong túi áo khoác ra, nhanh chóng chụp hai tấm ảnh Lê Thiên Tổ trong cảnh trần như nhộng rồi gửi đi, rồi lại xóa bỏ ảnh trong máy luôn. Lặng lặng hành động xong, anh ta nằm xuống, ôm cô ta nghỉ ngơi.

***

Văn phòng.

Vương Mãnh vô cùng hưng phấn, đưa thứ trong tay cho Doãn Chính Đặc, “Sếp, đây là phát hiện của mấy ngày nay.”

Anh ta chạy đôn chạy đáo mấy ngày, tìm đến tất cả bác sĩ và cảnh sát từng tham gia xử lý công việc lúc Doãn Trung Minh qua đời, một chi tiết cũng không bỏ qua.

Bởi khi đó Doãn Trung Minh đi công tác, người của khách sạn phát hiện ông ấy hai ngày liền không ra khỏi cửa nên cuống cuống mở cửa rồi báo cảnh sát. Vì thế, người tiếp xúc vụ việc đầu tiên là cảnh sát và nhân viên của khách sạn. Năm đó không ai nghi ngờ gì chuyện này, thế nên hiện tại lật giờ sự việc và đi tìm người, thật sự quá khó khăn. Nhiều người đã không còn làm ở vị trí ngày xưa, mất bao thời gian Vương Mãnh mới tìm được thông tin từ những nhân viên khách sạn và những người cảnh sát kia.

Họ đều cho biết, lúc Doãn Trung Minh qua đời là ở trong phòng tắm. Có lẽ lúc đó ông ấy đang chuẩn bị đi tắm. Cả người ông ấy ngã vào bồn tắm, đầu đập vào thành bồn. Suy đoán là khi đó ông ấy đột ngột phát bệnh nên mới bị ngã dần tới bị thương, bởi sức khỏe ông ấy vốn không tốt, cho nên với chi tiết này, chẳng ai nghi ngờ gì. Còn theo Vương Mãnh tổng hợp lại thông tin của mọi người, thì có vẻ Doãn Trung Minh bị ngã trước rồi mới phát bệnh. Có người còn nhớ rõ chi tiết thế này, anh ta nói, lúc đó bắt gặp Doãn Trung Minh ngã rập dưới đất, chân chỉ có một chiếc dép, chiếc kia nằm trong tay ông ấy. Từ đây có thể suy đoán ra rằng, khi đó Doãn Trung Minh chuẩn bị đi tắm, nhưng chẳng may bị ngã, dép bị tuột ra, sức khỏe ông ấy không tốt nhưng vẫn cố lấy dép lại, kết quả là vừa vớ được chiếc dép thì đột ngột phát bệnh, sau đó không thể nào đứng dậy được.

Lật ngược suy đoán đó, nếu ông ấy phát bệnh trước rồi mất năng lực khống chế mà ngã, thì ông ấy sẽ chẳng dư sức mà vớ lấy chiếc dép.

Vương Mãnh lại nói, “Hơn nữa, lúc đó lão tiên sinh đi công tác, thuốc hạ huyết áp lấy từ chỗ bác sĩ địa phương, ở bệnh viện vẫn còn lưu lại ghi chép... Từ lúc ông ấy lấy thuốc cho đến khi gặp chuyện, khoảng thời gian rất ngắn, ông ấy đi họp, rồi đi lấy thuốc, sau đó lập tức quay về phòng nghỉ ngơi. Nếu như nói có người giờ trò với thuốc thì thật ra là không thể.”

Vương Mãnh nhìn Doãn Chính Đặc rồi nói tiếp, “Còn có một chi tiết quan trọng nữa... Lúc đó, Tàn Thành không thể đổi thuốc của lão tiên sinh được, vì khi ấy, ông ta đang ở Đào Sơn Tự.”

Doãn Chính Đặc nhìn tờ báo Vương Mãnh đưa. Đó là một tờ báo cũ, trên đó có cả hình ảnh và tin tức. Đào Sơn Tự là một ngôi chùa không xa lắm, cách vài năm lại tổ chức một hội hoa để làm từ thiện, mà năm đó lại đúng vào lúc Doãn Trung Minh qua đời, thời gian hoàn toàn thống nhất. Trong ảnh, Vương Mãnh đã dùng bút đỏ khoanh tròn lại, Doãn Chính Đặc không cần nhìn lâu là đã có thể kết luận, người kia chính là Tàn Thành.

“Nếu Tàn Thành không có đồng phạm thì có thể kết luận, việc này, không phải do ông ta làm... Chuyện lão tiên sinh qua đời, chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

Doãn Chính Đặc khẽ thở ra, anh cảm thấy thoải mái một cách khó tả. Người nhà họ Tàn chỉ còn lại Tàn Thành và Lê Diệp, Tàn Thành khi ấy vẫn trốn đông trốn tây, tình cảnh vô cùng lâm li, ông ta không thể nào có người khác hỗ trợ. Người ấy vì muốn ngăn cản anh và Lê Diệp ở bên nhau nên mới tạo ra một lời nói dối nghiêm trọng như vậy. Tuy những chuyện ông ta đã trải qua khiến người khác cảm thương, nhưng vấn đề ông ta bày ra không chỉ vậy khốn Doãn Chính Đặc, mà còn cả con gái và cháu ngoại ông ta nữa.

Có thể gỡ bỏ gánh nặng, Doãn Chính Đặc cảm thấy vô cùng vui sướng...

Anh và Lê Diệp ở bên nhau, đôi bên đều mang gánh nặng. Anh cảm thấy thẹn với bố mẹ, Lê Diệp cũng vậy. Hiện giờ mọi chuyện đều đã được gỡ bỏ, họ có thể chung sống mà không còn khúc mắc gì nữa rồi.

“Làm tốt lắm”, khúc mắc đã được hóa giải, chi phiếu Doãn Chính Đặc đưa ra đương nhiên vô cùng hậu hĩnh.

Vương Mãnh thoải mái nhận lấy, giải quyết được vấn đề lớn, anh ta cũng có cảm giác thành tựu.

“Chuyện của hiện tại cũng phải tiến hành nhanh chóng”, phiền toái mà Doãn Chính Đặc gặp phải vẫn chưa chấm dứt.

Vương Mãnh gật đầu, “Yên tâm đi, tôi đã bố trí đầu ra đầy rồi... Tìm được người giống anh đúng là không dễ gì, tôi tìm mãi mới thấy đây.”

Bất kể anh ta dùng chiêu thức gì, giải quyết được phiền toái mới là quan trọng.

“Người đàn bà kia khó đối phó... hành sự phải cẩn thận.”, Doãn Chính Đặc dặn dò.

“Anh yên tâm, tôi thích nhất là làm việc với phụ nữ, nhất là cái loại tâm địa rắn rết như thế.”, điệu cười của Vương Mãnh cực kỳ gian manh.

Doãn Chính Đặc biết bề ngoài anh ta có vẻ lỏng lẻo, nhưng thật ra trong lòng anh ta luôn có tính toán riêng, “Cứ vậy đi, có tiến triển gì thì báo cho tôi.”

“Sếp đi thông thả.”. Tiễn anh ra cửa xong, Vương Mãnh nhìn tấm chi phiếu cực nhiều con số. Phải cắt đi nhanh mới được, gửi vào sổ tiết kiệm, thỉnh thoảng lấy ra ngắm, có nhiều động lực làm việc hẳn.

Loanh quanh ở ngoài mãi cũng thấy chán, ngủ cũng không muốn ngủ, tạm thời lại không có gì làm, nghĩ ngợi một hồi, anh ta quyết định lên xe, phóng thẳng đến một trường đại học.

Chuyến này đến đây cũng chỉ là đi lung tung mà thôi, chứ chẳng có mục đích gì. Người hàng bao nhiêu ngày không đọc lấy nổi một quyển sách như anh ta lại rất thích đến nơi này, coi như một cách bù đắp khuyết điểm đi.

Ngồi ở thêm đã đôi diện cổng trường, anh ta cứ thế nhìn đám sinh viên ra ra vào vào. Nhìn từ lúc trời sáng cho đến khi nhá nhem tối, anh ta đối bụng mới chịu đứng dậy.

Chợt thấy Lê Tuyết Ca và một chàng trai dáng vóc cao lớn đi tới, Vương Mãnh lập tức dừng bước. Không ngờ có thể gặp cô, ngôi trường lớn thế này, mà không chắc cô có tiết học vào hôm nay, mà nếu có thì cũng không chắc khi nào hết giờ, lại càng không chắc sẽ đi ra từ cổng này.

Không thể không thừa nhận, cảm giác xúng doi vừa lứa thật sự tồn tại, nam thanh nữ tú, lại đều hùng hực sức trẻ, đi cạnh nhau trông đến đẹp mắt.

Vương Mãnh đau đầu, đưa mắt nhìn cái áo bụi bặm trên người mình. Anh ta vốn tính để cô giặt giúp, nhưng nghĩ lại vẫn thấy nên thôi thì hơn. Chẳng phải là không có tay, với lại, anh ta giúp cô hai lần đều là vì nhận sự phởn phác của Doãn Chính Đặc, nếu không lấy tiền, thì anh ta cũng chẳng có lòng anh hùng cứu mỹ nhân nhiệt tình đến thế.

Lên xe, anh ta phóng đi thẳng

Ra đến cổng, Lê Tuyết Ca ngó nghiêng xung quanh, khẽ nhún vai rồi nhìn người bên cạnh, “Đến đây thôi, mình tự về được rồi.”

“Cảm ơn bạn đã chăm sóc Tiểu Mĩ giúp mình, làm phiền bạn muộn như vậy.”

“Có gì đâu, cậu ấy là bạn gái bạn, cũng là bạn thân của mình, cậu ấy bị ốm, mình không chăm sóc sao được.”

Hàn huyền vài câu nữa, rồi Lê Tuyết Ca thúc giục cậu ta, “Bạn về nhanh đi.”

Thả bước đi đến trạm xe buýt, cô ngó nghiêng một hồi thì xe chậm chậm tới.

Xung quanh tĩnh lặng. Người kia, có lẽ sẽ chẳng xuất hiện nữa, anh ta bất thành linh xuất hiện, rồi lại đột ngột biến mất. Chỉ có cô là như một đóa ngọc, cứ mãi mong chờ được một lần gặp lại anh ta...

Xe dừng lại, cô lên xe. Hiện giờ đã chẳng còn xe riêng đón rước như xưa nữa, cô cũng không muốn nhiều lời với chi hai, dù cho những ngày tháng tới có như thế nào đi nữa, cô cũng không thêm cầu xin họ.

Xe lăn bánh. Trong thành phố đông đúc này, cô chưa từng cảm nhận nơi mình lớn lên từ tấm bé lớn thế nào, vậy mà lại có người biến mất hoàn toàn, không thể tìm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Cái bẫy

Cuối tuần. Phong cảnh ở công viên rất đẹp, người người kéo nhau đến du ngoạn, vừa thoải mái vừa nhàn nhã.

Doãn Chính Đặc và Lê Diệp dẫn hai đứa nhỏ theo, cả nhà ra ngoài thư giãn.

Hi Hi phụ một tay đẩy xe cho em gái, điệu bộ giống y như bố. Lời người lớn dạy, thằng bé đều nhớ hết, thế nên cu cậu rất quan tâm đến em gái.

Đồ ăn được chuẩn bị vô cùng chu đáo, thực đơn phong phú trải đầy tám mâm. Đa phần đồ ăn do chính tay Lê Diệp làm, cả nhà vừa ăn vừa cười đùa rất vui vẻ.

Hi Hi hết chạy ra chơi với em gái lại chạy tới lấy đồ ăn. Thằng bé tự ăn, rồi còn không quên phần cho em gái, biết con bé chưa có răng, cu cậu nhằn nát ra xong mới đút cho em. Cứ có em là ắt sẽ ngoan, quả thật, thằng quý con này ở cạnh em gái vẫn rất hiểu chuyện.

Nhìn ngắm cây xanh nước trong, tâm trạng tốt hơn hẳn, Doãn Chính Đặc nằm xuống, gối đầu lên cánh tay. Thời gian bên gia đình thì cần phải thả lỏng,

không nghĩ đến chuyện gì hết, hoàn toàn thoát ra khỏi sự gò bó của công việc. Lê Diệp bôi chút thuốc chống muỗi cho anh, căng ô lên, nhìn anh một lát rồi quay ra ngắm hai đứa con. Hi Hi trông hết như ông cụ non, nó cầm món đồ chơi đùa nghịch cùng Đô Đô, con bé con cũng cực kỳ tò mò, cứ chăm chăm nhìn ông anh biểu diễn.

Nếu thời gian có thể dừng lại thì chính là vào lúc này đi, cô muốn lưu giữ hình ảnh này mãi mãi.

Nằm phoi nắng một lúc, Doãn Chính Đặc đã liu riu ngủ. Nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh, Lê Diệp cầm lên, định gọi anh dậy nhưng hồi chuông lại chợt tắt. Đang định cất điện thoại đi, thì màn hình bỗng sáng lên, một hình ảnh được gửi tới.

Cô nhìn bức ảnh, cả người lập tức lạnh toát...

Trong ảnh không có người khác, mà là khung cảnh ở đúng nơi này, đúng vị trí này. Cô ngồi đây, Doãn Chính Đặc nằm ngủ bên cạnh, còn hai đứa bé đang chơi đùa.

Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, vị trí chụp ảnh cách chỗ cô không xa, nhưng người đến người đi đông đúc, cũng có rất nhiều người đang chụp ảnh, cô không tài nào xác định được là ai làm chuyện này.

Cảm giác sợ hãi khi bị theo dõi dâng lên, cô vội vàng hô to, “Hi Hi, mau lại đây con!”

Bé cả đứa bé lên, rồi cô huých Doãn Chính Đặc, “Anh dậy đi!”

Doãn Chính Đặc mơ màng ngồi dậy, nghe thấy giọng cô hơi khác thường, anh cũng đoán ra có chuyện gì đó. Thấy cả hai đứa nhỏ đều ở ngay bên cạnh, anh mới bốt căng thẳng, “Sao vậy?”

Lê Diệp đưa di động cho anh, nhìn thấy bức ảnh xong, anh ôm chặt lấy ba mẹ con cô. Lần này ra ngoài có vệ sĩ đi theo, có điều là không công khai xuất hiện, nhưng dù sao ở một nơi đông người thế này thì vẫn có cảm giác mạo hiểm.

“Là cô ta phải không?...”, Lê Diệp nắm chặt cổ tay anh, “Em nghĩ là cô ta đấy.”

Doãn Chính Đặc bảo cô trước tiên cứ yên tâm, nếu đối phương muốn làm gì thì đã trực tiếp ra tay, chứ không phí thời gian gửi một bức ảnh đến.

Di động lại đổ chuông, anh lấy ra xem, khẽ nhíu mày rồi tắt máy luôn.

Lê Diệp biết là có tin nhắn, anh đề phòng không muốn để cô xem được. Cô liền giật điện thoại của anh, đưa mắt nhìn, trên màn hình có một hàng chữ, “Ly hôn, hoặc mất vợ, anh hai Doãn, em hi vọng anh sớm đưa ra lựa chọn.”

Doãn Chính Đặc tỏ ra bức mình, “Không phải để ý đến cô ta, thần kinh.”

Đúng là Lê Thiên Tổ thần kinh, nhưng cô không thể không đề phòng cô ta.

Cô chẳng còn tâm trạng du ngoạn, hai đứa nhỏ lại có thể gặp phải nguy hiểm, Doãn Chính Đặc cũng không muốn để họ ở lại nơi này, vậy nên anh cho người ở lại thu dọn, còn mình đưa ba mẹ con về.

Hi Hi không hiểu tại sao đang chơi vui lại phải về, nó ôm đồ chơi, phụng phịu chạy ra vườn đào đất.

Ngày tháng như thế này khiến người ta thật tuyệt vọng. Ngày nào cũng phải lo lắng đề phòng, chẳng thể tự do hoạt động, nhưng cũng không biết khi nào mới chấm dứt tất cả, như vậy chẳng khác gì một kiểu tra tấn.

Doãn Chính Đặc vô cùng hối hận khi để cô đọc được tin nhắn, chắc chắn cô sẽ thất thỏm không yên, rồi lại cảm thấy giãy vò. Anh không muốn nhìn thấy cảnh đó, tất cả mọi chuyện không phải là lỗi của cô, cô và hai đứa nhỏ đều không đáng phải chịu chuyện này.

“Diệp Nhi.”, Doãn Chính Đặc nắm tay cô, anh chỉ sợ cô bị Lê Thiên Tổ dồn ép rồi đưa ra quyết định sai lầm nào đó, “Đồng ý với anh, chuyện này cứ giao cho anh xử lý, em không được xuất đầu lộ diện, không được bàn chuyện điều kiện với cô ta, cô ta không phải là kẻ đáng tin đâu.”

Lê Diệp hít một hơi, cô biết, nhưng cô chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt chuyện này, cô không muốn mình và cả hai đứa con đều phải ngày ngày lo lắng hay luôn ở trong tình trạng nguy hiểm.

“Em chờ anh, nhất định anh sẽ giải quyết được cô ta.”, Doãn Chính Đặc khẽ vỗ lên tay cô, rồi anh quay đầu bước ra ngoài.

Lê Diệp lại sợ anh kích động, “Anh đừng mạo hiểm, em nghe lời anh, em sẽ ở nhà chăm sóc cho hai đứa nhỏ, em không sợ gì cả.”

Doãn Chính Đặc gật đầu. Đúng là không nên sợ, nhưng người đàn bà kia cứ liên tục quấy nhiễu khiến anh không thể nhịn được nữa. Kế hoạch đầu tiên phải tiến hành chắc chắn, một ngày nào người đàn bà kia chưa bị tiêu diệt thì anh sẽ chẳng sống nổi những ngày bình thường.

***

Khách sạn.

Nhân lúc Lê Thiên Tổ đi tắm, Tiểu Đình mở điện thoại của cô ta ra, tìm được số của người liên lạc gần đây nhất rồi lưu lại nhanh chóng. Xong xuôi, anh ta lại coi như không có gì, trèo lên giường giả vờ ngủ tiếp.

Lê Thiên Tổ từ phòng tắm đi ra, đến cạnh giường, nhìn chàng trai trẻ tuổi rồi đưa tay vuốt ve cơ thể anh ta. Nếu anh ta không giống Doãn Chính Đặc thì cũng vẫn khiến cô ta cảm thấy vừa mắt, vẫn khiến cô ta bao mãi không chán. Đáng tiếc, anh ta lại giống Doãn Chính Đặc nên cô ta mới vừa yêu vừa hận, lúc tâm trạng không tốt là chỉ hận không thể khoan mấy lỗ trên người anh ta.

Cảm giác cô ta đang vuốt ve mình, Tiểu Đình giờ tay định ôm cô ta, nhưng cô ta lại đột nhiên giờ mặt, vung tay cho anh ta một phát tát. Thấy cô ta đứng dậy bỏ đi, Tiểu Đình thật chẳng biết phải làm sao, nhưng lại nhanh chóng nổi cơn tức giận. Con đàn bà kia đúng là một con quỷ, quá khó hầu hạ, có điều là cũng sắp xong rồi.

Anh ta mặc quần áo, chạy ra cửa xác nhận Lê Thiên Tổ đã đưa vệ sĩ ra ngoài rồi, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, rồi bắt đầu lục lọi hành lý của cô ta.

Bên trong chỉ có vài bộ quần áo, thêm cả một chiếc túi xách. Đây là chiếc túi mà cô ta không hay mang theo, nhưng lại thường xuyên mở ra, bên trong chắc chắn có gì đó quan trọng.

Trong đó có giấy tờ tùy thân của cô ta, ít đồ linh tinh, trang sức đá quý thì rất nhiều, anh ta nhìn mà cũng lóa mắt. Vừa nhét đồng đồ đất tiền vào túi, anh ta vừa tiếp tục tìm. Bất chợt nhìn thấy một lọ chất lỏng màu đỏ nhạt, anh ta lắc lắc thử, đoán chừng là nước hoa nên cũng tiện tay đút vào túi luôn. Có rất nhiều tiền mặt, cũng không thiếu các loại thẻ, nhưng anh ta không dám động, chỉ vơ mấy thứ đáng giá. Đồng giấy tờ của cô ta, anh ta có lấy cũng chẳng dễ làm gì, nhưng vừa nhìn thấy cái mặt cô ta trên mấy loại giấy tờ đó, anh ta lập tức nổi điên, hung hăng vứt toẹt xuống đất rồi giẫm đạp một hồi.

Cần quét xong, anh ta khôi phục sắc mặt, cất kỹ đồ của mình rồi mở cửa rồi đi.

Chạy một mạch thật xa, anh ta cực kỳ căng thẳng, vừa nhìn thấy chiếc xe đỗ ở ven đường, anh ta vội vàng chui tọt vào.

Đưa điện thoại cho đối phương, anh ta vẫn chưa hết vẻ sợ hãi, “Đây là số điện thoại trong máy cô ta, số của người anh muốn đều ở đây cả... Còn đây là đồ tôi lấy ở chỗ cô ta.”

Vương Mạnh chỉ cần số điện thoại là đủ rồi, “Những thứ này thuộc về cậu, có điều tôi phải nhắc nhở cậu, hàng này cực giá trị, đừng có tùy tiện bán đi, tránh cho bản thân cậu gặp phải rắc rối.”

“Tôi biết rồi.”

“Thế thôi đi đi, đi càng xa càng tốt, trong một thời gian ngắn đừng có ra ngoài.”, Vương Mạnh đưa thù lao ra.

Nhận tiền xong, Tiểu Đình xuống xe. Lần này đã chịu không ít tù nhục, nhưng thù lao lại cực cao, mấy cái nhẫn kim cương trên bàn tay nòn nà của Lê Thiên Tổ đều to sụ, anh ta bán đại một cái đi cũng chẳng phải lo chuyện áo cơm cả đời. Có điều, Vương Mạnh nhắc nhở thế cũng đúng, mấy thứ quý giá như thế rất dễ tra ra được tung tích, lại dễ gây sự chú ý. Anh ta nên tính cách xử lý dần thôi.

Thấy Tiểu Đình đi rồi, Vương Mạnh bắt đầu tiến hành bước kế tiếp theo kế hoạch.

Lão già tên Dick kia cực kỳ mê mẩn Lê Thiên tổ, nhưng nếu biết cô ta ra ngoài nuôi trai, chắc chắn lão sẽ không dễ dàng tha thứ. Nhẹ thì cấm túc, nặng thì đá văng cô ta đi, điều này không phải là không thể.

Chạng vạng, tin tức lan đi nhanh chóng, khách sạn có trộm, mà lại đúng phòng khách VIP. Lê Thiên Tổ không nói ra nhưng rõ ràng là phiên toái đã ùn ùn kéo đến. Giấy tờ tùy thân bị phá hỏng, cô ta không thể quay lại bên cạnh Dick đúng thời hạn, mấy thứ quan trọng cũng bị Tiểu Đình lấy đi.

“To gan thật.”, Lê Thiên Tổ nhìn căn phòng lộn xộn. Lật mở hành lý, đồ quý giá không còn nữa, nhưng cô ta không tiếc đồng kim cương, mà lục lọi cả buổi vẫn không thấy lọ nước kia, cô ta cắn răng nói, “Trước rạng sáng ngày mai, phải bắt nó về đây cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Giăng co

Khách sạn. Ngồi bên cửa sổ, Lê Thiên Tổ nhìn ra bên ngoài. Xe cộ lướt đi thành dòng, đèn điện thấp sáng như ngọc. Nhưng giờ phút này, cô ta chẳng còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, ngập tràn trong ánh mắt là vẻ căng thẳng, lo sợ.

Đến nước này, cô ta vẫn không cho rằng tên phục vụ kia có gan bày ra tất cả. Sự việc âm ỉ như vậy, phía Dick cũng đã nhận được tin báo. Chắc chắn đã có người bố trí tất cả, chỉ đợi cô ta nhảy vào cái bẫy mà thôi.

Là ai làm, cô ta không cần đoán cũng biết, người nắm được nhược điểm của cô ta, lại hận đến mức muốn cô ta chết đi, chỉ có một. Điều buồn cười là, anh tìm người giống anh rồi cài cắm bên cạnh cô ta, anh biết rõ lòng dạ cô ta, mà lại lấy chính thứ ấy làm vũ khí.

Dick vừa nhận được tin đã bảo cô ta lập tức quay về. Giấy tờ tùy thân của cô ta đều đã hỏng, dù sao cũng phải chậm trễ vài ngày, tuy rằng trong điện thoại Dick không nói gì, nhưng chỉ nghe giọng điệu của ông ta thì đã nhận ra đầy sự phẫn nộ... Ông ta sẽ không bỏ qua cho cô ta. Tên phục vụ kia đã chụp rất nhiều ảnh của cô ta khi hai người ở cùng nhau, mà trong đó, cô ta hoàn toàn không mặc quần áo. Dick đã từng cảnh cáo cô ta phải trung thành, nếu nhìn thấy chỗ ảnh đó, nhất định ông ta sẽ không bỏ qua.

Bỗng nhiên cô ta không muốn quay về nữa. Cái chốn ấy trầm lắng y như một nấm mộ. Cô ta nịnh bợ Dick, chỉ đơn giản là muốn lợi dụng thế lực của ông ta để trả thù. Nhưng hiện tại, thái độ của ông ta với Lê Thiên Tổ đã khác, những ngày cô ta có thể hô mưa gọi gió chắc chẳng còn là bao. Ngồi chờ chết, không bằng tận dụng khoảng thời gian cuối cùng để hoàn thành việc còn dang dở.

Cô ta đứng dậy, quét ánh mắt lạnh lùng về phía người đứng bên cạnh, “Có tin tức của thằng kia không?”

Gã kia lập tức nói, “Trước đó nó đã làm giấy tờ giả đầu ra đấy rồi, nếu không đã chẳng có chuyện chúng tôi nhìn thấy nó trong camera của nhà ga nhưng lại không thể tìm thấy lộ trình nó đi.”

Đã sớm đoán được họ sẽ ra tay, chỉ không ngờ là lại chuẩn bị chu toàn đến vậy.

Tên phục vụ kia lấy cắp của cô ta rất nhiều đồ trang sức, nhưng những thứ đó không quan trọng, cô ta còn đầy, thứ quan trọng duy nhất trong túi, chính là lọ nước kia.

Không tìm thấy tên kia, cô ta không biết mình còn sống được bao lâu nữa, có thể là vài ngày, cũng có khi chỉ là vài giờ.

Hít sâu một hơi, cô ta nhìn người bên cạnh, “Chuẩn bị xe.”

***

Như vậy là chuyện do Vương Mãnh bố trí đã hoàn thành, chỉ còn chờ Dick tự mình diệt trừ kẻ phản bội.

Đối phó với Lê Thiên Tổ, biện pháp không cần quá tinh tế. Người đàn bà đó tuy đã phát điên nhưng đầu óc chẳng mấy thông minh, sự quá phận hay chấp nết của cô ta tự nhiên sẽ biến cô ta thành kẻ ngu dốt. Vương Mãnh dễ dàng tìm ra tử huyệt của cô ta nên đã tìm một anh chàng phục vụ, từng bước tiếp cận cô ta, sau đó mọi chuyện cứ thế mà diễn ra. Cô ta dựa vào thế lực của gia tộc Dick mà làm càn, biện pháp hữu hiệu nhất chỉ có phá vỡ chỗ dựa vững chắc của cô ta.

Mối phiền phức là Lê Thiên Tổ được giải quyết, Doãn Chính Đặc và Lê Diệp có thể trút được một phần gánh nặng, rốt cuộc cũng có lấy một ngày vui về.

Anh kể hết chuyện về Tần Thành cho cô nghe. Đó là một âm mưu, giữa anh và cô, chẳng có cái gọi là thù giết cha, mọi chuyện đều là giả. Họ Tần nhà tan cửa nát, quả thật cũng có trách nhiệm của hai nhà Lê – Doãn, đây là chuyện không dễ gì gạt bỏ được. Nhưng tất cả đã là quá khứ, có khó khăn thì cần cùng nhau vượt qua, hơn là bởi một thâm kịch do người khác cố ý gây ra mà lại sinh ra áy náy, dằn vặt, để rồi lại chịu tổn thương.

Doãn Chính Đặc gọi điện về nhà, đúng lúc Lê Diệp đang chuẩn bị bữa tối. Nghe thấy giọng cô, cả tiếng i a của lũ trẻ, tâm trạng anh thoải mái hẳn. Buông điện thoại xuống, anh đang định đánh tay lái thì bỗng có người lao thẳng vào xe.

Anh lập tức dừng lại, mở cửa đi xuống.

Bước đến cạnh người đó, trong lòng anh có chút cảnh giác. Thấy đối phương ngã ngồi đến mức không dậy nổi, lại là một bà cụ tóc bạc phơ, anh mới đến gần, “Bà không sao chứ ạ?”

Người kia vừa ngẩng đầu, anh đã lập tức thấy bất thường. Dưới mái tóc bạc trắng là một gương mặt vô cùng trẻ trung. Doãn Chính Đặc quay đầu lại ngay tức khắc, có điều, đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Kẻ giả dạng làm bà cụ ra tay cực mạnh, hấn tóm chặt lấy bả vai ngăn không cho anh đi rồi kéo anh lại. Rồi hấn đột ngột rút ra một thứ, dí thẳng vào lưng anh, dòng điện mạnh khiến anh mất đi ý thức chỉ trong nháy mắt.

***

Trường học.

Phía sau không có học sinh tập luyện, lại là cuối tuần, nên cả khoảng sân vận động rộng lớn hun hút không một bóng người.

Cuối cùng thì trong phạm vi chiếu sáng của đèn xe cũng đã xuất hiện bóng người. Lê Thiên Tổ nhìn đồng hồ, sau đó xuống xe, đợi đối phương đi về phía mình.

Đứng dựa vào xe, cô ta liếc nhìn người phụ nữ đang không ngừng thở dốc, “Nghe nói anh ấy ở trong tay tao, có phải là sợ hết hồn rồi không?”

Lê Diệp nhìn cô ta, “Cô muốn thế nào thì cứ nói! Doãn Chính Đặc ở đâu?”

“Anh ấy đang ngủ trên xe tao đấy.”, Lê Thiên Tổ nhìn Lê Diệp, “Mày cũng gan thật đấy, biết là tao muốn mày chết mà vẫn một mình đến đây.”

Thấy trong xe không có người, Lê Diệp nghĩ cô ta đã lừa mình, có điều, đi vài bước về phía trước, cô liền nhìn thấy Doãn Chính Đặc đang nằm ở ghế

sau, tay chân buông thõng, rõ ràng là đã bất tỉnh.

“Cô làm gì anh ấy rồi?”, Lê Diệp chạy đến, Lê Thiên Tổ cũng không ngăn cản mà để mặc cô.

Lê Diệp ra sức lay cánh tay Doãn Chính Đặc, lại vỗ vỗ mặt anh, nhưng có gọi thế nào thì anh vẫn không có phản ứng. Biết là Lê Thiên Tổ đã dùng thủ đoạn với anh, Lê Diệp ôm lấy khuôn mặt âm ám của Doãn Chính Đặc, cô thật sự sợ từ nay về sau anh sẽ không tỉnh lại nữa.

“Không phải sợ, tao sẽ không làm hại anh ấy đâu... Lần này là vì bất đắc dĩ nên tao mới đánh thuốc mê với anh ấy... Ở đây tao có thuốc làm cho anh ấy tỉnh lại nhanh đấy, mày muốn dùng không?”, Lê Thiên Tổ lấy từ túi xách ra một cái lọ nhỏ.

Chẳng biết thứ bên trong có tốt thực sự hay không, nhưng Lê Diệp không có dũng khí để đánh cược. Người đàn bà này quá dễ tiện, cô ta hận cô, hận cả Doãn Chính Đặc, lời cô ta nói chẳng có lấy một câu là thật.

“Sợ à?”, Lê Thiên Tổ cười khẩy. Thấy Lê Diệp có vẻ bất động, cô ta biết, con ranh này vẫn chưa biết tình hình hiện tại ra sao.

Lê Thiên Tổ dựa vào xe, nhìn cả hai người họ, “Gia tộc Dick vì muốn phòng ngừa có kẻ phản bội nên đã chế ra được một loại thuốc độc. Thuốc này bình thường không khiến người ta bị làm sao hết, nhưng lúc phát tác thì còn đau đớn hơn cả chết, chỉ cần uống thuốc giải muộn thôi là toàn thân đau nhức, dần dần da thịt thối rữa, cuối cùng đành phải chờ chết trong vô vọng thôi.”

Lại lấy một cái lọ thủy tinh ra, bên trong đựng thứ chất lỏng màu đỏ nhạt, Lê Thiên Tổ lắc lắc cái lọ, “Thuốc giải bị người ta lấy cắp rồi, tao chẳng trụ được bao lâu nữa, quay lại bên cạnh Dick thì tao chắc chắn sống không bằng chết. Chúng mày muốn đẩy tao đến chỗ chết, tao cũng không để chúng mày sống thảnh thơi đâu. Cái chết ấy mà, tao cũng muốn cho mày.”

Nhìn Lê Diệp, cô ta tiếp tục lắc cái lọ, còn như đang thi thảm, “Tao từng uống thứ thuốc đặc hơn thế này nhiều, cái vị đấy, đợi mày nếm được thì mới biết.”

Lê Diệp nhìn cô ta, “Nếu cô có thể thu tay lại, nhất định sẽ tìm được thuốc giải về.”

Lê Thiên Tổ cười lạnh, “Tao thu tay thế nào? Tao còn có thể hoàn toàn về làm người tốt ư? Mày nghĩ tao làm được à?”

Lê Diệp nhìn chằm chằm Doãn Chính Đặc, vừa rồi còn mơ hồ thấy tay anh hình như hơi động đậy.

“Tao không thèm làm người tốt.”, Lê Thiên Tổ cười nhạt, “Tao cứ thích làm kẻ xấu đấy. Lương thiện thì được cái gì tốt nào? Lê Sơ Vũ lương thiện đấy, nó vĩ đại là thế, cuối cùng vẫn bị mày cướp mất người đàn ông của mình, chết thì cũng chết rồi, nhưng mà trong lòng người đàn ông kia lại chẳng có lấy một góc cho nó. Tao thà từ đầu chỉ cuối làm kẻ xấu còn hơn, tao đã không có được thì tao cũng không để người khác có được. Nhìn hai đứa chúng mày chết không yên thân, tao có chết cũng vẫn cười được!”

Lê Diệp lắc đầu, “Sơ Vũ là do cô hại?”

“Đúng!”, Lê Thiên Tổ đáp ngay, “Nó là đồ bỏ đi, có sống cũng là thừa thãi, tao đâm chết nó, đỡ cho nó bị người đời chê cười! Nó có chết thì mới không tranh giành anh hai Doãn với tao được. Còn cái đồ ti tiện như mày, đúng là chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại nhà họ Lê!”

Lê Diệp không thể dùng từ gì để hình dung hành động của cô ta nữa, “Cô đúng là khiến người khác phẫn nộ...”

Lê Thành Tường và Diệp Cẩm Lan, đều do cô ta giết. Trước khi cô ta có chỗ dựa vững chắc, vào lúc Sơ Vũ chết, tất cả mấy người bọn cô mới ngập ngừng tuổi đôi mươi, vậy mà cô ta đã độc ác đến thế...

“Tất cả đều bị mày hại.”, Lê Thiên Tổ hằm hằm nhìn cô, “Mày dựa vào cái gì, mày là cái thá gì mà cướp anh hai Doãn! Thua dưới tay mày, tao ngàn lần không phục!”

Lê Diệp nhìn về phía sau Lê Thiên Tổ, Doãn Chính Đặc đã dần tỉnh lại, vịn vào cửa xe, chậm rãi đi về phía mình.

Cô nhìn Lê Thiên Tổ chằm chằm, “Cô có nghĩ đến bố mẹ cô hay không, họ phải làm sao bây giờ?”

“Giờ họ có gia sản nhà họ Lê rồi, còn cần gì tao nữa?”. Lê Thiên Tổ cười khẩy một tiếng, “Hồi xưa thì quảng tao ra nước ngoài, cũng tại vì họ cảm thấy bị tao làm cho mất mặt, tao trừ bỏ Lê Thành Tường họ là đã hết lòng giúp họ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 202: Chịu tội cùng

Lê Diệp nhìn cô ta. Lê Thiên Tổ đã giết từng ấy người, mục đích cuối cùng thì đã đạt được, nhưng lại bị người khác xa lánh, phỉ nhổ. Dường như cô ta

không hề đau khổ vì kết cục ấy, mà có lẽ cô ta đã sớm đoán ra, và cũng đã chấp nhận nó rồi.

Ở phía sau cô ta, Doãn Chính Đặc đang từ từ đi tới. Lê Diệp chỉ sợ cô ta sẽ phản ứng mạnh khi cảnh giác, hiện giờ cô ta đang phát điên, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Tay nắm chặt lọ thuốc, Lê Thiên Tổ nhìn Lê Diệp, “Lọ thuốc này, hoặc là mày uống, hoặc là anh hai Doãn uống, cho mày chọn... Chắc chắn phải có một người cùng tao chết.”

Lê Diệp nhìn lọ thuốc, đứng yên bất động. Lê Thiên Tổ cười lạnh một tiếng, rồi rút súng từ túi áo ra, “Mày không uống à, ích kỷ quá... Xem ra mày cũng không yêu anh hai Doãn lắm, thế nên mới ham sống sợ chết.”

“Chúng tôi không có ai chết cùng cô hết...”, phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp. Lê Thiên Tổ còn chưa kịp quay đầu thì cổ tay đã bị tóm chặt.

Biết là Doãn Chính Đặc đã tỉnh, Lê Thiên Tổ nghiêng rằng, “Buông ra!”

Doãn Chính Đặc cướp súng của cô ta. Trong lúc giằng co, lọ thuốc trong tay cô ta rơi xuống đất, nhưng nó không hề vỡ, dưới ánh đèn tản ra thứ màu sắc quỷ dị.

Như đang giãy chết, sức Lê Thiên Tổ rất mạnh. Cô ta vừa cướp được súng, Doãn Chính Đặc liền hét lên bảo Lê Diệp chạy đi.

Bầu không khí yên tĩnh vốn có của khu trường học bị tiếng bước chân phá vỡ.

Lại một tiếng súng vang lên san bằng cả bãi sân tập vắng lặng.

Đầu súng vẫn thoang thoảng làn khói trắng sau cú cướp cò. Nhìn thấy người đang từ xa đến, cả người Lê Thiên Tổ cứng đờ. Một nhóm người nhanh chóng vây lấy cả ba người họ, tình thế đó, đến ruồi nhặng cũng không thoát ra được.

Đó là một nhóm người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, trên người tản ra thứ sát khí hoàn toàn khác người bình thường. Lê Thiên Tổ nhìn người đàn ông được đẩy trên chiếc xe lăn. Lần này hộ tống ông ta đến còn có cả thằng con trai của ông ta, từ trước đến nay, hắn luôn hăm hè với Lê Thiên Tổ, giờ phút này, trong mắt hắn tràn ngập sát khí rợn người.

Nhìn người đàn ông trên xe lăn một lúc, Lê Thiên tổ mới khẽ giật khóe môi, “Dick...”

Người đàn ông nhìn về phía cô ta rồi lắc đầu, vẻ mặt đầy thất vọng, “Tổ, tôi đã đối tốt với cô như vậy mà cô lại phản bội tôi.”

Lê Thiên Tổ biết mình có nói gì cũng vô ích, ông ta đã nhìn thấy chỗ ảnh chụp, nên cô ta cũng không định bao biện nữa. Ông ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho kẻ phản bội, mà cô ta cũng chẳng muốn quỳ xuống cầu xin ông ta. Những ngày ở bên cạnh ông ta tuy đầy đủ, nhưng chẳng dễ chịu gì cho cam.

“Theo tôi về.”, Dick gọi cô ta lại.

Lê Thiên Tổ nhìn ông ta, rồi chậm rãi bước lại gần, “Dick, con đàn bà này, cầu xin anh để em giết cô ta, cô ta là kẻ mà em hận nhất.”

Dick đưa mắt nhìn đôi nam nữ đứng cách đó không xa. Người đàn ông đứng trước che chở cho người phụ nữ, có điều, cả hai đều tay không bắt giặc mà lại làm như có thừa dũng khí chống lại đám người của ông ta vậy.

“Tại sao cô lại hận cô ta?”, Dick vẫn biết Lê Thiên Tổ quay về là để trả thù, nhưng không hề nghe cô ta kể nguyên nhân của mối thù hận đó.

“Cô ta... cướp đi thứ thuộc về em, em muốn giết cô ta”, Lê Thiên Tổ oán hận nhìn Lê Diệp, “Cô ta đẩy em vào cảnh khốn cùng, đều tại cô ta, nếu không có cô ta, em đã chẳng thành ra thế này!”

Lê Diệp nghe cuộc đối thoại của họ nhưng trong lòng lại lo cho Doãn Chính Đặc. Nếu Dick biết Lê Thiên Tổ thích Doãn Chính Đặc, và vì anh nên mới làm những chuyện này, mà loại người như ông ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho người đàn bà bên cạnh tồn tại tâm tư đó, cho dù chỉ là cô ta đơn phương, thì e là ông ta vẫn giận cá chém thớt mà làm hại Doãn Chính Đặc.

Lê Thiên Tổ cũng có suy tính như vậy. Cô ta không định nói ra ngọn nguồn, những chuyện cô ta làm chỉ là để quấy nhiễu Doãn Chính Đặc, cô ta hận sự tuyệt tình của anh, nhưng từ đầu đến cuối, cô ta không hề thật sự muốn hại anh.

Dick nhìn đôi nam nữ kia, hơi hất cằm lên, đám người bên cạnh ông ta lập tức giơ súng nhắm vào họ.

“Để tự em làm được không?”, Lê Thiên Tổ cầu xin Dick, “Làm xong chuyện cuối cùng này, em sẽ theo anh về, tùy anh xử lý.”

Dick nhìn cô ta rồi gật đầu, xong liền cho xe lăn chuyển bánh rồi đi.

Lê Thiên Tổ mở chốt an toàn của khẩu súng ra, không dí sát vào Doãn Chính Đặc, nhưng cô ta nhìn Lê Diệp và nói, “Nếu mày không muốn để anh ấy chịu tội thay thì tự ra đây.”

Doãn Chính Đặc giơ tay che cho Lê Diệp, anh nhìn Lê Thiên Tổ, “Muốn nổ súng thì nhắm vào tôi đây này.”

“Anh tránh ra!”, Lê Thiên Tổ trừng mắt nhìn anh, chết mà cũng muốn tranh, đúng là ngu xuẩn.

Doãn Chính Đặc không động đậy, Lê Diệp đứng phía sau thì không ngừng kéo tà áo anh, cả lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Khản trương!”, Dick quay đầu lại, nhắc nhở Lê Thiên Tổ một cách thiếu kiên nhẫn. Nổ súng ở đây đã là hành động nguy hiểm rồi, dù sao thì nơi này cũng không thuộc phạm vi thể lực của ông ta, gây ra chuyện cực kỳ phiền phức.

Cần răng, Lê Thiên Tổ nhìn người đàn ông trước sau vẫn che chở cho Lê Diệp, “Là anh sai thằng phục vụ đẩy tiếp cận tôi, đúng không?”

Doãn Chính Đặc nhìn cô ta, “Đúng.”

“Anh đối xử với tôi, lúc nào cũng tuyệt tình như thế.”, Lê Thiên Tổ lắc đầu, gương mặt đầy vẻ thất vọng.

Lời nói như vậy thật buồn cười. Doãn Chính Đặc nói, “Cả đời này, tôi chỉ có tình với một người thôi là đủ rồi.”

Lê Thiên Tổ không hề nổi cáu, cô ta chỉ nói, “Vậy thì, tôi cũng chẳng phải nể anh nữa... Anh đã vô tình thì tôi cũng phải như anh, như vậy thì mới không thua anh được.”

“Nhưng thật ra tôi hy vọng cô có thể mang cái gọi là tình cảm của cô về, tôi không lấy làm lạ với kết cục ngày hôm nay, là cô tự làm tự chịu.”

Lê Thiên Tổ cười, “Vẫn chưa xong đâu, bây giờ, đừng có nói đến kết cục vội... Doãn Chính Đặc, nếu tôi chết, tôi cũng phải kéo theo một người chịu tội cùng, tôi không để anh được vui vẻ toại nguyện đâu.”

Giọng điệu càng ngày càng dữ dằn, cô ta nghiêng răng, ngón tay ngoắc xuống, cánh tay khẽ run. Cô ta nhìn anh, anh tỏ thái độ như vậy, mà cô ta vẫn không thể thoải mái ra tay với anh.

Tiếng còi cảnh sát bỗng vang lên, có người của Dick vội vàng chạy đến báo, “Có cảnh sát!”

Dick lập tức thúc giục Lê Thiên Tổ, “Đến đây mau, ngay lập tức!”

Lê Thiên Tổ không muốn cứ thế rời đi. Cô ta giờ tay, bóp mạnh cò súng, nhả một phát đạn tự do không được ngắm trước. Chẳng biết viên đạn kia bay đi đâu, cô ta chỉ nhìn thấy Doãn Chính Đặc ôm Lê Diệp nằm rạp dưới đất.

Nếu bắn trúng, viên đạn kia có lẽ đã trúng Doãn Chính Đặc, bởi anh đã che chở kỹ cho Lê Diệp, không để cô gặp nguy hiểm. Anh vẫn cứng đầu như vậy, càng nghĩ, nỗi hận trong cô ta càng trở dậy điên cuồng. Cô ta liên tiếp nổ súng, như thể đang trút hết mọi lửa hận trong lòng ra vậy.

Ai gọi cô ta, cô ta cũng đều không nghe thấy. Đầu vai đau buốt, cô ta lao đảo rồi mới phát hiện ra mình đã trúng đạn.

Người vừa đi đến dùng súng đập mạnh vào sau lưng cô ta, giật mạnh đuôi tóc cô ta, rồi cất giọng lạnh lẽo, “Đáng ra mày chết từ lâu rồi.”. Nói xong, hắn đập thêm một phát vào ngực cô ta.

Bị đá văng ra, Lê Thiên Tổ nằm rạp dưới đất. Tên Dick con chui chui khẩu súng, trong đầu lại nghĩ, nếu không phải do con đàn bà này, thì hai bố con hắn đã chẳng bắt đồng lớn như vậy. Lão Dick già rồi mà vẫn bị một con ranh con quay như chong chóng, đúng là hoang đường. Đưa mắt nhìn đôi nam nữ, hai người họ có ân oán gì với Lê Thiên Tổ cũng chẳng liên quan đến hắn. Ngoài kia, cảnh sát đang sắp tiến vào đến nơi, không muốn ở đây chuốc phiền phức, tên Dick con cất súng rồi quay đi.

Chui ra từ dưới người Doãn Chính Đặc, Lê Diệp nâng mặt anh lên, nhìn thấy vết thương sau lưng anh, tìm cô như vọt ra khỏi lồng ngực. Cô khàn giọng gọi anh, “Doãn Chính Đặc, anh tỉnh lại đi!”

Đang định nâng anh lên chiếc xe ở bên cạnh, Lê Diệp chợt cảm thấy cánh tay mình đau nhức. Cô cúi đầu, nhìn thấy ngay một ống kim tiêm cắm vào bắp tay mình.

Tiếng cười điên dại truyền đến, Lê Thiên Tổ giữ chặt miệng vết thương, lại cố sức gằn giọng cười. Cô ta nhìn Lê Diệp, “Tao đã nói rồi, nhất định phải kéo cả mày theo. Lê Diệp, đời này tao ghét nhất là mùi vị thua cuộc. Mày cũng sắp chết giống tao rồi, tao xuống đây trước chờ mày. Mày yên tâm, tao không để mày cô đơn đâu.”

Tên Dick con đi được một đoạn lại nghe thấy Lê Thiên Tổ nói, bỗng nhiên hắn lại đi ngược trở lại. Nỗi hận với con đàn bà này đến xương tủy, thấy cô ta còn chưa chết, hắn lại giờ súng ra, bắn liên tiếp mấy phát, cho đến khi cô ta lăn ra đất không động đậy mới thôi.

Máu phun đầy mặt Lê Diệp, cô bị kim tiêm đâm trúng nhưng lại không hề đau, cô chỉ cảm thấy, từ chỗ bị đâm, cả người cô dần tê dại. Cô ngồi yên đó, nắm chặt tay Doãn Chính Đặc. Cô thấy Dick đi đến chỗ mình, nhưng tầm mắt ngày càng mờ hồ. Gã kia ngồi xổm xuống nhìn cô chằm chằm. Cô vô cùng bất an, môi mấp máy, “Chính Đặc, anh tỉnh lại đi.”

Cảm giác chết lặng thổi quét toàn thân, cô vừa chớp mắt một cái là liền ngã vào người Doãn Chính Đặc, không còn ý thức được gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 203: Mất tích

Bệnh viện.

Lúc Doãn Chính Đặc tỉnh lại thì bên cạnh đã có một nhóm người đứng vây quanh.

Trần Oanh lập tức giữ tay anh, “Con tỉnh rồi! Sao rồi, A Đặc! Con có nhận ra mẹ không?”

Doãn Chính Đặc nhìn bà. Đương nhiên là nhận ra rồi, nhưng hiện giờ, lực chú ý của anh không nằm trên gương mặt này. Vừa khễ động, anh đã cảm thấy toàn thân đau nhức. Gắng gượng ngồi dậy, nhìn xung quanh một vòng, không thấy người mình đang lo lắng, anh vội vàng hỏi, “Lê Diệp đâu?”

Trần Oanh không trả lời mà chỉ nói, “Con nằm xuống trước đi, để mẹ đi gọi bác sĩ kiểm tra cho con. Con đang bị thương, lấy được viên đạn ra rồi, may mà không vào đến nội tạng. Con đừng gượng nữa, trên người có vết thương, không đùa được đâu.”

Doãn Chính Đặc đang vô cùng nóng ruột, bà biết anh đang lo lắng điều gì mà lại chỉ nói vắn đề khác, thành ra khiến anh nổi nóng, “Con đang hỏi là Lê Diệp đâu? Mẹ trả lời thẳng cho con!”

Thấy anh thật sự nổi giận, Trần Oanh không dám vòng vo nữa. Bà vốn không muốn nói với anh là vì sợ anh sốt ruột sẽ tự khiến mình bị thương nặng thêm, cứ thế thì chẳng biết cơ thể có chịu được hay không nữa. Có điều, thấy anh nhìn mình chăm chăm như vậy, bà đành phải nói thật, “Lê Diệp... Con bé không được đưa đến bệnh viện.”

Tim Doãn Chính Đặc thót lại. Suy nghĩ đầu tiên của anh là, nếu không được đưa đến bệnh viện thì có nghĩa là không cần cấp cứu, người mà không cần cấp cứu cũng không đến bệnh viện, có khi là đã không còn nữa.

Thấy sắc mặt anh trắng bệch, Trần Oanh vội giải thích, “Mọi người cũng không biết Lê Diệp đi đâu nữa. Lúc cảnh sát đưa con đến đây, mẹ có hỏi họ, họ nói lúc vào đến bên trong trường, chỉ nhìn thấy con và xác Lê Thiên Tổ.”

“Sao lại không thấy cô ấy?”, Doãn Chính Đặc ôm ngực, vội vã xuống giường đi ra cửa.

Trần Oanh vội vàng đuổi theo, “A Đặc, con bình tĩnh đi nào! Mẹ không nói dối con, là thật đấy!”

Lao ra khỏi phòng bệnh, Doãn Chính Đặc tóm ngay lấy vị bác sĩ đang đi tới, “Có người phụ nữ nào được đưa vào viện cùng tôi không?”

Vị bác sĩ lắc đầu, “Không có, lúc xe cấp cứu đến, chỉ có mình anh thôi...”

Doãn Chính Đặc đẩy anh ta ra. Theo sau vị bác sĩ là hai người cảnh sát, đang chuẩn bị đến lấy lời khai. Không đợi họ lên tiếng, Doãn Chính Đặc đã tiến đến tóm lấy họ, “Ồ sân vận động, người phụ nữ bị thương cùng tôi đâu? Cô ấy ở ngay cạnh tôi, sao lại không được đưa đến bệnh viện?”

Viên cảnh sát lắc đầu, “Lúc chúng tôi đến, trên sân tập chỉ có hai người, một là anh, hai là Lê Thiên Tổ đã chết... Anh có chắc người anh muốn tìm không phải cô ta không?”

Doãn Chính Đặc nổi điên, “Người tôi muốn tìm là vợ tôi! Cô ấy tên là Lê Diệp! Các anh làm ăn kiểu gì không biết, kẻ nên bắt cũng không bắt được, để cả đám người quay về làm chuyện ác!”

Hai viên cảnh sát nhìn nhau, biết thân phận của anh, họ không tranh cãi nhiều với anh mà chỉ nói, “Lúc đó quả thật không có người thứ ba, anh nói vợ anh ở đó, vậy thì để chúng tôi điều tra, có lẽ những kẻ kia đã đưa cô ấy đi rồi.”

Vừa rồi Doãn Chính Đặc đang sốt ruột nên đầu óc hoàn toàn trống rỗng, giờ nghe cảnh sát nói, anh mới từ từ bình tĩnh lại.

Không thấy Lê Diệp đâu, có lẽ tình hình thực tế không xấu như anh nghĩ... Điều anh sợ nhất là Lê Diệp đã chết, nếu vậy thì dù anh có năng lực xuất sắc đến đâu cũng không thể làm gì được. Nhưng chỉ cần cô còn sống, thì dù cho là tình huống gì đi nữa, dù cô đang ở đâu, anh cũng sẽ có biện pháp giải quyết.

Về tình hình của cô hiện tại, Doãn Chính Đặc không dám chắc. Người của gia tộc Dick xuất hiện, mục đích chính là nhằm vào Lê Thiên Tổ. Phân tích kỹ càng, họ giết Lê Thiên Tổ vì hành vi phản bội của cô ta, mà nguyên do đằng sau là vì anh, nếu những kẻ đó muốn trút con phần nợ lên nguồn con của sự phản bội thì đáng ra phải đến tìm anh mới đúng. Vậy mà họ là đưa Lê Diệp đi. Vì sao?

Nghĩ như thế nào cũng thấy không hợp lý.

Cũng có thể là, Lê Diệp không bị người của gia tộc Dick đưa đi, mà lúc đó có người khác ở tại hiện trường. Nghĩ như vậy, anh lại thấy bất an. Không biết đối phương là ai, anh chẳng thể đoán được ý đồ của họ. Cảnh sát ập vào nhanh chóng, không lý nào lại vô duyên vô cớ đưa một người bị thương giấu đi.

Tuy nhiên, còn có thể có một tình huống khác, đó là Lê Diệp không bị ai đưa đi hết, không thấy cô đâu là vì cô tự rời đi. Nhưng suy nghĩ này bị anh phủ định ngay tức khắc. Lê Diệp rất yêu hai đứa nhỏ, trừ phi cô gặp phải tình huống bất đắc dĩ, nếu không cô sẽ không bỏ mặc hai đứa con.

Mọi khả năng đều được nghĩ đến, anh không thể nào xác định rốt cuộc đâu mới là thật. Nếu Lê Diệp bị người khác đưa đi, cô một mình sống ở ngoài, chẳng biết sẽ gặp phải chuyện gì, nếu bị ức hiếp, chẳng biết cô có kiên cường gắng gượng đợi đến lúc anh cứu cô được không.

Càng nghĩ nhiều, anh lại cảm thấy như nhất định cô đang ở một nơi nào đó, chỉ vì anh không làm tốt nên cô mới trốn đi, không muốn nhìn thấy anh nữa.

Sau khi tỉnh lại, Doãn Chính Đặc nhất quyết không chịu ở lại nữa mà đòi xuất viện ngay. Anh phải đi tìm Lê Diệp, nếu chậm một giây, không biết có thể xảy ra chuyện khiến anh hối hận cả đời hay không.

Tuy Trần Oanh rất lo lắng, bác sĩ cũng không đồng ý, song bà hiểu rõ hơn ai hết, giờ này, Doãn Chính Đặc đang chịu giầy vò ra sao. Sống không thấy người, chết không thấy xác, cái cảm giác giầy vò đó chỉ có thể cảm nhận được rõ ràng nhất khi nó xảy ra với người thân của mình. Doãn Chính Đặc ra ngoài, Trần Oanh cũng không khuyên anh nữa. Không cho anh đi chẳng khác gì kết thù với anh, hơn nữa, bà cũng biết, chẳng ai có thể ngăn cản anh, tuyệt đối không.

***

Nhà họ Doãn.

Không có mẹ ở nhà, hai đứa bé đều quấy hân.

Từ tối hôm qua, Lê Diệp ra ngoài rồi không về nữa, Doãn Chính Đặc cũng không xuất hiện. Mới đầu, hai đứa nhỏ còn tự chơi cùng nhau, chẳng để ý bố mẹ, nhưng đến giờ ngủ, bình thường Lê Diệp ru hai đứa nên chúng cũng tập thành thói quen. Vậy mà mãi không thấy Lê Diệp về, hai đứa nhỏ bắt đầu quấy khóc. Thím Kim cùng mấy người giúp việc nhể nhại mở hỏi mới dỗ được cho hai đứa đi ngủ.

Đến sáng, phát hiện ra bố mẹ vẫn chưa về, Hi Hi lại làm loạn lên. Thấy anh khóc, Đô Đô cũng khóc theo. Cả nhà từ sáng đến trưa chỉ toàn tiếng khóc trẻ con.

Thím Kim sắp bị tra tấn đến hết hơi, nhưng cũng lại xót hai đứa nhỏ. Tối hôm trước, Lê Diệp vội vàng ra ngoài, xem chừng là đã xảy ra chuyện gì đó. Đến đêm vẫn không thấy hai người về, thím gọi điện nhưng chẳng ai bắt máy. Điều này khiến cho mọi người làm trong nhà đều lo lắng theo.

Ai ngờ, linh cảm không lành đó lại là thật.

Tầm chạng vạng, Doãn Chính Đặc mới về. Có điều, bộ dạng anh trông thật khốn khổ, râu mọc lún phún, hai mắt đỏ ửng, trên người còn có vết thương, hành động cũng mất đi sự linh hoạt thường ngày.

Thấy anh thành ra như vậy, đám người làm đều vô cùng hoảng sợ. Mà điều khiến họ lo lắng hơn nữa là, không thấy bóng dáng Lê Diệp đâu cả.

Thấy bố về, cả hai đứa trẻ cùng ngừng khóc. Hi Hi bỏ nhào vào lòng anh, ôm chặt cổ anh không chịu rời, “Bố, bố bé con! Con nhớ mẹ, mẹ đâu rồi?”

Doãn Chính Đặc đã phải tất cả nguồn lực có thể đi tìm cô, nếu không phải lo cho hai đứa nhỏ ở nhà, anh sẽ không làm chậm trễ thời gian tìm kiếm.

Hi Hi dù sao cũng đã lớn, thời gian ở cạnh anh cũng dài nên vẫn ổn, còn Đô Đô thì đương nhiên là không. Con bé mới được mấy tháng, ngoài mẹ ra, nó chẳng thích ở cạnh ai cả, một ngày một đêm, ai dỗ con bé cũng chẳng chịu ăn. Sợ hai đứa ốm, Doãn Chính Đặc tạm rủ bỏ suy nghĩ để ở nhà chăm con. Có lẽ thằng anh không mấy chịu ngoan ngoãn, Doãn Chính Đặc cho nó ăn mà như đánh trận. Thằng nhóc này không biết bố đang đau đầu đủ chuyện mà cứ quẩn lấy anh không buông. Anh chợt nghĩ đến Lê Diệp, đến giờ cơm của đứa nhỏ, cô chỉ cần lấy một bát cơm là Hi Hi tự giác ngồi xuống, ngoan ngoãn há miệng chờ cô đút... Nghĩ thế, anh mới biết chăm trẻ con cũng là một việc khổ sai. Trước đây anh còn nói Lê Diệp kêu trông con mệt là thừa thãi, giờ thì anh có thể ném được cái mũ vát và áy.

Có điều, hiện giờ chẳng biết tung tích của cô, Doãn Chính Đặc hơi hối hận. Anh còn rất nhiều thiếu sót, anh đang thay đổi bản thân, nhưng cô lại không cho anh cơ hội biểu hiện.

Dỗ hai đứa con xong, Doãn Chính Đặc đưa chúng tạm thời sang chỗ Trần Oanh, rồi mỗi ngày lại về thăm chúng một lát. Trước mắt chỉ có thể làm vậy. Anh không thể cả ngày ở nhà trông con được, anh phải tận dụng thời gian đi tìm Lê Diệp, bất kể đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần cô trở về là tốt rồi. Anh không cần gì hơn, chỉ mong cô bình an vô sự.

Thế nhưng, cô như không cánh mà bay, một chút tin tức cũng không có.

Bệnh viện nào cũng đều đã tìm qua. Lúc anh bị thương, anh vẫn còn có chút ý thức. Anh nhớ là cô cũng bị thương, nhưng nghiêm trọng đến đâu thì anh không thể kiểm tra kĩ được. Các bệnh viện đều không có thông tin về cô, đến cả những phòng khám nhỏ không có giấy phép cũng không có. Doãn Chính Đặc bắt đầu cảm thấy hướng tìm này không đúng. Lê Diệp sẽ không làm như vậy, bất kể cô bị thương ra sao thì cũng không thể không nói không rằng mà bỏ đi, cô biết anh sẽ lo lắng, mà hai đứa nhỏ cũng không thể thiếu cô được. Như vậy, khả năng cô còn ở trong nước không lớn.

Người của anh ở nước ngoài vẫn luôn dò la tin tức của gia tộc Dick. Tuy nhiên, họ không có động tĩnh gì đặc biệt, chẳng có người phụ nữ Trung Quốc nào được họ đưa về, những chuyện thám thính được cũng không liên quan đến Lê Diệp.

Một tuần trôi qua, vẫn không có chút tiến triển. Thấy anh mất ăn mất ngủ đi tìm Lê Diệp, vết thương trên người không được thay thuốc cẩn thận, biết anh

lo cho vợ, nhưng Trần Oanh cũng lo cho anh. Có điều, bà khuyên thế nào cũng không ổn, chẳng lẽ lại bảo anh chấp nhận sự thật là Lê Diệp đã lãnh ít dư nhiều, vậy thì tàn nhẫn chẳng khác nào đòi mạng anh. Với Lê Diệp, bà cũng không biết rõ là tình cảm gì nữa. Người phụ nữ kia, bà không quá thích, trong lòng bà, Doãn Chính Đặc hoàn toàn có thể lấy được người tốt hơn, có gia thế tốt hơn cô. Bà khinh thường cô, hận cô, vì cô vừa xuất hiện, chẳng cần làm gì đã có thể cướp đi đứa con trai bà vất vả dưỡng dục. Người phụ nữ kia lại đối xử chẳng ra gì với Doãn Chính Đặc, năm lần bảy lượt đẩy con trai bà vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Hiện giờ cũng thế, cô đột nhiên biến mất, để lại bao nỗi khổ sở cho mình anh gánh vác. Thế nhưng, bà lại sợ Lê Diệp xảy ra chuyện chẳng lành. Gặp phải sự cố gì đó còn đỡ, Doãn Chính Đặc sẽ khó chịu, nhưng ít ra là không hoàn toàn xấu. Nhưng nếu Lê Diệp thật sự đã chết, vậy thì nhất định Doãn Chính Đặc cũng kết thúc theo luôn. Từ lâu Trần Oanh đã thấu suốt, sinh con ra như là cho người khác, nó lấy vợ rồi, đến cả mạng cũng là của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Cảnh khốn cùng

Căn phòng tối om không chút ánh đèn. Sau khi tỉnh lại, Lê Diệp có cảm giác tất cả đều không bình thường. Đây là một nơi xa lạ, bầu không khí tràn ngập sự bí bách khiến bất cứ ai cũng mất đi cảm giác an toàn.

Cô thử đưa tay sờ soạng xung quanh. Nằm trên một chiếc giường lớn, cô ngửi thấy mùi nước hoa lạ lẫm phảng phất trong không khí, thứ mùi này càng khiến cô căng thẳng thêm.

Ngồi ra mép giường, cô lại đưa tay lần sờ, vừa tìm được chiếc đèn bàn là lập tức bật nó lên.

Mơ hồ nhìn thấy căn phòng, cô hoảng sợ. Đây là một phòng ngủ theo phong cách châu Âu, trên tường có một bức ảnh cỡ lớn. Đó là chân dung của một người đàn bà, cô vừa nhìn thấy đã lại càng mơ hồ hơn.

Đó là người đàn bà cô quen, từ cách ăn mặc đã toát ra vẻ kiêu ngạo, là Lê Thiên Tố.

Cô gần như có thể đoán ra mình đang ở nơi nào, nhưng vì đoán như vậy nên cô càng cảm thấy hoang đường.

Căn phòng ngủ này cực kỳ lộng lẫy, cách trang hoàng cổ điển mà vô cùng xa hoa. Dưới ánh đèn, mọi đồ vật đều lấp lánh. Trên bàn bày đầy những hộp trang sức, những viên kim cương cỡ lớn và những món đồ đá quý, tất cả đều mang một vẻ u ám nhưng không hề tầm thường. Cô cảm thấy nơi này quá u trầm, nó khiến cô rét run.

Đến bên cửa sổ, cô kéo tấm rèm nặng trĩu ra. Bên ngoài, sắc trời đã tối, ngoại trừ vườn hoa và đài phun nước ra, cô không thể nhìn được thứ gì khác.

Bóng đèn trong phòng đột nhiên sáng lên, cô kinh hãi, vội vàng quay đầu lại.

Gã đàn ông cao lớn lặng lẽ đi vào, tới thẳng chỗ cô. Lê Diệp lùi về phía sau theo bản năng, đến khi chạm vào cạnh bàn thì đành đứng lại nhìn chằm chằm người đang bước tới.

Gã đàn ông tóc vàng mắt xanh với vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô, “Nếu mày đã tỉnh rồi thì theo tao xuống phòng ăn.”

Lê Diệp tóm chặt cạnh bàn, nhìn hấn với vẻ đề phòng.

Thấy cô không trả lời, hấn nhíu mày, lại nói một lần nữa, “Mày, theo tao xuống!”

Cô vẫn không phản ứng, hấn tưởng cô không hiểu tiếng Anh nên có vẻ hơi bức mình, sau đó giơ tay tóm lấy cổ áo cô, lôi cô đi ra cửa.

Lê Diệp giơ tay chống cự, vùng vẫy ra khỏi hấn.

Ánh sáng lóe lên, hấn nhìn cổ tay mình. Tay áo đã bị rách một đường. Cũng may là áo hấn đủ dày, mà lúc cô vừa nâng tay, hấn cũng có hành động tránh né. Nhíu mày, hấn nhìn chằm chằm người dám phản kháng hấn. Trong tay cô là con dao cạo lông mày, thứ này vốn không đủ sắc, nếu trong tay cô là con dao gọt hoa quả, chắc chắn hấn đã phải vào viện băng bó rồi. Lại nhìn cô tay áo bị rách, gã Dick con buông một câu chửi rồi giơ tay lên định đánh cô.

Lê Diệp nắm chặt con dao nhỏ, dù nó chẳng thể giết người được, nhưng cô vẫn giữ lấy nó, coi nó như vũ khí cuối cùng có thể cứu mình.

Dick hạ bàn tay đang giơ nửa chừng xuống, nhưng chỉ trong nháy mắt, hấn lại có thể chế ngự được cô. Tóm chặt lấy cổ tay cô, hấn hất tay một cái, con dao trong tay cô lập tức bay ra xa.

“Buông ra!”, đầu vai như bị trật khớp, Lê Diệp bị ghì xuống bàn, cô hỏi, “Tại sao lại đưa tôi đến đây?”

Dick thấy cô nói tiếng Anh bèn hừ một tiếng, “Thì ra là mày giả vờ với tao.”

Không giầy giũa được, Lê Diệp chỉ còn biết nằm yên trên bàn. Cả người cô không còn bao nhiêu sức lực, mới vùng vẫy một hồi mà đã cảm giác như tay chân nhũn ra, “Đây là đâu, anh có mục đích gì?”

Dick thấy mặt cô trắng bệch thì liền buông cô ra, “Tao muốn mày thay thế con Tồ chăm sóc bố tao.”

Lê Diệp phát ghê, “Dựa vào cái gì chứ? Tôi với các anh không quen nhau!”

“Bố tao thương tâm quá độ nên đang đổ bệnh, mặc kệ ông ta có thích mày hay không, mày cũng phải sang đây, chăm sóc ông ta, đỡ cho ông ta vui. Nếu mày làm tốt, tao sẽ cho mày sống lâu thêm vài ngày.” Dick miết mạnh đầu vai cô, khiến cô đau nhức vô cùng.

Hắn lạnh lùng nói, “Mày bị tiêm thuốc độc đấy, nếu mà tao không cho mày thuốc giải đúng hạn, chẳng bao lâu nữa là mày sẽ chết. Đương nhiên, có thể là mày không sợ chết, nhưng mà cứ xem thử chỗ ảnh này đi, mày sẽ cảm thấy, cái ý nghĩ đấy là cực kỳ ngu xuẩn.”

Dick giờ tay, rút ra một sấp ảnh từ trong túi quần. Lê Diệp mới chỉ nhìn thoáng qua mà đã lập tức thấy buồn nôn.

Thứ trong ảnh thật sự không còn có thể gọi là người được nữa, thối nát toàn bộ, như thể đang dần vữa ra, ngay cả hình hài cũng chẳng thể nhận ra nổi nữa.

Chẳng ai là thích kết cục như thế này, Dick nhìn cô, “Mày, đi rửa mặt rồi theo tao xuống ăn cơm với bố tao. Từ giờ trở đi, nếu mày định cãi tao thì tao sẽ cho mày nếm thử cái cảm giác thuốc phát độc tính là như thế nào.”

Lê Diệp phản ứng hơi chậm chạp, có lẽ là do trúng độc, hoặc cũng có thể là do tất cả câu chuyện này đến quá đột ngột khiến cô không thể tiếp nhận nổi.

Bị giục vào phòng tắm rửa mặt, cô nhìn vào trong gương, vừa thấy bộ dạng của mình là đã hoảng sợ, bộ dạng tái nhợt như u hồn. Cứ thế này mà đi xuống, e là sẽ dọa chết người ta.

Cô lau khô mặt rồi quay đầu đi ra. Dick có vẻ mất kiên nhẫn, có lẽ thấy vẻ mặt cô như vậy thật sự khó coi, hắn đi đến bên bàn trang điểm, lấy một thỏi son, rồi nắm chặt cằm cô, thô bạo tô son cho cô. Xong xuôi, trông cô cũng có chút sinh khí, Dick mới dẫn cô xuống nhà.

Trên bàn bày đầy những món ngon, vậy mà ông già ngồi bên cạnh lại chẳng hề đoái hoài, mặc cho đám người hầu bên cạnh cầu xin thế nào thì cũng không chịu ăn.

Gã Dick con tóm lấy Lê Diệp, nhỏ giọng cảnh cáo, “Mày ra đỡ cho ông ta ăn, nóng thì thổi cho nguội, nhớ, là đừng có giờ trò, nếu muốn sống thì ngoan ngoãn nghe lời cho tao.” Nói xong, hắn dùng sức đẩy Lê Diệp qua. Hắn nhìn bố hắn, “Bố, con đưa cô ta đến ăn cơm với bố.”

Lão Dick liếc mắt nhìn Lê Diệp, có vẻ vô cùng tức giận, “Nó thì được cái gì! Tao không muốn nhìn thấy con bé này! Toàn là lũ phản bội! Giết nó cho tao!”

Gã Dick con liền ra đỡ, “Không đâu, nó không dám phản bội bố đâu, lượng thuốc trong người nó còn nhiều hơn cả của con Tồ, ngày nào nó cũng phải tiêm thuốc mới cầm cự được.”

Lão Dick nhìn Lê Diệp, chẳng tỏ ra hứng thú gì. Trong mắt người phương Tây, phụ nữ phương Đông không khác nhau là mấy. Thằng con ông ta cảm thấy Lê Diệp và Lê Thiên Tồ rất giống nhau, có khác thì cũng không đáng kể. Nhưng ông ta lại không cảm thấy thế. Ông ta ở cùng Lê Thiên Tồ đã lâu, rất rõ ràng đáng vẻ của cô ta, giữa cô ta và Lê Diệp, chắc chắn là không giống.

Gã Dick con ấn Lê Diệp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh rồi nhìn bố hắn, “Thì cứ để nó ở cạnh bố vài ngày đi, nếu bố vẫn không thích nó thì giết sau cũng đâu có muộn.”

Lão Dick vẫn không hứng thú, vẫn rầu rĩ chán nản. Tuy rằng Lê Thiên Tồ phản bội ông ta, nhưng chung quy vẫn có cảm tình, cô ta chết, xác thịt nguội lạnh, rồi cả sự phản bội của cô ta, cũng đều khiến ông ta không vui.

Gã Dick con liếc mắt với Lê Diệp, “Chăm sóc ông ta cho hắn vui.”

Lúc vừa bước xuống tầng một, Lê Diệp đã kịp quan sát nơi này. Đền bên ngoài không nhiều, có lẽ cũng là vì không muốn để khung cảnh bị phô bày ra. Ở cửa có người đứng gác, chắc chắn phía bên ngoài còn có nhiều người hơn, cô chỉ cần hơi có chút động tĩnh là lập tức sẽ có kẻ nổ súng bắn chết.

Lê Diệp vô cùng sốt ruột. Cô không biết mình đã bị đưa đến đây bao lâu rồi, nhưng cô cảm giác, hình như mình đã ngủ rất lâu rồi. Có điều, bất kể là bao nhiêu ngày rồi, cái chính là, cô bị đưa đến đây, Doãn Chính Đặc có biết không? Không biết tình hình hiện tại của anh như thế nào? Hôm đó anh bị thương, không biết có nghiêm trọng không? Cả hai đứa con nữa, Đô Đô còn đang bú mẹ, mấy ngày qua con bé ăn uống thế nào?...

Càng nghĩ càng sốt ruột, bàn tay cô cũng mất tự chủ, cái thìa mức súp run lên, rớt hết ra ngoài.

Gã Dick con đứng cạnh bực bội, bước hai bước đến giờ tay định cho cô một cái tát. Lão Dick vốn đang rầu rĩ, nhưng nhìn thấy vậy thì lại đột nhiên lên tiếng ngăn lại, “Dừng tay.”

Gã Dick con thoáng liếc mắt, hắn không dám ra tay nữa nhưng vẫn dứ dứ cảnh cáo, “Còn thế nữa, tao chặt cụt tay mày!”

Lê Diệp mức nửa bát súp, thổi nguội rồi dứt cho lão Dick bỏ.

Ông ta đã già, bệnh lâu ngày khó khỏi, Lê Diệp nhìn ông ta mà như đang nhìn một người không còn mấy thời gian nữa.

Gã Dick con thấy bố có vẻ bắt đầu chịu Lê Diệp nên nói, “Con bé này là chị em với con Tổ đấy.”

Lão Dick nghe thấy vậy liền nhủ mày. Như vậy thì có một nửa tốt và một nửa xấu, cô có thể bù vào chỗ trống trong lòng ông ta, nhưng nếu cô giống Lê Thiên Tổ thì sẽ lại là một kẻ phản bội đáng hận, vậy thì hẳn cô đứng trước mặt, ông ta sẽ lại nhớ đến sự việc đó. Vung tay lên, ông ta dùng ngón tay gọt hết đồ ăn trên bàn, “Bảo nó cút ngay! Tao muốn giết nó, giết chết nó!”

Cả người Lê Diệp dính đầy súp. Lão Dick kích động là y như rằng đồ bệnh, người hầu trong nhà lại vội vàng ủa hết ra.

Bị nhốt trong căn phòng trên tầng, cô nghe thấy tiếng khóa cửa nên đành ngồi thụp xuống với cả người nhor nhóp. Cô thật sự không ngờ sẽ thành ra thế này, ngay cả việc mình đang ở đâu cô cũng không biết, cô không có cách nào liên lạc với Doãn Chính Đặc, cũng chẳng thể nào chạy trốn đi.

Chẳng lẽ sẽ chết ở trong này sao? Cô nhìn quanh một vòng, khắp nơi đều lưu lại dấu vết của Lê Thiên Tổ. Ảnh cô ta, quần áo của cô ta, chỉ nhìn sơ qua đã biết cuộc sống của cô ta xa xỉ đến mức nào. Nhưng Lê Diệp không muốn sống như vậy, đây không phải là nơi thuộc về cô, mà cô cũng không thể chịu được nó.

Thay quần áo xong, cô đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Cho dù không nhìn rõ được gì, nhưng cô vẫn không từ bỏ hy vọng có thể ra ngoài.

Đứng một lát, cô bỗng cảm thấy cả người đau nhức. Cô vịn vào bệ cửa sổ, chỉ trong nháy mắt, hai chân đã mềm nhũn ra. Trượt ngã xuống đất, cô cảm thấy cả người bắt đầu nhức nhối như có lửa thiêu đốt bên trong. Cô co người lại, lại cảm thấy đầu óc như đang dần mất đi ý thức, như có chiếc roi quật mạnh vào người, cho dù chẳng có lấy một vết xước, nhưng cô vẫn đau buốt như trầy da tróc thịt. Cảm cực nửa tiếng, cô đã bị tra tấn đến mức mặt mũi trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ướt đầu, cả người như vừa bị nhấc ra khỏi nước. Cô bắt đầu ý thức được rằng mình trúng phải thứ chất độc đáng sợ đến mức nào, sẽ không chết ngay, nhưng mỗi phút qua đi đều khiến người ta thà chết còn sung sướng hơn.

Cửa bị mở ra, người ở bên ngoài thông thả bước vào, hờ hững nhìn cô nằm co quắp run rẩy dưới đất.

Gã Dick con đi đến cạnh cô, từ từ cúi xuống nhìn cô. Trong mắt hắn, Lê Diệp và Lê Thiên Tổ chẳng khác gì nhau, hắn ghét Lê Thiên Tổ nên đương nhiên không có chút hảo cảm nào với người phụ nữ này. Thấy cô khổ sở như vậy mà hắn chỉ lạnh lùng đứng nhìn, thậm chí ánh mắt còn mang theo vẻ trào phúng.

“Thế nào, cảm giác khó quên chứ?”, Dick chắc lưỡi hai tiếng, “Thật đáng thương, người từng được thử loại độc này đều rã rập nghe lời, tại vì chẳng ai muốn thử lại cái cảm giác phát độc này một lần nữa.”

Lê Diệp chẳng còn nói nổi, ý thức duy nhất còn sót lại của cô là phải không chế mình, không được cắn lưỡi, nếu vậy, mạng cô khó mà giữ nổi.

Thấy cô bắt đầu mất ý thức, Dick mới đứng dậy, đeo một đôi găng tay trắng, rồi lấy ra một cái hộp. Lê Diệp cảm thấy trên da mình đau buốt, lạnh lạnh, một lát sau, nỗi đau đớn trong cơ thể cô đã giảm đi rất nhiều.

Cất hết dụng cụ đi, Dick nhìn cô, “Tao tiêm cho mày thuốc giải rồi, hôm nay mày có thể tạm thời bình an vô sự... Ngày mai thì không chắc đâu nhé. Tốt nhất là mày nên nghe cho kĩ những lời tao sắp nói đây.”

Hắn nhìn Lê Diệp, sợ cô không rành tiếng Anh lắm nên cố gắng dùng những ngữ pháp đơn giản nhất, “Tao muốn mày, từ chỗ bố tao, lấy được con dấu thủ lĩnh của gia tộc tao.”

Hai bố con hắn bắt đồng đã lâu, Lê Thiên Tổ chẳng qua chỉ là một ngọn lửa mới. Hiện tại lão Dick đã lâm bệnh nặng, lại giữ mãi không chịu nhả ra con dấu quyền lực của gia tộc, gã con không lấy được nó nên chẳng thể đường hoàng lên làm thủ lĩnh, mà lão bố thì cũng có thể tiêu diệt hắn bất cứ lúc nào.

Cho dù là bố con, vậy mà chẳng thể hoàn toàn tin nhiệm đối phương.

Thấy Lê Diệp vẫn không có phản ứng lại, Dick cảm thấy phát phiền, hắn rót một cốc nước rồi hắt vào mặt cô, “Tao cho mày nửa tháng, nếu mày làm được, tao sẽ cho mày thuốc giải và thả mày đi, nếu không được, tao sẽ giết chết mày, mày đừng hòng quay về được.” Đặt cái cốc xuống, hắn nheo đôi mắt lạnh lùng lại, “Tốt nhất là mày hiểu được ý tao, đồ ngu!”. Thấy cô vẫn u mê như cũ, Dick chửi tục một câu. Lê Thiên Tổ tiêm quá nhiều thuốc độc cho cô, không biết liệu có phá hỏng cả đầu óc không nữa. Chẳng muốn gây sức ép một trận mà lại thành công đã trảng, Dick vừa chửi vừa tiêm thêm cho cô một mũi nữa.

Lúc này Lê Diệp mới định thần lại được. Dick kéo cô quăng lên giường. Chỉ mong con bé này thông minh một chút, lấy được con dấu rồi, hắn mới có thể hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Tìm kiếm cơ hội

Nhà họ Doãn.

Doãn Chính Đặc về thì hai đứa bé mới ngoan trở lại. Hi Hi quấy trước, Đô Đô thấy anh trai khóc nên cũng khóc theo, ai dỗ cũng không được, vậy nên người làm mới đành gọi điện thoại báo Doãn Chính Đặc về. Anh vội vàng về nhà, cùng với cả sự mệt mỏi. Hi Hi vừa thấy bố đã nũng nịu ôm chặt lấy cổ anh không buông, như thể chỉ hơi lỏng tay là anh sẽ biến mất như mẹ nó vậy.

Trước kia Lê Diệp còn ở nhà, Hi Hi chưa từng quần quýt lấy anh như vậy. Doãn Chính Đặc ôm con, thằng bé cũng ôm chặt lấy anh. Trong lòng anh xót xa, nếu Lê Diệp quay lại, bắt anh không được hưởng sự đãi ngộ như thế này cũng được.

Hi Hi chùi nước mắt vào quần áo anh, méo máo hỏi, “Bố, mẹ đi đâu rồi, sao mẹ không về?...”

Xoa đầu thằng bé, rồi Doãn Chính Đặc lại nắm lấy bàn tay nó, “Chẳng phải Hi Hi vẫn nói muốn có một tuần lộc Noel à, mẹ đang đi tìm, đến mùa đông là mẹ sẽ về thôi.”

“Con không cần tuần lộc, con muốn mẹ cơ.”, Hi Hi lại bắt đầu nức nở, xa mẹ một ngày đã không chịu nổi, huống chi đã hơn một tuần rồi.

“Mẹ tìm được tuần lộc sẽ về, Hi Hi cứ đợi đi, đến lúc đấy là con có thể chơi với tuần lộc rồi.”. Doãn Chính Đặc dỗ dành thằng bé thế, nhưng anh cũng muốn tin rằng, cô đang ở nơi nào đó, rồi một ngày kia sẽ về, chứ đừng bật vô âm tín.

“Bao giờ ạ?...”, Hi Hi than thở, “Con không cần tuần lộc cũng được...”

Nhìn bộ dạng méo máo của thằng bé, Doãn Chính Đặc đau lòng hơn ai hết. Anh cúi đầu hôn nó, “Lúc tuyết rơi là được, cũng sắp rồi mà, Hi Hi, con là anh trai, phải chăm sóc em, lúc em khóc là con phải dỗ em đấy nhé.”

Hi Hi gật đầu, nhưng lại khóc tiếp, “Nhưng mà con nhớ mẹ!”

Bộ dạng của nó thật buồn cười, nhưng chẳng ai cười nổi.

Dỗ mãi một lúc Hi Hi mới chịu yên. Nó tin mẹ đang đi tìm quà cho nó, sẽ nhanh chóng quay lại, còn có bố nên nó cũng tạm quên đi nỗi buồn, cùng bố ra đồ em gái.

Đô Đô chưa biết nói, cũng không thể hiểu ý của người lớn, lần đầu tiên xa mẹ từ lúc sinh ra đến giờ, thấy Doãn Chính Đặc và Hi Hi, con bé mới có vẻ thấy an toàn.

Dỗ được đứa anh lại đến đứa em, cho nó uống sữa rồi còn thay tã lót cho nó, Doãn Chính Đặc đều làm rất thuần thục. Đến lúc lo cho cả hai đứa xong thì anh cũng mệt mỏi nằm lăn ra bên cạnh ngủ thiếp đi.

Thấy anh như vậy, Trần Oanh vô cùng đau lòng. Tự dưng lại xảy ra chuyện như thế này, quả thật không ai có thể chấp nhận nổi. Hai đứa bé còn quá nhỏ, nếu Lê Diệp thật sự không về nữa thì sau này phải làm sao đây? Bà đắp chăn cho Doãn Chính Đặc. Mấy ngày nay anh đều chạy đôn đáo ở bên ngoài, nhìn bộ dạng tiêu tụy là biết chẳng ngày nào được ăn ngon ngủ yên. Trước đây trông anh còn có da thịt, chứ giờ gầy đi rất nhiều. Trần Oanh thầm oán trách Lê Diệp, nếu không phải là cô, Doãn Chính Đặc đã chẳng phải chịu nhiều chuyện đến vậy. Nhưng có lẽ đây là chuyện không thể thay đổi được, kiếp nạn trong đời, anh nhất định phải vượt qua.

Chộp mất được một lát Doãn Chính Đặc đã tỉnh, anh xốc chân ra rồi định đi.

Trần Oanh gọi anh lại, “Sao con không nghỉ ngơi đi, mệt thành ra như thế, hai đứa bé tính thế nào? Trong nhà chỉ còn có con làm trụ cột, con có nghĩ cho hai thân già với hai đứa bé thì phải tự biết giữ sức khỏe chứ.”

Doãn Chính Đặc ngủ không sâu giấc, chỉ bằng ra ngoài nghỉ cách. Anh tưởng tượng Lê Diệp ở ngoài phải chịu khổ thế nào, mà anh lại ở nhà ăn ngon ngủ yên, trong lòng tràn đầy cảm giác áy náy.

“A Đặc.”, Trần Oanh khuyên anh, “Con muốn tìm đến khi nào? Nếu thật sự không có kết quả, con cũng phải chấp nhận sự thật, đừng chà đạp bản thân, hai đứa bé không thể mất cả con được.”

Doãn Chính Đặc không nghĩ tới chuyện sẽ tìm đến khi nào, bởi vì ngày nào Lê Diệp chưa về thì anh sẽ không dừng lại. Về phần anh có suy sụp hay không thì anh không thể không chế được, anh có bao nhiêu sức thì sẽ dồn bấy nhiêu sức, chỉ cần còn một hơi thở thì anh sẽ vẫn tìm Lê Diệp, cho dù có chết vì mệt thì cũng phải chết trên đường tìm cô. Với hai đứa con, anh đã để lại cho chúng đủ rồi, chúng có cơm ăn áo mặc, sau này, anh cũng có thể yên tâm. Về chuyện sẽ thành người như thế nào, chỉ đành xem bản chất của chúng mà thôi.

Nhìn thấy bộ dạng cương quyết đó của anh, Trần Oanh cũng chẳng biết có thể khuyên thế nào được nữa. Anh đã quyết định đánh cược với số phận rồi, nếu Lê Diệp thật sự không còn, anh cũng sẽ đi theo, hai đứa nhỏ đã chẳng thể níu chân anh được nữa.

Cơm cũng không ăn, anh vội vàng rời đi. Trần Oanh bất đắc dĩ thở dài, đành phải quay vào trông hai đứa nhỏ tội nghiệp.

Ông trời làm ơn đừng tàn nhẫn như vậy nữa, nhà họ Doãn đã trải qua quá nhiều chuyện rồi, chỉ mong đến một ngày may mà tan bay mà thôi.

***

Vườn hoa.

Dick vừa ăn cơm xong liền được đưa ra ngoài phơi nắng. Lê Diệp đứng bên cạnh, tầm mắt luôn luôn thăm dò khuôn viên xung quanh...

Mấy ngày nay cô vẫn chăm sóc lão Dick bố. Lúc đầu, ông ta thật sự rất ghét cô, lúc nào cũng nổi giận, nhưng vì sức khỏe không tốt nên ông ta chẳng dùng được bao nhiêu sức lực. Cũng bởi vì đã chấp nhận được chuyện Lê Thiên Tổ chết rồi, nên đối với Lê Diệp, tuy rằng ông ta không thích, nhưng cũng không quá ghét cô.

Gã Dick con bắt cô dò hỏi tung tích con dâu, nhưng bây giờ cô vẫn chưa lấy được lòng tin của lão Dick, tùy tiện tìm hiểu, chỉ e là sẽ chết tức tưởi.

Đẩy Dick ra phơi nắng, cô mới thấy rõ nơi này...

Mà cũng bởi vậy nên cô mới tuyệt vọng. Nơi này tường rào kiên cố hơn bình thường, khắp nơi đều có người canh giữ, nhất cử nhất động của cô đều có người theo dõi, cho dù là đi vệ sinh thì cũng có người đứng ngoài cửa đợi cô. Đừng nói là chạy trốn qua cổng chính, cho dù có đào hầm xuyên qua tường cũng không thể. Cô độc nơi đất khách, tình hình cụ thể lại không rõ ràng, càng nghĩ cô càng bất an.

Đã nhiều ngày trôi qua, nhất định là Doãn Chính Đặc rất sốt ruột. Có khi nào anh nghĩ cô đã chết rồi không?...

Nhớ đến tình hình hôm đó, trong lòng cô lại như có lửa đốt. Cô lo cho anh, cũng lo cho hai đứa nhỏ. Cô liếc nhìn những người ở bên cạnh Dick. Hiện giờ chỉ có ông ta mới có thể giúp cô, muốn quay về, chỉ có thể tìm cách từ chỗ ông ta.

Gió nổi lên, Lê Diệp bước tới, cảm tấm chăn mỏng đắp lên tay Dick. Ông ta đang thiêu thiêu ngủ, bỗng nhiên mở mắt ra, dờ dẩn mắng cô, “Ai bảo cô đắp! Vứt đi!”

“Ông cứ thế sẽ cảm lạnh đấy.”, Lê Diệp vẫn giữ ý kiến của mình.

“Cô là cái thá gì, ai cho cô nói!”, Lão Dick dùng dùng tóm cái chăn ném vào mặt Lê Diệp.

Yên lặng nhất lên, Lê Diệp phui phui cái chăn. Cô nhìn Dick, thật sự không thể hiểu nổi, tại sao lại có chuyện cô bị đưa đến đây chăm sóc cho một người xa lạ chưa từng gặp mặt.

Vừa nhìn cô, ông ta lại nghĩ đến Lê Thiên Tổ. Đối xử với người đàn bà đó như vậy, nhưng lại nhận về sự phản bội và dối trá. Ông ta giận dữ đập vỡ tách trà ở bên cạnh, “Một lũ chết tiệt!”

Lê Diệp thấy ông ta tức giận thì liền khuyên, “Sức khỏe của ông là quan trọng, tức giận không đáng, giữ gìn sức khỏe đáng hơn.”

Dick lập tức quát cô, “Cắt ngay cái vớ vẩn của cô đi, tôi sẽ giết cô, đừng nghĩ là tôi không biết cô đang định làm gì!”

Lê Diệp không hề cảm thấy ông già này khó đối phó, kẻ khó đối phó chính là con trai ông ta. Hắn giờ trăm phương ngàn kế, ngay đến bố đẻ mà còn giờ trò, thủ đoạn thâm hiểm, thật sự khiến cô sợ hãi.

Giờ cơm tối, vì tâm trạng không tốt nên lão Dick không chịu ăn. Về đến nhà, nghe được chuyện đó, gã Dick con lập tức nhốt Lê Diệp vào phòng tối như để trừng phạt, không cho uống nước, không cho ăn cơm, còn dặn thuộc hạ mai mới được thả cô ra.

Ở đây đừng mong nhận được sự đối xử có tình người, Lê Diệp cũng cố không nghĩ về chuyện đó. Không lúc nào cô thôi tìm cơ hội trốn thoát, nếu không trốn được thì cũng phải liên lạc được với Doãn Chính Đặc, để báo cho anh rằng cô còn sống, nếu cô phải chết, cô cũng muốn biết anh được bình an vô sự, nói một câu tạm biệt thôi là cô đã mừng rồi.

Cơ hội đến khá nhanh. Lê Diệp bị nhốt chưa đến một ngày, thì nửa đêm đã có người vội vàng chạy đến.

Là người hầu hạ bên cạnh lão Dick, người đó lôi cô ra ngoài, dáng vẻ thật sự rất gấp gáp. Lê Diệp bị kéo lên ô tô, rồi cả đoàn người cùng cấp tốc đi chuyển.

Ra khỏi tòa nhà rộng lớn, trong lòng Lê Diệp vô cùng căng thẳng. Có thể nhìn thấy nhiều người tự do ở ngoài này, nhất thời khiến cô ngập tràn hy vọng.

Có điều, bên cạnh quá nhiều người, dọc đường đi cô không dám có ý định gì, chỉ chú ý nhớ đường. Chẳng bao lâu sau, họ tới một bệnh viện.

Lê Diệp bị kéo xuống, đi thẳng đến phòng bệnh.

Ở nơi người đến kẻ đi như thế này, có lẽ sẽ rất dễ để tìm cơ hội, vậy nên tim cô cứ đập thình thịch không thôi.

Vào phòng bệnh, cô nhìn thấy lão Dick đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, miệng đeo ống thở. Gã Dick con đứng bên cạnh, hẩn quay đầu nhìn Lê Diệp, rồi nheo mắt một cách âm hiểm, “Lại đây chăm sóc ông ấy!”

Lê Diệp bước từng bước đến. Lúc cô đứng kế bên hắn, hắn liền thấp giọng cảnh cáo, “Tận dụng thời gian, nếu ông ta chết mà mày vẫn chưa hỏi ra

được, mày xác định chôn cùng ông ta đi.”

Lê Diệp đến sát giường bệnh. Trong phòng chỉ còn lại mấy người giúp việc, còn những tay vệ sĩ khác đều đã đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Em yêu anh

Trong phòng bệnh, Lê Diệp ngồi trông lão Dick, ông ta đã tỉnh nhưng vẫn nằm bất động.

Mấy ngày vừa rồi ông ta chẳng ăn mấy. Lê Diệp nhìn mấy người hầu ngồi bên cạnh, họ chỉ ngồi đó chứ không có ai quan tâm đến ông ta, trong lòng cô cũng thầm đồng cảm với họ. Cô rót cho ông ta cốc nước, ông ta không uống, hỏi ông ta có đói không, ông ta cũng chẳng trả lời.

Một lát sau ông ta thiếp đi, Lê Diệp bèn ra hỏi một cô giúp việc có vẻ lớn tuổi nhất xem lão Dick thích ăn gì nhất, cô ấy nghĩ ngợi một lát rồi bảo, trước đây Lê Thiên Tổ hay mua cho ông ta ăn loại bánh kếp của một cửa hàng nào đó.

Cô đứng dậy đi ra cửa. Mấy tên vệ sĩ canh cửa lập tức bậm chọn nhìn cô. Cô chẳng muốn làm căng, vì cô có muốn đi mua thì họ cũng không chịu, vậy nên cô nói ra yêu cầu với bọn họ. Một gã trong số đó đi báo với Dick, vì hắn đang muốn cô lấy được sự tin nhiệm của lão boss nên hắn cho phép làm như vậy.

Một lát sau, đĩa bánh kếp thơm lừng được bung đến. Lê Diệp đặt đĩa bánh ngay cạnh giường, lão Dick vừa ngửi thấy mùi quen thuộc thì liền mở mắt. Khoảnh khắc đó, Lê Diệp thấy ánh mắt ông ta sáng hẳn lên.

Lê Diệp đỡ ông ta ngồi dậy, ông ta tự tay cầm một chiếc, rồi cắn một miếng, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Ăn liền vài miếng nữa, rồi ông ta mới ngẩng đầu nhìn Lê Diệp, như thể để xác nhận rốt cuộc cô là ai vậy. Ăn xong, ông ta nằm xuống, vẻ mặt lại lạnh lùng pha lẫn vô vọng.

Lê Diệp ngồi bên cạnh ông ta. Cô đưa mắt nhìn chiếc điện thoại trên bàn và tờ giấy dán ở ngay trên tường. Trên trang giấy có những lưu ý về tình trạng bệnh nhân, có cả tên bệnh viện nữa, cô lập tức thâm ghi nhớ. Có điều, cô không thể xác định mình đang ở nơi nào, cô chỉ biết ở bệnh viện để tìm được cơ hội hơn ở căn nhà kia, mà lão Dick có lẽ sẽ không ở đây lâu, cô nhất định phải tìm được cơ hội ấy.

Đến chiều, lão Dick phải đi làm các kiểm tra, Lê Diệp chủ động đi cùng ông ta. Bác sĩ đang chờ, nhìn thấy họ đến thì liền ra đón.

Mấy tên vệ sĩ qua nâng lão Dick dậy, bên cạnh Lê Diệp lập tức trống không. Tim cô đập thình thịch, cô nhẹ nhàng lùi lại rồi đẩy cửa chạy ra ngoài.

Trong người không có tiền, Lê Diệp bèn chạy thẳng đến quầy lễ tân. Mượn được điện thoại, cô run rẩy bấm dãy số đã thuộc lòng.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, nghe thấy giọng nói khàn khàn ấy, Lê Diệp chỉ trực òa khóc, cô kích động nói, “Chính Đặc, là em đây, em còn sống!”

Doãn Chính Đặc tưởng như mình đang nằm mơ. Đạo này anh không được nghỉ ngơi tốt, tinh thần không được tỉnh táo là mấy, đã nhiều lần nằm mơ thấy cảnh này, vậy nên giờ nghe thấy thế, anh vẫn tưởng đó lại là ảo giác của mình.

Cô không dám dài dòng, “Hiện tại em tạm thời không sao cả, em sẽ tìm cơ hội quay về, anh chăm sóc các con nhé, còn nữa, anh cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy.”

Anh lập tức tỉnh táo lại, vội vàng hỏi, “Em đang ở đâu? Là ai đưa em đi?”

“Em...”, đột nhiên Lê Diệp lại do dự. Nói cho anh biết tình hình ở đây, nếu anh tìm đến có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, thế nên cô chỉ nói, “Giờ em không sao, anh đừng lo lắng, đợi em tìm được cơ hội quay về rồi em sẽ kể hết cho anh nghe!”

Phía sau truyền đến tiếng ồn ào, cô phải dập máy ngay, nhưng trong phút ấy, trong lòng cô tràn đầy cảm giác luyến tiếc. Một sợi dây điện thoại kết nối hai con người cách xa nhau hàng vạn dặm, cô không nắm chắc cơ hội bỏ trốn, có lẽ, đây là cuộc nói chuyện sau cuối của họ, mạng sống này của cô, có thể mất đi bất cứ lúc nào.

“Anh phải nhớ, bất kể thế nào thì cũng phải sống thật tốt.”, Lê Diệp nắm chặt ống nghe như thể đang nắm lấy bàn tay ấm áp của anh, lòng cô đầy những nỗi vướng bận không buông bỏ được.

“Em đang ở đâu? Nói cho anh biết, anh sẽ đến ngay lập tức!”, anh không muốn nghe lời dăn dò kiểu này, sống tốt, điều kiện tiên quyết phải là không được để anh một mình lẻ loi hiu quạnh.

“Em...”, giữa nỗi buồn, cô chỉ còn lại có vài giây để nói chuyện với anh, chẳng suy nghĩ nhiều, cô nói, “Em yêu anh...”

Dập điện thoại xuống, cô quay đầu chạy trở về lối cũ.

Lấy được chiếc áo khoác của lão Dick từ phòng bệnh, cô vội vàng chạy sang phòng khám. Máy tên vệ sĩ nhìn thấy cô quay lại thì liền ra mắng cho một trận, nhưng thấy cô không có hành động gì khác thường nên cũng thôi, quay vào đề ý lão Dick tiếp.

Cầm áo khoác, Lê Diệp đứng gọn ở một bên. Lão Dick làm xong hết các khâu kiểm tra, bác sĩ nói ông ta có thể về nhà nghỉ ngơi, xong xuôi cả đám người thu dọn đồ đạc rồi xuất viện ngay lập tức.

Trên đường trở về, cô cứ bồn chồn lo lắng. Doãn Chính Đặc tuyệt đối đừng can dự vào chuyện này, mạng cô tám chín phần không giữ được rồi, hai đứa con chỉ còn biết trông vào anh, nếu anh cũng có mệnh hệ gì thì cô không thể chịu nổi kết cục đó. Bỗng nhiên, cô lại hơi hối hận vì cú điện thoại kia, đến cả câu kia mà cô cũng nói ra rồi...

Trở lại cái nơi như ngục giam, Lê Diệp đưa lão Dick về phòng. Bên ngoài vẫn canh gác đề phòng cẩn thận như cũ, dường như ở nơi này không thể có chút sơ suất gì.

Lão Dick nằm xuống nghỉ, Lê Diệp thì đi đến bên cửa sổ. Bên ngoài là bầu trời đêm bao la, nhưng bị vây trong tầng tầng tường bao cao lớn, cô không thể thoát ra được.

“Cô muốn rời khỏi đây?”

Lê Diệp quay đầu, ngạc nhiên nhìn lão Dick đột nhiên lại nói chuyện với mình.

“Trong người cô có độc, nếu ra ngoài, cô chẳng sống được bao lâu nữa đâu.”, ánh mắt ông ta vô cùng lạnh lùng.

Lê Diệp biết điều này. Nếu không phải hằng ngày được tiêm một liều thuốc giải thì cô đã phải nếm lại mùi vị đau đớn lần trước rồi. Bọn họ muốn hạn chế sự tự do của người khác nên mới dùng tới cách này, cho dù có bất được cơ hội bỏ chạy, thì cũng chẳng hoàn toàn được giải thoát.

“Nếu cô vẫn muốn đi, tôi có thể giúp cô.”, đột nhiên lão Dick nói.

Lê Diệp kinh ngạc nhìn ông ta, ông ta lại nói, “Cô dẫn tôi đi cùng.”

Lê Diệp không hiểu dụng ý của ông ta, là đang thăm dò, hay là thật sự có suy nghĩ như vậy?

“Nhưng mà cô phải suy nghĩ cho kỹ, thuốc giải trong tay con trai tôi, nếu cô đi thì phải chấp nhận hậu quả, hoặc là, nếu cô muốn ở lại đây thì coi như vừa rồi tôi chưa nói gì.”

“Tôi muốn đi, tôi muốn đi khỏi nơi này.”, không hề do dự, Lê Diệp thà chết ở ngoài chứ không muốn ở lại đây.

Lão Dick không nói gì thêm, chỉ nằm yên đó rồi nhắm mắt ngủ.

***

Về đến nhà, lấy ngay giấy tờ quan trọng, Doãn Chính Đặc muốn phóng thẳng ra sân bay.

Lê Diệp gọi điện về, anh cực kỳ phấn chấn. Cô còn sống, nghe ra thì có vẻ là đang trong tình cảnh không thể thoát ra được, nhưng cô vẫn còn sống, vậy là đủ rồi. Anh gọi lại số vừa gọi đến, đầu bên kia là một bệnh viện. Biết được địa chỉ cụ thể, lòng anh nhẹ nhõm hẳn, xác định được cô đang ở đâu là có phương hướng rồi.

Trước khi đi, anh ra với hai đứa con. Đạo gần đây chẳng riêng gì người lớn chịu khổ, ngay cả hai đứa nhỏ cũng gầy đi không ít. Anh ngồi chơi với Hi Hi một lát, rồi lại dứt cho Đồ Đồ hết cốc sữa bột. Anh cũng không biết chuyến này đi sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng anh không do dự, anh không thể tiếp tục ở đây chờ đợi nữa.

Trần Oanh biết anh phải đi, anh chưa nói là muốn làm gì nhưng bà cũng có thể đoán ra là liên quan đến Lê Diệp.

Anh ôm con bé vào lòng và dặn, “Nếu con không về, mẹ thay con chăm sóc hai đứa nhỏ, mẹ với ông nội cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy.”

Dặn dò như sắp ly biệt vậy. Trần Oanh đầu gối đỡ anh đi như vậy, bà kéo anh lại, “A Đặc, hay con cho người qua đó xem trước đã, còn chưa chắc chắn thì đừng tự đi. Mẹ với ông nội đều lớn tuổi rồi, còn có thể chăm sóc hai đứa nó được bao lâu nữa? Con là bố chúng nó, con không thể bỏ chúng lại được!”

Véo khê khuôn mặt Hi Hi, anh không muốn bỏ lại hai đứa, nhưng thật sự không có sự lựa chọn nào khác.

Hi Hi cầm món đồ chơi đưa cho Doãn Chính Đặc, “Bố, bố đi đâu đấy?”

“Bố đi đón mẹ về.”, anh hôn khẽ vào tai nó, thằng bé lập tức hớn hờ, lại còn lấy giày cho anh, “Bố, bố đi nhanh đi!”

Anh cười cười, mong là hai người có thể cùng nhau về, nếu không thể, anh sẽ ở lại bên đó cùng cô.

Ra khỏi nhà, anh đi thẳng tới sân bay. Cô chưa từng biểu lộ tình cảm với anh, trước đây là ghét anh, bài xích anh, đến sau này, vì đủ loại lý do nên cô đã dần tiếp nhận anh, chỉ có điều, tình cảm của cô đối với anh chưa hề quá rõ ràng. Vậy mà trong cuộc điện thoại kia, vì ôm tâm lý không thể trở về, cô đã nói với anh một câu đó.

Anh tin đó là lời thật lòng, là lời cô muốn nói nhất trong thời khắc ấy.

Không có gì thỏa mãn hơn một Lê Diệp như thế, trong lòng họ có nhau, vậy nên, bằng bất cứ giá nào cũng phải đến bên cạnh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: Chạy trốn

Sau bữa tối, Lê Diệp đưa lão Dick về phòng.

Dạo gần đây ông ta ăn uống rất ít, tinh thần cũng không tốt. Gã Dick con thì cứ thúc giục Lê Diệp, chính hắn cũng có thể thấy được, thời gian của bố hắn e là không còn nhiều.

Lê Diệp lo liệu chu toàn cho ông ta, cũng coi như tận tâm tận lực, cho dù bị bắt thì cô cũng không thể trút giận lên một ông già đau yếu được.

Lão Dick nằm yên, nhìn cô rồi nói với vẻ mặt không chút thay đổi, “Nửa đêm nay, tôi muốn rời khỏi chỗ này.”

Lê Diệp kinh ngạc, cổ họng thấp giọng nói, “Chỗ này canh phòng nghiêm ngặt, đi thế nào được?”

“Tôi tự có cách.”, lão Dick nhắm mắt lại, “Cô muốn đi thì qua đây sớm một chút, còn nếu muốn mật báo thì một lúc nữa là được rồi.”

Lê Diệp biết lão Dick không yên tâm về mình, ông ta biết thẳng con gái cô vào là có ý gì, chỉ là không vạch trần mà thôi. Có điều, ông ta lo lắng vậy lại thành ra dư thừa, Lê Diệp muốn rời khỏi đây hơn bất cứ ai, cô cầu còn chẳng được một cơ hội tự do, sao có thể chạy đi mật báo được.

Lão Dick mở mắt nhìn cô, “Suy nghĩ cho kỹ, không có thuốc giải, cô chẳng sống được bao lâu nữa đâu. Hơn nữa, cô có thể bị nó bắt về bất cứ lúc nào, đến lúc đấy, chuyện cô phải chết là không cần nghi ngờ nữa rồi.”

Lê Diệp không cần suy nghĩ, “Nếu có chết, tôi cũng phải chết ở ngoài.”

Lão Dick không nói gì nữa, nghiêng đầu nghỉ ngơi.

Lê Diệp đẩy cửa đi ra, quay về phòng ngủ.

Đi cả đêm, thể lực phải thật tốt thì mới trụ được, cô cũng phải về nghỉ ngơi một lát.

Cô nằm trên chiếc giường lớn. Khắp nơi đều có dấu vết của Lê Thiên Tổ, mới đầu Lê Diệp còn cảm thấy lạnh lạnh, nhưng lâu dần cũng thấy quen. Cô chưa từng làm chuyện sai trái, cũng không có lỗi với ai, ngủ ở đây chẳng cần phải sợ hãi, cũng chẳng dư tâm sức mà suy nghĩ lan man.

Cô không có thuốc giải, đây quả thật là một vấn đề lớn, nhưng nếu ở lại, tỷ lệ cô được giải độc và bình an rời khỏi đây không hề cao. Lấy được con dấu là chuyện quá khó, gã Dick con lại chẳng phải kẻ lương thiện gì, chỉ e là cho dù cô lấy được con dấu thì cũng vẫn bị diệt khẩu, đến khi đó, cô hối hận cũng muộn rồi.

Quyết định ra được ngoài kia đã rồi tính tiếp, cô đặt đồng hồ báo thức, ép mình ngừng suy nghĩ, nhắm mắt ngủ.

Mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, rồi nằm mơ đủ thứ lung tung. Cô đã đi khá lâu rồi, cô rất nhớ hai đứa con, trong mơ, hai đứa nhỏ nằm trên khuỷu tay cô không nhẽo, khiến cô chẳng nổi tinh dậy khỏi giấc mộng đẹp này.

Đồng hồ báo thức đổ chuông, cô ngồi bật dậy ngay tức khắc. Nhìn không gian trước mắt, cô tắt tiếng chuông rồi vội vàng xuống giường.

Nơi này quá lớn, điểm bất lợi nhất chính là không quen đường nên rất khó tìm chỗ cần đến, nhưng điểm lợi thế khoảng cách giữa các phòng rất xa, có tiếng động gì cũng không lo bị người khác phát hiện. Lúc này đã là nửa đêm, người giúp việc và đám vệ sĩ đều đã đi ngủ, chỉ còn lại mấy tên trông ở tầng ngoài.

Lê Diệp tìm đến phòng của lão Dick. Ông ta đã chuẩn bị xong xuôi, ngồi trên xe lăn, tay cầm quảỉ trượng.

Cô nhìn ông ta, “Chúng ta phải đi như thế nào?”

“Cô đẩy tôi sang phòng sách trước đã.”, mặt lão Dick không hề đổi sắc.

Lê Diệp đưa mắt nhìn ra bóng đêm bên ngoài, rồi nhanh nhẹn đến chỗ tủ quần áo, lấy một chiếc áo khoác dày khoác lên người ông ta, sau đó mới đẩy ông ta sang phòng sách.

Toàn bộ quá trình ấy, lão Dick đều vô cùng bình tĩnh, như thể hiện giờ đang làm một chuyện hết sức bình thường. Còn Lê Diệp thì không hề hững được như ông ta, từ lúc vừa mới ra khỏi phòng, tim cô đã rơi vào trạng thái đập thình thịch không dứt.

Vào đến phòng sách, Lê Diệp vội đóng cửa cẩn thận. Lão Dick ngồi trên xe lăn, giơ cây quai trường lên, ấn vào một bức tranh treo trên tường. Ở góc phải phía trên của bức tranh có một hình mặt trời, mà cây quai trường của ông ta đặt vào đúng chỗ đó.

Kệ sách trong phòng chậm chậm di chuyển, để lộ ra một con đường ở ngay phía sau. Lão Dick nhìn Lê Diệp vẫn còn đang kinh ngạc, “Đi thôi.”

Đẩy Dick đi vào, đóng giá sách lại như cũ, Lê Diệp giờ đèn pin, đi theo sự chỉ dẫn của ông ta.

Thật ra, người như ông ta vốn dĩ đều phải có sự chuẩn bị như thế này, kẻ thù nhiều, lúc nào cũng có thể chết.

Lê Diệp vừa đẩy ông ta đi, vừa dỏng tai lên nghe động tĩnh phía sau. Lão Dick thì lại có vẻ như nắm chắc mười phần, hiển nhiên là con đường bí mật này chỉ có ông ta biết, mà tới hôm nay mới dùng đến.

Con đường bí mật này đầy những góc ngách, nếu không có chỉ dẫn thì chẳng thể đi được. Bước chân vội vàng, cả người Lê Diệp ướt đầm mồ hôi. Đi một lúc lâu, cuối cùng lão Dick cũng bảo cô dừng lại, rồi chỉ vào một cánh cửa ở phía trước, “Đây nó ra.”

Lê Diệp nghe lời, đẩy cửa ra. Bên ngoài là um tùm cỏ dại, cô vén lớp cỏ rồi nhìn ra...

Đây là một rừng cây, cách đó không xa chính là con đường quốc lộ thẳng tắp. Tuy rằng không biết đây là đâu, nhưng cô có thể chắc chắn rằng nơi này cách rất xa ngôi nhà to lớn mà như cái tù kia rồi.

“Giờ chúng ta phải đi thế nào nữa?”, Lê Diệp nhìn ông ta.

Lão Dick nhìn đồng hồ, rồi cứ thế ngồi chờ.

Chỉ một lát sau, có một chiếc xe đỗ ngay ven đường, mấy người vừa xuống xe đi thẳng về phía này. Lê Diệp lập tức căng thẳng, còn đang nghĩ rằng gã Dick con đã phát hiện ra họ bỏ trốn rồi phái người ra đây.

Tuy nhiên, mấy người vừa đến có thái độ rất cung kính, họ nâng lão Dick đi về phía chiếc xe.

Lê Diệp cũng đi ra theo. Từ thái độ của mấy người đó thì có thể đoán ra, họ được lão Dick phái ra đây tiếp ứng.

Lão Dick chợt nhìn Lê Diệp. Vốn dĩ ông ta không định để ý đến cô, đưa cô ra ngoài đã là tận tâm giúp đỡ lắm rồi, nhưng nhìn chiếc áo khoác trên người, ông ta lại thay đổi ý định, gọi cô, “Lên đi.”

Lê Diệp lên xe. Chiếc xe lao vút đi.

Trên đường không thấy bóng người hay xe. Lê Diệp nhìn lão Dick, rồi lấy ra một cái túi nhỏ đưa cho ông ta, “Đây là thuốc ông hay uống, ông giữ lấy, phòng khi cần.”

Lão Dick nhìn cô, con bé này thật ra rất có tâm kế, biết phải lấy lòng ông ta mới có đường sống. Không muốn nợ nần ai, lão Dick cũng cho cô một lọ thuốc và chút tiền mặt, “Cô cầm lấy cái này, đủ cho cô dùng một tuần. Để giải được độc hoàn toàn thì phải tìm loại thuốc này liên tục trong bảy ngày, nhưng trong tay tôi chỉ có bấy nhiêu đây thôi, thế nên, hoặc là cô tự tìm cách nghiên cứu ra thành phần, hoặc là, làm hết những chuyện cô muốn làm, rồi yên phận chờ chết.”

Lê Diệp cất cái lọ thật kĩ. Vốn tưởng rằng còn chẳng có liều thuốc giải nào, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý đón nhận tất cả rồi, vậy mà lại có thuốc dùng đến hết tuần, vậy là đã may mắn ngoài mong đợi rồi.

“Bây giờ ông định đi đâu?”. Một ông già ốm yếu, để tránh được sự truy đuổi của thằng con, ông ta chắc chắn phải vất vả ngược xuôi.

“Lo cho mình đi đã.”, lão Dick cười nhạt. Xe đến một điểm dừng, ông ta hát cảm, “Xuống đi, tự đi tiếp.”

Lê Diệp cũng không định đi theo ông ta, cô vừa xuống xe vừa nói với ông ta, “Vậy ông đi cẩn thận nhé.”

Lão Dick nhìn thấy cô chạy đến mua vé xe thì mới giờ tay kêu tài xế lái xe đi.

Ông ta vốn đã muốn rời khỏi nơi đó từ lâu rồi, trước là vì vẫn chưa đối đầu gay gắt với thằng con, cũng vì có Lê Thiên Tổ ở bên cạnh, vậy nên có bị nhốt ở đó cũng chẳng vấn đề. Còn hiện tại, ông ta biết mình chẳng còn sống được lâu nữa, cứ lãng phí thời gian ở đó thì thật không đáng.

Nhìn Lê Diệp vội vàng lên xe, lão Dick lắc đầu. Đòi người quả thật có quá nhiều những chuyện lạ lùng, không ngờ, vào lúc sinh mệnh sắp kết thúc, ông ta còn có thể cảm nhận được sự ấm áp khi được chăm sóc như vậy. Ông ta cầm gói thuốc Lê Diệp đưa, trong túi lại có nhiều túi nhỏ, lượng dùng đã được cô ghi rất rõ ràng, cho dù mất mờ thì vẫn có thể đọc được. Vốn chẳng phải là thuốc gì đặc biệt, vứt bỏ rồi mua sau cũng được, nhưng ông ta vẫn giữ

chặt không buông.

Chưa từng có ai cẩn thận chăm sóc ông ta như vậy, chỉ có Lê Diệp mà thôi. Trước đây, tuy rằng Lê Thiên Tổ đã dùng đủ mọi cách lấy lòng ông ta, nhưng chẳng phải xuất phát từ trong lòng, chỉ cần quan sát kĩ là có thể thấy được.

Đây là lần cuối cùng. Ông ta tình nguyện rời xa phân tranh, chứ không muốn quay về đó làm một lão già bỏ đi. Còn Lê Diệp, cô cũng có nơi cô muốn đi, chứ không nên bị giam cầm ở nơi ấy.

***

Trong người không có nhiều tiền, lại chẳng có giấy tờ tùy thân, Lê Diệp muốn bỏ đi cũng không dễ dàng. Trời sáng là họ sẽ phát hiện ra người đã bỏ trốn, cô không thể dừng lại lâu, phải đi càng xa càng tốt.

Cuối cùng cũng mệt không đi nổi, cô tìm một nhà trọ đơn giản để dừng chân.

Mệt mỏi đến cùng cực, lại bị vây trong nỗi lo sợ, chưa từng trải qua thời điểm như thế này, đến cả tâm trạng ăn cô cũng không còn, cứ ngồi thừ ra đó. Cô cứ do dự không biết có nên gọi điện cho Doãn Chính Đặc hay không, vô cùng do dự. Cô cũng không biết mình còn có thể kiên trì được bao lâu nữa, cũng sợ sẽ liên lụy đến anh. Tuy nhiên, chẳng gì có thể sánh bằng nỗi nhớ nhung lúc này, cô lấy điện thoại, bấm số gọi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Tìm kiếm

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy. Dường như đã đoán trước được, Lê Diệp còn chưa mở miệng thì anh đã vội vàng hỏi, “Em đang ở đâu? Anh đang ở bệnh viện đây!”

Lê Diệp không quen thuộc nơi này, anh nói đã đến bệnh viện, nghĩa là đã sang đây tìm cô rồi. Nghĩ đến chuyện hai người ở cùng một thành phố, có lẽ khoảng cách không quá xa, trong lòng cô trào dâng cảm xúc rất lạ kỳ. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói cho anh những điểm mà mình nhớ. Không nắm rõ phương hướng, cô cũng không chắc chỗ mình đang ở cách anh bao xa.

Doãn Chính Đặc ghi nhớ hết, biết cô đã thoát ra khỏi nơi đó, ít nhiều có thể yên tâm, “Em trốn ở gần đấy, đừng ra ngoài, anh sẽ qua đó tìm em ngay.”

Cô không nở cúp máy, anh ở bên kia cũng thấp thòm lo lắng, chỉ muốn lao ngay đến bên cạnh cô, “Diệp Nhi, chỗ anh cách em hơi xa, khoảng hai tiếng đi đường, em chờ anh.”

Một câu “em chờ anh” khiến lòng Lê Diệp ấm áp lạ thường, cô gật đầu, tuy rằng anh không thể nhìn thấy.

Hai tiếng thôi mà. Lê Diệp đóng cửa sổ lại, ngồi nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ trên tường, ngóng trông từng giây từng phút.

Mệt mỏi, cô dựa vào tường, kéo áo ôm lấy mình rồi thiiu thiiu ngủ. Một lát sau, cô nghe thấy tiếng ồn ào từ bên dưới truyền lên. Sự cảnh giác thúc cô đứng dậy, ghé qua cửa sổ, bất chợt, cô nhìn thấy một toán người vận đồ đen hùng hổ xông vào. Cái cách ăn mặc đó giống hệt với đám vệ sĩ trong nhà Dick. Cô run lên, vội vàng mở cửa chạy trốn.

Tìm thấy cửa hầm thoát hiểm, cô nhanh chóng chạy xuống, cho dù lối đi cực kỳ nhỏ hẹp, cô vẫn lao đi không dám dừng lại giây nào. Sợ họ đuổi theo được, cô nấp vào một xó xỉnh nơi người ta vứt đầy những thứ linh tinh. Lão Dick mắt tích, bọn họ nhất định sẽ truy lùng cực gắt gao, cô chẳng biết tung tích của ông ta, nếu bị bắt trở về, cô sẽ ra sao là điều vô cùng dễ đoán. Đành trốn ở đây, không dám phát ra tiếng động nào, trong lòng cô chỉ thầm mong thời gian trôi qua thật nhanh. Không biết bọn họ tình cờ vào đây tìm hay là đã có được tin tức gì rồi...

Trong lúc hoảng loạn, đột nhiên cô cảm giác cơ thể mình khác lạ, con đau buốt ập đến nhanh chóng. Cô vội vàng lần tìm trên người, đến lúc sờ thấy mảnh thủy tinh, đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

Cô cuống quýt mở túi ra, không biết từ khi nào, cái lọ bên trong đã vỡ tan, chất lỏng bên trong cũng đã chảy đi hết. Cô chạy quá nhanh, chẳng thể chú ý được đến chuyện này.

Ngay cả vài ngày cũng không thể trụ được nữa rồi, cô cảm mảnh thủy tinh, cảm giác lo sợ bất an ngập tràn trong đầu.

Con đau ngày càng mạnh mẽ, cô ngã xuống đất, mất dần ý thức, toàn thân run rẩy, nhức nhối, như thể có một bàn tay khổng lồ đang dùng sức bóp nát cô vậy.

***

Doãn Chính Đặc đến căn nhà nghỉ muộn hơn so với dự kiến. Tình hình giao thông không tốt, cho dù đã thuê tài xế thạo đường nhưng vẫn không đi được

nhánh hơn.

Dựa theo số điện thoại là tìm được số phòng, nhưng căn phòng đã trống không. Anh hỏi nhân viên ở đó thì nhận được lời xác định là có một người phụ nữ rất giống Lê Diệp vào thuê phòng, nhưng họ cũng không biết cô ấy đi lúc nào.

Nghe đám nhân viên nói vậy, anh đoán là người của Dick cũng vừa đến. Doãn Chính Đặc suy nghĩ một lát, có lẽ Lê Diệp vẫn ở gần đây chứ chưa đi xa, nhưng anh lại lo, hành tung của cô đã bị lộ, rất có thể đám người kia cũng đang tìm loanh quanh khu vực này. Sợ cô lại bị đám người kia bắt về, anh vội vàng dẫn người đi tìm cẩn thận quanh đó rất lâu, vậy mà chẳng thấy bóng dáng cô.

Không thấy cô đâu, có thể là cô đang trốn ở một chỗ nào đó, cũng có thể là đã bị bắt trở về. Trong lòng anh đầy lo âu, đã gần như vậy rồi mà anh vẫn không thể gặp cô, không thể bảo vệ cô. Càng nghĩ, ruột gan anh càng rối bời. Anh ôm hy vọng, nếu Lê Diệp không có chuyện gì, sau khi yên ổn rồi cô sẽ liên lạc với anh. Có điều, không hề thấy tin tức gì cả, một ngày qua đi mà vẫn chưa thấy cô gọi.

Anh bắt đầu lo rằng cô đã bị bắt về. Muốn cướp được người từ trong tay gia tộc Dick không phải là chuyện dễ dàng, thế lực của họ ở đây lại quá lớn.

Hết cách, anh đành đợi nghe ngóng tin tức. Nghe nói, hôm đó có người ở gần nhà nghỉ nhìn thấy đám người gia tộc Dick, nhưng sau đó không thấy đưa ai đi. Anh lại hi vọng, mong là cô không bị đưa về. Nhưng tại sao đã lâu như vậy mà cô vẫn không tìm cách liên lạc với anh?

Vừa tăng cường nghe ngóng, vừa sốt ruột đợi điện thoại, anh chỉ sợ bỏ lỡ mất tin tức nào đó mà thôi.

Hai ngày nữa trôi qua, gia tộc Dick vẫn không ngừng tăng cường người đi tìm, xem ra, vẫn chưa thấy người cần tìm.

Anh thở phào nhẹ nhõm, Lê Diệp vẫn ở một nơi nào đó chờ anh, cô chưa gọi cho anh có lẽ là vì cô đang rơi vào hoàn cảnh không cho phép cô làm vậy. Anh tưởng tượng, cô nhất định lại gặp chuyện gì đó thật sự không ổn rồi.

***

Gần kho phế liệu tối om, Lê Diệp nằm bất động.

Ngày đó, trốn được vào đây thì độc trong người cô lại phát tác. Thuốc giải bị chảy hết, ngày ngày cô phải chịu cơn tra tấn đau buốt kinh khủng, mỗi lần tưởng rằng mạng sống cứ thế này mà kết thúc thì cô lại vẫn sống tiếp được, mà kết quả của việc vẫn tồn tại là cô lại phải chịu tra tấn thêm lần nữa. Cô từng nghĩ đến chuyện buông tay, nhưng rồi lại cắn răng chịu đựng, cô muốn tìm Doãn Chính Đặc. Nhưng mà giờ đây cô thành ra dạng này rồi, chẳng còn chút sức lực nào nữa, mà cô cũng biết, với tình trạng này thì cô chẳng thể xuất hiện trước mặt anh được nữa.

Trốn ở đây, cô có cảm giác hình như da thịt mình đã bắt đầu hư nát, giống như rác rưởi vậy, rồi chẳng mấy nữa thôi sẽ thành đồng thối thối. Không vào lúc cận kề cái chết thì sẽ chẳng thể cảm nhận được rõ ràng rằng, thì ra từ từ nhìn mạng sống mình dần đi đến hồi kết là cảm giác như thế. Lòng ngập tràn tiếc nuối, cô chưa bao giờ cảm thấy thời gian quý đến vậy, hiện giờ cô thậm chí nghĩ, nếu có thể cho cô thêm chút thời gian, cô nhất định sẽ không lãng phí nó, sẽ tận dụng nó để làm hết những chuyện mình muốn làm, sẽ giải quyết triệt để những chuyện mà đáng lẽ ra phải đối mặt từ lâu rồi, sau đó có chết cũng không thấy tiếc nuối.

Nằm ở nơi đó, cô khẽ thở dài, cứ vậy qua đi cũng tốt. Cuối cùng thì cô cũng đã nói ra được lời mà mình muốn nói nhất. Không để anh nhìn thấy bộ dạng này cũng tốt, cô biết, cô đang vào cùng thê thảm...

***

Doãn Chính Đặc thuê đúng phòng Lê Diệp từng ở. Nếu lấy chỗ này làm tâm quỹ đạo, thì một mình cô sẽ không đi quá xa.

Trong phòng vẫn còn lại dấu vết của cô. Ngày ấy cô đi quá vội, chiếc áo khoác vắt trên thành ghế cũng chẳng kịp mang theo. Anh cầm chiếc áo khoác lên, trong lòng thoáng lo sợ đây là thứ cuối cùng có chút liên hệ với cô, bởi anh đã gần như sắp lật tung cả chỗ này lên rồi mà vẫn không có chút tin tức nào của cô.

Màn đêm buông xuống, anh đi loanh quanh khu nhà nghỉ, tiện mua ít đồ ăn ở một quán ven đường. Cảm hộp đồ ăn nóng hổi, anh lại lo lắng cho cô. Máy hôm nay phải trốn đông trốn tây, không biết cô có gì ăn không, có chỗ nào mà ngủ từ té không? Vài ngày qua mưa rả rích, nhiệt độ không khí lại không cao, cô có bị lạnh hay không?

Anh ngược nhìn ánh đèn đường phía xa. Mưa bụi lất phất. Cái cảm giác này quá khó chịu, rốt cuộc cô đang ở đâu, rốt cuộc họ có thể đợi đến ngày trùng phùng hay không?

Phía xa, mấy đứa trẻ đùa nhau ầm ĩ, chạy nhảy lăng xăng. Anh nhìn chúng, lại chợt nhớ hai đứa nhỏ ở nhà. Gọi điện về, Trần Oanh nói hai đứa không thấy bố nên cũng quấy, anh lo, nhưng lại đành lòng.

Mấy đứa trẻ chạy tọt vào một con ngõ nhỏ. Anh quay đầu bước đi, những giọt mưa bụi đậu xuống vai anh, thấm ướt cả chiếc áo anh mặc.

Không lâu sau, từ phía xa vọng đến tiếng hét chói tai của một đứa trẻ. Anh quay đầu, bắt gặp cả đám hoảng sợ chạy ra ngoài. Chúng vừa chạy vừa hét, "Có người chết! Có người chết!"

Anh nhíu mày, chạy đến phía đó. Một đứa bạo gan nhất dẫn anh vào lại trong ngõ. Đó là một góc tường chất đầy đồ bỏ đi, bên cạnh là một kho phế liệu nhỏ, đã bỏ hoang từ bao lâu nay. Anh đi vào, nhìn thấy ngay một bóng người nằm dưới đất. Thằng bé kia không dám tiến lên nữa, còn anh thì vẫn bước

tiếp, các dây thần kinh như bị buộc thật căng

Người đang nằm sắp kia rất gầy, vóc người vô cùng quen thuộc. Anh biết mình mẫn cảm, nhưng anh không muốn bỏ qua bất kỳ phát hiện nào.

Bước đến, anh lật người kia ra. Nhìn thấy gương mặt dưới mái tóc rối tung, anh như bị sét đánh.

Nắm tay cô, bàn tay lạnh ngắt, cổ họng anh nghẹn ứ. Anh run rẩy đưa ngón tay thử tìm hơi thở của cô...

Gần như chẳng cảm thấy có hơi thở, mãi lâu sau, anh mới cảm nhận được chút độ ấm mong manh. Run rẩy, anh bế cô lên, lao nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Đoàn tụ

Bệnh viện.

Bác sĩ truyền nước dinh dưỡng rồi lại tiêm cho cô. Lê Diệp nằm trên giường, thoát nhìn không tái nhợt đến đáng sợ như trước nữa. Có điều, cô vẫn chưa tỉnh. Rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, chỉ đành đợi cô tỉnh lại rồi kể cho anh nghe.

Mấy ngày qua, cô chẳng hề ở xa anh, chỉ tại anh không tìm được đến chỗ đó. Nếu không phải vì sơ suất của anh thì đã có thể tìm thấy cô sớm vài ngày, mà cô cũng không phải chịu khổ như vậy. Lúc anh tìm thấy cô, cả người cô bần thiêu chẳng khác gì đồng rác bên cạnh. Thật khó tưởng tượng được rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì mới có thể thành ra bộ dạng như thế này.

Doãn Chính Đặc cầm chiếc khăn lông ấm tì mi lau người cho cô, thay bộ quần áo sạch sẽ. Nhìn cô trở về đáng vẻ trước đây, trong lòng anh mới bớt khó chịu.

Anh nắm bàn tay lạnh ngắt của cô, nhẹ nhàng xoa xoa để cho cô chút ấm áp. Trên mu bàn tay của cô, mạch máu hiện lên rất rõ, phía trên những dải xương chỉ còn một tầng da mỏng, lại thêm cả một dấu xanh tím, trên trán cô cũng có nữa. Mới đầu anh tưởng là vết bầm, nhưng lau mãi vẫn không sạch, anh đoán có lẽ là vết thương do mấy ngày chật vật vừa qua.

Người phụ nữ nằm trên giường chột nhảnh mặt, như thể đang muốn vùng ra khỏi cơn ác mộng, cả người cô run lên, miệng thều thào, vẻ mặt vô cùng hoảng hốt.

“Diệp Nhi,” anh nắm chặt hai tay cô, cúi đầu gọi cô, “Em tỉnh lại đi, không có chuyện gì rồi, anh tìm được em rồi.”

Mãi một lúc sau, Lê Diệp mới chậm rãi mở mắt ra. Cô nhìn anh, ánh mắt mờ mịt trống rỗng. Cô tưởng đây là mơ, chứ chẳng coi đây là thực.

Doãn Chính Đặc vỗ về gương mặt gầy gò của cô, cúi đầu nhìn cô, “Là anh, Diệp Nhi, hai chúng ta giờ đã ở cạnh nhau rồi, anh tìm được em rồi, anh sẽ bảo vệ em.”

Lê Diệp vẫn không thể tin nổi, cô giật khê bàn tay, vuốt ve lên làn da ấm áp của anh.

Thấy cô hành động dè dặt như vậy, anh thở dài một tiếng rồi ôm cô vào lòng. “Diệp Nhi, là thật, anh sẽ không để em rời đi nữa bước nữa đâu.”

Lê Diệp cảm nhận được cái ôm của anh, rất thật, rất chặt, khiến cho cô cảm thấy như mỗi tấc trên người mình đều như muốn vỡ vụn. Rốt cuộc cô cũng tin, đây là thật. Giờ tay ra ôm lấy anh, cô không thể thốt lên được lời nào, chỉ biết nghẹn ngào vậy thôi. Khẽ tựa đầu vào vai anh, thật rần rỗi, cô không nhận được mà bật khóc, “Chính Đặc... Em không ngờ còn có thể sống mà gặp anh.”

“Đồ ngốc, rồi anh sẽ đưa em về nhà, Hi Hi với Đô Đô đang ở nhà đợi mình về đấy.”. Anh vô cùng đau lòng, tại sai lầm của anh nên mới dẫn đến cục diện ngày hôm nay. Anh vỗ nhẹ vào gáy cô, thầm muốn cho cô hết mọi sự ấm áp, để phải đi những sợ hãi và hoài nghi trong lòng cô.

Lê Diệp chỉ chìm đắm trong hạnh phúc vài phút ngắn ngủi, cô vội rời khỏi vòng tay anh, rồi nắm chặt cánh tay anh, lo lắng nói, “Em... Em sợ là em không còn nhiều thời gian nữa...”

“Đừng nói linh tinh.”, Doãn Chính Đặc giữ vẻ bình tĩnh.

Lê Diệp lắc đầu, “Không, em không nói bừa đâu... Hôm đó, Lê Thiên Tổ tiêm vào người em một loại thuốc độc, mà thuốc giải thì chỉ gia tộc Dick mới có.”

Khẽ hôn lên trán cô, Doãn Chính Đặc không ngờ lại có ân tình này, nghĩ đến việc cô phải chịu nhiều khổ cực, lòng anh nhói lên như bị kim đâm vậy.

Sợ anh tìm đến chỗ Dick, vậy thì cả anh sẽ bị kéo theo, cô ôm chặt lấy anh, “Đồng ý với em, không được mạo hiểm, em chết thì chết, nhưng anh phải

bảo vệ mình, anh còn phải thay em chăm sóc hai đứa nhỏ nữa.”

Anh đến đây lần này, không định sẽ quay về một mình. Ôm lấy cô, anh im lặng không nói nữa.

Lê Diệp biết tính anh, cô tóm lấy cổ áo anh, “Đồng ý với em, anh nhất định không được đi tìm họ!”

Doãn Chính Đặc vẫn không hé răng. Lê Diệp vừa kích động thì đầu lại đau vô cùng, bỗng cô ngã xuống gối bất tỉnh.

Doãn Chính Đặc hoảng hốt, vội vàng chạy đi gọi bác sĩ.

Đã tìm ra nguyên nhân tình trạng của Lê Diệp, chính là do chất độc kia. Có điều, không dễ gì có thể nghiền cứu ra thành phần chất độc, gia tộc Dick dùng cách này để khống chế người khác, nên chắc chắn chuyện giải độc là không hề đơn giản.

Bác sĩ không tìm ra được nguyên nhân, mà Doãn Chính Đặc cũng không muốn để ông ta biết. Nơi này vẫn chưa phải vùng an toàn, những người kia có thể phát hiện tung tích của cô bất cứ lúc nào. Bất kể ra sao, anh cũng phải đưa Lê Diệp về đã, không thể ở lại đây lâu được. Anh chuẩn bị xong xuôi, tối hôm ấy đưa Lê Diệp bắt chuyến bay cùng nhau về.

Đề phòng có người để lộ thông tin, Doãn Chính Đặc không đưa Lê Diệp về nhà mà đến một nơi không ai biết. Anh mua một căn nhà mới, lại thuê thêm người về chăm sóc cô.

Ban ngày cô cũng vẫn mê man, sợ cô cứ như vậy sẽ có chuyện, Doãn Chính Đặc cố gắng đánh thức cô dậy. Lúc đầu cô không có phản ứng gì, sau đó mới dần dần khôi phục ý thức.

Trở lại quê hương, bọn họ càng kiên định hơn. Doãn Chính Đặc ngồi đút cháo cho cô ăn, Lê Diệp ăn rất ít, vẫn cứ mơ màng. Bế cô vào phòng tắm, Doãn Chính Đặc cẩn thận tắm rửa cho cô. Ở cạnh đồng rác lâu ngày như vậy, nếu lúc ấy trời không mưa, có lẽ cô đã chết vì khát rồi. Tắm cho cô xong, anh lại bôi cả kem dưỡng da cho cô, cả người cô bỗng chốc thơm ngào ngát.

Lê Diệp dựa vào anh, trông đáng vẻ rất uể oải. Bờ ngực anh rắn rồi mềm dần, cô cứ thích ý lại anh như vậy.

Bất chợt nhìn vào gương, cô thoáng kinh ngạc, đưa tay xoa vết tím trên trán, đột nhiên lại thấy đau buốt kinh khủng. Đây chắc chắn không phải vết bầm do bị thương, cô nhớ là mình không hề bị va đập vào đâu cả. Cô nâng tay lên, trên tay cũng có. Bỗng nhiên, cô nhớ lại lời Dick nói, nếu cô không có thuốc giải thì sẽ cực kỳ đau đớn, dần dần, cả người sẽ thối rữa ra mà chết.

Bất gặp trên người có nhiều vết tích thế này, cả người cô lập tức rét run...

Cô không còn nhiều thời gian nữa, cô đã sớm biết có kết cục này. Nếu cứ để cô chết cạnh đồng rác thì có lẽ cô đã có thể thoát mái ra đi rồi. Thế nhưng, cô không không thể được, cứ tự cho mình hi vọng, rồi lại thêm một lần phải tuyệt vọng.

Doãn Chính Đặc nắm tay cô, “Anh sẽ tìm thuốc giải cho em, nhất định có thể tìm được.”

Lê Diệp sợ anh làm vậy, “Không, Chính Đặc, anh đã đồng ý với em rồi mà, anh không được đến tìm người của Dick... Gã Dick con lòng dạ hiểm độc, đến cả bố hấn mà hấn còn tính kế, huống chi là chúng ta. Giờ mình không biết ông Dick đi đâu, chẳng còn tác dụng với hấn nữa, sao hấn phải giữ lời hứa với mình chứ? Hấn chắc chắn sẽ giết mình cho hả giận!”

Nắm chặt tay cô, anh không cam lòng rằng đây là kết quả cuối cùng. Cô phải bình phục, phải cùng anh về nhà chăm sóc hai đứa con, phải trở lại đáng vẻ ngày xưa.

Lê Diệp biết anh đang kích động, chỉ sợ anh sẽ đi tìm Dick, vậy nên cô cứ theo dõi anh, không cho anh tránh đi nửa bước.

Tầm chàng vạng, hai người cùng nhau ăn chút đồ ăn nhẹ. Anh cho cô xem phim ghi hình hai đứa trẻ, Lê Diệp xem vô cùng chăm chú. Cô biết, hiện tại đang là thời điểm nhạy cảm, nếu cô xuất hiện, chắc chắn nhà họ Doãn sẽ chịu phiền toái. Thời thì biết hai đứa vẫn khỏe mạnh, cô quyết tâm không suy nghĩ gì nhiều nữa.

Để cô ổn định, Doãn Chính Đặc không biểu hiện gì nghiêm trọng. Anh có quyết định của mình, chỉ là không nói ra để đỡ cho cô phải lo lắng.

Đến đêm, hai người ngủ cùng nhau. Chênh lệch mùi giờ khiến cả hai đều mệt mỏi. Lê Diệp đã ngủ say, còn Doãn Chính Đặc lại chẳng ngủ nổi, cứ chốc chốc lại nhìn cô, xác nhận xem có đúng là cô đang ở đây hay không...

Người hoài nghi đây là mộng, đâu chỉ có mình cô.

Đang nằm đó, anh bỗng cảm thấy có gì đó khác thường. Người phụ nữ bên cạnh đang run lên, vì con đau nên cô bật ra tiếng kêu rất thê lương. Doãn Chính Đặc vội vàng cạy miệng cô ra, sợ cô tự cắn đứt đầu lưỡi, anh cho ngay ngón tay của mình vào để cô cắn. Ước chừng khoảng hai tiếng, Lê Diệp cứ rên la đau đớn, quay cuồng như bị ném vào chảo dầu sôi.

Doãn Chính Đặc chỉ biết nhìn cô chứ chẳng còn cách nào khác, cái cảm giác này thật sự khiến anh tan nát cõi lòng.

Anh không thể cứ nhìn Lê Diệp bị như thế mãi nên đã phái rất nhiều người đi tìm thuốc giải, số tiền treo thưởng cao đến mức khiến người khác phải kinh ngạc. Anh chẳng sợ sẽ gây sự chú ý cho đám người kia nữa, hiện giờ anh chỉ cần cứu Lê Diệp mà thôi. Nếu cô thật sự mất mạng, anh cũng sẽ đi theo.

Có điều, hai ngày trôi qua, một là thật sự không ai có thứ thuốc đó, hai là, những người muốn tham gia đều ngại thể lực của gia tộc Dick nên chẳng ai dám đến giúp anh.

Hai ngày sau, Lê Diệp phát hiện ra, gương trong nhà đều bị cắt đi hết. Cô vốn dĩ cũng không có thói quen hay soi gương, nhưng cô cảm thấy rất kỳ quái, nếu không có chuyện gì thì sao phải cắt giấu đi. Cho đến sáng hôm sau, lúc cô ngồi ăn cơm cùng Doãn Chính Đặc, từ mặt thìa của anh, cô nhìn thấy được gương mặt mình. . .

Lại thêm mấy vết tím rồi, gần như che kín cả gương mặt. Đến cô còn cảm thấy kinh sợ, huống chi là người ngoài.

Doãn Chính Đặc ngồi ở phía đối diện, sắc mặt vẫn như thường. Anh dứt cơm cho cô, cô ngoan ngoãn ngồi ăn. Nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh đó của anh, lòng cô đau đớn hơn bất kỳ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Anh ở bên em

Phòng sách.

Gương mặt của vị bác sĩ có vẻ nghiêm trọng. Ông ta lấy máu của Lê Diệp để xét nghiệm, tuy vẫn không biết chắc vấn đề của cô là gì, nhưng kết quả xét nghiệm vẫn khiến ông ta giật mình.

Doãn Chính Đặc ngồi ở phía đối diện, anh đã chuẩn bị tinh thần, bất kể là kết quả gì thì anh cũng có thể chấp nhận được.

Vị bác sĩ cẩn thận tìm từ để nói, “Tuy vẫn chưa xác định rõ được thành phần của độc tố, nhưng cơ thể của cô ấy đã bắt đầu bị tàn phá rồi, những vết ứ trên người cô ấy thật ra là kết quả của sự tích tụ độc tố. Nếu không có thuốc giải, cô ấy không trụ được bao lâu nữa đâu. Hơn nữa...”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn, vị bác sĩ thoáng do dự rồi mới nhắc anh, “Khi mà vẫn chưa xác định được thành phần độc tố, tôi phải nhắc nhở cậu là, tốt nhất cậu không nên gần gũi với cô ấy nếu không có biện pháp an toàn. Tình trạng của cô ấy vẫn chưa biết là do độc gì gây ra, có truyền nhiễm hay không, vậy nên rất nguy hiểm.”

“Đừng có nói lung tung!”, Doãn Chính Đặc bực tức, “Tôi gọi ông đến để chữa cho cô ấy, ông chữa được thì chữa, không thì biến... Nói mấy lời vô nghĩa đây làm gì!”

Bác sĩ cũng chỉ tốt bụng nhắc nhở anh vậy thôi, nếu không vì sợ khiến anh lo lắng thì đã bảo thẳng anh là nên từ bỏ hy vọng đi. Với tình trạng này của Lê Diệp, bác sĩ nào cũng bó tay thôi, vì cô không mắc bệnh thông thường, nếu không có thuốc giải thì căn bản là hết cách.

Doãn Chính Đặc không muốn mất thời gian với ông ta nữa. Anh sẽ tìm bác sĩ giỏi hơn. Đứng dậy đi ra khỏi phòng sách, anh gọi người làm tiễn khách, rồi quay đầu đi vào phòng ngủ.

Trong phòng, cô choàng cả chiếc chăn lên người, cuộn mình ngồi một chỗ, đầu hơi cúi như đang suy nghĩ gì đó.

Doãn Chính Đặc bước đến, còn chưa đến cạnh cô thì cô đột nhiên ngẩng phắt lên, nhìn anh với vẻ hơi kích động, “Anh đừng lại đây!”

“Sao vậy?”, Doãn Chính Đặc nhìn thấy những giọt mồ hôi trên trán cô, “Em lại khó chịu à? Để anh xem nào, mà để anh đi gọi bác sĩ!”

Lê Diệp không cho anh đến gần, hai tay ôm chặt lấy chính mình, “Anh đi đi! Anh đừng lo cho em nữa! Em không nghĩ là em trụ được nữa đâu!”

Tự dưng cô nói như vậy khiến anh vừa lo lắng vừa đau khổ. Doãn Chính Đặc bước thêm một bước tới, mắt nhìn cô, “Diệp Nhi, sao anh có thể không quan tâm cho em cơ chứ. Để anh xem xem đau thể nào nào.”

Lê Diệp cuộn mình trong chăn, không ngừng run rẩy, thấy anh đến gần, cô cầu xin anh, “Anh đừng đến đây! Em không cần anh xem, anh cứ tránh đi!”

Thấy cô đổ mồ hôi nhiều hơn, anh không dám tiến lại gần khiến cô kích động nữa, “Đợi anh đi gọi bác sĩ, em đừng sợ!” Nói xong, anh chạy nhanh ra ngoài. Mấy ngày rồi không có thuốc giải, lúc đau đớn, cô chỉ có thể dựa vào thuốc giảm đau và thuốc an thần. Có điều, những thứ đó chỉ có thể giảm đau tạm thời, dùng nhiều sẽ gây ra thương tổn khác, bác sĩ vẫn rất dè dặt khi cho cô dùng. Nhìn cô đau đớn khổ sở thế này, Doãn Chính Đặc không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp thuận làm như vậy. Anh tình nguyện gánh thay cô chứ không muốn bó tay nhìn cô quằn quại đau đớn.

Doãn Chính Đặc vội vàng chạy đi gọi bác sĩ. Anh sợ chậm một giây là cô sẽ phải chịu đau nhiều hơn.

Trở lại phòng ngủ, vừa mở cửa, không thấy Lê Diệp đâu, anh lập tức quay đầu chạy sang phòng khác, tìm đập thành tích không thôi. Tìm hết một lượt, nhà vệ sinh, phòng sách, đều không thấy cô đâu. Cả căn nhà rộng thế này, cô trốn ở đâu được đây? Lòng anh run lên, anh quay đầu chạy sang một căn phòng khác. Vừa sang đến nơi, anh nhìn thấy Lê Diệp đang đứng cạnh cửa sổ. Cửa sổ mở, cô cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

Doãn Chính Đặc không dám quấy nhiễu cô, nhẹ nhàng bước tới chứ không lên tiếng, chỉ sợ cô không cẩn thận sẽ ngã xuống dưới.

Gió thổi bay làn tóc, Lê Diệp uể oải dựa vào thềm cửa sổ. Cô nghe thấy rồi, ngoài chờ chết ra, cô còn có thể gây nguy hiểm cho người tiếp xúc gần mình. Cô đột thời gian ở đây, Doãn Chính Đặc cũng phải phí thì giờ cùng cô. Điều này đối với cả hai đều thật tàn nhẫn, chỉ bằng dứt khoát cho anh một cái tin báo tử, để anh đón nhận kết quả sau cùng chứ không phải nhận lấy phần tra tấn dần vặt này. Cô không muốn nói gì nữa, không có hy vọng, thà cứ thế mà chấm dứt còn hơn.

Cô cố nhón mình ra bên ngoài, nhưng cơ thể chẳng còn mấy sức nên phải cẩn thận kiên trì. Cô quay đầu lại nhìn anh một lần. Anh đang hét lên, nhưng cô chẳng nghe rõ. Quyết tâm nhảy xuống để chấm dứt tất cả quá mạnh, Lê Diệp sẽ không bị mềm lòng vì vẻ khổ sở của anh. Không được mềm lòng, không được do dự, cô phải giải quyết triệt để nỗi đau khổ khôn cùng này.

Thấy cô nghiêng người ra ngoài, Doãn Chính Đặc lao nhanh tới, ôm chặt lấy thắt lưng cô rồi kéo mạnh cô trở về.

Cô không giãy giụa kịch liệt, bị anh ôm về, cả người cô mềm nhũn như sợi mì.

Tóm cô về, thấy cô không nói tiếng nào, anh cẩn thận thăm mắng cô là đồ vô tâm, cô muốn thoải mái ra đi chứ không muốn để anh chứng kiến tình trạng của mình. Anh lấy chăn bọc cô lại, nhất quyết không đi đâu nữa mà chỉ ở đây canh chừng cô.

Cho dù có phải hao phí thời gian, anh cũng phải thấy cô ở bên cạnh mình. Giây phút ra đi đó, anh cũng muốn ở cùng cô.

Nhân lúc cô ngủ, anh gọi điện cho Vương Mạnh, giao cho anh ta việc tìm anh chàng phục vụ kia. Lúc đó, cậu ta và Lê Thiên Tổ ở cùng nhau, không chắc là cậu ta biết điều gì, nhưng chỉ cần một manh mối hữu dụng thôi là cũng có thể cứu được mạng Lê Diệp.

Có điều, anh chàng Tiểu Đình kia ôm của chạy trốn bất vô âm tín. Hồi đó, cậu ta sợ mất mạng nên đã dùng tất cả ngón nghề của mình để đi trốn, muốn tìm được cậu ta là không hề dễ dàng.

Nhưng, còn một tia hy vọng thì không thể bỏ qua. Cho dù là tốn công vô ích, anh cũng phải làm.

Đặt điện thoại xuống, anh trở lại bên Lê Diệp.

Người giúp việc đã hầm canh cho cô, mỗi ngày cô đều ăn rất ít, nếu anh không ép thì cô cũng không chịu há miệng. Nhìn bộ dạng da bọc xương của cô, lòng anh như lửa đốt. Anh nắm lấy tay cô, chỉ mong có thể chuyển hết nỗi đau lên người mình. Ngồi nhìn cô ngủ, anh thầm mong khoảnh khắc có thể kéo dài một chút, để cô được nghỉ ngơi nhiều hơn, để cơn đau khoan hăng đến quấy rầy cô.

Lúc Lê Diệp tỉnh lại thì Doãn Chính Đặc đang gục bên tay cô ngủ say. Quảng mắt anh đã thăm lại, mấy ngày nay, cô chịu khổ bao nhiêu thì anh lại tổn tâm sức nhiều hơn bấy nhiêu. Cô sợ mình trở thành mối trói buộc anh nên mới tình nguyện chấm dứt, nhưng giờ nhìn anh, trong lòng cô tràn ngập cảm giác không đành.

Cô đưa tay định vuốt ve anh thì anh sực tỉnh. Anh thoáng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy cô còn đó thì khẽ thở phào. Nắm lấy tay cô, anh cầm bát canh đặt bên cạnh lên, ném thử thấy còn ấm thì đỡ cô dậy, dứt cho cô, “Ăn chút đi, hôm nay em chưa ăn được gì cả.”

Lê Diệp chỉ nhìn anh. Anh nhấp thử một ngụm canh, không nguội cũng không nóng, “Ăn đi nào.”

Lê Diệp lại lắc đầu, “Em nghe bác sĩ nói, Chính Đặc, anh đừng ở gần em như thế này, em cũng không biết trong thuốc độc có cái gì, nói không chừng thật sự là chất độc gây truyền nhiễm...”

Cô còn chưa nói xong, anh đột nhiên rút lại khoảng cách, nhân lúc cô chưa kịp phản ứng thì anh đã hôn ghì lấy cô.

Lê Diệp vội vàng đẩy anh ra, nhưng rốt cuộc vẫn không thắng nổi sức anh. Anh nâng mặt cô lên, hôn sâu hơn. Mãi một lúc sau, anh mới buông cô ra rồi trịnh trọng nói, “Thế thì sao! Có chết thì anh chết cùng em!”

“Anh điên rồi...”, Lê Diệp thở gấp, “Anh còn có thể sống tốt, sao phải đi với em chứ!”

Anh giơ ngón tay đeo nhẫn ra trước mặt cô. Cả một chặng đường, anh đã trải qua thật nhiều đã kích, cũng từng muốn buông bỏ, nhưng cuối cùng, anh phát hiện ra rằng, chẳng có lý do gì có thể khiến anh từ bỏ một phần chấp nhất từ rất lâu trước đó.

“Lê Diệp, ngày cưới em, anh đã thề, anh mãi ở bên em, cho đến ngày anh chết, anh cũng không để em rời khỏi anh.”. Anh nhìn gương mặt đã loang lổ vết bầm của cô, ánh mắt vẫn dịu dàng. “Cả đời anh chỉ lấy vợ một lần, đã là vợ anh thì anh sẽ không buông tay em. Em còn sống thì ở cạnh anh, nếu chết, thì anh cũng phải ôm chặt tro cốt của em.”

Lê Diệp nhìn gương mặt thâm màu tang thương của anh mà nước mắt dâng trào.

Doãn Chính Đặc ôm cô vào lòng, “Có cách thì anh nghĩ cách, không có cách thì anh đi cùng em, bất kể là khi nào, anh cũng sẽ ở cạnh em.”

Cô vuốt ve chiếc nhẫn của anh. Từ ngày đầu tiên đến ngày định ly hôn, rồi đến tận hôm nay, cô chưa bao giờ nghĩ rằng, vào lúc mình sắp chết, người không rời khỏi mình lại là anh.

Ôm cô, anh cảm giác cô đã nhẹ đi rất nhiều. Nhìn dáng vẻ tiều tụy của cô, anh không muốn chấp nhận, cũng không muốn đối mặt, nhưng cứ đà này, thì thời gian của cô thật sự không còn nhiều nữa. Anh nắm tay cô, khẽ khàng vuốt tóc cô, “Ngày mai, anh có quà tặng cho em. Giờ ăn chút đi rồi nằm nghỉ.”

Khỏe miệng cô khẽ động. Ngày mai, dường như ngày mai là một từ vô cùng xa xôi. Cô không biết mình còn có thể đợi đến ngày mai hay không. Nhưng vì lời hứa hẹn của anh, cô chịu được khổ đau, để đợi đến ngày mai xem món quà của anh là gì...

Nằm trên khuỷu tay anh, cô từ từ ăn một chút rồi nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Cầu hôn

Sớm hôm sau, một ngày nắng.

Lê Diệp tỉnh dậy từ rất sớm. Thấy tinh thần cô khá tốt, Doãn Chính Đặc bèn gọi người mang đến cho cô bộ đồ trang sức trang nhã, rồi giúp cô thay một bộ váy tươi tắn. Anh đỡ cô chậm chậm bước từng bước ra ngoài.

Lên xe, cô tựa vào thành ghế, lại hơi khó thở, cô cố chịu đựng cảm giác khó chịu đó để mỉm cười nhìn anh.

Chuyến đi rất thuận lợi, anh không nói nhiều mà chở cô đi thẳng đến đích.

Lê Diệp vẫn nhớ con đường này, cô quay đầu nhìn anh, anh liền gật gù, “Sắp đến rồi.”

Không lâu sau, xe tiến thẳng qua cổng của làng du lịch. Hôm nay không đông khách như mọi ngày, ngoài cổng có người đứng gác, vừa thấy họ đến là liền lập tức mở cổng ra.

Anh thông thả nói, “Hôm nay không kinh doanh, chỉ có chúng ta thôi.”

Biển hoa tươi rói, mệnh mông vô bờ. Hiện giờ anh đã giảm bớt gánh nặng kinh tế, vì vậy làng du lịch cũng mở rộng hoạt động theo. Đã lâu không đến, nơi này khác trước rất nhiều, khung cảnh còn đẹp hơn xưa.

Anh dẫn cô vào nhà hàng, đến vị trí đã được anh sắp xếp sẵn. Nơi mà cô và anh lần đầu tiên đến đây, cách bài trí và khung cảnh vẫn chẳng thay đổi gì.

Đợi cô ngồi vững, anh mới sang ngồi ở phía đối diện, rồi chỉnh lại cổ áo. Đã lâu anh không ăn vận trang trọng như vậy, mặc dù gương mặt có chút tiều tụy, nhưng chỉnh chu lại thì cả gương mặt vẫn sáng bừng, vẫn tuấn tú như trước.

Khúc đàn dương cầm du dương được tấu lên, người nhân viên phục vụ bắt đầu bưng đồ ăn vào. Từng thứ từng thứ, đều gọi về những kỉ niệm ngày xưa. Cô biết bộ dạng mình bây giờ không được dễ nhìn, thậm chí là rất đáng sợ, nhưng những nhân viên ở đây đều không để lộ ra sự kinh ngạc hay sợ hãi với cô. Là ai dặn dò họ, cô biết.

Rót hai ly rượu vang đỏ, anh đưa cho cô một ly, “Uống một chút thôi.”

Lê Diệp giờ ly lên, bàn tay không ngừng run rẩy. Nhấp một ngụm, lành lạnh, ngọt thanh, cô nghĩ, chẳng có gì sánh được với những kỉ niệm này. Ở khoảng thời gian cuối cùng này, cô phải ghi nhớ tất cả, hương thụ từng giây từng phút tươi đẹp.

“Diệp Nhi”, anh gọi cô. Cô chưa từng cảm thấy có ai gọi tên cô mà lại êm tai như anh. Sống mũi cay cay, mọi chuyện đến quá đường đột, trước đây, thứ hạnh phúc mà cô tưởng tượng ra hoàn toàn liên quan đến một người khác. Trong một khoảng thời gian rất dài, cô vẫn cho rằng, sau khi rời khỏi Hạ Tùng Đào và ở bên Doãn Chính Đặc, cuộc đời cô sẽ chỉ còn lại sự già y và một màu u ám. Nhưng hiện tại, cô cảm thấy, nếu cuộc đời có thể kéo dài thêm, cô sẽ bù đắp lại những nỗi tiếc nuối trong quá khứ. Lúc bên nhau, cô không đối xử tốt với anh, đến giờ càng cảm thấy hối hận. Có điều, đã chẳng còn cơ hội cho cô sửa chữa nữa rồi.

“Lúc mình kết hôn, anh không chuẩn bị hẳn hoi được, thứ nên làm cho em thì đều không làm”, anh đứng dậy, đưa mắt nhìn ra một cánh cửa khác. Bỗng nhiên, một bóng dáng nho nhỏ trong bộ âu phục nhí xuất hiện, tay cầm bó hoa, chạy ùa vào trong.

Nhìn thấy Hi Hi, Lê Diệp vô cùng kích động. Hi Hi cũng đã lâu không gặp mẹ nên quên bống mất nhiệm vụ bố giao, lao thẳng vào lòng cô khóc, “Mẹ ơi, sao giờ mẹ mới về, Hi Hi rất nhớ mẹ!”

Lê Diệp muốn ôm thẳng bé, âu yếm nó, nhưng sợ thẳng bé sẽ bị dọa vì bộ dạng của mình nên chỉ vỗ vai nó, “Đừng khóc nào, Hi Hi là nam tử hán mà.”

Nước mắt đầm đìa, nhưng giờ là phút hạnh phúc, không có lý gì lại để lộ sự đau thương. Hi Hi lau mặt, rồi giờ bó hoa trong tay lên, thoáng đưa mắt nhìn bố, như nhận được sự cổ vũ, thẳng bé nói, “Mẹ, mẹ lấy bố được không?”

Cô nhìn bó hoa hồng rực rỡ, lại nhìn thằng bé. Về mặt nó cực kỳ khả thi, khiến cô vô cùng buồn cười.

Cười cũng cười rồi, con cũng có rồi, việc gì phải cầu hôn thế này nữa.

Đang lúc đó, một người nhân viên đẩy chiếc xe nôi trẻ con vào, bên trong là cô bé con miệng ngậm núm vú cao su. Vừa thấy mẹ, quên luôn cả cái núm, Đô Đô lập tức giang hai tay ra, không nói được nên nó ra sức í ới, còn nhưn người về phía cô.

Hiện giờ cô chẳng thể bế nổi Đô Đô, con bé nặng hơn nhiều, ngay cả bố nó bế mà còn thấy mỏi tay. Lê Diệp cúi người nhìn cô con gái khỏe mạnh, đáng yêu, trong lòng cảm giác vô cùng mềm mại. Bất chợt, nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương xỏ trong chiếc vòng trên cổ Đô Đô, cô đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc. Anh nói, “Nhẫn của em, bắt kè là đã tháo bao nhiêu lần, thì anh vẫn giữ giúp em. Cả đời này, nhẫn cưới của em chỉ có thể do anh đeo cho.”

Lê Diệp vuốt ve chiếc nhẫn kim cương, ánh lấp lánh tỏa lan, giá trị của nó, thật sự không nặng bằng ý nghĩa của nó nữa.

Doãn Chính Đặc tháo được chiếc nhẫn từ trên cổ Đô Đô, cầm tay Lê Diệp, trịnh trọng nhìn cô, rồi anh bỗng quỳ một gối xuống, “Lấy anh nhé, Diệp Nhi.”

Cô rất muốn cười, nhưng vừa nhìn vào đôi mắt đen nhánh của anh thì hai mắt đã lại nhắm lại. Có lẽ đây là định mệnh, cô ra sức trốn tránh anh, anh thì vẫn cố chấp như thuở ban đầu. Nếu không phải do anh không chịu từ bỏ, thì hiện tại chắc chắn đã là cảnh tượng khác. Mà cô thì chẳng biết nó xảy ra ở đâu, như thế nào. Tuy rằng lúc này tình trạng của cô không tốt, thậm chí có thể dùng từ tuyệt vọng để hình dung, nhưng cô không hối hận. Kết quả cuối cùng hết sức hoàn mỹ, chỉ có quá trình là khiến cô không muốn ngoảnh đầu nhìn lại.

Hi Hi đứng bên cạnh, tuy chẳng hiểu bố mẹ đang làm gì, nhưng thằng bé cũng sốt ruột nên bèn kéo tay Lê Diệp, “Mẹ, gạt đầu đi, đi mà.”

Doãn Chính Đặc ra hiệu im lặng với Hi Hi. Anh muốn nghe đáp án của Lê Diệp, không phải vì bất cứ ai, mà là suy nghĩ từ trong lòng cô.

Hai người nhìn nhau, trong mắt cũng chỉ còn lại hình ảnh của nhau. Cho đến giờ, Lê Diệp vẫn không thể ngờ rằng mình sẽ yêu Doãn Chính Đặc. Trước đây, cô ở bên Hạ Tùng Đào, cô không nghĩ mình và anh ta sẽ chia lìa, không nghĩ mình sẽ ở cạnh người khác, mà cho dù có chia lìa, ngay cả nằm mơ cô cũng không ngờ rằng mình thật sự ở bên người khác, và người này lại là Doãn Chính Đặc. Lần đầu tiên gặp nhau, cô đã hạ quyết tâm phải tránh xa bạn trai của Lê Sơ Vũ, bởi cô cảm thấy xuất thân và hoàn cảnh của mình so với Doãn Chính Đặc là trời với vực. Vậy mà, con người kia lại có tình cảm vô cùng cố chấp với cô, đến tận bây giờ mà cô vẫn thấy kinh ngạc.

Có điều, ánh mắt anh lúc này lại khiến mọi suy nghĩ vờ trong đầu cô biến mất. Có lẽ là vận mệnh đã an bài, hoặc cũng có lẽ do bàn tay con người, mà giờ khắc này, ở bên nhau, không phải là ai khác mà là hai người họ. Mỗi giây còn lại đều vô cùng quý giá, cô không muốn giấu giếm, cũng không muốn nói dối, chẳng còn gì phải kiêng dè, cô đưa tay ra đỡ anh rồi gạt đầu, “Được...”

Doãn Chính Đặc nở nụ cười hạnh phúc, như thể anh đã đợi lời chấp thuận này của cô lâu lắm rồi, đợi ngày ngày đêm đêm. Cô là do anh chiếm lấy, chiếm từ tay Hạ Tùng Đào, từ chính tay cô, từ biết bao trở ngại giữa họ, cũng là từ trong tay vận mệnh. Anh hao tổn tâm sức đến cùng để chiếm về. Một lời nguyện ý của cô, anh có làm bao nhiêu chuyện cũng đều có ý nghĩa, anh không hề làm sai. Cô đồng ý bên anh, đó là điểm cuối cùng, là đáp án chính xác nhất. Đeo nhẫn cho cô, Doãn Chính Đặc cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô. Thiếu mất nghi thức cầu hôn, vậy thì bỏ sung, những điều tiếc nuối đã giảm đi một rồi.

Người một nhà ở bên nhau, ánh nắng ấm chiếu qua cửa sổ, ấm áp biết mấy.

Hi Hi ôm cánh tay Lê Diệp không buông, nó thật sự sợ lại không nhìn thấy cô đâu nữa.

Lê Diệp nằm phơi nắng, cảm thấy hơi buồn ngủ rồi. Hi Hi đứng bên cạnh la hét ầm ĩ gì đó, cô cũng không nghe rõ.

Nhìn thấy cô nhắm mắt, Doãn Chính Đặc thoáng sợ hãi. Cứ khi nào cô nhắm mắt là anh sẽ lập tức kiểm tra hơi thở và mạch đập của cô, chỉ sợ cô cứ thế ngủ một giấc dài không tỉnh.

Hi Hi chơi quanh quẩn bên cô, thỉnh thoảng Lê Diệp cũng mở mắt nhìn thằng bé với Đô Đô, nhưng chẳng được bao lâu thì đã mệt mỏi đến mức chỉ muốn ngủ. Cô dựa vào vai Doãn Chính Đặc, cùng nhau phơi nắng, cùng nhau hưởng cái ấm áp trong lành, tận hưởng hương hoa thoang thoảng đưa tới. Như vậy là tốt rồi, tốt lắm rồi.

Ngoại trừ việc sẽ khiến lũ trẻ sợ ra, cô cảm thấy cứ thế này mà đi cũng được, không có gì phải oán giận. Thứ cô có được thật ra đã nhiều hơn mong đợi rồi, chỉ là cô giác ngộ hơi muộn, cho nên cứ mãi giằng vò mình, tra tấn anh. Cô hi vọng sau này anh có thể hạnh phúc, kỳ thực anh là người rất tốt. Cô muốn chúc phúc anh, anh đáng có được những điều tốt đẹp, rất đáng. Chỉ có điều, cô không thể nào nói ra được, trong tình huống này, anh mà nghe thấy sẽ rất tức giận, mà cô thì chẳng muốn phá hỏng bầu không khí.

Doãn Chính Đặc nắm hai tay cô, cảm giác hơi lạnh lạnh, anh liền dùng sức nắm chặt lấy. Anh chỉ thầm mong giữ lại độ ấm cho cô, lâu một chút, một chút thôi... Ở bên cô, xung quanh tĩnh lặng như thể toàn thế giới đã biến mất vậy. Chỉ còn lại bốn người gia đình họ, từ lâu về trước, đến mãi lâu sau này, họ vẫn ở bên nhau và có nhau.

Bỗng nhiên, điện thoại trong túi anh rung lên, anh lập tức mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 212: May mắn

Vừa ngủ một giấc mà hình như đã mơ thấy rất nhiều thứ kỳ lạ, vô số lần khiến người nằm mộng rơi vào nỗi sợ hãi và tuyệt vọng. Có điều, đến khi gần kết thúc lại bỗng khiến cô vô cùng hạnh phúc. Cô có hai đứa con ở cạnh, và có cả một lễ cưới viên mãn chưa từng thấy. Mọi đau đớn đều quên hết, khổ sở cũng quên luôn, chỉ còn lại tiếng cười của lũ trẻ và cái nhìn dịu dàng của người đàn ông ấy.

Lúc tỉnh lại, Lê Diệp nghĩ mình đã chết rồi, hiện tại cô đang ở thế giới bên kia.

Mở mắt ra, cô cứ có cảm giác tất cả những điều đen tối dài đằng đẵng đã qua đi. Cô vẫn có cảm giác kiệt sức, bàn tay được nắm chặt, độ ẩm chân thật vô cùng.

Mí mắt cô giật giật, người bên cạnh liền kêu lên, “Diệp Nhi, em tỉnh rồi! Em thấy thế nào?”

Lê Diệp nhìn anh, gương mặt đầy vẻ lo lắng nhưng cũng rất trù mến. Cô hé môi, giọng nói hơi khàn, “Em... Em còn sống ư?”

Doãn Chính Đặc vuốt ve gương mặt cô, anh khẽ thở ra, “Đồ ngốc, đương nhiên là còn sống rồi, em ngủ một ngày một đêm rồi đây.”

Lê Diệp hoảng hốt nhìn anh. Cô chỉ nhớ, hôm đó anh cầu hôn cô, rồi khi hai vợ chồng đang ngồi cùng nhau thì cô bỗng cảm thấy một khoảng đen kịt lao về phía mình. Cô nghĩ mình đã bị từ thần đưa đi rồi, không ngờ lại có thể tỉnh dậy.

Rót một cốc nước, anh thử độ ẩm rồi đỡ cô dậy tựa vào thành giường, dỗ cho cô uống chút nước, “Diệp Nhi, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn thì em bình an vô sự rồi đây.”

Lê Diệp uống rất nhiều nước, cảm giác khát khô cổ họng. Cô đưa mắt nhìn anh, trong ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

“Không phải trước đây em đã từng nói với anh, phải tiêm thuốc giải liên tục bảy ngày mới có thể giải được độc sao?”

Lê Diệp gật đầu, là lão Dick nói vậy, nhưng cô không có nhiều thuốc giải như vậy, lão Dick cho cô có một chút mà cô đã đánh vỡ lọ mất rồi.

Nói xong, Doãn Chính Đặc nở nụ cười, “Anh tìm được anh chàng phục vụ hồi trước. Cậu ta mang đi rất nhiều đồ quý giá của Lê Thiên Tổ, trong đó có một lọ thuốc giải. Lúc đó cậu ta cảm thấy cái lọ đẹp nên cứ nghĩ là nước hoa hàng hiệu.”

Lê Diệp kinh ngạc, “Nếu Lê Thiên Tổ có nhiều thuốc giải như vậy, sao cô ta lại...”

“Anh nghĩ, chắc là cô ta không thật sự biết cách giải độc. Để giải được độc thì cần tiêm một lượng lớn, không ai nói cho cô ta biết điều đó nên cô ta cũng chỉ biết dùng theo hạn định mà thôi.”

Lê Diệp thờ dãi. Không ai tin Lê Thiên Tổ, lão Dick biết mà cũng không nói cho cô ta, cho nên đến tận lúc chết mà cô ta vẫn không biết rằng thật ra mình có thể thoát khỏi vòng khống chế bất cứ lúc nào, chỉ một chút nữa thôi mà cô ta lại không thể vượt qua nổi.

“Cũng may là Tiểu Đình không vứt cái lọ đi. Cậu ta tưởng là nước hoa, sợ phí nên mới chỉ dùng một ít. Anh sợ không đủ cho em dùng nên đã đến sở nghiên cứu khoa học phân tích rồi điều chế thêm rồi.”, Doãn Chính Đặc vuốt ve gương mặt cô, những nốt lấm tẩm đã nhạt đi rồi, cũng không có chiều hướng tán rộng ra. Không có chuyển biến xấu đã là một bước tuyệt vời đối với cô rồi.

“Nếu thấy khó chịu ở đâu thì em lập tức nói cho anh biết, cách dùng loại thuốc giải này không chắc là an toàn đâu.”. Còn chưa thấy cô bình phục thì anh không thể yên tâm được.

Lê Diệp gật đầu. Ngoài cảm giác mệt ra thì cô không thấy đau đớn gì cả, uống nhiều nước, giờ cô chỉ hơi đói bụng mà thôi.

Nghe yêu cầu của cô, Doãn Chính Đặc dặn người làm đi nấu com ngay. Đã nhiều ngày cô bị tra tấn bởi những cơn đau, ăn uống đều ít đi, dù không gây đổ bệnh nhưng thiếu dinh dưỡng cũng gây ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe.

Người làm trong nhà nhanh chóng làm xong cả một bàn đầy đồ ăn ngon. Họ không dám nấu những món nhiều dầu mỡ hay gia vị nặng, chỉ nấu rất thanh đạm, nhưng lại đầy đủ dinh dưỡng.

Doãn Chính Đặc dứt từng miếng com cho cô, chút canh, lại thêm chút đồ ăn chay. Thấy cô ăn có vẻ ngon miệng, anh lại dứt thêm một miếng thịt. Cô chịu ăn một miếng là anh lại vui hẳn lên, như thể vừa kiếm thêm được tiền vậy.

Lê Diệp biết anh ăn ít hơn mình, ngủ lại càng ít hơn nên đưa tay cầm lấy cái thìa, múc chút canh đưa cho anh.

Thấy tay cô không còn run nữa, sức lực đã khôi phục nhiều, anh cực kỳ vui sướng, cúi đầu uống hết thìa canh.

Cô nhìn anh, “Anh cũng ăn đi.”

Anh gạt đầu, nhưng vẫn cố bón com cho cô.

“Hai đứa nhỏ anh gửi sang chỗ mẹ rồi, em có muốn gặp không để anh sang đón?”

Lê Diệp lắc đầu. Dù sao thì hiện tại cô vẫn chưa hoàn toàn bình phục, tình trạng thể nào vẫn chưa chắc chắn. Cô còn sợ đám người của Dick sẽ tìm đến đây, cô thể nào cũng không quan trọng, còn hai đứa nhỏ mà bị liên lụy gì thì cô không thể chịu nổi.

Lê Diệp ăn cũng tương đối, còn lại để cho Doãn Chính Đặc xử lý nốt. Thấy cô ăn uống ngon miệng, anh cũng ngon miệng theo, bao nhiêu đồ ăn thừa mà anh chỉ đảo lóang cái đã hết sạch, còn vừa ăn vừa nói, “Diệp Nhi, em còn muốn ăn gì để anh bảo nhà bếp chuẩn bị? Em đang trong giai đoạn bình phục, phải bổ sung thật nhiều dinh dưỡng mới được.”

Lê Diệp nghĩ ngợi một lúc, “Em muốn ăn... móng giò sốt mật, sườn rang muối, cả... ức bò nữa.”

Vừa định nói cô mới tỉnh dậy mà đã ăn nhiều đồ nặng dinh dưỡng như vậy, nhưng nghĩ lại, đó đâu phải những món cô thích. Mấy món cô nói, đều là những món ngày trước cô hay làm cho anh ăn. Anh chẳng xác định được mình đặc biệt thích ăn món gì, có điều, đúng là mấy món đó anh ăn nhiều hơn bình thường. Minh còn chưa từng tổng kết, vậy mà cô lại biết rõ. Có lẽ từ rất lâu trước đây, cô đã cẩn thận ghi nhớ những chi tiết về anh rồi. Chỉ có điều, khi đó, cả hai đều không phát hiện ra rằng, thì ra họ đã bước vào trái tim nhau mất rồi.

Anh cầm lấy tay cô hôn một cái. Tinh thần cô không tệ, vừa ăn no, lại ngủ một giấc dài rồi, nên anh đỡ cô xuống giường, đưa cô đến bên cửa sổ phơi nắng. Sức khỏe của cô đã khôi phục khá nhiều, cả đoạn đường không phải dựa vào anh, anh thử buông tay nhưng vẫn để tay ngang giữa không trung, đề phòng cô ngã.

Ngồi bên cửa sổ một lát, cô đều đưa mắt nhìn ra ngoài. Biết cô muốn hít thở bầu không khí bên ngoài, anh tìm chiếc xe lăn, khoác cho cô chiếc áo dày rồi đưa cô xuống dưới nhà.

Gần nhà có một công viên, cảnh sắc rất đẹp, không khí lại trong lành. Lê Diệp ngồi bên hồ, cảm nhận từng làn gió hiu hiu thổi qua.

Không từng cận kề cái chết thì sẽ chẳng thể biết cuộc đời tươi đẹp đến nhường nào. Một nhánh cỏ, một cành cây, một giọt nước, một áng mây, mọi thứ đều tràn ngập sức sống tươi mới, mỗi cảnh vật, mỗi góc ngách đều có lý do tồn tại của nó.

Doãn Chính Đặc ở cạnh cô, sợ cô ngồi lâu sẽ không tốt cho lưu thông máu nên cứ thỉnh thoảng anh lại cúi người đỡ cô đứng dậy chốc lát. Lê Diệp cúi đầu nhìn anh, “Anh không phải lo, hồi trước em ngồi xe lăn lâu lắm mà.”

Không nói thì anh cũng quên mất, lúc cô quay trở lại sau thời gian mất tích, cô luôn an vị trên chiếc xe lăn.

Lê Diệp nhìn anh rồi đột nhiên hỏi, “Lúc đấy em còn nghĩ mình không đứng lên nổi nữa, sao anh lại...”

Biến thành một người tàn tật chẳng thể hành động tự nhiên được, cô biết rằng mình sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Lúc ấy, đến bản thân cô còn chán ghét chính mình, vậy mà anh lại cố chấp muốn kết hôn với cô.

Doãn Chính Đặc mới mua một que kem, đang ngồi ăn thì thấy cô hỏi vậy nên mới sực nhớ lại khi đó.

Chẳng vì sao cả. Cô ngồi xe lăn thì sao chứ, anh chỉ biết rằng, người phụ nữ bỏ trốn hai năm trời rốt cuộc cũng xuất hiện rồi. Lúc đó, trong lòng anh chỉ thầm nghĩ, cuối cùng cô ấy cũng về rồi, cứ ngỡ quan hệ giữa họ cứ thế mà kết thúc, nhưng một khắc cô quay lại, anh mới phát hiện ra tất cả còn chưa bắt đầu. Hơn nữa, anh định sẽ viết tiếp câu chuyện năm xưa, viết đến một cái kết anh vừa lòng mới thôi. Lúc đó, trong đầu anh ngập tràn một suy nghĩ, giữ cô lại, không từ thủ đoạn mà giữ cô lại, không cho phép cô đi, lại càng không để cô ở cạnh người đàn ông khác. Chứ chuyện cô ngồi xe lăn hay không thể đứng dậy nổi, mãi lâu sau này anh mới chú ý đến.

Ngẫm lại, đúng thật là anh đã làm không tốt, chỉ một lòng nghĩ đến việc chiếm lấy cô mà lại bỏ qua những chuyện quan trọng khác.

Anh nói suy nghĩ trong lòng mình ra, Lê Diệp liền bĩu môi. Anh cũng không biết tại sao mình lại cố chấp tới mức này, đổi thành người khác chắc họ sẽ cảm thấy kết hôn với một người phụ nữ tàn tật là chuyện phiền toái cực lớn, ít ra sẽ khiến người ta cảm giác không đáng. Nhưng anh thì lại chẳng nghĩ đến nỗi băn khoăn này.

Bất chợt có đôi bướm đập dòn bay từ bồn hoa ra, quần quýt không rời, cho dù gió có tạt qua thì chúng vẫn quay lại bên con kia.

Doãn Chính Đặc vừa ăn kem vừa đưa tay ôm vai cô. Nhiều ngày luôn trong tình trạng căng thẳng, rốt cuộc cũng đã được thư giãn. Lê Diệp ngẩng đầu, vô tình để má cọ vào cằm anh, nên bị đau vì mấy sợi râu lún phún của anh. Cô chợt nhớ đến những lời anh từng nói với cô, anh nói, cả đời sẽ ở cạnh cô, cô sống thì họ sống cùng nhau, cô chết thì anh sẽ ôm tro cốt cô đến hết đời. Rõ ràng nhắc đến tro cốt luôn khiến người ta buồn nôn, nhưng chẳng hiểu sao, mỗi lần nghĩ đến là cô lại muốn khóc.

Lê Diệp nhìn đôi bướm đang bay, vạn vật đều có tình cảm, cho dù là một tảng đá, bị người ta ôm chặt lâu ngày thì cũng nóng lên. Nói đến cùng, cô nên biết ơn vì sự may mắn của mình. Nếu cô đưa ra lựa chọn khác, thì kết quả đã chẳng thế này. Mà hiện tại, nhìn tất cả những thứ diễn ra trước mắt mình, cô thật sự muốn nói lời cảm tạ.

Còn sống, là niềm hạnh phúc mà mỗi người nên quý trọng. Nhưng có được một người bầu bạn như vậy thì lại là chuyện cầu còn không hết. Lần đầu tiên cô có cảm giác này, thật ra, cô là người rất may mắn.

Chương 213: Được quý trọng

Tiem xong mũi cuối cùng, bác sĩ chờ quan sát phản ứng của Lê Diệp. Trong vòng mấy tiếng đồng hồ, cô không xuất hiện dấu hiệu xấu nào, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Tình trạng như thế này đã là rất tốt rồi, nhưng dù sao thì thuốc cũng gây ra ảnh hưởng cho cơ thể, cần phải kiểm tra thường xuyên. Vì bác sĩ lấy mẫu máu của cô để mang về xét nghiệm thêm một lần nữa cho chắc chắn.

Bác sĩ đi rồi mà trong nhà vẫn thoang thoang mùi thuốc, thế nhưng, thứ mùi ấy lại khiến người ta cảm thấy yên tâm đến lạ kỳ.

Lê Diệp không muốn nằm trên giường nữa, thời gian này cô đã nghỉ ngơi rất nhiều rồi, giờ chỉ muốn đi lại vận động thôi.

Thấy tinh thần cô tốt, Doãn Chính Đặc bèn dẫn cô đi rửa mặt, chải đầu, thay quần áo. Trước đây Lê Diệp từng bị bộ dạng của mình hù dọa, giờ mới thấy, gương mặt mình đã khôi phục lại vẻ tron láng ngày xưa. Thử đưa tay sờ, gần như không còn thấy vết tím lúc trước nữa, cô quay đầu nhìn Doãn Chính Đặc, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Anh tận mắt chứng kiến sự thay đổi từng ngày của cô, nỗi sung sướng trong lòng không gì có thể mãnh liệt hơn. Cô không sao là quan trọng nhất. Năm vai cô, anh nhìn cô từ trong gương, “Tốt, mặt mày không bị hắc hắc, nhưng vẫn hơi gầy.”

Lê Diệp quay đầu lại nhìn anh, “Mặt hắc hắc thì sao?”

“Còn sao nữa.”, anh nhún vai, “Đưa em đi trang điểm chứ sao.”

Lê Diệp dùng cùi trỏ anh một cái. Anh giả vờ đau đớn khiến cô phải cuống quýt kiểm tra.

Anh cười, còn có thể thế nào được nữa, cô gãy chân, cô bị hủy dung nhan, chỉ cần cô còn sống một ngày thì những thứ đó đâu ảnh hưởng gì đến anh. Anh vẫn ở cạnh cô, chỉ sợ cô chẳng cần anh mà thôi.

Lê Diệp theo anh ra khỏi cửa. Thời tiết rất đẹp, ấm áp, lại dễ chịu, khiến người ta không thể không ra ngoài trời được.

Thấy cô có vẻ định vùng ra khỏi tay mình, Doãn Chính Đặc lại lập tức nắm chặt lấy. Người phụ nữ này mới khỏi bệnh, đi bộ vài bước đã mệt, nếu chạy thì có lẽ sẽ ngã không chừng.

Ra dạo với cô một lát, Doãn Chính Đặc sợ cô mệt nên nói, “Thôi, về được rồi, ăn tối xong anh lại đưa em đi dạo tiếp.”

Hiện giờ sức khỏe của Lê Diệp đã hồi phục, nhưng chuyện cô đang suy nghĩ không chỉ có thế. Chẳng rõ tình hình bên phía Dick thế nào, lão Dick bỏ trốn ra sao. Con trai ông ta muốn có được con dâu, vậy mà cả cô và ông ta đều biến mất, thằng con nhất định sẽ không bỏ qua. Hẳn mò đến đây sẽ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Thấy cô đột nhiên ù rột, Doãn Chính Đặc biết ngay cô đang lo lắng chuyện gì, bèn ôm lấy eo cô rồi nói, “Có lẽ tên kia sẽ không đến tìm mình gây phiền toái đâu.”

Lê Diệp ngẩng đầu nhìn anh, anh liền giải thích, “Anh vẫn chú ý động tĩnh bên đấy. Mấy hôm trước, việc tìm kiếm em đã kết thúc rồi.”

“Bọn họ tìm được lão Dick rồi ư?”; Lê Diệp hơi lo, tuy ông già kia chẳng có quan hệ gì với mình, nhưng suy cho cùng thì ông ta cũng khá đáng thương. Nếu ông ta rơi vào tay thằng con thì những ngày tháng sau chẳng được yên ổn. Với lại, cô thoát ra được là nhờ ông ta, cách dùng thuốc giải, cũng là ông ta nói cho cô biết.

Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Anh thấy có vẻ là không đâu... Người ta đồn là, bên trong gia tộc Dick lục đục, bắt đầu đấu đá nhau rồi.”

Nếu là như vậy thì tay Dick còn tạm thời chẳng còn hơi sức mà để ý đến cô. Hơn nữa, cô chỉ là vô tình dính vào, chứ chẳng có chút quan hệ nào với gia tộc đó. Cô không biết con dâu cất ở đâu, có bắt được cô cũng không có ích gì.

“Không phải suy nghĩ nữa.”, Doãn Chính Đặc chặn nỗi phiền muộn của cô lại, “Về nhà nghỉ ngơi, đợi ăn cơm tối còn quan trọng hơn.”

Lê Diệp nhìn anh, dạo trước suốt ngày buồn sầu lo lắng, giờ lại có tâm trạng luyên thuyên. Có điều cũng đúng, chuyện phải tới sẽ không ngăn được, chuyện không tới thì có nghĩ cũng vô ích.

Về đến nhà, Doãn Chính Đặc lập tức đưa cô đi tắm. Mấy ngày vừa rồi đều là anh phục vụ cô, có những việc anh còn cẩn thận hơn cả bảo mẫu.

Lúc cô bệnh còn không sao, vì cơ thể suy yếu, anh có động vào cô thì cả hai cũng chẳng dư thừa tâm tư mà nghĩ ngợi. Nhưng giờ không giống thế. Cô

tỉnh táo, anh vừa cởi quần áo cho cô là cô đã cảm thấy vô cùng xấu hổ rồi.

Doãn Chính Đặc vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, cố chấp cởi hết quần áo cho cô rồi đặt cô vào bồn tắm. Nước ấm vừa phải, rất dễ chịu, anh vẩy lên vai và cánh tay cô, “Không nóng chứ?”

Dù đã là mẹ của hai đứa con nhưng vẫn không thể thân nhiên ở trần trước mặt anh, Lê Diệp rụt vai lại, “Để tự em làm được rồi...”

Anh không chịu, tay vẫn không dừng lại, cầm khăn ẩm lau khắp người cô. Lê Diệp đỏ mặt, mấy ngày vừa rồi đều được anh chăm sóc, nhưng giờ vô cùng tỉnh táo nên cô bắt đầu cảm thấy ngại ngùng kinh khủng.

Thấy mặt cô đỏ bừng, anh lại buồn cười. Da mặt quá mỏng không tốt, đã đến giờ rồi, anh quá rõ cơ thể cô, việc gì phải xấu hổ nữa, có nhắm mắt anh cũng biết chỗ nào trên người cô có nốt ruồi nữa là. Có điều, chuyện này không thể nói với cô được, cô nghe xong chắc chắn sẽ càng xấu hổ hơn. Gương mặt anh vẫn rất bình tĩnh, anh lau người cho cô như làm cho Hi Hi, trong lòng anh hoàn toàn là tình thương yêu chứ không dính chút tạp niệm nào khác.

Nhưng trong lòng nghĩ vậy, còn hành động cụ thể thì đã hơi lệch lạc rồi. Có lẽ là khó khăn đã qua đi, tư tưởng anh cũng vì thế mà lung lay. Hoặc là do đã lâu lắm rồi không được thỏa mãn mặt sinh lý. Nhắm tính xem, từ lúc cô có thai Đô Đô, anh đã rơi vào trạng thái cấm dục. Một năm trời, cái cảm giác ấy không thể nào diễn tả đơn giản bằng lời được. Ba trăm sáu lăm đêm trôi qua như thế nào, chỉ có anh là rõ nhất. Ừ một tiếng, anh nuốt ngụm nước miếng xuống, con mắt hơi đỏ, nơi nào đó chẳng có ai chạm vào mà cũng tự động sinh phản ứng.

Vội ho một tiếng giấu đi sự xấu hổ, lúc anh có phản ứng, gương mặt đã hiện lên rất rõ ràng, hai con mắt vẫn đỏ, mặt cũng đỏ, hơi thở gấp gấp. Vắt khăn, anh lau lưng cho cô, lại hít sâu mấy hơi để làm dịu lại cảm xúc. Giờ vẫn chưa phải lúc, cô mới khỏi bệnh, anh gây sức ép cho cô thì còn đáng mặt đàn ông nữa đâu.

Có điều, càng muốn không chế, nó lại càng không nghe lời. Anh vội vàng tắm cho cô, vậy mà thân dưới vẫn chưa chịu yên, hại anh phải che che đây đây, chỉ sợ cô nhìn thấy sẽ lại khinh bỉ anh. Vắt và lăm mới tắm xong cho cô, anh cuống quýt tóm lấy cái áo choàng tắm bọc lấy cô, đồng thời che đi chỗ đang muốn xông ra ngoài kia. Lau người cho cô rồi đưa cô về giường ngủ, thay quần áo cho cô xong, anh lại chui tọt vào phòng tắm.

Lê Diệp nghĩ là anh bị ướt quần áo rồi nhân thể tắm luôn chứ không nghĩ nhiều. Hơn nửa tiếng sau, anh mới từ bên trong bước ra.

Thấy sắc mặt anh hơi tái, cô bèn hỏi, “Anh sao thế? Sao môi thâm thế này?”

Anh chui thẳng vào chăn, lắc lắc đầu, cả người lạnh toát.

Lê Diệp sờ sờ cánh tay anh, lạnh buốt, cô vội hỏi, “Anh ốm à?”

Anh vẫn lắc đầu, “Không sao, vừa tắm nước lạnh thôi mà.”

“Nhưng sao anh lại lạnh thế này?”, cô lại sờ thử trán anh, cũng rất lạnh, “Anh nằm yên đấy.”. Cô kéo chăn lên cho anh, lại còn cúi người ôm anh nữa, “Lạnh lắm à? Em đi lấy cho anh cốc nước nóng.”

Cô cứ kệ anh còn đỡ, anh đã kiềm chế được một chút rồi, nhưng giờ cô cứ sấn lại gần thế này, cả người gầy như cây sậy mà vẫn khiến anh chột rợn. Anh tự phi nhỏ mình đúng là ngày càng chẳng ra sao, có mỗi việc còn con con ấy mà không làm được. Lê Diệp đã rót nước cho anh, bảo anh uống, anh đâu có khát nhưng vẫn đành phải uống một ngụm.

Cô thò tay sờ vào trong áo anh, chạm phải ngực anh cũng vẫn lạnh cóng, cô lắc đầu, “Sao lại thế nhỉ, gọi bác sĩ đến khám nhé? Anh bị như thế này không bình thường đâu.”

Tắm nước lạnh nửa tiếng, ai còn bình thường được nữa. Anh muốn cô đừng động vào mình nữa nên nói, “Em đi xem tivi đi, để anh nằm đây một lúc, khi nào xong cơm gọi anh là được.”

Anh bị như vậy, cô làm gì còn tâm trạng xem tivi. Trong lòng cô nghĩ, hai người họ đúng là số khổ, cô vừa nhặt được một mạng về thì anh lại đổ bệnh. Xoa xoa hai bàn tay rồi áp vào má anh, cô khẽ vuốt ve gương mặt anh, hai tai, cả cổ nữa, chỉ mong cho thân nhiệt anh nhanh tăng lên.

Doãn Chính Đặc bị cô làm cho càng khó chịu hơn, anh đành bất đắc dĩ nắm tay cô, “Diệp Nhi, em mà còn cứ sờ mó anh như thế này là anh ốm thật đấy.”

Cô ngăn người, thật sự không hiểu ý anh. Chỗ đó của anh lại ngẩng lên lần nữa, anh thờ dài, đành phải nói, “Lúc này tắm cho em anh có phản ứng, thế nên đành phải đi tắm nước lạnh.”

Quả nhiên, cô vừa nghe xong thì mặt lập tức đỏ ửng lên.

Cảm giác tội lỗi ập đến. Cô lúc nào cũng thuần khiết, còn anh thì toàn những ý nghĩ đen tối. Nói xong câu đó, anh cũng ngại, lúc này cô còn đang yếu, anh thì lại nghĩ đến mấy chuyện không đứng đắn.

Lê Diệp không nói gì, mặt vẫn đỏ, cô sửa lại chăn rồi nằm xuống cạnh anh.

Doãn Chính Đặc nghĩ cứ nằm thế này một lát là được, nhưng không ngờ, Lê Diệp nằm xuống chưa lâu thì bỗng nghiêng người lại, ôm chầm lấy anh.

Anh rầu rĩ nói, “Em có để anh yên không hả!”

Cô gồng đầu lên ngực anh, “Chắc là...em có thể đấy.”

Nếu anh thật sự ra tay thì còn gọi gì là đàn ông, là giống cầm thú hơn ấy. Anh vỗ vai cô, tuy rằng rất khó chịu, rất muốn cô, nhưng anh không hề lộn xộn, chỉ hôn lên trán cô, “Đợi em khỏe hẳn đã.”

Cô cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, niềm hạnh phúc khi được quý trọng đáng trào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Ảnh gia đình

Đúng như lời Doãn Chính Đặc nói, có vẻ gia tộc Dick đang trong cảnh rối ren, cô đã về nước lâu như vậy mà vẫn không có ai đến tìm cô gây phiền toái, ngày tháng trôi qua rất bình yên. Sức khỏe của cô dần bình phục, sau vài lần kiểm tra, ngoài chuyện thể trọng hơi nhẹ ra thì mọi mặt đều bình thường.

Sau đó, Lê Diệp theo Doãn Chính Đặc về nhà với hai đứa con. Một nhà đoàn tụ, trên mặt, trong lòng, đều tràn ngập niềm hạnh phúc.

Đêm muộn, dỗ cho hai đứa nhóc ngủ xong thì hai người mới có thể nghỉ ngơi. Doãn Chính Đặc nằm cạnh cô một lát rồi chợt nói, “Hai ngày nữa là kỷ niệm thành lập công ty, vợ chồng mình khổ tận cam lai, cũng nên chúc mừng chút chứ nhỉ.”

Lê Diệp cười, có tiệc mừng đương nhiên là vui rồi, cô không có ý kiến.

Anh khẽ hôn cô một cái, “Ăn nhiều vào cho béo, không là mặc lễ phục sẽ tụt xuống mất.”

Cô cũng muốn béo lên, nhưng đây không phải chuyện ngày một ngày hai. Anh lại hôn lên tóc cô, “Mà sao Hi Hi với Đô Đô ngày càng nặng nề nhỉ, anh bế có một lúc mà mỏi như cả tay.”

Cô cười, “Đừng để Đô Đô nghe thấy, con bé biết điệu rồi đấy.”

Con bé còn chưa cai sữa mà đã biết điệu, mặc cho nó cái váy diêm dúa là nó rất khoái, còn váy đơn giản quá thì lại chẳng thích, giờ mà bảo nó béo, chưa chắc là nó không hiểu nhé.

Ôm lấy cô, anh trầm nghĩ, thời gian này chỉ để ý đến cô, đến khi quay lại chăm sóc lũ trẻ thì mới thấy chúng đã lớn lên nhiều. Hiện giờ tuy rằng anh vừa mới cứng tuổi, tuy không phải cậu thanh niên mới hai mươi mấy, cũng không đến mức già cả, nhưng cảm giác ở mọi mặt đều đã khác trước. Cảm giác này rất nhỏ, chỉ là vì trách nhiệm gánh trên vai lớn hơn nên đôi khi hơi lo lắng. Cuộc đời anh phải chăm sóc cho Lê Diệp, cho hai đứa con, nhìn hai đứa trưởng thành, kết hôn, sinh con, có phúc hơn nữa thì đợi được đến lúc con của chúng ra đời. Còn quá nhiều chuyện chờ anh làm, cứ nghĩ theo hướng ấy thì áp lực lại lớn hơn một chút.

Có điều, những thứ đó có vẻ hơi xa xôi. Suy nghĩ thông suốt rồi mới thấy cuộc sống trước mắt đây vẫn quan trọng hơn. Hai đứa trẻ con, một đứa còn chưa cai sữa, một đứa thì cả ngày chạy nhông nhông, kết hôn rồi sinh con đẻ cái đúng là chuyện xa xôi đến tận “tám trăm năm sau”.

Ôm ghì lấy cô, anh tặng cho cô một nụ hôn chúc ngủ ngon. Cứ đà này, không chừng chẳng mấy mà có đứa thứ ba. Cứ nghĩ đến là anh lại muốn cười, nhưng chẳng nói gì mà chỉ ôm cô cùng đi vào giấc ngủ.

***

Mấy hôm sau là tiệc mừng, Doãn Chính Đặc dẫn Lê Diệp đến tham dự. Nhân viên trong công ty đều biết sếp lớn đã kết hôn, lần trước anh tổ chức tiệc đầy tháng cho con gái, một số đồng nghiệp cũng tham dự, lúc ấy, đã có không ít cô gái tan nát cõi lòng.

Tiệc kỉ niệm nên mời cả người quen lẫn bạn làm ăn tới. Doãn Chính Đặc bận tiếp đón khách, nhưng thỉnh thoảng vẫn chạy tới chỗ bà xã và hai đứa con. Hiện tại mưa gió đều đã tan, nhìn ba mẹ con vẫn ở đây, anh vô cùng yên tâm.

Lê Diệp đang chơi với con thì bên cạnh xuất hiện hai cô gái. Cô hằng còn cảm thấy họ rất quen thì một người đã lên tiếng trước, “Chào chị, chúng tôi là nhân viên của phòng thư ký, đã theo sếp nhiều năm rồi. Lần trước trong tiệc đầy tháng của công chúa, bọn tôi không đến gần được nên chưa nhìn thấy mặt con bé, giờ có thể nhìn mặt con bé không?”

Đương nhiên là được rồi, Lê Diệp nhận Đô Đô từ tay bảo mẫu. Con bé vừa mới tỉnh ngủ, miệng ngáp dài một cái, khuôn mặt mẫm mẫm như cái bánh mì tròn.

Hai người vừa nhìn thấy đã reo lên, “Xinh quá đi! Giống sếp thế chứ!”

Lê Diệp nhìn hai người đó cẩn thận thì mới sực nhớ ra, trong tiệc đầy tháng Đô Đô, cô vô tình nhìn thấy hai người trong nhà vệ sinh. Họ nói người lấy được Doãn Chính Đặc thật tốt số, họ còn nói, nghe được tin Doãn Chính Đặc kết hôn, họ vô cùng đau lòng.

Đám phụ nữ cứ nhìn thấy trẻ con là liền hưng phấn hẳn, cả nhóm đông vây quanh Đô Đô. Nhiều đồng nghiệp khác cũng xúm đến, có người muốn bế con bé nhưng lại không dám mở miệng, chỉ đành kéo bàn tay nhỏ nhắn của nó hôn thơm.

Hi Hi bất chợt nhìn thấy, nó cầm một món đồ chơi mang theo giờ lên, nhìn họ với vẻ bức bối, “Đây là em cháu đấy! Các cô đừng có hôn em!”

Mọi người lại quay ra nhìn Hi Hi. Ông sắp con này cũng đẹp trai ghê gớm, giống hệt bố, tương lai còn dài, e rằng cũng là kẻ “hại nước hại dân”.

Thấy cả đám người lớn vẫn tiếp tục quấy nhiễu em gái, Hi Hi liền chạy tới, giơ tay chỉ vào họ, “Em gái là của cháu! Không được động vào!”

Lê Diệp dờ khóc dờ cười, trước giờ chưa từng thấy anh chàng này bảo vệ em gái như vậy đấy, ở nhà thỉnh thoảng còn uống trộm sữa của em, lúc bị phát hiện còn không chịu nhận, lại còn lý lẽ rằng nó cũng là trẻ con, nó cũng cần uống sữa. Thế mà cho nó uống riêng một cốc thì lại chẳng thèm uống. Có lẽ chỉ có lúc uống trộm của em, nó mới thật sự thấy sữa ngon mà thôi.

Lê Diệp bảo nó không được vô lễ với người lớn như vậy. Bị ngăn cản, Hi Hi chỉ đành lừ lừ nhìn đám người lớn hôn hít em gái, cái miệng bĩu dài ra.

Một lát sau, lúc Doãn Chính Đặc đến thì bất gặp ngay được cảnh tượng một đám người túm tụm lại, ngó vào trong mới biết Hi Hi đang bị các cô xinh đẹp ôm ấp, rồi còn hôn lấy hôn để. Thằng nhóc bĩu môi, nhưng rõ ràng là rất khoái chí.

“Hi Hi.”, Doãn Chính Đặc biết thằng bé rất nặng, để người khác bế thì khổ cho người ta nên vội đón lấy nó, “Đang làm gì đấy?”

Hi Hi ngả vào ngực anh, “Các cô ý muốn hôn con!”

Ấy thế mà nó lại làm ra vẻ vô tội, vừa nãy rõ ràng còn giơ mặt ra với một chị gái rất xinh, thằng nhãi này từ bé đã học được cái trò gắp gái xinh là quên hết đạo nghĩa.

Một nhà bốn người, ai nấy cũng đều đẹp, đứng chung một chỗ quả thật tạo nên một bức ảnh gia đình tiêu chuẩn, bất kể người nào nhìn thấy cũng đều phải ngưỡng mộ.

Bỗng có một người phục vụ mang một cái hộp tới, “Chị Doãn, có người gửi cho chị.”

Lê Diệp còn chưa phản ứng lại thì Doãn Chính Đặc đã căng thẳng.

Lần trước, vào tiệc đầy tháng Đô Đô, có người gửi đến một con búp bê gốm ghiếc để khùng bố lòng người. Lần này gửi thẳng cho Lê Diệp, anh đâu thể không lo lắng.

Đưa đứa nhỏ cho Lê Diệp, anh giật lấy cái hộp, “Ai gửi đến?”

“Là nhân viên chuyển phát nhanh ạ.”

Anh định đi về phía phòng nghỉ nên nói, “Để anh đi xem thế nào, em ngồi đây đi.”

Lê Diệp thấy anh có vẻ căng thẳng thì cũng không yên tâm, giao đứa nhỏ cho bảo mẫu rồi cô cũng đi theo anh.

Trong phòng nghỉ, Doãn Chính Đặc mở cái hộp ra, anh đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Không có gì đáng sợ cả, bên trong là một quyển sách.

Doãn Chính Đặc cảm thấy kỳ lạ, bèn quay đầu lại nhìn Lê Diệp. Cô cũng không hiểu ra sao. Cô định tới xem quyển sách, nhưng Doãn Chính Đặc sợ bên trong còn vấn đề gì đó nên không cho cô động vào. Anh dùng khăn ăn lót tay, lật giở từng trang sách một, cuối cùng xác nhận đó là một cuốn thơ tiếng Anh bình thường.

Bỗng nhiên Lê Diệp hiểu ra, “Em từng đọc quyển này rồi, cách đây không lâu.”

Doãn Chính Đặc vẫn không hiểu, ai lại gửi quyển sách đến chứ, hành động quả thật không bình thường.

Lê Diệp thì hiểu, cô mỉm cười, “Em biết là ai gửi cho em rồi...”

Cô nhìn Doãn Chính Đặc, “Là ông Dick.”

Doãn Chính Đặc nhũn mảy, cô liền nói, “Em đã ở bên cạnh ông ta một thời gian, ông ấy có một tủ sách rất lớn, nhân lúc ông ấy ngủ, em hay lấy quyển sách này ra đọc.”

Sau này, đột nhiên có cơ hội chạy trốn, sách còn chưa đọc hết, cô đành bỏ dở. Một việc nhỏ đó, thật sự cô cũng không để tâm lắm. Thế nhưng, hiện giờ quyển sách lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhất định không phải là tín hiệu nguy hiểm. Cô đoán, lão Dick đang muốn nhắn tin cho cô. Chắc chắn ông ấy đã bình an quay về nơi ấy, mà ông ấy còn có tâm trạng gửi cho cô quyển sách cô đang đọc dở, chứng tỏ hiện giờ ông ta vừa an toàn lại vừa tự do. Như

vậy, nhất định là ông ấy đã giải quyết được hiểm nguy, bài trừ được những rắc rối quanh mình.

Cha con đấu đá, dù sao cũng không phải chuyện tốt. Trong mắt nhiều người, lão Dick không phải người tốt, nhưng Lê Diệp nghĩ, ông ta sẽ không làm hại cô, bởi cô đã từng dùng lòng thành đối xử với ông ta.

Cô giải thích cho Doãn Chính Đặc nghe, anh cũng hiểu ra. Không ngờ người kia còn có chút tình cảm đó. Có điều, giữa ông ta và Lê Diệp vẫn là đôi bên tương trợ, nếu không có Lê Diệp dẫn ông ta ra ngoài, dựa vào cái thân gầy yếu của ông ta thì chắc chắn không trốn đi được.

Tuy nhiên, với những người đó, việc xấu đã làm có thể viết được thành sách, nếu không cần thiết thì tốt nhất là sau này không nên qua lại nữa.

Biết rằng một nỗi phiền toái lớn đã được giải quyết, hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Sau này không phải sợ những người đó xuất hiện gây ra phiền phức nữa, về phần họ đã đấu đá như thế nào đều không quan trọng.

Gập sách lại, Doãn Chính Đặc dắt tay Lê Diệp ra ngoài. Họ còn phải cùng nhau nhảy một điệu nữa. Tất cả sóng gió đều đã qua, thời khắc tuyệt vời như vậy, anh phải tận lực hưởng thụ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Chỉ quan tâm đến “phong cảnh” của mình

Bữa tiệc vẫn tiếp diễn. Buổi tối hôm nay có rất nhiều tiết mục, ai cũng có thể thỏa sức vui vẻ. Hi Hi và Đô Đô buồn ngủ từ rất sớm, Lê Diệp đưa chúng vào phòng nghỉ, còn Doãn Chính Đặc phải tiếp khách nên vẫn ở ngoài.

Khách khứa đi một tốp rồi lại một tốp khác đến. Những dịp như thế này vừa náo nhiệt mà cũng vừa phiền toái.

Anh đứng ở cửa chờ một người bạn, cúi đầu nhìn đồng hồ, đến khi ngẩng đầu thì chợt nhìn thấy một người phụ nữ khá quen mặt bước đến. Những người đã từng gặp mặt, anh sẽ có ấn tượng, nhưng nếu không có quan hệ gì thì sẽ không đặc biệt nhớ. Đối phương mặc một chiếc váy dài màu lam, có vẻ là vào tham dự tiệc, không phải là người không có quan hệ gì, nhưng anh nhớ mãi không ra thân phận của người ấy.

Thấy anh tỏ vẻ không quen, đối phương cười, “Quan Khanh Khanh... Tôi là đồng nghiệp cũ của Lê Diệp, cũng là bạn học của cô ấy.”

Lại nhớ đến chuyện cũ. Khi đó người này cùng làm với Lê Diệp, ngày nào Doãn Chính Đặc cũng đến đón cô nên thỉnh thoảng có chạm mặt. Sau này, cô ta và Lê Diệp có chút chuyện, tuy nhiên, lần ấy Lê Diệp không bị tổn hại gì nhiều, còn cô ta thì suýt nữa bị tên biến thái làm nhục, còn bị thương ở mặt. Hồi đó, khi cô ta đã bình tâm lại, anh và Lê Diệp cũng đến thăm hỏi. Hiện giờ, thoát nhìn thì cô ta đã hoàn toàn hồi phục, trang điểm lên cũng không nhìn ra vết sẹo trên mặt.

“Tôi đến đây với bạn, lát nữa còn có một tiết mục.”. Cô ta nhìn xung quanh, “Lê Diệp đâu? Đã lâu rồi không gặp cô ấy. Nghe nói hai người có con rồi?”

Doãn Chính Đặc nghiêng người, “Cô ấy ở trong phòng nghỉ, tội nhỏ buồn ngủ.”

Quan Khanh Khanh gật đầu rồi tiến lên phía trước, “Tôi lên diễn đã, lát nữa nói chuyện.”

Doãn Chính Đặc gật đầu rồi lập tức quay ra tiếp bạn bè.

Trên sân khấu, Quan Khanh Khanh và mấy người bạn tạo thành một nhóm nhạc, cô ta đảm nhận hát hai ca khúc trữ tình. Ở đây có khá nhiều người biết cô ta, tuy cô ta đã lui về hậu đài, nhưng trước đó, cô ta vốn đã là một người dẫn chương trình nổi tiếng rồi.

Hát xong, thấy Doãn Chính Đặc đang nói chuyện với bạn, cô ta nhấc tà váy, đi thẳng về phía anh. Đi gần đến chỗ anh thì bỗng nhiên có người ngăn cô ta lại, trên mặt là vẻ tươi cười khiến người khác không mấy thoải mái, “Cô Quan? Hồi trước, sáng nào tôi cũng xem chương trình tin tức do cô dẫn dắt, sao giờ không thấy cô nữa? Giờ cô làm ở đâu rồi? Tôi muốn xem cô dẫn thì làm thế nào bây giờ?”

Mùi rượu nồng nặc, Quan Khanh Khanh lùi lại, “Giờ tôi đang làm ở hậu đài, cảm ơn anh.”

Cô ta vốn định tránh đi, nhưng gã kia rõ ràng không muốn để cô ta đi, gã tóm cô ta lại, “Cô cho tôi xin chữ ký được không? Tôi rất thích cô, hôm nay được nhìn thấy cô ngoài đời đúng là không dám tin luôn. Sao cô lại xinh thế chứ, còn xinh hơn cả trên tivi!”

Cô ta không có bút, cũng không muốn người khác chú ý đến nên liền nói, “Ngại quá, tôi không mang bút.”

Gã kia lôi điện thoại ra, “Thế thì cô chụp với tôi một bức ảnh được không?”

Quan Khanh Khanh không còn cách nào để cự tuyệt, đành phải phối hợp với gã ta, trong lòng thì thầm nghĩ chụp nhanh nhanh để còn né đi.

Gã kia được đà ôm lấy vai cô ta, còn ghé miệng vào mặt cô ta thơm một cái. Quan Khanh Khanh phản ứng rất kịch liệt, cô ta đẩy gã ra, “Anh làm gì đấy?”

Nghe thấy ồn ào, Doãn Chính Đặc quay đầu, vừa hay chứng kiến cảnh đó. Anh bước đến, ngăn cản gã say lại, “Đây không phải chỗ cho anh mượn rượu làm càn! Chú ý đứng đắn một chút!”

Gã kia là bạn của một đối tác nên có được thiệp mời của khách quý, nghe anh nói thế, gã lập tức tỏ ra khó chịu, “Tôi chụp với cô ta một kiểu ảnh thì sao! Anh bảo vệ cô ta thế, chẳng lẽ là có gì mờ ám với cô ta?”

Doãn Chính Đặc liếc gã một cái, rồi anh vẫy tay, ngay lập tức có một nhóm bảo vệ chạy đến lôi gã ra ngoài.

Tuy gã kia đã bị đuổi ra ngoài nhưng đã có không ít người nghe thấy động tĩnh nên quay ra nhìn. Một ông chủ trẻ và một người phụ nữ xinh đẹp, thật sự khiến người ta phải suy nghĩ xa xôi, mặc dù anh có đưa cả vợ con đến.

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn Quan Khanh Khanh, “Không quản lý chu đáo, thật là sơ suất quá.”

Quan Khanh Khanh không ngờ anh lại giải thích với mình, cô ta lắc đầu, “Đâu có, tôi phải cảm ơn anh đã giải vây cho tôi mới đúng chứ...”

Doãn Chính Đặc thân nhiên giải cảm, anh không muốn nói nhiều nữa, “Tôi còn phải ra tiếp khách, cô cứ tự nhiên nhé.”

Quan Khanh Khanh nhìn theo anh, bỗng nhiên lại gọi anh, “Đợi một chút.”. Nói xong, cô ta bước lên phía trước, đặt tay lên vai anh, kiễng chân, rồi lấy một sợi chỉ trắng từ trên tai anh xuống.

Không biết có chuyện gì, Doãn Chính Đặc cũng không cảm nhận được, nhưng cô ta đột nhiên lại gần như vậy khiến anh cảm thấy hơi khó chịu, cũng thấy hơi bất bình thường. Lùi lại hai bước, anh phui phui mai tóc, trên mặt không để lộ vẻ gì.

Quan Khanh Khanh vứt bỏ thứ trong tay đi, “Tôi thấy trên người anh có sợi chỉ... Xin lỗi...”

Doãn Chính Đặc không nói gì, quay đầu bước đi.

Đi loanh quanh một vòng, anh trở lại phòng nghỉ. Không còn sớm nữa, hai đứa trẻ đều đã ngủ say. Thấy anh vào, Lê Diệp liền nhờ nhân viên rót cho anh cốc nước, bận bịu như thế, chắc là cơm ăn không no, nước cũng uống không đủ.

“Anh làm sao đấy?”, Lê Diệp thấy sắc mặt anh không tốt lắm, trông như đang tức giận gì đó. Có điều, ở đây có ai dám chọc giận anh?

“Không có gì”, anh ngồi xuống bên cạnh, đưa mắt nhìn tui nhỏ rồi lại nhìn cô, vừa lúc cô ngáp một cái, anh liền nói, “Thôi, về nhà đi.”

“Nhưng mà, ngoài kia...”

“Anh thuê nhiều người như thế là để anh không cần phải đích thân xử lý tất cả mọi chuyện.”, anh bẻ Hi Hi lên rồi nhìn bảo mẫu, “Cô bé Đô Đô đi, về nhà thôi.”

Lê Diệp thấy anh kiên quyết thì đành phải thu dọn đồ đạc để cùng anh về nhà.

Về đến nhà, lo cho hai đứa nhỏ, rồi đi tắm, xong xuôi, cả hai đều thấm mệt.

Lê Diệp vừa bước ra vừa lau tóc, bỗng nhìn thấy anh khoanh tay dựa vào thành giường, đáng vẻ như thể bị ai chọc tức. Cô ngồi xuống mép giường, “Sao thế? Đồng nghiệp của anh có biết anh về không?”

Anh ừ ừ nói, “Xong xuôi hết rồi.”

Lê Diệp cũng biết anh là người biết sắp xếp công chuyện, anh sẽ không bỏ bê việc thuộc trách nhiệm của mình. Cũng không biết là ai đã chọc tức anh nữa, trước đó vẫn còn ổn, vui vẻ tiếp khách, lúc sau thì mặt cứ u ám,, đúng như có ai mắc nợ anh vậy.

“Anh sao thế?”, Lê Diệp nhìn anh. Cô khá hiểu anh, con người này không bao giờ che giấu cảm xúc trước mặt cô, trong lòng anh nghĩ gì đều viết hết lên trên mặt.

Doãn Chính Đặc nhìn cô với vẻ bức tức, “Anh đang cực kỳ bức mình.”

“Anh bức mình chuyện gì?”, Lê Diệp thật sự không hiểu, ai mà lại dám chọc giận anh, đúng là to gan.

“Lúc này có một cô gái đến biểu diễn, cô ta là đồng nghiệp cũ của em, cũng là bạn học của em nữa.”

Anh vừa nói là Lê Diệp đã nghĩ ngay ra, “Quan Khanh Khanh?”

“Ừ, chính là cô ta.”, nhắc đến cái tên này là anh lại bức.

“Cô ấy làm sao?”, Lê Diệp hỏi.

Anh không nói ra được. Hành vi của cô ta đúng là không có ý tứ gì hết, đừng nói là trên người anh dính sợi chỉ, kể cả có dính nguyên quả bom cũng chẳng phiền cô ta động chạm.

Thấy anh cứ tự hờn giận như vậy, Lê Diệp nhất quyết tra hỏi đến cùng, rốt cuộc cũng ép anh phải nói ra. Nghe xong đúng là thấy quá buồn cười, cô còn tưởng là chuyện gì to tát, hóa ra chỉ là một vấn đề nhỏ nhặt như sợi lông mao bay từ nơi nào nơi nào đến. Lê Diệp không nói gì nữa, cô lắc đầu, tắt đèn ngủ bên phía mình, rồi nằm xuống chuẩn bị đi ngủ.

Anh vẫn chưa hết bức, thấy cô có vẻ chẳng quan tâm, anh liền hỏi, “Em không tức à?”

Giờ cô đã hiểu, đòi người quá ngắn, còn nhiều chuyện quan trọng hơn phải quan tâm, loại chuyện bức bối này thật sự chỉ làm phí thời gian mà thôi.

Anh thì lại có cảm nhận khác. Ở bên cô có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu vất vả, anh rõ hơn ai hết. Anh là người vô cùng cố chấp, trong mắt, trong lòng anh, sau khi đã yêu một người thì sẽ chẳng có hứng thú nổi với những “phong cảnh ngoài đường”. Tuy nhiên, có nhiều người lại cứ nhòm đồng ngó tây, “phóng điện” bừa bãi, không hề quý trọng những gì mình có, thứ không phải của mình thì lại cứ thích cướp bằng được. Anh rất bức, bất kể đó là chuyện nhỏ nhặt, chỉ cần là hành vi trái với quy chuẩn của anh thì anh đều cảm thấy không thể chấp nhận được. Với lại, biểu hiện này của anh chẳng phải là nên được khen ngợi ư? Sao cô lại làm như chẳng quan tâm gì thế?

Tóm góc áo cô, anh cúi đầu hỏi, “Chẳng lẽ anh không đúng?”

Lê Diệp bị anh hỏi mà phải nhin cười, quay đầu lại nhìn anh, “Đương nhiên là đúng rồi, anh không để ý đến cô ấy là đúng.”

Cô cảm thấy hình như anh hơi chuyện bé xé ra to, có lẽ Quan Khanh Khanh thật sự chỉ muốn lấy sợi chỉ trên người anh thôi. Quan Khanh Khanh đó có niềm kiêu hãnh của mình, không giống loại người bụng dạ khó lường.

Bàn tay anh vốn dĩ chỉ tóm lấy góc áo cô, nhưng không hiểu sao lại luồn vào vạt áo cô rồi? Vuốt ve thất lưng mảnh khảnh, mịn màng của cô, cảm giác ấm áp, thật sự khiến anh sức nhớ ra, có một chuyện đã lâu rồi anh không làm.

Anh xoay người tắt đèn. Lê Diệp còn nghĩ là anh buồn ngủ, nhưng không ngờ, tiếng thở nặng nề của anh ngày càng lại gần tai cô, từng chút từng chút, khiến cô lập tức trở nên căng thẳng. Cô rụt vai lại, giơ tay chống lên ngực anh, “Anh... anh định làm gì đây?...”

Anh đã ghé lại rất sát rồi, hơi thở nóng rực thấm vào gáy và tai cô, đến cả giọng nói cũng khàn đặc, “Anh nghĩ là... Cầu hôn cũng cầu hôn rồi, giờ phải động phòng...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Bên nhau

Lê Diệp không dám động đây, anh áp vào quá sát, khiến chân tay cô dần cứng ngắc lại. Đã lâu rồi không gần gũi, cử chỉ thân mật nhất cũng chỉ là anh ôm cô hoặc hôn lên trán cô mà thôi, chẳng hiểu sao, cô bắt đầu căng thẳng không khác gì lần đầu.

Thấy cô không có vẻ phản đối, anh thử cúi đầu hôn lên môi cô. Thật mềm, thoang thoang mùi sữa như trên người Đô Đô, nhưng lại có thêm cả hương thơm cơ thể của người phụ nữ. Anh hơi mất khống chế, dùng chóp mũi cọ lên mũi cô, gương mặt hiện đầy vẻ thỏa mãn.

Cô khẽ tóm lấy vạt áo anh, hai tay run rẩy.

Anh bắt đầu hôn từ trán cô rồi xuống đôi môi, hai má, vành tay, cằm cổ, không bỏ sót chỗ nào. Khiến hơi thở cô dồn dập hẳn lên, lại cảm thấy mặt mình cũng nóng rực, anh cúi đầu hôn cô lần nữa. Anh thử thăm dò vào trong, làm hơi thở của cả hai quấn bên lấy nhau.

Cảm xúc tuyệt vời khiến anh lưu luyến vô cùng. Máu nóng sôi trào khiến toàn thân anh ngập tràn nỗi kích động. Anh vòng tay qua đầu cô, nhưng chết tiệt là anh lại cực kỳ căng thẳng, chính anh cũng cảm nhận được rằng hai tay mình đang run lên. Trong lòng anh chửi thầm, cái quái gì thế, vào lúc này mà lại có phản ứng này, là thể lực không đuổi kịp hay là vì cảm xúc sục sôi?

Không được, anh không muốn vào thời điểm máu chốt này mà lại “đứt dây đàn”. Vội vàng cởi bay áo ngủ ra, anh nuốt ực một ngụm nước miếng rồi mới cởi áo cho cô.

Lê Diệp vẫn cứ ngoảnh mặt đi chứ không dám nhìn theo hành động của anh. Anh thầm mừng vì may là cô không nhìn, nếu không cô sẽ phát hiện ra, anh cởi có một cúc áo thôi mà cực kỳ vất vả, hai tay cứ run như bị điện giật.

Hai người mình trần áp sát vào nhau. Người cô nóng rực, anh chạm vào mà cảm giác như đang ôm túi chườm.

Anh không dám làm quá, cho dù đã kích động đến mức khó khống chế được. Bàn tay anh vuốt ve hai bả vai cô, xuống cánh tay, và cả vòng eo cô.

Thấy mặt cô đỏ bừng, anh biết, cô cũng có cảm giác, cô cũng muốn anh. Ngậm lấy vành tai cô, anh khàn giọng hỏi, “Cảm thấy thế nào? Có khó chịu không?”

Lê Diệp tựa vào vai anh, cô im lặng một lát rồi lắc đầu.

Doãn Chính Đặc lập tức bạo dạn đưa ngón tay vào giữa hai chân cô, khẽ vôn về điểm yếu của cô, trêu chọc lúc mạnh lúc nhẹ. Khiến cô liên tục thở gấp, trong lòng anh có phần đắc ý, cho dù không được ngày ngày thao luyện, nhưng kỹ thuật cơ bản thì vẫn phải có, muốn cô động tình cũng chẳng khó khăn gì. Thấy cô có vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng, anh thoáng liếm bờ môi khô khốc. Nhịn bao lâu nay, anh vô cùng khổ sở, nhưng vì sợ cô mới khỏi bệnh không chịu nổi một trận kịch liệt, anh nhẹ nhàng, chậm rãi chiếm lấy cô.

Lê Diệp ôm chặt cổ anh, cảm nhận rõ ràng anh đang thông thả đẩy vào, cô khẽ rên lên một tiếng. Anh lập tức dừng lại, căng thẳng hỏi, “Sao thế, đau à?”

Cô hơi không thoải mái, nhưng vẫn có thể chịu được, hơn nữa, cô biết anh nhẫn nhịn rất khổ sở, nếu giờ kêu khó chịu thì chắc chắn anh sẽ lại nhịn tiếp chứ không động vào cô nữa. Không muốn anh phải khó chịu nữa, cô lắc đầu, khẽ môi cong lên, “Không... không đau...”

Anh hơi vầng đầu, chỉ sợ mình không khống chế nổi sẽ giao nộp vũ khí sớm, như vậy thì quá mất mặt, anh muốn cho cô một đêm thật hoàn hảo. Tiếp tục hôn cô, hôn đến mức cô cũng choáng váng, nhân lúc cô đang thoải mái, anh mới chậm rãi đẩy vào toàn bộ.

Cô bắt đầu để lộ ra vẻ mặt khác thường, hai má đỏ ửng, đôi mắt mê ly, như đau đớn, nhưng lại càng toát ra nỗi khát vọng nhiều hơn.

Anh cảm thấy vô cùng mỹ mãn, có thể làm cho cô thoải mái còn khiến anh kích động hơn là đơn phương hưởng thụ. Anh nhẹ nhàng đưa đẩy theo biên độ nhỏ, cô không nhịn được, khẽ rên lên phối hợp. Trước đây xấu hổ không dám kêu lên, chỉ biết cắn chặt môi. Còn giờ, có lẽ đã sinh con nên da mặt không mỏng như xưa, hoặc có lẽ là do đã bộc lộ hoàn toàn tình cảm với anh, nên cô không chống cự anh, cũng không tỏ ra mất tự nhiên nữa.

Nghe thấy tiếng rên của cô, lòng anh nhộn nhạo đến khó chịu. Quả thật, kiểu kích thích này khiến anh như phát cuồng lên.

Biên độ dần dần thay đổi, cô không chịu nổi, vô thức giơ tay cào một đường trên lưng anh. Có điều, cô càng cào lại càng khiến anh hăng hơn, từng chút, từng chút, gần như muốn xuyên thủng cô vậy.

Cô sợ đánh thức tội nhỏ và cô bảo mẫu nên ngay lập tức phải bịt miệng lại, nhưng anh không cho, ác ý kéo tay cô ra. Cô không khống chế được, chỉ đành kìm anh, cuối cùng để thoát ra một tiếng hét cao vút.

Nỗi vui sướng như con sóng dập dềnh nâng hai người lên. Anh cũng phấn khích hơn hẳn, nhịn bao lâu nay, cuối cùng đã có thể giải tỏa. Còn tưởng sẽ mất mặt, may mà kỹ thuật đủ để vượt qua thử thách, đủ để không giải tán quân sớm trước mặt cô. Một lần đã trúng đích, tiến hành vô cùng thuận lợi. Doãn Chính Đặc phát hiện ra cô tập trung hơn ngày trước, có lẽ do đã hoàn toàn giải tỏa, không còn cảm thấy thẹn thùng, e ấp nữa. Anh đưa cô lên đỉnh, thấy cô run rẩy nghẹn ngào thì anh mới yên tâm tranh thủ chút phúc lợi cho mình. Đến khi anh cũng về đích, anh mới thờ dãi một hơi thỏa mãn, gục xuống người cô, vừa cọ cọ vào cổ cô vừa nói bằng cái giọng dày đặc âm mũi, “Diệp Nhi, có được không?”

Cả người cô ướt đầm mồ hôi, mí mắt nặng trĩu, cô ưỡ oài ừ một tiếng.

Anh vẫn không chịu ra ngoài, cứ ở lì trong cô, khiến cô cảm thấy vô cùng không thoải mái. Cô muốn nhích người ra, nhưng vừa động dậy thì lại khiến anh không thể ngoan ngoãn nghỉ ngơi.

“Này...”, anh ngăn cô lại, “Cho anh nghỉ tí đã, lại làm cái nữa anh không kham nổi.”

Cô đâu có ý đó, “Em có bảo là không cho anh nghỉ đâu, anh nằm sang một bên đi.”

Anh không muốn động dậy, cứ thích nằm đè lên cô như vậy, nhắm tịt hai mắt, “Anh cứ nằm đây đây, tâm sự với anh một lúc, đợi anh lấy lại sức, chiến tiếp.”

“Tiếp cái gì...”, Lê Diệp đẩy anh ra, “Mai em còn phải đưa Đò Đò đi tiêm phòng.”

“Tiêm chưa đến nửa phút, chẳng liên quan đến cái giường”, anh đan tay vào tay cô, cảm giác sờ hữu chân thực này khiến anh thỏa mãn hơn bất cứ thứ gì. Cô nằm trong lòng anh, hình ảnh cô trong mắt anh, trong tim anh, trong thân thể anh. Hai người hòa thành một thể, đó là sự khẳng khít thân mật nhất, là cách tuyệt vời nhất để họ cảm nhận được nhịp đập con tim của nhau.

“Diệp Nhi”, anh khẽ gọi cô.

Cô đáp lời, anh lại chẳng nói gì khác, chỉ muốn gọi cô như vậy.

Cô chẳng biết làm sao, đưa tay vuốt ve mái tóc anh, cái cảm giác ngọn tóc ngắn chọc vào tay vô cùng thú vị.

“Diệp Nhi”, anh lại gọi, gọi tên cô thôi cũng khiến lòng anh cuộn trào lớp lớp sóng.

Cô đáp. Anh hỏi, “Chúng ta có hạnh phúc không?”

Cô cười, không đáp lại.

Anh hỏi đến cùng, “Chúng ta có hạnh phúc không?”

Cô gật đầu, “Có.”

Lúc này anh mới cảm thấy mỹ mãn. Cô ôm lấy anh, quả nhiên, đàn ông nhiều lúc giống hệt đứa trẻ con. Phần lớn thời gian anh là người đĩnh đạc, chín chắn, chỉ duy nhất trước mặt cô là nhiều khi ngây thơ hệt như một đứa trẻ.

Nghỉ ngơi một lát, anh đột nhiên lồm cồm bò dậy, chống tay nhìn cô từ phía trên. Bị anh ôm ghì một lúc, Lê Diệp không thể ngủ nổi, chợt thấy anh động dậy, cô liền đưa mắt nhìn anh.

Anh bắt chợt hôn xuống tai cô rồi thấp giọng nói, “Anh yêu em.”

Trái tim cô như mềm nhũn ra, thật giống như một con ong bị roi trúng hũ mật vậy, âm ỉ đau, mà cũng vô cùng ngọt ngào. Cô cũng muốn đáp lại gì đó, nhưng lại xấu hổ không dám mở miệng. Hình như, lời yêu thương cô đã từng nói rồi. Lần đó, cô dùng hết tất cả sức lực, dồn hết hai trăm phần trăm dũng khí mới có thể nói ra được. Cô đành khẽ nhưn người, đặt một nụ hôn lên khóe môi anh coi như đáp lời.

Anh biết cô xấu hổ, thế này đã là câu trả lời tốt nhất của cô rồi. Anh hít sâu một hơi, rồi bỗng thở hắt ra một cách nặng nề, dùng chỗ cứng rắn của mình chạm vào cô.

Thấy anh lại có vẻ đòi hỏi, cô đưa tay sờ tai anh, “Anh lại đây.”

Anh chớp mắt mấy cái liền, “Có thể chứ?”

Cô vuốt ve gương mặt anh, gương mặt tuấn tú vô cùng. Họ không giống những đôi vợ chồng bình thường, trình tự chúng sống hoàn toàn đảo ngược. Người ta tìm hiểu nhau trước, sau sinh cảm tình rồi kết hôn, còn họ lại kết hôn trước, rồi chậm chạp thăm dò tính nết đôi bên. Vì vậy hiện tại, cô nhìn anh mới sợ kinh ngạc vì độ đẹp trai của anh. Như thế trước đây cô không hề để ý, người đàn ông này lại đẹp trai đến mức thu hút ánh nhìn thế này.

Nhìn ra được vẻ say đắm trong mắt cô, anh cực kỳ sung sướng, ôm chặt lấy cô bắt đầu một hiệp mãnh liệt nữa. Hai người lẫn lộn trên chiếc giường lớn, dường như không hề biết mệt mỏi. Cô vượt qua tất cả chỉ vì để phối hợp với anh, anh trả mọi giá chỉ để có được niềm vui của cô. Chưa từng chú tâm đến vậy, như thể mở ra một cánh cổng lớn, mọi ngăn cách đều tan bay trong một đêm này, họ hoàn toàn có được nhau, từ trái tim đến thân thể, không có ai khác, chỉ có hai người, quấn quýt bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 217: Tin tưởng

Hôm nay cả nhà ra ngoài ăn cơm. Lê Diệp dẫn con đến nhà hàng trước đội Doãn Chính Đặc tan làm, hai đứa khá ngoan, được ra ngoài nhưng không hề la hét hay chạy nhảy lung tung.

Cúi người lau nước dãi dính bên mép cho Đô Đô, Lê Diệp lại không kiềm chế được mà đưa tay véo má con bé. Tuy trẻ con vẫn chưa hình thành diện mạo hoàn chỉnh, nhưng cô vẫn cảm thấy con bé này giống Doãn Chính Đặc vô cùng, con gái giống bố là điều dễ hiểu.

Bất chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy một nam một nữ ngồi cách đó không xa. Vì có chút nhầm lẫn trong việc chọn món, mà vị khách nữ đó và cô nhân viên phục vụ xảy ra chút cãi cọ, cô nhân viên vẫn cứ khẳng khái là hai người kia đã gọi những món này.

Lê Diệp đứng phắt dậy, kinh ngạc nhìn hai người ở bàn bên đó. Những khách hàng khác đều quay ra xem cảnh ồn ào, nhưng Lê Diệp không hề để tâm đến chuyện thị phi, nhìn thấy hai người đó, trong lòng cô nhất thời có chút phức tạp.

Lờ qua tiếng lại một lát, Hạ Tiểu Chúc không muốn nhiều lời với người phục vụ nữa nên nói, “Làm ăn như cô, chả mấy mà sập tiệm!”

Người phục vụ có chút bức mình, xoay người bỏ đi thẳng. Ngồi bên cạnh, Hạ Tùng Đào vừa uống trà vừa nhìn cô em gái đang đầy bức tức, “Em việc gì mà phải tức giận thế, gà chiến muối hay gà hấp muối có khác gì nhau đâu.”

“Giống thế nào được!”, Hạ Tiểu Chúc hậm hực, “Rõ ràng em đến đây là vì muốn ăn gà hấp muối, em không được ăn thì thôi, cô ta lại còn bảo em gọi nhầm. Em không phải bà già bảy tám mươi tuổi, chẳng nhẽ em nói gì mà lại không tự nhớ được à!”

Hạ Tùng Đào cười. Đúng là trẻ con, chuyện bé con con, đáng lẽ ra ngoài ăn cho thoải mái, giờ lại nuốt nguyên một bụng tức, mất nhiều hơn được.

Hai người họ đang ngồi nói chuyện thì Hạ Tiểu Chúc bất chợt nghe thấy tiếng khóc của trẻ con. Cô ta nghiêng đầu, nhìn thấy ngay Lê Diệp đang đứng nhìn họ từ cách đó không xa. Mặt cô ta biến sắc, cô ta không muốn để anh trai nhìn thấy Lê Diệp nên vội vàng quay đầu lại, “Anh, em không ăn nữa, mình về nhà đi, về nhà ăn mì còn hơn ngồi đây bị người ta dè bêu.”

Hạ Tùng Đào cảm thấy cô ta đúng là chuyện bé xé ra to, “Gọi món rồi còn gì, anh lười nấu lắm, cứ ăn ở đây đi.”

“Đi về đi, em đã bảo là không thèm ăn mấy món kia rồi mà. Sang quán bên cạnh cũng được, quán bên cạnh cũng ngon đấy.”, nói xong, cô ta đứng ngay dậy, kéo anh trai đi ra vừa.

Hạ Tùng Đào cảm thấy cô ta hơi là lạ, nhưng bị cô ta kéo dậy nên đành phải cùng cô ta đi ra ngoài.

Cửa vừa mở ra thì có một người khác bước vào.

Hạ Tiểu Chúc nhìn ra là ai thì vô cùng ảo não, biết thế không kéo ông anh trai đi còn hơn. Người vừa chạm mặt họ lại chính là Doãn Chính Đặc.

Doãn Chính Đặc không để ý đến họ, anh bước thẳng đến chỗ Lê Diệp. Hạ Tùng Đào quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Doãn Chính Đặc đến cạnh Lê Diệp, bên cạnh họ có hai đứa trẻ, anh bế một bé trai, thằng bé ôm cô anh thân thiết gọi bố.

“Đi thôi, đi thôi!”, Hạ Tiểu Chúc kéo anh ấy, “Nhìn cái gì nữa, em đói rồi, mau sang quán bên cạnh đi.”

Cuối cùng Hạ Tùng Đào cũng hiểu vì sao cô em gái lại bỗng nhiên thay đổi, có điều như vậy thì hơi quá rồi, chỉ là vô tình chạm mặt mà thôi, không muốn chào hỏi thì coi như không nhìn thấy, hà tất phải trốn tránh, mình đâu có làm gì đuổi lý.

Thấy Lê Diệp cứ nhìn chằm chằm ra phía cửa, sắc mặt lại có vẻ không bình thường, lúc ấy Doãn Chính Đặc mới ý thức được rằng hình như đã xảy ra chuyện gì đó. Anh quay đầu lại, nhìn thấy một nam một nữ đứng ngoài cửa, suy nghĩ một lát mới chợt giật mình. Là hai anh em nhà họ Hạ. Lúc mới vào, anh chỉ mãi tìm Lê Diệp với hai đứa nhỏ nên không để ý. Thấy Lê Diệp có vẻ lo lắng, anh kéo cô ngồi xuống, “Chờ lâu chưa?”

Lê Diệp vội lấy lại tinh thần, cô lắc đầu, “Vừa mới đến thôi...”

“Tắc đường quá nên anh đến muộn một lát.”, anh lấy khăn ướt lau tay rồi nhìn cô, “Người vừa rồi là Hạ Tùng Đào phải không?”

Lê Diệp gật đầu, “Phải...”

Anh cũng gật đầu, rồi cầm đĩa lên gấp mấy miếng thức ăn. Họp hành cả ngày, anh đang đói không chịu nổi đây.

Lê Diệp biết vừa rồi mình hơi thất thố, cô không ngờ lại gặp Hạ Tùng Đào và Hạ Tiểu Chúc ở đây. Đã lâu rồi cô không có tin tức của họ, lần gặp mặt cuối cùng là khi cô từ chối Hạ Tùng Đào để theo Doãn Chính Đặc về. Khi ấy Hạ Tùng Đào mới ra tù, mà việc đầu tiên anh ấy làm là đi tìm cô. Người cô có lỗi nhất là Hạ Tùng Đào, nói gì đi nữa, cô cũng không thể tha thứ cho mình.

Doãn Chính Đặc vỗ vai cô, “Ăn đi, có phải chờ anh nên đói rồi không?”

Lê Diệp cầm đĩa lên ăn nhưng trong lòng vẫn không yên. Cô không biết tại sao Hạ Tùng Đào và Hạ Tiểu Chúc lại cùng nhau quay về, giờ họ làm gì, nghe nói trước đó họ về quê, giờ lại lên đây, lẽ nào định bắt đầu gây dựng sự nghiệp một lần nữa?

Ăn cơm xong, từ nhà hàng đi ra, Doãn Chính Đặc đi lấy xe, còn Lê Diệp và bảo mẫu đứng chờ ở cửa. Cùng lúc đó, hai người ở tiệm ăn bên cạnh cũng đi ra.

Hạ Tiểu Chúc có vẻ rất căng thẳng, cô ta sợ anh trai chịu đã kích sẽ lại làm ra chuyện không hay, anh ấy đã nếm đủ mùi đau khổ rồi, cực nhọc lắm mới ra tù để làm người lần nữa, anh ấy không thể làm đường lạc lối nữa. Thế nhưng, hạ Tùng Đào lại rất bình tĩnh, nhìn thấy Lê Diệp, anh ấy định đi theo hướng khác, nhưng nghĩ thế nào lại đi về phía cô.

Anh ấy nhìn thằng bé đang chằm chằm nhìn mình. Trước đây anh mới chỉ gặp nó một lần, lúc đó Doãn Chính Đặc bế thằng nhỏ lên tìm cô.

“Lớn thế này rồi!”, Hạ Tùng Đào sờ đầu thằng nhỏ rồi nhìn Lê Diệp, “Dạo này khỏe không?”

Lê Diệp nhìn anh ấy, cảm xúc trong lòng vô cùng phức tạp. Cô cảm thấy hổ thẹn, hạnh phúc của cô tự dưng lại như một thứ rất ích kỷ, rất tàn nhẫn.

Hi Hi không biết lạ, thấy Hạ Tùng Đào đến, nó liền ôm chân mẹ, “Đây là mẹ cháu đấy.”. Nói xong, sợ người khác không biết, nó còn tóm lấy chiếc xe của Đô Đô rồi chỉ, “Đây là em gái cháu.”, rồi lại chỉ ra chỗ Doãn Chính Đặc, “còn kia là bố cháu.”

Chẳng ai hỏi mà nó giới thiệu nguyên cả nhà. Lê Diệp ấn đầu giữ nó lại rồi nhìn Hạ Tùng Đào, “Anh với Tiểu Chúc định về đây kinh doanh lại à?”

Hạ Tùng Đào gật đầu, “Anh định mở lại tiệm bánh bao, dù sao đó cũng là tâm huyết của bố mẹ anh.”

Lê Diệp cũng nghĩ vậy, bánh bao nhà họ Hạ thật sự rất ngon, nếu không giữ nghề thì quả là đáng tiếc.

“Nói nhiều với chị ta làm gì.”, Hạ Tiểu Chúc vẫn oán giận Lê Diệp như ngày xưa. Cô bỏ đi không tính, nhưng lại cứ thế theo Doãn Chính Đặc. Lúc đầu còn tỏ vẻ không tình nguyện, giờ có đến hai đứa con, chẳng có vẻ gì là bị ép buộc, căn bản là chính cô tự nguyện mà thôi.

Đồ đàn bà bội tình bạc nghĩa, cô ta nhìn thôi đã thấy phát bực rồi.

“Đi thôi, đi thôi.”, Hạ Tiểu Chúc kéo tay anh trai, “Người ta thích tìm kẻ có tiền, người như anh em mình lọt làm sao vào mắt người ta được, đừng quấy

rầy người ta nữa!”

Họ rời đi, Lê Diệp cúi đầu nhìn tui nhỏ. Hi Hi làm điệu mặt quỷ với Hạ Tiểu Chúc, “Không lễ phép, lêu lêu.”

Lê Diệp bế thẳng bé lên, cưng chóp mũi với nó. Doãn Chính Đặc cũng vừa lúc đánh xe đến, cả nhà lên xe rồi quay về.

Trên đường về, Doãn Chính Đặc không hề nói gì, chỉ chuyên tâm lái xe. Về đến nhà, cả hai người cùng tắm rửa thay quần áo cho hai đứa nhỏ rồi dỗ chúng ngủ, xong xuôi cũng không sớm nữa nên đi nghỉ luôn.

Doãn Chính Đặc ngáp một cái, duỗi người rồi tựa vào thành giường đọc tạp chí.

Lê Diệp tắm xong thì ra ngoài dọn dẹp qua loa rồi chuẩn bị đi ngủ.

Cô về giường, trên người vẫn nồng đậm mùi sữa tắm, anh vừa ngủ thấy liền đưa tay ôm lấy thắt lưng cô. Lê Diệp phát nhột vì anh cứ cọt cọt lui trên ngực cô, “Anh làm gì đấy...”

Đang hít hà mùi thơm như con chó nhỏ, anh bỗng ngẩng phắt đầu nhìn cô, “Diệp Nhi, to ra đấy.”

Cô không hiểu, anh liền liếc ngực cô, “Thấy căng hơn.”

Giờ cô mới hiểu được, liền đưa tay phất anh một cái, “Nói luyên thuyên cái gì đấy...”

“Thật mà.”, anh nói mấy lời tâm bậy mà lại rất nghiêm túc, “Cảm giác không giống ngày xưa.”

Lê Diệp vội bịt miệng anh lại, nhưng vẫn nhìn thấy cái kiêu nháy mắt đầy xấu xa của anh.

Gỡ tay cô xuống, anh ôm thắt lưng cô rồi ngẩng đầu, “Diệp Nhi, nói anh nghe, nhìn thấy Hạ Tùng Đào, em có tâm trạng thế nào?”

Lê Diệp biết mình nên thẳng thắn với anh, bất kể chuyện gì cũng đều phải nói suy nghĩ trong lòng cho đôi bên nghe. Cô nhìn anh, “Em cảm thấy rất có lỗi với anh ấy...”

Anh kéo tay cô áp lên má mình, “Không hối hận vì ở cạnh anh chứ?”

Lê Diệp lắc đầu. Đã có hai đứa con rồi, cô sao còn hối hận được nữa. Việc trước kia đều đã là quá khứ, chuyện tình cảm cũng có thể thay đổi. Chỉ có điều, khi sự nhớ lại, cô vẫn cảm thấy hổ thẹn. Cô rất muốn bù đắp lại nỗi nuối tiếc trong lòng, tại cô mà quỹ đạo sống của Hạ Tùng Đào mới bị thay đổi.

“Không hối hận là tốt rồi”, Doãn Chính Đặc nắm tay cô, “Nếu em muốn đi gặp anh ta, hàn huyên ôn chuyện cũ với anh ta, đều không sao cả. Anh sẽ không ghen vớ ghen vẩn đâu. Nếu em muốn bù đắp cho anh ta, anh sẽ hỗ trợ, vì mọi chuyện xấu đều do anh làm”

“Anh vẫn biết thế cơ đấy.”, Lê Diệp véo tai anh.

Tuy là làm chuyện xấu nhưng anh không hối hận. Nếu anh theo khuôn phép cũ, chỉ dám nghĩ chứ không dám làm, thì hai đứa con bây giờ có khi lại gọi người khác là bố rồi. Anh biết mình làm sai nhiều chuyện, nhưng thật ra “âm kém dương sai”, đôi khi anh nghĩ, ngoài anh ra, ông trời cũng giúp anh rất nhiều. Có lẽ số mệnh đã định như thế, anh nhất định có được Lê Diệp, mà bởi anh cố chấp, nên anh mới không luyến tiếc gì.

Lê Diệp nghe anh nói vậy thì trong lòng rất cảm kích. Anh không còn miễn cảm như trước kia nữa, không hừng hực lửa giận khi cô tiếp xúc với người đàn ông khác, anh bắt đầu suy nghĩ cho cô, từ lập trường của cô, và cũng biết cách cảm thông với người khác.

Tất cả những điều này, đều cho thấy sự tin tưởng anh dành cho cô.

Lê Diệp rất thích cảm giác này, anh tin tưởng cô, cô cực vui.

“Ngủ đi”, anh kéo cô nằm xuống, “Muốn dùng tiền hay thứ khác thì cứ nói với anh.”

Lê Diệp tựa vào ngực anh, cô gật đầu. Tuy nhiên trong lòng cô hiểu, Hạ Tùng Đào sẽ không nhận tiền của họ, như vậy quá đường đột, mà cũng là một sự si nhục đối với anh ấy. Hoặc là, anh ấy căn bản không cần cô đền bù, vì thứ gì đi nữa cũng không thể đưa cuộc sống đã bị đảo lộn của anh ấy về lại như cũ, vận mệnh là điều không thể thay đổi được.

***

Phố Thanh Sơn.

Chỗ này vốn dĩ có kế hoạch cải tạo để xây khách sạn cao cấp, nhưng sau đó có sự thay đổi nên vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Đây cũng là khu phố ăn vặt nổi tiếng, mọi người đều đã quen với khung cảnh náo nhiệt ở nơi này, nếu đột nhiên sửa thì hẳn là khó có thể chấp nhận ngay được.

Lúc trước, Doãn Chính Đặc cũng tham gia vào kế hoạch đó. Lúc ấy, anh muốn ép Hạ Tiểu Chúc để Lê Diệp đến cầu xin anh, giờ nghĩ lại, đúng là trước đây anh đã làm không ít chuyện xấu thật.

Lê Diệp đứng ngoài cửa hàng bánh bao. Quán này đã nhiều lần đổi chủ nhưng không ai có thể kinh doanh tốt được nên mới được rao bán lại. Cô nhìn từ ngoài vào, bên trong có không ít công nhân ra ra vào vào trang hoàng lại quán. Thật ra chỗ này cũ rồi, nhưng nếu sửa chữa một chút là ổn rồi. Nhớ lại hồi trước, khi cô và Hạ Tùng Đào còn bên nhau, ngày nào cô cũng đến quán bánh bao làm đỡ. Lúc ấy, cô còn có mục tiêu là cùng anh ấy mở rộng quán bánh bao ra, kiếm được thật nhiều tiền rồi ổn định cuộc sống.

Vậy mà bây giờ, gần như đã cách đó cả thế kỷ.

Cô và anh ấy đã gần như trở thành người xa lạ rồi.

Cô đang ngẩn ngơ hoài niệm chuyện cũ thì Hạ Tùng Đào vừa lúc đi từ trong ra. Anh ấy xách một túi phế liệu to đùng, trên mặt lấm lem bụi bặm, cũng vừa hay nhìn thấy Lê Diệp.

Anh ấy thản nhiên hơn cô nhiều, “Sao lại rảnh rồi mà đến đây thế này?”

Lê Diệp thấy anh ấy đỏ đay mò hôi thì rút khăn tay ra đưa cho anh ấy, “Em nghe nói anh chuẩn bị mở lại quán bánh bao, thế nên đến đây xem... Chuẩn bị thế nào rồi? Trang hoàn lại hết à?”

“Ừ”, Hạ Tùng Đào quay đầu lại nhìn, ngày trước vút luôn cả biển hiệu, giờ mới thấy tiếc, “Anh nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể làm cái này thôi. Với lại, không thể để mất nghề của bố mẹ được, nếu thế, sau này biết ăn nói với các cụ thế nào.”

Lê Diệp cười, anh ấy có thể kiên định làm việc mình muốn, trong lòng cô rất vui.

“Hôm đó Tiểu Chúc nói năng không suy nghĩ, em đừng chấp con bé.”, Hạ Tùng Đào nói.

Lê Diệp lắc đầu, đúng là cô đã làm chuyện không đúng, vậy nên, Hạ Tiểu Chúc hoàn toàn có thể oán trách cô.

“Tùng Đào, chúng ta đã cùng đi từng ấy năm rồi, trong lòng em, anh như một người thân vậy. Mặc kệ chúng ta đã xảy ra chuyện gì, hiện giờ thành ra dạng gì, em đều thật tâm mong anh được hạnh phúc, điều này rất quan trọng đối với em”, Lê Diệp nghiêm túc nói.

Anh ấy cười, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, “Đối với anh mà nói, anh cũng hy vọng em được hạnh phúc, chớp bông ạ.”

Anh ấy là người duy nhất gọi cô như vậy. Lê Diệp gật đầu, “Cửa hàng thuê phải không?”

“Ừ, bọn anh tính là cứ kinh doanh trước đã, đợi hoàn vốn thì sẽ mua lại một cửa hàng khác.”, Hạ Tùng Đào tự hiểu kế hoạch trong đầu mình, anh ấy biết con đường tương lai sẽ thế nào, phải đi ra sao.

“Nếu...”, Lê Diệp ngập ngừng, “Em nói là nếu như... anh tạm thời chưa có vốn quay vòng, thì em có chút tiền, đều là của em đấy, không phải ai cho đâu.”

Anh ấy cười, “Cảm ơn ý tốt của em, nhưng hiện giờ anh vẫn ứng phó được. Anh và Tiểu Chúc mượn được ít tiền từ chỗ họ hàng, anh tin là chỉ cần mở quán là có thể kiếm được tiền.”

Lê Diệp tin anh ấy, thấy anh vượt qua được bóng ma tâm lý, từ đáy lòng cô cảm thấy rất mừng.

“Cậu ta...”, Hạ Tùng Đào dứt hai tay vào túi quần, mắt quay về nhìn cửa hàng, “Cậu ta có đối xử tốt với em không?”

Lê Diệp biết người anh ấy muốn hỏi là ai, có những điều không thể dùng một câu để diễn đạt, cô gật đầu.

Anh ấy nhìn thấy vậy thì cũng gật đầu, “Thế là tốt rồi, hai đứa con của em đều đáng yêu thật đấy.”

Thật ra hỏi câu này đúng là thừa thãi, chẳng nghĩ cũng biết Doãn Chính Đặc có đối xử tốt với cô hay không. Thằng đàn ông cướp Lê Diệp khỏi tay anh ấy, nếu dám đối xử tệ với cô, thì anh ấy không thể cam lòng được.

Lê Diệp cùng anh ấy đi thăm quan quán mới sửa. Vài năm nay anh ấy đã trưởng thành lên nhiều, những suy nghĩ trong đầu đều khá thực dụng, vậy nên thiết kế bên trong cũng khá ổn.

Hàn huyền một lát, Lê Diệp xin phép về trước. Nếu chạm mặt Hạ Tiểu Chúc, chắc chắn cô nàng ấy sẽ tức giận, mà cô thì không muốn mọi người mất vui.

Hạ Tùng Đào dẫn cô ra ngoài. Thật ra trong lòng hai người đều không có nhiều sóng gió, cô đã là người phụ nữ của gia đình, còn anh cũng đã chấp nhận được sự thật, và học được cách buông tay, cũng là cách tốt nhất để trấn an mình, tuy rằng không hề dễ dàng.

Lê Diệp ra mua cho anh ấy chút điểm tâm, là món trước kia anh vô cùng thích. Hương vị vẫn vậy, cũng vẫn là cô mua cho, nhưng ăn vào miệng lại cho cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Thế giới hai người

Cuối tuần.

Một dây pháo nổ đùng đoàng, quán bánh bao lại một lần nữa khai trương. Dòng người nườm nượp đổ về tiệm bánh bao lâu đời, xem ra việc làm ăn sẽ rất thuận lợi.

Ngồi trong xe, Doãn Chính Đặc nhìn khung cảnh náo nhiệt bên đó và nói, “Xem ra, họ muốn bán bánh bao một lần nữa không phải chuyện khó.”

Lê Diệp quay đầu nhìn anh. Hôm nay quán bánh bao khai trương, anh đích thân đưa cô đến. Vốn sợ anh để tâm, lại sợ ảnh hưởng đến hai anh em nhà họ Hạ, cô không định đến, nhưng Doãn Chính Đặc nói hôm nay khai trương nên anh sẽ đưa cô đi, lại còn gửi tặng một lẵng hoa nặc danh tới nữa. Lê Diệp không ngờ anh sẽ rộng rãi như vậy. Tình cảm trong lòng cô đúng là khá phức tạp, nhưng cũng không phải là dùng dằng không dứt, anh nói vậy nghĩa là anh hiểu cho cô, thế nên mới có thể thoải mái chừng ấy.

Thấy cửa hàng náo nhiệt tung bừng, Doãn Chính Đặc nắm tay cô, “Đi thôi, chỗ này không còn chuyện của mình nữa, anh ta có con đường của riêng anh ta.”

Lê Diệp gật đầu, cùng anh rời đi.

Nỗi tiếc nuối đã tồn tại, việc cô có thể làm là hữu hạn, chúc phúc, không làm phiền, có lẽ là kết quả tốt nhất.

“Hiếm khi được một ngày nghỉ cuối tuần.”, Doãn Chính Đặc nắm tay cô, vừa lái xe vừa nghĩ ngợi. Hai đứa nhỏ đã được gửi sang chỗ Trần Oanh, hôm nay họ có thể tự do rồi.

“Để anh nghĩ xem đi đâu.”, hôm nay thời tiết không tệ, anh trầm ngâm, “Mình đi câu cá đi!”

Lê Diệp buồn cười, nhưng vẫn gật đầu đồng ý với anh.

Anh đưa cô đến khu câu cá. Chỗ này khá ổn, cây xanh rợp bóng, có vũng để nằm nghỉ, cũng có không ít người thuê bếp để nướng đồ ăn.

Doãn Chính Đặc cài mồi vào lưỡi câu rồi bỏ mồi xuống ngồi chờ cá mắc câu, Lê Diệp thì đứng một bên nướng thịt. Thật ra khi chỉ có hai người là thời điểm thoải mái hiếm có, dạo gần đây bận bịu với hai đứa trẻ, cô không kêu ca nửa lời, nhưng thật sự là rất mệt.

Anh hạ cần câu xuống, đến cạnh bếp bỏ thêm than. Nhìn những đốm lửa li ti bắn lên hồng rực, anh nhướng người, cắn luôn một miếng Lạp Xưởng cô đưa.

“Ngon.”, anh liên tục gật đầu, “Thế giới hai người đúng là thích thật, sau này cứ cuối tuần mình lại đi.”

Lê Diệp liếc anh. Có thể đi hay không còn tùy vào tâm trạng của hai đứa nhóc nữa kìa, chúng mà không vui thì chẳng cách nào đi được, với cái kiểu quẩn quýt đây thì họ muốn ra ngoài chơi cũng không có cửa.

Cô đang nướng đồ ăn thì anh bỗng lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho cô, “Để anh đi, nóng quá.”, nói xong, anh kéo cô ra. Lê Diệp còn chưa đứng vững đã bị anh hôn một cái lên má.

Cô xấu hổ vô cùng, nhưng anh thì lại hoàn toàn thản nhiên, không thèm để ý đến bao nhiêu người ở xung quanh.

“Nào.”, anh đưa cho cô một miếng thịt, ý bảo cô há miệng, “Thế giới hai người, bữa trưa dưới ánh nắng.”

Cô thuận theo cắn một miếng. Thật ra đồ họ nướng chẳng ngon lắm, cổ thì cháy, chỗ thì chưa chín, nhưng vì động viên nhau nên cứ thấy đồ ăn người kia nướng vẫn rất ngon.

Nói là đi câu cá nhưng chẳng có thu hoạch gì. Hoai người chỉ đơn thuần là muốn ra ngoài thư giãn riêng tư, vậy nên cũng không quan tâm sẽ làm gì.

Nằm trên vũng, Doãn Chính Đặc ngáp một cái thật dài. Anh chẳng thèm quan tâm đến cá nữa, dù sao cũng ăn no rồi. Gió thổi hiu hiu rõ thoải mái, anh nắm chặt tay Lê Diệp, vuốt ve móng tay cô, nhìn cô nhắm mắt thư giãn, anh chợt cảm thấy một câu, “Diệp Nhi, thật ra từ lúc lấy anh, anh chẳng cho em được mấy ngày yên lành.”

Anh đã cố hết sức, nhưng từ dành cho cô chỉ là sự rối loạn và cảnh sống nay đây mai đó.

Lê Diệp nghe thấy anh nói vậy liền bảo, “Nói chuyện này làm gì chứ.”

“Cảm xúc tự đến thôi.”, anh liếc nhìn một đôi tình nhân ở cách đó không xa đang không coi ai ra gì mà hôn nhau say đắm, vừa rồi anh mới chỉ dám hôn lên má Lê Diệp thôi đấy, kín đáo bao nhiêu.

Người ta yêu nhau là phải tay trong tay đến ngọt ngào, còn anh thì hình như chưa từng nói yêu với Lê Diệp, cũng chẳng thèm theo đuổi cô, nghĩ lại mới thấy xấu hổ.

“Cái đấy không gọi là cảm xúc đến, mà là nghĩ ngợi lan man.”, Lê Diệp cười anh.

Đã đến giờ rồi còn nghĩ ngợi chuyện lúc xưa làm gì, cô chỉ biết rằng mọi chuyện đều đã qua rồi, cô phải quý trọng những gì mình đang có thì hơn.

“Diệp Nhi.”, anh khẽ gọi cô, trong lòng lại nghĩ sau này phải đối xử tốt với cô gấp bội, không thể để cô chịu khổ nữa.

Lê Diệp nhìn anh, “Em thà khổ trước sướng sau chứ không thích sướng trước khổ sau đâu.”

Anh kéo tay cô, “Anh muốn cho em trước sau đều sung sướng, nhưng mà em không được thế.”

Lê Diệp gổi đầu lên cánh tay anh, “Sau khi bố mẹ nuôi của em qua đời, em cực kì sợ lúc tan học, bởi vì các bạn khác có nhà để về còn em thì không.”

Nghe cô nói vậy, Doãn Chính Đặc càng nắm tay cô chặt hơn.

“Hồi đó, chỗ em đến nhiều nhất là nhà Tùng Đào. Đối với em mà nói, anh ấy và Tiểu Chúc như người nhà vậy. Nhưng thật sự thì đó cũng không phải nhà em, em biết.”. Giọng nói của cô rất khẽ, như thể mọi chuyện đã nhẹ nhàng trôi qua, nhưng giờ nhớ lại vẫn động chút chua xót, “Em vô cùng muốn có một nơi là nhà thuộc về mình, để mỗi lúc nói đến chuyện về nhà, em có thể biết chính xác nó ở đâu, bất kể nơi đó nghèo thế nào, khổ ra sao, cứ có là tốt rồi.”

Anh gật đầu, “Em có nhà, nhà của chúng mình.”

Cô cười, “Ừm, giờ em có nhà rồi, là anh cho em mái nhà này, em rất hạnh phúc, cũng cảm thấy mãn nguyện rồi.”

Anh nắm tay cô, hôn lên mu bàn tay cô, “Những gì chưa làm được cho em, anh sẽ làm được nhiều hơn, bù lại những tiếc nuối của em trước kia.”

Cô nhìn anh, “Nhiều hơn thế nào nữa, em đã hạnh phúc lắm rồi.”

Anh ngẫm nghĩ, cô không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc nữa, anh cũng đối xử tốt với cô rồi, vậy thì...

“Làm đứa thứ ba?”, anh nháy mắt.

Lê Diệp véo anh một cái, không đứng đắn gì hết, bao nhiêu lời nói ám áp đều bị anh phá hỏng rồi.

“Nhưng mà vẫn chưa phải lúc, em còn cần nghỉ ngơi một thời gian nữa đã. Để hai năm nữa đi.”, anh ra kế hoạch rất chu toàn, “Đề luôn sẽ làm tổn thương nguyên khí.”

Lê Diệp quay đầu đi, “Ai muốn đề nhiều thế chứ...”

“Đề càng nhiều nhà càng đông vui, đề đến khi nào không đề được thì thôi.”, anh cười, “Đề hẳn mười tám đứa, mỗi lần ra ngoài, anh sẽ đánh nguyên con xe buýt luôn.”

Lê Diệp bị anh chọc cười, “Thế thì anh phải làm hướng dẫn viên rồi.”

“Thế có gì không tốt chứ, tự lập một đoàn du lịch, không cần đi với người khác.”. Anh bị chính tưởng tượng của mình chọc cười. Nghĩ đến chuyện thật sự sinh nhiều con như thế, rồi anh lái xe chở mười tám đứa con đi, vậy thì trong xe không loạn cào cào lên mới là lạ.

Có điều, tưởng tượng của anh quá hương đường, ai lại đi đề từng đứa con, cô cũng đâu phải heo mẹ.

Đang nằm thư giãn, Lê Diệp bỗng cảm giác mặt mình nhom nhóp, sờ lên mới phát hiện ra là một giọt nước. Cô ngẩng đầu nhìn, bầu trời vừa nãy còn trong xanh mà giờ đã âm u xám xịt rồi.

“Hình như sắp mưa rồi.”, cô xòe lòng bàn tay ra, lại có một giọt nước nhỏ xuống.

“Mưa thế nào được.”, anh lim dim hai mắt, “Rõ ràng dự báo thời tiết báo là...”. Lời nói còn chưa dứt thì cơn mưa liền ào ào trút xuống, anh cuống quýt ngồi dậy, vội vàng cùng cô thu dọn đồ đạc.

Cơn mưa đến quá nhanh, quá đột ngột, cả hai đều luống cuống tay chân, vợ vội đồ để chạy vào chòi nghỉ.

Đội cơn mưa, Doãn Chính Đặc một tay xách đồ một tay dắt Lê Diệp chạy thật nhanh. Trong lúc chạy, từ túi của hai người đều bị rơi vật gì đó, quay đầu lại nhìn mới biết là chỗ lạp xương với thịt xiên, Lê Diệp không nhận được phá lên cười.

Cuối cùng cũng đến chòi nghỉ, Doãn Chính Đặc gần như ướt sũng, Lê Diệp cũng chẳng khá hơn. Lấy khăn tay ra lau qua loa xong, hai người đều mệt bỏ hai tai, vừa thở phì phò vừa nhìn nhau, lại vì bộ dạng nhếch nhác của cả hai mà cười âm lên.

Lê Diệp lau mặt, “Anh còn cười à, lại dám nhắc đến cả dự báo thời tiết. Dự báo thời tiết nói thế nào?”

Anh thẳng thắn, “Anh không xem dự báo thời tiết...”

Lê Diệp lờm anh. Cá thì chẳng câu được con nào, cả người ướt sũng, đồ ăn thì rơi sạch, ngoài trời mưa tầm tã không biết đến bao giờ mới có thể về nhà.

Tìm một cái túi nylon trải xuống nền để lấy chỗ ngồi, Doãn Chính Đặc vừa lau người vừa nhìn ra bên ngoài. Thời tiết hôm nay thật thường thật, rõ ràng lúc sáng còn nắng ráo như thế. Anh lại sờ đến cái túi to, đồ ăn rơi sạch, giờ chẳng còn gì nhấm nháp tạm, ngồi một lúc là đã thấy đói.

Lê Diệp lau tóc cho anh xong mới lôi ra túi chân giò hun khói cất trong túi xách. Vừa rồi chưa kịp bỏ ra nướng, may mà còn.

Doãn Chính Đặc xé bao bì, kéo cô ngồi xuống rồi cả hai anh một miếng em một miếng xử lý hết cái chân giò hun khói. Tuy là nhếch nhác thật đấy, nhưng cả hai lại cảm thấy cực kỳ ngon miệng, đồ lạnh vào bụng mà lại hóa thành nóng hổi, ngào ngạt hương.

Ngoài trời vẫn đang mưa to gió lớn, có được chỗ trú chân là hạnh phúc. Bụng đói sôi ùng ục, có thứ bỏ vào miệng là hạnh phúc. Nhân thế mịt mờ, có người bên cạnh làm người bạn thủy chung, đó là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Nỗi hận còn lại

Nhà họ Doãn. Hai vợ chồng Doãn Chính Đặc đưa tụi nhỏ về ăn cơm với người lớn trong nhà.

Vừa vào cổng đã nhìn thấy một chiếc xe khác, Doãn Chính Đặc nhú mày, hẳn nhiên là mất hứng bởi cảnh tượng sắp diễn ra.

Lê Diệp cũng đoán được mạng máng, cô theo anh cùng đi vào nhà.

Hi Hi đã quen nhà nên chạy một mạch đến chỗ cụ nội. Đồ Đồ thấy anh chạy đi nên cũng vẫy vẫy tay góp vui.

Nhìn thấy lũ trẻ đến, ông cụ vui sướng cười toe toét, một tay ôm Đoan Đoan, một tay không lập tức ôm lấy Hi Hi.

Hi Hi dụi đầu vào cụ rồi ngọt ngào nói, “Cụ ơi! Hi Hi nhớ cụ lắm!”

Rõ ràng là cứ hai ngày thẳng nhóc lại đến quậy phá một lần, nói ra câu nhớ nhung này, kiểu gì cũng khiến người ta hoài nghi. Nhưng ông cụ nào đâu so đo chuyện này, có thể nhìn thấy thẳng chất này nhiều một chút khiến cho ông cảm thấy mình còn có thể sống thêm độ mười năm nữa không chừng.

Đoan Đoan thấy em trai xum xoe nên cũng ôm lấy cổ cụ, “Cụ ơi, con cũng nhớ cụ, Đoan Đoan nhớ cụ nhất!”

Hi Hi ghét nhất là bị người khác so bì, thẳng bẻ ngồi thẳng dậy, “Em mới là nhớ cụ nhất!”

“Là chị!”

“Em!”

Hai đứa bé la hét ầm cả lên, làm cho ông cụ cảm thấy cực kỳ vui vẻ, ông thơm mỗi đứa một cái rồi nói, “Thương hết, thương hết, bảo bố nhà mình, cụ đều thương hết.”

Hai đứa nhóc nghịch ngợm ầm ĩ, Doãn Chính Đặc nhắc Hi Hi xuống, “Không được quậy cụ, nói con bao nhiêu lần rồi.”

Hi Hi mếu máo quay đầu gào lên, “Bà nội, bà nội ơi, cục cưng đến rồi đây!”. Nói xong, nó còn vỗ ngực mình, làm như sợ người khác không biết nó chính là “cục cưng” vậy.

Nhìn nó bướng bỉnh như vậy là đủ biết, bình thường lúc nó về nhà lớn này luôn được chiều chuộng, hiện giờ đang có xu hướng bất trị.

Trần Oanh đi từ trên tầng xuống, vừa nhìn thấy cháu trai đã mỉm cười hiền lành, còn giơ tay ra, “Hi Hi ra đây nào, từ xa đã nghe thấy con gọi bà rồi.”

Hi Hi lập tức lao vào lòng bà, được bà ôm hôn, thẳng bẻ vô cùng khoái chí. Người lớn trong nhà cũng chiều nó, nó lại càng không biết sợ, thỉnh thoảng Doãn Chính Đặc nói nó vài câu là nó liền bảo sẽ đi mách bà nội và cụ nội, rõ ràng là cái vẻ cậy có người bao che. Thỉnh thoảng Lê Diệp cũng nhắc nhở nó, nhưng ngoài việc quậy phá nghịch ngợm ra thì nó chưa hề phạm lỗi gì quá đáng. Thật ra nó là một đứa trẻ hạnh phúc, có nhiều người yêu thương nên nó mới nghịch được như vậy. Đây cũng là điều Lê Diệp quý trọng nhất, cũng là điều khiến cô vui nhất, con cô có thể hưởng một tuổi thơ đầy đủ hơn mình.

Cùng theo Trần Oanh xuống là Doãn Kính Lam, trông chị ấy gầy đi nhiều. Gặp lại chị ấy, Lê Diệp không biết phản ứng thế nào. Theo sau hai người họ là kẻ mà hai vợ chồng cô đều không muốn gặp lại, Khang Đức Văn. Hắn cũng tiều tụy hẳn, so với trước đây thì như là hai người khác biệt. Ngoài vẻ gầy gò ra, gương mặt hắn trông còn xám xịt, tuy không để lộ ra vẻ nguy hiểm gì, nhưng Lê Diệp vẫn thấy được cảm giác đáng sợ từ trên người hắn. Cô không nói rõ ra được cái cảm giác ấy, hiện giờ hắn không có hành động gì, cô cũng không nên gán tội cho hắn. Doãn Kính Lam vẫn chưa ly hôn với hắn thì hắn vẫn là anh rể của Doãn Chính Đặc.

Doãn Chính Đặc không biết hôm nay họ cũng về, nếu biết trước, anh tuyệt đối sẽ không đưa cả nhà về đây.

Trần Oanh thấy anh cứ lừ lừ liền nói, “A Đặc, chị con với anh rể không báo trước với mẹ mà về đây. Bọn nó từ nước ngoài về chơi, bỏ lỡ lễ kỉ niệm công ty với đây tháng Đô Đô rồi, sợ lâu không về làm mẹ với ông nhớ nên chúng nó về thăm nhà đây.”

Nếu không phải vì nhớ Doan Doan và Doãn Kính Lam, Trần Oanh cũng không mong nhìn thấy cảnh này, đặc biệt là Khang Đức Văn, chẳng ai ở đây chào đón hắn cả.

Doãn Chính Đặc không đáp lời, là anh nể mặt chị gái anh. Hồi Lê Thiên Tổ còn sống, có lần kho hàng của công ty bị cháy dẫn đến tổn thất nghiêm trọng, trong sự việc đó chắc chắn có nội gián, anh vẫn điều tra suốt mà không có kết quả. Khang Đức Văn là kẻ tình nghi số một, tuy rằng không có bằng chứng cho thấy là hắn làm, nhưng cũng chẳng có gì đảm bảo là hắn không làm cả.

Bầu không khí trong nhà có phần bối rối, ông cụ cũng chẳng biết làm sao với những rắc rối giữa những đứa cháu, ông chỉ đành đứng dậy nói, “Thôi, vào ăn cơm đi, đừng có đứng đực ra đây nữa.”

Mọi người cùng ngồi vào bàn ăn. Doãn Chính Đặc vẫn tỉ mỉ để ý đến con và Lê Diệp như thường ngày. Vì có Khang Đức Văn nên mọi người không nói chuyện mấy, chẳng thể chuyện trò vui vẻ như xưa, ai nấy đều trầm mặc.

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc, Doãn Chính Đặc định đưa vợ con về luôn, nhưng Hi Hi đang chơi với Doan Doan vui nên trốn tiệt trên tầng không chịu đi. Lê Diệp mềm lòng chiều nó, có Doãn Chính Đặc ở đây, cô chẳng có gì phải lo lắng cả.

Đô Đô có vẻ đã đói, thế nên cô bế con bé lên tầng cho nó bú. Đang lúc cô cho Đô Đô bú thì cánh cửa phòng bị đẩy ra. Cô nghĩ là Doãn Chính Đặc, vì đây là căn phòng của anh lúc còn ở nhà, người khác sẽ không tự tiện vào, vậy nên cô vẫn im lặng bế Đô Đô. Nhưng bỗng nhiên, cô cảm thấy có gì đó không bình thường, nếu là Doãn Chính Đặc, anh sẽ chẳng đứng yên ở cửa mà không nói tiếng nào. Cô quay đầu lại, hóa ra là Doãn Kính Lam.

Ánh mắt của chị ấy có vẻ tĩnh lặng, có chút uể oải, lại thêm phần đáng sợ. Lê Diệp vừa nhìn vào ánh mắt ấy đã thoáng giật mình.

Trước đây chị ấy có phần phách lối, ánh mắt luôn luôn tràn ngập vẻ kiêu kỳ, bởi khi đó, chị ấy là đại tiểu thư nhà họ Doãn, không ai sánh được. Còn hiện giờ, ánh mắt chị chỉ còn lại vẻ ai oán, thoát nhìn như một bông hoa bách hợp đã héo rũ.

Doãn Kính Lam tiến lên hai bước, Lê Diệp liền bất giác đưa tay che đầu Đô Đô.

Doãn Kính Lam liếc nhìn đứa nhỏ mũm mĩm trong lòng cô, con bé đang mút sữa chùn chụt, chị ấy chợt thều thào, “Doan Doan ngày xưa cũng háu ăn như thế.”

Lê Diệp cũng biết mình phản ứng hơi quá, cô liền cười, “Đúng đấy ạ, anh trai con bé còn chẳng háu ăn bằng.”

Doãn Kính Lam nhìn đứa nhỏ một lúc rồi ánh mắt nâng lên, chuyển tới gương mặt Lê Diệp.

Chị ấy và Lê Diệp, dường như đã bị tráo đổi số phận cho nhau vậy. Trước đây, Lê Diệp là một đứa con hoang không đáng được nhắc tới, lay lắt đây đó, sống ở tận đáy xã hội. Còn Doãn Kính Lam, vẫn luôn là thiên kim tiểu thư được người người ngưỡng mộ. Vậy mà hiện tại, Lê Diệp một bước bay vút lên, toàn thân chói lóa ánh quang của người được cưng chiều, còn chị ấy, lúc nào soi gương cũng bị hình ảnh người đàn bà trầm uất dọa cho khiếp sợ. Đó là chuyện không công bằng, chị không thể thua một đứa như Lê Diệp, mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này vốn dĩ nên thuộc về chị. Nhìn Lê Diệp như vậy, chị chỉ cảm thấy như cô đang khoe mẽ với mình vậy.

Đô Đô cũng đã ăn no, Lê Diệp chỉnh lại áo rồi xoay con bé ra nhìn Doãn Kính Lam, “Đô Đô, đây là bác con này.”

Còn chưa liếc nhìn con bé lấy một cái, Doãn Kính Lam đã mở toang cửa chạy ra ngoài.

Nghe tiếng cửa đóng sầm lại, trong lòng Lê Diệp thoáng có cảm giác không dễ chịu. Cô biết Doãn Kính Lam vẫn kiên trì sống cùng Khang Đức Văn vừa là vì tình cảm khi xưa khá sâu đậm, vừa là vì chị đã đâm lao nên phải theo lao, đã cố gắng đến giờ rồi thì sẽ không từ bỏ nữa, mà mỗi một bước đi thêm lại cần sự chịu đựng và dũng khí rất lớn, giống như kẻ đánh bạc lúc nào cũng sợ thua lỗ, vậy nên chỉ có thể đâm đầu đi tiếp.

Bên ngoài, tóm được Hi Hi, Doãn Chính Đặc lập tức trừng mắt, “Được rồi, cụ với bà nội còn phải đi nghỉ, con cứ chạy nhảy âm ỉ thế này là cụ với bà ốm đấy.”

Hi Hi nghe hiểu, lập tức che miệng im bặt.

Thấy nó nghe lời, Doãn Chính Đặc liền bế nó lên phòng tìm Lê Diệp.

Ở phía bên kia, Khang Đức Văn cũng đang bế Doan Doan, nhìn thấy anh, hắn cười nói, “Thằng bé rất giống cậu, không ngờ mới đó mà cậu đã có hai đứa rồi.”

Doãn Chính Đặc liếc hắt một cái. Nhắc đến chuyện con cái, không biết trong lòng hắt có cảm giác gì. Hồi đó hắt làm bậy, anh cho người phết hắt, giờ hắt coi như một thằng đàn ông không toàn vẹn, chẳng thể sinh con đẻ cái được nữa. Trong lòng hắt ắt phải hiểu được thế nào là nhân quả, vậy mà còn có thể cười nói về đứa trẻ, thật ra, Doãn Chính Đặc vô cùng khâm phục sự điềm nhiên của hắt.

“Đoan Đoan, con phải nhường em, em nhỏ hơn con mà.”, Khang Đức Văn dạy con.

Hiển nhiên là Đoan Đoan không thích hắt, con bé còn chẳng nghiêm túc nghe lời hắt nói, cả người cứ giãy giụa đòi xuống.

Thấy con bé đến tội nghiệp, Doãn Chính Đặc liền vẫy tay, “Đoan Đoan, tối nay sang nhà cậu đi?”

Đương nhiên là Đoan Đoan cực kỳ vui sướng, trước đây nó vốn rất ghét cậu, mà giờ lại có em trai em gái chơi cùng, nó thích thú không để đâu cho hết, vội vàng giẫy khỏi vòng tay Khang Đức Văn, “Cậu, bé!”

Khang Đức Văn mỉm cười nhìn con gái chạy sang với người khác, “Này, Đoan Đoan, đừng có bướng nhé, phải nghe lời cậu mợ đi ngủ sớm vào.”

Đoan Đoan chỉ ước gì không phải về nhà, con bé ôm chặt cổ Doãn Chính Đặc, còn chẳng thèm quay lại nhìn Khang Đức Văn.

Doãn Kính Lam tính cùng Khang Đức Văn ở lại vài ngày, nên chuyện Đoan Đoan về với Doãn Chính Đặc, chị không có ý kiến gì.

Sắp xếp ổn thỏa cho mấy đứa nhỏ xong, Doãn Chính Đặc lái xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Khuyên giải

Trong nhà giờ hóa thành có hai đứa nhóc nghịch ngợm, Hi Hi cứ mãi miết đuổi theo Đoan Đoan, tiếng nô đùa tràn ngập cả căn nhà.

Lê Diệp đi pha sữa cho tụi nhỏ, còn Doãn Chính Đặc thì bế Đô Đô. Hai năm nữa thôi là con bé cũng có thể chạy nhảy rồi, đến lúc đó chẳng hiểu sẽ còn ồn ào như thế nào. Nhưng nuôi con là một niềm vui, điều này không hề sai, trong khi người lớn ngày càng ít đi những thú vui thì trẻ con lại chẳng thiếu lý do để nô đùa.

Lê Diệp bưng hai cốc sữa ấm ra, Đoan Đoan đón lấy rồi ngoan ngoãn uống, còn Hi Hi thì tinh quái, uống vào miệng nhưng không nuốt xuống mà phì ra đầy mặt.

Cứ mỗi lúc như thế này, Doãn Chính Đặc lại thở dài, không so sánh sẽ không thấy chênh lệch, nhìn Đoan Đoan nhu mì thế kia mới cảm thấy Hi Hi nghịch đến mức chỉ muốn đá đi. Nhưng vẫn may là anh có con gái rồi, đợi Đô Đô lớn lên rồi cũng sẽ thành một cô bé ngoan ngoãn cho mà xem.

Lê Diệp nhìn hai đứa bé ngồi cạnh nhau cùng uống sữa thì lại nghĩ đến chuyện khác. Sống trong gia đình như vậy, không hiểu Đoan Đoan cảm thấy như thế nào. Đương tưởng trẻ con không hiểu chuyện, nếu bầu không khí trong gia đình không tốt, chắc chắn nó sẽ cảm nhận được. Lần này về nước, nếu không chơi đùa cùng Hi Hi thì con bé sẽ im lặng hắt, không còn hoạt bát như trước đây nữa.

Doãn Chính Đặc cũng có cảm giác như vậy, nhưng anh là cậu, anh không thể mang con bé đi khỏi bố mẹ nó, huống hồ Doãn Kính Lam vẫn rất yêu thương nó, chỉ là tâm trạng không tốt nên mới dư nhiều sức lực để dỗ dành nó mà thôi.

“Mợ, con uống xong rồi.”, Đoan Đoan giơ cốc lên, đưa lưỡi liếm môi, dáng vẻ vừa đáng yêu vừa nhu mì.

Lê Diệp xoa má con bé, “Đêm nay Đoan Đoan ngủ cùng mợ nhé, mai mình đi khu vui chơi, đưa cả hai em đi nữa.”

Được đi chơi là điều vui vẻ nhất, Đoan Đoan đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc, “Thế cậu ngủ ở đâu ạ?”

Lê Diệp liếc anh một cái, có phòng cho khách, anh ngủ bên đó cũng được, chung quy thì một chiếc giường chẳng thể chứa nổi từng ấy người. Nhìn Đoan Đoan, tình thương người mẹ trong cô lại trào lên mãnh liệt, cô vô cùng xót xa cho con bé.

Doãn Chính Đặc đành phải nhún nhường, “Cậu ngủ ở phòng khách, lát nữa để mợ tắm cho con nhé.”

“Con cũng muốn!”, Hi Hi lập tức chạy đến.

“Bố tắm cho con.”, Doãn Chính Đặc liếc nó.

Hi Hi lập tức đỏ mặt hậm hực không vui.

Mỗi người bế một đứa đi.

Thả Đoan Đoan vào bồn nước ấm, Lê Diệp bắt đầu tắm cho con bé. Con bé có mái tóc rất dài, được tết thành hai bím mượt mà, cô vừa vuốt tóc con bé vừa nói, “Đoan Đoan nên cắt tóc đi thôi, dài quá che hết cả mắt đây này.”

Đoan Đoan gỡ bím tóc ra, “Mợ cắt cho con đi, ngày trước toàn là mẹ cắt cho con thôi.”

Lê Diệp đi tìm kéo, rồi quay trở vào chải mượt mái tóc con bé, cẩn thận cắt theo dáng mái cũ.

Đoan Đoan cứ nhìn cô chăm chú, rồi bỗng nhiên giữ chặt tay cô, “Mợ ơi, con muốn ở đây cơ, con không muốn về nhà đâu.”

“Tại sao?”, Lê Diệp sửa lại tóc cho con bé.

“Con...”, Đoan Đoan thờ dài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chợt hiện lên vẻ buồn rầu, “Con không thích bố, cũng không thích mẹ, ngày nào bố mẹ cũng cãi nhau, con không muốn về nhà nữa.”

Quả nhiên là bầu không khí đó, Lê Diệp nhìn con bé, “Bố mẹ con cãi nhau to tiếng không?”

Gật gật đầu, Đoan Đoan mếu máo, “Cãi nhau xong, có lúc không thấy mẹ nữa, có lúc không thấy bố nữa, chỉ còn một mình con ở nhà, một mình con ăn cơm.”

Ôm lấy con bé, lòng Lê Diệp nhói đau, cô tắm cho nó xong liền bế nó ra ngoài, lau khô người cho nó rồi ru một lúc là con bé đã ngủ.

Doãn Chính Đặc cũng đã “thu phục” xong Hi Hi, vừa lúc sang bên này xem tình hình thế nào.

Quay đầu lại nhìn thấy anh, Lê Diệp bèn kể cho anh nghe những lời Đoan Đoan nói. Anh nghe xong mà cũng thấy rất khó chịu, con bé còn nhỏ, yêu thương còn không hết, vậy mà bố mẹ nó lại vì chuyện mình gây nên mà làm ảnh hưởng đến con bé.

“Cứ để thế cũng chẳng phải cách hay.”, Lê Diệp thờ dài.

Doãn Chính Đặc gật đầu, “Để anh tính.”

Nếu Doãn Kính Lam và Khang Đức Văn thật sự không thể tiếp tục thì chi bằng ly hôn đi thôi, cố chấp bên cạnh một người đàn ông như vậy, chỉ có người trong cuộc mới biết được mùi vị.

Cuộc hôn nhân chỉ còn lại cái vỏ, có giữ cũng chẳng ý nghĩa gì.

***

Sáng hôm sau, hai người cùng đưa lũ trẻ ra ngoài chơi. Đến trung tâm giải trí, đứa nào đứa nấy đều chơi điên cuồng, đầu tóc ướt rượt mồ hôi, mặt mũi thì lem nhem dính bẩn.

Tuy cả hai vợ chồng họ đều còn trẻ, sức khỏe dồi dào, nhưng phải trông đến ba đứa trẻ thì vẫn mệt mỏi. Giờ Hi Hi còn nhỏ mà đã khó kiểm soát rồi, qua vài năm nữa, đến khi nó bảy tám tuổi và có chính kiến của nó, không chừng Doãn Chính Đặc sẽ bị nó làm cho phát điên luôn. Chỉ thiếu mỗi nước buộc cái xích vào cổ để trông chừng thằng bé, Doãn Chính Đặc xách áo nó mà trong lòng lại nảy sinh kế hoạch sản xuất đứa thứ ba. Con gái là tốt nhất, nếu lại là một thằng quý sứ như Hi Hi thì anh sẽ học máu mặt.

Chơi đến tận trưa mà bọn nhỏ vẫn chưa chán, trong khi hai người lớn đều đã rã rời. Doãn Chính Đặc đánh phải mỗi tay bé một đứa đưa chúng đi.

Ăn một bữa thật thịnh soạn rồi cả nhà mới lên đường trở về.

Ôm hộp kem trong tay, Đoan Đoan đút cho Lê Diệp một miếng và hỏi, “Mợ ơi, tối nay con có được ở nhà cậu mợ nữa không?”

“Đương nhiên là được rồi.”, cô buộc cho con bé một bím tóc thật mượt, con bé cực kỳ thích.

Con bé sung sướng ôm cổ cô, “Mợ là mẹ con thì tốt biết mấy.”, khiến hai người lớn nghe thấy mà xót xa.

Về đến nhà, tụi nhỏ nhảy tót từ trên xe xuống, rồi Lê Diệp dẫn chúng vào nhà.

Thím Kim đã ra đón, “Cô cậu, cô cả đến đây.”

Doãn Chính Đặc đi vào nhà, bắt gặp ngay Doãn Kính Lam đang ngồi trên sofa, dáng vẻ như thể rất sốt ruột vì phải đợi lâu.

Chị đứng dậy, nhìn mấy người vừa trở về. Đoan Đoan cũng nhìn thấy mẹ, phản ứng đầu tiên của con bé không phải là vui vẻ, mà là lùi lại trốn sau lưng cậu mợ. Thấy phản ứng đó của con gái, Doãn Kính Lam lập tức nhíu mày, rồi nói bằng giọng không mấy vui vẻ, “Chơi kiểu gì mà bẩn thế này? Mẹ đã bảo không được ăn kem cơ mà! Dây hết ra quần áo rồi đây này!”

Đoan Đoan lập tức để lộ ra vẻ mặt hậm hực, con bé ngược lên nhìn cậu cầu cứu, “Cậu ơi, con không cần mẹ, con không muốn về với mẹ!”

Doãn Kính Lam nghe thấy nó nói vậy liền quát, “Mày nói lại lần nữa xem! Hư đốn, mẹ nuôi mày lớn bằng từng này rồi mà mày lại thế à!”

Doãn Chính Đặc kéo Doãn Doan đến cạnh Lê Diệp, “Em dẫn hai đứa lên tầng tắm rửa đi.”

Lê Diệp đưa hai đứa nhỏ lên tầng, Doãn Doan cầm đầu chạy như ma đuổi.

Thấy con gái bất hòa với mình, Doãn Kính Lam ngồi phịch xuống sofa, tay ôm trán, “Đều thế cả! Hai bố con nó đều thế cả! Rốt cuộc chị đã sai ở đâu, không có chị, bố con nó đâu có ngày hôm nay!”

Doãn Chính Đặc ngồi xuống bên cạnh chị, “Doãn Doan nói chị với Khang Đức Văn thường xuyên cãi nhau, sau đó để con bé ở nhà một mình. Không ai để ý đến con bé, nếu là đứa khác thì cũng sẽ không muốn trở lại một mái nhà như thế đâu.”

“Chị!”, Doãn Kính Lam định phản bác nhưng lại phát hiện ra chẳng có lời nào để nói. Đột nhiên, chị hét lên, “Đi hết đi! Một mình tôi càng thoải mái! Việc gì mà tôi phải chịu trời buốt thế chứ, biến hết đi!”

Doãn Chính Đặc nhìn chị dăm dăm rồi thở dài, “Trước đây chị không như thế này. Chị đi dạo phố với mẹ, đi spa, tham gia các hoạt động xã hội, trước kia chị không điên rồ như bây giờ, chị vẫn luôn tao nhã, thanh cao.”

“Tôi còn tao nhã cho ai xem nữa! Giờ tôi rơi vào cảnh này rồi! Là ai hại? Doãn Chính Đặc, là cậu đấy!”

Doãn Chính Đặc biết mình là một phần nguyên nhân, nhưng tất cả đều là do những chuyện sai trái Khang Đức Văn gây ra.

“Chị cứ định tiếp tục với anh ta như thế ư? Chị mới hơn ba mươi, chẳng lẽ định sống tiếp cảnh này vài chục năm nữa, để ngày nào cũng như oán phụ khóc than? Để con gái còn sợ chị, không muốn ở cùng chị nữa?”

“Tôi còn có thể làm gì bây giờ? Cậu thì hạnh phúc rồi, còn tôi thì người không ra người, quỷ không ra quỷ! Tôi muốn cười lắm chứ, nhưng mà cười không nổi!”, Doãn Kính Lam trừng mắt nhìn anh. Thấy anh hạnh phúc, chị bỗng cảm thấy thật không công bằng, vậy nên xông đến đánh anh tới tấp.

Doãn Chính Đặc cũng đành chịu, dù sao cũng là chị em ruột, chẳng có hận thù gì, chỉ là chị không hạnh phúc thì anh cũng không thấy thoải mái trong lòng.

“Đường là tự mình đi, lựa chọn thế nào là ở chị.”, Doãn Chính Đặc chỉ mong chị đừng mãi u mê nữa, “Chị cũng biết Khang Đức Văn đã làm chuyện gì, anh ta đối xử với chị thế nào, chị rõ hơn ai hết. Chị một mực không chịu ly hôn với anh ta đơn giản là vì sợ người ta bàn ra tán vào, sợ mất mặt, sợ sau này không tìm được người thích hợp nữa.”. Anh sớm nhìn thấu nỗi băn khoăn của chị, “Nhưng chị tự nhìn lại bộ dạng của mình mà xem, giờ chị sa sút quá rồi, dù có chọn lựa thế nào cũng không thấm hại hơn bây giờ đâu. Nếu cứ tiếp tục thế này, đừng có nói là về già chị sẽ hối hận, mà ngay bây giờ em nghĩ là chị cũng đang từng phút hối hận vì cuộc hôn nhân này rồi. Biết sai thì chấm dứt, như thế chị mới có cơ hội đi trên con đường đúng đắn.”

Nghe anh nói vậy, Doãn Kính Lam ôm cái đầu đang vô cùng nhức nhối. Chị đứng dậy đi ra cửa, “Tôi không muốn nghe! Nếu Doãn Doan đã không muốn theo tôi về thì tôi cũng không cần nó nữa, nó muốn nhận ai thì nhận, không có nó tôi càng thoải mái.”

Nhưng chị vừa bước ra ngoài thì từ phía sau lập tức truyền đến tiếng khóc nức nở. Doãn Doan lao tới ôm chân chị, sợ hãi cầu xin, “Mẹ ơi... Đừng bỏ Doãn Doan, Doãn Doan không thể không có mẹ được!”

Vốn trong lòng đầy ai oán, nhưng vừa nghe thấy tiếng gọi của con bé, chị lập tức ngơ ngác nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của nó mà xót xa vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Giáo huấn

Đưa Doãn Doan về nhà, Doãn Kính Lam mở cửa ra, bất chợt bắt gặp Khang Đức Văn gấp vội máy tính lại, hấp tấp đứng dậy nhìn hai mẹ con chị.

“Doãn Doan?”, mặt hắn không biến sắc, “Sao không ở với cậu thêm vài ngày nữa?”. Thấy mắt con bé đỏ đỏ, hắn bước lại gần, “Sao thế? Phải về nên không vui à?”

Doãn Doan lắc đầu, tóm chặt góc áo mẹ, bộ dạng đầy sợ hãi.

Doãn Kính Lam bế Doãn Doan đi, tắm rửa cho con bé rồi bảo người giúp việc đưa nó đi ngủ.

Nhìn dáng vẻ của chị, Khang Đức Văn đoán là chị có việc muốn nói với mình. Vừa về từ nhà Doãn Chính Đặc là đã tỏ ra xa cách, chắc chắn là lại được thẳng em dạy cho cái gì rồi. Hắn cũng không quan tâm, cứ nằm ườn ra đợi chị lại gần.

Sau đó không lâu thì Doãn Kính Lam bước lại gần, nhưng không đến cạnh hắn mà bỗng nhiên mở máy tính của hắn ra. Trên màn hình vẫn là một cửa sổ chat sex mà hắn chưa đóng, bên trong đầy những lời nói ghê tởm của hắn và một người phụ nữ khác.

Mới đầu Khang Đức Văn còn căng thẳng ngồi bật dậy, nhưng rồi hắn lại nằm xuống, ra vẻ chẳng sao cả.

“Anh có biết xấu hổ không hả! Con gái anh lớn bằng từng ấy rồi mà anh còn làm chuyện này!”, Doãn Kính Lam quát hắn.

“Thì sao!”, Khang Đức Văn nhìn chị, “Tôi cũng là người bình thường, tôi cũng có nhu cầu bình thường, cô thừa biết tình trạng tôi bây giờ, chỉ được nói mồm cho đã nghiền mà cô cũng không cho?”

“Anh đúng là không biết liêm sỉ”, thấy hắn vẫn còn lý lẽ hùng hồn, Doãn Kính Lam càng ghê tởm. Hồi xưa chị quả là đã bị về ngoài của hắn lừa gạt, cứ tưởng hắn là người chính trực tử tế, ai ngờ lại ti tiện đến mức này.

Khang Đức Văn cười khẩy một tiếng, “Đừng có nói như thể cô cao sang lắm nữa đi, cô đừng tưởng tôi không biết, sau khi tôi bị thương, cô liền mất qua mây lại với thằng Cỗ Dững nhè. Có mấy đêm cô về muộn, cứ bảo là tụ tập bạn bè, nhưng thật ra là tăng tịu với nó chứ gì.”

“Anh nói bậy!”, Doãn Kính Lam nổi điên, “Tôi không làm thế! Tôi với anh ấy chỉ gặp nhau vài lần vì công việc, tôi không vô liêm sỉ như anh!”

“Nếu cô chê tôi không còn khả năng thì cô tìm thằng khác cho đỡ cô đơn, thế cũng là bình thường, tôi không quản cô, loại chuyện này, người trưởng thành đều hiểu cho nhau được mà.”

“Anh câm miệng!”, Doãn Kính Lam cảm thấy không thể nhịn được nữa, “Tôi muốn ly hôn! Khang Đức Văn, anh cút ngay ra khỏi nhà tôi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa.”

Khang Đức Văn tỏ vẻ bất cần, “Được, ly hôn thì ly hôn, nhưng mà cô cứ thử tưởng tượng xem, con người tôi, vô liêm sỉ thành quen rồi, cô đá tôi đi, đương nhiên tôi sẽ ghi hận trong lòng, không biết chừng sẽ làm ra chuyện xúc phạm đến cô, vậy thì xin lỗi nhè.”

Doãn Kính Lam trừng mắt nhìn hắn, “Anh định uy hiếp tôi đấy à!”

Hắn nhún nhún vai, “Thế thì cô cứ tìm trong máy tính tôi đi, ở folder ảnh cả nhà mình, có điều bất ngờ đấy.”

Doãn Kính Lam bắt đầu có dự cảm mơ hồ, chị quay đầu tìm trong máy tính của hắn. Hôm đó là sinh nhật Doan Doan, cả nhà cùng chụp ảnh rất hạnh phúc. Có điều, sự chú ý của chị đã chuyển đến một folder mà hắn nói. Hắn cài mật khẩu, chị biết mật khẩu hắn hay dùng, vừa mở ra, trước mắt chị lập tức tối sầm.

Đó là những đoạn video quay cảnh sinh hoạt của hai vợ chồng khi hắn còn khỏe mạnh.

Không biết hắn quay vào lúc nào, cũng không biết đã lưu bao lâu rồi, chị nhìn thấy mà phát tởm, lập tức xóa bỏ hết rồi mắng hắn, “Biến thái! Anh quay cái này làm gì!”

“Giữ lại làm kỉ niệm thôi”, giọng điệu của hắn đầy cợt nhả, “Bà xã, thật ra lúc mình còn mặn nồng, trong chuyện đấy vẫn vô cùng hòa hợp mà. Nếu không phải em trai cô cho người làm tôi bị thương thì tôi cũng không nhớ để cô quạnh quẽ đâu.”

Trong lòng chị ngàn lần chán ghét hắn, “Đừng có nói nữa! Là tự anh chuốc lấy! Anh gây sự với ai không gây sự, sao lại cứ là em trai tôi với Lê Diệp!”

“Là bọn nó cản đường tôi!”, Khang Đức Văn liếc xéo chị, “Có trách thì chỉ trách cô ấy, con rết thì vẫn mãi thua con trai, ở trong nhà cô, tôi có khác gì con chó gác cửa không!”

Doãn Kính Lam thấy hắn không ngăn cản mình xóa những đoạn phim thì liền cảm thấy khác thường, chị lao tới, “Có phải còn có bản copy không?”

Hắn cười, “Cô thông minh lên rồi đấy. Không những tôi lưu lại mà còn ghi ra thành đĩa cơ. Nếu cô mà không phải là vợ tôi thì tôi đã vô tư tung ra ngoài rồi, để cho mọi người đều được chiêm ngưỡng dáng người quyến rũ của cô.”

Doãn Kính Lam lập tức nổi điên, “Anh đúng là không biết xấu hổ! Mau mang hết đĩa ra đây cho tôi!”

“Cô căng thẳng thế làm gì, chỉ cần một ngày cô còn là vợ tôi thì tôi còn phải bảo vệ cô, đây là trách nhiệm của một thằng đàn ông”. Hắn vô cùng đắc ý, “Cô yên tâm, cô không quảng bá tôi thì tôi cũng chẳng bán đứng cô đâu. Cho nên, bà xã à, chúng ta phải chung sống hòa thuận như thường, con gái còn nhỏ, không thể để nó thành đứa mồ côi cha được.”

Doãn Kính Lam nhìn phải bộ dạng vô lại của hắn mà tức tối không biết trút vào đâu. Chị muốn ly hôn, nhưng giờ lại có đủ loại rắc rối thế này khiến chị không thể thoải mái đưa ra sự lựa chọn như người khác được.

Thấy chị do dự, Khang Đức Văn cười cười. Hắn cầm di động xem tin, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, hắn đứng dậy đi ra cửa, “Tối nay tôi về muộn đấy, bà xã, cô nghĩ cách đi, thay tôi giải thích với mẹ nhè.”

Nhìn hắn ra khỏi nhà, Doãn Kính Lam đã chẳng còn muốn biết hắn đi gặp ai nữa. Đối với con người này, chị chỉ còn sự thất vọng và oán hận mà thôi, nhưng chị lại bị khóa chân lại, muốn chạy thoát cũng không thể.

***

Trung tâm thương mại.

Gần đây trời có vẻ hơi lạnh, bắt đầu vào thu, mưa liên tục, nhiệt độ cũng từ từ hạ xuống.

Trước kia Doãn Chính Đặc rất biết ăn diện, thường tự chọn trang phục từ trên xuống dưới rất chỉnh chu. Có điều, hiện giờ bận bịu công việc, lại có thêm hai đứa con, anh đã dần dần biến thành một ông già rồi.

Lê Diệp đề ý đã lâu rồi anh không mua quần áo, gần đây lại có vẻ béo ra, nhiều quần áo trước đây đã không vừa nữa. Béo ra là điều mà đàn ông đã kết hôn không thể tránh được, có điều đó là sự thay đổi hạnh phúc, cuộc sống an ổn mới có được sự thay đổi ấy.

Tối quây đồ của nam, nhắm mấy nhãn hiệu anh hay dùng, cô đi dạo một vòng rồi chọn cho anh hai chiếc áo khoác mỏng trước. Loanh quanh một lát nữa, cô mua thêm chút đồ, cuối cùng xách mấy túi to túi nhỏ định sang mua đồ cho hai đứa nhỏ.

Bỗng nhiên, cô gặp được một gương mặt rất quen.

Đối phương chủ động chào cô, “Lê Diệp!”

Sau khi sinh con, có lẽ đầu óc cô thiếu nhanh nhạy hẳn, phải một lúc mới gọi được tên đối phương, “Khanh Khanh?”

“Ừ! Lần trước công ty chồng cậu tổ chức tiệc kỉ niệm, mình có đến đấy, nhưng mà cậu lại ở trong phòng nghỉ, mà mình thì đang vội nên chỉ kịp chào hỏi chồng cậu thôi.”

Lê Diệp nhìn cô ta, hiện giờ cô ta rất ổn, có vẻ như đã bước ra khỏi bóng ma tâm lý. Cô cười, “Giờ mình có hai đứa con nên căn bản là chẳng có thời gian, ngày nào cũng quanh quẩn ở nhà với chúng nó, lâu lắm rồi không đi làm.”

“Như cậu lại sướng, như bọn mình đây này, cứ quần quật đi làm, về đến nhà còn chẳng có ai mà trò chuyện.”, Quan Khanh Khanh thở dài.

Lê Diệp mỉm cười, “Mỗi kiểu lại có cái hay của nó, ít ra như cậu lại được tự do... Cậu đi mua sắm à?”

“Sắp đến sinh nhật bố mình, mình đi chọn cho ông ấy món quà.”, Quan Khanh Khanh nhìn cô, “Cậu đến chọn đồ cho chồng à?”

“Ừm... Ăn mặc theo mùa mà, đi mua cho anh ấy ít quần áo, mua cho cả hai đứa nhỏ nữa.”

“Đúng là vợ hiền dâu thảo mà.”, Quan Khanh Khanh kéo tay cô, “Cậu có vội không? Không vội thì mình cùng đi đi, khó có dịp gặp được nhau mà lại đều đi một mình.”

Lê Diệp vui vẻ đồng ý, ở nhà lâu, ra ngoài cũng toàn đưa cả con đi, hiếm khi được tụ tập bạn bè.

Chọn xong quà cho bố Quan Khanh Khanh, cả hai người cùng qua khu đồ trẻ em.

Hi Hi lớn khá nhanh, quần áo chẳng được bao lâu đã lại ngắn, đúng là lãng phí. Hiện giờ Lê Diệp luôn mua những bộ có màu sắc trung tính, sau này còn cho Đô Đô mặc.

Nhìn cô tỉ mỉ chọn đồ, Quan Khanh Khanh nói, “Lê Diệp, có hai đứa con chắc là hạnh phúc lắm nhĩ? Nhìn cậu trông cực kỳ sung sướng ấy.”

Thế nào mới là hạnh phúc, cô cũng không có khái niệm cụ thể. Bởi nếu so sánh với trước kia thì hiện tại cô đã có được thật nhiều thứ tốt đẹp, cho nên quả thật là có phần sung sướng.

“Cậu thì sao, đã có bạn trai chưa?”, Lê Diệp hỏi cô ta.

Quan Khanh Khanh lắc đầu, “Có đâu, ai tốt số được như cậu chứ, vừa đây đã gặp được một người đàn ông tốt, đàn ông bây giờ toàn là thẳng đều thôi.”

Lê Diệp không ngờ mình lại được liệt vào hàng những người tốt số, những đau khổ cô đã trải qua, chắc chắn chẳng mấy ai hiểu.

“Bộ này đáng yêu quá.”, Quan Khanh Khanh cầm một bộ đồ liền thân hình gấu mèo lên, “Lạnh thêm chút nữa là mặc được rồi, nhìn ngộ ghê.”

Lê Diệp đón lấy, Hi Hi mặc vừa bộ này, đúng là nhìn rất đáng yêu.

“Để mình mua tặng thằng bé nhé.”, Quan Khanh Khanh cầm bộ đồ ra thanh toán.

Lê Diệp vội vàng ngăn cản, bộ đồ này không phải là rẻ, cô không muốn để người khác trả. Nhưng Quan Khanh Khanh lại cương quyết giành phần thanh toán. Lê Diệp không cản được, đành phải mời cô ta ăn cơm. Có điều, vừa định tìm chỗ ăn thì ở nhà gọi điện báo Hi Hi chạy nhảy ngã đập đầu, cô vội vội vàng vàng lao về nhà.

Quan Khanh Khanh nghe nói thế cũng tỏ vẻ quan tâm, muốn về nhà cùng cô.

Hai người cùng nhau về. Lê Diệp hót hả vào tìm Hi Hi, thằng bé tự biết mình gây họa nên không dám khóc, chỉ ngồi mếu máo trông đến tội. Thấy trán nó sưng u một cục, Lê Diệp bực mình, “Có phải mẹ đã bảo là không được chạy nhảy rồi không, là tại con không nghe đấy!”

Hi Hi chỉ lên đầu, “Mẹ ơi, chỗ này đau quá!”

Lê Diệp xoa cho nó, nó đau nhưng không dám kêu, chỉ đành chịu đựng. Có mẹ ở đây rồi, nó cũng ngoan hơn hẳn. Nằm dựa vào người mẹ, nó bỗng nhìn Quan Khanh Khanh rồi hỏi, “Mẹ ơi, ai đây ạ?”

“Chào đi Khanh Khanh đi.”, Lê Diệp ôm Hi Hi, giới thiệu với nó.

Quan Khanh Khanh có vẻ khá thích trẻ con, ôm Hi Hi một cái rồi lại nhìn Đồ Đồ. Nói thật, cho dù là người phụ nữ độc thân chưa chồng con, dù không nghĩ đến chuyện có con, nhưng nhìn thấy hai bảo bối xinh xắn nhà Lê Diệp thì cũng đều không ngồi yên được. Hai đứa nhỏ như hai con búp bê vậy, khiến ai nhìn thấy cũng phải thích ngay được. Cô ta chơi cùng hai đứa nhỏ một lát mà đã đến chiều, vậy nên Lê Diệp giữ lại ăn tối, nhân tiện dặn người làm chuẩn bị thêm vài món.

Tầm chạng vạng thì Doãn Chính Đặc về. Anh vừa vào cửa, Hi Hi đã chạy ra tủi thân kể chuyện xảy ra hôm nay. Doãn Chính Đặc nhìn cục u trên đầu nó, lúc mới nghe còn cảm thấy thật đáng đời, ai bảo nó nghịch, nhưng nhìn thấy rồi thì lại mềm lòng, nhẹ nhàng nói, “Sao lại nặng thế này? Đi chụp phim đi, nhờ bị làm sao.”

Lê Diệp biết là anh sẽ ngạc nhiên, “Nó đập vào tay vịn ghế, sưng u cả lên rồi.”

Doãn Chính Đặc liền ngồi xổm xuống dỗ con.

“Anh Doãn đã về rồi à?”

Doãn Chính Đặc ngẩng đầu, giờ mới để ý là trong nhà có thêm người. Nhìn thấy Quan Khanh Khanh, trong lòng anh tự động sinh ra cảm giác chán ghét, người phụ nữ này cứ khiến anh có cảm giác không thật thà. Có lẽ là anh suy nghĩ nhiều, nhưng tóm lại là anh vẫn không muốn tiếp xúc nhiều với cô ta.

Bữa tối rất đầm ấm, Lê Diệp tự tay làm mấy món, Doãn Chính Đặc ngon miệng nên ăn liền hai bát. Cứ thế này thì béo ra là chuyện đương nhiên, chỉ xem là béo cỡ nào mà thôi. Hi Hi thì lại hơi kén ăn, thằng bé không thích rau có màu xanh đậm, người lớn bắt nó ăn mà nó thì cứ nhún nhún không ai để ý là xúc ra ngoài.

Quan Khanh Khanh ngồi bên cạnh thấy Hi Hi kén chọn liền nhẹ giọng nói, “Bạn nhỏ phải ăn rau thì mới cao to đẹp trai được.”

Hi Hi ngẫm nghĩ, cao to với đẹp trai đối với nó mà nói chẳng có lực hấp dẫn gì cả, nó cứ không thích ăn rau đấy.

“Như thế này đi”, Quan Khanh Khanh lấy đi động ra, “Cháu có xem “Siêu nhân Bồn Bồn” không?”

“Có ạ, có ạ!”, Hi Hi hưng phấn khua tay. Đối với tụi nhỏ, siêu nhân Bồn Bồn chính là anh hùng, là thần tượng trong lòng chúng.

“Thế thì nếu cháu ngoan ngoãn ăn hết rau thì cô sẽ bảo siêu nhân Bồn Bồn gọi điện cho cháu.”, Quan Khanh Khanh dụ dỗ.

Hi Hi khoái chí nhìn mẹ rồi lại nhìn bố, trên mặt hiện đầy vẻ mong chờ. Nó hít sâu một hơi, cầm thìa xúc đầy rau vào miệng. Chỉ chốc lát đã ăn xong, nó vội vàng chạy đến cạnh Quan Khanh Khanh, “Siêu nhân Bồn Bồn đâu ạ? Anh ấy ở đâu ạ?”

Quan Khanh Khanh bấm số gọi điện thoại, nói với đối phương vài câu rồi đưa điện thoại cho Hi Hi.

Thằng nhóc cầm điện thoại, vẻ mặt đầy hưng phấn. Nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền ra, nó vui sướng nhảy cẫng lên, rồi bắt đầu nói với đối phương những câu mà chỉ có lũ trẻ mới hiểu. Lê Diệp thấy nó phấn khởi mà cũng cười theo.

Thật ra Hi Hi không biết, người nói chuyện với nó không phải là siêu nhân Bồn Bồn gì hết, mà chính là diễn viên lồng tiếng sau hậu đài. Có điều, trong mắt bọn trẻ, biết nói chuyện là có tồn tại, vậy thì nhất định sẽ có người duy trì chính nghĩa trên thế giới này.

Lưu luyến mãi không muốn buông điện thoại, Hi Hi đồ bưng mặt chạy đến cạnh bố, “Siêu nhân Bồn Bồn nói con là em bé ngoan, bố, sau này con sẽ ngoan ngoãn ăn cơm.”

Thế mà lại giải quyết được một vấn đề lớn, Doãn Chính Đặc véo má con trai, “Ăn xong rồi thì ra xem hoạt hình đi, đừng có chạy lung tung, cục u trên đầu còn chưa bớt sưng đâu.”

Hi Hi được siêu nhân Bồn Bồn khích lệ nên lập tức có cảm giác như được đón nhận sứ mệnh cao cả, bố bảo thế nào thì làm thế ấy, ngoan ngoãn, quy củ, ngồi trên sofa nghiêm túc xem tivi.

“Cảm ơn cậu nhé.”, Lê Diệp nói lời cảm ơn với Quan Khanh Khanh, xem ra mình vẫn chưa đủ linh hoạt trong cách dạy con, coi như hôm nay học được một chiêu mới.

“Có gì đâu.”

Ăn cơm xong, mọi người cùng ăn hoa quả rồi hàn huyên một lúc, bắt gác sắc trời bên ngoài đã tối thăm lại.

Quan Khanh Khanh nhìn đồng hồ, “Mình không quá rầy cả nhà nữa, cũng không còn sớm nữa, mình về đây.”

Lê Diệp đứng dậy tiễn cô ta, “Cậu đợi một chút, để mình gọi tài xế đưa cậu về, chỗ này không dễ bắt xe đâu.”

Quan Khanh Khanh vội vàng từ chối, nói là phiền toái, nhưng Lê Diệp vẫn đi gọi tài xế, rồi lại sực nhớ ra là chiều này anh tài xế xin nghỉ.

Doãn Chính Đặc đang ngồi trên sofa xem hoạt hình với Hi Hi, Lê Diệp bèn ra gọi anh đưa người kia về.

Anh không muốn đứng dậy, “Gọi tài xế đến.”

Muộn vậy rồi mà lại bảo khách tự bắt xe về thì thật chẳng ra sao, đã lâu Lê Diệp không lái xe nên cũng không tự tin vào kỹ thuật của mình, cô không muốn mạo hiểm. Nghĩ vậy, cô kéo tay Doãn Chính Đặc rồi nhỏ giọng nói, “Anh tò thái độ gì đấy, đưa người ta về một lát có sao đâu.”

Anh vẫn không động dậy, nhưng thấy cô có vẻ mất vui thì nghĩ, vì chuyện này mà hai vợ chồng cãi nhau thì thật chẳng đáng, vậy nên anh đứng dậy mặc áo khoác, cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Lê Diệp nhìn theo bóng anh, lòng thầm nghĩ, sao anh lại có thái độ này với khách chứ, cả tối không nói chuyện, không muốn đưa người ta về, thật chẳng giống với thái độ nên có của chủ nhà. Không hiểu Quan Khanh Khanh đã làm gì khiến anh mất hứng nữa.

Lái xe ra ngoài, cả dọc đường đi, Doãn Chính Đặc đều không nói gì. Quan Khanh Khanh ngồi bên cạnh cũng im lặng luôn.

Nhà cô ta có vẻ khá xa, lái xe phải chừng nửa tiếng mới đến nơi.

Một lát sau, có lẽ cảm thấy nhàm chán, cô ta chỉ vào hệ thống đài trong xe anh, “Tôi có thể nghe không?”

“Không”, anh quả quyết từ chối.

Không ngờ anh lại thiếu khách sáo như vậy, Quan Khanh Khanh bĩu môi, rồi cũng không yêu cầu nữa.

Yên phận được vài phút, cô ta lại quay đầu nhìn anh nhưng không nói gì mà chỉ nhìn anh. Đột nhiên, cô ta hỏi, “Thật ra tôi rất tò mò, trước đây anh theo đuổi Lê Diệp là vì thích điểm gì của cậu ấy?”

Con nhà giàu như anh hẳn là nên sánh đôi cùng siêu sao hay người mẫu điểm lẹ, vậy mà anh lại chọn Lê Diệp, không thể không nói là khác thường. Hơn nữa anh lại luôn tỏ ra Lê Diệp là bảo bối của anh, thật khiến người khác không tài nào lý giải nổi. Theo đuổi sự mới mẻ và kích thích, không phải là phong cách nên có ở những người như anh sao?

Doãn Chính Đặc kiểm chế cơn giận, đưa mắt nhìn cô ta một cái, “Tôi không cần biết cô có ý định gì, nhưng sau này tốt nhất là yên phận một chút. Chuyện giữa tôi với Lê Diệp, không liên quan đến cô.”

Cô ta cười cười, “Bên cạnh anh đầy oanh yến như thế, chẳng lẽ không động tâm sao?”

Bỗng nhiên anh đánh lái vào ven đường, cởi bỏ dây an toàn rồi xuống xe. Quan Khanh Khanh còn tưởng anh có chuyện gì, ai ngờ anh đi vòng lại, mở cửa phía ghế pho lái ra, cởi bỏ dây an toàn của cô ta rồi một tay lôi cô ta xuống.

Anh không hề khách sáo chút nào, gần như là đẩy ngã cô ta. Quan Khanh Khanh đập người vào cột đèn cạnh đường, cô ta xoa bả vai, “Anh làm gì đấy!”

Doãn Chính Đặc nhìn cô ta chằm chằm, gương mặt đầy vẻ chán ghét, “Tôi biết thừa suy nghĩ của cô... Cô cảm thấy Lê Diệp không bằng cô, cho nên thấy cô ấy ở cạnh tôi thì cô không phục. Để tôi nói cho cô biết Lê Diệp hơn cô chỗ nào. Cô ấy hiểu thế nào là đúng mực, cô ấy biết tôn trọng chính mình, biết tự ái. Còn cô, đừng tự cho là mình đúng, cô đẹp thế nào, tài giỏi ra sao, không liên quan đến tôi. Tôi không muốn nhìn thấy cô, là vì với tôi mà nói thì cô chỉ là kẻ qua đường mà thôi. Cô cũng không cần phải thử tôi, hiện tại tôi quý trọng gia đình mình, nếu có người muốn phá hoại nó, tôi sẽ không cho phép, cũng không để yên đâu. Cô nghe hiểu hay không thì đây cũng là lần cuối cùng, về sau đừng có đến tìm Lê Diệp nữa. Loại phụ nữ như cô không xứng làm bạn cô ấy.”

Chỉ mấy câu nhưng đủ khiến mặt Quan Khanh Khanh đỏ bừng lên, cô ta nhìn Doãn Chính Đặc quay đầu xe mà tức run người. Cô ta cảm thấy xấu hổ, đồng thời cũng tức giận, nhưng một câu cũng không nói ra được.

Thật ra cô ta không muốn cướp người đàn ông này, nhưng đúng là cô ta thấy bất công. Cô ta cảm thấy mình quá ưu tú, Lê Diệp mà so với cô ta thì chỉ là một người phụ nữ vô cùng bình thường. Vậy mà cô ta trải qua muôn vàn cơn suy sụp, còn Lê Diệp thì vẫn được người đàn ông kia bảo vệ như vậy. Cái cô ta giận không phải là bản thân Lê Diệp, mà là giận mình không có số mệnh như cô, không được suôn sẻ thuận lợi như cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Chê anh có mỡ bụng?

Lúc Doãn Chính Đặc về đến nhà thì Lê Diệp đang dọn chỗ quần áo mới mua cho Hi Hi. Thằng bé mới mặc thử vào người là đã thích ngay, cũng vừa khít nữa, nên cô phải giặt rồi mới để thằng bé mặc được. Thấy Doãn Chính Đặc vào, cô gọi anh, “Sao về nhanh thế? Có đưa cô ấy về đến nhà không?”

“Dốt!”, anh bực tức, sắc mặt tối sầm.

Lê Diệp không hiểu sao anh lại có thái độ này, cô cầm chiếc áo khoác mới mua đưa cho anh, “Anh nói gì đấy?”

Anh cao giọng, “Anh bảo em dốt!”

Chả có lý do gì cũng mắng người ta, kể cả người dễ tính cũng thấy khó chịu, Lê Diệp nhũn mảy, “Anh tức vì em bảo anh đưa cô ấy về hả?”

“Chuyện làm anh tức nhất là chuyện khác, đây là một trong số nguyên nhân.”, Doãn Chính Đặc liếc xéo cô, “Anh bảo này, là tại vì em chậm hiểu hay là em yên tâm với anh? Cái cô kia có suy nghĩ khác với anh mà em không nhìn ra à?”

“Cô ấy có suy nghĩ gì? Em không biết, anh nói thẳng ra xem nào.”

Anh chịu thua cô luôn, “Cái đồ, dốt!”. Anh càng bực hơn, “Cô ta muốn cướp chồng em mà em không nhận ra à?”

Anh nói vậy khiến Lê Diệp giật mình...

Thật ra đây là lần đầu tiên anh tự xưng mình là chồng cô, nhất là nói chuyện người khác muốn cướp chồng cô, khiến cô có chút thất thần. Cô cũng không biết anh nhận ra chuyện này từ đâu, bởi đã lâu rồi cô không gặp Quan Khanh Khanh, lần trước cô ta có đến tham dự sự kiện ở công ty, nhưng cô lại ở phòng nghỉ nên không chạm mặt. Lần đó cô ta gặp Doãn Chính Đặc, đã xảy ra chuyện gì? Sau hôm đó là hôm nay, cô vô tình gặp cô ta, không thể vờ như không biết được. Cô ta mua quần áo cho Hi Hi, cô lại không thể không cảm ơn. Về chuyện Quan Khanh Khanh cùng cô về nhà, cô không nghĩ nhiều, mọi sự đều là hợp tình hợp lý mà thôi,

“Vẫn còn ngây ra thế!”, Doãn Chính Đặc thấy cô không có phản ứng gì thì nói, “Cái cô kia kia, về sau đừng để anh biết em qua lại với cô ta! Em cẩn thận bị cô ta bán đứng đấy!”

“Làm gì mà dữ thế.”, Lê Diệp không thể hiểu được sự tức giận của anh, dù sao chuyện anh trải qua cô đâu có biết.

Cái anh giận chính là, cô dẫn sói vào nhà mà vẫn hồn nhiên không biết. Anh đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô chăm chăm, “Nghe anh nói không đấy! Sau này đừng có qua lại với cô ta nữa!”

Lê Diệp thấy anh thật sự tức giận nhưng không biết vì đã xảy ra chuyện gì, cô đành dò hỏi, “Rốt cuộc là sao thế? Chẳng lẽ là có hiểu lầm gì à?”

Anh xoa xoa thất lưng, “Còn hiểu lầm cái gì! Cô ta chỉ thiếu nước gội sạch quần áo lao vào lòng anh thôi đấy! Em cho là loại chuyện như thế này còn cần nói rõ ràng ra à? Chỉ liếc mắt một cái là anh đã nhìn ra mục đích của cô ta rồi! Đợi đến lúc cô ta biểu hiện ra thì em khóc cũng không kịp nữa đâu!”

Lê Diệp bị anh mắng như tát nước vào mặt mà ong hết cả đầu, nhưng không hiểu vì sao, nhìn bộ dạng này của anh cô lại rất muốn cười.

Không phải là muốn cười nhạo anh, mà là vì phản ứng của anh khiến cô cực kỳ vui sướng...

Nếu như những gì anh nói là thật, rằng Quan Khanh Khanh quả thực có hành vi quá trớn với anh, đại đa số đàn ông không cưỡng lại được sự quyến rũ, vậy mà anh thì lại tức giận đến mức này, như thể chịu một sự sỉ nhục khủng khiếp không bằng. Cô còn cần phải lo lắng gì nữa, anh kỳ quặc là thế, người ta có ý với anh, anh lại chẳng thèm để ý đến, còn coi người ta như ruồi như bọ.

Mở chiếc áo trong tay ra, cô gọi anh, “Lại đây thử đi, em mua cho anh cái áo khoác mới này.”

Anh bực bội, “Còn đâu tâm trạng mà thử quần áo!”

Cô ướm thử cái áo lên người anh, “Có phải hơi chật không nhí, dạo này anh béo lên không ít mà.”

Thấy cô không để bụng chuyện kia, anh giặt lấy cái áo, “Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy!”

Nhìn bộ dạng tức giận của anh, Lê Diệp vẫn cảm thấy buồn cười vô cùng. Cô căn bản không để ý chuyện này, Quan Khanh Khanh là ai, cô không quá hiểu cô ta, cũng đã lâu không gặp, trải qua biết bao nhiêu chuyện, cô chỉ quan tâm đến người trong nhà mình là được rồi. Về phần Quan Khanh Khanh có suy nghĩ gì với Doãn Chính Đặc, nếu như không thấy được bộ dạng tức giận của anh thì có lẽ cô còn lo lắng đôi phần. Nhưng nhìn cái vẻ hận như không thể giết người của anh thì cô chẳng còn phải lo gì nữa. Tự anh có thể giải quyết dứt điểm, anh không động lòng thì người phụ nữ khác cũng chẳng có cơ hội mà sà vào lòng anh.

Thấy cô còn cười, anh tức tối giơ tay lên, “Còn cười! Dốt thật đấy!”

Lê Diệp đưa tay cởi bỏ khóa áo của anh, “Cởi ra nào, thử áo mới xem.”

Anh bị cô chọc cho tức không nói được gì nữa. Anh gặp phải chuyện như vậy mà cô chẳng thèm tức tối cùng anh, ngược lại, chỉ chăm chăm nghĩ về đồng quần áo.

Lê Diệp cởi bỏ chiếc áo khoác cũ trên người anh xuống, mặc vào cho anh chiếc áo mới, kết quả là vừa khít khít. Cô khẽ thở ra, lùi về sau hai bước ngắm anh. Rất tuần tú, rất hợp mắt, quần áo vận lên người anh sinh động hơn hẳn. Có lẽ nên chụp một kiểu ảnh rồi gửi đến cửa hàng làm ảnh quảng cáo, chắc chắn sẽ thu hút ánh nhìn của người khác.

Cô ăn vận chỉnh chu cho anh, còn đang đắc ý vì lạ chuẩn cỡ của anh, thì anh lại phụng phịu như kiểu không thích mặc vậy.

“Làm gì mà cái mặt cứ đen thui mãi thế.”, Lê Diệp lại cởi bỏ chiếc áo ra, “Đề em giặt đã rồi hẵng mặc, không thì bẩn lắm”. Nói xong, cô cầm cả đồng quần áo lên, vừa gấp gọn vào vừa nói, “Nhưng mà anh đừng có béo lên nữa, cái áo này anh mặc vừa in, béo lên là chật đấy.”

Doãn Chính Đặc lườm cô, “Anh mà béo à!”

“Sao lại không, anh còn có mỡ bụng rồi đấy.”, cô thuận miệng nói.

Kết quả thật không ngờ là chọc phải tổ ong vò vẽ, Doãn Chính Đặc nhướn mày, “Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem! Anh có mỡ bụng?”

Thật ra Lê Diệp chỉ muốn nói là anh hơi béo lên một chút, chỉ là trong lúc phóng đại lên lại không cẩn thận nói tuột ra.

“Em nhìn kĩ cho anh! Đầu óc không minh mẫn, mắt cũng không kèm nhèm luôn!”, anh kéo vạt áo sơ mi lên, để lộ nguyên mảng bụng, rồi chỉ vào mấy múi cơ trên đó, “Đây là cái gì, em nhìn kĩ cho anh!”

Lê Diệp bị anh chọc cười, không biết vì sao trước đây lại cứ nghĩ anh trầm ổn, lạnh lùng, giờ mới phát hiện ra anh chẳng khác Hi Hi la mấy.

Chỉ vào bụng mình rồi Doãn Chính Đặc mới đột nhiên phát hiện ra, cơ thể cơ nào ra cơ nấy đã hơi trùng xuống rồi, sờ vào không còn thấy rắn chắc nữa mà lại có xu hướng chảy xuống.

“Thấy chưa.”, Lê Diệp bĩu môi, nói rồi mà anh còn không chịu nhận. Rõ ràng là anh phải béo ra đến năm cân, trước kia gương mặt góc cạnh rõ ràng, giờ thì các góc cạnh đó đều đã tròn nhẵn rồi. Có điều, cô lại thích dáng vẻ của anh bây giờ hơn, không lạnh lùng đáng sợ nữa, mặt mày nhẹ nhõm, hiền lành hẳn, càng ngắm lại càng thấy được hình ảnh của một ông bố.

Ngắm nghía một lúc, có lẽ là chịu đủ kích đủ rồi, Doãn Chính Đặc mới ý thức được chuyện mình béo lên. Đi qua đi lại, anh âm thầm hạ quyết tâm ngày mai sẽ đi tập thể hình. Chẳng trách lại cứ cảm thấy bé hai đứa nhỏ có phần quá sức, thì ra là do lâu ngày không vận động.

Quay đầu đi tìm hai quả tạ tay trong ngăn tủ, anh ngồi xuống nghiêm túc tập. Lê Diệp liếc anh một cái rồi quay đi giặt quần áo.

Nâng tạ mới được một lúc mà cánh tay đã mỏi như, Doãn Chính Đặc lau mồ hôi trên trán. Đúng là năm tháng không buông tha một ai, mấy năm trước, anh có tập tạ đến nửa đêm cũng không thấy mệt, vậy mà giờ mới nâng được có vài phút đã muốn từ bỏ.

Đang lúc điều chỉnh lại nhịp thở, chợt nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, anh lập tức nghĩ thông suốt...

Anh tìm ra nguyên nhân thể năng thoái hóa rồi...

Việc có thể tiêu hao năng lực và rèn luyện thể lực trong thời gian ngắn nhất, đơn giản chính là việc vợ chồng sau khi tắt đèn, nhưng mà đã lâu rồi anh không được “rèn luyện” đều đặn.

Trước khi có thai Đô Đô thì cô đòi dọn ra ngoài sống, anh cô đơn một khoảng thời gian dài. Sau này được một lần, kết quả là có Đô Đô, vậy mà lại phải nhịn gần một năm nữa. Sau khi sinh Đô Đô, sợ cơ thể cô chưa hồi phục, vậy nên số lần hoạt động ít đến đáng thương. Trong hoàn cảnh khốc liệt như vậy thì làm sao có thể rèn luyện từ tế được. Anh cũng quên mất phải tính ngày, đã qua thời kỳ kiêng cử mà bác sĩ bảo rồi, giờ tinh thần cô khá tốt, ăn uống đầy đủ, dạo này nhìn đầy đặn hơn hẳn, có lẽ trở lại nhịp sống bình thường đã không thành vấn đề nữa rồi.

Đặt quả tạ xuống, anh đứng dậy, lau mồ hôi, nhe răng cười rồi đi về phía phòng tắm.

Còn đang cẩn thận giặt quần áo, Lê Diệp không hề biết là có người nào đó đã đặt chủ ý xấu xa lên mình.

Tiếng nước chảy che đi tiếng bước chân đang bước lại gần.

Cô cầm chiếc áo đã giặt sạch móc vào chiếc móc phơi, còn chưa kịp quay đầu đã bị người nào đó bế thốc lên.

Cả tay đầy nước, cô giẫy giụa, “Doãn Chính Đặc! Anh đừng có làm loạn nữa!”

Khóe miệng anh nhếch lên, thu phục cô chẳng phải chuyện tốn sức. Anh tóm lấy cái khăn lau tay cho cô rồi quay ra phòng ngủ. Đứng cạnh giường, anh nói, “Chẳng phải em chê anh có mỡ bụng à, đêm nay luyện tập cùng anh.”

Cô biết ngay là anh muốn làm gì nên đấm anh một cái, “Anh đừng có lười thôi! Em còn chưa giặt quần áo xong!”

“Trong nhà bao nhiêu người giúp việc ăn lương của anh, sao em phải giết?”, anh đã bảo cô nhiều lần mà cô vẫn không nhớ. Ăn cô xuống giường, nằm trên tấm đệm mềm mại, anh nghiêm mặt, “Nhìn đây, thế này thì chẳng mấy chốc lại có cơ bụng.”, nói xong, anh lập tức lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Thua kém

“Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, lần nữa...”

Trong phòng ngủ, tình hình chiến đấu là như vậy.

Lê Diệp bị dồn ép đến mức đầu đồ đầy mồ hôi, cô bức bối nhìn người đàn ông đang tràn đầy sung sướng. Chẳng nghe ai nói đến cách luyện thể dục thể thao như thế này bao giờ, rõ ràng là kiểm soát hành vi của cô mà. Rõ ràng có thể kết thúc để nghỉ ngơi nhưng anh lại không muốn, rồi khỏi cô một lát, không nói không rằng gì là lại tiếp tục. Lê Diệp xoa xoa thắt lưng đau nhức, trừng mắt nhìn anh, “Anh đừng có sán lại gần em nữa đi... Lát nữa em còn phải cho Đồ Đồ bú.”

“Không phải bận tâm”, anh nuốt nước bọt rồi thản nhiên nói, “Anh đã bảo với cô giúp việc rồi, đêm nay cho Đồ Đồ uống sữa bột, giờ này con gái em chắc cũng đã ăn no ngủ say rồi đây.”

Nhìn đồng hồ, cũng khuya rồi, Lê Diệp chỉ muốn được đi ngủ, cả người cô đau nhức rệu rã vô cùng.

“Không sao, cả ngày mai anh cũng để cô ấy trông Đồ Đồ, em có thể ngủ bù thoải mái.”, anh thở một hơi nặng nề, “Nghỉ ngơi đủ rồi, tối mai lại tiếp tục.”

“Điên!”, cô không muốn như vậy, anh thích chứ cô chẳng ham, đâu ra cái kiểu không biết kiềm chế như thế.

“Thế em để anh điên cho.”, anh lén lút tiến lại gần, cánh tay duỗi về phía cô.

Bị giằng vò quá đủ rồi, Lê Diệp lấy gối đập anh một cái, “Già rồi còn mất nết!”

Anh nhướng mày, “Gì cơ?”

Cô ý thức được mình đã giẫm phải một quả mìn, nên vội vàng nói, “Ý em là, không nên làm nhiều quá, sẽ hại sức khỏe đấy.”

“Em cảm thấy anh yếu thế à?”, anh nhíu mày, “Anh phải mang hết sức lực ra cho em xem mới được.”

Cái con người này càng ngày càng vô lại, hoàn toàn không phải là người đứng đắn nhả nhận hồi xưa. Anh tức giận chỉ là giả thôi, căn bản là vì muốn làm chuyện này nên mới cố tình kiểm soát sinh sự bất nạt cô.

Quán quýt lấy cô, cho đến khi khiến cô kiệt sức, nhìn cô uể oải nằm dưới thân mình, gương mặt đỏ ửng, anh có cảm giác mỹ mãn vô cùng.

Có thể hoàn toàn có được một người như vậy, thật sự là một điều may mắn.

Trên đời này, có vô số những cặp vợ chồng sống chung một mái nhà nhưng chẳng hòa thuận, cũng có nhiều đôi uyên ương yêu nhau thắm thiết nhưng vẫn chia lìa. Thế nên, giờ phút này, được ôm cô, được có cô, đương nhiên anh cảm thấy như vậy là tốt đẹp. Anh không tiếc nuối điều gì, bởi anh đã dốc hết tâm sức mình ra, giả như có gặp phải hoàn cảnh khó khăn hơn thế nữa, anh cũng vẫn có thể vượt qua.

Trăm khó ngàn khổ không sợ, chỉ sợ không đủ nghị lực và quyết tâm, chứ từ trước đến nay, chẳng có gì có thể ngăn cản bản thân mình được.

Có điều mọi chuyện đã qua rồi, sau này anh có thể dạy triết lý đó cho Hi Hi, đảm bảo thằng bé đi theo một chuẩn mực hoàn hảo.

Với đàn ông mà nói, nghị lực quan trọng hơn thủ đoạn gấp trăm lần.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có đủ mị lực.

Lê Diệp không ngờ trong đầu anh đang ngổn ngang những suy nghĩ ấy, cô chỉ cảm thấy bị anh giằng vò thậm hại nên bèn véo tay anh, “Anh giỏi rồi, thôi đi ngủ đi, mai anh còn phải họp sớm.”

Anh gạt đầu, có vẻ như đã đồng ý, nhưng rốt cuộc thì vẫn làm theo ý mình, chứ chẳng hề để tâm đến ý kiến của cô.

Tức giận đập cho anh thêm vài cái nữa, vậy mà chỉ như gãi ngứa cho anh, thậm chí còn khiến anh để lộ ra vẻ thoải mái, Lê Diệp bắt đầu dỗi, đành phải thuận theo anh. Sau khi có con, cô cũng không để ý, anh là người đàn ông trưởng thành, không cần cô lúc nào cũng phải quan tâm đến, nhưng thỉnh

thoảng cũng phải hiểu cho sự cô đơn của anh.

Định chỉ đền bù chút chút cho anh, bởi anh nhen lâu ngày, cô hiểu, vốn tưởng anh thỏa mãn rồi sẽ ngừng lại, ai ngờ cái người này lại không biết điểm dừng, nghỉ rồi lại tiếp tục, một mạch đến sáng. Lê Diệp hoàn toàn không bị được sức lực với anh, đầu óc mơ màng, để mặc anh làm gì thì làm.

***

Buổi sáng.

Hường thụ xong, Doãn Chính Đặc lao đi tắm. Tuy tối qua hao phí gần ấy sức lực, lại chẳng ngủ được mấy, nhưng vì cảm giác mỹ mãn nên tinh thần cũng vẫn sáng khoái.

Có điều, nhìn Lê Diệp vẫn ngủ mê man, là vì anh giãy vò cô quá ác liệt, đến giờ thấy cô gần như chẳng có phản ứng gì, anh mới cảm thấy áy náy. Cúi người kéo chăn cho cô, hôn lên trán cô rồi quay đầu đi ra ngoài.

Cuộc họp tiến hành sớm, mấy trợ lý đặc lực theo Doãn Chính Đặc vào văn phòng.

Ngồi sau bàn làm việc, Doãn Chính Đặc uống một ngụm cà phê. Tối qua hao phí thể lực, giờ cần chút cà phê để nâng cao tinh thần.

“Sếp, chuyện đấu thầu thất bại lần trước đã điều tra ra rồi ạ.”

Anh nhìn người ngồi phía đối diện.

“Bước đầu nghi ngờ là bên trong công ty chúng ta có người tiết lộ số liệu. Đây là danh sách tất cả những người đã tiếp xúc với giấy tờ liên quan đến kế hoạch.”

Doãn Chính Đặc đưa mắt nhìn danh sách, tất cả đều là những trợ thủ đặc lực bên cạnh. Anh không thích nhất là chuyện này, hoài nghi sẽ làm lòng người lạnh đi, anh không muốn dùng cách này khiến giữa anh và những người bên cạnh sinh ra khoảng cách. Đặt tờ danh sách xuống, anh nhìn mấy người ở phía đối diện, “Đây đều là những người theo tôi từ khi tôi bắt đầu vào công ty, tôi không muốn nghi ngờ ai cả. Tiếp tục điều tra, đợi có kết quả thì nói tiếp.”

Chẳng ai có thể thờ phào nhẹ nhõm, công ty có nội gián, không tiếng gì chuyện hoài nghi lẫn nhau, sau này cùng làm việc sẽ khó có đủ tin tưởng người bên cạnh, bởi mỗi nghi kỵ vẫn luôn tồn tại. Nếu không may sơ sẩy tìm sai nội gián, thì chẳng phải là đã tiếp tay cho kẻ xấu sao.

Dặn dò thêm vài câu, rồi anh cho mọi người giải tán.

Doãn chính Đặc ngồi trên chiếc ghế xoay, quay ra nhìn cảnh thành phố qua khung cửa kính sát đất...

Đối thủ cạnh tranh lấy cắp kế hoạch, ngoại trừ vì lợi ích thì chỉ còn có một nguyên nhân đơn giản là muốn lật đổ anh.

Chặng đường dài đã đi, kẻ đối địch nhiều, anh không thể ngay lập tức đã phân rõ cho được.

Anh đưa tay xoa mi tâm. Chuyện như thế này, từ trước đến nay anh đều không sợ, không nhận được sự khiêu chiến thì thật nhàm chán, vô vị. Suy cho cùng, phải có thất bại thì đến khi thành công mới có cảm giác thành tựu.

***

Loáng cái đã sang thu.

Đô Đô ngày một lớn, Lê Diệp cũng có thể đưa con bé ra ngoài đi dạo cùng. Ra bên ngoài rộng lớn, sau này tính tình con bé sẽ dễ chịu hơn.

Hôm nay ở công viên có hoạt động, bởi vậy nên Lê Diệp đưa cả hai đứa nhỏ cùng đi.

Hi Hi giúp mẹ cùng đẩy xe nôi em gái, lại quan sát xung quanh, nếu có ai đến gần, nó sẽ giơ tay ngăn lại, như thể người ta sẽ làm hỏng em gái nó không bằng.

Siêu nhân Bồn Bồn là nhân vật Hi Hi thích nhất. Phía công viên thuê nhân viên đóng vai siêu nhân Bồn Bồn, còn mời cả diễn viên lồng tiếng đến. Siêu nhân Bồn Bồn vừa xuất hiện, thì Hi Hi và các bạn nhỏ khác lập tức reo lên, đứng tác phong của người hâm mộ. Siêu nhân Bồn Bồn bắt đầu cất tiếng hát, còn xuống bắt tay với các bạn nhỏ, rồi tặng cả quà nữa. Đến lượt Hi Hi, hai mắt thẳng bé lấp lánh, vừa kéo tay siêu nhân Bồn Bồn vừa nói, “Em có ăn rau, em nghe lời lắm!”

Siêu nhân Bồn Bồn sờ đầu thẳng bé, kết quả là nó sung sướng ôm chân mẹ cười ngây ngô đến năm phút liền.

Hoạt động kết thúc, đám đông dần tản đi. Lê Diệp đưa hai đứa nhỏ định đi mua sắm, không ngờ vừa quay đầu đã nhìn thấy Quan Khanh Khanh.

Lê Diệp nhìn cô ta, thật ra cũng không thấy có gì khó chịu nên chủ động chào hỏi, “Trùng hợp vậy... Đến làm việc à?”

Quan Khanh Khanh hơi mất tự nhiên, “Ừ... Đến làm chút việc.”

“Còn chưa kịp cảm ơn cậu đấy.”, Lê Diệp nhìn Hi Hi, “Giờ nó không kén ăn nữa, cả rau cũng ăn rất ngon lành.”

“Có gì đâu...”

Có người gọi Quan Khanh Khanh, cô ta quay đầu lại, “Mình đi trước đây, mấy mẹ con đi chơi đi nhé.”

Lê Diệp cúi người vỗ vào Hi Hi, “Chào cô đi.”

Hi Hi ngửa mặt lên cười, “Cháu chào cô ạ.”

Nhìn dáng vẻ hồn nhiên của thằng bé mà Quan Khanh Khanh không dám nhìn thẳng, đành quay đầu bước đi.

Lê Diệp dẫn hai đứa nhỏ ra khỏi công viên. Quan Khanh Khanh giúp đồng nghiệp thu dọn đồ đạc, nhìn từ xa, cô ta không nói lên nỗi cảm giác trong lòng mình. Chắc là Lê Diệp đã biết tất cả, chắc là Doãn Chính Đặc đã kể hết với cô ấy, vậy mà chẳng trở mặt với mình, ngược lại còn thân nhiên chào hỏi nữa. Cũng có thể là Lê Diệp cố ý giả vờ không biết sắc, hoặc cũng có khi là thật sự không coi mình là kẻ địch.

Có điều, bất kể là khả năng nào thì Lê Diệp vẫn hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Cô vẫn vui vẻ dẫn con đi chơi, sự quấy rối của người ngoài chẳng thể tác động được đến cuộc sống yên bình của cô.

Cười khỏ một tiếng, tội gì, hạnh phúc của người khác, phá hủy cũng chẳng khiến mình được hạnh phúc, thứ của người khác, có đoạt được cũng không phải là thứ tốt nhất đối với mình. Chẳng thà cứ thừa nhận mình thua kém đi. Cô ấy có hạnh phúc của cô ấy, vậy nếu mình cố gắng, thì hạnh phúc của mình cũng đang trên đường đến thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Khó gặp người thật lòng

Ngồi ô tô theo dõi cả chặng đường, đến khi nhìn thấy chiếc xe phía trước đi vào cổng khách sạn thì Doãn Kính Lam mới dừng lại.

Đỗ ở ven đường, qua tấm cửa kính, chị nhìn đôi nam nữ bước xuống xe, người đàn bà ôm chặt cánh tay người đàn ông, hai người hôn nhau rồi mới bước vào trong.

Người tài xế thấy tình hình như vậy liền quay đầu hỏi chị, “Cô cả, có cần...”

Doãn Kính Lam lắc đầu, thu hồi tầm mắt lại, “Đến Hạm Bích Các.”

Người tài xế nghĩ chị định tìm đồng minh nên phóng xe đi thật nhanh.

Chạng vạng, cả gia đình Doãn Chính Đặc chuẩn bị ăn bữa cơm tối. Hai đứa con ngồi cạnh sofa chơi, Hi Hi chơi xếp gỗ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn em gái. Doãn Chính Đặc cũng mới đi làm về, thay quần áo, rửa tay chuẩn bị ăn cơm. Vừa vào đến phòng ăn thì anh nghe thấy tiếng xe.

Hi Hi reo lên, “Bác!”

Doãn Chính Đặc đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Doãn Kính Lam đứng ở cửa với gương mặt tái nhợt, và chỉ mặc chiếc áo sơ mi đơn giản. Anh gọi chị vào, “Đã ăn cơm chưa?”

Lê Diệp cũng đi ra, cầm theo cả áo khoác của mình, “Chị có lạnh không?”

Doãn Kính Lam nhìn cô một cái. Có lẽ cả nhà đang chuẩn bị ăn cơm, ai nấy cũng đều có cuộc sống bình an, vì họ thuộc về nơi này, và thuộc về nhau. Nhìn cảnh này, trong lòng chị chua xót, chị từng nghĩ mình cũng có cuộc sống như vậy, nhưng hiện giờ, ngoài Doãn Chính Đặc ra thì chị hoàn toàn trắng tay. Cuộc hôn nhân chỉ còn danh nghĩa khiến chị vạn phần đau khổ.

“A Đặc.”, Doãn Kính Lam nhìn em trai, “Cậu theo chị lên tầng một chút, chị có việc muốn nói với cậu.”

Doãn Chính Đặc theo chị lên, trước khi đi, anh vỗ vai Lê Diệp, “Mấy mẹ con cứ ăn trước đi.”

Vào thư phòng, Doãn Chính Đặc ngồi xuống, đưa mắt nhìn chị gái, “Sao thế, xảy ra chuyện gì rồi?”

Doãn Kính Lam rút phong thư từ trong lòng ra đưa cho anh, “Hôm nay chị nhận được cái này.”

Doãn Chính Đặc cầm lấy, không có thông tin người gửi mà chỉ có tên người nhận. Mở ra, anh nhìn vào bên trong, có vài tấm ảnh mờ mờ, nhưng nhìn kĩ

thì sẽ biết là ai. Ở mặt sau ảnh có một hàng chữ, “Sáu giờ chiều, khách sạn Khải Duyệt, sẽ có thứ cô muốn thấy.”

Doãn Chính Đặc đặt phong thư xuống, “Sao lại thế này?”

Doãn Kính Lam tựa vào ghế, “Chị vừa đến đó rồi, em có thể đoán được thứ chị nhìn thấy đấy.”

Doãn Chính Đặc nhìn chị, “Chị định thế nào?”

Doãn Kính Lam nhắm mắt lại, “Chị muốn ly hôn, A Đặc, chị không chịu được nữa rồi... Giờ hấn cũng phát điên rồi. Cậu biết không, vừa nãy chị nhìn thấy hấn đi cùng Vu Lị.”

Doãn Chính Đặc nhủ mảy. Vu Lị là trưởng bộ phận thư ký, trước kia khi Doãn Kính Lam còn làm ở công ty, hai người họ thân thiết như hai chị em, đi đâu cũng có nhau, gần gũi như cặp sinh đôi vậy.

“Người khác thì cũng thôi, nhưng sao lại là cô ta...”, Doãn Kính Lam thở dài, “Sáng nay Đoan Đoan sốt, chị bảo hấn cùng chị đưa con bé đến viện tiêm thì hấn nói hấn bận công việc với đồng nghiệp, hóa ra là đi gặp con đàn bà kia... Vốn dĩ chị vẫn còn ôm hy vọng với hấn, giờ mới biết hối hận, liệu còn kịp không?”

“Chưa muộn”, Doãn Chính Đặc tỏ ra tức giận, “Chỉ cần quyết định thì sẽ không muộn. Hấn đáng bị đá đi từ lâu rồi.”

“Nhưng hấn không chịu ly hôn”, Doãn Kính Lam sợ hãi, “Trong tay hấn có thứ dùng để uy hiếp chị...”

“Không phải sợ”, Doãn Chính Đặc đứng dậy, “Chị về dọn đồ đi, đưa Đoan Đoan ra nước ngoài ngay, đợi em giải quyết hấn xong thì về.”

Vẫn hơi lo lắng, Doãn Kính Lam sợ tên kia phát điên rồi sẽ làm chuyện gì đó.

“Yên tâm đi”, Doãn Chính Đặc có vẻ rất chắc chắn, “Em sẽ khiến hấn không có cơ hội làm gì hết. Giờ chị về đi, thu dọn đồ đạc rồi đi luôn, coi như một kì nghỉ.”

Doãn Kính Lam đi xuống dưới nhà rồi lên xe về.

Lê Diệp thấy hai chị em đã nói xong thì sốt ruột hỏi, “Có phải lại xảy ra chuyện gì không anh?”

“Không có gì hết”, Doãn Chính Đặc ngồi vào bàn ăn, “Là chuyện tốt.”

Doãn Kính Lam hạ quyết tâm bỏ tên kia là chuyện tốt, nếu cứ cứng đầu ở bên hấn thì kết cục thảm hại thế nào là quá rõ ràng. Lạc đường mà biết quay lại, cho dù muộn thì vẫn tốt hơn là cứ tiếp tục đi lạc.

***

Từ khách sạn đi ra, một đôi nam nữ say túy lúy vừa ôm nhau vừa loạng choạng bước đi.

Kẻ bám theo họ một lúc đột nhiên giật lấy chiếc túi xách của người phụ nữ rồi nhanh chân bỏ chạy.

Người phụ nữ hét âm ỉ lên, gã đàn ông đi bên cạnh lập tức đuổi theo.

Đuổi được một lúc, không để ý rốt cuộc mình đã chạy đến đâu, Khang Đức Văn nhìn bốn phía thì mới phát hiện ra nơi này là một con ngõ nhỏ hẹp tối đen như mực. Xung quanh không một bóng người, hấn cảm giác có gì đó bất thường, đang định quay đầu chạy thì đã muộn. Một cây gậy bay đến, hấn cảm thấy đầu choáng váng rồi lập tức khụy xuống bất tỉnh.

Thấy Khang Đức Văn đã gục, Vương Mạnh tháo khẩu trang, lật người hấn rồi lục di động của hấn. Bên trong dày đặc những đoạn tin nhắn bản thủ của hấn với đủ loại đàn bà. Đã hấn một phát, Vương Mạnh chửi, “Kính tòm, cái đồ biến thái nhà mày.”

Vương Mạnh cảm điện thoại của hấn đi ra khỏi con ngõ, sau đó tiến thẳng đến chiếc xe đỗ ở gần đó, “Đây là di động của hấn.”

Doãn Chính Đặc cảm lên xem rồi lại đưa cho Vương Mạnh, “Giao cho anh.”

“Yên tâm, ngày mai cứ chờ điện thoại là được”, lúc làm chuyện xấu là lúc Vương Mạnh dùng cảm nhất, anh ta đeo khẩu trang lại rồi quay đầu bước đi.

***

Sáng sớm hôm sau, Doãn Chính Đặc thoải mái thức dậy, rồi cùng cả nhà ăn sáng. Anh vừa uống sữa vừa đọc báo, bất chợt điện thoại đổ chuông.

Anh bắt máy, đầu bên kia lập tức truyền đến giọng nói của Trần Oanh, “A Đặc! Cảnh sát vừa gọi điện báo Đức Văn xảy ra chuyện rồi!”

Anh vẫn rất bình tĩnh, “Thế à?”

“Con mau đến cục cảnh sát xem xem. Tối qua nó đi uống rượu, lái xe thế nào mà đâm người ta bị thương xong còn bỏ trốn. Giờ thì phiền toái rồi. Con

tìm ai xem có thể đưa nó ra ngoài không.”

Doãn Chính Đặc tựa vào thành ghế, “Sao con phải xen vào chuyện của hấn?”

“Nó là anh rể con đấy! Con đang nói linh tinh cái gì thế hả?”

“Mẹ, hay là mẹ đi hỏi chị con đi, chị ấy đã quyết định ly hôn rồi.”

“Cái gì?”, Trần Oanh chưa từng nghe thấy Doãn Kính Lam nói về chuyện này bao giờ, “Chuyện từ lúc nào thế?”

“Chị ấy vừa mới quyết định hôm qua. Nếu mẹ không đồng tình với chuyện này thì mẹ cứ đợi đến lúc liên lạc được với chị ấy, nghe lý do của chị ấy xong thì con nghĩ là mẹ sẽ đồng ý thôi.”

Trần Oanh thoáng giật mình. Doãn Kính Lam muốn ly hôn mà lại không nói tiếng nào với bà, rồi lại đột ngột bỏ đi. Còn tưởng là chị đưa đứa nhỏ qua công ty bên đó, ai ngờ chị bỏ đi không một lời là vì ly hôn. Quan sát sự việc nhiều ngày qua, bà cũng biết, ly hôn là chuyện bất đắc dĩ nhất. Tuy rằng chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ bị người ta nói này nói nọ, nhưng chị đã quyết định vậy rồi thì chẳng thể làm gì được nữa.

“Thế có kệ Khang Đức Văn à?” Chuyện của nó cũng sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho nhà mình đâu.”

Doãn Chính Đặc hồ hững nói, “Cái loại người như hấn còn chẳng bằng một con chó, ít ra chó còn trung thành. Càng sớm vạch rõ ranh giới với hấn càng tốt. Mọi chuyện cứ để con xử lý, mẹ không cần xen vào đâu.”

Đặt điện thoại xuống, anh cảm thấy vô cùng sáng khoái. Thu xếp vụ này xong, thế nào Khang Đức Văn cũng phải ngồi tù một hai năm, vừa cho hấn một bài học, vừa bắt hấn yên phận. Một mặt khác, cũng có thể dễ dàng làm thủ tục ly hôn.

Lê Diệp thấy anh có vẻ khá thoải mái, cô đẩy đĩa sa lát cho anh rồi hỏi, “Chị ly hôn với Khang Đức Văn thật à?”

“Đây là chuyện tất nhiên thôi”, anh nói tiếp, “Loại người khốn nạn đấy sống cũng là thừa thãi, cho hấn thêm cơ hội hấn cũng chẳng thay đổi được, ly hôn sớm cho thoải mái. Anh không muốn nhìn thấy hấn nữa.”

Đối với chuyện ly hôn của họ, Lê Diệp hoàn toàn ủng hộ, bởi cô đã nhìn ra bộ mặt thật của hấn từ lâu rồi.

Cô đưa mắt nhìn Doãn Chính Đặc. Nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo, những kẻ áo quần chỉnh chu mà nội tâm nhơ bẩn quá nhiều. Cũng may mà cô gặp được người đàn ông này, tuy không phải là người hoàn hảo, nhưng trái tim dành cho cô lại vô cùng chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Báo ứng

Phòng họp của công ty.

Những người ngồi phía đối diện đều là gương mặt quen thuộc đã đi theo anh nhiều năm, anh chưa bao giờ muốn hoài nghi họ. Nhưng hiển nhiên, ở đây có kẻ phản bội.

Phân công công việc xong, anh cho mọi người giải tán, chỉ giữ lại trưởng bộ phận thư ký – Vu Lu Li.

Giữ lại một nhân viên là chuyện bình thường, nhưng Khang Đức Văn mới có chuyện, Doãn Chính Đặc hành động như vậy thật sự khiến người này thập phần thấp thòm.

Nhìn vẻ mặt của cô ta như đang cố tỏ ra bình thường, Doãn Chính Đặc nhếch khóe miệng, “Muốn tôi nói, hay là cô tự nói?”

Trong lòng thoáng run lên, Vu Lu Li còn cho là anh đang thử mình, bởi từ lần đầu giá thất bại có lẽ công ty đã bắt đầu nghi ngờ rồi.

Thấy cô ta không nói gì, Doãn Chính Đặc cũng chỉ gật đầu. Chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, người ta vẫn thường hay nói thế. Anh mở tập tài liệu, lấy ra một sấp ảnh, “Đừng có nói với tôi, người trong ảnh không phải là cô.”

Vu Lu Li vừa cầm ảnh lên xem thì lập tức biến sắc, cô ta cắn môi, một câu cũng không thốt ra được.

“Cô tự biết mình làm gì, nếu tôi mạnh tay với cô, cô cũng biết mình sẽ có kết cục gì. Khang Đức Văn khó bảo toàn được thân hấn, ngoài việc dựa vào hấn, cô còn rất nhiều lựa chọn tốt khác, đương nhiên cô cũng có thể không chọn cơ hội cuối cùng tôi cho cô.”

Ánh mắt Vu Lu Li liên tục né tránh anh, cô ta đang cân nhắc, rõ ràng hiện tại không một ai có thể giúp cô ta.

“Xin lỗi sếp...”, cô ta cầu xin, “Tôi thật sự hối hận...”

“Cô bớt phí sức đi.”, không muốn nhìn cô ta bày trò thương tâm, Doãn Chính Đặc đứng dậy. Vừa lúc luật sư bước vào, anh nhìn người đàn bà kia, “Từ giờ trở đi, nói rõ ràng mọi thứ cô biết với anh ta, kết cục của cô được quyết định bởi chính thái độ của cô đấy.”

Thấy anh đi ra cửa, Vu Lu gọi với theo, “Anh Doãn, tôi muốn biết tại sao anh lại biết chuyện này?”

Thời gian cô ta ở cạnh Khang Đức Văn rất ngắn, mỗi lần ra ngoài đều vô cùng cẩn thận, bị chụp lén như vậy khiến cô ta nghĩ mãi không ra rốt cuộc là thế nào.

“Có người gửi ảnh đến, còn nói ra địa điểm và thời gian cô hẹn Khang Đức Văn.”, Doãn Chính Đặc nghe cô ta hỏi như vậy thì biết rằng không phải cô ta gửi ảnh đến. Vốn dĩ anh và Doãn Kính Lam đều nghĩ cô ta vì muốn hai vợ chồng Doãn Kính Lam ly hôn nên mới làm vậy.

Nghe anh nói vậy, Vu Lu nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu cười khổ.

Doãn Chính Đặc quay đầu đi ra khỏi phòng, anh còn bận làm việc của mình.

Chiều đến, anh về nhà. Hôm nay công việc xong sớm nên anh cũng muốn về sớm hơn một chút.

Trong nhà im phăng phắc, anh lên tầng, đẩy cửa phòng ngủ ra, anh chợt bắt gặp cảnh Lê Diệp đang cùng đọc truyện cổ tích với Hi Hi. Thằng bé thật sự rất thông minh, đọc thơ Đường cho nó nghe vài lần là nó có thể đọc lại tương đối rồi. Nhìn thằng bé cảm quyền truyện chăm chú nghe mẹ đọc, còn Đô Đô thì nằm bên cạnh ngủ say, cả người anh nhẹ hẫng. Nhẹ nhàng bước vào, anh ngồi xuống sô pha, cùng lắng nghe câu chuyện cổ tích.

Con vịt xấu xí biến thành thiên nga, trước đây ai cũng được nghe, nhưng trưởng thành rồi lại chẳng mấy khi nghe được câu chuyện này nữa.

“Sau đó, chú vịt xấu xí biến thành chú thiên nga trắng lông lẩy, cùng các bạn bay lên không trung.”, Lê Diệp kể xong liền hỏi, “Hi Hi, câu chuyện này nói cho chúng ta biết điều gì nhỉ?”

Hi Hi nghĩ ngợi, “Lớn lên sẽ biết bay ạ.”

“Còn gì nữa?”

Hi Hi lại nghĩ, “Sẽ trắng ra ạ.”

Lê Diệp vẫn kiên nhẫn dẫn dắt thằng bé, “Có phải là chúng ta không được cười nhạo người khác, cũng không được bắt nạt người khác không?”

Hi Hi lắc đầu, “Đấy có phải người đầu ạ, là vịt mà, à không phải, là ngỗng ạ.”

Nghe đến đó, Doãn Chính Đặc không nhịn được cười. Anh bước đến, bế bổng Hi Hi từ dưới đất lên, khẽ véo mũi nó, “Thằng quý này, bé mà suy nghĩ đã lệch lạc rồi.”

“Sao hôm nay anh về sớm thế?”, Lê Diệp đứng dậy.

“Không còn việc nữa thì tan ca sớm thôi.”, anh ngồi xuống, để Hi Hi ngồi lên đùi mình.

“Thế nào rồi, chuyện Khang Đức Văn với người kia, thừa nhận hết rồi ư?”

“Còn cái gì mà không nhận nữa, tang chứng vật chứng rõ ràng thế rồi.”, Doãn Chính Đặc tựa vào thành sô pha, “Khang Đức Văn cho cô ta một món hối, lại hứa sau này sẽ để cô ta cùng quản lý công ty, cô ta động lòng nên không cần luôn tình chị em tốt với chị cả.”

“Cô ta gửi ảnh đến à? Có ý để chị bắt gặp ấy?”

“Không”, Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Không phải cô ta. Cô ta không hề biết về chuyện ảnh được gửi đến cho chị, là người khác gửi.”

“Là ai?”

“Không khó tìm lắm, người hứng thú quản chuyện này chắc hẳn là người bên cạnh cô ta.”

“Không ngờ lại phức tạp như vậy.”, Lê Diệp thở dài, “Anh phải cẩn thận đấy, Khang Đức Văn làm ở công ty bao nhiêu năm, nhất định là có rất nhiều người quan hệ mật thiết với hắn.”

“Yên tâm, anh có phải đứa trẻ ba tuổi đâu.”. Anh vừa dứt lời, Hi Hi liền chỉ vào anh, “Bố là đứa trẻ ba mươi tuổi.”

Doãn Chính Đặc bị nó chọc cho cười phá lên. Lại nói, điều hạnh phúc nhất đời người, đơn giản chỉ như lúc này. Được nghe nó gọi một tiếng bố, được nhìn nó loanh quanh đùa nghịch vui vẻ, là đã cảm thấy cuộc sống sau này nhất định sẽ ngập tràn những màu sắc tươi sáng.

Ở một bên khác, Đô Đô đã tỉnh ngủ, con bé nằm yên, chỉ nghiêng đầu nhìn phía bên này.

Có vẻ con bé cũng muốn tham gia vào cuộc vui, vậy nên Lê Diệp bé nó dậy. Con nhỏ càng lớn càng mũm mĩm, bẻ trên tay ngày càng thấy nặng.

Chẳng trách người ta nói cảnh yên bình là mộ của anh hùng, sống đời an nhàn, khó mà giữ được ý chí chiến đấu.

Hương sửa thoang thoang, cô bé con ngả vào vai bố, miệng chóp chép nước miếng. Hi Hi ngồi nghe anh kể chuyện, tuy rằng vẫn không thể hiểu được ý nghĩa thật sự của câu chuyện đó. Nhưng như vậy đâu có sao, đứa trẻ được bảo bọc trong tình yêu thương không cần biết quá nhiều đạo lý, nó tự nhiên sẽ là một đứa trẻ lương thiện, chính trực.

***

Người gửi ảnh cho Doãn Kính Lam nhanh chóng bị điều tra ra. Đó là một cô thư ký của công ty, trước đây khi Khang Đức Văn còn tại chức có giúp cô ta giải quyết một lỗi nghiêm trọng, vì cảm kích hoặc cũng có thể là do bị mê hoặc, cô ta vẫn luôn ôm ấp lòng ái mộ với hắn. Cũng may cô ta chỉ là một thư ký bình thường nên không nắm giữ nhiều thông tin cơ mật gì. Có điều, sau này cô ta phát hiện ra Vu Lu Li và Khang Đức Văn hay qua lại với nhau, tức quá cô ta mới muốn Doãn Kính Lam biết để chị đuổi Vu Lu Li đi.

Trước đây không cảm thấy đuổi Khang Đức Văn đi sẽ để lại cho công ty mối họa nào, không ngờ hắn lại phong lưu với cả đám phụ nữ như vậy. Đúng là chẳng riêng ngày trước, cho dù sau này bị Doãn Chính Đặc dạy cho một bài học rồi mà vẫn không hết được cái tính ấy. Làm như vậy mà vẫn chưa chặt được được tính xằng bậy của hắn, xem ra màn giáo huấn vẫn chưa đủ.

Luật sư đã xử lý xong, Khang Đức Văn làm những chuyện lén lút như vậy đủ để hắn ăn com tù vài năm. Tới lúc làm thủ tục ly hôn, nếu hắn không chịu thì đành ra tòa thôi.

Qua vài ngày, như dự kiến, Doãn Chính Đặc nhận được điện thoại từ luật sư của Khang Đức Văn. Tên kia muốn được gặp anh.

Bệnh chung của những kẻ tiểu nhân là mặt dày, bất kể làm chuyện xấu gì đều có thể tha thứ cho mình trước, sau đó là đẩy lý do sang người khác.

Doãn Chính Đặc không ngại gặp hắn, anh lái xe đến thẳng trại tạm giam.

Bị tạm giam vài ngày, trông Khang Đức Văn chẳng mấy tiêu tụy đi. Doãn Chính Đặc ngồi xuống ghế, “Thức ăn trong này không tệ nhỉ, chẳng thấy anh gầy đi chút nào.”

“Cậu hai,” Khang Đức Văn xoa xoa tay, làm ra vẻ hối hận, “Chị gái cậu với Đoan Đoan đi đâu rồi, cậu nói với hai mẹ con cô ấy, tôi thật sự rất nhớ hai mẹ con.”

“Anh cảm thấy diễn cảnh này mà tôi tin à?”, Doãn Chính Đặc liếc hắn, “Không phải nghĩ làm gì, hai mẹ con chị ấy ra nước ngoài nghỉ dưỡng rồi, sau khi mọi chuyện chấm dứt, tôi sẽ đón hai người họ về.”

Sắc mặt Khang Đức Văn thoáng cứng lại, “Cậu hai, phá mười tòa tháp chứ không hủy một cuộc hôn nhân, sao cậu cứ muốn tôi với chị cậu ly hôn thế? Cho dù tôi có sai thì cũng là chuyện của vợ chồng tôi.”

“Anh gọi tôi đến là để vớt vát chút chuyện này à?”, Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Không thú vị gì cả, tôi chỉ cảm thấy buồn cười thôi. Anh đã làm ra chuyện này thì ly hôn với anh là việc cơ bản nhất rồi đấy, con người anh như thế, đáng ra nên bị trừng phạt nặng hơn nhiều.”

“Cậu hai, đừng tuyệt tình thế, cứ coi như cậu thương Đoan Đoan đi, tôi là bố con bé, cho dù có ly hôn thì tôi vẫn là bố đẻ của nó.”

“Đoan Đoan sẽ được thương yêu, nhưng từ một người bố khác đủ tư cách, chuyện này không khó chút nào.”, Doãn Chính Đặc nhìn hắn, “Hơn nữa tôi cảm thấy, chỉ cần là đàn ông đã hôn dứt anh rồi... Ày quên, không nên so sánh người đàn ông khác với anh, vì anh đã chẳng được tính là đàn ông nữa rồi.”

Sắc mặt Khang Đức Văn trắng bệch, nhắc đến chuyện này là hắn liền tỏ vẻ oán hận.

“Là tôi cho người làm thế, tự anh biết. Cả chuyện lần này cũng là do tôi xen vào, đều là tôi cho người sắp xếp hết đấy.”, Doãn Chính Đặc đứng dậy, “Tôi chỉ muốn đến xem anh giờ trò hề gì thôi, thật khiến tôi thất vọng, rốt cuộc anh vẫn chỉ biết diễn bài đáng thương thôi. Đừng cố quá, chúng ta sẽ thanh toán từng món từng món một, điều anh cần quan tâm không phải là làm thế nào để ra ngoài, mà là nên tính xem sẽ phải ở trong này bao nhiêu năm.”

“Doãn Chính Đặc!”, thấy anh đi, Khang Đức Văn nguyền rủa nói, “Mấy cứ chờ đấy cho tao, ngày nào tao mà ra được, tao nhất định sẽ khiến cho nhà họ Doãn chúng mày chó gà không yên đâu!”

Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Vậy thì chi bằng tôi nên cố gắng để anh dưỡng lão luôn trong này đi.”

Đi ra ngoài, anh nghe thấy tiếng rít gào điên rồ ở bên trong. Tiếng la hét, tiếng lật bàn, tất cả đều bộc lộ sự bất lực. Doãn Chính Đặc cười lạnh rồi quay đầu ra về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Chuyện vui

Hai năm sau.

Sáng tinh giắc, Doãn Chính Đặc giang tay tìm người bên cạnh theo thói quen, có điều hôm nay chỉ sờ được một khoảng giường trống trơn.

Anh cầm cốc nước lên uống một ngụm cho tỉnh táo rồi đưa mắt nhìn đồng hồ. Vẫn còn sớm, sao cô ấy đã dậy rồi?

“Diệp Nhi?”, anh xốc chăn lên, vừa định xuống giường thì thấy người phụ nữ mặc bộ váy ngủ trắng đi về phía mình. Trên mặt cô hiện rõ vẻ không vui, anh cảm thấy hình như có chuyện gì xảy ra rồi.

“Sao thế? Còn sớm mà đã dậy rồi, đau bụng à?”, tới qua hai người ra ngoài ăn tối, ăn khá nhiều đồ lạ miệng.

“Đúng”, Lê Diệp nghiêng răng, “Bụng có vấn đề.”

“Đi viện luôn, ngộ nhờ bị viêm dạ dày thì gay.”, anh nhảy vội xuống vớ quần áo mặc vào, nhưng thấy cô đứng yên không nói, anh vẫn thấy là lạ, “Sao thế? Sao cứ nhìn anh như thế? Đau lắm à?”

Lê Diệp duỗi tay, đập thẳng thứ đang cầm trong tay vào ngực anh.

Anh còn đang không hiểu là cái gì, vừa cầm lên xem thì hớn hờ ngay tức khắc, “Lợi hại thế? Lại trúng?”

Lê Diệp bực bội, “Đã bảo anh cẩn thận rồi mà vẫn không chịu dùng biện pháp phòng tránh, còn khẳng định là không vấn đề gì đâu. Giờ anh xem đi!”

“Anh thấy rồi, anh thấy rồi.”, anh vội lao đến ôm chăm lấy cô dỗ dành, “Đây chẳng phải chuyện tốt sao? Anh vẫn luôn muốn có đứa nữa, năm năm ba đứa, mục tiêu lớn của anh hoàn thành rồi.”

“Đi chết đi!”, Lê Diệp vừa nghĩ đến việc Đô Đô mới lớn thêm một chút mà lại có thai đứa nữa thì lại đau đầu.

“Anh đi, anh đi. Anh sẽ mời thêm mấy cô giúp việc nữa, em chỉ cần nằm hưởng thụ là được rồi, không cần phải động tay vào việc gì cả.”, Doãn Chính Đặc cười, quay đầu đi lấy điện thoại, “Chuyện tốt thế này, anh phải báo cho ông nội với mẹ mới được.”

Nhìn anh phấn khích gọi điện về nhà với vẻ mặt hớn hờ, cô vừa bực vừa chẳng biết làm sao. Trước đây anh nói nhất định phải có đứa thứ ba, khi ấy Đô Đô còn nhỏ, cô cũng không cho là thật. Có điều, nửa năm trở lại đây anh bắt đầu rục rịch có động thái, liên tục nói kỳ an toàn thì không cần phòng tránh, còn thề thốt hứa hẹn là tuyệt đối không sao cả. Kết quả là có thật.

Lê Diệp bắt đầu hoài nghi tất cả là kế hoạch của anh. Cô không đồng ý thì anh vờ vịt rồi lừa cô.

Doãn Chính Đặc đặt điện thoại xuống, kết thúc một vòng thông báo. Sinh con là chuyện tốt, đối với nhà họ Doãn lại càng tốt hơn. Trần Oanh thích trẻ con, ông cụ cũng thích, liên tục có thêm thành viên khiến mọi người trong nhà đều vui mừng. Chỉ duy nhất Lê Diệp khi biết tin này lại cảm thấy không quá vui vì có cảm giác bị lừa.

Doãn Chính Đặc vui đến nỗi không khép miệng lại được. Anh gọi điện đến công ty báo hôm nay không đi làm, chuyện tốt thế này, anh nên ở nhà với vợ con thì hơn.

Sắp xếp xong hết anh mới có thể thở phào một hơi. Nhìn Lê Diệp vẫn đang rầu rĩ, anh nói, “Thay quần áo đi, mình đến bệnh viện kiểm tra xem thế nào, còn xác định ngày sinh dự tính nữa, lần này phải thật chu đáo mới được.”

“Anh còn cười!”, Lê Diệp véo anh một cái.

Anh chịu đau, nắm tay cô mà miệng vẫn cười, “Ông nội khen anh lợi hại đấy.”

Lê Diệp thua triệt để rồi. Đề liên tục như vậy, người khác cười họ còn không hết, vậy mà anh lại thấy vinh quang.

“Nào nào nào.”, mới sáng sớm mà tinh thần đã sáng khoái thế này, anh quay đầu đi đánh thức Hi Hi, “Hi Hi, con lại sắp được làm anh rồi!”

Hi Hi quần chân, lừ lừ trừng mắt nhìn ông bố ồn ào, “Con không cần làm anh!”

“Không phải con không cần là được, bố chỉ báo với con một tiếng thôi.”, rồi Doãn Chính Đặc lại sang gọi Đô Đô, con bé đáng thương híp đôi mắt buồn ngủ mơ màng nhìn bố.

“Con sắp làm chị rồi.”, Doãn Chính Đặc hôn con bé một cái, “Con thích em trai hay em gái?”

Đồ Đồ ngơ ngác, chọn bừa lấy một từ trong số những từ đã học được, “Anh trai.”

“Em nào cũng thích đúng không?”, Doãn Chính Đặc phán thây con bé, “Ngoan, đợi em ra đời để con bé được không?”

Đồ Đồ chỉ thích bế búp bê của mình, còn chưa ngủ đủ, nó vẫy cánh tay mũm mĩm đuổi ông bố đáng ghét đi.

Anh chạy tiếp xuống dưới nhà triệu tập tất cả người làm lại thông báo Lê Diệp có thai, dặn dò chuyện ăn uống phải đầy đủ dinh dưỡng, mọi thứ trong nhà đều phải sắp xếp thuận tiện nhất cho cô.

Loanh quanh một vòng rồi anh quay lại tìm Lê Diệp, lấy quần áo cho cô thay rồi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra.

Bác sĩ kiểm tra xong liền kê nguyên một danh sách thực phẩm dinh dưỡng. Trước mắt thì mọi thứ vẫn bình thường, cô cũng không phải lần đầu mang thai, coi như kinh nghiệm đầy đủ, vậy nên tự anh cũng biết nên làm gì, nên tránh gì.

Từ bệnh viện đi ra, lời bác sĩ nói vẫn lớn vồn bên tai họ. Ông bác sĩ già còn đùa, hai vợ chồng họ tình cảm thật, rõ ràng là đang cười họ để lắm.

Lên xe, Doãn Chính Đặc bật nhạc, vui đến nỗi ngồi cũng không yên, hai đùi rung không ngừng nghỉ. Anh nắm lấy tay Lê Diệp, “Bà xã, em vất vả rồi.”

Lê Diệp thuận thế véo anh một cái, “Doãn Chính Đặc, đây là lần cuối cùng đấy!”

“Sao lại thế?”, anh lập tức phản bác, “Minh còn trẻ, đẻ hơn năm đứa cũng chẳng thành vấn đề.”

“Anh tự đi mà đẻ!”, Lê Diệp lườm anh, “Nào có ai đẻ nhiều như thế, anh định làm gì!”

“Anh mặc kệ, cứ đẻ chúng nó đấy nhìn cho vui thôi.”

Lê Diệp hận không thể đánh anh một trận, con chứ có phải bình hoa đâu mà kêu là đẻ đấy nhìn cho vui. Nhiều con như vậy, mỗi ngày phải chăm cho chúng ăn ngủ đã mệt rồi, sinh đến hơn năm đứa thì cô khẳng định là chưa già đã yếu.

“Nghe lời em, nghe lời em hết.”, anh nắm tay cô hôn một cái, “Anh cũng thương em vất vả mà, sinh xong đứa thứ ba này, nếu không có gì ngoài ý muốn thì sẽ ngừng.”

“Ngoài ý muốn cái gì! Không được đẻ có gì ngoài ý muốn hết!”, Lê Diệp quát anh.

“Được được, không có gì ngoài ý muốn hết.”, anh cười không ngấm nổi miệng, “Về nhà kiểm tra xem có thiếu thứ gì thì đi mua luôn, không thể bạc đãi bé út nhà mình được. Tốt nhất vẫn nên là một đứa con gái, con gái ngoan hơn, nếu mà là con trai thì anh mong là không bướng như Hi Hi.”

Lê Diệp hừ hừ thành tiếng, hưởng thụ thành quả được thì cũng phải gánh cảm giác phiền lưu. Tốt nhất là một đứa con trai, mà còn phải bướng bỉnh hơn cả Hi Hi, để anh biết rằng nuôi dạy trẻ con không phải chuyện chơi đùa đơn giản, để xem anh còn dám làm xằng làm bậy nữa không.

***

Buổi tối, người một nhà cùng nhau ăn cơm.

Doãn Kính Lam dẫn Doan Doan về rồi. Chị ra nước ngoài hơn nửa năm, khi quay lại thì thủ tục đã xong xuôi. Ở nước ngoài không có nhiều công việc hay áp lực nặng nề nên chị sống khá tốt, lúc quay lại, sắc mặt in rõ vẻ phấn chấn. Giờ một thân tự do, chị hồi hận vì không ly hôn sớm. Bước được một bước đó chị mới phát hiện ra rằng, căn bản không có gì là nghiêm trọng cả, tưởng rằng có những thứ bản thân không thể chấp nhận được. Chỉ tại chị xem nhẹ chính mình, hóa ra bản thân lại kiên cường hơn mình tưởng tượng nhiều.

Trong nhà có chuyện vui, lũ trẻ thì tùm tùm lại nô đùa, nhìn chúng huyền ảo ầm ĩ, ông cụ liền nói, “Nên sinh nhiều một chút, thế thì trong nhà mới đông vui, nếu không chỉ còn lại mấy cái thân già ỉ ạch này, còn gì là thú nữa.”

“Em nghe ông nội nói gì chưa?”, Doãn Chính Đặc nháy mắt với Lê Diệp.

Lê Diệp bắn trả lại một ánh mắt đặng đặng sát khí. Nói thì hay, nhưng mang thai chín tháng không tính làm gì, nhiều con đồng nghĩa với việc trách nhiệm càng nặng, anh chỉ nghĩ đến chuyện nhìn con chơi vui, chứ không nghĩ đến những phiền toái sau này.

“Kính Lam à.”, ông cụ nhìn chị. Cô cháu gái này cũng khiến cả nhà phải bận tâm. Lúc trước cứ tưởng chị tìm được người thật thà, nên chị sinh con xong là ông cũng không để ý nhiều nữa. Lúc đó Doãn Chính Đặc cứ đi đi về về một mình, mọi người chỉ lo cho hôn sự của anh. Ai mà ngờ, người mà khi trước khiến cả nhà không yên tâm thì nay lại có một gia đình khiến ai ai cũng phải ngưỡng mộ, còn người khi trước có vẻ ôn thì lại thành lờ dờ.

“Cháu còn trẻ, cũng nên tính toán cho mình đi. Doan Doan còn nhỏ, dù sao cũng cần một người cùng chăm sóc nó với cháu.”

Doãn Kính Lam cười, hai má thoáng đỏ.

“Mẹ có bạn trai đấy!”, Doãn Doan lập tức bắn đứng chị.

“Doan Doan, đừng có nói linh tinh.”, Doãn Kính Lam ngăn con bé.

Ông cụ lập tức nổi tính tò mò, “Đoan Đoan, đừng nghe mẹ con nói. Sao con lại bảo mẹ con có bạn trai?”

“Con nhìn thấy mẹ cả chú Cố Dũng cầm tay nhau. Chú Cố Dũng còn thơm mẹ nhé. Thế không phải bạn trai thì là gì?”, Đoan Đoan người nhỏ mà lanh lợi có thừa, con bé đã hiểu chuyện rồi.

Vừa nghe đến đó, người lớn trong nhà đều đã thấm hiểu. Cố Dũng là người quen, cùng làm việc với Doãn Chính Đặc nhiều năm, cũng được tính là người có năng lực. Có điều, Doãn Kính Lam từng bị phản bội, chẳng ai dám dễ dàng gả chị đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Kế hoạch

Tuy rằng từng có phong ba nhưng hiện giờ có vẻ như sóng đã yên biển đã lặng trở lại.

Doãn Chính Đặc có một gia đình hạnh phúc, ngày ngày bên vợ con, cuộc sống tràn ngập niềm vui. Doãn Kính Lam tuy thất bại trong hôn nhân nhưng cũng đã thoát ra khỏi khổ đau. Sau khi ly hôn, chị dần lấy lại tinh thần, nếu như có thể hạnh phúc bên Cố Dũng thì coi như tìm được bến đậu yên bình.

Ông cụ phe phẩy cái quạt, vui vẻ nhìn đám trẻ nô đùa. Cảnh này chính là cái mà người ta gọi là tứ đại đồng đường, mấy ai được như ông, nghỉ thôi mà đã thấy sung sướng rồi.

Đang trong bữa cơm, điện thoại của Doãn Chính Đặc đổ chuông, anh lấy ra xem rồi đứng dậy ra ngoài bắt máy. Sang căn phòng bên cạnh, anh mới ấn nút nghe, đầu bên kia nói, “Sếp, Khang Đức Văn được phóng thích rồi, hẳn bị ung thư gan.”

Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Cho người để mắt, đừng để hắn giờ trò.”

“Sếp yên tâm.”

Cúp điện thoại, Doãn Chính Đặc quay lại, ngồi vào bàn tiếp tục ăn cơm. Gắp thức ăn cho Lê Diệp, rồi anh nhìn lũ trẻ đang đuổi nhau quanh phòng, trong lòng anh có chút khó chịu.

Anh cũng có dự cảm là Khang Đức Văn sẽ giờ trò, con người hắn không đời nào chịu yên phận ngồi tù chịu quản giáo, nếu chịu ngoan ngoãn ngồi tù thì thật uổng cho họ gọi hắn là kẻ đốn mạt. Sự việc này không quá bất ngờ, mới có hai năm mà hắn đã bắt đầu không chịu được rồi. Bất kể thế nào, không thể không đề phòng con người đó, ngộ nhỡ để cho hắn có cơ hội, thì chắc chắn sẽ khiến gia đình anh chịu thương tổn.

“Nếu đã nghiêm túc tìm hiểu...”, Doãn Chính Đặc nhìn Doãn Kính Lam, “Thì đưa về nhà đi, chỉ cần biết anh ta đối xử với chị thế nào thôi.”

Không ngờ cậu em trai lại quan tâm đến chuyện của mình, Doãn Kính Lam nhìn anh, “Vẫn sớm... Bọn chị không định nhanh như vậy.”

“Nhanh gì mà nhanh, lớn tuổi cả rồi, cứ đưa về cho cả nhà gặp đã. Mà hình như mẹ nhớ là Cố Dũng có bạn gái rồi nhỉ, có phải bắt cả hai tay không?”, Trần Oanh lo lắng, “Đưa về cho mẹ xem, mẹ quan sát xong rồi mới biết hai đứa có tiếp tục được không!”

Biết bà lo lắng, Doãn Kính Lam không phản bác mà chỉ nói, “Để con xem anh ấy có rảnh không đã.”

“Thôi thôi, coi như mẹ không lo nổi chuyện này rồi”, Trần Oanh thở dài, “Sau này mẹ chỉ toàn tâm lo chuyện bé cháu trai thôi.”

Đoan Đoan sà vào lòng bà, “Bà ngoại không công bằng.”

“Bé cả cháu gái, cháu nào bà cũng bế hết!”, bà thơm chụt một cái lên má nó, rồi cả nhà cười ầm lên.

Ăn cơm xong, trên đường về nhà, Doãn Chính Đặc vừa lái xe vừa nắm tay Lê Diệp.

Lê Diệp hiểu anh, từ sau lúc nhận điện thoại là về mặt anh đã khác khác rồi. “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”, cô hỏi.

Anh cũng không muốn giấu cô, như vậy sẽ chỉ khiến cô suy nghĩ miên man, thế nên anh nói thẳng, “Khang Đức Văn được thả ra rồi, anh đang lo hắn sẽ gây chuyện.”

“Chẳng phải hắn đã bị dạy cho một bài học rồi sao? Có lẽ ra ngoài rồi hắn sẽ yên phận.”

“Nếu hắn có thể cải tà quy chính thì đã chẳng còn là hắn nữa rồi”, Doãn Chính Đặc nắm chặt tay cô hơn, “Anh sợ hắn sẽ ra tay với em.”

“Còn chị cả với Đoan Đoan nữa kia, hai mẹ con chị ấy có nguy cơ cao hơn ấy. Với lại, bây giờ chị cả đang qua lại với Cố Dũng, nếu Khang Đức Văn

biết thì khó đảm bảo được là hấn không thẹn quá hóa giận.”

“Anh sẽ nói chuyện với Cố Dũng. Nếu có thể, để anh ấy đưa chị với Doãn Doãn ra nước ngoài sống, chỗ này đầy thị phi, Khang Đức Văn sớm muộn cũng được ra tù, ngày nào hấn chưa chết thì ngày đó vẫn tồn tại mầm họa.”

Lê Diệp gật đầu, “Hy vọng Cố Dũng có thể bảo vệ được cho hai mẹ con chị ấy.”

“Anh cũng sẽ bảo vệ mẹ con em”, anh hôn lên mu bàn tay cô.

Lê Diệp có anh bên cạnh thì chẳng còn sợ gì nữa, cho dù nguy hiểm cận kề.

***

Văn phòng.

Giống như trước kia, Doãn Chính Đặc ngồi bên bàn làm việc, phía đối diện là Cố Dũng.

Biết bị gọi đến vì chuyện gì, Cố Dũng chủ động lên tiếng, “Tôi thật lòng, tôi thề, tôi sẽ không khiến cô ấy bị tổn thương như Khang Đức Văn. Hấn là cậu cũng biết, trước khi Kính Lam kết hôn, tôi đã thích cô ấy rồi.”

Khi đó Cố Dũng vẫn chưa ngồi vào vị trí quản lý, mà chỉ giữ một chức vô danh tiểu tốt trong vòng xoáy đầu đá khốc liệt của công ty. Còn Doãn Kính Lam, bất kể thế nào thì chị vẫn là cô cả nhà họ Doãn, cho dù chị không làm gì thì vẫn được chia lợi nhuận cố định, xuất phát điểm của chị vốn đã chẳng giống người bình thường rồi. Điều tất nhiên là có rất nhiều người nhòm ngó đến điều kiện của chị, nhưng Cố Dũng lại không phải loại người đó. Anh lặng lẽ làm công việc của mình, từng bước thăng tiến. Sau này Doãn Kính Lam kết hôn với Khang Đức Văn, anh âm thầm tặng quà. Qua vài năm, Doãn Doãn ra đời, Cố Dũng cũng kết giao bạn gái. Thế rồi Khang Đức Văn gặp chuyện bị đẩy ra chi nhánh khác, nhà họ Doãn cần người theo dõi, Cố Dũng lập tức xung phong nhận việc. Việc đó thật ra không quá tốt đối với anh, nhưng anh vẫn tình nguyện đi. Rồi Doãn Kính Lam ly hôn, Cố Dũng vẫn độc thân. Thật ra chuyện hai người đến với nhau rất tự nhiên, cách biệt nhiều năm mà vẫn về được bên nhau thực sự chẳng dễ dàng.

Doãn Chính Đặc không hoàn toàn tin tưởng anh, bởi lúc trước cũng tin lầm Khang Đức Văn, chung quy thì lòng người vẫn là thứ khó dò nhất.

“Anh có thật lòng hay không cũng không quan trọng, nhớ cho kỹ lời tôi nói ngày hôm nay. Nếu hai người kết hôn, số cổ phần trong tay chị tôi sẽ bị ông nội tôi thu hồi lại. Anh cưới chị ấy cũng chẳng khác gì cưới người phụ nữ bình thường cả, có chăng chỉ là sung túc hơn một chút thôi chứ không đủ để anh thăng chức vùn vụt đâu. Giờ anh hối hận còn kịp.”

“Doãn tổng lo xa quá, tôi cảm thấy điều khoản này chẳng có nghĩa lý gì với tôi cả.”

“Không phải trả lời tôi nhanh thế đâu, tôi không hề thử anh, ông nội tôi ký giấy tờ rồi, và cũng có hiệu lực luôn rồi”, Doãn Chính Đặc đẩy tập giấy tờ cho anh, “Tôi không muốn lại phải nhìn ai làm chị ấy tổn thương nữa, cho nên bây giờ anh suy nghĩ cho kỹ đi.”

“Nếu đã là bàn chuyện nhà, tôi sẽ không gọi cậu là Doãn tổng nữa.”, Cố Dũng ngừng rồi nói tiếp, “Cậu là em trai Kính Lam thì cũng là em tôi, tôi thích cô ấy, tôi cũng có năng lực nuôi cô ấy. Cậu bảo là không để lại tài sản cho cô ấy, thật ra tôi nghe được mà thấy rất vui, bởi vì rốt cuộc tôi cũng không còn cảm thấy không xứng với cô ấy nữa.”

Nhìn anh ấy, Doãn Chính Đặc trầm hiểu. Về kiên định trong ánh mắt anh ấy khiến anh nhớ đến chính mình.

“Nếu đã vậy thì anh đưa chị ấy đi khỏi nơi này đi”, Doãn Chính Đặc nói, “Đi được bao xa thì đi, Khang Đức Văn sắp được thả ra rồi, nhất định hấn sẽ khiến cả nhà mình không được yên ổn.”

“Thế cũng chẳng phải kẻ lâu dài”, Cố Dũng lắc đầu, “Chẳng lẽ cứ trốn cả đời, mãi mãi không quay về? Hấn muốn gây chuyện thì chắc chắn sẽ theo dõi chúng tôi, cứ sống thế cũng không yên tâm.”

“Vậy anh định thế nào?”, Doãn Chính Đặc nhìn anh.

“Chỉ bằng nhờ cò tận gốc”, Cố Dũng không muốn để lại hậu họa, “Nếu hấn thật sự có ý định đó thì đúng là chết cũng không đủ.”

Nhìn anh, Doãn Chính Đặc cười, không ngờ anh cũng rất biết đóng vai ác.

“Đừng coi tôi là vai ác, tôi chỉ muốn bảo vệ người nhà mình thôi. Tôi nghĩ cậu cũng vậy thôi”, Cố Dũng không ngại che giấu.

“Anh có ý tưởng gì, có thể nói cho em nghe chút”, quả thật Doãn Chính Đặc cũng có suy nghĩ như anh ấy, chẳng ai muốn cát một quả bom hẹn giờ, thả cho nó nổ luôn, chặt đứt hậu họa.

Cố Dũng ngồi thẳng lưng, nói hết suy nghĩ của mình cho Doãn Chính Đặc nghe.

“Như vậy rất mạo hiểm”. Doãn Chính Đặc vẫn phải dè chừng, hiện giờ anh đã là bố của ba đứa con, làm việc gì cũng phải suy tính cẩn thận, anh không thể để Lê Diệp phiêu lưu. Nhờ anh xảy ra chuyện không may, cô sẽ phải một mình chăm ba đứa nhỏ.

“Chuyện nguy hiểm cứ để tôi làm, tôi tin chắc là hấn hận tôi hơn”, Cố Dũng vỗ ngực, “Tôi biết mấy đứa bé nhà cậu còn nhỏ quá, mà tôi cũng sẽ cần

thận. Dù sao thì tôi cũng có trách nhiệm. Có điều, lần này đáng để mạo hiểm, nếu không, sau này sẽ chẳng có ngày bình yên.”

Doãn Chính Đặc ngẫm nghĩ một lúc rồi mới gật đầu, “Cứ làm như anh nói đi. Lần này phải kết thúc triệt để.”

Cố Dũng đứng dậy, “Để tôi tính toán kế hoạch kỹ lưỡng, tôi cũng muốn chấm dứt hoàn toàn, đỡ cho Kính Lam với Đoan Đoan phải sợ hãi vì hấn.”

Nhìn theo bóng anh ấy, thật ra, Doãn Chính Đặc không ngờ anh lại đủ ác như vậy. Để bảo vệ thứ của mình, chuyện gì người đàn ông cũng làm, bất chấp thủ đoạn. Người không hại mình, mình không hại người, nếu người hại mình, mình ắt phải hại người.

Đứng dậy đi đến bên cửa sổ, anh nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Nhà cao tầng san sát, mây trắng lững lờ trôi. Anh làm bố lần thứ ba rồi, trách nhiệm trọng đại, đương nhiên phải cố gắng bảo vệ người nhà khỏi những quấy rầy, phiền phức.

Tốt nhất là Khang Đức Văn đừng xuất hiện, nếu không thì đừng trách họ ác.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Giăng bầy

Tin tức về cô cả nhà họ Doãn nhanh chóng được lan truyền khắp thành phố. Những người có tiếng tăm đều được mời, xét trên phương diện nào thì vẫn hoành tráng hơn hẳn lễ cưới lần đầu của chị.

Sắp xếp mọi việc ở khách sạn xong, Trần Oanh nhìn Doãn Chính Đặc, “Có nhất thiết phải thế không? Mở rộng như thế như là sợ người ta không có chuyện để xì xào không bằng.”

“Đều là người đọc thân, kết hôn với nhau thôi chứ có cái gì để mà xì xào hả mẹ.”, Doãn Chính Đặc nhìn khung cảnh nơi tổ chức lễ cưới, anh cảm thấy nơi này khá được, tiếc là lúc anh kết hôn quá gấp gáp, nếu không anh cũng sẽ chọn một chỗ như thế để mở tiệc. Được ở bên cạnh người mình yêu, không cần có được lời chúc phúc của mọi người, nhưng lại muốn tất cả đều thấy được mình và người ấy đứng bên nhau.

“Đã làm thì phải làm cho hấn hoi.”, Doãn Chính Đặc lật tờ thực đơn, “Trong nhà nhiều việc vui như vậy, đáng để ăn mừng một lần đến nơi đến chốn.”

“Nói thì nói thế, nhưng mẹ chỉ lo nhờ có chuyện gì...”, nói cho cùng thì Khang Đức Văn cũng không phải kẻ tử tế, để hấn biết Doãn Kính Lam tái hôn, hấn không ôm hận trong lòng mới lạ.

Điều Doãn Chính Đặc sợ chính là không có chuyện gì xảy ra, anh vỗ vai bà, “Mẹ yên tâm, con với Cố Dũng đã nghiên cứu rồi, tình huống nào cũng đã lường trước rồi.”

Thấy họ đều kiên quyết tổ chức buổi lễ cách long trọng, Trần Oanh đành phải nghe theo, “Tính toán kỹ càng một chút, hôm đó cả nhà đều có mặt, không thể có sơ xuất gì được, thả thuê thêm ít vệ sĩ đến còn hơn.”

“Con sẽ liệu.”, vỗ vai bà, Doãn Chính Đặc trấn an bà.

Ngày đã được định, mọi chuyện đều được tiến hành theo kế hoạch.

Giới truyền thông khá chú ý đến sự kiện này, bởi khó có dịp một lễ cưới của nhà giàu lại tích cực hoan nghênh phóng viên tới đưa tin như vậy. Chỉ riêng việc Doãn Kính Lam và Cố Dũng đi thử áo cưới thôi mà hôm sau đã lên tạp chí rồi, cô dâu chú rể đứng cạnh nhau trông vô cùng đẹp đôi.

Chớp mắt đã đến ngày tổ chức lễ cưới. Một đêm trước, cả nhà họ Doãn tập trung thảo luận về các công việc cho lễ cưới.

Doãn Kính Lam ngồi trên sofa ôm con gái, ngày mai con bé là phù dâu nhí. Tuy rằng bố mẹ đã ly hôn, mẹ tái giá, đối với nhiều đứa bé thì đó là chuyện đáng ám ảnh, nhưng Cố Dũng đối xử với Đoan Đoan rất tốt, nên con bé rất thích người bố mới này. Mọi người cũng đều nhìn ra, Cố Dũng khá hơn Khang Đức Văn rất nhiều, so sánh trên dưới, thì hoàn cảnh gia đình chẳng còn quan trọng nữa.

“Em căng thẳng quá.”, Doãn Kính Lam đỡ đầu gối tay, “Em chỉ sợ sẽ có chuyện gì xảy ra.”

Cố Dũng nắm tay chị, “Tuy đã bố trí rất nhiều vệ sĩ, nhưng mọi người vẫn phải cẩn thận, không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì cả.”

Doãn Chính Đặc cầm miếng snack đút vào cái miệng đang há to của Hi Hi, y hệt chim bồ mớm mồi cho chim con.

Còn chưa đến ngày mai, quả thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì, có điều cứ kệ thôi, đã đến nước này rồi thì không còn lựa chọn nào tốt hơn nữa.

Bàn bạc xong, ai nấy tự về nhà mình nghỉ ngơi.

Trước khi đi ngủ, Doãn Chính Đặc sang nhìn hai đứa nhỏ ngủ rồi mới quay về giường. Lê Diệp cũng không hỏi nhiều, chắc hẳn hai anh em có kế hoạch riêng nên mới làm như vậy, điều cô có thể làm chỉ là trông chừng cẩn thận hai đứa con mình mà thôi.

Doãn Chính Đặc cầm tay cô, “Ngủ đi.”

Cô cũng cầm tay anh, “Ngủ ngon.”

Hai vợ chồng lẳng lặng ôm nhau, chìm vào giấc ngủ trong bóng đêm đen thẫm

***

Ngày hôm sau, tất cả mọi người dậy rất sớm. Doãn Kính Lam ngồi trang điểm, tụi nhỏ cũng nhao nhao vào góp vui.

Lê Diệp vội tóm lấy Hi Hi để thay lễ phục cho nó, cứ thế này mà lại còn đòi làm phụ rể nhí với Doan Doan.

Mọi người đều hồi hã chuẩn bị, bánh kẹo đã được bày xong hết, không khí vô cùng vui vẻ. Nếu không có sự tồn tại của tên kia thì đây chắc chắn sẽ là một ngày vui trọn vẹn.

Mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi, Cố Dũng cùng đoàn xe đến đón cô dâu của mình.

Không có sự cố gì, cũng giống như lần cưới đầu tiên. Mọi người đều nói cười vui vẻ, tạm thời quên đi mối bận tâm. Đón dâu xong, mọi người cùng lên xe đến khách sạn.

Ngồi trong xe, Doãn Chính Đặc lại nghĩ, lúc anh kết hôn không được như vậy, ngẫm ra thật tiếc, muốn bù một lần nhưng mãi không làm được. Anh nắm lấy tay Lê Diệp, một tay khác sờ bụng cô, giờ lại có thêm một đứa nữa, không thể để cô mệt mỏi được. Nỗi tiếc nuối đó có lẽ sẽ còn cả đời, nhưng anh luôn có cách khác để bù đắp cho cô.

Tại khách sạn, khách khứa đã ngồi kín các ghế. Trong tiếng nhạc rộn ràng, cô dâu chú rể tới từng bàn nhận lời chúc phúc của mọi người.

Dặn dò Lê Diệp vài câu rồi Doãn Chính Đặc mới ra cửa đứng. Hôm nay mỗi góc ngách đều đã được bố trí người bảo vệ, một khi có kẻ quấy rối thì sẽ lập tức bị tóm sống. Anh nói chuyện với đội trưởng đội vệ sĩ một lát rồi quay đầu nhìn khung cảnh buổi lễ.

Người dẫn chương trình đang trêu chọc cô dâu chú rể, không khí vô cùng sôi động. Đây mới là bầu không khí nên có ở một buổi hôn lễ, mọi người đều cười nói vui vẻ. Mọi thứ cứ diễn ra tuần tự, không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn. Có điều, chẳng ai dám buông lỏng cảnh giác, người có nhiệm vụ vẫn tập trung theo dõi.

Trên sân khấu bắt đầu đến tiết mục cắt bánh. Hi Hi và Doan Doan vốn được giao nhiệm vụ nâng váy cô dâu, nhưng cả một bàn quà tặng sặc sỡ sắc màu lại thu hút sự chú ý của nó hơn. Cả hai đứa nhỏ cùng thả tà váy ra rồi chạy đến bên dưới tầng cây có bàn quà tặng. Trẻ con ham chơi, người lớn cũng chẳng để ý.

Rút ra một cái hộp, Doan Doan có vẻ rất thích, “Chị có cái hộp này đây.”

Hi Hi hỏi con bé, “Ồ trong có gì?”

“Hồi sinh nhật chị, bố chị tặng chị hộp quà y hệt luôn.”, nói xong, con bé giơ tay tháo cái nơ, “Ồ trong là búp bê đấy.”

“Búp bê chán ồm, em thích ô tô cơ.”, Hi Hi lắc đầu tỏ vẻ không hứng thú.

“Búp bê đẹp mà, chán gì mà chán.”, Doan Doan mở hộp ra, nhìn thứ trong hộp có vẻ kỳ lạ, con bé có phần thất vọng, “Không phải búp bê, cái gì đây nhí?”

Hi Hi nhìn liếc qua, “Ném đi, mẹ em bảo, không có người lớn bên cạnh thì trẻ con không được lấy thứ không phải của mình.”

“Quà này là của mẹ chị, cũng là của chị luôn.”, Doan Doan bĩu môi, còn đang định lấy thứ ở trong hộp ra.

“Bố đánh đấy!”, Hi Hi lén nhìn ra xa, thấy bố đang nhìn mình, thẳng bẻ vội vàng đẩy Doan Doan, “Bố em đến đấy!”

Doan Doan cũng hơi sợ cậu, vốn đã định đặt cái hộp xuống, nhưng vì bị Hi Hi đẩy nên cái hộp trong tay rơi thẳng xuống đất. Nhìn thấy thứ đồ trong hộp rơi xuống đất, hai đứa nhóc rút cổ lùi đi mất.

Hai đứa nhỏ vừa chạy đi thì đột nhiên một tiếng động vang lên, liền với đó là đám khói dày đặc, xung lực mạnh khiến đồng quà đều bị rơi hết xuống đất.

Khách khứa có mặt đều sợ hãi chạy về phía sau, trong nháy mắt, có người xông lên ôm hai đứa nhỏ chạy xuống khỏi sân khấu.

Cố Dũng phản ứng nhanh nhẹn, kéo Doãn Kính Lam chạy xuống.

Đại sảnh vô cùng hỗn loạn, đưa phụ nữ và trẻ nhỏ vào phòng nghỉ xong, Doãn Chính Đặc chắc chắn mọi người không sao rồi mới ra ngoài.

Chắc chắn có kẻ đã giờ trò quỷ, nếu không chặn hấn lại, chắc chắn hấn sẽ lại gây ra chuyện phiền toái khác.

Cố Dũng cũng không ở lại phía trong lâu, anh nhanh chóng ra ngoài cùng Doãn Chính Đặc.

Hai đứa nhỏ hiển nhiên là sợ nhất, Doan Doan thì khóc nức nở, Hi Hi thì nép trong lòng mẹ nhưng may là vẫn còn sức an ủi Doan Doan, “Không phải sợ, bố em lợi hại cực, bố em sẽ bắt được kẻ xấu cho mà xem!”

Doan Doan vẫn thút thít, con bé nhìn mẹ, “Tại con trộm lấy quà nên mới thế, mẹ ơi con không cố ý đâu!”

May là hai đứa không làm sao, Doãn Kính Lam nghĩ mà vẫn còn sợ, “Quà con mở ra trông thế nào?”

“Chị nói là, chị ý có hộp quà giống hệt.”

“Là cái hộp giống hộp búp bê ngày trước bố tặng con.”

Nghe Doan Doan nói vậy, Doãn Kính Lam lạnh người, “Là hấn... Trước đây cứ sinh nhật Doan Doan là hấn lại tặng búp bê.”

Lê Diệp cũng biết là ai. Không ngờ hấn thật sự đến phá rối.

Hai người phụ nữ ngồi trong phòng, chỉ sợ ra ngoài sẽ gây thêm phiền phức nên đều ở lại trông chừng tụi nhỏ, nhưng thật ra lại lo lắng cho người ở ngoài.

Bên ngoài, đi kiểm tra một vòng cũng không phát hiện người khả nghi. Phía khách sạn tạm giải thích là hệ thống điện có vấn đề nên bị nỏ bóng điện. Được trấn an nên khách khứa lục tục kéo vào bàn ăn.

Kiểm tra một loạt vẫn không phát hiện ra bóng dáng Khang Đức Văn. Tan cuộc, khách khứa lần lượt ra về, để lại đại sảnh vắng hoe.

“Quản lý khách sạn nói ngoài nhân viên chính thức ra thì không có nhân viên thời vụ hay người khác, người của chúng ta thì vẫn trông chừng cẩn thận.”, Cố Dũng đi đến cạnh Doãn Chính Đặc, “Tôi thấy, có khi Khang Đức Văn giờ trò với nhân viên khách sạn, hoặc là, hấn không tự mình ra tay mà mua chuộc người khác rồi.”

Doãn Chính Đặc nhìn quanh một vòng, “Chắc hôm nay không bắt được hấn rồi, quay lại phòng nghỉ xem thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Bị bắt

Hôn lễ tuy đã xảy ra sự cố nhưng cũng không có hậu quả nghiêm trọng.

Phòng nghỉ.

Nhìn thấy bố vào, Hi Hi liền chạy tới, “Bố ơi, có bắt được người xấu không ạ?”

“Vẫn chưa con.”, anh bế nó lên rồi ngồi xuống sô pha. Thấy anh quay lại bình an, Lê Diệp thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ anh xảy ra chuyện gì, giờ cô không chịu nổi nỗi đã kích lớn nữa.

Ôm Doan Doan, Doãn Kính Lam nhìn Cố Dũng, “Hấn thật quá quái, đến Doan Doan mà cũng lợi dụng”. Chị nghiêng răng nói, “Hấn biết Doan Doan thích búp bê nên mới cố ý giấu thứ đấy vào hộp búp bê, Doan Doan nhìn thấy là nhất định sẽ mở ra. Hấn còn chẳng thèm quan tâm đến sự an toàn của con bé.”

Nghe thế, mọi người đều tức giận, nhưng ngấm ra lại cảm thấy chẳng có gì bất ngờ, bởi Khang Đức Văn là ai thì mọi người cũng đã rõ cả rồi.

Cố Dũng an ủi cô bé vẫn còn đang sợ, “Nhà mình chuẩn bị đi du lịch nhé, đến núi tuyết con thích trượt tuyết.”

Doan Doan được dỗ dành nên từ từ cũng đã cười toe toét.

“Hôm nay Khang Đức Văn không đạt được mục đích, hấn sẽ không cứ thế mà từ bỏ chứ?”, Lê Diệp vô cùng lo lắng.

“Bất kể thế nào, mọi người đi đâu cũng phải cẩn thận.”, Doãn Chính Đặc nhìn đồng hồ, “Về cái đã.”

Cả nhà lên đường trở về. Dù gì đi nữa, hôn lễ cũng đã tổ chức xong, Cố Dũng và Doãn Kính Lam đã chính thức nên vợ chồng, mặc cho có chuyện gì thì đó cũng là một việc vui mừng rồi.

Về đến nhà, Trần Oanh đã có mặt trước, thấy họ về, bà liền đi tới, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? May là hôm nay ông nội không đến, nếu không cũng bị dọa chết khiếp rồi!”

“Có chút trục trặc thôi mẹ.”, Doãn Chính Đặc không muốn nói nhiều với bà, “Mẹ dọn đồ cùng chị đi, cả nhà chị ấy sắp phải ra sân bay rồi.”

Trần Oanh cũng mong cả nhà họ có thể ra nước ngoài chơi một lần vui vẻ, tốt nhất là không xảy ra chuyện gì đáng sợ nữa.

Thu dọn đồ đạc xong, cả nhà lại cùng tiễn gia đình nhỏ của Doãn Kính Lam ra sân bay.

Có thể tạm quên đi tất cả, chỉ tận hưởng chuyến du lịch, đó là cách tốt nhất để thả lỏng tâm tình.

Tới sân bay, Doan Doan ngồi ngay ngắn trên chiếc vali, Hi Hi cũng muốn đi theo nên ngoái đầu lại nhìn bố mẹ, “Mẹ, con cũng muốn đi!”

“Hai bác đi hưởng tuần trăng mật mà.”

“Con cũng muốn hưởng tuần trăng mật!”, Hi Hi tóm chặt chiếc vali không buông.

Mọi người đều cười ầm lên, “Hai mươi năm nữa chắc chắn con sẽ được đi hưởng tuần trăng mật.”

“Hai mươi năm lâu ời là lâu! Con không biết đâu, giờ con sẽ đi hưởng tuần trăng mật!”, Hi Hi đi vòng quanh mẹ làm nũng.

Những người đi ngang qua cũng không nhịn được cười. Doãn Chính Đặc xách áo con trai lên, “Không đứng đần gì hết, bé tí đã nghĩ đến chuyện này...”

“Hi Hi à, vẫn còn sớm để cho con đi hưởng tuần trăng mật, để bố mẹ con đi trước đi.”, Cố Dũng xoa đầu thằng nhóc.

Hi Hi lại quay ra muốn bố mẹ đi hưởng tuần trăng mật. Ngẫm ra thì đúng là đã lâu rồi Doãn Chính Đặc không đưa cả nhà đi du lịch, anh nhận lời thì thằng nhóc mới chịu ngoan ngoãn nói tạm biệt với chị Doan Doan. Nghe đoạn đối thoại của lũ trẻ, người lớn đều cảm thấy rõ sự hồn nhiên của chúng.

Làm xong thủ tục, một nhà ba người chuẩn bị đi qua cửa an ninh. Doan Doan đang ngồi ngay ngắn trên chiếc xe đẩy hành lý thì bỗng ôm bụng, “Mẹ ơi con muốn đi vệ sinh.”

“Con cũng muốn đi vệ sinh.”, Hi Hi nói theo.

Lê Diệp cũng bó tay với lũ quỷ nhỏ nên đành phải cùng Doãn Kính Lam dẫn chúng vào nhà vệ sinh.

Doãn Chính Đặc đưa họ đến cửa phòng vệ sinh nữ, “Có gì cứ gọi anh.”

Lê Diệp cùng Doãn Kính Lam đi vào, “Anh yên tâm”

Đứng ngoài cửa, Doãn Chính Đặc hơi lo lắng, anh gọi hai lần thì Lê Diệp đáp, nói Doan Doan bị tiêu chảy chưa ra được. Anh thở phào.

Đợi thêm một lúc nữa, anh lại gọi tiếp, nhưng bên trong không có ai đáp. Anh chặn một người phụ nữ trung niên đang đi vào lại, nhờ bà xem tình hình bên trong thế nào. Bà xem quanh một vòng rồi ra báo rằng không thấy ai ở ngoài, có mấy buồng vệ sinh khóa cửa nên bà không biết được.

Ý thức được chuyện bất thường, Doãn Chính Đặc vội chạy đi gọi người. Bên trong quả thật không có người, anh chạy tới đập cửa buồng bên cạnh, nhân viên sân bay cũng tới, gọi mãi vẫn không có ai đáp, cuối cùng đành phải đập cửa ra.

Cửa vừa mở, Cố Dũng hét hồn, anh lao vào, “Kính Lam!”

Thấy Doãn Kính Lam gục dưới đất, Doãn Chính Đặc lập tức cảm thấy không ổn. Anh lao ra phá cửa buồng bên cạnh, cửa mở ra, quả nhiên Lê Diệp cũng nằm dưới đất. Sực nhớ tới người phụ nữ bế hai đứa nhỏ vừa ra ngoài, anh vô cùng hối hận. Tại anh sơ suất, cứ nghĩ người phụ nữ trông đôn hậu sẽ chẳng nguy hại gì.

Mọi người mau chóng đưa hai người phụ nữ ra ngoài. Bên ngoài thông thoáng, lại có nhân viên sơ cứu, Doãn Kính Lam tỉnh lại trước, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, “Hắn phải người đến! Bọn nhỏ đâu? Bọn nhỏ đâu?”

Khi chị đã bình tỉnh lại được đôi chút thì Lê Diệp vẫn còn đang hôn mê, rõ ràng mùi thuốc trên người cô nồng hơn hẳn. Cô đang mang thai, sức khỏe không so được với người thường, Doãn Chính Đặc không dám chần chừ, vội vàng đưa cô vào bệnh viện. Cũng may cô không sao, đến bệnh viện một lúc thì tỉnh, chỉ có điều, ý thức không rõ ràng bằng Doãn Kính Lam.

“Vốn dĩ Lê Diệp đứng đợi ở ngoài cùng Hi Hi, một lúc sau, có người gõ cửa, chị tưởng là con bé nên quay đầu mở cửa. Vừa mở cửa ra thì chị ngửi thấy cái mùi rất lạ, sau đấy thì chị không biết gì nữa.”, Doãn Kính Lam lại bắt đầu kích động. “Hắn có theo dõi chúng ta không? Rốt cuộc hắn muốn thế nào, sao lại bắt cóc bọn nhỏ chứ!”

Cố Dũng ôm chị, “Anh nghĩ nhất định Khang Đức Văn sẽ dùng bọn trẻ để ra điều kiện với chúng ta.”

Lê Diệp chỉ còn biết là cả Hi Hi cũng biến mất, cô nắm chặt tay Doãn Chính Đặc, cô hối hận vì không bảo vệ được con. Nếu hai đứa nhỏ có chuyện gì, ai cũng sẽ đau cả.

Dù cho là đàn ông nhưng lúc này lòng Doãn Chính Đặc cũng vô cùng rối bời, nhưng anh phải cố giữ cho mình bình tĩnh, vì những người phụ nữ trong nhà cần anh.

“Em cũng nghĩ giống Cố Dũng, mục đích của Khang Đức Văn không phải là bắt bọn trẻ đi, mà chủ yếu là để khống chế chúng ta.”

Nói là vậy, nhưng chẳng ai dám chắc chắn là Khang Đức Văn không làm hại lũ trẻ. Giờ mà có ai gửi đến hộp thư kiện gì, đảm bảo người mở ra cũng đều hoảng hốt.

Ở lại bệnh viện cũng vẫn lo, Doãn Chính Đặc đưa Lê Diệp về nhà. Trong lúc rỗi rên này, tốt nhất nên để mẹ con cô ở nhà, không đi đâu cả, khóa chặt cửa lại mới yên tâm được.

***

Trong phòng tối om, hai đứa trẻ bị trói cả chân lẫn tay, ngồi dựa sát vào nhau.

Đoan Đoan không kìm lại được tiếng khóc rầm rức, “Chị nhớ mẹ, nhớ bà ngoại, nhớ cậu út quá...”

Hi Hi đưa mắt nhìn xung quanh, rồi bảo cô bé nhỏ giọng, “Chị đừng có khóc, không là người xấu đến đánh bọn mình đâu.”

Đoan Đoan cắn môi, “Nhưng mà chị sợ lắm...”

“Yên tâm đi, bố em là siêu anh hùng, bố em sẽ đến cứu bọn mình.”, Hi Hi không có vẻ sợ lắm, giằng hai tay ra nhưng bị trói chặt quá nên thẳng bé cực đau, có điều, nó không hề rên, chỉ an ủi Đoan Đoan, “Bố em bảo, khóc cũng vô ích, gặp chuyện khó thì phải động não nghĩ cách.”

“Kêu cứu đi?”, Đoan Đoan định gào lên.

“Không được.”, Hi Hi vội ngăn con bé lại, “Có khi người xấu ở ngay ngoài cửa đấy, chị hét lên là bọn hán sẽ nghe thấy mất.”

Hai đứa còn đang nghĩ cách thì từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Hi Hi lập tức thì thầm, “Giả vờ ngủ nhanh, đừng để bọn chúng phát hiện ra mình đã tỉnh.”. Dứt lời, cả hai đứa đều nhắm mắt lại, nằm yên không nhúc nhích.

Cửa mở ra, có người đi vào, tới cạnh hai đứa trẻ, “Sao vẫn chưa tỉnh?”

“Có thể là do dùng hơi nhiều thuốc, phòng hai đứa âm ỉ dọc đường sẽ bị phát hiện.”

“Bố!”, nghe thấy giọng nói quen thuộc, Đoan Đoan lập tức mở mắt, thấy Khang Đức Văn, con bé ngồi bật dậy, “Bố, đúng là bố rồi!”

Khang Đức Văn thấy con bé chủ động ngồi dậy thì xoa đầu nó, “Giả vờ ngủ à? Đoan Đoan, con không ngoan rồi.”

Đã lâu không gặp hán, nhưng Đoan Đoan vẫn nhớ tất cả. Chuyện người lớn, con bé không hiểu, chỉ cần biết rằng trong tình huống này mà lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc thì như gặp cứu tinh. Con bé không hề biết rằng, đây lại chính là kẻ muốn làm hại chúng.

“Em trai.”, Đoan Đoan gọi Hi Hi, “Là bố chị đấy, bố chị không phải người xấu đâu.”

Hi Hi vẫn không động dậy, như thể đang ngủ thật vậy.

Khang Đức Văn chẳng buồn quan tâm, hán nhìn Đoan Đoan, “Mẹ con cưới Cố Dũng, con cũng gọi hán là bố, có phải không?”

Đoan Đoan chớp mắt, “Đây là bố mới, mẹ bảo con gọi thế.”

Khang Đức Văn tỏ vẻ thất vọng, hán mặc kệ con bé dưới đất, quay đầu đi ra ngoài.

Gã đi cùng hán chụp vài kiểu ảnh rồi khóa cửa lại, căn phòng lại tối đen như mực.

Đoan Đoan lại bắt đầu khóc. Thấy không còn ai, Hi Hi mới ngồi dậy, xoa tay con bé, “Bố chị là người xấu, em nghe bà nói, bố chị đánh mẹ chị, bố chị có quay về thì cũng chẳng ai cần nữa.”

Đoan Đoan vô cùng thất vọng, con bé không biết vì sao bố lại đối xử với mình như vậy.

“Bọn mình có chết đói không nhỉ? Chị đói quá.”, Đoan Đoan ôm bụng khóc thút thít.

Hi Hi cũng đói. Biết trước thế này, lúc mẹ cho ăn, nó đã không mãi chơi mà ngồi ăn cố hết bát cơm. Nó kéo tay Đoan Đoan, “Đừng sợ, em là siêu nhân Bồn Bồn, em sẽ bắt được người xấu!”

Đoan Đoan bị nó trêu cho cười toe toét. Hai đứa nhỏ dựa vào nhau cho qua giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 230: Tìm thấy

Di động đổ chuông, mấy người ngồi cạnh bàn đều đứng bật dậy.

Doãn Chính Đặc cầm lên xem, không có cuộc gọi nào, chỉ có một tấm ảnh được gửi đến kèm một hàng chữ.

Nhìn thấy ảnh của hai đứa nhỏ, mọi người đều thấp thòm không thôi. Doan Doan là con gái ruột của Khang Đức Văn mà hắn vẫn đối xử với con bé như vậy, đúng là chẳng còn nhân tính nữa.

Đọc xong yêu cầu của đối phương, Doãn Chính Đặc lập tức đi liên hệ để chuẩn bị xử lý, bất kể thế nào, phải cầm chân được Khang Đức Văn cái đã.

Sợ gây thêm phiền phức, Lê Diệp không dám hỏi nhiều. Nhưng nhìn thấy tấm ảnh hai đứa trẻ mà Khang Đức Văn gửi tới, cô thật sự lo lắng không biết chúng thế nào rồi.

Chuẩn bị xong xuôi, Doãn Chính Đặc mang theo thứ cần mang rồi cùng Cố Dũng đi gặp Khang Đức Văn.

Lúc gần đi, Doãn Kính Lam kéo Cố Dũng lại. Khang Đức Văn chỉ đích danh anh phải đi, mục đích quá rõ ràng, nhất định anh sẽ gặp nguy hiểm, nhưng anh không thể không đi. Dặn đi dặn lại nhưng chị vẫn chần chừ không muốn buông tay để anh đi.

Doãn Chính Đặc biết Lê Diệp cũng lo lắng, chỉ là không nói ra mà thôi, anh nựng gương mặt cô, “Chờ anh về, nhất định không có chuyện gì đâu, anh cam đoan.”

Lê Diệp gật đầu, “Không ai được làm sao đâu đấy.”

Sờ bụng cô một lát, lại nhìn thời gian không còn sớm nữa, anh cùng Cố Dũng rời đi.

Địa điểm gặp mặt là quảng trường công viên. Lúc này đang là giờ đông khách, tuy đã bố trí người theo dõi chặt chẽ nhưng hiện trường đông đúc vẫn dễ dàng tạo cơ hội để kẻ đồ chạy thoát.

Rốt cuộc cũng có liên lạc, Khang Đức Văn đọc địa chỉ cụ thể để hai người đến.

Cách đó không xa có một nhóm người đang khiêu vũ, âm thanh rất lớn.

“Bọn chúng kia.”, Cố Dũng huych Doãn Chính Đặc. Hai người cùng nhìn một tốp đi ra từ trong đám đông.

Khang Đức Văn mặc một chiếc áo choàng rộng, cổ áo dựng thẳng, thoát nhìn không rõ gương mặt. Đến trước mặt Doãn Chính Đặc, Khang Đức Văn nhìn chiếc túi trong tay anh, “Mang đến cả rồi chứ?”

Doãn Chính Đặc đưa cho hắn, “Bọn trẻ đâu?”

“Ở một nơi rất an toàn... nếu chúng mày không giờ trò.”. Kiểm tra chỗ tiền mặt xong, Khang Đức Văn có vẻ hài lòng. “Coi như mày nghe lời.”. Nói xong, hắn chuyển tầm mắt sang Cố Dũng, “Hôm nay là ngày tân hôn của mày nhỉ? Để tao xem xem chú rể trông thế nào nào.”

Đến bên cạnh Cố Dũng, Khang Đức Văn để lộ ra vẻ uất hận, “Mày với con đàn bà kia bắt đầu từ khi nào? Lúc tao ngồi tù, bọn tao vẫn còn chưa ly hôn cơ mà?”

Cố Dũng nhìn hắn, “Là sau khi hai người ly hôn.”

“Thế ư?”, Khang Đức Văn nghi ngờ, “Từ trước đó tao đã thấy chúng mày qua lại rồi, mày tưởng tao là thằng ngu à?”, nói xong, hắn tung một cú đấm vào bụng Cố Dũng, khiến anh nhất thời gấp người lại.

Doãn Chính Đặc đỡ lấy Cố Dũng, rồi nhìn Khang Đức Văn, “Tiền cũng đã cho rồi, bọn trẻ đâu?”

“Mày sợ tao đối xử tệ với bọn nhỏ hả?”, Khang Đức Văn lắc đầu, “Doan Doan là con gái tao, Hi Hi là cháu tao, sao tao lại xử tệ với bọn nó được? Giờ bọn nó ăn ngon ngủ kỹ, còn chẳng biết vui đến mức nào nữa.”

“Bọn nhỏ đâu?”, Doãn Chính Đặc trừng mắt, bước đến tóm cổ áo hắn.

Khang Đức Văn không phản kháng, “Mày càng sốt ruột, tao lại càng không muốn nói cho mày biết... Doãn Chính Đặc, chẳng phải mày rất lợi hại sao? Tao muốn mày phải cầu xin tao, quỳ xuống, cầu xin tao như chó ấy, thế thì tao sẽ nói cho mày biết.”

Nhìn hần mà Doãn Chính Đặc càng cúi hơn.

Cố Dũng quỳ phịch xuống, “Tha cho bọn trẻ đi, anh muốn thế nào thì cũng đều là ân oán của người lớn, anh đừng làm tội làm tình bọn trẻ, chúng còn nhỏ.”

Doãn Chính Đặc lập tức nâng Cố Dũng dậy.

“Ồi chào, cái gì thế này.”, Khang Đức Văn tỏ vẻ trêu tức, “Đúng là ông bố dượng tốt, chẳng trách mà dễ dàng được cả nhà nó đồng ý cho hai đứa mày lấy nhau. . . Thì ra là biết đối nhân xử thế cơ đấy, chẳng nhẽ mày định nói với tao là, mày yêu thương Doan Doan, còn hơn cả ông bố đẻ là tao?”

“Tôi xin anh, thả bọn nhỏ ra trước, ân oán gì thì để người lớn giải quyết.”, Cố Dũng khẩn thiết nói.

“Giải quyết thế nào?”, Khang Đức Văn liếc hai người, “Tao hận đến mức chúng mày chết tao mới hả giận, chúng mày chịu đi chết không?”

“Cái gì cũng được!”, Cố Dũng ôm chân Khang Đức Văn, “Chỉ cần anh thả bọn trẻ ra, chết tôi cũng chịu!”

Thấy anh như vậy, Khang Đức Văn càng sôi bụng tức, hần giờ chân đạp anh túi bụi.

Doãn Chính Đặc không thể đứng nhìn nổi liền lao đến ngăn hần. Khang Đức Văn thờ hỏn hển nhìn họ, “Tao không rảnh đánh chết mày, giờ tao còn phải mang tiền đi hưởng thú tiêu dao, mày thích chơi con đàn bà dâm đẳng đấy thì cho mày chơi đấy. Có điều, chúng mày phải tranh thủ mà đi tìm bọn trẻ con, chúng nó còn nhỏ, không ăn không uống, chẳng chịu được lâu nữa đâu.”

Phá lên cười, rồi Khang Đức Văn bỏ đi.

Doãn Chính Đặc đuổi theo hần, “Bọn trẻ ở đâu?”

“Chết rồi, vừa nãy đánh người tổn sức quá nên tao quên rồi.”, Khang Đức Văn nở nụ cười nham hiểm, “Tao đúng là lực bất tòng tâm. . . Chỉ mong chúng mày có thể sớm tìm được hai đứa nhỏ đáng thương.”, nói xong, hần quay đầu bỏ chạy.

Doãn Chính Đặc thấy hần bỏ chạy thì cũng không đuổi theo nữa, anh nâng Cố Dũng dậy, “Anh thế nào rồi?”

Ôm bụng, Cố Dũng thờ hỏn hển, “Không sao, bị thương ngoài da thôi. . . Còn hai đứa nhỏ phải làm thế nào bây giờ? Hần còn chưa nói gì cả!”

Doãn Chính Đặc nhìn đồng hồ, dường như anh chẳng có chút sốt ruột nào, không biết là do quá bình tĩnh hay thật sự có cách khác. Quay đầu đưa Cố Dũng lên xe, anh lái xe rời khỏi công viên.

Cố Dũng không nhịn được liền hỏi, “Chúng ta đi đâu trước đây? Khang Đức Văn chạy mất rồi.”

“Hần chạy không thoát được đâu.”, Doãn Chính Đặc quả quyết. Chỉ một lát sau, di động của anh đổ chuông, sau khi bắt máy, anh lập tức quay đầu xe rồi lao đi vun vút.

Cố Dũng đoán anh có phát hiện gì mới.

Xe dừng lại, hai người cùng xuống xe. Cả hai đi vào một cao ốc cũ kĩ, thẳng một đường lên tầng cao nhất.

Cùng lúc đó, có một người chạy đến. Đồi bên chạm mặt, Vương Mãnh chỉ vào một cánh cửa, “Tôi vừa hỏi rồi, tầng cao nhất của tòa nhà này là kho hàng bỏ trống đã lâu, những tầng khác đều là căn hộ gia đình, lâu lắm rồi không có ai lên tầng này, vậy mà hôm nay lại có, tôi đoán chính là chỗ này đây.”

Tìm được một cây gậy lớn, Doãn Chính Đặc và mấy người có mặt cùng phá cánh cửa ra. Bên trong tối đen như mực, còn có thứ mùi ẩm thấp nồng nặc.

“Hi Hi!”, Doãn Chính Đặc lao vào, “Doan Doan!”

Gọi một hồi lâu vẫn không có tiếng thưa, Cố Dũng vô cùng lo lắng, “Làm thế nào mà lại xác định là chỗ này?”

Vương Mãnh vừa tìm trong các xó xỉnh vừa nói, “Không phải chứ, chắc chắn là chỗ này. Chẳng lẽ bị bọn nó phát hiện ra?”

Lời vừa dứt thì phía Doãn Chính Đặc đã có phát hiện.

Anh xúc chiếc bao tải đựng hàng lên, bên dưới quả nhiên là hai đứa nhóc đang ngủ say li bì. Tựa đầu vào nhau, hai đứa ngủ trông đến ngon lành, chẳng hề hay biết người lớn đang lo đến nỗi sắp phát điên lên.

Mỗi người bế một đứa ra, Cố Dũng thấy Doan Doan không sao liền thờ phào, “Tạ ơn trời đất con bé không sao. Doan Doan, Doan Doan dậy đi nào.”

Doan Doan mơ hồ mở mắt ra, nhìn thấy Cố Dũng và Doãn Chính Đặc, con bé không nhịn được khóc ầm lên, “Bố, cậu, sao bố với cậu đến muộn thế! Con sợ quá!”

Hi Hi cũng tỉnh, ôm chặt lấy bố, chảy mấy giọt nước mắt, “Bố ơi, con nhớ mẹ, con đói lắm.”

Doãn Chính Đặc bóp mũi nó, “Có bị đau không?”

“Không ạ!”, Hi Hi vỗ ngực, “Con dũng cảm cực kỳ, con không sợ tí nào luôn! Con biết thừa là bố sẽ đến mà!”

Thấy cả hai đều khá thoải mái, Cố Dũng nhìn Doãn Chính Đặc, “Sao cậu biết bọn trẻ ở đây?”

Doãn Chính Đặc bế Hi Hi, nắm lấy bàn chân nó. Trên gầy của thằng bé có gắn một thiết bị đặc biệt, khi bấm vào sẽ phát ra tín hiệu.

Lúc tỉnh lại ở kho hàng, Hi Hi đã thông qua thứ này để gửi ám hiệu cho bố, có điều chỗ này hơi kín, tín hiệu không tốt cho lắm, cho người đi tìm mãi mới được.

“Bố dạy con đấy.”, Hi Hi nhìn chiếc gầy của mình, “Bố bảo, nếu gặp nguy hiểm thì dùng cái này phát tín hiệu với bố, chắc chắn bố có thể tìm thấy con.”

“Thì ra là thế.”, Cố Dũng nhẹ nhàng thở ra, “Khang Đức Văn thì sao đây? Hắn đang cầm tiền, chắc chắn đã cao chạy xa bay rồi.”

“Chưa chắc.”, Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Tìm được tội nhỏ rồi, chúng ta không còn phải dè chừng hắn nữa.”

Nhanh chóng gọi điện về nhà báo bình an. Nghe thấy tiếng bọn trẻ, mọi người trong nhà đều vô cùng phấn khởi. Chúng rồi bố mẹ hơn nửa ngày rồi, ai nấy cũng đều lo lắng đến nỗi sắp phát điên lên được.

Hai đứa nhỏ được đưa ra khỏi kho hàng. Hiện tại, điều quan trọng nhất là đưa chúng về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Bình an là tốt rồi

Về đến nhà, Hi Hi trở lại cực kỳ vui vẻ. Nhào vào lòng mẹ, thằng bé lắc lư vỗ bụng, “Mẹ, con đói quá!”

Lê Diệp vội dẫn thằng bé vào phòng ăn, làm chút đồ đơn giản cho nó. Thằng bé cùng Đoan Đoan ngồi ngay ngắn ăn thục thục.

Nhìn thằng bé không chớp mắt, lại hối hận vì không để ý cẩn thận, may là không xảy ra chuyện gì, Lê Diệp xoa đầu nó, “Kể cho mẹ nghe xem đã xảy ra chuyện gì nào?”

Hi Hi vừa ăn vừa nói một cách đầy tự hào, “Con không khóc nhé! Cũng không sợ luôn! Chị khóc!”

Đoan Đoan mếu máo, “Chị không khóc, chị chỉ chảy mồ hôi thôi!”

“Mắt chị chảy mồ hôi à?”, Hi Hi bấu môi, “Chị sợ mà, lại còn run cầm cập nữa.”

Nhìn bọn trẻ, Doãn Kính Lam đau lòng hơn ai hết. Tại sao khi trước chị lại mù quáng để rồi dẫn đến chuyện này, chị nhìn lầm người, đến con gái mình mà còn hại thì đúng là chẳng còn nhân tính nữa.

Cố Dũng bị thương nhưng không đến bệnh viện khám, chỉ vội đưa hai đứa nhỏ về. Đoan Đoan ngồi ăn cơm, chị tránh đi, đến bên cạnh Cố Dũng.

Vì lo chuyện Khang Đức Văn vẫn chưa bị tóm, Cố Dũng không có tâm trạng nghỉ ngơi, anh cầm bọc đá chườm lên mặt, thần sắc âu lo.

Doãn Kính Lam xoa nhẹ vết bầm cho anh, lại thở dài, “Em xin lỗi, em làm phiền anh rồi.”

“Nói gì thế!”, Cố Dũng mỉm cười, “Không qua mưa gió sao thấy được cầu vồng, qua cửa này là từ nay về sau mình có thể yên ổn rồi.”

“Nhưng mà hắn...”, Doãn Kính Lam thở dài.

“Không ai bị làm sao là tốt quá rồi.”, Cố Dũng ôm vai chị, “Chẳng qua là tuần trăng mật bị hoãn lại vài hôm, nhất định sẽ đi.”

Lời còn chưa hết, Doãn Chính Đặc đã bước đến, lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, “Không cần hoãn vài hôm nữa đâu, mai là anh chị đi được rồi.”

Doãn Kính Lam tỏ vẻ ngạc nhiên, “Ý cậu là...”

“Hắn bị bắt rồi.”, Doãn Chính Đặc nói xong câu đó thì cũng tự thở phào. Rốt cuộc đã xong, sau này họ có thể yên tâm rồi.

“Hợp lý thôi.”, Doãn Chính Đặc nhìn Cố Dũng, “Khang Đức Văn kiểm tra tiền xong còn lấy ra cho vào túi hắn mang đi. Có điều, hắn đề phòng cẩn thận

nhưng vẫn không thể đoán được là, vào lúc hắn đánh Cổ Dũng, đã có người thả máy theo dõi vào túi hắn.”

Cổ Dũng nhìn anh, “Thế tôi bị đánh cũng coi như đáng giá... Bắt được hắn ở đâu vậy?”

“Hắn ra bến tàu chuẩn bị chạy trốn, cảnh sát đuổi theo, hắn bị rơi xuống biển, giờ đang trong bệnh viện.”

“Lần này chắc hắn phải ngồi tù đến vài chục năm”, Cổ Dũng nói.

Doãn Chính Đặc lắc đầu, “Một ngày cũng không ngồi nổi.”

Mọi người nhìn anh, đều tỏ vẻ hiểu ra, “Hắn chết rồi ư?”

“Nín thở trong nước lâu quá, bác sĩ tuyên bố hắn bị chết não rồi.”, Doãn Chính Đặc thuật lại những lời mình nghe được trong điện thoại, “Chắc cũng không trụ được bao lâu.”

“Đáng đời hắn!”, Doãn Kính Lam hận hắn hơn bất cứ ai, “Hắn không đáng được sống nữa, còn không đáng làm người!”

Doan Doan thấy chị tức đến phát khóc liền đến ôm chân chị, “Mẹ đừng khóc, từ giờ con sẽ không bao giờ làm mẹ giận nữa, con sẽ không chạy lung tung nữa, không đi đâu nữa.”

“Còn anh nữa.”, Cổ Dũng cũng đi tới, ôm chầm lấy hai mẹ con.

Gia đình nhỏ ôm nhau, ngày mai có thể an tâm đi hưởng tuần trăng mật rồi, sau này cũng không còn gì ngăn họ hạnh phúc được nữa.

Cả ngày nháo nhác, cuối cùng cũng trôi qua. Tiễn cả nhà Doãn Kính Lam xong, Doãn Chính Đặc và Lê Diệp mới có thể nói với nhau được mấy câu.

Lên tầng, Lê Diệp tắm rửa thay quần áo cho Hi Hi. Thằng bé nói không sợ, nhưng một đứa trẻ nhỏ như vậy sao lại không sợ chút nào, giờ về đến nhà, được bố mẹ che chở, thằng bé nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Doãn Chính Đặc ngã xuống gối, bên cạnh là Hi Hi, anh kéo Lê Diệp, “Anh ơi hồi hận.”

Lê Diệp nhìn Hi Hi, rồi lại nhìn anh.

“Lúc Hi Hi bị bắt đi, anh cực kỳ hối hận, đáng ra không nên mạo hiểm dụ Khang Đức Văn đến. Ngộ nhờ thằng bé xảy ra chuyện gì, anh chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn em nữa.”. Cả ngày căng thẳng, không thể nói với ai cũng không được nhụt chí, anh kiên định nói không có gì, nhưng thân là người làm cha, thấy con trai gặp phải chuyện như vậy thì sao lại không lo lắng.

“Nhưng mà không có chuyện gì rồi mà.”, Lê Diệp trấn an anh, “Em tin anh.”

“Nhưng dù sao thì anh cũng sai rồi, nếu ở sân bay anh không sợ ý, thì bọn chúng cũng không đưa bọn nhỏ đi được.”

“Bọn hắn bám theo sát sao, lúc nào cũng tìm cơ hội ra tay, dù sao chúng ta cũng là người thường mà.”, Lê Diệp an ủi anh, “Vội lại, là em không trông Hi Hi cẩn thận, bọn hắn bắt thằng bé từ tay em mà.”

“Không phải thay nhau nhận trách nhiệm nữa.”, Doãn Chính Đặc nói, “Mối nguy hại lớn nhất là Khang Đức Văn đã bị diệt trừ rồi, sau này, em với bọn nhỏ không còn nguy hiểm gì nữa.”

“Em không sợ gì nữa.”, Lê Diệp cười.

Nhìn vẻ tươi cười của cô, anh biết cô đã từng lo lắng thế nào khi con mất tích. Cô không khóc, cũng không hỏi han anh nhiều, lòng cô sầu lo nhất nhưng lại không biểu lộ ra, cũng chỉ vì không muốn anh thêm gánh nặng tâm lý.

Hôn lên trán cô, Doãn Chính Đặc nói, “Cảm ơn em.”

“Cảm ơn em cái gì?”

“Cảm ơn em đã ở bên cạnh anh.”, Doãn Chính Đặc ôm cô. Có nhau nên dũng khí biến thành gấp đôi, mới có thể giữ cho nhau không bị xuống tinh thần.

“Anh bàn chuyện gửi tin hiệu với Hi Hi lúc nào đấy? Sao em chẳng biết gì cả?”, Lê Diệp hỏi.

“Anh vẫn luôn có ý nghĩ đấy, thằng bé còn nhỏ, bên ngoài lại nhiều kẻ xấu, ra đường là gặp đủ chuyện nguy hiểm. Đợt vừa rồi Khang Đức Văn được thả ra ngoài, anh sợ thằng bé có chuyện nên mới dạy nó.”, Doãn Chính Đặc nhìn thằng bé đang nằm giữa hai người, không ngờ thằng bé gặp nguy hiểm mà vẫn không sợ. Không hổ là đứa con trai được Doãn Chính Đặc anh dạy dỗ, xem ra chẳng phải là đứa nhỏ bình thường.

Lê Diệp xoa đầu con trai, chỉ mong sau này thằng bé sẽ học được cách bảo vệ mình. Là bố mẹ, họ thật sự hi vọng rằng sau này thằng bé sẽ không phải rơi vào tình huống tự cứu mình như vậy.

Thấy cô dùng ánh mắt khen ngợi nhìn con trai, Doãn Chính Đặc nhìn cô, “Con có khả năng đấy là cũng do anh dạy chứ, phải không?”

Lê Diệp liếc anh một cái, vẫn còn thích tranh chông với con. Cô cười cười, nhướn người hôn lên má anh.

Đê mê, anh còn muốn thêm chút nữa, bèn ôm lấy cô, nắn một nắn hôn thật sâu.

Rốt cuộc cũng giải quyết được phiền toái lớn nhất, sau này chẳng còn phải nếm trải cảm giác lo lắng như ghen ứ cổ họng nữa. Kết cục của Khang Đức Văn là do hấn tự chuốc lấy, không đáng để thông cảm.

“Xấu hổ, xấu hổ quá.”

Hai vợ chồng đang thân mật thì Hi Hi tỉnh dậy, chỉ tay trêu bố mẹ, “Xấu hổ chưa kia.”

Thấy thằng bé tỉnh dậy mà còn lăm lăm, Doãn Chính Đặc nhíu mày, “Ai cho con dậy, ngủ tiếp!”

Hi Hi ngồi dậy, nhìn dáng vẻ của bố thì xem ra cũng chẳng hoan nghênh mình, thằng bé trèo xuống giường, chạy vào nhà vệ sinh “xả nước”.

Thằng bé đã lớn rồi, tuy vẫn bướng bỉnh, nhưng ngày càng thông minh hơn trước.

Giải quyết xong, Hi Hi quay lại. Thằng bé nhìn bố bằng ánh mắt xem thường, nó ản bố ra rồi nhào vào lòng mẹ, “Mẹ, hôm nay con dũng cảm nhò?”

“Đương nhiên rồi, Hi Hi là dũng cảm nhất, Hi Hi là siêu nhân nhò.”, Lê Diệp khen ngợi.

Hi Hi vô cùng thỏa mãn, “Con không sợ tí nào luôn nhá, lúc người xấu đến, con giả vờ ngủ chứ không thêm nói chuyện với người ta nhá, con còn đưa chị đi trốn để người ta không tìm thấy nữa cơ.”

“Thông minh quá.”, Lê Diệp hôn lên đầu thằng bé.

“Là ai dạy con?”, Doãn Chính Đặc véo má nó.

“Con tự biết.”, Hi Hi hoàn toàn không để cho anh có chút thể diện nào, “Hi Hi thông minh mà.”

“Qua cầu rút ván là không được đâu đấy.”, Doãn Chính Đặc trừng mắt với con, còn bé mà đã biết đổi trắng thay đen, quá ghê gớm.

“Con không hề nhá.”, Hi Hi ôm cổ mẹ làm nũng, “Con với chị trốn đi nhá, trốn trong một cái phòng.”

“Lợi hại ghê.”, Lê Diệp liên tục khen thằng bé.

“Đương nhiên là con lợi hại rồi, còn lợi hại hơn bố.”, Hi Hi nhả mặt với Doãn Chính Đặc, quên tiết chuyện nó trông ngóng bố đến cứu trong lúc gặp nguy hiểm.

Doãn Chính Đặc liếc xéo Hi Hi, nghĩ thầm, phải dạy dỗ nó thêm nữa, không thì sau này còn bướng bỉnh cứng đầu hơn.

Xem ra thằng bé không sợ thật, bằng không sao lại ba hoa chích chòe ngay được rồi.

Có điều, bướng bỉnh thì bướng bỉnh, được về nhà sau con hiểm nguy, thằng bé vẫn có sự thay đổi. Kéo tay bố mẹ, dựa vào cả hai, thằng bé meo meo, “Hi Hi nhớ mẹ lắm, nhớ bố lắm. Người xấu có đến nữa không ạ?”

“Không đâu.”, Doãn Chính Đặc nắm tay con, “Không bao giờ.”

“Bố, con yêu bố.”, Hi Hi lại bắt đầu nịnh bợ, chẳng biết học ở đâu mấy câu buồn nôn như thế. Nói xong, nó còn thom một cái lên má Doãn Chính Đặc, để nhoét ra cả đồng nước bọt.

Bị như vậy nhưng trong lòng vẫn vô cùng ngọt ngào, Doãn Chính Đặc ôm con, vỗ mông nó, rồi hôn lên má nó.

Có vợ có con kề ngay bên, trên chiếc giường nhỏ là Đô Đô đang say ngủ, chỉ cần vậy là đủ rồi. Anh chỉ mong có thể, mỗi ngày có người nhà bầu bạn, không phải lo lắng hãi hùng, cứ bình an là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Món quà

“Cẩn thận!”

Doãn Chính Đạc quát một tiếng, thằng nhóc đang leo lên cầu thang mới hậm hực đi xuống. Doãn Chính Đạc bước đến, xách áo nó lên, “Muốn lên trời hả? Nói bao nhiêu lần rồi, không được trèo lên cao!”

Hi Hi lè lưỡi, “Bố, thả con xuống đi.”

Doãn Chính Đạc thả nó xuống, thằng bé liền lặn như trạch.

Chỉ một lát sau, tiếng khóc của Đô Đô vang lên, anh bước vội qua thì thấy Đô Đô đang cầm con búp bê hồng.

“Sao thế?”, ôm lấy Đô Đô rồi thom con bé, Doãn Chính Đạc lập tức dịu dàng hẳn.

“Anh!”, Đô Đô vừa khóc vừa mách, “Anh làm hỏng đây!”

Đưa mắt nhìn cặp giò lộ dưới tấm rèm, Doãn Chính Đạc nhú mày, “Doãn Đình Hi!”

Bị quát, Hi Hi tóc rèm lên, chậm chạp bước đến, hai tay giấu nhem sau lưng, “Con không cố ý...”

“Leo cầu thang, lại còn làm hỏng búp bê của em, con có biết cái gì gọi là quy củ nữa không!”, Doãn Chính Đạc nghiêm mặt, đến Đô Đô cũng sợ không dám hé răng.

Hi Hi chấp tay sau mông, miệng mếu máo, định nói lại thôi.

“Cầm cái gì trong tay kia?”, Doãn Chính Đạc nhìn nó.

Hi Hi lắc đầu, “Không có gì ạ...”

“Bỏ ra đây!”, Doãn Chính Đạc ngồi lên giường, giờ tay ra.

Hi Hi bị anh quát nên đành phải giờ tay ra.

Nhìn thứ trong tay thằng bé, Doãn Chính Đạc cầm lên, “Cái gì đây?”

Hi Hi gãi đầu, “Con làm quà cho Mậu Mậu.”

Tuy đứa thứ ba chưa ra đời nhưng cả nhà đã chuẩn bị hết cho nó rồi, vẫn không kiểm tra giới tính, đợi đến lúc sinh cho bất ngờ.

Doãn Chính Đạc dịu giọng, “Con tự làm cái gì đây?”

“Là cái thuyền đấy ạ.”, Hi Hi phấn chấn hẳn, chạy lại giải thích cho bố. Hộp bánh quy dùng làm thân thuyền, kỹ thuật không ra làm sao cả, nhưng phụ kiện thì vô cùng phong phú. Đồ ăn vặt của tụi nhỏ, đồ trang sức của mẹ cũng được nó dùng, anh nhìn kỹ, có cả cà vạt của mình.

Doãn Chính Đạc dờ khóc dờ cười, em bé mới sinh sao lại thích cái này được.

“Thế con phá búp bê của em để làm gì?”, Doãn Chính Đạc xoa đầu Hi Hi.

“Phải có người quan sát chứ ạ.”, Hi Hi đặt cái đầu của con búp bê lên đỉnh thuyền, “Thế mới không bị đâm lung tung.”

“Thế lúc nãy trèo lên cầu thang làm gì?”, Doãn Chính Đạc hỏi.

“Con muốn lấy cái cánh.”, Hi Hi nhìn bố với vẻ chột dạ.

Đình lan can cầu thang có bức tượng gỗ khắc hình thiên thần, thì ra nó trèo lên là để vật cái cánh.

“Lấy cánh làm gì?”

“Thế thì Mậu Mậu bay được rồi.”, Hi Hi nghiêm túc trả lời.

Doãn Chính Đạc bị nó làm cho dờ khóc dờ cười, anh ôm chầm lấy thằng bé. Vừa rồi nghiêm khắc mắng nó, giờ ngẫm lại anh mới thấy mình quá vô đoán. Tuy thằng nhóc này bướng bỉnh, nhưng xuất phát điểm lại là ý tốt, với em gái, nó vẫn biết phải yêu thương, bao bọc, biết trong nhà sắp có thêm em, nó còn muốn chuẩn bị quà tặng nữa.

Tuy rằng nhìn “con thuyền” này, anh cảm thấy chắc chắn Mậu Mậu sẽ không thích.

Đô Đô nín khóc, bước đến giờ con búp bê ra cho Hi Hi, “Anh, cho Mậu Mậu.”

Nhìn hai đứa trẻ, người làm bố như anh bỗng chốc được chìm ngập trong đường ngọt, mỗi tay ôm một đứa, anh hôn chúng, “Ngoan, hai anh em đều là con ngoan của bố, đợi Mậu Mậu ra, nhất định em sẽ cảm ơn hai đứa.”

“Khi nào thì Mậu Mậu ra ạ? Con chờ em lâu lắm rồi!”, Hi Hi cứ nghĩ Mậu Mậu ra đời sẽ to lớn như mình, có thể chơi cùng mình, tốt nhất là một cậu em trai, vậy thì hai đứa có thể chơi Transformer với nhau rồi, quan trọng hơn là nó sẽ không hay khóc nhè như Đô Đô, không lẻo đẻo theo sau anh như cái đuôi dai dẳng.

“Còn một tuần nữa, bảy ngày thôi.”, Doãn Chính Đặc cứ nghĩ đến là lại căng thẳng. Hồi trước Đô Đô ra sớm hơn dự định, giờ anh cũng không dám chắc là chuẩn ngày. Mấy ngày nay, anh không hề ngủ ngon giấc, chỉ sợ ngủ say quá sẽ không biết được Lê Diệp có phản ứng gì.

Sau bữa trà chiều, Lê Diệp nhìn Doãn Chính Đặc mỗi tay ôm một đứa, gương mặt đầy vẻ hiền từ thì hỏi, “Sao thế? Hình như vừa nghe thấy tiếng anh quát?”

“Đâu có.”, Doãn Chính Đặc ôm hai đứa chặt hơn, “Bố con anh đang nói về Mậu Mậu.”

“Đây là quà con làm cho Mậu Mậu đấy!”, Hi Hi giờ lên cho Lê Diệp xem.

Lê Diệp đón lấy, “Hi Hi có lòng thế.”, nhìn đi nhìn lại, cô nói, “Là hộp nữ trang à?”

Hi Hi vừa bĩu môi, Doãn Chính Đặc đã vội nói, “Là chiến thuyền đấy, em không nhìn thấy ở ngoài có thuyền trưởng à!”

Lê Diệp giật mình, “Đúng rồi, là thuyền.”

“Mậu Mậu có thích không nhỉ?”, Hi Hi đỡ mặt ra hỏi.

“Đương nhiên rồi, quà anh tặng, chắc chắn Mậu Mậu sẽ rất thích.”, Lê Diệp thom Hi Hi một cái. Càng lớn càng ra dáng anh cả, không còn mãi chạy nhảy nô đùa nữa, giờ còn biết nhớ đến em trai, em gái.

“Mậu Mậu, em có thích không?”, Hi Hi áp tai vào bụng mẹ nghe ngóng một lát, rồi bỗng nhiên ngạc nhiên nói, “Em ý bảo thích đấy!”

Nhìn bộ dạng lăm lăm lét lét của nó, ai cũng phải phì cười.

Buổi tối, Lê Diệp đi ngủ khá sớm. Gần đến ngày sinh, bụng to, đi vài bước cũng đã thấy mệt.

Đợi cô ngủ rồi Doãn Chính Đặc mới ra bật máy tính, kiểm tra công việc hôm nay.

Cô sắp sinh, anh ở hẳn nhà cùng cô. Ngày nào anh cũng cảm thấy căng thẳng, lần thứ ba làm bố nhưng vẫn không hề thoải mái.

Xong việc, anh lên giường đi ngủ. Ngáp một cái, anh cảm lấy tay cô, bàn tay hơi mập, vừa mềm vừa ấm. Anh ngửi thấy mùi hương trên người cô, rất dễ chịu, đó là thứ mùi dịu dàng lại ngọt ngào, giống mùi vị của hạnh phúc.

Đang lúc mơ màng, anh bỗng cảm giác bên cạnh có người đẩy mình. Anh mở mắt, chợt nghe thấy Lê Diệp gọi mình, “Hình như sắp sinh rồi!”

Doãn Chính Đặc bật dậy, “Thật à?”

Lê Diệp cảm nhận được cơn đau, cô nắm tay anh, gật gật đầu, “Thật! Có cảm giác!”

Doãn Chính Đặc khoác vội cái áo khoác rồi lấy áo choàng lên người Lê Diệp, sau đó đỡ cô xuống dưới.

Vừa lên xe, anh vừa thầm nói trong lòng, may mà có kinh nghiệm sinh đứa thứ hai. Anh đã chuẩn bị xong hết rồi, không còn luống cuống tay chân đến độ không biết làm gì nữa.

Nghe thấy tiếng bố mẹ xuống nhà, Hi Hi cũng tỉnh, thằng bé mặc nguyên bộ đồ ngủ chạy ra, “Con cũng muốn đi! Con cũng muốn nhìn Mậu Mậu!”

Vốn đã loạn rồi, thêm nó lại càng đau đầu. Doãn Chính Đặc cho nó lên xe rồi nhanh chóng đến bệnh viện.

Lần này coi như anh có kinh nghiệm, vào phòng sinh không bị phân tâm, ở bên cạnh Lê Diệp động viên cô.

Từ lúc vào phòng sinh đến lúc sinh khá nhanh, bác sĩ bế đứa bé còn ướt đến cho Doãn Chính Đặc, “Con trai nhé.”

Tuy để lộ ra vẻ mặt vui sướng, nhưng trong lòng Doãn Chính Đặc rõ ràng như vừa hít phải luồng khí lạnh.

Lần đầu tiên cắt cuống rốn, tay anh run run, chỉ sợ làm đứa nhỏ bị thương.

Anh quay đầu lại nhìn Lê Diệp, cô mặt mày vô cùng, có điều rõ cuộc đã trút được gánh nặng này, cô có thể ngủ một giấc ngon lành rồi.

Lau khô mồ hôi trên mặt cô, Doãn Chính Đặc ôm cô, “Em vất vả rồi, Diệp Nhi.”

Lê Diệp không cảm thấy vất vả, “Mậu Mậu có mập không?”

“Mập, vừa mập vừa trắng, em nuôi giỏi quá.”, Doãn Chính Đặc hôn cô, “Em là đại công thần của nhà mình.”

Lê Diệp mỉm cười, nụ cười thấm cả sự mệt mỏi. Trận này tuy thuận lợi, nhưng phàm là sinh con thì người mẹ vẫn luôn chịu khổ.

Trở lại phòng nghỉ, Lê Diệp mệt nên ngủ luôn.

Đứa nhỏ được đặt ở bên cạnh cô. Hi Hi và Đô Đô đứng ghé vào giường mở to mắt nhìn.

“Mềm thế.”, Hi Hi sờ mặt em trai, “Giống thạch.”

“Giống bánh pudding.”

“Giống sữa.”

“Giống bò sữa!”, Đô Đô bủ môi.

Nhìn hai đứa ngày càng đi xa chủ đề, Doãn Chính Đặc liếc, “Hai đứa, đừng có nghịch, để em ngủ, giờ em còn nhỏ, chạm nhiều em đau đấy.”

“Sao Mập Mập lại nhỏ thế ạ?”, Hi Hi khó hiểu, “Không phải em là con trai ạ? Sao không cao bằng con?”

“Com con ăn nhiều hơn em những năm năm, làm sao mà em lớn bằng con được?”

“Thế thì cho em ăn com của năm năm đi ạ.”, Hi Hi hơi cụt hứng, nhỏ thế này, làm sao mà chơi với mình được. Nói xong, nó chạy sang một bên lấy một quả táo rồi giờ đến miếng em, “Mập Mập, em ăn đi.”

Kéo cậu con trai lại, Doãn Chính Đặc véo mũi nó, “Giờ em chỉ uống sữa được thôi, em còn chưa có răng mà.”

“Sao mà đến cả răng cũng không có.”, Hi Hi bực mình, “Nó xấu ghê ý, trông y như cụ nội.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Hạnh phúc viên mãn

Nghe thấy nó nói câu ghét bỏ em, Doãn Chính Đặc lập tức đá kích nó, “Lúc con ra đời còn xấu hơn em ấy chứ.”

“Không bao giờ!”, Hi Hi lắc đầu, tỏ vẻ không tin.

“Con tự xem ảnh chụp lúc con mới ra đời đi, kiểu gì cũng bảo đấy là con chuột cho mà xem”, Doãn Chính Đặc liếc nó một cái.

Hi Hi lập tức lắc đầu, cái chuyện nghĩ đến mà kinh này nó không thèm nhớ đâu. Hảo hán không nhắc chuyện cũ, giờ nó đáng yêu, đẹp trai là chuyện ai ai cũng biết, ngày xưa trông như thế nào, để ý làm gì.

“Bố, khi nào thì em nói được ạ? Con muốn nói chuyện với em”, Đô Đô được thất bím tóc đáng yêu, mở to mắt nhìn bố.

“Chắc khoảng một năm là được. Bây giờ em còn nhỏ quá.”, ông bố lập tức thay đổi giọng điệu, dịu dàng vô cùng.

“Một năm cơ đấy.”, Đô Đô không biết một năm là bao lâu, nhưng xem ra là rất lâu rồi.

Áo tường của Hi Hi rơi vào hư không, cậu em bé tí thế này, ngày nào tháng nào mới chơi được với mình cơ chứ.

“Sao thế? Thấy em nhỏ quá nên không thích à?”, Doãn Chính Đặc bắt gặp vẻ mặt thất vọng của Hi Hi.

“Không phải ạ.”, Hi Hi nhìn em bé trong xe nôi, “Con không phải là không thích em trai, chỉ là không có ai đá bóng cùng con thôi. Bình Bình đi đá bóng với con còn dẫn cả em trai đi, con cứ tưởng là con cũng được thế.”

Bình Bình là cậu bé học cùng mẫu giáo với nó, vấn đề là em trai Bình Bình là cậu em song sinh với thằng bé, đương nhiên là lớn bằng nhau rồi.

“Thế này đi, con tìm một bạn học khác chơi cùng, hôm nào thi đấu bố sẽ đến cổ vũ cho con. Được không?”, Doãn Chính Đặc an ủi nó.

“Mẹ cũng dẫn cả hai em đến.”, Lê Diệp tựa vào gối.

“Được ạ!”, Hi Hi vui hẳn, quay đầu nhìn em trai, “Sao em cứ ngủ mãi thế ạ? Mà sao em không nói được ạ? Em uống mỗi sữa thôi no làm sao được ạ?”

Không cần ăn thịt thật à?”

Mười vạn câu hỏi vì sao tái sinh, Doãn Chính Đặc day trán.

Thà đứa trong nôi lớn chậm chậm một chút còn hơn, chứ năm năm nữa thôi, Hi Hi mười tuổi, Mậu Mậu năm tuổi, nhà cửa kiểu gì cũng nháo nhào lên cho mà xem. Cũng may anh còn có cô con gái Đô Đô, bất kể thế nào cũng là bảo bối tri kỷ ngoan ngoãn nhất. Con bé chỉ ghé vào nôi nhìn em trai, thỉnh thoảng sờ bàn tay thẳng bé, chỉ cần thẳng bé hơi động đây là nó lại tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên.

Trong nhà lại có thêm một đứa trẻ, đương nhiên là chuyện vui của tất cả mọi người. Thế hệ trước vô cùng thích trẻ con. Trần Oanh tự đến bệnh viện, đeo cho thẳng bé chiếc khóa trường mệnh, còn tặng cho Lê Diệp một bao lì xì siêu dày.

Mưa gió đều đã qua, chỉ mong cả nhà được bình an bên nhau là tốt rồi.

Hi Hi chạy đến chỗ bà nội quần quýt một hồi, đương nhiên lấy lòng được bà, khiến bà đưa luôn thẳng bé về nhà chơi vài ngày.

***

Ra viện, đồ ăn trong nhà được đặc biệt chú ý. Lê Diệp tốt sữa, Mậu Mậu ngày càng bụ bẫm.

Đến ngày đầy tháng, thẳng bé đã lớn phổng hân so với lúc mới sinh.

Lần này không tổ chức rên rang, chỉ có một bữa cơm thân mật với người nhà và bạn bè thân thiết.

Cậu nhóc xem ra rất khoái chí, ăn no, lại tỉnh ngủ, nên nằm trong lòng mẹ mà cứ khua khoắng tay chân không ngừng.

Nhà họ Doãn thì không phải nói, lũ trẻ con tự dung biến người lớn thành một tập hợp những người ngo, cứ nhìn chúng chạy nhảy là họ lại cười toe toét. Về phần nhà họ Lê, đã lâu Lê Diệp không qua lại với họ, một là bận chăm con, hai là tình cảm cũng thật sự lạnh nhạt.

Chi thứ hai lên năm quyền do một thời Lê Thiên Tổ đặc thế, nhưng năng lực khiếm khuyết, tầm nhìn hạn hẹp, nên công ty vẫn không phát triển nổi. Trong thời đại cạnh tranh khốc liệt, không tiến thì chỉ có thể thụt lùi, thị trường Lê Thị có hồi đầu cứ mất dần, giờ thành ra chẳng còn năng lực cạnh tranh nữa.

Tuy xót cho cơ nghiệp bà nội để lại không giữ nổi, nhưng không đầu thì chết, đó là chuyện chẳng thể thay đổi được.

Trái lại, sự nghiệp của Doãn Chính Đặc thì lại khá thuận buồm xuôi gió. Công sức mấy năm nay anh dồn vào công ty coi như đã gặt hái được kết quả, vẫn là ông trời công bằng.

Hôm nay là ngày đầy tháng của cậu út, tuy không giống trống khua chiêng nhưng cũng vẫn có người quen biết tin.

Lê Diệp bất chợt nhìn thấy lăng hoa và hộp quà của rất nhiều người quen đã lâu không gặp, trong đó có của Hạ Tùng Đào.

Tiệm bánh bao của anh làm ăn rất tốt, có tiếng trong vùng, rất nhiều người ở nơi khác cũng lặn lội đến thử. Cuộc sống tình cảm của anh thế nào thì Lê Diệp không tìm hiểu, chỉ cần anh sống tốt là được. Tâm tình thông suốt, chắc chắn bên cạnh sẽ không thiếu những người phụ nữ tốt. Những gì cô nọ anh, sẽ có người khác đến bù đắp cho anh.

Doãn Chính Đặc cũng nhìn thấy lăng hoa đó, “Tên đó giờ cũng có tiền nhỉ, nguyên một đồng hoa hồng thế này không rẻ đâu.”

Lê Diệp liếc anh một cái, “Tâm ý thế nào đâu có dùng tiền để đánh giá.”

“Về phần tâm ý của hắn, so bì thế nào được với anh.”, Doãn Chính Đặc cười cười, “Tâm ý của anh, nước biển còn chẳng sánh nổi.”

Lê Diệp lười lải nhải với anh, cô bé Mậu Mậu, nhìn ra cửa, “Kia có phải Vương Mãnh không?”

Chuyện công ty, anh có nhân viên, còn chuyện khác thì phải tìm đến anh bạn Vương Mãnh này. Con người này thần thông quảng đại, gì cũng làm được.

Doãn Chính Đặc bước đến.

Vương Mãnh vừa xong việc là đến thẳng đây. Nhìn Mậu Mậu, anh ta cảm thán, “Đã đứa thứ ba rồi, lợi hại, lợi hại.”

Lê Diệp nhìn Vương Mãnh. Anh ta trông cũng khôi ngô tuấn tú, tuổi tác xấp xỉ Doãn Chính Đặc, có điều là giờ vẫn chưa lấy vợ, mà hình như là còn độc thân.

“Anh cũng nhanh lên thôi, tiền chưa kiếm xong thì thôi, chứ chuyện trọng đại thì không chậm trễ được.”, Doãn Chính Đặc lấy tư cách người từng trải để nói.

“Tôi đang cố.”, Vương Mãnh cười ha hả, “Tôi đói quá, không khách sáo nữa đâu, ăn cái đã, khỏi cần tiếp nhé.”, nói xong, anh ta ngồi xuống, quả nhiên là ăn không chút khách sáo.

Lê Diệp cười cười, “Chính ra anh ấy là người thật thà đấy chứ.”

Doãn Chính Đặc nhìn cô, phụ nữ kết hôn rồi rất hay có một cái nét phở biến. ...Đó là giắt dây mai mối cho những người xung quanh.

“Em có người phù hợp à?”, Doãn Chính Đặc hỏi.

Lê Diệp nghĩ nghĩ nhưng nhất thời không tìm ra được, để về nghiên cứu kĩ đã.

Vừa nói đến đó thì từ ngoài cửa có một người quen thuộc bước vào.

Lê Diệp qua đón, “Tuyệt Ca?”

Lê Tuyệt Ca nhìn đứa trẻ đáng yêu thì rất hưng phấn, “Giống anh rể thế! Cũng giống cả chị Diệp Diệp nữa!”

Vẫn ngây thơ như thế. Lê Diệp nhìn cô nàng, “Dạo này cả nhà vẫn khỏe chứ?”

“Em với mẹ cả anh trai chuyển ra ngoài rồi, đỡ phải ở cùng chi ba để mà bị khinh rẻ. Thế cũng tốt, phòng trọ không lớn nhưng tự do hơn nhiều.”, Lê Tuyệt Ca nhún vai, có vẻ không hề sầu não vì gia đình sa cơ, “Giờ em ổn lắm, mạnh mẽ hơn ngày xưa nhiều.”

“Thế là tốt rồi.”, Lê Diệp nhìn vẻ mặt của cô nàng, không phải là vẻ cười vui miễn cưỡng, mà là vẻ dễ chịu chân thật.

Mỗi người đều có cuộc sống của mình, và rồi mỗi người sẽ gặp được người thay đổi con người mình. Đó là chuyện nhân sinh, đầy rẫy những biến cố và sự khôn lường, nhưng lại cũng ngập tràn những điều kỳ diệu.

***

Cuối tuần.

Trên sân bóng, hơn hai chục cậu bạn nhỏ mặc đồng phục chạy băng băng không biết mệt.

“Vượt qua nó!”, ngồi trên khán đài, ông bố hoàn toàn mất bình tĩnh, tay vỗ lan can đồm độp, vừa nhìn cậu con trai chạy trên sân vừa lớn tiếng chỉ đạo.

Trẻ con thôi mà, đầu thế có nhiều kĩ năng, chạy mà không ngã đã là tốt rồi.

“Thắng thua quan trọng gì, con nó vui là được rồi.”, Lê Diệp thấy anh gào khản cả giọng thì liền đưa cho anh chai nước.

Uống được một ngụm, Doãn Chính Đặc lại hét tiếp, “Đấy là lời nói lúc thua thôi, thắng rồi mới biết tâm tình thắng lợi là thế nào.”

Lê Diệp quan sát đáng vẻ không biết mệt của anh rồi chỉ biết cười, cúi đầu nhìn Mậu Mậu.

Thằng nhóc nằm ngủ trong xe nôi, xung quanh hò hét rầm trời cũng chẳng thêm phản ứng, cực kỳ ngoan ngoãn.

Đô Đô thì ôm búp bê, đáng người bé xíu chẳng nhìn nổi anh trai đang ở đâu nữa. Doãn Chính Đặc nhắc con bé ngồi lên vai, con bé lập tức giơ tay cổ vũ ầm ĩ. Đợi đến lúc Hi Hi sút bóng vào lưới, cả hai bố con cùng nhảy căng lên, suýt chút nữa ngã lộn cổ xuống khán đài dưới.

Thấy cậu cả vui sướng vẫy tay, cả nhà lập tức giơ ngón cái lên với nó.

Lê Diệp lại quay sang nhìn hai bố con đang như tham chiến, đáng vẻ căng thẳng không hề giống xem một lũ trẻ con đá bóng, mà hết như xem trận chung kết Worldcup vậy. Cô vừa cười vừa nghĩ, sao tự dưng cả nhà lại biến thành trẻ con thế này, ông lớn ngày càng trẻ con, mấy đứa bé cũng không kém phần. Có điều, như vậy là hạnh phúc nhất, đơn giản mà tự nhiên. Chẳng cầu mong gì hơn, chỉ mong mỗi ngày thức dậy lại được ở bên cạnh nhau, đủ đầy, hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hôn Nhân Dài Lâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.